

Xà Vương Tuyển Hậu

Contents

Xà Vương Tuyển Hậu	10
1. Q.1 - Chương 1: Xà Vương Cô Ngự Hàn	11
2. Q.1 - Chương 2: Rắn Hồng Sáng Lóng Lánh	12
3. Q.1 - Chương 3: Đạp Lên Cự Xà	13
4. Q.1 - Chương 4: Mắt Rắn Thật Đẹp!	14
5. Q.1 - Chương 5: Lạc Bào*	15
6. Q.1 - Chương 6: Lấy Oán Trả Ôn?	16
7. Q.1 - Chương 7: Đại Hội Tuyển Hậu!	18
8. Q.1 - Chương 8: Mỹ Nhân Khuynh Quốc!	19
9. Q.1 - Chương 9: Ta Thay Người Tiễn Cung	20
10. Q.1 - Chương 10: Diễm Cung	22
11. Q.1 - Chương 11: Bò Tường Đến...	23
12. Q.1 - Chương 12: Dễ Nhìn!	24
13. Q.1 - Chương 13: Dễ Nhìn – Đậu Hủ*	25
14. Q.1 - Chương 14: Làm Tặc* - Nói : Ta Không Phải Người Xấu...	27
15. Q.1 - Chương 15: Phản Công!	28
16. Q.1 - Chương 16: Biến Thái*	29
17. Q.1 - Chương 17: Rửa Chết Người !	30
18. Q.1 - Chương 18: Nằm Mơ...	32
19. Q.1 - Chương 19: Người Sẽ Đổi Ta Rất Tốt...	33
20. Q.1 - Chương 20: Lại Ta Hôn Một Cái !	34
21. Q.1 - Chương 21:	35
22. Q.1 - Chương 22: Phát Hiện...	37
23. Q.1 - Chương 23: Hấn Rất Giữ Ấm!	38
24. Q.1 - Chương 24: Người Chính Là Vương!	39
25. Q.1 - Chương 25: Quả Hồng	40
26. Q.1 - Chương 26: Ta Đến Tuyển Hậu	41
27. Q.1 - Chương 27: Đại Ấm Lô* !	43
28. Q.1 - Chương 28: Hôn...	44
29. Q.1 - Chương 29: Ta Tuyển Hậu Cho Người!	45
30. Q.1 - Chương 30: Hấn Nghiến Răng Nghiến Lợi...	47
31. Q.1 - Chương 31: Xin Lỗi!	47
32. Q.1 - Chương 32: Phát Hiện Mỹ Nam Tầm	49
33. Q.1 - Chương 33: Keo Kiệt !	50
34. Q.1 - Chương 34: Ta Rất Tài Giỏi !	51
35. Q.1 - Chương 35: Đừng Mong Quýt Nợ!	52
36. Q.1 - Chương 36: Nàng Là Nữ !	53
37. Q.1 - Chương 37: Bị Tổn Thương Tâm !	54
38. Q.1 - Chương 38: Tu Hú Chiếm Tổ Chim Khách* !	56
39. Q.1 - Chương 39: Ai Để Ý Đến Hấn Thích Hay Không Thích	57
40. Q.1 - Chương 40: Muốn Bắt Người?	58

41. Q.1 - Chương 41: Gặp Trở Ngại...	60
42. Q.1 - Chương 42: Thay Quần Áo	61
43. Q.1 - Chương 43: Yên Hội	62
44. Q.1 - Chương 44: Lập Quý Phi	63
45. Q.1 - Chương 45: Ra Cung	64
46. Q.1 - Chương 46: Lưu Lạc Giang Hồ	65
47. Q.1 - Chương 47: Mã Nhi Trộm Bánh	67
48. Q.1 - Chương 48: Vương Nổ Giận!	68
49. Q.1 - Chương 49: Đi Tìm Người...	69
50. Q.1 - Chương 50: Lừa Gạt!	70
51. Q.1 - Chương 51: Lui Địch Thành Công	71
52. Q.1 - Chương 52: Vào Ổ Tại Thanh Lâu	72
53. Q.1 - Chương 53: Ma Ma Bách Hoa Các	73
54. Q.1 - Chương 54: Mệnh Lệnh Quỷ Dị	74
55. Q.1 - Chương 55: Cải Trang	76
56. Q.1 - Chương 56: Nha Hoàn Che Mặt	77
57. Q.1 - Chương 57: Bỏ Thuốc	78
58. Q.1 - Chương 58: Ném Đá Xuống Giếng*	79
59. Q.1 - Chương 59: Mua Dạ Minh Châu	80
60. Q.1 - Chương 60: Kẻ Địch	82
61. Q.1 - Chương 61: Uyên Ương Số Khổ	83
62. Q.1 - Chương 62: Tìm Người	84
63. Q.1 - Chương 63: Khách Quý	85
64. Q.1 - Chương 64: Bán Nghệ Không Bán Thân	86
65. Q.1 - Chương 65: Nàng Ổ Bách Hoa Lầu	87
66. Q.2 - Chương 66: Xà Đầu [1]	88
67. Q.2 - Chương 67: Xà Đầu [2]	90
68. Q.2 - Chương 68: Xà Vương	92
69. Q.2 - Chương 69: Một Chút Thù Lao	95
70. Q.2 - Chương 70: Vận Động Buổi Sáng	97
71. Q.2 - Chương 71: Bị Đánh Tiểu Thí Thí	99
72. Q.2 - Chương 72: Hấn Rất Không Đàng Hoàng	101
73. Q.2 - Chương 73: Chơi Xấu	103
74. Q.2 - Chương 75: Nhất Định Ta Bị Bệnh	105
75. Q.2 - Chương 76: Tranh Chấp	107
76. Q.2 - Chương 77: Nguy Hiểm!	109
77. Q.2 - Chương 78: Hấn Rất Xấu Xa!	110
78. Q.2 - Chương 79: Chính Là Lừa Người!	112
79. Q.2 - Chương 80: Cục Diện Dọa Khiếp Người	114
80. Q.2 - Chương 81: Ta Thù Rất Dai	116
81. Q.2 - Chương 82: Ta Muốn Người Trở Thành Vương Hậu	118
82. Q.2 - Chương 83: Bảo Vệ	121
83. Q.2 - Chương 84: Đánh Cuộc	123
84. Q.2 - Chương 85: Vương Hậu Giết Hậu Phi	125
85. Q.2 - Chương 86: Xà Vương Trở Về	127
86. Q.2 - Chương 87: Miệng Lưỡi Trơn Tru	129
87. Q.2 - Chương 88: Âm Hoan	131
88. Q.2 - Chương 89: Trên Xà Nhà Không Quân Tử	134
89. Q.2 - Chương 90: Bại Lộ Cuồng	136
90. Q.2 - Chương 91: Không Thể Nhịn Được Nữa	138
91. Q.2 - Chương 92: Cơn Tức Rất Lớn	140
92. Q.2 - Chương 93: Tức Giận	143
93. Q.2 - Chương 94: Đùng Bám Ta	145
94. Q.2 - Chương 95: Bị Thương	147

95. Q.2 - Chương 96: Bị Chỉnh Tới Rồi	149
96. Q.2 - Chương 97: Tám Chuyện	151
97. Q.2 - Chương 98: Yêu Thương Nàng!	153
98. Q.2 - Chương 99: Nhu Tình Mật Ngủ!	156
99. Q.2 - Chương 100: Ngoan, Nhắm Mắt Lại!	158
100. Q.2 - Chương 101: Thân Rắn Mềm Mại!	160
101. Q.2 - Chương 102: Dấu Vết Hoan Ái!	162
102. Q.2 - Chương 103: Biểu Lộ Không Tự Nhiên!	164
103. Q.2 - Chương 104: Yêu Cùng Vị Thế Với Nước Chư Hầu Không Liên Quan!	166
104. Q.2 - Chương 105: Xà Màu Tím!	168
105. Q.2 - Chương 106: Giết Người!	170
106. Q.2 - Chương 107: Không Thể Nào Giải Thích!	172
107. Q.2 - Chương 108: Nàng Nghĩ Thông Suốt Rồi!	174
108. Q.2 - Chương 109: Vô Cùng Mệt Mỏi!	176
109. Q.2 - Chương 110: Ngắc Đầu Uốn Ngực!	179
110. Q.2 - Chương 111: Người Của Ta Đều Cho Người Hết!	181
111. Q.2 - Chương 112: Nam Nhân Ngu Ngốc!	183
112. Q.2 - Chương 113: Lại Chạy Trốn!	185
113. Q.2 - Chương 114: Sự Thật!	187
114. Q.2 - Chương 115: Kiếp Nạn!	189
115. Q.2 - Chương 116: Tắm Rửa!	191
116. Q.2 - Chương 117: Người Thần Bí!	193
117. Q.2 - Chương 118: Thâu Hoan!	195
118. Q.2 - Chương 119: Ngả Bài!	197
119. Q.2 - Chương 120: Ta Giúp Người Mặc Quần Áo!	199
120. Q.2 - Chương 121: Ghen!	201
121. Q.2 - Chương 122: Dựa Vào Hắn !	204
122. Q.2 - Chương 123: Mỹ Nam Đấu!	206
123. Q.2 - Chương 124: Đánh Lật Úp Bàn!	208
124. Q.2 - Chương 125: Tình Thú Đồ Dùng Cổ Đại!	210
125. Q.2 - Chương 126: Người Và Xà!	212
126. Q.2 - Chương 127: Yêu Thân Rắn Của Hắn!	214
127. Q.2 - Chương 128: Cưng Ơi!	216
128. Q.2 - Chương 129: Đánh Người !	218
129. Q.2 - Chương 130: Gặp Phải Biến Thái !	220
130. Q.2 - Chương 131: Âm Thâm!	222
131. Q.2 - Chương 132: Mỹ Nam Mê Hoặc Lòng Người.	225
132. Q.2 - Chương 133: Hắn Là Vương	227
133. Q.2 - Chương 134: Cứu Người	229
134. Q.2 - Chương 135: Hắc Khi Dạ...	231
135. Q.2 - Chương 136: Bị Thương!	233
136. Q.2 - Chương 137: Ta Không Bao Giờ Nữa... Lý Người!	235
137. Q.2 - Chương 138: Tiên Hồng Huyết Sắc	238
138. Q.2 - Chương 139: Giết Chết Hắn	240
139. Q.2 - Chương 140: Hắc Tinh Ngọc Bội – Năng Lượng	242
140. Q.2 - Chương 141: Nhất Định Phải Còn Sống	244
141. Q.2 - Chương 142: Cùng Chết	246
142. Q.2 - Chương 143: Tỉnh	248
143. Q.2 - Chương 144: Gần Với Nguyên Thủy Nhất!	251
144. Q.2 - Chương 145: Tấn Gái	253
145. Q.2 - Chương 146: Bên Ngoài!	257
146. Q.2 - Chương 147: Ta Nhấn Người!	259
147. Q.2 - Chương 148: Giúp Ta Lau Người!	261
148. Q.2 - Chương 149: Ai Hầu Hạ Ai?	263

149. Q.2 - Chương 150: Kiền Đại Sự	265
150. Q.2 - Chương 151: Mỹ Nhân Cười Mê Người!	267
151. Q.2 - Chương 152: Thụ Ngục	269
152. Q.2 - Chương 153: Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt	271
153. Q.2 - Chương 154: Nhàm Chán – Nam Nhân!	274
154. Q.2 - Chương 155: Không Tự Nhiên !	276
155. Q.2 - Chương 156: Làm Cho Người Ta Nổi Giận – Bồn Nử Nhân	278
156. Q.2 - Chương 157: Nam Nhân Này!	280
157. Q.2 - Chương 158: Mỹ Nhân Ân	282
158. Q.2 - Chương 159: Tách Ra	285
159. Q.2 - Chương 160: Truy Đuổi	287
160. Q.2 - Chương 161: Ánh Mắt Của Nàng, Lóe Ra Hồng Quang	289
161. Q.2 - Chương 162: Câu Đố	291
162. Q.2 - Chương 163: Đầu Sỏ Gây Nên	294
163. Q.2 - Chương 164: Chân Tướng	296
164. Q.2 - Chương 165: Ngoan Bảo Bối	298
165. Q.2 - Chương 166: Cổ Nhân	302
166. Q.3 - Chương 167: Cuồng Phóng	305
167. Q.3 - Chương 168: Thấy Chết Mà Không Cứu	307
168. Q.3 - Chương 169: Cáo Mượn Oai Hùm	309
169. Q.3 - Chương 170: Chịu Đồn Nhận Tội	312
170. Q.3 - Chương 171: Sủng Hậu Của Xà Vương	314
171. Q.3 - Chương 172: Bạch Xà	316
172. Q.3 - Chương 173: Tà Tứ	319
173. Q.3 - Chương 174: Chà Đạp	323
174. Q.3 - Chương 175: Trẻ Con Khó Dạy Bảo!	325
175. Q.3 - Chương 176: Không Đứng Đắn	327
176. Q.3 - Chương 177: Đổi Chọi	330
177. Q.3 - Chương 178: Hấn Là Ai Vậy	332
178. Q.3 - Chương 179: Người Rất Chướng Mắt!	334
179. Q.3 - Chương 180: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	336
180. Q.3 - Chương 181: Đâm Bị Thương Hấn	338
181. Q.3 - Chương 182: Nhị Tuyển Nhất	341
182. Q.3 - Chương 183: Xà Canh	343
183. Q.3 - Chương 184: Bị Tức Chết	345
184. Q.3 - Chương 185: Xách Đi	347
185. Q.3 - Chương 186: Chủ Nhân Của Ngọc Bội	350
186. Q.3 - Chương 187: Xà – Rất Có Cá Tính	352
187. Q.3 - Chương 188: Bảo Vật	354
188. Q.3 - Chương 189: Tình Dịch	356
189. Q.3 - Chương 190: Hiến Hôn	359
190. Q.3 - Chương 191: Bị Thương	361
191. Q.3 - Chương 192: Ta Canh Chờng Cho Nàng	363
192. Q.3 - Chương 193: Mấy Chuyện Xấu	365
193. Q.3 - Chương 194: Xà Vương Cũng Ngây Thơ	367
194. Q.3 - Chương 195: Chịu Tội Thay	370
195. Q.3 - Chương 196: Hồi Cung	372
196. Q.3 - Chương 197: Ta Rất Dân Chủ	374
197. Q.3 - Chương 198: Cung Điện Hoa Lệ	376
198. Q.3 - Chương 199: Trừ Khi Người Cầu Ta	378
199. Q.3 - Chương 200: Không Có Chàng Ta Ngủ Không Được	381
200. Q.3 - Chương 201: Xuân Tiêu Khổ Đoán	383
201. Q.3 - Chương 202: Anh Minh	385
202. Q.3 - Chương 203: Nữ Nhân Rắc Rối	387

203. Q.3 - Chương	204: Hấn Rất Tức Giận!	390
204. Q.3 - Chương	205: Thân Rắn Biến Lạnh	392
205. Q.3 - Chương	206: Duyên Sai	394
206. Q.3 - Chương	207: Thôi Miên	396
207. Q.3 - Chương	208: Kinh Vì Thiên Nhân	399
208. Q.3 - Chương	209: Độ Ấm Quen Thuộc	401
209. Q.3 - Chương	210: Có Một Loại Rượu Gọi Là Luyến Ái	403
210. Q.3 - Chương	211: Chỗ Cao Không Tránh Khỏi Lạnh	405
211. Q.3 - Chương	212: Bá Đạo	408
212. Q.3 - Chương	213: Xà Vương Ngang Ngược Vô Lý	410
213. Q.3 - Chương	214: Ngoan Bảo Bối	412
214. Q.3 - Chương	215: Ghen	414
215. Q.3 - Chương	216: Nhật Được Tiểu Bảo Bối	416
216. Q.3 - Chương	217: Tình Cảm Nảy Sinh Trong Đêm	419
217. Q.3 - Chương	218: Nguy Hiểm? Lưỡng Nan	421
218. Q.3 - Chương	219: Xâm Phạm	423
219. Q.3 - Chương	220: Đã Xảy Ra Chuyện Rồi	425
220. Q.3 - Chương	221: Con Người Sắt Đá Nhu Tình	428
221. Q.3 - Chương	222: Một Cái Tát	430
222. Q.3 - Chương	223: Sấm Sét Giữa Trời Quang	432
223. Q.3 - Chương	224: Xà Vương Cười Thầm	435
224. Q.3 - Chương	225: Xà Vương Cười Thầm [2]	437
225. Q.3 - Chương	226: Xin Nàng Dịu Dàng Một Chút	439
226. Q.3 - Chương	227: Xà Vương Nhỏ Đi!	441
227. Q.3 - Chương	228: Giải Trừ Hiểu Lầm.	444
228. Q.3 - Chương	229: Nữ Nhân Ngốc	446
229. Q.3 - Chương	230: Học Thành Pháp Thuật	447
230. Q.3 - Chương	231: Xà Vương Pk Xà Hậu	450
231. Q.3 - Chương	232: Ti Bĩ Chiến Thuật(*)	452
232. Q.3 - Chương	233: Công Chúa Làm Chứng	455
233. Q.3 - Chương	234: Đó Là Ai.....?	457
234. Q.3 - Chương	235: Theo Đuổi Mỹ Nhân	459
235. Q.3 - Chương	236: Tức Chết Người Không Đền Mạng	461
236. Q.3 - Chương	237: Khí Phách Nam Nhân	464
237. Q.3 - Chương	238: Nương Tử Nói Là Phải	466
238. Q.3 - Chương	239: Không Ngừng Cố Gắng	468
239. Q.3 - Chương	240: Đắm Ngực Giậm Chân	471
240. Q.3 - Chương	241: Hắc Khi Phong	473
241. Q.3 - Chương	242: Xà Cục Cứng Là Trứng Hay Là Tiểu Tiểu Xà	475
242. Q.3 - Chương	243: Đùa Giỡn Ổn Ào	477
243. Q.3 - Chương	244: Tuyên Chiến	480
244. Q.3 - Chương	245: Chỉ Hôn	482
245. Q.3 - Chương	246: Cách Mạng	484
246. Q.3 - Chương	247: Yêu Thương Nhưng Nhớ	486
247. Q.3 - Chương	248: Người Nào Đó Thật Trì Độm	489
248. Q.3 - Chương	249: Ta Ở Bên Cạnh Nàng	492
249. Q.3 - Chương	250: Lừa Gạt	494
250. Q.3 - Chương	251: Chấn Động	497
251. Q.3 - Chương	252: Đã Từng Quen Thuộc	499
252. Q.3 - Chương	253: Sát Khí	501
253. Q.3 - Chương	254: Ta Sẽ Không Giết Nàng	504
254. Q.3 - Chương	255: Gào Khóc	506
255. Q.3 - Chương	256: “kiếm Đẹp Tình Thâm”	508
256. Q.3 - Chương	257: Con Dâu Xấu Gặp Cha Mẹ Chồng	510

257. Q.3 - Chương 258: Lòng Trắc Ẩn	513
258. Q.3 - Chương 259: Xử Nam Ngây Thơ	515
259. Q.3 - Chương 260: Tiểu Cô Nãi Nãi	517
260. Q.3 - Chương 261: Bị Thương Thổ Huyết	519
261. Q.3 - Chương 262: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân	521
262. Q.3 - Chương 263: Tiêu Tan Hoàn Toàn Hiềm Khích Trước Kia	524
263. Q.3 - Chương 264: Giáo Huấn	526
264. Q.3 - Chương 265: Thả Người	528
265. Q.3 - Chương 266: Rời Đi	530
266. Q.3 - Chương 267: Sủng Ái	533
267. Q.3 - Chương 268: Thay Đổi Thái Tử	535
268. Q.3 - Chương 269: Độc Dược	537
269. Q.3 - Chương 270: Cô Ngự Hàn Một Thân Khôi Giáp	540
270. Q.3 - Chương 271: Luận Chiến	542
271. Q.3 - Chương 272: Công Thành	545
272. Q.3 - Chương 273: Gặp Lại	547
273. Q.3 - Chương 274: Kiếm Đâm Vào Ngực	549
274. Q.3 - Chương 275: Huỳnh Đệ Đối Đầu	552
275. Q.3 - Chương 276: Đã Chết	554
276. Q.3 - Chương 277: Phản Xuyên Việt	556
277. Q.3 - Chương 278: Mềm Mại Quen Thuộc	558
278. Q.3 - Chương 279: Hiện Đại [1]	561
279. Q.3 - Chương 280: Hiện Đại [2]	563
280. Q.3 - Chương 281: Hiện Đại [3]	565
281. Q.4 - Chương 282: Tình Nhân Yêu Nghiệt [1]	567
282. Q.4 - Chương 283: Tình Nhân Yêu Nghiệt [2]	570
283. Q.4 - Chương 284: Tình Nhân Yêu Nghiệt [3]	572
284. Q.4 - Chương 285: Tình Nhân Yêu Nghiệt [4]	574
285. Q.4 - Chương 286: Tình Nhân Yêu Nghiệt 5	576
286. Q.4 - Chương 287: Tình Nhân Yêu Nghiệt [6]	579
287. Q.4 - Chương 288: Tình Nhân Yêu Nghiệt [7]	581
288. Q.4 - Chương 289: Tình Nhân Yêu Nghiệt [8]	583
289. Q.4 - Chương 290: Tình Nhân Yêu Nghiệt [9]	586
290. Q.4 - Chương 291: Tình Nhân Yêu Nghiệt [10]	588
291. Q.4 - Chương 292: Xà Cục Cưng [1]	590
292. Q.4 - Chương 293: Xà Cục Cưng [2]	593
293. Q.4 - Chương 294: Xà Cục Cưng [3]	595
294. Q.4 - Chương 295: Xà Cục Cưng [4]	597
295. Q.4 - Chương 296: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [1]	600
296. Q.4 - Chương 297: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [2]	602
297. Q.4 - Chương 298: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [3]	604
298. Q.4 - Chương 299: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [4]	607
299. Q.4 - Chương 300: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [5]	609
300. Q.4 - Chương 301: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [6]	612
301. Q.4 - Chương 302: Xà Giới [1]	614
302. Q.4 - Chương 303: Xà Giới [2]	616
303. Q.4 - Chương 304: Xà Giới [3]	618
304. Q.4 - Chương 305: Xà Giới [4]	620
305. Q.4 - Chương 306: Xà Giới [5]	623
306. Q.4 - Chương 307: Xà Giới [6]	625
307. Q.4 - Chương 308: Xà Giới [7]	628
308. Q.4 - Chương 309: Xà Giới [8]	630
309. Q.4 - Chương 310: Xà Giới [9]	632
310. Q.4 - Chương 311: Xà Giới [10]	635

311. Q.4 - Chương 312: Xà Giới [11]	638
312. Q.4 - Chương 313: Xà Giới [12]	640
313. Q.4 - Chương 314: Xà Giới [13]	643
314. Q.4 - Chương 315: Xà Giới [14]	646
315. Q.4 - Chương 316: Xà Vương[1]	649
316. Q.4 - Chương 317: Xà Vương [2]	651
317. Q.4 - Chương 318: Xà Vương [3]	654
318. Q.4 - Chương 319: Xà Vương [4]	656
319. Q.4 - Chương 320: Xà Vương [5]	659
320. Q.4 - Chương 321: Xà Vương [6]	661
321. Q.4 - Chương 322: Xà Vương [7]	664
322. Q.4 - Chương 323: Xà Vương [8]	667
323. Q.4 - Chương 324: Xà Vương [9]	670
324. Q.4 - Chương 325: Xà Vương [10]	672
325. Q.4 - Chương 326: Xà Vương [11]	675
326. Q.4 - Chương 327: Xà Vương [12]	677
327. Q.4 - Chương 328: Xà Vương [13]	680
328. Q.4 - Chương 329: Xà Vương [14]	683
329. Q.4 - Chương 330: Xà Vương [15]	685
330. Q.4 - Chương 331: Xà Vương [16]	688
331. Q.4 - Chương 332: Tranh Bá[1]	691
332. Q.4 - Chương 333: Tranh Bá (2)	693
333. Q.4 - Chương 334: Tranh Bá (3)	696
334. Q.4 - Chương 335: Tranh Bá [4]	699
335. Q.4 - Chương 336: Tranh Bá [5]	701
336. Q.4 - Chương 337: Tranh Bá [6]	704
337. Q.4 - Chương 338: Tranh Bá [7]	707
338. Q.4 - Chương 339: Tranh Bá [8]	709
339. Q.4 - Chương 340: Tranh Bá [9]	712
340. Q.4 - Chương 341: Tranh Bá [10]	715
341. Q.4 - Chương 342: Tranh Bá [11]	717
342. Q.4 - Chương 343: Tranh Bá [12]	720
343. Q.4 - Chương 344: Tranh Bá [13]	723
344. Q.4 - Chương 345: Tranh Bá [14]	725
345. Q.4 - Chương 346: Tranh Bá [15]	727
346. Q.4 - Chương 347: Tranh Bá [16]	729
347. Q.4 - Chương 348: Tranh Bá [17]	732
348. Q.4 - Chương 349: Tranh Bá [18]	734
349. Q.4 - Chương 350: Tranh Bá [19]	736
350. Q.4 - Chương 351: Tranh Bá [20]	738
351. Q.4 - Chương 352: Tranh Bá [21]	741
352. Q.4 - Chương 353: Hoàng Kim Xà Bảo Bảo [1]	744
353. Q.4 - Chương 354: Hoàng Kim Xà Bảo Bảo [2]	746
354. Q.4 - Chương 355: Hoàng Kim Xà Bảo Bảo [3]	748
355. Q.4 - Chương 356: Hoàng Kim Xà Bảo Bảo [4]	750
356. Q.4 - Chương 357: Kim Xà Tình Thâm [1]	752
357. Q.4 - Chương 358: Kim Xà Tình Thâm [2]	754
358. Q.4 - Chương 359: Xà Bảo Bảo [1]	757
359. Q.4 - Chương 360: Xà Bảo Bảo [2]	759
360. Q.4 - Chương 361: Xà Bảo Bảo [3]	761
361. Q.4 - Chương 362: Xà Bảo Bảo [4]	763
362. Q.4 - Chương 363: Xà Bảo Bảo [5]	766
363. Q.4 - Chương 364: Xà Bảo Bảo [6]	768
364. Q.4 - Chương 365: Xà Bảo Bảo [7]	770

365. Q.4 - Chương 366: Xà Bảo Bảo [8]	773
366. Q.4 - Chương 367: Xà Bảo Bảo [9]	775
367. Q.4 - Chương 368: Xà Cục Cưng [10]	777
368. Q.4 - Chương 369: Cầu Hôn Ký [1]	780
369. Q.4 - Chương 370: Cầu Hôn Ký [2]	782
370. Q.4 - Chương 371: Cầu Hôn Ký [3]	784
371. Q.4 - Chương 372: Tình Nồng	787
372. Q.4 - Chương 373: Đi Công Chứng	789
373. Q.4 - Chương 374: Bán Rồi!	791
374. Q.4 - Chương 375: Xà Con Nho Nhỏ	793
375. Q.4 - Chương 376: Cục Cưng Cũng Muốn Xuất Cung Đi Chơi	795
376. Q.4 - Chương 377: Phong Ba Ngoài Cung	798
377. Q.4 - Chương 378: Xà Cục Cưng Là Kẻ Trộm	800
378. Q.4 - Chương 379: Xà Cục Cưng Náo Loạn Phủ Quan	803
379. Q.4 - Chương 380: Gặp Được Đối Thủ	805
380. Q.4 - Chương 381: Xà Vương Nổi Giận	807
381. Q.4 - Chương 382: Lửa Giận Ngập Trời	810
382. Q.4 - Chương 383: Không Chút Lưu Tình	812
383. Q.4 - Chương 384: Giá Y	814
384. Q.4 - Chương 385: Hoàng Kim Đản	817
385. Q.4 - Chương 386: Quyển Rũ	819
386. Q.4 - Chương 387: Tân Nương Là Lớn Nhất	821
387. Q.4 - Chương 388: Kết Cục [1]	823
388. Q.4 - Chương 389: Kết Cục [2]	826
389. Q.4 - Chương 390: Kết Cục [3]	828
390. Q.4 - Chương 391: Kết Cục [4]	830
391. Q.4 - Chương 392: Kết Cục [5]	832
392. Q.4 - Chương 393: Kết Cục [6]	835
393. Q.4 - Chương 394: Kết Cục [7]	837
394. Q.4 - Chương 395: Lời Cuối Sách	840
395. Q.5 - Chương 1: Xà Vương Cô Ngự Hàn [1]	843
396. Q.5 - Chương 2: Xà Vương Cô Ngự Hàn [2]	845
397. Q.5 - Chương 3: Xà Vương Cô Ngự Hàn [3]	847
398. Q.5 - Chương 4: Xà Vương Cô Ngự Hàn [4]	849
399. Q.5 - Chương 5: Xà Vương Cô Ngự Hàn [5]	852
400. Q.5 - Chương 6: Vui Mừng Oan Gia [1]	854
401. Q.5 - Chương 7: Vui Mừng Oan Gia [2]	856
402. Q.5 - Chương 8: Vui Mừng Oan Gia [3]	858
403. Q.5 - Chương 9: Vui Mừng Oan Gia [4]	860
404. Q.5 - Chương 10: Khách Không Mời [1]	863
405. Q.5 - Chương 11: Khách Không Mời Mà Đến [2]	865
406. Q.5 - Chương 12: Đánh Nhau	867
407. Q.5 - Chương 13: Bảo Vệ	870
408. Q.5 - Chương 14: Đầu Sắp Nổ Tung	872
409. Q.5 - Chương 15: Ân Tình Và Uy Nghiêm Đều Trọng	874
410. Q.5 - Chương 16: Bắt Hái Hoa Tặc	876
411. Q.5 - Chương 17: Tiểu Tiểu Quý Công Tử	878
412. Q.5 - Chương 18: Tiểu Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	880
413. Q.5 - Chương 19: Tin Lành [1]	883
414. Q.5 - Chương 20: Tin Lành [2]	885
415. Q.5 - Chương 21: Thương Tuyệt Lệ Vs Hà Khả Y	887
416. Q.5 - Chương 22: Tất Cả Đều Vui Vẻ [1]	890
417. Q.5 - Chương 23: Tất Cả Đều Vui Vẻ [2]	892
418. Q.5 - Chương 24: Tất Cả Đều Vui Vẻ [3]	894

419. Q.6 - Chương 1: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [1]	897
420. Q.6 - Chương 2: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [2]	900
421. Q.6 - Chương 3: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [3]	902
422. Q.6 - Chương 4: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [4]	905
423. Q.6 - Chương 5: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [5]	908
424. Q.6 - Chương 6: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [6]	910
425. Q.6 - Chương 7: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [7]	913
426. Q.6 - Chương 8: Chương 8	915
427. Q.6 - Chương 9: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [9]	915
428. Q.6 - Chương 10: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [10]	918
429. Q.6 - Chương 11: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [11]	921
430. Q.6 - Chương 12	923
431. Q.6 - Chương 13: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [13]	923
432. Q.6 - Chương 14: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [14]	926
433. Q.6 - Chương 15: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [15]	928
434. Q.6 - Chương 16	931
435. Q.6 - Chương 17: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [17]	931
436. Q.6 - Chương 18: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [18]	933
437. Q.6 - Chương 19: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [19]	935
438. Q.6 - Chương 20: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [20]	938
439. Q.6 - Chương 21: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [21]	940
440. Q.6 - Chương 22: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [22]	943
441. Q.6 - Chương 23: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [23]	945
442. Q.6 - Chương 24: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [24]	947
443. Q.6 - Chương 25: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [25]	950
444. Q.6 - Chương 26: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [26]	952
445. Q.6 - Chương 27: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [27]	955
446. Q.6 - Chương 28: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [28]	957
447. Q.6 - Chương 29: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [29]	959
448. Q.6 - Chương 30: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [30]	962
449. Q.6 - Chương 31: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [31]	964
450. Q.6 - Chương 32	967
451. Q.6 - Chương 33: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [33]	967
452. Q.6 - Chương 34: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [34]	969
453. Q.6 - Chương 35: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [35]	972
454. Q.6 - Chương 36: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [36]	974
455. Q.6 - Chương 37: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [37]	977
456. Q.6 - Chương 38: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [38]	979
457. Q.6 - Chương 39: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [39]	981
458. Q.6 - Chương 40: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [40]	984
459. Q.6 - Chương 41: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [41]	986
460. Q.6 - Chương 42: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [42]	989
461. Q.6 - Chương 43	991
462. Q.6 - Chương 44: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [44]	991
463. Q.6 - Chương 45: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [45]	994
464. Q.6 - Chương 46: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [46]	996
465. Q.6 - Chương 47: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [47]	999
466. Q.6 - Chương 48: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [48]	1001
467. Q.6 - Chương 49: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [49]	1004
468. Q.6 - Chương 50: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [50]	1006
469. Q.6 - Chương 51: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [51]	1009
470. Q.6 - Chương 52: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [52]	1011
471. Q.6 - Chương 53: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [53]	1013
472. Q.6 - Chương 54: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [54]	1016

473. Q.6 - Chương 55: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [55]	1018
474. Q.6 - Chương 56: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [56]	1021
475. Q.6 - Chương 57	1023
476. Q.6 - Chương 58: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [58]	1023
477. Q.6 - Chương 59: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [59]	1025
478. Q.6 - Chương 60: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [60]	1028
479. Q.6 - Chương 61: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [61]	1031
480. Q.6 - Chương 62: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [62]	1033
481. Q.6 - Chương 63	1036
482. Q.6 - Chương 64: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [64]	1036
483. Q.6 - Chương 65: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [65]	1038
484. Q.6 - Chương 66: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [66]	1040
485. Q.6 - Chương 67: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [67]	1042
486. Q.6 - Chương 68: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [68]	1045
487. Q.6 - Chương 69: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [69]	1047
488. Q.6 - Chương 70: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [70]	1050
489. Q.6 - Chương 71: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [71]	1052
490. Q.6 - Chương 72: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [72]	1054
491. Q.6 - Chương 73	1057
492. Q.6 - Chương 74: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [74]	1057
493. Q.6 - Chương 75: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [75]	1059
494. Q.6 - Chương 76: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [76]	1061
495. Q.6 - Chương 77	1064
496. Q.6 - Chương 78: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [78]	1064
497. Q.6 - Chương 79: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [79]	1066
498. Q.6 - Chương 80: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [80]	1068
499. Q.6 - Chương 81: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [81]	1071
500. Q.6 - Chương 82: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [82]	1073
501. Q.6 - Chương 83: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [83]	1076

Xà Vương Tuyển Hậu

Giới thiệu

Truyện khá hấp dẫn ngay từ khi mở đầu, bắt đầu từ một cơ duyên nhỏ mà nàng xuyên không trải qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-vuong-tuyen-hau>

1. Q.1 - Chương 1: Xà Vương Cô Ngự Hàn

Trời mênh mông đất rộng lớn, màu trắng bao trùm khắp nơi, gió nổi tuyết rơi, băng tuyết với khí rét căm căm tàn sát thể giới, một hàng những cung điện điêu lan ngọc thể cao ngất trùng điệp, sơn son thiếp vàng, khí thể bức người.

Trên hành lang dài trong cung điện, cứ năm bước lại có một tả hữu thị vệ vận sắc phục đứng trang nghiêm, cương thương cầm trong tay, đầu thương sắc bén vô cùng, sáng lấp lóe trong không khí, mười phần uy hiếp.

Khung cảnh cung điện yên lặng không chút tiếng động đã bị phá hỏng bởi một đám người tranh cãi kịch liệt gây ồn ào.

Chỉ thấy một lão già áo xám râu tóc bạc trắng, dẫn các đại thần đuổi theo sát một vị nam tử trẻ tuổi, vận bạch y phiêu phiêu đang nhẹ nhàng nương theo gió bay vút lên trời cao.

“Vương, ngài mau dừng lại, nghe lão phu nói một lời, căn cứ vào những gì lão phu đã nắm bắt ngón tay tính, tương lai không lâu xà giới sẽ gặp phải đại nạn xưa nay chưa từng có, ngài thân là vua của xà giới, nhất định phải gánh chịu trách nhiệm, tìm được hắc tinh ngọc bội trong truyền thuyết mới có thể hóa giải tai kiếp, Vương, Vương.” Lão già vừa thở hồng hộc vừa hướng lên không trung hò hét.

Thân ảnh màu trắng như cánh nhạn lướt nhẹ, bay vút qua mặt hồ, nhẹ nhàng đứng trên mặt nước, quay đầu nhìn về phía bờ bên kia nơi đám người vẫn kiên quyết đuổi theo, hừ lạnh một tiếng.

Gió cuốn tung đôi ống tay áo trắng toát, cuốn loạn mái tóc đen dài của hắn, trong mơ hồ, đã thấy lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, môi đỏ mọng như máu mê hồn, vừa ôn nhu lại vừa đa tình, đôi mắt đen đẹp như đang phóng điện, những sợi tóc lòa xòa tản ra xung quanh, đôi môi đẹp tuyệt giống như cánh hoa nở rộ, cả người toát ra một loại khí chất thần bí mà tao nhã.

“Trưởng lão, người cũng nên dành chút khí lực đi thu xếp lễ tế tháng sau đi. Truyền thuyết? Tai kiếp? Xuy!”

“Vương, cái này không chỉ là truyền thuyết, thật sự là thiên tượng không bình thường, quẻ tượng khả kì, hắc tinh ngọc bội đang trong tay một nữ tử, chỉ cần hoàng thượng kết hôn cùng nàng, là có thể tiêu tai họa, giải kiếp nạn, Vương” Trưởng lão vẫn không tha tận lực khuyên bảo.

Xà Vương nhíu nhíu lông mày, cười nhạt một tiếng, xem ra trưởng lão chỉ vì muốn hắn lập hoàng hậu sớm một chút, đúng là dùng hết mọi cách đây!

Lập hậu? Hắn tuổi trẻ anh tuấn tiêu sái như vậy, làm sao lại muốn để một vị Vương hậu đường đường chính chính trông nom suốt ngày đây? Đáng ghét!

Nghĩ xong, hắn liếc sang bờ kia, nhìn đủ một lượt những kẻ đi theo, cười gian manh: “Bổn Vương không rảnh chơi cùng các người”

Vừa nghĩ tới việc tiếp tục bỏ trốn, thì đột nhiên xuất hiện người.... chặn lại.

“Vương, tể ti trưởng lão ở Xích Diễm quốc đức cao vọng trọng, thỉnh ngài nghĩ lại những lời trưởng lão nói.”

Xà Vương hơi cau mày, mắt phượng hơi đảo, có chút bức bối: “Thương Tuyệt Lệ, không phải nói người đừng gọi ta là Vương sao, muốn gọi thì gọi là Cô Ngự Hàn, đã vậy, khi nào về tới Vương cung sẽ xóa sạch những giao tình của chúng ta!”

Thương Tuyệt Lệ ôm quyền cúi đầu, nghiêm chỉnh: “Khi học nghệ, dựa theo môn quy, Vương là sư đệ, thuộc hạ là sư huynh, sư huynh đệ danh xưng là do môn quy, trở lại Vương cung, Vương nhất định là Vương, thuộc hạ không dám có nửa phần mạo phạm.”

Cô Ngự Hàn chớp chớp đôi mắt đẹp, trong đôi mắt ngọc mày ngài ẩn hiện nét cười, phất tay áo một cách khoáng đạt, tư thế tiêu sái, cúi người ghé sát bên tai Thương Tuyệt Lệ, nói khẽ có chút mập mờ: “Bổn Vương lệnh cho người chiều nay qua đêm tại tẩm cung, để cho Bổn Vương...”

Thương Tuyệt Lệ thoáng nghe, sắc mặt ửng hồng, từ hồng chuyển sang tím, Vương không phải là có... phích đoạn tay áo chứ?

Cổ ý kéo dài âm thanh, Cô Ngự Hàn ánh mắt lảo liên, cười xấu xa, sau đó âm cuối vừa thốt ra, lại trở nên đứng đắn: “Để bảo vệ tốt cửa lớn tẩm cung của bốn Vương, ha ha ha...”

Nghe vậy, Thương Tuyết Lệ trong lòng mới thoải mái, vừa rồi căng thẳng đột ngột, cảm giác căng chùng này làm hân hơi thất thần.

Nắm ngay một khắc cơ hội này, Cô Ngự Hàn ánh mắt biến đổi, nghiêng thân nhảy vèo, nhanh chóng vòng qua Thương Tuyết Lệ, lẳng không bay ra ngoài cung, nhấp nhô mấy lần, tung ảnh của hân dĩ nhiên biến mất.

Nhìn không trung vắng vẻ, Thương Tuyết Lệ ảo não tạ tội: “Trưởng lão, thuộc hạ xấu hổ.”

“Quên đi, lấy tu vi của Vương, hiện tại cũng khó tiếp tục đuổi theo, chúng ta đi về đại điện thương lượng lại vậy.” Trưởng lão phát tay, thở dài một tiếng rồi đi, chúng đại thần cũng lục đục bám theo.

2. Q.1 - Chương 2: Rắn Hồng Sáng Lóng Lánh

Đưa mắt nhìn lại, tuyết trắng tinh khiết, những bông tuyết mỏng manh như vẽ trước mắt làm hân sung sướng mỉm cười: “Xem ra ta tìm được một nơi an tĩnh, thật tốt để ngủ.”

Mắt phượng nhú lại, con ngươi thoáng hiện lên sắc hồng, thân thể của hân từ từ trong suốt thành một dải sương hồng lững lờ, chỉ chốc lát sau, sương hồng ngưng tụ thành một con rắn to sắc hồng, nằm cuộn lại.

Chớp chớp xà nhãn, Cô Ngự Hàn nhìn đất cứng bên người... Tốt... Đất màu nâu tro, để tránh thú vật, rất nhanh con rắn to lớn từ màu hồng lóng lánh biến thành màu nâu, hoàn toàn hòa lẫn với lớp đất xung quanh.

Thời gian yên lặng trôi qua, giữa đám bông tuyết tung bay giữa trời, Cô Ngự Hàn biến thành hình rắn dài lóng lánh tiến vào mộng đẹp...

Nhân giới, dưới chân Tuyết Sơn...

Một lão nhân gia mặc trang phục miền núi dẫn Tô Bối Bối leo từng bậc mà lên.

“Tiểu thư, người thích trượt tuyết, chúng ta tới Tuyết Sơn này thật là đúng nơi, nói cho người biết, tuyết ở chỗ chúng ta là tinh khiết nhất, tự nhiên nhất, chúng ta những người miền núi từ nhỏ đều thích tới núi này trượt tuyết, cho tới bây giờ cũng không có xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, vừa kích thích lại an toàn.

Tô Bối Bối háng hái bưng bưng nhìn cảnh tuyết xung quanh, cười lộ ra hàm răng như tuyết trắng: “Thật không? A bá ngài cũng nhất định là cao thủ trượt tuyết nhỉ?”

“Ha ha... Ta hồi trẻ mỗi ngày không trượt một lần thì không chịu nổi... Nói cho người biết, chúng ta có một truyền thuyết rằng trên tuyết sơn có tinh linh bảo vệ, nếu như là người hữu duyên còn có thể trò chuyện ước nguyện với tinh linh nữa đó”

Nghe lão bá nói xong, thần thái nghiêm túc đầy thành kính, Tô Bối Bối ngọt ngào cười một tiếng: “Có thật không? Ta thực hy vọng có thể hứa nguyện.”

Không ngờ, lão bá ngừng lại, nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt có chút kinh ngạc: “Tiểu thư, người tin tưởng lời nói của ta hả?”

Gật gật đầu, nụ cười Tô Bối Bối rất mộc mạc, ánh mắt lóng lánh trong sáng: “A bá nói ra không phải muốn cho ta tin tưởng sao? Cái thế giới này ngay từ khi sinh ra đã có rất nhiều điều mới lạ, rất nhiều thứ nhìn không thấy nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.”

Nãi nãi thường xuyên dạy nàng như vậy – vũ trụ từ khi sinh ra mang đủ những cái lạ. Nàng được nãi nãi nhậm về nuôi lớn, không phải đó chính là duyên phận, là cái thứ muốn sờ thử cũng không được hay sao?

“Ha ha... Tiểu thư, tâm của ngươi như một viên ngọc tinh khiết, rất nhiều người tuổi trẻ thấy ta nói đều cười nhạt, nhân tâm đều bị bóng ma thực tế bịt kín.” Lão bá có chút cảm khái.

“Có thể là ta không phải người hiểu thời thế, ha ha...” Tô Bối Bối cười khan.

“Ha ha a...”

....

Đứng ở tít trên cao, giữa bóng tuyết mênh mông, Tô Bối Bối cười híp mắt: “Tuyệt thật đẹp, cái thế giới này thật đẹp a!”

Hưng phấn, nàng đột nhiên nhớ ra truyền thuyết xa xưa ở Tuyết Sơn đã được nghe từ lời một người miền núi, đôi tròng mắt trong sáng khẽ lay chuyển, trong lòng chợt nảy ra một ý.

Nàng khum tay sát khóe miệng, hướng ra sườn dốc mù mịt tuyết phía dưới hét lớn: “A —— ta thật vui về a! Tinh linh nơi xứ tuyết, các ngươi nghe được tiếng của ta không ? Không trả lời là coi như các ngươi nghe được nha, nghe tốt lắm sao, ta muốn hứa nguyện, nguyện vọng của ta là hy vọng rằng sở nguyện của nãi nãi thành hiện thực nha!”

3. Q.1 - Chương 3: Đạp Lên Cự Xà

Tiếng nói trong trẻo, lạnh lạnh vang khắp không gian, Tô Bối Bối đưa tay xoa xoa hai bên má: “Vù vù, da tay nứt nẻ hết rồi, lạnh quá, coi như được trải nghiệm cuộc sống ở trong đông lạnh. Ha ha, nhanh chóng trượt xuống sườn núi thôi, ta muốn bắt đầu bay lượn a...”

Nàng sửa lại áo bông trắng dày, chỉnh lại mũ nhung, kiểm tra trang bị trượt tuyết, sau đó hít một hơi thật sâu: “Xuất phát!”

...

Trượt xuống một mạch, bông tuyết bay tán loạn trên mặt, băng tuyết lạnh lạnh, cảm giác băng xướt qua cũng tuyệt đẹp.

Tuy nhiên tốc độ trượt xuống càng lúc càng nhanh như không có điểm dừng, Tô Bối Bối bắt đầu cảm thấy không ổn, nàng nhìn hai bên toàn băng tuyết trôi nhanh về phía sau, thì thào tự nói: “Không đúng a, A bá không phải nói rồi từ từ sẽ biến thành dốc thoải sao? Tại sao càng ngày càng dốc đứng?”

Muốn dừng lại, nhưng không cách nào khống chế được tốc độ, Bối Bối bắt đầu luống cuống: “Trời ạ, như thế nào không dừng lại được, mau dừng lại đi a...”

Nàng không biết làm thế nào cho phải, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình dần trượt vào tuyết vô tận, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

Đột nhiên, phía trước nổi lên vòng xoáy cuồn cuộn, hạt tuyết bay tứ tán, đập lên mặt nàng, bông rạt, gió tuyết thổi cuồn cuộn quét tới, như muốn cuốn nàng theo luôn.

“A —— “

Sợ hãi kéo đến quá đột ngột khiến nàng không thể tiếp nhận, vội nhắm mắt lại thét chói tai, tiếng kêu chìm ngập trong gió tuyết, mang theo nàng cực kỳ hoảng sợ.

“A —— nãi nãi cứu mạng a... Thần a, tinh linh a...”

Nàng cảm giác thân thể của mình đột nhiên bay lên rồi lại rơi xuống, gió lạnh thốc mạnh vào cổ, gió lạnh tràn vào trong cơ thể, lạnh đến nỗi làm răng lập cập không ngừng.

“A... !”

Hò hét không biết bao lâu, nàng ngã mạnh xuống đất, cuối cùng cơ thể cũng dừng lại được.

Nhắm chặt mắt không dám mở ra, chỉ sợ sẽ thấy tiếp tục rơi xuống.

Chờ đợi hồi lâu, rốt cuộc cũng không thấy có bất cứ phản ứng gì, ngay cả gió tuyết cũng ngừng. Sao? Chẳng lẽ nàng đã chết? Nếu không thân thể tại sao không cảm giác được đau đớn? Cũng không cảm giác được lạnh?

“Trời ạ, ta không cần chết sớm như vậy! Ta vừa mới qua tuổi mười tám, cuộc sống vừa mới bắt đầu, còn chưa đi làm kiếm tiền phụng dưỡng nãi nãi nữa, Diêm Vương sao lại tàn nhẫn tước đi quyền được sinh tồn của ta...”

Bối Bối cười khổ oán trách, nàng không cam lòng nhanh chóng mở mắt, cho dù chết, nàng cũng phải tìm Diêm Vương lý luận một phen!

Tuy nhiên, đập vào mắt không phải cái cảm giác tối tăm giống Diêm Vương điện, mà là một tầng tuyết tinh khiết bao la, lại thêm hương hoa mai tràn ngập, liếc mắt nhìn lại, bông tuyết trắng nõn cùng hoa mai bay lất phất.

“Nơi này đẹp quá! Quả thực giống như là thế ngoại đào nguyên*!” Bối Bối không tự chủ được than nhẹ.

Nàng chống tay muốn đứng lên, lại bị cảm giác ở lòng bàn tay hấp dẫn, hơi ẩm? Nàng cảm giác được có hơi ẩm ở trong tay truyền lại! Có hơi ẩm, nói cách khác nàng còn chưa chết?

“A? Ta dĩ nhiên không có chết! Oa, đất ở núi này mềm quá đi. Ồ? Ấm ấm ...” Tô Bối Bối có phần vui vẻ ngồi dậy, đưa tay sờ nắn thứ đất màu nâu.

*Thế ngoại đào viên : nơi cảnh đẹp bị tách biệt với bên ngoài!

4. Q.1 - Chương 4: Mắt Rắn Thật Đẹp!

Trong ranh giới nguy hiểm, khi nàng đang tìm kiếm, đột nhiên cảm giác được từ phía sau truyền đến một tia khí nóng bỏng, theo bản năng nàng quay đầu nhìn lại...

“A —— rắn a ——” Máu huyết trong người Bối Bối tức khắc đông cứng lại, khí lực mất hết, cả người nhũn ra.

Trời! Là một con rắn thật to! Thật đáng sợ!

Nó trơ mắt nhìn nàng! Trời ạ trời ạ, nó phun cái lưỡi, nó... sẽ không muốn ăn nàng chứ?

Nuốt một ngụm nước bọt, Bối Bối chậm chậm lùi về phía sau, đầu rắn cũng vươn theo sát, Bối Bối sợ đến vô phương nhúc nhích, chỉ có thể gân cổ lên nói: “Xà... Xà lão đại, ngài cao quý không cần ăn ta, thịt ta không thể ăn, ta đã hơn mười ngày không thèm tắm rửa, rất thối, trên người còn có khả năng chứa vi khuẩn chết người, xà... Xà lão đại, ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ đại ân đại đức của ngài...”

Bối Bối nói năng không mạch lạc nổi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là —— nàng muốn chạy trốn!

Nàng chống tay muốn chạy, tuy nhiên, sau khi xem xét tỉ mỉ, cả người nàng cứng đờ như thạch cao, mắt tròn tròn nhìn phía dưới chân đang nhúc nhích, nàng khóc không ra nước mắt: “Rắn... Ta đang ngồi trên người một con rắn to, a ——”

Biến thành rắn, Cô Ngự Hàn không nhận được khe nhú cái trán bóng loáng, trong đôi mắt sáng lóng lánh âm thầm dâng lên sự phẫn nộ, người này thanh âm thực sự là không bình thường, đâm thẳng vào lỗ tai hấn đau gần chết!

Nữ nhân này thật sự vừa ngu xuẩn lại vụng về, hẳn hiện tại là rắn, nàng dĩ nhiên nói chuyện với một con rắn, cầu xin rắn không ăn thịt nàng, thật sự là ngốc hết mức! Rắn thông thường có thể nghe hiểu tiếng người sao?!

Nàng kêu la cái gì, kẻ nên kêu la là rắn mới đúng, đang ngủ êm đẹp, dĩ nhiên bị một nữ nhân ngu ngốc không biết từ nơi nào rơi lên người, thiếu chút nữa làm rắn tắt thở quá!

Càng nghĩ càng giận, nhìn ánh mắt hoảng sợ của nàng, thâm tâm rắn càng thêm khó chịu, nói như thế nào rắn cũng là vua rắn siêu cấp vô địch tuần mỹ, sao nàng làm như gặp quỷ không bằng.

Hừ! Dứt khoát phải dọa nàng!

Cô Ngự Hàn giật giật thân rắn, trong chớp mắt liền quần quanh Bối Bối, sau đó xách nàng giơ lên giữa không trung, rắn vươn đầu đến trước mặt nàng, mắt đối mắt, mũi đối mũi, trò đùa dai tiếp theo là phun khí vào mặt nàng.

“A —— đừng ăn ta, đừng ăn ta...” Bối Bối bị dọa cơ hồ hồn phi phách tán, trên thực tế nàng thật hy vọng bản thân ngất đi, ít nhất không phải đối mặt với đầu rắn làm lạnh cả da đầu.

Bị quần chặt vô phương nhúc nhích, Bối Bối chỉ có thể mắt đối mắt với con rắn, trong con ngươi rắn, nàng thấy rõ ràng cả mặt mình.

Đột nhiên, nàng chú ý trong mắt rắn như ẩn như hiện một màu đỏ rất hấp dẫn. Ánh mắt nó hình như có một luồng sáng đỏ đậm lóng lánh lưu động xoay chuyển, yêu dị lóng lánh, như muốn mê hoặc người.

“Ánh mắt rắn cũng có thể đẹp mê người như vậy sao?” Bối Bối ngây ngốc lầm bầm lầu bầu.

Dù sao cũng phải chết, dứt khoát phải chết lừng lẫy, trước khi chết phải đánh giá con rắn này thật kỹ càng, sau khi biến thành quỷ nàng nhất định tìm nó tính sổ!

Đã thấy sự sợ hãi trong mắt nàng càng ngày càng nhạt dần, còn nói rắn xinh đẹp, Cô Ngự Hàn không vui vẻ chút nào, đó là từ để hình dung đàn bà, nàng dĩ nhiên dùng để miêu tả cái diện mạo hiên ngang phong lưu phóng khoáng của một Xà Vương như rắn, quả thực là quá mức sỉ nhục rắn.

Như thế nào? Nàng không sợ rắn?

Không cam lòng là bản thân không dọa được nàng, rắn liền há to miệng, thẳng tới mặt nàng...

Bối Bối liều mạng tự thôi miên mình rằng bản thân không sợ, dù sao chỉ là đau một lần rồi lập tức sẽ không còn cảm giác, nhưng là, khi nàng nhìn tới cái mồm rắn mở ra to đùng, thậm chí khi cái lưỡi màu đỏ liếm phốt qua da mặt nàng, nàng không có cách nào thản nhiên nhắm mắt nữa, cuồng loạn thét chói tai: “A —— “

Hai mắt tròn tròn, nàng lập tức té xỉu một cách thiếu chí khí. Mất đi ý thức, nàng vẫn vô thức nghĩ đến —— vì sao thân thể rắn lại ấm ? Rắn không phải động vật máu lạnh sao?

5. Q.1 - Chương 5: Lạc Bào*

Trong thạch động, gió lạnh gào thét, Cô Ngự Hàn đặt Bối Bối nằm trên một tảng đá bóng loáng, quan sát nàng... Trắng trắng mềm mềm, nho nhỏ, rất khả ái, nhất là mặt nàng, vừa mới liếm một cái, đã cảm nhận được một làn hương thanh tân. Nhưng thật là nhát gan, thật sự đã bị rắn dọa cho ngất xỉu.

Bất quá đứa con gái loài người nhỏ xíu sao lại chạy đến xà giới đây?

“Lạnh, lạnh quá...” Bối Bối trong lúc mê man, hàm răng run lên, sắc mặt tái xanh như đóng thành băng.

Cô Ngự Hàn nhú nhú mày, lạnh? Có lạnh như thế sao? Nhìn nàng run thì chắc thế thật.

Hắn đưa tay vỗ vỗ mặt nàng: “Này, lạnh thì không cần ngủ, tỉnh dậy sẽ không lạnh, nhóc con loài người này ..”

Đánh một hồi, thấy nàng một chút phản ứng cũng không có, vẫn liên tục kêu lạnh, Cô Ngự Hàn miễn cưỡng giương mắt, cười gian một tiếng, chỉ chốc lát sau, liền biến thành một con rắn lớn màu đỏ sẫm, chậm rãi vây quanh Bối Bối, cuộn chặt nàng ở trong.

Nhìn nàng ngủ, dần dần hắn cũng thấy buồn ngủ, nếu đã vậy, cùng ngủ cho rồi, hắn thích mùi vị trên người nàng, ngủ được, ngủ càng thêm thoải mái.

Tựa đầu gác bên cạnh cổ nàng, hắn nhắm mắt lại, cũng ngủ luôn.

Một lát sau, thân thể run rẩy của Bối Bối dần dần bình ổn lại, đôi mày nhíu chặt cũng dần dần buông lỏng ra.

Thật là ấm áp... Bối Bối vuốt ve cái gối ôm mềm mềm, trên mặt nó không ngừng tỏa hơi ấm, từ từ đuổi đi đám khí lạnh thấu xương mới rồi.

Thời gian im lặng trôi qua, Bối Bối mơ mơ màng màng dần lấy lại cảm giác, sau đó chậm rãi mở mắt, có chút mê man nhìn đỉnh đầu? Gì? Gian phòng của nàng như thế nào biến thành nham thạch lấp lăm lăm đỏ ? Gì? Con gấu ôm của nàng từ bao giờ cũng biến thành màu đỏ nữa ?

Bối Bối day day mắt làm cho bản thân tỉnh hẳn, nghiêng đầu, trong khoé mắt chợt xuất hiện một tia kinh hãi : “Xà... Đầu rắn, ta cùng nhau ngủ với rắn, a —— ”

Nàng lẩn lờng lốc giãy dụa lết ra, run rẩy nhìn con rắn vừa to lại vừa đỏ, nằm cuộn thành một trái núi nhỏ trước mặt, trí nhớ trước lúc té xỉu chợt hiện lên, nàng nhớ kỹ đã té ngã vào thân một con rắn to màu nâu tro, sau đó... Cái con rắn kia muốn ăn nàng..

“Ta ta ta... Như tại sao không may như vậy a, tại sao núi này nhiều rắn lớn như vậy, ta ta ta... Cứu mạng a!” Bối Bối cả kinh nói không lên lời, thét chói tai, bỏ chạy.

Nghe được tiếng bước chân dần dần đi xa, Cô Ngự Hàn chậm rãi mở mắt, nhìn thân ảnh nhỏ xinh cổ sống cổ chết chạy trốn, tỏ vẻ bất mãn: “Làm cái gì, ta có phải không may hay không? Ý tốt không cần báo đáp, nếu không phải ta cố gắng ra cái thân thể ấm áp này, người đã sớm bị chết rét, hừ!”

Đảo tròn đôi mắt hồng trong suốt đầy tình nghịch, hắn “Vèo” một tiếng quăng ra ngoài, bám chặt theo Bối Bối, hắn muốn cho nàng biết rõ ràng, hắn là một con rắn đầy lòng tốt lại vừa phong cách, không phải cái loại thấp hơn cả bò sát thấy là làm cho người khác rung mình như trong mắt nàng!

Nghe phía sau truyền đến tiếng “Sàn sạt”, Bối Bối nhìn lại: “Oa a, như thế nào đuổi theo ra tới, nó không phải đang ngủ sao?”

“Trời a, không cần đi nhanh như vậy, ta không có chạy nhanh như vậy a, chậm chậm, không cần nhanh như vậy a xà lão huynh...”

Tiếng kinh hô lại vang khắp rừng mai tuyết tung bay, làm cho...không gian yên tĩnh lạnh lẽo tăng thêm sức sống.

*Lạc bào: thạch động!

6. Q.1 - Chương 6: Lấy Oán Trả Ôn?

Bối Bối chạy trốn ngay cả hô hấp cũng không dám, thủy chung không có cách thoát khỏi truy đuổi của hồng xà, dùng từ “truy đuổi” tuyệt không quá!

Không biết tại sao, nàng mơ hồ cảm giác được hồng xà này đáng lẽ đã sớm đuổi kịp nàng mới đúng, nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định theo sau nàng, giống như là... đang cố ý trêu chọc nàng.

Có khả năng sao? Rắn cũng sẽ trêu chọc người? Thật không thể tưởng tượng nổi !

Không biết chạy bao lâu, nàng rốt cục vô phương chống đỡ, đôi chân mềm nhũn, té ngã trên tuyết, sợ hãi quay đầu nhìn lại? Gì? Con rắn kia thế nào cũng dừng lại?

Cô Ngự Hàn thả lỏng đuôi, nhìn phía trước cái...tiểu nữ nhân kia té ngã cũng bộ dạng vụng về như vậy, tràn ngập vui vẻ, thật là tiểu nữ nhân vụng về, bất quá tư thế té ngã cũng thật khả ái, xem tứ chi nàng giãy dụa, bộ dáng giống như gấu mèo rơi xuống đất.

Bối Bối tròn to đôi mắt, nàng hoa mắt phải không, dĩ nhiên cảm giác được con cự xà kia đang cười, hơn nữa là cái kiểu cười này, y hệt như điệu cười của bọn tiểu nhân đắc ý. Nhìn nó ở cách đó không xa buông lỏng cái đuôi, bộ dáng ưu nhã nhõn nhõ, trong lòng Bối Bối tức thì dâng lên một cơn giận không biết tên, nàng khẳng định con rắn này cố ý coi nàng là chuyện cười!

“Uy! Người muốn ăn muốn giết cứ lại đây, ta Tô Bối Bối nhận thức được, bất quá ta phải nói cho người, ta thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho người, đến lúc đó ta nhất định cho người muốn sống cũng sống không nổi.” Bối Bối quay nhìn nó nói, cũng mặc kệ nó có nghe được hay không.

Ha ha... Xem lúc nàng tức giận khuôn mặt tròn trịa càng ngày càng khả ái, uy hiếp hửn? Coi như nàng làm quỷ cũng vô phương đối phó với hửn, trên trời dưới đất, với tu vi của hửn ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng nể hửn ba phần, huống chi một cái Diêm Vương nho nhỏ. Mà nàng nếu như trở thành quỷ thì càng thấp không cần bàn tới .

Hửn phun khí, vươn cao đuôi rắn, như đang rất thanh thoi.

“Ai nha, người, con rắn không biết tốt xấu, cư nhiên còn dám cười ta, thật không biết lượng sức? Xem ta đánh chết người.” Bối Bối trừng mắt nhìn qua, nắm lên một nắm tuyết hướng phía nó ném mạnh.

Nàng thật sự phát điên rồi, cảm giác được bản thân nhìn được biểu cảm của rắn, cảm giác được rắn cũng cười nhạo người.

Cô Ngự Hàn tránh sang một bên, tránh được dễ dàng một khối lại một khối tuyết cầu nàng ném tới, ha ha, xem ra người tiểu nữ nhân này chơi rất tốt, không chỉ có nói chuyện ầm ĩ với rắn, còn đùa giỡn với rắn, lá gan hình như không nhỏ. Hửn cùng nàng chơi đùa coi như trò chơi nhỏ đi.

Trong lúc hốt hoảng, Bối Bối tự nhiên thấy phía trước cách đó không xa hình như có một cái giống như bẫy kẹp, nàng chớp mắt nhìn lại, thật là bẫy thú, là một cái bẫy gấp to chuyên môn dùng để săn bắt.

Nàng đảo đảo đôi tròn mắt, nảy ra một kế, cả người thoáng chốc tràn ngập ý chí chiến đấu, giống một tiếng trống cổ vũ làm tinh thần hăng hái dâng lên, nàng quay đầu lại làm một cái mặt quỷ với hồng xà, sau đó tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Cô Ngự Hàn thấy nàng chạy, lập tức cũng đuổi sát theo sau.....

Ha, nó quả nhiên theo tới, hử, xem lần này ta cho người chết rất khó xem nha!

Đôi mắt của Bối Bối nhuộm đầy vẻ đắc ý, mắt thấy cạm bẫy cách nàng càng ngày càng gần, nàng bắt đầu tăng tốc, thay đổi tốc độ chậm chạp, cấp tốc chạy vội về phía trước.

Cô Ngự Hàn nhìn tiểu nữ nhân tự xưng tên là Tô Bối Bối kia đột nhiên chạy trốn nhanh như vậy, có chút kinh ngạc, xem ra nàng còn rất có sức lực nha, nhưng mà, như vậy đùa mới vui không phải sao? Dù sao bất kể nàng chạy trốn nhanh bao nhiêu, hửn cũng đuổi theo kịp!

Ngay lúc hửn nhàn nhã khinh địch đuổi nhanh đến, đột nhiên, Bối Bối chuyển hướng, Cô Ngự Hàn đang đắc ý không kịp phản ứng, liền nhanh chóng ngã vào một cái hố to, cái đuôi nhất thời bị một trận đau đớn.

Chết tiệt, tiểu nữ nhân này thế nhưng dùng cạm bẫy đến ám toán hửn! Cái đuôi..... Đau quá!

Hửn nhìn lại, chỉ thấy cái đuôi đang bị một cái kẹp bằng sắt kẹp chặt, chảy máu.....

“Ha ha..... Ngụ ngốc, ta đã nói ta sẽ không bỏ qua của ngươi, hừ! Cho ngươi thấy sự lợi hại của bốn tiểu thư, ha ha..... Bye bye, không tiễn!” Bối Bối chỉ vào hồng xà không thể nhúc nhích kia, cười đến đắc ý.

Nhưng mà nàng cũng không dám ở lại lâu, vạn nhất cự xà này giãy giụa thoát được, thì chơi không vui rồi.

Nhìn bóng dáng của Bối Bối chạy xa, Cô Ngự Hàn giận đến nghiến răng nghiến lợi, xà mắt màu đỏ trong suốt lưu chuyển ánh lửa: “Nữ nhân đáng chết, thế nhưng lấy oán trả ơn, đối đãi với ta - ân nhân hai lần cứu mạng nàng ta - như vậy, giữa chúng ta kết thù lớn rồi!”

Tô Bối Bối à, ngươi bỏ chạy đi, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, đến lúc đó nhất định cho ngươi nếm thử sự lợi hại của bốn vương!

7. Q.1 - Chương 7: Đại Hội Tuyển Hậu!

Cô Ngự Hàn vừa mới bước vào Vương cung, đột nhiên bị trưởng lão nhảy ra dọa cho giật mình.

“Vương, ngài đã hồi cung, thật tốt quá!” Trưởng lão vừa nhìn thấy Vương, cảm động đến rơi nước mắt, Vương rốt cục xuất hiện, mấy cái khớp xương già này không cần tiếp tục bị gây sức ép đi tìm người.

“Trưởng lão nhiệt tình hoan nghênh Bốn Vương hồi cung như vậy ư.” Cô Ngự Hàn tiêu sái đi vào ngự thư phòng, cười tủm tỉm nói.

Trưởng lão nhắm mắt theo sát phía sau Cô Ngự Hàn, ngoắc ngoắc tay vài cái về phía sau, mấy người hầu không biết từ chỗ nào chạy lại, trong tay đang cầm một chồng tranh cuộn, trưởng lão mặt mày hớn hớn giới thiệu:

“Vương, thỉnh xem qua.”

Cô Ngự Hàn nhướng mày kiểm, tùy tiện hỏi: “Những ... cái này là cái gì?”

Chưa từng chú ý những tranh cuộn này, hần tùy tiện hướng tới ghế cao nhất ngồi xuống, tuy nhiên, vừa tiếp xúc đến cái ghế dựa mềm mại, cái móng ngay lập tức truyền đến một trận đau đớn, đau đến mức hần muốn nhe răng trợn mắt.

Đau đến chết! Tô Bối Bối chết tiệt, thù này không trả không phải quân tử!

Trưởng lão nâng lên một số tranh cuộn giải thích, nhưng phát hiện thần thái Vương hơi khác thường, hình như... có vẻ không được thoải mái, hần ân cần hỏi: “Vương, ngài có chỗ nào không khỏe? Cần thỉnh ngự y không?”

Cô Ngự Hàn vội vàng xua tay: “Không cần, ta không sao. Trưởng lão mới vừa rồi muốn ta xem cái gì?”

Ngự y? Hần không cần, muốn cho người biết đường đường một Xà Vương của Xích Diễm quốc như hần bị một tiểu nữ nhân kẹp thương cái đuôi, chắc chỉ còn nước úp mo vào mặt.

“Thưa, là như vậy, sau khi quần thần hội họp, thấy rằng Vương đến lúc nên vì Xích Diễm quốc lập hậu, cho nên đã tìm kiếm bức họa các khuê nữ, bất luận là tiểu thư khuê các hay con gái cung, nơi nào cũng có, thỉnh Vương xem qua, nếu như không đặc biệt chán ghét, vậy dựa theo danh sách an bài lập đại hội tuyển hậu.” Trưởng lão mỉm cười hài lòng trả lời.

“Tuyển hậu đại hội? Nhiều tranh cuộn như vậy, xem ra các người đã chuẩn bị tốt hết rồi?” Cô Ngự Hàn liếc mắt nhìn trưởng lão, nổi lên tính toán lưu quang - đáy mắt xẹt qua một tia nguy hiểm, miệng thơn thớt bụng một bồ dao găm.

Thấy ánh mắt sắc bén của Vương, da đầu trưởng lão thoáng tê tê, xem ra Vương bắt đầu không cao hứng, hần kiên trì cười khan: “Vương, dân chúng cả nước đang chờ mong Vương nạp hậu, chúng thần một lòng vì Vương truyền đạt ý dân.”

“...” Cô Ngự Hàn nhắm lại hàng mi đen cong vút, trầm ngâm một chốc, sau đó tiếp nhận một vài bức họa, thoạt nhìn có vẻ nghiêm túc.

Muốn hấn tuyển hậu đến như vậy? Hấn liền thuận theo ý trưởng lão, cũng như sự oanh tạc liên tục của các đại thần, nhưng nếu... Tuyển không trúng cũng không nên trách hấn!

Không ai để ý thấy, khoe môi hấn hơi nhếch lên thành một nét cười gian xảo...

Chạy bừa trong rừng mai, Bối Bối cảm giác được thân thể sức lực đã tới cực hạn.

Chân mềm nhũn quỳ trên mặt tuyết, nàng thở như trâu: “Vù vù, ta không được, mệt mỏi quá, thật đói...”

“Ừng ục, ừng ục...” Bụng rỗng không ngừng vang lên những âm thanh kháng nghị.

Bông tuyết lất phất, mũ nhung nàng không biết đánh rơi từ lúc nào, mái tóc đuôi ngựa đã có chỗ rối tung, tóc mai bị bông tuyết bao trùm, bộ dáng chật vật.

Đói muốn ngất, nàng đưa mắt nhìn xung quanh, ở xa xa, nàng nhìn thấy một gian nhà gỗ nhỏ, ánh mắt sáng lên: “Thật tốt quá, hy vọng bên trong có đồ ăn giúp no bụng, trời xanh phù hộ.”

Miệng lẩm bẩm, nàng kéo thân thể đi tới trước nhà gỗ nhỏ, nghiêng người đẩy, gần như dùng hết khí lực toàn thân “Choang”, cửa mở, ai ngờ, trong lúc nàng vừa định than may mắn vì tìm được một chỗ đặt chân nghỉ, liền cảm giác được cổ phát lạnh, một lưỡi kiếm lóe sáng vọt kề vào cổ.

“Oa a, các người... Các người...” Bối Bối tay chỉ vào bên trong – một nam một nữ, bọn họ sao có thể vận y phục cổ trang ...ở nơi vùng hoang vu dã ngoại? Hơn nữa cái...người nam này còn rất hung ác đang cầm kiếm uy hiếp nàng, này này này...

8. Q.1 - Chương 8: Mỹ Nhân Khuynh Quốc!

Đánh giá xem xét nhiều lần, Bối Bối với vẻ mặt cầu xin, càng không thể không thừa nhận một sự thực, cái gác ở trên cổ nàng là kiếm thật! Nàng thậm chí có thể cảm thấy lưỡi kiếm rất bén rất lạnh, sợ ý chút sẽ cắt đứt cổ nàng.

Dè dặt nuốt một ngụm nước bọt, Bối Bối gượng cười vui: “Hai vị... Hai vị bằng hữu, ta chỉ lạc đường, muốn tìm nơi nghỉ chân một chút, cái...kia... Ta không biết phòng này là của các người, ta ta... Ta lập tức đi ngay, đi ngay...”

Muốn nghiêng người rời xa lưỡi kiếm, kiếm bạc đã dí theo như bóng với hình, nam nhân cầm kiếm sắc mặt sầm xuống, nàng sợ đến mức tức thì đứng thẳng bất động, không dám nhúc nhích.

“Anh họ, thôi đi, xem ra vị cô nương này cũng không có ác ý, buông tha nàng đi.” Nữ tử giữ im lặng từ đầu, cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm ôn ôn nhu nhu, rất hòa thuận.

Nam nhân thoáng cân nhắc, rồi từ từ thu hồi kiếm, vẫn đang có chút do dự không đồng ý: “Khả Y, nữ tử này lại lịch không rõ, rất có thể là mật thám do địch nhân phái tới do thám chúng ta, không thể không đề phòng.”

Khả Y nhìn anh họ lắc đầu, sau đó đi tới trước mặt Bối Bối, cười một tiếng xin lỗi: “Thật có lỗi, chúng ta tưởng địch nhân đuổi tới, cho nên anh họ mới xuất kiếm.”

Bối Bối vẫn còn kinh hồn瑟瑟, chợt ngẩng người nhìn Khả Y, đẹp quá! Long mi không vẽ mà đậm, môi đỏ mọng, da thịt trắng nõn nà, mày ngài mắt ngọc thoáng cười, rốt cục nàng đã biết đến cái gì gọi là mỹ nhân cười một tiếng khuynh thành !

Thấy Bối Bối nhìn mình bằng ánh mắt ngơ ngác, Khả Y cho là nàng sợ ngẩng người, trong lòng áy náy, vì vậy càng tới gần Bối Bối: “Cô nương, người làm sao vậy? Không có việc gì chứ?”

“A? Không không, ta không sao ta không sao... Người đẹp quá a!” Bối Bối kìm lòng không được hai mắt lóe sáng.

Khuôn mặt Khả Y đỏ lên khi gặp đôi mắt sáng ngời của Bối Bối ... liền cúi thấp đầu, thái độ thẹn thùng, nhỏ giọng nói nhẹ: “Cô nương nói chuyện thật đáng yêu.”

“Này, người muốn làm gì em họ ta? Thu hồi ngay cái ánh mắt mê đắm của người, nếu không ta sẽ móc mắt người ra bây giờ!” Nam nhân thấy Bối Bối chăm chú ngắm em họ, vội tiến lên một bước dài, một tay kéo Khả Y về phía sau, đồng thời to giọng uy hiếp Bối Bối.

Bối Bối trong lòng thầm nói, cái gì chứ, nàng chỉ nhìn mỹ nhân, lại không làm chuyện xấu gì, cái nam nhân như vậy lại đe dọa một nữ sinh nho nhỏ như nàng mà! Hừ, nhìn nam nhân mới vừa rồi kéo mỹ nhân mạnh như vậy, không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc sao, đáng khinh!

“Anh họ, người đừng tiếp tục dọa vị cô nương này nữa , ta thấy nàng thật khả ái.” Khả Y từ phía sau nam nhân đi tới.

“Cô nương, người không tìm được đường về nhà ? Đang rất đói bụng phải không?” Khả Y ôn nhu hỏi.

Vừa nói dứt lời, bụng Bối Bối tiếp tục vang lên những thanh âm ‘ùng ục ùng ục...’ , nàng ngại ngùng cười: “Bụng của ta hình như trả lời giúp ta.”

“Nơi này có một ít lương khô, người ăn trước đi.” Khả Y mở gói mớ ra một chút thịt sấy đưa cho Bối Bối.

Người thấy mùi thơm thức ăn, Bối Bối cái miệng động động, vừa cầm lấy thịt khô liền nhanh chóng nghiêng ngấu...

Ánh mắt xoay tròn quan sát, trong lòng có chút bất an thấp thỏm, vừa ăn vừa nhỏ giọng nói thầm: “Không biết đây là nơi nào? Không chỉ có rất nhiều rắn to, màu xám – màu đỏ, dọa chết người, bây giờ còn hai người mặc cổ trang, ta không phải là trở lại thời cổ đại chứ?”

Khả Y cùng anh họ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt xuất hiện tia kinh hoảng, nàng vội vàng hỏi Bối Bối: “Cô nương, người vừa nói người nhìn thấy rắn to màu đỏ? Ở nơi nào? Ở...gần đây sao?”

Bối Bối hồn nhiên không biết mấy câu bản thân lầm bầm lầu bầu hoàn toàn không thoát khỏi cái lỗ tai linh mãnh của hai vị xà nhân*, gật đầu phối hợp: “Đúng vậy, một con rất lớn, thân thể hồng lại lông lánh trong sáng, ánh mắt sáng trong suốt rất đẹp, chính là một con rắn càng đẹp càng đáng sợ...”

“Mà? Người nghe được ta mới vừa rồi đang nói cái gì?” Nói luyên thuyên một hồi, Bối Bối mới phát hiện bản thân đã không phải là lầm bầm lầu bầu, mà là đang trả lời vấn đề của người khác .

*Xà nhân : người rắn !

9. Q.1 - Chương 9: Ta Thay Người Tiến Cung

“Anh họ, làm sao bây giờ? Là Vương, nhất định là Vương, bọn họ đuổi tới rồi, làm sao bây giờ...” Khả Y hai mắt tràn lệ, nhìn biểu ca một cách yếu ớt.

“Em họ đừng sợ, có anh họ ở đây, anh họ nhất định sẽ không để cho bọn họ ép người tiến ...”

Bối Bối chen vào nói: “Khoan khoan, các người nói cái gì tiến? Ai lại đuổi tới? Ta không có thấy có người đến. Chuyện gì xảy ra, các người đang sợ ai sao?”

Nghe những gì bọn họ nói, trong lòng nàng lo lắng không yên, sao càng ngày càng có cảm giác bản thân đang sống ở thời cổ đại như vậy ?

Khả Y nhìn Bối Bối, do dự một hồi, liền yếu ớt nói rõ tất cả...

“... Chuyện là như vậy, ta với anh họ Thượng Vinh từ nhỏ đã ý hợp tâm đầu*, ta thật sự không muốn đi tuyển hậu...” Khả Y nói xong lời cuối cùng, giọng trở nên bi thương thảm thiết nghẹn ngào.

Bối Bối vừa nghe, ánh mắt tròn tròn, có một ngày... Trời ạ, thật sự là nàng ngã một cái đã tới quốc gia cổ đại nào không biết, không chết lại gặp người trốn đám cưới!

“Hóa ra tên nam nhân thô lỗ này tên Thượng Vinh, nghe thế nào cũng thấy như tên của người xấu, Thượng Vinh, tôn trọng vinh hoa, thật là buồn cười.” Bối Bối nhỏ giọng nói thầm.

“Người dám cười tên ta sao ?” Thượng Vinh tức giận mặt sa sầm.

Khả Y kéo tay anh họ, ngăn hẳn nổi giận, sau đó tiếp tục nhẹ nhàng phản bác Bối Bối: “ Anh họ ta không phải người ham giàu sang, hẳn là người tốt.”

Bối Bối vội vàng che miệng lại, đôi mắt đen nhánh xoay chuyển, than thở: “Tại sao rõ ràng ta nói chuyện thiếu chút nữa liền chính mình cũng nghe không được, các người sao còn có thể nghe được?”

“Hừ! Đó là bởi vì người nghễnh ngãng!” Thượng Vinh châm chọc, nữ nhân này là từ nơi nào tới, công phu kém đến nguy hiểm, cả thanh âm nhỏ nhỏ cũng không nghe được!

“Này! Người nói chuyện có thể phân biệt tốt xấu một chút hay không, nghễnh ngãng, hừ! Ta tuổi còn trẻ như vậy sao có thể nghễnh ngãng, vậy tại người còn điếc đó !” Bối Bối hoàn toàn quên mới vừa rồi còn bị người cầm kiếm uy hiếp, tỏ ý không phục phản bác lại.

“Người...” Thượng Vinh định bác bỏ, lại bị tiếng khóc nức nở ngăn lại. Thấy Khả Y giơ tay áo che lệ, Bối Bối cảm giác thấy nội tâm như tan chảy, mỹ nhân khóc như hoa lê, bộ dáng lại đáng thương, thật đau lòng, nhiệt khí hừng hực dâng lên, nàng vỗ ngực khẳng khái nói: “Khả Y... Khụ... Cô nương, người đừng khóc, ta nhất định sẽ giúp người!”

“Người... Giúp ta ? Là sao ...” Khả Y ngược mắt, có chút nghi ngờ, bởi vì nàng thật sự nghĩ không ra... Vị tiểu cô nương này tay trái gà không chặt muốn giúp nàng như thế nào?

“Chỉ bằng người?” Thượng Vinh liếc mắt nhìn Bối Bối.

Ánh mắt của hắn như vậy nghĩa là sao, xem thường nàng có phải hay không? Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Đúng vậy, chỉ bằng ta! Ta thay thế Khả Y đi.”

“Sao có thể thế được ?” Khả Y phản đối gần như ngay lập tức, nàng sao có thể để cho người khác hy sinh vì bản thân, đây chính là đại sự cả đời của một cô nương a.

“Có thể, người yên tâm đi, ta thế người tiến, người nghỉ xem cái...kia ,cái gì Vương cung...”

“Là Diễm cung.” Khả Y nhắc nhở.

“Ai nha, dù sao mặc kệ cái gì cung, bên trong khẳng định là mỹ nữ nhiều như mây, cái Đại Vương gì đó sẽ không tuyển trúng ta, đến lúc đó ta có thể bỏ chạy lấy thân, ngược lại người không thể tiến đi, người đẹp như thế, nhất định sẽ bị tuyển trúng!” Bối Bối nói đạo lý rõ ràng.

“Này... Thật sự được không?” Trong mắt Khả Y lóe lên một tia hy vọng.

Thượng Vinh vỗ vỗ bả vai em họ: “Yên tâm đi, em họ, nàng nói không sai, bằng vào nàng sao có thể lọt vào mắt đại Vương.”

“Người...” Bối Bối phồng má tức giận, có cần không nể mặt mà nói móc nàng thế không chứ.

Trong lúc bọn họ vẫn còn thương lượng cách trao đổi thân phận như thế nào, bên ngoài vang lên thanh âm từ xa.

“Bọn họ đuổi tới! Em họ, chúng ta mau rời đi.” Ngữ khí của Thượng Vinh trở nên ngưng trọng.

“A? Nhanh như vậy đã đuổi tới a? Vậy vậy... Ta như thế nào có thể lập tức biến thành mỹ nhân Khả Y xinh đẹp?” Bối Bối nhất thời bối rối, tự nhiên nghĩ tới mất xích quan trọng.

“Như vậy là được!” Thượng Vinh đưa tay chỉ lên mặt Bối Bối một cái, chỉ thấy một luồng sáng chói hiện lên, bên trong phòng lập tức xuất hiện hai Khả Y.

“Oa! Người còn có pháp thuật? Này này này...” Bối Bối kinh ngạc ngẩng người, không phải nàng thật sự tới tiên cảnh nhân gian chứ?

“Em họ, chạy mau!” Thượng Vinh kéo Khả Y, muốn rời đi theo cửa sau.

Khả Y nhìn Bối Bối biến thành mình, ánh mắt phức tạp, có chút không đành lòng, nàng yếu ớt vội vã lấy một khối ngọc bội trên cổ, cầm chặt trong tay, mắt hơi đỏ lên: “Ta... thật sự không biết cảm tạ người như thế nào, chúng ta thậm chí còn không có gì, khối ngọc bội này theo ta từ nhỏ ... quý trọng nhất, ta hy vọng nó có thể phù hộ người bình an.”

“Ta gọi là Tô Bối Bối, như vậy chúng ta liền quen biết nha, chỉ cần gặp lại cần gì từng quen biết, hoạn nạn mới thấy chân tình! Chỉ là ngọc bội kia ta không thể lấy, quá trân quý ...” Bối Bối cười đẩy lại.

“Không! Nếu như người không chấp nhận, cả đời này ta càng không an tâm.” Khả Y rất kiên trì, trong mắt lộ ra vẻ van cầu.

Bối Bối đang thấy khó xử, đã nghe được tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng tới gần, nàng không còn cách nào khác đành chấp nhận...

Nhìn bọn họ rời đi, Bối Bối xoay tròn ngẩng trên ngẩng dưới, lần đầu tiên cảm giác được bản thân... thật đúng là đẹp đến ngây người!

*Ý hợp tâm đầu: hợp tình hợp ý, yêu thương lẫn nhau.

10. Q.1 - Chương 10: Diễm Cung

Ngồi ở trên xe ngựa, mặc dù bên trong xe được trang trí hoa lệ, nhưng là đối với kẻ vẫn quen ngồi trên ghế đệm mềm mại của ô tô hiện đại như nàng mà nói, nơi này thật không thoải mái.

Bối Bối ngồi trong xe, rốt cục nhìn không được kéo nhẹ màn xe, binh lính bám riết theo sau ngay lập tức phi ngựa lại gần một bên, cảnh giác nhìn nàng chăm chú.

“Cái vị binh lính đại ca này, người đừng dùng bộ dáng đề phòng như vậy với ta đi? Ta chỉ là một cô gái yếu đuối, người sợ ta có thể ở trong tầm mắt của người chạy trốn sao?” Bối Bối bĩu môi, có chút không hài lòng, người này cưỡi ngựa cao quá, thật chứng mắt đã ngăn trở tầm nhìn xem phong cảnh của nàng.

Tên lính không quá tin tưởng liếc mắt nhìn nàng, không lên tiếng. Binh sĩ đánh ngựa phía trước quay đầu lại nói chuyện với đồng bạn, thanh âm rất oán giận: “Xem chừng chút, chúng ta cẩn thận mang nàng tiến cung xong là hoàn thành nhiệm vụ, thật không may, nhiệm vụ của đội chúng ta phức tạp như thế.”

“Hừ, do ta xui xẻo, không hề muốn đi theo các người lặn lội vất vả vào cái gì Vương cung.” Bối Bối nhăn mặt nhăn mũi đáp thật lớn, dọc theo đường đi không ai nói chuyện, nàng cũng buồn muốn chết, cho dù có người cãi nhau nàng cũng thấy tốt.

“Đây là vinh hạnh của người, phải biết rằng tiến cung là ước nguyện tha thiết của bao nhiêu người.” Binh sĩ đánh xe rất bất mãn thái độ của Bối Bối.

“Không bằng ta đem vinh hạnh như thế tặng cho người đi.” Bối Bối cười hì hì đề nghị, nhận lại cái trừng mắt của hai tên lính, nàng le lưỡi, vội vàng buông màn xe xuống lui vào bên trong xe.

Qua tay nhiều người, nàng rốt cục bị an bài vào một gian tẩm cung.

Wang cung.

Đánh giá cung điện tráng lệ, Bối Bối thán phục: “Oa! Thật đúng là phi thường cổ!”

“Hà tiểu thư, xin hỏi người còn có cái gì phân phó?” Cung nữ sửa sang lại xong xuôi quỳ gối nhỏ giọng hỏi.

Bối Bối cũng không biết cung nữ là đang hỏi nàng, nàng tiếp tục ngẩng đông ngẩng tây: “Oa, những cái này đều là đồ cổ, nếu ta có thể mang vài món trở về, cuộc sống của ta với nãi nãi sau này tha hồ thích...”

“Hà tiểu thư.” Cung nữ bám riết theo Bối Bối, nhẹ giọng gọi.

“A? Người gọi ta phải không?” Bối Bối phát giác quay đầu lại.

Cung nữ ngẩng đầu: “Nô tỳ gọi tiểu thư, xin hỏi tiểu thư còn có cái gì phân phó không?”

Bối Bối lúc này mới nhớ ra nàng hiện tại bộ dáng là Khả Y, hóa ra Khả Y họ Hà , Hà Khả Y.

“Sao, không có việc gì , người đi xuống trước đi.” Bối Bối kìm nén cổ họng, cố gắng nói nhẹ giọng, lời nói nhỏ nhẹ, hành động cũng đoan trang xinh đẹp nho nhã, nàng cũng không thể phá hủy hình tượng dung mạo mỹ lệ hiện tại này, chỉ là, pháp thuật của Thượng Vinh có thể duy trì bao lâu đây?

Nghĩ vậy, trong lòng của nàng không khỏi dấy lên cảm giác thấp thỏm, không được, nàng phải nhanh chóng rời đi, để tránh lộ ra chân tướng, hơn nữa, mọi thứ nơi này trông thật quỷ dị, nàng không biết rõ bản thân rốt cuộc rơi xuống địa phương nào? Từ sau khi Thượng Vinh bộc lộ tài năng, nàng hoàn toàn cảm thấy hứng thú với cái thế giới này!

Nếu là nàng cũng có thể học một hai chiêu, thật là tốt biết bao .

...

Ban đêm, mọi người đã đi nghỉ, Bối Bối nhìn hình dáng trong gương bắt đầu biến thành bộ dáng của bản thân, nàng luống cuống, sao có thể biến trở về nhanh như vậy ?

Nàng nhịn không được muốn khóc thét, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Không được, ta phải lập tức chạy trốn.

Động lòng không bằng hành động, nàng tìm kiếm tủ quần áo, muốn tìm được một bộ y phục màu đen, toàn thân cô ta đều là màu trắng, rất dễ gây chú ý.

“Không thể nào, y phục màu gì cũng có, chỉ nhất định không có màu đen!” Bối Bối ủ rũ ném y phục đã bị vò nhàu trong tay xuống, thở dài một hơi.

“Mặc kệ , bộ dáng hiện tại này của ta không có ai nhận ra, hắc hắc.” Quay lại trước gương, nàng xoay người cười trộm một cái, sau đó lén lút trốn ra khỏi tấm cung.

11. Q.1 - Chương 11: Bò Tường Đến...

Dò dẫm một mạch, Bối Bối chuyên chọn ngõ ngách ít người tới tắm kín đáo, không biết vòng vo bao lâu, trong lòng nàng càng lúc càng thấy sốt ruột.

Cung điện này không hiểu sao đều san sát giống nhau? Bây giờ nên làm gì mới tốt? Nàng cũng không thể tìm người hỏi đường ra cung?

Đi tới trước một bức tường, Bối Bối dừng lại nghỉ, tay đầm đầm bấp chân đã mỏi nhừ, lẩm bẩm: “Vù vù, không được, trời ạ, như vậy muốn ta tới năm nào mới có thể mò ra đường bây giờ...”

Ngẩng đầu, thấy bức tường không cao không thấp, nàng bỗng nhiên phát hiện chỗ này thực sự im ắng, cơ hồ không có nửa bóng người, không giống ban nãy đi qua có rất nhiều binh lính tuần tra.

“Chẳng lẽ đây không phải phạm vi của Vương cung?” Nàng phỏng đoán, cố gắng nhảy lên để xem thử phía bên ngoài, nhưng trời tối như mực, không thể nhìn rõ được bất kỳ thứ gì.

...

Cô Ngự Hàn đặt chân lên hành lang tối đen, con người đen lợi hại nhìn thẳng về phía tấm cung của hân, một vóc dáng nhỏ nhắn bên ngoài tường đang nhô lên hạ xuống, hình như có ai ở đó lén lút muốn trèo tường , động tác thật đúng là vụng về.

Động tác như vậy là loại trộm xuẩn ngốc?

Thu lại tia nhìn sắc bén trong mắt, khoe môi hân nhếch lên thành một nụ cười hứng thú, rón rén tiến lại gần không một tiếng động, tới cách đó không xa liền đứng lại. Khi hân thấy rõ ràng bóng lưng nhỏ nhắn, con người đen của hân sáng ngời, ha ha, đây không phải Tô Bối Bối sao? Nàng chạy trốn, lại muốn leo tường chạy đến tẩm cung hân, chết cười mất !

Trên khoe miệng nụ cười không ngừng mở rộng, tâm tình trở nên đầy hưng phấn, hân làm phép làm ẩn thân, chậm rãi đi tới bên người nàng, đường đường chính chính từ trên cao nhìn xuống xem nàng muốn làm gì?

Bối Bối dò dẫm lục xét vách tường, lúc sau ngừng tay lại, ảo não trơ mắt nhìn tường vậy, than thở: “Cái gì đây, xây tường mà lại còn bóng loáng như vậy, làm sao ta có thể trèo lên trên được bây giờ. “

A ha ha, cái... tiểu nữ nhân này đang nói cái gì, nàng cho là tường cung là làm để cho người ta trèo hay sao? Tư duy thật ngu ngốc.

Nhìn khuôn mặt khả ái của nàng tức giận, ánh mắt tròn tròn, Cô Ngự Hàn buồn cười, phát ra một tiếng.

“Ai!” Bối Bối hạ giọng, cảnh giác xoay người, nhìn bốn phía, cũng không thấy có nhân ảnh.

Kỳ quái, mới vừa rồi rõ ràng nàng nghe được thanh âm, nhưng chẳng thấy người đâu, chẳng lẽ... Nàng gặp quỷ ? Nàng không khỏi cảm thấy lông tơ dựng đứng lên.

“Không thể nào... Các vị yêu ma quỷ quái đại ca, các người đừng tìm ta, ta là vô tội, chỉ là mượn đường này đi qua một lúc thôi, cam đoan sẽ không quấy rầy đến các người.” Bối Bối hai tay hợp thành chữ thập, nói lầm bầm, trong mắt toát ra một chút kinh sợ.

Con người đảo vòng, nàng thấy cách đó không xa có một hòn đá hình trụ, ánh mắt của nàng sáng lên.

Nàng rón ra rón rén cà nhắc đi tới, cố sức đẩy ngã tảng đá, tuy nhiên, tảng đá giống như mọc rễ đẩy thế nào cũng không ngã, mặc cho nàng dùng hết sức cũng không suy chuyển.

“Bái lạy thạch đầu* lão huynh, người không giữ quy tắc một chút ngã xuống đi được không.” Bối Bối không chịu từ bỏ đứng một bên khẩn cầu.

Đứng ở bên tường, Cô Ngự Hàn cười đến mảy may kiêu ngạo muốn cong, tiểu nữ nhân thật đáng đùa giỡn, không chỉ nói chuyện với rắn, còn xin thạch đầu nhường lối nữa.

Được rồi, nếu nàng để mất thạch đầu trong Vương cung hân như vậy, hân liền mời nàng theo thạch đầu xin đường đi.

“Cô nương, người không cần đẩy, tự ta sẽ nhường lối.” Cô Ngự Hàn lắc mình đến bên Bối Bối, sau đó ngồi xổm nửa người xuống, trêu chọc, sau đó mỉm cười nhìn Bối Bối hoảng sợ lùi xa ba bước chân , trong mắt tràn đầy sợ hãi.

“Người người người... Có thể nói?” Bối Bối chỉ tay vào thạch đầu, trong mắt hoảng sợ, không thể nào tin nổi sự việc vừa qua.

*Thạch đầu: tảng đá!

12. Q.1 - Chương 12: Dễ Nhìn!

Cô Ngự Hàn không gây chút tiếng động, ngón tay bắn ra, cột đá quay một vòng rồi dựa vào bên tường.

Bối Bối tròn tròn mắt, khó có thể tin nổi cái màn vừa nhìn thấy này, nhìn thạch đầu “Thùng thùng đông” quay vòng, nàng vừa cảm thấy kinh hãi vừa vui vẻ, liếm liếm môi, nàng cũng to gan tiến lại.

“Cô nương, mời.” Thạch đầu lại lần nữa phát ra âm thanh.

Há hốc miệng, Bối Bối cười khúc khích: “Ha ha... Na Na... Ta liền không khách khí .”

Người tốt, nàng đột nhiên cảm thấy không chút sợ hãi, ngược lại có nảy sinh một loại kích động.

Cẩn thận đặt chân lên cột đá, nàng đã có thể với tới tường, liền vươn người qua đầu tường, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên trong bằng khắc như gấm, khói sương lượn lờ: “Thật là đẹp!”

Cô Ngự Hàn biến thành rắn, tựa đầu bên cạnh nàng, thích thú nhìn con mắt trong suốt lấp lánh những tia sáng cuồng nhiệt của nàng, tròn mắt màu đỏ hơi chuyển động, đáy mắt xẹt qua một luồng sáng đỏ, chỉ thấy tấm cung của hắn lập tức lấp lánh ngũ sắc rồi chuyển sang màu tím hồng.

“Đi? Đó là cái gì? Chẳng lẽ bên trong có kho báu?” Trí tò mò của nàng bị câu dẫn nổi lên.

Quên biến mất suy nghĩ cần chạy trốn, nàng cúi đầu với thạch đầu nói cảm ơn:

“Thạch đầu lão huynh, cảm ơn a.”

Nói xong, nàng liền trườn người muốn trèo qua tường, lúc này, Cô Ngự Hàn tức giận mắt thoáng hiện ánh sáng tà khí, xem ra tiểu nữ nhân này lòng hiếu kỳ còn hơn tất cả. Hắn biến đổi âm điệu nói nhỏ bên tai nàng: “Không khách khí, cô nương đi thông thả.”

Ghé sát cổ nàng, ngửi được mùi thơm ngát, hắn nhin không nổi liền vươn đầu lưỡi liếm liếm lên cái gáy mềm mại, ân, mùi vị cũng tốt, hơn nữa càng liếm càng tuyệt !

“Oa a, ai liếm ta?” Bối Bối cảm thấy tựa như có người liếm vào cổ nàng, sợ đến mức suýt nuốt mất lưỡi, trên thực tế chân nàng bị dọa đến trọng tâm nghiêng đi không chống đỡ được cơ thể. Thấy nàng ngã nghiêng chuẩn bị ngã xuống, Cô Ngự Hàn vươn đuôi hất lấy nàng, làm nàng không rơi xuống mà lại ngã nhào vào phía bên kia tường

“Cứu mạng a...” Bối Bối cảm nhận được thân thể của mình từ trên tường rơi xuống, chỉ có thể gào thét khua loạn trong không khí.

Cuối cùng, nàng nhắm nghiền mắt lại, chờ đợi cú té đau đớn.

Đi? Hình như không đau ? Không chỉ có không đau, còn có một cỗ nhiệt khí vây quanh nàng, mặt đất lại ẩm áp sao?

Nàng thầm suy nghĩ, nghĩ tới cảm giác bản thân, thật kỳ quái, như thế nào cảm giác giống như là từ trên vách đá rơi xuống ngồi ở trên cái con đại xà kia, chẳng lẽ...

Nhớ đến, trong lòng nàng thoáng chấn kinh, mở choàng mắt muốn nhìn rõ ràng, tuy nhiên, đáng người trước mắt làm cho nàng á khẩu quên biến luôn, nước miếng muốn chảy ròng ròng.

Dễ nhìn! Đẹp trai đến mức không còn gì là đạo lý nữa! Hơn nữa đang ôm nàng!

Ánh trắng sáng tỏ chiếu vào bờ vai của hắn, soi rõ ngũ quan cân đối tuần mỹ, ánh mắt của hắn dường như mang lại cảm giác mê muội cho người ta, ánh trắng chiếu sáng, trong đáy mắt hắn, nàng có thể nhìn rõ ràng bóng dáng của mình.

Nhìn khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, con ngươi đen mị hoặc của hắn, nàng thoáng thất thần.

Cô Ngự Hàn cúi đầu đối mắt cùng nàng, nhìn vào đôi mắt trong veo như nước của nàng, bộ dạng khuynh diễm không thể che giấu, hắn cảm thấy bộ dạng ngây ngô của nàng chẳng những không giống những nữ nhân ngây ngô khác làm hắn khó chịu, ngược lại, lại làm hắn cảm thấy thú vị cực kỳ.

Hắn nhếch lên bạc môi, cất tiếng nói với giọng điệu đùa giỡn: “Cô nương, mặc dù ngươi không phải rất nặng, bắt quá ôm lâu cánh tay ta cũng cảm thấy có chút khó chịu.”

13. Q.1 - Chương 13: Dễ Nhìn – Đậu Hủ*

Cô Ngự Hàn nói một câu hàm ý trêu chọc, làm Bối Bối đang ngây ngô cũng phải tỉnh táo lại, nàng nhảy khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, ngừng đầu ngang ngạnh trừng mắt với hắn: “Ngươi sao có thể nói con gái nặng, đây là điều rất tối kỵ không ai được nói, nhất là người, lại càng không thể nói!”

Hai tay khoanh trước ngực, Cô Ngự Hàn chớp mi, nàng tựa hồ hoàn toàn quên bản thân đang ở chỗ nào, còn rất thản nhiên cãi lý ầm ĩ với chàng!

“Sao? Tại sao ta không thể nói.” Hắn có chút buồn cười nhìn ánh mắt tròn xoe như hàm chứa đầy sao trời của nàng.

Bối Bối bực mình liếc mắt nhìn hắn, than thở nói: “Nam nhân có phong độ nhất định không ở trước mặt nữ hài tử nói năng nặng, huống chi ngươi cũng rất đẹp trai, ôm ta trong tay, nhìn thẳng mặt ta mà nói ta mập, thật mất mặt.”

“Mặt mũi? Xin hỏi vị thực nữ nửa đêm trèo tường còn muốn giữ mặt mũi hay sao?” Cô Ngự Hàn ác ý cười nhạo một tiếng, nhấn mạnh vào hai chữ “trèo tường”, bộ dáng ung dung nhìn nàng há hốc mồm mà không có cách nào phản đối.

“Ngươi...” Bối Bối không phục muốn phản bác, lại không tìm được lý do thích hợp.

Cuối cùng, nàng nuốt hai chữ không phục vào, cười hì hì nhìn hắn, con mắt đảo vòng, đưa tay tùy tiện sờ lên khuôn mặt tuần mỹ làm cho người ta đỏ kị của hắn:

“Ha ha...Bất quá nhìn đẹp trai như vậy, ta liền không so đo .”

Tay nàng không đợi hắn có phản ứng nhanh chóng buông xuống, trong tay vẫn lưu lại những cảm giác dễ chịu, nàng cười giống như mèo ăn vụng được cá, rốt cục tìm được khuôn mặt dễ nhìn, sờ thật tốt!

Động tác của nàng quá nhanh, Cô Ngự Hàn khó lòng phòng bị, phải nói hắn không nghĩ tới việc đề phòng nàng, hắn không phản kháng mà mặc kệ bàn tay nhỏ bé của nàng lướt qua trên mặt.

Tay nàng mềm mại ôn nhu ấm áp, cảm giác cũng khá tốt, mặc dù đây là lần đầu tiên bị một nữ nhân như vậy khinh bạc, lại là một nữ nhân có vóc dáng nhỏ bé hơn hắn rất nhiều.

“Thế nào? Da ta có tốt không?” Hắn cúi người, ghé xuống mặt nàng, tắm trong ánh mắt nàng, con mắt đen bóng ẩn hiện những tia sáng mong chờ..

Da thịt trên mặt cảm nhận được hơi ấm từ hắn phả vào, khuôn mặt Bối Bối đỏ lên, nàng có thể ăn trộm đậu hủ, nhưng bị nam nhân như vậy tới gần... Vẫn còn cảm thấy có chút thẹn thùng.

Sau một hồi suy nghĩ, ngẩng mặt lên, Bối Bối lấy thêm dũng khí đưa tay đẩy vào ngực hắn, bĩu môi che dấu khuôn mặt ửng hồng của mình, trả lời qua loa trách: “Có thể, sau này cần phải bảo dưỡng nhiều hơn mới có thể phát triển.”

Cô Ngự Hàn thừa sức nhận ra trong mắt nàng hiện rõ ánh thẹn thùng mà vẫn còn giả thành bộ dáng hào khí, khoe miệng nhếch lên, cũng không vạch trần nàng: “Xem ra phải xin cô nương chỉ bảo.”

Bối Bối nhìn ánh mắt cười cợt của hắn, cảm thấy không được tự nhiên, đồng thời, liếc mắt thấy nơi vừa rồi mới phát ra ánh sáng hồng tím đã không còn bất kỳ ánh sáng nào, chú ý tức thì dời đi.

“Đi? Nơi đó như thế nào không phát quang ? Kỳ quái, chẳng lẽ mới vừa rồi ta bị hoa mắt?” Nàng lăm bằm lầu bầu.

“Nơi đó vốn không có ánh sáng.” Cô Ngự Hàn phóng mắt từ trên cao nhìn xuống, dáng vẻ như đang bắt trộm.

Làm sao trở về mới phát giác ra, nhìn ánh mắt của hắn, Bối Bối cũng cảm giác được có chuyện không đúng, nàng dè dặt lui ra phía sau một bước, húng hắng nói: “Không phải ngươi ngụ ở đây đó chứ?”

Cổ tình im lặng trong thoáng chốc, hắn chủ tâm đợi xem bộ dáng khẩn trương của nàng, sau đó đợi đến khi trong ánh mắt nàng ẩn chứa một điểm nhỏ mong chờ, gật đầu: “Tại hạ đúng là chủ nhân của phòng này, không biết cô nương nửa đêm trèo tường tới chơi có chuyện gì quan trọng?”

Khuôn mặt Bối Bối suy sụp hẳn, hy vọng cuối cùng đã mất, nàng hơi đảo đôi con ngươi, húng hắng ho liên tục : “Ha ha a... Vậy không làm phiền, không cần tiễn.”

Nói xong, nàng xoay người nhanh chân nghĩ định chạy, nhưng chưa được nửa bước, liền bị ai đó từ phía sau túm áo xách về, hai chân khua loạn trong không khí: “Uy uy uy, buông, ta cũng không cố ý vào phòng của người, không cần hẹp hòi như vậy, hẹp hòi hẹp hòi...”

“Cô nương, ta nghĩ chúng ta cần tâm sự kĩ lưỡng về hành vi của người...” Cô Ngự Hàn thấy nàng giãy dụa đau khổ cũng không quan tâm, dễ dàng mang theo nàng đi về tẩm cung, tiểu nữ nhân có thể đùa giỡn tốt như vậy sao có thể để cho nàng chạy mất, vui thú của hắn có phải lúc nào cũng dễ dàng tìm ra đâu.

*Đậu hủ: da thịt

14. Q.1 - Chương 14: Làm Tặc* - Nói : Ta Không Phải Người Xấu...

Tứ chi của Bối Bối giãy dụa, nhiều lần đá vào người Cô Ngự Hàn, trong miệng lại kêu rên: “Ai nha, cứu người, có người bắt cóc phụ nữ hoàng...”

Cô Ngự Hàn nhượng nhượng mảy, sau đó vươn tay giữ nàng xa người mình một chút, tránh để chân nàng chạm tới người mình.

Giãy dụa một lúc, nhưng không có bất cứ gì hy vọng tránh thoát, Bối Bối căm tức quay đầu lườm hắn: “Coi như ta nhìn lầm người, còn tưởng rằng lòng dạ và mặt người đều đẹp như nhau, ta đã nói ta không cố ý rơi vào nhà người, tại sao đánh đồng ta với kẻ trộm, có gặp kẻ trộm nào khả ái như ta hay không ... Hừ, cái đồ hẹp hòi nhà người, vắt cổ chày ra nước, đồ con rệp chẳng biết phân biệt trắng đen, đồ mê muội, đồ con rùa...”

Nghe nàng lải nhải chửi mắng, Cô Ngự Hàn dở khóc dở cười, những từ nàng chửi mắng hoàn toàn chẳng liên quan gì đến hắn, hơn nữa, như thế nào lại có ‘mê muội, rùa’?

Không quan tâm đến mấy câu chửi mắng, mặt hắn như mở cờ: “Tiểu tặc, người có kêu như thế nào cũng vô ích, hiện tại ta có lòng tốt đem người đi vào, nếu kinh động đến Vương cung thị vệ phát hiện ra tên trộm nhà người...”

Hắn cố ý nhấn mạnh âm cuối, ánh mắt mang theo một chút mùi vị đe dọa.

Trong nháy mắt, Bối Bối nhanh chóng khép miệng, sau đó rụt rè hỏi nhỏ: “Bị thị vệ bắt được sẽ như thế nào?”

“Xoẹt !” Cô Ngự Hàn vươn một tay tại trên cổ kéo ngang.

Bối Bối theo phản xạ lùi lại, hai tay đưa lên ôm cổ, ánh mắt kinh hoàng.

Chỉ chốc lát sau, nàng bình tĩnh nhìn Cô Ngự Hàn, trong lòng không ngừng suy nghĩ, cân nhắc lợi hại giữa hai người, sau cùng, nàng nặn ra một khuôn mặt tươi cười: “Kìa để nhìn ca, nếu ta không cẩn thận xông vào nhà của người, thì cũng chỉ chứng tỏ chúng ta rất có duyên phận, kỳ thật ta không phải người xấu, chỉ là ngẫu nhiên tới đây, ta thật sự không phải người xấu ! Vì đền bù cho cái sự vô tâm quấy rầy của ta, ta lưu lại làm người rửa chân cho người có được hay không? Ta không cần tiền công, ta cam đoan tất cả phục vụ miễn phí!”

Rất sợ hắn hoài nghi thành tâm của mình, nàng nghiêm túc giơ tay phải lên thề.

Bộ dáng thận trọng của nàng làm Cô Ngự Hàn suýt nữa lặn ra cười, tuy nhiên, hắn chỉ là nhăn nhó, trầm mặc, tựa hồ mông lung suy nghĩ, trong lúc đó, đuôi mắt hắn khẽ quét qua bộ dáng nín thở chờ đợi đáp án của nàng, ha ha...

“Thật không? Tất cả phục vụ miễn phí?” Lo lắng đủ rồi, xem đủ bộ dáng khản trương khả ái của nàng rồi, rốt cuộc hắn cũng mở miệng.

Bối Bối lập tức nặng nề gật đầu: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“... Được rồi, tạm thời ta để cho người lại đây xem sao.” Hấn nói với vẻ rất khẳng khái rộng rãi, nhưng trong lòng không ngừng cười gian xảo.

“Ah! Thật tốt quá, thật tốt quá, chúng ta nhanh chóng đi vào tìm bảo vật đi thôi...” Bối Bối cao hứng vung tay đập chân, thoạt nhìn bộ dáng vậy vùng trong không khí trông như một con gấu nhỏ.

“Gi?” Cô Ngự Hàn hừ hừ, lườm nàng, còn lo tìm bảo vật!

Bối Bối vò đầu bứt tai, nghiêm mặt cười húng hắng: “Ách... Ta quên nơi này không có kho báu, không có kho báu...”

Xác định nàng sẽ không đi tìm cái gì lạ, Cô Ngự Hàn thả nàng xuống đất, sau đó tiêu sái đi vào tấm cung, dù sao kẻ nhất gan sợ chết như nàng nhất định sẽ đuổi theo...

Bối Bối chao đảo một chút đã đứng vững, trong lòng thầm nói, cảm giác được lực hút của trái đất thật tốt... Thấy hấn quay người chạy, nàng cũng vội vàng theo sau, theo trai đẹp so với bị chặt đầu tốt hơn nhiều!

*Tặc : kẻ trộm!

15. Q.1 - Chương 15: Phản Công!

Trong tấm cung, Cô Ngự Hàn nửa nằm ở trên ghế, tóc dài đen bóng mềm mại, tùy ý rối tung, vạt áo lơ đãng như có chút cổ ý mở rộng, cả người thư thái, phảng phất vẻ mê hoặc.

Cách đó không xa là một tiểu nữ nhân với dáng vẻ bất an. Phượng mục hấn hẹp dài hơi hơi hé lên, khoe môi cười châm biếm: “Còn không mau lại đây hầu hạ ta đi ngủ.”

Bối Bối thay một bộ y phục của thư đồng. Nàng đứng ở một góc thật xa phòng, nhìn cái khuôn mặt tuấn tú nhưng rất tà kia, lời nói bắt đầu lấp bắp: “Đi ngủ... Đi ngủ... Một mình người đắp chăn lên, nhắm mắt lại không được sao?”

Thoạt nhìn, thấy ngực hấn hình như rất rắn chắc, loáng thoáng những đường nét cơ thể hoàn mỹ, không biết sờ lên có co dãn nhiều không nhỉ?

Nàng vẫn thềm thường ước chừng khí lực của hấn, miệng lưỡi đều khô, khiếp đảm đầy nhưng sắc tâm lại nổi lên. Nàng cứ hồn nhiên mất tự giác tới gần Cô Ngự Hàn .

“Tiểu Bối Bối, nước miếng của người đều chảy ra rồi. Có phải người rất thích thân thể của ta hay không a?” Cô Ngự Hàn bỗng bám bên tai nàng nói.

“A! Sao người lại ở chỗ này? ” Bối Bối vừa nhắc đầu thì bất ngờ chạm phải đôi môi bạc của hấn, một cảm giác giống như điện giật từ trên môi chảy khắp toàn thân.

Mục quang Cô Ngự Hàn chợt lóe lên. Hấn một tay giữ thắt lưng nàng, một tay nâng gáy nàng, không giữ chút khoảng cách nào, hồi hã cuốn lấy môi nàng bừa bãi hôn trở lại...

“Ngô...” Bối Bối hai mắt mở to trừng trừng nhìn hấn. Đáy lòng nàng không ngừng kêu rên, nụ hôn đầu tiên của nàng a!

Nàng dùng hai tay đánh vào ngực hấn nhưng không thể rung chuyển hấn mấy may. Nàng chỉ có thể hoàn toàn đón lấy nụ hôn của hấn, để mặc lưỡi hấn nóng bỏng câu cuốn lấy nàng. Một cảm giác dây dưa, cay cay làm tim nàng cảm động, đập loạn nhịp, chân có chút mềm đi...

Không biết thời gian đã qua bao lâu, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, nụ hôn bắt đầu có chút chuyển hướng.

Hôn mãi cho đến khi bản thân thấy vừa lòng, Cô Ngự Hàn mới buông nàng ra. Nhìn nàng lúc này ánh mắt mê đắm, môi đỏ như cánh hoa hồng, hấn khàn khàn thở dài: “Người thật ngọt.”

Lấy lại chút khoảng cách, khi không khí lạnh nhanh chóng thấm tỉnh nàng, Bối Bối cố gắng chống đỡ đôi chân mềm nhũn, dùng lực mãnh liệt đẩy hẳn ra, nàng thở phì phò: “Người... Người sao có thể tùy tiện chiếm hữu ta!”

Cô Ngự Hàn nhún nhún vai, không những không hề tỏ vẻ xấu hổ mà con ngươi đen còn sáng lóng lánh, mang vẻ gian trá: “Đây là một nội dung người phải hầu hạ ta, sau này trước khi ta ngủ người đều phải dâng nộ hôn của người lên cho ta. Nghĩ rằng đây là lần đầu tiên của người nên ta dạy, đừng quên chính người cứ nói muốn hầu hạ ta miễn phí đấy, cho nên người cũng phải học cách hôn ta như thế nào.”

Nhìn bộ dạng hẳn đúng là tiểu nhân đang đắc chí, Bối Bối tức giận như muốn bốc hơi qua đỉnh đầu. Mắt hạnh nàng vừa đảo đảo, con ngươi đầy lửa giận như muốn nhảy lên. Thì ra muốn dùng mảnh khoe là như vậy!

Nàng nở một nụ cười, ánh mắt híp lại, tiến tới gần hẳn, thanh âm bỗng trở nên êm tai: “Chủ nhân cưng ơi, vậy xin cho ta tiếp tục hầu hạ người đi ngủ.”

Vừa nói, nàng vừa nhanh chóng lấy một tay đẩy hẳn hướng lên giường đệm, thân thể đè nặng lên người hẳn, sau đó hôn môi hẳn tới tấp, ra sức liếm dục. Cảm giác được vẫn còn chưa đủ, nàng dời miệng đi khắp khuôn mặt tuần mỹ của hẳn từ trên xuống dưới, cố ý để nước miếng dính đầy trên mặt hẳn.

Cô Ngự Hàn cảm giác môi mình bị nàng cắn đau đau, trên mặt còn ẩm ướt. Hẳn trở mắt nhìn đôi mắt to ánh lên những đốm lửa ác độc của nàng trong chốc lát, rồi rất nhanh bỏ môi của hẳn vĩnh hướng về phía trước, mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Đột nhiên, một tiếng thủy tinh rơi xuống đất “Loảng xoảng lang”, rất thanh thúy truyền vào trong tai bọn họ, hai người đồng thời nhìn về phía cạnh cửa, chỉ thấy một cung nữ hai mắt ngây ngốc nhìn bọn họ, bộ dáng nàng như thể bị kinh động không nhỏ.

Vương cùng một nam nhân, không, là nam hài, lại... Hôn môi!

16. Q.1 - Chương 16: Biến Thái*

Cô Ngự Hàn hướng về phía cung nữ thì thầm: “Anh Nhi, đi làm việc của người. Không được kể bất cứ điều gì người thấy!”

Cung nữ Anh Nhi nghe được mệnh lệnh nghiêm nghị của Vương, bất an lo sợ, hạ thấp người cúi đầu lạy rồi vội vã rời đi.

Bối Bối lẩn lờng lóc từ trên người Cô Ngự Hàn xuống đứng lên, “Thùng thùng đông” đuổi kịp cánh cửa, ngược tìm nhưng bóng dáng cung nữ đã sớm biến mất. Nàng lại chạy về bên giường nhìn Cô Ngự Hàn: “Nàng hình như đã bị giật mình hoảng sợ, hình như rất sợ chúng ta?”

Cô Ngự Hàn chậm rãi đứng lên, móc khăn tay ra chà nước miếng trên mặt, đưa tay, cử chỉ mập mờ lau đôi môi đầy đặn của nàng rồi cười xấu xa: “Nàng đã bắt gặp chủ nhân mình bị một nam nhân đè lên người, vậy người nghĩ nàng sẽ không bị kinh hãi được sao?”

“A... Nguyên lai là như vậy sao.” Bối Bối nhìn lại bản thân một chút – trang phục nam nhi, mắt đen đảo đảo, ha ha, cái...cung nữ kia nhất định đã cho là nàng – chủ tử là kẻ biến thái.

Lập tức, Bối Bối đưa tay chỉ vào ngực hẳn, mắt hạnh giương lên trừng trừng: “Uy, người tên là gì? Là ai?”

Nhìn hẳn bộ dáng tựa hồ rất tôn quý, còn ở trong cung điện xinh đẹp như vậy, không biết là quan chức cỡ nào nữa? Nàng phải hỏi cho rõ ràng, sau này còn phải lấy cơm ăn ở chỗ này, hơn nữa... Hẳn cướp đi nộ hôn đầu tiên của nàng, mặc dù hẳn thật rất tuần tú đi chăng nữa, nhưng nàng vẫn chỉ coi hẳn là tiểu nhân!

Cô Ngự Hàn dễ dàng nhìn thấu trong mắt nàng không có một chút ý định che dấu hai chữ ... “Trả thù” . Hấn nghiêng người tới gần bên tai nàng, hơi thở ấm áp: “Ta gọi là... Thương Tuyệt Lệ, là một quý tộc không có quyền, không có thế, nhỏ đến không thể nhỏ hơn.”

Tạm thời ... không cho nàng biết trước thân phận thật sự, nếu không nàng cũng sẽ giống như những người khác, đều sợ hãi hấn. Hơn nữa hấn cũng không chuẩn bị để nhận lời nguyên từ khuôn mặt khả ái của nàng a. Thương Tuyệt Lệ, tạm thời phải ủy khuất người vậy.

Bối Bối hung hăng đưa tay chụp được ngón tay đang tác quái tại môi nàng. Nàng bước vài bước tới bên cửa sổ, nhìn về phía bên ngoài lạnh lẽo trong sạch, rồi quay đầu lại bĩu môi: “Nhìn người nhất định là một kẻ được coi trọng, nếu không cái gì... lão Đại Vương kia cũng sẽ không đem người an bài ở một nơi tốt như vậy.”

Ha ha, thật tốt quá, hấn không bị coi trọng, vậy cơ hội khiến nàng tiếp xúc đến cái... lão Đại Vương càng nhỏ!

“Người nhìn hình như đang rất cao hứng thì phải.” Cô Ngự Hàn tức giận trừng mắt nhìn nàng. Có phải nàng rất hả hê với việc hấn không được coi trọng không ?

Bối Bối le lưỡi, đưa cao tay vỗ vỗ bờ vai của hấn, làm bộ như ông cụ non: “Thương huynh đệ, con đường làm quan luôn luôn là sai trái, người đáng lẽ không nên chọn.”

Úc, hấn không có việc gì làm, lớn lên cần gì cao lớn như vậy, hại nàng muốn dùng chút lực mạnh cũng khó.

Cô Ngự Hàn dùng tay gõ gõ thoáng cái vào trán nàng: “Đừng quên ta là chủ người là phó, không biết lớn nhỏ gì cả.”

Lời của hấn nghe vừa giống như giáo huấn, lại vừa hàm chứa mùi vị sủng nịnh.

“... Chủ nhân nghỉ ngơi sớm một chút ạ, thuộc hạ xin cáo lui.” Không biết Bối Bối chưa nhớ lại trang phục của bản thân hay thật sự cố ý mà sau khi nói xong liền nhanh như chớp chạy ra phòng ngủ.

“Tô Bối Bối, ta còn chưa cho phép người đi...” Cô Ngự Hàn nghĩ muốn giữ nàng lại nhưng nàng đã sớm chạy xa. Hấn chỉ có thể nhìn theo thân ảnh nhỏ xinh của nàng bay lượn thật nhanh.

Tại chỗ rẽ, Bối Bối quay đầu lại hướng phòng hấn mà làm cái mặt quỷ : Ai để ý đến hấn! Chủ nhân? Hừ, vừa mới rồi hấn còn hôn nàng nha, thế mà mới được không đầy vài giây đã phân rõ giới hạn, kể có dễ nhìn cũng không thể như vậy.

* Nguyên bản là ‘ cơ lão’.

17. Q.1 - Chương 17: Rửa Chết Người !

Bầu trời đêm rất đẹp, sao nhấp nháy nháy, treo cao thật cao.

Bối Bối ngồi ở khúc quanh cuối cùng, một chân đi đất, tay cầm giày đánh “Ba ba ba” lên một tờ giấy trắng mực đen hé ra trên mặt đất .

Miệng nàng nói lẩm bẩm: “Chán ghét người, đánh kẻ tiểu nhân như người, tưởng dễ nhìn là rất giỏi sao? Dĩ nhiên ăn xong liền trở mặt. Hừ, nói cho người hay kẻ xấu xa như người là ta từ bỏ liền...”

...

Thương Tuyệt Lệ dừng lại cước bộ, cái mũi ngửi ngửi - có nhân loại* trong cung điện của Vương!

Trên khuôn mặt lãnh đạm của hắn hiện lên một tia kinh ngạc, phải đề cao tinh thần cảnh giác. Nhân loại như thế nào mà có khả năng xuất hiện tại xà giới, lại ngay tại cung điện của Vương. Vương biết không? Là người tu đạo? Cũng...

Hắn lần theo mùi người tìm kiếm. Dừng lại tại cuối hành lang, hắn thấy một tiểu nam hài ngồi chồm hổm ở đó, nhất định là “Hắn” !

Thương Tuyệt Lệ ẩn thân sau một cây trụ cung, ánh mắt thăm dò tiểu nam hài. Hắn cực kỳ kinh ngạc, nếu như hắn không có nghe nhầm thì – tiếng nói...

“Thương Tuyệt Lệ thôi, ta không để yên cho ngươi, đánh thí thí** của ngươi, để cho ngươi đứng ngồi không yên, ta đánh đánh đánh...” Bối Bối vẫn như cũ, tiếp tục đánh cho hả giận mà hoàn toàn không phát hiện có người tới gần.

Này... Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Thương Tuyệt Lệ có chút bất mãn nhìn tiểu nam hài kia nửa khuôn mặt béo mập trông rất khả ái. “Hắn” thoát nhìn không có bất cứ...gì nguy hiểm, hắn từ từ thả lỏng tâm trí.

Chỉ là... Hắn với người này có cừu oán khi nào? Nhân loại hắn thậm chí – mặt cũng không có gặp qua, mà “Hắn”, dĩ nhiên, ở đây đang rửa hắn là tiểu nhân.

“Hô... Tâm tình đã khá rồi, hừ hừ, Thương Tuyệt Lệ, sau này đừng...đắc tội với ta nữa, nếu không ta rửa chết ngươi.” Bối Bối cầm lấy mảnh giấy trắng bị gót giày nàng đánh đến đen tuyền, có rất nhiều dấu giày trên đó, mà tâm tình sáng khoái một hồi.

Nhìn cảnh cái tên bị nàng ngược đãi thảm hại, nàng đắc ý cười rất tươi.

Thương Tuyệt Lệ có chút đỏ khóc đỏ cười nhìn người kia cười đầy miệng không ngớt. Tiểu hài tử này tính tình hoàn toàn là vô hại, chỉ là... nhân loại không nên sống ở xà giới, chỉ làm nhiều loạn trật tự tam giới.

Vô luận là nguyên nhân gì khiến cho cái... tiểu nam hài này rơi vào xà giới, hắn cũng phải đưa “Hắn” trở về nhân giới!

Khuôn mặt tràn đầy sự nghiêm túc, Thương Tuyệt Lệ vừa định đi ra ngoài thì bả vai lại bị nhân cấp đè lại. Kẻ nào có thể thần nhiên vô thanh vô tức ***đến gần hắn?

Tim đập căng thẳng, hắn nhanh chóng quay đầu lại, kinh ngạc kêu lên: “Vương...”

Chưa kịp hô lên, hắn liền bị Cô Ngự Hàn che miệng lại. Chợt thấy một ánh hồng quang lóe lên, hai người biến mất trong nháy mắt.

...

Tại chỗ tối trong hoa viên, thanh âm nghi hoặc truyền đến: “Vương, nam hài kia là ai?..”

Cô Ngự Hàn toàn thân tiêu sái ngồi lên trên tảng đá, môi bạc hơi vẽnh một cái, con ngươi đen dày: “Nàng chính là.. là món đồ chơi bảo bối ta đưa về.”

Nhớ lại cảnh Bối Bối ánh mắt lưng tròng luôn nhanh như chớp, trên khuôn mặt khả ái lúc nào cũng đầy vẻ ham chơi, cái miệng của hắn tự nhiên lại vung lên.

Thương Tuyệt Lệ nhìn Vương vẻ mặt giống như mang theo sủng ái, trong lòng hắn nổi lên hồi chuông cảnh giác: “Vương, nam hài kia không của tộc loại ta, không thể ở lại xà giới, hắn sẽ làm nhiều loạn trật tự tam giới.”

Cô Ngự Hàn đôi mắt đen trầm xuống, nhìn thẳng vào trong mắt Thương Tuyệt Lệ, mục quang sắc bén: “Ta không cho ngươi có bất kỳ chủ ý gì với nàng, nàng sau này do ta trông nom.”

Cái này đúng là điều mà Thương Tuyệt Lệ hoàn toàn lo lắng. Đôi mày rậm của hắn vắn nổi lên: “Vương, chính là...”

“Không chính là gì cả!” Cô Ngự Hàn quả quyết, một mực ngắt lời nói, nghĩ đến cái...tiểu nữ nhân kia sẽ rời đi hắn, hắn liền cảm giác được sự khó chịu tràn đầy trong lòng.

Trợn mắt nhìn cảnh Thương Tuyết Lệ liếc liếc mắt, một vẻ thâm trầm nhẹ nhàng tràn trên khuôn mặt tuấn tú của hắn: “Nếu như ngươi dám len lén mang nàng hồi nhân giới, ngươi cũng không cần trở về!”

*Nhân loại : ý chỉ người khác với ở đây là xà giới...là toàn rắn thôi.

**Thí thí : mộng

***Vô thanh vô tức : không gây một tiếng động, ngay cả tiếng thở cũng không thấy.

18. Q.1 - Chương 18: Năm Mơ...

Bối Bối ngáp dài đi vào phòng ngủ của nàng. Nhìn thấy rèm buồng đẹp đẽ ảm áp, gian phòng lại hoa mỹ, ánh mắt nàng như muốn mở thật to: “Oa! Phòng của ta xinh đẹp như vậy sao...”

Nàng cao hứng ồn ào lăn người trên chiếc giường rộng rãi lại mềm mại, gục trên đệm, dùng khuôn mặt cọ lên tờ tằm mềm nhũn: “Thật thoải mái a, Thương Tuyết Lệ, coi như ngươi còn có chút lương tâm, ta ngủ ngủ ngủ...”

Nàng lăn lông lốc vài cái vào ổ chăn, cuốn bản thân kín chặt chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt, cảm giác thỏa mãn như mèo ăn cá, ngay lông mi cũng khoái trá cong lên.

“Tiểu Bối Bối, giường ngủ này có thoải mái không?”

Trong lúc ánh mắt của nàng híp lại chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, một tiếng nói dễ nghe vang lên bên tai, ở khoảng cách rất gần. Nàng mở choàng mắt, một khuôn mặt anh tuấn phóng đại trước mắt của nàng, nàng theo bản năng kinh hô: “A_____”

Cô Ngự Hàn lập tức ngẩng đầu, đảo đảo lỗ tai, mày kiếm nháy lên: “Ta nói tiểu Bối Bối, thanh âm của ngươi có thể khiến người chết sống lại.”

Bối Bối nhăn mặt nhăn mũi: “Ai cho ngươi tự nhiên đến đây làm ta hoảng sợ. Chủ nhân, ngươi đi ra ngoài mau, ta muốn đi ngủ!”

Cô Ngự Hàn đưa tay cạo cạo cái mũi nàng: “Ngày mai nhớ kỹ là phải rời giường sớm một chút, đi múc nước rửa mặt cho ta.”

“Ừ ừ...” Bối Bối gật đầu lung tung, thanh âm bắt đầu tràn ngập sự buồn ngủ. Hiện tại nàng chỉ nghĩ đến việc ngủ một giấc thật tốt, từ lúc đi tới cái thế giới này, thời gian nàng ngủ gần như bằng không.

Nhìn ra nàng thật sự cực kỳ mệt mỏi, Cô Ngự Hàn đưa tay kéo chăn, đắp cho nàng càng thêm kín, động tác rất cẩn thận, miệng lại phá hư sự thật: “Ngày mai, ta đây sẽ chờ ngươi tới hầu hạ, muộn sẽ không được ăn cơm.”

Bối Bối trừng mắt liếc hắn, sau đó xoay người đưa lưng về phía hắn, chuyện gì ngày mai nói, hiện tại ngủ là lớn nhất, thật thích!

...

Đêm khuya, trăng lên giữa trời sáng tỏ, chiếu trên mặt tuyết loang lổ bóng thông, thật sự yên tĩnh.

Trong giấc mộng...

Bối Bối cảm giác bản thân đang ở trong sương mù mông lung, nửa bước cũng khó đi, nàng đưa tay muốn xua tan sương mù dày đặc ngăn trở, nhưng không được.

“Bối Bối, ngươi ở nơi nào? Này này rất nhớ ngươi a, ngươi đi đâu vậy ...”

Mơ hồ, nàng nghe được tiếng gọi quen thuộc của nãi nãi, thanh âm già nua – chợt xa chợt gần, không ngừng tấp đánh vào lòng của nàng. Nàng cay cay mũi, vội vàng đáp lại: “Nãi nãi, nãi nãi... Bối Bối ở chỗ này, Bối Bối ở chỗ này, Bối Bối cũng nhớ người a, người ở nơi nào? Tại sao con không thấy được bà? Nãi nãi, Bối Bối cũng muốn về nhà, nãi nãi...”

Hốt nhiên, nàng thấy có ánh sáng chợt lóe lên phía trước, thân ảnh nãi nãi xuất hiện ở luồng sáng quang mang. Nàng muốn đi qua, nhưng phát hiện căn bản chân không thể nhúc nhích, nàng rút nước mắt nói: “Nãi nãi, nãi nãi...”

“Tiểu cô nương, người không thể qua, nguyện vọng của người còn chưa thực hiện.” Tự nhiên một thanh âm xa lạ xuất hiện, rất nhã nhặn, rất thân thiết.

“Cái gì mà nguyện vọng, ta không cần nguyện vọng, ta chỉ muốn về nhà, ta phải về nhà, ta nhớ nãi nãi, nãi nãi...” Bối Bối hướng về phía nãi nãi hô khóc, nãi nãi như không nghe thấy nàng, thủy chung không hề xoay người liếc nhìn nàng một cái.

“Tiểu cô nương, thuận theo tự nhiên, cần đến thì đến, cần đi thì đi, sẽ còn gặp lại. Hãy an tâm đón nhận hiện trạng, đây là niềm an ủi tốt nhất đối với nãi nãi người. Đi thôi...”

Vừa dứt lời, Bối Bối liền phát hiện bản thân bị một đạo ánh sáng trắng mãnh liệt mang đi, không biết về phương hướng nào. Nãi nãi càng lúc càng xa cách, nàng khóc la lên nhìn bóng lưng nãi nãi: “Nãi nãi, nãi nãi... Bối Bối không muốn người rời đi ...”

19. Q.1 - Chương 19: Người Sẽ Đối Ta Rất Tốt...

Nhìn nàng nước mắt không ngừng rơi xuống, phảng phất vào trong lòng hắc thật nặng nề, hắc dứt khoát ôm nàng vào lòng, hận không thể yêu thương nàng thật nhiều.

“Bối Bối, nhanh tỉnh lại...” Hắc khẽ lay lay nàng.

Tựa hồ như nghe được thanh âm của hắc, Bối Bối đột nhiên thức dậy. Thấy bản thân được hắc áp vào ngực, nàng lập tức như là thấy người cứu mạng bèn vươn tay, ra sức ôm lấy hắc như đang tìm kiếm an ủi.

“Ta nhớ nãi nãi, ta nhớ nhà, người đưa ta về nhà có được không?” Mắt nàng ngập nước như màn sương mù nhìn hắc, tiếng khóc đến thương cảm.

Nghe vậy, thân thể của Cô Ngự Hàn chợt cứng lại, không đáp lại vấn đề của nàng mà chỉ đưa tay lau vệt nước mắt bên má nàng, an ủi: “Ngoan, đừng khóc, ngủ một giấc sẽ không có việc gì.”

“Ngủ một giấc có thể về đến nhà sao?” Nàng hỏi, vừa ngây thơ lại cũng yếu ớt, con mắt ướt nước còn mơ hồ chưa tỉnh ngủ.

“...” Hắc trầm mặc không trả lời lại, chỉ áp đầu nàng sâu vào ngực hắc hơn, ôm nàng chặt hơn nữa.

Bối Bối khóc thút thít, tiếng khóc từ từ nhỏ đi. Hắc nhẹ nhàng vỗ về lay động khiến nàng thấy buồn ngủ lại.

“Ngoan ngủ đi, sẽ không có việc gì đâu. Ta sẽ luôn ở bên người.” Cô Ngự Hàn trấn an nàng, tiếng nói mang theo ôn nhu cuốn hút.

Vẫn thủy chung không chịu nhắm mắt, Bối Bối cố gắng chống chống mí mắt, mở lại khép, mơ mơ màng màng yêu cầu: “Vậy người không được đi nha.”

“Ta không đi.”

“Người sau này sẽ rất tốt với ta sao?” Nàng khó khăn cất lên những thanh âm yêu thương như trước trong tiếng nấc.

“Phải.”

“Cả ngày mai sao?” Tiếng nói càng thêm thương cảm.

“Ân.” Hấn đáp không chút do dự.

“Ta đây ngày mai không cần dậy sớm nha.” Nàng tiếp tục lầu bầu, ngáp liên tục.

“Ân... Ân?” Cô Ngự Hàn phát hiện có chút không thích hợp, hấn cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt của nàng đã nhắm chặt, hiển nhiên bộ dáng sắp ngủ.

Hấn lắc đầu cười khẽ, mắt đẹp hẹp dài – phượng mâu* lưu chuyển bất đắc dĩ – ánh sáng nhu hòa. Tiểu nha đầu này dáng ngủ so sánh với lúc thanh tĩnh càng thêm khôn khéo, dễ thương mà.

“Thương Tuyệt Lệ, người thật tốt... Hô...” Bối Bối đưa cao tay vỗ vỗ ngực hấn, khuôn mặt xoay qua lại tìm kiếm tư thế thoải mái nhất rồi nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Nghe được tiếng nói ngây thơ của nàng, trong lòng hấn thấy rất mềm mại, ấm áp. Nhưng lông mi hấn chợt nhú lại bởi vì nàng gọi – không phải tên của hấn! Xem ra hấn phải nói thật với nàng, hy vọng sau này cũng được nghe nàng ngọt ngào gọi như khi kêu “Thương Tuyệt Lệ” !

Đặt nàng một lần nữa xuống giường, hấn xuất thần nhìn vẻ mặt nàng khi ngủ...

Sáng sớm qua đi, buổi trưa đã đến, Bối Bối ngủ không biết trời dẫu đất dẫu.

Ánh mặt trời chiếu vào, xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, ánh lên sắc tuyết, bên cửa sổ là bầu trời đỏ rực.

Bối Bối từ ổ chăn chui ra, nhìn ra ngoài cửa sổ có chút chói mắt nhưng cảnh sắc lại cực kỳ xinh đẹp. Ánh sáng nhạt ở dưới tuyết đọng phản xạ lại ánh sáng trắng hoa mỹ, hoa mai điểm một chút ánh tuyết hồng.

Nàng hưng phấn xóc chăn lên, một hồi khí lạnh vội tràn vào khiến nàng thoáng run run nhưng cái niềm hăng hái muốn đi ra ngoài ngắm cảnh thì không giảm chút nào.

Mặc y phục hoàn chỉnh, nàng hưng phấn chạy vọt ra ngoài trời tuyết: “Thật xinh đẹp, ta thích nhất tuyết.”

Nàng thỏa thích vui đùa trên tuyết, nhìn gió lạnh truy đuổi nhau vờn quanh hoa mai. Cái lạnh lại khiến nàng rùng mình, hơi rụt cổ lại nhưng mặt mày vẫn hớn hờ chơi đùa.

*Mâu : con người.

20. Q.1 - Chương 20: Lại Ta Hôn Một Cái !

“Thình thịch... Ai nha!” Bối Bối không để ý đụng vào một vị cung nữ đi qua, hai người song song té trên mặt đất. Chậu nước nóng trong tay cung nữ xoay một cái hướng lên trời.

Bối Bối vội vàng đứng lên, đỡ cung nữ dậy, liên tục nói xin lỗi: “ Đắc tội, đắc tội với người. Ta không phải cố ý xô phải người.”

“Người...” Anh Nhi trợn to ánh mắt nhìn nam hài trước mắt, ánh mắt thật sự phức tạp. Đây là nam hài Vương tân sủng*...

Ý thức được bản thân được một nam hài đỡ, Anh Nhi khuôn mặt hồng hồng vội vàng thối lui, cách Bối Bối xa vài bước, không biết phải hành lễ thế nào. Nam hài này xuất hiện quá đột ngột. Vương hình như rất sủng ái hấn, còn nhượng hấn ở Thiên điện, nơi tôn quý nhất a .

Khi Bối Bối nhìn rõ ràng mặt cung nữ, con mắt đen chuyển chuyển, cái... cung nữ này chả là người đã gặp nàng nhào vào Thương Tuyệt Lệ mà sợ đến chạy trốn – cái... cung nữ đang đỏ mặt thật sự là cô gái xinh đẹp ngây thơ nha.

Thấy cung nữ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bản thân, nhất định là nhớ ra nàng theo Thương Tuyệt Lệ – “chuyện tốt”, nàng rất muốn biết bản thân giờ phút này sẽ bị thấy thế nào, là công hay thụ**?

“Ha ha... Người tốt, ta gọi là Tô Bối Bối, người tên là gì?” Bối Bối dựa vào hình dáng một thân mặc nam trang, ra sức mỉm cười mê đắm và tiến lại gần cung nữ.

“Nô tỳ... Nô tỳ gọi Anh Nhi.” Anh Nhi có chút hơi sợ, vội lùi một bước. Tô công tử này cười đến thật... tà ác.

“Anh Nhi... Ân, tên rất hay, cô nương năm nay bao nhiêu tuổi a? Có...lập gia đình hay chưa ?” Bối Bối lại đi trước tới gần Anh Nhi một bước, bộ dáng mười phần giống khách hái hoa .

“Anh Nhi năm nay vừa vặn 15 tuổi, còn chưa... chưa có gả cho ai.” Anh Nhi cả người căng thẳng đề phòng, ánh mắt Bối Bối nhìn khiến cả người nàng thấy khó chịu.

“A, như vậy là tốt rồi như vậy là tốt rồi, không bằng người liền theo ta đi, ta cam đoan ngày nào cũng để cho người lên tiếng quát nạt!” Bối Bối đưa tay nâng cằm Anh Nhi, cười đến híp cả mắt lại, trên quai hàm lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ thật sâu, thoát nhìn khả ái, nhưng ánh mắt lại không hề khả ái, rất gian tà!

Anh Nhi bị dọa đến sợ, nàng nói lắp bắp, suy nghĩ nên tìm cách thoát thân: “Tô công tử không cần trêu nô... nô tỳ. Ngài là người của Vương, làm thế nào... làm thế nào có thể muốn nô tỳ...”

Anh Nhi cảm giác bản thân sắp khóc đến nơi. Trời ơi, cái... Tô công tử này rốt cuộc là người nào a, tại sao lại theo Vương rồi đến đùa giỡn nàng?

“Anh Nhi ngoan, không ai nói cho người là nam nữ kết hợp sao? Đến đây, để ta hôn một cái nào!” Bối Bối tặc tặc cười một tiếng, đưa miệng qua phía Anh Nhi.

Anh Nhi hoàn toàn bị dọa khiếp sợ, không còn suy nghĩ được quan hệ chủ tớ, nàng quay đầu cầm váy vội chạy biến: “Nô tỳ cáo lui.”

“Uy uy Anh Nhi, đừng chạy a, chúng ta còn chưa hôn nhẹ nì.” Bối Bối nhanh chân liền truy qua, khoe miệng cười đến liệt một bên, ánh mắt quay tròn lóe lên sự thích thú với trò đùa dai.

“Tô công tử, nô tỳ bận bịu công việc...” Anh Nhi quay đầu lại thấy Bối Bối tới gần, sợ muốn chết, mặc dù bị đuổi đến không kịp thở, nhưng không dám dừng lại cước bộ.

“Ta lại hôn người...cũng giống đi công việc mà. Anh Nhi ngoan, mau dừng lại đây, chỉ thoáng cái là xong rồi.” Bối Bối thở phì phò, vẫn không ngừng la hét dọa nạt, ha ha, xem Anh Nhi bộ dáng hoảng sợ – thật đúng là cảm giác cực kỳ thành công thỏa mãn. Trêu người cảm giác thích thú là như vậy đây.

“...” Anh Nhi – mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, không hề...tiếp tục cố gắng khuyên can Bối Bối nữa mà nhanh chóng chạy ra ngoài cung điện.

*Tân sủng : mới được cưng chiều.

**Công hay thụ : vì nếu là 2 nam nhân tất nhiên phải có một người vai trò là nữ hay cách khác gọi là thụ (tiếp nhận). Nếu bạn nào đọc đam mỹ thì gọi công là same, thụ là uke.

21. Q.1 - Chương 21:

Chạy à, đuổi theo...

Đột nhiên, Bối Bối thấy phía trước vài đồ treo cao, ngập tràn không khí vui vẻ, tràn diện thấy cảnh tượng thật náo nhiệt hân hoan.

“Gì kia? Bên kia đang làm cái gì vậy?”

Bối Bối tò mò mãi lắm bầm lâu bầu mà không lưu ý đến Anh Nhi đã chạy mất hút từ lúc nào. Đang ở thế khó xử không biết Anh Nhi trốn đi nơi nào thì nàng xô lên, va phải Anh Nhi. Hai người ngã cuộn tròn, lăn lăn trên mặt tuyết.

“Ai nha!” Hai người đồng thời hô lên.

“Ai? Anh Nhi? Ha ha, ta tìm được người rồi!” Bối Bối cao hứng ồ ào.

Ai ngờ phản ứng của Anh Nhi không những không hoảng sợ mà còn trở nên rất khẩn trương, nàng bắt chước Bối Bối là “nam nhân” liền đưa tay bịt miệng Bối Bối: “Yên nào, phía trước là đại hội tuyển hậu của Vương, đông đảo đại thần đều có mặt. Bất luận kẻ nào nếu không được sự phê chuẩn đều không thể đến gần, lại càng không thể làm ồn ào, huyên náo quá nhiều.”

“Đại hội tuyển hậu?” Bối Bối chớp lấy tay Anh Nhi, hai mắt phóng quang. Nàng phải len lén đi xem cổ nhân tuyển hậu có phải giống như các cuộc tranh giành khoe sắc trên TV không?

Sự tò mò khiến nàng hớn hở, nhanh chóng bước đi hướng về phía náo nhiệt, vừa đi vừa nhìn phải nhìn trái sợ bị người phát hiện mình đục nước béo cò.

Anh Nhi vừa thấy Bối Bối tới gần hội trường đại hội, liền bối rối đuổi theo: “Ô công tử, người không thể qua đó.”

Bối Bối quay đầu lại, le lưỡi, càng chạy nhanh hơn tới nép bên một cái núi giả hẻo lánh không người canh gác rồi từ khe hở ngấm diễn biến bên trong.

“Oa, rất nhiều mỹ nữ!” Thấy mỹ nữ như mây, ca múa mừng cảnh thái bình, Bối Bối không nhịn được thán phục kêu lên. Hai mắt nàng lưng tròng nhìn những...mỹ nhân này ngồi ngay ngắn trên vị trí, trăm nghìn tư thế khác nhau.

Mãi tập trung xem đến quên cả xung quanh, nàng tùy ý lắc lắc tay khi thấy bả vai bị ai đó kéo lại: “Đừng cãi nhau nữa, xem các mỹ nữ nhảy múa thật tốt.”

“Ô công tử, người không thể trốn ở nơi này. Nếu bị người khác phát hiện sẽ bị phạt nặng.” Anh Nhi sốt ruột khuyên cáo.

“Anh Nhi đừng cãi nhau, nếu người tiếp tục gây ồn ào thì mới bị phát hiện đó a... Chúng ta im lặng ở bên cạnh xem là sẽ không có việc gì. Chẳng lẽ người không muốn nhìn xem đại hội này thế nào sao?” Bối Bối dùng ánh mắt giắt giáy Anh Nhi.

Anh Nhi rồi cũng động tâm. Nàng từ chối một hồi lâu nhưng thật sự không thể kháng cự lòng hiếu kỳ. Dù vậy nàng vẫn không quên nhắc nhở như trước: “Ô công tử ngàn vạn lần không thể phát ra tiếng động, nếu không chúng ta hai người đều có tai ương nha.”

Bối Bối cười híp mắt, hướng về phía Anh Nhi đưa tay ngoéo tay: “Ta cam đoan sẽ rất an tĩnh, không cho bất cứ...gì biết chúng ta ở chỗ này.”

...

Hội trường bên trong, trưởng lão tuyên bố: “Tuyển hậu đại hội chính thức bắt đầu, màn thứ nhất là biểu diễn vũ đạo, ời Mã Giai Huệ Nhân tiểu thư.”

Vừa dứt lời, một giai nhân xiêm áo màu tím bước ra, quạt hoa che nửa mặt, ánh mắt buông xuống, vài phần e lệ vài phần quyền rũ...

“Nhảy đẹp ngây người!” Bối Bối nhìn không được muốn hò reo khen ngợi, các màn trình diễn trên TV cũng thua quá xa. Nàng chưa từng xem qua ai trong lúc nâng đầu, nhắc chân nhắc tay cổ vận phong tình!

Nghe được lời than thở mang một ít kích động của Bối Bối, Anh Nhi sợ hãi vội vàng nhìn trái phải một chút, sau đó thấp giọng nhắc nhở: “Ô công tử, không thể gây tiếng động nha.”

“Ân ân...” Bối Bối lung tung gạt đầu trả lời lầy lẹ, tầm mắt chuyên chú vào kỹ thuật nhảy của mỹ nhân, đồng thời càng không ngừng lục soát xem ai có khả năng là cái lão Đại Vương kia, mặc dù sẽ an toàn nếu không phải tiếp xúc với cái...Đại Vương kia, nhưng nếu chỉ là một cái liếc mắt cũng tốt mà, đường đường là Đại Vương!

22. Q.1 - Chương 22: Phát Hiện...

Nhìn qua, Bối Bối bắt đầu có chút thất thần, tầm mắt của nàng hứng thú dao động về phía hội trường: oa, rất nhiều đồ ngon! Nước miếng của Bối Bối thiếu chút nữa là chảy xuống.

Bỗng nhiên, nàng thấy đối diện trên lầu cung có phủ sa mạn* phiêu dật, phía sau dường như có một ít người ngồi, trông thật thần bí. Đó là người nào? Là cái lão Đại Vương đang tuyển hậu kia?

Con người của Bối Bối quay tròn chuyển vài cái, tỉ mỉ quan sát toàn cảnh thượng lầu bên kia. Phát hiện nơi đó là điểm tốt nhất ngắm nhìn cả hội trường, hơn nữa lại không thấy có thủ vệ canh gác, nàng càng thêm tò mò. Chẳng lẽ không phải Đại Vương thì tiền hô hậu ủng sao?

Lòng hiếu kỳ dấy lên, nàng sờ soạng cước bộ tới phía đối diện. Khi Anh Nhi rời mắt khỏi nơi biểu diễn đặc sắc thì Bối Bối đã sớm không biết đi hướng nào rồi.

...

Trốn trốn nấp nấp thân thể né qua tai mắt của thủ vệ, Bối Bối thuận lợi bò lên trên tầng trệt của nơi làm nàng tò mò.

Nấp tại chỗ rẽ phía sau cây cột, nàng len lén ngấm nhìn thấy hai cái nam nhân như là thị vệ cao cấp đứng thẳng tắp nghiêm túc, còn bóng dáng ngồi phía trước trên cẩm tọa, lưng quay về phía nàng là một nam nhân mặc đồ trắng. Hắn đầu tóc dài mềm nhẹ giống người nào đó, càng nhìn càng giống!

Bối Bối thấy ba người hoàn toàn không có phát hiện ra sự tồn tại của bản thân, vì vậy càng cố rướng ra một chút, lòng thật sự muốn biết người mang cho nàng cảm giác rất quen thuộc là ai! Hình như là Thương Tuyệt Lệ...

“Vương, có kẻ trốn ở bên kia.” Thương Tuyệt Lệ dùng thanh âm rất nhỏ báo cáo, cảnh giới rút dây động rừng.

“Vương, thả hạ đi bắt kẻ đó lại đây?” Thương Tuyệt Lệ nói thêm, gót chân rục rịch đi bắt Bối Bối.

“Tuyệt Lệ, đừng làm bậy.” Cô Ngự Hàn thanh sắc bất động nhếch môi. Cái mũi anh tuấn đã nhận ra hương thơm từ nơi giấu kín thổi tới, cô gái nhỏ thật đúng là lớn mật, nhìn lên đến cả bên này.

Thân thể Bối Bối thăm dò hướng ra, người nam nhân ngồi ở trên cẩm tọa** hình như thật sự là Thương Tuyệt Lệ a!

Cô Ngự Hàn tựa như đọc được suy nghĩ của nàng, cố tình nghiêng mặt qua, làm nàng có thể hoàn toàn thấy rõ mặt hắn.

“Thương Tuyệt Lệ!” Bối Bối sợ hãi kêu lên.

Tiếng kêu cắt qua không khí làm ba người đưa lưng về phía nàng đồng thời quay đầu, thần sắc khác nhau nhìn nàng. Thương Tuyệt Lệ thấy khó hiểu nhất, lại là tiểu nam hài biết tên hắn nhưng hắn lại không biết “Hắn” là ai.

Thấy bản thân khiến cho bọn họ quay đầu lại, Bối Bối theo phản xạ đưa tay che miệng lại, con người tả hữu chuyển động qua lại. Nàng vừa phát ra âm thanh mất rồi, nói cách khác là hành tung đã bị tiết lộ.

“Tiểu Bối Bối, ngươi trốn ở nơi đó làm chi?” Cô Ngự Hàn nghiêng người dựa vào ghế nệm mềm, miễn cưỡng đưa mắt nhìn nàng.

Nghe được thanh âm của hắn, Bối Bối rốt cục xác định người trước mắt nàng đích thật là kẻ nàng biết – Thương Tuyệt Lệ! Nàng vội vàng buông tay đang che miệng xuống, từ cây lộ diện ra cả người.

“Thương Tuyệt Lệ, người lừa ta!” Bối Bối ánh mắt hung hăng, ngón tay hướng về phía Cô Ngự Hàn. Tầm mắt nàng dừng tại những người khác đang đứng qua lại xung quanh, bọn họ nhất định là hộ vệ cao cấp !

Hừ, ngồi ở chỗ xem tốt như vậy, còn có nhiều đồ mỹ vị như vậy cho hần hưởng thụ, lại có những tùy tùng tốt đẹp theo bên như vậy, tư thế này quả thực chỉ có thể so sánh với Đại lão gia. Vậy mà còn nói không có quyền không có thế? Hần nhất định lừa nàng!

“Vô lễ!” Thương Tuyệt Lệ tiến về phía trước, trơ mắt nhìn Bối Bối.

*Sa mạn: Lựa mông che.

**Cẩm tọa: chỗ ngồi, ghế được bọc lụa trang trí xa hoa lộng lẫy.

23. Q.1 - Chương 23: Hần Rất Giữ Ấm!

“Tuyệt Lệ, lui ra.” Cô Ngự Hàn nhẹ giọng ra lệnh.

“Thương Tuyệt Lệ, người nói, người tại sao muốn gạt ta?” Bối Bối hỏi lại lần nữa , không nghe được đáp án thì không bỏ qua.

Thương Tuyệt Lệ cau mày: “Người nói ta lừa người cái gì?”

Này tiểu tử, ta với hần có cừ oán gì sao? Một hồi đánh hần tiểu nhân, một hồi hung hăng kêu tên của hần nói hần lừa nàng.

Bối Bối liếc Thương Tuyệt Lệ một cách quái dị : “Ta không nói nhà người, ta nói Thương Tuyệt Lệ kia.”

Người này làm gì nhìn nàng sắc mặt khó coi như vậy, giống như nàng có thù oán gì với hần, giận thì ghê sao!

Mặt khác tùy tùng đứng ở một bên hoàn toàn há hốc mồm, cái này nam hài gọi tiểu Bối Bối là ai? Mà lại dám đối Thương hộ vệ vô lễ như vậy, Vương bộ đáng còn giống như đang nhìn trò hay.

“Ta là Thương Tuyệt Lệ.” Thương Tuyệt Lệ không còn lời gì để nói, hần hình như lâm vào một cái mê cung mà chính hần cũng không biết chuyện gì xảy ra .

Bối Bối buồn bực: “Người cũng gọi là Thương Tuyệt Lệ?”

Thấy Thương Tuyệt Lệ gật đầu khẳng định, Bối Bối ngơ ngác chuyển hướng những người khác: “Các người cũng gọi là Thương Tuyệt Lệ sao?”

Chẳng lẽ nam nhân quốc gia này đều gọi Thương Tuyệt Lệ sao?

“...” Mọi người đều lắc đầu.

Cô Ngự Hàn ung dung nhìn bộ dạng phản ứng ngơ ngác của Bối Bối, tạm thời không định mở miệng phá vỡ biểu hiện ngốc nghếch của nàng .

Bối Bối khoe miệng co quắp, đáy mắt có hỗn loạn muốn điên lên được, nàng vọt tới trước mặt Cô Ngự Hàn : “Người là tên lương gạt!”

“Vô lễ” Thương Tuyệt Lệ trừng mắt muốn chỉ trích Bối Bối hành vi bất kính .

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng khụ một tiếng, Thương Tuyệt Lệ lập tức biết ý liền cầm khẩu, ánh mắt cũng rất nghiêm túc trừng trừng hướng về phía Bối Bối.

Hít vào, đầu óc của Bối Bối rốt cục khôi phục lại bình thường, nàng mắt hạnh trừng trừng bắn về phía Cô Ngự Hàn, hừ hừ, không lên tiếng.

Cô Ngự Hàn đứng lên tiến lại phía nàng, tóc đen dài rũ xuống vai, y phục trắng ngần phiêu dật theo gió khiến hấn trở nên nổi bật hơn, khoe miệng như thường lệ vẫn mang theo nụ cười, như tiên, như tà.

Cúi đầu để sát vào quai hàm của nàng: “Tức giận à?”

Chỉ trong chớp lát, Bối Bối liền vung lên vẻ mặt cười híp mắt, nghiêng đầu sang chỗ khác theo hấn mặt đối mặt, chớp mắt thấp giọng nói với hấn: “Uy, ta cho ngươi biết, tên của ta không gọi Tô Bối Bối!”

Cô Ngự Hàn miệng dần dần há ra, từ từ biến thành cười to: “Ha ha ha...”

Thương Tuyệt Lệ mặt mày cau có nhìn Bối Bối, vẻ mặt như không biết phải làm sao, tiểu tử này không thể có phản ứng của người bình thường sao? Nói như thế nào cũng nên là chất vấn Vương tại sao lừa hấn ta! Mặc dù hấn xem đây là một hành động cực kỳ ngỗ nghịch không thể chấp nhận.

Bối Bối tức giận đến quai hàm há ra, hấn cười cái gì, còn có cái tên hung hăng cũng gọi là Thương Tuyệt Lệ đó là vẻ mặt gì!

“Ta gọi là Cô Ngự Hàn.” Rốt cục, Cô Ngự Hàn cảm giác được bản thân cười đủ rồi, vì vậy muốn nói cho Bối Bối biết tên của mình.

Đợi nàng từ từ tiêu hóa tên của hấn, nàng đột nhiên cất tiếng cười to :

“Aha... Cô Ngự Hàn!”

Lúc tất cả mọi người khó hiểu, nàng với tốc độ nhanh như chớp nhảy vào trong lòng Cô Ngự Hàn, hai tay ôm chặt cổ của hấn , tận tình hưởng thụ cảm giác trong lòng hấn.

“Uy, tiểu tử thúì, ngươi làm chi, đi xuống!” Thương Tuyệt Lệ bước dài một cái xông lên trước, hướng Bối Bối nắm chặt xuống, thật quá đáng, một cái nam nhân dĩ nhiên nhào tới trong ngực của Vương!

“Tại sao muốn ta xuống. Hấn không phải nói hấn là Cô-Ngự-Hàn sao? Cô ngự hàn, ý nghĩa ba chữ này đứng lên hay ngồi xuống chẳng phải vẫn là ‘ ta giữ ấm’ sao ? Hiện tại chẳng phải trời đang rất lạnh à!”

Bối Bối cọt nhả với Thương Tuyệt Lệ, xem sắc mặt của mọi người, nàng cũng biết mình đang làm một chuyện hết sức bất thường.

24. Q.1 - Chương 24: Người Chính Là Vương!

Cô Ngự Hàn tức giận đưa tay vỗ vỗ, mông Bối Bối lập tức gặp họa, hấn đánh chính lại với nàng: “Ta họ Cô Ngự, tên một chữ một là Hàn, không phải họ Cô.”

“Oa a, ngươi làm chi đánh ta, đau lắm đó. Ai cần biết ngươi họ gì, dù sao ngươi nhất định là giữ ấm! Hắc hắc, vốn dĩ là tên của ngươi có ý nghĩa như thế, cho nên ngươi mới xấu hổ ỉn đúng không?” Bối Bối leo lên vai hấn, le lưỡi trên hấn, làm tức chết là tốt nhất.

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn hai tròng mắt thâm thúy lóe ra ánh sáng gian tà, hấn đưa tay ôm nàng, toàn thân ngồi xuống ghế.

Nhằm chỗ mọi người không nhìn thấy, bàn tay to lớn của hấn qua lại vuốt ve thắt lưng mềm mại của nàng, gỡ trò xấu xa: “Cùng ơi, ta rất là hoan nghênh nàng lại đây sưởi ấm, ta xem khí trời đúng là rất lạnh, ta giúp nàng sưởi ấm một chút nhé.”

Thân thể lúc này bị hấn vuốt ve, thoảng chốc giống như bị giật điện, nàng nhịn không được run rẩy.

“Vậy thì ta đây không khách khí, mặc dù thân thể của ngươi cứng rắn như đá!” Bối Bối âm thầm nắm tay hấn tác quái, bướng bỉnh dùng sức bóp chặt, nét mặt cười rạng rỡ đến động lòng người, trong mắt sát ý giấu giếm.

Thương Tuyệt Lệ cùng thị vệ đồng tử* dường như nở ra hết cỡ, Vương... từ khi nào lại yêu thích nam nhi?

Cô Ngự Hàn cổ tay vừa chuyển động, nắm chặt lấy nàng thoải mái hành hạ, sau đó ung dung nhìn ánh mắt đen láy không phục của nàng.

Khí lực đâu không lại hần, Bối Bối ánh mắt liếc Thương Tuyết Lệ với vẻ quái dị, suy nghĩ liên vận động.

Nhắm mắt để che giấu ánh nhìn giảo hoạt, miệng nàng mím lại, tựa đầu vào cổ của hần khóc: “Ô ô ô, người chiếm tiện nghi, đường đường một đại nam nhân mà lại ăn đậu hũ của ta, sờ soạn khắp người ta, ô ô ô... Ta muốn xuống, người không cần ôm ta trước mặt mọi người, ô ô ô...”

“Vương...” Thương Tuyết Lệ nghe Bối Bối ủy khuất, nhìn bộ dạng vừa mới tán tỉnh nhau của bọn họ, chỉ trong chốc lát suy nghĩ lại trở nên hoài nghi, Vương đối Tô Bối Bối có thái độ đặc biệt, thật khiến người ta lo lắng.

“Báo... Vương, đây là ý kiến của chúng thần đối người được đề cử ngôi vị hậu, mời Vương xem qua.” Một tên thị vệ quỳ xuống khấu đầu đưa lên một quyển tấu chương.

Thương Tuyết Lệ tiếp nhận tấu chương, vẫy người lui xuống, trình tấu chương lên trước cấm tọa**, rồi lui xuống nhìn Bối Bối bằng cặp mắt cảnh cáo : xuống mau lên !

Bối Bối không rảnh để ý tới ánh mắt của Thương Tuyết Lệ , nàng hoàn toàn ngây dại, trong mắt xẹt qua đủ loại nghi ngờ, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên và hoang mang: “Người người người... Người là lão đại Vương đó ư?”

“Ăn hừ, ta già vậy sao?” Cô Ngự Hàn kéo nàng lại, giam cầm nàng trong lòng hần, cất tiếng cười gian trá gần khuôn mặt ngơ ngác của nàng, thân mật dùng môi nhẹ đùa má nàng.

Thị vệ hai bên đều té ngã ngửa. Ông trời ơi...Vương của bọn họ không phải yêu mến người đồng giới chứ!

Rèm mi Thương Tuyết Lệ lượn quanh, hần nhẹ nhàng khụ khụ, hy vọng nhắc nhở Vương về những cử chỉ đáng sợ này, tuy nhiên không có ai ủng hộ hần, hần nhìn các thị vệ khác, tâm sợ hãi, chuyện Vương yêu thích người đồng giới là chuyện tuyệt đối không thể lộ ra ngoài.

“Các người lui đi, hiện tại một câu cũng không được lộ ra, nếu không để đầu lại!” Thương Tuyết Lệ nghiêm nghị nhìn thủ vệ .

“Dạ”

Đang trừng mắt với Cô Ngự Hàn, Bối Bối không phát giác có người rời đi, nàng hiện tại chỉ lo lắng cho chuyện mình thay Khả Y tiến cung sẽ bị tố giác, không chỉ có nàng gặp phiền phức, mà Khả Y còn rất có khả năng bị bắt trở về.

Đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, nhìn lại Cô Ngự Hàn, hần là Đại Vương...

*Đồng tử : con người.

**Cấm tọa :ghế bọc gấm.

25. Q.1 - Chương 25: Quả Hồng

Bối Bối đưa tay vỗ nhẹ vào lồng ngực vững chắc của hần, mặt mày hớn hở lấy lòng, bộ dáng cười đến nổi miệng như muốn rộng ra hết cỡ, cực lực xu nịnh : “Ha ha, đương nhiên không phải, người là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, có hình có khối, là đẹp trai siêu cấp vô địch vũ trụ như vậy, ra phố làm nữ nhân mê mẩn đến mức sẵn sàng hy sinh tính mạng”

Mặc dù những lời nàng nói nghe là biết xiểm nịnh, nhưng là do tiếng nói của nàng thanh thúy, nói ra nghe cũng lọt tai. Cô Ngự Hàn trong mắt thoáng nét cười: “Có thật không? Có hay không khiến người mê mẩn?”

“Ha ha ha, đó là đương nhiên! Sự si mê của ta đối với người quả thực có thể so sánh Trường Giang Hoàng Hà cuộn cuộn hồng thủy, liên tục không dứt.” Bối Bối nói nghe hay như là hát vậy.

Thương Tuyết Lệ thấy tiếp tục nghe sẽ khiến cho bụng hấn rối loạn, coi như là mạo phạm, hấn cũng muốn ngăn cản Vương phạm hạ sai lầm lớn như thế.

“Vương, thỉnh ngài xem qua tấu chương này, bên trong có rất nhiều mỹ nữ mỗi người một vẻ, thỉnh Vương so sánh các mỹ nữ đang biểu diễn trên sân khấu, chọn Vương hậu.” Thương Tuyết Lệ đang cầm tấu chương một mực cung kính đưa đến trước mặt bọn Bối Bối, thanh âm rất lớn, làm cho người ta cũng không cách nào bỏ qua.

Bối Bối nhảy xuống trước mặt hấn, đưa tay lấy đi tấu chương trong tay Thương Tuyết Lệ: “Danh sách mỹ nữ sao?”

Không biết tên Khả y xếp nơi nào? Thăm thăm, nếu như bị phát hiện không có người này chẳng phải là gặp tai họa?

Thương Tuyết Lệ hất tay, nhú mày nhìn Bối Bối. Chuyển tấu chương sang phía Cô Ngự Hàn.

Cô Ngự Hàn tùy ý mở tấu chương, ánh mắt phượng liếc về phía Bối Bối.

Bối Bối ngứa cổ muốn xem nhưng không dễ dàng vì Cô Ngự Hàn vô tình giơ cao hoặc là giơ lên trời, nàng tức giận đến nghiến răng, nàng khẳng định hấn nhất định là cố ý !

Mắt thấy hấn lật một tờ lại một tờ, Bối Bối nhanh chóng nhún chân nhảy lên, muốn thừa dịp hấn chưa chuẩn bị nhưng tấu chương lại bị Cô Ngự Hàn giơ lên cao.

Ai ngờ, Cô Ngự Hàn ánh mắt gian trá, di chuyển gót chân, Bối Bối cả người liền hướng về phía trước vồ hụt: “Ai da...”

Nàng kêu rên một tiếng, liền ngã xuống cắm tọa thượng mềm mại rộng rãi, chân đá phải đĩa quả hồng trên bàn, những quả hồng trên bàn bắn lên, làm một vòng trên không trung, rồi xui xẻo đậu trên đỉnh đầu của nàng .

“Lạch cạch. . . Lạch cạch...” Quả hồng rơi trên đầu nàng bắt đầu vỡ ra.

Cô Ngự Hàn cúi lưng, nhìn quả hồng bị thủng, ánh mắt không nhịn được cười: “Chắc chắc, chết không toàn thây, tiểu Bối Bối, người xuống tay thật đúng là không nhẹ, may là ta tránh được, nếu không bị thủng chính là ta .”

Bối Bối với cái đầu dính phải quả hồng từ từ đứng lên, đưa tay lau mắt, ánh mắt lưng tròng, khuôn mặt tuần tú đạo đức giả của Cô Ngự Hàn thật khiến người ta giận sôi gan. Nàng tức giận đến dựng cả tóc gáy.

“Cô, Ngự, Hàn, người thật không đáng làm nam nhi, không chỉ không có phẩm chất, còn không phong độ, không khí lượng, không có tử tế, không có mắt mũi, cái gì cũng không, làm cho người ta nhìn người phía trước liền chán ghét phía sau, nhìn phía sau đã nghĩ đoán người phía trước, người người người...” Bối Bối phần nộ khiến giọng nói trở nên run rẩy.

Thân người run lên làm cho quả hồng chảy xuống người nàng, rơi đến miệng làm nàng không cẩn thận ăn vào bị sặc: “Khụ khụ khụ...”

26. Q.1 - Chương 26: Ta Đến Tuyển Hậu

Thương Tuyết Lệ nhìn ánh mắt tóe lửa của Bối Bối, điểm duy nhất lộ ra, các bộ phận khác trên khuôn mặt cơ hồ đều bị quả hồng che đậy. Hấn cố giữ khuôn mặt nghiêm túc nén cười, chịu đựng đến mặt mày nhăn nhó , sau cùng rốt cục nhìn không được phì cười ra.

Cô Ngự Hàn thấy nàng phát cáu, lập tức đưa tay ra sau đỡ nàng, môi cong càng lúc càng lớn: “Không cần kích động, không cần kích động, mọi người khi ngã, chỉ cần đứng lên sẽ không có việc gì.”

“Người còn nói, người còn nói! Người... Oa... Người khi đỡ ta, oa...” Bối Bối đột nhiên khóc lớn, khóc đến long trời lở đất. Khóc lớn không hề báo động trước làm Cô Ngự Hàn trở tay không kịp, hần đường như đùa hơi quá đáng?

“Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, ta không nói nữa, ngoan nào, đừng khóc nữa.” Cô Ngự Hàn ôm nàng vào lòng dỗ dành, không thèm để ý nước quả hồng trên đầu nàng làm bẩn áo trắng của hần.

“Ô ô ô... Người khi đỡ ta, người là kẻ đáng ghét, là người đáng ghét nhất trên thế giới này, ô ô ô...” Bối Bối lúc lắc đầu, cố ý làm nước hồng chảy vào áo trắng của hần.

“Được rồi mà, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, ta đáng ghét. Chỉ cần nàng không khóc, ta sẽ làm theo ý nàng, như vậy có được hay không?” Cô Ngự Hàn liền thương lượng.

Nghe vậy, Bối Bối đang khóc liền thoáng dừng lại, ánh mắt giấu ở trong ngực hần trong nháy mắt mở ra, sáng long lanh, một giọt nước mắt cũng không có. Trong nháy mắt, lại tiếp tục khóc: “Ô ô ô... Người chỉ biết gạt ta, ô ô ô...”

“Lần này ta cam đoan không gạt nàng.” Cô Ngự Hàn hiện tại chỉ nghĩ đến việc làm sao cho nàng đừng khóc nữa, nàng khóc thật đúng là kinh thiên động địa.

“Thật chứ?” Bối Bối sục sục xác nhận.

Với màn kịch tự biên tự diễn của Bối Bối ngay từ đầu thấy hết, loáng thoáng có cảm giác điều gì đó không đúng, hần cau mày nhìn chăm chú Bối Bối đang nằm trong lòng Vương nói: “Vương, không được tùy tiện hứa hẹn, vua không nói đùa...”

Cô Ngự Hàn chỉ là tiếp tục trấn an Bối Bối: “Thật mà, ta cam đoan!”

“Ta đây muốn giúp người tuyển Vương hậu!” Bối Bối to giọng tuyên bố, giả dờ lau nước mắt, sau đó đẩy hần ra.

Lời của nàng nói ra, Cô Ngự Hàn cùng Thương Tuyệt Lệ đồng thời ngẩn ngơ.

“Vô lễ! Việc này không phải là thứ người có thể đùa được.” Thương Tuyệt Lệ liền trách cứ Bối Bối.

Cô Ngự Hàn nhìn Bối Bối với ánh mắt nghiêm khắc, con người đen càng trở nên thâm thúy, mơ hồ hỗn loạn, thậm chí có chút hàm xúc.

Với kỹ năng của mình, trong nháy mắt, hần trên mặt lại một lần nữa lộ đáng tràn ngập gian tà, cười nhẹ như gió: “Tốt, vậy phiền Tiểu Bối Bối hao tâm tổn sức tuyển ra người tốt nhất.”

“Vậy đưa danh sách đến đây đi.” Bối Bối không thể chờ đợi được đưa tay qua hần lấy tấu chương, nụ cười sáng lạn, chẳng còn dấu tích của bộ dạng khóc đến chết đi sống lại lúc này. Đọc qua tấu chương, nàng phát huy đầy đủ bản lĩnh đọc nhanh như gió.

“Không có, không có, không có...” Nàng càng xem càng cao hứng nhếch môi. Không để ý gì đến những lời mình nói ra.

Khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn lóe ra vẻ nghi hoặc, đáy mắt như thâm lại, đối với vẻ tìm kiếm ngây ngô của nàng, nàng dường như đang tìm tên của ai?

Thương Tuyệt Lệ khóc không ra nước mắt nhìn Vương tùy ý để Tô Bối Bối náo loạn, xem Bối Bối cầm tấu chương vốn để trình lên Vương, trong đầu hần Tô Bối Bối ba chữ này làm hần phát bệnh.

“Tiểu Bối Bối, chọn được Vương hậu cho ta chưa?” Cô Ngự Hàn thanh âm khàn cắt đứt hành động tự ngược đãi mắt của nàng.

Bối Bối đưa tấu chương lên trời, không cho hần cùng nhìn, sau đó nói xạo: “Cũng nhanh, a ha, người nhìn biểu diễn đặc sắc phía dưới kia đi, chúng ta cứ quan sát, quan sát các mỹ nữ ấy có phù hợp với những miêu tả không rồi quyết định cũng không muộn mà.”

“Xem biểu diễn thì cũng được, tuy nhiên nàng nên đi tắm rửa cho sạch sẽ đã, chắc chắn, nếu không rửa sạch xác hồng thì nó sẽ có dòi đó.” Cô Ngự Hàn đưa tay gạt bớt xác hồng trên đầu nàng, cái lạnh từ những đầu ngón tay khiến hần cau mày.

“Đi thôi, tắm sạch sẽ rồi từ từ tuyển cũng được.” Hần kéo cổ tay của nàng, không cho nàng có cơ hội cự tuyệt liền kéo nàng rời đi.

27. Q.1 - Chương 27: Đại Ấm Lô* !

Bị mang vào một gian phòng sương khói lượn lờ trong cung điện, một hàng cung nữ đứng nghênh đón, hướng về nàng mà quanh vây.

“Uy uy uy, các người sẽ làm gì đối với ta?” Bối Bối la hét đẩy những cung nữ muốn cởi y phục của nàng ra, hai tay ôm chặt lấy thân, lui ra thật xa, trơ mắt nhìn Cô Ngự Hàn đang nghênh ngang ngồi ở một bên uống trà.

“Công tử, chúng tôi phụng mệnh đại Vương hầu hạ ngài tắm rửa ạ.” Một cung nữ hiền lành nói, cả bọn cùng gạt đầu rồi lại tiến gần tới Bối Bối.

“Dừng dừng dừng... Không được lại đây!” Bối Bối khê kêu, sau đó trừng mắt hướng về kẻ háo sắc bại hoại đang ngồi thảnh thơi.

“Cô Ngự Hàn, người đi ra ngoài ngay.”

Chậm rãi đặt chén trà xuống, Cô Ngự Hàn miễn cưỡng nhìn nàng một chút, ngắm nàng trang phục toàn thân xóc xếch, liếc mắt cười gian: “Sợ cái gì, chúng ta đều là nam nhân, cùng nhau tắm rửa có gì là không thể.”

“Cùng nhau tắm rửa? Người nghĩ muốn chiếm tiện nghi của ta á, không có cửa đâu!” Bối Bối hừ hừ, ánh mắt trừng trừng, hần nhất định là cố ý ! Biết rõ nàng là nữ nhân!

Cô Ngự Hàn đứng dậy, hướng về phía nàng đi tới, cung nữ yên lặng nhường đường.

“Tiểu Bối Bối, người xác định là ta chiếm tiện nghi của người ư, mà không phải là người chiếm tiện nghi của ta ?” Hần để sát vào bên tai nàng, cảm giác vành tai nàng ...nhiệt độ tăng cao, hần cười gian trá.

Bối Bối cảm giác bên tai nóng lên bừng bừng, hơi thở của hần phun trên cổ, càng thêm nóng...

“Nói chuyện thì nói chuyện, không được đứng dựa vào gần như vậy, ta không có nghề nhặng.” Bối Bối lúng túng nói, che dấu khuôn mặt, thật muốn tránh xa, lại nhiều lần nhượng bộ đại soái ca** tiếp cận mình vừa kích thích lại... Thật không có ý tứ gì cả.

“Ha ha ha... Mau làm bản thân sạch sẽ, ta còn chờ người thay ta tuyển Vương hậu hiền lương thực đức.” Cô Ngự Hàn đi ra ngoài cười khoái trá, tiểu nữ nhân vừa xấu hổ cũng thật vừa lớn mặt!...

Thật vất vả đem đám cung nữ đuổi ra ngoài, Bối Bối tự do thả mình trong bồn tắm ấm áp do suối nước nóng tạo thành.

Vuốt làn nước ấm áp, nàng nhớ ra Cô Ngự Hàn trước khi rời đi nói, có chút bức mình lắm lắm: “Tuyển hậu tuyển hậu, đã nghĩ đến mỹ nhân của người, như vậy thích mỹ nhân thì ta tuyển cho người một đám lớn.”

Khi trở lại, Cô Ngự Hàn đã sớm ngồi ở đó, lần này chỉ có một mình hần, Thương Tuyệt Lệ đã chẳng biết đi đâu.

Thấy nàng lại đây, hần hướng về nàng ngoắc tay: “Tiểu Bối Bối, tắm xong rồi à, lại đây xem xem có còn vị thối hay không.”

Bối Bối niết niết môi, trong lòng muốn đối nghịch với hần, thân thể cũng rất tự nhiên đã bị hần ôm qua, được rồi, hiện tại trời rất lạnh, thân thể của hần rất ấm, nhưng đại soái ca lại để nàng trên đùi, nàng để hần tạm thời thay nàng giữ ấm.

Xoa xoa tay, hai ba bước bò lên trên ghế mềm, nàng rất tự nhiên hướng vào trong lòng hắn mà ngồi, vù vù, thật sự là ấm, thật thoải mái, không hổ danh là “Đại ấm lò”.

“Cô Ngự Hàn, người nhắm mắt lại.” Nàng ngẩng đầu lên hướng về hắn yêu cầu.

Cô Ngự Hàn dựa vào ghế mềm, hưởng thụ hương thơm mềm mại của nàng từ trong lòng, ngón tay chơi vòng quanh sợi tóc lộ ra khỏi mũ len trắng của nàng, tiếng nói cũng trở nên lười biếng: “Ấy? Tại sao? Không phải muốn xem biểu diễn sao?”

“Ta xem là được, người là... Đại Vương quý giá hãy nghỉ ngơi một chút, chuyện tuyển hậu giao cho ta, ta nhất định sẽ giúp người tuyển chọn ra Vương hậu đẹp nhất, tốt nhất cho người.” Bối Bối vừa nói vừa gật đầu rất nghiêm túc, hừ, nàng sẽ tuyển ra người... kém cỏi nhất trong số những người này!

“Ai da, nhanh lên, nhắm mắt lại nghỉ ngơi nha, Đại Vương tôn quý. Người tỉnh sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của ta, người không phải nói để cho ta tới chọn sao? Quân vô hý ngôn***!” Nàng không ngừng cố gắng, vươn tay bịt kín ánh mắt của hắn.

Bắt bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn ôm nàng một chút, cảm giác nàng mềm mại, mảnh mai, để sát trong ngực, thật làm cho cả người ngứa ngáy khó chịu! Hắn nhắm mắt lại gian xảo: “Hôn ta một cái.”

*Đại ấm lò : cái lò đốt lửa trong phòng để sưởi ấm !

**Đại soái ca : cực kỳ đẹp trai

***Quân vô hý ngôn : Nhà vua không nói đùa.

28. Q.1 - Chương 28: Hôn...

Nhìn hắn chìa cặp môi hoàn mỹ tới, Bối Bối cảm giác ngực nóng bừng, trong lòng gào to, thật sự là lớn lên hại nước hại dân! Hại nàng ngón trở đại động, nhớ lại mấy nụ hôn trước.

“Người muốn chiếm tiện nghi của ta à, không có cửa đâu. “Bối Bối miệng nói cao ngạo, thể nhưng lại thoáng rụt rè.

Cô Ngự Hàn buông nàng ra, hai tay dang rộng, bày ra trạng thái mặc người xâm lược, nháy mắt mấy cái, đuôi lông mày mị hoặc câu hồn: “Thế cho người chiếm tiện nghi của ta, được không?”

Nhìn “kiểu thái” của hắn, Bối Bối nhin không được xì một tiếng bật cười, mắt ngọc mảy ngài, nụ cười lóng lánh như một tia sáng nhỏ lóe lên giữa ngày tuyết rơi.

Đưa tay túm túm mũ nhưng, nàng trưng ra một cái vẻ mặt rất miễn cưỡng : “Xem người coi như có chút thuận mắt, đại gia liền yêu thương người cái.”

Nàng chu môi hướng tới hắn, sau đó hôn nhẹ lên môi hắn, rồi thối lui rất nhanh, khuôn mặt đỏ bừng nhìn hắn: “Hôn xong.”

“Vậy thôi hả?” Cô Ngự Hàn trong lòng chưa toại nguyện vươn đầu lưỡi thoáng liếm môi, lưu luyến tìm kiếm mùi vị nhạt nhòa của nàng.

“Không phải thế, ta sẽ hôn người, trước hết người nhắm mắt lại.” Bối Bối quệt quệt miệng, ánh mắt chỉ trích hắn không thủ tín, nhắm mắt lại nhanh lên một chút, tốt nhất ngủ thẳng bất tỉnh nhân sự, như vậy nàng mới có thể thân không biết quỷ không hay tìm cách cho cái tên Khả Y biến mất được.

Cô Ngự Hàn lắc đầu, không hài lòng với cái hôn nhẹ của nàng, bực bội nói: “Ta không phải đã dạy người hôn ta như thế nào sao? Thêm một lần nữa, nếu như ta không hài lòng ta nhất quyết không đi ngủ.”

Nghe vậy, con người Bối Bối đảo vòng, hắn thích nụ hôn đêm đó sao chứ, hắc hắc...

Nàng ghé sát mặt của hắn, vươn đầu lưỡi liếm lên môi của hắn một cái, sau đó bỏ lại trên mặt hắn một đám nước miếng.

Cô Ngự Hàn mày kiếm nhướn lên, hai tay vòng lại ôm lấy eo lưng mềm mại của nàng, khước môi nhếch lên gian xảo: “Người thật sự không ngoan.”

Vừa nói, hắn không khách khí chụp lên môi nàng, không cho nàng tiếp tục tác quái.

“Ngô...” Bối Bối đành để cho hắn hôn đến đầu óc choáng váng, cả người mềm nhũn, thiếu chút nữa hít thở không thông, tê liệt ngã xuống.

Một lúc lâu, hắn mới buông ra, vẫn còn chưa thỏa mãn, lại hôn nhẹ lên khuôn mặt mềm mại, nhìn hai tròng mắt trong suốt như nước của nàng, hắn cười tà ác: “Hôn là như vậy, Tiểu Bối Bối.”

Bối Bối thật vất vả mới hoàn hồn được từ nụ hôn của hắn, môi bị hắn hôn đến sưng đỏ cố gắng chu ra, giả vờ không có việc gì: “Hôn xong mau nhắm mắt lại ngủ.”

“Được rồi, phiền Tiểu Bối Bối giúp ta tuyển ra người tốt nhất.” Cô Ngự Hàn mới nói xong, liền nhắm mắt lại, rất thoải mái mà dựa vào đệm mềm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ say thoải mái như thế làm Bối Bối choáng váng...

Nghiêm túc nhìn lại tấu chương có danh sách mỹ nhân, Bối Bối nghiên cứu thật sự chăm chú, nhưng thủy chung không thấy tên Khả Y, kỳ quái, tập tuyển phi tử phía sau cũng không thấy, chẳng lẽ cũng không ai phát hiện sao?

Mặc kệ, sơ hở là tốt!

Cầm lấy danh sách, Bối Bối lắng nghe lão già tóc trắng xoa phía dưới không ngừng báo lên đài biểu diễn những cái tên rất hoa mỹ, nàng so sánh rồi ghi lại lời bình trên tấu chương, trong lòng nói thầm, người nào cũng đẹp tựa thiên tiên, có tài năng có dung mạo, Cô Ngự Hàn thật đúng là đầy điểm phúc!

Nàng quay đầu lại, trừng mắt liếc về phía vị nam tử tuấn mỹ đang ngủ say.

Nhìn hắn tuấn mỹ như ngọc, nàng nuốt nuốt nước miếng, yêu nghiệt a, liền tư thế ngủ cũng lộ ra dụ dỗ trí mạng, những mỹ nữ biểu diễn trên đài thế nào cũng không thấy tương xứng.

Nàng buồn bực quay nhìn cảnh hắn ngủ bất mãn: “Tuyển ột đồng, để cho người bị nữ nhân cảm chân, gây ồn ào phiền nhiễu mà tức chết!”

Nắm cán bút, nàng xem thử một chút rồi ôm lấy tấu chương ghi tên, nghiêng ngấu hạ bút, như tiết chế bớt cơn giận trong lòng.

29. Q.1 - Chương 29: Ta Tuyển Hậu Cho Người!

Đại hội tuyển hậu kết thúc, Bối Bối không thể chờ đợi được liền đi thăm những giai nhân liên quan.

Mới đi đến cửa hậu cung, vừa vặn gặp Thương Tuyệt Lệ, nàng làm bộ không thấy muốn vòng qua, lại bị Thương Tuyệt Lệ vội vàng ngăn cản: “Từ từ, nơi này là hậu cung trọng địa, nam nhân hầu hạ không thể đi vào.”

Bối Bối đưa tay chụp được cánh tay Thương Tuyệt Lệ, ngẩng đầu lên ngang ngạnh cãi lý: “Ta không phải loại người hầu hạ, ta chính là phụng lệnh vua ngự tuyển hậu phi, so với người thì lý do còn tốt hơn”

Nàng nhìn hắn cau mày, không thích cái ánh mắt hắn nhìn nàng mang theo cảm giác cực kỳ không tốt và khinh miệt. Đương nhiên, nàng cũng sẽ không khách khí đối với hắn, nàng luôn luôn là người không đánh ta thì ta không đánh người, bắt quá chừng hy vọng nàng ôm cái gương người vợ nhỏ nhẫn nhục chịu đựng.

Thương Tuyệt Lệ từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống Bối Bối, nhất định không cho nàng đi vào, mặc dù hẳn biết lần tuyển hậu này đối với Vương là bức thương Lương Sơn, nhưng cũng không đến phiên cái kẻ nhân loại trước mắt này đến nhúng tay vào chuyện ở xã giới bọn họ, huống chi đường đường là chuyện tuyển hậu đại sự của Xích Diễm quốc.

“Đừng tưởng rằng Vương tín nhiệm cho ba phần màu đã tính nhuộm kín cả căn phòng, Vương bắt quá chỉ thuần túy lợi dụng người tới hỗ trợ xử lý những chuyện thường tình mà hẳn không thích xử lý thôi.” Thương Tuyệt Lệ nói châm chọc.

Bối Bối – sắc mặt thay đổi, kiễng chân lên ngang hàng với hẳn: “Ai, người ta nói người như thế này là vô lễ đó, người đã biết là Vương nhà người giao quyền cho ta hỗ trợ xử lý chuyện này, vậy phải biết lễ tiết một chút mà đối xử với ta cho đúng thân phận khâm sai của đại Vương.”

Thương Tuyệt Lệ – trợn to mắt tỏ ý không phục, nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn: “Người...”

“Ta, ta thế nào? Chẳng lẽ ta nói sai sao?” Bối Bối ưỡn ngực, ra vẻ rất tháu tình đạt lý đối với Thương Tuyệt Lệ mắt bốc hỏa.

Tìm không được lý do phản bác, Thương Tuyệt Lệ buồn bã hừ hừ, sau đó lướt qua Bối Bối rời đi.

Bối Bối hướng bóng lưng của hẳn làm mặt quỷ, sau đó nghênh ngang đi vào.

...

Lén lút trốn ở lại phía sau cây cột ở đại viện, nàng ngắm nhìn những người trong phòng, tuy mỗi người một vẻ nhưng đều tuyệt mỹ làm người ta không khỏi thán phục.

“Ừa, đây không phải Mã Giai Tuệ Nhân sao? Càng nhìn gần càng xinh đẹp !” Bối Bối tấm tắc than thở.

Mặt khác, trong lòng mỗi người đều có tâm tư riêng.

“Mã Giai tiểu thư, không nghĩ tới chúng ta đồng thời bị chọn trúng, không biết phút cuối còn có thể cùng nhau không?” Mỹ nữ Thượng Quan thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng, bao hàm trong đó khá nhiều ý tứ.

“Vương hậu chỉ có một vị, Thượng Quan tiểu thư, người tự tin lắm ư ?” Mã Giai Tuệ Nhân không đáp mà hỏi ngược lại với vẻ rất tự tin.

“Không sai, Vương hậu chỉ có một vị, bất quá... Quý phi – vị trí đó không phải chỉ có một vị, có thể hay không nắm giữ được trái tim của Vương, cái danh hã Vương hậu chưa chắc đã bảo đảm.” Một danh mỹ nữ khác xen lời.

Bối Bối vểnh tai, muốn nghe thử xem các mỹ nhân đang nói chuyện gì, càng nghe thân thể càng ngã về phía trước, cả người từ phía sau cây cột lộ ra lúc nào không biết.

Mã Giai Tuệ Nhân là người đầu tiên phát hiện ra sự xuất hiện của Bối Bối: “Người là ai?”

“Đúng vậy, người không biết nam nhân không thể chạy lung tung đến bên này sao? Muốn nhìn trộm hả, đúng là gan to tày trời nhĩ!” Thượng Quan khinh thường nhìn Bối Bối.

Bối Bối con người đảo vòng, khe khẽ giọng, bình tĩnh ra vẻ đứng đắn đạo mạo: “Ta phụng mệnh Đại Vương đến an bài các vị mỹ nhân hầu hạ Vương.”

Vừa nghe thấy, trên mặt các nàng ngay lập tức trở nên ôn nhu nhỏ nhẹ đáp : “Nguyên lai là nội thị thân, tiểu nữ tử xin ra mắt .”

Nội thị thân? Bối Bối ngẩn ngơ, lập tức phản ứng lại, xem ra nội thị thân này nhất định phải chuyên môn xử lý chuyện tình yêu của Cô Ngự Hàn ! Hừ hừ, còn có người đặc biệt an bài mỹ nữ cho hẳn, chỉ việc hưởng thụ!

Đã như vậy... Nàng sẽ để cho hẳn hưởng thụ thật tốt, cho hẳn ném mùi chảy máu mũi.

30. Q.1 - Chương 30: Hấn Nghiến Răng Nghiến Lợi...

Màn đêm buông xuống, bóng đêm sáng tỏ, hương hoa rất thơm.

Bối Bối dò dẫm đi vào đại sảnh, thấy Cô Ngự Hàn đang cùng Thương Tuyệt Lệ nói cái gì đó, nàng lùi lại, chờ đợi...

Thật vất vả đợi đến lúc Thương Tuyệt Lệ rời đi, Bối Bối cười híp mắt đi vào: “Cô Ngự Hàn, ta tới hầu hạ người đi ngủ.”

Cô Ngự Hàn giả vờ kinh ngạc: “Rất cục nhớ ra ta là chủ nhân của người sao? Ta đây là một chủ nhân mà cả ngày tìm không được người hầu của bản thân nha!”

“Ha ha a... Ta đây không phải tới rồi sao? Vương ngài tha thứ ta đi, ta cam đoan chiều nay sẽ hầu hạ ngài.” Bối Bối cười ha ha, vừa cúi người vừa khoát tay thỉnh tội.

Hấn gõ đầu của nàng: “Người cũng thật lẩm trò.”

“Vương, mời.” Bối Bối cố chịu đau, nói rất ra vẻ.

Điều này làm Cô Ngự Hàn cảm giác được có gì đó kỳ quặc, hấn nhìn nàng chăm chú trong chốc lát, môi nhướn lên khinh bạc: “Đi thôi.”

Hấn bắt đầu chờ mong tiểu nữ nhân này tới cùng muốn làm gì, đã vậy còn bày trò lễ nghĩa nữa chứ.

Bối Bối thấy hấn dẫn đầu đi về hướng tẩm cung, cười gian xảo mấy tiếng, để cho người phun máu mũi, để cho người chịu đủ ân ái của mỹ nhân!

...

Đi vào tẩm cung, Cô Ngự Hàn bị cảnh tượng trang hoàng trước mắt làm cho choáng váng, thoáng cái, tẩm cung của hấn như thế nào trở nên hữu tình như vậy? Trên trần nhà sa mỏng phát phối, đèn dạ minh cũng không giống như bình thường, mà tỏa ra ánh sáng nhu hòa mờ ảo, khiến không khí trong phòng ngủ thật sự có chút mập mờ.

Đầu tiên, nghi hoặc thoáng qua, sau đó, đôi mắt phượng kiều mỵ hơi nheo lại toát ra thứ ánh sáng mờ ám: “Tiểu Bối Bối, người trang trí phòng ngủ của chúng ta thật đẹp, chúng ta đi ngủ đi.”

Vừa nói, hấn đưa tay qua nàng, làm cho nàng né tránh nhanh như chớp: “Đây là tẩm cung của người! Người là Đại Vương, tự nhiên sẽ có người cùng người ngủ.”

Cô Ngự Hàn chưa phản ứng kịp, Bối Bối cười thần bí một tiếng, đồng thời vỗ vỗ tay, chỉ một thoáng âm nhạc thanh thúy đã tràn ngập phòng ngủ của hấn, vừa nhẹ, vừa nhanh, đưa người chìm vào không gian, ngay sau đó, mấy người mỹ nữ mặc sa mỏng từ nơi nào đó đột ngột xuất hiện vừa múa vừa tiến ra, cực kỳ mị hoặc.

Bối Bối len lén ngắm Cô Ngự Hàn, không biết đến lúc nào hấn sẽ chảy máu mũi, tinh ranh lùi lại phía sau.

Nhìn từng mỹ nữ lướt qua trước mặt hấn, liếc hấn một cái mê hồn, sắc mặt Cô Ngự Hàn liền sầm xuống vài phần, thì ra đây là của nàng hầu hạ, hừ!

Lửa giận bùng cháy trong ngực, hấn nghiến răng nghiến lợi trơ mắt nhìn kẻ đang say mê nhìn: “Ô, Bối, Bối!”

31. Q.1 - Chương 31: Xin Lỗi!

Đột nhiên bị hấn rống bên tai như vậy, Bối Bối bị dọa cho hoảng sợ: “Người, người như thế nào vậy? Ta chính là tử tế tính an bài cho người cùng với những người tuyển chọn Vương hậu lần đầu tiên thân mật tiếp xúc, người không vui sao?”

“Có quỷ mới thích! Người làm các nàng mặc thành cái dạng gì? Xem nơi này là chỗ nào, thật sự là xằng bậy!” Cô Ngự Hàn nổi giận làm khuôn mặt tuần tú trở nên âm u.

Hắn quay lại lạnh giọng hạ lệnh đối với những mỹ nữ vẫn còn đang khảy đàn nhảy múa: “Đủ rồi, toàn bộ lui ra cho ta!”

Các nàng hoảng hồn lập tức dừng lại, khom người đáp : “Vâng”

Bối Bối cảm giác được các nàng lúc đi qua bên người nàng, đều ngẩng đầu hướng ánh mắt ai oán nhìn nàng, làm nàng xấu hổ không thôi.

“Uy uy, người như thế nào có thể dễ hạo tâm an bài của ta rút lui, người có biết ta đã tốn rất nhiều tâm tư hay không ?” Bối Bối chỉ trích hắn, trong lòng vì hành động bài trừ gạt bỏ mỹ nữ của hắn mà cảm thấy không hiểu, thở dài một hơi.

“Hừ! Người, đi, ra, ngoài.” Cô Ngự Hàn tức giận liếc mắt nhìn nàng, sau đó quay đầu đi vào bên trong, không hề quay đầu lại nhìn nàng nữa, hắn sợ bản thân không khống chế được, không nhẫn nhịn được hiện ra người thật lại lần nữa làm nàng kinh hãi!

“Người dọn sạch sẽ nơi này cho ta.” Sau màn che nơi thân ảnh của hắn biến mất truyền ra âm thanh rất cảm tức.

Bối Bối ngậy người ra, hắn mới vừa rồi là đuổi nàng đi ra ngoài? Nhưng lại thật hung dữ, đây là nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn nổi giận. Ngẩn ngơ đứng ở cạnh cửa, những người hầu khác đã nhanh chóng đi vào dọn dẹp lại, nàng vô tình không để ý tới, chỉ thẫn thờ nhìn nơi hắn biến mất, trong lòng chột nhói đau.

Trong lúc nàng ngẩn người, Anh Nhi đi tới kéo nàng đi: “Tô công tử, Vương đế cho người đi, mau cùng ta đi, Vương mặc dù bình thường rất ôn hòa, nhưng lúc tức giận cũng rất đáng sợ.”

Bị động để Anh Nhi lôi kéo đi tới bên ngoài hành lang gấp khúc, Bối Bối nuốt nuốt nước miếng: “Anh Nhi, Cô Ngự Hàn hình như thật sự nổi giận ?”

Anh Nhi gật đầu, bắt đắc địa trả lời: “Đúng vậy, Vương nổi giận! Người làm cho Vương tức giận, nhưng Vương đối với người tốt lắm, nếu là người khác làm cho Vương nổi giận, Vương trực tiếp đem hắn đá văng đi.”

Cái gì! Đá bay? Thái thái thái... Tanh máu như vậy sao? Cô Ngự Hàn bạo lực như vậy sao?

“Ta đây nên làm cái gì bây giờ?” Bối Bối cố gắng điều khiển đầu óc, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Anh Nhi phiền não nâng cằm: “Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Vương rất ít nổi giận, chỉ là khi nổi giận sẽ rất kinh khủng, nhớ Vương có một lần nổi giận đã đem cái cung điện này phá hủy hơn phân nửa, lực lượng cường đại của Vương làm nàng đứng ở xa nhìn cung điện bị thiêu mà chân phát mềm nhũn.

“... Bằng không ta đi xin lỗi hắn.” Bối Bối rất anh dũng hy sinh nói, mặc dù nàng không biết mình làm sai chuyện gì để hắn nổi giận, còn đem nàng đuổi ra ngoài, ô ô ô, thật mất mặt!

Anh Nhi vội vàng xua tay, dùng ánh mắt rất không tín nhiệm nhìn Bối Bối: “Đừng đừng, hiện tại nếu người xuất hiện ở trước mặt Vương, thật không tốt, Vương sẽ càng thêm tức giận.”

Bối Bối trở mắt nhìn Anh Nhi vẻ không phục: “Tại sao sẽ càng thêm tức giận, ta chỉ là đi nói xin lỗi với hắn, nói không chừng ta hướng hắn nói xin lỗi, hắn liền không tức giận .”

Nghe Bối Bối vừa nói như thế, Anh Nhi càng khẩn trương, nàng dứt khoát dắt tay Bối Bối kéo đi thật xa: “Ta xem hãy để cho Vương tỉnh táo lại đã, rồi người hãy đi nói xin lỗi sẽ tốt hơn, đi thôi đi thôi, đêm đã khuya, để cho ngày mai tinh thần thật tốt hãy trở lại nói xin lỗi.”

Xin lỗi? Bộ dáng của Tô Bối Bối thoát nhìn giống như là đi thăm vấn, một điểm cũng không giống như bộ dáng ăn năn.

32. Q.1 - Chương 32: Phát Hiện Mỹ Nam Tắm

Đêm đen kịt, gió cao cao, chung quanh rất an tĩnh, thích hợp nhất làm chuyện lén lút, khụ, phải nói là làm chuyện bí mật.

Bối Bối tránh thoát cung nữ người hầu, sờ sờ dò dẫm đi tới phòng ngủ của Cô Ngự Hàn, hai tròng mắt trong suốt trong bóng đêm chớp chớp: Anh Nhi nói ta sẽ chỉ làm Cô Ngự Hàn càng thêm tức giận, cũng quá xem thường người, ta hiện tại phải đi nói xin lỗi với hắn, để ngày mai lúc Anh Nhi rời giường thấy ta cùng với Cô Ngự Hàn hòa hảo như lúc ban đầu, không thể nhìn ta nghi ngờ nữa!

Dè dặt đi vào trong phòng ngủ, nằng nhẹ tay nhẹ chân tới gần giường lớn phía sau mặt rèm, càng tới gần, tim đập càng không thể khống chế càng nhảy loạn nhịp, trong đầu không tự chủ được xẹt qua dung nhan tuấn mỹ lúc ngủ của hắn, tim của nàng càng đập nhanh như tim thỏ lúc bị bắt.

Không biết hắn có thói quen ngủ khóa thân hay không? Nàng chỉ thấy qua bộ ngực rắn chắc của hắn, nhưng lại là điểm nhỏ nhất của cơ thể, không biết vóc người của hắn có giống vẻ bề ngoài làm cho người ta chảy nước miếng hay không.

Mang theo ý nghĩ khẩn trương và chờ mong nhiệt liệt, Bối Bối xốc trướng rèm, tuy nhiên, đệm chăn nói cho nàng: trên giường không có ai!

“Di? Người đâu? Đã trễ thế này Cô Ngự Hàn sẽ đi nơi nào?”

Bối Bối ngồi ở trên mép giường, cắn ngón tay, không thể lý giải được.

“Quái, chẳng lẽ hắn đi hậu cung để thị sủng mỹ nhân?” Ánh mắt của Bối Bối đột nhiên trợn to, còn mơ hồ có chút phun hỏa.

Vừa nghĩ tới cái khả năng này, trong lòng nàng trào đầy một cảm giác bức bối mãnh liệt từ từ dâng cao, nàng cắn đầu vọt ra tắm cung, bắt gian đi!

Tuy nhiên, nàng mới đi không được vài bước, loáng thoáng nghe được phía sau mặt trướng rèm bên kia truyền đến tiếng nước róc rách, tựa hồ có người đang khoát nước?

Nàng dừng chân lại, tò mò quay đầu trở lại đi tới gần.

“Kỳ quái, trong phòng ngủ Cô Ngự Hàn còn có ôn tuyền* sao? Cứ như có hệ thống sưởi hơi truyền tới?” Bối Bối nghi hoặc lăm lăm lầu bầu.

Len lén vén lên một góc trướng rèm, trong lúc nàng đang thích ứng với sương mù ẩm áp bên trong, đôi mắt hạnh của nàng cơ hồ không chịu rời đi.

Cô Ngự Hàn đang tắm, nhưng lại là ở trong một cái ôn tuyền không lớn không nhỏ thoải mái vui đùa. Trong khi uốn éo, thân thể của hắn... Oa tắc, dáng người cao lớn, cơ thể cực kỳ xinh đẹp đầy thu hút, nhào lộn trên nước.

Dần dần lộ ra! Nàng nhìn đến cả lưng hắn, trời! Mỹ nam đi tắm! Mỹ nam tuyệt đối! Mỹ nam đẹp lóa mắt!

“Oa...” Nàng xem thực kinh khủng, nhưng cũng không quên vươn tay che miệng mình lại, rất sợ bản thân phát ra âm thanh.

Cô Ngự Hàn tận tình rong chơi trong nước, không ngừng thay đổi các tư thế bơi lội, mỗi tư thế đều hết sức hoàn mỹ, dường như để cho người nào đó xem.

Mắt phượng nhắm lại, dư quang từ đuôi mắt thỉnh thoảng liếc về phía trướng rèm, nơi đó, ánh mắt chăm chú nhìn mình, mê luyến trong mắt hoàn toàn thỏa mãn hư vinh trong lòng hắn.

Kỳ thật từ khi nàng vừa vào phòng ngủ, hắn cũng biết nàng đến, đôi môi khinh bạc của hắn chu ra thành một nụ cười gian xảo, mùi vị trên người nàng không giống thông thường, nhưng lại là mùi vị hắn đặc biệt quen thuộc!

Đã thấy thân thể nàng càng ngày càng có khuynh hướng tiến vào, mà nàng tựa hồ còn hoàn toàn không có phát hiện thân thể của mình đã sớm không được trưởng rơm bảo vệ !

Con người đen của hắn lóe ra sung sướng vui vẻ, xem ra dường như nàng rất thích thân thể của hắn...

Trong lúc Bối Bối thấy vậy hồn nhiên quên cả tình trạng của bản thân, Cô Ngự Hàn đột nhiên quay đầu trở lại, nhìn thẳng vào nàng, cố ý banh mặt, tiếng nói trầm thấp có chút không vui: “Tiểu Bối Bối, ta nhớ kỹ ta vẫn còn nổi giận, mà ngươi còn dám tới rình coi ta tắm rửa!”

*Ôn tuyền : suối nước nóng

33. Q.1 - Chương 33: Keo Kiệt !

Hắn đột nhiên quay đầu lại, đột nhiên trợn mắt nhìn nàng, đột nhiên nói chuyện, liên tiếp đột nhiên làm Bối Bối bị kinh ngạc, gót chân trước khụy nhào về phía trước...

“Ai ai ai...” Nàng lung tung quơ lấy không khí.

Mắt thấy nàng sẽ nhào xuống đất, ôn tuyền ánh hồng chợt lóe, Cô Ngự Hàn trong nháy mắt lắc mình đi tới bên người nàng, đưa tay chụp tới, ôm nàng vào trong lòng, để tránh nàng cùng mặt đất làm cái kiss thân mật.

Bối Bối theo bản năng ôm vai hắn, còn chưa hoàn hồn: “Hoàn hảo hoàn hảo, cảm ơn người a!”

“Cảm ơn, hừ!” Cô Ngự Hàn kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của nàng đặt tại trên vai của hắn, thật đúng là nguy hiểm làm hắn khí thế ngất trời.

Đến lúc Bối Bối rốt cục ý thức được tay của mình chạm vào da thịt của hắn

Đột nhiên nhớ ra hắn đang tắm, đúng, hắn hiện tại chẳng phải là... Bối Bối mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn lên mặt hắn, nhìn thấy sợi tóc của hắn vẫn còn dính nước, nhỏ giọt trên mu bàn tay nàng đặt tại trên vai hắn, không khí quý dị mập mờ tràn ngập .

Trong nháy mắt mặt nàng đỏ bừng, không tự nhiên lại có một ít hưng phấn không hiểu: “Cái...kia... Ha ha, người có muốn ... hay không tiếp tục tắm rửa?”

“Bị người như vậy rình coi, ta còn có thể an tâm tắm sao?” Cô Ngự Hàn cười gian nhìn nàng, ghé sát vào mặt nàng với dáng vẻ không tốt chút nào, vẻ mặt rất câu dẫn, lời nói như trước, không tỏ ý buông tha người.

Nàng giả bộ ngu: “Cáp... Ta không phải cố ý , ta là... Phải.. Ai nha, là ta không nhận ra mà, hiện tại, người muốn thế nào ?”

Cuối cùng, nàng quyết định thừa nhận “hành vi phạm tội” của bản thân .

“Không phải là xem qua một cái, như vậy hẹp hòi làm chi.” Nàng nhỏ giọng nói thầm, hồn nhiên quên hai người giờ phút này đang nguy hiểm cỡ nào.

Cô Ngự Hàn lỗ tai nghe được âm thanh ai oán của nàng, tiếng nói uy hiếp vang lên: “Ô Bối Bối, người cứ nói ta hẹp hòi? Hả?”

Hơi thở của hắn phả vào mặt, uy hiếp gấp bội, Bối Bối vội vàng cười làm lạnh nói: “Đâu có đâu có, ta cái gì cũng không có nói, người nghe lầm, ta cũng không nói người không cho ta nhìn lên là hẹp hòi.”

“Hừ!” Cô Ngự Hàn miễn cưỡng đảo cặp mắt trắng dã, nàng còn giấu đầu lòi đuôi.

“Người vẫn còn nổi giận sao?” Bối Bối dè dặt hỏi hắn, khuôn mặt ướt nước của hắn gợi cảm tuần tú cực kỳ, làm tầm mắt nàng từ đầu tới cuối không nỡ rời đi.

Cô Ngự Hàn xấu xa cười một tiếng: “Chỉ cần người đáp ứng ta một điều kiện, ta liền không tức giận.”

Hắn nhanh chóng nhích tới một chút, làm cho thân thể bọn họ sát lại không có lấy một khe hở.

Cảm giác được thân hình hắn cùng bản thân nhanh chóng dính sát vào nhau, tin tức nguy hiểm xuyên thấu qua cái ôm mạnh mẽ của hắn truyền lại, Bối Bối cả người căng thẳng, không dám nhúc nhích: “Cái... Điều kiện gì?”

Cô Ngự Hàn thu hết dáng vẻ thẹn thùng của nàng vào trong đáy mắt, sắc mặt ửng hồng nhát gan của nàng càng dụ hoặc làm hắn thêm cuồng nhiệt, hắn bá đạo áp lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, lấy hôn bịt miệng: “Ăn người xong, tâm tình của ta sẽ cực kỳ tốt!”

“A... Ngô...” Bối Bối phản ứng không kịp vừa vặn bị hôn, khi đầu óc nàng tiêu hóa tới lời nói phía sau, nàng bắt đầu khiếp đảm giãy dụa.

“Uy uy... Ngô ngô...” Bàn tay mềm mại của nàng chạm trong ngực hắn, tuy nhiên, lại bướng bỉnh chạm vào những chỗ không nên chạm phải, cảm thấy ấm nóng dễ chịu, tay nàng cũng dần vô lực.

Cô Ngự Hàn trở tay một cái, liền cầm lấy đôi tay nhỏ bé đang làm loạn của nàng, làm nàng không thể động đậy, nếu để tay nàng làm loạn như vậy, hắn chỉ biết đốt người nhanh hơn!

34. Q.1 - Chương 34: Ta Rất Tài Giỏi !

Hai người tiếp xúc càng ngày càng nóng bỏng, trong lúc mơ mơ màng màng, Bối Bối cảm giác được tay Cô Ngự Hàn đang dao động trên người nàng, chạm đến chỗ nào cũng khiến nàng cảm thấy như đang bị liệt hỏa thiêu đốt.

Đầu óc vang lên từng hồi chuông cảnh tỉnh, từng tế bào của nàng cố gắng kháng cự lại dù cả người đang dần rơi vào tay giặc, dùng tia lý trí cuối cùng còn sót lại đẩy tuần nam đang đè nặng người nàng ra : “Không được, Cô Ngự Hàn...”

“Không được? Nàng nói ta không được? Tiểu Bối Bối, ta sẽ cho nàng biết, ta tài giỏi cỡ nào” Cô Ngự Hàn dễ dàng áp chế lộn xộn của nàng, cố ý xuyên tạc ý tứ của nàng, cười với vẻ cực kỳ tà ác.

Biểu tình trên mặt hắn càng lúc càng không đành hoàng, càng...xấu xa, như muốn gạt bỏ những tia chống đỡ cuối cùng của Bối Bối, cả người nàng như nhũn ra, hắn nhìn nam tính như vậy mà! Làm cho người ta bị kích thích rất muốn dựa vào...

Trời đất ơi, đến tột cùng ta đang suy nghĩ cái gì a, đều là thất thân*, ta dĩ nhiên vẫn muốn trai đẹp! Bối Bối hung hăng tự phỉ nhổ bản thân một chút.

“Uy uy, Cô Ngự Hàn, ta chẳng phải đã nói với người sao, ta ta ta... là nam nhân!” Bối Bối cuối cùng cũng kiếm ra một cái lý do tệ hại nhất, la hét ầm ĩ.

Cô Ngự Hàn ngẩng đầu lên rời khỏi cổ nàng, con ngươi đen nóng bỏng mỉm cười: “Phải? Chúng ta ở đây cùng đi nghiệm chứng giới tính của người.”

“Không... Ư ưm... Muốn...” Kháng nghị của Bối Bối đều bị hắn nuốt vào trong miệng...

Nghiến ngấu đôi môi mềm của nàng, giọng của hắn đã chuyển thành khàn khàn: “Tiểu bảo bối của ta, ta biết người muốn.”

Nói xong, hắn không cho nàng bất kỳ cơ hội nào đi làm một chuyện vô nghĩa dư thừa, từ giờ khắc này, hắn sẽ để nàng chỉ nghĩ cái hắn muốn!

Bối Bối cảm giác bản thân bị nhốt trong đệm chăn mềm nhũn, thật giống như đang cưỡi mây đạp gió, rất mềm, rất nhẹ, rất thoải mái, cảm giác tuyệt vời khiến nàng say mê.

Đêm, rất sâu,

Trăng, rất tròn,
Gió, rất an tĩnh...

Hôm sau, ánh mặt trời mông mông lung lung.

Bối Bối đang ngủ, nhích người lại gần sát nguồn nhiệt ấm áp dễ chịu, thuận tiện đưa mặt cọ cọ vào chỗ ấm, trên môi vô ý nở một nụ cười thỏa mãn, thật thoải mái.

Cô Ngự Hàn hô hấp thoáng hỗn hển, tức giận trơ mắt nhìn mỹ nhân hằn ôm trong ngực còn đang ngủ, mặc dù nàng vẫn còn trong mộng đẹp! Không thèm biết hiện tại hấn đang bị dục hỏa thiêu đốt, cô gái nhỏ này đầu đang ngủ cũng không chịu an phận chút nào, luôn nhích tới nhích lui khiêu khích hấn.

Nhìn nàng ngủ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cơ thể hấn một lần nữa lại bưng bưng, tối hôm qua, trí nhớ rất rõ ràng, hấn thậm chí có thể dễ dàng hình dung ra trong đầu những đường cong của nàng, miêu tả ra những biểu cảm mê người của nàng.

Nga nga nga, chỉ nghĩ tới là toàn thân hấn lại hầm hấp bốc hỏa!

Không thích phải thức giấc một mình, con người đen của hấn đảo vòng tinh nghịch, bàn tay đặt trên thắt lưng nàng bắt đầu xằng bậy...

Hấn không an phận nhanh chóng làm Bối Bối cau đôi mi thanh tú, nàng giật giật thân thể, trong miệng mơ hồ nghe thấy những tiếng lều bều không rõ: “Đừng làm phiền ta, ta còn muốn ngủ.”

Nàng trở mình một cái, rời khỏi lồng ngực của Cô Ngự Hàn, lăn qua phía giường bên kia, thuận tay cuốn theo cả chăn, thân thể Cô Ngự Hàn thoáng chốc bị hơi lạnh xâm nhập, hấn trừng mắt nhìn nàng đang cuốn tròn như gói bánh trưng, liền vươn theo, giật mạnh một cái kéo chăn của nàng bao kín cả hai người.

“Đừng làm rộn nữa, còn lộn xộn thì người đi ra ngoài đi!” Bối Bối cảm thấy bị người khác quấy rầy, ánh mắt của nàng thủy chung vẫn không chịu mở ra, chỉ lều bều ụy hiếp.

Cô Ngự Hàn ngẩn người, cảm giác không thỏa mãn dừng lại trên khuôn mặt đang ngủ rất ngon lành của nàng, “công kích” của hấn xem ra quá nhẹ, hừ hừ!

Hấn điểm điểm mấy cái lên khuôn mặt phúng phính của nàng : “Tiểu bảo bối, chúng ta sẽ tìm vài điểm kích thích khác!”

Nói xong, hấn liền giơ lên hai cái ngón tay, cù vào nách nàng...

“Ha ha ha... Ai... Ai cù ta ngứa?” Ngay lập tức, cơ thể Bối Bối lập tức phản ứng theo bản năng, hai mắt cũng đồng thời mở ra.

*Thất thân : haizz...thất = mất, thân = cơ thể...tự hiểu... !

35. Q.1 - Chương 35: Đừng Mong Quýt Nợ!

“Cô Ngự Hàn? Người người người... Sao, ha ha ha...” Bối Bối giãy dụa thân, lưng, tránh né Nhất Dương Chỉ của hấn.

Cô Ngự Hàn nheo mắt, nhìn nàng vô tình để lộ ra làn da nõn nà, con người đen bắt đầu sẫm lại.

Loáng thoáng cảm giác được ánh mắt của hấn có chút thay đổi, Bối Bối vừa cúi đầu nhìn, đã vội vàng kéo chăn bao chặt quanh mình, chỉ lộ ra hai con mắt đen: “Cô Ngự Hàn, người... Chúng ta... A ! đau...”

Nàng vừa an tĩnh lại, liền cảm giác được thân thể vô cùng đau đớn, tối hôm qua, trí nhớ dời núi lấp biển nhanh chóng trở lại, hai má nàng nhanh chóng đỏ ửng, mắt không biết nên nhìn đi chỗ nào.

Muốn chết, bọn họ thật sự đã làm!

Cô Ngự Hàn thấy nàng không thoải mái lập tức cau mày, hấn đưa tay kéo nàng ôm vào trong lòng một lần nữa, hỏi : “Nơi nào đau?”

“Toàn thân đều đau hết!” Bối Bối hóa thẹn thùng thành oán trách, giọng nói cũng vang lớn, cũng không cần xấu hổ nữa.

Tiếp thu ánh mắt hàm oán của nàng, Cô Ngự Hàn hôn hôn lên trán nàng, đưa tay xoa bóp nhẹ lên cổ nàng: “Như vậy có... cảm thấy tốt hơn hay không?”

Bối Bối gật đầu lung tung, mí mắt sụp xuống, che giấu tâm tư đang hỗn loạn của nàng. Ai nha, phiền muốn chết, chuyện tại sao lại phát triển trở thành như vậy mà, hiện tại muốn làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn vừa khóc vừa nháo rồi đòi thất cổ bắt hắc có trách nhiệm? Điều không được, nàng không muốn ở đây cả đời, nàng còn muốn chờ cơ hội trở về nhà...

“Đang suy nghĩ cái gì?” Cô Ngự Hàn nâng mặt nàng lên, nhìn sâu thẳm vào trong mắt nàng.

Bối Bối đẩy tay hắc ra, trừng mắt liếc hắc: “Đang suy nghĩ xem muốn người bồi thường ta như thế nào đây!”

“Bồi thường?” Cô Ngự Hàn thoáng biến sắc, bàn tay đang xoa bóp cũng ngừng lại, con ngươi đen trở nên lạnh lùng, chẳng lẽ nàng cũng muốn đòi vàng bạc châu báu của hắc? Hay phải làm Vương hậu?

“Nói thừa, người chiếm tiện nghi của ta, chẳng lẽ làm như ăn lót dạ thường sao? Đừng nói người ăn xong lau mép tính quýt nợ!” Bối Bối đập đập vào trong ngực hắc.

Cô Ngự Hàn lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu, hắc lạnh nhạt mở miệng: “Người muốn cái gì?”

“Ta muốn...” Bối Bối mở miệng, hốt nhiên phát hiện bản thân không biết muốn cái gì.

Dừng thoáng cái, nàng tiếp tục nói: “Ta còn chưa nghĩ đủ, chờ ta nghĩ kỹ rồi sẽ nói cho người.”

“Được rồi, vậy người từ từ nghĩ, chỉ cần ta làm được thì cái gì cũng có thể.” Cô Ngự Hàn có chút thất vọng, nàng cuối cùng cũng biết bắt đầu yêu cầu hắc.

Mặc dù không biết tại sao hắc lại thay đổi, nhưng nàng cảm giác được tâm tình của hắc không tốt, gì chứ, nàng mới chỉ là nói là cần một chút bồi thường mà thôi, hắc liền không vui vẻ? Thật nhỏ mọn, nếu thực sự đưa ra cái gì cụ thể, chắc hắc lại cùng nàng so đo.

Hừ! Trai đẹp thật là hẹp hòi! Hắc khó chịu, nàng còn uất ức hơn. Mới sáng sớm phiền nhiễu không cho nàng ngủ, thân thể đau đến muốn chết nè.

Càng nghĩ càng giận, nàng dứt khoát rời giường, cầm lấy y phục mặc lên, trên mặt viết rõ nàng hiện tại sẽ rời đi.

“Người muốn đi đâu?” thấy nàng bước đi, Cô Ngự Hàn đưa tay kéo cổ tay của nàng, tỏ ý không muốn.

Bối Bối tránh khỏi tay hắc, giọng nói nặng nề: “Trở về ngủ tiếp!”

Sau khi rời khỏi, nàng đứng ở trên hành lang, không tự chủ được quay đầu lại nhìn một chút, không thấy thân ảnh của hắc, nàng có chút thất vọng đá đá chân, trong lòng buồn bã, quý đáng ghét! Lúc nhiệt tình khi lại lạnh lùng, tâm tình bất định như nam nhân thời mẫn kinh, không thêm để ý tới người nữa!

36. Q.1 - Chương 36: Nàng Là Nữ !

Bối Bối đi tới đi lui, lại không muốn trở về ngủ, trong lòng đầy phiền muộn, muốn tìm người trò chuyện.

Quay phải quay trái tự hỏi một hồi, cuối cùng nàng nhớ ra cái thạch đầu có thể nói kia, tinh thần phấn chấn, trong lòng chỉ muốn ngay lập tức bay tới chỗ đó.

Rẽ theo mấy khúc quanh quen thuộc, nàng đã nhanh chóng tiến tới chỗ thạch đầu, thấy khối đá hình trụ đang nằm an bình ở bên cạnh một cái bàn đá, nàng cao hứng tiến lại.

Rón rén nhẹ nhàng như một con mèo, nàng vỗ vỗ thạch đầu: “Hắc, thạch đầu lão huynh, ta tới tìm người chơi đùa này, cảm ơn người lần trước hy sinh bả vai cho ta giẫm lên a, người tốt bụng như vậy, chúng ta là bằng hữu nhé!”

Tiếp theo, nàng cố ý dừng lại chờ đợi thạch đầu trả lời, tuy nhiên đợi hồi lâu cũng không thấy thạch đầu nói chuyện cùng nàng.

Nàng buồn bực đập mạnh: “Uy uy, thạch đầu lão huynh, rời giường nào, mặt trời đã chiếu tới môn rồi.”

Cũng không thấy trả lời, Bối Bối nghiêng đầu tự hỏi, nghi hoặc không có câu trả lời...

“Nhân loại ngu ngốc!” Thương Tuyệt Lệ đứng ở cách đó không xa, cười nhạo nhìn Bối Bối xưng huynh gọi đệ với tảng đá.

Bối Bối chậm rãi đứng lên, chỉ thẳng vào Thương Tuyệt Lệ, phồng má nói: “Thương Tuyệt Lệ, ta cảnh cáo người, bà cô ta hôm nay trong lòng không tốt, tốt nhất người không nên chọc tức ta!”

Thương Tuyệt Lệ không tin, hừ lạnh: “Không thoải mái thì rút đi, chả có ai muốn giữ người lại cả.”

“Nói thừa, ta ở đây thật sự thoải mái, có ăn có mặc, chỉ cần há miệng đã có trà bưng nước rót, tiêu dao tự tại.” Bối Bối cố ý nói với dáng vẻ đầy đắc ý, bộ dáng rất thỏa mãn, tuy nhiên, sâu thẳm trong tim, nàng cảm thấy có chút bi thương. Sáng hôm nay Cô Ngự Hàn cũng không giữ nàng lại, thái độ của hắn làm lòng nàng vô cùng khó chịu.

Tức chết, sao nàng phải để ý hắn, nếu hắn không để ý tới nàng, không quan tâm tới hắn chẳng phải tốt hơn sao !

“Hừ, làm đồ chơi của người khác cũng thấy vui vẻ như vậy, đúng là đồ mặt dày.” Thương Tuyệt Lệ liếc nàng bằng nửa con mắt, sau đó xoay người rời đi.

Bối Bối cảm giác như bị một búa đập thẳng vào óc, ong ong, nhưng đã nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn nói có ý tứ gì? Nàng đã biến thành một thứ đồ chơi từ lúc nào ?

Mơ hồ cảm thấy có điều kì lạ, nàng lén lút theo sau, muốn đi theo Thương Tuyệt Lệ, bởi vì... Nàng muốn biết nghĩa rõ ràng của mấy chữ làm người ta không chút thoải mái « Món đồ chơi »!

Thương Tuyệt Lệ đi tới ngự thư phòng, cung kính hành lễ: “Vương, thuộc hạ có việc trình tấu.”

“Nói đi.” Cô Ngự Hàn bỏ giấy tờ trong tay xuống, miễn cưỡng dựa vào đệm lưng.

“Vương, ngài không thể tiếp tục để Tô Bối Bối ở ...”

Thương Tuyệt Lệ vẫn chưa kịp nói xong, Anh Nhi liền liền linh ào ào xông tới: “Vương, ngài bị thương sao? Thương ở nơi nào, rất nghiêm trọng sao? Vết thương chảy máu dính vào chăn đệm, nô tỳ sẽ thỉnh ngự y...”

“Khoan! Không phải máu của ta, là của Bối Bối” Cô Ngự Hàn từ từ nhếch môi khinh bạc, nhớ lại vẻ đẹp của nàng, khuôn mặt tuấn tú như có gió xuân thoảng thoảng qua.

Thương Tuyệt Lệ nhìn một cách cẩn thận biểu tình của Vương, đầu óc lập tức xoay chuyển, rốt cuộc khi đã nghĩ thông suốt, hắn kinh ngạc mở to hai mắt: “Vương, Tô Bối Bối là.. nữ?”

“Ta có nói nàng là nam sao?” Cô Ngự Hàn thích thú với việc thân phận của Bối Bối bị vạch trần, càng ngày hắn càng chờ mong tới lúc nhìn thấy Bối Bối vận đồ nữ trang, càng thêm hy vọng sẽ thấy nàng mặc váy áo phiêu dật sát cánh cùng hắn!

37. Q.1 - Chương 37: Bị Tổn Thương Tâm !

Anh Nhi càng sợ ngây người: “Tô... Tô công tử là nữ ?”

“Ân, hừ, Anh Nhi, người có thể ra được rồi” Cô Ngự Hàn thản nhiên kéo quần áo duỗi dài thân mình, dáng vẻ uể oải thoải mái.

Thương Tuyệt Lệ sau khi sững sốt đã lấy lại tinh thần, nghĩ đến chuyện xảy ra giữa Vương và Tô Bối Bối, khuôn mặt hắn trở nên nghiêm túc thận trọng, thoáng chút ứng hồng: “Vương, ngài với Tô Bối Bối... Các người thật sự...”

“Thương Tuyệt Lệ, từ khi nào người nói chuyện lại ấp a ấp úng như vậy?” Cô Ngự Hàn nhẹ mở ra cặp mắt sáng lấp lánh, không chút xấu hổ trêu chọc người khác.

Thăm thẳm, Vương lại cùng nhân loại làm việc này, thật sự là... loạn rồi, trật tự loạn hết rồi!

“Vương, người tính... an bài Tô Bối Bối như thế nào, muốn... lấy nàng sao?” Thương Tuyệt Lệ dè dặt hỏi, ngàn vạn lần hy vọng Vương đừng nảy sinh cái ý nghĩ như vậy, nếu không loạn càng thêm loạn, Tô Bối Bối sớm muộn sẽ thụ thai, thì còn gì là trật tự.

Cô Ngự Hàn nhướn mày kiểm, đương nhiên gạt bỏ việc thành thân, hắn không chút để ý đưa tay đùa bỡn y thanh: “Ta có nói sẽ kết hôn nàng sao?”

Hắn rất thích cùng với Tô Bối Bối ở một chỗ, không sai, nhưng lấy nàng... Hắn không hề nghĩ tới, hiện tại chỉ thích Tô Bối Bối ở bên cạnh, thế thôi.

Nghe Cô Ngự Hàn nói như vậy, Thương Tuyệt Lệ thầm thở phào một tiếng, tốt, thật tốt là Vương không mắc sai lầm, không cưới Tô Bối Bối, nếu không mọi việc sẽ bung bét hết, Vương vốn là kẻ cố chấp, nếu đã quyết định chuyện gì thì ai dám động tới, thừa dịp Vương chưa bị Tô Bối Bối hoàn toàn mê hoặc tâm trí, hắn phải tìm cách đuổi Tô Bối Bối ra ngoài.

...

Bối Bối ẩn thân dưới cửa sổ, tai ghé sát vào trong, nghe rõ ràng từng mẩu đối thoại, khi nàng nghe thấy Cô Ngự Hàn không chút do dự nói sẽ không cưới nàng, lòng nàng hơi nhói một chút, một cảm giác đau đớn vây chặt lấy nàng..

Đưa tay ôm ngực, Bối Bối phát giác bản thân đã mất đi cảm giác, không còn hăng hái muốn nghe lén, nàng trầm mặc rời xa khỏi ngự thư phòng, đầu óc có phần trống rỗng, không ý thức được bản thân đã lạc vào một nơi đặc biệt trên hành lang cung điện, tại sao đặc biệt, bởi vì nàng thấy nó khá khác với những nơi khác trong cung điện của Cô Ngự Hàn, đó chính là một nơi có rất nhiều thị vệ canh gác.

Nàng tìm một chỗ kín đáo để ẩn nấp, không muốn bị thị vệ phát hiện, hiện tại trong hoàng cung này, sự hiện diện của nàng hình như thực sự không được hoan nghênh.

Ngay sau đó, nàng nghe được có người đang nói chuyện với nhau.

“Chú ý, ra khỏi cung phải đề cao tinh thần cảnh giác, đây là ý chỉ của Vương, các người phải đưa tới tay các quan viên địa phương an toàn, không được sai lầm.” Một tên rõ ràng là thị vệ quay lại phân phó với binh sĩ đưa thư.

“Dạ.”

Chỉ một lát sau, bọn lính liền lên xe ngựa, cửa cung mở ra, xe ngựa nhanh chóng chạy vội ra ngoài.

“Nguyên lai đây là cửa cung.” Bối Bối thì thầm tự nói, con người đen nhánh nhìn cửa cung cao ngất phía xa xa như có điều suy nghĩ.

...

Trở lại cung điện nơi nàng ở, Cô Ngự Hàn vội đi tới trước mặt nàng, vẻ mặt khẩn trương: “Mới sáng sớm người đã đi đâu vậy ? Anh Nhi nói người cả buổi sáng cũng không ở trong cung điện, người chạy đi đâu? Còn chưa ăn sáng phải không? Mặc ít như vậy, sẽ bị cảm lạnh.”

Bối Bối miễn cưỡng giương mắt nhìn hắn, trả lời một cách thờ ơ: “Tiện thể liền đi dạo một chút.”

Thấy dáng vẻ của nàng có chút uể oải, Cô Ngự Hàn nhíu nhíu mày, suy nghĩ sâu xa một chút, nghĩ ngay đến buổi sáng mình đối xử với nàng khá lạnh nhạt, nói vậy chắc cô gái nhỏ miễn cảm này đang giận đối hân. Cố gắng né tránh chủ đề buổi sáng, hân ghé sát vào mặt nàng, đùa giỡn: “Sao rồi? Sao lại giận?”

“Không có, ta đã đói bụng, muốn ăn cơm.” Bối Bối đánh trống lảng, giọng nói có chút buồn bực, nhưng một mực không chịu thừa nhận cảm giác khó chịu trong lòng mình.

38. Q.1 - Chương 38: Tu Hú Chiếm Tổ Chim Khách* !

Sơn hào hải vị đầy trên bàn, nếu như trước đây, bình thường, Bối Bối nhất định sẽ cười híp mắt, nhưng hôm nay, nàng chỉ dùng đũa đảo qua đảo lại cơm trong bát, chẳng để ý là mình chỉ ăn mỗi cơm trắng.

Cô Ngự Hàn nhíu đôi mi anh tuấn, khó chịu nhìn bộ dáng ỉu xìu của nàng, hân gấp những thức ăn nàng thích nhất vào trong bát nàng.

“Cám ơn.” Bối Bối lễ phép một cách bị động.

“Tiểu Bối Bối, ngươi không thoải mái sao?” Vừa nói, Cô Ngự Hàn vừa giơ tay đặt lên trán nàng.

Bối Bối theo phản xạ lập tức gạt bỏ tay hân, trong thanh âm có chút kích động: “Đừng động vào ta.”

Có gì đó không ổn!

Cô Ngự Hàn nhíu nhíu mày, vươn tay chụp tới, kéo Bối Bối từ chỗ nàng ngồi lên trên đùi hân, đôi môi bạc ghé sát vào khuôn mặt phúng phính của nàng, hỏi một cách ngang ngược: “Ai to gan chòng ghẹo làm tiểu bảo bối của ta không vui? Nói cho ta biết, ta liền đuổi hân ra khỏi Vương cung.”

Bối Bối càng giãy dụa, càng chỉ làm hân ôm nàng chặt hơn, nàng có chút bực mình: “Nếu kẻ làm ta không vui là ngươi thì sao?”

Hừ! Để xem hân có dám đem chính cái tên Đại Vương là mình đuổi ra khỏi Vương cung không.

“Vậy toàn bộ mọi người cùng cút khỏi Vương cung!” Cô Ngự Hàn nghiêm trang.

Hừ, hân ngang ngược giận chó đánh mèo mà, Bối Bối tức giận trừng mắt liếc hân: “Ngươi muốn cho ta trở thành tội nhân thiên cổ mà!”

“Ha ha ha... Làm sao ta có thể cam lòng làm thế, tiểu Bối Bối của ta sẽ chỉ là mỹ nhân thiên cổ thôi.” Hân liền nhanh chóng hôn mặt của nàng một cái.

Bối Bối đẩy khuôn mặt tuấn mỹ của hân ra : “Không được hôn bừa bãi.”

Con người đen của Cô Ngự Hàn lóe ra những tia sáng gian manh, chớp chớp, cố ý cắn nhẹ lên vành tai nàng : “Tiểu Bối Bối, chúng ta còn chuyện thân mật gì chưa làm qua nào, có gì mà phải xấu hổ.”

Vành tai bị hơi thở ẩm nóng phả vào, hân lại cố tình nói giỡn, làm khuôn mặt nàng phớt hồng: “Ngươi ngươi... Ngươi cứ nói cái gì a, tránh xa ta một chút, quỷ háo sắc!”

“Ân? Ngươi dám nói Bối Vương là quỷ háo sắc? Xem ra càng nhường nhịn, ngươi càng không biết trên dưới mà muốn coi rẻ uy nghiêm của ta, xem chiêu đây!” Cô Ngự Hàn bắt đầu quấy rối nàng, ngón tay không ngừng chọc chọc vào dưới nách nàng.

Bối Bối giống như đĩa phải voi** nhảy dựng lên: “Ha ha ha... Không cần, ha ha... buồn, Cô Ngự Hàn ngươi đúng là kẻ tiểu nhân hèn hạ...”

Mãi đùa giỡn, nàng đã nhanh chóng quên đi những chuyện không thoải mái.

...

Ban đêm, Bối Bối mặc áo ngủ ôm sát người, bước nhanh đến bên cái giường ấm áp, khi nàng đang muốn xốc chăn lên chui vào, thì đột nhiên một khuôn mặt không sợ trời không sợ đất lại lộ ra, khiến nàng phát hoảng.

“Oa a, Cô Ngự Hàn, người làm gì trốn ở trên giường ta?” Bối Bối trợn mắt nhìn cái...tên nam nhân kia, đồ tu hú muốn chiếm tổ chim khách.

Cô Ngự Hàn cười híp mắt đưa tay kéo nàng sát lại giường: “Ta vội tới làm ấm giường cho người nha, người nhìn tay người xem, trời lạnh thế này, người nhất định rất lạnh nha.”

Vừa nói, hắn vừa nắm lấy tay nàng kéo lên gần miệng để hà hơi cho ấm.

Mặc dù rất muốn chạm vào bàn tay ấm áp của hắn, nhưng Bối Bối cố hết sức rút tay về, mạnh miệng nói: “Cô Ngự Hàn, người không thể ngủ ở đây, muốn làm ấm giường thì trở về tấm cung của người, tự làm ấm giường của mình người!”

Con người đen của hắn nhú lại, hắn đưa tay ôm lấy eo lưng mềm mại của nàng, khiến nàng té nhào vào ngực mình: “Tiểu Bối Bối, ta cực kỳ không thích người gọi ta cả họ cả tên, ngoan, gọi Hàn đi.”

*Tu hú vốn là loài vụng không biết làm tổ, nên thường đẻ trứng vào tổ con chim khác, hay dùng để nói ví những kẻ không biết lo việc nhà. Nó lại là một loài chim ăn không mắc ghen bao giờ !

** Nguyên văn : cá chạch gặp nồi cháo.

39. Q.1 - Chương 39: Ai Để Ý Đến Hắn Thích Hay Không Thích

Bối Bối chu miệng, mạnh mẽ phản bác: “Ta không cần, hình như chúng ta đâu có quá thân thiết!”

Nhớ lại những lời hắn nói ở ngự thư phòng, lập tức nàng thấy khó chịu trong người, nàng quyết định, sau này sẽ duy trì khoảng cách với hắn, chẳng nào khi nàng về nhà cũng quên hắn, ai cần hắn cưới a!

Không ngoan, ăn người!

Cô Ngự Hàn nheo con người đen một cách nguy hiểm, khuôn mặt tuấn mỹ tối sầm: “Tiểu Bối Bối, người đang nói cái gì? Chúng ta không quen, phải không? Không cần gọi tên, phải không?”

Nhìn vẻ mặt nóng lòng muốn chối bỏ quan hệ của nàng, hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thấy sắc mặt hắn không bình thường, Bối Bối phát hiện trước ánh mắt nghiêm nghị của hắn, cũng hơi thấy sợ, nhưng quyết không lùi bước: “Vốn là không quen, người là chủ còn ta là người hầu, sao có thể dùng tên gọi để xưng hô với nhau, trong cung mọi người sẽ nói ta đại nghịch bất đạo, ta không muốn mạo hiểm, bất kỳ lúc nào cũng dễ có khả năng bị người ta bắt đi lao động cải tạo, hơn nữa để đường đường một vị Đại Vương ngủ ở trên giường ta, nhất định sẽ hạ thấp thân phận tôn quý của người mà.”

Nàng lải nhải sở ra một đồng lý do rất hoàn mỹ, rất hợp tình hợp lý.

Tuy nhiên, khi lọt vào tai Cô Ngự Hàn hắn chỉ thấy chói tai cực kỳ, hắn xoay người một cái ngăn nàng, con người đen nheo lại nguy hiểm: “Tiểu Bối Bối, người nói chuyện càng ngày càng không đáng yêu, cũng càng ngày càng không ngoan!”

“Người... Người không được đề lên người ta, nặng quá, tránh ra.” Bối Bối đẩy hắn ra, trên mặt dường như vẫn đọng lại một chút khí ấm áp mà hắn vừa phả vào, mang đến một chút tê dại, khiến nàng muốn lùi bước.

Cố ý ghé sát nàng, Cô Ngự Hàn dùng mũi chạm mũi, mắt đối mắt: “Tiểu Bối Bối, tay người vừa nhiệt tình vừa náo loạn xằng bậy trên người ta như vậy, có phải muốn ám chỉ cái gì đó phải không?”

“Cô, Ngự, Hàn!” Bối Bối trợn trừng, như muốn phun lửa đốt cháy hắn.

Grừ! Này nam nhân thật không biết xấu hổ a, đen sì mà cũng có thể nói thành trắng bóc, mà nói xong... nghe cũng màu mè như vậy!

“Tiểu Bối Bối, vừa rồi ta đã nói, gọi là Hàn.” Tiếng nói nguy hiểm quỷ dị của hắn lại vang lên, con người đen tỏa ra ánh sáng uy hiếp.

Cố gắng chống lại đôi mắt âm u uy hiếp của hắn, Bối Bối nuốt một ngụm nước bọt, thoát nhìn hắn rất hòa nhã, nhưng ánh mắt của hắn lại làm cho nàng cảm thấy da đầu tê dại, phảng phất uy hiếp như có thể đem nàng nuốt vào bất cứ lúc nào.

Khí thế của nàng nhanh chóng biến mất, nhưng cũng không muốn làm theo ý hắn, nàng tránh trái tránh phải để lắng sang chuyện khác: “Cái... kia... Khụ... Cô Ngự Hàn...”

“Gọi là Hàn.” Thanh âm của hắn càng thêm ôn nhu, nhưng vẫn bao hàm áp lực.

“Ta ta...” Bối Bối ê a chíp chíp nhất vẫn không thể kêu nổi, gọi thân mật như vậy làm toàn thân nàng muốn nổi da gà, trên thực tế nàng mới tìm được cửa cung thì đã muốn chuồn ra, chuẩn bị bỏ của chạy lấy người, chỗ này thật buồn chán!

Nhìn nàng mất tui nhìn vào hắn, nhưng lại lơ đãng như đang ở tận phương nào, Cô Ngự Hàn thấy trong lòng tràn một cảm giác đau xót: “Tiểu Bối Bối, xem ra ngươi rất không ngoan, không có cách nào khác đâu, chúng ta còn có cả một đêm để từ từ mà.”

Vừa nói, hắn mỉm cười gian ác, thừa dịp nàng chưa kịp hoàn hồn hắn đưa tay túm lấy thắt lưng nàng lôi kéo, tức thì, áo ngủ trên người nàng lập tức rơi lỏng xộc xệch, nàng nhanh chóng cảm giác được khí lạnh thông qua khe hở của y phục xâm nhập vào.

Bối Bối rùng mình một cái, đồng thời ý thức được hắn đang làm cái gì, tay nàng vội vàng nắm chặt vạt áo: “Cô Ngự Hàn, này này này, tay ngươi đặt ở nơi nào, Cô Ngự Hàn... Ừm...”

Không muốn tiếp tục nghe nàng gọi cả họ và tên mình, Cô Ngự Hàn áp chặt lên đôi môi hồng tươi như hoa sen đang mấp máy của nàng, bừa bãi cướp lấy thứ dịu ngọt của nàng, hơi thở cuồng dã của hắn lập tức thấm ướt đôi môi xinh đẹp như đôi cánh hoa của nàng.

“Ừm ừm... Hàn, a Hàn, ừm ừm... Ta gọi, ta gọi mà ...” Bối Bối khó khăn lắm mới phát ra được âm thanh, lúc lắc đầu muốn trốn tránh đi nụ hôn nóng bỏng của hắn.

Bàn tay ấm áp của Cô Ngự Hàn tùy tiện chuyển động ở trên làn da trắng mịn của nàng, hôn nàng càng thêm tàn bạo mãnh liệt, răng môi dây dưa: “Bảo bối của ta, hiện tại mới nói... Đã quá muộn!”

Không bao lâu, Bối Bối phản kháng càng ngày càng yếu ớt, chỉ có thể nhũn người trước sự ấm áp của hắn, xụi lơ trong nguồn ân ái* của hắn.

* Nguyên văn : traten traten ái triều.

40. Q.1 - Chương 40: Muốn Bắt Người?

Sáng sớm, cơn đau từ xương sống xuống đến thắt lưng khiến Bối Bối tỉnh lại, xoa nhẹ con mắt. Đầu óc dần dần thanh tỉnh, những kí ức tối qua ủa về triển miên như thủy triều khiến nàng hai mắt mở to, mãnh liệt quay đầu nhìn lại.

Không ai!

Nói không ra cảm giác trong lòng là gì, nàng chỉ cảm thấy rất buồn bực. Không hy vọng hắn vẫn còn nằm lại trên giường nhưng rồi nàng lại cảm thấy cô đơn.

Vỗ vỗ cái trán: “Ô Bối Bối, người rớt cuộc đang suy nghĩ cái gì a? Đầu óc người như thế nào, sao lại không nghĩ... tới những chuyện vừa lòng vui vẻ đây!”

Không được, nàng không thể tiếp tục ở đây. Cô Ngự Hàn đề tiện hẹp hòi luôn dùng sắc đẹp mê hoặc nàng, hẳn quá nguy hiểm. Mỹ nam chỉ có thể nhìn, không thể dựa vào!

Nhanh chóng rửa mặt chải đầu tươm tất, nàng lao ra cửa phòng, chuẩn bị dò đường đi.

Khi đi qua hành lang, nàng thấy Cô Ngự Hàn, Thương Tuyệt Lệ cùng một người thoát nhìn rất già nhưng cũng rất khỏe mạnh – một ông già tóc bạc, đi về hướng nàng.

Không muốn bọn họ thấy mình, Bối Bối nhanh chóng nấp vào phía sau một bên núi giả, nín thở tập trung chờ đợi bọn họ đi xa.

Loáng thoáng, nàng tựa hồ nghe được thanh âm của Thương Tuyệt Lệ: “Vương, bọn thị vệ hồi báo rằng không tìm được Hà Khả Y. Xin hỏi có cần tăng người truy lùng?”

“Tùy người.” Cô Ngự Hàn miễn cưỡng trả lời.

Trưởng lão xem chừng có phần sốt ruột: “Vương, cho dù là chỉ có một phần vạn khả năng chúng ta cũng phải bắt cho được a. Nói không chừng Hà Khả Y chính là tân nương được trời an bài của Vương.”

“Chuyện này các người muốn làm gì thì làm, việc nhỏ như thế do Tuyệt Lệ đảm trách là tốt rồi.” Cô Ngự Hàn tùy tiện nói, bọn họ sáng sớm tìm hẩn như vậy chính là vì một nữ nhân hẩn chưa từng gặp mặt a, thật là nhảm chán, a... Chỉ muốn trở về ấm chăn cùng Tiểu Bối Bối cho thoải mái.

“... Vương...” Thương Tuyệt Lệ tiếp tục nói điều gì đó, nhưng do bọn họ đã đi xa nên Bối Bối nghe không được rõ lắm.

Từ phía sau núi giả chui ra, Bối Bối nhìn theo bóng lưng họ, thầm nghĩ, bọn họ hình như muốn bắt Khả Y. Không được, không thể để cho bọn họ bắt được Khả Y.

Nàng ánh mắt đen nhánh chuyển chuyển, quyết định đi theo sau thăm dò đến tột cùng, xem bọn hẩn chuẩn bị như thế nào bắt người?

...

Không xa không gần theo sát ba người bọn họ, Bối Bối vánh tai muốn nghe rõ bọn họ đang nói cái gì. Không nghe được hoàn chỉnh điều gì, nàng đâm lo lắng cuống lên trong lòng.

Theo dõi được một đoạn đường sau, Cô Ngự Hàn đột nhiên ngừng cước bộ, khuôn mặt anh tuấn nghiêm lại, con người đen có tia cảnh giác, có người đang đi theo bọn họ!

Thương Tuyệt Lệ cũng cảm giác quá rõ ràng là mình đang bị theo dõi, luôn thấy như có người đang nhìn chằm chú phía sau. Đôi mày rậm nhăn lên nói: “Vương, có người đang theo dõi chúng ta.”

“A? Chẳng lẽ có ngoại nhân lên vào vương cung sao?” Trưởng lão cũng trở nên cẩn thận.

Theo ở phía sau, thấy bọn họ ngừng lại, Bối Bối bị dọa cho hoảng sợ, lập tức vọt đến trốn một bên, chỉ lo bị bọn họ bắt được.

Một lát sau, Cô Ngự Hàn cùng Thương Tuyệt Lệ, hai người bọn họ trao nhau một ánh mắt rồi tiếp tục đi về phía trước, tiếp tục nói chuyện như không có việc gì xảy ra.

Bối Bối len lén vươn đầu xem, thấy bọn họ hình như không phát hiện điều gì liền tiếp tục đi về phía trước. Nàng âm thầm vui mừng, nhẹ nhàng mà cất bước lại gần. Lần này nàng cẩn thận thay đổi đi theo dõi một bên.

Phía trước, con người Cô Ngự Hàn liếc nhìn Thương Tuyệt Lệ, gật đầu, sau đó ba người rất nhanh cùng quay đầu lại.

41. Q.1 - Chương 41: Gặp Trở Ngại...

Bối Bối thấy bọn họ bất ngờ quay đầu lại, tim của nàng thiếu chút nữa đập lạc nửa nhịp, sợ đến luống cuống, vì vậy theo phản xạ phi thân trốn sang hướng khác. Tuy nhiên, không may cho nàng là hướng ấy bị chắn bởi một cây cột lớn, vậy là nàng cứ như vậy thẳng tắp cùng cây cột làm một cái... ôm thân mật.

“Ôi, đau đau đau đau...” Bối Bối đưa tay che cái trán, không nhịn được phải kêu lên. Thanh âm ép tới rất thấp, khiến nàng nhần đến nghiêng răng nghiêng lợi, cho là như vậy người phía trước không nhận ra.

Cô Ngự Hàn nhìn thấy liền bật cười.

“Tiểu Bối Bối, người sáng sớm đã theo ta như vậy a, không nỡ rời ta thì cứ nói ra, không nên lén lút theo sát như vậy.” Cô Ngự Hàn đi tới trước mặt nàng, hai tròng mắt hài hước trêu tức nhìn xuống, con người quét nàng toàn thân cao thấp, giống như có thể nhìn thấu mỗi một căn đầu khớp xương. Đã xác định được nàng chỉ đụng thương một điểm mà thôi, hẩn thả lỏng tâm tư.

“Ai theo người.” Bối Bối để tay xuống, ngẩng đầu lên tròng mắt với hẩn. Một khối hồng hồng trên trán hiện lên rõ ràng trước mắt hẩn.

Cô Ngự Hàn nhìn dấu vết màu đỏ trên trán nàng, con người co lại, mơ hồ thấy đau lòng. Hẩn đưa tay kéo nàng lại, xoa xoa cái trán của nàng, tiếng nói đột nhiên trở nên thật sự mềm nhẹ: “Rất đau sao?”

“Không phải người nói thừa sao? Người tới đụng thử xem có đau hay không.” Bối Bối nhe răng trợn mắt về phía hẩn. Cảm giác tay của hẩn ở trên trán xoa bóp thật thoải mái, nàng nhịn không được càng tới gần hẩn hơn.

Thương Tuyệt Lệ nén giận, trơ mắt nhìn Vương cùng Tô Bối Bối thân mật như vậy, nhịn đến nổi hai tai đều đỏ hồng lên. Vương vĩ đại a, để Tô Bối Bối thân nhiên chớp được thái độ quan tâm.

Trường lão nghi hoặc nhìn màn kịch trước mắt, tầm mắt hướng trợn trên người Bối Bối, ánh mắt lấp lánh, vô cùng lợi hại: “Vị... tiểu ca này thật lạ mặt, xin hỏi là ở cung nào?”

Gần đây có nghe Vương cẩn thận giữ một tiểu nam hài bên mình, thậm chí còn có nói đến ‘đoạn tay áo chi phích’*, chẳng lẽ là cái... “Nam hài” trước mắt này? Nhưng... đây đích thị là một cô bé, không những thế còn là một nhân loại!

Việc này thật nguy hiểm, Vương sao có thể cùng nhân loại thân thiết đến như vậy.

Bối Bối chuyển mắt hướng về trường lão, thấy ánh mắt hẩn sắc bén như vậy, cả người đều không được tự nhiên, nhưng cũng thành thật trả lời: “Ta là ở trong cung Đại vương.”

Nghe vậy, ánh mắt trường lão càng thêm sâu sắc, hẩn không nói gì thêm, chỉ là chăm chú đánh giá Bối Bối. Căn cứ biểu hiện của Vương có thể nói, ngài hình như rất quan tâm cái... cô bé này. Tạm thời không thể nói quá nhiều.

Trước phản ứng của hai thuộc hạ, Cô Ngự Hàn tuyệt đối không để tâm, chỉ tập trung giúp Bối Bối xoa cái trán, âm thầm vận công vào lòng bàn tay giúp giảm bớt đau đớn của nàng. Nếu không, nàng sao có thể thấy thoải mái sớm như vậy, vốn đau đến phải kêu oa oa.

“Còn rất đau sao?” Hẩn cúi đầu thối thối cho nàng.

Hơi nóng rục rỏ ra trên trán, Bối Bối cảm giác tiếng lòng rung động, trả lời có chút không được tự nhiên: “Không có việc gì, cảm ơn nhiều.”

Nói xong, nàng rất nhanh đứng lui cách hẩn, tim bất ngờ đập mạnh. Hẩn đột nhiên trở nên hình như rất... ôn nhu? Khiến nàng tưởng như ngạt thở, nguy hiểm nguy hiểm. Không thể quên hẩn bình thường trêu đùa nàng, cười cợt nàng ác liệt cỡ nào.

“Tiểu Bối Bối, người đang suy nghĩ cái gì đây?” Cô Ngự Hàn thấy nàng hồn phách lại đi vào cõi thần tiên, thì có phần khó chịu. Hẩn áp sát vào mặt nàng, cắn cái mũi đẹp nhỏ bé của nàng một ngụm.

“Oa a, người làm chi a. Có người ở... di? Người đâu rồi?” Bối Bối che cái mũi, ánh mắt nhìn trái phải. Hai người kia mới vừa rồi ở đây mà? Như thế nào lập tức đã không thấy tăm hơi?

Cô Ngự Hàn đưa tay khoác vai nàng, kéo nàng đi và giải thích nghi hoặc của nàng: “Ta vừa để cho bọn họ lui xuống rồi.”

42. Q.1 - Chương 42: Thay Quần Áo

Trong cung điện hoa lệ, đột ngột truyền ra một tiếng thét thảm thiết.

“A... Các người không được cởi quần áo của ta, này này này... Ta không cởi...” Bối Bối tay chân luống cuống giữ chặt bộ nam trang đang bị bảy phương tám hướng xâu xé, cố giãy giụa trước khi chết.

Có Anh Nhi cầm đầu, bọn họ quyết tâm muốn lột bỏ nam trang của Bối Bối, các nàng ba chân bốn tay túm chặt Bối Bối, khiến cho nàng dẫu có liên tục giằng co cũng chỉ hao tổn sức lực một cách vô ích.

“Anh Nhi, người không thể làm vậy đối với ta, nam nữ thụ thụ bất thân, thế là bất lịch sự, là khiếm nhã.” Bối Bối vội vàng tròn mắt nhìn Anh Nhi.

Bị chặt lỗ tai coi như không nghe thấy Bối Bối thét cái gì, Anh Nhi tay tiếp tục cởi quần áo, mỉm cười: “Bối Bối tiểu thư, người không phải là nam, Vương nói người là nữ, người nhất định là nữ.”

Hóa ra là Cô Ngự Hàn bán đứng nàng, tức chết, hắn mang nàng tới nơi này căn bản là sớm có âm mưu!

“Cô Ngự Hàn, người cái... đồ Vương bát đản, dám kêu người cởi y phục của ta, người nhất định phải chết!” Bối Bối tránh không thoát, chỉ có thể xấu hổ đỏ mặt tía tai mặc người ta lột sạch từ đầu tới chân, lớn tới chừng này, nàng chưa từng bị trần trụi trước mặt nhiều người như vậy, cho dù ... mọi người đều là nữ, nàng cũng cảm thấy cả người nổi da gà, thật sự là XX!)

“Tiểu Bối Bối, người không thích các nàng hầu hạ sao? Tự ta giúp người cởi nha.” Âm thanh lạnh lùng của Cô Ngự Hàn từ bên ngoài rèm truyền tới, tựa như có thể vén rèm đi vào bất kỳ lúc nào.

Bối Bối mắt hạnh trừng trừng, ánh mắt hung hãn chứa thẳng về phía trưởng rèm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô Ngự Hàn, người dám đi vào thử xem xem!”

“Hừ, tiểu Bối Bối, người thật không biết nghe lời a, không phải bảo người chỉ gọi tên sao? Bây giờ gọi lại một lần, nếu vẫn không đúng thì ta sẽ đi vào.” Lời nói của Cô Ngự Hàn tràn đầy uy hiếp.

Bối Bối nắm chặt tay, hoàn toàn không muốn khuất phục, khí phách trong lòng không ngừng giãy dụa yếu ớt...

“Tiểu Bối Bối, ta đi vào nha.” Bên ngoài tiếp tục truyền đến thanh âm uy hiếp làm cho người ta tức hộc máu.

Hít một hơi thật sâu, Bối Bối cuối cùng nhụt chí cúi thấp đầu, nàng đành thỏa hiệp.

Nhưng để phát tiết bực bội trong lòng, đôi mắt đen của nàng xoay chuyển, sau đó hắng giọng, cố ý phát ra tiếng nói nũng nịu làm cho người ta nổi da gà: “Hàn, mời ở bên ngoài chờ một chút, người ta một chút nữa là xong rồi nha.”

Tiếng nói lạnh lạnh lại quý dị, làm cho người ta nghe cảm thấy lạnh sống lưng, ít nhất là bọn cung nữ đang tóm chặt lấy nàng, trên mặt lộ ra vẻ hãi hùng ‘xin miễn thứ cho kẻ bất tài’, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt Cô Ngự Hàn như thế nào, bất quá nhìn đám người bên cạnh rùng mình, trong lòng nàng cũng thấy dễ chịu hơn một chút.

Thay đổi cách gọi nhưng âm thanh phát ra thực không quá thoải mái, Cô Ngự Hàn móc móc lỗ tai, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú chỉ tăng chứ không có giảm, thầm nghĩ, thật là một quý nha đầu, nhưng... hắn thích, mặc kệ nàng dùng thanh âm như thế nào để gọi hắn, chỉ vừa nghe tới trong lòng đã thấy thoải mái.

...

Bối Bối mặc kệ đám cung nữ đùa nghịch, lúc bắt nàng mặc nữ trang rườm rà phiền toái, lúc tháo mũ của nàng xuống, sau đó dày vò mái tóc dài của nàng, khiến cho nàng hoa đầu chóng mặt, cuối cùng nàng nhận thua mặc kệ cho các nàng muốn làm gì thì làm.

Không biết qua bao lâu, đầu nàng bắt đầu nặng trĩu muốn chìm vào giấc ngủ.

“Tốt lắm, tiểu thư Bối Bối thật xinh đẹp.” Anh Nhi cao hứng vỗ tay một cái, rất đắc ý với kiệt tác của bản thân.

43. Q.1 - Chương 43: Yến Hội

“Tiểu Bối Bối, người mặc như vậy thật xinh đẹp!” Cô Ngự Hàn không biết đã đi tới từ lúc nào.

Đột nhiên nghe thấy thanh âm của hắn, Bối Bối lập tức xoay người, bắt gặp ánh mắt đen lóe sáng, nàng lờ lững tím tím y phục trên người, tự nhiên cảm thấy có điểm e lệ, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải?

Hắn khen nàng xinh đẹp... Tim của nàng đập thành thịch, nữ nhi xinh đẹp ngại ngần nũng nịu, hai bên má đều hồng rực.

Đáy mắt thu hết dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ của nàng, Cô Ngự Hàn tuần mỹ nở nụ cười rạng rỡ nhằm hướng nàng đi tới, nâng cằm nàng lên, ánh mắt hắn toát ra những rung động say lòng người: “Tiểu Bối Bối, người rất đẹp.”

Mùi hương từ huân lô* thoang thoang quanh quẩn, nhẹ nhàng quất buông xuống, mang đến cảm giác hưng phấn, Bối Bối cảm thấy tâm tình của mình phảng phất lâng lâng phiêu động chung với bức rèm cửa, cảm giác đó khiến tay nàng không biết để chỗ nào.

Đôi môi anh đào hơi khép mở, thủy chung không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể bối rối xấu hổ nhìn con người đen nóng bỏng của hắn, miệng lưỡi khô nhạt.

Cô Ngự Hàn sung sướng hưởng thụ cảm giác then thừng rất khó thấy được của nàng, không kiềm chế nổi bản tính xấu xa muốn trêu chọc: “Tiểu Bối Bối, được ta ca ngợi có phải cảm thấy quá vinh hạnh a.”

Rốt cục không chịu nổi cảm giác xấu hổ của bản thân, nàng cố sức đẩy mạnh vào ngực hắn một cái: “Trên mặt ta có thiếp vàng, ai cần người ca ngợi.”

Grừ, không khí tốt đẹp đều bị lời nói ác độc của hắn phá hủy, xoa xoa cổ tay, nàng thích thú hưởng thụ cái cảm giác bản thân có điểm cổ hủ cổ vạ**.

“Tốt, không cần ta ca ngợi, chúng ta cùng đi ra để cho người khác ca ngợi một chút.” Cô Ngự Hàn thuận tay ôm lấy eo lưng mềm mại của nàng, dẫn nàng đi ra ngoài.

Bối Bối chỉ muốn giãy dụa thoát khỏi vòng tay của hắn, nhưng chỉ uống công vô ích, tay của hắn tựa như nam châm dính chặt lấy eo lưng nàng.

“Người muốn dẫn ta đi đâu?” Bối Bối đương nhiên không chịu ngoan ngoãn đi theo hắn.

Cô Ngự Hàn thu tay lại, cười khẽ trấn an: “Đừng nóng vội, đi ra.”

Đi ra ngoài, bọn họ đi tới một tòa cung điện, rất nhiều người ngồi ở bên trong, tất cả đang ngồi đợi Cô Ngự Hàn ... Đại vương đến, điện bầy đầy rượu ngon món ngon, thanh nhạc dễ nghe, nhìn tình huống hình như đang mở tiệc.

“Vương, vạn an.” Mọi người đồng thời hành lễ.

Bối Bối đứng ở bên cạnh Cô Ngự Hàn, cảm giác không được thoải mái, con mắt nàng đảo bốn phía nhìn qua mọi người trong phòng, có đại thần, có mỹ nữ, rất nhiều rất nhiều mỹ nữ, có cả giai nhân bị nàng tuyển ra tới, đây là yến hội gì chứ?

Cô Ngự Hàn nhìn mọi người xua xua tay, sau đó ôm eo Bối Bối đi về ghế trên của hân.

Ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Bối Bối, tò mò, nghi hoặc, hâm mộ, đổ kỵ... Đủ loại ánh mắt kết dính trên người Bối Bối, làm nàng cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, kéo kéo ống tay áo của Cô Ngự Hàn, nàng nhỏ giọng nói: “Uy, ta không cần ngồi chung với người.”

Nàng nhìn nơi bọn họ đi đến rõ ràng đã có hai mỹ nhân ngồi sẵn, cần gì còn muốn nàng đi dệt hoa trên gấm***! Hơn nữa nàng phát hiện rất nhiều nữ nhân ngồi ở xung quanh hân nhiều người nàng cũng chưa gặp qua bao giờ, hừ! Khẳng định là hậu cung của hân!

Tầm mắt Bối Bối bắt đầu tìm kiếm chỗ không người ngồi gần nhất trong phòng, ánh mắt lơ đãng chống lại một số nữ nhân, các nàng ánh mắt nhìn nàng giống như có thù oán không bằng, làm sống lưng nàng nổi lên từng cơn gió lạnh.

Cô Ngự Hàn cau mày nhìn hai phi tử ngồi chỗ bên cạnh hân, tầm mắt của hân rơi vào trên người trưởng lão ngồi bên cạnh, thấy trưởng lão cố ý né tránh ánh mắt của hân, hân lập tức hiểu trưởng lão là cố ý an bài các nàng phi tần ngồi ở chỗ kia.

Hiển nhiên trưởng lão cố ý không an bài chỗ ngồi cho Bối Bối...

* Huân lô: lò hương.

** Cổ hương cổ vận: hê hê, mặc cổ trang trong một bầu không khí sắc mùi cổ trang ai mà không thích a ~~ ta cũng muốn thử T”T hu hu !!

*** Dệt hoa trên gấm: gấm là vải đã rất đẹp, không cần phải dệt hoa nữa, ý chỉ làm một việc thừa thãi, không cần thiết.

44. Q.1 - Chương 44: Lập Quý Phi

Thừa dịp Cô Ngự Hàn không biết đang suy nghĩ cái gì mà nơi lòng sự chú ý, Bối Bối rất nhanh chân chạy thoát khỏi vòng giam cầm của hân, đến vị trí nàng nhắm vào... bên cạnh Thương Tuyệt Lệ, hai bên trái phải đều chưa có người ngồi!

Tới lúc Cô Ngự Hàn kịp oán trách thì nàng đã sớm yên vị, có điều chột dạ không dám nhìn hân. Nàng dứt khoát cúi mặt nhìn bàn bày đầy sơn hào hải vị.

Mọi người rất yên lặng, không ai dám lên tiếng, tất cả đều đang chờ đợi tuyên bố yến hội chính thức bắt đầu.

Cô Ngự Hàn thu hồi tầm mắt, bạc môi vẫn ngấn nụ cười thờ ơ như trước, tiêu sái đi đến vị trí của mình, nhưng, trước khi hân ngồi xuống, hân không báo trước liếc mắt nhìn Bối Bối, vừa vận lúc nàng ngẩng đầu, ánh mắt không hẹn mà gặp nhau.

Ánh mắt của hân nói rất rõ ràng – sẽ không buông tha nàng đơn giản như vậy khiến nàng không nhịn được phải nuốt một ngụm nước bọt.

Rất nhanh, không khí yến hội trở nên sôi động, ca múa mừng cảnh thái bình, chén rượu đụng nhau...

“Ai, làm cái gì vậy?” Bối Bối rốt cục nhịn không được hỏi Thương Tuyệt Lệ ngồi bên cạnh. Mặc dù hân coi nàng như trong suốt không để lọt vào mắt, nhưng nàng nhìn để hân vào trong mắt là được rồi.

Thương Tuyệt Lệ nhàn nhạt quét mắt liếc nàng, có chút không kiên nhẫn giải thích: “Đây là triều yến bố trí chuyên vì việc vương lập phi. Hậu cung Xích Diễm quốc luôn luôn đều là lập phi tử trước, sau đó tiếp tục lấy ra người đoan trang hiền thực nhất làm vương hậu. Những mỹ nhân đã được tuyển ra ở đại hội tuyển hậu chờ một chút nữa đều được phong làm phi, cho dù sau này không thể lên làm vương hậu, cũng là vợ của Vương.”

Vừa dứt lời, hân cảm giác được hình như còn cần nói thêm, vì vậy cố ý nhìn Bối Bối một chút: “Vương có rất nhiều nữ nhân, nếu có tham chút mới mẻ là chuyện thường.”

Bối Bối hừ nhẹ một tiếng: “Sao, nguyên lai là lập quý phi a.”

Hắn đem nàng kéo tới làm gì? Đến xem hắn lập phi sao?

Trong lòng cảm thấy vừa đau vừa giận, thối nam nhân, quý phong lưu, hắn đến tốt cùng xem nàng thành cái gì...

Nàng vừa uất ức vừa căm tức, cố giữ bình tĩnh để Thương Tuyết Lệ không nhận thấy. Tập trung nắm chặt cái chén trong tay cho hả giận, ánh mắt hung hăng trừng hướng Cô Ngự Hàn, chỉ thấy hắn hiện tại đang cùng hai mỹ nhân ngồi bên cạnh nói một chút lại cười một chút, không biết đang vui về cái gì.

“Vương nói ngươi là món đồ chơi bảo bối của hắn.” Thương Tuyết Lệ giả vờ có ý tốt nói cho nàng.

“Món đồ chơi? Hắn ngang nhiên nói cho ngươi ta là món đồ chơi của hắn?” Bối Bối quay đầu hướng Thương Tuyết Lệ, ánh mắt trợn tròn, khó trách trước kia Thương Tuyết Lệ châm chọc nàng nói nàng làm món đồ chơi của người khác mà cũng thấy thật sự vui vẻ!

Thương Tuyết Lệ thờ ơ trước việc nàng giận dữ, tiếp tục nhắm nháp rượu của hắn, tiếp theo sẽ mặc kệ nàng, dù sao lời của hắn đã có tác dụng!

Bối Bối ánh mắt phun hỏa bắn về phía Cô Ngự Hàn, thấy hắn cùng hai mỹ nữ bên cạnh cười nói liên tục, hai nữ nhân còn nhân cơ hội dựa vào rất gần hắn, hắn không có một điểm ý định từ chối, còn cười thân mật đến như vậy, như là đang say trong mỹ nhân rồi!

Cô Ngự Hàn nâng chén khê uống, không đáp lời hai mỹ nhân bên người, đuôi mắt dư quang lưu ý Bối Bối nhất cử nhất động, thấy nàng ánh mắt phun hỏa trở mắt nhìn bản thân, thỉnh thoảng tức giận theo dõi hai tên phi tử bên người hắn, hắn dương môi cười một tiếng, nâng chén hướng nàng kính thoáng cái, quả nhiên thấy nàng phản ứng kịch liệt quay đầu sang một bên.

Ha ha, tiểu gia hỏa này ghen bộ dáng thật đúng là dễ thương.

45. Q.1 - Chương 45: Ra Cung

“Vương, ngài có phải có mối nối cũ, người đã lâu cũng không có đến xem nhân gia.” Phi tử bên trái hàm oán lại quyến rũ xem xét Cô Ngự Hàn.

“Vương, nghe nói ngài gần đây rất sủng ái một nữ nhân, là người ngồi ở bên cạnh Thương thị vệ, cái... kia sao? Vương thích nàng điểm nào nhất vậy, người xem Mã Giai Tuệ Nhân muội muội không phải rất phong tình sao?” Phi tử bên phải, mắt đẹp quang hoa lưu chuyển, nhân cơ hội nói bóng gió.

Cô Ngự Hàn nhàn nhạt nhướng mày: “Sao?”

Thật muốn đào đào lỗ tai, thế nào mà càng ngày càng không tìm được cảm giác thích thú khi thụ hưởng tiếng nói làm nũng đáng yêu của mỹ nhân như ngày xưa.

...

Bối Bối ánh mắt từ nóng chuyển lạnh, bọn họ cho là nàng là người điếc sao? Không cần cố ý cùng nàng nói chuyện nàng cũng nghe được!

Yến hội tiến hành đến, quan văn dâng danh sách lên Cô Ngự Hàn để phong tước phi hào, ca múa cũng hết sức sôi nổi. Bối Bối tâm tình cũng cấp tốc biến lạnh, nàng nhìn hướng Cô Ngự Hàn bị quan văn ngăn trở, trong chốc lát, nàng hơi mím môi, đứng dậy rời khỏi yến hội náo nhiệt.

Cô Ngự Hàn tiếp nhận tấu chương của quan văn, con mắt anh tuấn tỏ ra sốt ruột, hắn thật không nên cùng những... đại thần này chơi trò chơi lần này, nhưng cũng được, để bọn họ tiếp tục tự cho là đúng đắn ý một chút vậy.

Hừ, hắn cho tới bây giờ chưa từng nói rằng sẽ điếm phi!

Để... tẩu chương xuống, tầm mắt của hắn quét qua Mã Giai Tuệ Nhân đang chờ người liếc mắt, gặp trong mắt các nàng quang mang ái mộ, hắn âm thầm quyết định, ngày mai để những... đại thần nhân rồi không có việc gì để làm này, thay hắn thực hiện công việc phiền toái nghìn dặm tiền giai nhân đi*!

Bối Bối bực mình một bên lục soát tầm cung của Cô Ngự Hàn, một bên mắng: “Quý phong lưu, sắc lang, chán ghét quý... Ta trộm sạch của người vàng bạc châu báu đi, để cho người biến thành nghèo rớt mồng tơi, xem lấy cái gì để nuôi nữ nhân!”

Kết quả sau khi lục lọi, hoàn toàn không thấy tới nửa điểm được cổ nhân gọi là ngân lượng, nàng có chút ủ rũ: “Chẳng lẽ ta thật sự phải rời đi với hai bàn tay trắng sao? Ta đây chẳng phải là sẽ chết đói ven đường sao? Chuyện ngu ngốc như vậy ta quyết không làm, nhưng mà không có ngân lượng...”

Đột nhiên, tầm mắt nàng nhìn đến một viên dạ minh châu, mắt nàng sáng lên: “Có, cầm cái... này đi thì sẽ có tiền!”

Nàng tìm một miếng vải đen đem bọc hai khối dạ minh châu lại, ôm vào trong lòng, xoay người định rời đi, mới đi hai bước, nàng suy nghĩ một chút, quyết định lưu lại mẫu giấy ghi hóa đơn hai bên thoả thuận cho cái... thối nam nhân kia.

Cầm bút lông, nàng viết một đồng chữ cong vẹo: đại ẩm lô, dạ minh châu của người ta cầm đi, đây sẽ là bồi thường ta muốn, chúng ta sau này không ai thiếu nợ ai! Mặc dù ta cảm giác được hơi có chút thiệt hại, nhưng xét thấy người cung cấp công cụ giữ ấm hiệu quả, ta liền không so đo. Không hề... nữa thấy!**

...

Thay nam trang, nàng nhanh chóng đi theo con đường đã thuộc lòng ra tới cửa cung. Ngắm những... thị vệ ra ra vào vào, nàng trong lòng có chút khổ não.

“Thế nào mới có thể thuận lợi đi ra ngoài đây?” Nàng thì thào tự nói.

“Ta có thể giúp người ra cung.”

Thanh âm đột nhiên vang lên dọa Bối Bối phải nhảy dựng, nàng nhanh chóng xoay người quay đầu lại, đôi mi thanh tú nghi hoặc nhìn lại: “Thương Tuyệt Lệ? Người đi theo ta làm chi?”

“Người chỉ cần nói cho ta biết là người muốn xuất cung?” Thương Tuyệt Lệ không đáp hỏi ngược lại.

Bối Bối bực mình trừng thẳng ánh mắt: “Ta biết người đã sớm ước gì ta đi, yên tâm, người sẽ nhanh chóng được vừa lòng đẹp ý. Ta tuyệt đối không muốn lưu ở một cái địa phương không được hoan nghênh!”

“Người biết bản thân không được hoan nghênh là tốt rồi, đi theo ta.” Hắn vừa nói xoay người liền hướng tới cửa cung đi tới.

Bối Bối hướng bóng lưng của hắn le lưỡi tỏ vẻ bất mãn, người chán ghét ta, ta cũng không thích người!

*Nghìn dặm tiền giai nhân: đưa người đẹp đi

** không hề...nữa thấy!: mong là không bao giờ gặp lại nhau nữa..

46. Q.1 - Chương 46: Lưu Lạc Giang Hồ

Dưới sự chỉ dẫn của Thương Tuyệt Lệ, Bối Bối ra khỏi cửa cung rất thuận lợi.

Đứng ở giữa ngã tư đường rộng lớn nhìn không thấy điểm dừng, nàng cảm giác bản thân giống như con chim nhỏ vừa thoát ra khỏi lồng, cái loại cảm giác này rất thoải mái, nhưng cũng... có điểm mê man, lần đầu tiên có cảm giác trời đất hóa ra lớn như vậy.

“Y nha... kèn kẹt !” Cửa cung chậm rãi đóng lại, ngăn cách với bên trong.

Bối Bối quay đầu lại nhìn cánh cửa cung cao lớn, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút nặng nề, những đường nét thanh mảnh nhẹ nhàng trong đầu bắt gặp dần dần tụ lại thành khuôn mặt tuấn mỹ của Cô Ngự Hàn.

Lắc lắc đầu, nàng đưa tay vỗ vỗ trán: “Ô Bối Bối, người sao còn nghĩ tới cái tên quý phong lưu kia, chân vừa ly khai, người ta đã không còn biết người là ai nữa, mỹ nữ xinh xắn bên người hẳn có rất nhiều.”

Sờ sờ túi hương bên thắt lưng, nàng thầm nghĩ, hy vọng nàng có thể gặp lại Khả Y, thuận tiện học một chút pháp thuật của Thượng Vinh, sau này bản thân có thể dùng để kiếm cơm ăn, hắc hắc.

Nếu như nàng biết pháp thuật...

Cái ý nghĩ này trong đầu không ngừng lớn mạnh, thúc giục nàng bước nhanh theo hướng Thương Tuyết Lệ đã chuẩn bị ngựa cho nàng.

“Hắc, con ngựa của ta thật là tốt, sau này chúng ta là một nhóm, giang hồ rộng lớn, chân trời rộng mở, chúng ta cùng nhau đi thôi. Nhưng... Người hình như rất cao, ta với không tới nha...” Bối Bối vỗ vỗ cổ con ngựa trắng, có chút khổ não nhìn lưng ngựa cao tít phía trên.

Mã nhi* dường như có thể nghe hiểu lời nói của Bối Bối, ngẩng đầu hí một tiếng, nó giơ giơ móng trước lên, sau đó như có linh tính quỳ xuống.

Thấy thế, Bối Bối cười toe toét, nàng nhanh chóng trèo lên trên lưng ngựa: “Mã nhi ngoan, sau này người gọi là Tiểu Bạch có được hay không? Chúng ta là bằng hữu, ta Ô Bối Bối tuyệt đối sẽ không bạc đãi người!”

Mã nhi đứng lên, “Đát đát đát” chân bắt đầu vung lên như bay, bước tiến rất nhẹ nhàng, tựa như nghe được những lời Bối Bối nói mà tâm tình tốt hơn.

“Đi...” Bối Bối hưng phấn cỡi Tiểu Bạch phi như bay dưới trời xanh mây trắng, có cảm giác như đang cưỡi mây đạp gió, đầy khí phách hiệp nghĩa.

...

Tiểu Bạch lao đi, vừa nhanh lại vừa vững vàng, bọn họ lướt qua ruộng hoang, qua thôn trang nhỏ, hướng tới những phương trời mà Bối Bối chưa từng biết đến.

Không biết chạy bao lâu, bọn họ đi tới một nơi có nhiều người hơn.

Con người của Bối Bối chuyển động nhanh như chớp, thỉnh thoảng lưu ý những cửa hàng bên cạnh, trước hết nàng cần tìm một hiệu cầm đồ để cầm dạ minh châu, như vậy mới có ngân lượng đi lưu lạc giang hồ.

Chỉ chốc lát sau, nàng nhìn đến một cái bảng hiệu thật to trên có viết “Hiệu cầm đồ”, mắt nàng sáng lên, cất tiếng nói: “Tiểu Bạch, đi, chúng ta đến cửa hàng cầm đồ.”

Xuống ngựa, nàng vỗ vỗ Mã nhi: “Tiểu Bạch, người trước hết ở nơi này chờ ta một chút, ta lập tức đổi tiền, rồi sẽ cùng người mua rượu nổi tiếng uống.”

...

Đi vào hiệu cầm đồ, Bối Bối hào khí ngất trời đem hai viên dạ minh châu ném lên trên quầy một cái: “Ông chủ, người nhìn hai khối dạ minh châu này trị giá bao nhiêu tiền?”

Lão bản ánh mắt tròn to, sầm soi hai khối dạ minh châu quang mang lóng lánh nhìn phải nhìn trái, cười híp mắt đáp: “Tiểu ca, hai khối dạ minh châu này của người là hàng nhái, bất quá nhìn trình độ phỏng theo coi như khá tốt, ta cho người một giá tốt nha.”

Hàng nhái? Bối Bối nheo mắt nhìn ông chủ, tâm tư chuyển một chút, động tác nhanh chóng thu hồi dạ minh châu lại: “Ta đến nhà khác tính giá tiền tốt cho rồi.”

Hừ! Nghĩ lừa tiền của nàng? Không có cửa đâu!

Bảo vật từ tấm cung của Cô Ngự Hàn lấy ra nếu như là giả, nơi nào còn có hàng thật!

(*)Mã nhi : Con ngựa

47. Q.1 - Chương 47: Mã Nhi Trộm Bánh

Thấy Bối Bối không chút do dự muốn đi luôn, thái độ của ông chủ hiệu cầm đồ lập tức chuyển sang mềm nhũn.

“Đừng đừng đừng... Tiểu ca, chúng ta có chuyện tốt thương lượng, có chuyện tốt thương lượng.” Lão bản ngăn Bối Bối lại, ánh mắt lóe sáng nhìn chăm chú vào dạ minh châu trong tay nàng.

Bối Bối lộ ra một nụ cười giảo hoạt: “Tốt, vậy người chuẩn bị thương lượng như thế nào đây?”

“Một, à, hai vạn lạng.” Ông chủ ánh mắt tham lam chần chừ vào viên dạ minh châu, khóe mắt hơi co rút, hần sắp muốn mặc cả giá tiền.

Tỉ mỉ quan sát ánh mắt biến hóa của hắn, Bối Bối cố ý chậm chạp không đưa ra quyết định.

“Hai vạn năm nghìn lạng, tiểu ca, người vừa lòng chưa.” Ông chủ đáng chết cái trán đỏ bắt đầu co quắp .

“Được, giao tiền.” Bối Bối lúc này mới cười híp mắt đem dạ minh châu ném lên trên bàn một lần nữa, sau đó chờ lão bản đưa tiền cho nàng.

Đem ngân phiếu cất vào trong người, nàng tung tung túi tiền kiểm tra trọng lượng chỗ bạc vụn, xem ra sức nặng cũng không tệ lắm.

“Tiểu Bạch, người biết đường sao? Hiện tại chúng ta đi đâu thì tốt?” Bối Bối xoay người lên ngựa, nhìn tình hình xung quanh, dòng người lui tới, đường phố náo nhiệt, cảm thấy rất hưng phấn, oa! Đây là giang hồ cổ đại sao?

“Tê...” Tiểu Bạch lắc lắc đầu, thả chậm cước bộ, đi thẳng tới một nhà đầy hương bánh bao, cuối cùng đứng ở trước sạp bán bánh bao không chịu đi.

“A, Tiểu Bạch, người đã đói bụng sao, ha ha... Vừa vặn ta bụng cũng đã đói, chúng ta... trước tiên thử xem bánh bao cổ đại này mùi vị như thế nào.” Bối Bối khom người vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, cười a a nói.

“Uy uy uy, tiểu ca, đem ngựa của người tránh xa ra một chút, cẩn thận dơ bánh bao của ta.” Sạp đại thúc vừa nói vừa phát tay vọi vàng xua Tiểu Bạch đi, bộ dáng rất ghét bỏ.

“Ngựa của ta có chỗ nào bẩn thỉu chứ? ” Bối Bối ngồi ở trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống sạp đại thúc với vẻ bất mãn.

Sạp đại thúc vọi vàng tiếp tục xua Tiểu Bạch, đồng thời nhìn Bối Bối bằng nửa con mắt: “Người nhìn mã nhi của người miệng đang thò tới bánh bao của ta, còn chặn sạp của ta, như vậy thử hỏi ta buôn bán làm sao được. Thiệt là, bao nhiêu tuổi rồi, ngựa lại không ăn cỏ mà lại chạy tới thềm thường bánh bao của ta.”

“Ai, ta nói đại thúc nhá, ta cũng là khách nhân, mã nhi của ta tự nhiên coi như là khách nhân, thái độ của người như vậy là sao?” Bối Bối khó chịu, nàng không thích bằng hữu Tiểu Bạch tốt của nàng bị người ta xem thường như vậy. Mã nhi thì sao, không thể ăn bánh bao sao?

“Ta...” Sạp đại thúc vẫn chưa nói xong, liền trợn to mắt không dám tin nhìn lồng hấp của hắn...

Tiểu Bạch vươn miệng cắn mấy cái bánh bao, sau đó hướng mũi về phía Sạp đại thúc hắt hơi một cái thật mạnh, đầu ngẩng cao hiên ngang, rồi nhanh chân chạy biến về phương xa.

“Oa, bánh bao của ta, dừng lại, con ngựa ăn trộm nhà người đứng lại cho ta” Sạp đại thúc cố hết sức đuổi theo con ngựa đang chạy trốn, một bên cố trốn một bên đuổi.

Tuy nhiên, tốc độ của người sao có thể so sánh với ngựa, sạp đại thúc nhanh chóng không còn thấy bóng dáng Bối Bối và Tiểu Bạch, chỉ có thể thở phì phò dừng lại, vừa chỉ ngón tay, vừa chửi mắng liên tục.

...

Tiểu Bạch chạy một mạch đến ngoại ô mới dần dần chậm lại, lúc này Bối Bối đã cười đến không thở được: “Ha ha ha... Tiểu Bạch, ngươi thật sự là... Quá thông minh! Ha ha ha... ta cười chết mất, bánh bao quá ngon! Tiểu Bạch, thật nghĩ không ra ngươi còn có chiêu thức ấy a, quả thực phụ nữ như ta theo không kịp bậc mày râu, ha ha ha...”

Nghe được tiếng cười của Bối Bối, Tiểu Bạch ngẩng cao đầu, lúc lắc đầu nhìn trời, bộ dáng kiêu ngạo như không ai bì kịp, khiến Bối Bối càng ôm bụng cười đến tức thở.

Bầu trời ngoại ô, một lúc sau vẫn còn vang vọng tiếng cười thanh thúy của Bối Bối, trong đó còn kèm theo tiếng ngựa hí đầy hưng phấn...

48. Q.1 - Chương 48: Vương Nổi Giận!

“Rầm rầm oanh...” Trong cung điện của Cô Ngự Hàn thỉnh thoảng truyền ra những tiếng nổ oanh tạc, âm ỉ liên tục, mơ hồ có thể thấy được những ánh hồng phía trên bầu trời cung điện đang bốc cháy.

Thương Tuyệt Lệ kinh hồn táng đảm đứng ở bên ngoài trận đại hỏa, ánh mắt khiếp đảm không dám nhìn vào Vương đang đứng ở trong biển lửa giận dữ phun hỏa.

“Thương hộ vệ, Vương... Vương hình như rất tức giận, chúng ta nên làm gì bây giờ? Ta đã tìm khắp nơi mà không thấy Bối Bối tiểu thư.” Anh Nhi nuốt nước miếng, nhìn thế lửa đang nhanh chóng bao trùm tẩm cung, sự kinh hãi khiến cả người nàng phát run.

Cô Ngự Hàn ở trong hỏa diễm quắc mắt, tiếng hô sắc lạnh chiếu thẳng vào Anh Nhi: “Anh Nhi, ngươi nói, Bối Bối cuối cùng ở chỗ nào?”

“Bẩm... Bẩm báo Vương, nô tỳ đã tìm cả Vương cung vẫn... không thấy bóng Bối Bối tiểu thư.” Anh Nhi cố gắng trả lời, tiếng nói không giấu nổi sự run rẩy.

“Hừ! Tiếp tục... đi tìm, tìm không được ngươi cũng không cần trở về nữa!” Cô Ngự Hàn lạnh lùng nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Anh Nhi trả lời với vẻ mặt cầu xin: “Dạ.. vâng, nô tỳ xin tuân mệnh.”

Nói xong, nàng liếc mắt cầu cứu Thương Tuyệt Lệ, sau đó khổ sở rời đi.

“A... Ta tức chết thôi, Tô Bối Bối, ngươi cũng dám chơi trò mất tích với ta, nếu không ra ta tuyệt không tha cho ngươi!” Giận dữ tràn ngập khuôn mặt tuấn tú, Cô Ngự Hàn tiếng hô động trời, dường như hấn nghĩ gào thét sẽ gọi được cái nữ nhân có khả năng đang trốn ở nơi nào đó lòi ra.

Mở ra tờ giấy không biết bị vò nát bao nhiêu lần trong tay, ánh mắt hấn càng lóe ra ánh hồng rực rỡ yêu mị, hấn không tin một tiểu nữ nhân nhân loại trời gà không chặt như nàng có thể trốn ra khỏi cung đi!

“Tô Bối Bối...” Trong tay của hấn bốc lên hỏa diễm, tờ giấy trong nháy mắt bị đốt thành tro bụi.

Mắt thấy thế lửa càng lúc càng lớn, thân thể của Vương bắt đầu chuyển sang màu đỏ rực, Thương Tuyệt Lệ biết, lửa giận của Vương càng ngày càng bốc cao, hơn nữa hoàn toàn không có xu thế mất đi.

Đấu tranh hồi lâu, hấn vận công thành một quả cầu bao quanh ngăn cản lửa thiêu đốt, nhanh chóng tới gần bên người Vương.

“Vương, Tô Bối Bối đích xác đã đi rồi, thuộc hạ chính mắt nhìn thấy nàng ra cung.” Thương Tuyệt Lệ quỳ một gối xuống đất, cúi đầu lĩnh tội.

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn thu hồi hỏa cầu trong tay, đôi mắt anh tuấn nheo lại đầy nguy hiểm, cắn chặt răng: “Là ngươi thả nàng ra khỏi cung?”

“Thuộc hạ cam tâm tình nguyện bị phạt.” Thương Tuyết Lệ nghiêm mình thỉnh tội.

Con người đen của Cô Ngự Hàn giận dữ như bốc hỏa, hần nắm chặt tay: “Người là chấp nhận bị phạt!”

Nói xong, tay của hần vung lên, từng đạo hồng quang mãnh liệt phóng ra, cường hần mạnh mẽ đánh văng Thương Tuyết Lệ bay về phía sau.

Trong lúc Thương Tuyết Lệ cho là bản thân sẽ bị rơi thẳng xuống mặt đất, trưởng lão đột nhiên lắc mình xuất hiện, hần hươ ra trận gió lớn hùng hậu làm tốc độ Thương Tuyết Lệ chậm lại, đỡ lấy Thương Tuyết Lệ bình yên rơi xuống đất.

“Vương, thỉnh ngài bớt giận, Thương hộ vệ thả Tô Bối Bối rồi đi hoàn toàn vì lo lắng cho người.” Trưởng lão đi tới, ngữ khí thành khẩn khuyên Cô Ngự Hàn.

Mắt phượng hơi run lên, Cô Ngự Hàn lạnh lùng nén lửa giận liếc mắt quét thẳng về phía trưởng lão, đôi môi khinh bạc nhếch lên mỉa mai: “Phải không?”

“Đương nhiên, Thương hộ vệ nhất định trung thành và tận tâm đối với Vương, mới có thể mạo hiểm nhận trừng phạt nguy hiểm của Vương mà cố tình làm ra chuyện này. Vương, ngài ngẫm lại, Tô Bối Bối là nhân loại, nếu như ngài cùng Tô Bối Bối chung một chỗ là không phù hợp quy luật, Vương không thể...” Trưởng lão tiếp tục nói từng điều từng điều có lý.

“Câm! Bỏn vương muốn ai thì là người đó, ai dám ngăn cản ta!” Cô Ngự Hàn bá đạo giương mắt nhìn bọn họ, ngữ khí mang bộ dáng kiên quyết không cho kẻ khác chất vấn.

49. Q.1 - Chương 49: Đi Tìm Người...

Cô Ngự Hàn đứng ở rìa cửa sổ của tẩm cung, nhìn ra bầu trời ngoài tường cung, con người đen cuồng loạn tưởng niệm.

“Bối Bối, vô luận người chạy trốn tới nơi nào, ta đều có thể bắt người trở lại được, người đừng mơ tưởng tới chuyện rời bỏ ta!” Cô Ngự Hàn hướng ra phương trời xanh rộng lớn thì thào.

Anh Nhi nhẹ nhàng đi vào tẩm cung, hành lễ nói: “Vương, nô tỳ đã thu thập xong hành trang, xin hỏi Vương còn có phân phó gì khác nữa không?”

Cô Ngự Hàn thu hồi ánh mắt xa xăm, xoay người quay đầu lại: “Đi gọi Thương Tuyết Lệ đến.”

“Dạ”

...

Chỉ chốc lát sau, Thương Tuyết Lệ liền bước nhanh đi tới tẩm cung: “Thuộc hạ khấu kiến Vương.”

Cô Ngự Hàn hừ lạnh nói: “Người theo Bỏn vương ra cung tìm Bối Bối, nhớ kỹ, dốc hết toàn lực giúp Bỏn vương đi tìm, nếu như không tìm được, ta sẽ lột da của người ra.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Thương Tuyết Lệ chấp tay lĩnh mệnh, chỉ là đáy mắt vẫn chứa đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Anh Nhi, nhớ kỹ mang đủ đồ ăn vặt mà Bối Bối thích ăn.” Cô Ngự Hàn quay lại hướng Anh Nhi nhắc nhở.

“Vâng, nô tỳ đã chuẩn bị thỏa đáng.” Anh Nhi cúi người đáp.

“Rất tốt, chúng ta lập tức ra cung.” Cô Ngự Hàn không thể chờ đợi được nhanh chóng đi ra khỏi tẩm cung, trong lòng thủy chung chỉ nghĩ tới một khuôn mặt vừa khả ái vừa tinh quái.

Đôi môi khinh bạc của hần nhếch lên thành một nụ cười gian ác, có phần quỷ dị: Bối Bối, người tốt nhất là cầu cho ta không tìm được người, nếu không...

Cửa cung mở ra, một cỗ xe ngựa hoa lệ từ từ chạy nhanh ra khỏi vương cung, hướng ra bên ngoài.

Bối Bối cời Tiểu Bạch đi tới một rừng cây nhỏ, đột nhiên nghe được âm thanh kêu cứu của nữ nhân, nàng nghiêng đầu nhìn lại phương hướng vọng tới thanh âm, chỉ thấy hai nữ nhân đang bị mấy nam nhân ngăn cản, nhìn tình huống hình như đang bị trêu ghẹo.

“Tiểu Bạch, đi, chúng ta đi làm anh hùng cứu mỹ nhân.” Bối Bối thúc vào bụng ngựa, ngữ khí có phần kích động tức giận.

Phía trước, nữ tử mỹ lệ và nha hoàn đang ôm nhau, nha hoàn dẫu môi, phô trương thanh thế: “Các người muốn làm gì tiểu thư nhà ta? Cảnh cáo các người, tiểu thư nhà ta cũng không phải dễ bị bắt nạt, dám bắt nạt tiểu thư nhà ta, các người chờ người ta tới lột da!”

Một tên nam nhân lỗ mãng phóng túng cười một tiếng: “Yêu a, một nha hoàn nho nhỏ dám vì nguy hiểm của tiểu thư mà gây náo động nhỉ! Chưa có kẻ nào đứng trước Lão Đại Dao ta mà còn dám buông lời uy hiếp, ta thấy dũng khí của người cũng không tệ, để đem người về làm áp trại tiểu thiếp cũng không đến nỗi nhạt nhẽo.”

Tiểu thư xinh đẹp vội vàng ôm chặt tiểu nha hoàn của mình, cho dù sợ hãi, nhưng cũng không tránh ra: “Các người buông tha nha hoàn của ta, nàng còn chỉ là hài tử, các người không phải muốn châu báu trên người ta mà, ta có thể đem toàn bộ cho các người.”

“Ha ha ha... Hiện tại chúng ta không chỉ có muốn tiền bạc, còn muốn cả người nữa! Các huynh đệ, mau, đem hai Tiểu nương tử bắt về cho ta.” Lão Đại Dao vùng cương đao trong tay, ánh mắt tham lam nhìn tiểu thư xinh đẹp.

“Vâng, lão Đại.” Vài lâu la bên cạnh hươu hươu khí giới sáng loáng trong tay tới gần chủ tớ các nàng.

“Tiểu thư, người chạy mau, để Thúy Nhi đến ngăn trở bọn họ.”

“Không được, ta như thế nào có thể bỏ lại người mà chạy chứ.”

“Ha ha, hai người các người một đứa cũng chạy không thoát!” Lão Đại Dao cười lớn tiến về phía tiểu thư xinh đẹp.

“Ai! Giữa ban ngày ban mặt... trêu ghẹo con gái nhà lành, con đường này vẫn còn sáng trưng nha.” Bối Bối cười Tiểu Bạch, giọng lạnh lạnh đầy vẻ châm chọc, ánh mắt dò xét đủ lượt trên người lũ cường đạo, trong đầu thầm suy nghĩ đối sách.

50. Q.1 - Chương 50: Lừa Gạt!

“Tiểu tử thú vị, người từ đâu đến thì mau rút về chỗ đó, cảnh cáo người đừng xen vào việc của người khác, nếu không người ngày mai đừng mong thấy được mặt trời!” Lão Đại Dao nhìn thấy Bối Bối vóc người nhỏ xinh, tuyệt đối không thêm để mắt tới nàng.

Bối Bối từ trên lưng Tiểu Bạch nhảy xuống, chủ tớ Thúy Nhi cũng đồng thời lùi lại đến bên nàng, hy vọng bản thân có thể được cứu trợ.

Kéo hai tiểu mỹ nhân đến bên người, sau đó mới quay mắt về phía Lão Đại Dao, ánh mắt giảo hoạt chớp động, trêu chọc: “Vừa rồi hình như nghe được người tự xưng là Lão Đại Dao? Tên này đặt thật kêu, nhân gia vừa nghe lá gan liền bị dọa cho sợ nì, quả nhiên người vừa xuất hiện cũng thành mục tiêu chú ý.”

Bọn cường đạo nhìn nhau liếc mắt, ánh mắt có chút kỳ quái, sau đó lại nhìn Bối Bối, trong mắt có chút buông lỏng.

“Ha ha ha... đương nhiên, danh hiệu của ta ở... Phương Viên này mười dặm ai không biết chứ, chỉ cần nghe được đại danh này, bọn họ đều mang tiền tài... để xuống cho Lão Tử, ha ha ha...” Lão Đại Dao nghe Bối Bối nói tự lấy làm đắc ý, thỉnh thoảng lại cười to kiêu ngạo, miệng lộ ra đầy răng vàng.

Bối Bối nhìn Lao Đại Dao mặt đỏ đắc ý cười to, cổ nhin cảm giác muốn nôn mửa, tiếp tục kính trọng lên tiếng: “Đúng vậy, muốn đi qua đây thực sự phải có đạo lý ấy, càng cần hơn là dũng khí hơn người, Đại Dao huynh ngay cả hai người kia cũng dám muốn, tiểu đệ càng thêm bội phục sát đất !”

Thấy Bối Bối lời nói sùng bái hình như có chút quái dị, Lao Đại Dao ngừng cười, ánh mắt hung hãn nhìn nàng: “Tiểu tử thú, ngươi lại chơi cái gì bí hiểm, nói cho ngươi, đại gia ta sẽ không kiêng nể, nép về người đâu. “

Lần này, Bối Bối không tiếp tục cùng Lao Đại Dao khua môi múa mép, ngược lại đưa tay kéo... tiểu thư xinh đẹp kia lôi ra, đẩy ra trước mặt mình, bản thân càng lúc càng thêm đến gần Lao Đại Dao.

“Tỷ tỷ, ta xem ngươi nên đi theo Lao Đại Dao đại hiệp đi, nhất định nhân gia cũng sẽ không ghét bỏ bệnh hoa liễu* trên người của ngươi, thật sự muốn ngươi. Không giống vị hôn phu của ngươi vậy, vô tình vô nghĩa, biết ngươi bị đâm tặc cường bạo, sau còn bị truyền bệnh hoa liễu, liền bỏ chạy mất dạng. Ngươi nhìn hôm nay thói đời mấy ai được như Đại Dao huynh, nam nhân có đảm lược như vậy còn có bao nhiêu người chứ. Vì vị hôn phu bạc tình bạc nghĩa, ngươi bỏ chạy vào núi sâu hoang dã hẻo lánh này tìm sống tìm chết, cái nào đáng giá hơn!” Bối Bối một bên rung đùi đắc ý nói, một bên không nhin được gật đầu lia lịa.

Cả bang cường đạo vừa nghe đến một từ ‘hoa liễu’, đều kinh sợ lùi lại một bước, rồi lại nghi ngờ phòng bị trở mắt nhìn Bối Bối.

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi nói như vậy, Lao Đại Dao ta sẽ rút lui buông tha các nàng.” Lao Đại Dao mặc dù gào thét to, nhưng cũng có chút khiếp sợ lùi lại một bước.

“A? Đại Dao huynh, ngươi sao lại nói tiểu đệ như vậy. Ta nhất định thân là đệ đệ của các nàng, vốn người nhà của ta cũng ghét bỏ bệnh hoa liễu của tỷ tỷ, nhẫn tâm bắt ta một mình đuổi theo, còn nói nếu như tỷ tỷ thật sự đã chết, liền mượn chiếu an táng qua loa, tránh ô nhiễm đến những người đi qua.” Bối Bối vừa nói, như để khẳng định liền đi tới bên cạnh Tiểu Bạch, lấy ra một cái túi lớn từ trên yên ngựa, mở ra cho chúng xem chiếc chiếu đã chuẩn bị sẵn, thở ngắn than dài rồi lại cất trở lại.

“Tỷ tỷ, đừng trách cha mẹ nhẫn tâm, cũng không nên trách đệ đệ vô tình, bệnh của ngươi..., ai... Kỳ thật so sánh với chết, ngươi đi theo Đại Dao huynh sống xem như lựa chọn tốt nhất.” Bối Bối tìm điểm khuất cường đạo không nhìn thấy được, quay ra liếc mắt nháy mắt với tiểu thư xinh đẹp, môi mấp máy không tiếng động thúc giục nàng mau mau cùng phối hợp diễn xuất với mình.

*Bệnh hoa liễu : một loại bệnh phụ khoa, mắc qua con đường quan hệ, còn gọi là ‘dương liễu’ kĩ nữ thường mắc bệnh này, gây tử vong. Có thể so sánh với AIDS...của thế giới hiện đại.

51. Q.1 - Chương 51: Lui Định Thành Công

Vị tiểu thư thực rất thông minh, sau khi ngăn ra, đã nhanh chóng ngầm hiểu được ý tứ của Bối Bối, nàng giơ tay áo che mặt khóc: “Tỷ tỷ biết, tỷ tỷ sẽ không trách các ngươi, tỷ tỷ chỉ không cam lòng, nghĩ vị hôn phu của ta trước thềm non hẹn biển, nói yêu ta đời đời kiếp kiếp, không thể đồng sinh nhưng mong được đồng tử, hiện tại... hiện tại ngay cả khi ta sẽ chết, hẳn... cũng không chịu gặp ta lấy một lần, ô ô ô... Số của ta thật khổ mà, tại sao tên đạo tặc hái hoa lại chọn trúng cái nữ tử mạng khổ ta đây, ô ô ô...”

Bối Bối nghe tiểu thư xinh đẹp khóc thật thê lương, sợ phòng bị trong mắt những cường đạo này càng ngày càng tăng lên, trong lòng nàng không khỏi nhiệt liệt ủng hộ, thừa dịp bọn họ không chú ý, nàng hung hăng giẫm lên chân nha hoàn một cước, ý bảo nàng đừng chỉ ngăn người ra nhìn nữa.

Nha hoàn thấy chân đau nhói, rút cục hoàn hồn lại từ trong võ tường kịch làm cho người ta há hốc mồm, nàng nhào tới ôm tiểu thư khóc lớn: “Ô ô ô... Tiểu thư, ngươi đừng nói, Thúy Nhi sẽ vĩnh viễn ở cùng tiểu thư, Thúy Nhi sẽ không bỏ lại tiểu thư, tiểu thư nếu như muốn tìm cái chết, Thúy Nhi sẽ chôn cùng, tiểu

thư nếu như đi theo đại đao đại gia này, Thúy Nhi cũng đi theo, vĩnh viễn vĩnh viễn hầu hạ tiểu thư, ô ô ô...”

“Mẹ kiếp, đang lúc lão tử đối mồi mồi, hóa ra lại đụng tới con bệnh hoa liễu đang chờ chết, con bà người cút!” Lao Đại Đao miệng mắng liên tục, dẫn theo các huynh đệ muốn lạng lẽ rời đi mặc kệ tiếng khóc của các nàng.

Bối Bối âm thầm thấy rõ ý đồ của bọn họ, nàng làm bộ như rất kinh ngạc muốn giữ bọn họ lại: “Nè nè, Đại Đao huynh, người không thể đi nha, người không thích tỷ tỷ của ta sao? Van cầu người hãy thu nhận nàng, đệ đệ như ta đây thật sự không đành lòng thấy tỷ tỷ chết đi trước mặt mình mà, Đại Đao huynh, Đại Đao huynh... Chờ a...”

Trong lúc Bối Bối giả vờ đuổi theo, Lao Đại Đao cùng bọn cường đạo ngược lại chạy trốn nhanh hơn, tốc độ giống như tránh ôn thần.

“Đại Đao huynh, tại sao lại chạy, uổng công ta sùng bái người như vậy, ai, xem ra ta nhìn nhầm người!” Bối Bối nhìn bóng lưng bọn họ lại càng diễn trò ra vẻ tiếc chết đi được, vừa nói vừa ai oán lắc đầu thở dài.

Tiểu thư xinh đẹp thấy cường đạo đã biến mất, chân thành đến gần Bối Bối, cúi đầu cảm kích thi lễ: “Tiểu nữ cảm tạ ân cứu mạng của công tử, nếu như không phải công tử thông minh, tiểu nữ tử chỉ sợ...”

Nhớ ra một màn vừa rồi, nàng sợ đến tiếng nói có chút nghẹn ngào, nói không được nữa.

Bối Bối thấy mỹ nhân bộ dáng mảnh mai lông mày chằm chằm khóc, vội vàng an ủi: “Yên tâm đi, không có việc gì không có việc gì, đừng khóc đừng khóc, ta sợ nhất thấy nữ nhân khóc, nước mắt làm người chết đuối, ta không muốn trở thành người duy nhất bị chết đuối trong nước mắt nha.”

Nàng vừa nói đùa vừa cười, nghĩ thầm, nàng nhất định là người khóc lên sẽ làm người ta chết đuối mà, nếu không khóc để làm chi.

Nhìn vẻ mặt Bối Bối liếc mắt nháy nháy ra hiệu, chủ tớ Thúy Nhi nhịn không được nín khóc mỉm cười.

“Công tử, ta gọi là Uyển Nhi, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử, để tiểu nữ sau này lưu ý cảm ơn.” Uyển Nhi ôn nhu nhìn Bối Bối, trong mắt ngập tràn cảm kích.

“Khụ khụ khụ... Ta gọi là Tô Bối Bối, người gọi Bối Bối là tốt rồi, khụ khụ khụ... Thi ân bất cầu báo, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là điều hiệp khách nên làm!” Bối Bối vừa nói vừa húng hắng, bất chước cổ nhân nói chuyện nho nhã lễ phép thật đúng là làm cả người nàng không được tự nhiên, phải tìm một biện pháp khiến mỹ nhân không cần khách khí như vậy mới được.

52. Q.1 - Chương 52: Vào Ở Tại Thanh Lâu

“Công tử, có phải người không thoải mái?” Uyển Nhi có chút lo lắng nhìn Bối Bối.

Mắt đen của Bối Bối lưu chuyển, rồi nháy mắt mấy cái: “Không có a, ta rất tốt, ha ha... có thể cứu được một tiểu thư xinh đẹp như vậy đương nhiên lại càng tốt vô cùng.”

“Ha ha... Không nghĩ tới vận khí của ta tốt như vậy, vốn định mua một chiếc chiếu đến vùng ngoại ô này thăm dò thám hiểm, buổi tối thuận tiện học nhân gia đại hiệp lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường ăn ngủ qua một đêm, ai biết liền gặp phải cảnh như vậy!” Bối Bối tiếp tục nói liên miên, vừa nói ánh mắt cười đến híp lại.

“A? Công tử muốn ăn ngủ ở chỗ này? Công tử không có nhà để ở sao?” Lòng thương hại của Uyển Nhi lập tức phát huy, không đành lòng nhìn Bối Bối.

“Nhà?” Nhắc tới cái từ này, lại làm cho Bối Bối vẻ mặt đang cười híp mắt trầm xuống, nàng còn có cơ hội về nhà sao?

“Ta cũng không biết ta còn có thể về lại đến nhà không, nhà của ta cách ta quá xa, xa đến mức ta cũng không biết cách trở về như thế nào nữa.”

Bối Bối có chút sầu não nhìn phía chân trời xa xa, ánh mắt trở nên sâu thẳm, thân thể nhỏ xinh ở phía núi xa chiếu rọi xuống, mơ hồ lộ ra một tia cô đơn.

Uyển Nhi do dự một hồi, sau cùng nàng rốt cục mở miệng : “Bối Bối, sau này ta gọi người là Bối Bối, nếu như người tạm thời không tìm được đường về nhà, không bằng... không bằng đến ở nhà của ta, chờ người tìm được đường về nhà lại trở về. Chỉ là... Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Bối Bối có chút kỳ quái nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của Uyển Nhi.

Lúng túng hồi lâu, Uyển Nhi rốt cục nói thẳng ra: “Chỉ là chỗ ở của ta không giống với bình thường,... là nơi chốn phần hoa, nhưng ta chỉ bán nghệ không bán thân, ma ma đối ta cũng rất tốt, ta có thể an bài cho người ở phía sau viện, không có người quấy rầy đến người, chỉ là Bách Hoa Các chúng ta không tiện ra vào từ cửa chính, sau này chắc phải phiền người hoạt động ở cửa sau.”

“Có thể có thể, hoàn toàn không có vấn đề, rốt cục có người thu lưu cái người đáng thương ta đây.” Bối Bối vội vàng đáp ứng, ha ha, rốt cục có cơ hội quang minh chính đại đi dạo thanh lâu cổ đại, thật làm nàng chờ mong.

“Công tử không chê?” Uyển Nhi vừa sợ lại vừa kích động.

“Sao có thể chê chứ, ta còn muốn cảm tạ Uyển Nhi thật hảo tâm thu lưu, nếu không ta thật đúng là chỉ có thể ngủ ở trên chiếu lấy trời làm màn, còn có, sau này gọi Bối Bối, chúng ta làm bằng hữu có được hay không?” Bối Bối rất nhiệt tình nháy mắt lóng lánh tinh khiết.

“Đương nhiên là được. Đây là phúc phận của Uyển Nhi...”

“Nếu chúng ta là bằng hữu không cần nói khách khí, sau này Tô Bối Bối ta nhất định sẽ đối với người có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.” Bối Bối vỗ vỗ ngực, hào hứng nói.

“A, còn có Tiểu Bạch, đây cũng là bạn tốt kiêm ngựa yêu của ta, nó rất thông minh, chúng ta cũng cho Tiểu Bạch làm bằng hữu có được hay không.” Nàng dắt Mã Nhi lại, rất vui vẻ đưa ra ý kiến.

Tiểu Bạch bắt chước cọ đầu vào lòng bàn tay của nàng, sau đó quay sang chủ tớ Uyển Nhi hí một tiếng tỏ vẻ hữu hảo.

Uyển Nhi kích động gật đầu, nắm chặt tay Thúy Nhi, Thúy Nhi đang khóc cũng mỉm cười, cao hứng thay cho tiểu thư, rốt cục có một người hiểu được, thưởng thức được sự tốt đẹp của tiểu thư.

Đi theo Uyển Nhi các nàng đến trước một gian lầu các rất lớn trang trí thật sự hoa mỹ, Bối Bối ánh mắt mở to tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Bối Bối, chúng ta vào đi thôi.” Uyển Nhi ở phía trước dẫn đường.

Trong lúc các nàng đi vào hậu viện, Uyển Nhi quay đầu lại: “Bối Bối, để Thúy Nhi trước mang Tiểu Bạch đi chuồng ngựa, ta dẫn người lên lầu các đi xem phòng của người một chút.”

53. Q.1 - Chương 53: Ma Ma Bách Hoa Các

Xe ngựa hoa lệ lao nhanh trên phố xá náo nhiệt, tốc độ từ từ chậm lại .

Anh Nhi nhìn chủ tử một chút, thấy Vương đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng mấp máy môi định nói điều gì nhưng cuối cùng lại tiếp tục giữ yên lặng.

“Anh Nhi, người muốn nói cái gì?” Cô Ngự Hàn đột nhiên mở mắt, đôi mắt một mảnh thanh minh.

Do dự một chút, Anh Nhi rốt cục cũng mở miệng: “Vương, Anh Nhi nghĩ Bối Bối tiểu thư có khả năng sẽ tới những nơi náo nhiệt chơi, nơi này thoạt nhìn rất nhiều người, có phải chỗ chúng ta tìm hay không...”

“Ân, người suy đoán rất khá, Bối Bối đích xác thích chơi nháo.” Bạc môi của Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng vung lên, trong đầu bắt giác hiện lên vẻ mặt Bối Bối thiên biến vạn hóa, đáy mắt bắt giác lưu chuyển ánh sáng nhu hoà sũng nịnh.

Thấy ánh mắt của Vương đột nhiên nhu hoà, Anh Nhi biết Vương lại nghĩ tới Bối Bối tiểu thư, Vương mỗi lần ở cùng một chỗ với Bối Bối tiểu thư nhất định sẽ nhìn tiểu thư như vậy.

“Tuyệt Lệ, hiện tại hai bên có những thứ gì?” Cô Ngự Hàn hỏi Thương Tuyệt Lệ đang đánh xe ngựa qua trường rèm.

“Hồi công tử, bên trái là tửu lâu, bên phải là một gian thanh lâu tên Bách Hoa Các.”

“Sao? Thanh lâu sao? Tuyệt Lệ, người có cần đi vào giải quyết một chút hay không?” Cô Ngự Hàn tuần mi nhếch lên, tiếng nói trở mang tia tà ác.

Trong giây lát, xe ngựa hình như thoáng cái lảo đảo, Anh Nhi thiếu chút nữa từ chỗ ngồi ngã nhào về phía trước, mặt của nàng hồng rực, ai... Hầu hạ Vương lâu như vậy, nàng vẫn không thể thích ứng được cách nói chuyện của Vương.

Thương Tuyệt Lệ cầm dây cương trong tay quất thật nhanh, vẻ mặt vừa mới suy sụp nhanh chóng lấy lại biểu tình, cứng rắn cung kính trả lời: “Thuộc hạ tạ ơn công tử quan tâm.”

Nghe được âm điệu của Thương Tuyệt Lệ thay đổi, mắt phượng của Cô Ngự Hàn cong lên, độ cong bên môi cũng tăng dần: “Người còn không trả lời vấn đề của ta, cần hay không cần?”

“Không cần.” Thương Tuyệt Lệ cắn răng, khuôn mặt nghiêm khắc hiện ra một mặt đỏ sẫm.

“Không cần a, thật đúng là đáng tiếc, nghe nói Bách Hoa Các này chính là thanh lâu số một số hai ở kinh thành. Người xác định không muốn đi vào nhìn qua một chút?” Cô Ngự Hàn tiếp tục nói.

“Không muốn!” Thương Tuyệt Lệ lần này tốc độ trả lời rất nhanh, ngữ điệu cũng có chút không yên, ánh mắt mơ hồ bắt đầu có chút phát điên.

Cô Ngự Hàn miễn cưỡng dựa vào đệm mềm, tùy ý nhấc chân lên bắt chéo:

“Vậy tìm một gian khách sạn ở thôi.”

Còn chưa nghe được tiếng Thương Tuyệt Lệ trả lời, xe ngựa liền đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó, ngoài xe ngựa vang lên một đạo thanh âm rất nhiệt tình của ma ma.

“Đại gia, đi vào Bách Hoa Các chúng ta ngồi qua một lát. Người nhìn rồi chạy đi cũng khổ cực. Đi vào uống chén rượu, ta đem nữ nhi đầm lưng cho người.”

“Tránh ra.” Thương Tuyệt Lệ cau mày nhìn ma ma ngăn cản đường đi của hần, ngữ khí trở nên cứng rắn.

“Ồi, đại gia cho dù ngài có khí cách nhưng nói cho ngài biết, tính cách các cô nương ở Bách Hoa Các tuyệt đối sẽ làm đại gia ngài vừa lòng. Đại gia sao không xuống xe nghỉ ngơi một chút.”

Ma ma tiếp tục cười rất xinh đẹp, nói Thương Tuyệt Lệ mà ý cũng không ở trong lời, thanh âm thẳng tắp hướng về phía xe ngựa trường rèm đang tách ra, ánh mắt xoay chuyển nhìn bên trong, thầm nghĩ nhất định có đại gia nhiều tiền.

54. Q.1 - Chương 54: Mệnh Lệnh Quỷ Dị

Rõ ràng lời ám chỉ trắng hoa truyền vào trong tai Cô Ngự Hàn, hần mắt híp lại, một tia ánh sáng giáo hoạt xẹt qua đáy mắt.

Duỗi người ra, hần cười yêu tà, dùng thanh âm chỉ có Thương Tuyết Lệ nghe được đến rĩ tai hạ lệnh: “Tuyết Lệ, người bây giờ xuống xe, theo đại tẩu tốt bụng đi vào Bách Hoa Các, nơi này tin tức linh thông. Đây là nhiệm vụ của người!”

“Công... Công tử.” Thương Tuyết Lệ sắc mặt dị thường khó coi, lông tơ cả người dựng đứng lên.

“Thế nào? Người đối với mệnh lệnh của ta có ý không vâng theo sao?” Giọng nói của Cô Ngự Hàn biến đổi. Tuy nhiên, Thương Tuyết Lệ không nhìn vào được trong thùng xe để nhìn về tà ác có thể khiến người ta giận sôi lên của Cô Ngự Hàn. Ở trên mặt hần, tuần dật một nụ cười thật lớn, thật sự mê người.

Tuy nhiên, sự tuần mĩ của hần giờ phút này chỉ làm Anh Nhi trong lòng phát run, thương cảm vô cùng cho Thương Tuyết Lệ. Xem ra Vương lần này thật sự tức giận không nhẹ.

“Thuộc hạ không dám.” Thương Tuyết Lệ vẻ mặt cầu xin, ủ rũ xuống khỏi xe ngựa.

Ma ma vừa nhìn thấy Thương Tuyết Lệ rời xe ngựa, lập tức mặt mày hớn hở túm lại, sợ hần chạy mất, sau đó chưa từ bỏ ý định ban đầu quay đến màn xe nói: “Công tử bên trong cũng cùng vào đi mà. Bách Hoa Các chúng ta tuyết đối làm người vừa lòng!”

Bạc môi giờ giờ lên, Cô Ngự Hàn đưa tay lên, lòng bàn tay hồng quang tụ tập, không một dấu vết bắn về phía hai con tuần mã ngoài rèm. Lập tức, hai con tuần mã quay đầu, rất tự giác vội chạy đi thật xa, để lại Thương Tuyết Lệ phía sau.

Thương Tuyết Lệ khóc không ra nước mắt để ma ma kéo vào Bách Hoa Các. Các cô nương bên trong vừa thấy được Thương Tuyết Lệ, ánh mắt lập tức phát ra quang mang, khiến ột trang nam nhân vóc người mạnh mẽ phải chính khí kinh hoàng!

Bị chen chúc lũ lượt đi lên gác, Thương Tuyết Lệ gần như bị mùi son phấn của các nữ nhân khiến cho không thể chịu được, hần vừa gian nan đẩy ra một nàng lại bị một nữ nhân khác dính vào.

“Đại gia, để ta hầu hạ người.” Bắt đầu một nữ nhân yêu mị ôm lấy Thương Tuyết Lệ.

“Ta cũng muốn hầu hạ đại gia.” Một nữ nhân khác cũng không cam lòng với qua.

“Chúng ta cũng muốn...”

Da của Thương Tuyết Lệ cơ hồ nhịn không được muốn co quắp, hần nén ý nghĩ muốn quay đầu bỏ chạy. Vương đã hạ mệnh lệnh hần không thể làm trái, cho nên hần phải lưu lại nghe tin tức, cho dù hần cảm thấy sẽ không nghe được bất cứ thanh âm gì về Tô Bối Bối.

Tô Bối Bối là nữ nhân, như thế nào sẽ có khả năng đến thanh lâu!

Nhưng là, dù vậy, hần vẫn phải chấp hành nhiệm vụ.

Hít một hơi thật sâu, hần bức mình tự nói linh hoạt một ít: “Chờ một chút, không cần gấp, từng bước từng bước đây, đại gia ta người nào cũng sẽ không quên.”

“Thật tốt quá! Bọn tỷ muội, chúng ta cùng đi hầu hạ vị đại gia này nha.”

Như ong vỡ tổ, đám người vây quanh Thương Tuyết Lệ đi vào sương phòng, thanh âm nũng nịu liên tiếp.

...

“Uyển Nhi, người bây giờ muốn đi ra ngoài đánh đàn cho khách nhân nghe sao?” Bối Bối ánh mắt mở to tò mò, xem Uyển Nhi đem đàn cổ ra, điều chỉnh thử huyền cầm.

Nhẹ nhàng gật đầu, Uyển Nhi động tác không dừng, dịu dàng trả lời: “Vâng, ma ma nói Bách Hoa Các có một vị khách quý tới, muốn ta đi đánh một bản.”

“Ta có thể đi cùng hay không?” Bối Bối hăng hái bừng bừng, nhìn Uyển Nhi chờ đợi.

Thúy Nhi bưng nước trà đưa tới trên mặt bàn, che miệng cười khê: “Bối Bối công tử, người không thể đi, bởi vì không có nam tử đi bồi nam khách nhân.”

55. Q.1 - Chương 55: Cải Trang

Hình như cũng đúng, Bối Bối nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lập tức ánh mắt sáng lên lần nữa, nàng chạy đến trước mặt Thúy Nhi, cười híp mắt hỏi: “Thúy Nhi, người nói da tay ta có mềm hay không? Khuôn mặt có đủ xinh xắn hay không?”

Thúy Nhi cũng không rõ, nhưng cũng chăm chú tỉ mỉ nhìn Bối Bối, sau đó, nàng dè dặt trả lời: “Bối Bối công tử, nói thật, nô tỳ cảm giác được Bối Bối công tử có vẻ giống như nữ nhân.”

Đó là bởi vì nàng vốn là nữ nhân! Bối Bối ở trong lòng len lén trả lời.

“Nếu như giả trang thành hình dáng nữ nhân sẽ không có người nhận ra chứ?” Bối Bối ánh mắt giảo hoạt lay động, cười rất đắc ý.

“A, Bối Bối công tử nếu như biến thành nữ có thể theo tiểu thư đi gặp vị khách quý kia, thuận tiện có thể bảo vệ tiểu thư.” Thúy Nhi nhanh chóng hiểu được ý tứ của Bối Bối, cao hứng vỗ tay đồng ý.

Uỷển Nhi chớp mắt: “Không được, nếu như làm người khách đó phát hiện, sẽ không hài lòng, đến lúc đó người khách sẽ làm khó khăn cho Bối Bối thì phải làm sao?”

“Yên tâm đi Uỷển Nhi, ta tuyệt đối sẽ không để lộ ra sơ suất, người để ta đi theo người mở rộng kiến thức đi.” Bối Bối tỏ vẻ đáng thương nhìn Uỷển Nhi, mang một vẻ mặt hết sức cầu xin, làm cho người ta nhìn không đành lòng cự tuyệt.

“Cái này... ây da, được rồi, chính là người đến lúc đó nhất định phải nghe ta, không thể tùy tiện nói chuyện, càng không thể cùng vị khách đó tiếp xúc.” Uỷển Nhi bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Bối Bối khuôn mặt cao hứng nở nụ cười thật tươi, giơ tay phải lên: “Ta thề, tuyệt đối sẽ rất nghe lời tiểu thư Uỷển Nhi xinh đẹp, càng sẽ bảo vệ Uỷển Nhi tiểu thư thật tốt.”

Nàng ra vẻ nghiêm trang trên khuôn mặt vốn ngây thơ, thật không ăn khớp, cho nên, Uỷển Nhi chỉ ôn nhu thở dài, không bởi vì Bối Bối cam đoan mà lộ ra vẻ mặt yên tâm.

...

Thay đổi y phục nữ, Bối Bối từ trong trướng rèm đi ra, làm cho chủ tớ ở đây sợ ngây người.

Thúy Nhi đầu tiên vọt tới trước mặt Bối Bối, không dám tin ồn ào nói: “Bối Bối công tử, người... đây mới thật là người sao? Người làm sao lại như vậy?”

Đây trang phục toàn thân quả thực... quả thực nhất định là nữ nhân!”

“Bối Bối, tóc của người... là thật ?” Uỷển Nhi cũng cảm thấy ngạc nhiên đi tới bên người Bối Bối.

Bối Bối kéo vuốt mớ tóc dài xuống, ra vẻ vô tình ca ngợi bản thân: “Như thế nào? Có phải cảm thấy tóc của ta rất đẹp không?”

Tóc dài bị nàng giấu ở trong mũ đột nhiên thấy lại ánh sáng, mềm mại, mượt mà, cùng với cử động nhẹ nhàng của nàng mà lơ đãng phản chiếu ánh sáng, như tơ như suối, sáng bóng tuyệt đẹp đến độ làm cho người ta muốn đưa tay khẽ vuốt.

“Đúng, tóc của người rất đẹp.” Uỷển Nhi cười nhẹ nhàng ca ngợi, nàng thật không ngờ, một người nam tử tóc cũng có thể mềm mượt như vậy.

“Thế nào? Ta như vậy có phải sẽ không có người nhận ra?” Bối Bối xoay một vòng tròn, cố ý để lộ ra trang phục của bản thân.

Tới cổ đại lâu như vậy, cái gì cũng học không xong, lại đi học làm thế nào để mặc qua y phục phức tạp, còn như chải đầu, cũng không học nhiều, cho nên nàng hiện tại chỉ là rất đơn giản búi tóc thành hai cái búi theo kiểu của người hầu trên đỉnh đầu, phần còn lại không cài ghim mà để xõa phía sau, tạo mẫu tóc như vậy vừa phù hợp với nhân vật nàng muốn sắm vai, lại đơn giản bớt việc.

Thúy Nhi đưa tay giúp Bối Bối sửa sang lại một chút quần áo và trang sức lệch lạc, liên tục vui vẻ: “Bối Bối công tử nếu như mặc thêm chút y phục liền càng thêm hoàn mỹ.”

Đưa tay gỡ nhẹ trán của Thúy Nhi, Bối Bối mở miệng: “Ta chỉ mặc y phục nam nhân là được!”

Uyển Nhi lắc đầu cười xem bọn họ huyên náo, xoay người tiếp tục đi tập đàn, để đi biểu diễn, nếu không ma ma sẽ lại giục.

56. Q.1 - Chương 56: Nha Hoàn Che Mặt

Cải trang thành nha hoàn của Uyển Nhi, Bối Bối đi theo phía sau Uyển Nhi vào một gian sương phòng thượng đẳng, ánh mắt tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, tò mò không biết đại gia phương nào muốn thỉnh mời Uyển Nhi... bảo bối trần sơn của Bách Hoa Các xuất động*.

Khi nàng cuối cùng cũng có thể nhìn rõ ràng mặt vị nam nhân gần như bị mỹ nhân bao phủ kín trong sương phòng kia, con ngươi của nàng suýt rớt ra ngoài.

Thương Tuyệt Lệ? Cái... tên nam nhân đứng đấy kia... lại đi dạo chơi ở kỹ viện!

Ha ha... Bị nàng bắt được nha, nam nhân, ở mặt ngoài thì giả vờ đứng đấy, sau lưng rốt cuộc đều giả tạo giống nhau mà.

Không thể để cho hắn nhận ra nàng được, không thì cả hai đều cảm thấy khó chịu. Nhưng phải che dấu thân phận của nàng bằng cách nào bây giờ?

Đột nhiên, nàng thấy bên hông của Uyển Nhi có một chiếc khăn lụa, có cách rồi!

Nàng bước nhanh ra chỗ Uyển Nhi, khẽ nói: “Uyển Nhi, có thể cho ta mượn khăn lụa của người được không, ta muốn che mặt?”

“Được? Nhưng tại sao lại muốn che mặt?” Uyển Nhi dừng bước, quay đầu nhìn Bối Bối kỳ quái, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ngạc nhiên không giải thích được.

“Ách... Cái... kia... Ta sợ ta sẽ không khống chế được bản thân rồi nói lung tung, nếu có một cái khăn lụa che miệng ta, có thể nhắc nhở ta không được tùy tiện lên tiếng.” Bối Bối suy nghĩ một chút, tùy tiện bịa ra một cái lý do qua loa.

Trong mắt Uyển Nhi nghi vấn không vơi đi, nhưng nàng vẫn mỉm cười gật đầu, lấy khăn lụa đưa cho Bối Bối.

“Cám ơn nha.” Bối Bối tiếp nhận khăn lụa, cười nhẹ, bởi nàng biết lý do của mình khá khiên cưỡng, Uyển Nhi không tin là chuyện bình thường.

Khuôn mặt vui vẻ bị che lại, chỉ để lộ ra ánh mắt, nàng gật đầu cười tí mắt với Uyển Nhi: “Chúng ta có thể đi tiếp.”

Tiếp theo, nàng cùng Uyển Nhi ôm đàn đi ra phía sau lớp trướng rèm mỏng, đoan trang đứng chờ bên cạnh.

Uyển Nhi chậm chậm đi tới trước mặt Thương Tuyệt Lệ, dịu dàng thi lễ: “Tiểu nữ Uyển Nhi ra mắt đại gia.”

“A?... Người tới làm chi?” Thương Tuyệt Lệ cuối cùng cũng giãy giụa thoát khỏi đám hỗn loạn, ngạc nhiên hỏi một cách thô lỗ.

Bối Bối ở phía sau trướng rèm nhìn vẻ mặt ngơ ngác ngu ngốc của Thương Tuyệt Lệ cố nhịn không bật cười, ha ha... Cái... tên Thương Tuyệt Lệ này rốt cuộc là ngây thơ thật hay giả vờ ngu, nam nhân đi tới cái chỗ này còn có thể hỏi nữ nhân đến hầu hạ làm chi?

Trừ... uống rượu mua vui ra, còn có thể làm chi!

Thương Tuyết Lệ, người cứ tiếp tục giả vờ đi nha, để cho người đẹp mặt. Ở trong vương cung người giỏi lắm, để xem đến nơi này người kiêu ngạo nổi không, hừ!

Uyển Nhi khẽ khàng tự giới thiệu một cách lễ phép, sau đó liền trở lại phía sau trướng rèm, nhẹ nhàng gẩy đàn.

Gió mát vi vu, tiếng đàn réo rắt, quần quýt trong sương phòng, thanh âm tuyệt vời trầm bổng, phảng phất như muốn thanh tẩy sạch cả một căn phòng ồn ào khó chịu, làm cho người ta không khỏi chìm đắm trong cảm giác trong trẻo thanh nhã tuyệt vời...

Tuy nhiên, đám người say mê đó không bao gồm Thương Tuyết Lệ, ánh mắt của hắn chiếu thẳng vào chỗ trướng rèm, không phải nhìn Uyển Nhi, mà đang sầm soi cái tên nha hoàn đứng ở bên cạnh, tại sao hắn cảm thấy thân ảnh của nha hoàn hình như rất quen thuộc?

Bối Bối nheo mắt nhìn sang Thương Tuyết Lệ ở cách một bức trướng rèm, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, phải làm thế nào để trả đũa cái tên Đầu gỗ vừa cứng rắn lại vừa đáng ghét này đây?

* Bảo bối trấn sơn... xuất động: bảo vật giữ núi, câu này ý chỉ ngay cả chiêu bài cuối cùng cũng bị gọi ra.

57. Q.1 - Chương 57: Bỏ Thuốc

Xem xét kỹ một chút, Thương Tuyết Lệ người cao, dáng lại đẹp, hình như võ công cũng rất lợi hại, không thể vọng tưởng để chúng nữ nhân bao vây tấn công hắn, chỉ sợ hắn dùng khinh công bay vút một cái là sẽ bỏ chạy mất tăm mất tích.

Các ngón tay đan vào nhau, ánh mắt của nàng đảo nhìn khắp mọi nơi, cố gắng phát huy mọi linh cảm.

Nàng lơ đãng nhìn đến chén trà trên bàn, a có cách rồi!

Nàng kín đáo lấy ra một bao thuốc xỏ ở bên hông, để tiện cho việc an toàn dạo chơi trên giang hồ, nàng đã rộng rãi tung tay mua rất nhiều vũ khí phòng thân, thuốc chỉ là một loại trong đó.

Nhìn gói thuốc, mắt nàng đặc ý nheo lại, ánh mắt gian trá bắn thẳng đến chỗ Thương Tuyết Lệ, đã bỏ nhiều tiền lại vênh váo như vậy đi vào thanh lâu trăng hoa, ta để người mềm oặt mà trở về.

Thừa dịp những nữ nhân bên ngoài bao quanh che kín, khiến hắn không rảnh nhìn về phía mình, nàng lén lút đem thuốc bột nhanh chóng rắc vào trong ấm trà, lắc lắc, xác định đã hòa tan hoàn toàn, mới rót một chén đặt lên trên khay.

Đại cáo thành công*, nàng lén lút trở về bên người Uyển Nhi, Uyển Nhi vẫn hết sức chuyên chú đánh đàn, không phát hiện Bối Bối có bất cứ điều gì khác thường.

Đàn xong một khúc, Uyển Nhi theo lệ cũ đi dâng trà khách nhân.

Bối Bối nhìn Uyển Nhi bưng khay trà, lập tức giành trước: “Uyển... Ách... Tiểu thư, để nô tỳ bưng nha. “

Mặc dù không hiểu sao hình như bộ dáng Bối Bối rất khẩn trương, Uyển Nhi ôn nhu cười một tiếng, sau đó đi tới trước mặt Thương Tuyết Lệ, hơi cúi người hành lễ: “Uyển Nhi tự bêu xấu.”

Bối Bối nhanh chóng đi theo hành lễ, sau đó mang trà qua dâng cho Thương Tuyết Lệ, mí mắt cụp xuống, giấu giếm những tia giảo hoạt, chỉ sợ bản thân sẽ lộ ra sơ hở.

Thương Tuyết Lệ cố gắng nhẫn nhịn, đến bây giờ hắn cũng không có nổi một cơ hội mở miệng, những... nữ nhân lú lú rú rú vương chân này làm cho người ta phát điên.

Hắn liền đưa tay qua tiếp nhận trà trong tay Bối Bối, uống một hơi cạn sạch để trút bực.

Nước trà vừa trôi xuống, những buồn bực ảm ức trong ngực hần thoáng bình ổn, ý nghĩ của hần cũng thông suốt. Hần đem chén trà đặt lại trên khay trong tay Bối Bối, không nhìn được lại nhìn nàng một cái, tại sao cứ có cảm giác cái... cô gái che mặt kia rất quen thuộc? Cặp... mắt kia hình như đã thấy ở nơi nào đó?

“Ủa? Uyển Nhi muội muội, nha hoàn Thúy Nhi của ngươi hôm nay đi đâu? Cái... nha hoàn này là ai a? Che mặt làm chi nè?” Một nữ nhân mặc sa mỏng màu tím tò mò đi tới trước mặt Bối Bối, đánh giá nàng.

“Chắc không phải là nha hoàn này đẹp hơn Uyển Nhi muội muội ngươi, nên ngươi cố ý bắt nàng che mặt hả?” Mặt khác một nữ nhân thân mặc hồng y che miệng mà cười, đuôi lông mày nhướng lên đầy châm biếm.

Mấy bà tám thói, nhìn cái gì vậy, thật là nhàm chán, vừa nghe lời này cũng khẳng định là các nàng bình thường thích bắt nạt Uyển Nhi nhu nhược.

“Các tỷ tỷ chê cười.” Uyển Nhi thờ ơ đáp một tiếng, sau đó xoay người muốn rời đi.

Thương Tuyệt Lệ cơ bản không biết các nữ nhân lục đục với nhau, sự tập trung chú ý của hần đều dồn trên người Bối Bối, ánh mắt bắt đầu xuất hiện tia nghi ngờ. Thấy các nàng muốn rời đi, hần không kiềm chế được thốt lên:

“Chờ một chút. Ngươi bỏ cái khăn che mặt ra.”

Đôi mi thanh tú nhú lại, giọng điệu của hần nghe phát ghét, còn tưởng bản thân thật sự là đại gia sao...

“Ôi, đại gia, không phải ngài để ý nàng chứ? Đại gia, người ta không đồng ý đâu.” Nữ nhân áo tím ôm lấy Thương Tuyệt Lệ, hồn dỗi đang đưa hần.

Mặt khác những nữ nhân khác cũng noi theo, bảy phương tám hướng xúm lại khiến mi tâm** của Thương Tuyệt Lệ nhăn lại, đồng thời, hần cảm thấy trong bụng có những âm thanh kỳ lạ, còn không kịp không chế, một luồng hơi khó chịu nhanh chóng phát tiết đi ra.

* Đại cáo thành công: việc lớn hoàn thành.

** Mi tâm : điểm giữa 2 đầu lông mày!

58. Q.1 - Chương 58: Ném Đá Xuống Giếng*

Mùi vị khó ngửi lập tức tràn đầy gian phòng, mọi người vội vã giải tán, chúng nữ nhân cùng che mũi, kinh ngạc nhìn Thương Tuyệt Lệ.

Còn Thương Tuyệt Lệ do bụng quặn đau, mặt sớm đã trắng bệch, lại vì bản thân trở thành trò hề mà chuyển sang màu đỏ tía, gân xanh nổi đầy trán, trên mặt xuất hiện đủ loại biểu cảm.

Nhìn lướt qua các nữ nhân đang xem mình bằng ánh mắt quái dị, hần bối rối cúi đầu rửa thầm, đưa tay ôm bụng nhanh chóng đứng lên, nhún người một cái, từ cửa sổ bay vút ra ngoài, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

...

Trở lại trong sương phòng của Uyển Nhi, Bối Bối không nhìn được nữa cười ầm lên: “Ha ha ha... Thật buồn cười, thật mất mặt, ha ha ha... Thúy Nhi, ta kể cho ngươi nghe nhé, mới vừa rồi...”

“Bối Bối, quân tử không nên ném đá xuống giếng.” Uyển Nhi cố gắng duy trì vẻ nghiêm trang trên mặt, đứng đắn nhắc nhở Bối Bối đang hí hửng, nhưng thấy Bối Bối cười ngả nghiêng, nàng cũng không nhìn được hơi nhếch lên khóe miệng, cái chuyện mất mặt như vậy, muốn cho người khác không cười... thật khó.

Thúy Nhi nghe Bối Bối kể lại sinh động như thật, nhìn không được cũng cười rộ lên, nhưng lại có chút không nỡ: “Bối Bối công tử, vị đại gia kia thật đáng thương.”

Nghe vậy, Bối Bối lập tức phản ứng, không chút nghĩ ngợi đứng vụt lên, mắt long lên đầy cảm phẫn: “Hắn đáng thương chỗ nào? Ta so với hắn đáng thương hơn nhiều, đồ keo kiệt, đừng nói cả một căn phòng nhỏ, ngay cả một cái góc nhỏ cũng không muốn bỏ thí cho người màn trời chiếu đất đến nghỉ một chút.”

Nhớ lại lúc ở vương cung hắn luôn tìm cách đuổi mình đi, càng nghĩ càng tức giận, Tô Bối Bối này từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ gặp tình trạng bị người khác ghét bỏ như vậy, cứ làm như nàng sống ở vương cung sẽ khiến cái... đồ phong lưu Cô Ngự Hàn kia mất mặt không bằng.

Khoan? Thương Tuyệt Lệ ra khỏi cung, chẳng nhẽ Cô Ngự Hàn cũng ra khỏi cung? Theo nàng biết, Thương Tuyệt Lệ luôn đi theo Cô Ngự Hàn. Hắn... đã phát hiện ra việc nàng biến mất hay sao?

Lắc lắc đầu, nàng lập tức loại bỏ sự chờ mong đang tràn lên trong lòng, nàng đang chờ mong cái gì a, chờ mong hắn đang lúc bận rộn tuyển phi, vui vẻ như vậy vẫn còn thời gian nhớ đến nàng sao?

Trong đầu, khuôn mặt với nụ cười tà ác của hắn bắt đầu xâm chiếm tư tưởng nàng, khiến lòng nàng vừa chua xót vừa phiền muộn, phiền chết được, không được nhớ hắn!

Uyển Nhi và Thúy Nhi cùng liếc nhau, không hiểu vì sao Bối Bối đang nổi giận dưng dưng như vậy, lại đột nhiên ỉu xìu giống như bong bóng cao su hết hơi, ủ rũ cúi đầu.

Nghĩ đến việc lần trước Bối Bối giúp chạy trốn, Uyển Nhi khẽ nhíu mày, đôi mắt sáng ngời: “Bối Bối, có phải người quen biết người kia? Hắn đuổi người đi nên người không có chỗ ở sao?”

“Không sai!” Bối Bối tức giận hừ nhẹ, ngay lập tức, khuôn mặt nàng trở nên ngờ ngàng, vội vàng lấy tay che miệng lại, con người khẽ xoay chuyển, hình như... đã nói điều không nên nói.

“Nói như vậy, mới vừa rồi, đại gia kia bị như vậy không phải tự nhiên... là do người...khụ khụ... giở trò hả?” Uyển Nhi nhíu mày.

Buông thông tay, Bối Bối đứng trước mặt Uyển Nhi chậm rãi cúi đầu nói: “Xin lỗi nha, ta đã trót đuổi khách quý của Bách Hoa Các các người rồi.”

Lúc này, đôi mày của Uyển Nhi chợt giãn ra, khẽ mỉm cười, ánh mắt chân thành tha thiết: “Nếu hắn đối với Bối Bối không tốt, Uyển Nhi cũng không cần tiền bạc của hắn.”

“Oa! Uyển Nhi, người đối với ta thật tốt!” Bối Bối mừng rỡ vô cùng, liền giang hai tay ôm lấy Uyển Nhi.

* Giấu đồ bím leo! - nhân lúc người khác gặp khó khăn mà đục nước béo cò, lấn tới...

59. Q.1 - Chương 59: Mua Dạ Minh Châu

“Khụ khụ khụ... Bối Bối công tử!” Thúy Nhi không nhận được phải nhắc nhở, mặc dù bây giờ Bối Bối công tử vận nữ trang, cũng rất giống nữ tử, nhưng, dù sao hắn vẫn là nam tử một trăm phần trăm!

“A? Sao, xin lỗi, ta... cái... kia... Ta không phải cố ý.” Bối Bối cuối cùng cũng nhận ra, gãi gãi đầu, nhớ ra bản thân mình trong mắt các nàng hiện giờ đang là nam tử, cổ nhân có nói nam nữ thụ thụ bất thân* mà!

Mặt Uyển Nhi thoáng ửng hồng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sao, ta biết người quá cao hứng thôi.”

Bối Bối gật đầu lia lịa, cho rằng mình lại gặp được người tốt, nơi này cũng không tệ lắm, trước kia Khả Y rất tốt đối với nàng, hiện tại lại gặp Uyển Nhi, so với việc sống ở vương cung tốt hơn nhiều!

Trong một gian phòng khách thượng đẳng của nhà trọ, Cô Ngự Hàn đẩy cánh cửa sổ chăm chú nhìn ra ngoài.

Liếc mắt qua những... cửa hàng dưới lầu, con người đen của Cô Ngự Hàn thăm tra soát mặt tiền các cửa hiệu, trong mắt lấp lánh tinh quang...

Chỉ một lát sau, hắn đóng cửa sổ lại, chậm rãi cầm lấy chén rượu ngon mà Anh Nhi đã hâm nóng sẵn, từ tốn nhấp môi: “Anh Nhi, Thương hộ vệ còn chưa trở về sao?”

“Dạ chưa ạ.” Anh Nhi trả lời.

Hắn nhíu mày, hồ hững đặt chén rượu xuống, trầm ngâm một lúc, trong mắt chợt gợn lên một tia cười gian xảo: “Anh Nhi, người đi dọc theo phố này, tìm mua hết dạ minh châu về cho ta.”

“A? Vâng” mặc dù Anh Nhi cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng ngoan ngoãn lĩnh mệnh, ý chỉ của Vương, chỉ cần phục tùng.

...

Thương Tuyệt Lệ cả người run rẩy từ nhà vệ sinh đi ra, mặt mũi tái xanh yếu ớt.

Kéo lê từng bước, hắn trở lại khách sạn.

...

Cô Ngự Hàn ngồi ở hoa viên phía sau khách sạn, nhìn cách đó không xa Thương Tuyệt Lệ đang đi tới, bước chân có phần khác lạ, khê nhượng mày kiếm: “Tuyệt Lệ, xem ra người ở Bách Hoa Các cũng tận tình hưởng thụ mà, còn đủ khí lực bước xuống giường không?”

Nghe thấy sự trêu chọc của Vương, Thương Tuyệt Lệ sắc mặt thay đổi, buồn bã thỉnh tội: “Vương, thuộc hạ hành sự bất lực, không nghe được tin tức gì về hướng đi của Bối Bối tiểu thư.”

Tiếp theo, hắn âm thầm nghiêng rằng: “Còn bị người ta ám toán.”

Không thể không kinh ngạc! Con người đen của Cô Ngự Hàn rung mình, lấy tu vi của Tuyệt Lệ, kẻ có thể ám toán được hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Có... nhìn rõ ràng là ai hay không? Bị thương ở đâu?”

Thấy thần sắc của Vương trở nên nghiêm túc, Thương Tuyệt Lệ lại càng xấu hổ, đấu tranh tư tưởng một hồi rồi mới ấp úng giải thích: “Thuộc hạ bất tài, là bị người... bị người ta hạ thuốc xổ.”

“Phi ỉ...” Cô Ngự Hàn vừa nhấp vào ngụm trà nóng lập tức phun trở ra, chỉ trong chớp mắt, đôi môi đang mím chặt của hắn dần dần nhích lên, sau đó biến thành một tràng cười to.

“Ha ha ha... Tuyệt lệ, người... rồi bị biến thành bộ dáng thế này sao ?”

Nghe tiếng cười vang dội, đôi mày rậm của Thương Tuyệt Lệ đã nhíu chặt lại càng thêm chặt, đôi mắt cũng co quắp, cuối cùng chỉ có thể cười khổ nghiêng rằng nghiêng lợi: “Thuộc hạ rất vinh hạnh được giúp Vương giải trí.”

Rốt cục cười đủ rồi, sắc mặt Cô Ngự Hàn trở lại đứng đắn, nghi hoặc hỏi: “Người là bị hạ thuốc xổ ở Bách Hoa lầu? Chứ không phải bị công kích?”

“Không. Thuộc hạ chỉ cảm giác thân thể của mình không ổn thì vội vã bỏ chạy.” Thương Tuyệt Lệ thành thật trả lời, nhớ ra phản ứng lúc ấy của những... nữ nhân ở đó, khuôn mặt của hắn lại lần nữa biến thành màu gan heo!

Cả đời này, chưa từng bị mất mặt như vậy, quả thực... muốn tìm cái hầm ngầm để chui xuống.

* Nam nữ thụ thụ bất thân: Nam nữ không được gần gũi nhau, từ bảy tuổi trở lên đã không được ngồi chung chiếu.

60. Q.1 - Chương 60: Kẻ Địch

Trong lúc bọn họ đang suy tính xem ai đã ám toán Thương Tuyệt Lệ, sắc mặt đang lạnh lùng của Cô Ngự Hàn đột nhiên trở lên nghiêm túc, hần quay đầu nhìn về phía hành lang bên kia, con người đen nheo lại, thần sắc trở nên cực kỳ đứng đắn.

Thương Tuyệt Lệ kỳ quái khi thấy phản ứng của Vương đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn theo, chỉ thấy cách đó không xa ở hành lang bên kia có ba người đi qua, trong đó, đứng ở giữa là một người mặc quần áo màu đen, trên mặt lộ ra quỷ khí không thể che dấu được, hơn nữa... trên người y tản ra hơi thở mang theo sức mạnh rất mãnh liệt, so sánh với hơi thở của Vương thì hầu như ngang bằng.

Bọn họ là ai?

“Vương, mấy người kia có phải...” Thương Tuyệt Lệ quay đầu, thấp giọng cẩn thận.

Thu tầm mắt về, Cô Ngự Hàn quay đầu trở lại, động tác tao nhã tiếp tục thưởng rượu, con người đen thoáng một tầng sắc lạnh: “Thái tử Hắc Phong quốc, cẩn thận một chút, đừng rước lấy phiền phức không cần thiết.”

“Tuân lệnh, thuộc hạ biết. Nhưng Hắc Phong quốc và Xích Diễm quốc luôn luôn bất hòa, lần này bọn họ trà trộn vào nhất định là có mục đích.” Ánh mắt Thương Tuyệt Lệ âm thầm đánh giá ba người, chăm chú nhìn vào gian phòng bọn họ đang đi tới.

Nhẹ nhàng mà tao nhã mà nhanh bạc môi, Cô Ngự Hàn không chút để ý: “Ừa.”

“Vương, có muốn... chiều nay thuộc hạ đi điều tra trước một chút không?” Thương Tuyệt Lệ thấy bọn người Hắc Phong quốc đi vào trong một gian phòng hảo hạng, mày rậm nhăn lại. Gian phòng của mấy người kia với gian phòng bọn họ đang ở cách nhau không xa.

“Không cần. Chúng ta lần này đi ra chỉ cần tìm được Bối Bối là tốt rồi.” Cô Ngự Hàn một mực từ chối, khéo môi theo thói quen lại hơi nhếch lên tà mị.

“...Phải. Chuyện thuộc hạ bị người bỏ thuốc có cần... tra hay không?” Nhắc tới việc này, Thương Tuyệt Lệ lại âm thầm cẩn thận, nếu để hần biết là ai, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người nọ!

“Có thể là người không được các cô nương Bách Hoa Các hoan nghênh thôi.” Ánh mắt lạnh lùng của Cô Ngự Hàn lại ẩn chứa chút không nghiêm túc, bạc môi hơi nhướng lên, tiếp tục giấu cợt một cách vô lương tâm.

“...” Tay Thương Tuyệt Lệ nắm chặt thành hai nắm đấm, cực kỳ buồn bực.

Trong sương phòng của thái tử Hắc Phong quốc.

“Thái tử diện hạ, chúng ta đến Xích Diễm quốc đã lâu như vậy, mà vẫn không tìm được Hắc Linh châu, có phải chúng ta tìm nhầm phương hướng rồi không?”

Nam nhân được gọi là thái tử lưỡi biếng ung dung ngồi dựa vào ghế nằm, ngón tay thon dài xoắn vòng quanh mái tóc dài đang lơ đãng buông xuống, đôi mắt sâu và đen như câu hồn, lưu chuyển ánh sáng lóng lánh.

Hần chính thái tử của Hắc Phong quốc... đệ nhất tuần mỹ mê người nhưng cũng nổi tiếng tà ác và phá hoại - Hắc Khi Dạ.

“Không có khả năng, quốc sư nói ngọc hắc diễm ở phương này, tất nhiên là không thể sai.” Hắc Khi Dạ trầm ngâm một chút, liền trả lời rất khẳng định.

Nắm chặt chén rượu, ánh mắt thái tử Hắc Phong quốc trở nên sắc bén, hần ngẩng đầu nhìn lướt qua hai người thuộc hạ: “Lôi Hành, Lôi Vân, mới vừa rồi các người có thấy cái kia nam nhân áo trắng ngồi ở trong viện hay không?”

Bọn họ liếc nhau, thái tử hỏi như thế... Chẳng lẽ có vấn đề gì?

Sắc mặt nghiêm túc trả lời: “Thái tử, có phải có phiền phức?”

Môi đỏ sắc bén hơi cong lên, Hắc Khi Dạ thông thả nói: “Không hẳn là như vậy, đó là Xích Diễm quốc vương Cô Ngự Hàn, nhưng hình như hắn không muốn gây phiền phức. Vậy chúng ta đây cũng không muốn mình dính vào phiền phức. Có hiểu không?”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Lôi Hành và Lôi Vân cùng đồng thanh trả lời.

61. Q.1 - Chương 61: Uyên Ương Số Khổ

Ngoại ô, trong một tòa miếu Quan Âm hương khói bao quanh nghi ngút, luồn quất trên cả những trụ bằng ven đường, thế giới tinh khiết làm ọi người đều cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Đi ra ngoài hít thở không khí, tinh thần của mọi người sẽ đều sáng khoái hơn.” Bối Bối đứng ở trên bậc thang, quay về hướng núi tuyết phía xa, hít một hơi khí lạnh buốt trong trẻo vào ngực, cảm giác trong lành dễ chịu.

Uyển Nhi và Thúy Nhi cùng lắc đầu, đầu tiên là Thúy Nhi pha trò: “Bối Bối công tử nhìn giống như con mèo nhỏ bị nhốt đã lâu.”

“A? Con mèo nhỏ? Ta giống như con mèo nhỏ?” Bối Bối trợn mắt tự trở vào mũi mình.

Sau đó, nàng bĩu môi: “Không sai, mặc dù ta rất thích mèo, nhưng lại nghĩ sẽ phải trở thành động vật nhỏ bốn chân, không cần thận một chút bị người ta giẫm lên không phải đi đời nhà ma sao? Xăng bậy nha.”

Thúy Nhi bật cười: “Bối Bối công tử, nô tỳ chỉ ví dụ thế mà.”

“Ta biết người chỉ ví như thế, ta chỉ thương cảm cho con mèo nhỏ, cảm khái cho đáng người nhỏ bé gặp phải nguy hiểm.” Bối Bối nói xong, tay vừa xoa xoa vào má, vừa thở dài thương cảm.

Lúc các nàng đi xuống bậc thang, bậc thang đối diện xuất hiện một bóng thư sinh đang tiến lại, bước chân của Uyển Nhi thoáng dừng lại, làm Bối Bối phản ứng không kịp suýt đụng phải.

“Nguy hiểm thật! Uyển Nhi, tại sao người đột nhiên dừng lại cũng không nói một tiếng, suýt nữa làm ta đụng phải người ngã xuống dưới rồi, thật nguy hiểm quá.” Bối Bối đi tới bên người Thúy Nhi, đứng song song cùng các nàng.

Đột nhiên, nàng cảm giác ống tay áo của mình bị kéo nhẹ, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thúy Nhi nháy mắt với nàng, khẽ ra hiệu đừng làm gì cả.

“Làm sao vậy?” Bối Bối nhỏ giọng hỏi.

Không trả lời, cằm của Thúy Nhi hất về phía vị thư sinh ở dưới bậc thang, dường như hắn đang nhìn về phía các nàng, sợ sệt không tiến bước.

Theo tầm mắt của thư sinh, ánh mắt của Bối Bối lướt qua trên mặt Uyển Nhi, cái gì? Uyển Nhi hình như đang thần thờ? Bộ dáng của Uyển Nhi làm ý nghĩ của nàng nhanh chóng xoay chuyển, chẳng lẽ... hai người bọn họ là một đôi uyên ương số khổ!

“Vị công tử kia gọi là Viễn Sinh, hắn cùng tiểu thư tâm đầu ý hợp, chỉ là... giá của tiểu thư quá cao, Viễn Sinh không có ngân lượng để chuộc thân cho tiểu thư.” Thúy Nhi nhỏ giọng thở dài.

Quả nhiên mà! Nàng đã đoán trúng thật, không có ngân lượng? Bề ngoài...

Nàng có rất nhiều, nhưng không biết có đủ hay không? Trở về phải tính toán xem.

Anh Nhi một mình đi vào khách sạn, theo phía sau người nàng là một đội ngũ công nhân khổng lồ kéo theo cái rương làm cho khách nhân đang dùng cơm tại khách sạn nhìn qua đều lé mắt.

Đi tới một chỗ hậu viện hẻo lánh, Cô Ngự Hàn và Thương Tuyệt Lệ đã sớm chờ ở đó, nàng bước qua hành lễ: “Nô tỳ khấu kiến công tử.”

Được cho phép, Anh Nhi quay đầu lại đuổi những công nhân này rồi đi, sau đó mở cái rương ra : “Công tử, nô tỳ theo lời công tử phân phó đã mua dạ minh châu về, tất cả dạ minh châu ở trong hiệu cầm đồ đều được mua sạch, nô tỳ cũng đã bảo từng chủ quán làm ký hiệu phân biệt rõ ràng trên dạ minh châu của mình.”

Thương Tuyệt Lệ hơi trở mắt đứng nhìn cái rương lớn chứa đầy dạ minh châu trước mắt. Tất cả đồng thời phát sáng, làm người ta phải loá mắt, hẳn không nhận được kỳ quái hỏi: “Công tử, chúng ta mua nhiều dạ minh châu như vậy đem về dùng trong vương cung sao?”

Trong vương cung thiếu dạ minh châu sao? Đương nhiên là không rồi!

62. Q.1 - Chương 62: Tìm Người

Đi tới trước cái rương một cách tao nhã, ngón tay thanh mảnh của Cô Ngự Hàn không chút để ý lướt thoáng qua dạ minh châu trong rương, ngẩng đầu, mắt phượng chớp khê, khóe môi nở nụ cười: “Lúc Bối Bối rời khỏi vương cung, mang đi hai viên dạ minh châu, người nói... nàng sẽ dùng như thế nào?”

“A, Bối Bối tiểu thư khẳng định sẽ mang dạ minh châu đi bán để đổi lấy ngân lượng.” Anh Nhi ánh mắt sáng lên, cũng hiểu ra thốt lên.

Nghe vậy, Thương Tuyệt Lệ cũng hiểu rõ không hề nghi hoặc nữa.

“Rất tốt, nếu biết ta sử dụng như vậy, các người có trách nhiệm tìm ra viên dạ minh châu thuộc về trong vương cung, sau đó mang kết quả nói cho ta biết.” Cô Ngự Hàn cười lạnh nhạt, nhẹ nhàng phân phó, làm ặt của Anh Nhi và Thương Tuyệt Lệ lập tức ỉu xiu, khổ sở thở dài.

Nhiều dạ minh châu như vậy mà bắt bọn họ đi phân biệt từng viên một sao?

Trời! Nhất thiết phải như vậy không.

Thấy vẻ mặt cầu xin của bọn họ, ánh mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn liếc nhẹ, tiêu sái rời đi, lúc đi qua bên người bọn họ, còn cất giọng quý dị dị thường bỏ lại một câu: “Ai bảo các người không trông coi tốt Bối Bối của ta!”

Thương Tuyệt Lệ và Anh Nhi toát mồ hôi lạnh nhìn nhau, muốn khóc, xem ra Vương sẽ còn ghi hận khá lâu!

...

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc đến lúc Anh Nhi và Thương Tuyệt Lệ thấy lại mấy viên dạ minh châu quen thuộc, bọn họ cảm động suýt rớt nước mắt.

“Tìm được rồi! Nhất định là hai viên này, nhanh, chúng ta nhanh bẩm báo cho Vương!” Anh Nhi cầm chặt dạ minh châu, không thể chờ đợi được.

...

“Vương, chúng ta tìm được dạ minh châu Bối Bối tiểu thư từ trong cung mang ra!” Anh Nhi ngay cả gõ cửa phòng cũng quên, vội vàng xông vào trong phòng Cô Ngự Hàn.

Tuy nhiên, nàng còn chưa biết được Vương có ở trong phòng hay không, đã cảm thấy đồ vật trên tay biến mất, một cơn gió nhẹ thoáng qua, dạ minh châu đã rơi xuống tay Cô Ngự Hàn.

Nhìn dạ minh châu trong tay, trong đôi mắt sâu thẳm của Cô Ngự Hàn xẹt qua một tia sáng mạnh mẽ, giọng vô cùng bá đạo: “Rất tốt, chúng ta đi tìm người thôi!”

Tiểu Bối Bối, xem còn có thể ham chơi đến bao giờ, chờ ta tìm được người... Hừ hừ...

Bàn tay Cô Ngự Hàn lấp lánh ánh hồng quang, nắm chặt lấy dạ minh châu, nhanh chóng bước ra khỏi phòng, cước bộ gấp rút như không thể chờ đợi được nữa.

“Thương hộ vệ, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được Bối Bối tiểu thư.” Anh Nhi mỉm cười rực rỡ, chạy theo sát bước chân của Vương.

Chỉ có vẻ mặt của Thương Tuyệt Lệ là lộ vẻ ảo não, tìm được rồi hẳn sẽ càng thêm thắm, Tô Bối Bối có thể hợp sức cùng Vương đối phó với hắn hay không.

Đột nhiên, hắn nhớ lại cái vụ tiết tháo đến mềm nhũn người lần trước, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh nữ nha hoàn che mặt đã làm hắn cảm thấy không thoải mái, trong phút chốc, trong ý thức mơ hồ xẹt qua một cái gì đó, rất nhanh, muốn bắt lại bắt không được...

Nghe xong tự thuật lung tung của Thúy Nhi, Bối Bối cuối cùng cũng biết được mối thương tâm trong lòng của Uyển Nhi.

Hai người bọn họ ngồi ủ rũ ở ngoài cửa sương phòng Uyển Nhi, bốn mắt cùng nhìn nhau.

“Bối Bối công tử, nên làm cái gì bây giờ? Tiểu thư mỗi lần gặp Viễn Sinh công tử xong tâm tình đều không tốt tới vài ngày, buổi tối ngủ cũng khóc.”

Thúy Nhi lo lắng lo lắng nhìn cánh cửa đóng chặt, ngúc ngoắc cổ, hy vọng có thể xuyên thấu qua cửa giấy nhìn vào bên trong. Bối Bối nhíu đôi mi thanh tú lại: “Trước hết để ta nghĩ biện pháp.”

63. Q.1 - Chương 63: Khách Quý

Bối Bối đưa tay xách cổ Thúy Nhi, kéo nhau đi tới một ngách nhỏ trên hành lang.

“Thúy Nhi, ngươi có biết Uyển Nhi muốn chuộc thân cần bao nhiêu ngân lượng?”

Thúy Nhi miệng mở to, mặt ủ mày chau đáp “Dạ, cần mười vạn lượng!”

Cái giá tiền này làm Bối Bối trố mắt, há hốc mồm, con người nàng muốn lột tròng: “Mười... Mười vạn lượng?”

Nàng sờ sờ túi tiền của mình, khoe miệng mím chặt, mang cả nàng bán đi cũng thu không đủ mười vạn lượng a!

...

Ban đêm, không khí đột nhiên trở nên rất lạnh, từng trận gió lạnh đập vào cửa sổ, phản phật phản phật hưởng ứng, gió lạnh từ khe hở cửa sổ tiến vào, muốn đem không khí cả phòng đông lại thành sương.

Bối Bối trốn trong chăn, quần lầy chăn, hàm răng run lên: “Vù vù, lạnh quá, buổi tối mùa đông ở nơi này không phải để cho người sống mà, lạnh chết ta! Ô ô, nhớ cái giường ở vương cung quá, còn cả chăn ở đó nữa, thật ấm.”

Trong đầu bất giác hiện lên khuôn mặt tuần tú đang nở nụ cười không một chút nghiêm chỉnh của Cô Ngự Hàn, mỗi lần nàng ngủ mà thấy lạnh, hắn đều đốt lửa trên người nàng, làm nàng nóng vô cùng...

Sau đó, trong lúc nóng đến mơ màng màng, hắn sẽ dùng thân thể nóng bỏng của hắn đem nàng thiêu đốt đến hầu như không còn, làm nàng cũng không rảnh mà biết thế nào là lạnh nữa, chỉ cảm thấy đã bị nhiệt năng của hắn đốt cháy hừng hực...

Nghĩ tới, nàng không khỏi cảm thấy trong lồng ngực nóng lên.

Vươn tay che khuôn mặt đã đỏ bừng, nàng khẽ lẩm nhẩm: “Tô Bối Bối, ngươi đang suy nghĩ cái gì a, trời ạ, chẳng lẽ ta bị hắn lây bệnh, biến thành sắc nữ!”

Nàng xấu hổ kéo chăn, che kín cả đầu óc, chui ở trong chăn nói nhỏ: “Hiện tại điều ta cần phải nghĩ nhất chính là thế nào mới có thể giúp Uyển Nhi chuộc thân, làm cho người có tình sẽ đến được với nhau, nhưng mà... không có tiền a, tức chết người đi được, nếu là cái tên đại vương Cô Ngự Hàn tôn quý có nhiều tiền kia ở đây nói tiền ắt có tiền liền, a... Lại nghĩ đến hắn rồi, đã bảo không nghĩ là không nghĩ mà...”

Trời vừa sáng, Bối Bối liền rời giường, không còn cách nào khác, tối hôm qua nhiệt độ đột nhiên giảm, nàng lạnh đến không ngủ được, chỉ có thể mang đôi mắt gấu mèo đi ra.

Duỗi thẳng người, theo thói quen nàng lại thông thả đi tới gian phòng của Uyển Nhi gõ cửa, đã thấy Thúy Nhi bưng chậu nước đứng hứng gió lạnh trước cửa.

Mặt nàng hiện rõ vẻ buồn bã, nhíu mày ưu phiền: “Thúy Nhi, Uyển Nhi vẫn không chịu mở cửa sao?”

“Đúng vậy, tiểu thư một mực không chịu mở cửa.” Thúy Nhi buồn bã, bất đắc dĩ nói.

Trong lúc Bối Bối muốn thử đi gõ cửa, ma ma Bách Hoa Các lắc lư cái thân phì nộn đi tới.

Mụ liếc liếc mắt nhìn hai người bọn Bối Bối, sau đó không chút khách khí gõ cửa phòng Uyển Nhi: “Uyển Nhi, mau đứng lên, có đại khách quý đến, chỉ danh muốn người ra hiến nghệ, ma ma cho người một khắc chuẩn bị, người lập tức trang điểm mặc trang phục thật đẹp đi ra hầu hạ khách nhân.”

Trong phòng vẫn hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động, ngay lúc ma ma sốt ruột muốn gõ cửa lần nữa, bên trong truyền ra thanh âm khẩn cầu của Uyển Nhi: “Ma ma, hôm nay ta không được khỏe, có thể cho các tỷ muội khác thay thế ta một lần được không?”

Thanh âm của nàng, yếu ớt mà mềm mại, có chút khàn khàn.

Ma ma vừa nghe, hung hăng nhíu mày: “Uyển Nhi, chỉ là đánh đàn, người đừng khiến a ma khó làm người, khách quý hôm nay không đặc tội được!”

Bối Bối thấy ma ma vẻ mặt cứng rắn, có chút khó chịu: “Uyển Nhi đã nói nàng không thoải mái, người...”

64. Q.1 - Chương 64: Bán Nghệ Không Bán Thân

“Người cầm miệng lại cho ta, Bách Hoa Các của ta nuôi dưỡng người không công đã là nể mặt Uyển Nhi nhiều lắm, một tên nam nhân như người mà cả ngày cứ bám riết lấy Uyển Nhi, có biết đã chuốc lấy bao nhiêu lời đồn đại nhảm nhí hay không, danh tiếng của Uyển Nhi sớm muộn gì cũng bị người làm hỏng thôi!” Ánh mắt sắc bén của ma ma chiếu thẳng về phía Bối Bối, như muốn phát tiết tất cả sự bất mãn gần đây.

Tiếp đó, ma ma quay ngược lại nhìn cửa phòng đang đóng chặt, cố ý gần giọng: “Uyển Nhi, nếu như lần này người tiếp tục chặn đường sống của Bách Hoa Lâu, đừng trách ma ma nhân tâm không nể tình mà đuổi người đi!”

Vừa dứt lời, cửa phòng lập tức bật mở, Uyển Nhi mặt mũi tiều tụy đi ra, nắm chặt ống tay áo của ma ma, khẩn thiết cầu xin: “Không, ma ma, chờ một chút Uyển Nhi sẽ ra tiếp đãi khách, thỉnh ma ma bớt giận, đừng đuổi Bối Bối đi.”

“Uyển Nhi không cần...” Bối Bối vội vàng ngăn cản.

“Bối Bối, ta không sao, Thúy Nhi, đi vào giúp ta trang điểm.” Uyển Nhi không để cho Bối Bối có cơ hội nói thêm, liền kéo Thúy Nhi vào phòng, cửa phòng lại một lần nữa đóng chặt.

Bối Bối chăm chú nhìn cửa phòng, khổ sở cúi đầu, hai bả vai ỉu rũ đầy bất lực, cảm giác được sự bất tài của bản thân!

Ma ma đắc ý liếc mắt nhìn Bối Bối, sau đó ngúng nguẩy mông núng nính bỏ đi.

Chỉ một lát sau, Uyển Nhi đã trang điểm xong, son phấn che bớt đi sự tiều tụy trên khuôn mặt nàng, thoát nhìn so với bình thường không có gì khác biệt, chỉ có ánh mắt không được linh động như trước.

Nàng đi tới trước mặt Bối Bối, nghiêm túc nhìn Bối Bối đang ỉu rũ: “Bối Bối, không cần lo lắng, lại càng không được cảm thấy có lỗi với ta, cho dù hôm nay người không có ở đây, ta cũng vẫn phải đi tiếp khách, đây là số phận của Uyển Nhi.”

Bối Bối trơ mắt nhìn Uyển Nhi và Thúy Nhi đi xa dần, tâm tư hỗn loạn, chỉ còn cách cố ép bản thân cố nghĩ ra một biện pháp, nàng phải làm như thế nào để có thể giúp Uyển Nhi thoát khỏi nơi này đây?

Đi vào phòng khách, phía sau bức rèm che đã được chuẩn bị sẵn một cổ cầm, Uyển Nhi khẽ nhìn xuyên ra bên ngoài, con người cứng lại, đã từng có rất nhiều nam nhân đến Bách Hoa Các, nhưng lần đầu tiên nàng thấy một nam nhân tuấn mỹ lại... âm lãnh như vậy.

Vận một thân áo đen lại càng làm cho người khác cảm giác như bị bức bách đến không thở nổi.

Chậm rãi nén sự sợ hãi trong lòng xuống, nàng nhẹ nhàng rảo gót sen tiến lên thì lễ: “Uyển Nhi xin ra mắt công tử.”

“Ừm... Người nhất định là hoa khôi của Bách Hoa Các, tên Uyển Nhi? Coi như có vài phần tư sắc.” Hắc Khi Dạ liếc mắt nhìn xuống, không một chút kiêng nể đánh giá Uyển Nhi, ánh mắt đầy vẻ phóng túng.

Bị ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc đến phát lạnh, Uyển Nhi se sẽ gật đầu: “Công tử, xin nghe Uyển Nhi đàn một khúc.”

Nói xong, nàng xoay người về chỗ để đàn phía sau bức rèm che, vội vàng như đang muốn lẫn trốn, cái...tên nam nhân này làm người ta cảm giác quá tà ma đáng sợ.

...

Tiếng đàn dật dìu lan nhẹ ra xung quanh, dào dạt âm vang khắp căn phòng, Hắc Khi Dạ hơi hơi nheo mắt, nửa nằm nửa ngồi trên ghế mềm đầy vẻ hưởng thụ, ánh mắt sắc bén thủy chung vẫn gắn chặt trên vóc dáng yếu diệu của Uyển Nhi, lửa nóng bắt đầu bùng bùng từ đáy mắt nhảy lên.

Phải nếm thử nữ nhân Xích Diễm quốc có mùi vị gì mới được, thử so xem có gì khác với nữ nhân ở Hắc Phong quốc của hắn?

Đôi môi đỏ tươi mê hoặc nhếch lên thành một nụ cười đầy gian xảo, Hắc Khi Dạ nhún người nhảy lên, một trận gió xẹt qua, bức rèm che hơi lay động, hắn đã đứng ở bên cạnh Uyển Nhi, thản nhiên đưa tay nâng cằm Uyển Nhi lên, đôi mắt sâu thẳm thoáng biến sắc.

Uyển Nhi sợ đến nỗi toàn thân đông cứng lại, nàng run rẩy nói: “Công tử, Uyển Nhi chỉ bán nghệ không bán thân, thỉnh công tử tự trọng.”

65. Q.1 - Chương 65: Nàng Ở Bách Hoa Lầu

Hắc Khi Dạ suông sã cười to: “Ha ha ha... Ta rất thích chiếm giữ những nữ nhân không chịu bán mình như ngươi!”

Vừa nói, hắn ghé sát gần nàng, môi đỏ mọng lướt nhẹ lên mặt nàng, cười gian dối dành: “Mỹ nhân, yên tâm, ta sẽ để ngươi nguyện ý bán cho ta!”

Lúc Thúy Nhi bưng trà vào, thấy tiểu thư bị nam nhân uy hiếp đang run rẩy lùi về phía sau, nam nhân thoát nhìn là người cực kỳ không nên chọc giận, nàng hoảng sợ thét chói tai: “Tiểu thư, ngươi muốn làm gì tiểu thư nhà ta?”

Tiếng thét sợ hãi đập vào tai Hắc Khi Dạ, hắn không nhịn được quay đầu lại, vung tay lên, một cơn gió đen cuốn lấy Thúy Nhi, chỉ bằng một chút công phu nhỏ bé, không biết Thúy Nhi đã bị cuốn bay tới tận phương nào, đồng thời cửa cũng bị gió đen đóng lại.

“Thình thịch!”

Cánh cửa khép lại, đồng thời khép chặt hoàn toàn những hy vọng của Uyển Nhi, nàng sợ hãi nhảy dựng lên, chạy vòng quanh bàn, đôi mắt sợ hãi đã lấp lánh nước: “Công tử, xin người đừng làm như vậy, Uyển Nhi sẽ... tiếp tục đánh đàn cho người...”

Hắc Khi Dạ nhếch mép cười lạnh, nhìn nàng chạy trốn, hắc cũng không vội, chỉ bước chậm chậm truy đuổi nàng, hưng phấn hưởng thụ việc đùa cợt vây khốn, con người đen trở nên tà ác: “Chưa có nữ nhân nào ta muốn mà không được!”

“Không... Cứu tôi với...” Uyển Nhi cuối cùng không nhịn được bật khóc, nhưng cũng không có một ai đến cứu nàng, chốn thanh lâu này mọi người đều đã quen với những giao dịch dơ bẩn kiểu này.

Trong lúc Hắc Khi Dạ đã mất kiên nhẫn muốn vồ lấy Uyển Nhi, cửa đột nhiên bị đá văng, Bối Bối vừa nhìn tình huống bên trong, lửa giận bốc lên ngàn ngút.

Nàng tiến lên che trước mặt Uyển Nhi, thân thể nhỏ xinh xem ra chỉ đến bả vai Hắc Khi Dạ, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh hoàng rống giận: “Thật quá đáng, người tốt cuộc có phải nam nhân hay không! Dĩ nhiên lại đi ăn hiếp một cái nữ tử tay trái gà không chặt, ta khinh bỉ người!”

“Sao? Người khinh bỉ ta?” Hắc Khi Dạ như là nghe được chuyện đùa nâng lên hàng mi đen, mắt nghiền ngẫm nhìn xuống Bối Bối.

Đột nhiên, mũi hắc như là có cảm giác không đúng... ngừng ngừng, ánh mắt lợi hại nhìn vào phần cổ Bối Bối sơ ý để lộ ra, ánh mắt hiện rõ vẻ hứng thú đầy gian ác: “Nhân loại nữ nhân?”

Thanh âm của hắc chỉ có Bối Bối nghe thấy, nàng vội vàng đề cao cảnh giác: “Người còn không mau cút đi, đừng để ta phải gọi người đuổi người đi!”

“Ha ha ha... Nhân loại, đã lâu rồi ta không được ăn thịt người rồi.” Ánh mắt Hắc Khi Dạ lóe ra một tia sáng khát máu đầy hưng phấn, còn không đợi Bối Bối kịp tiêu hóa hết những lời nói khủng khiếp của, hắc giống như lang sói lập tức chộp lấy Bối Bối.

Uyển Nhi, Thúy Nhi và Bối Bối cùng nhau hét chói tai ra: “A...”

Sau đó, trong một căn phòng, ba nữ nhân chạy tán loạn, bên trong đồ vật bị rơi rụng đổ vỡ, nhưng chẳng có bất kỳ ai để ý tới.

Cô Ngự Hàn từ trong hiệu cầm đồ đi ra, khóe môi vẫn nhếch lên: “Xem ra, tiểu Bối Bối quả thật vẫn chưa đi xa. Tuyệt Lệ, người mau điều động quan binh chỗ này đi tìm người, Tuyệt lệ?”

Nói hồi lâu, cũng không thấy Thương Tuyệt Lệ trả lời, Cô Ngự Hàn không chờ nổi liền nhú mày quay lại phía sau, thấy Thương Tuyệt Lệ đang ngơ ngẩn không biết nghĩ gì.

Anh Nhi thấy thế, đưa tay kéo kéo Thương Tuyệt Lệ, nhỏ giọng nhắc nhở: “Thương hộ vệ, công tử đang hỏi người kìa?”

Thương Tuyệt Lệ lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, ánh mắt hắc chăm chăm nhìn Cô Ngự Hàn, nói một cách khẳng định: “Công tử, thuộc hạ biết Bối Bối tiểu thư ở đâu rồi!”

66. Q.2 - Chương 66: Xà Đấu [1]

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn gần như lập tức túm lấy vạt áo của Thương Tuyệt Lệ, mắt phượng uy hiếp: “Nói mau, nàng ở nơi nào?”

“Khụ khụ khụ...” Thương Tuyệt Lệ bị Cô Ngự Hàn lắc một cái, thiếu chút nữa tắt thở.

Cô Ngự Hàn rất nhanh buông tay, kiểm chế tình cảm bản thân, khuôn mặt tuấn tú một lần nữa đeo lên mặt nạ nhàn nhã coi thường, nhưng trong lòng lại âm thầm tự giễu, xem ra hắc càng ngày càng không kiềm chế được dấy lòng đang vội vàng.

Thương Tuyệt Lệ điều chỉnh lại mạch suy nghĩ, sau đó dè dặt nhìn Cô Ngự Hàn, có chút khó nói: “Thuộc hạ hoài nghi, ngày trước tại Bách Hoa Các hạ thuộc xô thuộc hạ, nha hoàn che mặt nhất định là Bối Bối tiểu thư!”

Hắn vừa rồi luôn nhớ tới nha hoàn che mặt kia, cảm thấy ánh mắt của nàng rất quen thuộc, sau khi nghe Vương nói Tô Bối Bối ở gần đây, hắn lớn mật đem ánh mắt của nha hoàn che mặt so sánh với ánh mắt của Tô Bối Bối, gần như ngay lập tức, hắn liền đưa ra kết luận, nha hoàn che mặt nhất định là Tô Bối Bối!

Sững sờ một lúc, con mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn trợn to, gầm lên giận dữ: “Nàng ở thanh lâu? Chết tiệt, nàng dĩ nhiên cho ta chạy đến cái loại... địa phương này đi chơi, tốt, rất tốt! Da nàng thật sự quá ngứa ngứa!”

Nghiến răng nghiến lợi nói xong, quanh thân Cô Ngự Hàn hồng quang chợt lóe, thân hình hắn liền hóa thành một đoàn lửa đỏ bay nhanh ngược về hướng hắn đã đi qua - Bách Hoa Các!

Trong Bách Hoa Các, thỉnh thoảng truyền ra tiếng thét chói tai hoảng sợ.

Trong một lúc hỗn loạn, Bối Bối đẩy Uyển Nhi, vừa vội lại vừa loạn: “A... Uyển Nhi, người đi trước, không cần lo cho ta.”

“Không được, ta không thể bỏ lại người cùng Thúy Nhi, người đi trước, người hắn muốn là ta.” Uyển Nhi trở tay đẩy Bối Bối rời đi, cục diện giữa hai người hình thành thế giằng co.

Thúy Nhi sợ hãi nhìn nam nhân đang càng ngày càng tới gần, thất thanh hô to, cả người nàng phát run: “Các người đừng cãi cọ, hắn đã tới rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

Hắc Khi Dạ lười biếng chậm rãi bước đi thong thả từng bước, cười đến rét căm căm: “Các người như con thú bị dồn vào đường cùng, càng nhìn càng làm cho người ta thật hưng phấn.”

Đột nhiên, con mắt đen láy tối tăm của hắn thoáng nhìn, quét về phía Bối Bối, tàn ác thích thú nheo lại: “Nhưng mà... hoa khôi Bách Hoa Các, ta bây giờ trái lại không hề muốn người, mà là muốn người bên cạnh người đang nữ giả nam trang kia... Ta hiện tại rất muốn rất muốn! Ha ha ha...”

“Cái... Cái gì? Bối Bối người...” Uyển Nhi ngây dại, Thúy Nhi không thể tin nhìn Bối Bối chăm chú.

Bối Bối không rảnh để ý tới sự kinh ngạc của các nàng, mắt đen của nàng chuyển động, muốn tìm kiếm phương pháp có thể thoát thân, bỗng nhiên, mắt nàng thấy mấy cái cửa sổ thật to đang mở rộng, bên cạnh cửa sổ đang phấp phới một cái trưởng rèm.

Cúi đầu, nàng nhỏ giọng nói: “Nếu hiện tại người hắn muốn là ta, chờ một chút ta sẽ chạy tới chỗ hắn rồi đi sự chú ý của hắn, sau đó lợi dụng rèm cửa sổ theo đó trượt xuống phía dưới, các người nhân cơ hội đó chạy đi biết không?”

“Không...” Uyển Nhi cùng Thúy Nhi đồng thanh phản bác, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Bối Bối ngăn lại.

“Không còn thời gian, tên kia nhìn là biết có bản lĩnh thực sự, hiện tại thừa dịp hắn khinh địch chơi đùa với chúng ta, chúng ta phải nắm lấy cơ hội... Bảo trọng!”

Bối Bối không hề do dự đứng lên, mặt mày hớn hở giang hai tay nghênh đón Hắc Khi Dạ, liếc mắt đưa tình mập mờ nói: “Nhìn thấy công tử đẹp trai mà lại thích ta như vậy, ta liền...”

Thấy nàng đột nhiên tươi cười rạng rỡ chạy tới, Hắc Khi Dạ quả nhiên sửng sốt một chút, tranh thủ lúc hắn còn chưa kịp hiểu ý định của mình... nàng liền...

“Ta lại càng thêm muốn chạy trốn!” Bối Bối thừa dịp hắn kinh hoàng trong nháy mắt, nghiêng người né qua hắn, lợi dụng đà thân thể đang chạy nắm chặt trưởng rèm dài chấm đất, nhún người bay ra ngoài cửa sổ.

“A...” Sau khi đưa người từ khoảng không bay ra, Bối Bối cảm giác thân thể của mình nhanh chóng rơi xuống, nàng nhắm chặt mắt, trong lòng sợ hãi rùng rợn.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Hắc Khi Dạ sa sầm, lửa giận nhét đầy ngực, hắn dĩ nhiên... Bị một nhân loại đùa giỡn!

Không thèm để ý hai nữ nhân còn lại, hắn vận công, quanh thân gió đen cùng bụi đất nổi lên, thổi quét rồi đuổi theo ra ngoài cửa sổ: “Nhân loại nữ nhân, lần này người ... Thật sự chọc giận ta!”

Giữa không trung, Bối Bối như nghe thấy Diêm Vương rống giận tới đòi mạng, hơn nữa hình như đã ở giữa không trung, nàng kinh hãi, mắt mở ra một cái khe nhỏ, rất không may mắn... Nàng liền thấy anh tuấn nam

nhân làm cho người ta lông tơ đều dựng hết lên kia đang đi ra đuổi theo nàng, hơn nữa quanh thân hắt gió đen như thể muốn chụp đến nàng!

“A... mẹ ơi, người ...đây là khinh công gì á, sao lại nhanh như vậy, a... Không cần thổi tới đây, cầu ... cầu ai... Cứu mạng a...”

Bối Bối đã sợ đến hồn phi phách tán, chỉ có thể dựa vào bản năng hô thét.

“Hừ! Như vậy liền hô cứu mạng rồi, để cho người thử nghiệm mùi vị trước khi chết nha!” Hắc Khi Dạ cả người phi thân, rơi vào một chỗ trên nóc nhà, hai tay vịn lên gió lốc màu đen, vung lên, kinh phong sắc bén xé rách không khí, thẳng tắp bắn về phía màn vải Bối Bối đang túm.

Hắn muốn làm gì?

Ánh mắt Bối Bối nhìn theo đạo gió đen có thể đánh chết người, thấy nó bổ về phía trưởng rèm nàng đang túm, ánh mắt của nàng hoảng sợ đến muốn rút ra ngoài: “A... Không cần a, mẹ ơi, người là đồ thổi nam nhân, dĩ nhiên bắt nạt ta như vậy, ta... Ta... Ta không chơi nữa...”

Khi nàng đang kêu trời gọi đất, trưởng rèm phát ra “Xoạt” một tiếng, vỡ tan, từ từ toác ra...

Trơ mắt nhìn trưởng rèm rách ra, hai tay Bối Bối trên không trung cào cào khắp nơi, nhưng không tìm được thứ gì có thể ngăn cho nàng không rơi xuống.

Cảm thấy cơ thể đang rơi xuống nhanh chóng, Bối Bối tuyệt vọng nhắm mắt lại: “A... Cô Ngự Hàn, mau tới cứu ta a, ô ô ô... Ta không muốn chết đâu, Cô Ngự Hàn...”

Đến ranh giới tuyệt vọng, trong đầu nàng xẹt qua thân ảnh của Cô Ngự Hàn, không chút nghĩ ngợi liền gọi tên của hắn, thần ơi phật ơi, đem Cô Ngự Hàn biến lại đây cứu... cứu ta đi.

“Ô ô ô... Cô Ngự Hàn, nếu người không tới cứu ta, ta... Ta liền... Ta liền thật sự sắp xong đời nha... Ta còn không muốn chết mà, ô ô ô...”

Khi đến gần cánh cửa tử vong, nàng không thể ngăn chặn sợ hãi tim đập thành thịch, mất đi kiểm chế, sinh mệnh sắp mất đi ăn mòn sự kiên cường bên ngoài của nàng, khiến nàng không ngừng run rẩy, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

Chết, ai không sợ? Trơ mắt chỉ có thể chờ chết, càng thêm làm cho người ta kinh hãi.

Trong lúc sợ hãi sự tử vong bao vây nàng, nàng cảm thấy bên hông mình căng thẳng, hình như có cái gì đem cuốn lấy nàng, mà nàng cũng không rơi xuống nữa.

67. Q.2 - Chương 67: Xà Đấu [2]

“Khụ khụ khụ... rắn ... Khụ khụ khụ...” Nàng dần dần bình tĩnh lại, chậm rãi nhìn theo đuôi rắn mới thấy đuôi rắn hóa ra ở trên thân nam nhân đang đuổi giết nàng.

Nàng không thể tin được, trông mắt thiếu chút rơi ra ngoài: “Hắn... Hắn là... Xà yêu...”

Khó trách lúc trước hắn nói... thật lâu không có ăn thịt người. Trời ạ! Tại sao nàng lại gặp được một con rắn khổng lồ như vậy a! Rắn to ở nước này... Với nàng cũng thật là hữu duyên mà!

“Sao rồi? Mới vậy đã sợ hãi sao?” Hắc Khi Dạ lắc lắc cái đuôi, nàng cũng theo đó mà ở giữa không trung rung động.

Bối Bối kinh hãi đến mất đi ngôn ngữ, chỉ có thể căng mắt mà nhìn cái mặt tuần mĩ lấp trên cái thân rắn, đầu óc từng đợt trùu lạnh, nàng thật muốn ngất đi quá!

“Nếu như người dám ngất xỉu đi, ta sẽ đem thịt trên người của người, từng khối, từng khối cắn xuống.” Hắc Khi Dạ lạnh lùng nhìn về mặt của nàng vì sợ hãi mà không thốt nên lời, trong ngực cảm thấy vui vẻ cực kỳ.

Bối Bối cố gắng cất tiếng nói: “Ta... Ta không có ngắt.”

Nàng bây giờ chính là muốn sống không được chết cũng không xong!

Hơi lạnh từ đuôi rắn xuyên qua lớp quần áo, thấm vào da thịt nàng. Nàng cảm thấy máu trong cơ thể nhanh chóng hạ nhiệt độ, có lẽ... sẽ ngưng kết thành băng chẳng.

“Ha ha ha... Người biết không, nhân loại xưa nay chưa từng có người dám trêu chọc ta!” trong mắt Hắc Khi Dạ tràn đầy những tia sắc lạnh tàn bạo.

Chậm rãi, mặt của hắn mờ nhạt dần trong cơn gió đen, sau đó, biến thành đầu rắn và ngẩng lên trời phun ra cái lưỡi đỏ.

“A...” Bối Bối trơ mắt nhìn đầu rắn nhanh chóng hướng về mặt nàng mà nhào tới.

“Cô Ngự Hàn cứu mạng a...”

Lúc Hắc Khi Dạ chuẩn bị cắn mất đầu Bối Bối, trong nháy mắt, Cô Ngự Hàn rống lên giận dữ rung trời kèm theo đó hỏa diễm đột ngột phóng đến:

“Buông nàng ra!”

Đột nhiên phía ót Hắc Khi Dạ bị hỏa diễm tập kích đánh tới, sức mạnh cường đại làm hắn kinh hãi, không kịp ăn Bối Bối. Hắn vội buông nàng ra, đem Bối Bối ném về phía Cô Ngự Hàn, ngăn trở công kích, sau đó nhân cơ hội xoay vài cái trên không trung, biến ảo thành hình người một lần nữa và đáp lên nóc nhà.

...

Cô Ngự Hàn ôm chặt lấy Bối Bối, toàn thân hạ xuống nóc nhà phía bên kia.

Vừa đứng ổn định, Cô Ngự Hàn liền lo lắng đem toàn thân Bối Bối xem xét cẩn thận trên dưới một lần, con người anh tuấn lộ vẻ vội vàng, vô cùng lo lắng, tiếng nói có chút run rẩy hỏi nàng:

“Bối Bối, người thế nào? Có... bị thương chỗ nào không? Mau nói cho ta biết, chỗ nào bị thương rồi?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, thấy lại gương mặt ngày đêm tưởng niệm, Bối Bối từ hoảng sợ mà chậm rãi hoàn hồn.

Thoát được sự uy hiếp tính mạng, trong một thoáng nàng liền nhào vào trong lòng hắn, túm chặt lưng áo của hắn khóc lớn: “Oa... Người tại sao đến chậm như vậy, ô ô ô... Thật đáng sợ, có xà yêu, còn muốn ăn thịt ta, ô ô ô... Ta sợ...”

“Chớ sợ chớ sợ, có ta ở đây. Ai cũng không dám ăn người, ngoan.” Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, dịu dàng an ủi. Bao nỗi tức giận muốn hung hăng trừng phạt nàng trên đường đi của hắn đã hoàn toàn tiêu tan thành mây khói.

Nàng ngẩng đầu, hai tay vẫn gắt gao nắm chặt vạt áo của hắn, nhìn lên hắn cao cao, nước mắt mê mang và sự yếu ớt cùng khiến nàng ý lại: “Người sẽ bảo vệ ta sao?”

“Phải!” Hắn không chút do dự hứa hẹn với nàng, con người đen tuyền ra tia sáng kiên định.

Bối Bối cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm, tuy nhiên, khi tầm mắt của nàng vô tình liếc về phía Hắc Khi Dạ thì toàn thân lại không ngừng run rẩy.

Đúng lúc này, Thương Tuyết Lệ cùng Anh Nhi cũng vội vã chạy tới, Thương Tuyết Lệ nhún người một cái bay vọt tới trước mặt Cô Ngự Hàn: “Vương.”

“Bảo vệ tốt Bối Bối.” Cô Ngự Hàn đem Bối Bối giao cho Thương Tuyết Lệ, con người đen nghiêm túc nhắm lại, ánh mắt lạnh lẽo mãnh liệt bắn về phía Hắc Khi Dạ ở đối diện.

Trong chớp mắt, cả người hắn hóa thành một đoàn hỏa diễm bay đến một bên của Hắc Khi Dạ, cùng Hắc Khi Dạ đứng giằng co.

“Xích Diễm quốc vương, người như thế nào mà tới thật kịp thời? Cũng muốn ném thử thịt nhân loại mới mẻ sao? Ta có thể cân nhắc chia cho người một nửa.” Ánh mắt Hắc Khi Dạ tàn ác không chút kiêng nể hướng về phía Bối Bối.

Bối Bối nhìn không được lại run lên, ánh mắt của Hắc Khi Dạ như muốn ăn thịt người làm toàn thân nàng thấy phát lạnh, cảm giác bản thân như cá đang nằm trên thớt chờ người tới làm thịt.

“Thương Tuyệt Lệ, người nói Cô Ngự Hàn có thể đánh thắng được yêu quái kia sao?” Bối Bối có điểm lo lắng hỏi.

Đảo cặp mắt trắng dã, cái gì mà yêu quái, ở thế giới của bọn họ, nàng là yêu quái mới đúng!

“Người kia là thái tử Hắc Phong quốc – Hắc Khi Dạ, tu vi rất cao.”

“A? Thái tử? Cái... kia Hắc Phong quốc là yêu quái quốc sao?” Bối Bối nghĩ đến cả quốc gia đều là xà yêu, nếu là tất cả đều biến thành rắn, chẳng phải là... Nghĩ tới đây đất toàn rắn là rắn, cả người nàng nổi đầy da gà.

...

Cô Ngự Hàn lạnh lùng nhìn Hắc Khi Dạ, trên môi mỉm cười, vân đạm khinh phong, pha lẫn châm chọc: “Người cho là tất cả mọi người đều là dã thú như người sao?”

Nghe được lời châm chọc của Cô Ngự Hàn, môi hồng của Hắc Khi Dạ chép một cái: “Dã thú? Ta thích từ hình dung này. Vậy để ta dã thú này đến lãnh giáo xem tu hành của quốc vương Xích Diễm quốc cao bao nhiêu!”

Vừa nói, Hắc Khi Dạ liền hướng tới Cô Ngự Hàn mà phát ra công kích...

Bối Bối hồi hộp nhìn trận đánh phía đối diện, thấy Hắc Khi Dạ không chút lưu tình công kích tới Cô Ngự Hàn, lòng nàng thất lại đến hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Thương Tuyệt Lệ, người không cần phải bảo vệ ta, nhanh đi giúp Cô Ngự Hàn đánh lui xà yêu kia.” Bối Bối đưa tay đẩy Thương Tuyệt Lệ, khẩn trương thúc giục nói.

Nhú nhú mày, Thương Tuyệt Lệ như núi bất động: “Vương lệnh ta ở đây bảo vệ người!”

“Người người nên đi bảo vệ là Cô Ngự Hàn, không phải ta. Người không nhìn thấy Hắc Khi Dạ đang rất hung ác tấn công hấn sao? Nếu hấn bị thương thì làm sao bây giờ?”

Bối Bối càng xem phía đối diện đánh nhau lại càng lo lắng, Hắc Khi Dạ kia căn bản là dã thú, xuất thủ tàn nhẫn đến nỗi người không hiểu một chút công phu như nàng cũng nhìn ra!

...

Trận đánh diễn ra thật sự kịch liệt, Cô Ngự Hàn sau khi thử dò xét Hắc Khi Dạ, vung lên một mặt cười lạnh, con người đen đột nhiên trở nên lạnh lẽo:

“Người không nên đụng đến nữ nhân của ta.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy trong tay của hấn hồng quang phụt ra, thẳng tắp đánh về phía ngực Hắc Khi Dạ. Hắc Khi Dạ tránh không kịp, đã trúng một chưởng, bị rung động đến rơi từ trên nóc nhà xuống.

“A, Cô Ngự Hàn thắng!” Bối Bối thích thú hoan hô.

68. Q.2 - Chương 68: Xà Vương

Cô Ngự Hàn quay đầu lại, nở nụ cười thắng lợi với nàng, nháy mắt mấy cái với vẻ không nghiêm túc, tặng cho nàng một cái hôn gió.

Đột nhiên, Bối Bối thấy Hắc Khi Dạ biến ảo thành cự xà, cái đuôi dài nhân cơ hội quăng mạnh về phía Cô Ngự Hàn...

“Cẩn thận!” Thương Tuyệt Lệ và Bối Bối cùng đồng thanh kinh hô.

Cô Ngự Hàn tinh thần hưng phấn, mặc cho Hắc Khi Dạ mạnh mẽ cuốn chặt lấy, hấn gầm nhẹ một tiếng, vận công ghì chặt lấy đuôi rắn...

Nhìn thấy Vương bị Hắc Khi Dạ cuốn lấy, Thương Tuyệt Lệ khẩn trương hô to: “Vương, mau biến thân!”

“Cô Ngự Hàn...” Bối Bối sợ hãi nhìn con đại xà kia quấn lấy hấn, xoay người muốn nhào tới, quên mất rằng bản thân đang đứng trên nóc nhà.

“Thương Tuyệt Lệ, mau trông coi nàng!” Cô Ngự Hàn trong lúc chiến đấu vẫn để ý nàng, lớn tiếng nói, thấy nàng liều lĩnh đi tới, hấn vừa tức vừa vội, nữ nhân ngu ngốc, tưởng mình biết bay sao, không thấy được dưới chân là nóc nhà à!

Thương Tuyệt Lệ vươn tay kéo Bối Bối trở về: “Người định làm chi, còn cho rằng mình liên lụy Vương chưa đủ sao?”

“Vậy người đi cứu hấn đi, nhanh đi a!” Bối Bối hét to đáp trả.

Cô Ngự Hàn bị đuôi rắn của Hắc Khi Dạ cuốn lấy thoát không nổi, hấn muốn biến thân, chỉ là... nếu để Bối Bối thấy thân thể thực sự của hấn...

“Tuyệt Lệ, che mắt Bối Bối lại!” Suy nghĩ một chút, hấn quay đầu hạ lệnh.

Thương Tuyệt Lệ đã sớm muốn làm như vậy, Vương một mực không biến thân chắc chắn là có quan hệ đến tên tiểu quỷ nhát gan Tô Bối Bối này.

“Này này này, người sao lại bịt mắt ta, ta muốn nhìn Cô Ngự Hàn thế nào? Người cái... tên rùa, Vương bắt dẫn này, không đi cứu chủ tử của mình lại còn làm chuyện nhằm chán này, này này, buông...” Bối Bối muốn đẩy cái tay đang che mắt nàng của hấn, nhưng sức lực không bằng người.

Thấy nàng không nhìn thấy, con mắt lạnh lùng của Cô Ngự Hàn dần dần chuyển sang sắc đỏ, chỉ một lát sau, thân thể của hấn từ từ nhạt dần trong hồng quang.

“Ầm Ầm Ầm...” Chỉ một thoáng, giữa không trung tối sầm thấp thoáng bóng dáng hai con cự xà cuộn vào nhau chiến đấu, tiếng hô vang vọng tận mây xanh.

Ầm thanh kinh thiên động địa truyền đến tai Bối Bối, khiến nàng càng thêm lo lắng không thôi, ý nghĩ chợt lóe qua, nàng bất ngờ cắn vào cổ tay Thương Tuyệt Lệ đang bịt mắt mình.

“A...” Thương Tuyệt Lệ bất ngờ bị đau bàn tay đang che mắt nàng theo phản xạ buông ra.

“Cô Ngự Hàn thế nào ...” Bối Bối vừa mở mắt đồng thời cất tiếng hỏi, tuy nhiên, khi nàng nhìn thấy cảnh tượng hai cự xà đang giao đấu giữa không trung, ánh mắt chết sững lại.

“Này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con rắn màu đỏ kia... Hình như đã gặp qua...” Nàng ngơ ngác nhìn quang cảnh chiến đấu, đầu óc bắt đầu trở nên mụ mị.

Thương Tuyệt Lệ thấy bộ dáng ngây dại của nàng, hừ hừ: “Nơi này của chúng ta là xà giới, người là nhân loại xông đến đây, xà loại chúng ta so với loại rắn thấp kém cái người nhìn thấy ở nhân gian không giống nhau! Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn Vương, nếu không phải Vương hiện ra người thật, sẽ bị Hắc Khi Dạ cuốn chết!”

“Người nói... Cái con rắn lớn màu đỏ kia là Cô Ngự Hàn sao?” Bối Bối bắt đầu trở nên lắp bắp.

“Không sai. Xích hồng sắc thực thân là chính là Vương cao quý nhất của Xích Diễm quốc chúng ta!”

Bối Bối không biết phải phản ứng như thế nào, Cô Ngự Hàn là một con rắn, như vậy... lúc ở vương cung, nàng chẳng phải là tối nào cũng cùng một con rắn hoan ái, sau đó ôm một con rắn ngủ, Trời... Trời ạ, nàng đã cùng một con rắn...

Nhìn cự xà xích hồng sắc ở giữa không trung, nàng vô phương đón nhận, đầu óc choáng váng, sau đó kích động bịt tai lại, mặt tái nhợt lắm lắm: “Không có khả năng, không có khả năng, nhất định là ta bị ảo giác, nhất định là ta bị ảo giác, không phải thật sự, hắc không phải xà, không phải...”

...

“A ——” Hắc Khi Dạ kêu ai oán một tiếng, từ giữa không trung té thẳng xuống dưới, rơi xuống trên mặt đất, trong nháy mắt khôi phục hình người, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắt phun ra.

Cô Ngự Hàn đồng thời biến lại hình người, thân ảnh phiêu dật an toàn hạ xuống, hắt đáp cho Hắc Khi Dạ một cước, hừ lạnh: “Bổn vương ghét nhất là bị người ta túm cổ, ngươi không chỉ đụng đến nữ nhân của ta, còn túm cổ ta, muốn tìm chết sao!”

“A...” Hắc Khi Dạ bị thương rên rỉ một tiếng, lúc này, hai tên thủ hạ của hắc mới chạy tới đỡ lên.

“Thái tử điện hạ, người sao rồi?”

Hắc Khi Dạ phần hện nhìn chằm chằm Cô Ngự Hàn, nhưng bị thương nói không ra lời.

“Mang chủ nhân các ngươi chạy trở về Hắc Phong quốc đi.” Cô Ngự Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn chúng.

“Thái tử điện hạ, chúng ta đi.”

...

Thương Tuyệt Lệ ôm theo Bối Bối đang mất hồn hạ xuống mặt đất, Cô Ngự Hàn hoàn toàn không biết thực thân của mình đã bị Bối Bối phát giác, hắc cười híp mắt đi tới nghênh đón: “Tiểu Bối Bối, ta đánh kẻ địch chạy rồi.”

Tuy nhiên, Bối Bối chỉ dăm dăm nhìn hắc, miệng hết ngậm lại há ra, nhưng thủy chung vẫn không phát ra được bất kỳ thanh âm nào, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong quay cuồng, cả người không ngừng run rẩy.

Cảm thấy nàng có chút khác lạ, khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn thu lại vẻ đùa cợt, đưa tay kéo nàng lại gần, con ngươi đen lo lắng: “Tiểu Bối Bối, ngươi làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

“Không được đụng vào ta!” Bối Bối đột nhiên đẩy ra hắc, lui lại phía sau vài bước, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi.

“Ngươi là hồng xà đã đuổi theo ta ở rừng mai sao?” Thật vất vả, nàng mới khàn khàn cất tiếng hỏi.

Nàng đã biết! Cô Ngự Hàn bắn về phía Thương Tuyệt Lệ một tia mắt hàm chứa ý tứ trách cứ vô cùng rõ ràng, ngay lập tức, hắc quay sang nhìn nàng, khóe môi mỉm cười, tiến lại gần nàng, ôn nhu dỗ dành: “Tiểu Bối Bối, người...”

Nhìn hắc, Bối Bối lắc đầu không ngừng lui về phía sau: “Đây không phải sự thật, nhất định là ta nằm mơ, nằm mơ ...”

Liên tiếp bị hoảng sợ và ngỡ ngàng đến mức không thể chịu nổi, nàng cảm thấy ót càng ngày càng lạnh, cuối cùng, rốt cục vô phương chống đỡ, hai mắt khê đảo, người mềm nhũn ngã xuống.

“Bối Bối!” Cô Ngự Hàn hoảng hốt, thân hình chớp động, nhanh chóng tiến lại đỡ được thân thể đang trượt xuống của nàng.

“Anh Nhi, gọi đại phu.” Cô Ngự Hàn vội vã thốt ra một câu, rồi nhanh chóng ôm Bối Bối phi thân quay lại nhà trọ.

Trong phòng hảo hạng của nhà trọ, ầm lò thêm một cái rồi lại một cái, Bối Bối trong lúc mê man vẫn một mực kêu lạnh.

“Lạnh, lạnh quá...”

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua, Cô Ngự Hàn rốt cục nhịn không được nắm chặt vạt áo đại phu, nụ cười trăm năm nay luôn luôn không đổi giờ khắc này đã hoàn toàn biến mất, đôi mắt anh tuấn trầm trầm,

không nhin được hết lên : “Rốt cuộc là nàng bị sao vậy? Tại sao một mực kêu lạnh?”

69. Q.2 - Chương 69: Một Chút Thù Lao

“Công tử xin kiên nhẫn một chút, lão phu đang chẩn đoán bệnh.” lão Đại phu từ tốn khuyên nhủ.

“Công tử, trước hết để cho đại phu chẩn đoán bệnh đã.” Thương Tuyệt Lệ mặc dù thấy bệnh trạng của Tô Bối Bối kỳ quái, nhưng Vương lo lắng như vậy cũng vô dụng a.

Khẽ cắn môi, Cô Ngự Hàn buông tay đại phu ra, sau đó ngồi bên cạnh giường, đưa tay cầm thật chặt đôi tay lạnh như băng gần như không hề có nhiệt độ của nàng, đau lòng khi thấy mặt mũi nàng tái nhợt.

Đại phu sau khi bắt mạch kiểm tra, thở dài một hơi.

“Công tử, vị cô nương này mắc tâm bệnh, có khả năng nàng đã trải qua một việc rất kinh khủng, cho nên mới làm cho tâm thần bây giờ cực kỳ không ổn định.” Đại phu đặt cổ tay Bối Bối xuống.

“Ta nên làm như thế nào?” Cô Ngự Hàn đôi mày nhíu chặt, hần biết... nàng nhất định vì chuyện hần là răn khiến cho sợ hãi, hơn nữa trước đó suýt bị Hắc Khi Dạ ăn tươi nuốt sống, những việc như vậy đã vượt qua phạm vi thừa nhận của nàng.

“Ta... trước kê một phương thuốc yên giấc cho vị cô nương này uống vào, chờ nàng ngủ một giấc rồi tỉnh lại, sẽ không có việc gì, nhưng muốn trừ tận gốc bất an của nàng, phải nhờ vào sự giúp đỡ của mấy người các người.”

Đại phu nói xong, liền theo Anh Nhi đi ra ngoài viết phương thuốc .

“Tuyệt Lệ, người cũng đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Gian phòng đột nhiên trở nên rất an tĩnh, yên tĩnh đến làm cho lòng người trở nên sốt ruột.

Cô Ngự Hàn tỉ mỉ dùng chăn quấn chặt quanh nàng, nhưng nàng vẫn không ngừng run rẩy, cuối cùng, hần chui vào ổ chăn, ôm chặt nàng vào ngực, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm nàng.

Dần dần, nàng không run rẩy kịch liệt nữa, lúc này Anh Nhi đã bưng thuốc đi vào.

“Vương, thuốc của Bối Bối tiểu thư sắc xong rồi.”

“Mang lại đây ta giúp nàng uống.”

Cô Ngự Hàn ôm Bối Bối ngồi dậy, đưa thìa thuốc đến tận miệng nàng, tuy nhiên, Bối Bối theo bản năng cau mày chống cự không chịu nuốt nước thuốc đắng vào trong miệng.

“Bối Bối, mở miệng ra uống thuốc.” tay chân Cô Ngự Hàn có chút lóng ngóng, lớn như vậy, đây là lần đầu tiên giúp người khác uống thuốc, nàng lại nhả ra toàn bộ, thật đúng là không nể mặt hần, dù vậy, hần cũng kiên nhẫn dỗ dành nàng.

Anh Nhi khóe mắt nhíu lại khi nhìn động tác không thuận mắt chút nào của Vương, cuối cùng rốt cục không nhin được: “Vương, để nô tỳ giúp.”

Cô Ngự Hàn cau mi, thần sắc có chút lo lắng, con người đen hơi chuyển, rồi ném luôn thìa đi: “Không cần... Đưa chén thuốc cho ta.”

Ngậm thuốc vào trong miệng, hần cúi đầu, áp lấy môi nàng, bá đạo dùng đầu lưỡi mở khuôn miệng đang khép chặt của nàng ra, đẩy nước thuốc đi vào.

“Ngô, đắng...” Bối Bối mồm vẫn càu nhàu những tiếng kháng nghị không rõ ràng.

Cô Ngự Hàn vẫn ngậm chặt lấy môi nàng, cố chấp đem nước thuốc đắng ngắt buộc nàng uống hết, một giọt cũng không bỏ phí.

Anh Nhi vội vàng quay đi chỗ khác, khuôn mặt thoáng ửng hồng, Vương thật đúng là không kiêng kỵ gì hết.

Bối Bối cảm giác bản thân vừa trải qua một giấc mộng rất dài, trong mộng, có rất nhiều rắc rối quẩn quít lấy nàng, nàng sợ hãi thét chói tai, nhưng không có ai chịu đến cứu nàng.

Nàng cố chạy, khổ sở chạy trốn trời chết, nhưng vẫn không thể thoát khỏi những con rắn lớn đang đuổi theo mình, cuối cùng, khi nàng suýt bị những con rắn này ăn thịt, thì bị một con cự xà toàn thân đỏ rực cuốn lấy, rồi bay lên không trung.

Không biết tại sao, nhìn thấy cự xà này nàng cũng không thấy sợ hãi, ngược lại lại có cảm giác an tâm vì được cứu trợ, thân thể hồng xà rất ấm áp, nàng cảm giác thân thể lạnh như băng của mình dần dần hấp thu được hơi ấm của hồng xà, dần dần không còn lạnh nữa.

Theo bản năng, nàng đưa tay ôm lấy cái “Gối ôm lớn” bên người, cọ cọ mặt vào bên huggie trở thành cái ôm lỏng, khoe môi nhếch lên thành một tia sáng kiêu mị rất thỏa mãn.

“Cô Ngự Hàn...” Nàng vẫn lẩm nhẩm nói mơ.

Thanh âm của nàng rất mơ hồ, mang theo âm thanh rên rỉ nhẹ nhàng, khiến tim huggie trở nên mềm yếu, môi huggie không tự chủ hơi nhếch lên, mày kiếm giãn ra, cúi xuống hôn lên mặt nàng vài lần: “Tiểu Bối Bối, ta thật cao hứng khi nghe người gọi tên ta trong mộng.”

Ngoài cửa sổ, trăng sáng chậm chậm treo lên cao.

Cô Ngự Hàn yên lặng nhìn khuôn mặt đang ngủ rất bình yên của nàng, rốt cục mỉm cười yên tâm, giằng co lâu như vậy, cuối cùng nàng cũng không nhớ khổ sở, cũng không run rẩy nữa.

Cúi đầu, cọ sát nhẹ nhàng hôn lên môi cánh sen của nàng, vươn đầu lưỡi liếm ướt môi nàng: “Tiểu Bối Bối, sau này không cho phép người đẩy ta ra như vậy một lần nữa biết không? Nếu không... sẽ trừng phạt người, người rời cung trốn đi nợ nần này ta còn chưa tính sổ với người.”

Giọng nam trầm thấp nhẹ nhàng nỉ non, huggie không nhịn được lại chọt lên môi nàng một cái: “Thật sự là tiểu yêu nữ mê hoặc người ta mà.”

“Thấy hôm nay người mệt như vậy, liền buông tha người ột lần, nhưng mà... vẫn còn phải lấy một ít thù lao.”

Nỉ non bên vành tai của nàng, huggie vươn đôi bàn tay to ấm áp rất không khách khí luồn vào áo nàng, thoải mái vò nắn hai vật tròn trịa non nớt mềm mại trên người nàng, lực tay không mạnh không nhẹ rất vừa phải.

“Ừm...” Theo bản năng Bối Bối thoải mái rên rỉ, cong người lên hưởng về phía bàn tay đang vuốt ve của huggie.

Thấy phản ứng chân thật của nàng, khoe miệng Cô Ngự Hàn khẽ nhếch lên thành một nụ cười, hôn phớt lên môi nàng một cái: “Cô bé ngoan!”

Cuối cùng có một chút thỏa mãn, huggie mới rút tay ra, nhưng vẫn cố lướt khe qua xương quai xanh của nàng, giọng khàn khàn chứa đầy yêu thương:

“Thôi ngủ ngoan, tiểu bảo bối của Bổn vương.”

Sau đó, huggie cũng hơi mệt mỏi nhắm mắt lại, ôm nàng cùng nhau nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm, ánh sáng yếu ớt xuyên qua lớp tuyết dày thật dày, hắt lên cửa sổ, thành một cái bóng nhợt nhạt rớt xuống mặt đất.

Mí mắt Bối Bối hơi nhấp nháy, trong khung cảnh ấm áp từ từ tỉnh giấc, ánh mắt vẫn híp lại mê man, đã lâu không có một giấc ngủ ngọt ngào như vậy!

Trong lúc nàng vẫn uốn éo nỉ non than thở không muốn dậy, mộng nàng đang yên lành trong chăn đột nhiên bị người ta vỗ một cái hoàn toàn bắt ngờ.

“Dậy ngay, con heo nhỏ.” Đi cùng tiếng phát là một âm thanh đầy nam tính chọt vang lên bên tai nàng.

70. Q.2 - Chương 70: Vận Động Buổi Sáng

Cơn buồn ngủ trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, Bối Bối mở to hai mắt, theo phản xạ lập tức quay đầu, nụ cười tuần mi khiến cho người ta phải thở dốc của Cô Ngự Hàn đập ngay vào mắt.

Trong nháy mắt, hồi ức như thủy triều cuộn cuộn chảy vào trong đầu, nàng vừa kinh vừa sợ lại vừa say đắm nhìn hắn chăm chăm: “Người người người... Người là xà!”

Vươn tay, kéo cơ thể đang muốn tránh xa của nàng ôm chặt vào lòng, hắn nường mảy, không chút đứng đắn nói: “Đúng vậy, ta là xà, một con cự xà màu đỏ, nhưng cũng là... nam nhân của ngươi!”

Nếu nàng sợ rắn, đã vậy, hắn càng phải xuất hiện nhiều trước mặt nàng, khiến nàng thích ứng dần với thân thể của hắn!

Nhìn phong thái ngả ngớn quen thuộc của hắn, trong chốc lát Bối Bối đã lại bị mê hoặc, không biết nên phải sợ hay phải cúi đầu để chống lại sắc đẹp mê người của hắn, ô ô, hắn anh tuấn khôi ngô như thế khiến nàng kinh hãi tới mức không đứng dậy nổi!

Nhưng... nàng cũng không thể đón nhận một con... rắn, nghĩ đến cảnh một con rắn dài thượt, trườn trườn trên mặt đất, toàn thân nàng muốn phát run.

“Người buông ta ra, người người này... cái con hồng xà hèn hạ kia.” Nàng không thể kiềm chế nỗi sợ hãi run rẩy nói.

Nhất định là hắn, khi nàng rơi đến sườn núi chính hắn đã cuốn nàng ngủ, lại còn ác liệt truy đuổi nàng, hù dọa nàng!

Cô Ngự Hàn khẳng khẳng dùng tới cả chân để kẹp chặt lấy nàng, đôi mắt đen nhánh hài hước dò xem nàng: “Nếu ta hèn hạ, vậy hèn hạ tới cùng nha! Tiểu Bối Bối, nghe rõ ràng cho ta, bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải học để thích ứng với ta, bởi vì... chúng ta sẽ triển miên dây dưa một khắc cũng không xa rời.”

“Ta không cần! Buông... ra buông... ra, ngươi là đồ vô liêm sỉ, đồ rắn nghe không hiểu tiếng người, quỷ hẹp hòi, có phải ngươi vẫn hận ta kẹp đuôi ngươi nên mới giam cầm ta, đường đường một con rắn vương mà còn thù dai như vậy sao...” Bối Bối vừa sợ vừa đỏ mặt phản kháng, không chút kiêng nể gì mà mắng chửi hắn luôn.

Trong lòng vẫn run rẩy như trước, nhưng lạ lùng là không phải do kinh hãi, theo bản năng của nàng cho biết, hắn sẽ không thương tổn nàng.

Nghe tiếng nàng mắng như rỗng ngâm hồ gầm, Cô Ngự Hàn chỉ miễn cưỡng chớp mi một chút, chứng kiến cái cảnh dù sợ sệt nhưng vẫn không ngần ngại mắng chửi hắn của nàng, khiến tâm trạng hắn cực tốt, ít nhất, nàng cũng không dùng cái hành động làm người ta tức giận là đẩy hắn ra nữa, xem ra, ngủ xong một giấc khả năng thích ứng của nàng đã cao hơn nhiều.

Cuối cùng, hắn ngoáy ngoáy lỗ tai, quyết định không thể cứ cam chịu cái hành động lộn xộn cứ như đang cố tình đốt lửa trên cơ thể hắn của nàng, nghiêng người, đè lên nàng, ngang ngược chặn lấy đôi môi đang lải nhải của nàng: “Tiểu Bối Bối, tinh thần ngươi đã tốt như vậy, chúng ta liền hoạt động có kích thích một chút nha.”

Nàng ngủ no rồi, hắn đói bụng mấy ngày, ăn uống còn chưa đã đây: “Không... Ừm ừm...” Bối Bối vừa mở miệng cự tuyệt, liền bị bạc môi của hắn chặn lấy, chỉ có thể phát ra âm thanh ư ư kháng nghị.

Sức lực của nàng căn bản không bằng hắn, Cô Ngự Hàn chỉ cần nhẹ nhàng đã kéo y phục của nàng ném ra bên ngoài trường rèm, da thịt nóng bỏng của hắn khiến nàng mềm nhũn.

Con người đen nóng bỏng lóng lánh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng đang muốn kháng cự rồi không nhịn được lại rơi vào trầm luân, khuôn mặt đỏ bừng bừng rất mê người, đối với phản ứng sinh lý của nàng, bây giờ hắn còn hiểu rõ hơn chính bản thân nàng, thử hỏi, tiểu hồng mao* làm sao đấu lại đại dã lang* chứ!

Bị hấn hun đốt đến mơ mơ màng màng, nàng không tự chủ được dần dần đáp lại, đầu óc đều chảy ra như tương bần, hoàn toàn quên mất sợ hãi cũng như sự xâm lược của hấn.

“Ừm ừm ô...”

Trong trường rèm, xuân sắc kiều diễm, thanh âm rên rỉ nhẹ nhàng cùng hơi thở thô ráp gấp gáp của nam nhân không ngừng truyền ra khiến cho người nghe phải đỏ mặt cúi đầu.

Hậu quả của việc vui thú, nàng bị hấn gây sức ép, lăn qua lăn lại khiến từ xương sống đến thắt lưng đều đau nhức!

Bối Bối kéo hai chân mềm nhũn, bước tiến từng bước từng bước ở trên hành lang, bên người, một mỹ nam anh tuấn nhắm mắt bám dính lấy nàng.

“Cưng ơi, tiểu Bối Bối, người muốn đi đâu?” Cô Ngự Hàn không để ý tay của hấn bị nhéo tới ửng đỏ, kiên trì ôm chặt lấy eo lưng mềm mại của nàng.

Ngoảnh mặt đi không thèm nhìn tới hấn, Bối Bối trong lòng ngũ vị đều đủ cả, rõ ràng là muốn chạy trốn khỏi cái... tên xà nam này, nhưng mà... cuối cùng hết lần này đến lần khác bị mê hoặc xui lờ ở trong lòng hấn, lại dây dưa một lần rồi lại một lần, còn khiến cho lưng mình mỗi như đến mức không còn cảm giác gì nữa.

“Tiểu Bối Bối, người không nói người muốn đi đâu, chúng ta liền trở về tiếp tục làm cái việc khiến cho người khác đều phải đỏ mặt tía tai kia đi!” Hấn cúi đầu, hơi nóng cuồng nhiệt phả đầy vào vành tai nàng, từ góc độ này nhìn lại, có thể thấy được da thịt phía trong vạt áo của nàng toàn vết hôn của hấn, hấn càng cười càng thêm đắc ý.

Nghe giọng hấn thì thầm mấy chuyện xấu xa, Bối Bối đột nhiên dừng chân, hung hăng quay đầu lại trừng hấn, mặc kệ hấn là cự xà đáng sợ: “Người còn dám nói! Đều tại người, nếu không phải người, hiện tại ta cũng không cần đi một bước run rẩy một bước, người người người... Người không phải có ba nghìn hậu cung sao? Trở về mà lâm hạnh** các nàng a, làm sao lại cứ quẩn quít lấy ta!”

Ánh mắt nàng vốn đã long lanh, vì tức giận lại càng thêm lấp lánh rực rỡ.

“Trời ơi, tiểu Bối Bối, cơn tức của người đột nhiên lớn như vậy, có phải là ghen rồi không? Hóa ra tiểu bảo bối của ta có lòng với ta như vậy!” Cô Ngự Hàn nhanh chóng ôm lấy nàng, cười híp mắt hôn nhẹ lên môi nàng, sau đó nhanh chóng lùi lại trước khi nàng kịp trợn mắt lườm hấn.

Nghe được ba chữ “Tiểu bảo bối”, Bối Bối càng thêm phát hỏa, trong ngực mơ hồ cảm thấy đau nhói, nàng mím môi, nắm chặt nắm tay quơ quơ trước mặt hấn: “Cô Ngự Hàn, ta cho người biết, Bối tiểu thư không phải cái món đồ chơi bảo bối quý quái gì của người, người nên bớt nói những câu khiến cho người ta nôn mửa nữa đi!”

Đuôi lông mày nhíu lên, hấn đưa tay giữ lấy nắm tay nhỏ bé của nàng: “Tiểu bảo bối, người chính là món đồ chơi bảo bối của ta không phải sao.”

Sau đó, hấn ghé sát vào nàng, nháy mắt mấy cái, ánh mắt trở nên nóng bỏng: “Người không phải cũng coi ta như cái đại âm lô, cái gối ôm mềm mại mà? Lúc ngủ còn ôm rất vui vẻ, hơn nữa còn lăn qua lăn lại rất đã ghiền nha.”

Oanh, mặt của nàng đỏ bừng, người này... có hiểu cái gì gọi là kín đáo không chứ, giữa ban ngày ban mặt lại công khai nói ra chuyện kia của bọn họ, Hừ! Đúng là đồ xà nam mặt dày đầu óc chưa được khai phá! Mặc dù vậy nghe được hấn giải thích như thế, nàng lại cảm thấy cảm giác đau nhói trong lòng giảm bớt một chút, cũng có chút... vui vẻ.

Nhưng mà... Nàng phải mặc kệ cái đồ xà nam da mặt dày này!

Vì vậy, nàng tiếp tục buồn bực đi ra ngoài, nửa kéo nửa đẩy nhưng vẫn ở trong lòng hấn, bởi hấn vẫn dính thật chặt.

“Tiểu Bối Bối, người chấp nhất như vậy là muốn đi đâu đây?” Cô Ngự Hàn nghiêng người một cái, liền đem thân thể nhỏ xinh của nàng ôm lấy, ả, không có biện pháp, thấy chân nàng mềm nhũn đi lại khó khăn, hấn

không nở mà, huống chi hẳn là kẻ đầu sỏ khiến cho nàng biến thành như vậy.

Đắn đo một lúc, nàng quyết định hướng về phía hẳn cúi đầu: “Dẫn ta đi Bách Hoa Các.”

Không biết Uyển Nhi cùng Thúy Nhi hiện tại thế nào ?

* Tiểu hồng mao : con mèo nhỏ.

* đại dã lang: sói lớn hoang dã. ->> thú tính ngập trời!! haizz!!

** Lâm hạnh : ừm, là cái việc mà anh Hàn vừa làm với Bối Bối trong lúc khởi động buổi sáng á.

71. Q.2 - Chương 71: Bị Đánh Tiểu Thí Thí

Ừ ừ cạc cạc chẳng hiểu vì sao bị nhìn trừng trừng, hơn nữa, ánh mắt hẳn thì hung tàn còn bộ dáng cứ như muốn đem nàng nuốt sống. Nàng chỉ quen với vẻ mặt cột nhà của hẳn, tình huống hiện tại... khiến cho nàng bị dọa đến hoảng sợ.

“Người người... Người trừng như vậy làm cái gì. Ta phải đi xem bạn tốt của ta là Uyển Nhi cùng Thúy Nhi ra sao, chẳng nhẽ cũng không được sao...”

Nàng vừa nói đầu óc liền ngay lập tức thanh tỉnh, nghĩ được một chuyện rất trọng yếu thiết thực.

Vừa đổi ngữ điệu, nàng vừa dè dặt nhìn hẳn, cảm thấy có chút không ổn, nuốt nuốt nước miếng: “Cô Ngự Hàn, ta hỏi người một vấn đề được không? Thương Tuyệt Lệ nói nơi này là xà giới, người là xà vương của Xích Diễm quốc,... Có phải những người khác đều là... xà?”

Nghiêng người liếc mắt dò xét nàng, Cô Ngự Hàn tức giận khi thấy nàng vẫn nhấn mạnh cái chữ ‘xà’ này, cứ như xà khiến nàng ghét không bằng: “Không sai, nơi này là xà giới, tất cả mọi người là xà loại.”

Nói vậy... Uyển Nhi cùng Thúy Nhi cũng là xà loại!

Sắc mặt Bối Bối thay đổi mấy lần, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Dù các nàng là hai con rắn nhưng cũng là rắn tốt, nàng Không sợ! Đúng... Chỉ cần các nàng không biến mình trước mặt nàng thì nàng Không sợ!

“Như thế nào, còn muốn đi tìm nàng sao?” Cô Ngự Hàn thu hết vào đáy mắt vẻ mặt giễu giụa của nàng.

“Đương nhiên muốn.”

“Không sợ rồi sao?” Tâm hẳn không nhịn được âm thầm cảm thấy vui vẻ.

Ngẩng đầu lên, nàng phản bác rất có đạo lý: “Ta vẫn sợ rắn, nhưng mà, các nàng đều là rắn tốt, cho nên, các nàng là bạn tốt của ta.”

“Ta đây thì không phải rắn tốt sao? Không cần quên là ai cố gắng quên mình cứu người!” Cô Ngự Hàn không phục nhắc nhở nàng, vì nàng chấp nhận người khác nhanh chóng như vậy mà cảm thấy không vui.

Nghe vậy, miệng Bối Bối mấp máy, không biết nên nói cái gì. Đúng vậy, hẳn cũng không xấu, nàng tại sao lại sợ hẳn?

Thấy nàng trầm mặc không đáp, Cô Ngự Hàn mày kiếm ngạo nghễ vung lên, phiết môi: “Mặc kệ, người sợ cũng tốt mà không sợ cũng tốt. Dù sao không lâu sau người sẽ là xà hậu của ta!”

“Cái gì, người nói cái gì nhầm nhứ vậy. Ta là người, làm sao có thể biến thành vương hậu của người. Người đi tìm mỹ nhân ở trong cung của mình đi.” Bối Bối kinh hãi không ít, nghĩ đến bản thân biến thành rắn, trườn trườn đi trên mặt đất, nàng liền cảm giác thấy hoang đường.

Được rồi, nàng thừa nhận, việc nàng hiện tại không chịu nổi sự dụ dỗ của xà vương cũng rất hoang đường, ô... là nàng không có khí phách.

Nhắc tới điều này, tâm tình Cô Ngự Hàn thoáng chuyển biến tốt đẹp một ít, hai tay của hắn đưa ra trước ngực, sau đó để sát vào nàng, cái mũi anh tuấn ở cổ của nàng mà ngửi ngửi: “Tiểu Bối Bối, trên người của người mùi người ngày càng nhạt, mà xà loại mùi vị cũng càng ngày càng đậm.”

“Sao có thể như vậy?” Bối Bối có chút hơi sợ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn không giống như đang hù dọa mình.

Bạc môi nhếch lên, hắn đưa tay chạm vào bụng nàng, cười đến tà ác: “Đương nhiên có khả năng. Bởi vì phân thân của ta sẽ ở trong cơ thể người càng ngày càng nhiều, ngày nào đó người có mang cục cưng của ta. Sau đó mùi nhân loại sẽ không còn sót lại chút gì, khi đó, người chính là xà mù mù rồi.”

“Xà mù mù... Ta không cần!” Bối Bối hoảng sợ động động tay của hắn, rồi nhảy ra thật xa, đề phòng nhìn hắn.

“Cô Ngự Hàn, ta cảnh cáo người, người sau này không được chạm vào ta.”

Nàng thà chết đi còn hơn, cùng một cơn mưa mây mưa thất thường còn chưa đủ hay sao, còn muốn làm xà mù mù? Đánh chết cũng không cần, vừa nghĩ tới có tiểu xà ở trong bụng mình giật giật đi, nàng không khỏi rung mình một cái.

“Không cần?” Cô Ngự Hàn nguy hiểm nheo lại con ngươi đen. Phản ứng cự tuyệt mạnh mẽ của nàng đã làm tổn thương đến lòng kiêu ngạo của hắn rồi, có bao nhiêu nữ nhân tha thiết ước mơ hài tử của hắn, còn cầu không được!

“Nếu như người nói không cần làm xà mù mù, vậy không cần đi xem bằng hữu của người cái gì mà Uyển Nhi.” Hắn nhàn nhàn nhìn nàng, trong mắt mơ hồ xẹt qua một tia căm tức. Hừ, nữ nhân này thiếu sự dạy dỗ mà.

Trong lúc Bối Bối muốn chỉ trích hắn, Thương Tuyệt Lệ đi tới.

“Vương, thuộc hạ đã dựa theo phân phó đi gặp Uyển Nhi cô nương, nhưng mà ma ma nơi đó nói nàng không thoải mái, không tiếp khách.”

Bối Bối sững sờ, cuối cùng cũng tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Thương Tuyệt Lệ, nàng ngẩng đầu, mặt hạnh trưng trưng: “Cô Ngự Hàn, người tìm Uyển Nhi làm chi? Cảnh cáo người, đừng đem tà ác tư tưởng của người đối phó với Uyển Nhi. Uyển Nhi đã có người thầm yêu trộm nhớ rồi.”

“Tư tưởng tà ác của người?” Hắn bấm tay búng vào trán của nàng.

Kỳ thật sau khi tìm được nàng, hắn cũng đã điều tra rất rõ ràng cuộc sống gần đây của nàng, bao gồm cả việc nàng ở Bách Hoa Các đã từng làm cái gì, nếu không nàng cho là hắn sẽ khinh địch như vậy mà buông tha nàng đến ở cái loại địa phương như Bách Hoa Các sao.

“Vậy người lệnh Thương Tuyệt Lệ đi gặp Uyển Nhi làm cái gì?” Bối Bối như trước không yên lòng.

“Người không phải muốn thay nàng chuộc thân sao? Người hiện tại đã không muốn, ta đây cũng không cần tốn bạc.” Cô Ngự Hàn lạnh lùng nhìn nàng.

Bối Bối bất chấp rụt rè nhào vào lòng hắn, nắm chặt vạt áo của hắn: “Không nên, chúng ta lập tức đi giúp Uyển Nhi chuộc thân.”

“Hừ, hiện tại đã không sợ ta rồi sao, còn dám nhào tới mạnh như vậy, khung xương của ta đều sắp bị tháo rời luôn.” Cô Ngự Hàn ngoài miệng thì ai oán, hai tay cũng rất tự động ôm lấy thắt lưng của nàng, nghiêm phạt bằng cách cầu nàng một cái, nhưng lực đạo lại hết sức nhẹ nhàng.

“Người ở, ta đi là được.” Bách Hoa Các, hắn thực sự một chút cũng không muốn cho nàng đến!

“Không cần, ta muốn đi. Nếu như người không mang ta cùng đi, ta liền tự len lén đi!” Bối Bối phẩy đầu, ánh mắt rất kiên quyết.

“Người... Không ngoan!”

“Ba!” Tay Cô Ngự Hàn từ lưng nàng trượt xuống, đánh cái mông mềm mại của nàng.

“Đau đau, bắt nạt tiểu nữ tử sao là anh hùng hảo hán.” Bối Bối ồn ào kêu, có chút then thùng liếc mắt nhìn Thương Tuyệt Lệ đang đứng ở một bên, may may hần rất thức thời đứng ở phía sau.

Lập tức, con người đen của nàng hơi chuyển, vừa cười tủm tỉm lấy lòng: “Người mang ta theo đi mà, người anh hùng như vậy, sẽ không mặc kệ ta đáng thương phải không?”

“Thật sự muốn đi như vậy?” Hần đưa tay lướt qua sợi tóc phía vành tai nàng, con người đen rất mềm mỏng vì nàng làm nũng, cho dù biết nàng có mục đích khác, nhưng mà cảm giác hưởng thụ cũng thật thích. Nhưng hần sẽ không nói cho nàng, tránh sau này nàng sẽ dùng chiêu này để đạt được mục đích.

“Đúng!” Bối Bối nặng nề gật đầu.

Ngay sau đó, nàng tươi cười rạng rỡ ôm lấy hần, ra tay trước chiếm lợi thế: “Cám ơn!”

Sắc mặt Thương Tuyệt Lệ không tốt lên lên nhìn Bối Bối quay về lại ôm trong ngực Vương muốn làm gì thì làm, cơn tức giận đã nhẫn nhịn lại bùng lên, lại nhớ đến đã từng bị nàng hạ thuốc xổ đến chết đi sống lại thì lửa giận càng thêm bốc mãnh liệt, thế nhưng... Hần chỉ có thể nín nhịn.

72. Q.2 - Chương 72: Hần Rất Không Đàng Hoàng

Bối Bối sành sỏi dẫn đường cho Cô Ngự Hàn bọn họ từ cổng sau tiến vào Bách Hoa Các. Khi nàng vừa bước vào trong sân, liền gặp Thúy Nhi mặt mày ủ rũ đang ngồi trên cầu thang. Thấy bọn họ đi vào, Thúy Nhi lập tức nhảy dựng lên hướng về phía nàng nghênh đón.

“Bối Bối công tử, người rốt cục đã trở về. Người có gặp vấn đề gì không? Nam nhân kia có làm người bị thương không? Lâu như vậy mà người không trở lại, ta cùng tiểu thư còn tưởng rằng... Cho là... sẽ không còn được gặp lại người. Ta cùng tiểu thư khi đó vốn muốn đi theo ra ngoài, nhưng mà... ma ma nhốt chúng ta lại, tiểu thư bây giờ còn không thể ra khỏi phòng.” Thúy Nhi kích động nhìn Bối Bối, hốc mắt đỏ lên.

Bối Bối vội vàng an ủi: “Ta chẳng phải đã bình yên trở về mà. Ma ma thật đáng giận, bỗng dưng đem người giam lại!”

“Tiểu thư nhìn thấy người nhất định sẽ thật cao hứng!”

Thúy Nhi rất kích động, thấy đứng bên người Bối Bối có một nam nhân anh tuấn khôi ngô. Không những vậy, sau đó nàng còn lưu ý đến tay phải của nam nhân này đang... ôm eo của Bối Bối công tử!

Nàng kinh ngạc nhìn tới nhìn lui bọn họ: “Bối Bối công tử, hần là...”

Thấy Thúy Nhi khiếp sợ trở mắt nhìn thất lưng nàng, chính xác mà nói nhìn chăm chú tay của người nào đó đang có hành vi xấu xa, Bối Bối bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã: “Thúy Nhi, người coi như hần trong suốt là được rồi.”

Nói xong, nàng cảm giác thất lưng căng thẳng, biết là Cô Ngự Hàn đang khó chịu, nàng cũng mặc kệ.

“Thúy Nhi, nói cho người tốt tin tức, ta trở về là để giúp Uyển Nhi chuộc thân.”

Hai mắt Thúy Nhi sáng lên: “Có thật không? Chúng ta mau đi tìm tiểu thư.”

Đi tới trước cửa phòng của Uyển Nhi, nhưng không qua được cửa phòng.

Bối Bối giận giữ trở mắt nhìn ma ma che ở trước cửa: “Ma ma, ta muốn vào đi gặp Uyển Nhi.”

Ma ma giật giật vết sẹo lồi trên mặt, ánh mắt sáng lờ khi nhìn thấy tuấn nam đứng ở phía sau Bối Bối, trong lòng tính toán điên cuồng: “Bối Bối công tử, người muốn thấy Uyển Nhi thì phải làm theo quy củ của Bách Hoa Các. Người giúp đỡ Uyển Nhi đuổi đi mất khách quý của ta, ta còn chưa có tính toán nợ nần nha.”

Nói xong, ánh mắt đánh giá của ma ma lại chuyển qua người Cô Ngự Hàn, vừa nhìn là biết nhất định là quý tộc, nhất định là đại gia!

“Đại gia, ngài có phải là muốn thấy Uyển Nhi của chúng ta? Ta sẽ giúp ngài bố trí ngay.” Ma ma tham lam nhìn... từ trên xuống dưới... Cô Ngự Hàn, giọng điệu nịnh nọt.

Cô Ngự Hàn nhú mi, bạc môi mỉm cười, từ phía sau cúi xuống nói bên tai Bối Bối: “Tiểu Bối Bối, xem ra bộ dáng của người thoát nhìn rất nghèo hèn hủ lậu mà. Ma ma hình như không hề xem trọng người.”

Nghe vậy, Bối Bối mím mím môi mềm, tức giận lấy khủy tay đánh về phía sau đỉnh đầu, nhưng Cô Ngự Hàn chỉ là nhanh nhẹn tránh ra. Nàng phảng phất có thể nghe được hần cúi đầu nhàn nhã cười, chỉ khiến nàng càng thêm bức mình.

Khẽ cắn môi, nàng kéo Cô Ngự Hàn một cái đẩy về phía trước: “Người cùng cái đồ nô lệ đồng tiền này nói chuyện.”

Cô Ngự Hàn cẩn thận giấu bên môi sự buồn cười, cảm giác sau lưng có một đạo ánh mắt không phục đang nhìn chăm chăm, hần nhếch miệng, sau đó phong lưu phóng khoáng đứng ở trước mặt ma ma: “Không sai, ta muốn thấy Uyển Nhi cô nương, thuận tiện... chuộc thân cho nàng, mang về nhà làm tiểu thiếp.”

Nói xong, lưng hần liền bị người ta véo mạnh một cái. Hần làm như bị gãi ngứa vô thưởng vô phạt tiến lên phía trước một bước, khiến cho người phía sau không thể với tới, chỉ có thể bức mình dùng ánh mắt trừng trừng.

Thúy Nhi thấy rất rõ ràng hành động mờ ám của bọn họ, ánh mắt lại khó nén khiếp sợ. Chẳng lẽ Bối Bối công tử thật sự giống như lời khách nhân đáng sợ hôm qua nói... Là nữ tử?

“A? Chuộc thân? Thật tốt, chúng ta tới đó nói chuyện giá tiền nha. Công tử mời qua bên này.” Ma ma cười toe tóe, khom lưng cúi đầu mời Cô Ngự Hàn đi nơi khác.

“Tiểu Bối Bối, cho người trong vòng một khắc đi vào nhìn người, phải nhanh chóng tranh thủ thời gian nha.” Cô Ngự Hàn trước khi rời đi chậm rãi nói bên tai nàng một câu, sau đó trước khi để nàng kịp phản đối nhanh chóng rời đi.

“Bối Bối, người không có việc gì thật sự là quá tốt!” Thấy Bối Bối hoàn toàn không việc gì, Uyển Nhi không khỏi vui mừng quá mà ứa nước mắt.

Thấy Uyển Nhi rút nước mắt, Bối Bối có chút không biết làm sao: “Ai nha, đừng khóc a, ta sợ nhất thấy nữ nhân khóc.”

Lau lau nước mắt, Uyển Nhi nín khóc mỉm cười, ánh mắt sáng tỏ đánh giá từ đầu đến chân Bối Bối một lần: “Người cũng là nữ... Bị người lừa đã lâu.”

Cười khan một tiếng, Bối Bối biết là không giấu giếm được, nàng thẳng thắn thừa nhận, ánh mắt giảo hoạt pha trò cười: “Ha hã... Hành tẩu giang hồ, mặc nam trang tiện hành động. Người không cảm thấy ta làm nam nhân cũng rất tuần tú sao?”

Thấy vẻ mặt đỏm dáng của Bối Bối, Thúy Nhi liền bật cười: “Bối Bối công... tiểu thư, khó trách lần kia người mặc nữ trang lại giống như vậy, nguyên lai người căn bản là nữ tử mà.”

“Đúng, hừ, nếu như ta là nam, nhất định đã sớm đem Uyển Nhi xinh đẹp mà ăn mất!” Bối Bối muốn nhào về phía trước, lại bị người từ phía sau túm lôi về.

“Này này, ai...” Bối Bối đạp đạp hai chân.

Cô Ngự Hàn đem nàng đặt lên trên ghế nằm, đè lại nàng, con người đen mang theo cảnh cáo: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Kể cả là nữ nhân, hần cũng không cho nàng ôm!

“Người đã về rồi, đã lấy được giấy bán thân của Uyển Nhi chưa?” Bối Bối hướng hần làm cái mặt quỷ, sau đó rất không khách khí chìa tay đòi giấy bán thân của Uyển Nhi.

Cô Ngự Hàn lần này rất dứt khoát đặt giấy vào trong tay nàng. Hắn chỉ muốn nhanh chóng giải quyết hết mọi chuyện ở đây, sau đó mang nàng hồi cung tĩnh dưỡng. Không có nàng cả tâm cung đều trở nên lạnh lẽo buồn tẻ.

Mặt mày hớn hở tiếp nhận giấy bán thân, Bối Bối nhanh như chớp chui qua bên cạnh người hắn, rất nhanh đi tới trước mặt Uyển Nhi: “Uyển Nhi người nhìn, đây là giấy bán thân của người, sau này người liền tự do, không bao giờ phải trở lại Bách Hoa Các nữa.”

Nhìn giấy bán thân, nước mắt Uyển Nhi rớt không ngừng, nàng thở dốc một tiếng quỳ gối trên mặt đất: “Dân nữ Uyển Nhi khấu tạ ân huệ của Vương.”

Thúy Nhi cũng theo tiểu thư quỳ xuống dập đầu.

Lần này đến lượt Bối Bối trợn tròn mắt: “Uyển Nhi, người biết thân phận của hắn?”

Gật đầu, Uyển Nhi sùng kính nhìn Cô Ngự Hàn một chút, sau đó chuyển mắt hướng Bối Bối: “Nghe tỷ muội ở Bách Hoa Các nói, ngày hôm qua từng xuất hiện thực thân xích hồng sắc trên bầu trời, rất nhiều người cũng biết là Vương giá lâm dân gian.”

Tại Bách Hoa Các ngày dài lâu như vậy, nàng nhìn người rất nhiều, hiểu biết so sánh với người bình thường tự nhiên cũng hơn. Bối Bối an toàn trở về như vậy, hơn nữa nam nhân trước mắt một thân tôn quý không thể che giấu được, chuyện liền càng thêm rõ ràng.

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng cười một tiếng, con ngươi đen tà tà liếc mắt dò xét Bối Bối, sau đó đến gần Uyển Nhi, đưa tay rất ôn nhu đỡ nàng đứng dậy: “Miễn lễ, Bối vương chuẩn bị đón ái thiếp về cung không cần phải khách sáo như vậy.”

73. Q.2 - Chương 73: Chơi Xấu

Vừa nói lời này ra, khiến Uyển Nhi sợ ngây người, nàng kinh hãi nhìn về phía Bối Bối, không biết nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn hắn rất chủ động tới gần Uyển Nhi, Bối Bối vừa tức giận lại vừa... lo lắng, nàng dậm chân đi tới, không chút khách khí đẩy tay của hắn ra: “Buông tay heo của người ra, Uyển Nhi sẽ không theo người hồi cung, người nàng thích chính là Viễn Sinh, không phải người đồ Vương bánh chọi!”

Tay của Cô Ngự Hàn bị nàng đánh rất vừa vặn, “Chát” một tiếng rất kêu, mắt hắn xẹt qua một tia vui vẻ nhìn mu bàn tay của mình bị đánh đỏ lên, hừm, thật đúng là tức giận không nhỏ, hạ thủ tuyệt không留情.

Nhưng mà, gặp vẻ mặt vừa chua xót vừa giận giữ đáng yêu của nàng, hắn đành chịu ảm ức một chút vậy.

Uyển Nhi lại bị hành động của Bối Bối khiến cho sợ hãi, nàng bối rối tham gia câu chuyện: “Vương, thỉnh ngài không nên trách tội Bối Bối, nàng không phải cố ý...”

Cô Ngự Hàn xua xua tay ngăn Uyển Nhi lại, sau đó sủng nịnh kéo Bối Bối qua ôm vào trong lòng: “Không có việc gì, đánh là tình mắng là yêu, có đúng hay không, tiểu Bối Bối?”

“Hừ.” Bối Bối mặc kệ hắn.

Đưa tay, gạt tay của hắn ra, nàng rất nghiêm túc theo sát hắn mặt đối mặt: “Cô Ngự Hàn, người không thể đem Uyển Nhi ép tiến cung.”

Hắn ung dung, toàn thân ngồi xuống trên ghế nằm, đưa mắt nhìn nàng: “Tốt, nhưng mà... người muốn dùng cái gì trao đổi đây?”

Hít sâu một hơi, tiếp tục thở ra, Bối Bối trừng thẳng ánh mắt bắn về phía nam nhân đang thanh thanh thoi thoi kia, âm thầm cắn răng: “Người muốn ta lấy cái gì trao đổi? Nói cho người, ta không có tiền, mạng thì có một cái.”

“...Ta sẽ lấy mạng của người...” Cô Ngự Hàn cố ý kéo dài âm ở đuôi, sau đó dù bạn vẫn ung dung nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy phòng bị của nàng.

Uyển Nhi cũng khần trương : “Bối Bối, ta không chuộc thân.”

“Không được, người nhất định phải chuộc thân.” Bối Bối rất kiên quyết, sau đó, nàng chuyển mắt hướng Cô Ngự Hàn, ánh mắt hiện lên đủ loại, có giận giữ, có thất vọng, có... tổn thương.

Cuối cùng, nàng tức giận mở miệng: “Muốn mạng của ta thì người lấy đi!”

Nói xong, nàng không nhịn được hốc mắt âm thầm đỏ lên, chán ghét, chết thì chết, dù sao nàng chết cũng sẽ không có người tưởng niệm nàng, chỉ là, tại sao lời này nói ra từ trong miệng của hân không khiến cho nàng sợ hãi mà ngược lại, chỉ cảm thấy... trong lòng chua xót chỉ muốn khóc.

Thấy nàng quật cường che dấu con mắt đã đỏ hoe, tâm hân tê rần, không để ý đến sự giãy dụa của nàng, mạnh mẽ đem nàng ôm vào lòng: “Ta muốn mạng của người thật tốt, sau này hứa không bao giờ được mạo hiểm như vậy nữa được không?”

“Ghét người nhất!” Bối Bối đem khuôn mặt chà chà vào y phục của hân, dùng y phục của hân lau khô nước trong hốc mắt.

Hưởng thụ cảm giác nàng ở trong ngực lộn xộn, hân cười híp mắt quay đầu nhìn Uyển Nhi: “Uyển Nhi cô nương thấy rồi đấy, xem ra Bối Bối không thể đem người hồi cung làm tiểu thiếp, bởi vì tiểu Bối Bối đã đáp ứng yêu cầu của ta.”

Đáp lại hân, Bối Bối âm thầm đưa tay nắm thắt lưng của hân một cái.

Uyển Nhi cùng Thúy Nhi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn sự việc biến hóa đột ngột trước mặt, trong đầu liền nhận thức, không tự giác có chút xấu hổ quỳ dưới đất: “Dân nữ khấu kiến Vương phi.”

“A? Các người làm cái gì, mau đứng lên, ta không phải là Vương phi gì hết, chỉ là một dị thể lưu lạc đáng thương!” Bối Bối vội vàng đem Uyển Nhi các nàng kéo lên.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, cửa truyền đến một tiếng la vui sướng: “Uyển Nhi.”

Uyển Nhi nghe tiếng nhìn qua, mắt không nhịn được ứa lệ: “Viễn Sinh.”

Nhìn bọn họ tình nồng bịn rịn đứng lặng mà ngắm nhau, Bối Bối không nhịn được vui vẻ mừng cho bọn họ mây tan trăng lại sáng.

Trên đường, Uyển Nhi được Thúy Nhi nâng lên xe ngựa.

Quay đầu lại, ánh mắt nàng rưng rưng nhìn Bối Bối: “Bối Bối, hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp nhau, ta sẽ cả đời nhớ kỹ người.”

“Bối Bối tiểu thư, Thúy Nhi cũng sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ người.”

Ly biệt sầu não, khiến tâm Bối Bối thấy nặng nề, nàng cố gắng nhịn xuống ánh mắt không đỏ lên: “Được rồi được rồi, Bối Bối từ biệt bản thân làm cho người ta ấn tượng khắc sâu, cảm ơn nàng đỡ, tiểu sinh có lễ.”

Nàng tinh nghịch cúi người vái vái, khiến Uyển Nhi buồn cười nín khóc mà cười.

Bối Bối đi tới trước mặt Viễn Sinh, hung tợn cảnh cáo: “Người cần phải đối đãi thật tốt Uyển Nhi, nếu không ta theo đuổi giết người đến tận chân trời góc biển.”

“Viễn Sinh nhất định sẽ che chở Uyển Nhi suốt đời.” Viễn Sinh trịnh trọng hứa hẹn về phía Bối Bối.

“Vậy ta an tâm, các người nhanh lên đường đi, tin rằng cha mẹ Viễn Sinh đã chờ không kịp muốn xem con dâu tốt của bọn họ.” Bối Bối thúc giục bọn họ, giả vờ vui vẻ phát tay.

“Hẹn gặp lại.”

Xe ngựa “Rộc rộc rộc rộc” rời đi, hướng tới phương xa lên đường, vang lên một hồi huyền ảo, trời về chiều ánh chiều tà lóe sáng lóng lánh chiếu lên những hạt bụi, khúc xạ ra bảy dải ánh sáng mang vẻ hoa mỹ.

Nhìn xe ngựa đi xa, thương cảm, cuối cùng xuất hiện ở giữa hai đầu lông mày, trong thiên hạ không có bữa tiệc nào là không đến ngày tan...

Mặt trời chiều ngả về tây, kéo dài thân ảnh nhỏ xinh của nàng.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một hồi “Đát đát đát” tiếng vó ngựa, khi nàng còn chưa kịp quay đầu nhìn lại, nàng đã bị người ta ôm lấy bay vút lên.

“A... Ai...” Bối Bối hoảng hồn kêu thất thanh, rất nhanh, nàng liền vững chắc ngồi ở trên lưng ngựa.

Ngoảnh cổ, khuôn mặt tuấn tú của Cô Ngự Hàn gần ngay trong gang tấc, nàng không nhịn được kinh ngạc: “Cô Ngự Hàn? Sao người lại tới đây, không phải người ở khách sạn sao? A, đây là Tiểu Bạch của ta, người cưới Tiểu Bạch tới!”

Nàng cao hứng nghiêng người về phía trước vỗ vỗ vào cổ Tiểu Bạch, tâm tình rốt cục lại tung bay, hòa tan cảm giác thương cảm do vừa rồi ly biệt.

Hắn không chế bạch mã phóng nhanh lướt qua đồng nội, hơi nghiêng người, hôn lên trên mặt nàng một cái: “Nhìn người một thân một mình lẻ loi đứng ở bên ngoài như vậy ta thương cảm, cho nên ta đi ra cùng người là tốt rồi.”

“Ai muốn người đến.” Bối Bối không phục phản bác, tuy nhiên, tiếng nói cũng do không tự chủ mà trở nên nhõng nhẽo, giờ khắc này, nàng thực sự không hy vọng phải trở về một mình giữa không gian mênh mông bát ngát ngập ánh chiều tà chiếu trên đồng hoang khiến cho người ta cảm thấy cô đơn tịch mịch.

“Tốt, vậy người liền theo ta đi xem một chút cảnh đẹp của dân gian nha.” Cô Ngự Hàn giục ngựa lao nhanh, tốc độ nhanh hơn, hai người chạy như bay dưới trời chiều.

Bối Bối chu miệng, ánh mắt cũng mang theo ý cười: “Nói như vậy so với vừa rồi thì nói có gì khác nhau chứ.”

Hai người giục ngựa lao nhanh đi tới một chỗ bên hồ mới dừng lại.

Nhìn hồ nước trong suốt phẳng lặng, Bối Bối nghịch ngợm nhặt lên một viên đá ném vào trong hồ: “Cô Ngự Hàn, chúng ta thi xem ai ném được xa, ai thua thì là chó con.”

74. Q.2 - Chương 75: Nhất Định Ta Bị Bệnh

Bối Bối nằm dài trên ghế mềm, hai mắt vô thần nhìn lư hương được đặt bên cạnh, tầm mắt chuyển động theo làn khói trắng lượn lờ tản mát, dần dần mất tiêu điểm.

Từ lúc trở về đến nay, nàng chưa từng thấy Cô Ngự Hàn xuất hiện dù chỉ một lần, lúc đầu nàng còn mừng rỡ thanh nhàn, tuy nhiên, thời gian chậm rãi trôi, nàng bắt đầu thấy nhớ hắn, ánh mắt càng trở nên không thể kiềm chế ngày ngày hướng ra cửa chờ đợi.

Lúc đầu còn có thể dễ dàng quên đi, càng về sau càng chờ mong, sau đó, đến bây giờ vừa thấp thỏm vừa uất ức: “Nam nhân thối, quý hẹp hòi, chết vì sĩ diện, tự mình té xuống hồ đâu có liên quan tới ta, cũng dám giận đối ta, sau này cũng đừng xuất hiện là tốt nhất.”

Nàng giận dữ nắm vài cái xuống ghế mềm, lăn lông lốc một vòng rồi đứng lên, quyết định tự mình đi tìm chuyện vui!

Tuy nhiên, nàng mới đi ra cửa phòng, Thương Tuyệt Lệ không biết từ nơi nào chui ra ngăn đường, sắc mặt nghiêm túc nói với nàng: “Bối Bối tiểu thư, Vương phân phó không thể để cho người bước ra khỏi cửa phòng một bước, mời trở về đi!”

Nàng không dám tin tròn tròn mắt: “Người lặp lại lần nữa, cái gì gọi là ta không thể bước ra khỏi cửa phòng một bước?”

“Thỉnh Bối Bối tiểu thư trở về phòng.” Thương Tuyệt Lệ máy móc trả lời, ánh mắt loáng thoáng ẩn chứa một tia sáng sung sướng.

“Người... Ta cũng không tin không ra được, tránh ra!” Bối Bối ngẩng đầu lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn thân hình Thương Tuyệt Lệ sừng sững như bức tường trước mặt.

“Mời trở về.” Thương Tuyệt Lệ chắn tại cửa, bất động như núi.

Hít sâu một hơi, tiếp tục thở ra, Bối Bối cố gắng làm bản thân tỉnh táo lại, tức giận không giải quyết được vấn đề!

“Ta muốn gặp Cô Ngự Hàn!” Cái đồ quái gở, lúc nhiệt tình thì theo sát nàng đùa giỡn, sau một khắc liền trở mặt xem nàng như tù nhân, quả thực... tính tình của đại vương có khác!

“Xin lỗi, hành tung của Vương thuộc hạ không biết.” Thương Tuyệt Lệ như đầu gối đáp lại nàng.

Bối Bối hai tay nắm thật chặt, quay đầu đi trở về phòng, hung hăng đóng cửa lại, gần như muốn đập nát cánh cửa.

“Cô Ngự Hàn, người... Có bản lãnh người thì vĩnh viễn đừng xuất hiện!”

...

Cả buổi chiều, Bối Bối buồn bực muốn nổ tung.

Không biết đã bao lâu, Anh Nhi bưng khay trà đẩy cửa đi vào: “Bối Bối tiểu thư, uống một chén trà gừng để ngừa cảm lạnh.”

Rốt cục thấy có người để ý đến mình, tâm trạng âm u của Bối Bối dễ chịu hơn một chút, nàng ghét bị nhốt một mình ở đây lâu như vậy, buồn chết người!

Ngoan ngoãn tiếp nhận chén trà gừng trong tay Anh Nhi, nàng hít vào một hơi rồi than thở: “Anh Nhi, trà gừng này là người nấu hả? Thơm quá a.”

“Đúng vậy, Bối Bối tiểu thư nhân lúc còn ấm mau uống đi.”

Ừng ực ừng ực vài cái, Bối Bối đã uống cạn tận đáy chén trà gừng: “Thật dễ uống nha.”

Nàng liếm liếm môi, dù có chết cũng không thể để bị cảm, nàng cũng không phải là một người thích ngược đãi bản thân, rơi vào cái hồ lạnh như vậy, uống chén trà gừng để phòng lạnh là tốt nhất, nàng ghét khẹt khẹt.

“Nếu Bối Bối tiểu thư thích uống lần sau Anh Nhi sẽ nấu nhiều một chút, lần này Anh Nhi chỉ pha hai chén, một chén bưng đến chỗ Vương, chỉ còn lại một chén này.” Anh Nhi vừa thu dọn muôi bát vừa nói.

Cơn tức lại bùng lên, nghe đến người kia lập tức giận dữ!

Con người Bối Bối hơi xoay chuyển, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ: “Anh Nhi, người biết Cô Ngự Hàn ở đâu không?”

“Biết a, Vương tắm rửa xong đã nghỉ ngơi.” Anh Nhi cũng không nhận thấy có gì lạ, nhanh chóng trả lời.

Tắm rửa, nghỉ ngơi? Nam nhân kia đem nàng nhét vào đây, sau đó hắt đi ngủ sung sướng làm sao!

Được lắm, lửa giận trong ngực càng bùng cao, càng ngày càng giận, nhưng nàng cố gắng nhịn xuống, con mắt đen nhánh chuyển chuyển, nàng đột nhiên khom lưng, hai tay ôm bụng.

“Ôi, đau quá, ôi...”

Kêu đau ầm ĩ, nàng bắt đầu lăn lộn rồi nằm mềm oặt trên mặt đất.

Anh Nhi hoảng sợ, lo lắng đưa tay cố gắng lay kéo nàng: “Bối Bối tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Bối Bối tiểu thư...”

“Ta... bụng ta rất đau rất đau, ôi...” Bối Bối nhất định bám dính trên mặt đất không cho Anh Nhi kéo, sau đó càng lớn tiếng kêu là, chỉ là, đuôi mắt lại liếc về phía cánh cửa.

Anh Nhi hoang mang lo sợ, nàng quay đầu ra ngoài cửa khẩn cấp hô : “Thương hộ vệ, mau mời đại phu, Bối Bối tiểu thư ngã bệnh, Thương hộ vệ...”

Chỉ một thoáng, Thương Tuyệt Lệ đã đi vào, khi hắn thấy Bối Bối ngồi phịch ở trên mặt đất, sắc mặt biến đổi: “Anh Nhi, Bối Bối tiểu thư đang yên đang lành tại sao lại ngã bệnh? Không phải nàng giả vờ chứ?”

Sau đó ánh mắt hắn bắt đầu dò xét Bối Bối, hy vọng có thể thấy chút manh mối, cái nàng Tô Bối Bối này có rất nhiều ý đồ xấu!

Nhận thấy Thương Tuyệt Lệ nghi ngờ, Bối Bối hơi cup mắt xuống, che dấu đầy mắt giả hoạt, sau đó, bắt đầu thở hổn hển: “Ôi, đau chết mà, đau quá... Ô ô ô... Ta đau muốn chết, ôi...”

“Thương hộ vệ, mau đi mời đại phu, Bối Bối tiểu thư hình như rất thống khổ, nhanh đi, nếu Bối Bối xảy ra chuyện gì, Vương sẽ trách tội!” Anh Nhi gấp đến mức gần giọng quát Thương Tuyệt Lệ, trong giọng nói bao hàm ý muốn bảo vệ Bối Bối.

Thương hộ vệ này mắc chứng gì vậy, Bối Bối tiểu thư bệnh thành như vậy, mà còn thản nhiên nói như thế.

Nghe Anh Nhi nói với vẻ nghiêm túc, Thương Tuyệt Lệ ngẩn ra, sau đó mặt mày trầm trầm: “Anh Nhi, ngươi chiếu cố Bối Bối tiểu thư cẩn thận, ta lập tức đi mời đại phu.”

Một trận gió tốc độ xẹt qua đã không thấy thân ảnh Thương Tuyệt Lệ.

“Bối Bối tiểu thư, đến đây, nô tỳ đỡ ngươi nằm lên giường, chờ một chút đại phu sẽ tới.” Anh Nhi cố hết sức nâng đỡ Bối Bối, cẩn thận từng li từng tí.

Trở tay, cầm tay Anh Nhi, Bối Bối thương tâm trong mắt ngập nước: “Anh Nhi, không phải ta mắc quái bệnh chứ, liệu có chết không?”

“Đương nhiên là không rồi! Bối Bối tiểu thư nhất định sẽ nhanh chóng khôi phục bộ dáng khỏe mạnh an khang!” Anh Nhi trả lời đầy tin tưởng.

Hơi cup hàng mi xuống, trong mắt Bối Bối xẹt qua một tia áy náy, nhưng không thể không giả vờ cảm động, đau thương thì thầm: “Anh Nhi, ngươi tốt với ta quá, trước khi chết có ngươi ở bên, ta rất thỏa mãn.”

Bất an đến đỏ cả mắt, tiếng nói Anh Nhi mang theo tiếng nấc: “Bối Bối tiểu thư, ngươi sẽ không chết, Vương không bao giờ để ngươi gặp chuyện không may, pháp lực của Vương cao cường như thế, không có chuyện gì mà Vương làm không được.”

Cơ hội tới rồi ! Chờ Anh Nhi ra ngoài tìm Cô Ngự Hàn, nàng mới có cơ hội chạy trốn.

75. Q.2 - Chương 76: Tranh Chấp

Ánh mắt của Bối Bối chợt lóe lên, giọng nói càng thêm uể oải: “Đừng nhắc tới hắn, hiện tại hắn cũng không thèm nhìn mặt ta, lại còn đem ta giam ở đây, đại khái là thấy ngươi mới liền quên người cũ như ta. Cũng phải, dù sao ta không có tài cũng không đẹp, đường đường một Đại vương như hắn lại để ta bồi tiếp bên cạnh lâu như vậy, coi như đó là vinh quang của ta, từ xưa hồng nhan bạc mệnh, ta còn có thể trông cậy vào cái gì đây.”

Câu chuyện mang sắc màu ai oán, làm cho người ta không khỏi thấy chua xót trong lòng.

Anh Nhi kéo chăn đắp cho nàng, sau đó rất chân thành an ủi nàng: “Bối Bối tiểu thư, người chờ, nô tỳ lập tức đi tìm Vương lại đây, Bối Bối tiểu thư sẽ không bị vứt bỏ!”

Gật đầu khẳng định, Anh Nhi nhanh chóng đi ra. Vương mang tiểu thư Bối Bối cả người ướt sũng mang về đây, vứt bỏ một bên chẳng quan tâm, còn sai Thương hộ vệ cầm tù Bối Bối tiểu thư, hành vi của Vương như vậy, làm nàng âm ức thay Bối Bối tiểu thư.

...

Rốt cục, trong phòng chỉ còn lại có mình Bối Bối, nàng nhanh chóng xốc chăn, nhanh như chớp xuống giường chạy đến cạnh cửa, bây giờ trống trơn, không còn ai ngăn cản nàng đi ra ngoài!

Lấy ngân lượng xong, nàng quay đầu lại, quay bên trong phòng làm cái mặt quỷ: “Tái kiến, thảo dân ta ghét phòng tù!”

Ngờ đâu, nàng mới xoay người đã đụng vào một bức tường, không, chính xác mà nói là đụng vào trong một bộ ngực mềm mại.

“Ai nha, cái mũi ta, đau...” Nàng không tự chủ kêu lên, vừa ngẩng đầu lên nhìn, thanh âm đã tắc lại trong cổ họng.

Cô Ngự Hàn khuôn mặt âm trầm, dày đặc yêu dị, ánh mắt bình tĩnh từ trên cao nhìn xuống nàng, giọng nói mềm mỏng mà khiến người ta phát run:

“Tiểu Bối Bối, có thể nói cho ta biết người muốn đi nơi nào hay không?”

Trố mắt đứng thẳng, cẩn thận dò xét vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt tuần tú, ánh mắt hung hăng dường như nuốt chửng nàng, nàng nuốt một ngụm nước bọt, cười khan pha trò: “Cái... kia... A, ta nghĩ đi nhà vệ sinh.”

“Phải? Người thật muốn đi nhà vệ sinh, mà không phải... muốn chạy trốn sao?” Cô Ngự Hàn khóe môi nhếch lên trào phúng đậm chọc lời nói dối của nàng.

Kỳ thật, từ lúc nàng giả bộ bệnh, hắn cũng đã tới, cũng thấy được lúc nàng giả bộ bệnh ánh mắt chuyển nhanh như chớp, cho nên hắn kết luận nàng căn bản không có việc gì, chỉ cố tình làm rộn Anh Nhi và Tuyệt Lệ.

Nghe thấy nàng ai oán than thở với Anh Nhi vì bị vứt bỏ, hắn vừa tức giận vừa buồn cười, hắn đã bao giờ nói muốn vứt bỏ nàng, hơn nữa... nàng thật sự cảm thấy bồi tiếp ở bên cạnh hắn là vinh quang sao? Hắn thấy nàng một chút cũng không thêm thì có!

Vốn lúc ở bên hồ hắn rất bức bối, nàng vẫn muốn trở về nhà mà không muốn ở lại bên cạnh hắn, bất quá trở về tắm nước nóng xong, hắn đã thông suốt, nếu nàng còn muốn về nhà, có nghĩa là hắn chưa làm cho nàng đủ quyến luyến, cho nên... hắn muốn cho nàng toàn tâm toàn ý muốn hắn, làm cho nàng không rảnh rang mà suy nghĩ việc trở về nhân gian nữa!

Bất quá, lại gặp cảnh nàng muốn chạy trốn, sự kiêu ngạo của hắn càng bị đả kích, tiểu nữ nhân này, nhiều lần muốn rời bỏ hắn, chẳng lẽ hắn không đủ mị lực sao?

Bối Bối ưỡn thẳng lưng, nhớ lại cái tình trạng chẳng chút quan tâm đối xử ác liệt với mình của hắn, còn cầm tù nàng, quyết định rời đây bằng bất cứ giá nào, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng hắn: “Không sai, chính xác là ta muốn rời khỏi nơi này? Ta muốn đi đâu mặc mớ gì tới người, người không cần xen vào!”

Đôi mắt phượng hẹp dài kiêu my nheo lại, tiếng nói của hắn càng trầm trầm mang theo khí lạnh buốt như muốn ập thẳng vào mặt nàng: “Ta không cần xen vào?”

76. Q.2 - Chương 77: Nguy Hiểm!

Trong đầu Bối Bối lập tức xẹt qua tia cảnh giác, bộ dáng của hắn thoát nhìn giống như Diêm vương đòi mạng, khiến cho người khác kinh hồn bạt vía:

“Người... Người không cần xằng bậy.”

“Ta một chút cũng không làm loạn. Ta đây luôn luôn rất đứng đắn, nghiêm túc!” Cô Ngự Hàn hừ lạnh, sau đó cúi xuống, hung hăng hôn môi nàng.

Điên cuồng dùng sức mà cắn mút đôi môi phần nộn của nàng, hắn gián tiếp dùng lực, lực đạo khí thế rất mạnh, làm nàng cảm nhận được sâu sắc đây là sự trừng phạt dành ỉnh!

“Ồ ô... đau...” Bối Bối lắc lư đầu, muốn né tránh nụ hôn cuồng dã của hắn. Không, phải nói là cắn, hắn nhất định đang cắn nàng, cắn đến mức môi của nàng cảm thấy đau.

Cô Ngự Hàn mạnh mẽ cưỡng chế tất cả những phản ứng của nàng, thông qua cái hôn nồng nhiệt mà đem lửa giận đang ngập tràn truyền qua cho nàng, làm nàng cảm nhận được hẳn giờ phút này phi thường khó chịu.

“Ồ ô... Đau quá...” Trên môi bị hành hạ đau đớn, Bối Bối quật cường ủy khuất lại nhìn hắn, ánh mắt không một chút ôn nhu dịu dàng, hốc mắt rớt cục nhện không được hơi đỏ lên.

Ánh tuyết nhàn nhạt nghiêng qua đây, phản chiếu hốc mắt long lanh nước của nàng, làm loá mắt hắn, hắn ngẩn ra. Lửa giận trong con người đen dần dần mất đi, thay vào đó, bất đắc dĩ, chính là sự đau lòng.

Chậm rãi giảm nhẹ lực đạo, hắn vươn đầu lưỡi ôn nhu liếm qua đôi môi anh đào của nàng, xoa dịu đau đớn, sau đó triển miên xâm chiếm, ôn nhu lâu dài mà cuốn lấy cái lưỡi đình hương của nàng.

“Ừm...” Cái hôn rất ôn nhu, hết sức mê người dần dần làm cho nàng neho lại con mắt, đau đớn trên môi bắt đầu được thay thế, ấm áp từ trong nội tâm thúc đẩy lưng của nàng mềm nhũn, dần về phía hắn.

Hai người đắm chìm vào trong sự ấm áp của nhau mà không thấy Thương Tuyết Lệ dẫn đại phu vội vã chạy tới.

Thương Tuyết Lệ thấy bóng lưng quen thuộc đứng ở cửa, hắn cung kính địa tiến lên hành lễ: “Vương, ách...”

Đôi mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn nhiễm thương vẽ không hài lòng, bất đắc dĩ buông đôi môi anh đào tuyệt đẹp của nàng ra, hai tay như trước bá đạo vòng qua lưng nàng, quay đầu lại, tức giận trơ mắt nhìn Thương Tuyết Lệ, dư quang đuôi mắt đảo qua chỗ đại phu đang đứng một bên trợn mắt há hốc mồm: “Bối Bối không có việc gì, người tiễn đại phu trở về đi thôi.”

“... Tuân”. Từ không hiểu rõ, rồi lại đột nhiên hiểu rất rõ ràng, Thương Tuyết Lệ xấu hổ cúi đầu lĩnh mệnh, trước khi rời đi lại bóp cổ tay mà lườm Bối Bối một cái. Thật sự khiến người ta tức giận, hắn vừa bị Tô Bối Bối lừa gạt.

Bối Bối theo bản năng quay ra phía Thương Tuyết Lệ làm một cái mặt quỷ, đáng đời, gạt chết người!

Bất được động tác linh hoạt, biểu tình ranh mãnh kì dị vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt màu hồng của nàng, hắn thoải mái yêu thương mà buộc chặt cánh tay, oa oa thở dài: “Chúng ta lập tức hồi cung.”

Hắn đã ước gì mỗi ngày đều có thể mang nàng cột vào một nơi mà chỉ đưa tay ra là có thể đụng đến. Nàng có nhiều thủ đoạn như vậy, phải mau mau đem nàng tiến cung, nghiêm lệnh làm ọi người xem trọng nàng!

“Cái gì? Hồi cung? Ta không muốn!” Gần như ngay lập tức, Bối Bối trở tay đẩy hắn ra, nhảy ra rất xa.

Cô Ngự Hàn nhú mày, kiềm chế nổi hờn giận lại đang muốn dâng lên, trên khuôn mặt tuấn tú lại một lần nữa bao phủ nụ cười tà ma: “Không muốn? Chỉ sợ không phải do người quyết định.”

77. Q.2 - Chương 78: Hấn Rất Xấu Xa!

Lắc đầu chống cự, đầu óc kịch liệt hoảng loạn, nàng thở hổn hển, trơ mắt nhìn hấn: “Ta nhất định không trở về. Tại sao ta phải đi về một nơi không thuộc về ta, lại không hề hoan nghênh ta!”

Phản kháng lại, nàng buột miệng thốt ra những lời bi thương trong nội tâm, nhưng vừa nói ra khỏi miệng lúc sau thì cắn khấu. Quả thực là vết thương giấu chặt ở trong mắt, nàng cũng có kiêu hãnh tôn nghiêm của riêng nàng.

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn rung mình, đi tới gần nàng, ngữ khí nghiêm túc: “Ai nói vương cung không hoan nghênh người? Nói xem, có đúng hay không có người bức người rời khỏi vương cung?”

Hấn biết sự xuất hiện bất ngờ của nàng ở trong vương cung rất không bình thường, nhiều đại thần ở trong cung giết mình hoảng hốt vì lai lịch không rõ ràng của nàng. Chẳng lẽ có người trong vương cung thừa dịp hấn không có ở đây để làm khó dễ nàng ?

Chết tiệt, chẳng lẽ nàng không phải tự nguyện rời đi, mà là bị Tuyệt Lệ đuổi đi ?

“Không có người bức ta rời đi, là bản thân ta nghĩ rời đi.” Bối Bối thẳng thắn nói không chút che giấu, đôi mắt bằng phẳng lay động mà nhìn thẳng vào hấn.

Trong lòng căng thẳng, mặt mày hấn trầm xuống: “Tại sao? Vương cung có nơi nào không tốt? Tại sao phải rời khỏi?”

“Vương cung đâu có tốt, ta tại sao không thể rời đi!” Bối Bối phản bác lại.

“Người...” Cô Ngự Hàn nhin không được muốn bùng nổ. Dừng thoáng cái, hấn cực kỳ phần nộ mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, sau đó, đột nhiên hoà hoãn tình hình, không hề muốn làm nàng tức giận thêm nữa.

“Nếu như người không theo ta hồi cung, ta liền phái người đi bắt Uyển nhi các nàng trở về, lại đưa các nàng vào Bách Hoa Các lần nữa.” Hấn cười giống như một con hồ ly.

Hít vào một hơi, bàn tay xinh đẹp nắm thật chặt, con người nàng dường như muốn bay ra ngoài: “Cô Ngự Hàn, người thật hèn hạ vô sỉ, siêu cấp vũ trụ hạ lưu, vô địch đại hỗn đản, người...”

“Dừng tức giận, dừng tức giận. Mua bán là công bằng, không phải sao?” Hấn tiếp tục cười đều.

Không thỏa hiệp, quyết không thỏa hiệp! Nàng giận dữ cười ngược lại, tuy đối lại hấn nhưng là đang tự an ủi bản thân: “Trời đất bao la, người tìm không được các nàng đâu.”

“Thiên hạ to lớn, chẳng lẽ vương thổ* không có nghe qua hải tiểu bảo bối của ta.”

Lời nói xoay chuyển, hấn cúi đầu tiếp cận hướng ánh mắt của nàng, cùng đôi mắt tròn trịa của nàng nhìn nhau, bạc môi nở nụ cười, vẻ mặt đặc ý làm cho người ta giận sôi: “Người hiện tại nghỉ ngơi một chút thật tốt đi, sáng mai chúng ta trở về cung.”

“Ta không...” Lời của Bối Bối còn chưa nói hết, cửa phòng trước mặt nàng đã phản phật một tiếng đóng cửa.

Bối Bối ngẩn người, lời chưa nói xong liền bị chặn lại tại cổ họng, tiếp tục cũng không phải, nuốt vào chỉ sợ sặc chết bản thân mình.

Nàng tức giận xông lên phía trước, tay nắm cửa, ra sức kéo. Nhưng vào lúc đó cánh cửa lại mở, nàng phản ứng lại không kịp, ngã người một lúc.

Anh Nhi đi tới, cửa lại bị đóng lại.

“Bối Bối tiểu thư, để nô tỳ hầu hạ người nghỉ ngơi .”

Rất cực... Bối Bối nhìn cánh cửa đóng vào mở ra đột nhiên phản ứng lại, nàng đập vào cánh cửa: “Cô Ngự Hàn, người trở lại cho ta!”

“Bối Bối tiểu thư, vương đã làm phép ở ngoài cửa, chúng ta không ra được.” Anh Nhi giọng nói trầm thấp, thuy chung cúi thấp đầu đứng xa Bối Bối vài bước giữ khoảng cách.

Bối Bối buồn bực đập cửa một cước, sau đó vội vã quay đầu: “Anh Nhi, người nói xem vương nhà người có phải tâm lý biến thái hay không!”

Sửng sốt một chút, Anh Nhi không hiểu rõ nguyên do: “Bối Bối tiểu thư, cái gì gọi là tâm lý biến thái?”

Nhặt chí mà buông bỏ vai xuống, Bối Bối lầu bầu: “Thật lạc hậu, còn không giải nghĩa nổi cái danh từ tâm lý biến thái này.”

“Không có gì, ta muốn đi ngủ.”

Ủ rũ kéo bước chân đi tới bên giường, nàng đem bản thân nặng nề mà vứt lên đệm, hai mắt thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chú vào đỉnh trướng rèm, cả người đều ỉu xiu.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa: “Cạch cạch cạch. Bối Bối tiểu thư, Thương Tuyệt Lệ cầu kiến.”

Bối Bối từ trên giường nhảy dựng lên, có chút kỳ quái nhìn về phía cửa, kỳ quái, như thế nào cảm giác được thanh âm của Thương Tuyệt Lệ dường như đặc biệt có lễ phép?

“Anh Nhi, người đi mở cửa.”

Thương Tuyệt Lệ vừa đi vào, liền thẳng tắp hướng tới Bối Bối quỳ gối:

“Thuộc hạ... Xin nhận lỗi với Bối Bối tiểu thư.”

Bối Bối hàm dưới duỗi ra, kinh ngạc há miệng ra, hiện tại đang diễn ra cái gì vậy?

“Cái...kia... Thương Tuyệt Lệ, người mau đứng lên, ta ta... không cần quỳ ta.” Tay chân Bối Bối có điểm luống cuống, nàng nhìn người luôn làm trái lại nàng đột nhiên hạ thấp mình hơn một khoảng, thấy không được tự nhiên.

Thương Tuyệt Lệ không động dậy, ngữ khí có điểm đông cứng: “Bối Bối tiểu thư không tha thứ thuộc hạ, thuộc hạ không thể đứng lên.”

Những lời này, hoàn toàn mơ hồ, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thương Tuyệt Lệ, nàng bắt đầu dĩ đảo cặp mắt trắng dã: “Được rồi, muốn ta tha thứ cho người, người cũng ít nhất phải nói cho ta nghe qua, muốn ta tha thứ người cái gì?”

“Thuộc hạ không nên khiến Bối Bối tiểu thư xuất cung.”

Ánh mắt nheo lại, Bối Bối cuối cùng có chút nhận biết rõ ràng tình trạng, nhìn cách Thương Tuyệt Lệ kiên nhẫn, dáng vẻ không tình nguyện, nàng nghĩ... Nhất định là Cô Ngự Hàn ra lệnh cho hắn tới!

Cô Ngự Hàn cái... nam nhân kia thật đúng là... ngốc cực kỳ!

Phất tay, Bối Bối không thềm để ý chút nào nói: “Mặc dù người không thích ta sống ở trong vương cung, làm cho ta cảm thấy không quá thoải mái, nhưng là không ai có thể làm cho tất cả mọi người thích mình. Đối với chuyện xuất cung, người đơn thuần là chỉ cho ta một con đường, còn có đi hay không cũng do chính ta quyết định. Cho nên người không có làm sai cái gì.”

Nghe vậy, Thương Tuyệt Lệ ngăn người, ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt, ánh mắt có tia ngoài dự tính, hắn còn tưởng rằng bản thân mình sẽ bị nàng làm ột phen bốn phía khinh bỉ.

Buông mí mắt xuống, hắn kiên trì như trước: “Bối Bối tiểu thư đồng ý tha thứ thuộc hạ sao?”

“Ta nói mà người sao như một con lừa. Ta đều nói người không có liên hệ với việc của đó, còn nói cái gì tha thứ hay không tha thứ. Người không có đem ta đuổi khỏi vương cung, là bản thân ta muốn đi, cho nên chuyện cũng là do ý một mình ta.”

Bối Bối nước mắt lưng tròng buồn bực, tức giận nhìn Thương Tuyệt Lệ tư thái không chiếm được đáp án thì không bỏ qua.

“...” Thương Tuyệt Lệ không có trả lời lại, nhưng cũng không có đứng lên, nhất định quỳ như vậy trước mặt Bối Bối.

“Ai nha, được rồi được rồi, ta tha thứ cho người, người mau đứng lên đi.”

Mặc dù nàng không biết nàng đến tột cùng muốn tha thứ hẳn cái gì, quả thực như nói chuyện với con gà, đối thoại thật nhàm chán !

Thương Tuyệt Lệ lúc này mới giống như đạt được lệnh đặc xá đứng lên: “Tạ Bối Bối tiểu thư khoan hồng độ lượng.”

Sau khi nói xong, hẳn thẳng lưng lại rất nghiêm túc xoay người rời đi.

78. Q.2 - Chương 79: Chính Là Lừa Người!

Ánh mắt Bối Bối không nhịn được thoáng nhăn lại, nhìn bóng lưng của hắn, bĩu môi nói thầm: “Cám ơn cái gì cơ chứ, mặc dù ta là không hài lòng về người, nhưng là ta cũng đã hạ thuốc xổ người cho đỡ tức mà.”

Tai nghe thấy những lời thầm thì của nàng, Thương Tuyệt Lệ bả vai cứng đờ không chịu nổi, đột nhiên quay đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn Bối Bối, ngay lập tức, giống như hắn chợt nhớ ra cái gì vội vàng tránh ánh mắt đi chỗ khác, không dám thốt ra nửa lời trách cứ giận dữ.

Thấy thế, Bối Bối thật sự là không nín được: “Thương Tuyệt Lệ, người khó chịu thì nói ra, dù sao ta cũng không ngại gì mà không nói cho người biết, chính là ta hạ thuốc xổ người, bởi vì ta cũng không thích người. Chúng ta là chán ghét lẫn nhau, cho nên cùng công kích cũng không còn cái gì không đúng, sao người lại phải liều chết nín nhịn chứ.”

Nàng cho là hắn muốn nín nhịn sao? Nhân loại ngu xuẩn, nếu không phải vì vương, hắn sao phải khiến bản thân đến mức gần như bị nội thương mà!

Bực bội nhíu mày, hắn cúi đầu đi ra ngoài, chỉ là thân thể căng cứng thể hiện sự kiềm chế của hắn.

Sau khi cửa bị đóng lại một lần nữa, Bối Bối vỗ vỗ trán, không nói gì tự hỏi trời xanh: “Cô Ngự Hàn cái...đồ đại ngu dốt kia, cho là như vậy ta sẽ hồi cung sao? Thật là một con lừa ngu ngốc!”

...

Ban đêm, Bối Bối nằm ở trên giường lật qua lật lại không ngủ được, ngoài cửa sổ, gió thổi vi vu.

Nàng nhìn ngoài cửa sổ, dưới trăng, bóng hoa và cây đều in thành những vết đen hắt lên cửa sổ, chập chờn loang lổ, cảm giác đêm khuya rất thanh tĩnh hoang vắng.

Cuốn chặt chăn bông, một lần nữa nàng lại chịu không nổi mà buồn bực, lạnh chết mất!

Không có cốt khí, nàng lạnh tới mức khuôn mặt trở nên nhàn nhạt xấu xí, không tự chủ được bắt đầu nhớ nhung tới cái gối ôm ấm áp dễ chịu. Hắn chết ở chỗ nào ? Tối nay không đi vào giúp nàng ngủ?

Tầm mắt liếc ra cửa một lần lại thất vọng một lần, nàng nhịn không được nói nhỏ.

“Đại ảm lô chết tiệt, còn không xuất hiện, đồ quỷ chán ghét...”

Trong bóng tối, dường như đột nhiên bị vén lên, theo đó là tiếng cười trêu chọc: “Tiểu Bối Bối, không phải ta đã tới đây rồi sao?”

Vừa dứt lời, một cái thân thể ấm áp đã chui vào trong chăn, lập tức đem nhiệt độ lạnh lẽo trong chăn đuổi đi một nửa.

Cô Ngự Hàn đưa tay ôm cơ thể lạnh lẽo kia kéo vào trong lòng, đưa tay vuốt ve lưng nàng, giúp nàng ấm áp.

Thật ấm! Vì một giấc ngủ ngon, nàng quyết định... tạm thời lui binh: “Cô Ngự Hàn, nợ nần của chúng ta còn chưa tính xong, chờ ta ăn ngủ no nê đã... rồi sẽ tiếp tục ... tính, a...”

Không nhin nổi, nàng bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài, không còn cách nào khác, đêm đã rất rất khuya, nàng đợi cái gối ôm đã quá lâu.

Thoải mái ấm áp bao quanh nàng, khiến cơn buồn ngủ của nàng tràn đến, ánh mắt của nàng mơ mơ màng màng híp lại, ngay cả thanh âm cũng bắt đầu mơ hồ không rõ.

“Được, ngủ dậy tiếp tục tính toán.” Cô Ngự Hàn nhìn khuôn mặt ngủ gật của nàng, trên môi nở ra một nụ cười tiểu nhân đắc chí, cố tình trở về phòng muộn như vậy, đợi khi tinh lực của nàng đã chống chọi đến cực hạn mới đi vào, nàng sẽ không có khí lực gây hấn với hấn.

“Ưm ưm... con lừa to ngu ngốc...” Bối Bối kéo dài âm cuối, nhưng sau một chốc, đã hoàn toàn rơi vào trạng thái ngủ say.

Hấn ngăn người, con lừa to ngu ngốc? Là mắng hấn sao?

Nhiều lắm, hấn cảm thấy cái... từ hình dung này có chút mới mẻ, chưa từng có người nào hình dung về hấn như vậy nha, đương nhiên, cũng hiếm, hoặc hầu như không có người nào nào dám miêu tả hấn – đại vương cao cao tại thượng[1] như thế.

Nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi của nàng, hấn nghiêng đầu hôn lên trán nàng: “Ngủ ngon đi.”

Bối Bối hơi xê dịch đầu, mí mắt giật giật, sau đó mở mắt.

Mơ hồ tròn mắt nhìn, chậm rãi, khi nàng phát hiện ra bản thân đang ở trên một chiếc xe ngựa, nàng đột nhiên tỉnh táo, ngồi bật dậy, phía sau đồng thời vang lên thanh âm trêu chọc.

“Tiểu Bối Bối, người rốt cục tỉnh a, tưởng còn muốn ngủ.”

Nàng vừa quay đầu lại, đã thấy khuôn mặt tuấn tú của Cô Ngự Hàn đang mang vẻ mặt dò xét nàng.

Cố gắng hiểu rõ tình trạng hiện tại, nàng liên tưởng đến một sự thực, đó chính là, cái... tên nam nhân đáng ghét này dĩ nhiên không đợi có sự đồng ý của nàng, thừa lúc nàng ngủ mang nàng lên trên xe ngựa!

“Cô Ngự Hàn, người muốn dẫn ta đi đâu?” Nàng biết rõ còn hỏi.

Nhún nhún vai, hấn nhìn nàng lạnh lạnh, đôi mắt lưu chuyển ánh sáng nóng bỏng: “Đương nhiên là hỏi cung a, người ra cung chăm sóc dân tình đã đủ lâu, nếu không trở về tẩm cung của người sẽ phủ đầy mạng nhện đó.”

Cúp mí mắt xuống, nàng cúi đầu rửa thềm, nhưng cũng không thể tránh được, đang ở dưới mái hiên nhà người ta[2], không thể không cúi đầu.

Mặc dù bộ dáng thanh thoi của hấn như bọn tiểu nhân đắc chí khiến nàng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà...

“Cô Ngự Hàn, muốn ta theo người hỏi cung cũng được, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện.” Con người của Bối Bối chuyển động suy nghĩ, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển.

Khẽ hừ nhẹ, hấn nghiêng người, ghé sát vào mặt nàng, chủ tâm đùa nàng: “Ta không đáp ứng điều kiện của người vẫn có thể đem người mang về cung.”

Hấn nói không sai!

Bối Bối rất nhụt chí phát hiện bản thân ở trước mặt hấn một điểm phản kháng cũng không có, nàng là một người thường, làm sao có thể đấu nổi với một con rắn có pháp thuật.

Ai... thật uể oải.

Thấy bộ dáng buồn bã ỉu xiu của nàng, hấn đưa tay vuốt vuốt sợi tóc sau khi ngủ dậy có chút rối loạn của nàng: “Ừ rồi nhanh vậy sao, không giống tác phong tiểu Bối Bối của ta nha. Nói đi, muốn thế nào người mới bằng lòng theo ta hỏi cung.”

Cố giấu những tia sáng giảo hoạt thoáng xẹt qua đáy mắt, nàng âm thầm lưu ý cười trộm, hình như... lừa được hấn rồi.

Che dấu dấy mắt xảo trá, nàng ngẩng đầu: “Người không được tiếp tục phái người đi tìm Khả Y.”

“Sao? Khả Y? Ai?” Hấn hơi mù mờ, hấn phái người đi tìm cái gì mà Khả Y bao giờ?

Nắm tay quơ quơ ở trước mặt hấn, nàng tức giận: “Người đừng giả bộ ngu với ta, người rõ ràng phái Thương Tuyệt Lệ đi bắt Khả Y! Ta cũng biết!”

Thấy bộ dáng nghiêm túc của nàng, hấn suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra nổi nhân vật Khả Y nào mà hấn đã hạ lệnh đi bắt.

“Người bỏ ngay cái bộ dáng ngu ngơ đó cho ta!” Bối Bối nhin không nổi, thanh âm bật cao lên.

Hấn đưa tay nắm lấy tay nàng đang huơ trước ngực, nghiêng đầu, đưa tay vén rèm cửa sổ lên, chỉ thấy Thương Tuyệt Lệ cười ngửa ở bên cạnh, hấn gọi một tiếng: “Tuyệt Lệ.”

Nghe tiếng gọi, Thương Tuyệt Lệ quay đầu cúi người: “Có thuộc hạ.”

“Ai là Khả Y?” Hấn trực tiếp đem vấn đề ra hỏi.

Thương Tuyệt Lệ nghe vậy, thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa té xuống, hấn có chút kinh dị nhìn Cô Ngự Hàn, vương lại quên tên một mỹ nữ? Cái này cũng quá kỳ quái, vương trước kia những lời về nữ nhân đã qua tai thì không bao giờ quên, hiện tại lại mang vẻ mặt nghi hoặc hỏi hấn Hà Khả Y là ai!

[1] Cao cao tại thượng : là từ chuyên để chỉ khí phách vương giả của vua chúa, luôn ở trên đỉnh cao hơn mọi người. Tuy nhiên cũng dùng để miêu tả những người kiêu ngạo có quyền lực nữa. Cách hiểu khác là luôn ngồi mà chỉ tay nắm ngón!

[2] Đang ở dưới mái hiên nhà người ta : đang được người ta giúp đỡ, che chở.

79. Q.2 - Chương 80: Cục Diện Dọa Khiếp Người

Càng làm cho người khác cười sặc sụa chính là, không lâu trước đó vương còn phân phó hấn tiếp tục truy tìm hành tung của Hà Khả Y. Hiện tại... rốt cuộc là muốn thế nào?

Thu hồi lại sự kinh ngạc, Thương Tuyệt Lệ theo sự thực báo cáo: “Vương, Khả Y là một vị thiên kim tiểu thư tham gia tuyển hậu đại hội, nhưng khi tuyển hậu đại hội còn chưa bắt đầu đã đột nhiên biến mất khỏi cung, chuyện này rất quỷ dị, cho nên vương phái thủ hạ đi truy tra, chỉ là... thuộc hạ đến bây giờ còn chưa truy tra đến.”

“Sao? Nguyên lai là sự kiện kia.” Cô Ngự Hàn cũng không để tâm.

Trong đầu hấn chợt nảy ra một điểm: đột nhiên mất đi bóng dáng? Rất quỷ dị? Chẳng lẽ nói...

Con người đen chợt lóe, hấn ra lệnh một cách thờ ơ: “Sau này không cần tiếp tục tra chuyện này.”

“A? Tuân chỉ. “

Bối Bối ngơ ngác nhìn hấn nói chuyện với Thương Tuyệt Lệ, trố mắt há mồm, hấn dĩ nhiên... không nhớ rõ Khả Y là ai, càng không thềm nhớ đã từng hạ lệnh truy tra hành tung của Khả Y, nàng nhắc tới chuyện này... chẳng phải là thừa sao?

Hạ rèm cửa xuống, Cô Ngự Hàn quay đầu lại, cười híp mắt nhìn nàng: “Ta đã đáp ứng yêu cầu của người, người có thể theo ta hồi cung rồi! Nhưng mà... người hình như cũng đột nhiên xuất hiện ở trong vương cung.”

Hai tròng mắt của hấn mang vẻ thờ ơ, lại sâu trầm đến mức làm cho người ta cảm thấy kinh hãi, tại sao nàng lại trà trộn vào cung?

Bối Bối bị hấn nhìn có chút chột dạ, lại cảm thấy cảm giác áp bách rất nặng, ánh mắt của hấn... hình như không chỉ hiểu rõ, còn có một tia... tra xét? Hình như coi nàng giống như kẻ trộm!

“Này, ánh mắt thế này của ngươi là cái gì đây, ngươi không đáp ứng cũng không có ai bức ngươi, dù sao ngươi cũng là Đại vương, ta chỉ là một người thường nho nhỏ, lại không có một chút pháp lực, ngươi nói xem.”

Cô Ngự Hàn cười lục khục một tiếng, nàng như vậy cho dù có trà trộn vào cung, mặc kệ là vì mục đích gì, đều khó thành đại sự!

“Chân tướng của ngươi là một con nhím nhỏ, ai chọc giận ngươi một điểm sẽ gặp tai ương. Tuyệt Lệ là ví dụ tốt nhất.”

“A... Ngươi biết ta hạ thuốc xổ cho hấn sao.” Bối Bối mới nói xong, lập tức đưa tay che miệng, ngậm bực bản thân luôn nhanh mồm nhanh miệng, không đánh đã khai.

“Không chỉ có biết, còn thấy thảm trạng của hấn!” trong cổ họng Cô Ngự Hàn lục khục những tiếng cười.

Nhớ lại lúc Thương Tuyệt Lệ rời đi, Bối Bối cũng không nhịn được muốn bật cười, nhưng nàng rất cố gắng nhịn xuống, Thương Tuyệt Lệ chịu nói xin lỗi nàng, cho dù là bị bức, làm người nàng cũng muốn để lại phúc cho đời sau, không muốn mang lòng dạ hẹp hòi khiến hấn lại khó chịu.

Cho nên, nàng không thể tiếp tục cười Thương Tuyệt Lệ.

Nhưng nhịn cười thật khó chịu, ruột gan đều thất lại, cái chính là, nàng cũng nhịn không nổi, hai khóe môi không ngừng nhếch lên.

...

Bị nhốt trong xe ngựa từ đầu tới cuối, đến lúc buồn đến không thể nhịn được, bọn họ rốt cục trở lại vương cung.

Nhảy xuống khỏi xe ngựa, Bối Bối bị cảnh tượng hùng tráng trước mắt khiến sợ đến mức muốn lùi lại, Cô Ngự Hàn dường như cũng cảm thấy suy nghĩ của nàng, hấn mạnh mẽ ôm lấy cơ thể thon thả của nàng, kéo nàng tới phía trước.

Trời ạ, ngoài vương thì không ai chịu nổi cái này mà, đi ra ngoài có tùy tùng nha hoàn, hồi cung còn có một đám đông nghìn nghịt đại thần quỳ xuống nghênh đón, long trọng đến mức làm chân muốn mềm nhũn.

Ánh mắt Bối Bối lảo liên đảo các nơi, không dám nhìn thẳng đám người phía trước, nói nàng nhất gan cũng đúng, mà tự ti cũng được, trước khung cảnh này nàng thật đúng là bị làm cho sợ hãi mà!

“Cung nghênh vương, cung nghênh Bối Bối tiểu thư.” Những âm thanh cùng vang lên cơ hồ muốn vọng đến tận mây xanh.

Cái gì! Như thế nào hình như cũng nghe tới cái tên nho nhỏ của nàng?

Theo bản năng, nàng nghiêng mặt nhìn hấn, thanh âm rất nhỏ, rất nhỏ hỏi:

“Cô Ngự Hàn...”

“Cao hứng sao? Nhiều người tới hoan nghênh ngươi hồi cung như vậy a.” Hấn cúi đầu, trong đôi mắt có chút cứng chiều, nếu nàng nói nàng không được hoan nghênh, thì vậy đi, hấn dẫn mọi người đi ra hoan nghênh nàng!

“Cao hứng cái đầu ngươi, ta sẽ bị hù chết mất!” Bối Bối tức giận thấp giọng đáp trả hấn một câu.

Làm sao bây giờ, nàng phát hiện chân nàng đã bắt đầu mềm nhũn, theo bản năng nàng nhìn hấn cầu cứu.

Cảm giác nàng đang run, hấn mạnh mẽ siết chặt ngang hông nàng, khiến nàng càng sát lại hấn, cười một tiếng trấn an: “Như vậy cũng bị hù chết sao! Không cần khẩn trương, bọn họ đang hoan nghênh ngươi hồi cung mà, ngươi chỉ cần duy trì nụ cười đi theo ta là được rồi, không cần nói cái gì cả. Từ từ rồi sẽ quen.”

Câu trả lời của hấn cũng không thể trấn áp nỗi lo lắng trong lòng nàng, khóe mắt hơi giật giật, nàng không quen, một đồng người quỳ ở đó, coi nàng như kẻ để ngắm nhìn thì có gì thích thú chứ.

Tuy nhiên, hiện tại đã ở thế cỡi hổ khó xuống, cho dù da mặt đã cứng đờ đến không thể cứng hơn, nàng cũng cố gắng mỉm cười.

Ồ... Nàng chỉ mong hồi hương dưỡng lão, không quen nổi đại tràng diện đâu, chân sẽ mềm nhũn nha!

Trong phòng nghị sự, trưởng lão có chút kinh ngạc nhìn Thương Tuyệt Lệ: “Người cứ nói cái gì? Triệu hồi binh lực truy tra Hà Khả Y tiểu thư?”

Thương Tuyệt Lệ thần sắc không thay đổi: “Đúng vậy, Vương nói không cần tiếp tục truy tra chuyện Hà Khả Y tiểu thư.”

“Sao có thể như vậy, mỹ nhân tham gia tuyển hậu cứ như vậy mất tích mà chẳng quan tâm, truyền ra ngoài thì còn gì là mặt mũi cung đình Xích Diễm quốc chúng ta, huống hồ đến bây giờ chúng ta còn không tìm được hắc tinh ngọc bội, nói không chừng sẽ ở trên người mỹ nhân mất tích.”

Trưởng lão nghe Thương Tuyệt Lệ nói vậy, cảm thấy không đồng ý nhú chặt mi, vương thật sự là càng ngày càng xằng bậy, sao có thể dễ dàng nói không tra liền không tra xét chứ.

Suy nghĩ một chút, trưởng lão cảm giác được có chút không đúng, hần lại hỏi tiếp: “Vương tại sao đột nhiên nói không cần truy tra ?”

Dừng một chút, Thương Tuyệt Lệ theo sự thật báo cáo: “Là Bối Bối tiểu thư yêu cầu vương không cần tiếp tục truy tra.”

“Cái gì? Vương sao có thể theo ý của nhân loại rồi quyết định chuyện xà giới chúng ta, xằng bậy, quả thực quá xằng bậy! Không được, ta phải nói chuyện này cùng vương, không thể để vương tiếp tục làm như vậy.”

Thương Tuyệt Lệ định trả lời, chợt thoáng thấy quái thượng ở bên cạnh xuất hiện chút thay đổi, hần liền đi qua xem xét.

“Này? Trưởng lão, người nhìn, vị trí Thiên Ti Nghi* hình như đang ở chính giữa.” Thương Tuyệt Lệ tinh tế nhìn cái thìa trôi nổi trên bát quái tượng, đó là vật Xích Diễm quốc bọn họ dùng để bói toán vận mệnh quốc gia – Thiên Ti Nghi.

Trưởng lão cũng cảm thấy kinh ngạc: “Thật sự là ở chính giữa! Kỳ quái, lúc trước rõ ràng là nghiêng ra bên ngoài, bây giờ đột nhiên lại lệch đến chính giữa một ít, chẳng lẽ là vận thế Xích Diễm quốc chúng ta lại đang biến chuyển ?”

Nhìn Thiên Ti Nghi xoay tròn ổn định, hai người như có trăm điều kì quái không giải thích nổi.

* Thiên Ti Nghi : Là người chủ trì buổi lễ tế trời. Ở xà giới chắc có một vì sao tượng trưng cho vận mệnh quốc gia, tùy vào vị trí để đoán định phúc họa. Khi chiến tranh hai bên sẽ làm phép để ảnh hưởng vào chỗ này để hạ lòng dân, gây nhiễu loạn...Cần có người được chọn đủ sức mạnh để chống lại, giữ ổn định vị trí của thiên ti.

80. Q.2 - Chương 81: Ta Thù Rất Dai

Trong ngự thư phòng, Cô Ngự Hàn đọc qua những tấu chương chán chết, trong con người đen dày ẩn chứa sự khôn khéo và phức tạp.

Ngón tay thon dài lúc thoáng cầm lấy ngự bút bên cạnh phê duyệt, lúc lại vô thức gõ lên mặt bàn, cử chỉ biếng nhác đến cực điểm.

Ngoài cửa, đột nhiên vang lên âm thanh truyền báo: “Vương, trưởng lão cầu kiến.”

Khép tấu chương lại, hần lập tức nhướng mày: “Vào đi.”

“Trưởng lão, chuyện gì?”

Trước tiên Trưởng lão rất cung kính khom người hành lễ, sau đó, ngữ khí có chút cứng ngắc bẩm tấu: “Vương, thuộc hạ có một chuyện không rõ, là về hành tung của Hà Khả Y tiểu thư, vương cho là không cần

truy tìm nữa sao? Nàng rất có thể là người chúng ta muốn tìm, chúng ta không thể bỏ qua dù chỉ một dấu vết...”

“Khoan!” Cô Ngự Hàn nổi giận nhăn mày, đưa tay quơ quơ cắt đứt lời trưởng lão.

Đứng bật dậy, thân hình cao lớn của hắc cầm chậm bước xuống bậc thang, nhú mày nhìn trưởng lão: “Trưởng lão, không phải người vẫn còn muốn nói cái gì hắc tinh ngọc bội, cái gì vương hậu định mệnh với Bồn vương chứ? Nếu quả thực người muốn nói chuyện này, ta đây không muốn nghe.”

“Vương, xin ngài nghĩ lại...” Trưởng lão tận tình khuyên bảo, nhắm mắt theo sát phía sau Cô Ngự Hàn thuyết phục.

Cô Ngự Hàn xoay người, không chút để ý nhìn vào đáy mắt trưởng lão, mắt phượng thâm đánh giá :

“Nghĩ lại cái gì, Tuyết Lệ không phải nói Thiên Ti Nghi đang ở chính giữa mà, điều này chứng minh cho dù không có hắc tinh ngọc bội, vận mệnh Xích Diễm quốc chúng ta cũng không bị ảnh hưởng, hưởng hồ... trưởng lão, người hình như một mực cường điệu tầm quan trọng của hắc tinh ngọc bội, nhưng người đâu biết hắc tinh ngọc bội có tác dụng gì.”

Dừng một chút, khuôn mặt tuấn tú của Cô Ngự Hàn đột nhiên liếc sang phía trưởng lão, ánh mắt mang theo những tia sáng giễu cợt : “Trưởng lão, Bồn vương biết hắc tinh ngọc bội trong truyền thuyết có công hiệu hỗ trợ pháp lực, chắc người ghét bỏ năng lực của Bồn vương, lại lo lắng tới việc lập vương hậu của Bồn vương, cho nên mới tính một mũi tên hạ hai chim, tính cho Bồn vương vào trong sao?”

Thần sắc trưởng lão trở nên sợ hãi, hắc liên tục cúi đầu: “Thuộc hạ không dám, không dám.”

“Thật không?” Cô Ngự Hàn nhú mày, hiển nhiên hoài nghi dụng tâm của trưởng lão.

“Có cho thuộc hạ một trăm lá gan, thuộc hạ cũng không dám tính mưu kế với vương a, thần oan uổng.” Trưởng lão toát mồ hôi lạnh, lừa bịp vương là tội danh không nhỏ a.

“Oan uổng sao? Không biết ai ở bữa tiệc lập phi đem vị trí bên cạnh Bồn vương của tiểu Bối Bối cho phi tần khác ngồi, cái này chẳng lẽ không phải do trưởng lão an bài sao?” Cô Ngự Hàn hừ lạnh, trở mặt đòi nợ cũ.

“...” Trưởng lão không có gì để chống đỡ, chỉ có thể cúi đầu không dám lên tiếng.

Hừ, rốt cục cũng khiến trưởng lão hay nói đông dài câm miệng !

Trên bạc môi của Cô Ngự Hàn nở nụ cười giảo hoạt, sau đó lắc lắc ống tay áo trắng mềm mại như ánh trăng non, phiêu dật như tiên nhân ngồi xuống chiếc ghế mềm lớn ở bên cạnh, con người đen dần dần hiện lên ánh sáng nhu hòa.

“Trưởng lão, sau này người không cần tìm lí do khiến Bồn vương phong hậu, bởi vì... Bồn vương sẽ nhanh chóng cho đồ thần tử thích chỗ mũi vào chuyện của người khác như các người một vương hậu thật tốt.”

Trưởng lão kinh ngạc đột nhiên ngẩng đầu, vừa mừng vừa sợ: “Vương muốn phong ai là vương hậu?”

Trong đầu hiện lên khuôn mặt vừa xinh đẹp vừa vui vẻ của Bối Bối, Cô Ngự Hàn dần dần nở nụ cười anh tuấn: “Không sai, vương hậu ta muốn đang ở trong cung của ta.”

Ngẩn ngơ, trưởng lão dè dặt đoán: “Người vương muốn lập làm vương hậu không phải là Bối Bối tiểu thư chứ?”

“Đúng vậy.” Cô Ngự Hàn cười híp mắt, cầm lấy trà nóng trên bàn trà nhấp một ngụm, tâm tình cực kỳ vui vẻ, nghĩ đến sau này nàng chính là vương hậu của hắc, không bao giờ rời bỏ hắc, trong lòng hắc vừa có cảm giác an tâm vừa thoải mái như chưa bao giờ được thế.

Nàng... Chỉ có thể là của hắc, không thuộc về bất kỳ nơi nào!

Trái ngược với tâm trạng vui vẻ của Cô Ngự Hàn, mặt trưởng lão ỉu xiu như có đám tang: “Có điều, vương, Bối Bối tiểu thư là nhân loại, làm sao có thể trở thành vương hậu của Xích Diễm quốc chúng ta cho được.”

“Tại sao không được? Bỏn vương muốn nàng trở thành vương hậu!” Con người đen của Cô Ngự Hàn hơi cau lại, không thích cái cảm giác chứng kiến trưởng lão hết lần này tới lần khác bài xích Bối Bối, ngoại trừ kẻ xấu xa là hắn được bắt nạt nàng, bên ngoài không ai có quyền đó.

Nhìn sắc mặt vương bắt đầu trở nên không vui, trưởng lão vừa kính sợ vừa vội vàng: “Có điều Bối Bối tiểu thư là nhân loại a...”

Sắc mặt Vương bình thường không mấy khi nghiêm túc như hiện tại. Hắn phải làm thế nào mới có thể khuyên vương từ bỏ ý nghĩ hoang đường như vậy đây.

“Trưởng lão, người chỉ cần tuân lệnh là được, sau này... người không được nói với Bối Bối những gì không thể nói.” Cô Ngự Hàn mày kiếm nhướng lên, phát tay áo rời đi.

Những thần tử này quả thực là ăn no không có việc gì làm nên dừng mõ, ngay cả việc hắn chọn loại nữ nhân nào cũng muốn quản nữa.

Trong ngự hoa viên, hoa thơm bắt chập gió lạnh vẫn nở rộ rực rỡ.

Ở một chòi nghỉ mát, tầng tầng lớp lớp rèm che, nhẹ nhàng phiêu dật.

Bối Bối gục ở trên một chiếc ghế sang trọng, buồn chán nghịch nghịch chiếc lá xanh gần bên cạnh, mí mắt lúc nhắm lúc mở.

Chán quá, Cô Ngự Hàn sáng sớm không biết đã đi đâu, vứt bỏ nàng tại hoa viên, nói cái gì mà thưởng hoa hít thở không khí trong lành để giúp trợ dưỡng nhan sắc, nhìn lâu như vậy, hoa có đẹp cũng đến phát chán!

“Thật nhàm chán a, vương cung này quả thực không phải nơi cho người ở lại, nhàm chán kinh khủng!” Rốt cục, Bối Bối không nhịn được nữa ngồi bật dậy, chu miệng ai oán nhìn Anh nhi đứng bên cạnh.

Nhìn ánh mắt tủi thân của Bối Bối, Anh nhi che miệng cười cười, đi tới rót một chén trà nóng: “Bối Bối tiểu thư có phải vì không được gặp vương nên mới có cảm giác nhàm chán?”

“Ai cần hắn a, tốt nhất sau này hắn không nên xuất hiện, đỡ chọc ta phiền lòng.” Bối Bối không chút khách khí bưng chén trà nóng lên uống hết.

Nghe vậy, Anh nhi có chút buồn bực: “Vương anh tuần tiêu sái như vậy, Bối Bối tiểu thư không thích ở cùng vương sao?”

“Ha ha, khuôn mặt của hắn còn nhìn được, nhưng tính tình hả? Hừ, thật khiến ta không dám mở mồm khen cho nổi, anh tuần tiêu sái mà, ai muốn thì lấy đi nha, ta mừng rỡ dâng bằng cả hai tay.”

Lúc này, Anh nhi càng thêm nghi hoặc: “Vương đang giận Bối Bối tiểu thư sao? Không có khả năng a, vương rất thương Bối Bối tiểu thư. Anh nhi hầu hạ vương lâu như vậy, chưa từng thấy qua cảnh vương khấn trương như thế với một nữ tử nha.”

“Hắn yêu thương ta? Người chưa từng thấy bản tính xấu xa của hắn, tự mình là đại vương, cả ngày cố tình làm những cử chỉ khó hiểu, đó mà cũng gọi yêu thương ta? Ta thật đúng là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.”

Bối Bối nhớ lại chuyện ở bên hồ không khỏi càng tức giận, không sai, nàng là kẻ tiểu nhân, rất hẹp hòi, còn rất dễ ôm thù!

81. Q.2 - Chương 82: Ta Muốn Người Trở Thành Vương Hậu

“Đương nhiên ta sao có thể nổi giận với Tiểu Bối Bối chứ.” Cô Ngự Hàn tiêu sái đi vào chòi nghỉ mát, khoát tay tỏ ý kêu Anh nhi đi làm việc khác, sau đó đến gần bên người Bối Bối, đưa tay ôm lấy nàng, thuận tiện hôn trộm một cái lên khuôn mặt thơm ngon của nàng.

Bối Bối đẩy hẳn ra, nhưng đẩy không nổi, không còn cách nào khác đành chỉ dùng ánh mắt liếc hẳn, ngón tay ngọc mảnh mai thon dài điểm điểm vào ngực hẳn: “Ai nói không có, lúc ở ngoài cung, bản thân pháp thuật không đủ inh nên bị rớt từ trên không trung xuống dưới hồ, vậy mà lại đem nộ khí đổ lên đầu ta, người thật không biết xấu hổ! Ta đâu có ép người bay lên trời, sau khi trở lại khách sạn, còn cần môi ta đến phát đau, xin hỏi, đây không phải nổi giận với ta, chẳng lẽ là đối với không khí sao, Đại vương yêu mến!”

Cô Ngự Hàn nhanh chóng hôn chụt lên môi nàng một cái, nửa ôm nửa kéo nàng cùng nằm nghiêng xuống ghế: “Đúng, đem đôi môi mềm mại của tiểu Bối Bối cắn đau là ta không đúng, nhưng mà... người cũng có phần không đúng mà, nếu không phải người chọc giận ta, làm sao đến nỗi khiến ta không khống chế được rồi rớt xuống hồ chứ.”

“Ta không làm cái gì cả, à, ta đã biết, do pháp lực của người không giỏi, dẫn theo ta vương vís quá nên bay không nổi!” Bối Bối hơi liếc hẳn, ra vẻ không chấp nhận.

“Ba!” Tay Cô Ngự Hàn phát lên mông nàng một cái, sau đó phạt tượng trưng, cắn cắn lên đôi môi non mềm kia, lực đạo rất nhẹ.

“Người nhìn người nhìn, tại sao lại đánh ta một cách khó hiểu như vậy!” Bối Bối lớn tiếng lên án hành vi phạm tội của hẳn, đưa tay xoa xoa cái mông đáng thương của nàng, ô... cái...tên sắc lang này.

Bạc môi đẹp đẽ của Cô Ngự Hàn thoáng giật giật: “Tiểu Bối Bối, có cần khoa trương như vậy không? Thế mà gọi là đánh hả? Còn cái gì thiệt thòi người nói nốt ra đi.”

“Lần trước ở giữa không trung nếu không phải người đột nhiên nói về nhà, ta cũng sẽ không mất khống chế được đến bay không yên, người xem, đều tại người hại ta phân tán tư tưởng.”

Bối Bối liền trừng mắt: “Chỉ vì ta nói một câu về nhà, người liền tức giận?”

Người dựa vào cái gì tức giận chứ, miệng mọc trên người của ta, ta thích nói cái gì thì nói, hơn nữa ta nói phải về nhà mắc mớ gì tới người, người tức cái gì chứ.”

Tay hẳn liền ôm chặt lấy nàng, khiến thân thể nàng dán chặt vào hẳn, đôi mi anh tuấn nhú chặt, bạc môi căng ra: “Ta không thích nghe người nói về nhà, sau này cũng không được nói nữa, mà tốt nhất là đừng bao giờ nghĩ tới nữa.”

Nhìn vẻ mặt bá đạo đến ngang ngược của hẳn, Bối Bối tỏ ý không phục phản bác: “Ai thêm để ý tới cái đồ nam nhân không bình thường như người, ta không chỉ nói, mà còn muốn làm, ta không thuộc về nơi này, sớm muộn sẽ phải rời khỏi.”

“Ai nói người không thuộc về nơi này, ta nói người thuộc về nơi này người liền thuộc về nơi này, đừng... nghĩ tới trở về nữa, bởi vì... người sẽ nhanh chóng trở thành vương hậu của ta, vĩnh viễn ở cùng ta.” Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói của hẳn có chút ám ách, con người đen sáng quắc chăm chú nhìn nàng.

Ánh mắt của hẳn đột nhiên trở nên nóng bỏng, khiến tim nàng thiếu chút nữa đập lạc nửa nhịp.

Tuy nhiên, cố gắng che dấu nhịp tim đang đập nhanh, nàng giận dữ trừng mắt nhìn hẳn, nghĩ đến việc ở lại vĩnh viễn, nàng vừa vội lại vừa hoảng:

“Ta không cần làm cái gì vương hậu, người đừng hòng mơ tới việc ta gả cho người, ta chỉ là thay thế Khả Y tiến cung để nàng và biểu ca của nàng, hai người sát cánh hưởng hạnh phúc, cũng không hề nghĩ tới việc lấy chồng!”

“Sao? Nguyên lai Hà Khả Y mất tích là người a, người dùng ảo thuật biến thành bộ dáng của Hà Khả Y lừa mọi người trong cung có đúng không?”

Khó trách Hà Khả Y đột nhiên mất tích, nàng đột nhiên xuất hiện, nhưng mà, sao nàng có thể biết Hà Khả Y, nếu như hẳn đoán không sai, lúc hẳn nhìn thấy nàng, nàng cần phải là thông qua một chỗ không gian hỗn độn trên vách núi giao tiếp chỗ lần đầu tiên tới đến xà giới.

Bị nhìn thấu, nàng cũng không giấu diếm nữa, dù sao hẳn đã thu hồi mệnh lệnh truy tìm Khả Y.

“Đúng vậy, ta vốn đang nghĩ tới việc leo tường ra ngoài, ai biết cái đồ hẹp hòi nhà người túm được ta, nhất định vẫn ghi hận cái việc ta cặp phải đuôi rắn của người mới bày ra một cái bẫy chờ ta nhảy xuống, khiến

ta trở thành nô tài miễn phí của ngươi, lại còn ra vẻ rất nhân từ, nói cái gì giúp ta tránh được tội mất đầu, kết quả sao, ngươi chính là cái tên Đại vương muốn giết ta mà!”

Bối Bối chu miệng, nói ra tất cả những điều làm nàng phiền muộn trong lòng, ai, khi đó nàng thật ngu ngốc, lại còn rất cảm kích cái đồ xà nhỏ mọn thích so đo.

Trong yết hầu phát ra những tiếng cười lục cục, hắc nhéo nhéo mũi nàng, sau đó lại vuốt vuốt quai hàm nàng đang tức giận: “Trí nhớ không tệ, nói cũng rất rõ ràng, xem ra tiểu Bối Bối của ta đã phải âm thầm âm ức với ta nha.”

Con ngươi đen lưu chuyển hàm chứa vẻ cứng chiều, lời nói của hắn đột nhiên thay đổi, cười gian liên tục: “Nhưng mà... có phải ngươi muốn làm vương hậu của ta, sinh cho ta rất nhiều xà cục cứng không?”

“Ngươi... Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Ta toàn nói là ta, không, muốn!” Bối Bối hận không thể đập hắn, tuy nhiên, tay giơ lên đến nửa chừng, đã bị bàn tay to lớn của hắn nắm lấy.

Khuôn mặt tuần mi của hắn mỉm cười như cũ, tuy nhiên, con ngươi đen lại dần dần xuất hiện cảnh cáo, tiếng nói trở nên êm nhẹ, nhưng lạnh lùng: “Không được nói không cần, nếu không...”

“Nhìn ngươi, nhìn ngươi kìa, lại uy hiếp ta! Loại mặt cười tự đắc giống như ngươi, ai muốn gả cho ngươi chứ, cả ngày cũng biết cười cười cười, nói cho ngươi, ngươi cười thật sự giả dối! Ai muốn một người chồng trong ngoài không đồng nhất!” Bối Bối ồn ào cắt đứt lời của hắn, trong lòng bắt đầu bối rối, nàng thật muốn vĩnh viễn ở lại chỗ này?

Trong lúc Cô Ngự Hàn muốn nói tiếp, bên ngoài chòi nghỉ mát, tiếng báo của Anh nhi truyền lại: “Vương, Thương hộ vệ nói vừa mới nhận được thư của Nhị công chúa từ Thiên Sơn truyền đến, bệnh của Nhị công chúa đã khỏi, trước mắt đã đang trên đường hồi cung, công chúa gửi thư nói hy vọng người ra đón nàng.”

Nghe vậy, con ngươi đen của Cô Ngự Hàn sáng ngời, đuôi lông mày rõ ràng lộ tia ra mừng rỡ, hắn rời đi, buông...Bối Bối ra.

“Anh nhi, truyền mệnh lệnh của Bổng vương, kêu ngự tiền thị vệ nhanh chóng chuẩn bị hành trang, Bổng vương lập tức lên đường đi đón Nhị công chúa.”

Bối Bối không hiểu sao nhìn hắn đột nhiên đẩy mình ra, đột nhiên vẻ mặt trở nên hưng phấn, cái... nàng Nhị công chúa kia là ai? Tại sao nàng chưa từng nghe hắn nhắc tới?

Cô Ngự Hàn xoay người, vui vẻ ôm bồng lấy Bối Bối một cái, muốn đem sự vui sướng trong lòng truyền lại cho nàng: “Tiểu Bối Bối, ngươi ở trong cung chờ ta trở lại.”

Nói xong, hắn hôn phớt lên má nàng, sau đó bạc môi phủ lên đôi môi chúm chím của nàng, triển miên quyến luyến hơi thở của nàng.

Thật lâu, hắn mới buông...ra, vỗ về đôi môi đã hồng rực của nàng, con ngươi đen của hắn ánh lên những tia sáng mỉa mai hoặc, dịu dàng nói: “Đáp ứng ta, ngươi sẽ ở lại trong cung chờ ta trở lại.”

“Ta...” Bối Bối nhìn hắn, nhưng không cách nào mở miệng, cũng không muốn mở miệng đáp ứng hắn.

Bởi vì, trong lòng ... có chút mất mát, hắn vừa cùng nàng nhắc tới hôn sự, đã vội xoay người rời đi.

“Đáp ứng ta, được không?” Cô Ngự Hàn tiếp tục dùng ánh mắt mê hoặc nàng, tiếng nói dịu dàng như nước.

Không kìm lòng nổi, bị hút vào trong con ngươi đen thâm thúy của hắn, nàng không tự chủ nổi liền gật đầu.

“Cô bé ngoan.” Hắn mạnh mẽ hôn lên môi của nàng thoảng cái, sau đó kêu Anh nhi tới.

“Anh nhi, chú ý chiếu cố Bối Bối thật tốt, thiếu một sợi tóc ta sẽ hỏi tội ngươi!”

“Tuân lệnh ” Anh nhi đi vào chòi nghỉ mát, cúi đầu lĩnh mệnh.

82. Q.2 - Chương 83: Bảo Vệ

Cửa cung mở rộng, Cô Ngự Hàn nhún người nhảy lên ngựa, Thương Tuyệt Lệ liền theo sau.

Thuận tiện, Cô Ngự Hàn hạ lệnh: “Tuyệt Lệ, người lưu lại bảo vệ Bối Bối, không cần đi theo ta.”

“A? Vương, thuộc hạ luôn luôn đi theo ngài mà.” Thương Tuyệt Lệ trong vô thức đã muốn kháng chỉ, hẳn không muốn đi theo Tô Bối Bối kia đâu.

Mặt mày sầm xuống, ánh mắt Cô Ngự Hàn trở nên lạnh lùng, hẳn nghiêm túc nhìn Thương Tuyệt Lệ chăm chú: “Đây là mệnh lệnh! Trở về thay Bối vương bảo vệ Bối Bối thật tốt, không được có bất kỳ cứ sở xuất gì, nếu lại không thấy nàng ở trong vương cung lần nữa, người cứ mang đầu mình tới gặp ta!”

Cho dù có ngàn vạn lần không muốn, Thương Tuyệt Lệ cũng chỉ có thể gật đầu: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Bối Bối ngồi ở trước bàn trang điểm, ngoan ngoãn để Anh nhi chải tóc cho nàng.

Nhìn Anh nhi nhanh nhẹn quần tới quần lui mái tóc dài của nàng, nàng cố gắng nghiêm túc nhìn thật kỹ, nhưng rốt cuộc cũng không có nổi một điểm gọi là ‘nhận thức’ đối với cách làm tóc cổ đại: “Anh nhi, người đừng làm nhanh như vậy có được không, ta chưa kịp nhớ kỹ bước phía trước làm thế nào.”

“Tiểu thư, người tại sao muốn học chải đầu, sau này có Anh nhi hầu hạ người là được rồi.”

Cuối cùng buộc một sợi dây lên phía trên, búi tóc xinh đẹp đã hoàn thành.

Bối Bối hết quay trái lại quay phải, ung dung xem bộ dáng vận cổ trang của mình, thở dài một hơi: “Ai, ta nhàm chán quá. Không tìm ra chuyện để làm ta sẽ điên mất.”

Chuyển chuyển con mắt, nàng nghiêng đầu, đánh giá Anh nhi từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ rõ ý đồ không tốt.

“Bối Bối tiểu thư, người làm gì mà nhìn Anh nhi như vậy.”

Bị cái nhìn dò xét làm cả người không được tự nhiên, Anh nhi chậm rãi mà mở miệng, không hiểu sao nàng có cảm giác ánh mắt của Bối Bối tiểu thư rất quỷ dị.

Bối Bối mở to mắt, nhìn hình ảnh mình trong gương, sau đó hít một hơi thật sâu, hiện tại nàng không sợ thực thân của Cô Ngự Hàn, như vậy... nếu như người khác biến thành rắn, liệu nàng có sợ hay không?

Cổ nén run sợ, nàng quay đầu lại nhìn Anh nhi: “Anh nhi, người có thể biến thành rắn cho ta xem được không.”

“A? Thì ra Bối Bối tiểu thư muốn nhìn thực thân của nô tỳ à, chỉ là... Anh nhi sợ nô tỳ làm cho tiểu thư bị kinh hãi.”

Anh nhi có chút chần chờ, thật không dám tùy tiện hiện ra thực thân, ban đầu ở ngoài cung, Bối Bối tiểu thư đã bị thực thân của vương làm cho sợ hãi ngất xỉu đi, mặc dù thực thân của nàng so với vương nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng là rắn mà.

” Sẽ không bị dọa đâu, ngay cả cái con đại xà Cô Ngự Hàn kia ta cũng không sợ nữa là.” Bối Bối rất dũng cảm thúc giục.

“... Nô tỳ biến thân nha.”

Anh nhi thấy Bối Bối khó nhọc gật đầu một lần nữa, mới từ từ biến thành mơ hồ, sau đó dần dần biến mất trong tầm mắt của Bối Bối.

Sau một lát, đám sương tan đi, Bối Bối nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy thực thân của Anh nhi, nàng nghi hoặc: “Anh nhi, người ở nơi nào a? Tại sao ta không thấy được người, Anh nhi?”

Bỗng nhiên, nàng loáng thoáng nghe được thanh âm tinh tế truyền đến từ dưới chân: “Tiểu thư, Anh nhi ở chỗ này a, người cúi đầu có thể thấy Anh nhi.”

Bối Bối nghe tiếng liền cúi xuống, chỉ thấy một con rắn nhỏ xinh xắn thật dài đang theo chân phải nàng bò đi lên, lưỡi phun phì phì, nàng kinh hãi hét chói tai: “A...”

Theo bản năng, nàng bắt đầu giậm chân, đá mạnh một cái, vừa đá vừa hét: “A... rần a, rần a...”

Rốt cục, con rắn nhỏ bị nàng hất ra, nặng nề văng tới góc cửa bên kia.

“Bộp!” Con rắn nhỏ đập vào vách tường, khói nhẹ từ từ tràn ra, dần dần biến thành Anh nhi ngã sấp trên mặt đất.

“Ai nha, lưng ta, đau quá. Bối Bối tiểu thư, sao người lại đá nô tỳ ra?” Anh nhi chậm chậm đứng lên, xoa phần eo bị ngã đau, tủi thân nhìn Bối Bối.

“A, Anh nhi, thật xin lỗi, ta bị hoảng sợ, trong chốc lát không nghĩ ra đó là người, có lỗi quá, có lỗi quá.” Bối Bối vội vàng đi tới, luôn miệng nói xin lỗi, thuận tiện đưa tay giúp Anh nhi xoa xoa phần eo bị té.

“Có... bị thương chỗ nào không? Có muốn ... gọi ngự y đến kiểm tra không?” Bối Bối khẩn trương ngấm nghĩa Anh nhi từ trên xuống dưới.

Anh nhi liền lắc đầu: “Nô tỳ không có việc gì.”

“Vậy là tốt rồi, thật là vô ý, ta không cố ý đá văng người đi.” Bối Bối xấu hổ cúi đầu đầy ăn năn.

Hoàng hôn, ánh nắng vàng rực như vỏ quýt, tạo thành một lớp sương mờ hồng nhạt trên nền tuyết trắng lóng lánh, thật lộng lẫy.

Cảnh sắc tuyệt đẹp, tưởng rằng tâm tình cũng dễ chịu theo, nào ngờ tâm trạng Bối Bối đang rất tệ, bởi vì, từ khi Cô Ngự Hàn rời đi chưa tới một khắc, Thương Tuyết Lệ lại bắt đầu đi theo nàng, đi tới nơi nào, hẳn liền theo tới nơi đó!

Quay đầu lại, Bối Bối tức giận nhìn Thương Tuyết Lệ vẫn thủy chung duy trì một khoảng cách không đổi theo sát phía sau: “Thương Tuyết Lệ, người có thể không cần đi theo ta, ta không cần người bảo vệ.”

“Xin lỗi, đây là mệnh lệnh của vương, thuộc hạ phải đêm ngày bảo vệ Bối Bối tiểu thư.” Thương Tuyết Lệ nhanh chóng đáp lại.

“Đêm ngày?” Bối Bối nhin không được thét chói tai.

“Lúc ta ngủ cũng theo ta đi ngủ hả?” Bối Bối nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu như hần dám đáp có, trước tiên nàng sẽ giết hần, sau đó sẽ thiến Cô Ngự Hàn!

Sắc mặt Thương Tuyết Lệ rốt cuộc cũng có chút thay đổi, cũng bối rối đáp: “Thuộc hạ không dám, vương đã phân phó, Bối Bối buổi tối ngủ ở phòng ngủ của vương, thuộc hạ sẽ ở bên ngoài trông coi.”

“Vậy người không ngủ sao? Cô Ngự Hàn điên rồi, ta ở trong vương cung đương nhiên không có chuyện gì xảy ra, buổi tối người cứ đi ngủ đi.” Con người Bối Bối suýt vọt ra khỏi trông mắt, dù là rắn đi chăng nữa cũng phải nghỉ ngơi mà, Cô Ngự Hàn sao có thể hạ cái mệnh lệnh quý quái này chứ.

Nghe trong ngữ khí của nàng có vẻ bênh vực mình, mắt Thương Tuyết Lệ hơi giật giật, cúi đầu, trong lòng cũng thấy có chút cởi mở, ngữ khí cũng cải biến, không cứng rắn như vậy nữa: “Thuộc hạ trải qua huấn luyện nghiêm khắc, có thể đứng mà vẫn nghỉ ngơi được.”

Đưa tay vỗ trán, Bối Bối không còn cách nào khác chỉ đành đảo vòng mắt, liếc hần một cái, lầu bầu: “Tự thích ngược đãi!”

Đi tới đi lui, ý nghĩ trong đầu Bối Bối không ngừng xoay chuyển, đột nhiên, ánh mắt nàng sáng lên, nghiêng tay hỏi: “Anh Nhi, trong vương cung có... quả cầu hay không a?”

“Quả cầu? Đó là cái đồ gì? Nô tỳ chưa nghe qua bao giờ.” Anh Nhi nghi hoặc mà nghiêng nghiêng đầu, suy nghĩ lại, thật sự không nhớ ra chốn vương cung lại có vật như vậy.

“Không có a, ... Có cầu mây hay không?” Cái... này có chứ.

“Có a, Thì ra Bối Bối tiểu thư thích chơi cầu mây a. Nô tỳ đi lấy liền.” Anh Nhi hăng hái chạy vội đi.

83. Q.2 - Chương 84: Đánh Cuộc

Nhìn Anh nhi đi xa, Bối Bối xoay người quay mắt về phía Thương Tuyết Lệ, cười với vẻ gian manh, khiêu khích nói: “Thương Tuyết Lệ, thi đấu cầu mây với ta thì sao?”

Thấy ánh mắt hùng hực của Bối Bối, ý chí chiến đấu của Thương Tuyết Lệ dễ dàng bị nàng gợi lên: “Đấu thì đấu.”

Thực ra... Hần không biết chơi cầu mây, nhưng đường đường là một nam tử hán sao có thể dám không tiếp nhận ngay cả khiêu chiến của một nữ nhân.

Đứng ở nơi trống trải, Bối Bối lấy tay tung đẩy quả cầu mây, cười híp mắt ngẩng đầu lên nhìn Thương Tuyết Lệ: “Chỉ thi đấu không thì không hứng thú lắm, chúng ta đặt cược đi, nếu như ta thắng, người sẽ gọi ta là lão Đại, nếu như ta thua, ta sẽ làm cu li cho người một ngày, mặc cho người sai phái, thế nào?”

Anh nhi không đồng ý mà kinh hô: “Bối Bối tiểu thư, điều này sao có thể, làm sao người có thể để cho Thương hộ vệ sai phái?”

“Tại sao không được, trên sông bạc chẳng phân biệt tôn ti, người thắng làm vua. Thương Tuyết Lệ, thế nào, có dám đón nhận khiêu chiến hay không, không chừng người sợ bại bởi ta, bất quá, muốn người gọi ta là lão Đại thật đúng là để cho người rất mất mặt, nói như thế nào người cũng là nhất phẩm ngự tiền hộ vệ. Nhưng nếu như người thắng ta, có thể báo thù chuyện ta hạ thuốc xổ bêu xấu người, đón nhận khiêu chiến không?”

Bối Bối nói đến chuyện thuốc xổ, nhin không được che miệng cười trộm, ngay cả ánh mắt cũng ánh lên những tia sáng tinh nghịch.

Âm thầm cắn răng, Thương Tuyết Lệ tức giận trơ mắt nhìn Bối Bối, nữ nhân này... Chỉ biết hung hăng càn quấy.

Nhớ ra mối thù hần bị nàng hạ thuốc xổ, trong bụng hần ôm đầy tức khí.

“Được, ta tiếp nhận khiêu chiến.”

Thấy rốt cục hần cũng gật đầu, Bối Bối chuyển sang Anh nhi đang đứng một bên, dùng ánh mắt ngăn lại Anh nhi lại tiếp tục phản đối: “Anh nhi, người tới tính toán cho chúng ta, thử xem ai đá được nhiều nhất.”

“Ta... Vâng” Anh nhi bất đắc dĩ đành đáp ứng.

“Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi, ba ván phân định, Thương Tuyết Lệ, người ...trước hay ta ...trước?” Bối Bối nhướn mày rất khí phách.

“Ưu tiên nữ tử.” Thương Tuyết Lệ chuyển sang nghiêm chỉnh, mặt mày rất cẩn thận.

Bối Bối tung cầu mây trong tay lên: “Ta bắt đầu đây.”

Anh nhi rất nghiêm túc mà nhìn cầu mây ở chân Bối Bối lên xuống, nhỏ giọng mà đếm: “Một cái... A, rớt, Bối Bối tiểu thư cố gắng lên! Bốn cái... A, lại rớt, Bối Bối tiểu thư cố lên a...”

Một hồi cầu mây rơi xuống, động tác Bối Bối thật sự vụng về, mười lần rớt chín lần, làm cho Anh nhi kinh hồn bạt vía.

Rốt cục, đến phiên Thương Tuyết Lệ, hần cầm lấy cầu mây tung lên, sau đó học tư thế đã từng thấy qua mà làm.

“Một cái, hai cái... ba cái... bốn cái...” Anh nhi đỏ mặt mồ hôi lạnh mà đếm.

...

Hết ba hiệp, Bối Bối vụng về rõ như ban ngày, kết quả, thua cực kỳ khó coi.

“Bối Bối tiểu thư, người... thua.” Anh nhi vẻ mặt cầu xin tuyên bố kết quả.

“Thua thì thua, sợ cái gì. Thương Tuyệt Lệ, người nói đi, muốn ta làm chi?” Bối Bối rất dứt khoát mà đón nhận kết quả, thẳng thắn vô tư mà nhìn Thương Tuyệt Lệ.

Cái miệng quanh năm căng thẳng của Thương Tuyệt Lệ rốt cục lộ ra một nếp nhăn tự hào trên mặt thành một nụ cười, vận động xong thoải mái cùng với khoái cảm báo thù làm hắn trở nên không câu nệ nữa: “Tô Bối Bối, người cũng có lúc thua bởi Thương mỗ ta ! Vậy phiền người giúp ta lau rửa cả trong lẫn ngoài phủ đệ của ta một lần.

Khóe mắt nhăn lại, Bối Bối trợn mắt liếc nhìn hắn, nhưng không thoả hiệp không được: “Không thành vấn đề!”

Trăng lên cao, đêm khuya yên tĩnh.

Bối Bối tay cầm khăn lau đen thui, cố gắng lau chùi lan can ở nơi ở của Thương Tuyệt Lệ, búi tóc xinh đẹp đã bị lệch lạc, y phục cũng dơ bẩn hết.

Anh nhi nhắm mắt theo sát bên cạnh nàng, đau lòng mà nhìn tay Bối Bối lạnh đến mức ửng đỏ toàn bộ : “Bối Bối tiểu thư, để nô tỳ giúp người đi.”

“Không được, nguyên đánh cuộc chịu thua, bản thân mình tự gánh trách nhiệm. Anh nhi, người không cần đông dài nữa, ta sẽ nhanh chóng lau xong.” Bối Bối vừa thở dốc vừa nói.

Thương Tuyệt Lệ đứng ở bên kia hành lang, nhìn Bối Bối lao động không ngừng, cũng nghe thấy hết sạch mẩu đối thoại của các nàng.

Không tự giác, ánh mắt của hắn dần dần trở nên thân mật một chút, đáy mắt, có phần tán thưởng, Tô Bối Bối... thoạt nhìn giống nữ nhân xấu tính, đã làm cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

...

Kéo lê đôi chân mỏi rã rời gần chết trở lại cung, Bối Bối đưa tay che miệng ngáp: “Rất cực cũng lau xong, mệt chết ta. Anh nhi, ta có thể không cần tắm rửa trực tiếp ngủ được không?”

“A? Không được a, người tiểu thư bản như vậy, không tắm rửa mà cứ đi ngủ sẽ nhiễm bệnh, tiểu thư yên tâm, chuyện tắm rửa cứ trực tiếp giao cho nô tỳ là được. Tiểu thư đến ôn tuyền phía sau phòng ngủ của vương, nô tỳ tắm rửa cho tiểu thư, xong lại đánh thức tiểu thư lên giường đi ngủ.” Anh nhi đỡ Bối Bối mệt đến mức xiêu vẹo đi về hướng ôn tuyền.

“Ừ ừ.” Ý thức Bối Bối mơ hồ mà gạt đầu, hiện tại nàng chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tuyết đột nhiên ngừng rơi, thế giới xung quanh sáng óng ánh, thật tinh khiết.

Nhìn cảnh đẹp được khắc từ băng tuyết trước mắt, Bối Bối tinh thần sáng lạn chạy vội về phòng, lấy cầu mây ra lôi kéo Anh nhi hướng về phía hoa viên trống trải.

“Anh nhi, chúng ta vận động một chút đi.”

Anh nhi khóe miệng không khỏi nhăn lại một chút, nhìn cầu mây trong tay Bối Bối, nàng cẩn thận mà mở miệng: “Bối Bối tiểu thư, người muốn đá cầu sao? Người mới vì đá cầu mà...”

Lời còn chưa nói hết, Bối Bối cũng đã hăng hái bưng bưng đứng một bên chơi cầu mây, một cái, hai cái, ba cái... Cầu mây như dính chặt lấy chân nàng, chưa từng rơi xuống.

Anh nhi trợn to mắt: “Bối Bối tiểu thư, thì ra người chơi cầu mây lợi hại như thế, nhưng mà... sao người có thể bại bởi tay Thương hộ vệ ?”

“Bối vì ta cố ý bại bởi tay hắn.” Bối Bối được chơi thoải mái, theo bản năng liền trực tiếp trả lời vấn đề của Anh nhi.

“A? Tại sao a? Bối Bối tiểu thư thua phải lau phòng, vừa mệt vừa thấm á.” Anh nhi không thể lý giải nổi.

Bối Bối dừng chân lại, đưa tay đón lấy quả cầu mây, quay đầu, ánh mắt tròn xoe nhìn Anh nhi, khoát khoát tay, cười rất thoải mái : “Thấy hắn gác đêm cho ta, ta liền hảo tâm hồi đáp cho hắn.”

...

Thương Tuyết Lệ sớm đã cứng ngắc ở phía sau bụi hoa, nghe thấy rõ ràng đối thoại của các nàng, ánh mắt hẩn nhìn Bối Bối có phần phức tạp, dẫn đo hồi lâu, hẩn chậm rãi đi ra ngoài.

“Thuộc hạ cảm tạ ân nghĩa của Bối Bối tiểu thư.” Hẩn quỳ một gối xuống đất, trong ngực đột nhiên nóng bừng lên, một thứ tên gọi là trung thành bắt đầu tràn ra.

84. Q.2 - Chương 85: Vương Hậu Giết Hậu Phi

Bối Bối giật mình hoảng sợ: “Ôi, Thương Tuyết Lệ, người tính làm gì mà đột nhiên xuất hiện làm người khác sợ chết khiếp.”

“Thuộc hạ mang điểm tâm sáng đến đây cho Bối Bối tiểu thư, mời Bối Bối tiểu thư dùng cơm.” Ngữ điệu của hẩn rất cung kính.

Anh Nhi cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ, đưa tay tiếp nhận điểm tâm sáng trong tay Thương Tuyết Lệ đặt lên khay, bưng lên xếp đặt ở trong đình nghỉ mát.

“Thương Tuyết Lệ, người không nên hơi một chút lại quỳ xuống trước mặt ta, mau đứng dậy cho ta. Không phải người chủ tâm muốn ta giảm thọ để kéo dài tuổi thọ của mình đây chứ.” Bối Bối bị bộ dáng đột nhiên cung kính của hẩn làm cho hoảng sợ, điều bộ sai sót khó chịu mọi khi làm nàng thấy quen mắt hơn nhiều, ngược lại cái tên Thương Tuyết Lệ cung kính lễ phép thế kia nàng thấy không vừa mắt.

Trán nhăn lại, Thương Tuyết Lệ bất đắc dĩ đứng thẳng dậy: “Sau này thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ Bối Bối tiểu thư.”

“Được rồi, được rồi, nổi hết cả da gà lên rồi, càng nói ta càng có cảm giác bản thân sắp thành thần, ngay cả cái đồ đầu gối như người này cũng có thể dậy dỗ được.” Bối Bối vừa nói thầm vừa đi tới đình nghỉ mát, nàng biết,

Thương Tuyết Lệ nhất định sẽ đi theo.

...

“Oa, thơm quá a, Anh Nhi, Thương Tuyết Lệ, chúng ta cùng nhau ăn đi.” Bối Bối hớn hở ngồi vào trên băng ghế, kêu hai người bọn họ cùng ngồi xuống.

Ai ngờ, bọn họ trầm lời như một đồng thanh cự tuyệt: “Không được, nô tỳ (thuộc hạ) không thể dùng cơm cùng tiểu thư.”

Bĩu môi, khoe miệng Bối Bối nhếch lên, hơi hắng giọng, giả vờ khăng khải: “Được rồi, thấy các người làm tròn bổn sự với ta như vậy, đây là phần thưởng cho các người, các người cũng đừng từ chối đi.”

Anh nhi và Thương Tuyết Lệ cùng nhìn nhau, sau đó bất đắc dĩ đồng thanh trả lời: “Tạ Bối Bối tiểu thư ban ân.”

Ăn no thỏa mãn xong, Bối Bối dắt theo hai cái theo đuôi du ngoạn lung tung khắp nơi trong vương cung.

Vừa bước đến một chỗ ngoặt trên hành lang của vương cung, trưởng lão đột nhiên thành linh xuất hiện trước mặt.

Ánh mắt của hẩn không quá thân mật thoáng đánh giá qua Bối Bối, cúi đầu không chút tự nguyện: “Bối Bối tiểu thư, thần xin thi lễ.”

“Oa, ta còn tưởng là ai, thì ra chính là vị mỹ nữ thích vận trang phục nam trang để hấp dẫn sự chú ý của vương – Bối Bối tiểu thư hử, xin kính chào.”

Cách đó không xa mấy mỹ nữ vừa đi tới, người vừa thốt lên là vị cô nương ông ọ Mã Giai Tuệ Nhân, chính là nàng phi tần mà nàng đã tuyển ra.

Nheo mắt lại, Bối Bối đứng lại, đợi các nàng đi tới, thần sắc không thay đổi, bình chân như vại: “Đáp lễ.”

Cô Ngự Hàn, hậu cung của người thật đúng là khổng lồ a!

Cái đồ nam nhân thối, có rừng rậm còn chưa đủ sao, còn muốn chọc tới nàng, bắt nàng trở thành vương hậu của hắn? Phi! Bà cô nhà nàng không quý báu gì cái đồ ngựa đực nhà hắn!

Chợt nhớ ra hắn chỉ nói muốn nàng làm vương hậu của hắn, ngay cả cầu hôn cũng không thấy đâu, còn an bài một đồng mỹ nhân ở trước mắt nàng, nàng cảm thấy trong lòng vừa đau vừa cực kỳ tức giận, tên nam nhân thối, gặp phải hắn ngay cả nàng cũng trở thành bất bình thường.

“Ta thấy Bối Bối tiểu thư quả rất kiêu ngạo nha, ngay cả thiếp thân hộ vệ của vương cũng nghe lệnh người, thật không đơn giản.” Một phi tần khác mỉa mai phụ họa theo nàng.

Bối Bối nhường mày, môi anh đào mỉm cười: “Đúng vậy. Ta cũng hiểu giá trị của ta rất lớn, chỉ có điều, các người nếu biết ta đây rất có giá, có biết phải nhường đường cho người rất quan trọng là ta đây đi qua sao.”

Chúng phi tử sắc mặt thay đổi, Mã Giai Tuệ Nhân trừng mắt: “Để xem người có thể được sủng ái tới khi nào, đừng quên hiện tại người ngay cả cái tước vị quý phi cũng không có, còn tự mình là vương hậu sao, ha ha, cười chết người, người chỉ đáng so sánh với một nữ nhân thị tẩm mà thôi.”

Thương Tuyệt Lệ cau mày, ánh mắt cảnh cáo mà nhìn thẳng Mã Giai Tuệ Nhân: “Vương đã nói muốn lập Bối Bối tiểu thư làm vương hậu. Chỉ cần Nhị công chúa trở về, Vương sẽ bắt tay vào làm chuyện tiến hành phong hậu.”

“Cái gì?” Lần này, không chỉ có chúng phi tử kinh hãi, vị trưởng lão vốn bàng quan ở bên cạnh cũng thấy kinh sợ, vốn hắn cho rằng vương chỉ là không phục đại thần bọn họ liên hợp thỉnh tấu ép Vương phong hậu, không nghĩ tới vương sẽ làm thật !

Tầm mắt chuyển sang phía trưởng lão, Thương Tuyệt Lệ rất lễ phép mà bao hàm dụng ý khác : “Trưởng lão, không phải Vương nói qua chuyện này cho người rồi sao?”

“Chính xác là Vương...đã nói qua.” Trưởng lão không muốn, nhưng vẫn phải thành thật trả lời, phủ dụ của Vương, đương nhiên sao có thể mập mờ mà cho qua.

Bối Bối này giờ không nói gì, nhìn về mặt các vị phi tử, nàng cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng cũng không vừa ý, nàng sẽ không trở thành vương hậu của hắn, tuyệt đối không!

Trong thiên điện, Thương Tuyệt Lệ đứng ở trước mặt trưởng lão, xòe tay chìa ra một cái ngọc bội màu đen: “Trưởng lão, ta nghĩ, chúng ta đã tìm được hắc tinh ngọc bội.”

Nhìn ngọc bội trong tay Thương Tuyệt Lệ, trưởng lão vừa mừng vừa sợ vội cầm lấy, xem xét tỉ mỉ kỹ càng: “Nhất định là nó, đây đúng là hắc tinh ngọc bội ! Thương hộ vệ, người lấy được nó từ chỗ nào vậy ? Vị nữ tử nào có được ngọc bội kia ?”

“Trưởng lão, ngọc bội kia là của Bối Bối tiểu thư.” Thương Tuyệt Lệ rất nghiêm túc đáp.

Hắn phát hiện ra khối ngọc bội này cũng khá ngẫu nhiên. Hôm đó sau khi thắng Bối Bối tiểu thư ở trận đấu cầu mây, Bối Bối tiểu thư phải lau dọn chỗ ở của hắn, trong lúc đứng lên ngồi xuống đã làm khối ngọc này rớt xuống, nhưng nàng không phát hiện ra.

Lúc hắn nhặt lên, quả thực hắn kinh ngạc phát sốc, thì ra hắc tinh ngọc bội ở trên người Bối Bối tiểu thư, khó trách bọn hắn tìm mãi mà không được, đương nhiên dù thế nào đi chăng nữa bọn họ cũng không thể nghĩ tới việc khối ngọc bội có ý nghĩa đặc thù này sẽ ở trên người một nhân loại.

Lại nghĩ tới, Bối Bối tiểu thư đột nhiên đi đến xà giới, lại làm cho vương đối với nàng quyền uy không chịu rời bỏ, tất cả mọi thứ đều rất tự nhiên, Bối Bối tiểu thư nhất định là người được sắp đặt để ở chung với vương !

“Thì ra là nàng, khó trách vương muốn phong nàng làm hậu.” Trưởng lão nhìn hắc tinh ngọc bội, vuốt vuốt râu, nếp nhăn trên mặt rốt cục cũng yên tâm mà buông lỏng được.

Thương Tuyệt Lệ cầm lại ngọc bội: “Trưởng lão, ta phải đi về tuân thủ mệnh lệnh bảo vệ Bối Bối tiểu thư của vương.”

“Mời.” Trưởng lão tươi cười giơ tay tiễn, rốt cục có thể ngủ một giấc thật ngon rồi.

...

Bối Bối ở trong tấm cung, cuống quýt xoay tròn: “Anh nhi, mau giúp ta tìm xem, không thấy ngọc bội của ta đâu rồi.”

“Bối Bối tiểu thư, ngọc bội nào a ?” Thấy Bối Bối khẩn trương, Anh nhi cũng cuống lên theo.

“Chính là... chính là một khối ngọc bội màu đen toàn thân trong suốt, cầm ở trong tay thấy hơi âm ẩm.” Bối Bối vừa lục tung mà tìm, vừa miêu tả qua loa.

“Vậy sao, đã hiểu, Bối Bối tiểu thư đừng nóng vội, để nô tỳ hỗ trợ tìm.” Anh nhi nói xong liền bắt đầu tìm tòi ở những khe góc ngách.

Bối Bối vừa tìm vừa nóng ruột, khe khẽ lẩm bẩm : “Kỳ quái, sao lại không thấy đâu chứ, rõ ràng ta cất thật kỹ mà, cuối cùng lạc đi nơi đâu rồi, mau ra đây cho ta coi.”

85. Q.2 - Chương 86: Xà Vương Trở Về

Trong lúc các nàng đang tìm đến trời đất quay cuồng, Thương Tuyệt Lệ chợt đi tới: “Các người đang tìm cái...này sao?”

Hắn mở lòng bàn tay ra, hắc tinh ngọc bội xuất hiện trước mắt Bối Bối.

Nàng nhanh chóng tiến lên cướp lấy, sau đó rất cẩn thận lật trái lật phải kiểm tra, rồi mới cẩn thận cất đi: “Đúng là nó rồi, làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng không tìm thấy chứ, Thương Tuyệt Lệ, cảm ơn.”

Thương Tuyệt Lệ gật đầu: “Bối Bối tiểu thư, vương hồi cung, bảo người ra cửa cung chờ hắn.”

Nghe vậy, tim Bối Bối mơ hồ nhảy loạn một cái, nhưng chỉ lát sau, nàng lại giả vờ không thèm để ý chút nào, nói nhỏ:

“Hắn phải về thì cứ về a, sao lại muốn ta chạy tới tận cửa cung xa tít xa tắp đón hắn chứ, vương cung lớn thế này, đi đến nơi chắc chân ta cũng đau chết.”

Miệng lải nhải lầu bầu, tuy nhiên, chân nàng cũng tự động bước ra cửa, nhanh chóng hướng thẳng tới phía cửa cung.

Anh nhi liếc Thương Tuyệt Lệ một cái, nhin không được che miệng mỉm cười, nhanh chóng bước theo sau.

Thương Tuyệt Lệ cũng cảm thấy hơi buồn cười, khóe miệng luôn luôn nghiêm túc cũng thoáng nhếch lên, lắc đầu, đi theo ra ngoài.

...

Ngoài cửa cung, đoàn người trùng trùng điệp điệp đi theo sau Cô Ngự Hàn, cờ xí rợp trời, có thể thấy được tràng diện thật long trọng, càng có thể thấy được sự thận trọng của lần ra cung này.

Bên trong chiếc kiệu lớn hoa lệ, Cô Ngự Hàn nghiêng người tựa vào ghế nằm, con mắt phượng dài nheo lại giả vờ ngủ say.

“Vương huynh, người mau đứng lên đi, trở lại vương cung rồi, là vương lại có bộ dáng như hài tử thật đúng là làm cho người ta giận sôi. Nói là đi đón ta hồi cung, thế mà suốt dọc đường trở về chỉ lăn ra ngủ, rõ ràng người đang cố tình!”

Bên cạnh, một nữ tử cực kì xinh đẹp trang phục cao quý đang lải nhải, tro mắt nhìn Cô Ngự Hàn ung dung ngủ như vậy.

Nàng rất đẹp, sắc mặt hơi xanh một chút, là vẻ đẹp của bệnh tật, tuy nhiên, ánh mắt của nàng cũng rất linh hoạt có hồn, thanh âm rất trong trẻo.

Mí mắt miễn cưỡng giương lên, Cô Ngự Hàn đưa tay nhéo khuôn mặt nữ tử, khuôn mặt tuần mỹ hiện lên một tia an ủi:

“Huyền Trữ, xem ra thân thể của người thật sự tốt lắm, mắng chửi người rất có lực nha.”

“Đừng có chạm vào người ta, ta sợ tay người có bệnh á.” Huyền Trữ công chúa hướng hấn làm cái mặt quỷ, le lưỡi.

Ngồi dậy, hấn ngẫu nhiên vén lên rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy cung điện quen thuộc, bạc môi sung sướng nhếch lên, trong con người đen lơ đãng hiện ra vẻ nhu tình cùng mong chờ : tiểu Bối Bối, ta đã trở về.

Huyền Trữ thấy hấn đột nhiên thất thần, ánh mắt còn trở nên... thật dịu dàng, đáng lẽ đó là một loại ôn nhu chỉ dành riêng cho nàng, nàng cũng không thể nói rõ, nhưng... theo bản năng, nàng không thích vẻ mặt như vậy của hấn.

Làm nũng lay lay động cánh tay hấn, kéo hấn hoàn hồn: “Vương huynh, người đang nhìn cái gì vậy? Vương cung của người không phải rất quen thuộc sao? Như thế nào còn thấy cái vẻ chờ mong như vậy.”

Trở lại hiện thực, Cô Ngự Hàn vươn tay vòng qua bả vai của nàng, chớp chớp đôi mắt tỏ vẻ thần bí: “Chờ một chút người sẽ biết ta đang chờ mong cái gì.”

Huyền Trữ công chúa bĩu môi: “Không cần, Huyền Trữ muốn biết bây giờ, nhanh nói cho nhân gia đi mà, Vương huynh mới vừa rồi đang nhìn cái gì?”

Nàng muốn biết là cái gì khiến Vương huynh đột nhiên trở nên hình như rất có tình cảm.

Cho tới nay, Vương huynh đối phi tử của hấn cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt như mới vừa rồi, mặc dù Vương huynh đối mỗi một vị phi tử đều rất rộng rãi phóng khoáng, luôn cười híp mắt, nhưng mà, người Vương huynh quan tâm nhất luôn luôn là nàng!

Đúng vào lúc này, cổ kiệu đột nhiên ngừng lại, bên ngoài màn vang lên tiếng thị vệ báo cáo: “Dừng kiệu.”

Tiếp theo, màn kiệu bị người vén lên, Cô Ngự Hàn đỡ Huyền Trữ đi xuống.

Phía trước, rất nhiều đại thần và phi tần đang đứng, nhìn thấy bọn họ hạ kiệu hậu liền hành lễ: “Cung nghênh Vương, Nhị công chúa hồi cung.”

Cô Ngự Hàn khoát khoát tay để cho bọn họ bình thân, khi hấn quan sát những phi tần đang đứng đó, mày kiếm hơi nhấc lên, không thấy Bối Bối?

Nàng đâu rồi? Không phải đã cho người hồi cung báo trước cho nàng ra đón sao?

“Vương huynh, tại sao lại dừng lại, không phải bây giờ chúng ta vào cung sao?” Huyền Trữ công chúa nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Cô Ngự Hàn.

Cô Ngự Hàn còn chưa trả lời, thì đã thấy cách đó không xa một thân ảnh xinh đẹp đang đi tới, đôi mày đang nhăn nhó của hấn lập tức thả lỏng, quên cả việc trả lời vấn đề của Huyền Trữ mà nhanh chóng sải bước về hướng bên kia.

“Ai, Vương huynh...” Huyền Trữ công chúa dậm chân gọi, nhưng cũng không kịp rồi.

Bối Bối thấy trận doanh nghênh đón long trọng trước mắt, chu chu miệng, đúng là đồ nam nhân thích phô bày giàu sang mà.

Khi ánh mắt của nàng còn đang xoay chuyển chưa kịp nhìn thấy Cô Ngự Hàn, hắn đã lách mình đi tới trước mặt nàng, đưa tay ôm nàng vào lòng.

“A, này cái đồ Vương bát đản cản trở...” Bối Bối theo bản năng lập tức mắng người, bởi hắn đụng trúng mũi làm nàng bị đau.

Chỉ là, lời của nàng còn chưa kịp mắng xong, Cô Ngự Hàn liền mỉm cười cắt đứt: “Tiểu Bối Bối, tại sao lại giận như vậy chứ, thấy ta không cao hứng sao?”

Sau khi hoàn hồn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt của nàng sáng lên, cái tay đang ôm mũi liền hạ xuống, giả vờ không vui: “Ta có thể cao hứng sao? Vừa thấy đến người đã gặp chuyện không may, đụng đổ cả mũi.”

“Ta xem nào.” Cô Ngự Hàn cúi đầu, nghiêm túc nhìn mũi nàng, thấy hơi hồng hồng, hắn liền đưa tay nhéo nhéo.

“Chưa có bị thấp xuống, thử lại cái nữa đi.” Hắn tiếng nói mang theo ý cười.

“Ba” một tiếng, nàng gạt tay của hắn ra: “Cô Ngự Hàn, người lặp lại lần nữa nhất định phải chết.”

“Ta đây nói hai ba lần cũng không thành vấn đề.” Cô Ngự Hàn cúi đầu, dí sát vào mặt nàng, hôn một cái.

Oanh! Bối Bối cảm giác nhiệt độ trên mặt tăng nhanh, nàng theo bản năng quay nhìn những người đứng xung quanh, hận không thể tìm tìm cái lỗ chui xuống.

Trời ơi, tên xà muốn động dục có thể ... tìm chỗ nào thích hợp hơn không, cứ công khai... sàm sỡ nàng như vậy, khiến nàng mất hết mặt mũi.

Thấy ánh mắt ngưng ngường ngừng không biết phải làm sao của nàng, hắn cúi đầu bật cười, hơi thở ấm áp phớt nhẹ qua gò má mềm mại, thấy rõ còn cố ý hỏi: “Tiểu Bối Bối, người đang đỏ mặt sao?”

Bối Bối còn chưa kịp trả lời, ánh mắt Huyền Trữ công chúa đã trở nên khó chịu, chia thẳng về phía nàng: “Vương huynh, nữ nhân này là ai a? Dám đến muộn, không có một chút quy củ nào!”

Lúc Huyền Trữ đánh giá Bối Bối, đồng thời, Bối Bối cũng thoáng đánh giá Huyền Trữ.

Đây là Nhị công chúa mà sự trở về đang khiến cả vương cung xôn xao sao? Bộ đáng xinh đẹp ôn nhu như nước, sắc mặt hơi không khỏe, ánh mắt hơi hung dữ, ngữ khí hơi khinh miệt, khí thế hơi bức người...

86. Q.2 - Chương 87: Miệng Lưỡi Trơn Tru

Lắc đầu, Bối Bối không khỏi cảm thán, thật đúng là rất nhiều cái hơi hơi..., nhưng mà, điều quan trọng nhất chính là đối với nàng, vị công chúa chưa từng gặp mặt này có địch ý rất rõ ràng. Nàng có đắc tội vị công chúa này lúc nào chứ?

Đáp án là.. không có! Điều đó cho thấy... công chúa này vừa gặp nàng đã không vừa mắt.

Huyền Trữ công chúa khinh thường, âm thầm hừ một tiếng. Còn tưởng rằng là cái gì quốc sắc thiên hương khiến Vương huynh chờ mong đến như vậy, hóa ra chỉ là gốc cây ngọn cỏ tí teo không ra gì, phi tử bên kia so với nữ nhân này còn đẹp gấp không biết bao nhiêu lần!

Không chú ý tới hai người bọn họ đang từng đợt, từng đợt sóng ngầm đối chọi nhau, Cô Ngự Hàn ôm lấy thắt lưng mềm mại của Bối Bối, giọng nói vui vẻ: “Huyền Trữ, Vương huynh giới thiệu một chút với người đây là Vương hậu tương lai. Nàng gọi là Tô Bối Bối, người sau này có thể gọi nàng ‘chị dâu’.”

“Cái gì? Ta không cần!”

Quý dị, hai nữ nhân trăm miệng một lời đồng thanh phản đối. Nghe được đối phương trả lời giống mình như đúc, các nàng liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng xoay mặt đi.

Cô Ngự Hàn nhất thời sững sờ, khuôn mặt tuấn tú lập tức trở nên cứng rắn. Hắn híp mắt, cảnh cáo chặn ánh mắt mang theo phản kháng của Bối Bối lại, nguy hiểm thở mạnh: “Tiểu Bối Bối, người thật sự là một điểm cũng không ngoan. Có phải lại muốn bị trừng phạt hay không?”

Tiện thể, hắn ghé sát đến bên tai nàng, hơi thở mãnh liệt: “Tiểu Bối Bối, có phải lại muốn ngày thứ hai không xuống giường được, đúng không?”

Hơi thở nóng rực phun đến vành tai, theo da thịt phất vào vật áo, da thịt Bối Bối không nhận được đều nóng ran: “Người... Người cầm...”

Nàng mất tự nhiên, thẹn thùng; đôi môi non mềm giận dữ mím lại khiến cho nội tâm hắn căng thẳng. Nàng hình như không biết, môi nàng giờ phút này đỏ sẫm như trái anh đào, dụ dỗ hắn đi ngắt lấy.

Nhìn bọn họ thân mật không coi ai ra gì, Huyền Trữ vừa tức vừa giận, thanh âm của nàng đột nhiên trở nên rất suy yếu, sắc mặt càng thêm trắng bệch: “Vương huynh, chân Huyền Trữ thấy hơi đau, người bế Huyền Trữ đi vào có được hay không, giống như trước kia ấy.”

Một câu cuối cùng, nàng là quay Bối Bối nói.

Cô Ngự Hàn trở nên nghiêm túc, hắn buông...Bối Bối ra, xoay người, có chút khấn trương nhìn Huyền Trữ công chúa... từ trên xuống dưới ...: “Huyền Trữ, chân người sao lại mềm nhũn, có chỗ nào không thoải mái? Vương huynh cho ngự y đến kiểm tra.”

Nói xong, hắn cúi người xuống ôm lấy Huyền Trữ, không quên xoay mặt hướng Bối Bối nói: “Bối Bối, người đi theo cùng đi.”

Có vấn đề...

Đây là ý nghĩ của Bối Bối giờ phút này, cái... công chúa Huyền Trữ kia, như thế nào nói bệnh liền bị bệnh?

“Bối Bối tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Thương Tuyệt Lệ vẫn ở cách đó không xa tiến lại, nhắc nhở nàng.

“Tiểu thư, Huyền Trữ công chúa là muối muối của vương, từ nhỏ thân thể đã không tốt, hình như là chân có vấn đề.” Anh Nhi vừa đi một bên vừa kể những gì đã biết cho Bối Bối nghe.

Trong điện công chúa —— Trữ An điện.

Huyền Trữ công chúa nằm ở trên giường, tay túm chặt Cô Ngự Hàn, không cho hắn rời xa.

Ngự y ở một bên tỉ mỉ kiểm tra chân Huyền Trữ công chúa, còn Bối Bối lại là bị lệnh cưỡng chế của Cô Ngự Hàn muốn nàng đứng ở bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn Huyền Trữ công chúa.

Đảo cặp mắt trắng dã, Bối Bối nhìn xuống kích động muốn đập đầu hắn một nhát. Chẳng lẽ hắn không biết muối muối của hắn rất không hoan nghênh nàng sao? Nàng đứng ở chỗ này lâu như vậy, ánh mắt chán ghét của Huyền Trữ công chúa cũng đã liếc nàng lâu như vậy.

Aii..., nàng từ bé đến lớn không phải ai gặp cũng đều thích, nhưng là cũng không bị tình trạng người ta vừa gặp đã ghét nha, người trong cung này có phải không va chạm với nàng thì không được sao?

Sau một lúc lâu, ngự y rốt cục cũng kiểm tra xong, cung kính hành lễ, thanh âm chậm rãi: “Vương, chân công chúa không có đáng ngại, chỉ là đứng đã lâu, người bình thường đứng quá lâu chân cũng sẽ cảm thấy một ít nhức mỏi, cho nên, thân thể công chúa rất bình thường.”

Cái trán đang nhăn chặt được buông lỏng một chút, Cô Ngự Hàn như trút được gánh nặng, hướng về phía ngự y hạ lệnh: “Được, người lui ra đi.”

“Vâng” ngự y thu thập xong hòm thuốc, liền cúi người lui ra ngoài.

“Vương huynh, chân ta thật sự không có việc gì sao?” Huyền Trữ công chúa điềm đàm đáng yêu nắm chặt ống tay áo của hắn, ánh mắt đã có tầng mỏng sương mù, một tia yếu ớt hỗn loạn, nhưng phần nhiều là ỷ lại.

Cô Ngự Hàn vỗ vỗ tay nàng, an ủi: “Yên tâm, có Vương huynh ở đây, Huyền Trữ không có việc gì. Tin tưởng Vương huynh, được không?”

Huyền Trữ công chúa rưng rưng gật đầu, tiếng nói càng thêm mềm yếu: “Vương huynh sẽ vĩnh viễn bảo vệ Huyền Trữ, thương yêu Huyền Trữ sao?”

“Đương nhiên rồi, Vương huynh sẽ vĩnh viễn bảo vệ Huyền Trữ, ngoan, đừng khóc, không có việc gì.” Cô Ngự Hàn đưa tay, thương yêu lau đi những giọt lệ trên mặt Huyền Trữ công chúa.

“Ừm.” Huyền Trữ công chúa rốt cục nín khóc mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng nghiêng người dựa vào trong lòng Cô Ngự Hàn. Nhân lúc không có người thấy, nàng hướng về phía Bối Bối đưa ra một ánh mắt thị uy.

Bối Bối miễn cưỡng bĩu môi, Huyền Trữ công chúa này thật đúng là khó hiểu. Cô Ngự Hàn có nhiều nữ nhân như vậy mà không nhằm vào, liền chọn trúng nàng để nhằm vào, thật sự là XX – không may.

Nhẹ nhàng đẩy ra Huyền Trữ, Cô Ngự Hàn cười nói: “Huyền Trữ, chiều nay Vương huynh sẽ thiết yến tẩy trần cho ngươi, sau này ngươi sẽ bình an ở lại trong vương cung, sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.”

“Vâng, cảm ơn Vương huynh.” Huyền Trữ công chúa cười thật ngọt ngào.

“Vương huynh về tẩm cung thay quần áo, ngươi cũng để cung nữ giúp rửa mặt trang điểm, ăn mặc thật đẹp tới gặp Vương huynh, biết không?”

“Vâng.” Huyền Trữ gật mạnh đầu, thật sự ngoan ngoãn, nàng đương nhiên sẽ ăn mặc xinh đẹp nhất, khiến cho cái Tô Bối Bối trước mắt này thấy tự ti mặc cảm.

Cô Ngự Hàn hôn cái trán của nàng một cái, sau đó đứng lên, xoay người thấy Bối Bối đang buồn chán hết nhìn đông tới nhìn tây, hần nở ra một nụ cười sùng nịnh, đưa tay ôm lấy nàng: “Nhìn cái gì, có thứ đẹp hơn ta sao?”

Vừa đi, hần vừa tự ngắm nghía sắc đẹp của mình và trêu chọc nàng.

“Ngươi đừng làm dáng nữa, chưa từng thấy nam nhân nào da mặt dày như vậy.” Bối Bối phun phì phì nói.

...

Đi trên hành lang, Cô Ngự Hàn thỉnh thoảng lại hôn trộm Bối Bối, ngẫu nhiên còn dừng lại hôn nàng.

“Làm sao bây giờ?” Hần để ý cái trán của nàng, giống như bắt đắc dĩ lại giống như thở dài.

Bối Bối bị hần hôn đến hơi thở trở nên gấp gáp, ánh mắt mơ mơ màng màng hỏi: “Cái gì làm sao bây giờ?”

Không hiểu sao tự nhiên lại nêu vấn đề như vậy, nàng thật đúng là không biết làm sao bây giờ!

Nhìn đôi mắt nàng động tình, tiếng nói Cô Ngự Hàn càng trở nên khàn khàn thêm: “Bổn vương bị một cái nhân loại nho nhỏ hạ mê được xoay quanh, một ngày không thấy nàng là cả đêm nghĩ đến nàng, hai ngày không thấy sẽ ngủ không ngon. Ngươi nói xem, nên làm gì bây giờ?”

87. Q.2 - Chương 88: Âm Hoan

Trong lòng mơ hồ cảm thấy ảm áp dâng lên, mắt không kìm được lướt qua một thoáng thẹn thùng, nàng mắt tự nhiên hờn dỗi: “Ai quan tâm ngươi làm sao bây giờ, nói gì mắc ối chết được, ta thấy ngươi chắc đã cùng không biết luyện tập với bao nhiêu nữ nhân rồi.”

“Oan uổng a đại nhân, tiểu nhân chỉ nói bí mật này với một mình người, ngoài ra chỉ có trời biết đất biết người biết ta biết, không còn có người thứ ba biết.” Cô Ngự Hàn giả vờ ủy khuất.

“Ta mặc kệ ngươi.” Bối Bối xoay đầu, tránh thoát khỏi ngực của hần, hướng phía trước đi nhanh, nhưng trong lòng không nhịn được lảng lảng.

Rất nhanh, Cô Ngự Hàn đuổi kịp, một lần nữa bá đạo đem nàng ôm chặt vào lòng, đồng thời xoay người nàng lại ép đối mặt với hần, đưa tay chạm tới cái miệng của nàng, nhấn một cái.

Mặt Bối Bối nóng bừng, ánh mắt trừng thật to, bởi vì... Nàng cảm nhận được phía dưới nhiệt ngạnh của hắn để ở trên người nàng.

“Tiểu Bối Bối, ngươi không thể không để ý tới ta được, ta rất để ý ngươi nha. Ai...tiếc rằng bây giờ chưa đến lúc, chúng ta trở về thay quần áo tham gia tẩy trần yến của Huyền Trữ, nhưng... đêm nay ngươi sẽ thăm, dám ở cửa cung từ chối ta.” Hắn hừ nhẹ, như mang thù cần cần chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng một cái.

Bối Bối bị đau kinh hô một tiếng, rước lấy tiếng cười trầm thấp của hắn.

Ca múa thăng bình, tẩy trần yến hội rất long trọng.

Bối Bối mặc dù không muốn nhưng bị Cô Ngự Hàn kèm hai bên ép đi vào trong đại điện tổ chức yến hội, bắt đắc dĩ thở dài, ánh mắt của nàng lại bắt đầu đảo khắp nơi, lần này nàng phải ngồi chỗ nào đây?

Nghe tiếng nàng thở dài, phảng phất có thể biết được giờ phút này nàng nghĩ gì, Cô Ngự Hàn cúi người, ở bên tai nàng thì thầm: “Ngươi lần này chỗ nào cũng không được ngồi, an vị bên cạnh ta!”

Lần trước là hắn bắt cần, mới để trưởng lão khiến nàng khó xử, lần này, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào qua mặt làm khó dễ nàng.

Vừa dứt lời, không để cho nàng có cơ hội phản kháng, hắn liền ôm nàng ngồi xuống vương tọa thuộc về hắn.

Vị trí của Vương tọa so với chỗ mọi người ngồi cao hơn một bậc, Bối Bối cảm giác đông đảo ánh mắt tập trung lại đây, khiến nàng cả người không được tự nhiên muốn đứng lên, lại bị Cô Ngự Hàn âm thầm đè xuống.

Ngồi dựa sát vào nàng, hắn mạnh mẽ ôm chặt lấy thắt lưng nàng không cho nàng làm bừa, cúi đầu, hắn dùng thanh âm chỉ hai người bọn họ có thể nghe được cảnh cáo: “Tiểu Bối Bối, không muốn cả đêm nay không ngủ được thì bây giờ ngồi đằng hoàng cho ta.”

Trợn mắt, cảm tức nhìn hắn, nhưng chỉ có thể thỏa hiệp, cái...đồ tiểu nhân xảo trá, dám dùng sắc đẹp đến mê hoặc nàng!

Ngặt nổi chính là, nàng dĩ nhiên lại rất cam chịu dụ dỗ.

Thấy ánh mắt nàng dần dần không hề... còn phản kháng, Cô Ngự Hàn mới vừa lòng nhếch lên khóe môi.

Huyền Trữ công chúa ngồi ở bên trái Cô Ngự Hàn, mắt to trừng lớn quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, hờn dỗi xoẹt xoẹt dâng lên trong ngực, nhưng chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

...

“Vương huynh, ngươi nhìn, điệu khiêu vũ này thật đẹp mắt.” Huyền Trữ nghiêng người ngả về hướng Cô Ngự Hàn, lắc lắc bờ vai của hắn ý bảo hắn xem biểu diễn ở dưới đài.

Bối Bối âm thầm thở dài một hơi, hắn rốt cục nói lỏng kiềm chế với nàng, khiến ánh mắt của các phi tử trong sảnh đang nhìn chằm chằm nàng cũng dụi xuống.

Tình cảnh như vậy... là cung đấu từng thấy qua trong TV sao? Đông đảo nữ nhân vậy bắt một cái nam nhân nên lục đục với nhau, thật không thể tin được nàng không những được thấy tận mắt, còn bị cuốn vào trong đó.

Nhìn mỹ thực trên bàn, lại nhìn ca múa trước mắt, nàng nhìn đến nổi mắt có chút mệt mỏi.

Không biết còn muốn chúc mừng đến bao giờ? Cứ tiếp tục thế này, nàng không bằng trở về cùng chu công đánh cờ*, buổi tối trời hạ nhiệt độ, ở trong ổ chăn cũng ấm áp dễ chịu hơn.

Nghĩ là làm, nàng thừa dịp ca múa đang tận hứng, mà lúc này mọi người cũng rất say mê, Cô Ngự Hàn cùng Huyền Trữ công chúa quần quít hết kéo qua đông lại lôi sang tây, nàng lặng lẽ đứng dậy muốn rời đi.

Không ngờ, vừa đứng lên, cổ tay rất nhanh liền bị Cô Ngự Hàn túm chặt, hắn như thể có mắt phía sau...giống như nhìn thấy nhất cử nhất động của nàng, ngẩng đầu, mày kiếm của hắn nhăn chặt: “Ngươi muốn đi nơi nào?”

Cái... tiểu nữ nhân này còn thực sự cho rằng hắn không thấy cái gì sao? Cho là hắn đang cùng Huyền Trữ nói chuyện thì không biết nàng muốn bỏ trốn sao? Nhất cử nhất động của nàng chưa từng thoát khỏi tầm chú ý của hắn.

Bối Bối cúi đầu nhìn con người đen lạnh lợi của hắn, tức giận nói: “Hồi Đại vương, ta nghĩ đi nhà vệ sinh.”

Đem nàng kéo đến cái... yến hội không hoan nghênh nàng chút nào, lại giữ nàng bên cạnh bắt chịu đựng ánh mắt lạnh lùng của các phi tử khác, hắn quen thói đại gia ngang ngược, cùng muội muội vừa nói vừa cười thật sự chói mắt.

“Đi nhanh về nhanh, nếu như người dám không trở lại...” Hừ hừ, hắn âm thầm hướng nàng đánh ra một cái ánh mắt chỉ có bọn họ mới hiểu làm cảnh báo.

Grrrr! Thật sự là đồ nam nhân hèn hạ, không, là xà hèn hạ!

Bối Bối tâm không cam, tình không muốn nhưng đành gật gật đầu, sau đó mới có thể khiến hắn buông tay để nàng rời đi.

...

Rốt cục, rời khỏi yến hội âm ỹ, nàng đuổi người, ngáp một cái, quay đầu lại, hướng yến hội đại diện làm cái mặt quỷ, ta ...trước hết đi ngủ có gì nói sau.

Cước bộ nhẹ nhàng đi tới hành lang ở bên kia tấm cung, nàng một bên hừ nhẹ hát ca nhi một bên thưởng thức bông tuyết ban đêm, ánh trăng nhàn nhạt tỏa xuống, bao phủ hạt tuyết đang phát phối rơi xuống, thật lóng lánh, thật trong sáng.

Quanh co nhiều vòng, đột nhiên hiện ra một bóng đen, ôm chặt lấy nàng, một luồng hơi thở cuồng ngạo quen thuộc xông vào mũi.

“Cô Ngự Hàn?” Bối Bối thầm kêu hồngбет, thăm, nhanh như vậy đã bị bắt lại.

Cô Ngự Hàn gắt gao ôm lấy nàng, không... lưu chút khoảng cách nào, đem nàng đẩy đến một bên góc tường, cúi đầu, hơi thở nóng rực: “Tiểu Bối Bối, người thật sự là không nghe lời, người nói, ta phải trừng phạt người như thế nào đây?”

“Cái...kia... A, ta đang chuẩn bị trở về, không nghĩ tới lại gặp người, người cũng là muốn đi nhà vệ sinh sao?” Bối Bối cười ha ha, con người đối tới đối lui, dường như tìm biện pháp thoát thân.

Cầm lấy khâu cài nơi thắt lưng của nàng, hắn muốn nàng cảm giác được phản ứng rõ ràng của hắn lúc này, tà khí khê hôn khoe môi của nàng: “Tiểu Bối Bối, người có biết hay không lúc người nói láo - ánh mắt xoay chuyển đặc biệt nhanh.”

Bối Bối giãy dụa cái móng, nhưng tránh không thoát khỏi ý xấu của hắn đang để ở chỗ mềm mại của nàng, trong ngực một hồi nhiệt nóng dâng lên, nàng cố gắng bình ổn nhịp tim của mình.

“Cô Ngự Hàn, nơi này là hành lang, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi qua, người không cần náo loạn có được hay không.”

Ai ngờ, hắn như càng thêm kè sát chặt nàng, khiến nàng mơ hồ có thể cảm giác được nhịp đập của hắn: “Tiểu Bối Bối, yên tâm, ta sẽ không làm cho người ta thấy thân thể mỹ lệ của người, nếu có kẻ nào dám nhìn, ta liền... Móc mắt của hắn cho chó ăn!”

Tiếng nói sắc bén của hắn đã mang theo khàn khàn thanh làm cho người ta sợ, nàng không nhịn được run rẩy, thỉnh thoảng, hắn làm cho người khác cảm thấy cảm giác áp bách rất mãnh liệt.

Cảm giác được nàng đang run rẩy, hắn cúi đầu, vươn đầu lưỡi ẩm ướt nóng liếm liếm vành tai nàng: “Tiểu Bối Bối, đừng sợ ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không đánh người. Chỉ biết đối với người... Như vậy đánh.”

Vừa nói, hắn cố ý thoáng để lộ ra thắt lưng, khiến nàng cảm nhận được lửa nóng đang thiêu đốt hắn

88. Q.2 - Chương 89: Trên Xà Nhà Không Quân Tử

Đôi môi non mềm bị hấn hôn đến tê dại, nàng vô lực thừa nhận sự xâm nhập cuồng dã của hắn.

Từng đợt sóng dâng trào từ lòng bàn chân lên đến não bộ, lý trí của nàng trở nên mơ mơ hồ hồ, nàng không kiềm nổi tiếng rên rỉ.

Bạc môi của Cô Ngự Hàn trượt dần xuống cổ nàng, cố tình như vô ý hôn liếm lên làn da trắng mịn nõn nà, rồi chuyển đến sát vành tai nàng thì thầm: “Tiểu Bối Bối, nói cho ta biết, lúc ta không có ở đây có nhớ ta không?”

“Không...” Nàng cố gắng bấu víu vào chút lý trí còn sót lại, muốn cự tuyệt sự dụ dỗ của hắn.

“Không sao?” Hắn cười gian một tiếng, bàn tay nóng bỏng đang để ở thắt lưng nàng bắt đầu di động, hết sức “thủ đoạn” khiến cho nàng ‘phát sốt’.

Nhiệt độ trong cơ thể càng ngày càng cao, đầu óc nàng dần dần trở nên trống rỗng, chỉ còn lại các giác quan đang kêu gào.

“Tiểu Bối Bối, có nhớ ta không? Nói cho ta biết, người rất muốn rất muốn.” Tiếng nói của hắn cũng dần trở nên gấp gáp, nhưng vẫn rất cố chấp muốn hỏi ra đáp án.

Bối Bối đã mềm yếu đến không còn biết trời đâu đất đâu, nàng theo sự dẫn đường của hắn trả lời: “Ừm... Rất muốn rất muốn.”

Nàng vô ý thức giẫy giụa thắt lưng, muốn giảm bớt đi sự khó chịu trong lòng ngực.

“Cô bé ngoan!” Hắn rút cục lộ ra một nụ cười xấu xa đầy thỏa mãn, cúi đầu một lần nữa hôn lên môi của nàng, bắt đầu triển miên đây đưa không dứt.

...

Bên kia hành lang cung điện, hai tên thị vệ tuần tra tiến lại.

“Phía trước hình như có âm thanh.” Một tên thị vệ nắm chặt ngân thương trong tay, lập tức trở nên cảnh giác.

“Ta cũng nghe thấy, chúng ta qua kiểm tra.” Một sĩ binh khác hướng đồng bạn gật đầu, sau đó tinh thần cũng hoàn toàn tỉnh táo tập trung.

Vì vậy, hai tên thị vệ nhẹ nhàng bước chậm, cẩn thận tiến về phía trước.

Lỡ tai Cô Ngự Hàn khẽ động, thân thể thoáng hơi cứng đờ, mặt hắn rời khỏi chỗ mềm mại của Bối Bối ngẩng lên, con ngươi đen nóng bỏng xẹt qua một tia thanh tỉnh.

“Hàn...” Bối Bối đã hoàn toàn bị lửa nóng khổng lồ, nàng theo bản năng ôm chặt hắn, kháng nghị hắn vì sao đột nhiên dừng lại.

Thấy cử chỉ trong lúc tình mê loạn ý của nàng, hắn đắc ý nhếch môi, nhẹ nhàng mà hôn phớt lên môi của nàng: “Hừ... Đừng lên tiếng, có người đến.”

Trong lúc mơ mơ màng màng, lời của hắn nhẹ nhàng tiến vào trong ý thức, ánh mắt của nàng từ từ khôi phục một chút sáng suốt: “Có người?”

Nàng cuống quýt, bối rối đưa tay thúc hắn: “Mau buông ra đi.”

“Hừ...” Cô Ngự Hàn không buông, ngược lại ôm càng thêm chặt, cơ hồ gần như cả người của nàng được dính chìm vào trong lòng hắn.

Bối Bối thấy không tránh thoát được, chỉ có thể vừa vội vừa tức lườm hắn.

“Tiểu Bối Bối, đừng lo lắng, có ta ở đây mà.” Cô Ngự Hàn bình tĩnh hướng nàng nháy mắt mấy cái, khi nàng còn không kịp đáp lời, cánh tay hắn thu lại, đỡ nàng đứng lên, mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất, hai người liền nhảy lên trần của hành lang.

Hai tên thị vệ đi tới, nhìn phải nhìn trái, nhưng nhìn không thấy ai: “A? Kỳ quái, hình như ta vừa mới thấy có bóng người thoáng qua, sao lại không có ai?”

Bối Bối nín thở tập trung cúi đầu nhìn người ở phía dưới, khẩn trương đến nỗi tim đập gấp như muốn nhảy ra khỏi miệng, hết lần này tới lần khác, lúc này có cái nam nhân rất không thức thời vẫn đang không ngừng quấy nhiễu nàng.

Nàng trợn mắt, hung hăng lườm hắn: “Tay ngươi có thể ngừng nhích tới nhích lui trên người ta hay không, hiện tại đang có người nha!”

Hắn miễn cưỡng câu môi: “Không được, ta hiện tại rất muốn động! Hơn nữa... ngươi không cảm thấy như vậy càng thêm kích thích sao?”

“Kích thích ngươi cái đầu ngươi! Đừng... động nữa, ta sẽ té xuống đó.”

Hai chân Bối Bối đứng thẳng trên xà ngang, thấy bản thân mình cứ như đang cheo leo giữa bầu trời, chân nàng không kìm được run rẩy, chỉ sợ bản thân không cẩn thận sẽ té xuống.

Đôi mắt tà ác của Cô Ngự Hàn không ngừng đảo đảo vòng tròn, hai tay đang vòng ở thắt lưng của nàng đột nhiên rút lại.

Cảm giác vững vàng lập tức biến mất, Bối Bối cả kinh thiếu chút nữa hét lên, nàng cũng không dám cựa mạnh, nghiêng về phía trước, hai tay gắt gao vòng qua ôm cổ của hắn, lại áp thật sát vào ngực hắn, sát thật sát.

Thấy thế, trong cổ họng Cô Ngự Hàn không nhịn được nhẹ nhàng bật ra tiếng cười, thanh âm rất nhỏ, rất nhỏ, chỉ có Bối Bối mới nghe được.

Bối Bối nghiêng răng nghiêng lợi khi nghe tiếng cười của hắn, ô... đồ xà hèn hạ!

Phía dưới xà ngang, hai tên thị vệ dạo qua một vòng, rồi đứng lại đảo mắt... “Chẳng lẽ là chúng ta nghe nhầm rồi, cũng nhìn nhầm rồi?” Một thị vệ khác tiếp lời, thanh âm mang theo nghi hoặc.

“Phía trước là tấm cung của vương, không có khả năng có người dám đi vào.”

“Đúng, chắc là chúng ta đã nhìn lầm rồi.”

“Đi thôi, tiếp tục đến bên kia tuần tra ban đêm.”

...

Rốt cục, bọn họ đã đi xa, Bối Bối mới dám thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám phát ra âm thanh quá lớn, bởi vì ban đêm rất an tĩnh.

“Cô Ngự Hàn, buông tay rắn của ngươi ra!” Nàng không chút khách khí đưa tay muốn gỡ bỏ bàn tay không biết từ lúc nào lại bắt đầu sờ mó khắp nơi của hắn.

Cúi đầu cười một tiếng, hắn không hề báo động trước liền hôn lên môi nàng, đem tất cả âm thanh kháng nghị của nàng che lại, răng môi tương giao gần bó chặt chẽ, hắn xấu xa nói: “Tiểu Bối Bối, chúng ta mau thử thí nghiệm xem làm ở trên xà ngang cảm giác như thế nào.”

Kinh ngạc trợn to hai mắt, nàng muốn mở miệng kháng nghị, nhưng không có cách nào phát ra bất cứ... thanh âm nào...

Cái...tên nam nhân này quả thực điên cuồng tới cực điểm! Làm trên một cái xà ngang chân chạm trở tỉnh tể?

Nhìn ánh mắt nàng có điểm hòa hoãn, hắn mới từ từ buông môi nàng ra: “Chờ một chút ta sẽ khiến cho ngươi quên đi sợ hãi, ngoan, có ta ở đây.”

Hắn nói xong, liền điên cuồng xé bỏ y phục của nàng, một hồi kinh tâm động phách qua đi lại càng thêm làm cho người ta vì kích thích mà trở nên mất cảm vô cùng, bắt đầu một màn mới.

...

Không biết bị hấn đây đưa bao lâu, Bối Bối cảm thấy cả người mệt mỏi, chỉ có thể dựa vào trong ngực của hấn, thở hồng hộc.

“Cô Ngự Hàn, ta muốn học võ công.”

Ôm lấy nàng đầy thỏa mãn, hấn nhướn mày kiêu nói: “Sao lại đột nhiên muốn học võ công? Không cần học, rất khổ cực, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Bối Bối cẩn thận từ từ thối lui một chút rời khỏi lòng hấn, không dám cách xa hấn nhiều, bởi vì, bọn họ bây giờ còn đang ở trên xà ngang, chỉ cần không cẩn thận một chút, nàng sẽ rơi chổng vó.

Tuy rằng cái... nam nhân này nói sẽ không để nàng té xuống, mặc dù cũng biết hấn còn có tu vi cao như vậy, nhưng là... hấn là cái đồ cuồng dã lại thất thường, mới vừa rồi lúc kịch liệt thiếu chút là khiến bọn họ cùng té xuống!

“Ta không cần người bảo vệ, để người bảo vệ, ta chỉ càng thêm nguy hiểm! Ta muốn không bao giờ đứng ở trên một cây cột mà phải lo lắng đề phòng nữa, ta muốn trước khi được người đỡ, ta đã bay được thật xa!”

Nàng chu miệng, môi đỏ mọng bị hấn hôn còn đọng lại những giọt hồng hồng đẹp đẽ, ở trong ánh tuyết nhàn nhạt lóe ra những tia sáng mịn hoặc lòng người.

89. Q.2 - Chương 90: Bại Lộ Cuồng

Cô Ngự Hàn không kiềm chế được quay sang hôn nàng mấy cái liền : “Tiểu Bối Bối, đây là người đang câu dẫn ta sao? Ta không hề ngại lại tiếp tục làm thêm lần nữa với người đâu.”

Bối Bối đưa tay bịt chặt miệng hấn lại, muốn trốn mắt lườm hấn, nhưng vì quá mệt mỏi nên lại giống như đang hôn dỗi: “Người cầm miệng đi!”

“Được, ta cầm miệng, cầm như thế này!” Nói xong, hấn lại hôn lên môi nàng, một lần nữa hoàn toàn hút hết thứ ngọt ngào tinh khiết của nàng.

Hồi lâu, hấn mới lưu luyến buông nàng ra, cúi đầu, sửa sang y phục của nàng một chút, đuôi lông mày nhướn lên đầy tà khí : “Tiểu Bối Bối, chúng ta trở về tiếp tục, đêm nay, người đừng hòng ngủ a !”

Nói xong, hấn ôm lấy thắt lưng nàng, quanh thân hồng quang chợt lóe, bay vút hướng về phía tẩm cung của hấn.

Bối Bối bị hấn ôm bay vút ở giữa không trung, vừa sợ lại vừa giật mình: “Cô Ngự Hàn, ta cảnh cáo người không được để ta té xuống lần nữa!”

“Ha ha... Yên tâm đi bảo bối. Đêm nay chúng ta sẽ chỉ tiêu dao ở trên giường thôi !”

Bối Bối mặt đỏ lan đến cả tai, vừa thẹn lại vừa bất đắc dĩ chỉ có thể ôm chặt thắt lưng hấn cùng nhau bay lượn, cái tên nam nhân này có thể nói chuyện ý tứ một chút hay không!

Sáng sớm, Bối Bối còn mơ màng chưa tỉnh giấc, theo thói quen bắt đầu nhúc nhích, cứ tiến sát lại gần cái gối ôm ấm áp, mí mắt hơi rung rung.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn cười híp mắt, xoay người đối mặt nàng, luồn tay vào dưới chăn vỗ cái mông mềm mại một cái: “Tiểu lại trụ [1] , tỉnh lại rồi?”

Theo bản năng đưa tay gạt cái tay cứ xử xấu nét kia, Bối Bối mở mắt: “Cô Ngự Hàn, người có thể có một ngày không đánh ta vào buổi sáng được không?”

“A? Ta có đánh người sao? Không có a.” Vừa nói, hấn vừa khẽ nhếch môi, tay lại vươn ra nhanh như chớp vỗ nàng một cái.

“Người... Lại...!” Bối Bối nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt nhìn hấn.

Ánh mắt nàng như có hai đốm lửa đỏ rực, càng thêm trong suốt lấp lánh, hẳn có thể thấy rõ bóng mình ở trong con mắt giống như lưu ly của nàng.

Hắn nhếch miệng cười to: “Được rồi, không đùa ngươi nữa, tối hôm qua có mệt hay không?”

Câu cuối cùng hẳn hỏi thật sự đen tối.

“...” mặt Bối Bối đỏ ửng lên, xoay người quay lưng về phía hắn, không nói lời nào, nhất định không nói lời nào, nói chuyện với cái đồ sắc lang như hắn chỉ tổ khiến cho nàng xấu hổ mà chết!

“Ha ha ha... Tiểu Bối Bối của ta then thùng rồi.” Cô Ngự Hàn nhích sát tới, ở chỗ bờ vai của nàng sơ ý lộ ra một cái hồng ắn rất đậm thật hấp dẫn.

Trước khi nàng nổi cơn giông bão, hắn xoay người nhảy vội xuống giường.

“A...” Bỗng nhiên, Bối Bối thét thảm chói tai.

Cô Ngự Hàn quay đầu lại: “Sao thế?”

Bối Bối hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái, sau đó động tác cực kỳ nhanh chóng kéo chăn phủ trên đầu, trong miệng càng không ngừng mắng thăm: “Ngươi cái tên không biết xấu hổ này, tự cho là bản thân có đáng người đẹp lắm, cứ như vậy rời giường cũng không mặc quần áo, ngươi ngươi... Ngươi tên bại lộ cuồng [2]!”

Nghe xong, Cô Ngự Hàn rốt cuộc không nhịn được cười to: “Ha ha ha...”

Trần trường tiến lại gần, hắn khom lưng xuống, đưa tay kéo kéo cái chăn của nàng với vẻ trêu cợt: “Tiểu Bối Bối, hóa ra ngươi dễ xấu hổ như vậy a, nếu như ta nhớ không lầm – ngươi không những xem mà còn dùng qua toàn thân ta rồi mà, hơn nữa còn dùng thật sự triệt để nữa, thế mà tỉnh dậy lại ra vẻ ghét bỏ a.”

“Tránh ra, đồ bại lộ cuồng!” Bối Bối vẫn chui trong chăn thò tay ra ngoài, dựa vào cảm giác vấy vấy đuổi hắn đi, thanh âm buồn bực thực sự rất đáng yêu.

Lôi kéo một hồi, trước lúc nàng sắp nhịn không được muốn nhảy dựng lên đá hắn, hắn mới buông chăn của nàng ra: “Được rồi, không giỡn ngươi nữa, trời hãy còn sớm, ngươi ngủ thêm một chút đi, ta phải vào triều sớm, giữa trưa nhớ đợi ta cùng nhau ăn cơm.”

“Không đợi.” Trong chăn, âm thanh buồn bực kia ngay lập tức vọng ra từ chối thẳng thừng.

Cô Ngự Hàn nhíu nhíu đôi mày kiếm, nhún nhún vai, dù sao nàng cũng sẽ chờ hắn, tiểu nữ nhân mạnh miệng này.

Đợi hắn ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài xong, Bối Bối mới dám từ trong chăn nhô đầu ra, nàng đưa mắt nhìn theo hướng hắn biến mất ở nơi cửa, không để ý, môi nàng từ từ nhếch lên thành một nụ cười, đôi mắt nhu tình hơi ướt ướt.

...

Gió ngừng tuyết đọng, bầu trời trong xanh, những tia sáng màu lam chiếu rọi lên tuyết đọng trên mặt đất, lóng lánh tinh khiết.

Bối Bối như có điều suy nghĩ đứng ở trong hoa viên, nhìn bồn hoa bất chấp gió lạnh vẫn nở rộ rực rỡ, tâm tư nhẹ nhàng bay bổng.

Cách đó không xa, các cung nữ mang giỏ đang hái hoa, nàng có chút tò mò, hỏi Anh Nhi đang đứng bên cạnh: “Các nàng hái nhiều hoa như vậy làm gì?”

Anh nhi ngẩng đầu nhìn lại: “A. Các nàng ấy đang hái hoa làm hương liệu mà, cây cối trải qua sương tuyết mùa đông, hoa nở ra càng có ý nghĩa, hơn nữa hoa lúc này dùng làm hương liệu có hương thơm giữ rất lâu. Trong vương cung có rất nhiều nữ tử, từ phi tần cho tới cung nữ đều rất thích, cho nên hương liệu không thể ít được.”

“Nguyên lai là như vậy, hương liệu a.” Con mắt Bối Bối đảo đảo, nghĩ đến ôn tuyền ở tắm cung của Cô Ngự Hàn, môi của nàng không nhịn được nhếch lên, nàng lúc nào cũng muốn tới ôn tuyền đầy hoa thơm tắm thử!

“Ai nha, hình như trời trở gió rồi, Bối Bối tiểu thư, chúng ta vào trong đình nghỉ mát đi có được không, nơi đó có trường rèm cản gió.” Anh Nhi nhắc nhở.

Tâm tình mơ mộng thoáng bị kéo về, Bối Bối đáp lại không chút để ý: “Ừ, được rồi.”

Ai ngờ, vừa mới vào tới trong đình nghỉ mát, Huyền Trữ công chúa đột nhiên xuất hiện, Bối Bối nhìn nhìn cái chân đang rảo bước nhanh nhẹn của công chúa, nhìn biểu cảm trên mặt... Quan sát bộ dáng kia cẩn thận, trong lòng nàng có lẽ có chút cảnh giác quá mức.

Vừa vào trong đình nghỉ mát, Huyền Trữ công chúa liền vênh mặt quay sang Anh Nhi hất hàm sai khiến: “Người đi xuống.”

Ai ngờ, Anh Nhi vẫn không nhúc nhích, nàng cúi đầu xuống, ánh mắt hơi khẩn trương liếc về phía Bối Bối, nhỏ giọng ấp úng trả lời: “Công chúa, nô tỳ... Nô tỳ phải hầu hạ Bối Bối tiểu thư.”

Có lẽ là lần đầu tiên Huyền Trữ công chúa bị người khác trái ý như vậy, nàng không dám tin, đôi mắt trừng lớn, vẻ mặt giống như không nuốt trôi nổi hành động vừa rồi của Anh Nhi, sau đó, tất cả lửa giận phùng phùng chuyển sang phía Bối Bối.

“Nô tài lớn mật ! Dám không nghe lời của ta, không muốn sống sao, trong vương cung này, trừ Vương huynh ra, ta là lớn nhất, người rốt cuộc muốn gì, lui xuống đi!”

Mi tâm Bối Bối nhận một cái, nàng quay sang nói với Anh Nhi: “Anh Nhi, người đi xuống trước đi.”

“Dạ. ”

Chờ Anh Nhi vừa đi, Huyền Trữ công chúa liền vung tay lên, muốn cho Bối Bối một cái tát, Bối Bối nhanh tay lẹ mắt đứng lên, vươn tay ngăn cánh tay đang lơ lửng trong khoảng không của Huyền Trữ công chúa lại ở khoảng cách không xa bên má.

“Người định làm gì?” Bối Bối không nhịn được có chút giận dữ, công chúa này cũng quá ngang ngược rồi, dựa vào cái gì mà đòi tát nàng một cái !

Huyền Trữ công chúa cố gắng rút tay về: “Làm gì, đương nhiên là đánh người rồi, cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ, dám đến dụ dỗ Vương huynh của ta, cũng không tự nhìn xem nhan sắc bản thân mình là cái loại gì, đứng ở bên người Vương huynh ta quả thực đúng là nổi nhục!”

[1] Tiểu lại trư : con heo lười biếng[2] Bại lộ cuồng: ngông cuồng khoe khoang

90. Q.2 - Chương 91: Không Thể Nhịn Được Nữa

Nghe nói vậy, Bối Bối quả thực không thể nén giận!

“Hừm? Người cho rằng ta thích bị giữ lại trong cung a, nếu không phải tên Vương huynh phong lưu của người giam lỏng ta, ta muốn nhanh chóng rời khỏi cái lồng son vương cung này còn không kịp”. Bối Bối nhanh chóng đáp trả, trong lòng lửa giận nổi lên bùng bùng, Cô Ngự Hàn đáng ghét, chính hắn mang cái nữ nhân yêu nghiệt này về gây bao nhiêu phiền phức cho nàng.

Huyền Trữ công chúa nghiêng răng nghiêng lợi: “Người dám nói vương cung của huynh ta là cái lồng sắt, người người... Ta sẽ đuổi người ra khỏi cung, xem người còn có thể kiêu ngạo không, cả ngày lên mặt với Vương huynh ta, người tưởng cả hậu cung chỉ có một mình người là nữ nhân sao? Nói cho người biết, trong cung này chỉ cần tùy tiện chỉ ra bất kỳ một phi tử nào cũng đều xinh đẹp hơn hắn người”.

Bị nói đụng đến chỗ đau, Bối Bối cảm giác tim chột nhói lên, nàng đã từng đến hậu cung, đương nhiên cũng biết ở đó toàn mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp!

Hít một hơi thật sâu, nàng không nổi giận mà lại cười: “Phải? Thì sao nào, sao người không bảo Cô Ngự Hàn đi mà sủng ái nữ nhân khác, ta càng vui vẻ khỏi bị hấn quẩn quít cả ngày.”

Tuy nàng mạnh miệng, nhưng trong lòng lại nổi lên từng đợt sóng ngầm.

“Người đừng đắc ý, cho là vương huynh ta thật tâm thích người, hừ, tức cười chết người, chỉ bằng một ả nữ nhân bình thường như người lại mong làm lay động được chân tâm của huynh ta, nằm mơ đi, Vương huynh ta sẽ nhanh chóng chán người thôi.” Huyền Trữ công chúa nhìn Bối Bối cười châm chọc.

Sắc mặt Bối Bối cứng đờ, âm thầm cắn răng: “Người nhất định phải nói chuyện một cách khó nghe như vậy sao?”

Vốn không muốn đôi co tiếp với Huyền Trữ công chúa, nhưng cứ với cái đà này..., thật không thể nhịn nàng ta nữa.

“Nói như vậy còn nhẹ cho người, đừng cho là Vương huynh ta nói một câu muốn lập người làm hậu, người có thể huênh hoang lên mặt, ta tuyệt đối không thích người, nên Vương huynh ta cũng sẽ không cần người nữa”. Huyền Trữ công chúa đột nhiên trở nên rất tự tin.

“Sao? Thật là đúng lúc, ta thậm chí còn sợ người thích ta nữa, nếu như vậy khiến ta phải đấu tranh nội tâm, bởi vì ta thực sự cũng rất rất không thích người!” Bối Bối cười nhạo cãi lại, đồ chỉ giỏi khua môi múa mép, nàng chưa từng thua ai bao giờ!

“Người... Bây giờ ta sẽ đi gọi Vương huynh đến đem người đuổi đi”. Huyền Trữ công chúa dậm chân, xoay người lại giống như cánh bướm bay đi.

Bối Bối làm một cái mặt quỷ sau lưng Huyền Trữ công chúa, tốt nhất người có thể thuyết phục hấn nhanh chóng đuổi ta khỏi cung, ta càng vui vẻ, được thoải mái đi ra ngoài tiêu dao.

Trong ngự thư phòng.

Cô Ngự Hàn đang cùng trưởng lão thảo luận chuyện lập vương hậu.

“Trưởng lão, người tính xem khi nào đến ngày lành tháng tốt, ta muốn cưới Bối Bối làm vương hậu!” Hấn nhìn trưởng lão, con người đen tủa ra khí thế khiếp người, phong thái mãnh mẽ kiên quyết cho thấy rõ rằng nếu trưởng lão dám phản đối nữa sẽ gặp chuyện không lành.

Tuy nhiên, ngoài dự liệu của hấn, trưởng lão cười híp mắt vuốt nhẹ chòm râu, trả lời: “Tốt lắm, thuộc hạ sẽ vì vương hậu gieo quẻ, chọn ngày lành cử hành đại lễ phong hậu.”

Hả? Cô Ngự Hàn hơi ngẩn người, nhưng hấn đã nhanh chóng hoàn hồn, bĩu môi, tính là trưởng lão quả thực rất thức thời, nếu không phải là Bối Bối thì hấn sẽ quyết không cưới!

Đột nhiên, cửa ngự thư phòng bật mở, bọn họ đồng thời nhìn lại, thấy Huyền Trữ đang hùng hùng nổi giận đi tới.

“Vương huynh...”

Cô Ngự Hàn cười khổ, phát tay cho phép trưởng lão lui xuống trước: “Nhớ tính kỹ, tốt nhất là nhanh lên.”

“Vâng. ”

Trưởng lão xoay người, theo hướng Huyền Trữ công chúa vừa vào rồi đi.

“Huyền Trữ, người làm sao thế? Sao lại nổi giận, ai dám chọc giận muội muội đáng yêu của ta vậy ?” Cô Ngự Hàn cười híp mắt, bình tĩnh hỏi.

Tức giận ngồi bịch xuống chiếc ghế gần nhất, nàng vô cùng cău kỉnh: “Hừ, chính là Tô Bối Bối của huynh chọc tức ta! Vương huynh, ta không muốn nàng ta làm vương tẩu, ta chán ghét nàng!”

Nụ cười vụt biến mất khỏi gương mặt tuần tú, Cô Ngự Hàn chau mày, bất giác thở dài: “Huyền Trữ, sau này không thể nói chán ghét Bối Bối như vậy nữa biết không, nàng chính là Vương tẩu tương lai của người.”

“Không muốn, không muốn, không cần! Ta không cần Vương tẩu như nàng, hậu cung có nhiều phi tử như vậy, người nào cũng được trừ nàng.” Huyền Trữ kịch liệt lắc đầu, tuyệt không chấp nhận.

Cô Ngự Hàn có chút đau đầu nhìn muội muội phản ứng kịch liệt, bất lực than thở: “Huyền Trữ, tại sao ngươi nhất định không thích Bối Bối, nàng đâu có đắc tội với ngươi.”

“Ai nói nàng không có đắc tội ta, ta vừa mới cãi nhau một trận với nàng!” Huyền Trữ phút chốc đứng lên, đôi mắt bốc lửa, nhìn thẳng Cô Ngự Hàn, miệng cong lên cương quyết nói.

Không nhịn được, hần đưa tay day day thái dương, làm sao mà Huyền Trữ có thể chống lại được Bối Bối ? Trời ạ, Huyền Trữ vốn đã quen được yêu chiều hay nhõng nhẽo mà đối phó với tính tình ương ngạnh của Bối Bối... có thể thấy mới vừa rồi nhất định các nàng đã trải qua một trận đấu khẩu rất kịch liệt.

Ồi chao, nghĩ đến liền đau đầu!

Hần đưa tay vỗ vỗ lưng nàng, giúp nàng bình tĩnh, ôn tồn khuyên nhủ:

“Huyền Trữ, ngươi ngoan, đừng gây chuyện với Bối Bối nữa, nàng sẽ là Vương tẩu của ngươi, coi như là người nể mặt Vương huynh đi.”

Huyền Trữ đưa tay bịt tai lại: “Ta không nghe, không nghe, ta nhất định không chấp nhận Tô Bối Bối làm Vương tẩu, không muốn không muốn không cần... Tính tình nàng xấu xa như thế cũng không xứng với Vương huynh!”

Khuôn mặt của Cô Ngự Hàn cứng lại lạnh lùng, trầm giọng: “Huyền Trữ! Sau này tuyệt đối không được nói Bối Bối như vậy...”

Lời của hần vẫn chưa nói xong, mắt Huyền Trữ công chúa đã đỏ lên, giọng trở nên nghẹn ngào: “Vương huynh, ngươi vì người đàn bà kia mắng ta? Cho tới bây giờ ngươi chưa bao giờ từng mắng Huyền Trữ, ngươi... ngươi không thương Huyền Trữ, Huyền Trữ sẽ đến trước phần mộ phụ vương mẫu hậu mách tội ngươi!”

Thu lại ánh mắt, Cô Ngự Hàn hít một hơi thật sâu, sau đó ôn tồn nói: “Huyền Trữ, không cần đi quấy rầy phụ vương, mẫu hậu, đừng khóc, ngươi xem, ngươi khóc đến mức mặt mày nhem nhuốc, nhìn rất xấu xí.”

“Hừ!” Huyền Trữ hừ nhẹ, nhanh chóng đưa tay lau nước mắt.

“Huyền Trữ, tại sao ngươi lại cãi nhau với Bối Bối?” Cô Ngự Hàn nghi hoặc, tầm cung của hần tuy cách tầm cung của Huyền Trữ không xa, nhưng cũng không thể nói là gần, giờ này Bối Bối sẽ không đi ra ngoài mới đúng.

Nắm tay hươu hươu, Huyền Trữ công chúa nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta chẳng qua chỉ đi vương cung nói với nàng, ta rất nói không thích nàng, ngươi biết nàng nói cái gì không? Nàng dĩ nhiên cũng dám trắng trợn nói cũng rất không thích ta! Nàng cho nàng là ai, Bối công chúa có cần nàng thích không!”

Cái này chết rồi, khóe miệng Cô Ngự Hàn cũng nhin không được thoáng co rúm, đương nhiên Bối Bối sẽ nói như vậy, tiểu nữ nhân kia tuyệt sẽ không đứng trơ mặt ra nghe Huyền Trữ mắng, nàng chính là một con nhím nhỏ, khi ngươi phạm ta, thì ta phải phạm lại.

Ai... Đau đầu a...

91. Q.2 - Chương 92: Cơn Tức Rất Lớn

“Vương huynh, nhất định ngươi không được lập Tô Bối Bối làm vương hậu, nàng một điểm cũng không thích hợp.” Huyền Trữ công chúa chu miệng, rất nghiêm túc nhìn chăm chú Cô Ngự Hàn.

Không muốn tiếp tục cái đề tài làm người ta đau đầu này, Cô Ngự Hàn khéo léo chuyển trọng tâm sang vấn đề khác: “Huyền Trữ, Vương huynh hôm nay còn có rất nhiều tấu chương chưa xem, để Vương huynh xem xong rồi lại cùng ngươi nói chuyện.”

Nói xong, hần bước lên hai bước đến ngai vàng, rất nghiêm túc ngồi lên đó, làm Huyền Trữ không chịu cũng không được.

Khi nói đến quốc gia đại sự, nàng luôn luôn rất nghe lời, không ồn không nháo.

Có điều, tạm thời không thể ngăn cản Vương huynh trốn tránh đề tài, cũng không có nghĩa nàng bỏ qua không thuyết phục Vương huynh bỏ rơi Tô Bối Bối!

Chọn một cái ghế ngồi xuống, Huyền Trữ công chúa tự mình rót một chén trà nóng, rồi ngồi một bên vừa uống vừa nhìn Cô Ngự Hàn.

...

Không gian không có một tiếng động, thời gian trôi qua nhanh chóng, đã đến buổi trưa.

Khi Cô Ngự Hàn rời mắt khỏi tấu chương ngẩng đầu nhìn lên, thấy Huyền Trữ vẫn bĩu môi bướng bỉnh nhìn mình như trước, dường như không hề có ý buông tha cái đề tài lập Bối Bối làm hậu. Có vẻ nếu không đạt mục đích nàng sẽ không bỏ qua.

Bất đắc dĩ hần than thầm trong bụng, Huyền Trữ mà dở thói bướng bỉnh ra thật đúng là rất khó khuất phục.

“Huyền Trữ, người đã nhìn lâu như vậy, không thấy mỏi mắt sao?” Cô Ngự Hàn từ chỗ ngồi đi xuống, đến ngồi bên cạnh nàng, con người đen lóe lên những tia trêu chọc.

Hừ hừ, Huyền Trữ công chúa cúi đầu, thầm nghĩ, hôm nay xem ra khó có thể thuyết phục Vương huynh ...

Ánh mắt thoáng chuyển động, nàng ngẩng đầu, giọng nói ngọt ngào tỏ ra ai oán: “Vương huynh duyệt tấu chương lâu như vậy, ta đã đói bụng muốn chết.”

Thấy nàng đột nhiên không hề nhắc đến đề tài làm người ta đau đầu kia nữa, Cô Ngự Hàn âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hần nhanh chóng kéo tay nàng, cười híp mắt bảo: “Được, bây giờ chúng ta lập tức đi dùng cơm trưa, không thể để muội muội xinh đẹp của ta bị đói được.”

Theo chân Cô Ngự Hàn, Huyền Trữ công chúa đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn hần, làm nũng: “Vương huynh, đã lâu lắm rồi mà chúng ta chưa cùng nhau ăn bữa cơm gia đình, Huyền Trữ chưa thương ở Thiên Sơn— mỗi một ngày đều hy vọng có thể cùng Vương huynh đoàn viên.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn thấy đau xót tê rần, lòng hần tràn ngập áy náy, con người đen bỗng chuyển động, hần ảo não nhớ lại lâu thật lâu trước kia...

Lúc hần vừa mới đăng cơ, là đang tuổi thiếu niên. Vì bản thân nôn nóng tăng cường pháp lực, mỗi ngày hần đều dậy rất sớm cố gắng luyện pháp thuật. Huyền Trữ lúc đó, tuy rất ham ngủ, nhưng vẫn mỗi ngày dậy sớm làm bạn với hần, nhìn hần tu luyện.

Rồi lần đó...

“Vương huynh, người thật tài giỏi nha, Vương huynh rốt cục có thể thành công thu phát hỏa tùy ý!” Đứng ở một bên nhìn hần tu pháp – Huyền Trữ vung tay nói, cười đến phi thường sùng bái.

Hần cảm thấy rất kiêu ngạo, dáng vẻ uy phong quay sang muội muội: “Huyền Trữ, người nhìn nha, Vương huynh có thể khống chế hỏa diễm như thế này nè.”

Vừa nói, hần đắc ý làm phép gia tăng uy lực lửa khói, ai ngờ, bị kịch bất ngờ ập đến, tâm hần tràn ngập hư vinh, nên không khống chế được phép thuật, hỏa diễm bỗng mở rộng phạm vi, hướng thẳng tới Huyền Trữ.

Hần muốn thu hồi, Huyền Trữ cũng muốn mau tránh ra, chỉ là, tất cả đã quá trễ, hỏa từ tay hần cứ như vậy hướng chân Huyền Trữ thiêu, mang theo pháp lực rất mạnh, nhanh chóng xâm nhập xương cốt Huyền Trữ, tổn thương nàng.

Từ đó, Huyền Trữ liền mang tật nặng ở chân, để chữa khỏi hoàn toàn cho nàng, hần đưa nàng đến vị cao nhân ẩn sĩ ở Thiên Sơn, lấy khí tiên Thiên Sơn tinh khiết để khôi phục lại chân cho nàng.

Chính là tại hần, tuổi trẻ ngông cuồng, đã hại Huyền Trữ...

“Vương huynh, Vương huynh? Huynh đang suy nghĩ gì thế? Nghĩ đến ngăn người như vậy.” Huyền Trữ kéo ông tay áo Cô Ngự Hàn, có chút nghi hoặc, tại sao hắn đột nhiên trầm xuống, lại còn dừng bước?

Bỗng chốc hoàn hồn, Cô Ngự Hàn giấu vẻ áy náy trong ánh mắt đi, một lần nữa nở ra nụ cười: “Ta đang suy nghĩ Huyền Trữ thích ăn cái gì, để xem ta có quên hay không.”

“A, Vương huynh thật là xấu, dĩ nhiên quên người ta thích ăn nhất đùi gà!” Huyền Trữ làm bộ vung lên nắm tay muốn đánh hắn.

Cô Ngự Hàn ha ha cười một tiếng, sau đó quay đầu lại trêu nàng: “Bắt được ta liền uội ăn đùi gà.”

“Đứng lại, đừng chạy...” Huyền Trữ cười rất thoải mái đuổi theo.

...

Bối Bối ngồi ở trên bàn cơm, phải trông trái ngóng cũng không thấy bóng dáng Cô Ngự Hàn đâu, nàng xoa xoa bụng, nhịn không được thở vắn than dài: “Anh nhi, ta thật đói bụng a, cái tên vương cao cao tại thượng kia của ngươi đến lúc nào mới trở về a? Ta có thể ăn trước hay không?”

Nhìn đầy bàn cao lương mỹ vị, thơm nức mũi, làm nàng động lòng, gần như sắp chảy nước miếng.

Anh Nhi đi tới cạnh cửa dò xét: “Bối Bối tiểu thư, người chịu khó thêm một lát nữa, vương sẽ rất nhanh sẽ trở lại.”

“Phải không đó?” Bối Bối nhịn không được muốn thét chói tai, nàng nhụt chí úp mặt xuống bàn, than thở liên tục.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Bối Bối, Anh Nhi che miệng cười khê: “Bối Bối tiểu thư, người không phải mới vừa ăn xong một ít điểm tâm sao?”

“Điểm tâm là điểm tâm, không phải bữa ăn chính, ta hiện tại muốn ăn chính là bữa ăn chính! Đói chết ta, đói chết ta ...” Bối Bối không còn sức lực hét, đành nói thầm.

Trong lúc nàng sắp nhịn không được, Cô Ngự Hàn không biết ở đâu chạy ào ào vào, Bối Bối ngẩng đầu lên ngay lập tức oán giận nói: “Cô Ngự Hàn, người không phải là nam nhân a, sao lại chậm chạp giống đàn bà như vậy, hại ta...”

Ai ngờ, lời của nàng vẫn chưa nói xong, đã thấy tiếp sau Cô Ngự Hàn là Huyền Trữ công chúa!

Thấy cừu nhân, hai nữ nhân bất ngờ đồng thời trợn mắt nhìn đối phương, sau đó vươn tay chỉ vào nhau, ánh mắt tức giận nhìn Cô Ngự Hàn, tức tối thét lên cùng lúc: “Nàng (nàng) tại sao lại ở chỗ này!”

Hai người nghe được đối phương nói giống y như mình, đồng thời lườm nhau, sau đó dứt khoát không thèm nhìn vào mặt người kia.

Cô Ngự Hàn khó xử hết nhìn người này rồi nhìn người kia, không biết đáp như thế nào cho phải.

Làm sao bây giờ đây?

Trầm ngâm một thoáng, hắn bình tĩnh cười, đi tới bàn ăn ngồi xuống trước, cầm lấy đũa gấp đồ ăn, lại còn phát ra tiếng nhai ngon lành.

Huyền Trữ công chúa là người đầu tiên không chịu nổi: “Vương huynh, ta đang hỏi ngươi mà? Ngươi sao có thể ăn trước.”

Lạnh lạnh liếc mắt nhìn Huyền Trữ, Cô Ngự Hàn gấp một miếng thịt đưa vào miệng, tỏ ra rất thần nhiên trả lời: “Vấn đề này bản thân các ngươi tự biết đáp án a, nơi này là nhà của các ngươi, các ngươi không ở đây thì ở đâu?”

Hắn tỏ vẻ miễn cưỡng hỏi ngược lại, sau đó tiếp tục nhàn tản ăn cơm.

92. Q.2 - Chương 93: Tức Giận

Nhà? Bối Bối cảm giác tim mình nhảy lên một cái, ánh mắt nhìn không được nhìn lại hắn, thấy bộ dáng hắn rất ung dung tùy ý như thực sự xem đó là chuyện hiển nhiên, cái loại cảm giác này... Thật sự có điểm giống như nàng ở nhà.

Một dòng nước ấm áp lướt qua nội tâm, nàng thoáng cái ngây người, lần đầu tiên rất cam tâm tình nguyện ngồi xuống bên cạnh hắn, trầm mặc cầm đũa.

Cô Ngự Hàn nhìn nàng bằng ánh mắt rất dịu dàng, hắn gấp một miếng thịt bỏ vào chén nàng: “Đói bụng liền ăn nhiều một chút.”

“A... Cám ơn.” Bối Bối cảm thấy có chút không được tự nhiên, bởi vì cảm giác này..., nhưng thôi kệ, nàng cũng đang muốn ăn cơm.

Nhìn bọn họ qua lại liếc mắt đưa tình ấm áp, Huyền Trữ cũng không cam lòng yếu thế liền phụng phịu ngồi vào phía bên còn lại của Cô Ngự Hàn: “Vương huynh, ta muốn ăn cái...kia.”

Nàng thẳng tắp chỉ vào đĩa thức ăn trước mặt Bối Bối, ánh mắt âm thầm khiêu khích nhìn Bối Bối.

Bối Bối giả vờ không thấy, chậm rãi ăn miếng thịt Cô Ngự Hàn vừa mới gấp cho nàng, hương thịt thật thơm, nàng ngẩng đầu, nhìn hắn trêu mếu ngọt ngào cười một tiếng: “Hàn, thịt này ăn thật ngon nha.”

Tuy nhiên, nụ cười ngọt ngào kỳ lạ của nàng chưa kịp làm hắn vui sướng thì đã có cảm giác từng đợt gió lạnh sắc nhọn vi vút thổi buốt sau lưng xuyên thấu đâm đến tận trái tim.

Hắn miễn cưỡng cười khan, sau đó cũng gấp thức ăn bỏ vào chén Huyền Trữ, nhưng ánh mắt thì giả lơ nhất định không nhìn nàng, bởi vì... hắn cảm giác được Huyền Trữ đang dùng ánh mắt oán giận để lăng trì hắn.

Ngồi giữa hai nữ nhân đang lườm nguýt nhau, hắn thật đúng là khổ không thể tả, cả hai đều là người hắn hết mực thương yêu, ai hắn cũng không nỡ bỏ a.

Hắn không thể làm gì khác hơn là vùi đầu cắm cúi ăn cơm, chỉ cần hắn bận rộn nhai nuốt, các nàng sẽ không thể lại tiếp tục bắt hắn gấp đồ ăn cho.

“Vương huynh, sao người chỉ ăn cơm trắng, có rất nhiều thức ăn mà, đây, ném thử cái này.” ...Huyền Trữ đưa ánh mắt thị uy liếc Bối Bối.

Trùng mắt nhìn lại nàng, Bối Bối cũng không cam lòng yếu thế liền gấp một miếng to hơn bỏ vào chén Cô Ngự Hàn “Hàn, người là nam nhân của ta, ta muốn người ăn nhiều một chút tẩm bổ thân thể, càng có nhiều năng lượng, ôm lấy ta càng ấm áp.”

“Khụ khụ khụ...” Cô Ngự Hàn thiếu chút nữa bị sặc, hắn quái dị đưa mắt nhìn nàng, tiểu Bối Bối của hắn lúc nào lại có thể nói năng như vậy... Khụ... Thật cực kỳ ám muội.

Sắc mặt Huyền Trữ âm thầm đỏ lên, nàng xấu hổ trừng mắt nhìn Bối Bối, cái nữ nhân này không biết xấu hổ, lại ngang nhiên câu dẫn Vương huynh của nàng, còn nói ra những câu như vậy, quả thực...

“Không biết xấu hổ.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn muốn nói, nhưng không biết phải nói những gì, mọi thứ định nói đều bị nghẹn tắc tại cổ họng, làm hắn gần như không thở được.

“Kỳ quái, công chúa chẳng lẽ chưa có ôm qua Vương huynh của người sao? Chẳng lẽ ôm một cái liền gọi là không biết xấu hổ a? Công chúa từ nhỏ đã ôm qua Vương huynh bao nhiêu lần, cũng có người nào chỉ thẳng vào mũi mà mắng không biết xấu hổ sao.” Bối Bối nhẹ nhàng châm chọc trở lại.

Huyền Trữ sắc mặt lại càng khó coi, mắt trợn lên, ngữ khí tức tối: “Ta đương nhiên là không giống, ta thân là muội muội của Vương huynh, còn người...”

Lời của nàng vẫn chưa nói xong, Cô Ngự Hàn liền gấp ngay một cái bánh dẻo đút vào miệng nàng, cười híp mắt nói: “Huyền Trữ, lâu lắm rồi người chưa được ăn lại bánh trân châu này trong cung, xem mùi vị có tiến bộ hay không, Vương huynh hôm nay chính là cố ý bảo đầu bếp làm cho người đó.”

Bị tắc ở miệng phát không ra tiếng nói, Huyền Trữ không thể làm gì khác hơn là im, bất quá cũng lợi dụng được chút cơ hội: “Vương huynh vì Huyền Trữ lo lắng, cảm ơn Vương huynh.”

Bối Bối nhún nhún vai, tiếp tục ăn cơm, được rồi, nếu Cô Ngự Hàn đã che lại cái miệng của công chúa điều ngoa kia, nàng liền cũng không hẹp dạ mà bãi binh, chỉ cần công chúa điều ngoa không tìm đến nàng gây phiền phức, nàng cũng vui vẻ được ăn cơm thật ngon.

Thấy các nàng đã bắt đầu yên tĩnh ăn cơm, Cô Ngự Hàn âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, lúc Bối Bối vừa mới gấp chiếc đùi gà lên lưng chừng, chiếc đĩa liền lọt vào công kích, cái đùi gà lại rơi xuống, làm đồ ăn xung quanh bay lên dính vào mặt nàng.

Thoáng chốc, lửa giận của Bối Bối lần nữa dâng lên, nàng không để ý đến đồ ăn dính trên mặt, trở đầu nhất quyết gấp cho được cái đùi gà.

Huyền Trữ công chúa cũng không bỏ cuộc, đồng thời còn phát ra tiếng cười chế giễu, miệng nói: “Cái đùi gà này là của ta!”

“Chuyện cười, là ta gấp trước, dựa vào cái gì cho là của ngươi.” Bối Bối cười lạnh, chiếc đĩa không chút lỏng tay, trên mặt trắng dính đồ ăn, thoạt nhìn có điểm thấy tức cười.

Bối Bối kéo mạnh đôi đĩa, cái đùi gà hướng về phía nàng, Huyền Trữ công chúa cũng không hề khoan nhượng kéo mạnh một cái về hướng ngược lại, cái đùi gà lại nghiêng về phía công chúa.

Đôi mi thanh tú của Bối Bối nhú lại, nàng lại càng mạnh tay, nước trên đùi gà lại bắn thêm lên khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của nàng, lại như dầu đổ thêm vào lửa, nàng càng càng kéo mạnh hơn, nhất quyết không buông

“Ngươi, đồ nữ nhân ngoại lại không biết xấu hổ, trước kia trên bàn cơm, đùi gà đều là ta ăn, ngươi không có tư cách tranh giành.” Huyền Trữ công chúa không phục cũng gia tăng lực vào đôi đĩa.

Đột nhiên, đùi gà bị hai bên kéo mạnh, cuối cùng rơi xuống, các nàng đồng thời kinh hô: “A...”

“Tốt lắm, các ngươi có thể yên tĩnh một chút hay không, phiền muốn chết!” Màng nhĩ Cô Ngự Hàn bị tiếng kinh hô làm uốn dẻo, rốt cục nhìn không được đưa mắt lạnh lùng nhìn hai nàng, sau đó hạ đĩa, dùng dũa tức giận bỏ đi ra ngoài.

Hai nữ nhân kinh ngạc ngậm miệng, nhìn bóng lưng của hắc, các nàng không khỏi khấn trương mở miệng thốt ra: “Ngươi (ngươi) muốn đi đâu?”

Cô Ngự Hàn cũng không quay đầu lại: “Đi đến chỗ nào không nghe tiếng các ngươi cãi nhau!”

Nói xong, thân ảnh của hắc liền biến mất ngoài cửa, làm cho các nàng không kịp nói thêm gì nữa.

“Đều là ngươi khiến cho Vương huynh tức giận.” Huyền Trữ công chúa là người đầu tiên mở miệng làm khó dễ.

“Chẳng lẽ ngươi sẽ không có phần sao!” Bối Bối đang nhìn về phía cửa, quay nghiêng lại nhìn nàng.

...

Đi tới phủ của Thương Tuyết Lệ, Cô Ngự Hàn buồn bã ngồi xuống.

Thương Tuyết Lệ có chút kinh ngạc, buông bát đĩa xuống nghiêng tiếp: “Vương, phát sinh chuyện gì, vương như thế nào không cùng Bối Bối tiểu thư dùng cơm?”

Thời gian này, vương không phải đều luôn luôn dùng cơm với Bối Bối tiểu thư sao?

Cô Ngự Hàn đảo đảo cặp mắt, đưa tay day day huyệt Thái Dương, từ từ thở ra một hơi: “Đừng nói nữa, hôm nay ta ở lại phủ ngươi dùng bữa.”

“A... Vâng, thuộc hạ sai người lấy ngay thêm cho Vương một bộ chén đĩa.”

Thương Tuyết Lệ không rõ chuyện gì, nên vội vàng phân phó cung nữ lấy thêm chén đĩa.

93. Q.2 - Chương 94: Đùng Bám Ta

Ánh nắng thực rực rỡ, thời tiết thực trong xanh, không khí thực trong lành. Bầu không khí như vậy, thích hợp nhất là đi ra ngoài tắm mình trong nắng.

Bối Bối đuổi thẳng người, từ phòng trong chạy ra ngoài, muốn đi ra ngoài hít thở không khí, ai ngờ, chân của nàng mới di động, đã bị một người từ phía sau nhấc bổng lên.

“Ai nha, ai.” Tứ chi của Bối Bối giống như con gấu con giãy giụa ở trong không khí.

Ôm nàng vào trong lồng ngực, Cô Ngự Hàn cười nhạt: “Tiểu Bối Bối, ngươi muốn đi đâu, không phải đã kêu người ngoan ngoãn ở thư phòng cùng ta đọc sách sao? Thế nào mà đã lên đi rồi.”

Thở dài một tiếng ai oán, Bối Bối nhìn không được lâu bầu: “Buồn chết đi mất, ta không thích đọc sách, người thích xem thì tự đi xem một mình đi.”

“Không được, người phải xem cùng ta.” Giọng điệu Cô Ngự Hàn là không muốn thương lượng, tiếp đó liền xách nàng đi vào trong phòng.

Bối Bối chưa từ bỏ ý định mà gào lên: “Cô Ngự Hàn, đây rõ ràng là hành động xâm phạm nhân quyền, ta đã nói ta không muốn đọc sách.”

“Vậy người ngồi nhìn ta đọc đi.” Cô Ngự Hàn tùy ý mà nói, sau đó nhét nàng trở lại trên cái ghế dựa sang trọng nàng ngồi lúc đầu, hai tay nhấn bả vai nàng không cho nàng đứng lên.

Con người đen chớp chớp, hấn cong môi: “Tiểu Bối Bối, người ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, nếu lúc ta ngẩng đầu lại nhìn không thấy người ở đây, hừ hừ, người liền thảm !”

Con người sáng láng của hấn, đột nhiên trở nên vô cùng tà ác, làm cho Bối Bối quả thực không thể không ngoan.

Thấy nàng không hề phản kháng, Cô Ngự Hàn mới vừa lòng đi về phía thư án của hấn, cầm lấy sách tiếp tục xem.

Bối Bối không phục cúi đầu mắng trả lại: “Bạo quân, tiểu nhân, độc tài...” Đem đủ hết mấy từ thâm thì bất mãn của nàng lọt trong tai, hấn cũng chỉ nhíu mày, không thêm để ý tới, vẫn tiếp tục tập trung vào sách.

Ngồi yên một hồi, con người của Bối Bối đổi tới đổi lui, nhìn lên một đồng thư trên giá sách, nhưng chẳng có cuốn nào lọt mắt nàng, nàng muốn xem truyện tranh à.

Cổ xoay vòng vòng, ánh mắt của nàng tự nhiên dừng ở trên người Cô Ngự Hàn, thấy hấn rất chăm chú đọc sách, đường nét trên khuôn mặt tuấn tú nghiêm trang hơn một chút so với ngày thường, bờ môi đẹp đẽ cũng không hàm chứa nụ cười chậm rãi nữa, mà trông thật nghiêm nghị.

Tay nàng chống cằm, tinh tế mà đánh giá hấn.

Lông mi hấn thon dài vừa vặn, cái mũi anh tuấn, bờ môi thực...gợi cảm, nhớ tới lúc bọn họ hoan ái, nàng luôn bị đôi môi mềm mại ấm áp của hấn hôn đến mất luôn phương hướng, sau đó đành để hấn muốn làm gì thì làm.

Ừm...Ở phương diện nào đó có thể nói hấn là một người tình hoàn hảo đến một trăm phần trăm.

Tầm mắt chuyển qua chỗ vạt áo của hấn, trong đầu, không tự chủ được mà hiện lên dáng người kiện mỹ hữu lực* của hấn, vóc dáng cân xứng kia, thật đúng là làm cho nàng chảy không ít nước miếng...

Ai nha, nàng đang suy nghĩ gì a, thế nhưng càng nghĩ lại càng thêm háo sắc. Dùng lòng bàn tay vuốt nhẹ hai má một chút, muốn che dấu vẻ “không tự chủ được” trên mặt đang bộc phát lên cao, không được, nhìn mị lực của hấn như vậy, nàng liền cảm thấy trong cơ thể có phản ứng mà nóng lên, nàng biến thành sắc nữ rồi.

Đứng lên khỏi ghế nằm, nàng khe khẽ bước đến bên cạnh, ngồi xuống kế bên hắn, vươn đầu nhìn qua vai hắn xem thử : “Cô Ngự Hàn, người xem cái...”

Ai ngờ, lời của nàng vẫn chưa nói xong, hắn liền quay đầu... trừng mắt nhìn nàng: “Đừng ồn ào.”

Bối Bối sững sốt, chu miệng cãi lại hắn: “Ta chính là muốn ồn ào.”

“Người ngoan ngoãn ngồi ở kia.” Cô Ngự Hàn vận pháp lực trong lòng bàn tay, hướng nàng nhẹ nhàng vung lên, nàng liền bị một đoàn hồng quang vây khốn, tiếp đó, với tốc độ rất nhanh, nàng bị mang về đến chỗ ban đầu trên ghế nằm.

Sau đó, hắn liền như không có việc gì phát sinh tiếp tục ngồi xem sách. Trên khuôn mặt tuấn tú của hắn thực nghiêm túc, rõ ràng viết: đừng làm phiền.

Bối Bối nhìn không được bức mình mất liếc hắn một cái, sau đó trở lại trên giá sách tùy ý cầm lấy một quyển, xoay người, đi tới chỗ cách hắn xa nhất, tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, giận dữ vừa mở sách ra... vừa nguýt hắn.

Được thôi, nàng ngồi yên rất xa không quấy rầy hắn!

Xem nội dung trên trang sách, nàng đột nhiên cảm thấy hứng thú, quyển sách này ghi lại địa lý phong tục các nơi ở Xích Diễm quốc, bên trong còn ghi lại một số ví dụ, thật thú vị.

Vậy nên, khó có được lúc nàng bắt đầu chăm chú xem sách.

Nhưng, chỉ lát sau, nàng đột nhiên phát hiện ghế nằm của mình trở nên thực chặt chội, một vật thể ấm áp nằm sát rịt bên cạnh nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái tên nam nhân vừa rồi la hét muốn nàng không được quấy rầy không biết khi nào đi tới bên cạnh nàng, nằm kề bên nàng... tiếp tục xem sách của hắn.

Mặt mày nhăn lại, nàng đẩy hắn: “Nè, chật quá, người trở về trên ghế của người đi.”

Mày kiếm của Cô Ngự Hàn hơi chau lại, nghiêm mặt nhìn nàng : “Đừng quấy rầy ta xem sách.”

Sau đó, hắn lại tiếp tục vui đầu xem sách của hắn.

Đôi mắt hạnh của Bối Bối tròn tròn, ai nha, ai quấy rầy ai a, hắn vô cớ mà chạy tới đeo dính chen lấn với nàng, còn ra vẻ hợp tình hợp lý chỉ trích nàng quấy rầy hắn!

Bực bội trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, cũng không thấy hắn có phản ứng gì, nàng dứt khoát ngậm miệng bỏ đi thẳng, trở về cái ghế dựa ban đầu, ai ngờ, nàng vừa mới ngồi xuống, Cô Ngự Hàn liền lập tức theo tới, nhưng vẫn chẳng nói năng gì mà tiếp tục chăm chú xem sách.

Đảo cặp mắt trắng dã, Bối Bối không nói mà hỏi ông trời, đây là ai quấy rầy ai a ????

Lười chẳng buồn di chuyển nữa, nàng quyết định không đếm xỉa đến cái tên nam nhân có vấn đề này, nhưng mà vẫn dịch ngồi vào một bên, nhường chút chỗ cho hắn.

. . .

Thời gian lặng lẽ trôi qua bên tiếng lật đở trang sách loạt xoạt, không biết xem bao lâu rồi, nàng vui đầu xem với cảm giác mới mẻ thích thú, quên biến luôn cái tên nam nhân tính tình cổ quái ngồi bên người.

Ngay lúc nàng xem đến chỗ đặc sắc nhất, cảm giác bên hông căng thẳng, tiếp theo, một đạo hơi thở mãnh liệt phả vào cổ của nàng.

“Cô Ngự Hàn, người đang làm gì đó, mau buông ra, ta muốn đọc sách.” Bối Bối đưa tay gạt bỏ cánh tay hắn.

Ai ngờ hắn chẳng chút phản ứng, cánh tay vừa thu lại, liền ôm nàng kéo lên đùi hắn, sau đó nghiêng mình dựa vào ghế mềm, cần nhẹ tai của nàng : “Ta xem sách xong rồi.”

“Ta còn chưa xem xong, người buông ra đi.” Bối Bối tức giận nói, tên nam nhân này thật vô lý, hắn xem xong rồi là có thể đến quấy phá nàng, lại không cho phép người khác đi quấy rầy hắn!

Thật đúng là làm cho người ta tức lộn ruột.

Hắn đưa tay vòng qua phía trước nàng, túm lấy cuốn sách trong tay nàng, ném đi, rơi xuống trên thư án ở chỗ cách xa, trước khi nàng chưa kịp kháng nghị đã hôn môi nàng.

“Ừ ư... Người...” Kháng nghị của nàng bị hắn lấp đi, giấy dựa cũng bị hắn khéo léo áp chế.

(*) Kien my huu luc : khoe dep manh me

94. Q.2 - Chương 95: Bị Thương

Đặt lên môi nàng một nụ hôn dài triền miên, mãi cho đến khi nàng sắp không thở nổi, hắn mới nhẹ nhàng buông ra. Hai tay rất vô phép mà ve vuốt lên chỗ mềm mại của nàng, mắt hắn đầy tà khí liếc nhìn nàng.

“Tiểu Bối Bối, không phải ban nãy ngươi nhìn ta chăm chú thấy rất nhiệt sao? Bây giờ ta sẽ giúp ngươi hạ nhiệt!” Khuôn mặt tuần tú của hắn lại khoác lên tà khí mị hoặc đến cực điểm, nếu so sánh với con người chuyên chú nghiêm túc khi nãy sẽ có thể lầm tưởng là hai người hoàn toàn khác biệt.

Nhớ lại mới vừa rồi bị sắc đẹp của hắn dụ dỗ, mặt của nàng nóng nóng lên, mạnh miệng nói: “Đồ chẳng chèo! Ai thèm nhìn ngươi chứ.”

“Chính là ngươi nhìn ta a.” Hắn đồng dạng nói rồi mờ ám nháy mắt mấy cái với nàng, sau đó xoay người một cái, đem nàng đặt ở trên ghế nằm, dùng thân thể nóng rực của hắn nhanh chóng dán sát vào nàng.

Ngay tại lúc bọn họ chuẩn bị ‘gắn bó’, Huyền Trữ công chúa đột nhiên xông tới, chưa kịp thấy rõ tình hình bên trong, nàng đã vội vàng gọi: “Vương huynh, ta...A...”

Ở trên chiếc ghế nằm cao quý hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Huyền Trữ đứng ở cửa, đôi mắt tròn thật lớn nhìn chằm chằm bọn họ.

Cuối cùng, ánh mắt của nàng rơi xuống thẳng trên người Bối Bối, ánh mắt chột loé lên lửa giận, nàng tức giận vội vàng xông tới: “Ô Bối Bối, ngươi là đồ nữ nhân không biết xấu hổ, tại sao lại dám đến ngự thư phòng câu dẫn Vương huynh của ta!”

Bối Bối ù ù cạc cạc không hiểu sao tự nhiên mình bị mắng, cũng mặc kệ cảm giác xấu hổ, nàng tức giận phản bác: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đang câu dẫn hắn, chẳng lẽ không thể là hắn câu dẫn ta sao?”

“Vương huynh ta lúc đọc sách luôn không cho phép có người ngoài ở đây, nếu không phải do ngươi da mặt dày bám lấy Vương huynh của ta, Vương huynh ta sẽ ở thư phòng quán lấy ngươi sao? Ngươi cũng không tự biết vị trí của mình à.”

Cô Ngự Hàn nhìn các nàng người một lời, ta một tiếng, bất đắc dĩ mà ngắt lời: “Huyền Trữ, sự tình không phải giống như ngươi tưởng tượng...”

“Vương huynh, ngươi không cần phải nói, Huyền Trữ đều hiểu được. Ngươi nhất định là bị nữ hồ ly tinh này mê hoặc rồi, nên mới nhất thời hồ đồ.” Huyền Trữ nghiêm nhiên một lòng bảo vệ hình tượng của hắn.

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn sững sốt một chút, sau đó thâm ý mà bật cười to, nghiêng tay chỉ vào Bối Bối, con người đen trở nên cực kì nóng bỏng, vừa như thở dài vừa như cam tâm tình nguyện: “Ta xác thực bị nàng mê hoặc, còn bị mê hoặc hoàn toàn không nhẹ.”

Nếu không, tại sao hắn mỗi một lần chạm tới nàng đều muốn ngừng mà ngừng không được, nhưng mà... Hắn phi thường nguyện ý bị nàng mê hoặc!

Hướng nàng nháy mắt mấy cái, Cô Ngự Hàn đồng dạng nói cười với nàng: “Tiểu Bối Bối, ngươi mê hoặc ta, ngươi là tiểu yêu tinh.”

Bối Bối lấy tay đẩy hấn ra, tình cảm của hấn một chút cũng không công nhận, hếch mặt hướng Huyền Trữ: “Người còn không uội muối ngang tàng bạo ngược của người một lời giải thích, rốt cuộc là ai câu dẫn ai!”

“Người dám nói ta ngang ngược? Người... Người chán sống rồi có phải không. Người đâu, đem hồ ly tinh không biết xấu hổ này tha ra ngoài chém cho ta.” Huyền Trữ tức giận đến cả người phát run. Nàng đã lớn như vậy, chưa từng có người dám ở trước mặt nói xấu nàng, mà ngay cả Vương huynh cũng chưa từng nói nặng một câu với nàng.

Cô Ngự Hàn cau mày, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, trầm giọng quát bảo nàng ngưng lại : “Huyền Trữ!”

Nghe được ngữ khí nghiêm túc của hấn, Huyền Trữ ngẩn ngơ, nàng có chút tổn thương nhìn Cô Ngự Hàn: “Vương huynh, người... đang mắng ta sao? Vì nữ nhân này...mắng ta. ”

Ngữ điệu của nàng, cho thấy việc trước mắt đang làm cho nàng vô cùng kinh ngạc. Đôi mắt xinh đẹp nhanh chóng nhuộm lên màu hồng nhạt, trông vô cùng khổ sở đáng thương lên án Cô Ngự Hàn, còn bộ dáng như muốn khóc.

Vương huynh... dùng ngữ khí nặng như vậy nói chuyện với nàng.

Nhìn nàng bộ dạng đáng thương đọng đầy nước mắt như vậy, tim Cô Ngự Hàn lập tức mềm nhũn, hấn buông nhẹ thanh âm: “Huyền Trữ, chúng ta đi ra ngoài nói tiếp.”

Kích động lác đầu, Huyền Trữ công chúa trông như là không thể chấp nhận thêm bất kì câu từ nào nữa, nàng cần môi lão đảo lùi về phía sau.

Sau đó, nàng giống như vô cùng bị đả kích xoay người chạy như bay: “Vương huynh không thương Huyền Trữ, Huyền Trữ ghét Vương huynh.”

Nhìn thân ảnh Huyền Trữ chạy trốn lướt nhanh như bay, mi tâm của Cô Ngự Hàn nhăn lại càng thêm sâu, hấn chỉ muốn đuổi theo ngay lập tức, nhưng lại bị Bối Bối gọi lại.

“Cô Ngự Hàn, người quả thực muốn tiếp tục dung túng muối mè của mình như vậy sao?” Bối Bối híp mắt nhìn hấn.

Nàng thật sự là chịu đủ cái mũi nhọn của cô công chúa điêu ngoa kia nhắm vào rồi, không phải mỹ nữ thì sao chứ, xuất thân không cao quý thì đã làm sao nào, nàng cũng là người, không phải chỗ trút giận!

Cô Ngự Hàn quay đầu lại nhìn nhìn nàng, lại quay đầu nhìn xem ngoài cửa, hấn trấn an vỗ vỗ mặt tròn của nàng, bất đắc dĩ nói: “Bối Bối, tính tình của Huyền Trữ đúng là được nuông chiều một chút, nhưng tâm nàng cũng không xấu, người... ít cùng nàng đấu võ mồm, nhường nàng một chút được không?”

Nói xong lời cuối cùng, hấn ngữ khí có chút áy náy mà dừng lại một chút.

Nghe vậy, Bối Bối phần nộ âm thầm nắm chặt nắm tay, con người trong suốt thẳng tắp nhìn chăm chú vào hấn, trong lòng cảm thấy rất không công bằng, cũng cảm thấy... bị tổn thương.

Rõ ràng nàng là bị ăn hiếp, hấn vì cái gì mà thiên vị bảo nàng phải nén giận, nàng có thất tình, lục đục, cũng có cảm xúc, mà hấn, một câu công đạo cũng không nói, còn muốn nàng nuốt vào tất cả tình tự.

Nàng vốn không phải là loại người cam chịu, hấn muốn nàng thay đổi sao? Lúc này thì vì lựa ý hòa theo muối mè của hấn, nếu tiếp tục như vậy nữa, có phải sau này cũng phải lựa ý hòa theo mọi tâm trạng của hấn mà biến mình thành oán phụ hay không?

Khóe môi gợi lên một tia cười chua xót, nàng cường chế vết thương trong lòng, ngạo nghễ mà dò xét hấn: “Nếu ta nói không thì sao?”

“Bối Bối...” Cô Ngự Hàn khổ não nhìn nàng, tâm tư lại bay hướng ngoài cửa, chân Huyền Trữ vừa khỏe, nàng vừa rồi chạy nhanh như vậy không biết có thể phát bệnh hay không?

Nghĩ đến đây, lòng hấn càng thêm nôn nóng.

Cúi đầu, hấn vội vàng hôn xuống gò má nàng xin lỗi : “Sau này chúng ta lại thương lượng chuyện này.”

Vừa dứt lời, bóng người của hấn đã biến mất ở cạnh cửa.

Bối Bối lấy tay xoa dầu hôn trên gò má, lúc này đây, hôn thật sự nhẹ, cơ hồ không có chạm đến da thịt của nàng, hơi ấm mỏng manh nhanh chóng tiêu tán ở trong không khí, nàng thậm chí không kịp cảm thấy hơi ấm của hắn.

Kinh ngạc nhìn khuôn cửa trống rỗng, nàng buông nắm tay đang nắm thật chặt ra, vô lực một lần nữa ngồi trở lại ghế nằm, lòng nàng rất loạn, rất loạn...

Đối với hắn mà nói, nàng rốt cuộc được coi là gì? Là người mà hắn nhất thời hứng khởi đùa đúng không? Hay là món đồ chơi của hắn khi giết thời gian nhàm chán? Hoặc là... nếu theo như lời của Huyền Trữ công chúa, bởi vì nàng bình thường, cho nên hắn cảm thấy mới mẻ?

Nàng mờ mịt nhìn quanh thư phòng một chút, nhìn đến vách tường điêu khắc vô cùng hoa lệ rất cao rất cao, lần đầu tiên nàng cảm thấy... hoàng cung này thì ra cũng sẽ làm cho nàng cảm thấy lạnh thấu xương.

Không muốn lại tiếp tục phải đứng một mình ở trong căn phòng lớn như vậy, nàng nhanh chóng đứng lên, như thể đang trốn tránh một cái gì đó mà đi như bay rời khỏi thư phòng, không có mục đích theo một phương hướng tùy tiện mà chạy.

95. Q.2 - Chương 96: Bị Chinh Tới Rồi

Huyền Trữ chạy băng băng trên mặt tuyết, hai tay không ngừng quẹt đi nước mắt trên mặt: “Ô ô ô, Vương huynh là quả trứng thối, xấu xa, không tốt...”

Chạy nhanh hết sức, nàng không cẩn thận vấp phải một đồng tuyết đọng thật dày liền trượt ngã.

Cô Ngự Hàn vừa đuổi đến nơi đã thấy nàng ngã ngổ trên mặt tuyết, trái tim hắn hơi co rút, vội vàng đi tới bên người nàng, nâng nàng từ trên mặt đất lên, khẩn trương kiểm tra chân của nàng: “Huyền Trữ, người sao rồi? Bị ngã sao, có phải do chân vừa bị đau không?”

Liên tiếp đặt ra câu hỏi, hắn lộ ra sự lo lắng một cách rõ ràng, Huyền Trữ cũng không nhịn được nữa liền bật khóc, nàng đưa tay nắm mạnh vào bờ vai của hắn, nhưng cũng không có bao nhiêu lực: “Oa... Vương huynh trở thành người xấu rồi, không thương Huyền Trữ, Vương huynh ghét bỏ chân Huyền Trữ vướng víu, không cần Huyền Trữ, oa...”

Tiếng khóc thương tâm đến cực điểm đánh vào trong lòng Cô Ngự Hàn, hắn ôm nàng, không ngừng nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: “Không khóc không khóc, Vương huynh sao có thể ghét bỏ Huyền Trữ, không cần Huyền Trữ được chứ, người nhìn xem không phải Vương huynh đã đi xa nghìn dặm đón người hồi cung sao, chẳng phải thể hiện rõ ràng Vương huynh rất mong chờ được gặp Huyền Trữ sao?”

Huyền Trữ sụt sùi khóc thút thít: “Nhưng mà... Nhưng mà Vương huynh che chở Tô Bối Bối, còn nặng lời với Huyền Trữ, Vương huynh trước nay chưa bao giờ quát Huyền Trữ cả.”

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Cô Ngự Hàn lau đi nước mắt của nàng, dịu dàng nói: “Vương huynh xin lỗi người có được không? Vương huynh không nên dùng ngữ khí nặng như vậy để gọi Huyền Trữ, Vương huynh biết tội!”

Nói xong lời cuối cùng, hắn tinh nghịch đùa giỡn chọc cười nàng.

Huyền Trữ không nhịn được đành nín khóc mỉm cười, nhưng mà, rất nhanh nàng lại thu hồi nụ cười, nhìn hắn rất nghiêm túc: “... Vương huynh sau này không được tiếp tục thiên vị giúp đỡ Tô Bối Bối nha, nếu không... Huyền Trữ sẽ rời cung trốn đi, không bao giờ... để ý đến Vương huynh nữa.”

Nàng suy nghĩ một lúc, liền lấy việc hồi cung ra uy hiếp.

Gật đầu qua loa đại khái, Cô Ngự Hàn có chút bất đắc dĩ, lúc này Huyền Trữ đang giận dữ, tạm thời nghe theo nàng vậy, tiểu Bối Bối của hắn chịu thiệt thòi một chút vậy, nhưng hắn sẽ nhanh chóng yêu thương gấp bội để đền bù tiểu bảo bối.

Thế là xong, Huyền Trữ rót cục cao hứng nở nụ cười, Cô Ngự Hàn điểm nhẹ lên cái mũi của nàng: “Đến đây, để Vương huynh mang người đi cho ngự y kiểm tra chân, sau này không nên chạy nhanh như vậy, sẽ khiến chân bệnh trở lại như cũ đó.”

Huyền Trữ chu miệng: “Nhưng mà chân ta hiện tại không đau mà, không cần tìm ngự y đâu.”

Những năm gần đây, nàng uống thuốc khám bệnh đến sợ rồi.

“Ngoan, đi để ngự y kiểm tra, cho Vương huynh an tâm.” Cô Ngự Hàn dỗ dành nàng. Nàng ngẩng đầu, nhìn lông mi của hắc thủy chung chưa từng buông lỏng, vì vậy đành gật đầu: “Vâng.”

Nhìn Vương huynh lo lắng nhíu mày, nàng liền thỏa hiệp, chỉ cần Vương huynh không cảm thấy áy náy mà chịu khổ sở nữa, cái gì nàng cũng theo ý hắc, chứ nàng thật sự cực kỳ chán ghét phải nhìn thấy đại phu.

...

Ngự y tỉ mỉ kiểm tra chân cho Huyền Trữ công chúa, ngân châm mảnh nhỏ tỉ mỉ đâm vào các huyết vị của nàng, dài ngắn không đều nhau.

Cô Ngự Hàn đứng cạnh quan sát, đau lòng không thôi, hắc nhìn Huyền Trữ mỉm cười khích lệ: “Cố gắng nhịn một chút là xong rồi, nếu như bị kim châm đau thì cứ kêu lên biết không?”

“Vương huynh, ngự y đâm chính là huyết vị, vị trí rất chuẩn, cho nên sẽ không đau nhiều lắm, Huyền Trữ còn có thể chịu được mà.”

“Vậy thì tốt rồi.” Cô Ngự Hàn thở dài một hơi.

Một lát sau, ngự y rút từng chiếc châm một ra, sau đó bẩm báo: “Vương, chân công chúa đã bình phục lại tương đối ổn định, không có gì đáng ngại, chỉ cần được chăm sóc tốt, từ từ sẽ khôi phục trạng thái bình thường.”

Cô Ngự Hàn cao hứng kéo lấy vai nàng: “Huyền Trữ, người nghe thấy chưa? Sau này của người chân sẽ càng ngày càng tốt, sau đó sẽ giống như người bình thường, sẽ không còn thỉnh thoảng bị tái phát gây đau đớn.”

“Vâng, Huyền Trữ có Vương huynh quan tâm chăm sóc, nhất định sẽ nhanh chóng khỏe lại.” Nàng thỏa mãn rúc vào trong ngực hắc, ỷ lại ôm lấy thắt lưng hắc, cười thật ngọt ngào.

Bối Bối bắt tri bắt giác trở lại tầm cung của nàng, nhìn kiến trúc to lớn cao ngất, nàng đột nhiên muốn quay đầu rời đi, lại bị người khác gọi lại.

“Bối Bối tiểu thư, người đã về rồi?” Anh Nhi cao hứng đi tới.

Tục ngữ nói không đưa tay đánh vào mặt người đang cười, cho dù tâm tình có xấu hơn đi chăng nữa, Bối Bối cũng miễn cưỡng bản thân mỉm cười với Anh Nhi: “Người không ở trong phòng mà sưởi ấm chạy đến đây làm gì?”

“Nô tỳ muốn ra ngoài nhìn xem Bối Bối tiểu thư có trở về không a, Anh Nhi mới làm một ít điểm tâm, đang nghĩ nếu như tiểu thư còn chưa về, nhân tiện Anh Nhi cầm đi hâm nóng lại.”

Không biết vì sao, bình thường nàng thật không để ý đến sự chiếu cố chu đáo của Anh Nhi, hiện tại lại cảm động đến muốn khóc, hóa ra cảm giác có người khác quan tâm sẽ khiến mình muốn rớt nước mắt.

Cố nén lại tâm tình phức tạp trong lòng, nàng giả vờ tỏ ra rất thoải mái: “Ta đây chẳng phải là đã trở về thật đúng lúc sao, lại có lộc ăn rồi, tay nghề của Anh Nhi là nhất đẳng!”

Nghe thấy Bối Bối hết lời khen ngợi, Anh Nhi có vẻ rất phấn khởi: “Vậy Bối Bối tiểu thư hãy ăn nhiều một chút, Anh Nhi biết tiểu thư thích ăn, cho nên đã làm rất nhiều.”

“Tốt, ta sẽ đem tất cả ăn sạch.”

...

Trong phòng khách, Anh Nhi không nhịn được trợn mắt há mồm nhìn đáng ă của Bối Bối tiểu thư, ách... Bối Bối tiểu thư hôm nay tâm trạng không tốt sao, tại sao lúc cần điểm tâm lại dùng sức như vậy, giống như có thù oán gì với miếng điểm tâm vậy.

Thương Tuyệt Lệ đi tới cạnh cửa, liền thấy bộ đáng ă uống như hổ đói của Bối Bối nuốt nghiến nuốt ngấu thức ăn đang bữa bãi khắp bàn, có chút kỳ quái thấp giọng hỏi Anh Nhi: “Bối Bối tiểu thư làm sao vậy? Không vui sao?”

“Không biết.” Anh Nhi cũng thấp giọng trả lời.

Trầm ngâm một chút, Thương Tuyệt Lệ đoán: “Chẳng lẽ là do lúc này mới cãi nhau với Huyền Trữ công chúa?”

“A... Bối Bối tiểu thư với Huyền Trữ công chúa lại cãi nhau hả?” Anh Nhi không nhịn được kinh hô.

Thương Tuyệt Lệ nghi hoặc nhướn mi: “Sao vậy các nàng thường xuyên cãi nhau sao?”

Vừa rồi lúc hần mới đi qua hành lang bên ngoài cung điện, thấy Huyền Trữ công chúa đang khóc lóc kể lể cái gì với vương, loáng thoáng hần hình như nghe được Huyền Trữ công chúa nói đến tên của Bối Bối tiểu thư, cho nên hần nhất thời cảm thấy quái dị rồi chạy lại đây nhìn, nguyên lai là hai người cãi nhau.

“Trước đó một lần Huyền Trữ công chúa đến bên này mắng Bối Bối tiểu thư, sau đó lúc giữa trưa đang ăn cơm công chúa lại cùng Bối Bối tiểu thư cẩu kính, hai người gần như đánh nghiêng cả bàn ăn.” Anh Nhi nhỏ giọng nói.

Thương Tuyệt Lệ bỗng nhiên tỉnh ngộ, khó trách hôm nay vương lại buồn bã chạy tới chỗ hần cùng nhau dùng cơm, nguyên lai là ở giữa hai nữ nhân bị làm bia đỡ đạn.

Nghĩ đến trước nay Vương luôn luôn tiêu sái không bị trói buộc, bây giờ dĩ nhiên lại bị hai nữ nhân đến chinh, Thương Tuyệt Lệ cảm thấy có chút buồn cười, nhưng nghĩ kĩ lại thì không khỏi cảm thấy lo lắng, công chúa và Bối Bối tiểu thư bất hòa, Bối Bối tiểu thư tương lai là sẽ là vương hậu a, đến lúc đó chẳng phải là càng thêm loạn?

96. Q.2 - Chương 97: Tám Chuyện

Bối Bối đặt miếng điểm tâm đang cầm trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn hai kẻ đang đứng ở cạnh cửa thì thâm to nhỏ: “Hai người các ngươi tám chuyện đủ chưa hả?”

Anh Nhi và Thương Tuyệt Lệ lập tức cầm khẩu, sau đó có chút căng thẳng hồi hộp nhìn nàng.

“Tiểu thư, người đừng đau lòng, ta và Thương hộ vệ nhất định sẽ đứng về phe tiểu thư.”

Anh Nhi giống như rất sợ Bối Bối sẽ giận dữ, lập tức gơ tay lên thề, ánh mắt vô cùng chân thành.

Nghe thấy Anh Nhi lời cả mình vào cùng, Thương Tuyệt Lệ thấy có chút khó khăn, hần là hộ vệ trong vương cung, đối với công chúa cũng phải trung thành và tận tâm...

“Thương hộ vệ thì miễn đi, một đại nam nhân không nên tham gia vào chuyện của nữ nhân chúng ta, đứng ở phía nào cũng không vinh quang, các ngươi cũng không cần nhắc lại chuyện này, chuyện của ta, ta sẽ tự mình xử lý tốt.” Bối Bối bĩu môi cự tuyệt nói.

Anh Nhi và Thương Tuyệt Lệ nhìn nhau, âm thầm thở dài.

...

Mặt trời chiều ngả về tây, ở phía chân trời xa xa là một mảnh râm màu vỏ quýt, chói lòa đẹp đẽ chiếu xuống mặt đất cảm giác thật ấm áp.

Cô Ngự Hàn bị Huyền Trữ lôi kéo đi theo, hần nghi hoặc hỏi: “Huyền Trữ, người muốn dẫn Vương huynh đi đâu?”

“Vương huynh, đi theo ta là được rồi mà, nhất định người sẽ thích chỗ này.” Huyền Trữ quay đầu lại cười híp mắt, sau đó tiếp tục lôi kéo.

Không bao lâu, Cô Ngự Hàn âm thầm nhướn mi, bởi vì hần thấy Huyền Trữ dẫn hần đến hậu cung, hần từng rất quen thuộc với nơi này, nhưng hiện tại, hình như có điểm xa lạ, xa lạ đến nỗi hần không muốn đi vào.

Vì vậy hần đứng lại, đưa tay kéo nàng: “Huyền Trữ, người mang Vương huynh tới đây làm gì?”

“Vương huynh, người rất lâu rồi không cùng Huyền Trữ đánh cờ, hôm nay chúng ta cùng đánh cờ có được không, giống như ngày xưa vậy, cùng các quý phi đánh cờ ai thua sẽ bị phạt.” Huyền Trữ nhìn hần khẩn cầu, con mắt nhuộm nồng đậm vẻ hoài niệm.

Cô Ngự Hàn mấp má miệng, nhìn vẻ mặt của nàng chờ mong, lời cự tuyệt bị nghẹn ở yết hầu, thật sự không nói được.

Nhưng vào lúc này, một phi tử đi tới, âm thầm liếc cho công chúa một cái nháy mắt, sau đó cao hứng nói: “Vương, ngài đã tới, chúng ta đã chuẩn bị bàn cờ, mong rằng lát nữa vương hạ thủ lưu tình.”

“Vương huynh, mấy năm nay Huyền Trữ ở Thiên sơn những lúc nhàm chán đã nghiên cứu đánh cờ, kỳ nghệ của Huyền Trữ có tiến bộ rất nhiều, Huyền Trữ muốn thắng cho Vương huynh phải tâm phục khẩu phục.”

Huyền Trữ công chúa vừa giải thích vừa lôi kéo Cô Ngự Hàn đi vào. Mà Cô Ngự Hàn nghe thấy nàng nói ở Thiên sơn buồn chán cũng không nở từ chối nữa, chỉ có thể bị động để nàng lôi kéo đi vào trong sân của hậu cung, vừa đi vào đã thấy các phi tử đoan trang đứng ở đó nghênh đón hần.

Cố gắng nhịn xuống không để cho bản thân lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, hần nghe theo Huyền Trữ ngồi xuống một bên của bàn cờ, thấy Huyền Trữ rất nhanh chóng ngồi vào vị trí đối diện với hần, hần bất đắc dĩ: “Huyền Trữ, Vương huynh còn có rất nhiều việc phải xử lý, không thể ở cùng người quá lâu.”

Kỳ thật, hần rất muốn trở về với tiểu Bối Bối của hần, nhưng nếu như nói ra, chỉ sợ sẽ khiến Huyền Trữ càng thêm chán ghét Bối Bối thôi.

“Vương huynh, người cứ thắng ta trước đã rồi nói tiếp.” Huyền Trữ công chúa giả vờ không có nghe rõ lời của hần, sau đó rất nhanh cầm lấy một viên cờ trắng bắt đầu đánh xuống, lấy ánh mắt liếc bảo các quý phi đang đứng ở một bên phải khôn khéo một chút.

Cờ trắng vừa đặt xuống, quý phi ở gần Cô Ngự Hàn nhất liền cầm lên một viên cờ đen: “Vương, muốn đặt ở chỗ nào?”

Trước kia, bọn họ đều đánh cờ như vậy, có điều Vương thường sẽ ưu nhã thông thả nằm trên ghế dài của quý phi, sau đó chỉ cần liếc mắt xem ván cờ, là có thể đi ra một nước hay nhất, nhưng là, vương rất lười, việc đặt cờ luôn luôn là do các nàng làm thay.

“Ta sẽ tự đi.” Cô Ngự Hàn quên hần con cờ đang ở trên tay vị quý phi, tự mình cầm lấy một quân cờ đặt xuống

...

Bối Bối nửa nằm dựa vào ghế quý phi ở trong chòi nghỉ mát, hai mắt vô thần nhìn bầu trời rộng mênh mông bát ngát, không biết tâm tư đã trôi nổi đến tận đâu.

Đột nhiên, một âm thanh quấy phá thần chí đang đi vào cõi tiên của nàng: “Bối Bối tiểu thư, nguyên lai người ở đây một mình buồn chán nên đang nhìn mây a.”

Bối Bối nhú mi, nhìn Mã Giai Tuệ Nhân đang lắc lắc vòng eo đi tới, mắt nàng không khỏi muốn trợn trắng, lúc đầu tại sao nàng lại đánh dấu vào tên của nữ nhân này, bây giờ lại bị gây ông đập lưng ông.

“Người đến đây làm gì, nếu như người muốn tìm Vương cao quý của người để nói chuyện, thì rất lấy làm tiếc mà báo cho người biết, hần hiện tại không có ở đây.”

Mã Giai Tuệ Nhân hướng tới chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, cố ý mang một ít thẹn thùng mập mờ lại đây khiêu khích nhìn Bối Bối: “Ta biết Vương không có ở đây nơi này a, bởi vì ta vừa mới từ chỗ vương đến đây, vương bây giờ chắc vẫn đang cùng các tỷ muội khác vui đùa a.”

“Sao? Thật không? Vậy ngươi tới đây làm gì?” Bối Bối cố kìm chế cơn ghen đang bùng lên trong lòng, hỏi vặn lại.

Thấy nàng không có phản ứng gì, vẻ đắc ý của Mã Giai Tuệ Nhân trong nháy mắt đóng băng, nhưng rất nhanh, nàng lại giả vờ đội lốt tử tế: “Tất cả mọi người đều là một nhà cả, ta đến đây là có ý tốt muốn mời Bối Bối muội muội đến hậu cung một chút cùng tham gia náo nhiệt, dù sao sau này tất cả mọi người đều ở cùng hậu cung.”

Nghe vậy, Bối Bối cũng không nhịn được nữa mà cau mày, sắc mặt nàng căng cứng bĩu môi: “Cám ơn ý tốt của ngươi, nhưng mà, ta nghĩ ta sẽ không ở trong hậu cung cùng các ngươi, nên liên hệ tình cảm cũng xin miễn đi.”

Hậu cung, hậu cung, nàng hận nhất nghe thấy cái danh từ này, muốn nàng sau này sống chung với một đám phụ nữ nhưng lại là nữ nhân của hần, cho dù có phong nàng làm nữ vương nàng cũng không thêm!

“Ô Bối Bối, ngươi đang hạ lệnh đuổi khách sao? Đừng quên ngươi bây giờ vẫn chưa phải là vương hậu, càng thêm không có quyền to tiếng với công chúa, công chúa mới thật sự là kim chi ngọc diệp của vương thất.” Mã Giai Tuệ Nhân cũng không thêm cố làm ra vẻ nữa, lập tức trở mặt.

Bối Bối nheo lại mắt, nguyên lai là Huyền Trữ công chúa phái tới thị uy với nàng! Đây có phải là mưa gió chốn hậu cung?

Thấy bộ dáng không có lời nào để nói của nàng, Mã Giai Tuệ Nhân cho rằng lời nói của mình đã đả kích được nàng, vì vậy đứng lên, ngạo nghễ rời đi: “Xin khuyên ngươi một câu, Vương rất thương yêu công chúa không kẻ nào có thể thay thế, ngươi muốn đối nghịch với công chúa chỉ là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức!”

“...” Bối Bối nhìn bộ dáng đắc ý của nàng, môi anh đào mím lại, không lên tiếng, cứ như vậy nhìn nàng rời đi.

Sau nhiều đoạn đường trần trọc trần trở, nàng cũng đứng ở trước cửa lớn của hậu cung, loáng thoáng nghe được từ bên trong truyền ra tiếng nữ nhân cười mềm mại, đáng yêu, ngẫu nhiên còn kèm theo vài tiếng nam nhân nói chuyện, âm thanh này... Rất quen thuộc.

Nàng nắm thật chặt nắm tay, hít một hơi thật sâu, vừa giận lại vừa hận, hận tại sao mình lại muốn tới nơi này chỉ vì bị một người châm chọc, còn hành hạ màng nhĩ của mình phải nghe tiếng bọn họ ở bên trong liếc mắt đưa tình!

97. Q.2 - Chương 98: Yêu Thương Nàng!

Không biết mình đứng ngẩn ngơ ở chỗ này bao lâu, Bối Bối chỉ biết là bản thân đã ăn no gió rét, lỗ tai bị gió tuyết thổi ù ù đến đông cứng, nàng càng lúc càng thấy lạnh nhưng lòng lại càng thêm bức bối.

Đưa tay lên hà hà hơi, nàng thấy tự giận chính bản thân mình, tại sao nàng lại ngu ngốc như vậy, đến giờ vẫn còn đứng ở đây làm gì a?

Giật giật chân, nàng hướng phía trong bĩu môi, Cô Ngự Hàn, ngươi nên say chết ở trong ôn nhu hương đừng đi ra nữa!

...

Cô Ngự Hàn vừa quan sát thế cờ vừa thấy có chút không yên lòng, con ngươi đen nhàn nhạt lưu chuyển tia sáng miến cưỡng, nên trong lúc đánh cờ đã chừa lại cho Huyền Trữ ba phần đường sống.

“Vương huynh, ngươi xem có phải ta đánh cờ đã tiến bộ hơn nhiều đúng không, có thể cầm cự với ngươi càng ngày càng lâu.” Huyền Trữ đắc ý vung lên khóe môi, quan sát phía chân trời một chút, nàng đảo đảo hai tròng mắt, nghĩ biện pháp giữ hần ở lại.

“Vương huynh, nếu như trước khi mặt trời lặn người không thể thắng Huyền Trữ ba ván, Vương huynh đêm nay sẽ mặc cho Huyền Trữ xử trí nha.” Đến lúc đó nàng muốn bắt Vương huynh phải ở lại qua đêm, Tô Bối Bối đành phòng không giường trống mà ngủ nha.

Các nữ nhân khác vừa nghe thấy lời công chúa nói, âm thầm vui vẻ liếc nhìn nhau, các nàng biết là công chúa đang tạo cơ hội ỉn.

Cô Ngự Hàn không cần để ý cũng biết ý đồ đã hiện lên rõ ràng trong mắt của muội muội mình, nhưng cũng không lật tẩy chỉ cười nhạt, hắc thê là nhất định phải thắng, thực ra nếu không có tiểu nữ nhân Bối Bối kia hắc cũng sẽ không thể ngủ được.

Có điều, trước hết tạm thời cứ cùng Huyền Trữ chơi đùa một lúc đã: “Tốt, Vương huynh muốn xem kỳ nghệ của Huyền Trữ đã tiến bộ đến cỡ nào rồi, nếu như để Huyền Trữ thắng, thì cái gì Vương huynh cũng đều theo ý người.”

“Ha ha... Vương huynh đã nói thì phải giữ lời nha!” Ý chí chiến đấu của Huyền Trữ công chúa càng thêm hùng hực, hai mắt nàng vô cùng chăm chú quan sát bàn cờ, bắt đầu càng cố gắng vắt óc suy nghĩ.

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của nàng, Cô Ngự Hàn thấy vừa yêu thương, vừa luyến tiếc mà cười cười, trong lúc ánh mắt của hắc lơ đang đảo quanh, hắc kinh ngạc phát hiện thấy một bóng người xinh đẹp đang đứng ở bên ngoài.

Tiểu Bối Bối...

Tại sao nàng lại chạy tới đây? Tại sao Anh Nhi lại không đi cùng nàng, giúp nàng che dù. (che ô)

Con cò ở giữa hai đầu ngón tay bị hắc dùng lực kẹp chặt, hắc cúi đầu nhìn bàn cờ một chút, sau đó hai mắt nhìn Huyền Trữ xin lỗi: “Huyền Trữ, người chuẩn bị thua nha.”

Hắc đặt quân cờ xuống, ‘cạch’ một tiếng, ván cờ chính thức chấm dứt! Kỳ thực, ván cờ này, hắc đã có thể thắng từ sớm.

“A... Tại sao đột nhiên ta lại thua? Không được, chơi lại!” Huyền Trữ công chúa ngạc nhiên tròn to hai mắt, không tin ván cờ lại kết thúc nhanh như vậy.

Các phi tử đứng ở xung quanh âm thầm toát mồ hôi thay cho Huyền Trữ công chúa, không khỏi khẩn cầu, nhất định phải thắng a!

“Ăn!”

“Ăn!”

“Ăn!”

Cô Ngự Hàn chỉ tốn một nửa thời gian so với vừa rồi, lại thắng Huyền Trữ công chúa ba ván vừa nhanh gọn lại đẹp mắt.

Hắc đứng lên không chút luyến tiếc, mặc dù trong lòng đã bắt đầu nôn nóng, nhưng khuôn mặt anh tuấn vẫn nở nụ cười trêu chọc: “Huyền Trữ, người thua, Vương huynh không cùng các người chơi nữa.”

Nói xong, hắc đã muốn đi, tuy nhiên lại bị Huyền Trữ kéo lại, nàng nhìn hắc mặt lộ vẻ cực kỳ đáng thương: “Vương huynh, chúng ta so tài lại đi.”

Ấn ấn nhẹ lên cái trán của nàng, hắc không chút do dự cự tuyệt: “Công chúa đã nói thì cũng phải giữ lời nha.”

Lúc vừa nhìn thấy Bối Bối ở bên ngoài hắc đã muốn chạy ra, nhưng vì không muốn nàng và Huyền Trữ nảy thêm xung đột, hắc đành phải nhẫn lại cơn kích động, nhẫn đến bây giờ đã là cực hạn!

Nhẹ nhàng mà cũng rất kiên định rút ra bàn tay đang bị nắm chặt, hắc cười nhạt như cơn gió nhìn nàng: “Người cùng những người khác luyện tập nhiều hơn nữa, sau này Vương huynh sẽ tiếp tục chơi với người.”

Nói xong, hắc liền vội vã đi ra ngoài, bước chân nhanh đến mức không ai kịp ngăn cản.

...

Đi ra khỏi cửa, Cô Ngự Hàn lập tức càng nhìn rõ bóng dáng Bối Bối, chỉ thấy nàng đứng trên mặt đất đầy tuyết, từng đợt gió lớn thổi rối loạn mái tóc dài của nàng, cả một khoảng tuyết trắng tinh khiết, nhìn vào thấy thật lẻ loi trơ trọi khiến cho người ta phải yêu thương.

Hắn nhướn mày, trái tim như bị cào cào thật đau đớn, tại sao nàng lại chạy đến đây một mình, tại sao Anh Nhi không ở bên cạnh che dù cho nàng?

Bối Bối có chút mờ mịt chuyển động con mắt, bị một bóng người cách đó không xa đang bước nhanh tới thu hút sự chú ý của nàng, nàng mở to hai mắt nhìn, ngay khi nhìn rõ người đến là ai, cả người nàng chấn động, không chút suy nghĩ liền xoay người bỏ chạy.

Thấy nàng bỏ chạy, Cô Ngự Hàn nhất thời sửng sốt, sau đó rất nhanh vội đuổi theo: “Tiểu Bối Bối, không được chạy, coi chừng tuyết, cẩn thận kéo ngã.”

Tuy nhiên, Bối Bối như thể sợ hãi cái gì, càng chạy càng nhanh.

Thấy bước chân của nàng không ổn định, bóng dáng xinh đẹp chênh vênh, Cô Ngự Hàn thấy lòng căng thẳng, lập tức làm phép bay về phía nàng, chỉ trong nháy mắt, hắn đã đem nàng đang lướt trên tuyết ôm vào lòng.

Đột nhiên ấm áp như sét đánh ngay lập tức bao quanh nàng, có điều lần này, nàng không hề quyến luyến mà phản kháng: “Buông, buông...”

Nàng giãy dụa một cách vô ích, Cô Ngự Hàn gắt gao giữ chặt thắt lưng của nàng, ôm chặt nàng, nhanh chóng bay trở về hành lang bên ngoài hầm cung của bọn họ mới hạ xuống.

“Buông ra, ngươi cứ ở với mỹ nhân của ngươi là được rồi, cần gì phải đuổi theo ta!” Bối Bối lạnh đến phát run, hai mắt tròn to nhìn hắn lên án.

Cô Ngự Hàn không vội trấn an cơn ghen hiện tại của nàng, con ngươi đen của hắn nhuốm đầy vẻ lo âu, kéo tay nàng đặt ở trong lòng bàn tay mình, vội vàng giúp nàng sưởi ấm.

Trời ạ, nàng đứng ở bên ngoài bao lâu rồi? Tại sao trên tay một chút nhiệt độ cũng không có.

Nhìn các đốt ngón tay nàng đã đông lạnh đến hồng đỏ, hắn nhíu mi nhẹ nhàng quở trách: “Tại sao đi ra ngoài lại chỉ mặc mỗi một lớp quần áo, cũng không mang dù, không thấy bây giờ tuyết đang rơi sao, ngươi tự nhìn mình xem, hai tay đã đông cứng rồi.”

Nắm lấy tay nàng, sự lạnh lẽo trên người nàng lập tức truyền đến lòng bàn tay của hắn, nhưng hắn một chút cũng không thềm quan tâm, cảm thấy ma sát cũng không khiến nàng lập tức trở nên ấm áp, hắn vận động hồng quang vào lòng bàn tay, sau đó, nắm lấy hai tay của nàng, đem chân khí trong cơ thể không ngừng cuộn cuộn truyền sang người nàng.

Bối Bối sửng sốt mặc hắn giúp mình sưởi ấm, nhìn hồng quang trong tay hắn, quán quanh tay của nàng, chỉ một lát sau, nàng cảm thấy một dòng nước ấm chậm rãi từ lòng bàn tay lan tràn khắp cơ thể, dần dần xua tan sự lạnh lẽo của nàng.

Đến lúc thấy cơ thể nàng trở lại nhiệt độ bình thường, Cô Ngự Hàn mới thu hồi chân khí, rồi lại đã thấy trên y phục của nàng đọng rất nhiều hạt tuyết, hắn đưa tay nhẹ nhàng phỉ đi, đau lòng thở dài một hơi: “Tiểu Bối Bối, ngươi nhìn xem, nhiều tuyết như vậy, không lạnh mới là lạ, ngươi lại không biết chăm sóc bản thân mình như vậy, làm sao ta có thể yên tâm đây.”

Nghe tiếng nói của hắn trở nên dịu dàng, trầm thấp lại mang theo từ tính, nghe vào trong tai, thấy rất dễ chịu, rất thoải mái...

Cẩn cẩn môi, nàng cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn vừa trách cứ vừa giúp mình sửa sang lại quần áo, không nói một lời nào.

98. Q.2 - Chương 99: Nhu Tình Mật Ngữ!

Cô Ngự Hàn chăm chú giúp nàng sửa sang, tiện thể vuốt vuốt lại mái tóc có chút rối loạn của nàng, giống như một bà bác nhiều điều tiếp tục nhẹ nhàng trách cứ: “Đến đây, chỉnh lại mái tóc dài một chút, sau này không được chạy ra ngoài một mình đứng hứng gió biết không?”

Hắn như vậy, thật dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến nàng muốn khóc, vội vã buông xuống mi mắt, nàng nhin xuống cảm giác mềm mại ở trong lòng, vẫn duy trì yên lặng, không nói lời nào.

Cho dù hiện tại hắn đối với mình rất tốt thì sao chứ, nàng chỉ là một trong đám nữ nhân đông đảo của hắn, mặc dù đây là chuyện tàn khốc nhưng lại là sự thật không thể phủ nhận, mới vừa rồi bọn họ còn ở trong hậu cung, những lời lẽ ong bướm đường mật vẫn đang quanh quẩn bên tai nàng.

Âm thầm sắp xếp lại những suy nghĩ ngổn ngang trong lòng, nàng lạnh lùng gạt tay của hắn ra, có phần tự giễu: “Người trở về hậu cung của người mà chơi đùa, hôm nay ta rất mệt, không có sức tiếp người.”

Chưa bao giờ thấy nàng có vẻ mặt như vậy, Cô Ngự Hàn sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh, hắn cười đến giống hệt con hồ ly, hai tròng mắt hẹp dài hiện lên ý cười rạng rỡ: “Tiểu Bối Bối, người không phải là đang ghen chứ! “

Bối Bối há mồm muốn cãi lại, nhưng mà lời nói vừa ra tới cửa miệng thì thấy thật mệt mỏi, nàng ỉu xiu liếc mắt nhìn hắn, không mặn, không nhạt: “Người muốn nói thế nào cũng được, ta trở về ngủ.”

Nói xong, nàng quả thật xoay người bỏ đi, không hề giống như trước kia giậm chân đáp trả lại hắn, quyết phủ nhận đến cùng, con mắt đắm lệ cũng mất đi sự linh động, cả người toát ra vẻ ủ rũ.

Cô Ngự Hàn đưa tay lôi kéo, một lần nữa ôm nàng vào trong lòng, cau mày: “Tiểu Bối Bối, người sao vậy? Ai chọc giận khiến người không vui?”

Đến bây giờ mới biết nàng không vui? Thật đúng là quan tâm chu đáo mà!

Liếc nhìn hắn một cái, Bối Bối đưa tay đập vào khuôn ngực dày rộng rắn chắc của hắn: “Ta nhìn thấy người lập tức sẽ không vui!”

Nghe thấy lời nói của nàng, khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn không khỏi suy sụp đổ vỡ, hắn giả vờ tủi thân hạ thấp mi mắt nhìn nàng, giọng điệu cực kỳ ai oán: “Tiểu Bối Bối, mới vừa rồi ta rất cố gắng giúp người sưởi ấm mà, tại sao người vừa xoay người đã liền trở mặt, người nói như vậy ta sẽ rất đau lòng a.”

“...” Bối Bối mím môi, đối với màn ca diễn của hắn không có một chút hứng thú nào, hiện tại tâm trạng nàng rất không tốt!

Con người anh tuấn của Cô Ngự Hàn đảo đảo, có chút bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nàng, trên nàng vô dụng? Nên làm cái gì bây giờ?

Suy nghĩ một chút, hắn lại dịu dàng nói: “Tiểu Bối Bối, đừng nóng giận có được không? Lúc này ta ở hậu cung không phải giống như người tưởng tượng, là do Huyền Trữ kháng kháng kéo ta đến đó cùng nàng đánh cờ...”

“Người không cần giải thích với ta, ta không muốn nghe, chỉ cần muội muội bảo bối của người vui vẻ là được không phải sao!” Bối Bối rốt cục cũng nói chuyện, nhưng cũng càng thêm lạnh nhạt cắt đứt lời của hắn, bởi vì... Nhắc tới Huyền Trữ công chúa, nàng lại cảm thấy bản thân thật sự đáng thương, nàng chán ghét cái cảm giác trái tim lạnh lẽo như lúc ở thư phòng.

Cô Ngự Hàn có phần vội vàng nóng nảy, tại sao lần này nàng nổi giận nghiêm trọng như thế? Dĩ nhiên nói cái gì cũng không có tác dụng.

Hắn cúi đầu gác vào chỗ hõm vai của nàng, khuôn mặt tuần tú cọ cọ vào cổ nàng, bộ dáng cực kỳ đáng thương, xin nàng tha thứ: “Tiểu Bối Bối, đừng không để ý tới ta mà, ta biết sai rồi, sau này ta sẽ nghe lời người, người bảo đi hướng đông, ta quyết không dám đi hướng tây, người muốn gì, ta cũng sẽ đáp ứng, người muốn giày vò ta, ta cũng sẽ mỉm cười mà cho người chà đạp, người muốn...”

Bối Bối nghe hẳn càng nói càng quá đáng, còn có vừa ôm nàng vừa dùng đũa làm nũng, nàng không khỏi cảm thấy cả người rét lạnh, này này này... Nam nhân này thật khiến cho người ta mắc ối nha!

Rốt cục, nàng nghe không tiêu đành phải ngăn hẳn lại: “Ngừng! Người có thể không nói mấy câu khiến người ta muốn nôn mửa như vậy được không, người nói mà không cảm thấy muốn phun à!”

Nhịn không được, nàng đưa tay lên xoa xoa cánh tay của mình một chút, trên mặt – ghi đủ mấy chữ – xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Giày vò hẳn? Chà đạp hẳn?

Muốn nàng chết sớm sao chứ, mấy câu không biết xấu hổ như thế hẳn cũng mở miệng ra nói được!

Rốt cuộc là ai đêm nào cũng bị chà đạp, là ai thất lưng và xương sống đều đau nhức, là người nào la hét rằng muốn được nghỉ ngơi, là nàng!

Mà ai là người oai phong lẫm liệt, khí thế bừng bừng hết lần này đến lần khác hô lại lần nữa, lại lần nữa... thêm vào đó là tinh lực dồi dào liên tục quần lấy người của nàng, là hẳn!

Mà hậu quả của việc hai người vận động suốt đêm, nhất định là... nàng mỗi ngày đều phải ngủ đến rất muộn mới rời giường, kết quả khiến Anh Nhi nói nàng là con heo hám ngủ.

Càng nghĩ càng tức, nàng trợn mắt nhìn hẳn, trong đôi mắt sáng lấp lánh xuất hiện hai ngọn lửa đỏ cháy bừng bừng.

Rốt cục, đã thấy lại ánh sáng rực rỡ trong con ngươi sáng long lanh của nàng, Cô Ngự Hàn cẩn thận che giấu tâm trạng khoái chí đắc ý dào dạt của mình, ôm ngực chỗ trái tim ra vẻ đáng thương: “Tiểu Bối Bối, người sao có thể nói muốn phun chứ, tấm chân tình của ta có thể sánh ngang với trời đất, người dĩ nhiên lại nói ta buồn nôn, thực sự là khiến cho ta đau lòng mà.”

“Cô Ngự Hàn, người diễn trò đủ chưa vậy, nếu chưa thấy đủ thì cứ tiếp tục ở đây từ từ diễn tiếp, nhưng có thể bỏ đôi tay phiền phức của người ra được không, ta không có hứng thú xem người diễn ca diễn.”

“Được! Nơi này gió to tuyết lớn, nếu tiểu Bối Bối không thích chỗ này, vậy chúng ta trở về tấm cung ấm áp, ta tiếp tục ca diễn cho người nghe!” Cô Ngự Hàn nói xong rất nhanh chóng thu chặt cánh tay, ôm nàng đi vào trong tấm cung.

Bối Bối sững sốt một chút, bị động để mặc cho hẳn ôm đi, đột nhiên có một loại cảm giác như bị sập bẫy, nàng nói chán ghét nơi này lúc nào chứ? Lại nói muốn về tấm cung khi nào?

Trở lại bên trong tấm cung, mùi đàn hương nhàn nhạt thấm vào lòng người, ấm lò hồng rực khiến cho căn phòng thực sự rất ấm áp.

Anh Nhi thấy bọn họ đi vào, vội đặt xuống chiếc kim gấp than, hành lễ nghênh đón: “Vương, Bối Bối tiểu thư.”

Điêu Bối Bối đến gần chiếc ghế mềm ở một bên, chờ nàng ngồi xuống, Cô Ngự Hàn xoay người, sắc mặt u ám nhìn Anh Nhi chăm chú, ngữ khí nghiêm nghị: “Anh Nhi, không phải ta đã dặn người quan tâm chăm sóc Bối Bối cẩn thận sao? Tại sao lại để nàng đi ra ngoài một mình, người cũng không đi theo giúp nàng khoát thêm y phục, che dù.”

Âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị khiến Anh Nhi chấn kinh, hai đầu gối run rẩy, ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống: “Vương, nô tỳ biết tội.”

Bối Bối quả thực bị tình cảnh trước mắt khiến cho ngẩn người trong chốc lát, đến khi nàng kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng vội tới trước mặt Anh Nhi: “Cô Ngự Hàn, tại sao người lại hung dữ như vậy, Anh Nhi đâu có làm sai việc gì.”

“Bối Bối, Anh Nhi nàng ta không làm tròn bổn phận.” Cô Ngự Hàn bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt của nàng giống như con gà mẹ, mà hẳn, ở trong mắt nàng nhất định là điều hâu độc ác* rồi.

“Anh Nhi không có không làm tròn bổn phận, nàng ta căn bản không biết ta đi ra ngoài. Người cho là ai cũng như người, thích khoe khoang giàu sang, đi chỗ nào cũng phải tiền hô hậu ủng sao.” Bối Bối rất không

khách khí mắng hấn kiêu ngạo tự cao tự đại, quả thực đáng vẽ của hấn rất ngông nghênh, tự thế cũng rất kiêu căng!

Anh Nhi lên đưa tay lôi kéo vạt áo của Bối Bối, rất sợ nàng sẽ chọc giận Vương.

(*) Gà mẹ vs điều hâu : điều hâu thường quắp gà con, nên gà mẹ thường ủ con dưới cánh của mình để bảo vệ.

99. Q.2 - Chương 100: Ngoan, Nhắm Mắt Lại!

“Anh Nhi đừng kéo ta, hôm nay ta nhất định phải nói, hấn là đồ rất kiêu căng, tự cao tự đại, lúc nào cũng ra vẻ ta đây.” Bối Bối đưa tay gạt tay của Anh Nhi ra, táo bạo trắng trợn đến mức khiến cho đôi tay đang lén lút của Anh Nhi phải xấu hổ tự thu về.

Cô Ngự Hàn giật giật đuôi lông mày, trong con ngươi xẹt qua một tia nghịch ngợm, trong lòng hấn đang rất vui vẻ, cuối cùng nàng đã lại có hứng thú cùng hấn tranh cãi.

“Tiểu Bối Bối, ngươi có thể nói một chút xem ta lúc nào kiêu căng, tự cao tự đại, ra vẻ ta đây?”

Con ngươi đen láy chuyển chuyển vòng tròn, Bối Bối nghiêng đầu về phía Anh Nhi đang đứng bên cạnh nói: “Anh Nhi, ngươi đi ra ngoài trước, ta muốn cùng hấn tính toán nợ nần.”

Nói xong, nàng quay đầu lại, hiên ngang nhìn chằm chằm Cô Ngự Hàn, nếu hấn dám không tha người thì thử xem xem.

Anh Nhi khó xử nhìn về phía Cô Ngự Hàn, thấy hấn gật đầu, nàng âm thầm thở dài một hơi, sau đó rất nhanh chóng lui ra ngoài, trong lòng cảm động Bối Bối đến rơi nước mắt, rốt cục tránh được một kiếp.

Sau khi thấy Anh Nhi đi khuất, Bối Bối đưa tay chỉ vào ngực hấn, cất cao giọng nói: “Nếu như ta không có nhớ lầm, người nào đó đã từng nói khoác mà không biết ngưng với Thương Tuyết Lệ rằng hấn sẽ không cười ta, dựa vào cái gì bây giờ nói lấy là lấy, còn ra vẻ là rất nể mặt ta nha.”

Cô Ngự Hàn sững sốt trong giây lát, hấn có từng nói là sẽ không lấy nàng sao?

“Người đừng giả bộ ngu với ta, chắc chắn ngươi đã từng nói, chẳng phải ở trong ngự thư phòng xa xỉ hoa lệ của ngươi, ngươi đã nói vậy còn gì!” Bối Bối vừa nhìn đã hiểu ngay vẻ mặt nghi ngờ của hấn, rất không khách khí vạch trần.

Suy nghĩ một lúc, Cô Ngự Hàn cười nhẹ, thò tay cầm lấy bàn tay của nàng: “Tiểu Bối Bối, con người luôn có thể thay đổi mà, ai bảo lúc đầu ngươi không để ý ta, sau đó lại mê hoặc dụ dỗ ta a.”

“Ngươi là người sao?” Bối Bối mang một ít châm chọc liếc mắt dò xét hấn.

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn gian trá cười một tiếng, dựa sát vào người nàng, hôn hôn vành tai nàng: “Ta là cái gì không phải ngươi là người rõ ràng nhất sao? Chẳng lẽ còn muốn ta chứng minh một lần nữa với ngươi sao?”

Nói xong, hấn cố ý liếm liếm vành tai của nàng, dụ dỗ nàng nhớ lại một chút.

Bối Bối cảm thấy bên tai rất nóng, trong đầu lập tức nhớ lại một lần ở bên hồ diên cuồng, cũng... *****.

“Tiểu Bối Bối, ngươi đang suy nghĩ cái gì thế, ngươi xem tại sao mặt ngươi lại nóng như vậy, lại còn hồng hồng, chẳng lẽ bị bệnh rồi?” Cô Ngự Hàn trêu chọc đưa tay đặt lên cái trán của nàng, giả vờ rất nghiêm túc kiểm tra nhiệt độ cơ thể nàng.

Gạt phẳng tay của hấn ra, Bối Bối che giấu ngưng ngừng, làm bộ không bị ảnh hưởng: “Ta đang nói về việc ngươi tự cao tự đại, ngươi đừng ngắt lời ta.”

“Rất tốt, được, ta rửa tai lắng nghe.” Cô Ngự Hàn lần này trái lại rất hợp tác không hề nháo nằng nữa, bởi vì... Hắn quả thật rất muốn nghe một chút cảm nghĩ trong lòng của nàng, tiểu nữ nhân luôn làm ra vẻ thờ ơ này kỳ thật lại ghi nhớ bao nhiêu chuyện không thoả mái đây.

“Bỏ qua việc ngươi lúc nào cũng tự mình là đúng, luôn khoa tay múa chân chỉ huy người khác hết sang đông lại sang tây, tác phong đại vương không cần bàn, còn có, lần trước ở bên hồ đột nhiên lại nổi giận với ta, sau khi sự việc xảy ra cũng không hề nghiêm túc nói xin lỗi ta!”

“Khoan khoan, tiểu Bối Bối, sự kiện kia ngươi đã từng nói, tính việc khác.” Cô Ngự Hàn cắt đứt lời của nàng, chuyện lần trước... Được rồi, hắn thừa nhận là hắn có hơi so đo một chút, nhưng mà cũng tại hắn rất quan tâm nàng a, cho nên... Không tính toán gì hết.

Suy nghĩ một chút, Bối Bối quyết định cho qua, một lần nữa tiếp tục!

“Còn có, còn có...” Trong lúc nhất thời, nàng dĩ nhiên lại không nghĩ ra việc khác.

Cô Ngự Hàn cười híp cả đôi mắt phượng, vẻ mặt chau mày nhăn mặt suy nghĩ tính toán nợ nần của nàng quả thực vô cùng vô cùng đáng yêu, thật là khiến cho lòng người ngứa ngáy.

“Còn có cái gì nữa, ta đang chờ nghe nè.” Hắn cười đến nham nhở.

“Còn có... bây giờ ta tạm thời quên, chờ ta nhớ ra thì tiếp tục cùng ngươi tính toán.” Bối Bối kiên quyết đến hơi thở cuối cùng không chịu nói ra là nàng không nghĩ ra được.

“Được rồi, chúng ta cứ từ từ tính toán.” Hắn có xu thế càng ngày càng tiến lại gần, tay cũng rất tự nhiên vòng qua lưng nàng.

Đột nhiên cảm giác thấy có chỗ nào không đúng, Bối Bối nghiêng mặt sang nhìn, bị khuôn mặt tuần tú đột nhiên phóng đại của hắn dọa cho giật mình nhảy lên: “Này này này, từ lúc nào ngươi lại dính sát vào, nói chuyện thì nói chuyện, không nên động tay động chân, khó coi.”

Thật là một vật nhỏ bất cần, đến bây giờ mới phát hiện ra bị hắn ôm, cũng đã... Quá muộn.

“Suyt, không cần nói chuyện, nhắm mắt lại.” Hắn đột nhiên đưa tay đặt lên môi nàng, giả vờ thần bí.

Không hề cảm động nàng lườm hắn một cái: “Để làm gì, ta không nhắm mắt đâu, ai biết ngươi sẽ làm chuyện xấu xa gì.”

Chớp chớp đôi mắt, hắn có chút buồn cười búng nhẹ cái trán của nàng: “Ta đã bao giờ làm chuyện xấu với ngươi chưa? A, ta hiểu rồi, hóa ra tiểu Bối Bối là nói... Ha ha, tiểu Bối Bối, tư tưởng của ngươi không trong sáng nha. Mau đến đây, nhanh nhắm mắt lại, ta có niềm vui bất ngờ dành cho ngươi.”

Bối Bối duyên dáng thụi hắn một cái.

Nhưng trong đầu lại đang ngẫm một từ —— Niềm vui bất ngờ?

Bối Bối có chút tò mò, nàng không nhịn được hỏi: “Là cái gì vui bất ngờ?”

“Nhắm mắt lại ta sẽ nói cho ngươi.” Hắn rất kiên trì.

“Ừm... Được rồi.” Bối Bối không cam tâm tình nguyện từ từ nhắm mắt lại. Đợi một lúc, không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, Bối Bối có chút không kiên nhẫn: “Rốt cục đã xong chưa a.”

“Rất nhanh, đừng nóng vội.” Cô Ngự Hàn cầm trong tay một cây hồng sâm sáng lóng lánh, để trên búi tóc của nàng quan sát, sau đó tìm một vị trí thích hợp để cắm vào.

Cảm giác thấy tóc bị động chuyển một chút, Bối Bối nghi hoặc: “Ngươi chạm vào tóc ta để làm gì, đừng nói niềm vui bất ngờ của ngươi là giúp ta chải đầu, vậy ta cũng xin miễn thứ cho kẻ bất tài.”

“Được rồi, mở mắt ra.” Thanh âm của hắn nghe có một tia nhảy nhót.

Bối Bối nhanh chóng mở mắt, đã thấy trước mắt có một chiếc gương, không, chính xác phải nói là hắn cầm một cái gương đặt trước mặt nàng.

“Ngươi mang gương đến làm gì...”

Còn chưa nói hết lời, nàng đã nhìn thấy trong gương trên tóc mình thừa ra một cây trâm, nàng quay sang nhìn hắc, thấy hắc có chút không tự nhiên, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra hắc tặng nàng cây trâm a.

Nhìn kỹ, cây trâm... rất giống thực thân của hắc!

Nàng nhin không được kéo xuống nắm ở trong lòng bàn tay, tinh tế quan sát đánh giá, cây trâm hồng từ đầu đến cuối, quấn quanh thành hình một con rắn, con mắt rắn nhìn rất sống động...

Chỉ một lát sau, nàng kinh ngạc thốt lên: “Cô Ngự Hàn, cây trâm này có thể tỏa nhiệt?”

“Đương nhiên, người phải nghĩ đây là vật của ai tặng chứ.” Cô Ngự Hàn giọng đầy tự hào.

Cây trâm này thật ra là phân thân của hắc, bên trong chứa đựng ba phần pháp lực của hắc, là linh vật duy nhất từ ngày hắc tu luyện đến giờ ngưng tụ, chỉ cần có cây trâm này, hắc hắc, sau này bất luận nàng ở chỗ nào, hắc cũng có thể dùng pháp lực tìm được nàng!

100. Q.2 - Chương 101: Thân Rắn Mềm Mại!

Bối Bối cầm cây trâm, lật qua lật lại nhìn ngắm, càng xem càng thấy thích: “Cô Ngự Hàn, cây trâm này rất giống người nha, lúc người biến thành xà hình dáng cũng hệt như thế này.”

Nàng ngẩng đầu tò mò nhìn vào mắt hắc: “Kỳ lạ... Con mắt của người bây giờ tại sao không phải là màu đỏ, lúc người biến thành xà ánh mắt hồng đỏ... Thật là xinh đẹp nha!”

“A, ta nhớ ra rồi, lúc ta vừa mới tới đây, đã đập lên một con đại xà màu nâu, mắt nó cũng màu đỏ, cũng rất xinh đẹp a, khiến ta thiếu chút nữa thì bị ánh mắt của nó mê hoặc, gần như để nó ăn tươi. A... Cái kia xà cũng rất âm áp, không giống Hắc Khi Dạ màu đen, người lại lạnh như băng.”

Nhớ lại lúc trước, nàng lại không nhin được hơi run rẩy, không tự chủ được nhích gần vào hắc hơn một chút.

Nhìn thấy nàng đang run lên, Cô Ngự Hàn vừa thương xót lại vừa buồn bực, ôm nàng ngồi xuống chiếc ghế nằm sang quý, để nàng dựa vào người mình.

Gõ nhẹ lên cái trán của nàng, hắc buồn bực nói thẳng: “Người đập lên cái xà màu nâu kia là ta, xà màu đỏ ngủ trong động với người cũng là ta! Cho nên... Không phải sợ.”

Nghe vậy, sự sợ hãi còn sót lại trong lòng Bối Bối lập tức biến mất, nàng ngồi dậy, có chút hưng phấn: “A? Con xà mà ta đập lên kia cũng là người? Người còn có thể đổi màu sao?”

“Đúng a, hừ, chỉ một phép thuật nhỏ đổi màu cho phù với hoàn cảnh xung quanh mà xem người cũng hưng phấn như vậy.” Cô Ngự Hàn bĩu môi, nhưng trong con người đen lại chứa đầy sự vui vẻ dạt dào.

“Oa, hình như rất thú vị nha. A, được rồi, lúc đó ta đập lên người người với lực mạnh như vậy, là đập trúng chỗ nào a? May là có thân rắn mềm mại của người đỡ được ta, nếu không chắc ta sẽ ngã chết, hóa ra lúc ta té xỉu cũng là do người cứu, ta còn tưởng rằng mình bị mộng du chạy rớt vào đó chứ.” Bối Bối nhanh chóng chuyển vấn đề, câu đó đến ngày hôm nay không biết tại sao bản thân mình thoát được cuối cùng cũng có đáp án.

Cô Ngự Hàn vừa tức giận vừa buồn cười, nhéo nhéo khuôn mặt mềm mịn của nàng: “Người còn dám nhắc tới, lưng của ta suýt thì bị người rơi xuống chặt đứt ! Mộng du chạy trốn, vậy mà người cũng nghĩ ra được, người lúc tỉnh còn trốn không thoát, còn mong mình mộng du chạy được a, nếu không phải ta có lòng tốt tìm người về, người đã sớm bị chết công ở đó rồi, người lại lấy oán báo ơn, ta vừa mới nghỉ ngơi một chút, người dám đặt bẫy ta nha, còn nhả tâm kệp cái đuôi của ta.”

“Ha ha... Người không biết không có tội mà, khi đó ta không biết là người, ha ha... Lưng của người còn đau hay không, cái đuôi cũng tốt rồi chứ ?” Bối Bối vừa cười trừ, vừa rất sấm hối lấy tay xoa bóp thắt lưng của hắc.

Cô Ngự Hàn còn chưa kịp hưởng thụ một chút, nàng đã rất nhanh ngừng tay lại, bởi vì đột nhiên lại nhớ ra vấn đề của nàng, hắc vẫn chưa trả lời.

“Người còn chưa nói tại sao mắt của người lúc bình thường không phải màu đỏ nha?”

Thở dài một hơi, xem ra không trả lời dứt điểm vấn đề của nàng, nàng sẽ không buông tha.

“Thực thân của ta là màu đỏ, ánh mắt đương nhiên cũng là màu đỏ, lúc ta biến trở về hình người, pháp lực luôn luôn trong trạng thái bị kiềm chế ẩn dấu, chỉ cần không có ý định phát ra pháp lực hoặc tâm tình không bị kích động quá mạnh, màu đỏ trong mắt ta tự nhiên cũng sẽ không lộ ra ngoài.”

“Tâm tình bị kích động quá mạnh là lúc nào? Người giận dữ, đau lòng, hay lúc vui vẻ?” Bối Bối theo đuổi vấn đề cặn kẽ đến cùng, hỏi cho rõ ràng, nàng sau này còn biết khi nào tâm tình hẳn sẽ kích động mạnh, nếu như hẳn tức giận, nàng có thể kịp thời tránh khỏi khu vực bị sét đánh, hắc hắc.

Nhìn thấu suy nghĩ trẻ con của nàng, Cô Ngự Hàn miễn cưỡng liếc nhìn nàng một cái: “Không nói cho người biết.”

“A, sao người có thể như thế chứ, có vậy cũng giận rồi.” Bối Bối bất mãn trừng mắt.

Dùng sức hơi kéo lưng nàng một chút, hẳn cầm lấy cây trầm trong tay nàng, đánh trống lảng: “Rất thích cây cây trầm này sao?”

“Ừm, rất thích, bởi vì nó lớn lên rất giống người.” Bối Bối không chút nghĩ ngợi liền thốt ra.

Cô Ngự Hàn cười gian xảo nhìn nàng: “Tiểu Bối Bối, ta có thể lý giải là do người rất thích ta sao?”

Bối Bối lập tức đưa tay che miệng lại, con người đen nhánh đảo qua đảo lại, xèo xèo ô ô: “Không... Không có, ta là nói... Ý ta là cầm nó trong tay sẽ ấm áp, mang theo lúc mùa đông rất thoải mái.”

Về mặt hẳn không chấp nhận lý do thoái thác giấu đầu hở đuôi của nàng, cười cực kỳ đắc ý: “Tiểu Bối Bối, người không cần giải thích, ta biết lòng của người là được, cũng khó trách mà, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như ta, có ngoại hình lại có tiền bạc – là vũ trụ siêu cấp vô địch đại soái ca, tiểu Bối Bối đương nhiên sẽ mê luyến ta mà.”

Bối Bối vừa định mắng hẳn bị bệnh tự yêu bản thân, lại đột nhiên cảm thấy những lời này thật quen tai, hình như...

A, nàng nhớ rồi, nhất định là trước đây do nàng vô mộng ngựa (nịnh bợ) nói ra mà. Nàng trợn to hai mắt, chỉ thấy Cô Ngự Hàn cười đắc ý đến giống như một con hồ ly giả hoạt, nàng muốn phản bác lại hẳn nhưng lời nói bị nghẹn cứng trong cổ họng, nói cũng không được, không nói thì chẳng phải thừa nhận bản thân mình mê luyến hẳn sao.

Ô, nàng bị gây ông đập lưng ông!

“Ai nha, không nói chuyện buồn nôn với người nữa, da gà đều nổi hết lên rồi.”

Vừa nói, nàng vừa cướp lại cây trầm trong tay hẳn, lật trái lật phải nhìn ngắm: “Cô Ngự Hàn, tại sao ta càng xem càng thấy cây trầm này giống bản thu nhỏ của người a?”

“Không sai, cây trầm này là phân thân do ta trong lúc tu luyện pháp thuật cô đọng lại, bên trong chứa một bộ phận pháp lực của ta, cho nên mới có thể sinh nhiệt.” Hẳn cười híp mắt giải đáp thắc mắc của nàng.

Có pháp lực của hẳn?

Thần kinh Bối Bối run lên, nàng đưa ánh mắt chờ mong nhìn hẳn: “Ta có thể cầm cây trầm làm phép được không?”

Nhìn vẻ mặt kích động của nàng, Cô Ngự Hàn đảo cặp mắt trắng dã, đưa tay xoa xoa cái trán trơn mịn của nàng: “Người chỉ toàn nghĩ ra việc tốt đẹp không làm mà hưởng!

“Đương nhiên không có khả năng để cho người tùy ý khống chế cây trầm này, bởi vì... Người còn không có năng lực làm việc ấy.”

“Sao, hóa ra không được à.” Bối Bối thất vọng buông thông bả vai, giống như bong bóng cao su bị xì hơi.

“Có điều...” Khóe miệng Cô Ngự Hàn mỉm cười tiếp tục nói, nhưng lại kéo dài hơi cố tình nói thật chậm.

Bối Bối có chút không đợi được vội hỏi: “Có điều gì?”

“Người sau khi mang cây trâm này lên, lâu ngày, nó sẽ hấp thu hơi thở trên người người, sau đó sẽ phụ thuộc vào người, sẽ không bị rơi mất, hơn nữa, một khi nó đã phụ thuộc vào người, nếu người gặp kẻ bắt cóc, nó sẽ tự động phát ra pháp lực bảo vệ người.”

“Oa, thần kỳ như thế sao, nguyên lai nó còn có thể nhận ra chủ a! Sau này mỗi ngày ta đều muốn mang nó.” Bối Bối đưa cây trâm cho hần, ý bảo hần giúp nàng cài.

Cô Ngự Hàn đem cây trâm cài lên búi tóc của nàng, sau đó vừa lòng hôn lên mái tóc đen, nhìn nàng mang đồ do hần tặng, cảm giác... Thật tốt!

101. Q.2 - Chương 102: Dấu Vết Hoan Ái!

Đưa tay lướt nhẹ qua cây trâm trên búi tóc, Bối Bối cười khê nhìn hần chớp mắt mấy cái: “Có đẹp không?”

Cô Ngự Hàn nháy mắt cực kỳ thiếu đứng đắn: “Đẹp lắm, khiến ta không nhìn được muốn ...”

Lời của hần, bị giữ lại giữa môi của hai người.

Bối Bối không kịp phản ứng để mặc cho hần hôn: “Ô ô, người...”

Trong lúc nàng mở miệng nói chuyện, hần với động tác thuần thục nhanh chóng dùng cái lưỡi cực nóng cuốn lấy nàng, bừa bãi càn quét dây dưa, đem tất cả kháng nghị của nàng cuốn vào đầu lưỡi mình.

Nụ hôn của hần đến rất bá đạo, mơ hồ mang theo nhiệt độ và sự mạnh mẽ chỉ thuộc về hần, dựa sát vào hần, nàng có thể cảm nhận được ý niệm cuồng dã của hần đang nhanh chóng đẩy lên bùng bùng, dây dưa nóng bỏng triển miên nhanh chóng cướp đi hết thấy mọi kháng cự của nàng, lưu luyến trong liềm hôn, nàng chỉ cảm thấy khắp nơi đều là mùi vị của hần.

Dưới sự dẫn dắt của hần..., thân thể nàng từ từ mềm nhũn vô lực dựa vào trong ngực hần, ánh mắt mê man...

Nhìn dáng vẻ kiều mị mảnh mai của nàng, nhiệt khí trong ngực hần càng bốc lên sôi trào.

Chậm rãi đặt nàng xuống ghế mềm, hần nghiêng người trùm lên nàng, liềm nhẹ lên vành tai mẫn cảm của nàng: “Tiểu Bối Bối, chúng ta tiếp tục làm cái việc tốt bị cắt đứt ở thư phòng. Có được không?”

Hần hỏi, con người đen đầy tà khí dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp đang mê loạn trong tình ý của nàng.

“A? Được... Được.” Bối Bối hé mở đôi mắt ẩm ướt mơ mơ màng màng, vô thức đáp ứng lời nỉ non của hần.

Khóe môi cong lên cười một tiếng, hần gục mặt xuống hai điểm mềm mại đang phập phồng lên xuống của nàng, miệng rên rỉ yêu thương: “Cô bé ngoan.”

“Ừm...” Bối Bối chỉ cảm thấy cả người nóng rực, đầu óc hoàn toàn trống rỗng chỉ còn một mảnh rực rỡ.

Nhiệt nóng quanh quẩn trên thân thể của hai người, tình ý như từng đợt sóng lớn vỗ bờ ở nơi thân thể bọn họ đang tiếp xúc, chồm lên, chấn động.

...

Ánh trăng mới nhú, sương tuyết lóng lánh. Trái ngược với băng giá lạnh lẽo ở ngoài, không khí ẩm áp trong phòng dường như không hề giảm bớt. Bối Bối thở dốc găt gao nắm chặt chăn đệm, tiếng nói đứt quãng: “Cô Ngự Hàn, không cần tiếp tục nữa, ta... Ta không được...”

Tuy nhiên, nam nhân đang cố gắng cày bừa kia hình như càng đánh càng hăng, nụ hôn nồng nhiệt tiếp tục không ngừng trải rộng ra toàn thân nàng: “Không được? Chúng ta mới làm có ba lần, thế mà người đã bảo ta không được.”

Hắn nghiêng người, hung hăng ôm nàng vào trong lòng, tiếp tục cọ sát vào cái gáy mềm mại của nàng, vừa gặm vừa cắn: “Ta còn muốn... muốn...!”

Bối Bối nheo lại đôi mắt mệt mỏi, miệng mơ hồ không ngừng cầu xin tha thứ: “Ta muốn ngủ, muốn ngủ, mệt mỏi quá, xương sống lẫn thắt lưng đều đau nhức.”

“Ta giúp người xoa bóp một chút, chờ xương sống thắt lưng của người đỡ hơn chúng ta lại tiếp tục, được không?” Hắn suy nghĩ thoáng cái rồi trơ mặt ra dụ dỗ.

Không biết tại sao, chỉ cần chạm nhẹ vào nàng một cái, khát vọng của hắn lại bùng lên cuộn cuộn không dứt, hương thơm của nàng, cơ thể của nàng, đem xà dục trước kia hắn luôn thu phóng một cách tự nhiên câu dẫn đến không còn một mảnh, khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Bối Bối nửa tỉnh nửa mê đưa tay kéo kéo tay của hắn lại, hắn căn bản không phải đang giúp nàng xoa bóp, chính xác phải nói là đang sàm sỡ thì mới đúng.

“Ta muốn đi ngủ, ta muốn đi ngủ, ta muốn đi ngủ...” Nàng vừa tỏ vẻ đáng thương, vừa như làm nũng, không ngừng thì thầm.

Nghe tiếng nói ngây thơ của nàng, lời nỉ non đánh úp lại khiến hắn mềm lòng, trước đáng vẻ mảnh mai yếu điệu kia, mặc dù không cam lòng nhưng hắn cũng đành... buông ra.

Nặng nề hôn lên đôi môi như cánh hoa đỏ sẫm của nàng một cái, hắn ôn nhu cười một tiếng: “Được rồi, lần này tha cho người, sau này nuôi người tốt lên một chút ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.”

“Ừm...” Âm thanh của Bối Bối dần dần trở nên mơ hồ, chứng minh giờ phút này nàng đang trong trạng thái tiến vào giấc ngủ, chuyện sau này thì để sau này tính tiếp.

Ngày mới vừa tờ mờ sáng, Bối Bối đã cảm thấy cổ ngứa ngứa nóng nóng, ẩm ẩm, tê tê, hình như có ai đang liếm nàng.

Liếm?

Nàng bỗng chốc choàng tỉnh mở to hai mắt, thấy một gương mặt tuấn mỹ nghiêng nước nghiêng thành lại đang cười dụ dỗ, sau đó, tiếp tục cúi đầu tấn công cổ nàng.

“Cô Ngự Hàn, người... Người tại sao lại dậy sớm như vậy.” Bối Bối vừa trốn tránh vừa hỏi.

Hắn dễ dàng đè chặt đôi tay đang lộn xộn của nàng, gian manh hôn hôn lên môi nàng: “Thức dậy thì mau vận động buổi sáng a, người không cảm thấy bây giờ là lúc tinh thần tốt nhất, thích hợp nhất để vận động buổi sáng sao?”

“Không, tỉnh, được!” Bối Bối cố sức chống trả.

Nhún nhún vai, hắn cười để lộ ra hàm răng trắng nõn, đáng tươi cười tà nịnh đến đáng hận: “Có điều ta cảm thấy vô cùng thích hợp mà...”

Vừa dứt lời, hắn liền quần quít lấy nàng bắt đầu vận động buổi sáng.

Kháng nghị ban đầu của Bối Bối dần dần biến thành tiếng rên khê, ồm ồm chìm đắm trong nhiệt tình của hắn.

Hồi lâu, hắn vẫn còn chưa thỏa mãn nghiêng người chừa ra một khoảng trống, để nàng thở hổn hển, con người nóng bỏng phóng túng nhìn ngắm cơ thể đẹp đẽ của nàng.

Bối Bối đỏ mặt kéo chăn quấn quanh người, nhưng lại vô tình nhìn thấy dấu vết to nhỏ khắp người mình, nàng trợn to mắt thét chói tai: “A... Cô Ngự Hàn đáng chết, người thích cắn người như vậy sao? Dĩ nhiên...”

Nàng vừa tức lại vừa thẹn, trên da thịt nàng, gần như không còn chỗ nào có màu nguyên thủy, tràn ngập các dấu đỏ chói nóng sâu to nhỏ không đồng đều.

Đối với bộ dáng giận dữ trừng mắt của nàng, Cô Ngự Hàn không hề quan tâm, ngược lại còn cười phá lên, sau đó cúi đầu hôn lên má nàng một cái: “Không có biện pháp, ai bảo người quá mê người a, khiến ta không nhịn được muốn ăn hết lần này đến lần khác.”

“Người...” Bối Bối tức giận vươn tay đẩy khuôn mặt tuần tú của hắn ra.

“Người kiêu chề một chút có được không, ta không muốn để uội muối bảo bối của người lại nói ta đang câu dẫn người!”

Nói đến chuyện này, con người nàng không khỏi ư ảm một chút, xoay mặt sang một bên không thèm nhìn hắn, trong ngực cảm thấy buồn bã, chán ghét vương cung, chán ghét luôn cả hắn.

Thấy nàng tránh né che dấu vẻ mặt mát, Cô Ngự Hàn đau lòng lại yêu thương vươn người qua, đưa tay ôm lấy nàng, dịu dàng thở dài: “Tiểu Bối Bối, ta biết người phải chịu ảm ức, cho ta xin lỗi có được không, người tha thứ Huyền Trữ đi, nha?”

Nghe vậy, Bối Bối có chút tức giận xoay người, ngón tay chỉ vào thẳng vào hắn: “Ta tại sao phải tha thứ nàng, dựa vào cái gì muốn ta chịu đựng nàng, kể cả nàng là muội muội của người là công chúa thì thế nào, Cô Ngự Hàn, ta nghiêm trọng cảnh cáo người, không cần cố gắng bắt ta thay đổi thành cái loại nữ nhân biết nén giận chịu đựng, bởi vì, ta chết cũng sẽ không sửa!”

Đưa tay bắt lấy ngón tay đang chỉ loạn của nàng, hắn đầu hàng vỗ về nàng: “Được rồi được rồi, không có ai muốn thay đổi người cả, người chính là người, chính là tiểu bảo bối của ta, đừng tức giận đừng tức giận, giận làm hại thân thể ta sẽ đau lòng.”

“Người thật sự hiểu rồi sao? Không phải trốn đi cười trộm chứ?” Bối Bối có điểm châm chọc hỏi ngược lại.

102. Q.2 - Chương 103: Biểu Lộ Không Tự Nhiên!

Cô Ngự Hàn nhíu nhíu mày, khoát tay ôm nàng vào ngực, tiện tay vỗ xuống. “Bốp.” Chiếc mông mềm mại của người nào đó gặp họa.

Không để nàng kịp kháng nghị, hắn hung hăng phủ lên đôi môi của nàng, khê cắn vài cái trừng phạt.

“A... đau...” Bối Bối theo bản năng kêu ra tiếng.

Nghe tiếng nàng kêu đau, hắn mới buông nàng ra, con người đen nghiêm túc dừng lại trên dung nhan xinh đẹp của nàng: “Tiểu Bối Bối, sau này không được nghĩ về ta như vậy biết không, nếu không... Hừ hừ, ta sẽ cắn mạnh hơn!”

“Người...” Bối Bối không phục muốn phản bác, nhưng hắn lại đặt ngón tay lên đôi môi nàng.

“Từ từ, hãy nghe ta nói...” Ngực khí của hắn đột nhiên trở có chút bất đắc dĩ, cúi đầu hạ thấp con người đen, khiến nàng không nhìn ra được suy nghĩ của hắn trong giờ phút này, nhưng lại càng cảm giác rõ ràng được sự nghiêm túc của hắn.

Nàng không khỏi trở nên yên tĩnh.

Tay của hắn vòng qua lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ về chiếc lưng trơn nhẵn mềm mại của nàng, im lặng một hồi rồi thở dài: “Chân của Huyền Trữ từ nhỏ đã không tốt, lúc bệnh phát ngay cả đi lại cũng gặp khó khăn... Vì muốn chữa bệnh cho nàng, ta đã đưa nàng tới Thiên Sơn, cầu Dược tiên ở Thiên Sơn giúp nàng chữa bệnh... Cho nên, nàng ở lại Thiên sơn, Dược tiên ngoài giúp nàng chữa bệnh nhất định là chỉ chế thuốc, bởi vì Dược tiên không thích người ngoài, Huyền Trữ thường thường cô đơn một mình, đối với muội muội này, ta thiếu nợ quá nhiều, cho nên... Đối với nàng, ngay cả nói một câu nặng lời ta cũng không nói.”

Nghe xong lời của hắn, Bối Bối không lên tiếng, một cô gái trẻ phải cô đơn suốt một quãng thời gian dài, chắc chắn rất khó chịu, nếu đổi lại là nàng nói không chừng sẽ phát điên mất.

Nhưng mà... Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng tắp vào con người đen của hắn, có phần không đồng ý: “Huyền Trữ công chúa mặc dù khiến cho người ta thấy cảm thông, nhưng mà khuôn mặt lạnh như tiền của nàng luôn nhằm vào ta, người có thể thương yêu nàng, thậm chí cưng chiều nàng để đền bù việc người làm huynh trưởng thiếu nợ nàng, nhưng mà người không cảm thấy như vậy là mình đang dung túng cho thói điều ngoa của nàng sao?”

Con người đen sáng quắc của Cô Ngự Hàn dừng lại ở trên mặt nàng, trong đáy mắt, những tia nóng bỏng không ngừng cuộn cuộn truyền về phía nàng, mũi hoặc lòng người. Bị ánh mắt như vậy của hắn nhìn có chút không được tự nhiên, sao tự nhiên hắn lại nhìn nàng phiến tình như vậy để làm gì chứ?

Đảo mắt sang trái rồi lại sang phải một chút, nàng có chút chột dạ: “Tại sao người lại nhìn ta như vậy?”

Hắn khẽ cười một tiếng, lấy ngón tay gõ nhẹ lên chiếc mũi nhỏ xinh đẹp của nàng: “Tiểu Bối Bối, ta nhìn lắm sao, người không phải là đang thẹn thùng đấy chứ?”

“Nào có.” Bối Bối phản bác thật sự nhanh.

Hắn cũng không lật tẩy vẻ cậy mạnh của nàng, bất đắc dĩ thở dài đúng là không hiểu được phong tình: “Tại sao người còn không biết chứ, Huyền Trữ sở dĩ nhằm vào người như vậy... Đương nhiên là bởi vì nàng sợ người đoạt mất vị trí.”

“A? Ai muốn đoạn vị trí của nàng a, nàng cho là vị trí công chúa của nàng đủ để khiến cho người khác thèm thuồng sao, thật quá tự phụ, ta không thèm.” Bối Bối cong miệng, không ngừng hừ nhẹ.

Đáng chết, Cô Ngự Hàn hoàn toàn không còn lời gì để nói, đành tự hỏi trời xanh, tại sao hắn lại có thể yêu thương cái tiểu nữ nhân không có một chút thông minh thậm chí còn có điểm ngu ngốc này chứ?

Tức khí hắn nhéo nhẹ khuôn mặt mềm mại của nàng, thanh yết hầu, trên khuôn mặt tuần tú xẹt qua một tia không được tự nhiên tiếng nói cũng có chút lúng túng: “Ngu dốt, ý của ta là, khụ... Là Huyền Trữ sợ người đoạt mất vị trí của nàng ở trong lòng ta, từ xưa tới nay, người ta yêu thương nhất chỉ có mình nàng, hiện tại đột nhiên thêm một người, hơn nữa so sánh còn càng thêm được thương yêu, luôn luôn dính lấy ta, tạm thời nàng không kịp thích ứng được với chuyển biến như vậy, hiểu chưa? Ngu ngốc!”

“Ai dính lấy người ... Ai...”

Bối Bối vừa phản bác, đột nhiên mới hiểu hết lời của hắn, đôi mắt hạnh sáng ngời, rất nghiêm túc nhìn hắn, trong lòng thấy lảng lảng.

“Cô Ngự Hàn, ý người là ... Ta chiếm một vị trí rất quan trọng ở trong lòng người? Cho nên, Huyền Trữ công chúa mới cảm thấy không thoải mái?” Nàng thử dò xét, tiếng nói mang theo nồng đậm hưng phấn.

“Đúng, hừ.” Hắn hừ nhẹ, không quá tình nguyện thừa nhận, mắt phượng hẹp dài có một tia không tự nhiên.

Thật sự là một tiểu nữ nhân trì độn, cả vương cung từ trên xuống dưới ai mà chẳng biết trái tim hắn rơi vào tay tiểu nữ nhân này, hết lần này tới lần khác nàng nhất định không hiểu, còn nháy một đôi mắt tò mò đến hỏi ngược lại hắn, hắn đường đường là một đại nam nhân mà phải nói rõ ràng một chuyện như vậy, thật là xấu hổ!

Nhìn bộ dáng ngại ngùng của hắn, Bối Bối như là phát hiện đại lục mới không bằng, hưng phấn mà rêu rao: “Cô Ngự Hàn, hóa ra người cũng biết thẹn thùng a, ha ha... Mặt người đỏ kìa, ta còn tưởng người cả đời sẽ không biết thế nào là đỏ mặt cơ, bộ dáng đỏ mặt của người thật... đẹp mắt, người xem xem giống hệt như mỹ nhân xinh đẹp đánh phấn hồng, thật xinh đẹp!”

Hắn đưa tay bịt miệng cái nữ nhân đang lải nhải kia lại, tức giận uy hiếp nàng: “Ta là nam nhân, không cho dùng những... từ hình dung của đàn bà này để miêu tả ta!”

Nàng đảo đảo con người, tuyệt đối không hề sợ sự đe dọa của hắn, đưa tay đẩy ra tay của hắn, chuyển chuyển tiền đông, mặt gian như trộm liếc hắn: “Cô Ngự Hàn, ta phát hiện người cũng biết thẹn thùng nè, người hiện tại có phải thấy rất ngượng ngùng đúng không? Không cần thẹn thùng a, ta sẽ rất thương người.”

Grrừ, nữ nhân này đang làm cái gì? Sao hắn nghe như nàng đang là một nam nhân si tình, hơn nữa còn đang ... Đùa giỡn hắn?

Tức chết người, khó khăn lắm hấn mới biểu lộ được như vậy mà dĩ nhiên nàng lại đem ra vui đùa!

Liếc mắt trừng nàng, hấn nghiêng người đẩy nàng từ trên người hấn xuống dưới, đặt qua một bên, sau đó tiếp tục nghiêng người đưa lưng về phía nàng, bạc môi mím chặt không nói lời nào, cũng không thèm để ý nàng nữa.

Bối Bối nhất thời sững sờ, nhìn lưng hấn, môi nàng dần dần nở ra một nụ cười, cười tươi đến như một bông hoa.

Nguyên lai, nam nhân này lúc giận dữ không chỉ có không được tự nhiên, mà còn giống... một tiểu hài tử!

Cố gắng nhịn xuống không để cười ra tiếng, nàng đưa tay chọc chọc vào bả vai hấn: “Nè, giận rồi sao?”

“...” Hấn không nói lời nào, cũng không xoay người.

“Được rồi, nể mặt ngươi, sau này ta sẽ cố hết sức tránh không cãi nhau với muội muội của ngươi, có điều... Ta nói trước, ta nói là cố hết sức, chứ không bảo nhất định sẽ chịu đựng nàng nha.” Nàng đáp ứng thật sự thận trọng, được rồi, nể hấn nói một đồng lớn khiến nàng vui vẻ, nàng sẽ cố làm một người khoan dung độ lượng, tạm thời không ghi thù.

Nghe vậy, hấn rốt cục xoay người lại, một tay kéo lấy nàng ôm vào trong lồng ngực ấm áp: “Ta biết rồi, tính tình của ngươi không tốt mà!”

Trong con người đen của hấn tràn ngập niềm vui, không ngừng trêu chọc nàng.

“Ai nói tính tình ta không tốt...”

Bối Bối phản bác có chút yếu ớt. Nhìn đôi mắt dịu dàng mang theo ý cười của hấn, nàng tự nhiên thật sự cảm thấy... có lẽ tính tình của nàng thực sự cũng không tốt lắm.

“Tính khí của ngươi cũng không vừa nha, bảo ngươi tính tình quái dị thì vẫn còn nhẹ chán. Chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân!” Nàng sống chết cũng không chịu thua.

Hấn búng vào cái trán của nàng, cười cực kỳ gian trá: “Chúng ta đúng thật là kẻ tám lạng người nửa cân, trời đất một đôi.”

103. Q.2 - Chương 104: Yêu Cùng Vị Thế Với Nước Chư Hầu Không Liên Quan!

Trưởng lão cầm một quyển hoàng lịch trong tay đi vào ngự thư phòng.

“Vương, thuộc hạ đã tính toán được ngày lành tháng tốt để tiến hành việc phong hậu.”

Cô Ngự Hàn ngẩng đầu rời mắt khỏi tấu chương, con người đen lóe ra một tia mừng rỡ, hấn có chút nôn nóng: “Cụ thể là lúc nào?”

Thấy vương lộ ra ánh mắt không thể chờ đợi được như vậy, trưởng lão cười híp mắt thanh thanh yết hầu, sau đó mới trả lời: “Đầu tháng sau, chính là lúc linh khí của vương thịnh vượng nhất, chỉ cần vương cùng Bối Bối tiểu thư thành thân, có thể lợi dụng không khí vui mừng mở ra năng lượng của hắc tinh ngọc bội, sau đó tăng tu vi của vương lên, đến lúc đó, Xích Diễm quốc chúng ta sẽ càng cường đại hơn, bất luận gặp tai nạn gì cũng có thể hóa giải.”

“Hắc tinh ngọc bội?” Cô Ngự Hàn liếc mi, đột nhiên nhớ ra trước đây trưởng lão cũng từng nói qua chuyện này.

“Việc đó thì liên quan gì đến chuyện ta cùng Bối Bối thành thân, trưởng lão, ngươi khẳng định chắc chắn hắc tinh ngọc bội có tồn tại? Bỏn vương chỉ nghe qua về hắc linh thần châu, còn hắc tinh ngọc bội có tồn tại hay không thì vẫn là một điều bí ẩn...” Cô Ngự Hàn không hứng thú nhún nhún vai.

Trưởng lão kinh ngạc tròn to hai mắt: “Vương, hắc tinh ngọc bội ở trên người Bối Bối tiểu thư a, người vẫn chưa biết sao? Người có duyên với hắc tinh ngọc bội chính là Bối Bối tiểu thư.”

“Bối Bối? Không có khả năng!” Cô Ngự Hàn kinh ngạc cất cao giọng nói, hắc và Bối Bối thân mật như vậy, trên người nàng không có chỗ nào là hắc chưa âu yếm qua, mà hắc chưa từng phát hiện trên người nàng mang theo khối ngọc bội đặc biệt nào.

Trưởng lão ngây ngốc, vương dĩ nhiên không biết trên người Tô Bối Bối có hắc tinh ngọc bội?

“Vương, Bối Bối tiểu thư đích thực có hắc tinh ngọc bội, thuộc hạ đã nhìn thấy, không thể sai được. Hắc tinh ngọc bội thực sự tồn tại, cho nên hắc linh châu trong truyền thuyết cũng tồn tại!

Lần trước thái tử Hắc Phong quốc lên vào nước ta, chắc chắn là vì tìm kiếm hắc linh châu trong truyền thuyết, hắc linh châu là một viên thượng cổ thần châu, có được nó không những tăng cường lực lượng, còn có thể trường sinh bất tử. Hắc tinh ngọc bội và hắc linh châu có quan hệ nguồn gốc sâu xa, chỉ là... Thuộc hạ bất lực, tạm thời vẫn chưa hiểu được ảo diệu trong đó, chỉ có thể tiên đoán, hắc linh châu sẽ xuất hiện cùng với hắc tinh ngọc bội, hiện nay hắc tinh ngọc bội ở trong tay Bối Bối tiểu thư, chỉ cần sau khi vương cùng Bối Bối tiểu thư thành thân, Hắc Phong quốc sẽ thấy không có cơ hội tìm được hắc linh châu.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn cong lên bạc môi, hắc không hề tin tưởng truyền thuyết về hắc linh châu, bởi vì hắc thấy trong sử sách Xích Diễm quốc chưa hề khẳng định được sự tồn tại của hắc linh châu, phụ vương khi còn tại thế cũng đã nhiều lần phái người đi tìm kiếm nơi rơi xuống của hắc linh châu.

“Coi như Bối Bối thật sự có hắc tinh ngọc bội, cũng không có nghĩa là nàng có hắc linh châu! Trưởng lão, vì sự an toàn của Bối Bối, bắt đầu từ hôm nay, chuyện trên người Bối Bối có hắc tinh ngọc bội không được để truyền ra ngoài! Thêm nữa, cho dù không có hắc tinh ngọc bội, không có hắc linh châu, Bối Bối vẫn là vương hậu duy nhất mà ta muốn, đã hiểu chưa?”

Cô Ngự Hàn yên lặng nhìn trưởng lão, nói rất nghiêm túc, không có ai có thể ngăn cản hắc lấy Bối Bối, kể cả nàng luôn nói không muốn, hắc cũng không cho phép nàng trốn, hắc nhất định phải lấy nàng!

Trưởng lão kinh sợ trước vẻ nghiêm túc đột ngột của vương, cúi đầu xác nhận. Xem ra vương thật sự phi thường yêu thích Tô Bối Bối, may mà Tô Bối Bối có hắc tinh ngọc bội, nếu không hắc quả thật không biết phải làm sao bây giờ.

“Vương, khi nào chúng ta sẽ công bố tin tức này với các vị đại thần?” Trưởng lão tiếp tục hỏi.

Cô Ngự Hàn nhếch lên tuần mi, con ngươi đen xẹt qua một tia giảo hoạt, bạc môi động lại một nụ cười sáng tỏ: “Trưởng lão, người không phải đã để các vị đại thần chờ ở bên ngoài sao?”

Cười khan một tiếng, trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, che dấu đi vẻ không tự nhiên khi bị người nhìn thấu ý đồ, quả thật không thể trách hắc quá nóng lòng, không phải là vì vương chần chừ không chịu lập cho Xích Diễm quốc một vị vương hậu, nên thần tử bọn họ mới phải lo lắng sông mà.

“Để cho bọn họ vào đi.”

Cô Ngự Hàn nói với vẻ tùy ý, kỳ thật trong lòng tràn ngập chờ mong, hắc thật muốn nhanh lên một chút nhìn thấy bộ dáng tiểu Bối Bối vì hắc mặc vào giá y[1], chỉ cần cô gái nhỏ kia bình tĩnh lại, nàng sẽ từ từ coi nơi này trở thành nhà của nàng, mà sẽ không còn muốn trở về nhân gian.

Hắc vừa nói dứt lời, cửa ngự thư phòng lập tức bị mở ra các vị đại thần chen chúc đi vào, trên mặt bọn họ đều mang theo vẻ mừng rỡ, người nào người nấy đều cao hứng, Xích Diễm quốc bọn họ cuối cùng cũng có vương hậu, chắc chắn không lâu sau sẽ có tiểu vương tử, tiểu công chúa.

“Chúc mừng vương, chúc mừng vương...”

...

Trong ngự thư phòng một mảnh ồn ào náo nhiệt, không ai phát hiện Huyền Trữ công chúa trốn ở bên ngoài cửa sổ, nghe lén được cuộc đối thoại ở phía trong rất rõ ràng.

Nghe bên trong thỉnh thoảng truyền ra thanh âm chúc mừng, Huyền Trữ công chúa nắm chặt nắm tay, con mắt xinh đẹp híp lại, một cỗ cảm giác bài xích mạnh mẽ tràn ra trong lòng.

Mặt căng cứng, nằng tức giận vội vã chạy vọt tới hậu cung. Các phi tử đang ngồi ở hoa viên trong hậu cung nói chuyện phiếm vừa nhìn Huyền Trữ công chúa sắc mặt khó coi đi tới, các nàng nhìn nhau, âm thầm cau mày, nằng... công chúa quen được nuông chiều này lại tới đây làm gì?

Vài ánh mắt nhìn nhau trao đổi, các nàng đều quyết tâm nhịn xuống sự khó chịu, sau đó giả vui cười đi qua.

“Công chúa, xảy ra chuyện gì vậy?” Mã Giai Tuệ Nhân là người đầu tiên ngênh đón Huyền Trữ công chúa ngồi xuống.

Nặng nề ngồi xuống ghế mềm, Huyền Trữ công chúa tức giận mắng: “Còn không phải Vương huynh, dĩ nhiên thật sự muốn lập Tô Bối Bối làm vương hậu, còn tuyên bố với các đại thần, càng làm cho người ta tức chết, Tô Bối Bối dĩ nhiên là con người, hừ! Nếu không phải trưởng lão nói nàng có cái ngọc bội gì có thể tăng cường lực lượng, Vương huynh chắc chắn sẽ có không lấy nàng cái đồ nhân loại dễ tiện.”

“Tô Bối Bối là con người?” Chúng phi tần giật mình mở to hai mắt, vương dĩ nhiên lại lập một nữ nhân không phải người trong tộc làm vương hậu!

Mã Giai Tuệ Nhân đảo mắt chuyển chuyển con ngươi, làm ra một bộ dáng rất căm phẫn: “Công chúa, chúng ta sao có thể hạ mình dưới chân một nữ nhân dị tộc...”

“Đúng vậy đúng vậy, để một nữ nhân dị tộc tới đứng đầu hậu cung, chúng ta làm sao có thể phục.” Một phi tử khác cũng phụ họa.

Huyền Trữ công chúa đập bàn đứng lên: “Ta tuyệt đối không muốn Tô Bối Bối trở thành Vương tẩu của ta, nàng không thể cướp được Vương huynh!”

“Chẳng lẽ... Công chúa có diệu kế gì khiến Tô Bối Bối không làm được vương hậu?” Một tên phi tử trong số đó hỏi.

Bĩu môi một cái, Huyền Trữ công chúa liếc mắt quét các nàng, có chút giận chó đánh mèo nói: “Đều là do các ngươi, có khuôn mặt xinh đẹp mà không bắt được trái tim của vương huynh, để hắn bị cái nhân loại thấp hơn Tô Bối Bối kia câu dẫn. Mã Giai quý phi, các ngươi cùng Tô Bối Bối đều là đến để tham gia tuyển vương hậu, tại sao lại thua kém như vậy...”

[1] Giá y : đồ cưới.

104. Q.2 - Chương 105: Xà Màu Tím!

Lời nàng vừa nói ra, sắc mặt Mã Giai Tuệ Nhân lập tức biến đổi, vẻ mặt có chút mất kiên nhẫn, nàng áp chế cơn tức giận trong lòng, tâm tư xao động, lập tức bày ra một bộ dáng cam chịu.

“Công chúa mới vừa rồi cũng nói trên người Tô Bối Bối có bảo vật giúp gia tăng lực lượng, vương là nam nhân, tất nhiên sẽ muốn đạt được lực lượng cường đại hơn, trên người chúng ta cái gì cũng không có, sao có thể tranh giành với Tô Bối Bối.”

Không còn từ gì thể phản bác lại Huyền Trữ chu miệng, nàng có chút buồn bực trừng mắt, lại không nghĩ ra cách nào tốt để ngăn cản, nàng đã thử mọi cách để vương huynh thấy thái độ rất không thích Tô Bối Bối của nàng, chỉ là vương huynh cứ khẳng khẳng muốn Tô Bối Bối làm vương hậu.

“Công chúa, muốn ngăn cản Tô Bối Bối trở thành vương hậu không phải là không có cách, có điều phải ủy khuất công chúa một chút.” Mã Giai Tuệ Nhân chớp động đôi mắt yêu mị, có mưu tính khác.

Mắt Huyền Trữ sáng lên, lập tức túm lấy Mã Giai Tuệ Nhân: “Người có cách tốt gì? Chỉ cần có thể dẹp được Tô Bối Bối kia, đuổi nữ nhân đáng ghét đó đi, ta không quan tâm việc phải chịu bất cứ ủy khuất gì.”

Chỉ cần Tô Bối Bối không ở đây nữa, nàng sẽ không phải chịu ủy khuất!

“Công chúa chỉ cần làm bộ không hợp với Tô Bối Bối, tìm một cơ hội khiến Tô Bối Bối làm chân của công chúa bị thương, vương nhất định sẽ giận dữ, sau đó có thể sẽ đuổi cái ả Tô Bối Bối đáng ghét kia ra khỏi vương cung.” Con người Mã Giai Tuệ Nhân giáo hoạt lóe ra những tia toan tính, cúi đầu thoảng nhìn chân của công chúa Huyền Trữ.

Công chúa Huyền Trữ nghe xong, không nhịn được run run rút chân lại, lùi bước một chút: “Nhất định phải bị thương ở chân sao?”

Cho dù có làm bừa đến thế nào, nàng cũng không thể nào lấy chân của mình ra đùa a, nàng có chết cũng không muốn trở lại nơi Thiên Sơn buồn chán kia!

“Công chúa hiểu lầm ý tứ của ta rồi, ý ta là chỉ cần công chúa tùy theo tình hình thực tế giả vờ bị thương, để vương huynh nhìn thấy hành vi phạm tội của Tô Bối Bối là được.” Mã Giai Tuệ Nhân giải thích.

“A, ta hiểu rồi! Hay, dùng cách này đi, vương huynh luôn luôn lo lắng đôi chân của ta, lúc đó... Nhất định phải khiến cho Tô Bối Bối hết đường chối cãi!” Công chúa Huyền Trữ ngẫm cân nhắc.

Tiếp đó, các nàng tùm lại một chỗ, cúi đầu bàn toàn bộ kế hoạch. Rất nhanh chóng, Huyền Trữ công chúa đã bừng bừng ý chí chiến đấu hiên ngang chạy ra ngoài, bây giờ nàng phải tranh thủ khi việc phong hậu còn chưa được chiếu cáo thiên hạ, gây rối Tô Bối Bối!

Đội công chúa đi rồi, các phi tử khác có chút lo lắng: “Mã Giai quý phi, chúng ta làm vậy sẽ xảy ra chuyện lớn? Ngộ nhỡ chân của công chúa thật sự bị thương, vương trách tội xuống dưới thì làm sao bây giờ?”

“Hừ, cho dù bị thương, cũng chỉ là..... tội của Tô Bối Bối.” Mã Giai Tuệ Nhân lộ ra nụ cười âm hiểm, sau đó đứng dậy rời đi, khinh thường đám nữ nhân nhất gan kia, chờ giải quyết xong Tô Bối Bối, kế tiếp sẽ chính là mấy nữ nhân đầu óc rỗng tuếch này.

Bối Bối ung dung nằm trên chiếc ghế mềm trong tẩm cung, một cái áo ngủ bằng gấm dày và lông chồn trắng noãn như tuyết bao lấy nàng, rất ấm áp.

Nàng tùy ý lật một quyển sách ra xem, ánh mắt chủ yếu chỉ tập trung trên tranh vẽ, nàng cúi đầu thì thào: “Không nghĩ rằng càng nhìn lâu, càng cảm thấy tranh thủy mặc cũng rất đẹp, xem ra ta càng ngày càng có phong vị cổ xưa a.”

Giữa lúc nàng yên tĩnh hưởng thụ cái đẹp, tiếng bước chân rất nặng rất vội vàng quấy rầy sự thanh tịnh của nàng, nàng còn chưa kịp nhú mày vì sự quấy rầy đột ngột này, một đạo thanh âm chỉ trích không biết từ đâu đã truyền đến.

“Tô Bối Bối, ngươi là đồ nhân loại không biết xấu hổ, không có tư cách làm vương hậu của Xích Diễm quốc chúng ta!” Công chúa Huyền Trữ chỉ vào mũi Tô Bối Bối, trực tiếp mắng.

Bối Bối giương mắt, nhìn bộ dáng kiêu ngạo hung hăng càn quấy của công chúa Huyền Trữ, nàng chậm rãi từ trên ghế mềm bước xuống, ngậm chặt miệng ngồi xuống bên kia, coi Huyền Trữ công chúa như không khí.

Nàng đã hứa với Cô Ngự Hàn là sẽ nhường vị công chúa không thể nói lý lẽ này một chút, cho nên... nàng nén giận để có thể tổng công chúa quáai gở, thần kinh không bình thường này đi.

Thấy Tô Bối Bối chẳng nói chẳng rằng, cơn giận của công chúa Huyền Trữ càng bốc lên ngàn ngạt, bước hai, ba đến trước mặt Tô Bối Bối: “Ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi điếc hay sao! Ta lặp lại lần nữa, ngươi biết điều thì lập tức rời khỏi hoàng cung ngay, xà giới chúng ta không chào đón một nhân loại thấp hèn.”

Nhân loại thấp hèn?

Tâm mi Bối Bối nhú lại, tận lực áp chế thanh âm không rống lên: “Xin hỏi, nhân loại vì sao thấp hèn hơn?”

“Nhân loại như ngươi chỉ toàn đùa giỡn, giở thủ đoạn để câu dẫn nam nhân chẳng lẽ lại còn ra vẻ thanh cao? Buồn cười chết được! Ta nói cho ngươi, đừng tưởng rằng vương huynh ta mê đắm ngươi, nếu trên người ngươi không có Hắc tinh ngọc bội có thể giúp vương huynh tăng cường sức mạnh, còn lâu vương huynh ta mới thành thân với kẻ ngoại tộc quái dị nhà ngươi.”

Hắc tinh ngọc bội? Bối Bối sửng sốt một chút, theo bản năng nghĩ đến miếng ngọc bội mà nàng cất kỹ trong túi hương, nàng khó hiểu nhíu mày, thăm áp chế sự nghi ngờ đột nhiên nổi lên trong lòng: “Ta không hiểu người đang nói cái gì.”

“Người cứ tiếp tục tự lừa dối bản thân đi, khối ngọc bội kia của người chạm vào sẽ thấy ấm áp, đó là bởi vì bản thân nó có linh lực, cho nên ở trong mùa đông giá rét vẫn nóng lên, Vương huynh ta vì muốn nâng cao tu vi đành phải chịu ủy khuất.” Công chúa Huyền Trữ dương dương tự đắc thấy sắc mặt Tô Bối Bối cuối cùng cũng thay đổi.

Bối Bối âm thầm hít một hơi, để cho bản thân trấn định xuống, nàng lạnh lùng liếc công chúa Huyền Trữ một cái: “Ta chưa từng nghĩ muốn gả cho vương huynh người, người không cần phải nhảm hết mọi chuyện vào ta.”

“Người chưa từng nghĩ? Người cho người là ai hả, vương huynh ta muốn lấy người chính là vinh hạnh của người!” Công chúa Huyền Trữ tức giận, Tô Bối Bối dám ghét bỏ vương huynh của nàng.

Cho dù nàng không thích Tô Bối Bối, nhưng mà cũng không cho phép Tô Bối Bối xem thường vương huynh nàng!

Bối Bối nhớn nhoe nhìn bộ dáng phát điên của công chúa Huyền Trữ, giống như một nữ nhân xấu tính đùa giỡn chỉ tay: “Ta chính là chưa từng nghĩ a, người muốn làm gì ta nào?”

“Người nghĩ rằng ta thật sự không thể làm gì người sao?” Huyền Trữ đột nhiên cười đến khiến người ta nổi từng trận da gà, con người từ từ nhiễm một ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

Bối Bối nhìn ánh mắt nàng, nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt của công chúa Huyền Trữ đột nhiên đổi màu, giống như... giống như khi Cô Ngự Hàn hiện thực thân.

Không... Không thể nào? Công chúa thật sự biến thành xà để ăn nàng?

“Cứu mạng a...”

Không đợi công chúa Huyền Trữ biến thân, Bối Bối đã nổi hết cả da gà bỏ chạy. Nàng không sợ Cô Ngự Hàn, nhưng... những con rắn khác nàng vẫn sợ, hơn nữa là vô cùng sợ!

Công chúa Huyền Trữ chậm rãi hiện ra một cái đuôi rắn, sau đó, ánh sáng tím lóe lên, trong phút chốc biến thành một con rắn không lớn cũng không nhỏ đuổi theo Tô Bối Bối.

“Người cứ việc chạy đi!” Con rắn màu tím đuổi sát phía sau Bối Bối, âm thanh sần sật vang lên, nàng sợ đến mức liên tục thét chói tai.

105. Q.2 - Chương 106: Giết Người!

Bối Bối hoảng sợ cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng, mặc cho bị té ngã vài lần trên mặt tuyết, nàng cũng không dám dừng lại nửa bước, bởi vì... Phía sau có một con rắn thấy nàng rất không vừa mắt đang đuổi theo a!

“Mẹ ơi, tại sao ta lại kém may mắn như vậy a, luôn bị xà đuổi theo, hết đại ca truy bắt còn không đủ, giờ lại đến lượt muội muội, a...”

Ngoài đầu nhìn lại, thấy con rắn màu tím đang mở lớn miệng gần như muốn nuốt hết cả cái đầu của nàng, nàng hét lên một tiếng rồi khom lưng khó khăn né tránh.

“Trời ơi, Huyền Trữ công chúa, chúng ta từ từ nói chuyện, không cần phải thấy máu a, từ từ nói chuyện...” Bối Bối vừa chạy vừa thở hồng hộc quay đầu hướng con rắn đang điên cuồng đuổi theo nàng thương lượng.

Tuy nhiên, con rắn tím hình như không hề muốn thương lượng với nàng, trái lại càng đuổi càng nhanh.

“A... Cô Ngự Hàn, cứu mạng a, muội muội của người nổi điên, muốn ăn ta, Cô... Cô Ngự Hàn...” Bối Bối kinh sợ đến mức môi trắng bệch, tiếng nói đã không ngừng run rẩy.

Ánh mắt của con rắn màu tím này so với trước đây không quen biết bị Cô Ngự Hàn truy đuổi càng làm cho người ta thấy đáng sợ, bởi vì nàng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt màu tím này đang phát ra những tia sáng hung ác, trong khi đó ánh mắt Cô Ngự Hàn mang theo tia trêu cợt hoàn toàn khác biệt!

Thật là đáng sợ!

“Cô Ngự Hàn... Mau tới cứu ta, ta không muốn bị xà ăn tươi đâu, ô ô ô... Đây là nơi quái quỷ gì a, tại sao cái mạng nhỏ bé đáng thương cảm của ta luôn bị xà ụ hiếp!”

Nàng vừa sợ lại vừa tức, đột nhiên, nàng cảm thấy vô cùng thống hận tình cảnh như vậy, cũng vô cùng... thống hận cái nơi luôn khiến cho nàng cảm thấy kinh hãi và mất mát này.

“Anh Nhi, Thương Tuyệt Lệ...” Bối Bối đã bị đuổi đến mức sắp không chịu nổi.

Trong lòng rối bời, nàng không biết mình chạy về hướng nào, chỉ biết là dọc theo đường đi nàng không nhìn thấy một bóng người nào.

Đột nhiên, tại một khúc quanh, nàng bị một bóng người hung mãnh xô ngã. Bối Bối đột ngột ngừng đầu, thấy là phi tử của Cô Ngự Hàn, nàng lần đầu tiên cảm thấy vui vẻ như thế khi gặp được các nàng.

Lăn lông lóc một vòng trên mặt đất, nàng đứng lên, vừa thở hổn hển, vừa cao hứng vọt tới trước mặt các nàng: “Các người mau giúp ta khuyên nhủ Huyền Trữ công chúa, nàng... Nàng muốn ăn ta, nàng trở nên thật hung dữ. Các người mau nói a...”

Dư quang ở đuôi mắt cho thấy con rắn màu tím kia sắp tới gần, Bối Bối bối rối cất cao thanh âm.

“Ô, đây là tư thế xin người khác giúp đỡ của người sao? Lớn tiếng như vậy, muốn hù dọa ai a?” Mã Giai Tuệ Nhàn châm chọc liếc mắt nhìn Bối Bối, sau đó lướt qua nàng, đi về hướng Huyền Trữ công chúa.

Bối Bối nắm chặt nắm tay, qua vẻ mặt của họ là biết mình đã tự rước lấy nhục, nàng hít sâu một hơi, khiến bản thân tỉnh táo lại, có chết, cũng tuyệt đối không thể mất mặt trước mấy nữ nhân này!

“Vậy làm ơn tránh ra!” Bối Bối đưa tay đẩy mạnh mấy nữ nhân đang cản đường nàng, tăng tốc hấp tấp chạy.

Lúc Mã Giai Tuệ Nhàn lướt qua bên cạnh con rắn màu tím, nhẹ nhàng bỏ lại một câu nói: “Chút nữa vương cùng các vị đại thần sẽ đi qua hồ băng, người hãy nắm lấy cơ hội tốt này.”

Ánh mắt màu tím chợt lóe, thân rắn chuyển động, tiếp tục đuổi theo hướng Bối Bối chạy.

...

Chạy thật lâu, thật lâu, Bối Bối cảm thấy chân mình sắp báo hỏng, nàng không nhịn được phải dừng lại, còn chưa kịp thở một hơi, đã nghe thấy âm thanh bò sát ‘sàn sạt sàn sạt’.

“Không thể nào, lại tới nữa!” Bối Bối vẻ mặt cầu xin, cam phận tiếp tục chạy. Phương hướng rất hỗn loạn, nàng không biết mình chạy đến đâu, chỉ biết là không thể chạy được nữa, hai chân nàng mềm nhũn, vô lực ngồi phịch xuống bên cạnh một chiếc cầu, hai tay túm lấy lan can, thở hồng hộc.

Lúc đó con rắn màu tím đã đuổi kịp tới trước mặt nàng, phun khí liên tục, ánh mắt màu tím hung ác dị thường: “Cho dù ta giết cái đồ nhân loại nhà ngươi, Vương huynh cũng sẽ không làm gì ta! Người chờ chết đi!”

Xà thanh vừa dứt, liền mở to mồm ra, đuổi thẳng thân rắn, hướng phía đầu của Bối Bối cắn xuống.

“A...” Bối Bối sợ hãi nhìn miệng rắn đang mở ra hướng về phía mình, theo bản năng đưa tay ra che chắn.

Chưa từng nghĩ tới, nàng dĩ nhiên... Cũng dám dùng tay đẩy ra hàm dưới của rắn, cùng xà đấu sức.

Con rắn bối rối vì kinh hãi mà nở to ra, nàng sợ rắn, lại càng sợ con rắn la hét muốn giết nàng này, lòng của nàng không ngừng phập phồng kịch liệt, dùng hết sức bình sinh đẩy ra cái đầu rắn không để nó đến gần bản thân, cả người túa ra đầy mồ hôi lạnh.

Cô Ngự Hàn, mau tới cứu ta, ta sợ... Thật sự rất sợ... Nàng vừa giao đầu ánh mắt với con mắt rắn đang ở khoảng cách gần, vừa ở trong lòng kêu cứu, hốc mắt không nhìn được hoảng sợ mà hơi hơi đỏ lên, nàng sợ đến muốn khóc.

Huyền Trữ công chúa biến thành xà thật đáng sợ, bộ dáng hung ác giống hệt Hắc Khi Dạ, cả người lạnh như băng, tay nàng đặt ở đầu rắn, cảm thấy một cỗ khí lạnh thấu xương gần như muốn đâm thủng từng đầu khớp xương của nàng.

“Huyền Trữ công chúa, hãy... bình... bình tĩnh một chút.”

Không được rồi, nàng sắp không còn chút sức lực nào nữa. Đầu rắn, một tắc một tắc càng ngày càng đến gần mặt của nàng, nàng tránh không thoát, cũng không còn sức đẩy ra. Dần dần, cánh tay của nàng bắt đầu từ từ gấp khúc, cũng từ từ trở nên vô lực... Tuy nhiên, trong lúc nàng cho là bản thân sẽ bị đầu rắn đang tới gần kia nuốt trọn hoàn toàn vào bụng, đầu rắn đột nhiên lóe lên trong luồng ánh sáng tím, đầu rồi?

Nàng mở mắt, chỉ thấy Huyền Trữ công chúa đã khôi phục hình người, rơi thẳng xuống hồ, mà tay nàng, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung ở trong tư thế đang đẩy người, nàng ngây ngẩn cả người, này... Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

“Ừm” một tiếng rơi xuống nước vang lên, khiến cho đầu óc của nàng kêu ong ong.

“Huyền Trữ!”

Phía sau, truyền đến một tiếng hồng to, đánh thức nàng từ thất thần tỉnh lại, là hắc tới!

Nàng xoay người theo bản năng muốn gọi hắc, tuy nhiên...

“Tô Bối Bối! Người đang làm cái gì! Người...” Cô Ngự Hàn bay xẹt tới, lúc lướt qua người nàng, liếc mắt trừng nàng, ánh mắt, vô cùng sắc bén.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của hắc đã phi về hướng mặt hồ.

Bối Bối giống như người mất hồn từ từ quay đầu nhìn lại phía mặt hồ, đầu óc trống rỗng.

Trải qua một phen đấu tranh sinh tử, sau đó, đột nhiên lại an toàn, khiến nàng chỉ có thể ngơ ngác, không biết tất cả chuyện này... Đến tận cùng là phát sinh thể nào?

Đứng ở bên cạnh lan can cầu, không chỉ có một mình nàng, các vị... đại thần, cùng... phi tử cũng tới. Hai mắt bọn họ phần nộ trợn trừng nhìn nàng, chỉ trỏ vào người nàng, nàng không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy bọn họ không ngừng nhấp nháy miệng.

106. Q.2 - Chương 107: Không Thể Nào Giải Thích!

“Ào” một tiếng, trên mặt hồ lạnh như băng nổi lên bọt nước, Cô Ngự Hàn ôm Huyền Trữ ngoi lên khỏi mặt hồ, hào quang màu đỏ bao phủ hai người, trong chớp lát, hồng quang đã lướt nhanh đến bên thành cầu.

Mọi người nhao nhao xúm lại để quan sát tình hình, khiến cho Cô Ngự Hàn giận dữ: “Đừng có vây quanh đây!” Huyền Trữ đang rất suy yếu, cần không gian để hít thở.

Mây kiếm cùng khuôn mặt của hắc nhăn chặt lại, nếp nhăn gần như xếp thành hình một ngọn núi nhỏ. Đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt Huyền Trữ, hắc vô cùng lo lắng: “Huyền Trữ, tỉnh tỉnh, Huyền Trữ...”

Huyền Trữ chỉ cảm thấy mình như đang bị đóng băng, nàng run rẩy vì lạnh, hàm răng liên tục va vào nhau, nàng cũng muốn mở miệng đáp lại Vương huynh, thế nhưng lực bất tòng tâm, chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ, đứt quãng: “Lạnh, lạnh, cứu.... Lạnh... Vương... Huynh... Lạnh...”

Nhìn khuôn mặt muội muội không có chút huyết sắc nào, Cô Ngự Hàn vừa vội vàng vừa tức giận, hắc quay đầu, hét lớn: “Tô Bối Bối ở đâu?”

Đám người lập tức dạt ra tạo thành một con đường, Tô Bối Bối đứng trước mặt hắc, đôi mắt vô hồn không giống như thường ngày, sắc mặt không còn chút huyết sắc nào, tái nhợt không thua gì Huyền Trữ lúc này.

Trong gió tuyết, váy áo của nàng trắng toát bay toán loạn, giống như vẻ mặt nàng giờ phút này, mờ mịt, hoảng hốt, trống rỗng...

Cho dù linh hồn gần như đã bay đến tận bên ngoài vũ trụ, nhưng Bối Bối vẫn nghe thấy tiếng hân rống giận, thanh âm kia, giống như một cái dùi sắc nhọn đâm vào đầu nàng, thần kinh nàng đau đến tỉnh lại.

Từ phía xa, tiêu điểm trong mắt nàng dừng lại trên mặt hân, đôi môi anh đào trắng bệch giật giật, tiếng nói khàn khàn: “Cô Ngự Hàn, ta... Ta không biết... Ta...” Nàng không biết bản thân nên bắt đầu nói từ đâu, cũng không biết nên nói cái gì, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Sau cùng, ngay cả môi của nàng cũng không nghe theo sự điều khiển, nàng chỉ có thể đứng nhìn thẳng vào hân, gió tuyết làm rối mái tóc nàng, cứ thế đối mặt nhau trong yên lặng.

Thu hết bộ dáng yếu ớt, bất lực của nàng vào trong đáy mắt, con ngươi đen của Cô Ngự Hàn trùng xuống, đồng tử mờ dần: “Bối Bối...” Một tiếng gọi này, trong thanh âm có vẻ cơn tức giận lui bớt, ẩn chứa sự phiền muộn, bất lực.

Tuy nhiên, không đợi hân kịp nói điều gì, chân Huyền Trữ đột nhiên bắt đầu co rút, hai hàm răng của nàng va vào nhau, nước mắt tuôn rơi trong vô thức: “Vương huynh, đau... Đau quá... Cứu cứu... Huyền Trữ... A... Đau quá...”

Đau đến đến cực độ, Huyền Trữ công chúa không chịu nổi nữa, tiếng kêu đau phát ra từ sâu thẳm trong tâm hồn, làm cho người nghe cảm thấy kinh hãi, không đành lòng.

Cô Ngự Hàn bị làm cho sợ hãi, hân không kịp để ý tới Bối Bối, liền ôm lấy huyền Trữ rời đi. Trong lúc xoay người, ánh mắt hân dừng lại trên người Anh Nhi đang vội vã chạy tới:

“Anh Nhi, đưa Bối Bối về tẩm cung, nhớ kỹ, bất luận là kẻ nào cũng không được đến gần tẩm cung nửa bước !”

“Vâng.” Anh Nhi nhanh chóng lĩnh mệnh.

“Tuyệt Lệ, đi theo ta.”

“Vâng.”

Ngay sau đó, Cô Ngự Hàn cùng Tuyệt Lệ dùng tốc độ nhanh như chớp biến mất trước mắt mọi người.

Cô Ngự Hàn vừa rời đi, ánh mọi người nhanh chóng hướng vào Bối Bối, thái độ chỉ trích thể hiện vô cùng rõ ràng. “Thật là, không nghĩ tới Bối Bối tiểu thư này cũng lớn mật như vậy, dám đẩy công chúa xuống hồ, cho dù Vương trước đây dung túng nàng thế nào, nàng cũng đừng mơ tưởng có được sự sủng ái của Vương nữa.” Trong đám Đại thần có người lên tiếng.

Sắc mặt Trưởng lão trở nên rất khó coi, hân liếc mắt nhìn Bối Bối, miệng giật giật muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không có nói, chỉ là phát tay áo, dựa vào động tác đó mơ hồ thấy được Trưởng lão cũng rất tức giận.

Trưởng lão đảo mắt nhìn qua đám quần thần : “Bối Bối tiểu thư là Vương hậu tương lai của chúng ta, từ lúc nào đến lượt các ngươi nói xen vào chuyện của Vương hậu, việc này Vương sẽ tự xử lý, không cần bất cứ ai nói thêm một câu nào nữa.” Trưởng lão vừa nói, chúng Đại thần lập tức im lặng, nhưng ánh mắt vẫn mang theo tia giận dữ như trước.

Ngay sau đó, Trưởng lão dùng ngữ khí cương ngạnh quay sang Anh Nhi: “Còn không mau mang Bối Bối tiểu thư trở về.”

Anh Nhi vội vàng đi tới bên người Bối Bối, kéo kéo ống tay áo Bối Bối. “Tiểu thư, chúng ta mau trở về đi thôi.”

Bối Bối lặng lẽ nhìn Anh Nhi, có chút khó khăn mở miệng: “Anh Nhi...”

“Tiểu thư, chúng ta trở về nào.” Anh Nhi rất nhanh kéo tay Bối Bối, cúi đầu lướt qua đám người, mang theo Bối Bối còn trong trạng thái mờ mịt rời đi.

Nhìn bóng lưng các nàng, Mã Giai Tuệ Nhân âm thầm nổi lên ý cười, sau đó nàng làm ra vẻ bất bình hỏi Trưởng lão: “Trưởng lão, người tương lai có thể trở thành Vương hậu – mẫu nghi thiên hạ lại làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ chúng ta không thể nói gì sao?”

“Mã Gia quý phi, tất cả đợi Vương trở về rồi quyết định.” Trưởng lão phiền não nhíu mày, có thể nào hẳn cũng không tưởng tượng ra được vừa mới định xong thời gian phong hậu, lập tức lại phát sinh chuyện thế này, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ Vương thất sẽ mất hết thể diện. Nói xong, trưởng lão dẫn theo các vị đại thần rời đi.

Mã Giai Tuệ Nhân giậm chân, không cam lòng bỏ qua như vậy, nhưng cũng không thể làm gì được, vốn cho là Vương sẽ xuống lệnh trục xuất Bối Bối khỏi Vương cung ngay lập tức, ai mà biết chỉ là nhốt Bối Bối tại tẩm cung của Vương mà thôi, kết quả như thế có khác nào không có chuyện gì. Tức chết người ta mà!

Những phi tử khác đang đứng xung quanh trong lòng vẫn có chút sợ hãi: “Mã Giai quý phi, vừa rồi Huyền Trữ công chúa kêu la hình như quá giống thật, không phải là đã thật sự xảy ra chuyện chứ?”

“Có chuyện gì không hay xảy ra thì càng tốt, như vậy Bối Bối sẽ thấy không còn chỗ để mà cựa quậy được nữa.” Một tia ác độc xẹt qua đáy mắt Mã Giai Tuệ Nhân.

Mặt hồ đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh, gió tuyết cuộn cuộn nổi lên càng ngày càng lạnh, chúng phi tần cũng vội vàng rời đi khỏi nơi rét lạnh đó.

Cô Ngự Hàn ôm Huyền Trữ bay vọt lên trên đỉnh núi phát sáng ngũ sắc. Tuyết Lệ theo sát phía sau.

Đi tới một hang động tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng đem Huyền Trữ đặt trên một khối đá. Huyền Trữ đã sớm đau đến mất đi tri giác, chỉ có hàng mi vẫn nhắm chặt chứng tỏ nàng đang trong cơn đau đớn dai dẳng.

“Huyền Trữ, ngươi nhẫn nại một chút, Vương huynh lập tức vì ngươi vận công trừ hàn chữa thương.” Cô Ngự Hàn dùng ống tay áo lau hết mồ hôi lạnh trên trán nàng, sau đó đỡ nàng lên, xoay lưng nàng về phía mình.

“Tuyết Lệ, ta muốn dùng nội đan trị liệu cho Huyền Trữ, ngươi tới hộ pháp cho ta.”

Thương Tuyết Lệ nhìn Huyền Trữ công chúa lúc này đã lâm vào nguy hiểm cực độ, hẳn gần như không còn cảm giác được linh khí của Huyền Trữ công chúa, xiết chặt quyền, ánh mắt của hắn rất lo lắng: “Vương, thỉnh ngài phải bảo trọng thân thể, đừng làm phép quá độ.” Sau khi nói xong, hắn lập tức lĩnh mệnh đi tới bên cạnh, bắt đầu hộ pháp[1].

[1] Hộ pháp: đứng hỗ trợ, bảo vệ.

107. Q.2 - Chương 108: Nàng Nghi Thông Suốt Rồi!

Bối Bối không biết bản thân trở về như thế nào, trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh khuôn mặt lạnh lùng phần nộ của Cô Ngự Hàn, còn có tiếng rống giận dữ, khiến cho thần trí của nàng hỗn loạn thành một mảnh trắng xám.

Anh Nhi bưng tới một chén trà đưa cho nàng: “Bối Bối tiểu thư, uống một ngụm trà nóng để bớt lạnh.”

Đưa tay tiếp nhận chén trà một cách bị động, tay nàng lạnh như băng, cầm lấy mép chén, nàng hấp thu sự nóng ấm của trà, khiến cho ý thức mơ hồ của bản thân từ từ quay trở lại. Ngẩng đầu, ánh mắt của nàng đã khôi phục thanh minh: “Anh Nhi, người... Cũng tin là ta đẩy Huyền Trữ công chúa xuống hồ sao?”

Anh Nhi sửng sốt, suy nghĩ một chút, cân nhắc rồi mới trả lời: “Bối Bối tiểu thư, nô tỳ không biết nên nói thế nào, nô tỳ không nhìn thấy gì cả, có điều, bây giờ trong vương cung trên dưới đều đồn rằng tiểu thư là người phụ nữ có trái tim độc ác, nói tiểu thư vì được vương sủng ái liền to gan lớn mật, muốn làm gì thì

làm, còn... còn dám hành hung công chúa, bọn họ nói... nói... nếu như để tiểu thư thành vương hậu, không biết một ngày nào đó tiểu thư sẽ... sẽ không vui rồi kéo bọn họ ném ra ngoài.”

Nghe vậy, Bối Bối buông xuống hai mắt, không cần Anh Nhi kể lại tỉ mỉ kỹ càng, nàng cũng có thể tưởng tượng được ngoại trừ tòa cung điện này ra, người khác đều đang chửi rửa nàng.

Thấy bộ dáng im lặng của Bối Bối, Anh Nhi cũng không biết nên nói gì, đấu tranh một hồi, nàng khom người, lạnh nhạt hành lễ: “Bối Bối tiểu thư, Anh Nhi lui xuống trước.”

Trầm mặc hơi gập đầu, khoe miệng Bối Bối không nhận được có chút cay đắng.

Nàng có thể cảm giác được, ngay cả người luôn theo sát bên cạnh nàng... thân cận với nàng nhất là Anh Nhi cũng đang hoài nghi nàng, Cô Ngự Hàn bây giờ không chừng đang hận là không thể bóp chết nàng đi, dù sao... Nàng đã đẩy muội muội hấn thương yêu nhất xuống hồ.

Vươn tay, nàng yên lặng nhìn lòng bàn tay của mình, cố gắng hồi tưởng lại chuyện vừa rồi...

Nàng nhớ kỹ, trong thời khắc cuối cùng, nàng đã không còn chút sức lực nào, không phải nói là ngay từ đầu nàng đã không có sức phản kháng.

Theo lý mà nói, nàng không có khả năng còn khí lực để đẩy Huyền Trữ công chúa xuống hồ mới đúng, nhưng mà...

Huyền Trữ công chúa lại thực sự bị rơi xuống hồ.

Đột nhiên, trong đầu nàng chợt lóe lên một tia sáng, chẳng lẽ...

Đôi mắt hạnh của nàng sáng lên, chẳng lẽ là Huyền Trữ công chúa cố ý bố trí khiến nàng rơi vào bẫy?

Nàng nghĩ thông suốt rồi!

Nàng khẳng định mình trong thời khắc cuối cùng không còn sức lực để đẩy Huyền Trữ công chúa, nàng thậm chí còn cảm giác được lúc ấy tay nàng không hề đụng tới Huyền Trữ công chúa, bởi vì lúc ấy nàng đang chuẩn bị buông tha ngừng phản kháng, thì cảm thấy con rắn tím không hề tấn công nàng nữa, cho nên mới mở mắt ra quan sát tình hình, ai biết Huyền Trữ công chúa trong lúc đó lại rơi xuống hồ.

Như vậy, Huyền Trữ công chúa là giả bộ! Cho nên... Nàng phải nghĩ biện pháp tìm Huyền Trữ công chúa đối chất, nàng tuyệt đối không chịu nổi oan này!

Chỉ cần Cô Ngự Hàn chịu tin nàng, thì vở kịch của Huyền Trữ công chúa sẽ không thể diễn xong, hấn sẽ tin tưởng nàng chứ? Cho dù nàng có chán ghét một người đến thế nào đi chăng nữa, cũng không bao giờ ra tay hại họ nguy hiểm đến tính mạng, nhiều lắm chỉ là chính ác một chút.

Hấn hiểu nàng không?

Nghĩ tới đây, nàng gần như là nhảy nhót lại có chút thấp thỏm đứng vụt lên, bước nhanh như bay ra khỏi tẩm cung. Tuy nhiên, nàng vừa mới bước ra đến bậc cửa, Anh Nhi không biết từ nơi nào lác mình đi ra, có chút khấn trương nhìn nàng:

“Bối Bối tiểu thư, người muốn đi ra ngoài sao?”

Nhìn vẻ mặt Anh Nhi như là đang đề phòng trộm cướp, Bối Bối không thể không có chút thất vọng về Anh Nhi, nàng rất gian nan mới kéo được ra về mặt thân thiết: “Anh Nhi, ta không biết phải giải thích với người thế nào, nhưng, ta phải lập tức đi gặp Cô Ngự Hàn, ta có lời muốn nói với hấn.”

“Không được đâu, vương đang vận công giúp Huyền Trữ công chúa điều trị, lúc này vương không thể gặp bất luận kẻ nào.” Bối Bối mím môi, còn muốn nói điều gì, lại nghe thấy loáng thoáng thanh âm từ bên ngoài vọng vào, thủ vệ không biết đang tranh chấp với ai.

“... Vương đã ra lệnh không cho bất kì kẻ nào tiến vào trong tẩm cung...” Thanh âm của thủ vệ trả lời rất máy móc.

“Chúng ta chỉ là đến cùng vương hậu tương lai giao lưu tình cảm tỹ muội, tin chắc vương cũng sẽ không phản đối.”

Bối Bối ngưng thần lắng nghe, liền biết đó là âm thanh của Mã Giai Tuệ Nhân, nàng suy nghĩ một chút, sau đó vòng qua Anh Nhi đi ra ngoài.

“Bối Bối tiểu thư, Bối Bối tiểu thư...” Anh Nhi vội vàng theo sau, muốn cố gắng ngăn cản không cho nàng ra ngoài.

Bối Bối không để ý tới sự ngăn trở của Anh Nhi, trực tiếp đi tới cửa lớn tẩm cung, nàng hướng thủ vệ nói: “Mời nàng vào đi.”

“Không được, vương ra lệnh ta không thể làm trái.” Hai tên thủ vệ cùng đồng thanh cự tuyệt, vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn không có ý thương lượng, ánh mắt nhìn Bối Bối ngụ ý một tia phản đối.

Cho dù biết hai tên thủ vệ này cũng nghe đồn phong phanh là nàng “ác độc”, mới có thể dùng giọng điệu không khách khí như thế nói chuyện với nàng, nhưng mà Bối Bối vẫn cảm thấy trong lòng cực kỳ không thoải mái.

“Được, các nàng không thể đi vào, vậy ta đây có thể đi ra ngoài chứ?”

Bối Bối có chút bực mình chống lại hai tên thủ vệ, làm bộ ngênh ngang đi ra ngoài.

“Các người không phải muốn tìm ta kết giao tình cảm sao? Vậy đi thôi.” Đôi mắt Bối Bối lạnh lùng quét qua mặt những nữ nhân này, không cần phải nói, các nàng nhất định là vì Huyền Trữ công chúa mà tới “đòi công đạo” rồi!

Tuy nhiên, khi nàng đi ra ngoài tẩm cung, nàng có chút chùn bước, bởi vì... Bên ngoài những người đến, cơ hồ không ai có ánh mắt thân mật với nàng, nàng đi qua đâu, cũng nghe được sau lưng truyền đến thanh âm chửi rủa trầm thấp.

“Nữ nhân ác độc như vậy muốn làm vương hậu của chúng ta?”

“Nàng không xứng...”

“Nếu như công chúa có gì không may xảy ra, vương sẽ phải tự tay giải quyết cái...nữ nhân xấu xa này.”

Đủ loại lời nói khác nhau, giống như ác mộng đi theo nàng, đi tới đâu nghe tới đó, nàng cố gắng nhắc bản thân không cần nghe, nhưng những... thanh âm này cứ không ngừng đâm vào màng nhĩ nàng, rung động đến khiến thần kinh nàng gần như muốn sụp đổ.

Nàng giả vờ như không sao cả tiếp tục bước đi, chỉ là, năm ngón tay nắm chặt, ngay cả khi móng tay đâm vào lòng bàn tay, nàng cũng không hề buông.

Nguyên lai, áp lực của dư luận lại làm cho người ta bị ép đến không thể thở được.

Dần dần, những người đó hình như chắc chắn nàng không dám đối đầu với bọn họ, nên thanh âm chỉ trích càng ngày càng lớn, cuối cùng, những người đi ngang qua nàng đều thẳng thắn, quang minh chính đại khịt mũi trợn mắt lên nhìn nàng.

Chung quanh, những hơi thở không thiện cảm bao vây lấy nàng, nàng nghĩ, nếu bây giờ nàng không phải là nữ nhân của Cô Ngự Hàn, chắc đã sớm bị những người này xông vào đánh rồi.

108. Q.2 - Chương 109: Vô Cùng Mệt Mỏi!

Tuy nhiên, khi nàng vừa nhắc chân đi, những phi tử không có ý tốt kia liền chặn đường nàng, Mã Giai Tuệ Nhân xông lên trước tiên: “Tại sao đột nhiên lại đi về, chúng ta còn chưa tâm sự xong mà.”

“Đúng vậy, vương hậu tương lai thế này không phải là chê chúng ta trèo cao chứ.” Một phi tử khác mềm mại nũng nịu nói, rõ ràng đang nhìn Bối Bối cười châm biếm.

Bối Bối sao có thể không hiểu ý tứ của các nàng, nàng giả vờ thanh cao cười một tiếng: “Đúng vậy, ta thực sự cảm thấy các người có trào cao cũng không với tới ta, cho nên, chúng ta cũng không cần giao lưu tình cảm thân thiết làm gì.”

Nói xong, nàng kiêu ngạo ngẩng cao đầu, xoay người rời đi.

Không sai, trong trận đấu mưu mô ngấm ngầm này, nàng đang thua, nhưng, cho dù thua, nàng cũng muốn thua đẹp, hưởng hồ, hiện tại vẫn còn chưa biết kết cục, chỉ cần Cô Ngự Hàn chịu nghe nàng nói, thì âm mưu này có thể bị vạch trần.

Cô Ngự Hàn, người nhất định phải tin tưởng ta, đừng khiến ta cảm thấy ở cùng một chỗ với người là không đáng tin...

Khi nàng đang quay lại tẩm cung, Anh Nhi vội vàng ra nghênh đón: “Bối Bối tiểu thư, người... Người không sao chứ?”

Nàng giả vờ tỏ ra kiên cường: “Ta không sao.”

Kỳ thật, nàng có vấn đề! Bây giờ, nàng chỉ hy vọng Cô Ngự Hàn có thể ở bên cạnh nàng, hấn có tức giận cũng tốt, nàng không sợ, chỉ mong hấn đứng ở nơi nàng có thể nhìn thấy, chí ít, thấy hấn, nàng cũng sẽ không cảm giác mình cô đơn đến vậy.

Có chút tự giễu, đôi mắt nàng tối sầm, hóa ra, trong vô thức, bản thân dĩ nhiên đã bắt đầu ỷ lại vào hấn, hoặc là nói ... nàng chỉ còn có hấn để ỷ lại.

Tất cả mọi người trong vương cung, có lẽ không còn ai không cảm thấy chán ghét nàng.

...

Ban đêm, nàng nằm trên giường, lật qua lật lại, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Cứ mỗi lần nhắm mắt, nàng lại nhìn thấy khuôn mặt giận dữ, thấy hấn trước khi nhảy xuống hồ nhìn nàng bằng ánh mắt sắc bén.

Nhớ lại tiếng hấn rống giận, lòng nàng càng lúc càng không thấy hy vọng, hấn sẽ nghe nàng nói sao? Nàng nói xong, hấn sẽ tin tưởng nàng sao, hay sẽ tin muội muội của hấn?

Tâm tư hỗn loạn, ánh mắt của nàng không khỏi luôn liếc nhìn về phía cửa, đã muộn thế này, đêm nay hấn không trở về sao? Thời gian lặng lẽ trôi qua trong lúc nàng trơ mắt nhìn, mặt trăng lên cao giữa trời, lại rơi xuống khuất bóng, thế nhưng, hấn vẫn không xuất hiện.

Mãi đến tảng sáng, hai mắt nàng nhìn đến mệt mỏi, không mở ra được nữa, mới vô thức chìm vào giấc ngủ.

Giống trời.

Mặt trời càng lúc càng khếch đại, từng đợt sóng năng lượng mạnh mẽ từ bầu trời tràn xuống.

Hồng quang trong lòng bàn tay Cô Ngự Hàn dần dần trở nên yếu ớt, sắc mặt hấn cũng từ từ trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh từ thái dương trượt xuống, nội đan đỏ sẫm lỏng lẻo treo trước trán Huyền Trữ công chúa, cuộn cuộn không ngừng vận chuyển năng lượng về phía nàng.

Thương Tuyệt Lệ đứng bên cạnh lo lắng vô cùng, thời gian trị liệu quá dài, vương đã sắp tiêu hao hết năng lượng của cơ thể, nếu không dừng lại, vương cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Rất muốn tiến lên khuyên vương dừng lại, lại sợ quấy nhiễu bọn họ đang vận khí, Thương Tuyệt Lệ chỉ có thể nóng ruột mà đứng cạnh canh chừng.

Thời gian lại trôi qua thật lâu, Cô Ngự Hàn cuối cùng cũng từ từ thu hồi pháp lực, tuy nhiên, trong lúc rút nội đan về, hấn cũng kiệt sức, gần như ngay cả ngồi cũng không vững.

Thương Tuyệt Lệ chạy lại đỡ lấy hấn: “Vương, ngài nhịn một chút, thuộc hạ lập tức giúp ngài thu chân khí.”

Cô Ngự Hàn mệt mỏi xua tay, cố gắng nâng lên mí mắt, hắt thở hồng hộc dặn dò: “Ta đã đem khí lạnh từ chân Huyền Trữ bức ra ngoài, ngươi mau... đem nạng hồi cung... để ngự y kiểm tra...xem chân nạng có ... việc gì không.”

“Vương, ngài thì sao? Thuộc hạ không thể để vương ở lại một mình.” Thương Tuyệt Lệ rất không yên tâm.

“Ta tiêu hao quá nhiều năng lượng, muốn mượn linh khí giếng trời để hỗ trợ điều tức, ta rất nhanh cũng sẽ trở về, ngươi mau dẫn Huyền Trữ hồi cung.”

“... Vâng” Thương Tuyệt Lệ mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng biết chân của Huyền Trữ công chúa đổi với vương mà nói, mới là chuyện khẩn yếu nhất trước mắt.

Cẩn thận ôm lấy Huyền Trữ công chúa, Thương Tuyệt Lệ vừa quay đầu rồi đi được một bước.

Đột nhiên, Cô Ngự Hàn gọi hắt lại: “Tuyệt Lệ, sau khi Huyền Trữ tỉnh lại, không được để nạng gặp Bối Bối, tất cả mọi việc chờ ta trở lại nói tiếp.”

“Thuộc hạ biết.”

Chờ Thương Tuyệt Lệ ôm Huyền Trữ công chúa đi khỏi giếng trời, Cô Ngự Hàn rốt cục cũng không chống đỡ được nữa, ngã xuống đất nằm trên sàn đá, hai mắt dần dần khép lại, chỉ một lát sau, cơ thể hắt cũng dần dần biến hóa, trong hào quang màu hồng yếu ớt trở lại thành một con rắn đỏ nằm cuộn lại, rơi vào hôn mê.

...

Ngày mới vừa lên, Bối Bối từ giấc ngủ nông tỉnh lại, nạng chớp chớp đôi mắt khô khốc, theo bản năng vươn tay ra bên cạnh sờ soạng, nhưng không chạm thấy sự ấm áp quen thuộc.

Một cơn mất mát thật sâu nhấn chìm lòng nạng, nạng khó khăn ngồi dậy, hai mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ ta phải làm gì?

Tô Bối Bối, ngươi không thể ỷ rỗi, trước khi cố gắng rửa sạch oan khuất cho bản thân, tuyệt đối không thể nổi giận, ngươi nhất định có thể giành được sự tín nhiệm của hắt!

Nạng tự mình cố vũ.

Ngồi yên một hồi, đến khi không thể ngồi thêm được nữa, nạng vội vã xuống giường mặc y phục, lén lút ra khỏi tẩm cung, đi tới cung điện của Huyền Trữ công chúa.

Dọc theo đường đi, nạng cảm thấy mình giống như kẻ trộm, trốn đông nấp tây, thấy sẽ gặp người, nạng lại sợ những người đó sẽ không màng mình kiêng nể.

Dù sao, nạng cũng là người thôi, sống trong cộng đồng, đang bị mọi người phỉ nhổ, cho dù có lạc quan hơn nữa, nạng cũng sẽ cảm thấy lẻ loi cô độc.

Dọc theo đường đi, thật vất vả mới bình yên tới được cung của Huyền Trữ công chúa, nạng lại có cảm giác lùi bước.

Hắt có ở bên trong không? Nhìn thấy nạng, hắt sẽ phản ứng thế nào? Cũng rất tức giận sao? Hoặc sẽ... Trực tiếp bảo nạng cút đi?

Lương lự một lúc lâu, nạng vẫn không có dũng khí bước vào. Đột nhiên, nạng thấy Thương Tuyệt Lệ từ bên trong đi ra, nạng vừa cao hứng, vừa thấp thỏm lách mình đi tới, ngăn hắt lại: “Thương Tuyệt Lệ, ta muốn gặp Cô Ngự Hàn.”

Nhìn thấy là nạng, Thương Tuyệt Lệ thoáng sững sờ, ánh mắt có chút phức tạp, nhưng vẫn mang theo sự tôn kính trả lời: “Bối Bối tiểu thư, chỉ sợ bây giờ người không thể gặp được vương, vương vẫn chưa trở về, người hãy về đợi đi.”

Trong câu cuối cùng, Thương Tuyệt Lệ mang theo một chút ý tứ mong nạng mau rời đi, hắt sợ công chúa tỉnh lại nhìn thấy Bối Bối, vương đã nói tạm thời không thể để cho các nạng gặp mặt.

109. Q.2 - Chương 110: Ngắc Đầu Ưỡn Ngược!

Nghe Thương Tuyệt Lệ trả lời, trong lòng Bối Bối cảm thấy một trận chua xót, yết hầu của nàng ngạnh ngạnh, thật vất vả thuận khí, nàng yếu ớt hỏi: “Là Cô Ngự Hàn bảo người nói vậy sao?”

“Ách... Đúng vậy.” Thương Tuyệt Lệ kiên định trả lời, không còn cách nào khác, vì không muốn công chúa và Bối Bối tiểu thư chạm mặt, hẳn chỉ có thể yêu cầu Bối Bối tiểu thư mau mau rời đi, bất kỳ lúc nào công chúa cũng có thể tỉnh lại.

Vương hiện tại không có ở đây, vương cung từ trên xuống dưới các vị đại thần đều tận mắt nhìn thấy cảnh Bối Bối tiểu thư đẩy công chúa xuống nước, tình cảnh hiện tại của Bối Bối tiểu thư vô cùng khó khăn.

Aii... Hy vọng vương mau chóng phục hồi như cũ rồi trở về, bây giờ thật sự là loạn thành một đoàn, có nói gì hẳn cũng không tin Bối Bối tiểu thư xô công chúa xuống nước, trong này nhất định là có hiểu lầm, có lẽ lúc đó Bối Bối tiểu thư xung đột với công chúa, tay vô tình không theo điều khiển.

Bối Bối không nói gì thêm, chỉ cúi đầu, trầm mặc xoay người rời đi. Nàng nghĩ, nàng đã hiểu.

Chỉ một lát sau, nàng quay đầu lại gọi Thương Tuyệt Lệ: “Chờ một chút, Thương Tuyệt Lệ, ta hỏi người, người cũng tin là ta đẩy Huyền Trữ công chúa xuống hồ sao?”

“...” Thương Tuyệt Lệ bối rối không trả lời, hẳn không biết nên nói thế nào, hai bên đều là chủ nhân, hẳn phải giúp ai?

Bối Bối nở một nụ cười nhạt tỏ vẻ không sao cả: “Thôi, coi như ta chưa từng hỏi.”

Nàng hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy, ở đây, ngoại trừ Cô Ngự Hàn, tất cả mọi người đều trung thành với Huyền Trữ công chúa, nàng là một người ngoài thì mong chờ cái gì chứ.

Coi như Cô Ngự Hàn nói muốn phong nàng làm vương hậu, nhưng là, cho đến bây giờ nàng cũng không cảm thấy chút vui sướng nào, thậm chí còn trốn tránh theo bản năng, bởi vì... Nàng rốt cục vẫn là một người hiện đại được giáo dục theo chế độ một vợ một chồng.

Có lẽ, nàng không thể hòa nhập với cái vương cung này. Trong thời điểm Bối Bối xoay người rời đi, ánh mắt Thương Tuyệt Lệ đấu tranh gay gắt, cuối cùng, hẳn mở miệng, âm thanh nghiêm túc nói: “Bối Bối tiểu thư, mặc kệ mọi người trong cung lưu truyền chuyện này như thế nào, thuộc hạ vẫn phải nói, trong bất kỳ tình huống nào, lòng trung thành của thuộc hạ với Bối Bối tiểu thư cũng sẽ không thay đổi.”

Kinh ngạc quay đầu lại, hai mắt Bối Bối ánh lên một tia cảm động, cho dù Thương Tuyệt Lệ không hề nói là tin tưởng nàng, có điều, trả lời như vậy đã đủ rồi.

“Cám ơn người.”

...

Kéo bước chân vô lực, nàng buồn bã đi trên hành lang cung điện, một mạch đi thẳng, nghe được không ít âm thanh thì thầm lời ra tiếng vào.

Hóa ra... Bắt đầu từ đêm qua, tin tức công chúa Huyền Trữ hồi cung đã bay khắp trên dưới vương cung, mà Cô Ngự Hàn cũng không về thăm cung liếc nhìn nàng một cái, cũng không hề nói... muốn gặp nàng.

Bây giờ, cả vương cung đều đồn rằng nàng bị Cô Ngự Hàn căm ghét.

Vương cung, sâu như biển.

Thoảng qua, có người chưa từng phát biểu về việc nàng đẩy công chúa xuống nước hướng ánh mắt đồng tình nhìn nàng, có điều, nàng không quan tâm. Cái gì đồn đại, cái gì đồng tình, cái gì lạnh nhạt, bây giờ tất cả nàng đều không cần.

Thứ nàng quan tâm, đã không cần tiếp tục quan tâm, bởi vì đáp án của hẳn đã rất rõ ràng, người hẳn tin tưởng là bảo bối muội muội của hẳn, mà nàng... nhất định là một nữ nhân độc ác.

Trốn tránh không muốn gặp nàng? Vậy thì không cần gặp, nàng không muốn giải thích nữa!

Đột nhiên, có người gọi nàng lại.

“Bối Bối tiểu thư.” Trưởng lão không biết từ đâu tiến đến, chắn ở trước mặt nàng, ánh mắt nhìn nàng rất nghiêm nghị.

Đã lười phải giải thích cái gì, nàng thân nhiên hỏi: “Trưởng lão, người gọi có chuyện gì?”

Nhấn lại hàng lông mày trắng, trưởng lão khom lưng, cúi thấp đầu làm một cái lễ, cũng kéo căng âm thanh, mang theo vẻ cung kính và ý tứ nhắc nhở kín đáo: “Bối Bối tiểu thư, người là vương hậu tương lai của Xích Diễm quốc chúng ta, hy vọng Bối Bối tiểu thư sau này nên suy nghĩ cho vương nhiều hơn, để vương có thể tề gia rồi mới trị quốc.”

Sắc mặt của Bối Bối cứng đờ, con người hơi co lại, giọng nói khó có thể duy trì bình ổn: “Trưởng lão, ta hình như không hề đồng ý làm vương hậu Xích Diễm quốc của các người.”

“Bối Bối tiểu thư xin bớt giận, nghe trưởng lão nói một lời, hãy sống tốt ở trong vương cung, Bối Bối tiểu thư là người nhất định phải trở thành vương hậu.” Trưởng lão nói vô cùng tôn kính nhưng lại có điểm sâu xa khó hiểu.

Yên lặng nhìn trưởng lão, nàng rõ ràng cảm thấy trong lòng trưởng lão cũng tồn tại khúc mắc với nàng, nhưng vẫn nhẫn nhịn nàng, cử chỉ lễ nghĩa rất đúng mực, nàng có chút trào phúng nhếch miệng

“Là bởi vì ta có hắc tinh ngọc bội sao?” Không muốn đối mặt với vấn đề này, nhưng vẫn phải hỏi.

“... Căn cứ theo quẻ tượng của lão phu, người hữu duyên với vương thật sự có quan hệ trực tiếp với hắc tinh ngọc bội, hơn nữa có hắc tinh ngọc bội, Xích Diễm quốc sẽ càng cường đại hơn, sau khi tu hành của vương tăng lên, đối với tương lai của Xích Diễm quốc càng thêm an ổn phồn vinh, Bối Bối tiểu thư đã đến thì hãy bình yên ở lại đi.” Trưởng lão nói trắng ra sự thật, mang theo một tia khuyên nhủ.

Bối Bối nắm chặt nắm tay, khuôn mặt xinh đẹp căng cứng, nàng ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn chằm chằm trưởng lão: “Vậy người có thể yên tâm, ta sẽ không tiếp tục gây ra chuyện xấu gì cho Xích Diễm quốc các người.”

Nàng cố gắng nhấn mạnh mấy chữ “Xích Diễm quốc các người “.

Bởi vì, nàng sẽ rời khỏi nơi này, một nơi đang giam cầm nàng, nếu Cô Ngự Hàn trốn tránh không gặp nàng, vậy vĩnh viễn cũng không cần gặp lại!

Nơi này, âm mưu, tranh thủ tình cảm, lo được lo mất, xung đột...

Nếu, hẳn đã không nhận nàng, như vậy, nàng cũng không còn lý do gì để lưu luyến.

Đứng thẳng lưng, nàng hướng phía mặt trưởng lão, ngẩng đầu rời đi, có đi, cũng phải đi một cách tôn nghiêm, cho dù mọi người đều hiểu lầm nàng, thì sao nào, nàng biết bản thân mình trong sạch, coi như lúc mọi người đều say chỉ có một mình nàng tỉnh, nàng không thẹn với trời.

Trở lại tẩm cung, ẩm lộ đang không ngừng tỏa ra hơi ấm, mang theo hương thơm khiến lòng người bình yên, đã từng là ẩm hương nàng yêu thích nhất, hiện tại, nàng chỉ cảm thấy lạnh, là lòng nguội lạnh.

“Bối Bối tiểu thư, người... lại đi ra ngoài.” Anh Nhi có chút bất đắc dĩ, có chút đau lòng, dù sao cũng là chủ tử mà nàng hầu hạ, nhìn Bối Bối tiểu thư luôn hoạt bát càng ngày càng ít nói, nàng cảm thấy không biết nên làm sao bây giờ.

Yên lặng nhìn Anh Nhi một lúc, Bối Bối thờ ơ cười khê: “Đúng vậy, ta lại đi ra ngoài, hơn nữa lại nghe được rất nhiều người đang mắng ta.”

Bên ngoài, trừ người bất mãn với nàng, ngoài ra đều giữ im lặng, nhất định đứng ngoài cuộc.

Dù sao, bây giờ nàng cũng chưa là vương hậu, càng không phải là thiên kim tiểu thư của nhà nào, thân phận thật sự mơ hồ, cho dù có người muốn làm gì, hoặc là thực sự trở thành vương hậu, có người xu nịnh

đứng về phía nàng, cũng khó mà tìm được lý do.

110. Q.2 - Chương 111: Người Của Ta Đều Cho Người Hết!

“Bối Bối tiểu thư, người đừng như vậy.” Anh Nhi thấy Bối Bối mỉm cười, đó là một nụ cười thờ ơ bất cần tất cả mọi thứ, không khỏi thấy lòng chua xót, nàng rất muốn nói: nàng tin tưởng Bối Bối tiểu thư.

Thế nhưng, gần như tất cả mọi người có mặt ở đó lúc ấy đều nói tận mắt chứng kiến Bối Bối tiểu thư đẩy Huyền Trữ công chúa xuống nước, hơn nữa vết thương ở chân Huyền Trữ công chúa phát tác ngay lúc đó, tiếng kêu thê thảm khiến cho những người ở đây đều cảm thấy thương cảm, nàng từ xa chạy đến cũng nghe được, âm thanh của nàng vừa kinh hãi lại rất chịu đựng.

“Anh Nhi, thực ra... Ta phải cảm ơn người mới đúng, ta biết người đang lo lắng uội muội thương yêu nhất của Đại Vương, nhưng cũng không nói gì ta, hoặc nói, không hề ‘bỏ đá xuống giếng’[1].” Bối Bối có chút tùy ý nói trắng ra, nói xong lại tự giấu.

“Bối Bối tiểu thư...” Anh Nhi gọi có chút luống cuống, đối với lời của Bối Bối tiểu thư, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, nàng đương nhiên không thể nói gì Bối Bối tiểu thư, dù sao Bối Bối tiểu thư cũng là chủ nhân của nàng.

Nhưng mà, nàng thực tế quả là cảm thấy rất lo lắng cho công chúa, có lẽ với Bối Bối tiểu thư là chưa bao giờ không quan tâm, nhưng còn Huyền Trữ công chúa dù sao cũng là công chúa a, là người thân duy nhất của vương, hồ nước lạnh như vậy, nếu như khí lạnh thấm sâu vào chân, chân của công chúa rất có khả năng phải phế bỏ.

Trong lòng đầy mâu thuẫn, Anh Nhi chỉ có thể rơi vào im lặng.

“Cùng ta uống trà đi, ở đây lạnh lẽo lại vắng vẻ như vậy, muốn tìm một người bạn để uống trà cũng không dễ.” Bối Bối rót đầy một chén trà nóng đưa cho Anh Nhi.

Nhanh chóng nhận chén trà, Anh Nhi yên lặng uống hết. Nhưng khi, chén trà vừa thấm xuống bụng, Anh Nhi bỗng nhiên thấy có chút hoa đầu chóng mặt, tay nàng bắt đầu trở nên vô lực.

Gian phòng chao đảo, Anh Nhi lắc lắc đầu, có chút khiếp sợ nhìn chén trà: “Bối Bối tiểu thư, trà này...”

Bối Bối đứng lên, cầm lấy chén trà trong tay Anh Nhi, đỡ nàng ngồi lên ghế, sau đó thản nhiên nói: “Không sai, ta hạ mông hân được (thuốc mê) vào trong trà, người ngủ một giấc là sẽ không có việc gì.”

“Tiểu thư...” Anh Nhi mở lớn miệng, nhưng cũng không còn sức để nói chuyện.

Mỉm cười, Bối Bối ngạo nghễ tuyên bố: “Anh Nhi, thay ta chuyển lời đến Đại Vương tôn quý của người, ta Tô Bối Bối dám làm dám chịu, không làm không sợ, Huyền Trữ công chúa rơi xuống nước không phải lỗi của ta, hần tin hay không thì tùy!”

Nói xong, nàng không chút do dự xoay người.

...

Mặc xong nam trang, nàng mở một cái hộp trong tấm cung, lấy ra một khối lệnh bài. Nhìn lệnh bài, nàng đột nhiên muốn khóc, trong đầu, không khỏi hiện lên nụ cười xấu xa trên mặt Cô Ngự Hàn...

Một đoạn hồi ức...

Ngày nào đó, nàng đứng trước cửa sổ ngắm tuyết ngắm hoa mai, hần đột nhiên từ phía sau ôm lấy nàng.

“Này, người định hù chết ta à, vào sao không gõ cửa a.” Nàng hờn dỗi, đẩy ra bàn tay ấm áp của hần đang không an phận di chuyển trên người nàng.

Khóe miệng cong lên, nàng tiếp tục chế nhạo nói: “Ta quên mất ngươi là Đại vương ngồi tít trên cao, cả vương cung trên dưới ngươi muốn đi nơi nào thì đi, cũng không ai dám ngăn cản.”

Hắn nhẹ nhàng bật cười, đưa tay lướt qua cái trâm cài tóc hình con rắn nhỏ trên búi tóc của nàng, sau đó không biết từ chỗ nào biến ra một tấm lệnh bài đặt vào tay nàng: “Tiểu Bối Bối của ta đang muốn có quyền lực sao? Đến đây, cái... này cho ngươi, cầm vật này, cả vương cung ngươi thích đi đâu thì đi, không ai dám ngăn cản ngươi.”

Nàng ngẩng nhìn khối lệnh bài: “Lệnh bài có quyền lực lớn như vậy đem cho ta, ngươi không tiếc sao?”

“Ngươi của ta đều cho ngươi hết.” Hắn pha trò cười, hung hăng ôm chặt thắt lưng mềm mại của nàng.

Nàng vừa giãy dụa vừa cười mắng: “Ngọt chết ta mất, mau buông ra.”

“Không buông, không buông, chết cũng không buông.” Hắn cùng nàng náo loạn.

...

Hồi ức rất rõ ràng, trước kia nhớ lại, nàng luôn luôn cảm thấy đỏ mặt và ngọt ngào, hiện tại nhớ ra, chỉ cảm thấy... Lòng chua xót đau nhức nhối.

Lắc lắc đầu, nàng quăng kí ức ra khỏi tâm trí, dứt lệnh bài vào túi, nhanh chóng đi ra khỏi tẩm cung.

Đi tới chuồng ngựa, người giữ ngựa nhìn trang phục của nàng có chút kinh ngạc, rất nhanh tiến lên hành lễ: “Bối Bối tiểu thư.”

“Giúp ta dắt con con ngựa trắng ra đây, ta muốn đi cưỡi ngựa.” Bối Bối chỉ vào con Tiểu Bạch quen thuộc của nàng nói.

“Vâng.”

Tiếp nhận dây cương từ tay người giữ ngựa, tâm trạng Bối Bối có chút khác hơn, nàng mỉm cười vuốt vuốt cổ Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, ta rất nhớ ngươi, ngươi có nhớ ta không?”

Như thể nghe hiểu được lời của nàng, Tiểu Bạch ngẩng đầu hí một tiếng, sau đó cúi đầu liếm liếm lòng bàn tay Bối Bối.

“Ha ha ha... Ngựa quá... Tiểu Bạch, ta muốn đi lên.” Bối Bối cười rút tay lại, vỗ vỗ lưng Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch rất nghe lời khụy chân trước xuống, Bối Bối nhẹ nhàng trèo lên lưng ngựa, nàng nghiêng người vuốt vuốt lên má Tiểu Bạch. “Tiểu Bạch, ngươi thực ngoan. Đi, chúng ta xuất cung du ngoạn.”

Nghe được ra cung du ngoạn, Tiểu Bạch hiển nhiên vô cùng hưng phấn, nó dương dương tự đắc, nhìn trời “Hí hí hí...” vang vài tiếng, rồi thu người phóng đi.

Rất nhanh, nàng ra tới cửa cung, thị vệ giữ cổng chặn nàng lại, có người nhận ra nàng, cung kính tỏ ra khó xử: “Bối Bối tiểu thư, người đây là muốn...”

Bối Bối lười trả lời, nàng đưa lệnh bài ra trước mặt bọn họ, thị vệ vừa nhìn thấy lệnh bài của nàng, đều đồng loạt hạ vũ khí hành lễ, động tác chính tề, rất có huấn luyện.

“Mở cửa cung.” Một tên thủ vệ lớn tiếng hạ lệnh.

Chỉ một lát sau, cửa cung liền mở rộng ra, nàng hướng dọc theo hành lang cung điện nhìn thẳng ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài trời đất bao la rộng lớn, nhìn không thấy biên giới.

Hít sâu một hơi, nàng thúc vào bụng ngựa: “Tiểu Bạch, chúng ta đi.”

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã ra khỏi cung, cửa cung chậm rãi đóng lại, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng thủ vệ nói: “Cung tiễn Bối Bối tiểu thư.”

Nhìn lệnh bài trong tay một chút, không thể tin được là nó thật hữu dụng, có điều, đáng tiếc là sau này nàng sẽ không cần dùng đến nó nữa.

Quay đầu lại, nàng ngẩng nhìn cung điện lưu ly xinh đẹp, to lớn đồ sộ nhìn lướt qua như đang hòa vào mây trời, nàng biết, kia không phải mây, mà là những bông tuyết đang không ngừng rơi nhẹ.

Kéo mũ áo choàng lên, nàng cột chắc dây lưng, sau đó không hề quay đầu lưu luyến, giục ngựa lao nhanh về phía chân trời.

Xa xa, nơi trời đất nối liền, những rặng núi tuyết đang ánh lên, có màu xám trắng uy nghiêm mà lạnh lẽo, ánh sáng óng ánh chiếu xạ trên không trung phát ra hào quang nhàn nhạt, bức xuống mặt của nàng, khí trời này, lạnh quá.

[1] Bỏ đá xuống giếng: giậu đồ bình leo, thêm dầu vào lửa.

111. Q.2 - Chương 112: Nam Nhân Ngu Ngốc!

Đứng trước ngã tư đường, nàng do dự, không biết nên đi hướng nào bây giờ? Lần trước đã rẽ trái, vậy lần này, rẽ phải đi.

Chọn được hướng đi, nàng không chút do dự thúc ngựa phóng như bay, lòng nàng, càng ngày càng cách xa cái nơi gọi là vương cung, càng ngày càng xa, xa đến lòng trống rỗng, nước mắt, từng hạt từng hạt lăn xuống.

Đưa tay, quệt mạnh nước mắt trên mặt, nàng tự hận chính mình thật kém cỏi: “Ta khóc cái gì chứ, không thấy nữa thì không thấy nữa có sao, thiên hạ to lớn, ta đi tiêu dao!”

...

Trong vô thức, nàng cùng Tiểu Bạch đi tới một cái chợ, nhìn mọi người xung quanh, nàng phát hiện phong tục ở đây cùng chỗ phía trước không giống nhau, người nơi này, hình như tương đối hỗn tạp.

Đi thẳng một mạch, nàng nghe được ngôn ngữ của vài địa phương khác nhau, còn nội dung là gì, nàng căn bản không hiểu.

Đi một một đoạn, ngang qua một hàng bán bánh nướng nhỏ, mùi vị thơm nức, khiến nàng thiếu chút nữa thì chảy nước miếng, lão bá bán bánh thoạt nhìn là một người hòa ái dễ gần.

Nàng đi lướt qua, nhìn những chiếc bánh thơm ngào ngạt, có rất nhiều hình dạng không giống nhau.

Có thằng bé, có hoa, có lá cây, có tôm, có cá...

“Oa, lão bá, những ... hình này đều là do người làm sao?” Nàng không nhận được cảm thán, thật là khéo tay a.

Lão bá cười híp mắt, rất tự hào về tay nghề của mình: “Đúng vậy, những thứ này đều do ta làm, tiểu ca, ngươi muốn bánh nướng hình gì nào?”

Nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt của nàng dao động trên những chiếc bánh nướng, thật khó chọn lựa.

Phân vân một lúc lâu, vẫn không thể chọn được, nàng thẳng thắn quay đầu lại hỏi Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, ngươi bảo ta mua cái nào?” Tiểu Bạch lắc lắc đầu, không để ý tới nàng, ngược lại mở to đôi mắt ngựa nhìn cái bánh bao lớn ở quán bên cạnh.

Không phải chứ? Tiểu Bạch lại muốn ăn bánh bao? “Tiểu Bạch, ngươi có cần biểu hiện như muốn ăn thịt người thế không, nói thế nào thì ta cũng là người trả tiền mà, muốn mua phải mua bánh nướng của ta trước.” Bối Bối bĩu môi nhìn Tiểu Bạch, sau đó quay đầu lại, rất nhanh chọn lấy một cái bánh nướng.

“Lão bá, ta muốn mấy cái này, phiền người gói vào hộ ta.”

“Được rồi!” Lão bá động tác lanh lẹ nhanh chóng gói bánh đưa cho nàng.

Thanh toán tiền xong, Bối Bối cầm bánh nướng thơm ngào ngạt, vừa đi vừa ngửi: “Tiểu Bạch, bây giờ chúng ta có thể đi mua bánh bao lớn của người rồi.”

Tiểu Bạch cất bước nhẹ nhàng theo sát bên cạnh Bối Bối, không ngừng cọ cọ, chọc cho Bối Bối cười khanh khách.

...

Vừa cầm bánh bao vừa cầm bánh nướng, Bối Bối đút cho Tiểu Bạch một miếng bánh bao, lại cắn một ngụm bánh nướng.

Nhàn nhã dạo bước tiến về phía trước, nàng tìm được một chỗ tương đối yên tĩnh, ngồi dưới một gốc cây lớn đủ để chắn hết gió, nàng cười híp mắt nhìn ngựa yêu. “Tiểu Bạch, chẳng trách người lại trắng như vậy, hóa ra người thích nhất ăn bánh bao trắng tinh, ha ha, không ăn loại màu vàng, chỉ chọn màu trắng, lần đầu tiên ta thấy con ngựa quái lạ như vậy, ngựa chuyên ăn bánh bao!”

Đang ăn bánh bao ngon lành, Tiểu Bạch thuận tiện hướng Bối Bối khịt mũi như trả lời, đáng điệu như nói cứ có ăn thì muốn nó làm gì cũng được.

Sau khi ăn no nê, Bối Bối đưa tay chống cằm, ánh mắt có chút xa xăm, không nhận được nhìn ngược về hướng đã đi qua, thật yếu đuối, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt tuần mĩ không đứng đắn.

Bĩu bĩu môi, Bối Bối uể oải quay sang Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch, người bảo chúng ta nên đi đâu bây giờ, aii... Ta hình như bắt đầu nhớ Cô Ngự Hàn, có phải ta rất yếu đuối không?”

Tiểu Bạch lắc lắc đầu, sau đó đi tới bên cạnh Bối Bối, dụi đầu vào người Bối Bối, chỉ về hướng vừa đi qua.

“Người muốn ta trở về tìm hần? Ta không muốn quay lại, cái vương cung kia, ta không bao giờ muốn quay lại nữa.” Bối Bối nheo mắt lại, trong ánh mắt có sự chống cự.

Tiểu Bạch ngừng lại động tác, sau đó đổi hướng, thúc nàng đi về phía trước.

“Tiểu Bạch, người thật đúng là không có chủ kiến, mỗi lúc một ý.” Bối Bối trợn mắt, thật là một con ngựa gió chiều nào che chiều đấy.

Lúc này, Tiểu Bạch dừng lại động tác, đứng ở bên cạnh, đóng đưa đuôi ngựa, ngoảnh mặt đi không thèm nhìn Bối Bối.

Thấy Tiểu Bạch rất thông minh lại xấu tính, Bối Bối không nhận được bật cười, Tiểu Bạch như vậy, thật giống tính trẻ con của Cô Ngự Hàn!

Mỗi lần hần không vui, sẽ ngồi một bên như vậy, phụng phịu không nói gì, bộ dáng luôn khiến nàng bật cười.

Aii... Tại sao lại tiếp tục nhớ đến tên nam nhân kia.

Trong lúc nàng thở vắn than dài, tầm mắt đột nhiên lướt qua vật gì lóe sáng, nàng híp mắt, theo hướng ánh sáng nhìn sang.

Chỉ thấy một nam nhân cao lớn đưa lưng về phía nàng, phía đối diện là một đại thẩm bán mít quả, mà trong tay nam nhân, lại đang cầm một viên dạ minh châu rất lớn.

Sau đó, nàng nghe thấy âm thanh là lạ của nam nhân kia ngâm thơ nói: “Đại thẩm, hạt minh châu của ta có để đổi được một xâu mít quả không?”

Bối Bối ngây người một lúc, nghe cách nói chuyện, y hệt một đứa trẻ con, hơn nữa, nam nhân lại cầm một viên dạ minh châu đổi lấy một xâu mít quả? Chẳng lẽ... nam nhân này bị thiếu năng?

Ngay sau đó, nàng nhìn thấy hai mắt đại thẩm tỏa sáng nhìn viên dạ minh châu trong tay nam nhân, ánh mắt vô cùng giáo hoạt đảo qua đảo lại: “Hai viên mới được.”

“A, ta đưa cho người một viên nữa, như vậy đủ chưa?” Nam nhân nói xong, lại móc từ trong túi ra một viên dạ minh châu.

“Đủ rồi, đủ rồi.” Đại thẩm mặt mày hớn hở, đưa tay để nhận hai viên dạ minh châu.

Bối Bối trợn mắt, quả thực không thể nhận được nữa!

“Chờ một chút!” Nàng hét lớn một tiếng chạy đến, nhanh chóng vươn tay lôi nam nhân kia lại, không cho đại thẩm gian trá cầm được dạ mình châu.

Nam nhân ngậy người một chút, quay đầu lại, vô cùng hoang mang: “Vị... ca ca này, người...”

“Im miệng, không được, gọi ta là tỷ tỷ, so với người ta còn nhỏ hơn! Hơn nữa người còn cao lớn như vậy, ta đứng chỉ tới bả vai của người a, vậy mà lại gọi ca ca, thật sự là... Khiến ta già đi rồi!” Bối Bối tức giận trợn mắt nhìn nam nhân, nhưng mà, thiếu chút nữa con người nàng rớt ra ngoài.

Ồi ôi ôi... Thật là một khuôn mặt búp bê xinh đẹp! Con mắt rưng rưng lệ sáng lấp lánh, vô cùng đơn thuần, trong veo tinh khiết, khuôn mặt trẻ con trắng nõn non nớt, nhìn qua nét mặt là biết đây là một hài tử không hiểu chuyện đời.

112. Q.2 - Chương 113: Lại Chạy Trốn!

Nam nhân bị Bối Bối trách móc một hồi, có chút lúng túng: “Việc...kia... Ca ca... A, người đang giận Tiểu Ngoan sao?”

Nguyên lai nam nhân xinh đẹp hơi ngơ ngác này tên Tiểu Ngoan, aii..., tiếc cho đáng người này, dung mạo này.

“Tiểu Ngoan là thế này, người có biết là mình bị nàng lừa không, xấu mất quả này hoàn toàn không đáng giá hai viên dạ mình châu!” Bối Bối vừa nói, tiện thể trợn mắt liếc nhìn vị đại thẩm rõ ràng đang chột dạ kia.

“A?” Đôi mắt Tiểu Ngoan sáng trong veo chuyển hướng đại thẩm, có chút nghi hoặc, có chút đau thương.

“Thẩm thẩm, người thực sự lừa Tiểu Ngoan sao?” Hắn nói có chút tủi thân.

Đại thẩm bán mất quả hơi lúng túng, nàng nhìn Bối Bối, rồi lại nhìn Tiểu Ngoan, sau đó cố làm ra vẻ: “Người thích mua thì mua, không mua thì ta đi.”

Nói xong, đại thẩm liền cầm mất quả, bước chân thoăn thoắt bỏ đi.

Tiểu Ngoan đang định đuổi theo: “Thẩm thẩm, ta muốn ăn...”

Bối Bối chặn ngang lối hắn lại, bĩu môi, ngón tay chỉ sang hướng khác: “Đừng ăn đồ của kẻ lừa đảo, bên kia cũng có, người chờ ở đây, ca ca mua cho người.”

Buông tay hắn ra, sau khi chắc chắn hắn sẽ không đuổi theo đại thẩm lừa gạt kia, nàng bước nhanh đến chỗ một người bán mất quả rong ở phía trước, nhanh chóng mua một xấu mất quả, sau đó quay trở lại.

“Ây, mất quả này cho người.” Nàng chìa tay đưa mất quả sang, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Tiểu Ngoan, không nhịn được muốn than thở, khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nam nhân thanh tú đẹp đẽ như thế, đầu óc lại... phát triển không bình thường, aii.... Trời đổ kị anh tài nha.

Tiểu Ngoan nhận lấy mất quả, liền đưa dạ mình châu trong tay cho nàng, cười đến rất ngây thơ: “Cám ơn ca ca mua mất quả cho Tiểu Ngoan.”

Bối Bối nhất thời sững sờ, cầm dạ mình châu nhét thẳng vào túi hắn: “Mất quả ta cho, không cần cám ơn, mau trở về nhà đi.”

“Ca ca quả là một người tốt, tặng mất quả cho Tiểu Ngoan ăn, sau này Tiểu Ngoan đi theo ca ca có được không?” Hai mắt hắn đầy chờ mong nhìn Bối Bối.

“Không được, người mau về nhà đi.” Bối Bối không chút nghĩ ngợi liền từ chối, mặc dù nam nhân này nhìn qua rất vừa mắt, quả thực xinh đẹp đến mức người ta không thể từ chối yêu cầu của hắn, nhưng mà, nàng đang lưu lạc giang hồ, sao có thể mang theo một “tiểu hài tử”.

Nghe vậy, khuôn mặt Tiểu Ngoan tối sầm, ủ rũ cúi đầu: “Có phải ca ca rất chán ghét Tiểu Ngoan không?”

“Không phải, người phải về nhà a, người không trở về nhà, người thân của người sẽ lo lắng.” Bối Bối bắt đầu dĩ mềm giọng nói, hừ, nam nhân xinh đẹp này có một đôi mắt nhiếp hồn khiến cho người ta không đành lòng từ chối hẳn.

“Tiểu Ngoan không biết cách về nhà, vì trên đường, tất cả mọi người đều cười Tiểu Ngoan là ngu ngốc, còn lấy đá ném Tiểu Ngoan, ca ca xem, y phục của Tiểu Ngoan đều bị dơ.”

Hắn vừa nói vừa kéo một góc quần áo trắng bị bẩn cho nàng nhìn. Nhìn trên tay áo dính rõ ràng là vết bùn, Bối Bối tức không có chỗ xả, nàng đưa tay phải đi những dấu vết chướng mắt, trong miệng không ngừng tức giận mắng: “Ngu ngốc thì sao nào, cũng có quyền lợi được sinh tồn, bọn họ thật là quá đáng, Tiểu Ngoan, người không phải sợ, sau này ca ca bảo vệ người.”

“Tiểu Ngoan sau này có thể đi theo ca ca sao, Tiểu Ngoan thật vui vẻ! Cảm ơn ca ca!” Hắn cao hứng gần như tay múa chân đá.

Tuy nhiên, Bối Bối lại bị những lời bản thân vừa nói làm cho chấn động đến suýt ngất xỉu, nàng ảo não tự cốc vào đầu mình một cái, nàng tại sao lại đem một nam nhân... không, nam hài gánh trên người đây.

Rất muốn đổi ý, nhưng nhìn Tiểu Ngoan cười trong sáng thuần khiết, ngay cả hai tròng mắt xinh đẹp cũng đang cười, lời đổi ý đành nuốt xuống dưới. Ai... Xem xem nàng đã tự tìm phiền phức gì ỉn.

Suy nghĩ một hồi, nàng lại thở dài một hơi, đưa tay lôi kéo Tiểu Ngoan, không để hắn tiếp tục hoa tay múa chân khiến người đi đường chú ý: “Tiểu Ngoan, tên của ta là Tô Bối Bối, ta có thể mang người theo, nhưng là, nếu người thấy chỗ nào quen thuộc thì nói cho ta biết, chúng ta đi tìm nhà của người, còn có, sau này phải nghe lời của ta.”

Tạm thời mang theo hắn vậy, nhìn quần áo hắn rất đẹp, trên người còn mang theo hai viên minh châu, nàng kết luận hắn nhất định là một công tử của nhà giàu, không biết tại sao lại bỏ nhà đi, nhưng kệ... trước hết cứ như vậy đi, dù sao nàng một thân một mình cũng cô đơn, tìm một người bạn đồng hành không có khả năng uy hiếp mình cũng tốt.

“Tiểu Bối ca ca, Tiểu Ngoan sẽ rất vâng lời, nhưng mà Tiểu Ngoan không biết nhà ở chỗ nào nha.” Tiểu Ngoan thành khẩn nói, lúc nhắc đến nhà, trong mắt hắn càng tăng thêm vẻ hoang mang.

Một lần nữa thở dài bất đắc dĩ, Bối Bối xua tay: “Đưa dạ minh châu trên người người cho ta, ta giúp người cất giữ.”

Để ở trên người hắn, sớm muộn gì cũng làm mất.

“Được, Tiểu Ngoan còn có cái...này nha.” Hắn vừa nói, vừa đặt dạ minh châu cùng một túi bạc vào tay Bối Bối.

Bối Bối trợn to hai mắt, nhiều tiền như vậy? Nàng bắt đầu hoài nghi nhìn Tiểu Ngoan, ánh mắt có đề phòng: “Tiểu Ngoan, người nói thật đi, làm sao người biết ra khỏi nhà phải mang theo tiền?”

Không phải là nam nhân này muốn giả ngu với nàng chứ? Nhưng mà hai người bọn họ vốn không quen biết....

“Bởi vì mỗi lần ca ca ra khỏi nhà đều sai người hầu mang theo những thứ này, cho nên Tiểu Ngoan cũng muốn mang.” Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó hờn dỗi trả lời.

“Người có ca ca? Ca ca người ở đâu?” Bối Bối càng hoài nghi, hắn nhớ kỹ hắn có ca ca, nhưng lại không nhớ đường về nhà?

Tiểu Ngoan lắc lắc đầu, chu chu miệng: “Ca ca ở nhà, ca ca không cần Tiểu Ngoan, còn hung dữ mắng Tiểu Ngoan, cho nên Tiểu Ngoan liền tức giận bỏ đi, đi thật lâu, chân thật đau, lại đói bụng, Tiểu Ngoan muốn ăn chút quả.”

Nghe lời Tiểu Ngoan nói, Bối Bối gần như muốn té xỉu, hóa ra là tiểu hài tử giận dỗi bỏ nhà đi nhưng lại không biết đường về, ai...

Vương cung Xích Diễm quốc.

Cô Ngự Hàn nổi trợn lồi đình đá bay đồ đạc trong tấm cung, giận dữ nhìn Anh Nhi đang run run quỳ trên mặt đất lạnh như băng: “Người nhắc lại lần nữa, ai rời khỏi vương cung !”

“Dạ... Là Bối Bối tiểu thư.” Anh Nhi hoảng sợ đến mức khuôn mặt tái nhợt, thanh âm run rẩy.

Con người đen nheo lại, đẩy mắt hần lóe lên một tia hồng quang, cơn giận nhanh chóng ngưng tụ trong lòng, hần nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tô Bối Bối, người... Nữ nhân này!”

Chết tiệt, hần vừa hồi cung, đang định tìm nàng để hỏi rõ mọi chuyện, nàng dám... chạy trốn trước hần!

Hít một hơi thật sâu, thở ra, hần cố gắng chấn áp lửa giận, mặt căng cứng: “Lúc đi nàng nói gì?”

113. Q.2 - Chương 114: Sự Thật!

“Bối Bối tiểu thư nói... nói muốn Anh Nhi chuyển lại với vương _____ thay ta chuyển lời đến Đại Vương tôn quý của người, ta Tô Bối Bối dám làm dám chịu, không làm không sợ, Huyền Trữ công chúa rơi xuống nước không phải lỗi của ta, hần tin hay không thì tùy!”

Anh Nhi lấy hơi thật lớn, nhắc lại toàn bộ lời của nàng, ngay cả giọng điệu cũng mô phỏng lại y hệt cho Cô Ngự Hàn nghe.

“Rầm!” Một tiếng nổ lớn, cái bàn bên cạnh hần bị một đấm tan tành. Anh Nhi sợ đến suýt nữa thét lên chói tai.

“Tô Bối Bối, người thực sự làm cho người khác giận dữ, có chuyện sao không trực tiếp đối mặt nói với ta, ta có nói sẽ không tin người sao?” Cô Ngự Hàn buồn bực rống giận, khuôn mặt tuần tú tức giận đến lúc hồng lúc đen.

Nheo lại mắt, hần liếc Anh Nhi một cái: “Sau này sẽ xử trí người! Bây giờ mau đi gọi người có nhiệm vụ giữ cửa cung đến cho ta.”

“Vâng” Anh Nhi run rẩy chạy ra ngoài.

Chỉ một lát sau, vài tên thủ vệ đã vội vã đi tới trước mặt hần: “Vương.”

“Các người làm ăn kiểu gì vậy, sao lại có thể để vương hậu của bản vương ra khỏi cung một mình, chán sống rồi phải không?” Cô Ngự Hàn giọng nói lạnh như băng.

Thủ vệ liếc nhìn nhau, sau đó vừa ngơ ngác vừa sợ hãi: “Vương, Bối Bối tiểu thư có lệnh bài của ngài, thuộc hạ tướng vương cho phép Bối Bối tiểu thư xuất cung.”

Con người đen của Cô Ngự Hàn co rụt lại, cúi đầu rửa thềm một tiếng, sao hần lại quên bản thân từng vì muốn nàng vui, nên đã đem lệnh bài đại diện cho hần tặng nàng, mang theo lệnh bài của hần, khó trách lần này nàng xuất cung không ai dám cản trở. Tức giận nhứu chặt mày, hần phất tay: “Các người lui đi.”

“Anh Nhi, lúc ta không ở đây có chuyện gì xảy ra với Bối Bối.”

“Dạ thưa, sau khi vương mang Huyền Trữ công chúa đi...” Anh Nhi đem toàn bộ mọi việc nói từ đầu đến đuôi, rõ toàn bộ ngọn ngành.

Chỉ là, sắc mặt Cô Ngự Hàn càng lúc càng âm trầm, càng lúc càng xám đen, cuối cùng, hần gần như tức đến sùi bọt mép bay ra khỏi tấm cung....

Trong phòng nghị sự, trưởng lão và tất cả mọi người liên quan đều có mặt, Cô Ngự Hàn ngồi trên ngự tọa, lạnh lùng nhìn quét qua bọn họ một lượt, bạc môi mím chặt, một lúc lâu sau, âm thanh lạnh giá của hần vang lên.

“Các người nói cho ta biết, lúc Bản vương không ở đây, các người đã làm những chuyện quá phạm gì với vương hậu tương lai?”

Toàn bộ quần thần đều cúi đầu, không ai dám lên tiếng.

“Tuyệt Lệ, sau khi người hồi cung có để Bối Bối và Huyền Trữ gặp nhau không?” Cô Ngự Hàn điểm tên Thương Tuyệt Lệ đầu tiên.

Thương Tuyệt Lệ nhanh chóng bước lên một bước: “Vương, Bối Bối tiểu thư và công chúa không gặp mặt, có điều, Bối Bối có đến cung điện công chúa để tìm vương.”

Trong lòng căng thẳng, Cô Ngự Hàn con người đen co rụt lại: “Vậy người đã nói những gì?”

“Thuộc hạ nói tạm thời không thể gặp vương được, bởi vì lúc đó ngài còn chưa trở về.” Thương Tuyệt Lệ thành thật trả lời.

Nghe vậy, sắc mặt Cô Ngự Hàn biến đổi, chết tiệt, nàng sẽ không cho rằng hấn ở trong điện của Huyền Trữ cố ý không muốn gặp nàng chứ? Rất có khả năng này! Nếu không... nữ nhân hay suy nghĩ lung tung nhưng quật cường kia sẽ không dễ dàng từ bỏ cơ hội giải thích như vậy, nàng cũng không phải là người sẽ cam chịu oan khuất.

Nhịn xuống xúc động muốn trợn ngược mắt, hấn gần như đã khẳng định nàng hiểu lầm, cho là hấn không để ý tới nàng, cho nên liền hăm hăm hồ hồ giận dỗi bỏ đi! Thật sự là...Tiểu nữ nhân làm cho người ta vừa tức lại vừa thương!

“Cút, các người không cần nói gì nữa, chuyện này Bối vương sẽ điều tra rõ ràng!” Cô Ngự Hàn buồn bực quát một tiếng, nhanh chóng đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Hấn có chút giận dữ, bước chân nặng nề đi tới tẩm cung của Huyền Trữ, trong lòng vừa tức vừa đau xót, Bối Bối nói nàng không đẩy Huyền Trữ, có nghĩa là Huyền Trữ hăm hại Bối Bối, từ lúc nào thì mọi người mà hấn thương yêu nhất lại trở nên như thế, không tiếc dùng thủ đoạn để làm tổn thương người khác...

Tuy nhiên, hấn mới đi vào gian ngoài, đã thấy bên trong... phi tử ngồi vậy quanh trước giường Huyền Trữ công chúa, ôn tồn an ủi: “Công chúa, chân của người không có việc gì chứ?”

Huyền Trữ công chúa nằm trên giường, ánh mắt trừng lên nhìn Mã Giai Tuệ Nhân: “Con mắt nào của các người thấy ta không sao, không phải ta đang sống không bằng chết nằm ở trên giường sao? Nếu các người không đưa ra cái chủ ý ngu ngốc đó, chân ta cũng không phát bệnh, nếu như không phải Vương huynh pháp lực cao cường, chân ta...chân ta...”

Vừa nói đến, hốc mắt Huyền Trữ công chúa bắt đầu đỏ lên, nàng vẫn nhớ như in cảm giác đau đớn thấu ruột thấu gan, hồi tưởng lại liền không nhịn được cả người run rẩy, cái loại đau này, khiến nàng muốn chết đi.

“Công chúa, khí lạnh ở trong chân người đã được vương bức ra ngoài, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt một tháng, rất nhanh sẽ khỏe, bây giờ Tô Bối Bối đã bị đuổi khỏi vương cung, công chúa khổ một chút cũng không uống đúng không?” Mã Giai Tuệ Nhân ôn tồn trấn an Huyền Trữ công chúa, dù sao bất luận quá trình thế nào, chỉ cần kết quả là thành công, vậy là được rồi!

“Hừ!” Huyền Trữ công chúa vẫn hậm hực xoay mặt đi, những... quý phi này vẫn như cũ muốn nàng chịu khổ.

Một quý phi khác thấy thế, cũng gia nhập hàng ngũ trấn an: “Công chúa, người nghĩ xem, Tô Bối Bối đã không còn ở trong vương cung, sau này không còn ai có thể so sánh với công chúa, người sẽ càng thêm được vương sủng ái.”

“Các người thật sự cảm thấy sẽ như vậy sao?” Tiếng Cô Ngự Hàn vang lên cạnh cửa, lạnh lẽo đến làm cho người ta phát run.

Các nàng giật mình kinh hãi nhìn Cô Ngự Hàn chậm rãi bước tới, hoảng hốt hành lễ: “Vương.”

“Câm! Các người không có tư cách gọi.” Cô Ngự Hàn âm thanh đủ để đông kết toàn bộ không khí xung quanh, đáy mắt xoẹt qua một luồng hồng quang hung ác, ánh mắt như đao kiếm bắn về đám quý phi.

Ẩn nhẫn cơn tức giận khiến khuôn mặt tuần tú của hấn gần như méo mó, khiến cả người hấn đột nhiên trở nên vô cùng âm trầm.

Huyền Trữ công chúa giãy dụa từ trên giường nửa ngồi dậy, hoảng sợ đến mặt trắng bệch: “Vương... Vương huynh.”

Ánh mắt nghiêm khắc của Cô Ngự Hàn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt chột dạ của Huyền Trữ, hàm dưới nghiêng chặt, lời nói gần như từ kẽ răng rít ra: “Huyền Trữ, người trở nên một điểm cũng không đáng yêu, khiến Vương huynh vô cùng thất vọng!”

Lời nói không hề có nhiệt độ, khiến Huyền Trữ công chúa cuống quýt đến đỏ hốc mắt, nàng men đến cạnh giường, nắm chặt ống tay áo của hắn, dịu dàng đáng yêu ngẩng đầu nhìn hắn: “Vương huynh, người đừng nói chuyện với Huyền Trữ như vậy có được không, Huyền Trữ sau này cũng không dám... nữa.”

Đưa tay, không chút do dự gạt tay nàng ra, con ngươi đen của hắn tràn ngập thất vọng, còn có lạnh lùng: “Người ở trong vương cung tự mình kiểm điểm cho tốt, Vương huynh tạm thời không muốn phải thấy... người nữa!”

114. Q.2 - Chương 115: Kiếp Nạn!

Nói xong, hắn phất tay áo xoay người, trầm giọng quát: “Người đâu!”

“Có.” Thủ vệ vội vã đi tới đợi lệnh.

“Áp giải toàn bộ những nữ nhân đến thiên lao cho Bồn vương, không có lệnh của Bồn vương, không cho bắt cứ kẻ nào vào thăm.”

“Vâng.”

Thủ vệ nhanh chóng nhận lệnh đi bắt lấy những quý phi đã sợ hãi đến hồn xiêu phách lạc.

Khi các nàng thấy thủ vệ đến gần bao vây, đều hoảng sợ vô cùng, khuôn mặt xinh đẹp tái đi, khóc lóc cầu xin tha thứ: “Vương, xin đừng, vương...”

Cô Ngự Hàn lạnh lùng nhìn các nàng bị thủ vệ đưa đi, đối với tiếng khóc thảm thiết không hề có mảy may suy chuyển, hắn đã sớm muốn xử lý những nữ nhân luôn e thiên hạ không loạn này, từ lần đầu tiên Bối Bối xuất cung đã muốn xử lý, nếu không phải đột nhiên nàng rời cung, hắn sẽ không vì muốn đuổi theo mà trì hoãn việc này.

Bây giờ, lại một lần nữa bởi vì mấy nữ nhân này, khiến nữ nhân mà hắn yêu mến đau lòng bỏ đi, tức chết hắn!

Càng giận bản thân, tại sao trước đây lại đem về nhiều nữ nhân như vậy khiến mình phiền.

Đúng vậy, từ khi gặp Bối Bối, hắn liền cảm thấy những nữ nhân khác phiền!

Di chuyển cước bộ, không hề bởi vì tiếng khóc hô của Huyền Trữ mà dừng lại.

Huyền Trữ công chúa gục ở bên giường, nhìn bóng hắn càng chạy càng xa, muốn đuổi theo, nhưng hai chân không thể cử động, nước mắt của nàng rơi lã chã vô cùng thê thảm: “Vương huynh, Vương huynh, Vương huynh...”

Tuy nhiên, thân ảnh của hắn cuối cùng cũng biến mất sau cánh cửa, nàng hối hận đắm xuống đệm, Vương huynh không để ý tới nàng, không cần nàng ...

“Oa ô ô...”

“Tuyệt Lệ, dặn dò xuống dưới, ta muốn lập tức xuất cung.” Cô Ngự Hàn mặt căng cứng, nhìn thẳng hướng cửa cung, bạc môi mím chặt thần bí, vẻ mặt bình thản, làm cho người ta không đoán được giờ phút này hắn nghĩ gì.

Thương Tuyệt Lệ cau mày, có chút do dự: “Nhưng... Vương, nguyên khí của ngài còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, bây giờ lập tức xuất cung chỉ sợ đuổi không kịp Bối Bối tiểu thư, hơn nữa còn chưa biết Bối Bối tiểu thư đi hướng nào, không bằng để thuộc hạ đi trước...”

“Không thể đợi!” Âm thanh già nua đột nhiên vang lên.

Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy nét mặt già nua của trưởng lão đầy lo lắng, đang nhanh chóng bước tới.

“Vương, lão phu mới vừa rồi phát hiện vị trí Thiên Ti Nghi – đại biểu cho vận mệnh Xích Diễm Quốc chúng ta lại bắt đầu lệch đi, hơn nữa lần này nghiêng lệch vô cùng quái dị, căn cứ theo hiện tượng chấn động, cho thấy có người sắp mưu đồ với hắc tinh ngọc bội trên người Bối Bối tiểu thư, vì muốn biết thêm tin tức, lão phu đã bói cho Bối Bối tiểu thư một quẻ, quẻ tượng không quá tốt lành, Bối Bối tiểu thư sắp tới sẽ gặp một lần kiếp nạn, chúng ta phải nhanh chóng tìm được Bối Bối tiểu thư.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn trong lòng đột nhiên căng thẳng, thanh âm bởi vì lo lắng mà khàn khàn: “Sẽ nguy hiểm đến tính mạng?”

“Không biết bao nhiêu.” Trưởng lão trầm trọng trả lời.

Chết rồi, Cô Ngự Hàn đứng không vững nữa, hần vội lao về hướng chuồng ngựa: “Tuyệt Lệ, chúng ta đi.”

“Vương, chờ một chút.” Trưởng lão vội vàng gọi hần lại.

Cô Ngự Hàn vội vã quay đầu lại: “Còn có chuyện gì?”

Không phải là Bối Bối còn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Hần hồi hộp lo sợ.

“Vương, hết thấy đều phải cẩn thận!” Ánh mắt trưởng lão thật sự lo lắng.

Không phải Bối Bối có chuyện.

Hần âm thầm thở dài một hơi, rất nhanh khẽ gật đầu, xem như tiếp thu tấm lòng của trưởng lão, sau đó mang theo Thương Tuyệt Lệ “Vù” một cái biến mất.

Trên đường bay, Thương Tuyệt Lệ không nhịn được hỏi: “Vương, ngài biết Bối Bối tiểu thư ở đâu sao?”

Cô Ngự Hàn không còn lòng dạ nào, lên tiếng: “Ừ, nàng mang theo trâm cài tóc là phân thân của ta biến thành.”

Trong lúc bay trên không, đường hầm không gian bỗng nhiên có chút chao đảo, sắc mặt Cô Ngự Hàn trở nên có chút tái nhợt, trên người tỏa ra hồng quang lúc sáng lúc tối.

Thương Tuyệt Lệ cả kinh, vội vàng hét: “Vương, ngài không cần tiếp tục làm phép khống chế đường hầm không gian, nguyên khí của người vì cứu công chúa đã bị hao tổn một lượng lớn, nếu không điều tức cẩn thận sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.”

Khuôn mặt tuần tú căng cứng, Cô Ngự Hàn không muốn dừng lại, nhưng, nội đan trong cơ thể đang mãnh liệt phát ra tín hiệu suy yếu, khiến hần không thể không rút pháp lực về, rơi xuống mặt đất.

“Chết tiệt.” Hần đập một nhát vào thân cây, vì bản thân lúc này lại không thể làm phép theo ý muốn mà cảm thấy ảo não.

Nguyên khí của hần mặc dù qua lúc hôn mê mà phục hồi được một ít, nhưng vẫn chưa dùng được, chân Huyền Trữ vốn là do pháp lực của hần mà bị thương, hần phải đem năng lượng cường đại hơn ép vào trong cơ thể nàng, mới có thể đẩy đi khí lạnh, không gây tái phát đau đớn.

Cũng bởi vậy, hần hao tổn rất nhiều năng lượng.

“Vương, ngài ...trước hết không nên gấp, Bối Bối tiểu thư cưỡi ngựa rồi đi, chắc chưa đi được xa, chúng ta nếu có thể xác định được phương hướng của Bối Bối tiểu thư, việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Thương Tuyệt Lệ an ủi nói.

Trầm ngâm một chút, Cô Ngự Hàn ngồi xếp bằng, đồng thời phân phó nói: “Tuyệt Lệ, ngươi sang vùng phụ cận tìm hai con ngựa về đây.”

“Vâng.”

Cô Ngự Hàn nhắm mắt lại, ép bản thân phải bình ổn tâm trạng, từ từ hít thở điều tức. Bây giờ hẳn không thể mất tỉnh táo, hẳn phải nhanh chóng hồi phục nguyên khí, mới có thể làm phép liên lạc với con rắn đỏ nhỏ trên người nàng, mới có thể bảo vệ nàng an toàn.

Bối Bối dắt theo Tiểu Ngoan vào khách sạn, hướng chương quỳ nói: “Chương quỳ, ta muốn hai gian phòng hảo hạng.”

“Tiểu Bối ca ca, ta có thể không ở một mình một phòng được không?” Tiểu Ngoan méo máo đáng thương kéo kéo ống tay áo Bối Bối, ánh mắt có chút sợ hãi.

“Không được, chẳng phải ngươi đã hứa sẽ nghe lời ta sao? Bây giờ nếu không nghe lời, ta không mang theo ngươi nữa.” Bối Bối không chút do dự liền từ chối, sau đó uly hiếp.

Nghe thấy Bối Bối giọng điệu không thể thương lượng, Tiểu Ngoan ầm ỨC cúi đầu, không dám nói gì nữa, chỉ là, bả vai hẳn hạ xuống xem ra vô cùng tủi thân.

Chương quỳ đảo mắt nhìn hai người bọn họ, ánh mắt có chút khinh thường dừng lại trên người Tiểu Ngoan, lắc đầu thở dài, thật sự là lãng phí một vẻ ngoài đẹp đẽ.

Bối Bối thấy chương quỳ dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Tiểu Ngoan, không nhịn được có chút tức giận: “Này, ngươi nhìn đủ chưa. Có muốn làm ăn hay không, hay chúng ta đi chỗ khác!”

“Khách quan, bình tĩnh chờ một chút, người đâu, dẫn hai vị khách quan lên lầu trên.” Chương quỳ xoay người hướng một tiểu nhị hét to.

“Ai, tới, mời khách quan.” Tiểu nhị khom lưng cúi đầu mời bọn họ lên lầu.

Bối Bối giống như thần bảo vệ kéo tay Tiểu Ngoan, đi thẳng lên lầu hai, lúc đi ngang qua rất nhiều khách quan, thần kinh của nàng căng lên, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể vươn móng vuốt cào kẻ nào dám...mở miệng khinh thường...

115. Q.2 - Chương 116: Tắm Rửa!

Tiểu nhị dẫn bọn họ đến cửa hai căn phòng thượng hạng, mở ra một gian.

“Khách quan, đây là phòng các người muốn, xin hỏi khách quan còn muốn dặn dò việc gì khác không?” Tiểu nhị ánh mắt chỉ dám dừng lại trên mặt Bối Bối, bởi vì dọc theo đường đi lên gác, hẳn đã bị nam nhân có thân hình thấp hơn này trợn mắt nhìn nhiều lần, chỉ vì hắn trộm ngắm cái tên..ngốc tử kia vài lần.

Bối Bối kéo Tiểu Ngoan đi vào trong, sau đó mới buông tay, xoay người quay mặt về phía tiểu nhị, đưa một thỏi bạc: “Mang cho ta một thùng nước nóng lớn và một bộ y phục vừa với hẳn là được rồi.”

Thấy thỏi bạc sáng lấp lánh, hai mắt tiểu nhị sáng lên, đưa tay ra nhận, Bối Bối bỗng thu bạc lại, đưa ra một khối khác nhỏ hơn: “Cầm đi.”

“A, vâng, khách quan chờ một lát.” Tiểu nhị hậm hực ra mặt, cầm lấy viên bạc nhỏ đi ra ngoài.

“Tiểu Bối ca ca, chúng ta cần nước nóng làm gì?” Tiểu Ngoan dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, bên môi theo thói quen mỉm cười ngờ nghệch.

Tiểu Bối liếc mắt nhìn hẳn từ trên xuống dưới một lượt, vươn tay gõ vào trán hẳn: “Đương nhiên là muốn để ngươi tắm rửa, ngươi xem y phục trên người đều bẩn hết rồi, tắm xong sẽ thay quần áo mới. “

“Ya, có quần áo mới mặc, cảm ơn Tiểu Bối ca ca.” Tiểu Ngoan cười đến cực kỳ ngọt ngào, thật khiến người khác yêu thích.

Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của hẳn, Bối Bối cảm giác có một loại tình cảm ầm ập dâng lên, nàng cũng theo đó nở nụ cười, nhớ lúc còn bé, nàng cũng rất vui sướng khi có quần áo mới mặc, thích nhất là bộ quần áo có thêu chiếc chuông mèo kêu leng keng.

Bây giờ, đã không có khả năng nhìn thấy chuông mèo nữa rồi.

Nhớ tới nhà, nàng có một cảm giác hoài niệm mơ hồ, nàng hình như đã xa nhà rất lâu, rất lâu rồi...

“Tiểu Bối ca ca, người không vui sao?” Tiểu Ngoan đột nhiên mở lớn đôi mắt to tới gần nàng.

Bị hắn đột nhiên áp sát như vậy, Bối Bối hơi giật mình lùi lại vài bước, nhìn về mặt nghi hoặc của hắn, nàng tức giận nói: “Tiểu Ngoan, sau này người không được tới gần ta như vậy.”

Mặc kệ đầu óc hắn có phải là của một tiểu hài tử hay không, nhưng sinh lý thì đã là một nam nhân hoàn thiện, đứng sát gần như vậy, nàng sẽ cảm thấy là lạ.

“Khách quan, nước nóng tới.” Thanh âm của tiểu nhị vang lên ngoài cửa.

Bối Bối đi mở cửa, lập tức hơi nước nóng hầm hập từ thùng gỗ lớn tràn ra, bốc về phía nàng, nàng nghiêng người tránh, để cho họ khiêng bồn nước nóng vào.

“Tiểu Ngoan, người có biết cách tắm rửa không?” Bối Bối cẩn thận hỏi.

Lần này, Tiểu Ngoan ra vẻ rất tự hào: “Tiểu Ngoan biết tự mặc quần áo.”

Đó nghĩa là sẽ không biết tắm rửa!

Bối Bối thở dài một hơi, nhìn Tiểu Ngoan nở nụ cười ca ngợi, khen hắn có thể mặc quần áo, sau đó lấy một thỏi bạc đưa cho tiểu nhị: “Giúp hắn tắm gội, cẩn thận một chút, không được qua loa.”

“Vâng vâng vâng, không có vấn đề.” Tiểu nhị cười vui vẻ tiếp nhận bạc.

Thấy Bối Bối định đi ra ngoài, Tiểu Ngoan có chút khấn trương kéo lấy nàng: “Tiểu Bối ca ca, người muốn đi đâu? Tiểu Ngoan cũng muốn đi.”

“Ta ra ngoài chờ người, người ngoan ngoãn nghe lời... tắm rửa trước đi, ta sẽ cho người chơi cùng.” Bối Bối trấn an tâm trạng lo lắng của hắn.

“Ừm...”

Buồn bã lên tiếng, Tiểu Ngoan lưu luyến không rời đưa mắt nhìn nàng đi ra ngoài.

...

Bối Bối đi tới đi lui ở khoảng sân dưới lầu, cách đó không xa, tai nàng nghe thấy tiếng hài tử đang chơi đùa, nàng theo hướng âm thanh truyền tới đi đến.

Chỉ thấy một đám trẻ nhỏ đang đuổi theo một quả túc cầu cũ nát, chơi vô cùng hăng say.

Đột nhiên, túc cầu bay thẳng về phía nàng, nàng vui vẻ vươn chân vững vàng đỡ được túc cầu, sau đó tiếp túc đá lên.

“Oa, cao quá a, Đại ca ca, người thật lợi hại!” Bọn nhỏ nhìn túc cầu đang từ trên không trung rơi xuống, hâm mộ nhìn Bối Bối.

Bối Bối nghe bọn họ không ngừng ca ngợi, nàng cười híp mắt nói: “Có muốn ... ta dạy các người chơi không?”

“Hay quá, chúng ta cũng muốn trở nên lợi hại giống đại ca.”

Bối Bối bước vào giữa, vững vàng đỡ được túc cầu, hô to với bọn nhỏ: “Vội mau lại đây, xem ai học nhanh nhất giỏi nhất.”

Nghe vậy, cả đám đều nóng lòng muốn thử cùng Bối Bối chơi túc cầu.

...

Tuy nhiên, không may thay, túc cầu nhanh chóng bị một hài tử mới tập chơi một đá bay vút lên mái hiên.

“A, bay lên rồi, làm sao bây giờ?” Cả đám nhỏ lộ ra vẻ ảo não, ánh mắt cầu cứu đồng loạt nhìn về phía Bối Bối.

Bối Bối quan sát túc cầu đang nằm trên mái hiên một chút, ánh mắt chuyển sang thân cây lớn gần đó, nàng hai mắt sáng lên: “A, các người ở đây chờ, ta lập tức đi lấy túc cầu về.”

Tiếp theo, nàng dưới ánh mắt chờ mong của đám hài tử..., xắn tay áo, dè dặt leo lên cây.

Bọn nhỏ hồi hộp nhìn nàng nhích lên từng bước, không nhìn được mở miệng hò hét: “Đại ca ca cố gắng lên, cố gắng lên...”

Thật vất vả, Bối Bối rốt cục đi đến được chỗ gần mái hiên nhất, nàng cẩn thận dịch chuyển từng bước nhỏ, vươn tay ra, càng ngày càng gần tấc cầu.

Đứng dưới tán cây, bọn nhỏ đều im lặng, nín thở nhìn nhất cử nhất động của Bối Bối.

Bối Bối cố gắng ổn định chân, vươn tay trườn dần người ra, cuối cùng, nàng với được tấc cầu!

Thở ra một hơi, nàng không nhìn được nhìn xuống bên dưới, vẻ mặt vô cùng tự hào: “Các người xem, ta lấy được rồi... Oa... Sao cao vậy!”

Lúc này, nàng rốt cục nhận ra chỗ mình đang đứng cao đến cỡ nào, chân nàng bắt đầu run run, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Trời...trời ơi, nàng khóc không ra nước mắt, cử động nhẹ một cái cũng không dám, nàng sợ độ cao!

Lúc này tập trung tinh thần trèo cây, một lòng muốn đóng vai anh hùng, bây giờ, chân nàng đã nhũn đến sắp không đứng vững.

Dưới tán cây, đám hài tử không hề biết Bối Bối đã sợ đến hai chân mềm nhũn, bọn họ chỉ nhìn chăm chăm vào tấc cầu ở trong tay nàng, vô cùng phấn khích, hướng nàng hô to: “Đại ca ca, mau xuống đi.”

Bối Bối khoe miệng co rút một chút, trong ánh mắt sùng bái của bọn trẻ, nàng khẽ cắn môi, khó khăn trườn người xuống.

Trong lòng không ngừng cầu nguyện, thượng đế, thánh thần, các người nhất định phải phù hộ ta...

Tuy nhiên, nàng vừa mới nhích được một bước, chân liền đạp phải một chỗ trơn nhẵn, cả người nàng mất thăng bằng rút xuống dưới.

“A...” Nàng thét chói tai.

“A...” Bọn nhỏ giật mình hoảng sợ.

“Cẩn thận!” Đột nhiên vang lên một tiếng nhắc nhở.

116. Q.2 - Chương 117: Người Thần Bí!

Trong lúc nàng tin chắc bản thân sẽ “Đầu rơi máu chảy”, thì loáng thoáng thấy một thân ảnh quen thuộc, cuốn theo một đám tro bụi màu đen bay vút đến.

Ngay sau đó, nàng liền cảm thấy thất lực mình được giữ chặt, tốc độ rơi xuống lập tức chậm lại.

Trong hỗn loạn, nàng ngẩng đầu nhìn, lập tức kinh ngạc trợn to hai mắt: “Tiểu... Tiểu Ngoan?”

Chỉ một lát sau, bọn họ đã bình an tiếp đất, Tiểu Ngoan vội vàng kiểm tra khắp người nàng: “Tiểu Bối ca ca, người có sao không?”

Bối Bối chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, nàng nhanh chóng sắp xếp lại ý nghĩ, sau đó một tay túm lấy Tiểu Ngoan đang cuống quýt xoay quanh mình giữ lại, ánh mắt yên lặng nhìn hân: “Tiểu Ngoan, người biết pháp thuật?”

“Đúng vậy, Tiểu Ngoan từ bé đã học cách bay tới bay lui đẹp mắt...Công phu, đúng, ca ca nói là công phu, ca ca còn nói nam tử hán nhất định phải có công phu, Tiểu Bối ca ca, vừa rồi sao người lại rút xuống, không bay a, Tiểu Bối ca ca cũng là nam tử hán mà.”

Tiểu Ngoan mở to cặp mắt ngây thơ nghi hoặc nhìn Bối Bối, thấy việc nàng không biết bay rất kỳ quái.

“Ha ha a... Bởi vì trước kia không ai dạy ta mà, Tiểu Ngoan, người dạy ta có được không?” Bối Bối nước miếng rùng rùng, sớm vút túc cầu sang một bên.

Có điều, đám nhỏ không hề quên việc túc cầu: “Đại ca ca, vị... ca ca cao lớn này là ai? Phép thuật thật là lời hại nha, Đại ca ca, chúng ta tiếp tục chơi túc cầu được không?”

Hỏi liền một hơi, đám nhỏ lại tập trung sự chú ý lên quả túc cầu, tất nhiên, đám nhỏ đối với phép thuật thấy rất bình thường, một lòng muốn tiếp tục chơi.

Đưa túc cầu cho đám tiểu hài tử, Bối Bối xoa xoa đầu chúng: “Ta không chơi nữa, ta theo Tiểu Ngoan đi học công phu.”

“Tiểu Ngoan, chúng ta đi thôi, người dạy ta học cái... bay tới bay lui đi.” Bối Bối vui vẻ đến gần như hoa tay múa chân, mặc kệ Tiểu Ngoan có đồng ý hay không, hưng phấn kéo tay hắn chạy đi.

Bị động để Bối Bối kéo theo, Tiểu Ngoan cũng rất vui sướng: “Tốt, Tiểu Bối ca ca muốn học cái gì Tiểu Ngoan đều dạy!”

Đi tới một khoảng trống thanh tĩnh, Bối Bối rất mong chờ đến khoa tay múa chân: “Tiểu Ngoan, mau dạy ta bay như thế nào.”

Tiểu Ngoan gõ gõ đầu, suy nghĩ một lát, sau đó nhăn nhó: “Tiểu Bối ca ca, trước khi học bay...phải học hít vào thở ra đã.”

Ngẩn người, Bối Bối cười híp mắt nói: “Không sao, không sao, chúng ta liền...trước học... Đúng rồi, phải gọi là thở nạp mới đúng.”

Trước kia đọc tiểu thuyết võ hiệp đều nói như vậy.

“A, đúng rồi, phải gọi như vậy, chúng ta bắt đầu luôn nha. Tiểu Bối ca ca, người trước hết...ngồi xuống giống ta.” Tiểu Ngoan vừa nói vừa ngồi xuống xếp bằng trên mặt đất, thắt lưng duỗi thật thẳng.

Bối Bối chiếu theo mà làm, sau đó mong chờ bước tiếp theo.

“Sau đó đưa khí từ chỗ này hít...” Tiểu Ngoan mỗi câu đều dùng ngón tay chân để chỉ vị trí, khiến Bối Bối cười khom cả dáng người xinh đẹp, nàng đoán Tiểu Ngoan không hiểu đâu là huyết vị nào, có điều vừa vặn, nàng cũng không biết.

Chuẩn bị xong tư thế, sau khi biết rõ cách làm, Bối Bối rất nghiêm túc bắt đầu học.

...

Tuy nhiên, sau một lúc thời gian từ từ trôi qua, nàng bắt đầu không ngừng kêu khổ: “Còn phải ngồi như thế này bao lâu, lưng ta mỏi rã ra rồi...”

“Không được nói chuyện nha.” Tiểu Ngoan rất nghiêm túc nhắc nhở nàng.

Bối Bối ngậm miệng, lại kiên trì được một lúc, ngay khi những bông tuyết trắng bắt đầu rơi xuống, nàng rốt cục không chịu nổi nữa, vừa buông lỏng, tư thế lập tức thay đổi.

“Không xong rồi, Tiểu Ngoan, ta không học nữa, mệt chết ta, xương sống và thắt lưng đều đau, sau này tiếp tục học nha.” Bối Bối đưa tay kéo duỗi đôi chân đã tê dại, uốn éo vặn vẹo xương sống, xương sườn.

“Ồ? Không học nữa à, sau này là lúc nào?” Tiểu Ngoan ngây thơ hỏi.

“Lúc ta vui vẻ.” Bối Bối kéo lê đôi chân, phui qua y phục, chỉ mong nhanh chóng trở về khách sạn ngủ một giấc thật ngon.

“Bây giờ tiểu Bối ca ca không vui vẻ sao?” Tiểu Ngoan có chút khản trương.

Đảo cặp mắt trắng dã, Bối Bối bất đắc dĩ quay đầu lại, kéo lấy ống tay áo của hắn lôi về phía trước: “Tiểu Ngoan, người thật lắm chuyện, chúng ta mau về thôi, trời sắp tối rồi.”

Vừa đi được vài bước, Bối Bối không cẩn thận lão đảo một chút, suýt thì ngã, may là Tiểu Ngoan ở phía sau kịp thời kéo lấy nàng.

“Tiểu Bối ca ca, người làm sao vậy?” Tiểu Ngoan lo lắng cuống quýt.

“Ta không sao.” Bối Bối nhanh chóng đứng vững vàng.

Tuy nhiên, vì nàng cử động quá mạnh, túi gấm từ trong người cũng rơi ra, hắc tinh ngọc bội trơn trượt ra ngoài, rơi xuống bên cạnh.

Bối Bối trở tay không kịp, kinh hô một tiếng lập tức nhặt ngọc bội lên: “Ai ya, ngọc bội của ta, đừng có vỡ.”

Phủi đi hạt tuyết dính trên ngọc bội, nàng rên rỉ thương tiếc một chút, lật trái lật phải, thì thào tự nói: “May quá không bị xây xước.”

Tiểu Ngoan mắt rưng rưng nhìn ngọc bội: “Tiểu Bối ca ca, khối ngọc bội này thật đẹp, nhìn như là trong suốt, nhưng lại hình như không phải.”

“Uh... Chúng ta mau trở về thôi, tuyết rơi nhiều hơn rồi.” Bối Bối quan sát sắc trời một chút, không hề quan tâm đến việc Tiểu Ngoan khen ngọc bội đẹp, một lòng chỉ mong mau mau chóng chóng trở về, nàng không muốn tiếp tục hóng gió ăn tuyết.

Mặt trăng lên cao qua ngọn tùng, chiếu rọi sáng tỏ những bông tuyết trắng trong, một thế giới hết sức tinh khiết.

Bối Bối cuộn mình trong ổ chăn, ngủ không hề yên giấc, trong mơ, nàng đột nhiên nói nhảm: “Cô Ngự Hàn thối, ta ghét người...”

Một bóng đen xoẹt qua bên ngoài cửa sổ, chỉ một lát sau, trong phòng ngủ của nàng, dần dần xuất hiện một luồng gió đen, nháy mắt một cái, trong gió lốc màu đen xuất hiện một thân ảnh thon dài.

Thân ảnh chuyển động, dưới ánh sáng mỏng manh của trăng chiếu qua khe cửa, bộ dáng như ẩn như hiện, nhìn không rõ lắm.

Trướng mạn bị nhẹ nhàng vén lên, bóng đen lẳng lặng đứng ở đầu giường, nhưng không có bất kì động tác gì.

Một lúc lâu sau, Bối Bối lật mình, đồng thời lại nói mơ một câu vô nghĩa: “Cô Ngự Hàn, không để ngọc bội cho người, ta ghét người...”

Thân hình bóng đen cứng đờ, nhưng vẫn không nhúc nhích chút nào.

Lại một lúc trôi qua, bóng đen từ từ vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt Bối Bối.

Bối Bối theo bản năng đưa tay gạt thứ đang nhiễu loạn trên mặt mình, lật người một cái, tiếp tục ngủ.

Trên người bóng đen bật ra một tiếng cười khúc khích, hẩn nghiêng người dựa sát vào bên tai Bối Bối, thăm thì: “Ngủ ngon.”

Ngay sau đó, bóng đen lại từ từ biến mất như khi đến, trong phòng, không còn một dấu vết.

117. Q.2 - Chương 118: Thâu Hoan!

Mặt trăng lên cao giữa trời, lại từ từ chuyển động.

Trong rừng cây tối âm u, hai bóng đen đồng thời rơi xuống.

“Đại ca, ta có tin tức của hắc linh châu, không, phải là nơi rơi xuống của hắc tinh ngọc bội.” Một người trong đó nói.

“Ở chỗ nào? Mau dẫn ta đi tìm.” Một người khác lộ vẻ rất vội vàng.

“... Ta vẫn chưa xác định được vị trí cụ thể, xin đại ca... cho ta thêm thời gian.”

“Vậy người mau lên một chút, ta vừa được biết Vương của Xích Diễm Quốc – Cô Ngự Hàn đã xuất cung, chúng ta hành sự phải chú ý kín đáo, không nên chuốc lấy phiền phức không cần thiết.”

“Uh, ta biết rồi.”

“Tốt lắm, người trở về đi, đừng để có người phát hiện ra vô nguy trang của mình, mảnh đất này là biên giới giữa hai nước, người nơi nào cũng có, đừng để ai nhận ra.”

“Được. Ta sẽ cẩn thận.”

Cùng lúc ấy, Bối Bối ở trong ổ chăn ấm áp, ngủ không biết trời đâu đất đâu.

Đột nhiên, trâm cài tóc bên gối của nàng loáng thoáng phát ra hồng quang, chỉ một lát thì biến mất, sau đó lại lóe ra lần nữa, rồi càng ngày càng sáng, đến mức vô cùng chói mắt, giống như đang dự báo cái gì.

Nhưng vẫn không hề đánh thức Bối Bối khỏi giấc mộng ngọt ngào, mí mắt nàng giật giật, theo bản năng xoay mặt sang hướng khác, không cho hồng quang tiếp tục quấy rầy nàng.

Tuy nhiên, cây trâm vẫn lóe sáng, tựa như không có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Qua một lúc lâu, cây trâm bỗng nhiên di động, bay lượn du đưa ở trên đầu giường.

Ngay lúc đó, bên trong căn phòng tối đen từ từ hiện ra một luồng ánh sáng hồng rực, khuôn mặt tuần mi tà mị của Cô Ngự Hàn được chiếu rọi rõ ràng.

Hắn bước ra khỏi vùng sáng, rón rén đi tới bên giường, đưa tay vén trướng mạn lên, cầm lấy cây trâm đang dao động, ánh sáng trên cây trâm chậm rãi mờ dần, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn vừa mang theo giận dữ vừa mang theo nhớ nhung vô hạn, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nàng, hắn đưa tay, ngón tay chậm rãi lướt qua hai má mềm mại, dịu dàng lần dọc theo bờ mi.

“Ta rốt cục tìm được người, bảo bối không ngoan này.”

Bối Bối đang ngủ cảm thấy một luồng nhiệt độ quen thuộc đang di chuyển trên mặt mình, nàng nghiêng mặt theo nguồn nhiệt, đuổi theo tay hắn, khóe miệng hơi cong lên.

Nhìn nàng ngủ đáng yêu như còn mèo nhỏ, hắn cười như không cười trách mắng: “Tiểu tử này, thật sự là không có một chút cảnh giác, một nam nhân chạm vào, người cũng không hay biết.”

Trong miệng thì trách cứ, nhưng nơi đáy mắt lại tràn ngập dễ dàng, đau xót, thương yêu sau bao ngày xa cách.

Hắn rút tay về, bỗng Bối Bối nhíu mi, trong mơ kháng nghị kêu gọi: “Cô Ngự Hàn...”

Nghe tiếng nàng gọi hắn trong vô thức, khuôn mặt lại tiếp tục chuyển động áp vào lòng bàn tay hắn, hắn không nhịn được bật cười, vừa yêu vừa giận: “Người còn biết phải nhớ ta!”

Như là trả lời hắn, nàng thỏa mãn cọ cọ vào bàn tay ấm áp, ngủ ngon lành không hề có một chút dấu hiệu cho thấy đã tỉnh lại.

Suy nghĩ một lát, hắn đột nhiên lại không vui mím chặt môi, hắn bao đêm không ngủ không ngừng tìm kiếm nàng, thế mà nàng lại trốn ở chỗ này ngủ ngon lành, thực sự là... khiến cho người ta nổi giận !

Con người đen xẹt qua một tia tà ác, hắn cúi người, bạc môi nhẹ nhàng phủ lên đôi môi mềm mại đang khẽ nhếch lên kia, vươn đầu lưỡi liếm liếm, sau đó tiến vào trong, triền miên dây dưa.

“Ừm...” Bối Bối kháng nghị hơi chuyển đầu, rất nhanh nhưng không hề giây dụa.

Nàng cảm giác mình đang ở trong một giấc mơ rất đẹp, trong mộng, nàng thấy bản thân đang đứng giữa sương mù, mà Cô Ngự Hàn lại đứng đối diện nàng, mỉm cười đi về phía nàng, sau đó, mạnh mẽ nâng người nàng lên, hôn lên môi nàng.

Cảm xúc tuyệt đẹp khiến nàng nhắm mắt lại, để mặc cho hơi thở cuồng dã của hắn cắn nuốt, nàng thích nụ hôn của hắn, thích bờ môi của hắn, thích mùi vị của hắn.

Tất cả thuộc về hắn, mặc dù ở trong mộng, thế nhưng làm nàng cảm thấy yên tâm.

Cô Ngự Hàn vừa lòng với vẻ ngoan ngoãn của nàng, con người đen nóng cháy mà phát sáng, hấn nhanh chóng cởi giày, chui vào chăn bông, một tay chống đầu giường, thân thể anh tuần nửa đè lên nàng, hôn càng thêm sâu.

“Ừm... Hàn...” Bối Bối lưu luyến hôn lại hấn, ở trong mộng...

Thấy nàng không hề có dấu hiệu tỉnh giấc, mức độ phối hợp lại vô cùng cao, hấn tà tà cười một tiếng, ngón tay bắn ra, một đạo hồng quang từ từ tiến vào thân thể hấn.

“Tiểu Bối Bối, chúng ta vào trong giấc mộng nhiệt liệt gặp gỡ nha.” Hấn khàn khàn than thở, tế bào khắp người vì tiếp xúc với thân thể mềm mại của nàng mà khô nóng vô cùng.

Chuyển tay đến bên hông nàng, hấn thuần thực kéo ra đai lưng, chỉ vài động tác, đã lột sạch đến không còn một mảnh, khiến khắp chỗ trên làn da non mềm đều được hưởng thụ sự vuốt ve của lòng bàn tay hấn.

Trong mộng, nàng cảm thấy hơi thở của mình càng ngày càng đứt đoạn, hỗn hển, trong cơ thể cảm thấy trống rỗng, nàng càng thêm dựa sát vào hấn, tìm kiếm an ủi.

“Hàn, ta nóng quá, giúp ta...”

“Ngoan, nhẫn nại một chút, ta sẽ thỏa mãn ngươi.” Hấn cắn lỗ tai nàng, bạc môi trượt dọc theo cổ, gặm cắn da thịt non mềm.

“Tiểu Bối Bối, ta đã nhớ nhung suốt vài ngày, đêm nay, ngươi ngoan ngoãn để ta ăn no, thỏa mãn khát vọng tích lũy lâu nay”. Tiếng nói tà mị của hấn mơ hồ vang lên trong căn phòng ấm áp của nàng, làm cho nàng run rẩy, nhưng càng thêm nhiệt tình đáp lại hấn.

...

Lúc hai người đều nóng hừng hực đến sắp bùng cháy, thất lưng hấn hạ xuống, tiến vào trong cơ thể nàng, cùng nàng kết hợp cả tinh thần lẫn thể xác.

Đêm dài *****, không phân rõ đâu là mộng, đâu là hiện thực, nàng vô cùng hợp tác, mềm mại nằm trong ngực của hấn, thở dốc liên tục.

Bối Bối cảm thấy mình đang nằm mơ một giấc mơ rất xấu hổ, trong mộng, nàng cùng Cô Ngự Hàn một lần lại một lần triển miên lưu luyến, nàng lại... rất phóng đảng mà xin hấn thỏa mãn nhu cầu của bản thân....

Hix, nghĩ đến giấc mộng kia, nàng liền thẹn đến không muốn mở mắt tỉnh lại.

Ngượng chết người, nàng chưa bao giờ biết trong lòng mình hóa ra lại khát vọng kết hợp với hấn như vậy, nếu như để hấn biết, nhất định sẽ đắc ý chết mất.

Nàng kéo chăn trùm lên mặt, khuôn mặt vì ngủ cộng thêm xấu hổ cùng cực mà càng đỏ bừng.

Cô Ngự Hàn nghiêng người nằm, con người đen mang theo ý cười nhìn nàng lại trốn vào ổ chăn, khóe môi cong lên không một tiếng động.

Xem ra tiểu nữ nhân mơ mơ hồ hồ này vẫn chưa phát hiện ra hấn nằm cạnh nàng. Không biết để nàng mở mắt thấy bản tôn ngay trước mặt, mà không phải ở trong giấc mộng của nàng, thì nàng sẽ có vẻ mặt gì ?

Hấn cố ý không lên tiếng, để nàng từ từ phát hiện nơi nàng vẫn hay lủi vào, lại là ngực hấn, cái nàng luôn thích xem như đại âm lô, ôm vào lòng không chịu buông ra!

118. Q.2 - Chương 119: Ngả Bài!

Không có ý định lên tiếng, bạc môi của hấn cong lên đọng thành một nụ cười, chờ nàng phát hiện ra chỗ khác thường.

Bối Bối trốn trong ổ chăn, vô cùng hoảng sợ vì thấy y phục trên người mình... tự nhiên biến mất !

Quần áo của nàng đâu rồi ? Tại sao lại có thể như vậy ? Lúc ngủ rõ ràng nàng có mặc y phục ! Chẳng nhẽ đêm qua nàng mộng du, tự cởi quần áo của mình ?

Đôi mắt hạnh to tròn mở lớn, nàng đột nhiên cảm thấy... không đúng ! Ổ chặn bình thường không có Cô Ngự Hàn sẽ không ấm như vậy!

Nàng lập tức kéo chăn, vừa hé mắt ra, trước mặt đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt tuần tú to đùng, mang theo nụ cười gian tà mà nàng quen thuộc nhất !

“A... Cô Ngự Hàn ? Người người người... Tại sao người lại ở đây?” Bối Bối giật mình kinh hãi nói lắp bắp, sao lại có thể như vậy ? Thế nào vừa tỉnh giấc, hắn dĩ nhiên lại ngủ bên cạnh nàng, càng kinh khủng hơn là, trên người hắn cũng không mặc quần áo !

Chẳng lẽ là tối hôm qua bọn họ...Không phải đang ở trong mộng?

Cô Ngự Hàn đưa tay, vỗ mạnh lên chiếc mông mềm mại của nàng, cảm giác đau đớn lập tức khiến nàng thốt lên: “Đau quá!”

Hắn đánh rất mạnh, nàng méo máo xoa xoa cái mông đáng thương.

Con mắt anh tuấn đầy ám muội, hắn cười gian ác: “Nếu ta không ở đây, vậy tối qua ai thỏa mãn người ?”

“A, người người người... Chúng ta, chúng ta tối hôm qua... Thật sự...” Bối Bối nói lắp đến gần như sắp cắn vào đầu lưỡi của mình.

Khuôn mặt tuần tú của hắn đổi sắc, không để ý đến sự kinh ngạc của nàng, bắt đầu thu thập tính sổ, giọng nói của hắn đột nhiên thay đổi, trở nên nguy hiểm: “Tiểu Bối Bối, người nói xem, cầm lệnh bài ta tặng để chơi trò mất tích thế này, ta phải xử lý người thế nào đây ? Là ba ngày không xuống giường được, hay năm ngày, hoặc bảy ngày...”

Bối Bối càng nghe càng ù ù cạc cạc, nàng phải cố gắng mới lấy lại được khả năng suy nghĩ của mình, đưa tay bịt miệng hắn lại: “Khoan!”

Vừa tức vừa giận trợn mắt nhìn hắn, bao ảm ức tủi thân từ lúc rời cung tới giờ theo cơn giận dữ trút ra, mặt nàng căng cứng: “Cô Ngự Hàn, người dựa vào cái gì mà đến đây đòi trừng phạt ta ? Dựa vào cái gì mà lại ngủ ở trên giường của ta ? Càng dựa vào cái gì... Chiếm tiện nghi của ta ? Cho người hay, người đã không còn tư cách!”

“Ta đã cắt đứt với người, cũng không muốn gặp lại người nữa!” Nàng xoay đầu sang một bên, giẫy dụa rời khỏi ổ chăn, lại bị hắn mạnh mẽ đè lại.

Hắn nghiêng người ôm lấy nàng, không cho nàng tiếp tục lộn xộn, mày kiếm cau lại, con ngươi đen mơ hồ bốc lên ngọn lửa giận dữ, giọng nói cũng tràn ngập mùi thuốc súng: “Người đang nói gì? Cắt đứt? Người nhắc lại lần nữa xem, thử nhìn xem ta có cái tư cách kia trừng phạt người hay không? Mau nói!”

Bối Bối nuốt nuốt nước miếng, có chút khuất phục, nàng sợ hắn ở trước mặt mình tức giận, bộ dáng âm trầm lạnh lẽo, khiến khí thế của nàng lập tức biến mất.

“Nói... Nói thì nói, chẳng lẽ ta sợ người sao ? ta nhất định phải cắt đứt...Ừm...” Vẫn chưa nói xong, môi của nàng đã bị hắn thô bạo chặn lại, hắn mang theo tức giận gặm cắn đôi môi non mềm của nàng đến phát đau.

Hôn mãi đến khi nàng thiếu dưỡng khí sắp không thở nổi, hắn mới từ từ buông ra, ánh mắt áp sát vào nàng, nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng giống như tức giận lại giống như oán trách: “Người là con rùa nhỏ, có việc gì không thể chờ đến lúc ta về cung nói với ta sao ? Dĩ nhiên... Chỉ dặn lại Anh Nhi một câu khiến ta vô cùng tức giận, sau đó chạy trốn mất tăm mất tích, bắt ta kéo lê thân thể mệt mỏi đi khắp nơi tìm người, người nói xem, mình còn có lương tâm hay không ?”

“Ai bắt người tìm, ta ước gì mình không bao giờ gặp lại người!” Bối Bối cứng rắn phản bác, nàng khó khăn lắm mới có thể thuyết phục bản thân không quay đầu lại, không cần... gặp hắn nữa, tại sao hắn lại chạy tới đây... quấy rối cuộc sống tự do của nàng.

“Người... Người nữ nhân này, tức chết ta !” Cô Ngự Hàn xoay người sang một bên, âm thầm nuốt hận.

Thấy thế, Bối Bối càng giận dữ, ôm lấy chân ngồi dậy: “Muốn phát giận thì hồi vương cung của người mà phát, đem tính tình Đại Vương của mình phát cho hết đi!”

Cái gì chứ, đã không xin lỗi còn mắng nàng, mỗi lần tìm được nàng, nếu không phải là đe dọa, thì cũng là tức giận hoặc trừng phạt, cút đi, nàng thiếu hấn cũng không chết !

Con người đen của Cô Ngự Hàn nheo lại, không bỏ qua khóe mắt đang đỏ lên của nàng, con mắt rưng rưng lệ mang theo âm ức, trong lòng hấn bỗng chốc mềm nhũn.

Thở dài một tiếng, hấn ngồi dậy, ôm cả người nàng vào lòng, vòng tay siết thật chặt: “Hãy nghe ta nói, ta biết người ở trong cung chịu nhiều oan ức, nhưng là...Người cũng không thể không nói tiếng nào đã bỏ đi được, người có biết sau khi về cung không thấy người ta có bao nhiêu lo lắng ?”

“Người nói dối, thực ra là người trốn tránh không muốn gặp ta, người cho rằng ta đẩy muối muối của người xuống hồ, còn quát ta, khiến tất cả mọi người đều theo người ức hiếp ta, ta thiếu nợ các người sao ? Tại sao ta lại phải ở nơi vương cung đáng hận kia, ta chán ghét vương cung của người, chán ghét phải sống ở đó, chán ghét người không hỏi ý kiến ta, ép buộc ta làm cái vương hậu quý quái gì, ai muốn gả cho người? Ta không muốn cũng không cần, ta không thích vương cung, tại sao không thể rời đi!” Bối Bối chan chất hét lại hấn, đôi mắt cũng không chịu thua kém long lanh nước.

Nàng rất giận, thấy bản thân bị oan khuất đến bốc hỏa, nếu không phải hấn không muốn gặp nàng, nàng sẽ không ghen oan ức mà bỏ đi.

“Đều tại người, đều tại người... Ô ô ô... Đều tại người, khiến ta không vui, khiến ta khổ sở, ta ghét người, ô ô ô...” Nghĩ đến cuối, nàng trút hết lên người hấn, dùng tay đâm vào ngực hấn, mong có thể mang toàn bộ nỗi lòng của mình trút sang cho hấn.

Cô Ngự Hàn lẳng lặng để cho nàng trút giận, nhìn nàng rơi lệ, từng hạt từng hạt rơi vào trong lòng hấn, thật nặng nề...

Tiểu bảo bối quật cường của hấn, khóc...

Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, để nàng ở trong lòng mình khóc cho thỏa, kéo chặt chần, quấn lấy hai người chặt chẽ nằm cùng nhau, tinh tế cảm nhận sự yếu ớt của nàng, hấn không lên tiếng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, giúp nàng dễ hô hấp.

Không biết khóc bao lâu, tiếng khóc của nàng dần dần chuyển thành nức nở, cả vai run run.

“Tiểu Bối Bối, ta rất xin lỗi vì lúc xảy ra chuyện đã rống giận với người, lúc ấy ta quá lo lắng, chân Huyền Trữ... Là do lúc nhỏ ta tu pháp không cẩn thận làm bị thương, việc đó vẫn khiến ta ân hận khôn nguôi, khi ta nhìn thấy muối ấy rơi xuống hồ, ta không cách nào áp chế cơn sợ hãi chuyện xưa lặp lại, ta sợ muối ấy một lần nữa lại phải nằm liệt trên giường nhiều năm...”

Yết hầu co rút lại một cái, thanh âm của hấn có chút chua chát: “Chân của muối ấy là do ta đã thương, suốt ba năm không thể di động, chỉ có thể nhờ người khác khiêng đi khắp nơi, khi đó muối ấy ngày nào cũng khóc, nhưng lại không hề oán trách kẻ gây nên là ta một câu, ta thân là vương, nhưng lại không thể vì muối muối của mình làm gì, điều này làm cho ta cảm thấy xấu hổ, cuối cùng, ta tìm được Thiên Sơn được tiên, dựa theo yêu cầu của Thiên Sơn được tiên, ta phải ba quỳ chín lạy đi lên Thiên Sơn, hấn mới bằng lòng cứu Huyền Trữ, vì đền bù lỗi của ta, ta... quỳ đi lên...”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của hấn cứng lại khàn khàn.

119. Q.2 - Chương 120: Ta Giúp Người Mặc Quần Áo!

Bối Bối tròn to đôi mắt dầm lệ, tức giận thốt lên: “Cái tên được gì gì tiên kia tại sao lại có thể quá đáng như vậy, thừa dịp nước đục thả câu ép người quỳ xuống, thật là không biết tốt xấu!”

Nghĩ đến hần từng bị người khác bắt quỳ xuống, trong lòng nàng dâng lên một cổ lửa giận bùng bùng, dám bảo nam nhân của nàng quỳ xuống, nàng hận cái tên quý được tiên gì gì đó, đừng để nàng có cơ hội gặp hần, nếu không... Hừ hừ!

Thấy vẻ mặt kích động của nàng, Cô Ngự Hàn thỏa mãn đắc ý cười: “Tiểu Bối Bối, người đang thay ta ôm đồm lo lắng chuyện bất công trong thiên hạ sao?”

“Ai... Ai vì người ôm đồm lo lắng chuyện bất công trong thiên hạ, bắt quá ta chỉ đang luận sự, là luận sự người có hiểu không, tục ngữ nói... Tục ngữ nói dưới gối nam nhi có hoàng kim, có thể giết chứ không thể làm nhục!” Bối Bối mạnh miệng phủ nhận tới cùng, tầm mắt di chuyển đến chỗ khác không dám nhìn hần, cho rằng như vậy hần sẽ không phát hiện ra nàng đang vì hần phải khuất phục mà đau lòng.

Lại không hề biết, mình giấu đầu hở đuôi, biểu hiện của nàng khiến hần như mở cờ trong bụng, hần dùng sức ôm chặt nàng một chút, cũng không vạch trần sự che giấu của nàng, dù sao hần cũng biết nàng đang thay hần cảm giận bất bình!

“Tiểu Bối Bối, ta đã biết việc này là Huyền Trữ cùng đám phi tử một tay bày ra, qua đây hôn một cái nào, Tiểu Bối Bối của ta phải chịu oan ức rồi”. Hần yêu thương hôn một cái lên má nàng, càng ôm nàng chặt hơn, hy vọng như vậy có thể khiến nàng quên đi những oan khuất đã phải chịu trong vương cung.

Bối Bối liếc mắt trừng hần, nhớ lại việc mình ở trong vương cung bị lạnh nhạt, đôi mắt nàng trở nên ảm đạm, có chút tự giễu: “Nguyên lai là biết sự thật rồi mới đến tìm ta”.

Đỡ nàng lên, hần nghiêm túc nhìn vào mắt nàng: “Tiểu Bối Bối, không được hoài nghi sự tin tưởng của ta dành cho người, kỳ thật sau khi ta cứu Huyền Trữ ra khỏi hồ, ta đã cảm thấy có chỗ kỳ quặc, bởi vì... Người nói người không biết, chỉ cần một câu đó, khiến ta hoài nghi mọi chuyện, có điều lúc ấy cứu Huyền Trữ là việc cấp bách, cho nên ta không thể phân thân giúp người chống đỡ tất cả, ta thật xin lỗi.”

Cuối cùng, ánh mắt của hần tràn ngập áy náy và yêu thương.

Lời của hần, khiến nàng vừa mừng vừa sợ: “Lúc đó người tin tưởng ta thật sự không biết?”

Điểm điểm nhẹ lên cái mũi xinh đẹp của nàng, con người đen của hần tràn ngập tín nhiệm, nửa nghiêm chỉnh nửa như bốn cột nói: “Đương nhiên, Tiểu Bối Bối của ta là loại người gì a, nàng chính là một nữ hào kiệt không thua kém đáng mảy râu, dám làm dám chịu, không làm không sợ”.

Sau đó, ngón tay hần dịu dàng lướt qua hàng mi thanh tú của nàng, tiếng nói trở nên trầm thấp mà từ tính: “Nếu như Tiểu Bối Bối của ta thật sự sắp tâm muốn đẩy người xuống nước, sẽ chỉ ở bên cạnh cười trộm, chứ không mờ mịt đứng cạnh, yếu ớt hết như một con búp bê bằng gốm, nhìn vào khiến cho người ta đau lòng.”

“Cho nên, ngay từ lúc đó, ta cũng biết Tiểu Bối Bối của ta vô tội”. Hần nhẹ nhàng vờn qua cái trán của nàng.

Bối Bối đã chấn động đến không biết phải làm sao, nói vậy, là nàng đã hiểu lầm hần?

“Nhưng mà, người trốn ở tấm cung của Huyền Trữ không chịu gặp ta”. Nàng vô cùng để ý việc này.

Lắc đầu thở dài, hần nhìn xuống xúc động muốn nhe răng trợn mắt, nguyên lai nàng không hề tập trung nghe hần giải thích mà !

“Tiểu Bối Bối, ta không phải đã nói thân thể của ta rất mệt mỏi sao? Lúc ấy ta đang hôn mê ở Giếng Trời, lệnh Thương Tuyệt Lệ về trước mang Huyền Trữ hỏi cung để ngự y kiểm tra, cho nên khi người đi tìm, TA, KHÔNG, Ở, ĐÓ!”. Hần nhấn mạnh sự vô tội của bản thân, cho dù có tức giận đến thế nào, hần cũng không bao giờ có thể để nàng ở giữa cảnh bốn bề đều là địch mà không quan tâm.

Hần có thể nhẫn tâm với bất kỳ kẻ nào, nhưng duy nhất có nàng chịu uất ức là hần không có biện pháp, chỉ nghĩ muốn vì nàng mà chống lên một mảnh trời, để nàng dưới sự bảo vệ của hần tùy ý tiêu dao.

Sự kiên trì của Bối Bối bắt đầu dao động, nàng nhớ lại lúc ấy, đúng là Thương Tuyệt Lệ có nói hần còn chưa trở về, chỉ là lúc đó trong lòng nàng đang rất khổ sở, đem ý tứ trong câu nói kia bẻ cong, như vậy, là nàng hiểu lầm hần .

Có điều, cho dù là như vậy, nàng cũng không hối hận vì đã rời khỏi vương cung.

Thấy nàng trầm mặc không lên tiếng, hắn biết nàng đã chấp nhận sự giải thích của hắn.

“Tiểu Bối Bối, nếu hiểu lầm của chúng ta đã được làm rõ, vậy bây giờ hồi cung có được không, bên ngoài trời giá rét lạnh lẽo, ngủ cũng không thoải mái.” Hắn để cảm gác lên hõm vai của nàng, bắt đầu kế hoạch mang nàng trở về.

Bối Bối đưa tay đẩy ra, bĩu môi: “Ta sẽ không trở về với ngươi, có về ngươi về một mình đi”.

Mi tâm nhăn lại, hắn khó hiểu: “Tại sao? Ở vương cung không tốt à? Lúc nào cũng có người phục vụ cuộc sống hằng ngày của ngươi, không cần phải vất vả như ở bên ngoài, chuyện gì cũng phải tự mình làm, ngươi nhìn mình xem, mới ra cung có mấy ngày, lòng bàn tay đã trở nên thô ráp, thân thể cũng gầy như vậy”.

Hắn lật qua lật lại đôi tay mềm mại của nàng, thương tiếc xoa nhẹ lên những vết sần bên trong lòng bàn tay.

Rút tay về, nàng hơi mím môi, nghĩ một đằng nhưng nói một nẻo: “Ta thích lao lực không được sao!”

Kỳ thật, mỗi khi muốn tắm rửa hoặc là muốn giặt quần áo, nàng liền đặc biệt tưởng niệm vương cung, nàng cũng là người trần mắt thịt, đương nhiên cũng ham thích cuộc sống an nhàn, nhưng là, nếu muốn nàng dùng tự do cùng tôn nghiêm để trao đổi, thì nàng thà rằng không cần.

“Tiểu Bối Bối, hôn sự của chúng ta còn cần ngươi trở về để bàn bạc nên làm cái gì bây giờ a, ngươi chẳng lẽ không hy vọng mình có một hôn lễ như mong muốn sao?” Hắn một lần nữa nắm tay nàng, con ngươi đen đầy nhu tình mê hoặc nàng.

Nói đến đề tài này, Bối Bối lập tức giống như con nhím nhảy dựng lên, nàng bực bội cầm lấy y phục, sửa sang lại muốn mặc vào, lại bị bàn tay to của hắn cướp mất, hắn từ phía sau lưng hôn lên cổ nàng.

“Nương tử, vi phu tới giúp ngươi mặc.”

“Không cần, đưa đây.” Bối Bối vừa then thùng lại vừa lúng túng, muốn đưa tay giặt lại y phục, rồi lại sợ cảnh xuân trước ngực lộ ra ngoài, chỉ có thể quăn quắt trở mắt nhìn hắn đứng đưa bộ quần áo ở trên à âm thầm cắn răng.

Lắc đầu, hắn cong lên khoe môi tà mị: “Ngươi là nương tử của ta, ta sao có thể không phục vụ nương tử đây ? Mau lại đây, một là để cho ta giúp ngươi mặc quần áo, hoặc là...Ngươi ưa thích để thân thể trần như vậy cùng nói chuyện phiếm với ta, ta cũng không phản đối đâu, có điều ta không thể cam đoan sẽ không bỏ nhào về phía ngươi”.

“Ngươi... Mau giúp ta mặc!” Mặt của nàng hồng rực đến tận cổ, không muốn đầu hàng, rồi lại bất đắc dĩ.

“Vậy mời nương tử trước hết... hãy dang hai tay ra, ta mới có thể luồn y phục vào a.” Hắn híp mắt cười xấu xa, rất thích nhìn thấy vẻ mặt vừa then lại vừa quăn của nàng, rồi vẻ mặt hết cách, quát cường mang theo hờn dỗi, tất cả đều khiến hắn rục rịch, không nhận được ý nghĩ muốn làm chuyện xấu với nàng.

Bối Bối xấu hổ trở mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn đang liên tục nở nụ cười gian trá, hít sâu một hơi, mới từ từ... dang tay ra.

Ngay lập tức, con ngươi đen của hắn tối sầm lại, xuyên qua không khí nhiệt độ nóng bỏng truyền đến làn da nàng.

120. Q.2 - Chương 121: Ghen!

“Cô Ngự Hàn, ngươi nhanh tay nhanh chân lên một chút... Này, tay ngươi đặt ở đâu vậy, không được tranh thủ... Ngủ ngốc, không phải buộc thế này, a, ngươi nhẹ tay một chút, muốn thất chết ta à...”

Bên trong gian phòng, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh vừa giận vừa then của Bối Bối.

Cô Ngự Hàn tay chân luống cuống mặc quần áo cho nàng, cảm thấy...những bộ y phục này thoát nhìn rất đơn giản, tại sao lúc mặc vào lại phức tạp như vậy a, nhất là cái yếm mùa đông của nàng, rất nhiều dây dợ, cuốn vào khiến tay hấn cũng trở nên vụng về.

Tại sao lúc cởi ra chỉ cần giật một cái là được, vậy mà mặc vào lại phức tạp thế ?

“Tiểu Bối Bối, cái yếm này hình như có rất nhiều dây vòng tới vòng lui nha, ta nhớ lúc thoát kéo một cái nút thắt là được rồi mà”. Hấn có hơi bị đả kích, nhìn ngón tay mình đang bị mấy cái dây quần lấy mà cau mày.

Bối Bối mặt đỏ bừng bừng, nghiêng đầu liếc mắt nhìn hấn, đưa tay muốn giật lấy dây lưng khỏi tay hấn, nhưng hấn lại không chịu.

Gian trá hôn hôn lên vành tai nàng, hấn cười híp mắt nói: “Mặc dù cái dây lưng này thoát nhìn rất phiền phức, nhưng ta vẫn muốn kiên trì giúp người mặc vào, sau đó... tự tay cởi ra”.

“Câm miệng!” Bối Bối vô cùng buồn bực.

Thân thể so với người ta thấp, sức lực so với người ta ít, chỉ có thể để mặc hấn xâu xé.

Lúng túng chỉ chỉ vào sợi dây, nàng ề a trả lời vấn đề của hấn: “Mấy cái dây này đi vòng ra sau lưng có tác dụng nâng lên...khụ...khụ...cái kia, chỉ cần cuộn quanh rồi thắt lại là được, cho nên khi thoát chỉ cần kéo cái nút, dây lưng sẽ rất dễ tuột...ra.”

“A, ta hiểu rồi, thảo nào mỗi lần thoát ra đều rất dễ dàng, hóa ra là do quá trình mặc vào à.” Hấn làm ra vẻ bỗng nhiên hiểu ra, nhưng khóe miệng rõ ràng lại đang cười xấu xa.

“Người không nói gì cũng không ai bảo người là câm điếc.” Bối Bối mặt đã hồng rực như Quan Trường, tên nam nhân này có thể không cần mỗi lần mở miệng đều “Thoát thoát thoát...” thế chứ!

Chật vật giúp nàng mặc xong y phục, sau đó hấn cũng lưu loát mặc quần áo của mình vào.

Thoáng quan sát y phục trên người nàng, hấn không hài lòng cau mày: “Ta vẫn thích nhìn người mặc nữ trang tự nhiên, phóng khoáng, làn váy bay bay, cả người phong tình”

“Vô cùng quyến rũ.”

Câu cuối cùng, hấn cố ý dán sát vào lỗ tai nàng nói.

“Ta thích mặc nam trang, người không thích thì đừng nhìn.” Bối Bối hất đầu thách thức, sau đó xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Hấn kéo nàng: “Người muốn đi đâu?”

“Ta phải mau đi xem Tiểu Ngoan tỉnh dậy chưa.” Bối Bối thoải mái trả lời, tay giật giật muốn rút ra khỏi tay hấn.

Nghe thấy cái tên xa lạ, khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn căng cứng, tiếng nói trầm xuống: “Tiểu Ngoan? Hấn là ai vậy?”

Theo bản năng, hấn cũng biết người kia là nam!

Thấy khuôn mặt hấn đột nhiên sa sầm, Bối Bối đảo đảo con ngươi, tinh quang giảo hoạt xẹt qua đáy mắt, nàng cười đến ngọt ngào như mật trả lời hấn: “Tiểu Ngoan... Chính là người bạn...nam...tốt nhất của ta.”

“Bạn nam?” Cô Ngự Hàn khuôn mặt dần dần trở nên ghen tức, tiếng nói chuyển sang đổ kỵ.

Mắt phượng hẹp dài co lại, dán chặt vào khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của nàng, tay hấn càng túm chặt hơn, lời nói gần như là rít qua bờ môi: “Không được đi gặp hấn!”

Nhìn vẻ mặt rõ ràng là đang ghen tức của hấn, Bối Bối cố nén sự vui sướng âm ỉ trong lòng, hóa ra hấn cũng biết ghen nha, xem ra ghen tuông không phải là độc quyền của nữ nhân mà, nam nhân... Cho dù là vương giả hay người bình thường, đều thích ăn dấm chua a!

Giả vờ khó xử cau lại đôi mi thanh tú, nàng chậm rãi nói: “Nhưng mà...Tiểu Ngoan ngủ dậy không thấy ta, hẳn sẽ sợ hãi.”

Nói vậy, chắc hẳn phải hiểu Tiểu Ngoan không như người thường nha, ngoài trẻ con...khi rời giường không thấy người lớn sẽ hoảng sợ, hẳn sẽ không có lứa tuổi khác còn ỷ lại nhiều như vậy.

“Sợ hãi? Đường đường là nam tử hán mà lại kêu sợ, nam nhân như thế không đáng là bằng hữu của người, chúng ta không cần quan tâm tới hẳn.” Cô Ngự Hàn không chút đắn đo liền gạt bỏ.

Bối Bối nhất thời sững sờ, nàng cũng không còn cách nào nhịn nụ cười đắc ý nở trên môi, hóa ra một nam nhân bình thường luôn khôn khéo giảo hoạt khi ghen cũng sẽ trở nên rất ngốc, nàng đã nói rõ ràng như vậy, hẳn nghe còn không hiểu.

Vỗ vờ bờ vai của hắn, vẻ mặt nàng gian trá nhìn hắn: “Cô Ngự Hàn, người không phải là đang ghen với Tiểu Ngoan chứ?”

“Không có”

Cô Ngự Hàn gần như là ngay lập tức phủ nhận, bờ môi hoàn mỹ hơi mất tự nhiên run nhẹ, cái chuyện...chỉ có đàn bà mới làm này, hẳn đường đường là xà vương sao có thể như vậy.

“Tiểu Bối Bối, vương giả lại anh tuấn tiêu sái như ta đây, sao lại phải ghen với ai.” Hắn ngông cuồng tự cao tự đại hừ nhẹ, muốn nhấn mạnh rằng bản thân không hề ghen tuông.

Trong lúc Bối Bối định mở miệng nôn thóc nỏ tháo, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, cùng tiếng gọi ngây thơ.

“Tiểu Bối ca ca, Tiểu Bối ca ca, người dậy chưa? Tiểu Bối ca ca...” Tiểu Ngoan ở ngoài đập cửa rất sốt ruột.

Cô Ngự Hàn mày rậm nhăn lại, ánh mắt nghiêm túc bắn về phía cánh cửa đang rung lên, mím môi không lên tiếng.

“Tiểu Ngoan, người chờ một chút, ta lập tức ra mở cửa.” Bối Bối dùng sức hất tay của Cô Ngự Hàn ra, nhanh chóng chạy tới mở cửa.

Nhìn động tác vội vàng của nàng, trong lòng Cô Ngự Hàn buồn bực vì không có cách gì ngăn cản.

Cửa vừa mở ra, Tiểu Ngoan vẻ mặt có chút hoảng hốt cầm lấy tay Bối Bối, giọng điệu rất cấp bách: “Tiểu Bối ca ca, Tiểu Ngoan nằm mơ thấy ác mộng, thấy Tiểu Bối ca ca bị người khác mang đi, không cần Tiểu Ngoan nữa.”

“Tiểu Bối ca ca, người đừng bỏ Tiểu Ngoan lại có được không, Tiểu Ngoan sẽ rất nghe lời, rất ngoan ngoãn.”

Bối Bối trấn an vỗ vỗ mu tay của hắn, dịu dàng cam đoan: “Tiểu Ngoan, không phải sợ, chỉ là nằm mơ mà thôi, trước khi tìm được người nhà của người ta sẽ không bỏ người lại một mình.”

“Hừ!” Cô Ngự Hàn rên khê một tiếng, nhắc nhở nàng sự có mặt của hắn.

Bối Bối quay đầu lại, thấy Cô Ngự Hàn, nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng, đó là hẳn là vương của đất nước này, lẽ ra có thể tùy ý điều động quan binh mới đúng.

Vì vậy, nàng kéo Tiểu Ngoan đi tới: “Cô Ngự Hàn, hẳn là Tiểu Ngoan, hẳn bị lạc mất người nhà, người có thể điều động dân binh tìm giúp không.”

Ánh mắt của Cô Ngự Hàn dán chặt vào chỗ hai tay bọn họ đang để chung một chỗ, khuôn mặt tuấn tú đen kịt, đưa một tay kéo nàng trở về, ôm chặt lấy thắt lưng nàng, động tác liền mạch lưu loát.

Tức chết hẳn, vậy mà lại có nam nhân so với hắn không hề kém cạnh, còn dám lôi lôi kéo kéo Tiểu Bối Bối của hắn, quả thực là... Chán sống!

121. Q.2 - Chương 122: Dựa Vào Hấn !

Thấy hấn chỉ sầm mặt mà không trả lời, Bối Bối kéo kéo tay: “Này, có được không vậy, giúp ta tìm người nhà của Tiểu Ngoan.”

Coi trọng cái...tên Tiểu Ngoan này như vậy ?

Cô Ngự Hàn khuôn mặt tuần tú đen kịt, trong lòng không ngừng cảm thấy chua xót, không chút suy nghĩ liền từ chối thẳng thừng: “Không được, chúng ta phải mau chóng hồi cung, không có thời gian để ý đến người ngoài.”

Hấn vô cùng nhấn mạnh hai chữ ”Người ngoài”.

Thấy thế, Bối Bối khó chịu, nàng giãy dụa muốn rời khỏi ngực hấn, đến đứng trước mặt Tiểu Ngoan, trợn mắt nhìn hấn chống cự: “Ta đã nói ta không trở về cung, ngươi muốn về thì đi một mình đi!”

“Tiểu Bối Bối, vấn đề này không cần thảo luận nữa được không.” Hấn cau mày, không thích nhìn thấy nàng lại đứng gần Tiểu Ngoan như vậy, cho dù bây giờ hấn đã hiểu được...trí lực của tên Tiểu Ngoan này, nhưng mà, Tiểu Ngoan trăm phần trăm vẫn là một nam nhân! Hơn nữa lại lịch lại rất bất minh!

Con người đen của hấn lạnh lẽo híp lại nhìn Tiểu Ngoan, trong mắt đàng đàng sát khí.

Tiểu Ngoan rụt cổ, có phần sợ hãi khom lưng trốn ở phía sau Bối Bối, nhỏ giọng nói : “Tiểu Bối ca ca, vị... Đại ca ca này hình như rất chán ghét Tiểu Ngoan, hấn trợn mắt nhìn Tiểu Ngoan thật hung dữ, Tiểu Ngoan hơi sợ.”

Nghe vậy, Bối Bối dịu dàng vỗ về hấn: “Tiểu Ngoan đừng sợ, có ta ở đây, hấn sẽ không dám làm gì ngươi.”

“Này, Cô Ngự Hàn, Tiểu Ngoan chỉ là một tiểu hài tử, không hiểu chuyện gì, ngươi không cần phải hung dữ với hấn.”

Nheo mắt lại, Cô Ngự Hàn rất không hài lòng với việc nàng bảo vệ Tiểu Ngoan: “Bối Bối, qua đứng cạnh ta.”

“Không qua, ta không muốn hồi cung.” Bối Bối hết lần này đến lần khác tuyên bố.

“Ngươi phải theo ta trở về.” Thấy nàng lại kháng cự, muốn rời xa hấn, còn rất không nghe lời đứng ở bên cạnh nam nhân khác, hấn lập tức cau mày.

Bối Bối ngang ngược ngẩng đầu lên, chống lại hấn: “Nếu ngươi còn dám ép ta hồi cung, ta sẽ mang Tiểu Ngoan chạy càng xa, xa đến nơi ngươi không thể tìm được!”

“Ngươi... Lại dám muốn cùng tên...Nam nhân này cao chạy xa bay, Tô Bối Bối, ngươi dám, ta liền... Ta sẽ... đánh chết tên nam nhân này!” Cô Ngự Hàn hô hấp hỗn loạn, trong ngực chua xót đến quay cuồng, che lấp toàn bộ lý trí của hấn.

“Tiểu Bối ca ca, ta sợ, Tiểu Ngoan không muốn bị đánh.” Tiếng nói của Tiểu Ngoan bắt đầu run run.

Nghe thấy lời nói đe dọa của Cô Ngự Hàn, Bối Bối giận đến gần như giậm chân: “Ta không cho ngươi làm tổn hại Tiểu Ngoan.”

“Ngươi không cho?” Cô Ngự Hàn nắm tay răng rắc giơ lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mạnh mẽ đâm thẳng vào Tiểu Ngoan.

Thấy sắc mặt hấn xanh mét, con người đen giận dữ trợn trừng nhìn Tiểu Ngoan, bộ dáng dường như sắp không thể không đánh người, Bối Bối nuốt nuốt nước miếng, có chút yếu thế mong lờ lý trí của hấn về.

“Cô Ngự Hàn, ngươi...Ngươi đừng làm càn, ta có trở về cung hay không, không liên quan đến Tiểu Ngoan, là tự bản thân ta không muốn quay về.” Nàng có hơi khản giọng giải thích, nàng đã biết được pháp lực của Cô Ngự Hàn phá hoại đến trình độ nào, ngay như Hắc Khi Dạ đều bị hấn đánh đến thổ huyết, huống chi Tiểu Ngoan gốc nghiệt, không bị hấn đánh chết mới là lạ.

Yên lặng nhìn nàng chăm chú, Cô Ngự Hàn không nói năng gì, con người đen mơ hồ xẹt qua một tia tổn thương, vì nàng kiên quyết muốn rời xa cuộc sống của hấn, rời xa vương cung.

Cảm thấy lửa giận của hắn đã giảm, thần kinh căng thẳng của Bối Bối cũng chùng xuống, nàng lên tiếng thương lượng: “Trừ khi người giúp Tiểu Ngoan tìm được người nhà, ta sẽ cân nhắc xem có hồi cung hay không.”

“Cân nhắc?” Cô Ngự Hàn nhíu mày.

“Không sai, nhất định là sẽ cân nhắc, đây là nhượng bộ lớn nhất của ta, còn muốn hay không...thì tùy người.” Bối Bối lộ ra vẻ mặt bất chấp mọi thứ.

Lặng lặng đánh giá nàng, tâm tình hắn không ngừng xoay chuyển, có lẽ, vương cung thực sự đã tổn thương đến lòng tự ái của tiểu nữ nhân quật cường này, aii...

“Được, theo ý người.” Cô Ngự Hàn mở miệng, đôi mắt phượng đầy nhu tình chỉ có bóng nàng, làm như không thấy Tiểu Ngoan ở phía sau.

Có điều, hắn sẽ nhân cơ hội này cẩn thận điều tra tên Tiểu Ngoan lai lịch bất minh này, hắn cảm nhận rõ ràng được năng lượng mạnh mẽ trên người Tiểu Ngoan, một tiểu ngốc tử mà cũng có được tu vi cao như vậy? Không có khả năng!

Chỉ có tiểu nữ nhân ngốc nghếch này mới tin Tiểu Ngoan là tên đàn, ngốc chết được!

Nhìn bộ dáng nàng che chở cho Tiểu Ngoan, lại không có chứng cứ, hắn nói gì nhất định nàng cũng sẽ không tin, sẽ chỉ khiến nàng cảnh giác là hắn đang tìm cơ hội đối phó Tiểu Ngoan.

Rõ ràng là nữ nhân của hắn, nhưng lại kiên quyết đứng về phía nam nhân khác, khiến hắn rất giận, cũng rất... Bất đắc dĩ.

Trong viện, Bối Bối ngồi trong đình, dạy Tiểu Ngoan viết chữ.

“Tiểu Ngoan, đây là tên của người, người viết thử một lần đi.” Bối Bối đưa cây bút đang cầm trong tay cho Tiểu Ngoan, để hắn luyện tập.

Tư thế cầm bút có chút ngốc, Tiểu Ngoan rất nghiêm túc vẽ chữ trên tờ giấy trắng mà Bối Bối bảo viết chữ.

Cô Ngự Hàn ngồi bên cạnh, ánh mắt một chút cũng không rời, nhìn chăm chăm hai người bọn họ, như một ông chồng đang đi tra khảo gian.

Tính ra bọn họ còn biết điều ngồi không quá sát nhau, còn có biểu hiện của Tiểu Bối Bối khiến hắn có chút vừa lòng, ít nhất nàng cũng có ý thức tránh né không để Tiểu Ngoan dựa vào quá gần, có lẽ chính bản thân nàng cũng không phát hiện, lúc Tiểu Ngoan nghiêng người hỏi nàng, nàng sẽ bất giác nghiêng về phía sau.

Phát hiện này khiến hắn có điểm khoái trá, Tiểu Bối Bối chỉ biết ngoan ngoãn chui vào lòng hắn, thân mật dựa vào hắn cùng nói chuyện phiếm, nam nhân khác đừng mơ có việc tốt đó.

Nhưng mà, hắn cũng rất khó chịu những khi nàng ngẫu nhiên sẽ cầm tay Tiểu Ngoan, trong mắt nàng chỉ coi hắn là đứa trẻ, nhưng hắn biết, Tiểu Ngoan tuyệt đối không phải tiểu hài tử, mà là một nam nhân trí óc trưởng thành.

Hắn quan sát thấy, ánh mắt Tiểu Ngoan đôi khi sẽ ở lúc không ai chú ý trở nên quá mức đắm chìm, đó là vẻ mặt đang suy nghĩ việc gì nghiêm túc, tuyệt đối không phải một đứa trẻ có thể có được.

Có điều, hắn hình như không cảm nhận thấy Tiểu Ngoan có địch ý với Bối Bối.

Tạm thời cứ mặc kệ cái tên... gọi Tiểu Ngoan này là ai, tiếp cận Bối Bối có mục đích gì, hắn cũng sẽ không để bọn họ tiếp tục ở chung một mình.

“Cô Ngự Hàn, người nhìn đủ chưa, nếu thấy mình quá nhàn có thể ra ngoài dạo phố, có đến thanh lâu cũng không sao, không cần cứ nhìn Tiểu Ngoan chăm chăm, làm hắn sợ.” Bối Bối giọng điệu khó chịu hướng về phía hắn.

Với việc hắn kiên trì dùng ánh mắt làm nhục Tiểu Ngoan có chút tức giận, còn có nghi hoặc, hắn biết rõ Tiểu Ngoan chỉ là một tiểu hài tử, nàng cũng không có khả năng cùng Tiểu Ngoan cao chạy xa bay, sao hắn vẫn tràn ngập địch ý với Tiểu Ngoan.

Cô Ngự Hàn nhướng mày, thấy Tiểu Ngoan run run rụt cổ lại, hần cười lạnh, người cứ tiếp tục đóng kịch đi, sẽ để người giả bộ đến thống khổ!

122. Q.2 - Chương 123: Mỹ Nam Đầu!

Thấy hần vẫn không động đậy, Bối Bối có chút tức giận ném bút: “Không viết nữa, có tên họ kim cang chường mắt này ở đây, viết cũng như không. Tiểu Ngoan, chúng ta đi.”

Cô Ngự Hàn cũng lập tức đứng lên theo sau, còn rất ngang ngược dựa vào gần nàng, hần quyết định, trước khi đuổi Tiểu Ngoan đi, tạm thời cứ để nàng mặc mấy bộ đồ nam trang ngửa mắt này đã.

“Tiểu Bối Bối, kim cang là cái gì?” Cô Ngự Hàn hỏi bằng quơ, kỳ thật là hần để ý hai chữ “Chường mắt”, nữ nhân này, lại dám nói hần chường mắt, buổi tối chắc chắn hần sẽ xử lý nàng, khiến nàng mệt đến không dậy nổi, xem nàng còn sức để ý đến cái tên “Ngốc tử” kia nữa không?

Suy nghĩ một lúc, Bối Bối nghiêng đầu, con người giả hoạt đảo đảo: “Kim cang là ... thứ làm người khác chán ghét, cứng rắn, lạnh như băng, không có nhiệt độ.”

“Sao? Người bảo ta cứng rắn còn được, có điều...người khẳng định là ta lạnh như băng, không có nhiệt độ sao?” Cô Ngự Hàn nghiêng người về phía vành tai nàng, phả hơi ấm nóng, sau khi nói xong còn hướng nàng nháy mắt xấu xa mấy cái.

Bối Bối xấu hổ cong khủy tay che đỉnh đầu, muốn giáo huấn hần một lần lại bị hần lật ngược tình thế.

“Tiểu Bối ca ca, các người đang nói cái gì, Tiểu Ngoan cũng muốn nghe.” Tiểu Ngoan không chịu bị lạnh nhạt, chu miệng bộ dáng rất tủi thân.

“Tiểu Ngoan, chúng ta đang nói chuyện người lớn, tiểu hài tử không được nghe nha.” Cô Ngự Hàn vội tranh trả lời, giọng điệu vô cùng mập mờ, khiến Bối Bối nghe chỉ muốn ước gì có nắm bùn nhét vào bịt miệng hần.

Tiểu Ngoan mặt đổi sắc, sau đó ngơ ngác hỏi lại Bối Bối: “Tiểu Bối ca ca, các người đang nói chuyện người lớn sao?”

Ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Cô Ngự Hàn phát hiện ra manh mối trên mặt Tiểu Ngoan, con người đen cau lại, xem ra...tên nam nhân...lại lịch bất minh này có ý đồ với tiểu bảo bối của hần!

Nghe thấy câu hỏi ngây thơ của Tiểu Ngoan, mặt Bối Bối hơi hơi nóng lên, nàng ề a trả lời: “Đúng, là như thế, người lớn nói chuyện trẻ con không nên nghe, hiểu chưa?”

“Ồ, vậy sau này Tiểu Ngoan trưởng thành có thể cùng Tiểu Bối ca ca nói chuyện người lớn đúng không?” Tiểu Ngoan kiên nhẫn hỏi, hai mắt chớp chớp tràn ngập mong chờ, trong trẻo như nước khiến cho người ta không nỡ mở miệng từ chối.

Có điều Cô Ngự Hàn không phải là người, hần là xà vương.

“Người đừng mơ tưởng nói chuyện người lớn với nàng, người dám nói, ta sẽ làm cho người câm miệng vĩnh viễn.” Cô Ngự Hàn vô cùng tức giận, tên nam nhân này nhất định là cố ý, ở trước mặt hần chiếm tiện nghi của Tiểu Bối Bối!

“Tiểu Ngoan không sợ người.” Tiểu Ngoan đột nhiên trở nên rất dũng cảm, rốt cục dám gan dạ giằng co với Cô Ngự Hàn.

“Người cứ thử xem.” Cô Ngự Hàn nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn Tiểu Ngoan, mà Tiểu Ngoan, lạ thay không hề né tránh ánh mắt của hần như trước, ngược lại còn trực tiếp nghênh đón, trong đáy mắt linh động, xẹt qua một tia cứng cỏi.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn nheo mắt lại, xem ra... tên Tiểu Ngoan này không định tiếp tục cùng hần chơi trốn tìm, mà là ... Khiêu chiến hần, vì tiểu bảo bối mà khiêu chiến hần!

“Này, Cô Ngự Hàn, người ấu trĩ đủ chưa hả, sao lại cùng Tiểu Ngoan so đo chứ.” Bối Bối rất cục không nhịn được cắt đứt việc hai người đấu mắt như trẻ con, nằng xoay mặt ngó Tiểu Ngoan.

“Tiểu Ngoan, đừng để ý đến hần.”

Cô Ngự Hàn cong lên bạc môi, xấu xa tranh trả lời trước Tiểu Ngoan: “Được rồi, ta nể mặt Tiểu Bối Bối, không so đo với Tiểu Ngoan, quá ngây thơ !”

Câu ngây thơ cuối cùng, Cô Ngự Hàn nói đặc biệt lớn tiếng, để Tiểu Ngoan biết, trong mắt Bối Bối, hần chẳng qua chỉ là một tên ngốc tử ngây thơ.

“Tiểu Bối ca ca, bụng ta rất đói, chúng ta đi ăn cơm có được không? Tiểu Ngoan sẽ mua đùi gà mà Tiểu Bối ca ca thích nhất cho người ăn.” Tiểu Ngoan chuyển sang chiến lược tấn công khác.

“Người muốn mua cho ta? Tiểu Ngoan, tiền của người đều ở chỗ ta, người mua kiểu gì?” Tiểu Bối cố ý trêu hần, nhưng không ngờ câu nói đùa này của nàng lại làm xoay chuyển thế cục cao thấp giữa hai nam nhân.

Cô Ngự Hàn trơ mắt nhìn mặt nàng, trong lòng chua xót quay cuồng, nữ nhân này... lại dám làm bà quản gia cho Tiểu Ngoan, giúp Tiểu Ngoan giữ tiền ? Tức chết hần đi được, chuyện thân mật như vậy sao có thể làm với nam nhân khác !

Tiểu Ngoan cười híp mắt nói: “Tiểu Bối ca ca cầm tiền của Tiểu Ngoan đi mua nhiều món ngon hơn, muốn mua cái gì thì mua a.”

Lắc đầu, Bối Bối cười khê: “Không cần, trên người ta vẫn còn ngân lượng, ta dùng tiền của người mua đồ ăn cho người, dùng tiền của ta mua đồ ăn ỉnh, như vậy mới đúng, sau này không thể tùy tiện cho người khác tiền ỉnh chưa.”

Bả vai của Tiểu Ngoan hơi hơi hạ xuống, muốn mở miệng, nhưng lại bị Cô Ngự Hàn đoạt trước.

“Tiểu Bối Bối, hóa ra người bỏ đi cầm theo rất nhiều tiền của ta a.”

Lần này, đến lượt Cô Ngự Hàn cười híp mắt, hần đắc ý lườm Tiểu Ngoan một cái, Bối Bối thích dùng tiền của ta, không phải của người!

Rất tốt, lại hòa một ván nữa.

Ba người ngồi quây quần bên bàn cơm, sau khi tiểu nhị mang thức ăn lên, cười híp mắt hỏi: “Xin hỏi khách quan có muốn một vò rượu nóng hay không?”

“Mang lên.” Cô Ngự Hàn tùy ý phát tay, sau đó cầm lấy chiếc đũa gấp thức ăn cho Bối Bối.

“Tiểu Bối Bối, người gầy đi, nên ăn nhiều một chút.”

Bối Bối dùng gót chân đá hần, thấp giọng nói: “Cô Ngự Hàn, bây giờ ta là nam nhân, đem thái độ mập mờ của người thu lại cho ta, một mình người mất mặt cũng không sao, đừng có lỗi ta chết cùng.”

“Được.” Cô Ngự Hàn trả lời cho có lệ, chiếc đũa vẫn gấp thức ăn đặt vào bát nàng.

Bối Bối nắm chặt chiếc đũa, âm thầm liếc mắt trừng hần, sau đó nhích ra xa một ghế, ba người ngồi tạo thành hình tam giác.

Tiểu Ngoan tự nhiên rất yên tĩnh ăn cơm, một câu cũng không nói.

Một lát sau, Bối Bối rất cục phát hiện thấy khác lạ, nàng ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngoan, quan tâm hỏi: “Tiểu Ngoan, người sao vậy? Tại sao hôm nay lại yên lặng ăn cơm như vậy, bình thường không phải nói rất nhiều sao?”

“Tiểu Ngoan đang cố gắng ăn cơm để lớn lên.” Hần nhòm nhoàm nói, nói xong trong miệng rớt ra một hạt cơm.

Bối Bối rút khăn tay ra muốn giúp hần lau hạt cơm trên khóe miệng, đúng vào lúc này, Cô Ngự Hàn chân duỗi ra dưới bàn, Tiểu Ngoan bị buộc phải tránh né, thân thể nghiêng một cái, hoàn toàn lệch khỏi khăn tay của Bối Bối.

Tiểu Ngoan âm thầm giận dữ liếc mắt trừng Cô Ngự Hàn, nhưng không thể nói gì.

Cô Ngự Hàn nhướn mi, tiếp tục giả bộ nghiêm túc ăn cơm.

“Tiểu Ngoan, sao ngươi lại né tránh, a, muốn học tự mình lau có phải không, khăn tay này cho ngươi, hạt cơm ở bên trái khóe miệng.” Bối Bối nhét khăn tay vào trong tay Tiểu Ngoan, cười tỏ ý khen ngợi.

123. Q.2 - Chương 124: Đánh Lật Úp Bàn!

Bối Bối vừa ăn cơm, vừa thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Tiểu Ngoan, nàng dù sao cũng cảm thấy rất áy náy, vì cái tên Cô Ngự Hàn kia luôn nhân lúc nàng không để ý mà hăm dọa Tiểu Ngoan, rõ ràng đâu cần uy hiếp Tiểu Ngoan, hiện tại....

Im lặng thờ dài.

“Tiểu Bối Bối, sao tự nhiên ngươi lại thờ dài? Có phải thấy chỗ nào không thoải mái?” Cô Ngự Hàn nhảy bèn cảm nhận từng động tác nhỏ của nàng, con ngươi đen tràn ngập sự quan tâm.

Nhìn hần như vậy, Bối Bối càng muốn thờ dài, nếu như hần không luôn luôn trong lúc vô ý để nàng cảm thấy hần thật tốt, có lẽ nàng sẽ không phiền nào đến vậy.

“Ta chỉ cần nghĩ đến ngươi là đã muốn thờ dài, bây giờ cả người ngươi đang ngồi trước mặt, ta có thể không thờ dài sao?” Bối Bối uể oải liếc nhìn hần, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Cô Ngự Hàn nhất thời sững sờ, không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời trắng trợn như thế.

Bên tai, hần mơ hồ nghe thấy tiếng cười khê được đè thấp, con ngươi lạnh lùng quét sang, chỉ thấy khoé miệng Tiểu Ngoan đang hướng hần mỉm cười châm chọc.

Cô Ngự Hàn hơi nheo mắt, bạc môi khê mấp máy, thì thầm vọng sang.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Tiếp cận Bối Bối có mục đích gì?”

Tiểu Ngoan nhướn mày, bờ môi xinh đẹp cử động, thì thầm trả lời.

“Có bản lĩnh sao không tự đi điều tra.”

Cách không, hai đạo tầm mắt giăng co, lửa đỏ bùng bùng thiêu đốt trong yên lặng.

Bối Bối cầm thìa cúi đầu ăn canh, hoàn toàn không biết trong lúc đó hai nam nhân đang tranh đấu gay gắt.

Cô Ngự Hàn âm thầm lật tay phải, chiếc đĩa đặt ở ven bàn cạnh Bối Bối đột nhiên rơi xuống, Bối Bối giật mình hô nhẹ, khom người xuống nhặt lên...

Ngay lúc này, Cô Ngự Hàn nhanh chóng ngưng tụ pháp lực vào lòng bàn tay, tấn công Tiểu Ngoan.

Tiểu Ngoan chuyển cổ tay, huy động pháp lực, dễ dàng hoá giải công kích của Cô Ngự Hàn, sau đó xoay tay, dùng lực bắn chiếc đĩa về phía mặt Cô Ngự Hàn.

Cô Ngự Hàn cũng đánh văng lên một chiếc đĩa, cách không dùng lực điều chỉnh, hai chiếc đĩa ở trên bàn giăng co, cánh tay hai nam nhân cũng thỉnh thoảng đánh chập vào nhau, con ngươi đôi lúc loé lên những tia sáng khác biệt, toàn bộ chén đĩa trên bàn lập tức bay lên, tấn công đối phương.

“Hô, rốt cuộc nhặt được, nhưng mà bản mất rồi.” Bối Bối từ dưới gầm bàn ngẩng lên, nhìn chiếc đĩa cau mày, sau đó quay đầu gọi tiểu nhị.

“Tiểu nhị, phiền ngươi lấy cho ta một đôi đĩa mới, cảm ơn.”

Đúng vào lúc này, chiến trường của hai cái nam nhân chuyển từ trên bàn xuống bên dưới, hai đôi chân dài giăng co ẩu đả, không phân biệt được thắng thua.

“Đây, khách quan, đĩa của người.” Tiểu nhị nhanh chóng cầm đĩa mới đưa cho Bối Bối.

Bối Bối nhìn lướt qua thức ăn trên mặt bàn – hình như không giảm đi chút nào, hơi nghi hoặc nhìn hai người bọn họ: “Sao các người không ăn cơm?”

“Ăn đây. ” Hiếm khi hai nam nhân đồng thanh trả lời, trên mặt không hề có gì khác thường, nhưng chân dưới gầm bàn đang đấu túi bụi, bên trên lại duy trì vẻ mặt điềm nhiên, khiến Bối Bối không phát hiện ra chỗ khác thường.

Bối Bối hơi sững người, lấy làm lạ khi bọn họ đồng thanh trả lời, rồi lại không tìm ra chỗ nào quái dị.

Nàng đành bỏ qua, đang chuẩn bị bưng bát lên, bỗng phát hiện cái bàn hơi chấn động.

Nguyên lai, bọn họ quơ chân dưới gầm bàn, pháp lực đè nén đến mức cái bàn không chịu nổi mà rung lên bần bật.

“Có chuyện gì vậy, sao cái bàn lại...” Bối Bối kinh ngạc một chút, lập tức hiểu ra nguyên nhân, nàng trợn mắt liếc nhìn hai người bọn họ, sau đó nhanh chóng cúi đầu nhòm chân bàn.

Tuy nhiên, nàng vừa cúi được nửa người, cái bàn đột nhiên nứt toác ra, sập xuống, bát đĩa đồ ăn trên bàn trong phút chốc “Loảng xoảng” rơi xuống đất.

“Các người...” Bối Bối mở to mắt nhìn đồng hồ dồn đầy đất, cuối cùng tầm nhìn dừng lại trên người Cô Ngự Hàn, ánh mắt vô cùng chỉ trích.

“Cô Ngự Hàn, người... Người đúng là cố tình gây sự, lại đi ăn hiếp Tiểu Ngoan, người không phải là nam nhân.” Bối Bối đứng phắt dậy, tức giận đến gần như thở phì phì trợn mắt nhìn Cô Ngự Hàn chăm chú, rất khó chịu vì việc hấn động vô với Tiểu Ngoan.

Ông chủ khách điếm nghe tiếng vang vội chạy đến, nhìn thấy cái bàn bị đập nát, lập tức ngửa mặt lên trời hô to: “Ai nha, sao lại đập nát cái bàn của ta, các người...Các người đền tiền đi.”

Lúc này, Tiểu Ngoan khôi phục lại bộ dáng thơ ngây, hình như rất lúng túng, đứng yên không dám nói câu nào, mà Cô Ngự Hàn vẻ mặt lại cau có, căng chặt, Tiểu Bối Bối dĩ nhiên chỉ mắng mình hấn, còn nói hấn cố tình gây sự!

Mới vừa rồi hấn đã thử dò xét, tên Tiểu Ngoan này vô cùng đáng ngờ, pháp lực hoàn toàn không hề thua kém hấn..., võ công càng cao cường đến mức khiến hấn giật mình.

Bối Bối hầm hè liếc mắt trừng Cô Ngự Hàn, sau đó rất giận dữ móc bạc nhét vào tay ông chủ, nói với Tiểu Ngoan: “Tiểu Ngoan, chúng ta đi!”

Sau đó không thèm để ý đến Cô Ngự Hàn, nét mặt căm căm xoay người bỏ đi, Tiểu Ngoan vội vàng theo sau.

Gương mặt lạnh lùng của Cô Ngự Hàn càng thêm khó coi, nhìn chằm chằm bóng lưng của bọn họ mà nắm chặt nắm tay, trong lòng không nhịn được mà không ngừng thầm rửa.

Nữ nhân ngu ngốc, điên loạn! Nếu Tiểu Ngoan tấn công nàng, nàng dẫu có mười cái mạng thì cũng không đủ, càng đáng giận chính là, tên..nam nhân kia pháp lực cao như thế, rốt cuộc hấn là ai ?

Đi trên phố, cơn bức tức của Bối Bối rất nhanh bị không khí náo nhiệt hoà tan một ít, nhưng vẫn không thêm liếc mắt nhìn Cô Ngự Hàn một cái.

Kìm nén cơn giận ngập trời đi sát theo nàng, hấn tức đến bất lực, nữ nhân này rắp tâm muốn chọc hấn mà, lại dám cố tình dựa vào Tiểu Ngoan gần như vậy.

Khuôn mặt búp bê xinh đẹp của Tiểu Ngoan vui vẻ dạt dào, hướng Bối Bối lùi đông kéo tây: “Tiểu Bối ca ca, người nhìn bên kia cái ...đó.. hoa văn, thật đẹp... Cái...vòng tròn tròn kia, Tiểu Ngoan muốn chơi.”

Bối Bối nghiêng mặt, nhìn bộ dáng phần chân bưng bưng của Tiểu Ngoan, nàng yêu thương cười cười: “Tốt, chúng ta đi chơi mấy cái vòng tròn tròn kia, Tiểu Ngoan phải cố chiến thắng ôm phần thưởng trở về nha.”

“Ông chủ, ta muốn mua mười cái vòng.” Bối Bối xòe tiền, mua vòng tròn cho Tiểu Ngoan, rồi mỉm cười khích lệ hắn.

“Cám ơn Tiểu Bối ca ca, Tiểu Bối ca ca, người thích món đồ nào, Tiểu Ngoan ném cho người.”

Không tin Tiểu Ngoan có thể ném trúng, Bối Bối liền tùy ý chỉ vào một cái vòng tay phỉ thúy ở gần hắn nhất: “Cái...kia đi, cố gắng lên!”

Hai người hoàn toàn không để ý tới Cô Ngự Hàn, coi hắn như trong suốt, cứ vui vẻ chơi đùa như vậy, khiến hắn tức đến ngọt thở, sắc mặt xanh mét.

Nghiến răng nghiến lợi nhìn nàng mỉm cười với Tiểu Ngoan, vẻ mặt dịu dàng đặc ý! Tiểu nữ nhân này, cố tình muốn hắn tức chết đây mà!

124. Q.2 - Chương 125: Tình Thú Đồ Dùng Cổ Đại!

“Giỏi quá, Tiểu Ngoan thật là giỏi, ném trúng rồi, tiếp tiếp, cái kia...cái ...kia, thử ném cái ở xa nhất ấy xem có được không.” Bối Bối dần dần trở nên hưng phấn, hết mình cổ vũ Tiểu Ngoan cố gắng lên, không ném xia gì đến nam nhân oán khí ngập trời đang đứng cạnh mình.

Tiểu Ngoan trăm nhất trăm trúng, rất nhiều người vây lại xem, không ít người còn hò hét cổ vũ, nói muốn khuôn cả sạp của ông chủ về, khiến cho sắc mặt của ông chủ càng ngày càng khó coi, nhưng hoàn toàn không có người nào để ý tới.

Càng lúc càng có nhiều người, không khí cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Rốt cục, nhìn nữ nhân kia càng ngày càng hăng say phát cỡ hò reo cổ vũ nam nhân khác, Cô Ngự Hàn không thể nhìn được nữa, hắn vươn tay vòng qua hông nàng, trước khi nàng kịp phản ứng, đã nhanh chóng ôm nàng rời xa đám người.

“Cô Ngự Hàn, sao người lại kéo ta ra ngoài? Tiểu Ngoan còn ở bên trong, mau buông tay.” Bối Bối có phản núng nảy nhìn đám người đang vây lại, rất sợ Tiểu Ngoan sẽ bị người khác bắt nạt.

Cô Ngự Hàn sắc mặt sa sầm, càng ôm chặt hơn không cho nàng nhúc nhích, hắn hạ giọng thì thầm bên tai nàng: “Tiểu Bối Bối, đi theo ta, ta muốn người.”

Cảm nhận được phần thân thể cương cứng kia, mặt Bối Bối bỗng ‘ầm’ nóng lên, nàng vừa thẹn vừa giận, thấp giọng mắng: “Cô Ngự Hàn, người có thể...đừng tùy tiện ở đâu cũng động dục như vậy được không!”

“Không thể! Ôm người, ta nhất định sẽ động dục, sao thế, không đi với ta?” Cô Ngự Hàn âm thầm cọt nhẹ lên người nàng.

Bối Bối hít sâu một hơi, vì hành động làm bậy lớn mật của hắn, may mà trời rất lạnh, nên mặc quần áo đủ rộng, nếu không...Nàng sao còn mặt mũi làm người.

“Cô Ngự Hàn, đừng lộn xộn, chúng ta mau quay về, Tiểu Ngoan...” Bối Bối còn chưa nói xong, đã bị người khác cắt ngang.

Hắn thấp tiếng đe dọa, thanh âm khàn khàn uy hiếp: “Tiểu Bối Bối, nếu như người không đi theo ta, ta sẽ hôn người ở giữa chợ, hoặc là... Người thích cùng ta thử làm một lần xà hoan ở trên đường, ta thực sự vô cùng mong chờ nha, người muốn thử không? Vừa thoải mái vừa tiện lợi.”

“Người... Người dám.” Bối Bối quả thật muốn tìm một cái hố để chui xuống, sao nàng lại có thể gặp một nam nhân...mà toàn bộ đầu óc đều chỉ nghĩ...cùng nàng làm cái kia.

Nhớ lại một lần từ rất lâu trước kia, xà hoan ở bên hồ, cơ thể nàng không khỏi bắt đầu âm ỉ nóng lên, dưới sự xấu hổ và kích thích bởi ánh mắt mọi người..., nàng không nhìn được hơi hơi run rẩy.

“Tiểu Bối Bối, người có...nhận ra...Mình cũng có phản ứng hay không.” Cô Ngự Hàn đặc ý cảm nhận những phản ứng tự nhiên trong cơ thể nàng, cười đến hết như một con hồ ly, cánh tay hơi thu lại, liền mạnh mẽ ôm nàng đi.

...

Đứng ở trước cửa thanh lâu, Bối Bối trợn mắt há hốc mồm: “Cô Ngự Hàn, sao người lại mang ta đến thanh lâu, muốn trêu hoa ghẹo nguyệt thì đi một mình đi.”

Nhìn những nữ nhân bên trong người hở lưng kẻ khoe ngực, dáng vẻ xinh đẹp ngọt ngào, thấy hần vừa nhìn vừa cười híp mắt, lòng nàng lập tức cảm thấy chua xót.

Cô Ngự Hàn thích thú nhìn vẻ mặt ghen tuông của nàng, chớp mắt mấy cái: “Tiểu Bối Bối, bây giờ cả hai chúng ta đều là nam nhân, đương nhiên là phải cùng nhau vào...trêu hoa ghẹo nguyệt rồi.”

Vừa nói, hần vừa túm luôn nàng vào trong thanh lâu.

Tú bà ở bên trong vừa thấy hai người bọn họ, liếc mắt quét qua dáng người nhỏ xinh của Bối Bối, sau đó thiên vị hướng Cô Ngự Hàn cười toe toét: “Đại gia, người lần đầu đến đây phải không, là người vùng khác à, nói cho người biết là người đã đến đúng chỗ rồi a, ở chỗ chúng ta có đủ loại cô nương, kiểu tiểu thư khuê các, kiểu nhỏ bé đáng yêu, kiểu xinh đẹp lả lơi, cần cái gì có cái đó.”

“Thật không?” Cô Ngự Hàn tỏ vẻ như rất hứng thú.

Chỉ vì hần hỏi ngược lại một câu, nhanh chóng khiến Bối Bối nổi giận, nàng không chút nương tay, âm thầm véo cạnh sườn hần một cái, dùng sức vặn một vòng, mãi khi nghe thấy tiếng hần rên nhẹ mới chịu buông tha.

Sau đó, nàng chuyển từ thế bị động sang chủ động, cười tươi roi rói đi tới trước mặt tú bà: “Vị đại nương...này, hần không phải muốn đến tìm cô nương, mà là do ta muốn dẫn hần đến đây để tìm hiểu thêm chút kiến thức, người không biết thôi, vị bằng hữu này của ta, hần không rành....”

Câu cuối cùng, Bối Bối ghé sát vào lỗ tai tú bà, nháy mắt nói.

“A?” Tú bà lập tức giật mình kêu lên.

Bối Bối cười một tiếng xấu xa, sau đó tiếp tục hạ giọng nói: “Đừng nôn nóng, cũng không phải là không thể, chỉ cần trước khi bắt đầu, ta muốn dùng phương pháp bí mật độc nhất vô nhị để giúp hần thả lỏng toàn thân, người bố trí cho ta một gian phòng thượng hạng yên tĩnh, thoải mái một chút, chuẩn bị thêm một ít gậy búa các loại, ta đảm bảo sẽ luyện hần trở nên cứng rắn như hổ, đến lúc đó a... Hần sẵn sàng bỏ tiền để mua cả cái thanh lâu này của người.”

Cô Ngự Hàn cười nhạt không lên tiếng, với tu hành của hần, muốn nghe cuộc đối thoại của các nàng thì dễ như trở bàn tay, cho nên... Hần tất nhiên có nghe thấy nàng chửi bới hần là ”Không rành”, có điều, hần cũng giả vờ không biết gì, để nàng... tạm thời vui vẻ một chút đi, ai là người cười đến cùng còn chưa biết nha.

Tú bà vừa nghe Bối Bối thì thầm, vừa gật đầu lia lịa, cười đến không thấy trời đâu đất đâu, có thể thấy được Bối Bối nói hợp ý mục đến cỡ nào.

...

Đi vào trong phòng, Bối Bối híp mắt nhìn mọi thứ xung quanh một vòng.

“Công tử, người có hài lòng với gian phòng này không ?”

Bối Bối đưa tay vén lên tầng trướng rèm, gật đầu: “Được, cũng không tệ lắm. Người xem, những bức tranh này đều vẽ lại từ người thật, vô cùng có ích trong việc kích thích thị giác.”

Cô Ngự Hàn bước vào, hần đột nhiên trở nên rất yên lặng ngồi bên cạnh, ngoan ngoãn phối hợp với Bối Bối, khiến cho tú bà càng thêm tin tưởng lời Bối Bối nói, ... nam nhân thoạt nhìn vô cùng phong lưu tuấn mĩ này, thực sự phải cần phương pháp kích thích đặc biệt mới được.

Chỉ một lát sau, có người hầu mang đến rất nhiều dụng cụ tình thú, tú bà cười mờ ám: “Công tử, những ... thứ này có dùng được hay không?”

Bối Bối nhìn những tình thú dụng cụ kì quái, con người thiếu chút nữa thì rớt ra ngoài, nàng khó khăn bảo trì nụ cười, tỏ vẻ rất hài lòng: “Rất tốt, ta nghĩ sẽ vô cùng có ích ! Đại nương, người thật sự là hiểu lòng người!”

“Vậy ta ra ngoài trước, các người chậm rãi dùng, ta chờ người giúp ta kiểm bạc.” Tú bà nháy mắt ẩn ý với nàng, sau đó cười híp mắt lui ra ngoài, còn rất chu đáo giúp bọn họ đóng cửa lại.

Đợi tú bà đi ra ngoài, Cô Ngự Hàn lập tức lộ nguyên hình, hần cười gian lại gần Bối Bối, mắt phượng nhếch lên: “Tiểu Bối Bối, người định dùng những dụng cụ này trên người ta thế nào đây?”

Hần cầm lên một quyển xuân cung đồ trong sổ đó, tùy ý lật mở, giả vờ nghiên cứu: “Tiểu Bối Bối, tư thế này dùng để kích thích thị giác rất không tồi, người cảm thấy thế nào ? Hay người còn có biện pháp khác để kích thích toàn thân ta nhanh hơn ?”

125. Q.2 - Chương 126: Người Và Xà!

Bối Bối mặt đã đỏ rực như trứng tôm luộc, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Khụ khụ khụ... Để không phụ sự kỳ vọng của tú bà, ta chuẩn bị tiến hành phương pháp xoa bóp các đại huyệt ở bàn chân giúp người.”

“Sao? Thế nào là phương pháp xoa bóp?” Cô Ngự Hàn nhếch mi, sau đó ngả người ngồi dựa lên chiếc giường mềm mại rộng lớn, tựa vào thành giường, hần nghiêng người, liếc mắt nhìn nàng khiêu khích.

Thấy hần chậm rãi... Không, là rất chậm – rất khiêu khích cởi giày, Bối Bối không nhịn được nuốt nuốt nước miếng, nguy hiểm, tên... nam nhân này lúc bình thường chỉ giơ tay nhắc chân vốn đã rất mị hoặc, bây giờ còn cố ý bày ra vẻ mặt câu dẫn, tư thế câu dẫn, ánh mắt câu dẫn, ngả ngón câu dẫn.

Làm hại tim nàng đập “Thịch thịch thịch” đến không thể khống chế được.

Thanh thanh yết hầu, nàng không cho phép mình bị hần câu mất hồn vía.

Vừa nhìn không chớp mắt vừa cầm lấy một cây gậy hình cầu, Bối Bối giả vờ nghiêm túc trầm mặt đến gần hần, từ trên cao nhìn xuống, hần đã nằm yên ổn ở đó, một bộ dáng mặc cho người khác xâm lược -... bộ dáng yêu diễm.

Nàng ngồi xuống cuối giường, vươn tay thô lỗ kéo chân hần để gác lên đùi nàng, sau đó âm trầm liếc mắt dò xét hần: “Chờ, ta lập tức khai thông cho người!”

Hừ! Nàng sẽ đặc biệt tìm huyệt đau của hần để bấm, đau chết hần đi, để xem hần còn dám đùa giỡn nàng tới thanh lâu động dục nữa không.

Cô Ngự Hàn khép hờ con người tà mị, bạc môi nhếch lên, không có một chút sợ hãi nàng sẽ làm gì hần: “Tiểu Bối Bối, ta đã chuẩn bị tốt rồi.”

Thấy bộ dáng thờ ơ của hần, Bối Bối cắn chặt răng, nhấn tâm dùng cây gậy hình cầu đâm vào lòng bàn chân hần.

“Ha ha ha... Bối Bối, người chọc vào huyệt ngựa của ta.” Cô Ngự Hàn bật cười, còn rất tử tế nhắc nhở nàng.

Bối Bối ngẩn ngơ, không tin, lần thứ hai thay đổi vị trí, lại đâm một nhát, không thể có chuyện đâm không đúng a, trước kia nàng xem tv thấy người ta đâm đúng chỗ này mà.

“Ai, Tiểu Bối Bối, ta ngủ rất tốt, người không cần xoa bóp huyệt ngủ ở chân cho ta.” Thanh âm của Cô Ngự Hàn rõ ràng đã mang theo ý cười.

Chết rồi, sắc mặt Bối sa sầm, nàng kích động, liền đâm hết nơi này đến nơi khác, nàng không tin sẽ không trúng được lần nào!

Tuy nhiên, nàng còn chưa chà đạp xong lòng bàn chân của hắn, liền nhận ra cây gậy trong tay đã không cánh mà bay, nàng ngậy người một lát, rồi thấy cây gậy trôi nổi giữa không trung.

Đột nhiên, cây gậy thay đổi phương hướng, bay thẳng về phía nàng.

“A...” Bối Bối theo bản năng đưa tay lên che mặt, cho là không nhìn thấy cây gậy thì sẽ không bị cây gậy đánh tới.

Ai ngờ, nàng vừa mới che lại mặt, liền cảm thấy nách bị gãi ngứa.

“Ha ha ha... Cô Ngự Hàn, người thật dễ tiện, mau bỏ cây gậy ra, ha ha ha...”

Cây gậy dưới sự làm phép khống chế của Cô Ngự Hàn, không ngừng di động trên nách Bối Bối, lực đạo lúc nhẹ lúc nặng, làm cho nàng ngứa đến ngứa nhào xuống giường, không ngừng cười to.

“Ha ha ha... Không... Không được, Cô Ngự Hàn... Nhanh lấy ra đi, ha ha ha...” Bối Bối cười đến nước mắt giàn dụa.

Mắt phượng của Cô Ngự Hàn đầy ý cười, hắn nghiêng người ung dung nhếch môi: “Tiểu Bối Bối, xem ra người rất hài lòng với tài nghệ xoa bóp của ta, nhìn người vui vẻ đến thế. Ha ha a...”

“Chán ghét... Ha ha ha... Không được, ha ha...”

Bối Bối lăn lộn trên đệm, thấy trốn thế nào cũng không tránh thoát được cây gậy hình cầu đi theo, nàng mạnh mẽ xoay ngang người, cả cơ thể đều lăn đến trên người Cô Ngự Hàn, hai tay ôm chặt lấy hắn, không cho hắn tiếp tục làm phép “Làm xằng làm bậy”.

Rốt cục, cây gậy bay đi, rơi trên mặt đất, không hề di động nữa.

Bối Bối không ngừng thở dốc, nàng ngã xuống, ngực phập phồng kịch liệt theo nhịp tim đập của hắn – va chạm lẫn nhau, hai người dán vào nhau rất chặt chẽ, sự hưng phấn trong máu nàng phân không rõ là do sự gần gũi hay là vì dư âm sau trận cười to.

Cô Ngự Hàn vươn tay ôm nàng vào lòng, giúp nàng dịch chuyển vị trí, làm nàng và hắn hoàn toàn dán vào nhau khít chặt.

Giọng hắn khàn khàn trầm thấp: “Tiểu Bối Bối, mới vừa bắt đầu sao người đã giống lang giống hổ như vậy, thật khiến ta hưng phấn nha.”

Bối Bối thở hổn hển liếc mắt nhìn hắn, cả người mềm nhũn không muốn động đậy, hờn dỗi: “Là kẻ nào đã biến ta thành như vậy?”

“Cái gì? Tiểu Bối Bối của ta hình như lửa giận bốc rất cao, để ta giúp người dập lửa.” Hắn vừa nói, vừa nghiêng người đè lên nàng, hai tay quấn lấy mười ngón tay của nàng, bạc môi lập tức phủ lên, nhiệt độ trong cơ thể nhanh chóng tăng đến đỉnh điểm.

Bối Bối vô lực mặc hắn muốn làm gì thì làm, nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn của hắn, trải qua kích động vừa rồi, bây giờ trong cơ thể nàng quả thực nóng như có lửa đốt, trống rỗng kêu gào hò hét muốn được hắn lấp đầy.

Yêu cầu trong cơ thể chưa được thỏa mãn, nàng vội vàng vạch tìm lồng ngực rắn chắc của hắn, cố gắng xé y phục của hắn ra...

“Tiểu Bối Bối, nếu ta sớm biết rằng sau khi được xoa bóp người lại nhiệt tình như vậy, ta sẽ xoa bóp huyết ngửa của người từ ngay khi ở trên đường, như vậy chúng ta có thể làm một việc kích thích nhất trong trời đất – nhân xà hoan.” Hắn xấu xa ghé sát vào cổ nàng, vừa hôn vừa nói, hơi đứng thẳng dậy, phối hợp với nàng cởi bỏ y phục trên người hắn.

Tay nàng dừng lại, mắt ướt mơ mơ màng màng nhìn khuôn mặt tuần tú hơi hơi đỏ lên của hắn, có chút ý loạn tình mê: “Chúng ta hiện tại cũng có thể...”

Nói xong, trên mặt của nàng nhuộm một màu đỏ rực, môi hồng ướt át.

Chết tiệt, nàng khiến hắn ngây ngốc, rất nhanh, hắn nở một nụ cười lớn, nhìn đôi mắt nàng nghiêm nhiên đã trở nên mê loạn, không còn một tia lý trí nào, hắn hung hăng hôn nàng, ngay lập tức rằng môi gần bó chặt chẽ: “Tiểu Bối Bối, ta vô cùng thích bộ dáng này của ngươi, khiến cho ta mê say đến thần hồn điên đảo!”

Sau đó, con ngươi đen của hắn dần dần chuyển sang màu hồng, bạc môi chậm rãi rời khỏi nàng, nỉ non yêu thương: “Như ngươi mong muốn.”

Chỉ một lát sau, vầng sáng đỏ từ từ mở rộng, hồng quang loé ra xung quanh, một con rắn đỏ rực quấn chặt lấy nàng, chậm rãi trườn trên thân thể nàng, đuôi rắn chui vào trong vạt áo, lập tức mở ra y phục của nàng.

Đôi mắt sáng lấp lánh của nàng híp lại, vừa khát khao lại vừa sợ hãi đưa tay ôm lấy chiếc gáy rắn của hắn, chủ động áp mình vào nơi hắn đang vuốt ve, ý thức trở nên mơ hồ, khẽ rên lên: “Chỗ ngươi cọ vào ta thật thoải mái, mềm mại, ấm áp...”

“Vậy sao? Vậy hãy ôm chặt một chút.”

Thanh âm ấm áp vang lên bên vành tai nàng, nàng cảm nhận được cái lưỡi rắn đang trêu đùa vành tai mãi của mình, ẩm ướt, nóng bỏng, từng đợt sóng ập tới khiến nàng mềm nhũn đến không khỏi run rẩy.

Đôi mắt rắn của Cô Ngự Hàn chứa đựng độ nóng hầm hập, lần này, nàng đã trở nên dững dưng, chủ động ôm lấy hắn, điều này làm cho hắn cảm thấy vui sướng vô cùng, thân thể rắn vì...nhiệt độ này thiêu đốt khiến hắn gần như phát cuồng, càng thêm nhiệt tình hưởng thụ cơ thể nàng.

126. Q.2 - Chương 127: Yêu Thân Rắn Của Hắn!

Một phòng kiều diễm, cảnh xuân vô hạn.

Đột nhiên, tiếng đập cửa vang lên phá tan khung cảnh, thanh âm của tú bà truyền đến: “Công tử, các người chuẩn bị xong chưa, đã một lúc lâu rồi, công tử mau ra đây, chúng ta bàn việc làm ăn. Công tử? Công tử...”

“Cốc cốc cốc...”

Bối Bối thần trí đang mê loạn dần dần được kéo về, nàng hơi giật mình, thanh âm vẫn yêu kiều như cũ: “Ừm... Cô Ngự Hàn, có ... người...”

“Mặc kệ bà ta.” Cô Ngự Hàn điên cuồng tạo từng đợt sóng tình trên người nàng, giọng nói mang theo hơi thở dồn dập.

“Không được, nếu nàng ta đi vào thì sao bây giờ, Hàn...” Nàng chuyển sang làm nũng, hai tay cũng vội vàng xê dịch trên thân rắn của hắn, nàng phát hiện mình đã yêu thân rắn của hắn, mềm mại, rất co dãn, còn ấm áp hùng hực.

Bất mãn với việc nàng phân tâm, hắn dùng lưỡi rắn cuốn lấy ngực nàng, khiến nàng ngậm khẽ một tiếng: “A đau...”

“Không được phân tâm.” Hắn bá đạo ra lệnh.

“Nhưng mà...”

“Cốc cốc cốc, công tử, công tử, nếu các người không ra ta sẽ phá cửa vào, ta còn phải buôn bán nha, các người chiếm lĩnh gian phòng tốt nhất của ta lâu như vậy, công tử!” Giọng tú bà nghe như có chút giận dữ.

Cô Ngự Hàn không nhịn được đành ngừng lại ngẩng đầu rắn lên, mắt rắn nhìn trừng trừng về phía cánh cửa, đáy mắt lấp lánh hồng quang, một luồng sáng mạnh mẽ bắn xuyên qua cửa, trúng thẳng vào tú bà.

“Ôi, đau chết ta.” Cái móng tròn vo của tú bà rơi bịch xuống đất, đau đến mức khuôn mặt mập mạp của bà ta nhăn nhúm lại như cái bánh tét.

Cảm nhận được lực lượng là từ bên trong bắn ra, tú bà lặn lông lốc đứng lên, thở hổn hển trơ mắt nhìn cánh cửa: “Các người là đồ lừa gạt ! Cũng dám đến Phượng lai lâu của ta, chờ đó, ta sẽ lập tức đem các người đá ra ngoài!”

Tú bà thở hồng hộc phát cái khăn tay, lắc lư cơ thể mập ú tức giận bỏ đi.

Bên trong phòng.

“Làm sao bây giờ?” Bối Bối đã bị tú bà khiến cho thanh tỉnh đến năm phần, nàng ôm lấy cổ Cô Ngự Hàn không nổi... buông ra, khẩn trương nhìn vào mắt hắn.

“Ngu ngốc.” Miệng rần mấp máy, ánh mắt mỉm cười.

Bối Bối tò mò dán sát vào đầu hắn, nhìn vào đôi mắt lóng lánh trong sáng oánh hồng kia, không nhận được than thở: “Cô Ngự Hàn, mắt người thật đẹp, người biết không, lần đầu tiên bị người đuổi theo, ta liền cảm nhận được mình đang bị trêu chọc, ánh mắt của người dường như biết nói.”

Hắn vươn dài đầu rần, càng thêm gần sát nàng, liếm lên cổ nàng, tiếp tục khiêu khích nàng: “Đừng nói nữa, chúng ta vẫn chưa ân ái xong.”

“Nhưng mà có người đến...” Lý trí và cơ thể nóng bỏng của Bối Bối đấu tranh gay gắt.

Hừ nhẹ một tiếng, hắn bay lên trong phút chốc, rời khỏi thân thể của nàng.

Bối Bối cảm thấy bỗng nhiên trống rỗng, theo bản năng muốn vươn tay giữ lấy hắn, hắn lại cười xấu xa liếc mắt dò xét nàng, cố ý trách né bàn tay nàng, bay khỏi chiếc giường lớn, vờn quanh căn phòng một vòng, ánh sáng đỏ ửng lơ mờ toả ra.

Rất nhanh, hắn lại trở về trên người nàng.

“Ta đã trở về, bảo bối. Ta bày kết giới, bọn họ không vào được đâu.”

Gấp gáp ôm lấy hắn, biết đã an toàn, nàng thẳng thắn dùng cả hai tay hai chân quán chặt lấy hắn, mà hắn cũng quán quýt lấy nàng, một người một xà cùng bắt đầu... nhịp điệu nguyên thủy nhất, trong người có ta, trong ta có người.

...

Khi tú bà mang người đến, những tên hộ vệ hùng hùng hổ hổ xông tới trước phòng, không chút khách khí đến đập cửa, nhưng cánh tay còn chưa chạm tới cánh cửa, đã bị bật nảy ra ngoài, âm âm rớt xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Có điều, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng mắng tức giận của bọn họ không hề truyền vào bên trong phòng.

Trong phòng, triền miên dây dưa, hoàn toàn không nhiễu loạn.

Không biết người và xà triền miên bao lâu, nàng chỉ cảm thấy mình như đang ở trên mây, rồi như đang ở sông nhỏ, lúc lại ra tận đại dương mệnh mông sáng tỏ.

Ý thức lúc gần lúc xa, trên người chỉ còn duy nhất một cảm giác mãnh liệt là hắn đang quán quanh nàng.

Mây mưa thất thường qua đi, nàng mệt đến ngủ rất say, môi anh đào bị hôn đến đỏ lựng, nhưng vẫn động lại nụ cười thoải mái.

Cô Ngự Hàn biến trở về hình người, nghiêng thân nằm ngấm nàng ngủ, trong lòng tràn đầy thoải mái.

Đột nhiên, lỗ tai hắn giật giật, nghe được một ít tiếng vang, hắn nhanh chóng nhấc chân đạp lên cơ thể đầy đặn của nàng, hồng quang loé sáng, hắn đã mặc xong đồ ngồi xuống cạnh bàn.

Ngón tay bắn ra, trường rèm trước giường buông xuống, vung thêm một lần, đồ dùng tình thú trên mặt bàn lập tức biến mất.

Gần như đồng thời, thân ảnh Thương Tuyệt Lệ dần dần hiện ra trong phòng.

“Vương.” Hắn hành lễ.

Cô Ngự Hàn ngẩng đầu, con người đen nghiêm nghị nhìn hần: “Tuyệt Lệ, người ta bảo người điều tra đã làm xong chưa?”

Thương Tuyệt Lệ cúi đầu tạ tội: “Thuộc hạ vẫn chưa tra ra được, nam nhân gọi Tiểu Ngoan hình như không có ai biết hần, người nào đã gặp hần đều nói hần là ngốc tử, sau đó cũng không biết gì thêm.”

“Như vậy à?” Cô Ngự Hàn hạ thấp tầm mắt trầm ngâm, nơi này không ai biết Tiểu Ngoan, vậy hần không phải người ở đây?

“Vương, người thấy nam nhân kia vì sao lại tiếp cận Bối Bối tiểu thư? Chẳng lẽ là vì hắc tinh ngọc bội trên người nàng?” Thương Tuyệt Lệ có chút lo lắng.

“Không biết, Bối Bối rất tín nhiệm hần, ta vẫn chưa hỏi Bối Bối quen biết hần như thế nào, ta đã thử qua thân thủ của hần, pháp lực của hần rất cao cường, so với ta không phân thắng bại.” Đây là điều hần lo lắng nhất, nếu như Tiểu Ngoan có ý xấu, nhưng lại mai phục chờ có trợ thủ, thì tình hình của bọn họ sẽ không an toàn.

Thương Tuyệt Lệ kinh ngạc tròn to hai mắt: “Pháp lực của tên... ngốc tử kia cùng vương không phân cao thấp? Điều này sao có thể, ngay cả thái tử Hắc Phong quốc cũng không phải là đối thủ của người, này...”

“Ta cũng rất muốn biết lai lịch của hần, dù sao... Ta thực sự là chưa từng gặp qua đối thủ như vậy.” Cô Ngự Hàn rất thận trọng nhưng không khỏi cảm thấy có chút hưng phấn, đã là người tu luyện pháp thuật thì đều thích có kỳ phùng địch thủ – đây là thứ dục vọng nguyên thủy.

“Thuộc hạ sẽ tiếp tục điều tra, không có người nào là không tra ra được, trừ khi người đó không tồn tại.” Thương Tuyệt Lệ hùng hục chí khí, kẻ địch càng mạnh, thì càng kích phát ý chí chiến đấu.

“Uh, người đi đi.”

Thương Tuyệt Lệ vừa xoay người, lại như nhớ ra điều gì: “Vương, trưởng lão nói Bối Bối tiểu thư có kiếp nạn, chẳng lẽ có liên quan đến Tiểu Ngoan?”

“Ta sẽ không để nàng gặp nguy hiểm!” Cô Ngự Hàn mím chặt môi, đáy mắt xẹt qua một tia sáng mạnh mẽ kiên định, kẻ nào dám động vào bảo bối của hần, hần sẽ diệt kẻ đó!

127. Q.2 - Chương 128: Cưng Ơi!

Hoàng hôn buông xuống, Bối Bối tỉnh lại, đầu óc cũng từ từ trở nên tỉnh táo, nàng quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Cô Ngự Hàn đâu.

Hần đi đâu rồi? Nàng xúc chấn lên, tay chân luống cuống mặc quần áo vào.

Trời ơi! Nàng mãi mê với Cô Ngự Hàn, dĩ nhiên hoàn toàn bỏ quên Tiểu Ngoan đang bơ vơ đứng ở đầu đường, nàng vừa vội vàng vừa xấu hổ, nàng luôn muốn bảo vệ hần, nhưng giờ lại đi tìm niềm vui một mình.

Vừa mới vén trường rèm lên, thì Cô Ngự Hàn đã đẩy cửa đi vào, thấy nàng tỉnh dậy, khuôn mặt tươi cười của hần lập tức nở ra một nụ cười tươi hết cỡ.

“Cưng Ơi, dậy rồi à, mau qua đây ăn gì đi, sau khi vận động kịch liệt như vậy, chắc bây giờ người rất đói.”

Bối Bối đỏ mặt, hờn dỗi liếc mắt trừng hần.

Hần mờ ám nháy mắt đáp lại, kéo nàng ngồi xuống ghế: “Những món này đều là ta bảo người làm theo khẩu vị của người, rất thơm phải không, mau nếm thử xem.”

Hương thơm của đồ ăn tràn ngập khắp căn phòng, cảm dỗ khiến miệng nàng không khỏi động đậy, nhưng nàng dè xuống cơn đói của bản thân, liếc mắt nhìn hần: “Người đi ra ngoài để bảo người làm những thứ này?”

Nơi này là thanh lâu, hơn nữa trước đó bọn họ còn chọc tức tú bà, bây giờ hẳn lại nghênh ngang ra vào? Không phải là dùng sắc đẹp để dụ dỗ tú bà chứ? Hẳn có ăn được bà ta không?

“Tiểu Bối Bối, thu cái vẻ mặt hoài nghi của ngươi lại, thật đúng là thiếu đòn, chỉ cần có bạc, còn sợ không sai được những người ở đây sao, lại dám nghi ngờ phẩm hạnh của ta.” Cô Ngự Hàn chán nản lườm nàng, dám ghép hẳn với cái mụ tú bà kia, thật sự là...

“Xi.” Bối Bối bật cười, nghĩ đến mình lại đi ghép hẳn với tú bà, cảm giác thấy có chút thực buồn cười, xem ra nàng ngủ nhiều đến mụ mị cả đầu óc rồi.

“Được rồi, những chuyện ở đây ngươi đều đã giàn xếp ổn thỏa, vậy chúng ta mau trở về thôi.” Bối Bối đứng lên, nhưng lại bị hẳn kéo lại.

Hắn vươn tay ép nàng ngồi xuống: “Ăn hết những thứ này trước cũng không muộn.”

“Không được, chúng ta phải mau chóng trở về tìm Tiểu Ngoan, ta sợ hẳn không biết đường quay lại tửu điểm, nếu hẳn lại bị người khác bắt nạt thì làm sao?” Nghĩ vậy, Bối Bối không khỏi nóng vội, đều do nàng không tốt, dĩ nhiên bỏ lại Tiểu Ngoan, hẳn cũng không tốt, câu dẫn nàng!

Nghe vậy, khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn nhả lại, hẳn cau mày: “Tự hẳn sẽ trở về, Tiểu Ngoan không đơn giản như ngươi tưởng đâu.” Cô Ngự Hàn hàm ý sâu xa quan sát nàng, hy vọng nàng nghe lời mình nói.

Có điều, hẳn phải thất vọng rồi.

Hàng mi thanh tú của Bối Bối nhú lại, mang theo một chút chỉ trích nói: “Cô Ngự Hàn, ý ngươi là ta ngu ngốc nên mới để Tiểu Ngoan lừa sao? Ta biết Tiểu Ngoan trước ngươi, hẳn có đơn giản hay không ta còn biết rõ hơn ngươi, ngươi... Ta không cho ngươi nói xấu Tiểu Ngoan. Hừ, ngươi không đi thì ta tự mình đi, ngươi cứ ở đây từ từ hưởng thụ ôn hương.”

Bối Bối có chút giận dữ bỏ đi, Tiểu Ngoan mặc dù là ngốc tử, nhưng hẳn không chỉ từng cứu mạng nàng, còn ... ở bên nàng khi cô đơn bất lực, nàng không thích hẳn nói Tiểu Ngoan như vậy.

Cô Ngự Hàn cố gắng nhịn xuống lửa giận trong lòng, nghe thấy nàng bảo vệ Tiểu Ngoan mà nổi giận, hết lần này đến lần khác nàng còn luôn mắng oan hẳn là phong lưu, từ khi gặp nàng, phong lưu của hẳn chẳng biết đã chạy đi đâu hết, tiểu nữ nhân không tim không phổi này! Không cảm nhận được một chút khổ tâm nào của hẳn.

Uổng công hẳn tự mình xuống bếp giám sát mọi người làm đồ ăn cho nàng, nàng lại chỉ vì một nam nhân không liên quan mà náo loạn đòi phải về, cũng không thêm liếc mắt nhìn đồ ăn hẳn bưng tới.

Hắn đường đường là Đại vương, chưa bao giờ phải nếm trải mùi vị uất ức này!

“Ngươi không ăn, ta nhất định không về.” Hẳn cũng nổi giận, cầm lấy chiếc đĩa hung hăng gấp thức ăn, không thèm nhìn nàng rời khỏi phòng.

Đã đi được vài bước, thấy hẳn vẫn không động đây, bước chân của Bối Bối dừng lại một lúc, nàng cắn môi, hạ quyết tâm, tiếp tục cấp bước đi ra ngoài, sau đó dùng sức đóng sầm cửa lại.

“Rầm!” Tiếng đóng cửa đình tai nhức óc vang lên, người cùng không còn thấy bóng.

Cô Ngự Hàn nổi giận ném đôi đũa đi, quăng hết thức ăn trên bàn xuống đất, tiếng chén đĩa rơi vỡ loảng xoảng vang lên, thức ăn hoàn mỹ cả màu sắc đến hương vị cứ thế mà bị tiêu hủy.

“Ô Bối Bối, ngươi... nữ nhân không biết tốt xấu này, tức chết ta!” Cô Ngự Hàn trơ mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, tự ép bản thân không đuổi theo nàng, nàng thích đi tìm tên Tiểu Ngoan kia thì cứ đi, hẳn không quan tâm!

...

Cứng người trong phòng một lúc lâu, hai mắt hẳn nhìn chăm chăm cánh cửa, mơ hồ như mong chờ cái gì.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, con người đen của hẳn xẹt qua một tia sáng, nhưng, khi hẳn thấy người tới là tú bà, khuôn mặt tuần tú của hẳn đen lại trong nháy mắt, người đàn bà kia thật đúng là nhẩn tằm, không hề quay đầu lại!

“Ai nha, đại gia, thức ăn không hợp khẩu vị sao? Đừng nóng giận mà, ta lập tức bảo người chuẩn bị cho người một bàn thức ăn thịnh soạn hơn, tiện thể gọi thêm mấy cô nương hiểu ý, giúp đại gia giải sầu.”

Tú bà tất nhiên đã coi Cô Ngự Hàn là thần tài, bởi vì hần chỉ vung tay là một túi tiền lớn đã vào chỗ nàng, gian phòng bị chiếm dụng bao lâu cũng không sao cả, huống chi là một bàn đồ ăn.

Cô Ngự Hàn quát to: “Không cần, ta không muốn ăn.”

Nói xong, cả người hần tản mát ra một luồng chân khí, giống như một trận gió cuốn ra ngoài, chỉ còn sót lại khí thừa, thiếu chút thì thổi ngã tú bà.

“Ôi cha, chóng mặt quá.” Tú bà đứng tại chỗ xoay tròn mấy vòng, rốt cục cũng đứng vững.

Sau khi ổn định nhìn rõ, đại gia nhiều tiền cũng đã đi mất, nàng không chịu buông tha, kéo thân thể tròn vo đuổi theo ra ngoài: “Đại gia, sao ngài lại bỏ đi, đại gia,... thử nhìn qua cô nương của Phương Lai lâu của chúng ta rồi đi cũng không muộn mà, đại gia...”

Tuy nhiên Cô Ngự Hàn đã sớm không còn thấy bóng dáng, mặc cho tú bà đuổi theo tới tận cửa, cũng không thấy được người.

“Ai... Bỏ chạy cũng quá nhanh nha.” Tú bà chỉ đành hậm hực quay về, tiếp tục chiêu đãi những vị đại gia mới đến.

...

Dọc theo đường đi, Cô Ngự Hàn lạnh lẽo đến khiến mọi người đều nhao nhao tránh né, có chút sợ hãi hơi thở lạnh lùng trên người hần, cho dù các cô nương đi ngang qua thấy hần tuần mã như vậy, lòng sinh ái mộ, cũng chỉ dám đứng xa xa nhìn, không dám lại gần.

Nữ nhân ngốc, nữ nhân ngu, nữ nhân dốt...

Con người đen của hần phủ đầy băng tuyết, trong lòng cũng lửa giận ngập trời, chỉ hận không thể đem nữ nhân kia thiêu cháy, sau đó tính tiếp.

128. Q.2 - Chương 129: Đánh Người !

Bối Bối quay lại khách sạn, vội vội vàng vàng túm tiểu nhị lại: “Người có thấy Tiểu Ngoan trở về không?”

“Sao, tên ngốc tử kia á, chưa trở về đâu.” Tiểu nhị đáp xong liền đi làm việc.

Chưa trở về? Chẳng lẽ Tiểu Ngoan còn ở chỗ ném vòng ? Hay là lạc đường rồi ?

Bối Bối không nhịn được hốt hoảng, nàng xoay người chạy ra ngoài, thiếu chút nữa thì va vào vị khách đối diện.

“Đi mà không nhìn đường à, xô ngã lão tử ngươi muốn ăn đòn rồi.” Vị khách mới vào tức giận hét lớn.

“Xin lỗi.” Nàng vội vã xin lỗi, sau đó cũng không để ý đến hần mà tiếp tục chạy ra ngoài, hiện tại tìm Tiểu Ngoan mới là việc quan trọng nhất, nếu Tiểu Ngoan ở bên ngoài bị người ta bắt nạt, nàng sẽ giận mình chết.

...

Đi tới đầu đường, nàng đảo quanh con phố, trong đầu không ngừng rà soát nơi bày sạp ném vòng lần trước là chỗ nào ?

Suy nghĩ một lúc lâu, cũng không nhớ ra được là ở ngõ gác nào, lúc đó bọn họ đi dạo lung tung mà đến, hiện tại những sạp bên cạnh đều đã thu dọn về nhà, nhất thời nàng không tìm được dấu hiệu nào quen thuộc.

Rơi vào đường cùng, nàng không thể làm gì khác ngoài cố giọng gào: “Tiểu Ngoan, Tiểu Ngoan, người ở đâu? Tiểu Ngoan...”

Nàng đi khắp phố tìm kiếm, cổ họng đã khản, mà vẫn không thấy bóng người đâu.

Đột nhiên, nàng để ý thấy phía trước có một đám đông hơn bình thường, quây thành một vòng không biết đang làm gì.

Nàng đi tới, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm.

Khi nàng tới gần, chợt nghe thấy từ trong đám người truyền ra tiếng chửi rủa: “Ngốc tử nhà ai, cũng dám lẫn vào nhà của ta trộm bình hoa, chán sống, ta đã chết người!”

“Sao phải thế, đánh mạnh như vậy sẽ chết người mất.” Có vài người đồng cảm.

“Một tên ngu ngốc, có bị người đánh chết cũng không có ai thương tiếc.” Một ít người vô lương tâm chàm chọc.

Tim Bối Bối đập thành thịch, nàng dùng sức đẩy đám người ra, hốc mắt không nhìn được đỏ lên, Tiểu Ngoan đang bị người ta đá.

Nàng tức giận xông qua bảo vệ Tiểu Ngoan, đưa tay nắm chân của vị công tử mặc quần áo lụa tàn nhẫn kia, cảm phần dùng sức lực toàn thân đẩy, tên công tử đánh người kia lập tức ngã chổng vó trên mặt đất, hét đau rầm rầm.

“Ai yêu, thằng nhóc nào dám xô ngã lão tử!”

Tiểu Ngoan lạnh run trốn ở phía sau Bối Bối, tiếng nói bởi vì sợ hãi mà run rẩy: “Tiểu Bối ca ca, người rốt cục đã trở về, Tiểu Ngoan chờ người rất lâu.”

Bối Bối không thèm để ý đến tên công tử quần áo lụa bị té sấp kia, quay đầu lại, đưa tay sửa sang lại một chút y phục trên người Tiểu Ngoan, nhẹ nhàng vuốt ve vết bầm trên khuôn mặt xinh đẹp của hắn, nước mắt không kìm được rơi xuống.

“Là ta không tốt, ta không nên rời khỏi người, người nhất định là bị đánh rất đau, là ta không tốt, Tiểu Ngoan, xin lỗi xin lỗi...” Nàng vừa đau lòng vừa áy náy ôm lấy hắn, không để ý bụi bẩn trên người hắn.

“Tiểu Bối ca ca, sao người lại khóc, Tiểu Ngoan không đau, một chút cũng không đau.” Tiểu Ngoan vươn tay, như người lớn vỗ về bờ lưng của nàng đang run rẩy vì khóc, ánh mắt đen láy buông xuống, che dấu nhu tình chợt lộ rồi biến mất.

Tên công tử quần áo lụa kia thấy cảnh đó thì rống giận: “Hoá ra người là người nhà của tên ngốc tử này, không lo mà quản tên ngốc nhà mình, dám để hắn chạy đến trộm đồ của lão tử, chán sống rồi!”

Bối Bối đưa tay quệt một cái, lau nước mắt, kéo Tiểu Ngoan đứng dậy.

Nàng xoay người, ngang ngang đầu lên trừng mắt như hung thần nhìn công tử quần áo lụa, tràn ngập lửa giận: “Người luôn mồm nói Tiểu Ngoan trộm bình hoa nhà mình ? Thế chứng cứ đâu? Tiểu Ngoan đến trộm bình hoa của người lúc nào!”

“Nhất định là cái này rồi.” Trong đám đông có người chỉ chỉ vào một chiếc bình hoa ở bên cạnh, xen lời nói.

Bối Bối nhìn theo hướng chỉ, thấy hình dáng của chiếc bình, nàng lập tức giận đến suýt hôn mê, cái bình hoa này rõ ràng là Tiểu Ngoan ném vòng được !

“Ta thấy người là cố tình lấy cớ để bắt nạt Tiểu Ngoan, cái đồ súc sinh không có tính người này ! Chiếc bình hoa này là Tiểu Ngoan ném vòng thắng được, ta muốn báo quan, để quan phủ tới bắt người về tra hỏi !”

Tiểu Ngoan rất tủi thân gật đầu: “Đúng vậy, bình hoa này là do Tiểu Ngoan quăng vòng thắng được, nhưng vị công tử này cứ nói Tiểu Ngoan trộm.”

Những người vây quanh nhìn về phía vị công tử đỏ mặt tía tai kia, bắt đầu có chút nghi vấn.

Tên công tử quần áo lụa mắt trâu tròn to, giơ tay lên định đánh Bối Bối: “Lão Tử bảo người xen vào việc của người khác!”

“Sao rồi, bị ta vạch trần bộ mặt vô lương tâm không có tính người của mình, người định giết người diệt khẩu à!” Bối Bối ngăn đầu ưỡn ngực, cho dù rất sợ bàn tay to kia, nhưng vẫn cố thể hiện.

“Ta có giết người cũng không có ai dám nói ta, hừ! Người biết cha ta là ai không? Cha ta là Huyện thái gia chỗ này, ai dám đụng đến ta, hừ!” Tên công tử quần áo lụa mặt mày hung hãn, tay hạ xuống.

Nhưng được nửa đường thì bị người chặn lại, đau đến mức giống như con heo bị chọc tiết kêu lên : “A...”

Tiểu Ngoan vững vàng đứng trước mặt Bối Bối, đang nắm lấy cổ tay tên công tử quần áo lụa, nắm rất mạnh, ánh mắt long lanh không hề nhần nhục chịu đựng như lúc này, ngược lại tràn ngập giận dữ, sát khí.

“Ta không cho phép người đánh Tiểu Bối ca ca! Nếu không ta sẽ giết người!”

“A... Người buông tay, người dám đánh ta, người... Các người chờ!” Công tử quần áo lụa tiếp tục kêu rên, đôi mắt híp lại tràn đầy ý định trả thù hung ác.

Bối Bối thấy tay tên công tử kia sắp bị bóp nát, nàng cũng không muốn bảo Tiểu Ngoan dừng tay, con người đảo đảo, nàng mở miệng.

“Chỉ cần người bồi thường phí đánh bị thương cộng thêm phí tổn thất về mặt tinh thần cho Tiểu Ngoan, ta sẽ bảo Tiểu Ngoan buông người ra, bằng không... Tay người liền chuẩn bị phế bỏ nha!”

“Được được, ta đồng ý ta đồng ý, muốn bao nhiêu bạc ta đều đưa.” Tên công tử quần áo lụa đau đến sắc mặt trắng bệch, không ngừng hô đáp ứng.

“Còn phải xin lỗi Tiểu Ngoan!” Bối Bối lại bổ sung một điều.

“Được, ta xin lỗi, là ta vu oan hấn, ta có chủ tâm ăn hiếp hấn, xin lỗi, ta nói xin lỗi, a...” Tên công tử quần áo lụa vừa nói vừa kêu, môi run run, hấn thế nào cũng không nghĩ tới kẻ ngu vừa bị hấn ức hiếp lại có khí lực lớn đến như vậy.

“Đưa bạc ra đây.” Bối Bối vươn tay.

Tên công tử quần áo lụa dùng một tay không bị túm đưa vào túi mình lấy tiền ra, đặt toàn bộ vào tay Bối Bối.

Cầm được bạc, Bối Bối hừ nhẹ một tiếng, để hấn đau đớn tiếp tục kêu vài tiếng, mới nói với Tiểu Ngoan: “Tiểu Ngoan, buông hấn ra.”

Tiểu Ngoan mới vâng lời buông tên công tử quần áo lụa ra.

“Tiểu Ngoan, đi, ta dẫn người đến chỗ đại phu, kiểm tra xem có bị thương chỗ nào không.” Bối Bối đau lòng nhẹ nhàng phui đi bụi bặm trên người hấn, lôi hấn rời đi.

129. Q.2 - Chương 130: Gặp Phải Biến Thái !

Trong một hiệu thuốc, đại phu đang giúp Tiểu Ngoan thoa thuốc làm tan vết ứ đọng trên mặt, Bối Bối đứng bên cạnh căng thẳng quan sát.

“Tiểu Ngoan, người kiên nhẫn một chút.” Nàng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hấn có vài vết ứ xanh, trong lòng thấy vô cùng khó chịu, khuôn mặt xinh đẹp như vậy lại để tên đầu heo độc ác kia đánh bị thương !

“Tiểu Bối ca ca, ta không sao.” Cho dù đã đau đến mức không nhìn được âm thầm hút một ngụm khí, hấn vẫn miễn cưỡng mỉm cười với nàng, nụ cười tác động lên khuôn mặt đang bị thương, lại khiến hấn hít một hơi.

Nhìn cử chỉ thân thiết của hấn, Bối Bối vừa tức lại vừa cảm động, nhưng cảm thấy có chút khó hiểu: “Tiểu Ngoan, người rõ ràng có thể đánh ngã tên con Huyện thái gia kia, nhưng tại sao người không đánh trả?”

Tiểu Ngoan ngây thơ đưa mắt nhìn nàng, vừa nghiêm túc vừa ngây ngô nói: “Bởi vì đánh nhau sẽ bị quan phủ bắt, Tiểu Ngoan sợ bị đưa đi, Tiểu Bối ca ca trở về không tìm được Tiểu Ngoan, Tiểu Ngoan muốn đợi Tiểu Bối ca ca trở về.”

Trong lòng hơi thất lại, Bối Bối áy náy đến muốn bật khóc, nàng âm thầm hít một hơi, nhịn xuống không cho hốc mắt đỏ lên.

“Sau này không được ngốc như vậy, nếu như lại gặp tình huống như thế phải lập tức bỏ chạy, như vậy sẽ không cần đánh nhau cũng không bị đánh, quan phủ cũng không có lý do bắt người biết chưa?”

“Nhưng mà Tiểu Ngoan muốn chờ Tiểu Bối ca ca.” Tiểu Ngoan cúi đầu nói, trong câu chữ chứa đựng sự kiên trì của hắn.

Trong lúc Bối Bối định tiếp lời, đại phu đã xoa xong thuốc, thở dài nói: “Người các ngươi chọn tới chính là nhi tử của Huyện thái gia, có chạy cũng vô ích, ở đây tất cả đều phải nghe theo Huyện thái gia, trừ khi các ngươi không muốn sống ở chỗ này.”

Thấy sắc mặt đại phu nặng nề, Bối Bối không nhịn được hỏi: “Huyện thái gia ở đây là người như thế nào?”

Lắc đầu, đại phu thu dọn ấm sắc thuốc, tiếng nói tỏ vẻ bất lực: “Có thể dùng từ ‘ác bá cường hào’ để hình dung, các ngươi thanh toán bạc rồi mau đi đi, để cho quan binh tìm được sẽ rất thảm.”

“Cái gì? Người nói...tên Huyện thái gia kia có thể phái binh đến bắt chúng ta?” Bối Bối kinh ngạc thốt lên.

Đại phu bất đắc dĩ lắc đầu, tốt bụng nhắc nhở: “Mau đi nhanh đi, đừng hỏi nhiều như vậy, các ngươi chọn tới bảo bối nhi tử của Huyện thái gia, nếu không đi sẽ chỉ còn con đường chết.”

“Là hắn sai trước, ta không tin bọn họ có thể làm gì ta, chẳng lẽ thiên hạ này không còn vương pháp nữa.” Bối Bối vô cùng tức giận, nhìn bộ dáng ủ rũ của đại phu khi nói về Huyện thái gia, nàng mơ hồ có thể đoán được quan phụ mẫu vùng này bình thường bóc lột dân chúng đến thế nào.

“Trời cao hoàng đế xa mà.” Đại phu một lần nữa gật gù, hình như có chút tê dại với hai từ... Vương pháp.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên một hồi tiếng ồn, không chờ mọi người kịp phản ứng, một nhóm quan binh đã chen chúc xông vào, trên tay cầm theo gươm đao sáng loáng bao vây lấy bọn họ.

Bối Bối nhìn thanh đại đao lấp lánh trước mặt mình, thấy tên công tử quần áo lụa từ từ bước ra khỏi đám quan binh, nàng nắm chặt tay ngọc, khuôn mặt căng thẳng, đứng chắn trước mặt Tiểu Ngoan.

“Hừ, lại để ta tìm được các ngươi ! Dám động đến bản thiếu gia ta, đúng là muốn chết!”

Sau đó, tên công tử quần áo lụa đưa tay túm chặt cổ áo đại phu: “Người dám chữa bệnh cho bọn họ, chán sống rồi phải không?”

“Xin đại gia tha mạng, tiểu nhân... Tiểu nhân không biết bọn họ là người đại gia muốn tìm.” Đại phu sợ hãi đến run bần bật, ngay cả thanh âm cũng lắp bắp.

Tiểu Ngoan có chút căng thẳng nắm chặt ống tay áo Bối Bối: “Tiểu Bối ca ca, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Bối Bối mặt mày giận dữ: “Oan có đầu nợ có chủ, người mau thả đại phu ra!”

Nàng xúc động muốn tiến lên cứu đại phu, nhưng lại bị thanh đao của đám quan binh đẩy lùi lại.

“Chết đến nơi rồi còn muốn cứu người khác sao? Ha ha... buồn cười chết người, người đâu, bắt bọn họ lại cho ta, ta muốn dẫn về để từ từ... Đùa chết bọn họ!” Tên công tử quần áo lụa ánh mắt lộ ra tia sáng nham hiểm khát máu, hình như hắn đang rất phấn khởi.

Nhìn ánh mắt của hắn, Bối Bối không nhịn được nổi da gà, người này... nhìn qua có điểm biến thái.

Quan binh từ từ khép chặt vòng vây, Tiểu Ngoan kéo tay Bối Bối: “Tiểu Bối ca ca đừng sợ, Tiểu Ngoan mang người bay ra ngoài.”

Vừa nói, hắn vừa định làm phép, tên công tử quần áo lụa như sớm đoán được bọn họ biết võ công, tìm kiếm khắp nơi sao có thể để bọn họ chạy trốn.

Vừa mới bay được nửa đường, trên nóc nhà đột nhiên xuất hiện cung thủ, mũi tên nhọn hoắt như mưa rào hướng về phía họ, uy hiếp như sắp bắn ra.

“Tiểu Ngoan...” Bối Bối có chút kinh hãi kêu lên.

Tiếng kêu của nàng vừa dứt, một đám tên đã bay về phía họ, mũi tên sắc bén bay đến như mưa, Bối Bối chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhìn những mũi tên loè loè ánh sáng bạc như sắp bắn thẳng vào mình, nàng không nhịn được thét lên chói tai.

“A...”

Tiểu Ngoan tay không ngừng tạo ra gió lốc, phát đi những mũi tên bay về phía họ...

Đột nhiên, Bối Bối nghe thấy từ mặt đất truyền lên một tiếng kêu thảm thiết, nàng mở mắt nhìn xuống, đôi mắt hạnh trọn tròng.

Chỉ thấy đại phu bị chém một đao, cả người đầy máu nằm gục trên mặt đất, mà tên biến thái kia lại đang ngồi trên ghế, tàn độc nhìn nàng, đáy mắt viết: nếu như bọn họ không nghe lời, hắn sẽ từ từ lăng trì đại phu cho đến chết.

“Người ... tên biến thái này!” Bối Bối tức giận đến cả người run lên.

“Tiểu Ngoan, chúng ta mau quay lại.” Cấn rằng, nàng kéo quần áo của Tiểu Ngoan, giục hắn mau dừng lại.

...

Bị buộc quay lại, Bối Bối và Tiểu Ngoan lập tức bị quan binh kẻ đao vào cổ, lưỡi đao lạnh như băng tì lên cổ, từng đợt khí lạnh xâm nhập vào da thịt nàng, khiến nàng âm thầm cảm thấy sợ hãi một chút.

Tuy vậy, nàng vẫn cố gắng duy trì bộ dáng bình tĩnh, còn tức giận nhìn tên công tử quần áo lụa.

Công tử quần áo lụa thông dong đứng lên, đi tới trước mặt nàng, bốn mắt nhìn nhau: “Ai nha, rất giận sao? ha ha ... Bối thiếu gia rất thích đối thủ ngang ngạnh như ngươi, không ngang ngạnh thì sẽ không vui nha.”

“Ngươi có bệnh!” Bối Bối rít qua kẽ răng, nếu như ở thế giới của nàng, người này nhất định sẽ bị kết luận là mắc bệnh tâm thần !

“Ngươi dám nói ta có bệnh? Ngươi... Dẫn bọn hắn về!” Tên công tử quần áo lụa hình như vô cùng miễn cảm với từ... “Có bệnh”, khuôn mặt lập tức vặn vẹo rất dữ tợn.

Tiểu Ngoan lo lắng gọi Bối Bối một tiếng: “Tiểu Bối ca ca...”

Ánh mắt của hắn lóe ra sát khí, muốn giãy dụa, nhưng lại bị Bối Bối ngăn cản.

“Tiểu Ngoan, không nên cử động.”

Lúc này không thể ra tay, nàng vô cùng chắc chắn rằng nếu bọn họ động thủ, cho dù chạy thoát, như vậy những người ở y quán này sẽ gặp tai họa, nàng muốn tìm cách khác.

“Hừ, đi!” Tên công tử quần áo lụa tựa như biết sự lo lắng của Bối Bối, hắn cố ý đá đại phu đang nằm hấp hối trên mặt đất thêm một cái, mới hết giận dỗi ý liếc mắt nhìn Bối Bối, sau đó ngẩng cao đầu dẫn người rời đi.

130. Q.2 - Chương 131: Âm Thầm!

Cô Ngự Hàn buồn bã quay lại khách điếm, nhưng không nhìn thấy người đáng nhẽ nên có mặt ở đây lúc này, hắn túm lấy tiểu nhị hỏi: “Bối Bối đã trở về chưa?”

“A? Sao, Bối Bối công tử đã quay lại đây rồi, sau đó lại chạy ra ngoài tìm Tiểu Ngoan.” Tiểu nhị có chút khó hiểu nhìn Cô Ngự Hàn một chút, tại sao hôm nay luôn có người tới hỏi người nào đó đi cùng hắn đã quay về hay chưa.

Cô Ngự Hàn quay đầu quan sát sắc trời bên ngoài đang tối dần, khuôn mặt tuần tú hơi biến sắc, buông ra tiểu nhị nhanh chóng lao ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức làm cho tiểu nhị chỉ như nhìn thấy một cơn gió đang lướt qua.

Tiểu nhị lắc đầu, cầm theo bình trà nóng tiếp tục tiếp đãi khách nhân.

...

Dựa vào trí nhớ tuyệt đỉnh của mình, Cô Ngự Hàn nhanh chóng tìm được chỗ ban ngày chơi ném vòng, tuy nhiên, nơi đó cũng đã trống không, không tìm thấy nổi một bóng người.

Hắn có chút hoảng sợ, Bối Bối đi đâu rồi?

Hắn tìm kiếm dọc theo đường đi, thân ảnh của hắn mờ mịt, sắc trời dần dần trở nên mơ hồ.

“Bối Bối, Tiểu Bối Bối...” Hắn đi đi lại lại tìm kiếm chung quanh đầu đường, cao giọng kêu gọi.

Tuy nhiên, hắn gần như tìm kiếm toàn bộ đường phố, cũng không thấy nàng, ngay cả tên Tiểu Ngoan kia cũng không thấy bóng dáng đâu.

Mày kiếm của hắn nhú lại, chẳng lẽ tên Tiểu Ngoan kia đã bắt nàng đi theo?

Chết tiệt, hắn không nên để nàng một mình cùng Tiểu Ngoan – một kẻ lai lịch bất minh ở trên đường, mặc kệ Tiểu Ngoan là bạn hay là kẻ địch, hắn cũng không nên để nàng rời khỏi tầm mắt của hắn.

Lúc này, hắn cực kỳ căm tức bản thân mình, sao hắn lại có thể giận dữ với nàng ở thời khắc quan trọng này, trưởng lão nói nàng sắp gặp phải kiếp nạn...

Trong lòng lo lắng, hắn rất nhanh tìm được một nơi yên lặng, ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, vận công làm phép, bắt đầu thử nghiệm cách dùng phép liên lạc với cây trâm tiểu hỏa xà trên người nàng...

Trong nhà lao của huyện, Bối Bối và Tiểu Ngoan đều bị quan binh trói chặt tay chân, sau đó hung hăng đẩy vào một gian phòng giam u ám, cửa phòng lao lập tức “Cạch cạch” hai tiếng bị khóa lại.

Bối Bối nhanh chóng xoay người: “Này, những kẻ không biết nói đạo lý kia, rốt cục các người muốn đem chúng ta giam lại tới khi nào?”

“Hừ, giam cho đến lúc các người chết, ha ha...” Một tên quan binh dáng vẻ lưu manh cười to, sau đó cầm chiếc chìa khóa quay đầu đi xa.

“Này...” Bối Bối thở hổn hển nhìn bọn họ đi xa dần.

“Tiểu Bối ca ca, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ? Nơi này thật tối, bẩn bẩn, còn có con chuột.” Tiểu Ngoan nhìn nàng, lại nhìn những con chuột đang chạy qua dưới chân, có chút hoảng sợ hỏi.

Bối Bối trấn an hắn: “Đừng sợ, ta sẽ nghĩ biện pháp trốn ra ngoài, Huyện thái gia nơi này thực sự là một tên ác bá, ý vào quan tước ức hiếp dân chúng, chúng ta nhất định phải vì dân trừ hại!”

Nghe thấy nàng nói trừ hại, Tiểu Ngoan vừa chút tò mò lại tràn đầy hăng hái cất cao giọng: “Chúng ta nên trừ hại như thế nào?”

“A... Trước hết để ta suy nghĩ đã, lại đây, chúng ta trước tiên ngồi xuống bên kia từ từ nghĩ cách.” Bối Bối đi tới bên đệm cỏ rồi ngồi xuống.

Kỳ thật, trong lòng của nàng đang rất bất an, trước kia nàng đã nhìn thấy rất nhiều hình phạt cổ đại trên TV, không biết chừng nàng còn chưa kịp trừ hại đã bị hành hạ đến hấp hối rồi cũng nên?

“Được, chúng ta cùng nhau suy nghĩ.” Tiểu Ngoan ngồi xuống bên cạnh nàng, ánh mắt mênh mông vẫn một mực nhìn nàng, mắt đen lấp lánh trong bóng tối long lanh có thần, không nhận thấy dù chỉ một điểm ngu ngốc thường ngày.

Bối Bối cúi đầu, giống như đang suy nghĩ biện pháp, kỳ thật là đang cầu nguyện Cô Ngự Hàn nhanh chóng một chút tìm được nàng, aiii... Không có khí phách thì sẽ không khí phách đi, khí phách cũng không thể biến thành cơm ăn,...trước hết phải an toàn rồi sẽ tính sau.

Cúi đầu xuống, nàng không hề phát hiện ra cây trâm của mình đang phát ra ánh hồng nhàn nhạt, ánh sáng quần quanh hết vòng này đến vòng khác.

Tiểu Ngoan nhìn thấy rất rõ ràng, ánh mắt đen nhánh của hắn như có chút suy tư, nhìn ánh hồng từng vòng từng vòng, ánh mắt loé lên, âm thầm làm phép hướng về phía cây trâm của nàng, chỉ chốc lát sau, ánh hồng trên cây trâm dần dần biến mất, bị áp chế xuống.

Tất cả lại khôi phục bình tĩnh, nàng hồn nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra.

...

Tại nơi yên tĩnh, Cô Ngự Hàn thu hồi pháp lực, mở mắt, con mắt thâm thúy phát ra hàn quang sắc bén, xen lẫn với cơn tức.

Nắm chặt nắm tay, hắn phần nộ vung tay lên, ánh sáng hồng hừng hực khoét ra một cái động lớn trên mặt đất cách đó không xa.

Chết tiệt, lại có người đang cản trở hắn tìm Bối Bối! Rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là Tiểu Ngoan?

Hắn bực môi khê nhếch, cơn tức trong ngực cùng với lo lắng cùng nhau phát tác, đột nhiên bật dậy, hắn bay nhanh ra ngoài.

Nhất định là Tiểu Ngoan, chỉ có pháp lực của Tiểu Ngoan mới có thể chống lại hắn, nhưng là, Tiểu Ngoan rốt cuộc là dẫn Tiểu Bối Bối của hắn đi đâu? Có thể gây bất lợi cho nàng không?

Trong đại lao, Bối Bối uể oải cúi đầu, không khỏi nghĩ thầm trong đầu, Cô Ngự Hàn – tên nam nhân kia sao lần này không hề thần thông quảng đại tìm tới đây, bình thường không cần hắn xuất hiện thì hắn lại hết lần này đến lần khác chướng mắt xuất hiện, hiện tại muốn hắn xuất hiện, hắn nhưng lại giận dữ với nàng.

“Tiểu Bối ca ca, cái này cho ngươi.”

Ngẩng đầu, Bối Bối nhìn thấy trong lòng bàn tay Tiểu Ngoan có một cái vòng tay, nghiêm nhiên là cái vòng hắn ném thẳng kia.

“Tiểu Ngoan, ngươi còn giữ cái...này?” Bối Bối có chút kinh ngạc.

“Tiểu Bối ca ca thích cái...này, cho nên Tiểu Ngoan nhất định phải bảo vệ thật tốt, lúc người kia đánh Tiểu Ngoan, Tiểu Ngoan sợ cái này sẽ hỏng, may là không có việc gì, cho ngươi.” Hắn khờ dại cười với nàng, cười đến rất mong đợi.

Tâm tình phức tạp cầm lấy chiếc vòng tay, Bối Bối cảm thấy áy náy, lúc ấy nàng chẳng qua chỉ là tùy ý liếc qua một cái, chưa nói đến là thích hay không, Tiểu Ngoan lại coi vòng tay như bảo bối, chỉ vì nghĩ là nàng thích.

“Tiểu Ngoan, cảm ơn ngươi, ta sẽ giữ nó cẩn thận.” Mũi nàng nghèn nghẹn, yết hầu cứng lại.

Luôn vòng tay đeo lên cổ tay, nàng cao giọng giơ ra cho hắn xem: “Có đẹp không?”

Lúc này, nàng hoàn toàn không hề ý thức bản thân mình hiện tại đang là “Nam nhân”, mang một cái vòng tay nữ nhân có bao nhiêu quái lạ.

Tiểu Ngoan cười đến rất vui vẻ, rất khăng định gật đầu: “Đẹp lắm, Tiểu Bối ca ca cũng rất đẹp!”

Sửng sốt một chút, Bối Bối cười trước sự ngây thơ của hắn, không nhịn được đưa tay vuốt ra những sợi tóc mất trật tự trên mặt hắn “Đứa ngốc, ta lớn lên chỉ có thể nói đoạn trang thôi, còn cách xinh đẹp nhiều lắm.”

“Không, ở trong mắt Tiểu Ngoan, Tiểu Bối ca ca là đẹp nhất!”. Hắn rất kiên trì, trong ánh mắt có nhiệt tình không che giấu được.

Nhìn ánh mắt của hắn, Bối Bối bỗng nhiên cảm thấy có chút quái dị, cảm thấy có chút không được tự nhiên, rồi lại nói không ra lời chỗ nào kỳ quái, chỉ có thể không tự nhiên tránh né ánh mắt quá chuyên chú của hắn.

131. Q.2 - Chương 132: Mỹ Nam Mê Hoặc Lòng Người.

Muốn giữ bỏ cái loại cảm giác kì lạ này, Bối Bối đứng lên, đi một vòng trong phòng giam, rất không thực tế hi vọng có thể tìm được một cái cửa động có thể giúp nàng chui ra ngoài.

“Tiểu Bối ca ca, không phải là người đang đợi ...cái vị đại ca ca kia đến cứu chúng ta đây chứ?” Tiểu Ngoan không biết từ khi nào đã đi đến đứng ở phía sau lưng nàng, làm cho Bối Bối bị dọa giật mình hoảng sợ một phen.

Âm thầm hít vào một hơi, Bối Bối ổn định lại trái tim đang đập thành thịch của mình, khuôn mặt ngẩng cao, mạnh miệng nói: “Không có, ai nói ta đang đợi Cô Ngự Hàn, hửn hiện tại đang ở trong thanh lâu không biết đã tiêu dao sung sướng tới thiên hôn địa ám đến mức nào rồi.”

Khẩu khí của nàng trở nên đanh lại, nếu không phải say sưa trong cái đám hương thơm ôn nhu đó, với sự thần thông quảng đại của hửn, như thế nào còn không tìm được nàng chứ!

Đúng vào lúc này, cái tên thiếu gia kia dẫn theo hai tên thuộc hạ đi vào.

Hửn chấp hai tay ở phía sau lưng, vẻ mặt ngênh ngang hất lên không coi ai ra gì, quét mắt liếc nhìn hai người bọn họ qua cửa lao, tiếng cười tà nịnh: “Ha ha ha ha ... tư vị ở trong ngục rất tốt a?”

“Tốt vô cùng, người có muốn ... cũng đi vào thử hay không?” Bối Bối phản thanh châm chọc lại.

“Cáp ... đã chết đến nơi mà vẫn còn mạnh mẽ a, để ta xem miệng của người còn có thể nói như thế được nữa không!”

“Ha ha ...” Bối Bối giả vờ cất lên hai tiếng cười to, sau đó quay mặt đi, đem mắt đi nhìn cái ánh mắt kia của hửn cũng cảm thấy lạng phí. Chính là một kẻ bị bệnh tâm thần, đa mặt bủng – vừa nhìn đã thấy ác tâm, so sánh với Cô Ngự Hàn tuần mỹ xinh đẹp nhìn qua thấy thuận mắt hơn nhiều.

Nhớ tới hửn, miệng của nàng lại bắt giắc xụ xuống, nam nhân thối, người mau tới đi, nếu không tới ... ta liền sẽ rất thê thảm a, ta không muốn thụ hình, ô ô ô (tiếng khóc).

“Tiểu Bối ca ca không phải sợ hửn, Tiểu Ngoan sẽ bảo vệ người.” Tiểu Ngoan bỗng nhiên rất có khí khái nam tử mở miệng nói, ánh mắt đen huyền trong lúc nàng không lưu ý lộ ra tia sáng sắc bén bắn về phía tên công tử biến thái kia, sát khí kinh người.

Huyện thái công tử nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Ngoan cả người phát run, dựng cả tóc gáy lên. Hửn uốn thẳng lưng lên, giả vờ như không bị ảnh hưởng, tức giận nói: “Tên gốc kia, nhìn cái gì? Có tin hay không Bối thiếu gia móc hai mắt của người ra!”

“Tin.” Tiểu Ngoan gật đầu trả lời, nghe giống như rất thuận theo, tuy nhiên ánh mắt chăm chú nhìn huyện thái công tử lại càng phát ra vẻ âm lãnh.

“Tiểu Ngoan, không cần để ý cái ... kẻ điên đó.” Bối Bối kéo Tiểu Ngoan ra phía sau, đứng ở trước mặt che chở cho hửn.

“Ta cảnh cáo người, nếu như người dám làm như thế với Tiểu Ngoan, ta sẽ khiến cho người chết rất thê thảm.” Nàng cất giọng đe dọa, lấy khí thế để tăng thêm can đảm.

“Cáp ... Ta nhất định làm như thế với cả hai người các người, cũng chẳng có ai dám quản ta!” Hửn cười nhạo.

Nghe vậy, Bối Bối trừng mắt liếc hửn, trong lòng xoay chuyển nghĩ cách, nàng dần dần hiện lên một nụ cười hết sức tự tin: “Người cho là người thật sự là lớn nhất sao? Ta hỏi người ... quốc gia này, lớn nhất là ai?”

“Lớn nhất, lẽ tất nhiên là Xích Diễm Vương của chúng ta... bất quá ... chỉ bằng vào hai người các người, đến xách giày cho Vương còn không xứng, thế mà lại có ý tưởng kì quặc muốn Vương tới cứu các người? Ha ha ha ... Vương thậm chí còn không biết trên đời này có hai kẻ ngu xuẩn như các người tồn tại a, ha ha ha ...”

Huyện thái công tử ngửa đầu cười to, điệu cười mang theo vẻ phi thường châm chọc. Ngay cả hai tên tay chân đang đứng ở bên cạnh hắn cũng không nhịn được bật cười.

Tức giận trợn to mắt nhìn bọn họ cười đến mức khoa trương, Bối Bối nắm chặt nắm tay lại, trong lòng đang bốc hỏa, trên mặt vẻ mặt lại hết sức dễ chịu, cười híp cả mắt nói: “Không có ý nghĩa – Vương của các người thật không tốt vừa vặn lại biết chúng ta sống ở trên đời này, còn đang tìm bọn ta ở khắp nơi!”

Huyện thái công tử thấy Bối Bối bộ dáng rất thanh thoi, bèn ngừng tiếng cười, trong mắt mang theo nghi hoặc đánh giá Bối Bối, sau đó lại nhìn nhìn tên ngốc đứng bên cạnh nàng, suy nghĩ một chút, lại cất tiếng cười càng thêm lớn tiếng.

“Ha ha ha ... Ta cười chết mất, chỉ bằng vào các người? Một kẻ ẻo lả, một tên ngu ngốc, vương lại biết các người? Ha ha ha ... các người nói, bọn họ không phải là đang nằm mơ sao?” Huyện thái công tử cười rất khoái trá, quay đầu đi hỏi hai tên thủ hạ của hắn, giọng điệu chế nhạo trào phúng lời nói của Bối Bối.

“Thiếu gia, ta nghĩ cái ... tên ẻo lả này có lẽ cũng biến thành kẻ ngốc rồi, ha ha ha...”

Tiếng cười của bọn họ khiến cơn tức của Bối Bối dâng cao ba nghìn trượng, nhưng chỉ có thể chịu đựng cơn bốc hỏa muốn nổ tung, trơ mắt đứng nhìn bọn chúng ở ngoài cửa lao.

“Người đâu, mang bọn chúng ra đây.” Huyện thái công tử rất cục cựa cũng cảm thấy cười đủ rồi, hắn rất khoa trương một tay ôm bụng, một tay lau đi mấy giọt nước mắt do “cười đến chảy nước mắt” chảy ra.

Cửa lao lập tức bị mở ra, Bối Bối và Tiểu Ngoan hai người bị ép lùi ra khỏi phòng giam.

=====«=====

Cô Ngự Hàn đứng ở bên bờ một cái hồ nhỏ, tầm mắt nhìn về phía xa xăm, trên khuôn mặt anh tuấn tràn ngập thần sắc lo âu.

Một lát sau, Thương Tuyết Lệ vội vã chạy tới: “Vương”

“Thế nào? Có ... tin tức của Bối Bối cùng Tiểu Ngoan không?” Cô Ngự Hàn lập tức xoay người vội hỏi.

“Vương, thuộc hạ còn chưa tìm được vị trí cụ thể của bọn họ, nhưng thuộc hạ đã điều tra ra nơi cuối cùng họ xuất hiện là một cái y quán, thuộc hạ đã hỏi người bên trong y quán, nhưng lại không có ai dám nói ra cụ thể họ đã đi đâu, hình như là cố kỵ cái gì đó.”

“Y quán?” Cô Ngự Hàn cả người chấn động, chẳng lẽ tiểu Bối Bối bị thương?

“Mau dẫn ta tới y quán đó.”

“Tuân lệnh”

Rất nhanh sau đó, hai người đi tới tòa tiểu y quán đó. Người ở bên trong vừa nhìn thấy Thương Tuyết Lệ, tất cả đều xôn xao cúi đầu đi, lại nhìn không được nhìn một chút người tôn quý tuấn mỹ đi bên cạnh – Cô Ngự Hàn, thầm đoán hắn thuộc tầng lớp quý tộc nào?

Cô Ngự Hàn nhắc đôi chân thon dài của đi về hướng được quây, một bộ bạch y Nguyệt Nha tung bay tăng thêm phần khí chất, mái tóc dài đen tuyền thả tự do ở phía sau, bộ dáng thoát tục xuất trần giống như tiên nhân lạc phàm, làm cho tâm người ta dễ dàng mất đi cảnh giới, không còn đề phòng.

Hỏa kế đang đứng ở phía sau quây được có chút ngăn người ra nhìn hắn, ánh mắt thán phục không thôi, phong độ thật tốt a, đúng là nhân trung chi long(*) a.

Trên môi Cô Ngự Hàn mang theo nụ cười nhẹ, mang theo tà khí mê hoặc lòng người, hắn mở miệng, tiếng nói trầm thấp và phóng khoáng: “Ta muốn gặp đại phu.”

“Đại phu? Đại phu... A, có, có, có, xin công tử đợi cho chốc lát.” Hỏa kế nghiêm nhiên đã bị phong thái của Cô Ngự Hàn làm ê muội, bỏ dở công việc đi vào trong hậu đường giúp Cô Ngự Hàn mời đại phu đi ra.

Chỉ chốc lát sau, một lão đại phu đã lớn tuổi được người đỡ đi ra, trong miệng vẫn không ngừng căn nhắc: “A Phúc, không phải đã nói với người ta gần đây không xem bệnh sao? Người làm sao lại quên lời dặn của ta?”

“Dạ dạ phải.” Hỏa kế mới vừa rồi cúi đầu cười khan trả lời.

“Bệnh nhân ở nơi nào?” Mặc dù lưỡi nhai vẫn lưỡi nhai, đại phu cũng bắt đầu mở miệng hỏi.

“Ồ đó kìa.”

(*)Nhân trung chi long : rồng trong cõi nhân gian

132. Q.2 - Chương 133: Hắc Là Vương

Đại phu vừa ngừng đầu, ánh mắt đột nhiên mở lớn, lấy mấy chục năm lịch duyệt của hắn, tuyệt đối khẳng định ... nam nhân tuần tú xuất trần trước mắt – nhất định là thuộc dòng dõi vương tộc! Khí chất tự nhiên mà thành, khí thế tôn quý lấn át lòng người.

“Công tử, xin hỏi ngài không thoải mái ở chỗ nào?” Đại phu rất lễ độ đặt câu hỏi. Ánh mắt thăm dò đánh giá nhìn Cô Ngự Hàn, thấy hắc mặt mũi thần thái khí phách, cũng không có dấu hiệu bệnh tật gì.

Cô Ngự Hàn cười nhẹ như gió thoảng qua, vẻ mặt mang theo vài phần nghiêm túc nói: “Ta không bệnh.”

“Vậy công tử muốn ...” Đại phu cũng không có vẻ ngạc nhiên khi nhận được câu trả lời như vậy, lại mơ hồ đoán được vốn là nên trả lời như thế.

“Ta đến ... là vì chuyện một tên ngốc đi theo một vị tiểu công tử, hai người lúc trước đã phát sinh chuyện ở chỗ này, nói như vậy thương thế trên người đại phu cũng có liên quan đến chuyện này!” Trong mắt Cô Ngự Hàn đột nhiên xẹt qua một tia hào quang lợi hại, ánh mắt làm như vô tình dừng lại ở đúng miệng vết thương của đại phu, mặc dù đại phu đã mặc một bộ y phục thật dày che đi dấu vết của tấm vải băng.

Đại phu nhất thời sững sờ, không tự giác theo ánh mắt của hắn đưa tay che lại vết thương của bản thân, trầm ngâm thoáng chốc, sau đó có chút nghiêm túc ngừng đầu lên, hạ giọng nói: “Thỉnh công tử đi theo ta.”

Cô Ngự Hàn nghiêng người, đưa cho Thương Tuyệt Lệ một ánh mắt, ý bảo hắn ở bên ngoài canh gác, sau đó liền cùng với đại phu đi vào hậu đường.

Đại phu ở bên trong hậu đường đi tới đi lui vài lần, giống như là đang giãy giụa đấu tranh tư tưởng, cuối cùng, hắn đứng lại quay nhìn về phía Cô Ngự Hàn: “Công tử, ta có thể hay không ... biết thân phận của người, bởi vì ... Ta phải xác định công tử có đủ khả năng để giải quyết người kia, nếu không tất cả mọi người trong y quán chúng ta sẽ đều mất mạng.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn trong lòng dâng trào lên một nỗi đau khổ thất vọng, ý tứ đại phu có phải nói ... Bởi Bối gặp được phiền phức rất lớn?

Trong lòng lo lắng cho nàng, lời nói đã dâng lên đến yết hầu, hắn lại âm thầm đè xuống, tỏ ra khí thế vương giả cùng với bàn tay hắn đưa ra nói: “Mặc kệ là phiền phức gì, chỉ cần là ở Xích Diễm quốc, không có kẻ nào mà Bổng Vương nghĩ Bổng Vương không giải quyết được!”

Đại phu kinh ngạc há hốc miệng, ánh mắt mở lớn nhìn thẳng hắn một hồi, sau đó hết sức lo sợ quỳ xuống đất: “Thảo dân tham kiến Vương.”

Cô Ngự Hàn đưa tay, đỡ đại phu đang quỳ ở trước mặt hắn đứng lên: “Đại phu, ta chỉ là tới tìm người, người chỉ cần nhanh nói cho ta biết ngày đó ở chỗ này họ đã phát sinh chuyện gì là tốt rồi, mặt khác – cũng không cần quá đa lễ.”

Sau khi biết được thân phận Cô Ngự Hàn, đại phu tuyệt đối không giấu giếm nữa, liền rất dứt khoát đem toàn bộ mọi chuyện nói ra: “Vâng, hôm đó có một vị tiểu công tử dẫn theo một công tử ngơ ngác khác đến y quán của ta trị thương, nghe hai người họ đối thoại, ta mới biết được nguyên lai bọn họ đắc tội nhi tử của Huyện thái gia, không bao lâu sau, nhi tử của Huyện thái gia liền mang theo quan binh chạy ào vào trong

y quán, uy hiếp nếu bọn họ không ngoan ngoãn chịu trói, sẽ ... muốn giết sạch người trong y quán, hiện tại có thể phỏng đoán bọn họ đang bị nhốt ở trong địa lao của huyện nha.”

“Người nói ... là cái tên ngốc kia bị thương?” Cô Ngự Hàn cau mày, lấy tu vi của Tiểu Ngoan, như thế nào có khả năng bị một tên nhĩ tử của Huyện thái gia đả thương? Tiểu Ngoan cuối cùng là đang diễn trò gì?

“Đúng vậy, còn có một chuyện, lấy thảo dân hành nghề y đã nhiều năm kinh nghiệm xem ra, cái tên nhĩ tử của Huyện thái gia kia mơ hồ có bệnh về tâm lý, phi thường bạo ngược. Vương, hai người bọn họ rơi vào trong huyện nha rất nguy hiểm.”

Cô Ngự Hàn lạnh lùng biến sắc mặt: “Đại phu xin yên tâm, ta sẽ xử lý tốt việc thất trách của huyện quan nơi này.”

“Vương, còn có một chuyện, thảo dân cả gan thỉnh cầu Vương làm chủ cho tất cả dân chúng ở nơi này.” Đại phu vừa nói, ngữ khí có chút phần nộ xúc động, không hề báo trước liền quỳ gối trên mặt đất.

“Nói.” Cô Ngự Hàn cố gắng áp chế cái mong muốn lập tức chạy đi huyện nha cứu Bối Bối, hắn là ... Vương của những người dân này, phải nghe oan tình của dân chúng.

“Thảo dân ... Nói đến việc này, thảo dân cũng là đồng lõa ..”

Đại phu vừa nói, khuôn mặt đã cao tuổi nhăn lại, hốc mắt không nhìn được đồ lên, mang theo phần nộ vô phương phát tiết, hắn nắm chặt tay: “Mỗi một tháng, Huyện thái gia đều phái người đến y quán của thảo dân vợ vết rất nhiều thuốc gây nghiện, còn có xuân dược, nếu chúng ta không cho lấy, sẽ bị bắt đi ngồi tù. Sau đó ... Sau đó, khuê nữ trong vùng này của chúng ta một ngày sau khi được Huyện thái gia thưởng được, đại đa số mất tích, dân chúng cũng biết, chuyện này nhất định có liên quan đến Huyện thái gia, nhưng là, chúng ta không có cách nào mở miệng kêu oan.”

Nghe đại phu nói như vậy, Cô Ngự Hàn cảm thấy lửa giận bùng bùng dâng lên, không nghĩ tới trong quốc gia của hắn, dĩ nhiên lại che giấu một nơi u ám như vậy.

“Tình huống như vậy liên tục đã bao lâu?”

“Đã có nhiều năm rồi, có mấy thư sinh can đảm đã từng nghĩ tới đệ đơn cáo trạng, tuy nhiên, mỗi lần mẫu đơn kiện viết xong, những thư sinh chính nghĩa vô tội này ... ngày hôm sau đã bỏ mình mất mạng, từ đó về sau, không còn có ai dám trông nom chuyện này.”

“Đứng lên đi, Bối Vương sẽ cho dân chúng trong huyện một cái công đạo.” Cô Ngự Hàn đã xuất ra uy nghiêm vương giả, đối với chuyện này đưa ra lời hứa hẹn quân bất hủ ngôn.

“Thảo dân thay thế dân chúng toàn huyện khấu tạ vương ân.” Đại phu kích động tiếng nói có chút phát run, trong đôi mắt tràn ngập ánh sáng hi vọng.

.....

Đi ra gian ngoài, Thương Tuyệt Lệ có chút khẩn cấp đón nói: “Công tử, thế nào, có ... hay không nghe được tin tức của Bối Bối tiểu thư?”

Cô Ngự Hàn gật đầu: “Tuyệt Lệ, có biết cụ thể huyện nha nơi này ở đâu không?”

“Biết ạ.”

“Lập tức mang ta đi, Bối Bối ở nơi này.”

“Tuân lệnh.”

Trong tầng hầm âm u, Bối Bối bị người ta đẩy, thiếu chút nữa đứng không vững ngã gục trên mặt đất, may mà Tiểu Ngoan nhanh tay lẹ mắt kéo nàng lại.

“Tiểu Bối ca ca, người ... có bị thương không?” Tại không gian âm u thế này, Tiểu Ngoan lại có thể như trước chuẩn xác không lầm hướng phía Bối Bối toàn thân từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sợ nàng bị thương.

Bối Bối cắn răng nhìn xuống đau nhức ở trên cổ tay: “Ta không sao.”

“Ha ha... các người rất nhanh sẽ có sao, người đầu, thấp đèn.” Huyện thái công tử hét to quát người hầu.

Rất nhanh sau đó, trong tầng hầm ngầm được cây đuốc thấp sáng chiếu hồng lên một mảng màu xanh rêu, Bối Bối trừng mắt nhìn, rốt cuộc thích ứng được ánh sáng đột nhiên ở nơi này, tuy nhiên, đến lúc nàng nhìn rõ hoàn cảnh ở nơi này, nàng phản xạ có điều kiện, đưa tay lên che lại miệng, một hồi buồn nôn muốn nôn ra.

Ánh mắt của nàng trừng mở rất lớn, trời ạ, nơi này là địa ngục sao?

Trước mắt treo đầy những cái móc sắt để treo người lên, còn có bùng bùng những cái đầu sắt đang được nung đỏ, còn có ... mấy người nam nữ đang hấp hối bị treo trên giá sắt, móc sắt móc vào da thịt một số “phạm nhân” này – đâm thủng thịt, giống như câu heo treo lên, huyết nhục mơ hồ đã hư thối, mơ hồ truyền đến mùi máu tanh thối, mùi vị rất là khó chịu.

“Nôn ...” Cũng không nhịn được nữa, nàng cúi khom người phun hết ra.

133. Q.2 - Chương 134: Cứu Người

“Tiểu Bối ca ca, người không nên nhìn nơi đó.” Tiểu Ngoan nhìn xuống cảm giác ác tâm, bước một bước đứng ở trước mặt tiểu Bối chặn tầm mắt của nàng.

Huyện thái công tử thấy thế, cười ha ha, tiếng cười quỷ dị làm cho người ta phát lạnh: “Biết sợ rồi sao? Đừng sợ a, chờ một chút liền đến phiên các người, chỉ đau thoáng một cái thôi, kỳ thật ... rất là kích thích a.”

“Biến thái, nôn ...” Bối Bối cơ hồ ngay cả ruột gan cũng nôn hết ra, quá ác tâm, người này thật là biến thái hoàn toàn, dĩ nhiên đối với cả nữ nhân cũng nở ra tay ác độc như vậy, căn bản không phải là nam nhân!

Huyện thái công tử nhíu mày lại, ánh mắt loé ra tia lửa giận bạo ngược: “Ta đã nói không được gọi ta là biến thái, người thật đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Hảo! Bồn thiếu gia sẽ cho người toại nguyện! Người đầu! Đem cái tên tiểu tử này ... trước hết dùng tỳ bà cầu treo hẳn lên, Bồn thiếu gia sẽ cho hẳn ném thử khoải cảm đâm thủng giáp cốt! Bồn thiếu gia muốn xem xem máu tươi của cái tên gia hỏa cứng đầu này rốt cuộc là so sánh với thường nhân nóng đỏ tới mức nào.”

Nói xong câu cuối cùng, thanh âm của hắn mang theo hưng phấn thị huyết.

“Tuân lệnh!” Hai tên tay sai lên tiếng thập phần vang dội, có vẻ cũng vì hưng phấn của huyện thái công tử mà hưng phấn theo.

Bối Bối hoảng sợ, nhìn hai tên người hầu không có hảo ý đang tiến về phía mình: “Các người muốn làm cái gì, ta cảnh cáo các người không được làm xằng bậy, nếu không ta sẽ không khách khí với các người, nói cho các người biết, ta ... pháp lực của ta rất là cao – đừng có chọc giận ta ...”

“Ta không cho phép các người bắt Tiểu Bối ca ca.” Tiểu Ngoan dùng thân hình cao lớn che chở cho Bối Bối đang ra sức lùi ra phía sau, vẻ cảnh giác nhìn chăm chú hai tên người hầu.

Hai tên người hầu cười vẻ âm hiểm: “ ... trước hết đừng có hét lớn như vậy, giữ lại hơi sức chờ thêm một chút nữa ta sẽ giúp cho các người càng thêm sáng khoái!”

Nói xong, động tác của bọn họ rất nhanh đẩy Tiểu Ngoan ra, đánh về phía Bối Bối.

“A ... Đùng có lại đây ...” Bối Bối giống như một con chuột nhỏ chạy trốn tại tầng hầm ngầm – khắp nơi chạy loạn.

“A ... Cô Ngự Hàn ...” Trong cơn khủng hoảng, nàng liên tục kêu tên Cô Ngự Hàn.

“Cô Ngự Hàn mau mau tới cứu ta, ta sẽ không tức giận nữa ...”

Nhìn thấy bộ dáng chạy trốn của nàng, huyện thái công tử ở một bên cười khoái trá, tiếng cười giống như ma quỷ vang vọng khắp tầng hầm ngầm.

Đến lúc nàng đã chạy vào một góc không còn đường chạy trốn, mở to mắt nhìn hai tên người hầu đang lao về phía mình, nàng nghĩ đến sắp thụ bạo hình, cổ họng nghẹn lại tiếng hô trong tuyệt vọng: “A ...”

Ánh mắt Tiểu Ngoan loé ra cơn lốc giống như ám trầm, trên người hắn nổi lên cuộn cuộn từng đợt cuồng phong, xoay tròn làm tung bay xiêm y của hắn, cái bàn ở phụ cận bị cuốn vào cũng vì trận cuồng phong cuộn cuộn này mà bay lên phi về hướng vách tường, bay về phía hai tên lính đang chuẩn bị bắt Bối Bối, ngăn trở móng vuốt sói lang của bọn chúng chạm vào Bối Bối.

Mọi người bị một màn đột ngột này khiến cho kinh ngạc, huyện thái công tử cả kinh trợn mắt nhìn, chốc lát sau hồi phục lại tinh thần, hét lớn: “Nhanh, nhanh bắt lấy cái tên gốc tiểu tử kia, nhanh a...”

Bọn người hầu ở phía sau cúi đầu tuân mệnh, sau đó nhao nhao bao vây về hướng Tiểu Ngoan, trên vẻ mặt ngây thơ của Tiểu Ngoan hiện lên một nụ cười lạnh, ánh mắt loé lên, thân thể căng thẳng buông lỏng, xích sắt trên người loảng xoảng một tiếng mà đứt thành từng khúc.

“A, hắn thoát rồi ...” Một tên lính có chút sợ hãi dừng cước bộ.

Tiểu Ngoan giơ tay lên một chút, kinh phong cường đại liền đem mấy tên người hầu ném vào một góc, mang theo tiếng la hét thảm thiết.

Hắn lắc mình thoáng cái đã đi tới trước mặt Bối Bối đang sợ ngây người, một tay ôm lấy nàng: “Tiểu Bối ca ca, ta mang người đi.”

“Tiểu Ngoan ...” Bối Bối mở to mắt nhìn Tiểu Ngoan đang mang về mặt nghiêm túc đứng đấy, kinh ngạc đến không nói lên lời, chỉ có thể ngơ ngác để cho hắn ôm đi phi thân rời khỏi tầng hầm ngầm, rời đi huyện nha.

« « «

Cô Ngự Hàn theo Thương Tuyệt Lệ phi thân xông bên trong vào huyện nha, một đám quan binh từ các ngõ ngách oai phong lao ra, nhao nhao giơ đao quay sang bọn họ hét lớn: “Người từ đâu tới, cũng dám to gan xông vào nha môn!”

“To gan, nhìn thấy Vương còn không mau quỳ xuống.” Thương Tuyệt Lệ trợn mắt nhìn bọn họ, lớn tiếng quát.

“Vương?” Ánh mắt quan binh rơi vào Cô Ngự Hàn bạch y tung bay nhẹ nhàng trên người, vừa sợ vừa nghi hoặc, Vương như thế nào có khả năng đi đến đây đất sát biên giới xa thử hỗn tạp như thế này?

Ánh mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn trầm xuống, mắt hết kiên nhẫn, bạc môi ngân lãnh nói: “Như thế nào, Bổng Vương giá lâm, các người muốn dùng đao để cung nghênh?”

Bọn quan binh quay mặt nhìn nhau, bị vẻ nổi giận đầy quý khí bức nhân của người trước mắt – Cô Ngự Hàn chấn cho lui từng bước về phía sau, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy tin tưởng hắn là Vương mà hạ vũ khí xuống.

“Kẻ nào xông tới?” Từ một ngách nhỏ, một trung niên nam nhân mập tròn xoay, mặc quan phục mang theo rất nhiều thê thiếp hộ tống ôm ấp thông thả ngạo mạn bước tới.

Cô Ngự Hàn nheo mắt, trong đáy mắt ánh lên hồng quang xạ ra, hắn đã không còn thời gian theo mấy kẻ này dài dòng, Bối Bối đang nằm trong tay một tên biến thái!

Quan binh thấy ánh mắt Cô Ngự Hàn đổi sắc, kinh hãi, xích hồng sắc ... Xích Diễm Vương ...

Trong lúc chúng nhân còn chưa kịp phản ứng, cả người Cô Ngự Hàn tỏa ra hào quang xích hồng sắc, bao phủ quanh hắn, hồng quang chói mắt lập lòe, một thân xích xà hiện ra trước mặt mọi người, duy ngã độc tôn phiêu phù ở giữa không trung, mắt nhìn xuống chúng nhân.

“A ... Vương, Vương ...” Huyện thái gia sợ đến hai chân phát run, kêu lên một tiếng quỳ xuống đất, run rẩy lập cập.

Những tên khác nhau nhao nhao ném xuống binh khí, nhất loạt quỳ xuống, miệng hô: “Vương ...”

“Huyện quan, nói cho Bổng Vương, con của người ở nơi nào? Bổng Vương hiện tại muốn thấy hần!” Cô Ngự Hàn miệng xà mở ra, mệnh lệnh mang theo tức giận từ trong miệng phát ra.

Huyện thái gia vội vã ngẩng đầu nhìn, đầu rần của Cô Ngự Hàn lại đột nhiên ở sát trước mặt hần, khiến hần bị một cú sốc dọa cho khiếp đảm, hần run run trả lời: “Tiểu khuyển, tiểu khuyển đang ở ... ở phía sau hậu viện, ở phía sau hậu viện, hạ quan lập tức mang Vương đi tìm tiểu khuyển.”

“Hừ!” Cô Ngự Hàn lạnh hừ một tiếng, quang mang màu đỏ lóe ra trong mắt rần, nhanh chóng biến trở lại hình người, đứng ở trước mặt Huyện thái gia.

Hần đưa tay với tới tóm lấy Huyện thái gia tới trước mặt: “Đi!”

“Tuân ... tuân lệnh.” Huyện quan cơ hồ đã sợ đến tè cả ra quần, không dám trì hoãn một giây lát nào lập tức dẫn đường cho Cô Ngự Hàn.

Bon quan binh phủ phục dưới đất rất nhanh tránh đường cho Cô Ngự Hàn đi qua, ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám.

.....

Đi tới hậu viện, huyện thái công tử bỏ mặc bọn binh lính cùng người hầu đang vội vã cùng hần truy đuổi, theo ngã rẽ vội vã lao tới vừa vặn đụng phải Huyện thái gia.

“Ôi, là thằng nào dám đụng bổn thiếu gia, chán sống!” Huyện thái công tử bị đụng phải choáng váng, không thấy rõ là ai liền gầm rú một hồi.

“Là Lão Tử của người!” Huyện thái gia bị đụng phải cũng phát đại hỏa.

134. Q.2 - Chương 135: Hắc Khi Dạ...

“Cha ?” Huyện thái công tử có chút kinh ngạc mà hô một tiếng, lập tức lại rất phản nghịch bắt đầu nhăn nhó mắng:

“Cha, người không có việc gì vội vã như vậy làm chi, người ngăn trở đường của ta, ta không còn kịp đi bắt phạm nhân của ta lại nữa !”

“Người...” Huyện thái gia muốn mở miệng chửi rửa, lại đột nhiên nhớ ra mục đích mà bản thân vội vã đến hậu viện, hần gắng gượng đem mấy lời định mắng chửi nuốt vào , bộ mặt béo lùn chắc nịch trở nên trắng bệch.

Hần quay đầu lại, thấy Cô Ngự Hàn lạnh lùng nheo mắt, hần rụt cổ lại, khom lưng nói : “Vương, đây sẽ là Tiểu Khuyển, không biết vương tìm Tiểu Khuyển để...”

“Cái gì ? Cha, người đang nói cái gì a, cái... tên nam nhân này mặt so với ta còn xinh đẹp hơn mà là Vương ? Cha, không phải mắt người mờ rồi đấy chứ!” Huyện thái công tử vẫn ương ngạnh như trước, ngay cả cha mình cũng dám giáo huấn .

“Sao ? Mặt của bổn vương rất đẹp ?” Cô Ngự Hàn giận dữ ngược lại cười, khuôn mặt đẹp như họa kèm theo nụ cười càng hiện lên vẻ tuyệt mỹ, mỹ đến nỗi làm cho người ta cảm giác được... có độc.

“Ta...” Huyện thái công tử nhượng Cô Ngự Hàn cả người đang toát ra lãnh khí bức nhân làm cho hần tự nhiên sinh ý khiếp sợ .

“Nói, tên ngốc cùng với Tiểu công tử bị người bắt tới ở nơi nào?” Đôi mắt anh tuấn lãnh khí của Cô Ngự Hàn lóe ra ánh sáng, khiến người khác tâm cũng phát lạnh.

Huyện thái công tử thất kinh, trong lòng không khỏi đối với thân phận của Cô Ngự Hàn tin bảy tám phần, hần mấp máy hai môi, trong lúc nói chuyện đã quên cả che lấp: “Mới vừa rồi lúc muốn muốn dùng hình , bọn họ bọn họ đã chạy thoát, bốn thiếu gia, không, ta, không phải, tiểu nhân đang chuẩn bị đi đuổi theo”

Thương Tuyệt Lệ nghe được huyện thái công tử nói, ánh mắt nhú lại, đưa chân đạp vào khuỷu chân của huyện thái công tử, gầm lên: “Lớn mật, nói chuyện với Vương mà dám không quỳ hành lễ.”

Hắn rất tức giận, cái...tên huyện thái công tử này cũng dám bắt Bối Bối tiểu thư, còn dám đối nằng dưng hình!

“Người dùng hình với nàng?” Cô Ngự Hàn đưa tay, gắt gao tóm lấy nắm chặt cổ áo huyện thái công tử, nhấc bổng hắn tới trước mặt mình, ngực bởi vì phần nộ mà kịch liệt phập phồng , cái...tên đáng chết này, cũng dám tra tấn bảo bối của hắn!

“Không không không, khụ khụ khụ... Còn chưa bắt đầu tra tấn, khụ khụ khụ... Còn chưa... Cái...tên ngốc tử lại đột nhiên nổi điên mà tránh thoát thiết liên, đem nàng mang... mang đi .” Huyện thái công tử bị người giữ ở giữa không trung, hai chân ra sức giãy giụa, cổ bị giữ chặt , trên khuôn mặt trắng bệch một hồi từ từ chuyển sang màu đỏ .

Đôi mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn nhú lại, vung tay đem huyện thái công tử vứt bỏ trở lại trên mặt đất: “Bọn họ hướng ... đi về phương hướng nào?”

Tiểu Ngoan đem Bối Bối cứu đi, khiến hắn thở phào một hơi, rồi lại cảm thấy có phần khẩn trương, cái...tên Tiểu Ngoan kia...

Ngón tay run run mà chỉ về một phương hướng, huyện thái công tử khẽ run run nói : “Cái...kia... Cái... phương hướng kia.”

“Hừ!” Cô Ngự Hàn lạnh băng hừ một tiếng, sau đó làm phép bay vọt qua nóc nhà huyện nha, hướng về phương hướng đó lao đi.

Thương Tuyệt Lệ quay đầu quét Huyện thái gia một cái liếc mắt: “Phụ tử các người, cả hai thật đúng là lớn mật, đến người của vương cũng dám bắt, dám dùng hình, hừ!”

Để lại một câu nói mang ý cảnh cáo Thương Tuyệt Lệ cũng bay lên, đuổi theo hướng Cô Ngự Hàn đi.

Mấy kẻ còn lại, không ngừng đổ mồ hôi lạnh mà nhìn phía chân trời trống rỗng bên kia, thật lâu không thể phát ra một thanh âm.

Tiểu Ngoan mang theo Bối Bối đi vào trong một rừng cây đẹp đẽ thanh tịnh, mới đặt nàng xuống.

“Tiểu Bối ca ca, người kiên nhẫn một chút, Tiểu Ngoan lập tức phá thiết liên ra cho người.” Tiểu Ngoan kéo cổ tay Bối Bối, thấy trên bề mặt da đã bị thương, đáy mắt xẹt qua một tia ảo não cùng đau lòng.

Bối Bối rất tín nhiệm ngoan ngoãn đưa tay buông lỏng nhượng hắn coi: “Được, người mau mở ra giúp ta , bị trói rất khó chịu.”

Cầm tay của nàng lên, Tiểu Ngoan nhắm mắt lại, khu động pháp lực, trận trận bạch quang đang từ chỗ nắm tay của họ phát ra, càng ngày càng nhiều...

Bối Bối chỉ cảm thấy cổ tay dần nóng lên, chỉ chớp lát sau, thiết liên lập tức giống như đã không có sinh mệnh thông thường từ cổ tay của nàng bóc ra.

“Oa, di di, thiết liên rơi ra rồi!” Bối Bối cao hứng nhìn tay mình, hai cái tay thay phiên vỗ về cổ tay chính mình, da bị hần đỏ cũng đã bình phục.

“Tiểu Ngoan, pháp lực của người cao như vậy a, đến tay của ta cũng đã trị khỏi, một điểm cũng không cảm thấy đau, cảm ơn a.” Bối Bối cười híp mắt mà nhìn Tiểu Ngoan, đối pháp lực lợi hại của hắn rất là tán thưởng.

Tiểu Ngoan bật cười một tiếng, hắc cười a a , nói: “Tiểu Ngoan cũng không biết sao, thấy Tiểu Bối ca ca sắp bị người bắt được, Tiểu Ngoan quýnh lên liền trở nên lợi hại như vậy.”

Bối Bối chuyển đảo đôi mắt như hai hạt châu, nghĩ đến cái gì ánh mắt dường như sáng lên: “A, ta đã biết, cái này kêu là tiềm năng, lúc người đang gặp nguy sẽ bộc phát tiềm năng, Tiểu Ngoan, người lúc ấy nhất định rất lo lắng cho ta có đúng hay không, cho nên mới bạo phát tiềm năng lớn như vậy thoát khỏi cái thiết liên lớn như vậy.”

Vừa nói, Bối Bối cảm thấy vừa vui vẻ lại cảm động.

Tiểu Ngoan không ngừng gật đầu đồng ý, rất khờ dại nói : “Đúng vậy, Tiểu Ngoan rất lo lắng rất lo lắng cho Tiểu Bối ca ca, Tiểu Ngoan không để cho Tiểu Bối ca ca bị thương.”

Đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Ngoan, nàng cảm động nói: “Tiểu Ngoan, người đối với ta thật tốt, không giống cái...tên Cô Ngự Hàn kia, không biết chết ở đâu, tuyệt không quan tâm ta, vừa thấy đến ta cũng không chịu nổi tính tình Đại vương của hắc.”

Nói xong lời cuối cùng, Bối Bối bắt đầu mở miệng quở trách Cô Ngự Hàn không phải, trong lòng đối với việc hắc chậm chạp không đến cứu bản thân cảm thấy tức giận lại... có phần mất mát.

Trước kia, hắc mặc dù luôn trêu chọc nàng dẫn đến nàng tức giận, nhưng mỗi lần nàng gặp phải cái gì nguy hiểm, hắc đều lập tức xuất hiện.

“Nếu hắc đáng ghét, chúng ta đây không cần để ý đến hắc.” Tiểu Ngoan dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

Bối Bối mấp máy môi, không biết nói cái gì đó, dứt khoát bỏ qua một bên, tuy nhiên, đúng vào lúc này, nàng hốt nhiên thấy một cái thân ảnh màu đen hướng bọn họ bay tới.

Đến lúc nàng đã xem rõ ràng đối mặt phương, nàng khiếp sợ mà trợn to ánh mắt, thất kinh hô lên: “Hắc Khi Dạ...”

“Ô Bối Bối, chúng ta lại gặp mặt !” Trong chớp mắt, Hắc Khi Dạ đã thành linh hạ xuống cách trước mặt nàng không xa, cười tà nhìn nàng.

“Tiểu Ngoan, chạy mau!” Bối Bối giật mình phản ứng, liền muốn kéo tay Tiểu Ngoan .

“Phong đệ, người người tìm được chính là nàng sao?” Hắc Khi Dạ hướng ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Ngoan, đậm cười hỏi, tuyệt không thêm đem tư thế muốn chạy trốn của Bối Bối để vào mắt, dù sao, lần này nàng cũng không thể trốn thoát lần nữa !

Tiểu Ngoan hoàn toàn thúc thủ không phản kháng : “Đại... Đại ca...”

Hắc đem đôi mắt thất thần mà nhìn Bối Bối, thấy nàng bộ dáng chấn động ngạc nhiên, hắc vội vã muốn nói gì đó nhưng không biết mở miệng như thế nào, hắc thật không ngờ đại ca lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, tất cả tới quá nhanh, hắc phải làm như thế nào giải thích thân phận của mình với nàng đây?

135. Q.2 - Chương 136: Bị Thương!

Gió, lảng lảng mà quét qua rừng lá cây khô, ngẫu nhiên làm vài chiếc lá cây vẫn còn mang theo màu xanh nhạt rơi xuống, mặt khác chỉ còn lại có âm thanh của những tán cây từng rì rào cộng hưởng.

Bối Bối ngay từ đầu đã kinh ngạc, đến khi đã hiểu những gì đang xảy ra, lửa giận một lần nữa tí tách mà bùng lên

Nàng vùng tay thoát khỏi tay Tiểu Ngoan, hung hăng hét ra, mắt hạnh trong trẻo như muốn xuyên thủng cơ thể người khác: “Tiểu Ngoan, thì ra người luôn luôn đều giả ngây giả dại trước mặt ta!”

“Không, không phải như thế, tiểu Bối, người hãy nghe ta nói.” Tiểu Ngoan trong lòng thất lại, tại lúc Bối Bối dùng sức hất tay của hắc ra, hắc cảm giác lòng của mình bị đánh một chưởng mạnh.

“Người cầm ngay. Tiểu Bối là cho người gọi sao? Người đến gần ta đến tột cùng có mục đích gì? Có phải muốn lợi dụng ta để hại Cô Ngự Hàn hay không?”

Bối Bối từng bước từng bước lui ra sau, rời xa Tiểu Ngoan, trong mắt dần dần dâng lên phòng bị lẫn phần nộ, tự mắng bản thân ngu xuẩn mà phần nộ, mắng bản thân dĩ nhiên còn vì địch nhân mà căm giận, mà giận đối với Cô Ngự Hàn, càng thêm phần nộ bản thân dĩ nhiên còn vì một tên lai hồ giả ngây giả dại mà đau lòng khi hắn bị thương mà khóc vì phần nộ.

“Người ... này thực sự là người âm hiểm hèn hạ, rõ ràng pháp lực cao cường, mà còn làm bộ để cho người ta đánh ở đầu đường, người...” Bối Bối tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bị người lừa khiến phần nộ cùng nhục nhã làm nàng muốn phát điên.

“Tiểu... Bối, chuyện không phải như người tưởng tượng như vậy, ta... Ta không cố tình giả bộ, ta chỉ là không muốn tại Xích Diễm quốc rước lấy phiền phức nơi quan phủ, ta... Ta lại không muốn rời đi, bởi vì ta là thật sự muốn chờ người trở về...” Tiểu Ngoan nói có chút lấp bắp, gương mặt hài tử xinh đẹp không còn cách nào khác tràn đầy khẩn cấp vội giải thích, ngay từ đầu gặp nàng là ngoài ý muốn, hắn vốn chỉ là ngại trang tới Xích Diễm quốc giúp Vương huynh tìm kiếm Hắc Linh Châu (Hắc Tinh Ngọc Bội), cũng không nghĩ tới tất cả xảy ra như vậy, ma xui quỷ khiến ...

Chờ tới lúc hắn muốn hạ thủ với nàng, hắn mới phát hiện, thì ra hắn vô phương hạ thủ (không có cách xuống tay), cho nên hắn một mực trì hoãn thời gian, không dám theo lời Vương huynh lấy hắc tinh ngọc bội ở trên người Bối Bối, lại càng không dám làm ra quá nhiều việc đưa tới sự chú ý Vương huynh.

Bối Bối âm thầm cắn răng, lấy một loại ánh mắt hoàn toàn xa lạ nhìn hắn, trào phúng: “Người đem ta lừa xoay vòng vòng, cũng khiến ta làm Cô Ngự Hàn quay vòng theo, người cái...này, tiểu nhân hèn hạ, ta không bao giờ ... tin tưởng người lần nữa!”

Vừa nói, nàng đột nhiên cúi người xuống, trong lúc Tiểu Ngoan cùng Hắc Khi Dạ hạ ánh mắt nghi hoặc, nàng bỗng nhiên động tác nhanh chóng nắm lên hai nắm bùn, thẳng tắp hướng tới huynh đệ hai người bọn họ ném thẳng qua, sau đó xoay người bỏ chạy.

Nàng không muốn rơi vào tay Hắc Khi Dạ, tuyệt đối không muốn!

Nhớ ra lần trước thiếu chút nữa bị hắc xà lạnh như băng này ăn tươi, nàng liền cả người phát run.

Hắc Khi Dạ nhẹ nhàng vung lên, đem cát bụi bay về phía hắn hất văng sau đó phi thân đuổi theo Bối Bối: “Xem người lần này trốn đi đâu?”

Mà Hắc Khi Phong còn lại là ngơ ngác mà đứng nhượng để mặc cho đất cát bay thẳng trên người, không gạt không đỡ, hắn không chút nào để ý đến cát bụi trên người, cũng phi thân qua truy về hướng Bối Bối, nhưng giữa đường lại xoay người ngăn trở Hắc Khi Dạ.

Hắc Khi Dạ rơi xuống trên mặt đất, vung tay lên, nhất đạo hắc phong bay nhanh đánh úp về phía Bối Bối, đánh trúng vai nàng, nàng quát to một tiếng gục tại đất.

Hắc Khi Phong ngăn trở không kịp, chỉ có thể đưa tay nắm tay Hắc Khi Dạ còn muốn ra chiêu, lớn tiếng mà gọi: “Đại ca, không cần dể thương nàng.”

Trong tay chưởng phong bị buộc thu hồi, Hắc Khi Dạ nheo mắt nhìn đệ đệ, cau mày, phi thường không đồng ý: “Phong đệ, người đang làm cái gì vậy, nàng là nữ nhân của Cô Ngự Hàn, trước đây một lần bởi vì nàng, đại ca bị Cô Ngự Hàn dể thương, hiện tại hắc tinh ngọc bội tại trên người nàng, người tại sao còn chưa động thủ lấy?”

“Đại ca, ta...” Hắc Khi Phong có chút do dự, hắn quay đầu, lo lắng mà nhìn Bối Bối từ trên mặt đất cố hết sức mà bò lên, không rảnh trả lời vấn đề của Hắc Khi Dạ liền bỏ chạy qua.

Đưa tay đỡ lấy thân thể có điểm lay động của nàng, hắn lo lắng hỏi: “Tiểu Bối, người thế nào?”

Bối Bối hận hận mà trở tay đẩy ra, hai tròng mắt cảnh giác mà theo dõi hắn, vừa tức vừa hận: “Cút ngay, ta không cần người giả lòng tốt, người muốn hắc tinh ngọc bội như vậy, nói cho người, hắc tinh ngọc bội ta đã sớm cho Cô Ngự Hàn, muốn ngọc bội thì không có, chỉ có một cái mạng ta!

Thấy ánh mắt nàng không chút lưu tình, Hắc Khi Phong cảm thấy tình cảm mới sinh sôi mà lạnh lẽo xẹt qua.

Lúc này, Hắc Khi Dạ đi tới, ánh mắt đưa tới mà liếc mắt nhìn đệ đệ, như có điều suy nghĩ, sau đó quay đầu nhìn phía Bối Bối, ánh mắt lạnh lẽo làm cho người ta lông tơ dựng thẳng : “Đem hắc tinh ngọc bội giao ra đây!”

“Người là người điếc sao, ta đã nói ta không có, ta đã đưa cho Cô Ngự Hàn.” Bối Bối lớn tiếng mà hướng phía Hắc Khi Dạ hét, nàng hiện tại là vừa giận lại không cam lòng lại... khổ sở, nàng một mực cho rằng đó là người bạn tốt, dĩ nhiên lại đem nàng giao cho Hắc Khi Dạ cái ... tên ma quỷ trước mặt này! Hơn nữa, hắn còn là đệ đệ của Hắc Khi Dạ!

“Hừ, không có khả năng, nếu như người đem hắc tinh ngọc bội giao cho Cô Ngự Hàn, như vậy hắn cũng sẽ không tái đuổi theo tìm người, bởi vì... người đã không còn giá trị lợi dụng.” Ánh mắt Hắc Khi Dạ khinh miệt mà đánh giá Bối Bối từ trên xuống dưới thoáng cái, cười đến ghét bỏ.

Ánh mắt của Bối Bối tối sầm lại, cắn môi anh đào, bỏ qua nghi vấn vừa nhói lên trong lòng, giọng điệu ương ngạnh nói: “Ta đã nói trên người ta không có là không có, tin hay không tùy người, cho dù các người đem ta giết ta cũng vẫn nói như vậy.”

Vừa nói, ánh mắt của nàng vừa hận hận mà quét về phía Hắc Khi Phong, đáy mắt, không áp chế được nồng đậm thất vọng, thật sâu đánh vào trái tim Hắc Khi Phong, hắn mấp máy miệng, chỉ có thể khẩn thiết mà nhìn nàng, vô phương mở lời.

Hắn biết, hiện tại hắn nói cái gì nàng cũng nghe không vào, chỉ biết cảm giác được hắn nói gì cũng trở thành nói dối.

“Phải không? Giữ lại người cũng không có tác dụng, ta đây liền giải quyết người!” Ánh mắt tà ác của Hắc Khi Dạ xẹt qua sát ý, giơ một tay lên, ngưng tụ chân khí sắp hướng tới cái trán của Bối Bối chụp xuống .

Hắc Khi Phong vội vàng đưa tay tách ra công kích của Hắc Khi Dạ với Bối Bối, giang hai tay che ở phía trước Bối Bối, khẩn cầu mà nhìn Hắc Khi Dạ: “Đại ca, không cần giết nàng.”

“Người..... vô dụng! Tránh ra!” Hắc Khi Dạ nheo mắt lại, ti ti tức giận bay lên, đối với người đệ đệ trước giờ luôn rất nghe lời này cảm thấy vừa tức lại vừa thất vọng.

“Đại ca...” Hắc Khi Phong một chút cũng không có dấu hiệu thoái nhượng.

Bối Bối tiếp tục mặc kệ huynh đệ bọn họ đang diễn cái gì, nàng lạnh lẽo di động cước bộ, xoay người đã muốn chạy.

Tuy nhiên, Hắc Khi Dạ đối với động tác của nàng thấy rất rõ ràng, hắn đưa tay đem Hắc Khi Phong đẩy ra, sau đó đánh Bối Bối một chưởng, rồi lại bị người đệ đệ vô công cao hơn hắn một bậc ngăn trở.

Cứ như vậy, hai người người công, ta chặn mà bắt đầu giằng co qua lại, Hắc Khi Dạ tức giận đến ánh mắt bốc hỏa, ra tay càng trở nên sắc bén hơn.

136. Q.2 - Chương 137: Ta Không Bao Giờ Nữa... Lý Người!

Bối Bối nhân cơ hội gia tăng cước bộ chạy trốn, nhưng càng chạy càng chậm, mới vừa rồi bị Hắc Khi Dạ đánh một chưởng, ngực càng ngày càng đau, đột nhiên, nàng cảm giác yết hầu trào lên vị ngọt, không ngừng mãnh liệt mà nôn ra một ngụm máu tươi.

“Nôn...” Nàng lại nôn một búng máu, thân thể từ từ suy yếu dần.

Nhưng vào lúc này, thanh âm Cô Ngự Hàn phẫn nộ gầm đến chấn động trời xanh đưa đến: “Tiểu Bối Bối!”

Bối Bối nghe được thanh âm quen thuộc, miễn cưỡng mà chống đỡ thân thể chính mình, ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân đang bay về phía nàng, lộ ra vẻ suy yếu, cười một tiếng: “Cô Ngự Hàn, rốt cục người đã tới.”

Hắn bay nhanh rơi xuống trước mặt nàng, vũng vàng mà tiếp được thân thể lão đảo lay động của nàng , lòng tràn đầy vẻ lo lắng khôn cùng: “Tiểu Bối Bối, người thế nào? Bị thương ở chỗ nào, mau nói cho ta biết.”

Bối Bối gắt gao bám chặt bờ vai của hắn, rời khỏi lồng ngực ấm áp trên người hắn, hữu khí vô lực mà nói: “Ngực của ta đau quá, tựa như có lửa thiêu đốt vậy .”

Cô Ngự Hàn đem một tay nâng lưng nàng , một tay đưa đến thăm dò lồng ngực của nàng, cảm giác được tim của nàng đập hỗn loạn mà vô lực, hiển nhiên là bị nội thương, hắn ngưng tụ chân khí tại lòng bàn tay, nhanh chóng đưa chân khí vào nhằm giảm bớt đau đớn cho nàng.

“Tiểu Bối Bối, ai đem người đả thương thành như vậy? Tiểu Ngoan? Hắc Khi Dạ?” Cô Ngự Hàn đem nàng tựa vào trong ngực của hắn, nheo mắt lắng giọng mà bắn về phía hai người đối diện, mơ hồ đoán được quan hệ của bọn họ trong lúc đó.

Bàn tay nhỏ bé của Bối Bối nắm chặt y phục của hắn, khó chịu mở to mắt nhìn về hướng bọn họ , khi vừa nhìn tới Tiểu Ngoan, từ hàm răng nghiến chặt phun ra ngữ khí tức giận: “Hắn không phải tên là Tiểu Ngoan, hắn tên là Hắc Khi Phong, là đệ đệ của Hắc Khi Dạ, Nhị điện hạ Hắc Phong quốc .”

Tiếp theo, nàng xoay đầu qua một bên không nhìn Tiểu Ngoan, chôn ở cổ của Cô Ngự Hàn, áy náy lại ảo não mà cúi đầu nhận lỗi: “Cô Ngự Hàn, ta biết sai lầm rồi, ta không nên tin tưởng người xa lạ, nếu như ta nghe lời người nói, thì sẽ không bị Hắc Khi Phong lừa tới đây để cho người ta đả thương, Cô Ngự Hàn...”

Nàng gắt gao mà bám chặt hắn, thanh âm ủy khuất: “Cô Ngự Hàn, Hắc Khi Dạ đánh ta rất đau, còn thổ huyết, mới vừa rồi ta cảm thấy sợ, còn tưởng rằng bản thân đã chết, sẽ không còn được gặp lại người, người có phải là đang giận ta, cho nên lâu như vậy cũng không tìm được ta?”

Nàng có chút thấp thỏm mà nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, trong mắt hàm chứa một tia lo lắng, mới vừa rồi, lúc nàng đã không trụ được, nàng là thật sự sợ không thể nhìn hắn một lần nữa.

Nhìn môi anh đào mang theo vết máu, hắn đau lòng mà đưa tay nhẹ nhàng giúp nàng lau, nhin không được liền trách cứ: “Ai kêu người đi theo cùng cái tên Hắc Khi Phong kia, hắn làm phép cản trở ta tìm được người, cho nên ta mới đến chậm như thế .”

Nghe vậy, đôi mắt của Bối Bối tròn to, sau đó đem ánh mắt quét về phía Hắc Khi Phong, thấy hắn vẻ mặt phức tạp, nàng tức hận mà hừ lạnh, lại lần nữa vùi đầu vào cổ Cô Ngự Hàn, ỷ lại mà vuốt ve, không hề... nhìn về phía Hắc Khi Phong một cái liếc mắt nào nữa.

“Tiểu Bối...” Hắc Khi Phong nhìn bọn họ ôm ấp gần bó, trong lòng đau ê ẩm, chỉ có thể nhẹ nhàng mà gọi tên nàng, liền ngay cả thanh âm trong tiếng gọi cũng cảm thấy có hổ thẹn.

Hắc Khi Dạ cười lạnh mà nhìn Cô Ngự Hàn: “Xích Diễm Vương, người thật đúng là phong lưu phóng khoáng, mặt hàng như thế cũng muốn, thật đúng là nhục cho khẩu vị ngày xưa của người.”

“Hắc Khi Dạ, lá gan của người không nhỏ, như thế nào trước đây bị ta đánh qua một lần đâm ra nghiện, lần này lại chạy tới đây đem thân chịu đòn sao?” Cô Ngự Hàn đùa cợt mà cười mỉa.

Tuy nhiên, Hắc Khi Dạ lại cười to vài tiếng: “Ha ha ha... Không biết lần này là ai chịu đòn của ai ? Người cho là chỉ dựa vào người có thể đánh thắng hai huynh đệ chúng ta sao? Không cần ta ra tay, người cũng chưa chắc đã đấu thắng nổi đệ đệ của ta”.

Cô Ngự Hàn mắt nhú lại, ánh mắt quét về phía Hắc Khi Phong đang một mực nhìn tiểu bảo bối của hắn, đồng tử trở nên u ám, thật sự là cái tên gia hỏa đáng ghét mà.

Nghe được Hắc Khi Dạ nói, Bối Bối có chút khấn trương kéo kéo ống tay áo của Cô Ngự Hàn, lo lắng nhìn hắn: “Cô Ngự Hàn, Hắc Khi Dạ nói là sự thật sao? Tiểu Ngoan... Hắc Khi Phong – pháp lực cũng cường mạnh bằng người có phải hay không?”

Đôi con người đen cúi xuống, mực quang của hắc ôn nhu dừng ở trên mặt nàng, tránh né vấn đề của nàng: “Đừng sợ, chờ một chút ta bảo thì lúc đó người phải tránh ra, sau đó chạy đi, không cần quay đầu lại.”

“Không... Ta không đáp ứng.” Bối Bối vừa nghe hắc tránh vấn đề của nàng, cũng biết chuyện có thể có khả năng là phiền phức rồi.

Nói như vậy, pháp lực Hắc Khi Phong đúng là có thể chống lại Cô Ngự Hàn, lúc này nếu còn thêm một tên Hắc Khi Dạ, Cô Ngự Hàn... sẽ gặp nguy hiểm, nàng không muốn trong lúc hắc gặp nguy hiểm mà rời đi.

“Ngoan, ta sẽ không để bản thân có việc, chỉ cần người không làm sao, ta liền sẽ không để bản thân có việc, bởi vì ta còn muốn đi tìm người.” Cô Ngự Hàn vuốt vuốt mái tóc của nàng, vì nàng không chịu nghe hắc nói rời đi mà cau mày, rồi lại âm thầm cảm động.

Lúc này, Thương Tuyệt Lệ chạy tới: “Vương, Bối Bối tiểu thư, các người cũng không xảy ra chuyện gì chứ.”

“Tuyệt Lệ, người tới thật đúng lúc, giúp ta chiếu cố Bối Bối cho tốt.” Cô Ngự Hàn đem Bối Bối đặt ở trước mặt Thương Tuyệt Lệ, con người đen chớp chớp mang ý ám chỉ với Thương Tuyệt Lệ, ý bảo hắc chuẩn bị tùy thời mang nàng rời đi.

Sắc mặt Thương Tuyệt Lệ thoáng chốc ngưng trọng, quay đầu nhìn hai người Hắc Khi Dạ một chút, sau đó quay lại nhìn ánh mắt mang mệnh lệnh mạnh mẽ của Cô Ngự Hàn, gian nan gật nhẹ đầu.

Bối Bối không biết bọn họ đang âm thầm trao đổi cái gì, nàng vươn người kéo lấy ống tay áo Cô Ngự Hàn, rất nghiêm túc mà nhìn hắc: “Cô Ngự Hàn, ta cảnh cáo người, không được phép lệnh Thương Tuyệt Lệ dẫn ta rời đi, nếu không... Nếu không ta sẽ không bao giờ ... lý người nữa!” (ta sẽ không bao giờ quan tâm đến người nữa).

“Đã bị thương lại vẫn không ngoan như vậy”. Cô Ngự Hàn búng lên cái trán của nàng, nhưng lại đồng thời làm phép tại đầu ngón tay.

Bối Bối cảm thấy thân thể có chút như nhũn ra, đầu óc choáng váng, nàng cảm thấy mí mắt dần dần trở nên có chút nặng xuống, nàng cố gắng mà mở mắt ra, đồng thời cố gắng ý thức mọi chuyện đang xảy ra, nàng không dám tin mà ngược to mắt nhìn Cô Ngự Hàn: “Cô Ngự Hàn, người... Người gian xảo...”

Một câu nói vẫn chưa nói hoàn chỉnh, nàng liền mềm nhũn ngã xuống, Cô Ngự Hàn tiếp được nàng, vuốt ve mi tâm nàng đang nhắm lại, thở dài một tiếng, đem nàng giao cho Thương Tuyệt Lệ.

“Nhớ kỹ, thời điểm ta gọi là người phải thoát li mang theo nàng chạy thoát.”

Hắc không có nắm chắc thắng được hai huynh đệ Hắc Khi Dạ, cho nên, trong lúc cần thiết, hắc muốn cho Bối Bối ... an toàn trước.

Thật sâu mà nhìn bộ dạng ngủ gật của Bối Bối, liếc mắt lần nữa, Cô Ngự Hàn ôn nhu mà cười cười, sau đó xoay người, bay vút đến trước mặt Hắc Khi Dạ bọn họ, trong gió, bạch y tiêu sái của hắc tung bay, trên bả vai tóc dài như mực lay động.

Trên mặt hắc hiện vẻ không nghiêm túc nhàn nhạt mà tiêu “hai vị thái tử điện hạ của Hắc Phong quốc quang lâm Xích Diễm quốc ta, Bổng vương thật sự là cảm thấy vinh hạnh.”

“Sao? Rất vinh hạnh sao?” Hắc Khi Dạ lạnh lùng mà hừ nhẹ.

“Mang Hắc Tinh ngọc bội giao ra đây, có lẽ huynh đệ chúng ta còn có thể suy nghĩ buông tha cho người một lần.”

Cô Ngự Hàn khẽ cười một tiếng: “Trên lãnh thổ của Bổng vương, lại nói buông tha Bổng vương một lần, Hắc Khi Dạ, cuồng vọng của người thật là không bình thường còn làm cho người ta muốn cười, có phải lần trước bị đánh thật sự đã nghiện, cho nên lần này lại dâng lên đến tận cửa cho Bổng Vương đánh hay không?”

137. Q.2 - Chương 138: Tiên Hồng Huyết Sắc

“Hừ, lần này còn chưa biết là ai dâng đến miệng ai, mặc kệ Tô Bối Bối nói Hắc Tinh ngọc bội đang ở trên người ai đều tốt, chỉ cần giết người, Hắc tinh ngọc bội đều lọt về tay Hắc Phong quốc chúng ta!” Ánh mắt của Hắc Khi Dạ lóe ra sát ý thị huyết.

Đưa tay lôi đệ đệ một cái: “Phong đệ, chúng ta kết hợp giúp giáo huấn cái tên Xích Diễm Vương cuồng vọng này, thuận tiện giúp đại ca ta báo thù một lần!”

“A? Đúng vậy, đại ca.” Hắc Khi Phong bức tầm mắt của bản thân đang hướng trên người Bối Bối thu hồi lại, chuyên tâm chống lại Cô Ngự Hàn.

Nhìn bộ dáng Cô Ngự Hàn thư thái thoải mái, hắc cảm thấy trong lòng dâng lên toan ý, nếu như ... cái tên nam nhân này không tồn tại Tiểu Bối có phải sẽ dần dần quên ... hắc hay không?

Con người đen của Cô Ngự Hàn lợi hại bắt được đồ kị trong mắt Hắc Khi Phong, hắc giương môi cười, trong lúc vẻ mặt phong kinh vân đạm, hắc đích thực âm thầm đẩy lên lo sợ, chuẩn bị tùy thời ứng chiến.

Hắc Khi Dạ đầu tiên công kích về hướng Cô Ngự Hàn, toàn phong hắc sắc (cơn gió khổng lồ màu đen) mang theo mũi nhọn sắc bén đánh về phía Cô Ngự Hàn, lực đạo to lớn khiến từng thụ chung quanh bay ra tán loạn không ít lá khô.

Cô Ngự Hàn toàn thân bay lên, lòng bàn tay hồng quang chợt lóe, làm phép hóa giải công kích của Hắc Khi Dạ.

Lúc này, Hắc Khi Phong cũng đột ngột từ mặt đất bay dựng lên, từ phía sau giáp công Cô Ngự Hàn.

.....

Thương Tuyệt Lệ ở một bên thấy vậy kinh hồn táng đảm, hắc có thể nhìn thấy trước được, đối với trận chiến này Vương phần nắm chắc không cao, ở giữa công kích của Hắc Khi huynh đệ, hắc tinh tường nhìn ra pháp lực Hắc Khi Phong phi thường cao hơn xa đại ca Hắc Khi Dạ của hắc.

Cúi đầu nhìn Bối Bối vẫn đang hôn mê, hắc rất khẩn cấp, hắc rất muốn đi tới trợ giúp Vương đối phó địch nhân, nhưng là Bối Bối tiểu thư phải làm sao bây giờ?

Hắc mở to mắt nhìn khắp mọi nơi, hy vọng có thể tìm được một địa phương ẩn thân, Vương lệnh hắc chiếu cố Bối Bối tiểu thư cho tốt, nhưng là, hắc không thể bỏ mặc Vương, nếu như Vương xảy ra chuyện gì, như vậy Bối Bối tiểu thư cùng hắc không có khả năng tham sống sợ chết.

Sau khi nghĩ như vậy, hắc cắn răng, quyết định cãi lời lệnh vua một lần.

Ôm lấy Bối Bối, hắc tìm một gốc cây đại thụ lớn, đem nàng đặt tựa vào một bên, hắc cởi một chiếc áo ngoài trên người đắp lên mình nàng: “Bối Bối tiểu thư, người tạm thời ở chỗ này ngủ một chút.”

Nói xong, hắc liền lo lắng xoay người, làm phép phi vào chiến trường.

Cô Ngự Hàn thấy Thương Tuyệt Lệ đã chạy tới, hắc vừa tức vừa giận: “Tuyệt Lệ, ta không phải bảo người chiếu cố Bối Bối sao? Người tới làm chi, lui về.”

“Vương, xin thứ cho thuộc hạ vô phương tuân mệnh.” Thương Tuyệt Lệ rất kiên quyết.

Vì vậy, chiến cuộc rất nhanh biến thành hỗn chiến bốn người, đối thủ cũng không ngừng trao đổi, có đôi khi là Thương Tuyệt Lệ đấu với Hắc Khi Phong, có đôi khi là Cô Ngự Hàn đối đầu với Hắc Khi Phong.

Chiến đấu duy trì hồi lâu, Thương Tuyệt Lệ dần dần đuối sức, nhưng vẫn như trước duy trì sức chiến đấu phi thường ương ngạnh, luôn thế Cô Ngự Hàn trao đổi đối thủ, giúp Cô Ngự Hàn không đến mức cố hết sức.

Đánh qua đánh lại, ánh mắt Hắc Khi Dạ dần dần hướng về Bối Bối đang ngủ say tại cây đại thụ hướng cách đó không xa, mắt của hắc xẹt qua một tia âm ngoan, trong lúc mấy người đang đấu, hắc quay Thương Tuyệt Lệ tung ra một hư chiêu, sau đó liền quay người bay về phía Bối Bối bên kia.

Thương Tuyệt Lệ không còn kịp phản ứng nữa, chỉ có thể hồn hển đuổi theo phía sau, nhưng đuổi không kịp cước bộ của Hắc Khi Dạ.

Cô Ngự Hàn đang lúc triển đấu với Hắc Khi Phong cũng nhìn thấy, hần nổi giận gầm lên một tiếng: “Hắc Khi Dạ!”

Hần vừa sợ vừa giận, không còn chút nào... ham chiến nữa bạt thân bay qua, làm phép khiến gia tốc phi hành, lo lắng đuổi theo cước bộ của Hắc Khi Dạ.

Mà Hắc Khi Phong thấy đại ca đang chuẩn bị công kích Bối Bối không hề có sức phản kháng, vừa sợ vừa vội, cũng làm phép bay qua.

Hắc Khi Dạ mắt lạnh nhìn Cô Ngự Hàn truy lại đây, hơn nữa càng ép càng gần, hần cười lạnh, ngưng tụ thực khí toàn thân, lực đạo mạnh mẽ tụ tập tại lòng bàn tay, đợi tới lúc chỉ còn một khắc là Cô Ngự Hàn đuổi kịp và vượt qua bản thân, hần đem chân khí không chút lưu tình cách không đánh thẳng về hướng Bối Bối.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn sợ hãi rống, không chút nghĩ ngợi cấp tốc rút xuống, đem Bối Bối ôm chặt lấy, lấy toàn thân của bản thân ngăn cản tiếp nhận một chương kia của Hắc Khi Dạ.

“Phốc...” Một búng máu từ trong miệng hần phun ra, vẩy ra trên mặt Bối Bối.

Trong lúc đang ngủ, Bối Bối cảm giác được trên mặt bị một chất lỏng ấm áp mang theo mùi rơi vào, mùi máu tươi nhàn nhạt kích thích hô hấp của nàng, nàng cảm thấy tâm thần không yên chấn động mí mắt.

Tim đập, tại trong kích thích của mùi máu tươi càng ngày càng loạn, phút chốc, nàng đột nhiên mở mắt, nhìn thấy khoe miệng Cô Ngự Hàn mang huyết, sắc mặt trắng bệch đang ôm nàng.

“Cô Ngự Hàn! Người... Người bị thương!” Bối Bối kinh hô, nhìn vết máu ở khoe môi hần, hốc mắt nàng đột nhiên đỏ lên, đưa tay lên giúp hần lau khoe môi, nước nở khóc.

“Đừng khóc, ta không sao.” Cô Ngự Hàn trấn an nàng, thanh âm nghe có chút nhược.

Bối Bối nước mắt giàn giụa thành một mảng sương mù nhìn hần: “Cô Ngự Hàn, đều là ta không tốt, ta không nên đi theo Hắc Khi Phong tới chỗ này, ta không nên để ý đến hần, đều là ta hại người, người... bị thương ở nơi nào? Có phải rất đau hay không? Cho ta xem...”

Bối Bối tại trên người hần lục lọi khắp nơi.

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng đè lại tay nàng, lau sạch nước mắt cho nàng: “Tiểu Bối Bối, nếu như hôm nay chúng ta đều không thể rời đi, người có sợ hay không?”

“Không sợ!” Bối Bối kiên định trả lời.

Lúc này, Thương Tuyệt Lệ chạy tới, thấy Cô Ngự Hàn nôn ra máu, hần lo lắng kêu gọi: “Vương, người...”

Hắc Khi Dạ thoải mái mà hạ xuống trên mặt đất, cười đến đắc ý: “Cô Ngự Hàn, thế nào, tư vị Hắc phong chương của ta dễ chịu a!”

“Tiểu Bối, người... có bị thương không?” Hắc Khi Phong cũng đồng thời hạ xuống trên mặt đất, vừa vội lại không tự nhiên mở miệng gọi nàng, trong đôi mắt tràn đầy xin lỗi cùng lo lắng.

Bối Bối tựa vào trong lòng Cô Ngự Hàn, quạt cường lau sạch sương mù trên mắt, nàng khóc thì chỉ có một mình Cô Ngự Hàn được nhìn thôi.

Lạnh lùng nhìn Hắc Khi Phong, nàng hồ hững bất chấp nói: “Không cần giả mù sa mưa, Hắc Khi Phong, hôm nay ta Tô Bối Bối không may rơi vào trong tay huynh đệ các người, muốn chém muốn giết tùy các người.”

Vừa nói, nàng đưa tay, dùng sức rút...ra chiếc vòng trên cổ tay, quay hướng Hắc Khi Phong vứt bỏ qua: “Trả lại cho người, Bối tiểu thư không hiểm lạ đồ của tên xấu xa người!”

Hắc Khi Phong nhanh tay lẹ mắt tiếp được chiếc vòng tay, không để cho chiếc vòng rơi xuống mặt đất, hần cầm thật chặt vòng tay, trên đó còn vương lại độ ấm của nàng, ánh mắt của hần thống khổ nhìn ánh mắt quyết tuyệt của Bối Bối, tâm, rất đau, rất đau.

Hắn biết hắn lừa nàng, cũng biết nàng hận hắn, bây giờ cái gì cũng không thể làm, cảm giác vô lực thật sâu nhiếp trụ hắn, khiến tim hắn đau thắt cơ hồ không thở nổi, hắn một mực cũng không muốn thương tổn nàng, một mực cũng không hề muốn ...

138. Q.2 - Chương 139: Giết Chết Hắn

Cô Ngự Hàn dùng tay áo nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt nàng, đó là máu của hắn, nhiễm tại trên mặt của nàng lại làm cho hắn nhìn rất chướng mắt, mặt của nàng vốn nên trắng trắng nõn nõn, phấn phấn mềm mềm.

Tay áo màu trắng như tuyết lập tức bị điểm dính vào loang lổ màu đỏ tươi, Bối Bối nhìn hắn, cắn môi, hốc mắt nhịn không được lại lần nữa ngập lệ, trong ánh mắt ngập nước nhiễm thương sự đau lòng nồng đậm: “Cô Ngự Hàn, người tuyệt đối không thể chết trước ta.”

Cổ tay búng nhẹ cái mũi của nàng, hắn trừng mắt nhìn nàng tức giận, bạc môi thoáng tái nhợt nhưng lại cười híp mắt, giả vờ không đứng đắn: “Cái gì chết với không chết, chỉ toàn nói chuyện không tốt, đáng lẽ, người phải nói, ân: hừ, Cô Ngự Hàn, người tuyệt đối không thể bỏ ta lại... chạy trốn trước! Nói mau, nếu không ta liền chạy trước bỏ lại người.”

Bối Bối tức đến bạnh quai hàm, đưa tay ngắt thắt lưng của hắn: “Đã đến lúc nào rồi, người còn có tâm tình đùa giỡn.”

“Ôi, đau quá đau quá đau quá, nhẹ chút nhẹ chút, người muốn mưu sát chồng a.” Cô Ngự Hàn kêu lên thật sự khoa trương, khiến sắc mặt Hắc Khi Dạ ở cách đó không xa tức thì tối sầm xuống.

Lạnh lùng cười một tiếng, Hắc Khi Dạ châm chọc: “Xem ra các người còn rất phong lưu khoái hoạt a!”

“Phong độ, người không phải là không nữ giết Tô Bối Bối sao, nếu như đúng vậy, người liền phải có trách nhiệm bắt giữ lấy nàng, nếu không... Đại ca cũng khó kiểm được liệu có thể trong lúc giết Cô Ngự Hàn đồng thời cũng mang nàng giết luôn hay không!” Hắc Khi Dạ đưa mắt liếc nhìn đệ đệ của mình đang lúc thất hồn lạc phách, nhúu nhúu mày.

“Đại ca không được làm nàng bị thương.” Hắc Khi Phong vừa nghe đến Bối Bối sẽ bị giết chết, cả người liền hoảng lên.

Hắn quay đầu nhìn phía Bối Bối, ánh mắt xẹt qua Cô Ngự Hàn, ánh mắt mị mị, hắn chỉ cần Tiểu Bối an toàn là tốt rồi, những người khác... hắn mặc kệ.

“Vậy người còn chờ cái gì!” Hắc Khi Dạ vừa nói xong, liền phi thân tới gần hai người Cô Ngự Hàn, giương tay vung lên, chưởng phong sắc bén bổ về phía Cô Ngự Hàn.

Mắt phượng của Cô Ngự Hàn nhúu lại, đem Bối Bối đẩy về phía Thương Tuyệt Lệ bên kia, quay người đỡ chưởng phong: “Hắc Khi Dạ, để cho người ném thử lợi hại Hỏa điểm cầu của Bồn vương.”

Nói xong, thân thể Cô Ngự Hàn phút chốc phát ra hồng quang mãnh liệt, một con cự xà màu đỏ cả người lửa cháy bùng bùng xoay tròn đánh về phía Hắc Khi Dạ.

Mắt Hắc Khi Dạ liền biến sắc, tốc độ hỏa cầu cực nhanh khiến hắn trốn tránh hết sức vất vả.

Thấy Hắc Khi Dạ có nguy hiểm, Hắc Khi Phong trong lòng quýnh lên, không chút nghĩ ngợi liền nhún người bay lên, xuất toàn lực đối phó với cự xà xích hồng sắc, hắn rống lên một tiếng, cả người tức thì kích phát ra vàng sáng màu vàng, trong chớp mắt, một con cự xà màu vàng liền cùng con cự xà màu đỏ tranh đấu kịch liệt.

Ánh mắt trắng dã của Hắc Khi Dạ chợt lóe, cũng hóa thân thành cự xà, thừa dịp hỗn loạn này hành động lén lút, đuổi cái đuôi dài đảo qua, liền đem Bối Bối cuốn lên.

Thương Tuyệt Lệ thất kinh, vội vàng thi triển pháp lực đi cứu lại, cũng đã không còn kịp, Bối Bối đã bị lại biến thành hình nhân bị cuốn chặt để cho Hắc Khi Dạ chế trụ yết hầu.

“Hắc Khi Dạ, buông...Bối Bối tiểu thư ra!” Thương Tuyệt Lệ vừa giận vừa cuống, hắn mới vừa rồi thật sự là sơ sót, cho là Bối Bối tiểu thư ở bên người sẽ không có việc gì, toàn bộ tâm trí chỉ để ý Vương cùng tên huynh đệ của Hắc Khi Dạ đánh nhau, cũng không nghĩ tới Hắc Khi Dạ lại đột nhiên biến thân mà tập kích Bối Bối tiểu thư.

Bối Bối bị Hắc Khi Dạ nắm giữ yết hầu, cơ hồ thở không nổi, mặt nàng đỏ lên rồi biến thành màu xanh, không ngừng mà khụ trứ: “Khụ khụ khụ... Người... Hèn hạ tiểu nhân...”

“Ô Bối Bối, hắc tinh ngọc bội ở nơi nào, không nói... ta sẽ giết ngươi!” Hắc Khi Dạ lời nói lạnh nhạt uy hiếp nàng, kinh lực trên tay càng mạnh thêm một chút.

Bối Bối cố gắng tạo ra ánh mắt nhìn thẳng Hắc Khi Dạ, mặc dù trong lòng đối với cái chết cảm thấy rất hoảng sợ, nhưng trên mặt cũng vẫn cường ngạnh hất lên không hề sợ hãi: “Ta không biết!”

“Ngươi...” Ánh mắt của Hắc Khi Dạ nheo lại, sát ý từ từ ngưng tụ, bàn tay hắn nắm yết hầu của nàng dần dần phát huy ra hắc vụ hơi mỏng, ánh mắt càng lúc càng trở nên hắc ám.

“Khụ khụ khụ...” Bối Bối cảm giác yết hầu bắt đầu thít chặt lại cơ hồ khiến nàng tắt thở, ánh mắt nàng trợn trắng lên, đã có dấu hiệu sắp lâm vào tử vong.

Thương Tuyệt Lệ muốn tới gần nhưng lại vô phương, chỉ có thể đằng đằng sát khí đứng trợn mắt nhìn Hắc Khi Dạ: “Hắc Khi Dạ, ngươi tính toán làm anh hùng hảo hán cái gì, dĩ nhiên lại đi động thủ với một nữ tử trời gà không chặt!”

“Ta Hắc Khi Dạ luôn luôn làm việc chỉ cần kết quả, quá trình thế nào đối với ta mà nói một điểm cũng không quan trọng!” Hắc Khi Dạ vung lên một tia cười lạnh âm hiểm.

Trên chiến trường, Cô Ngự Hàn đã giận đến mức hỏa diễm trên người càng lúc càng cháy rực, ánh mắt lung linh của đại xà toàn bộ biến thành màu đỏ bừng, hắn một bên cùng Hắc Khi Phong dây dưa đánh nhau, một bên giận dữ rống: “Hắc Khi Dạ, ngươi dám động đến tiểu Bối Bối của ta, ta nhất định sẽ giết sạch cả Hắc Phong quốc của các ngươi một mảnh giáp cũng không còn!”

“Đại ca, mau thả Tiểu Bối ra, ngươi sẽ siết chết nàng mất” Hắc Khi Phong lo lắng không thôi, đối với sát chiêu trong lúc phần nộ trở lên càng lúc càng sắc bén của Cô Ngự Hàn lại không dám khinh thị, trong khoảng thời gian ngắn rất khó thoát khỏi.

Hắc Khi Dạ giương mắt, tầm mắt tại nhìn hai con cự xà đang đánh nhau tà dị xẹt qua một tia ác ý, sau đó gắt gao nhìn Hắc Khi Phong: “Phong đệ, muốn đại ca thả Tô Bối Bối cũng có thể, trừ phi ngươi hiện tại liền đem Cô Ngự Hàn giết nhanh đi, dù sao giữ lại hắn không chỉ trở ngại cho ta mà còn trở ngại cho cả ngươi, giết hắn, ta để lại Tô Bối Bối, nếu không... ta liền trước hết giết Tô Bối Bối, sau đó ... đi giết Cô Ngự Hàn.

Kỳ thật, hắn cũng có thể dùng Tô Bối Bối tới uy hiếp Cô Ngự Hàn tự mình hại mình, nhưng là... hắn rất muốn nhìn Phong đệ có thể so với Cô Ngự Hàn tới trình độ nào, đối với trận chiến của các cao thủ, hắn cảm thấy rất hứng thú.

Hắc Khi Phong nghe được lời nói của đại ca, vội vã nhìn Bối Bối liếc mắt, thấy sắc mặt nàng đã tái xanh, đôi mắt cũng dần dần mất đi tiêu điểm, đương nhiên đã lâm vào trạng thái vô ý thức, hắn cắn răng đáp ứng.

“Đại ca, ta sẽ giết hắn!”

Nói xong, đôi mắt đen ôn nhuận của hắn chợt nhiễm sát khí, ánh mắt cương quyết bắn về phía Cô Ngự Hàn, hắn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, bắt đầu xuất ra toàn lực đối phó với Cô Ngự Hàn.

Dưới sự công kích đằng đằng sát khí của Hắc Khi Phong, Cô Ngự Hàn mặc dù vẫn có thể chiến đấu như trước, nhưng cũng dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, chỗ đã bị Hắc Khi Dạ đả thương trên cơ thể hắn càng lúc càng dấy lên đau đớn, khiến hỏa diễm cháy rực trên người hắn dần dần trở nên nhạt dần.

Thương Tuyệt Lệ thấy thế, nhún người bay lên cùng Cô Ngự Hàn kể vai chiến đấu: “Vương! Thuộc hạ tới đối phó với hắn, ngài đi cứu Bối Bối tiểu thư.”

“Tuyệt Lệ, lui ra, ngươi không phải đối thủ của Hắc Khi Phong.” Cô Ngự Hàn trong một giây ngưng chiến thở hổn hển ra lệnh, pháp lực cao cường của Hắc Khi Phong không phải Tuyệt Lệ có thể ngăn cản được, vô ý một chút Tuyệt Lệ liền có khả năng bị đánh tới hồi phi yên diệt (tan cả hồn phách).

“Rống rống rống...” Hắc Khi Phong dĩ nhiên lâm vào trong ý nghĩ phải giết, trong lòng chỉ có một suy nghĩ nhanh lên một chút giết chết Cô Ngự Hàn, để cho đại ca thả Tiểu Bối, bởi vậy chiêu thức nào cũng là muốn đoạt mệnh.

139. Q.2 - Chương 140: Hắc Tinh Ngọc Bội – Năng Lượng

Bối Bối chỉ cảm thấy bản thân cả người phiêu phiêu nhẹ bổng, trước mắt một mảnh sương mù mênh mông, nàng không biết bản thân đang rơi vào nơi nào, hình như đang nằm mơ.

Nàng đã chết rồi sao? Nàng bị Hắc Khi Dạ giết chết sao? Nếu không, tại sao nàng lại ở nơi này? Nơi này là thiên đường hay là địa ngục?

Hốt nhiên, trong sương mù, có người đang kêu gọi nàng, thanh âm già nua mà lo lắng: “Bối Bối tiểu thư, Bối Bối tiểu thư...”

Ai? Là ai đang gọi nàng?

Nàng đứng tại chỗ quay nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy một ai, chỉ là cảm giác được hình như thanh âm này đã từng nghe thấy ở nơi nào?

“Ngươi là ai?” Nhịn không được, nàng buột miệng hỏi, tuy nhiên, thanh âm của nàng, giống như là từ một nơi xa xôi vọng về, khiến nàng nghe cảm giác như chợt xa chợt gần lay động nhẹ nhàng, một chút cũng không giống như là thanh âm từ cổ họng của bản thân phát ra.

“Bối Bối tiểu thư, ngươi rốt cục nghe được lão phu kêu gọi, ta là trưởng lão a.” Thanh âm già nua dường như vừa thở phào một hơi.

“Trưởng lão?” Bối Bối nghi hoặc, như thế nào nàng đã chết lại nghe được trưởng lão đang nói chuyện?

Trong lúc nghĩ tới, nàng không phát hiện bản thân lại theo thói quen mà đem nghi hoặc trong lòng nói ra miệng.

“Bối Bối tiểu thư, ngươi còn chưa chết, ngươi chỉ là tạm thời linh hồn rời khỏi thể xác, là lão phu dùng hoán hồn pháp gọi linh hồn của ngươi ra, thân thể của ngươi vẫn còn giữ lại ở đó, linh hồn của ngươi hiện tại đang ở trong dị độ không gian, lão phu đang lợi dụng hoán hồn thuật để trò chuyện.”

“Ngươi gọi hồn ta ra làm chi? Vạn nhất linh hồn của ta trở về không được chẳng phải là đã chết oan hay sao?” Bối Bối trừng ánh mắt, nhưng không biết trừng mắt hướng tới nơi nào, vì linh hồn rời đi mà chết như vậy, nàng chết không cam lòng!

Ít nhất... Ít nhất cũng muốn để cho nàng nhìn Cô Ngự Hàn một lần cuối cùng.

“Bối Bối tiểu thư, ngươi tạm thời sẽ không chết, bởi vì, ngươi còn muốn còn sống để đi cứu Vương, Vương hiện tại bị thương, vô phương đối phó địch nhân cường đại, ngươi có thể giúp hắn. Chỉ là...” Thanh âm trưởng lão có chút chần chờ.

Bối Bối vừa nghe đến Cô Ngự Hàn, cả người khấn trương lên, nàng lo lắng đặt câu hỏi: “Chỉ là cái gì, ngươi nói mau lên a, ta phải làm như thế nào để giúp Cô Ngự Hàn đánh bại Hắc Khi Phong?”

“Ngươi... Trên người của ngươi không phải mang Hắc Tinh Ngọc Bội sao? Dùng tâm huyết (máu từ tim) của ngươi đi kích phát năng lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội, cây trâm Vương đưa cho ngươi đã bám trên người

của người, chỉ cần năng lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội phát ra, cây trâm sẽ nhanh chóng hấp thu năng lượng ngọc bội, cây trâm là phân thân của Vương, chỉ cần có năng lượng dồi dào, cây trâm sẽ chủ động hỗ trợ Vương, tăng cường lực lượng trên người Vương, Vương có thể chiến thắng Nhị điện hạ Hắc Khi Phong của Hắc Phong quốc.”

“Tâm huyết của ta?” Bối Bối thoáng sửng sờ.

Trưởng lão thoáng trầm mặc, sau đó cúi đầu nói: “Đúng vậy, tâm huyết của người, chỉ là... người khả năng sẽ chết.”

Trầm mặc, lại trầm mặc...

Rốt cục, Bối Bối nói chuyện, nàng khẽ cắn môi: “... Ta đã biết.”

Trưởng lão thở dài một hơi, thanh âm nồng đậm kích động: “Bối Bối tiểu thư, cảm ơn người.”

Bối Bối trên môi dâng lên một nụ cười đậm nhạt, trong nụ cười ấy, lại có sự nồng đậm không thôi, nàng không muốn không thể nhìn thấy Cô Ngự Hàn nữa.

“Trưởng lão, ta muốn nhờ người một việc, nếu như... Nếu như ta vô ý chết đi, phiền phức người giúp ta chuyển cáo Cô Ngự Hàn, ta một chút cũng không hối hận!”

“...Được! Bây giờ lão tại sẽ đưa người trở về.”

Bối Bối mấp máy môi, cuối cùng, cũng lại không nói gì nữa, để cho trưởng lão đem linh hồn của chính mình đổi lại.

...

Giật giật mí mắt, nàng lại cảm thấy cổ bị người siết chặt như trước, nhưng lại không còn cảm thấy hít thở không thông giống như trước lúc hôn mê nữa.

Chậm rãi, nàng mở mắt, nhìn thấy Hắc Khi Dạ đang phân thần quan sát tình hình chiến đấu bên kia, nàng giật giật con mắt, thấy Thương Tuyệt Lệ bị thương nằm trên đất, mà Cô Ngự Hàn... Hỏa diễm trên người hắc không biết khi nào đã bị dập tắt, thân rắn nguyên bản nên một màu đỏ sẫm trong sáng, giờ phút này, lại trở lên có chút lờ mờ.

Nàng nhìn tới thấy, Hắc Khi Phong đang ở thế thượng phong...

Cẩn cẩn môi, Cô Ngự Hàn luôn luôn tiêu sái tuần dật, có khi nào từng có lúc chật vật như vậy, hắc luôn luôn đều là hăng hái tuần dật lồi lạc.

Nhắm mắt lại, rồi nàng đột nhiên mở ra, ánh mắt trở nên quyết tâm, nàng thừa dịp Hắc Khi Dạ chưa phát hiện nàng đã tỉnh lại để phòng nàng có hành động, đưa tay rút ra đoản đao bên hông hắc.

“Hắc Khi Dạ, người đừng mơ tưởng lợi dụng ta để uy hiếp Cô Ngự Hàn!” Vừa nói, nàng đem con dao nhỏ sắc bén hung hăng hướng tới vị trí trái tim của bản thân, máu tươi, phun không ngừng...

Tới lúc Hắc Khi Dạ phát hiện hành vi của nàng, đã ngăn cản không kịp, hắc trợn to ánh mắt, tay không khỏi buông ra, Bối Bối mềm nhũn ngã xuống đất.

“Tiểu Bối Bối...” Cô Ngự Hàn cơ hồ nổi điên điên cuồng hét lên, ánh mắt màu đỏ đã hơi nhạt bởi vì máu không ngừng trào ra trên người nàng mà lại bắt đầu dần dần trở nên đỏ đậm.

“Tiểu Bối...” Hắc Khi Phong cũng sợ ngây người, hắc trong nháy mắt rút lui toàn bộ công kích tới Cô Ngự Hàn, lắc mình biến trở về hình người phi xuống mặt đất, chạy tới hướng của nàng.

“Không cần lại đây!” Bối Bối lạnh lùng quát trụ Hắc Khi Phong, trong lúc đang nói chuyện nôn ra một ngụm máu tươi. Máu tươi không ngừng chảy ra cơ hồ dính đầy nửa người phía trên của nàng, cũng tẩm ướt Hắc Tinh Ngọc Bội nàng giấu ở trong áo.

Nàng chỉ cảm thấy cả người phát nhiệt, rõ ràng có thể cảm giác được tại chỗ có Hắc Tinh Ngọc Bội dần nóng lên, cây trâm trên búi tóc cũng nóng hắc lên, nhiệt khí ầm ập phủ lên da đầu của nàng.

Trong nháy mắt công phu, chiếc trâm cài tóc hình con rắn đỏ nhỏ trên tóc nàng phá tan kết giới do Hắc Khi Phong đặt lúc trước, sáng sáng lờ lờ nhấp nháy, tản mát ra hồng quang chói mắt, sau đó, trên người của nàng đột nhiên bộc phát ra một cỗ hào quang xích hồng sắc, bao phủ cả thân thể của nàng.

“Tiểu Bối Bối...” Cô Ngự Hàn điên cuồng mà bay tới hướng nàng, muốn tới ôm lấy nàng, nhưng lúc tới gần cạnh nàng lại bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản, đi tới không được.

“Tiểu Bối Bối...” Hắc vừa sợ lại khủng hoảng nhìn máu trên người nàng, hốc mắt phiếm hồng.

“Cô Ngự Hàn...” Bối Bối nhìn hắc lưu luyến không rời, yếu ớt gọi một tiếng, thanh âm dần dần nhỏ đi, ý thức dần dần mơ hồ, ánh mắt dần dần khép lại...

“Không...” Cô Ngự Hàn sợ hãi rống, nhưng chỉ có thể đứng cách xa nhìn nàng, nhìn nàng nhắm mắt lại, mà không thể tới gần.

Hắc Khi Phong hoàn toàn ngây dại, hốc mắt dần dần đỏ lên, lệ tích lại, miệng mở lại khép, khép lại mở, nhưng thủy chung vô phương nói ra được một lời nào

Trong lúc ánh mắt của nàng hoàn toàn khép, chỉ trong nháy mắt, hồng quang trên trâm cài tóc của nàng phụt ra lại càng thêm chói mắt, chói mắt đến mức khiến những người khác cơ hồ không mở mắt được.

Hốt nhiên, con rắn đỏ nhỏ trên búi tóc của Bối Bối giống như là có sinh mệnh, “Vèo” một tiếng bay lên, hóa thành một đạo hồng quang nóng bỏng thẳng tắp bay về phía Cô Ngự Hàn.

140. Q.2 - Chương 141: Nhất Định Phải Còn Sống

“A.....” Cô Ngự Hàn ngửa mặt lên trời rống to, khóe mắt trượt xuống một giọt lệ lóng lánh.

Ngay lúc hồng quang do con rắn đỏ nhỏ biến ảo thành dung nhập vào thân thể của hắc, ánh mắt của hắc sung huyết đỏ lên, đỏ đến mức phát quang.

Mà quang giới trên người Bối Bối cũng dần dần biến mất, cuối cùng, chỉ còn lại có nàng an tĩnh nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

“Tiểu Bối...” Hắc Khi Phong là người đầu tiên thấy đã có thể đến gần Bối Bối, hắc băng về phía Bối Bối, tiếng hô mang theo chút nghẹn ngào, muốn đi đến gần nàng, tuy nhiên, lại bị một đoàn hỏa diễm đoạt tới trước.

Cả người Cô Ngự Hàn thiêu đốt liệt hỏa, hỏa diễm cường đại hướng Hắc Khi Phong bức đến một bên, không cho cơ hội lại gần Bối Bối.

Hắc Khi Dạ nhìn thấy tất cả chuyển biến này, ánh mắt vừa mừng vừa sợ lại vừa giận, hắc thì thào nói: “Năng lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội, là năng lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội ...”

Rất nhanh sau đó, hắc từ trong khiếp sợ định thần lại, cao hứng giương giọng nói: “Phong đệ, nhanh, chúng ta liên thủ đem Hắc Tinh Ngọc Bội trên người Tô Bối Bối lấy lại đây!”

Tuy nhiên, Hắc Khi Phong lại giống như vẻ mặt lúc mới xuất hiện lần đầu, đôi mắt xinh đẹp đại ra, thẳng tắp nhìn chăm chú Cô Ngự Hàn cả người lửa đỏ bao phủ ôm lấy Bối Bối, hỏa diễm đem hai người bọn họ bao phủ sát lại cùng nhau.

“Tiểu Bối Bối, người tại sao lại làm như vậy? Người... Ta sẽ không để cho người có việc gì, người dám xảy ra chuyện ta liền... ta liền...” Cô Ngự Hàn áp sát khuôn mặt mình vào khuôn mặt đã trắng bạch của nàng, muốn dùng hỏa diễm trên người của mình để làm ấm áp lại da thịt đã lạnh như băng của nàng.

Đôi mắt phượng hẹp dài đã nhiễm thượng những giọt nước mắt li ti, hắc nghẹn ngào, chậm rãi ôm lấy nàng.

Đúng vào lúc này, Hắc Khi Dạ vẫn còn bị lực lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội khiến mê mẩn điên cuồng, hắc không chút do dự ra chiêu công kích Cô Ngự Hàn, ý đồ đoạt lấy Bối Bối từ trong tay Cô Ngự Hàn.

Đôi mắt phượng đỏ rực ánh lửa của Cô Ngự Hàn bắn về phía Hắc Khi Dạ, hận ý, bài sơn hải đảo mà đến: “Đều là người hại tiểu Bối Bối của ta, ta muốn người chết!”

Vừa nói, hấn một tay ôm chặt Bối Bối, tay còn lại kia hươ ra công kích hỏa diễm cuồng làm cho lòng người chấn kinh hướng về phía Hắc Khi Dạ, chiêu nối tiếp chiêu không chút lưu tình.

Hắc Khi Dạ càng đánh càng kinh ngạc, như thế nào pháp lực của Cô Ngự Hàn lại đột nhiên tăng thêm nhiều như vậy, mỗi chiêu đánh về phía hấn đều khó có thể chống đỡ.

Trong rừng cây, hỏa diễm đốt cháy rừng rực, chỉ cần là chỗ nào Cô Ngự Hàn hướng tay tới, thực vật trong nháy mắt liền bị đốt thành tro, khói đen nồng đậm lượn lờ bốc lên, bay lên cao.

“Rầm rầm oanh...” Hỏa cầu của Cô Ngự Hàn liên tiếp không ngừng công kích tới Hắc Khi Dạ.

Đột nhiên, Hắc Khi Dạ vô ý một chút, khiến hỏa cầu sạt trúng bả vai, hấn phát ra một tiếng hét thảm: “A...”

Hỏa cầu khiến da thịt trên vai đổi thành một mảng màu đỏ, hấn chặt vật từ trên không trung té xuống...

Hắc Khi Phong nghe được tiếng kêu thảm thiết của đại ca, lúc này mới chợt tỉnh lại thần trí, hấn lo lắng bay tới đón được Hắc Khi Dạ: “Đại ca, người thế nào?”

Dưới sự hiệp trợ của Hắc Khi Phong, Hắc Khi Dạ mới an toàn rơi xuống đất, hấn che bả vai, trợn mắt căm hận nhìn Cô Ngự Hàn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Phong đệ, lấy không được Hắc Tinh Ngọc Bội trên người Tô Bối Bối, đại ca của người sẽ bị Cô Ngự Hàn giết chết, người tự mình suy ngẫm cho thật kĩ đi!”

Nói xong, Hắc Khi Dạ không muốn sống lại nhún người bay tới, phát thệ phải cướp được Hắc Tinh Ngọc Bội.

“Đại ca...” Hắc Khi Phong mở to mắt nhìn Hắc Khi Dạ cố chấp lại bay lên, lo lắng không thôi, pháp lực trên người Cô Ngự Hàn đột nhiên cường mạnh như thế, đại ca tuyệt đối không phải đối thủ.

Hấn... nên làm cái gì bây giờ?

Do dự một hồi, thấy đại ca né qua sát chiêu của Cô Ngự Hàn càng lúc càng gặp nguy hiểm, hấn vô phương tiếp tục suy nghĩ nhiều, tung người bay đến bên cạnh Hắc Khi Dạ, cùng hấn liên thủ đối kháng Cô Ngự Hàn.

Đột nhiên có thêm Hắc Khi Phong, khiến sát chiêu của Cô Ngự Hàn đối với Hắc Khi Dạ khắp nơi bị cản trở, ánh mắt hấn chợt lóe, hỏa diễm xích hồng sắc càng bốc lên rừng rực, trong nháy mắt, hấn liền biến thân trở thành cự xà toàn thân trong suốt một màu đỏ rực, đuôi rắn quấn lấy Bối Bối, đầu rắn không chút lưu tình phun hỏa hướng về phía hai huynh đệ Hắc Khi Dạ.

“Hắc Khi Dạ, ta nhất định phải giết người!” Cô Ngự Hàn đã bị lửa giận trong lòng khống chế nhanh chóng, toàn tâm toàn ý chỉ muốn cái mạng của Hắc Khi Dạ.

Thấy thế, Hắc Khi Dạ theo Hắc Khi Phong đồng thời hiện ra chân thân, hai con cự xà một vàng một đen tả hữu đối kháng với cự xà đỏ rực.

“Vang ầm ầm...” Trong rừng cây, không ngừng vang lên tiếng vang kịch liệt, có thể thấy được đánh nhau kịch liệt cỡ nào.

Trận chiến duy trì thật lâu, Hắc Khi Dạ dần dần đuối sức vô lực, Hắc Khi Phong không ngừng giúp Hắc Khi Dạ hóa giải sát cơ, thấy đại ca càng ngày càng ngăn cản không được công kích của Cô Ngự Hàn, Hắc Khi Phong âm thầm lo lắng.

Lại thêm một lúc sau nữa, Hắc Khi Dạ trong nhất thời sơ ý lại vừa vặn để Cô Ngự Hàn đánh trúng, thân rắn tại giữa không trung quần quai quấy vặn, có vẻ không còn có thể tiếp tục bay giữa không trung.

“Đại ca...” Hắc Khi Phong thấy thế, không còn ham chiến nữa, đuôi rắn đảo qua, đem Hắc Khi Dạ nâng lên, sau đó quay sang Cô Ngự Hàn đánh một hư chiêu, liền quay người mang theo Hắc Khi Dạ biến mất ở đường hầm không gian do hấn mở ra.

Cửa đường hầm trong nháy mắt khép kín, hắn quay đầu lại, thật xa nhìn khuôn mặt trắng bệch của Bối Bối, con người đen nhiễm thương thật sâu đau lòng.

Tiểu Bối! Nhất định phải còn sống!

...

Cô Ngự Hàn biến trở về hình người, ôm Bối Bối nhẹ nhàng mà bay xuống mặt đất, hắn thương tiếc đưa tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, hỏa diễm phần nộ dần dần tắt hẳn.

Hắn khàn khàn gọi: “Tiểu Bối Bối, ta sẽ không để cho ngươi chết.”

Nói xong, hắn nắm chặt lòng bàn tay, một đạo hồng quang bay về phía Thương Tuyệt Lệ ngã nằm cách đó không xa, trong nháy mắt, Thương Tuyệt Lệ liền biến mất ở trong hồng quang, ngay sau đó, Cô Ngự Hàn ôm Bối Bối cũng cùng nhau biến mất.

Rừng cây, chỉ để lại hồng quang nhàn nhạt phiêu dăng, dần dần nhạt đi, rồi biến mất vô tung...

Bên cạnh khe núi tĩnh lặng, Thương Tuyệt Lệ chậm rãi thức tỉnh, hắn mở mắt, thấy bản thân nằm ở trên cỏ, chung quanh một mảnh u tĩnh.

Hắn bật ngồi dậy thật nhanh, lo lắng hô lên: “Vương, Bối Bối tiểu thư...”

Đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, hắn thấy Vương và Bối Bối tiểu thư đang cùng nhau tắm ở giữa hồ nước, hai người trên đỉnh đầu có ánh khói bay lên, ánh mắt nhắm, nhìn tình huống, tựa hồ... Vương đang giúp Bối Bối tiểu thư chữa thương.

Thương Tuyệt Lệ chậm rãi đứng lên, an tĩnh canh giữ ở một bên, không dám lên tiếng nữa, rất sợ quấy nhiễu người đang ở trong nước kia.

Lòng bàn tay của Cô Ngự Hàn dán trước ngực Bối Bối, khí lưu lửa nóng không ngừng mà từ lòng bàn tay của hắn đi vào hướng trong lòng bàn tay của nàng.

Hắn ngưng thần cảm giác khí tức của nàng, nhưng thủy chung không thể cảm giác được sinh mệnh của nàng. Lúc hắn mới tỉnh lại, khí tức của nàng ... cũng là nhược như vậy, nhược đến mức hắn cơ hồ không thể thăm dò được.

Hắn mút chặt bạc môi lại, đôi mày kiếm gắt gao nhíu lại chạm vào nhau, tâm, càng ngày càng hoảng...

141. Q.2 - Chương 142: Cùng Chết

Trên mặt nước hơi nước dần dần dâng lên, hình thành bọt biển cầu thật to, đem Bối Bối theo Cô Ngự Hàn cùng nhau bao phủ trụ.

Sắc mặt lạnh lùng của Cô Ngự Hàn dần dần trở nên tái nhợt, con người đen từ từ mở ra, nhìn Bối Bối như trước khuôn mặt trắng bệch như người đã chết, hốc mắt của hắn hơi hơi nhiễm hồng.

“Tiểu Bối Bối, mở mắt nhìn ta, không được dễ dàng buông tay, không thể buông tay, mở mắt!”

Hắn cảm giác pháp lực của hắn vừa tiến vào thân thể của nàng, liền lập tức trôi đi, đối với thương thể của nàng hoàn toàn không có tác dụng.

Mồ hôi lạnh, giọt giọt từ trên mặt rơi xuống, hắn cũng không hết hy vọng, chưa từng dừng lại làm phép giúp nàng chữa thương.

Dần dần, pháp lực của hắn tiêu hao càng ngày càng nhiều, chân khí trôi đi, nhượng hắn một hơi chậm bất quá lại, khóe môi, một tia máu màu đỏ sậm từ từ thấm ra, rỉ xuống.

Thương Tuyệt Lệ tại bên bờ nhìn tình cảnh đó, khiến cho bất chấp có thể hay không quấy rầy: “Vương, ngài mau dừng lại đi...”

Cô Ngự Hàn không...chút nào để ý tới tiếng la lên bên bờ, hần yên lặng nhìn Bối Bối, trong miệng, máu nôn ra càng ngày càng nhiều, năng lượng trong thân thể trôi đi đã vượt qua khả năng của hần.

“Tiểu Bối Bối, nếu như ngươi bất tỉnh tại đây, như vậy... Ta với ngươi cùng nhau..., ngươi đừng mơ tưởng rời ta đi!” Thanh âm của hần nhẹ nhàng bay ra, một tiếng thanh nỉ non, nhét đầy trong đó là ý không cho phép phản kháng làm cho người ta rung động.

“Tiểu Bối Bối, ta sẽ không để cho ngươi rời ta đi, nhất định sẽ không, dù chết cũng sẽ không...” Thanh âm của hần trở nên nghẹn ngào, đôi mắt anh tuần chiếu rọi dung nhan yếu ớt của nàng, lòng bàn tay hồng quang như trước vẫn tại liên tục hướng nàng chuyển vận năng lượng, không chút nào gián đoạn.

Nhìn nàng không có khởi sắc chút nào, tâm hần, rất đau, rất đau, phảng phất mạnh mẽ như bị xé mở, đau đến làn hơi nước trong hốc mắt hần ngưng tụ thành giọt, rơi xuống trên mặt nước.

“Tóc tóc...” Nhẹ nhàng giọt nước mắt rơi chạm vào mặt nước, khiến trên bề mặt nước dạng khai nhân nhật rung động.

Bối Bối chỉ cảm thấy bản thân hỗn độn, ý thức tại chột xa chột gần mơ hồ.

Là ai đang khóc? Ai tại nàng bên tai nói chuyện? một tiếng kêu gọi thanh tần lâm vào tuyệt vọng, khiến nàng cảm thấy đau lòng, nàng phảng phất có thể nghe thấy một lòng đang khóc.

Đừng khóc...

Nàng muốn mở miệng nói trái tim không cần tái đau nữa, không biết làm thế nào lại phát hiện vô lực hé miệng nói, nàng dùng hết toàn thân khí lực muốn mở ra, không muốn lại nghe được thanh âm vô lực thê lương như vậy, nàng muốn mở miệng đi trấn an.

“Không... Khóc...”

Thanh âm đậm đến cơ hồ theo không khí trong suốt dung hợp chung một chỗ tràn ra, mí mắt nàng đồng thời cũng cử động.

Cử chỉ này là phản ứng cực kỳ bé nhỏ, Cô Ngự Hàn lại nhìn thấy được, thấy rất rõ ràng, nghe được rất rõ ràng.

Hần nhin không được muốn vui sướng ngửa mặt lên trời rống to.

Dần dần, hần cảm giác thân thể của nàng bắt đầu đón nhận pháp lực của hần trị liệu, hần không chút do dự dốc hết lực lượng của mình đưa vào trong cơ thể nàng.

Hồi lâu, thủy cầu bao phủ bọn họ “Băng” một tiếng phách nứt ra, mặt nước nổi lên vô số bọt nước, Cô Ngự Hàn ôm Bối Bối từ trong nước bay lên, thẳng tắp rơi vào đám cỏ bên bờ.

“Vương!” Thương Tuyệt Lệ vừa vui lại lo lắng chạy tới.

Cô Ngự Hàn nhân nhật giương môi, ôm Bối Bối, hai người cùng nhau nhất tề nằm trên cỏ, tình trạng của hần đã kiệt sức đến cơ hồ vô lực để chớp máy mắt.

Dùng hết tối hậu một điểm khí lực đem nàng ôm vào lòng, hần nhẹ nhàng mà thấp giọng: “Tiểu Bối Bối, ngươi làm ta sợ như vậy, xem sau này ta làm thế nào thu thập ngươi!”

Nói xong, hần ôm nàng, hai người cùng nhau lâm vào trầm ngủ.

Thương Tuyệt Lệ dò xét thăm dò khí tức của Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối, rốt cục thở phào một hơi, hoàn hảo, bọn họ đều có không có việc gì .

Trong một gian phòng yên lặng ở tiểu biệt viện tại vùng ngoại ô, Bối Bối nặng nề ngủ, một bên, không biết khi nào mời tới một vị tỷ nữ, đang ở cẩn thận chiếu cố nàng.

Mặt khác trong một gian phòng, Cô Ngự Hàn đang nằm ở trên giường rồi đột nhiên mở mắt, cánh tay duỗi ra, khước cảm giác được trống rỗng, hắt cả kính, tiếng hô như sấm.

“Tiểu Bối Bối!”

Cửa phòng lập tức bị đẩy ra, Thương Tuyệt Lệ lo lắng đi vào bên trong gian phòng: “Vương, ngài cảm giác thế nào?”

Cô Ngự Hàn từ trên giường nhảy dựng lên, trong chớp mắt liền tới đến trước mặt Thương Tuyệt Lệ, có chút mất đi lý trí húc đầu liền rống hỏi: “Tiểu Bối Bối ở nơi nào? Người mang nàng đi đâu rồi? Nói mau!”

“Vương, Bối Bối tiểu thư không có việc gì, đang ở cách vách...”

Nghỉ ngơi...

Thương Tuyệt Lệ – lời còn chưa nói hết, thân ảnh của Cô Ngự Hàn liền giống như một hồi cơn lốc giống nhau cuốn đi ra ngoài, nháy mắt không thấy cả bóng ảnh.

Không thể chờ đợi được mở ra cửa ở cách vách, Cô Ngự Hàn nín thở ngưng thần nhìn người nằm ở trên chiếc giường phía xa kia đang ngủ say, cước bộ phóng vào thật sự nhẹ, rất nhẹ.

Từ từ tiến đến bên giường, một bước căng thẳng khẩn trương, hắt chậm rãi ngồi vào bên mép giường, ngón tay tu bạch nhẹ nhàng xoa mặt của nàng, lướt qua hàng mi của nàng đi tới trên cái mũi của nàng.

Hắt cúi người, bạc môi nhẹ nhàng tiếp thượng đôi môi cũng có chút tái nhợt của nàng, cảm giác nàng tinh tế hô hấp quanh quẩn tại hơi thở của hắt, hắt cười.

“Tiểu Bối Bối, xem ra người sẽ rất nhanh khá hơn!” Hắt vươn nhiệt lưỡi, đi theo viền môi của nàng, sau đó lại không hề có khoảng cách dán sát vào, trần trọc hôn đôi môi anh đào của nàng.

Tỳ nữ không biết khi nào đã lui ra, nụ hôn của hắt, rất nhu tình, chỉ là lướt qua đôi môi nhỏ của nàng, lại làm cho hắt cảm giác được sinh mệnh nàng đang hồi phục.

Bởi vì... Da thịt của nàng theo bản năng hơi hơi nóng lên, vì nụ hôn của hắt.

Hồi lâu, hắt tài ý vẫn còn chưa thối lui, đã khiến đôi môi cánh hoa của nàng được hắt hôn mà khôi phục một tia huyết sắc, hơi hơi mở ra, hắt cười khê, chậm rãi tà khí lưu chuyển tại đuôi mắt.

“Tiểu Bối Bối, người tốt nhất ngủ no rồi tái tỉnh lại, bởi vì... khổ hình của ta đang chờ người!”

Hắt tiến vào chăn, theo nàng cùng ngủ, bá đạo đem nàng lăm vào trong lòng, đưa tay đặt sát vào trên ngực của nàng, cảm giác tim nàng đập ổn định, biết nàng rất nhanh sẽ hảo trở lại!

Bàn tay gác lại tại ngực của nàng, cảm giác được của nàng rất tròn đang tại pháp phòng, xúc cảm mềm mại để ở lòng bàn tay của hắt, trêu chọc dị động trong cơ thể hắt, một tia cười xấu xa xẹt qua con người đen, hắt không có hảo ý dao động bắt tay vào làm, ăn hết đậu hủ mềm mại của nàng.

Mò lấy tối hậu, hắt khước âm thầm kêu khổ, trong cơ thể lao nhanh khát vọng khiến khuôn mặt tuần tú của hắt nhiễm thượng đỏ lên, hắt thô thở gấp, vội vàng rút lui tay, cố gắng áp lại, từng ngậm từng ngậm hô hấp.

Sảo sảo quay đầu, nhìn mặt nàng đã hồng hồng, ngủ được cũng rất thơm, hắt cảm thấy lại an ủi rồi lại bực mình, ghen chết hắt !

Cố gắng đè xuống xao động trong lòng, hắt miết miết mặt của nàng, bản thân trêu chọc: “Tiểu Bối Bối, người liền ngay lúc bị thương ngủ còn muốn câu dẫn ta!”

142. Q.2 - Chương 143: Tỉnh

Bối Bối chậm rãi mở mắt, hơi chờ dẫn nhìn lữ hoa trưởng mạn trên đỉnh đầu.

“Nơi này là chỗ nào vậy?” Nàng không khỏi lăm bằm hỏi.

“Nơi này là chỗ người nằm dưỡng thương.” Nhất đạo hài hước thanh âm tại bên tai nàng vang lên, nàng nhất thời sững sờ, sau đó quay đầu nhìn, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Cô Ngự Hàn ở gần ngay trong gang tấc!

Hốc mắt nàng có chút đỏ lên, nàng nhớ lại, bọn họ đều bị đả thương, sau đó... Nàng nghe lời trưởng lão, cử một đạo đâm vào giữa ngực của mình, một khắc đau như thấu xương, một khắc cảm giác từ từ lâm vào tử vong, khiến nàng nhịn không được đưa tay che lại chỗ bị đâm trên ngực, thoáng run lên: “Cô Ngự Hàn...”

Thanh âm nghẹn ngào, không biết là vì bọn họ còn sống sót sau tai nạn, hay vì tất cả quãng thời gian đau khổ vừa qua.

Hắn cảm giác được tâm tình sợ hãi phức tạp của nàng, dùng lực, tay ôm thắt lưng của nàng càng siết chặt hơn, hắn tiếng nói ám ám: “Tiểu Bối Bối, sau này không cho phép làm cho ta sợ hãi như vậy nữa, người như thế nào có thể... như thế nào có thể cầm dao đâm vào chính bản thân mình, như thế nào có thể... không bao giờ ... nữa được phép làm như vậy, người sẽ hù chết ta!”

Nhớ lại chớp mắt nàng cầm dao đâm thẳng vào tim của mình, cổ họng hắn thít chặt lại, cơ hồ không thể phát ra tiếng nói nữa.

Bối Bối dùng sức ôm chặt lại hắn, hốc mắt có chút đỏ lên, miệng khước mằn mằn: “Người cho rằng ta thích cầm dao đâm bản thân a, rất đau nha, nếu không phải vì cứu người, ta lại đi làm cái loại chuyện ... nguy hiểm này sao?”

Ai ngờ, Cô Ngự Hàn cũng rất thận trọng nhìn chăm chú nàng: “Sau này mặc kệ là vì cứu ai, cũng không được làm như vậy! Nếu không, ta tuyệt không tha cho người!”

Cái loại đau đớn mất mát này, hắn không bao giờ muốn trải qua một lần nữa, cho dù là chết, hắn cũng không muốn phải nhìn nàng một lần nữa bị thương.

“Uy uy uy, dù thế nào ta cũng đã cứu người một lần, người không thể nói như thế nha, làm giống như ta ngược lại càng thêm phiền phức cho người vậy.” Bối Bối chỉ vào lồng ngực rắn chắc của hắn, đôi mắt trong suốt vẫn còn đọng lại nước mắt nhìn hắn, vọng vào đáy mắt tràn ngập tình cảm của hắn, đôi môi anh đào của nàng mỉm cười.

Cô Ngự Hàn thấy khó có được lúc không cùng nàng cãi nhau, con người đen xẹt qua một tia lo lắng, nhẹ tay đặt lên vị trí nàng đã đâm dao xuống hỏi: “Còn đau không?”

Cho dù đã biết vết thương của nàng đã bị pháp lực siêu cường của hắn cấp trị khỏi hẳn, cho dù cũng biết đạo vết thương một điểm cũng không lưu vết sẹo, càng thêm biết nàng hiện tại chỉ là suy yếu một chút, mặt khác đều không đáng ngại.

Nhưng là, hắn cũng vô phương thuyết phục bản thân yên tâm.

Mặt của Bối Bối nặng xuống, tức giận đẩy tay của hắn ra, nam nhân này ... Hơi một tí liền ăn trộm đậu hủ của nàng, chẳng lẽ hắn không biết vị trí trái tim theo cái... vị trí kia cơ hồ không sai biệt lắm sao?

“Tiểu Bối Bối, người không phải là đang thẹn thùng a? Nói cho người nghe, lúc người ngủ ta cũng không biết sờ soạng bao nhiêu lần, cho nên... Người không cần thẹn thùng a.” Cô Ngự Hàn khi nói vẫn ung dung chần động năm ngón tay, khóe môi ngấn trứ một nụ cười tràn đầy ta khí.

“Câm a!” Bối Bối nắm chặt nắm tay lại, nàng như thế nào lại ngốc nghếch đi cứu cái... tên này, không, là tên sắc lang – xà này a? Quả thực là tự tìm tội nọ cho bản thân mà.

Hốt nhiên, nàng dường như nhớ ra cái gì, hai con người đảo loạn một hồi suy nghĩ rồi có chút đắc chí nói: “Cô Ngự Hàn, ta tại lúc bị thương hôn mê, hình như nghe được có người... đang khóc sao, thanh âm kia, nghe thật là cảm động nha, không phải là người vì ta khóc chứ?”

Nghe vậy, sắc mặt vốn lạnh lùng của Cô Ngự Hàn hiện vẻ cổ quái trốn tránh, âm thầm cắn răng nhìn về mặt đắc chí của nàng giống như bắt được cái gì nhược điểm của hắn: “Không có!”

Đánh chết cũng không muốn thừa nhận tại lúc nàng bị thương, hấn nhất định rất đàn bà mà khóc! Chết cũng không thừa nhận, nếu không, nàng sẽ cười chết hấn!

“Không có sao?” Bối Bối nghiêng đầu nghĩ tới, nàng rõ ràng chợt nghe đến tiếng khóc của hấn a, thanh âm của hấn nàng như thế nào nghe lắm?

Cô Ngự Hàn vừa không tự nhiên vừa tức giận trừng nàng: “Xem ra người khôi phục thật sự nhanh a, nhanh như vậy đã có tinh thần đi thuyết những...chuyện không có này ...”

“Khẩu khẩu khẩu... Vương, thuốc của Bối Bối tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi.” thanh âm cung kính của Thương Tuyết Lệ ở ngoài cửa vang lên.

Thuốc?

Đầu óc Bối Bối vận chuyển, có chút hơi sợ tròn ánh mắt, chắc không phải là cổ đại cái loại...này thuốc dính hồ đen sì sì vừa đáng đến nguy hiểm chứ?

Cô Ngự Hàn nhìn khuôn mặt nhăn nhó của nàng, cười khê từ từ xốc chân dậy ngồi xuống chiếc ghế ở bên giường, sau đó mới hạ lệnh: “Tuyết Lệ, vào đi.”

“Chi nha” một tiếng cửa bị đẩy ra, Thương Tuyết Lệ dẫn một vị tỷ nữ đi tới, chiếc khay trong tay tỷ nữ, trên mâm đặt một chén thuốc, trong chén, đen tuyền một mảnh nóng hôi hổi.

Bối Bối nhìn chén thuốc trên tay tỷ nữ, nuốt nuốt nước miếng, lộ ra một cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: “Cô Ngự Hàn, ta... vết thương của ta một chút cũng không đau, không cần ... không cần uống mấy thứ thuốc này nha?”

“Ngoan, thân thể của người vừa hồi phục, còn rất suy yếu, yêu cầu tắm bổ nhiều.” Cô Ngự Hàn buồn cười vuốt vuốt sợi tóc có một chút lảng loạn của nàng, nàng đây là vẻ mặt gì, làm giống như bị buộc lên đoạn đầu dài, không phải là uống thuốc mà thôi a.

Bối Bối lắc đầu quầy quậy: “Ta không cần uống thuốc, thân thể của ta hảo thật sự, không cần tắm bổ.”

Nói mạnh miệng, kỳ thật, mặc dù vị trí ở ngực không còn đau, nhưng là, nàng cũng cảm giác bản thân cả người mềm nhũn bộ dáng rất không có khí lực.

“Không được! thân thể của người còn rất yếu, cần phải tắm bổ.” Thuốc này, chính là hấn cả đêm chạy tới ... trên đỉnh một tòa tuyết phong ở lân cận tìm tuyết liên đem về, nàng thể nhưng lại dám ghét bỏ.

“Ta không uống!” Bối Bối bộ mặt trương lên đau khổ, vươn tay đi kéo kéo y phục của hấn, làm nũng.

“Cô Ngự Hàn, ta không cần uống cái...thứ thuốc đó có được hay không?”

“Không được!” Cô Ngự Hàn cương quyết cự tuyệt nàng.

Bối Bối thở hổn hển bạnh quai hàm rống: “Cô Ngự Hàn, ta không uống nhất định không uống!”

Nói xong, nàng dứt khoát giống như con đà điểu trốn vào trong ổ chăn, không bao giờ ... nữa thò đầu ra.

Cô Ngự Hàn ngăn người, vì động tác mang tính trẻ con của nàng cảm thấy vừa lạ vừa bất đắc dĩ, hấn đưa tay đi xốc chăn, đem nàng từ trong chăn lôi đi ra: “Tiểu Bối Bối, người tại sao không chịu uống thuốc, cũng không phải độc được.”

Bối Bối trầm mặc thoáng cái, thương cảm hề hề nhìn hấn: “Cái...này thuốc thoát nhìn thật đáng, ta không muốn uống đáng.”

Cô Ngự Hàn búng cái mũi của nàng, nguyên lai chỉ là vì nguyên nhân này, hấn cảm thấy có chút vừa bực mình vừa buồn cười.

Đem nàng kéo vào trong lòng, hấn quay đầu hướng Thương Tuyết Lệ nói: “Các người mang được để ở nơi này, ta sẽ cho nàng uống.”

“Rõ” một nam một nữ đồng thời trả lời.

Xoay người, đi vài bước, Thương Tuyệt Lệ đột nhiên quay đầu lại: “Bối Bối tiểu thư, hoan nghênh người tỉnh lại!”

“A? Ha hả... Cảm ơn.” Bối Bối phản ứng cũng chậm nửa nhịp.

143. Q.2 - Chương 144: Gần Với Nguyên Thủy Nhất!

Sau khi cửa đã được bên ngoài đóng lại, tinh thần Bối Bối liền bắt đầu căng thẳng, ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn chén thuốc trong tay Cô Ngự Hàn, ánh mắt tràn ngập phòng bị.

Oa oa, nàng ghét nhất là thuốc của cổ nhân, hơi một tí liền thấy một chén lớn, nếu bị thế này lúc ở nhân gian, chỉ cần một viên thuốc nhỏ nhỏ nuốt vào, thuốc đến bệnh trừ!

“Cô Ngự Hàn, ta không cần cái...thuốc này.” Ánh mắt của nàng ngập nước trong suốt chuyển hướng hẳn, giọng nói đầy có khẩn cầu.

Đảo đảo tuần mi, hẳn nghe tiếng bất động tiếp tục dùng thìa khuấy thuốc trong chén, thỉnh thoảng đưa miệng thổi cho nguội.

Thấy hẳn căn bản không phản ứng yêu cầu của nàng, Bối Bối bĩu môi, xốc chén nghĩ muốn xuống giường, mới có đưa tay làm động tác, tay của hẳn đã nhanh chóng đè lại bả vai của nàng, con người đen mang theo ánh sáng phức tạp nheo lại, hình như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại chỉ mân trứ bạc môi không nói lời nào.

Nhìn con người đen thâm thúy của hẳn, sâu không thấy đáy, nàng còn có thể thấy cái bóng thân ảnh của bản thân rõ ràng tại đáy mắt của hẳn.

Nhấc tay, lại bị ghì lại...

Được rồi, nàng đầu hàng!

Aiz... Thấy hẳn không lên tiếng, cũng chỉ là như vậy không biết suy nghĩ cái gì nhìn chăm chú vào bản thân, nàng liền vô cớ thỏa hiệp.

“Quá vô dụng a.” Nàng nhắm mắt lại, tự lằm bằm với bản thân

Lập tức, nàng cảm giác được trên gương mặt xẹt qua nhiệt độ nhẹ nhẹ, nàng mở mắt, chỉ thấy tay của hẳn không biết từ khi nào đã chuyển dời đến trên mặt của nàng, nhẹ nhàng qua lại vỗ về, ánh mắt ôn nhu sủng nịch như vậy, khiến khuôn mặt tuần tú luôn mang theo ba phần không đứng đắn của hẳn trở nên... giống như trong TV vẫn thường có – nhân vật nam chính thâm tình.

Nàng nín thở nhìn hẳn, dưới ánh mắt của hẳn ... cảm thấy có điểm... không được tự nhiên, hẳn như vậy nhìn nàng, giống như nàng là cái gì trân bảo của hẳn vậy.

“Cô Ngự Hàn, người đừng dùng cái loại... ánh mắt ác tâm ba kéo này nhìn người có được hay không, ta nổi da gà lên rồi đây.”

Được rồi, nàng thừa nhận bản thân rất nhất gan, bị hẳn nhìn như vậy, nàng dĩ nhiên cái gì cũng đều muốn thuận theo hẳn, rống, nữ nhân!

Nhìn vẻ mặt nàng vừa thẹn vừa nũng nịu đáng yêu, Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng bật cười, hẳn thu hồi tay, sửa lại thế ngồi mà kéo nàng lằm đến nửa nằm ở trong lòng hẳn, dùng cằm vuốt ve mái tóc của nàng, đồng tử âm thầm co rút lại: “Tiểu Bối Bối, người có biết người làm ta sợ hãi đến mức nào hay không?”

Thanh âm của hẳn, nhẹ nhàng, ôn nhu, tựa hồ mang theo vô hạn trìu mến, tại bên tai quanh quẩn, tác động tim của nàng đập.

Nàng đưa tay nắm giữ lại hẳn tay, cầm thật chắc, trái tim hẳn cũng đang đập không yên ổn, đưa tay đặt nhẹ thoáng cái qua lồng ngực truyền cho nàng, cắn cắn môi, nàng thuận theo tựa hẳn vào trong lòng hẳn: “Cô Ngự Hàn, ta không sao.”

Cảm giác ở lưng được hấn ôm càng chắc hơn, hấn khàn khàn nói: “Không, thân thể của người còn không khỏe, ta rất lo lắng, rất lo lắng!”

“...” Nàng cảm động vuốt ve hấn, trong lồng ngực cả trái tim cũng mềm nhũn ra.

Thế công của mỹ nam nhi tình, thật sự là vừa ngọt ngào vừa... nguy hiểm, nàng hốt nhiên nghĩ muốn uống cái bát được – đen như mực kia.

“Tiểu Bối Bối, thuốc này, là ta tự mình đến đỉnh Tuyết Sơn hái lấy Tuyết liên rồi sắc thành, mạo hiểm gió lớn tuyết dày cả đêm gấp trở về, người... thật sự không chịu uống một chút sao?” Hấn tiếp tục nói, vẻ mặt và giọng nói đầy vẻ đặc dĩ đến mức làm cho người ta không đành lòng.

“...” Bối Bối tiếp tục trầm mặc, lòng đang giãy dụa, nàng đưa mắt nhìn chén thuốc trên tay hấn, một luồng khí gay mũi cay đắng xông vào mũi, khiến nàng giãy dụa lại tái giãy dụa.

“Được rồi, ta đây đi tìm đại phu kê đơn thuốc khác, để đại phu kê thuốc không còn đắng a.”

Kỳ dị a, hấn trái lại một điểm cũng không bức nàng, ngược lại buông tay đem nàng thả lại trên giường, khởi hành liền chuẩn bị đi.

Xoay người lại, ống tay áo của hấn bị nàng kéo, đôi mắt anh tuấn của hấn nghi hoặc nhìn nàng, có chút khẩn trương: “Tiểu Bối Bối, có phải nơi nào cảm thấy không thoải mái hay không?”

Nhìn khuôn mặt tuấn tú lo âu của hấn, chỉ ngập đầy lo lắng, ngắm cũng vẫn là tốt như vậy, đẹp mắt khiến làm cho người ta nhìn thấy chói mắt. Nàng không tiếng động hô: “Trời ơi, rống! Nàng đầu hàng!”

“Cô Ngự Hàn, ta muốn uống thuốc.”

Nàng đưa tay kéo hấn ngồi xuống, rất chủ động tiến sát hấn vào trong lồng ngực ấm áp của hấn, ngẩng đầu, mở miệng: “Người giúp ta uống.”

“Được. Tới, cẩn thận nóng a.” Hấn rất vui vẻ đáp ứng, cầm bát cẩn thận đặt ở bên miệng của nàng, để nàng từng ngậm từng ngậm uống xong, thấy nàng vẻ mặt đau khổ rất ngoan mà uống thuốc, con người đen của hấn xẹt qua một tia giao hoạt.

Tiểu Bối Bối của hấn, cũng vừa mềm lòng vừa lương thiện lại vừa... hảo quái!

Bối Bối cau mày, thuốc vừa vào miệng, mặt mày của nàng càng lúc càng nhăn nhó, thật là đắng, đắng đến mức nàng muốn phun.

Bất quá, vừa nghĩ tới hấn mạo hiểm phong tuyết hái thuốc cho nàng, nàng liền ngạnh sanh sanh nhịn ý muốn phun ra xuống, nhắm mắt đem bát thuốc uống thật nhanh.

Rốt cục, nàng đem thuốc trong chén uống đến một giọt cũng không dư thừa.

“Thật đắng thật đắng thật đắng...” Bối Bối vươn đầu lưỡi ra, càng không ngừng lấy tay quạt, ánh mắt rất ủy khuất nhìn hấn.

Đem bát để qua một bên, Cô Ngự Hàn đưa tay vỗ nhẹ lên lưng của nàng: “Tiểu Bối Bối, người thật ngoan.”

Bối Bối quay đầu nhìn hấn, thấy hấn một bộ sủng ái vẻ mặt của mình, nàng lại một lần nữa tỏ oán không lên lời, chỉ có thể vô lực nói thầm một tiếng: “Thật là ngoan!”

“Tiểu Bối Bối...” Hấn lại ra gọi nàng.

Nàng quay đầu, đồng thời phát ra nghi hoặc: “Àn?”

“Khóe miệng của người còn dính thuốc.” Ánh mắt sáng quắc của hấn chần chăm chú môi của nàng, không hề chớp mắt, ngậm tại nước thuốc ấm nóng, khiến đôi môi cánh hoa của nàng càng lộ ra vẻ ướt át đỏ bừng, khiến hấn “Muốn ăn”.

Bối Bối ngơ ngác hỏi: “Nơi nào?”

“Nơi này.”

Hắn cúi đầu, nhanh chóng hôn môi của nàng, vươn đầu lưỡi liếm thoáng cái, vị đắng dính vào lưỡi, hắn quyến luyến càng thêm dùng sức hôn nàng.

“Ngô...” Bối Bối mở to hai mắt, nhìn con người đen của hắn, trong suốt lộ ra chân tướng.

“Nhắm mắt lại.” Môi của hắn nhẹ nhàng hôn hôn khước mắt nàng, lại nhớ tới môi của nàng, đầu lưỡi linh hoạt cuốn vào trong miệng nàng, dây dưa chiếc lưỡi thơm tho của nàng, tay cũng xấu xa vuốt ve nhuyển lưng nàng, dần dần đi lên...

“Ngô ngô...” Bối Bối vô lực nhắm mắt lại, mặc hắn tại trên người của nàng vuốt ve, trải qua sanh tử giáp ranh, nàng hiện tại rất muốn gắt gao tới gần hắn, không lưu khe hở, cảm giác sự hiện hữu của hắn.

Hắn đem nàng phóng ngã vào trên giường, thuận thế đè lên, dùng hành động bất đồng với lúc trước vội vàng lục lọi cơ thể của nàng, động tác mềm nhẹ lại thô lỗ, thở hổn hển thật sự dồn dập, làm rối loạn hô hấp của nàng, hình thành từng đạo mập mờ than nhẹ.

“Bảo bối của ta...” Hắn thở dài liếm, hôn, dọc theo cổ xuống.

Bối Bối ôm cổ của hắn, thừa nhận hắn nhiệt tình thiêu đốt, cúi đầu rên rỉ đáp lại nhiệt tình của hắn.

Không chiếm được thỏa mãn!

Cường ngạnh thủ đoạn

Ăn tươi mỹ nam!

144. Q.2 - Chương 145: Tán Gái

“A, ta đã biết ta đã biết, ta đáp ứng người sau này sẽ không tái nhượng bản thân suy yếu a.” Tại lúc này trước khi hắn còn chưa áp dụng hành động nguy hiểm, nàng rất hèn nhát mở miệng trả lời.

Phù phù, hoàn hảo lúc mấu chốt nhất nàng đã nghĩ ra, nếu không... Hắn lại đem kiêu hành hạ “tu nhân” đó ra, nàng chắc chắn sẽ tiến vào thời kì mãn kinh trước thời hạn!

Nhớ tới bản thân tới hôm qua đã “hào phóng” như thế nào, nàng đã nghĩ muốn đâm đầu vào khối đậu hủ chết cho rồi, trời ạ, nàng nàng nàng... lại kháng cự hắn không được chủ động tiến đến, thăm thăm, nàng sau này có thể hay không càng ngày càng hao sắc, càng ngày càng hào phóng?

Không được, nàng phải chấn chỉnh bản thân không thể rơi xuống cái cảnh kinh khủng ấy, không thể tái để cho cái tên sắc xà này làm hư!

“Coi như người thức thời!” Cô Ngự Hàn nướng mày, liếc mắt dò xét nàng, thấy vẻ mặt nàng như trút được gánh nặng, nhin không được cười khê.

Bối Bối chuyển chuyển con mắt, cười khan nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta luôn luôn rất thức thời a.”

Ồ... Nàng hình như rất không có cốt khí.

Được rồi, người đang trú dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng là người làm đại sự, nếu có thể tạm thời khuất phục để bảo vệ bản thân, vì suy nghĩ giữ phẩm đức cao thượng trong sạch của mình, nàng tạm thời không thể đắc tội tên sắc xà hèn hạ vô sỉ chuyên môn lợi dụng sắc đẹp này, chờ sau này tính tiếp.

“Tiểu Bối Bối, hôm nay ta muốn đi ra ngoài, sau khi ăn cơm chiều, người trái lại ở yên tại đây chờ ta trở lại.”

Cô Ngự Hàn một bên vừa mặc quần áo vừa nói, giọng nhỏ dần, sau đó còn rất tốt bụng chạy tới giúp nàng chải đầu.

“Ai nha, Cô Ngự Hàn, người là đang chải đầu hay là giựt tóc của ta vậy, đau chết ta a, không biết chải thì cũng đừng tới gây sức ép cho người khác a.” Bối Bối bĩu môi, đưa tay xoa da đầu, vì không muốn cho bản thân tiếp tục chịu khổ, rất nhanh đoạt lại lược từ trong tay của hân.

Nhìn nàng một bộ vẻ mặt ghét bỏ, Cô Ngự Hàn buồn bực bĩu môi, sau đó rất kiêu ngạo dương môi nói: “Tiểu Bối Bối, ta chải đầu cho người là vinh dự của người, thế mà lại trả lại cho ta ghét bỏ! Bên ngoài một đám dây nữ nhân đến lúc tóc bạc cũng chờ không được phục vụ hạng nhất này đâu.”

“Được rồi, vậy người đi ra bên ngoài chải đầu cho nữ nhân khác đi.” Bối Bối lơ đãng bĩu môi, tiếp tục chải mái tóc dài, aizz, tóc hình như lại dài thêm không ít.

Nhíu mày lại, mặt ngọc của hân ... đôi mắt một màu đen bóng chớp chớp, cặp môi hoa đào phấn nhếch lên: “Tốt, ta đây đi bên ngoài cấp cô nương ta ưu ái chải đầu đi, ở đây lại làm cho người ta hiềm nghi, được rồi, ta đây đi, người từ từ chải đi.”

Nói xong, hân cho là thật xoay người đi ra ngoài, gương mặt anh tuấn theo thói quen vẻ mặt một bộ đậm thông thả, xem ra, thật sự là muốn ra bên ngoài tìm nữ nhân để chải đầu đây.

Bối Bối âm thầm cắn răng, trong lòng không ngừng mà ăn dấm, tái phiên muộn.

Nặng nề để lược xuống: “Ba!”

Nàng đột nhiên đứng lên, “Thùng thùng đông” tam hai cái chạy tới, rất dùng sức túm trụ ống tay áo tuyết trắng phiêu dật của hân, hung tợn rướn ngang đầu trừng hân.

“Cô Ngự Hàn, người... người dám để cho ta nhìn thấy người đi ra ngoài làm loạn thử xem, ta... ta thiên người, để cho người sau này liên cả lúc biến xà trùng động cũng không cần tái lo lắng làm chuyện bậy bạ!”

Nghe vậy, khoe miệng Cô Ngự Hàn co rút, hân đảo mắt, vừa buồn cười vừa tức giận, nhượng mày, mắt lạnh lạnh nhìn xuống khuôn mặt tức giận của nàng: “Tiểu Bối Bối, cũng phải xem người có... cái... bản lĩnh kia hay không đã.”

“Người... người người người...” Bối Bối chỉ vào mũi hân, tức giận đến muốn giơ chân. Đúng vào lúc này, Thương Tuyệt Lệ gõ cửa đi vào.

Thấy hai người bọn họ đang mắt to trừng đôi mắt nhỏ, Thương Tuyệt Lệ do dự một chút, mới cúi người nói: “Vương, Bối Bối tiểu thư, bữa trưa đã chuẩn bị xong.”

Bởi vì hai người bọn họ phóng túng quá độ, đã bỏ lỡ bữa sáng.

Bối Bối không có chút ngập ngừng nhìn một chút khuôn mặt đứng đắn của Thương Tuyệt Lệ, uất hận mà đem tức giận đã trào đến miệng nuốt đi xuống, bực bội, không thể tại trước mặt Thương Tuyệt Lệ nói cái loại... chuyện “tu nhân” này, nếu không... nàng sau này cũng không còn mặt mũi làm người nữa!

“Ăn cơm.” Nàng tức giận hét lướt qua bên người Cô Ngự Hàn, giẫm mạnh chân không chút khoái trá bước ra ngoài.

Thương Tuyệt Lệ có chút khó hiểu: “Vương, Bối Bối tiểu thư nàng...”

“Không có việc gì, nàng gần nhất bởi vì có nguyên nhân khiến nàng xúc động một chút, không có việc gì.” Cô Ngự Hàn cố ý cường điệu “Không có việc gì”, sau đó bạc môi mang theo nụ cười xấu xa theo đi ra ngoài.

Không có việc gì? Thương Tuyệt Lệ mang theo nghi vấn nhìn hai người bọn họ một trước một sau lần lượt rời đi.

Như thế nào khả năng không có việc gì, Bối Bối tiểu thư nhìn giống như ăn phải thuốc nổ, nói chuyện còn tức giận rất lớn, qua quan sát, hình như không phải đang tức giận với hân, chẳng lẽ Bối Bối tiểu thư tức giận với Vương?

Chính là thoát nhìn lại không giống a. Thật kỳ quái, hân lần đầu tiên thấy tâm tình Bối Bối tiểu thư như thế vừa muốn chọc giận lại vừa như khí không thông.

Không nghĩ ra, hân lắc đầu, cũng đi theo đi ra ngoài.

Trên bàn cơm, Bối Bối buồn bực vùi đầu vào cơm, quyết định coi nam nhân bên cạnh người như trong suốt! Tuy nhiên, Cô Ngự Hàn lại có vẻ thanh thoi thật sự, chậm rãi đem thức ăn bỏ vào trong miệng, nhắm nuốt được mùi ngon, tựa hồ tận lực nhắm nuốt để cho người bên cạnh nghe thấy.

Không sai, thanh âm mùi ngon của hắn thật đúng là kích thích đến nằng, Bối Bối bực mình rất dùng sức cắn cơm tẻ.

Gọi ăn được thơm như vậy, ăn được có mùi vị như vậy, ăn no rồi đi ra ngoài tìm thỏa mãn, ta nói người đồ không có lương tâm!

“Tiểu Bối Bối, những ... thức ăn này không hợp khẩu vị của ngươi sao? Hay là... ngươi thích ăn cơm trắng, nếu như là như vậy, sau này liền làm ít thức ăn đi, đỡ lãng phí, tích lũy một chút tiết kiệm xuống, nói không chừng thuế má của dân chúng còn có thể giảm đi một chút a.” Cô Ngự Hàn chậm rãi liếc mắt dò xét nằng, một bộ dạng rất vì dân chúng suy nghĩ thật là tốt hoàng đế.

Nắm chặt chiếc đĩa, Bối Bối bực mình dùng một thoáng, sau đó, rốt cục nhìn không được sự ác ôn của hắn, bàn chân ở dưới bàn duỗi ra, hung hăng đạp về phía nam nhân bên người.

Cô Ngự Hàn rất nhanh nhắc chân một cái, dễ dàng né tránh công kích của nằng, bạc môi vẫn giữ một nụ cười tà mị.

Chuyện trò vui vẻ nghiêng nước nghiêng thành: “Tiểu Bối Bối, chân của ngươi có phải bị rút gân hay không, mới vừa rồi thiếu chút nữa ngẫu nhiên đạp vào chân của ta, hoàn hảo ta tránh nhanh, không thì chắc phải đi gặp đại phu rồi.”

“Tuyệt Lệ, chân của tiểu Bối Bối có điểm không thoải mái, ngươi đi thỉnh đại phu nhanh tới khám cho nằng một chút.” Cô Ngự Hàn có vẻ rất có chính khí phân phó cho Thương Tuyệt Lệ.

“Rõ” Thương Tuyệt Lệ đành định xoay người đi, Bối Bối phút chốc đứng lên, nặng nề vỗ mạnh bàn một cái.

“Không cần, chân của Bối tiểu thư vẫn thật sự tốt!” Nằng nghiêng răng nghiêng lợi ngăn không hề rống lên.

Đối với việc nằng đột nhiên phát hỏa, Cô Ngự Hàn vẫn thản nhiên tự nhiên, vui vẻ tiếp tục đem nằng kéo xuống tới, ghé vào tai nằng nói: “Tiểu Bối Bối, ngươi xác định ngươi còn là tiểu thư sao? Nếu như ta không có nhớ lầm, chúng ta cũng sớm đã...”

Bùng nổ!

Cái con rắn không biết ngưng mồm này, không thấy được có rất nhiều người đang ở đây sao? Thản nhiên... thản nhiên đem chuyện tư mật như thế cũng lấy ra bát quái (nói ra, tám chuyện) nữa!

“Câm?” Mắt của nằng càng phát ra thâm trầm u ám, thanh âm nguy hiểm vung lên.

Lập tức, hắn tuần mỹ nhưn mày: “Chẳng lẽ ta nói sai rồi, hoặc là ta phải nói... tiểu Bối Bối khiếm nhã bất mãn thích thử nghiệm tất cả các tư thế lẫn tư vị của loại cảm giác đó...?”

Oanh! Mắt của nằng đỏ, ánh mắt cũng đỏ, là nộ hồng (đỏ lên vì tức giận) !

Nằng lại lần nữa vỗ bàn đứng bật lên, tiếng kêu ồn ào: “Cô Ngự Hàn, ngươi còn dám để ta thấy ngươi nói ta khiếm nhã bất mãn thử xem?”

Lời này vừa nói ra, tỳ nữ đứng hầu ở một bên cùng Thương Tuyệt Lệ đều nhất tề trợn to ánh mắt nhìn thẳng nằng, ánh mắt mập mờ vừa ngạc nhiên lẫn hoảng sợ, rõ ràng đang nói: nguyên lai Bối Bối tiểu thư mấy ngày nay tâm tình âm tình bất định là bởi vì ...không thỏa mãn chuyện đó a!

Ngay sau đó, ánh mắt mọi người lại lặng lẽ chuyển qua trên người Cô Ngự Hàn, âm thầm thổn thức, không biết Vương nhĩ nhận tuần tú có thể ... ứng phó được với Bối Bối tiểu thư tràn đầy nhu cầu như vậy hay không?

Lưu ý đến ánh mắt quái dị của họ, Bối Bối hoàn toàn cứng người lại, sắc mặt của nằng liên tục thay đổi, đã không biết phải hình dung quần bách giờ phút này như thế nào, nằng bên tai từ dần dần biến hồng, quần đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Trời ơi, cái này chết nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Bọn họ nhất định sẽ cho rằng nàng mỗi ngày đều ở nghiền ép Cô Ngự Hàn, cho nên hôm nay liền bữa sáng cũng không thức dậy để ăn.

Ồ... hình tượng thuần khiết của nàng a, cứ như vậy xong đời rồi.

Không cam lòng a, rõ ràng là Cô Ngự Hàn phá hư nàng, tại sao hiện tại biến thành nàng là khổ cái háo sắc a, mà Cô Ngự Hàn lại là cái... kẻ bị khi dễ đầy thương cảm kia nha, rõ ràng chính là hấn một mực ức hiếp nàng!

“Khụ khụ khụ... Tiểu Bối Bối, chuyện như vậy chúng ta cũng trở về phòng rồi nói sau, người không nên tức giận, sau này cái gì ta cũng đều nghe lời người, tuyệt đối sẽ không tái để cho người bởi vì cái... kia mà tâm tình không tốt.” Cô Ngự Hàn nói xong rất ủy khuất.

Kỳ thật, hấn đã không biết cười đến quần ruột chết bao nhiêu lần, nhưng là khuôn mặt tuấn tú lại đang giả vờ trang một bộ dáng tiểu tức phụ bị ức hiếp, đôi mắt phượng câu người lại như rất e lệ ai oán nhìn nàng, chỉ trích nàng đưa chuyện vốn là riêng tư của bọn họ công bố ra.

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người lại càng thêm nhan sắc..

Bối Bối khóc không ra nước mắt nắm chặt nắm tay, không cần phải nhìn, nàng cũng biết những người khác đang nhìn bản thân như thế nào, dù sao... nàng nhất định là một sắc nữ, một cái rất có khả năng đem Cô Ngự Hàn bính đến chết – sắc nữ!

Một đời anh danh, hoàn toàn rời nàng đi.

Nhất là khi nàng nhìn đến Thương Tuyệt Lệ, vẻ mặt vừa hồng lại vừa không tự nhiên lại cùng đồng tình, nàng đã nghĩ để bản thân trong nháy mắt biến mất đi, ô... Liền ngay cả Thương Tuyệt Lệ luôn luôn... nhất coi trọng nàng cũng vì sự phóng túng của nàng làm kinh hách rồi a!

“Ta... Ta ăn no.” Sau đó, nàng rất gượng gạo cúi đầu xuống, giống như trốn chạy rất nhanh bay lao ra ngoài.

Mọi người kinh ngạc nhìn thân ảnh của nàng chạy trốn cực nhanh, không biết nên nói cái gì cho tốt?

Cô Ngự Hàn chậm rãi đứng lên, sau đó nhàn nhạt hướng phía dưới ra lệnh: “Dọn dẹp một chút.”

Nói xong, hấn liền đuổi theo Bối Bối đi ra ngoài.

Tại lúc đi tới hoa viên, rốt cục thấy cái... tiểu đà điểu kia ngồi xổm phía sau bụi hoa bao quanh, hấn cũng nhìn không được cất tiếng cười to: “Ha ha ha... Tiểu Bối Bối, người thật đúng là... Ha ha ha... Thật khả ái !”

“Ha ha ha...” Hấn cười đến gập người, đôi mắt hoa đào được sáng rõ.

Bối Bối hặn hặn ngồi xổm phía sau bụi hoa, thông qua khe hở của cánh hoa trơ mắt nhìn cái... cười kia đến không phải nam nhân, tiếng cười của hấn chấn động màng nhĩ của nàng ong ong lên, cũng chấn động cơn tức cả người của nàng khẩn cấp dâng lên.

“Cô Ngự Hàn, người người người... Người còn dám cười!” Rốt cục, nàng nhìn không được đột nhiên đứng lên, cách bụi hoa chỉ hướng hấn, đưa đầu ngón tay chỉ về phía hấn, có thể thấy được nàng giờ phút này là xúc động phần nộ cỡ nào.

Thấy nàng tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, rất tròn trịa khả ái, Cô Ngự Hàn cố gắng không chế tiếng cười của bản thân, ngược lại biến thành cười nhẹ.

Hồi lâu, hấn thật vất vả mới sửa sang lại cái miệng méo xệch vì cười, sung sướng hướng phía nàng đi qua.

“Tiểu Bối Bối, đừng tức giận đừng tức giận, nữ nhân nổi giận rất dễ dàng sinh ra nếp nhăn, nữ nhân có nếp nhăn không phải sẽ trở nên rất xấu sao, nhất là... khụ, tướng mạo của nữ nhân thường thường liền càng thêm phải chú ý bảo trì dung mạo.” Cô Ngự Hàn hơi nhếch khóe miệng, đưa tay ngắt mặt của nàng một cái.

“Ba.” Nàng rất không khách khí đánh rớt tay của hấn, giận dữ ngược lại cười.

145. Q.2 - Chương 146: Bên Ngoài!

Cô Ngự Hàn bạc môi đặt ở chiếc cằm hoạt nộn của nàng, nhẹ nhàng hôn hôn.

Giữa thanh thiên bạch nhật, Bối Bối không được tự nhiên đưa tay hung hăng đẩy hấn ra, ánh mắt chột dạ tả hữu chung quanh nhìn một chút, thấy không có ai, mới âm thầm thở ra một hơi: “Cô Ngự Hàn, người không phải muốn đi ra ngoài săn diễm sao? Như thế nào còn không đi?”

Hấn mau cút đi a, theo hấn cùng chung một chỗ, thanh danh của nàng chỉ còn là phân rác, nàng muốn một mình trốn đi cho xong.

“Tiểu Bối Bối, người đây là đang đuổi ta đi tìm nữ nhân khác sao?” Khuôn mặt tuần tú của hấn nhẹ nhàng rung lên, bạc môi đường nét lập tức banh thẳng, sắc mặt trở nên phi thường khoái, có loại dấu hiệu chuẩn bị phát tiết.

Bối Bối dè dặt nhìn hấn vào một cái liền thay đổi thần sắc, do dự suy tính xem nên đáp thế nào.

Nhưng vào lúc này, khóe mắt nàng đã thấy Thương Tuyệt Lệ hướng về bên này đi tới, xem ra nghiêm nhiên là tới tìm Cô Ngự Hàn, nàng đưa tay chỉ hướng hấn nói: “A, Thương Tuyệt Lệ tới, hình như có chuyện tìm người!”

Cô Ngự Hàn quay đầu lại, con người đen mị mị.

“Vương, thuộc hạ có tình huống hồi báo.” Thương Tuyệt Lệ cúi đầu, xem ra tựa hồ thật sự có cái chuyện trọng đại gì đó, nếu không hấn là sẽ không ở phía sau lại đây quấy rầy.

Nghe vậy, khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn thoáng chốc trở lên đứng đắn, rõ ràng nghiêm túc khiến Bối Bối tò mò thăm dò tới, qua lại hết nhìn hấn lại tới Thương Tuyệt Lệ: “Các người cần bàn quốc gia đại sự sao?”

Bấm tay búng về phía cái mũi nhỏ của nàng, Cô Ngự Hàn thuận tay dùng ngón tay lại trượt thoáng sát mặt của nàng, nụ cười ngụ ý giao hoạt: “Phải, chúng ta cần bàn quốc gia đại sự, người muốn biết sao? Hay là muốn tham dự?”

Bối Bối lập tức lùi về phía sau một bước thật dài, rụt cổ lại, cười khan vài tiếng: “Quốc gia đại sự a, ha ha a... Vậy người từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện, ta không trở ngại các người.”

Vừa nói, nàng đã muốn đi, lại bị Cô Ngự Hàn nhanh tay tóm lại ôm lấy cổ nàng, con người đen đồng dạng mang theo ác ý chi tiếu: “Như thế nào, người không tham dự?”

“Ha ha a... Quốc gia đại sự ta đây là cái nhân vật nho nhỏ như thế nào đủ tư cách tham dự đây, ta sẽ ở một bên phát cờ hò reo giúp các người cố gắng lên là tốt rồi a.” Bối Bối rất trắng trợn tìm đường trốn.

Nói giỡn, cái loại... này phiền muộn vu hồi chánh sự lòng vòng chỉ khiến cho đầu óc nàng muốn ngắt đi, cái gì mà mưu kế! Cái gì mà quyền mưu a! xin lỗi, nàng rất lười, không muốn động đầu óc, cho nên... Cũng tẩu vi thượng sách.

Thương Tuyệt Lệ nhìn Bối Bối trên mặt mang rõ vẻ cao cao quả khởi viết rõ “sự không liên quan mình”, có điểm muốn bật cười, trước kia như thế nào không có phát hiện Bối Bối chỉ là một người mang vẻ mặt luôn khiến cho người khác cảm thấy nhẹ nhàng? Sau khi hấn giác ngộ hoàn toàn, Bối Bối tiểu thư như vậy kỳ thật cùng với Vương vừa khôn khéo lại vừa giao hoạt ham chơi mười phần bất quá lại thích hợp nhất.

Mà tối trọng yếu là, tính tình của Vương, phương thức sủng trứ một nữ nhân cũng chỉ có Bối Bối tiểu thư tâm thần rất vững mới chịu được a, Vương kỳ thật... Có đôi khi rất hẹp hòi.

Thấy nàng chạy được thật là nhanh, thân ảnh nhỏ xinh rất nhanh sẽ biến vào hành lang gấp khúc, khóe môi Cô Ngự Hàn vung lên một nụ cười sủng nịch.

Quay đầu lại, con người đen của hấn lưu chuyển lại sạch bóng: “Tuyệt Lệ, tra được thế nào?”

“Vương, thuộc hạ vừa mới nhận y quán truyền đến tin tức, nói huyện quan lại phái người đi y quán đòi lấy thuốc, phỏng đoán rất nhanh sẽ lại lần nữa gây án.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn trầm ngâm thoáng cái, sau đó vung lên một nụ cười nhạt phong lưu phóng khoáng, tiêu sái vẫy vẫy ống tay áo: “Được rồi... Chúng ta hiện tại đi ra ngoài đi dạo một chút, thuận tiện thể nghiệm thoáng cái phong thổ dân tình nơi này.”

“A? Vương, chúng ta hiện tại không đi lo việc huyện quan một chuyến sao?” Thương Tuyết Lệ có chút mơ hồ, đã biết hành động của huyện quan, theo lý thuyết cần phải lập tức hành động mới đúng.

Cô Ngự Hàn bí hiểm bình tĩnh nhìn Thương Tuyết Lệ, khiến Thương Tuyết Lệ da đầu tê dại, mới tà cười ra tiếng: “Tuyết Lệ, nếu huyện quan thích mỹ nhân như vậy, Bồn Vương sẽ đưa mỹ nhân người cho hấn a.”

“A?” Thương Tuyết Lệ có chút ngơ ngác phản ứng không kịp, hấn là nam nhân a!

“Người không phải có pháp thuật biến thân sao? Vậy biến thành một cái mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành của Bồn Vương...” Thanh âm cuối của hấn kéo thật sự dài, đuôi mắt mang tiểu cười xấu xa.

“Mỹ nhân xinh đẹp CỦA Bồn Vương.” Trong lúc sắc mặt Thương Tuyết Lệ càng lúc càng tối đen, Cô Ngự Hàn chậm rãi nói hết câu.

Nghe được yêu cầu của Vương, Thương Tuyết Lệ cả người căng thẳng, thần sắc có chút buồn bực, bắt hấn một đại nam nhân biến nữ nhân hơi hơi không phải việc khó, nhưng là... Muốn học được tư thế nói chuyện bước đi của nữ nhân, còn muốn làm bộ người của Vương, khụ... Nữ nhân, hấn thật đúng là... Không muốn biến!

“Như thế nào, Tuyết Lệ, người không muốn giúp Bồn Vương phân ưu giải nạn sao?” Cô Ngự Hàn nhướng mày lên.

“Không, thuộc hạ tất nhiên vì Vương bất chấp gian nguy muôn lần chết không chối từ.” Thương Tuyết Lệ kiên trì đem tấm lòng của mình cúi đầu lên tiếng.

“Vậy được rồi, biến thân theo Bồn Vương đi ra ngoài tản bộ đi dạo một lát, mỹ nhân.” Cô Ngự Hàn cười híp mắt nhìn Thương Tuyết Lệ.

Bất đắc dĩ, Thương Tuyết Lệ ngưng thần làm phép, chậm rãi, thân hình cao lớn của hấn vờn quanh bao quanh sương mù, công phu trong nháy mắt, nơi mới vừa rồi đứng là một võ tướng đã xuất hiện một vị đại gia khuê tú nũng nịu bé nguyệt tu hoa phong tình vạn chủng, yếu điệu thướt tha, đẹp đến nỗi khiến cho nhân thần hồn điên đảo.

“Vương, thuộc hạ biến thế nào, cái ... bộ dáng này, có thể được sao?” Giai nhân xinh đẹp nói ra lời lại là giọng nói thanh âm của nam nhân, quả thực phá hư mỹ cảm.

“Rất tốt, mỹ nhân, đi thôi.” Cô Ngự Hàn đưa tay, ôm lấy bả vai Tuyết Lệ mỹ nhân, phong lưu phóng khoáng đặt nhếch môi cười bước đi.

Bối Bối trốn ở chỗ rẽ nhìn lên kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, oa tắc, cái...kia là Thương Tuyết Lệ sao? Nếu như không phải thấy quá trình hấn biến thân, nàng hiện tại nhất định lao ra đem Cô Ngự Hàn ra xử, không chỉ có cho nàng ra rìa ..., lại còn mang về một cái mỹ nhân kinh vi thiên địa như vậy đả kích nàng!

Đồng tử đen nhánh không ngừng xoay chuyển, trong tế bào không an phận ước chừng bắt đầu tác quái, nhìn bọn họ tuần nam cùng mỹ nữ xinh đẹp đi ra ngoài, nàng chuyển thân lưng như một con mèo đi theo đi tới, không được, văn kiện quốc gia đại sự hình như rất tốt chơi, nàng tạm thời không phát cờ hò reo, muốn đi đấu tranh anh dũng!

Thương Tuyết Lệ không được tự nhiên đi ở bên cạnh người Cô Ngự Hàn, thỉnh thoảng quay đầu nhìn bàn tay bạch ngọc trên vai, khoe miệng co quắp, Vương có phải cũng có thể nhập diễn quá mức hay không a!

Nói như thế nào hấn cũng đường đường là nam nhi bấy trước, hiện tại dĩ nhiên lại thành nữ tử mảnh mai dựa vào tại bên cạnh người nam nhân, hấn bóp cổ tay nha!

Càng làm cho hấn tức đến đến giậm chân chính là, Vương dĩ nhiên dọc theo đường đi lại càng không ngừng không ngừng lấy tay nâng lên cằm của hấn, nghiêm nhiên một bộ dạng tình thánh phong lưu.

Bối Bối đi theo ở phía sau, đem nụ cười phong lưu của Cô Ngự Hàn thu hết vào đáy mắt, trong lòng nhin không được một cái phát hỏa, thấy “Mỹ nhân” liền cười đến như vậy tươi tắn đẹp đẽ, thật không hổ là một

tên xà háo sắc, nhìn thấy mỹ nữ liền bò lên đi!

146. Q.2 - Chương 147: Ta Nhấn Người!

Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân đang bước đi ở phía trước đột nhiên dừng thoáng cái cước bộ, nghiêng người, dư quang ở đuôi mắt sảo sảo về phía sau tìm kiếm, đến lúc nhìn thấy một bóng hình nho nhỏ quen thuộc, hắc thổ dài một hơi, cảnh giác lập tức buông lỏng.

Hạ giọng, hắc đối Cô Ngự Hàn báo cáo nói: “Vương, là Bối Bối tiểu thư ở phía sau đi theo chúng ta.”

Cô Ngự Hàn nhàn nhạt giương môi, nói xong không chút để ý: “Ta biết, cứ để nàng đi theo.”

“Vâng”

Vì vậy Thương Tuyệt Lệ lại tiếp tục cúi đầu, sắm vai trứ mỹ lệ mảnh mai phong tình khuynh quốc giai nhân, bước liên tục sinh hoa cùng với Cô Ngự Hàn đi về phía trước.

Bối Bối tức giận nhìn phía trước hai cái nam nhân, không, phải nói là một cái gian phu một cái “Dâm phụ”, không biết tại sao, coi như biết người đàn bà kia là Thương Tuyệt Lệ, thấy cái sắc xà kia cùng Thương Tuyệt Lệ dựa vào càng gần, nàng liền cảm thấy trong lòng khó chịu, nhất là Thương Tuyệt Lệ bây giờ còn là một đại mỹ nữ, lòng của nàng càng thêm xám xịt!

Mỹ nữ, mỹ nữ, mỹ nữ...

Dưới đáy lòng của nàng gọi đến nghiêng răng nghiêng lợi, nàng không phải mỹ nữ, hắc cũng ngoạn đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh dễ nhìn, thật là làm cho người ta uể oải!

Đột nhiên, nàng phát hiện người trước mặt ngừng lại, nàng kinh hách vội vàng dừng bước, cẩn thận hướng tới bụi hoa bên cạnh không xa, đem thân thể nhỏ xinh ẩn đi vào.

Đợi một hồi, từ trong khe hở của những chiếc lá, thấy bọn họ không quay đầu lại, lại tiếp tục đi, nàng mới âm thầm thở phào, tay chân nhẹ nhàng từ trong bụi hoa chui ra, đương lúc nàng cất bước muốn tiếp tục theo, hắc đột nhiên quay đầu lại!

Con người đen thâm thúy của Cô Ngự Hàn thẳng tắp bắn về phía nàng, khiến nàng không còn kịp ẩn núp nữa, phản ứng chậm mất nửa nhịp, nàng bản năng trì hoãn đã áp dụng hành động, thay đổi cái phương hướng nhảy ra đi, cho là lúc này còn có thể tránh né.

Tuy nhiên, đương lúc ánh mắt của nàng nhìn đến địa phương mà nàng sắp muốn nhảy đến, con người nàng cơ hồ không trọn tròng tới mức sắp rớt ra.

“A...” Nàng hoảng sợ nhìn thân thể mình không thể khống chế được tiếp tục bay đi về phía trước, nơi đó... Chính là một đám lớn cây hoa gai a, những...thứ này, quá rậm rạp, nàng nếu như rơi vào đó, khuôn mặt sẽ nở hoa a!

“Xong xong...” Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ bản thân bị gai cắm đầy người.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn thân thể nhất động, con người đen xẹt qua hồng quang, phút chốc bay đến phía nàng ở bên đó, tại trước lúc nàng rơi vào đám cây hoa gai, dùng bản thân ấm áp ôm trong ngực tiếp được nàng.

“Thình thịch!” Bối Bối cứng ngắc rơi vào trong một khối lồng ngực ấm áp.

“Đau quá, đau quá, đau quá...” Nàng quay người đem tay bưng cái mũi trên mặt liền hô.

Trên đỉnh đầu, hốt nhiên truyền đến tiếng cười chậm rãi: “Tiểu Bối Bối, phương thức người yêu thương nhưng nhớ thật đúng là oanh oanh liệt liệt nha.” (trong tiếng trung “aitóng” là từ đồng âm, vừa có nghĩa là tiếng kêu đau quá, vừa có nghĩa là yêu thương nhưng nhớ)

Nghe thấy tiếng nói hài hước quen thuộc đến làm cho người ta hận được ngựa rặng nghiêng chặt, Bối Bối lập tức liền nhảy ra một bước, buông ra cái tay đang che mũi, nghễnh cái chóp mũi vẫn còn ửng hồng ngang ngắc đầu lên, không sợ chết trừng hấn: “Này này này, mời xem lại cho rõ ràng, ta không phải sẽ đối người yêu thương nhưng nhớ, là người thật sự muốn lại đây ôm ta không phải sao, nhìn rõ ràng vị trí, ta một mực vẫn ở nơi này, mà người, hừ, là từ bên kia bay qua tới! Cho nên, là người tới yêu thương nhưng nhớ mới đúng!”

“Ha hã a... Tiểu Bối Bối, ta đích thật là tới để yêu thương nhưng nhớ, người ôm ta thoáng cái.” Hấn tà ác trơ mặt ra lại tới gần nàng, để cho bọn họ khoảng cách cơ hồ rất nhỏ.

Khoảng cách càng tới gần, khiến nàng có thể càng thêm tinh tường thấy rõ ánh mắt của hấn, ánh mặt trời nhàn nhạt, sách! Hấn ...kia cặp mắt hoa đào như là ẩn chứa nhất một làn sóng nước, xinh đẹp được mê người, thiếu chút nữa lại khiến nàng mê muội.

Ồ... Cũng là yêu nghiệt!

Đứng vững đứng vững, không thể để cho hấn lại câu dẫn đi.

Bối Bối cố gắng nháy mắt, định thần cho bản thân không rơi vào tay giặc, sau đó đưa tay đi đẩy hấn ra, nhưng chết sống thế nào cũng không thể động hấn lui nửa bước: “Ai muốn ôm người, chuyện cười, muốn ôm người sẽ không đi tìm phía trước cái... Đại mỹ nhân khuynh quốc kia a, tuấn nam mỹ nữ chung một chỗ đa tình thơ ý hoạ a, cần gì cùng cái người bất nam bất nữ tầm thường này ôm? Sẽ khiến người ta cười chết người a!”

Giọng nói của nàng chanh chua bĩu môi, ánh mắt thẳng tắp hướng Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân liếc mắt.

“Khụ khụ khụ... Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ phải.. Là Thương Tuyệt Lệ a.” Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân cách xa rất bắt mắt dĩ nhiên nàng, sau đó dùng thanh âm bản thân nói chuyện.

Bối Bối đô đô miệng: “Ta biết.”

Cái này, Thương Tuyệt Lệ ngây người, nếu Bối Bối tiểu thư biết là hấn, như thế nào còn nói hấn là mỹ nhân a? Còn một bộ... về mặt chanh chua làm như hấn đoạt mất Vương vậy.

Cô Ngự Hàn nhìn không được cúi đầu bật cười, mái tóc dài đen bóng mềm mại tại làn gió lạnh lạnh bay xuống trên sườn vai, chậm rãi hạ xuống, nhàn nhạt lay động về mặt nhu hòa tà mị của hấn.

Bối Bối buồn bực nhìn hấn vô luận lúc nào cũng đều là bộ dáng yêu nghiệt hấp dẫn người, mặt méo máo: “Không cho phép!”

“Thật tốt, ta không cười, tiểu Bối Bối đừng nóng giận, ngoan, tiểu Bối Bối của ta so với bất kì ai khác đều xinh đẹp hơn, không cần tự ti a.” Cô Ngự Hàn đối nàng nháy mắt mấy cái, cúi đầu hôn hôn vành tai nàng, thuận tiện vươn đầu lưỡi liếm thoáng cái.

Da thịt mơ hồ nóng lên, Bối Bối rụt lui cổ, lắc mình chui ra khỏi ngực của hấn, kiêu nộ: “Cô Ngự Hàn, người... Không cần làm ra những chuyện tình ám muội như thế có được hay không, nhất định sẽ ảnh hưởng tới cái ...này hình tượng Vương một nước của người, tục ngữ nói thượng bất chánh hạ tắc loạn!”

“Ha hã... Tiểu Bối Bối, người là đang thay quốc gia của chúng ta lo nghĩ sao?” Hấn cố ý cường điệu “Chúng ta”, con người đen sáng quắc mang theo ánh sáng kiên định.

Bị hấn nhìn chăm chú như vậy, Bối Bối cảm thấy muốn trốn tránh.

“Được rồi được rồi, mặc kệ cái gì theo cái gì đi nữa? Các người muốn đi đâu? Làm việc gì đi?” Bối Bối tò mò đặt câu hỏi.

Cái...này mới là trọng điểm, Thương Tuyệt Lệ biến thành mỹ nữ làm việc, nhất định là chuyện đùa vui nha!

“Muốn đi?” Cô Ngự Hàn dễ dàng nhìn thấu mục đích trong mắt nàng rõ ràng “Chơi” ý đồ, cũng không đoạt mất hăng hái của nàng, nếu nàng theo tới, vậy có thể ở cùng hấn nhiều hơn a...

Con người nháy mắt ngập tràn chờ mong, mắt Bối Bối long lanh nhìn hấn, rất ngoan gật đầu, rất nặng gật đầu: “Ta muốn theo!”

“Vậy người sẽ nghe lời ta?” Cô Ngự Hàn cười đến rất giảo hoạt.

Nhìn hần vẻ mặt như là không có hảo ý, Bối Bối dừng thoáng cái, sau đó mới gật đầu: “Được... Được rồi, ta sẽ nghe lời.”

“Ngoan, chúng ta đây đi thôi.”

Cô Ngự Hàn đuổi tay ra một chút, ôm nhuyển lưng của nàng, cử chỉ tao nhã đi về phía trước.

Đợi tới lúc đi tới bên người Thương Tuyệt Lệ, hần đột nhiên buông nàng ra, hướng nàng nháy mắt mấy cái, sau đó sửa lại mà đặt tay ở bả vai Thương Tuyệt Lệ.

Rống, cái... nam nhân này cứ như vậy đem nàng bỏ mặc đến một bên hóng mát.

Bối Bối phồng quai hàm thoáng cái, tức giận xoet xoet theo dõi một bên khuôn mặt tà khí của hần, cái... nam nhân thối này, trái ôm phải ấp! Hần liền đẹp mặt a!

Giảm bước tức giận, nàng đi theo bên cạnh bọn họ, cùng nhau đi ra vườn riêng, hướng tới khu chợ mà đi.

Vì kế tiếp là chuyện chơi vui. Ta nhần! Co được dân được mới có thể thành tựu đại sự, nàng – Tô Bối Bối là người làm đại sự hơn nữa là quốc gia đại sự nha!

147. Q.2 - Chương 148: Giúp Ta Lau Người!

Đang đi trên đường, nàng bất chợt thấy hồi hận, đáng lẽ nàng không nên theo đến đây. Ô. . . trông nàng hiện tại bị cái tên nam nhân kia biến thành cái dạng gì thế này? Một lão già bị hói đầu, trên mặt, dưới mũi, còn có hai cái râu mép sơn dương chính hiệu, khi nói chuyện ánh mắt của nàng lại thấy hai cái râu mép đung đưa theo hơi thở của nàng rung lên rung xuống, thật là . . . chướng mắt a. Nàng rõ ràng là một tiểu cô nương, lại bị Cô Ngự Hàn biến thành lão già đầu bạc. Ghê tởm nhất chính là Thương Tuyệt Lệ, hần ta rõ ràng là một nam nhân, cư nhiên lại có thể biến thành nữ nhân xinh đẹp như hoa. Ấm ức nhất là Cô Ngự Hàn lại tự mình biến thành một mỹ nam quý công tử phong lưu!

Đến góc sau một con phố, rốt cuộc Bối Bối cũng không nhịn được nữa, nàng kéo kéo ống tay áo của Cô Ngự Hàn, hết sức giận dữ hét: “Uy, tại sao biến ta trở nên xấu xí như vậy, còn các người lại biến xinh đẹp như vậy hả, hả?”

Rống, nàng phi thường, phi thường không phục, bình thường nàng vốn đã không được đẹp rồi, giờ biến hóa lại càng xấu tệ hơn nữa!

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng kéo lại ống tay áo, ánh mắt của hần lướt lướt qua khuôn mặt nàng vui vẻ từ tốn nói: “Tiểu Bối Bối, chú ý thân phận, đừng quên bây giờ nàng là người hầu của chúng ta, không nên tùy tiện kéo tay áo của chủ nhân, nếu nàng không muốn bị phạt.” Hần đưa con mắt mỉa mai hoặc nháy nháy với nàng một cách lẳng lơ.

Bối Bối cắn cắn môi, bóp cổ tay không thôi, nay đã cùng với giặc chung một chiếc thuyền, thân lại là người hầu! Thật không phục, đưa mắt về phía Thương Tuyệt Lệ ở bên kia đang ra dáng mỹ nhân xinh đẹp tao nhã, bắt giác nhìn không được, liền nhe răng nói: “Hừ, mỹ nhân là độc, là hồng nhan họa thủy”.

Thương Tuyệt Lệ dở khóc dở cười, khi thấy nàng nghiêng răng trợn mắt nhìn hần, chòm râu nhúc nhích, môi mím chặt lại, nàng thở phì phì, hần muốn cười cũng không dám cười, ráng nén nhìn xuống, bây giờ hần đang ra dáng đoan trang, lịch sự, khuê nữ thanh tao.

A. . . hần đột nhiên cảm giác đóng giả nữ nhân cũng không phải là chuyện khó chịu gì cho lắm. Thấy hai người họ nhìn nhau không chớp mắt, đứng ở giữa, quả thật Cô Ngự Hàn thấy không vui, ánh mắt nheo lại, chụp lấy bả vai của Thương Tuyệt Lệ, tay hơi dùng sức, làm Tuyệt Lệ cảm thấy tê liệt một bên vai.

”Vương. . . ”Thương Tuyết Lệ vội vàng cúi đầu, môi mím lại không dám nhìn Tô Bối Bối nữa, Vương không phải là đang ăn dấm chua hần với Bối Bối Tiểu thư chứ?

“Nhanh chuyên tâm làm việc của người cho bổn Vương, không mau đem những con chuột đang núp dụ chúng nó đi ra ngoài, không lẽ người muốn đi dạo suốt đêm trên đường hay sao? ” Cô Ngự Hàn không vui, nhếch môi” hừ” nhẹ, con mắt đen buồn bã quét về hướng Bối Bối lúc này đang không hề chú tâm để ý đến phía hần.

Đang nhìn đông đến nhìn tây, bất chợt Bối Bối cảm thấy lạnh gáy, dường như có ánh mắt mang hơi lạnh chiếu đến, theo bản năng nàng quay đầu lại, chỉ thấy Cô Ngự Hàn đang âm trầm cười lạnh nhìn nàng, cảm thấy không thể nào hiểu nổi cái tên nam nhân gia hỏa này, nàng cũng trợn mắt nhìn lại hần

Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy qua một lão nhân gia xinh đẹp khả ái râu mép sơn dương sao? Bất giác nàng bĩu môi, quay đầu đi không thèm nhìn hần. Hừ, hần đã đem nàng biến thành như vậy, nàng còn chưa tìm hần để tính sổ, vậy mà còn. . . hần muốn nổi điên cái gì nữa đây, thật là không hiểu nổi.

Đang trầm tư mặc tưởng, không để ý, bỗng nhiên tai nàng nghe được tiếng nói nặng nề, vọng lên từ trên đỉnh đầu: ”Tiểu Bối Bối mắt của người đang nhìn hướng nào vậy, không phải là đang đi theo ta sao hả?”

Tiếng nói này nghe quen lắm, đầy giận dữ, và có mùi thuốc súng nồng nặc. Bối Bối dứt khoát che tai lại, nhất định không thèm để ý tới hần, hần rĩ tai rất giỏi, nàng cũng. . . . Sẽ không!

Thấy nàng cự tuyệt phản ứng, hần nhếch môi cười, nụ cười đầy vẻ tà mị, tốt lắm, cái. . . tiểu nữ nhân này, đã không thèm quan tâm hần, lại cùng nam nhân khác nháy mắt ra dấu, hần đang nói chuyện với nàng, mà nàng cũng không thèm nhìn hần, tốt lắm, vô cùng tốt a. . . . làm cho hần nghiêng răng ken két.

“Vương, có người theo dõi chúng ta” Thương Tuyết Lệ nhẹ nhàng quay đầu, đến gần Cô Ngự Hàn báo cáo, từ ngoài nhìn vào thấy giống như là khuyển thành mỹ nhân ảo lả dựa vào quý công tử mà nũng nịu.

“Ừ” Cô Ngự Hàn tạm thời không nhìn Bối Bối nữa, mắt hướng về Thương Tuyết Lệ ra dáng che chở, ôn nhu hữu tình.

Tuấn nam đi cùng mỹ nữ, làm những người đi đường đều quay lại tấm tắc, thật là một đôi nhân tình toàn mỹ.

Bối Bối đi theo một bên, giống như dư thừa, giống như người ta tình nhân đang nói chuyện yêu đương, nàng lại đang làm lão già cản trở. . .

Thấy bọn họ một lần nữa ra dáng tình ý liên tục, Bối Bối nghĩ thầm, không lẽ đang bắt đầu chuyện “Quốc Gia Đại Sự”

Ánh mắt nàng chợt lóe lên tia hưng phấn, thỉnh thoảng đảo ánh mắt ra phía sau, nhìn những người đang theo dõi. Ách, vậy mà là theo dõi sao, tệ quá vậy, nàng chỉ nhìn thoáng cái là biết liền, huống chi 2 người đang diễn trò uyên ương ân ái-họ đều là cao thủ. Từ từ đi tới, bước đến một khách điểm sang trọng.

“Ta muốn 2 gian phòng hảo hạng”. Cô Ngự Hàn nói nhỏ vào tai nàng.

Rống, tại sao lại sai nàng, giống như nàng là người hầu phải chuẩn bị tất cả cho chủ nhân vậy

Hần lại chớp chớp đôi mắt phượng, ánh mắt phát ra tia tà khí, uy quyền, vừa như nhắc nhở nàng, phải đáp ứng lời nói của hần.

Bối Bối mím môi, được rồi, được rồi, nàng hiểu rồi, bước tới trước chuẩn bị cho công tử và tiểu thư hai gian phòng vậy.

Thấy nàng miễn cưỡng chạy đến bên quầy đặt phòng, ánh mắt của Cô Ngự Hàn trở nên ôn nhu, có lẽ nàng chưa phát hiện ra rằng, càng ngày nàng càng hiểu hần, chỉ bằng ánh nhìn, nàng đã hiểu tâm tư hần, nhất cử nhất động của nàng trong lúc tình tự, nàng đã dần dần chiếm hữu lòng hần mất rồi.

Bối Bối gõ gõ lên quầy ”Chương quầy, cho ta 2 gian phòng hảo hạng”.

“Được rồi” chương quầy ngẩng đầu nhìn lên thấy sau lưng Bối Bối có 2 vị nam thanh nữ tú, ánh mắt tỏ ra vui mừng, cười toe toét cất cao giọng.

“Tiểu nhị, đem 3 vị khách quý này lên gian phòng tốt nhất”

“Đến ngay” Tiểu nhị vắt khăn lên bả vai, vội vã chạy tới

Bối Bối âm ức nhìn tên chưởng quỹ, rõ ràng là nàng đang cùng hắn nói chuyện, nhưng ánh mắt hắn chỉ đắm đắm, miệng cười toe toét vào 2 yêu nghiệt nam nữ ở phía sau nàng, hoàn toàn không để nàng vào trong mắt, rỗng, trời ạ, bề ngoài quan trọng như vậy sao?

Nhất định là sau này nàng phải học hóa trang, tô điểm bản thân cho thực xinh đẹp, tâm thích hư vinh, ai mà chẳng có a.

Nhẹ nhàng xoay người lại. Cô Ngự Hàn cất giọng ôn nhu phân phó: “Phiền người đem cho ta một thùng nước nóng”.

“Người muốn nước nóng làm gì” không hiểu, theo thói quen Bối Bối lên tiếng hỏi, quên mất bản thân hiện tại đang giả trang làm người hầu

Cô Ngự Hàn vẫn ung dung, toát ra vẻ thanh cao, tôn quý cười: “Người tới hầu hạ ta lau người”

“Đi thôi” Quay người hắn buông nhẹ một câu, đơn giản mà lưu loát, sau đó mang theo Thương Tuyệt Lệ đi lên thang lầu. Bối Bối tức giận đến nổi nói không nên lời, chỉ biết nhận lệnh đi lèo đèo theo sau như một tên hầu.

Chỉ là trên đường đi đến phòng, ánh mắt của nàng không tự chủ được nhìn trừng trừng vào bóng lưng của 2 người đi trước.

148. Q.2 - Chương 149: Ai Hầu Hạ Ai?

Từ trong thùng hơi nước bốc lên nghìn giọt, xung quanh tuy lạnh như băng, nhưng không khí cũng từ từ trở nên ấm áp, Bối Bối đưa tay khoát nước, sau đó nàng từ từ quay người lại, nhìn ra trước cửa, nổi giận, mấp máy môi, cảm run lên, giậm chân bước tới, người nam đang ngồi ở cái bàn trước mặt ung dung tự tại uống trà:

“Cô Ngự Hàn, ta đã làm cái đuôi hèn mọn đi theo người lâu như vậy, ít ra cũng nên nói cho ta biết chuyện quốc gia đại sự_Ta_làm nhiệm vụ gì?”

Khóe miệng hơi nhếch lên, hắn chậm rãi đặt chén trà xuống, đứng lên, cường chế mười phần đến gần nàng. Từ trên ắt hắn nhìn xuống mắt nàng:

“Tiểu Bối, dọc đường đi theo ta là rất hèn mọn sao? Như thế nào ta nghe được có người lại không chịu an phận, làm người hầu bên cạnh ta lại lải nhải không chịu ngừng, hả”

Rống, thật là hết chịu nổi cái tên nam nhân ngông cuồng tự cao tự đại này!

Đầu ngẩng lên, chống lại con mắt đen nhìn không thấy đáy của hắn: “Cứ coi như ta đóng vai người hầu đi, chẳng lẽ người hầu không được phép nói chuyện, quyền lợi a!”

Hắn nhếch môi cao hơn, cuối đầu cất lên tiếng cười đầy nguy hiểm:

“Tiểu Bối bối, nói không sai, đúng là người hầu có thể nói chuyện, nhưng mà. . . có người hầu nào dám mơ ước nhìn người đẹp ở bên cạnh ta nhìn không chớp mắt hả?”

Bối Bối ánh mắt chớp chớp “Ê, ê, ê. Người nói chuyện gì vậy, ta từ lúc nào đi theo Thương tuyệt Lệ nhìn không chớp mắt hả, người vu oan ta”

“Không có sao, thật sự không có sao?” Hắn đột nhiên để sát vào mặt nàng, dùng mặt của hắn nhẹ nhàng cọ vào má nàng, hôn nàng. Mắt phượng híp lại, từ mắt toát ra ánh nhìn lạnh như băng.

Rõ ràng không cảm giác được bản thân có làm sai điều gì, nhưng cảm thấy ánh mắt hắt toát ra khí thế bức người, nàng dĩ nhiên cảm thấy chột dạ.

Rống, Tô Bối Bối, người thật không nghĩa khí.

Thấy nàng tự giác cúp mắt xuống. Hắt khí phách nhướng mày, trong lúc đó, nhẹ nhàng cạo qua lại khắp mặt nàng đùa, tiếng nói càng thấp: “Tiểu Bối Bối, vừa rồi ở chợ người giương mắt nhìn Thương Tuyệt Lệ, ta thật không có thích chút nào”

“A? Bái phục người luôn, chỉ là ta đang khinh bỉ hắt trở thành nữ nhân xinh đẹp như thế có quá đáng không, đáng về như thế mà người nói là nhìn không chớp mắt à?” Bối Bối nhin cảm giác muốn phát điên lên, thì ra trong lúc đó đột nhiên trừng mắt nhìn nàng chỉ là vì lý do nho nhỏ này. Một ánh mắt, cũng không có gì ngoài một ánh mắt.

“Lúc đó hắt cũng nhìn nàng.” Cô Ngự Hàn khó chịu cắn chặt răng, mặc dù hắt biết Thương Tuyệt Lệ không có khả năng dám nghĩ gì đến Tô Bối Bối, nhưng là thấy hai người bọn họ nói chuyện cùng nhau, hắt nhất định không cho nàng rời khỏi tầm mắt của hắt, nàng chỉ có thể là của một mình hắt.

Từ lúc xảy ra chuyện của Tiểu Ngoan, hắt càng xác định rằng, nhất định không cho nàng để ý đến một tên nam nhân nào khác.

Bối Bối hoàn toàn hết chỗ nói rồi, tay nàng chỉ chỉ lên ngực của hắt: “Cô Ngự Hàn, người nổi điên gì vậy? Người cảm giác được Thương Tuyệt Lệ thích một cái gã râu mép như con dê như ta sao?”

Thối nam nhân, bá đạo tới không chịu nổi.

Hắt cúi đầu cười một tiếng, nhìn càng gần, con mắt đen mê người của hắt nhìn nàng: “Tiểu Bối Bối, người có hàm râu dê như thế, quả thực không thể nào hấp dẫn người nổi rồi.”

Bối Bối vừa nghe xong lập tức nổi nóng, nàng “Ba” một tiếng giơ tay đánh vào ngực hắt: “Còn không phải tại người biến cho ta trở nên xấu như vậy sao?”

Sau đó nàng tức giận bất bình nhìn hắt, hơi có không thích hắt cứ như cũ tuần dật phi phàm.

“Làm cho bản thân đẹp giống như yêu nghiệt, thiệt là không có thiên lý mà”

“A , Tiểu Bối Bối, người biến thành như vậy. Ánh mắt tất cả mọi người đều chú ý đến Đại Gia ta và Thương Tuyệt Lệ, hoàn toàn không nhìn đến người, người hoàn toàn yên ổn bên cạnh ta, ta có cảm giác thật là tốt lắm. . .”

Hắt hoàn toàn không ngại hôn khắp mặt nàng, con mắt đen thoáng ánh sáng hồng vụt qua, trên mặt nàng, râu mép linh tinh gì đó, trong thoáng chớp liền biến mất, hồi phục gương mặt tươi sáng của Tô Bối Bối mà hắt cũng khôi phục lại nguyên hình đẹp trai tà mị, hơi nóng cuồng dã cùng với hắt hôn khắp nơi, gương mặt của Bối Bối càng thêm đỏ hồng.

Lời nói của hắt đã làm nàng bất bình đến vậy, sao bây giờ lại cảm thấy có một tia ngọt ngào trong tâm, nàng mở to mắt nhìn hắt, có chút thẹn thùng không biết nên nói gì.

Rống, cái tên nam nhân này thật là. . . không nên trở nên dễ thương như thế. Thấy nàng đỏ bừng mặt, hắt mân mê đôi môi đỏ mọng của nàng, cười nhẹ, trong nháy mắt cúi xuống đôi môi anh đào của nàng hôn thật sâu, trong lúc nàng đang mê mải với nụ hôn của hắt, không báo trước, đột nhiên hắt bế bổng nàng lên phi thân tới bên thùng nước nóng.

“A, Cô Ngự Hàn, người đang làm gì vậy, quần áo của ta còn chưa cởi. . .” Bối bối theo bản năng liền ồn ào phản kháng.

Tuy nhiên khi thấy ánh mắt đầy tà khí của hắt lúc này, nàng tức tại sao không ngăn được lời nói của mình, vừa rồi nàng vừa nói gì vậy, nàng phải nói rằng thùng nước đó là của Đại Vương tắm. . . mới đúng!

“Tiểu Bối Bối, đúng là mặc y phục thì không thể tắm được, để ta giúp người cởi nó ra nhé” Cô ngự Hàn đè nàng lại không cho nàng nhúc nhích, hắt cười tươi như mặt, đưa hàm răng trắng bóng, con mắt đen nhúu lại, lần lượt cởi từng món y phục của nàng

“A, ngươi là tên sắc xà, không cho cởi, không được, cởi. . . . “Bối Bối luống cuống tay chân muốn ngăn cản, nhưng sức lại không bằng hắn!

Chỉ chốc lát sau trên người nàng bị hắn lột sạch bóng, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ, nàng dám đánh cuộc, cái tên nam nhân này sẽ xuống nước với nàng,

Tuy nhiên, hắn chỉ là kéo cái ghế đến gần thùng nước ngồi xuống, kỳ lạ là hắn không xuống nước, chỉ là đưa tay khoát nước lên bả vai nàng bắt đầu kỳ cọ, ánh mắt rất nghiêm túc

Nàng sảo sảo mở mắt, có chút kỳ quái nhìn hắn: “Cô Ngự Hàn . . . ngươi. . . . “

Nàng muốn nói ngươi như thế nào lại không tắm cùng? chính là nàng kịp thời dừng lại, cũng không nên hỏi.

Nhìn thấu vào trong ánh mắt nàng, hắn biết điều nàng muốn hỏi, hắn chớp mi, thương yêu cười một tiếng:

“Trái lại, ta muốn giúp ngươi tắm rửa, không có gì, chỉ là thuần túy tắm rửa”

Như vậy, hắn có chiếm tiện nghi nàng?

Bối Bối mở to ánh mắt không tin nhìn hắn

“Ha ha, Tiểu Bối Bối, ngươi còn nhìn ta như vậy. Ta sẽ nghĩ là ngươi đang bắt măn, muốn uyên ương cùng tắm, thuận tiện thỏa mãn ngươi luôn” con mắt đen nhìn nàng hoang mang.

Nghe vậy Bối Bối vội vàng cup mắt xuống, không dám nhìn hắn nữa. Thật lâu sau, nàng rơi vào tay giặt tùy ý hắn tắm rửa xoa bóp, có chút buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu nàng cảm thấy bị hắn ôm lấy lau khô mình, mặc quần áo. Bây giờ hắn giúp nàng mặc quần áo rất thuận tay, y phục tề chỉnh nằm trước ngực hắn.

149. Q.2 - Chương 150: Kiềm Đại Sự

Thời gian chậm chậm trôi qua, nàng nhịn không được tò mò lại hỏi: “Cô Ngự Hàn, ngươi theo ta vào đây là để tắm rửa cho ta thôi sao?”

Hắn nhẹ nhàng vỗ về nàng, con mắt đen nhìn nàng say đắm, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên miệng nàng, nháy mắt mấy cái: “Tắm rửa và an dưỡng tinh thần cho tốt, chiều nay chúng ta mới có thể đi xem trò hay được.”

“Trò hay?” Bối Bối nghi hoặc hỏi

“Ngoan, nhắm mắt lại nghỉ ngơi cho khỏe, ngươi sẽ thích buổi biểu diễn chiều nay mà”. Nhìn thật sâu vào mắt nàng, dụ dỗ nàng nhắm mắt lại ngủ. Tuy tò mò, nhưng nàng biết, bây giờ hắn sẽ không nói cho nàng biết đâu: “Được rồi, nể tình ngươi vừa rồi mới hầu hạ ta tắm, ta miễn cưỡng tin ngươi lần này vậy.”

“A, hiện tại ngươi đang là người hầu của ta, vậy mà dám to gan kêu chủ tử hầu hạ ngươi sao?” Miệng thì tả oán, nhưng ánh mắt hắn toát lên đầy vẻ sủng nịch nhu tình.

“Oa, ừ đây.” Bối Bối chu môi làm mặt hề với hắn, sau đó nhắm mắt lại, ngủ.

Tâm thực là thoải mái, được rồi, nếu sắm vai người hầu mà được đãi ngộ tốt như vậy, nàng sẽ nhẫn nại làm tiếp vậy.

An tĩnh, bóng đêm đang bao phủ mọi thứ.

Thương Tuyệt Lệ đang ngủ trên giường, đột nhiên mở mắt, cách một lần sa màn, trong trường rèm nhìn ra, ánh mắt khôn khéo nhìn về phía cửa. Xem ra, đối phương đã bắt đầu hành động.

Thương Tuyệt Lệ nằm im không nhúc nhích, ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm vào cánh cửa, chờ đợi hành động của đối phương, chỉ chốc lát sau, cửa từ từ mở ra một khe thật nhỏ, một ống trúc đưa vào khe cửa,

mê hương từ ống trúc bắt đầu lan tỏa khắp phòng. Một lát sau, cửa từ từ mở lớn ra, từ trong bóng tối có thể thấy rõ hai thanh niên lực lưỡng nhẹ nhàng đi tới

Bọn họ xốc rèm che lên, thấy trên giường tuyệt sắc mỹ nữ đang ngủ say, nhìn nhau cười một cái, vội vàng lấy ra một bao tải to quăng lên giường, đem mỹ nhân trói lại trùm bao vào, sau đó vác lên vai, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng. Ngoài viện, trên hành lang tối đen. Vừa khiêng người, một tên vừa thở hồng hộc nói : “Này, mau kêu người tới giúp ta, nữ nhân này thật là nặng”

“Lý nào là vậy, người gạt ta phải không, chỉ một mỹ nhân nhỏ bé mềm mại, làm sao mà nặng được, người thật là tệ mà, nào, đưa đây cho ta.” Tên còn lại cười mỉa một tiếng, đưa tay nhận lấy bao tải, ai da, nặng thật, không nghĩ là bản thân làm không được, giả vờ thoải mái bước nhanh.

Trong một gian phòng khác Cô Ngự Hàn mở mắt, ánh mắt sáng quắc lấp lánh trong đêm. Hắn cúi đầu, đưa tay lắc lắc tiểu nữ nhân đang ngủ say: “Tiểu Bối Bối, tỉnh tỉnh, chúng ta đi xem trò hay này. Tiểu Bối Bối”

Trong giấc mộng Bối Bối chết sống cũng không muốn mở mắt, nàng đưa tay đẩy tay của hắn rút ra, lầm bầm tỏ oán: “Đừng ồn ào, người ta đang buồn ngủ mà. ”

Tiện thể, nàng rúc sâu vào lòng hắn, gương mặt dễ thương cọ cọ vào ngực hắn tiếp tục ngủ. Nhìn nàng ngủ ngon lành, hắn sùng sục cười cười, trong chốc lát, từ ánh mắt đen giảo hoạt của hắn thoáng hiện lên tia tà ác: “Tiểu Bối Bối, tham ngủ như heo, gọi mãi mà không tỉnh, để xem bốn Vương phạt người như thế nào đây”

Vừa nói, hắn vừa đưa tay nắm mũi nàng, xấu xa bắt đầu đếm “1. 2. 3. . .”

Chưa kịp đếm đến ba, Bối Bối đã thở hổn hển bật dậy nổi giận quát: “Ê, cái tên Vương bát đản kia sao không cho ta thở hả?”

La hét, đồng thời vừa mở mắt ra thấy Cô Ngự Hàn phạm tội rõ ràng tay hắn đang thu về nửa chừng, nàng đưa tay vuốt mặt, rảnh rỗi thanh tỉnh, sau đó bực mình trợn mắt nhìn hắn.

“Cô Ngự Hàn, chẳng lẽ ngươi ăn no không có việc gì làm, ngủ không được liền kiếm chuyện với ta, thực không quang minh chính đại chút nào, nếu ngủ không được thì đi xuống giường ra ngoài hóng mát đi”

Nửa đêm bị hắn phá không cho ngủ, quả thực là không thích chút nào, xoay người hướng khác, nàng trùm chăn lại tiếp tục ngủ, thân thể lại dán sát vào đại ẩm lô ở phía sau, hôm nay trời quá lạnh mà

Cô Ngự Hàn nheo mắt, đưa tay nắm lấy thắt lưng của nàng, dùng sức kéo mạnh nàng đến bên người hắn, thân thể hai người lập tức áp sát vào nhau

“Uy. . .” Bối Bối muốn mắng hắn, môi lập tức bị ngón tay hắn chặn lại

“Hừ. Tiểu Bối Bối nghe ta nói, Tuyệt Lệ mỹ nhân bị người ta bắt đi rồi.” Hắn nhàn nhạt thông thả nói. Bối Bối cổ dài ra, ánh mắt trợn to: “Cái gì, Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân đã bị người ta bắt? Ai bắt? Bắt khi nào?”

“Có muốn theo ta cứu người hay không?” Cô Ngự Hàn không đáp mà hỏi ngược lại, ánh mắt có chút thần bí.

Chuyển chuyển đầu óc, mắt Bối Bối sáng lên: “Chuyện hôm nay và quốc gia đại sự có liên quan với nhau sao?”

Đưa tay nựng mặt nàng, Cô Ngự Hàn chuẩn bị khởi hành, thuận tiện ôm nàng vào lòng: “Không sai, chúng ta hiện tại đang làm chuyện quốc gia đại sự”

“Tốt tốt, nhớ chờ ta, ta cũng sẽ đi cứu Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân” Bối Bối hăng hái bước xuống giường, mang hài vào. Trong lúc nàng đứng dậy, nhịn không được rung mình một cái, ban đêm hàn khí còn rất nặng.

Cô Ngự Hàn đã chuẩn bị xong, chú ý đến cái rung mình rất nhỏ của nàng, hắn nhú mày, đi đến cuối giường, không biết từ đâu lấy ra một chiếc áo choàng thật dày, xoay người đi đến bên người nàng khoác vào, buộc lại dây lưng

Áo choàng mềm nhũn khoác trên vai, rất nhanh chóng trở nên ấm áp. Bối Bối đưa tay sờ sờ lớp da mềm mại của áo choàng, ngược mặt lên nhìn hấn : “Cô Ngự Hàn, người không có áo choàng, vậy người có lạnh không?”

Hấn chớp chớp mắt phượng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi như cánh hoa anh đào của nàng, sau đó đưa tay ôm nàng vào lòng: “Như thế này sẽ không lạnh, ôm một người so với y phục quả ấm hơn rất nhiều a”

“Thì ra ta cũng có thể trở thành cái ấm lò à? Bối Bối bĩu môi, tên nam nhân này lý do ngại biện một đồng

“Đi nào” Hấn vừa dứt lời, nàng thấy bên hông được ôm chặt cứng, hấn thi triển công phu, trong nháy mắt hai người theo đường cửa sổ phóng ra ngoài

Trên không trung nhìn xuống không thấy gì ngoài một mảng tối đen như mực, Bối Bối gắt gao ôm lấy cổ hấn, nàng nuốt một ngụm nước bọt

“Cô Ngự Hàn, ta đã nói qua với người chưa, bây giờ là ban đêm, so với ban ngày thật khác xa lắm, nếu té xuống có khả năng là sẽ gãy cổ, cho nên. . . .”

“Yên tâm, tuyệt đối ta sẽ không để cho nàng té đâu.” Hấn tự tin cắt ngang lời nàng

Bối Bối mím mím môi, còn dám nói, không phải lần trước hấn cũng nói sẽ không để nàng té đó sao, kết quả là cả hai cùng té xuống hồ.

Trong bóng tối, hấn vẫn thấy vẻ mặt nàng rất rõ, biết hiện tại trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, hấn cười cười, kéo đầu nàng ngả vào lòng hấn, kéo áo choàng lên che mặt nàng không cho gió lạnh chen vào, quyết định lấy hành động chứng minh pháp lực của hấn.

150. Q.2 - Chương 151: Mỹ Nhân Cười Mê Người!

Bay được một hồi, Bối Bối dần dần mở mắt, nhìn phía trước phía sau bên trái bên phải đều là một mảng tối như mực, vì vậy bắt đầu tỏ mò hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng cái gì cũng nhìn không thấy tối.

“Cô Ngự Hàn, tối như mực, người nhìn thấy không?”

“Tiểu Bối Bối, trong bóng tối nếu nhìn không thấy, ta như thế nào có thể tại buổi tối đối với người muốn làm gì thì làm.”

Cô Ngự Hàn trả lời đầy tà khí Bối Bối cơ hồ phát hỏa, nàng nhéo da ở gần cổ của hấn một cái, nghe được hấn suýt xoa một tiếng mới buông tay ra.

Thong thả hạ dần tốc độ, bọn họ rơi vào một chỗ trên nóc nhà.

“Tối rồi...” Bối Bối ngẩng đầu vừa định nói chuyện, lại làm cho hấn đột nhiên hôn, không, chính xác phải nói là dán sát vào môi của nàng.

Môi của nàng lạnh lạnh, mà môi hấn cũng ôn ôn, nhiệt độ nhanh chóng tại rằng môi tăng lên, nàng rõ ràng cảm giác được môi của nàng dần dần khôi phục nhiệt độ.

Chỉ là thuần túy dán môi, sau một lát, hấn tà ác đưa lưỡi liếm liếm môi cánh hoa của nàng, mới buông ra, cúi đầu khinh ngữ: “Đừng lớn tiếng nói chuyện, chúng ta hiện tại đang ở trong doanh trại của địch.”

“Nha...” Bối Bối chợt bừng tỉnh, không ngừng gật gật đầu.

Suy nghĩ một chút, nàng nhích đến gần hấn thầm thì hỏi: “Chúng ta bây giờ nên làm gì?”

“Hiện tại...” Cô Ngự Hàn dương dương tự đắc, lôi kéo nàng cùng nhau áp sát trên mái ngói nóc nhà, hấn lặng lẽ gỡ một miếng ngói, liền thấy được tình hình bên trong phòng.

“Hiện tại là rình coi.” Hấn nhẹ nhàng di chuyển thân hình, cho nàng có thể nhìn được chuyện đang xảy ra trong phòng.

Rình coi?

Bối Bối ngất mặt của hắn, không thể nói chuyện đứng đắn một chút hay sao, khụ khụ... Chính xác mà nói, bọn họ là do thám tình hình của địch.

Trong phòng, hai tên tiểu tử đem bao tải hương tới trên giường để xuống, bắt đầu mở bao tải, Huyện Thái Công tử tùy thời đi tới, cười đến háo sắc cực kỳ.

Hắn chậm rãi tới gần bên giường, tra hỏi: “Thế nào?”

“Thiếu gia xin yên tâm, chúng ta đã đem mỹ nhân này hạ mê dược, nàng sẽ không tỉnh lại.”

“Rất tốt, mỹ nhân này ... Bỏn thiếu gia muốn, các người kêu mấy người hảo huynh đệ...ha ha... có thể đi chọn mấy cái thứ nữ nhân thấp kém hơn nữ nhân này kia chơi đùa một lần, sau đó đem ra ngoài bán vào kĩ viện đi.”

Hai tên tiểu tử đôi mắt sáng lên, nước miếng đều chảy ra: “Cám ơn thiếu gia.”

“Đi, đi thôi, đi thôi.” Huyện Thái Công tử phát tay sai hai tên tiểu tử đi làm việc, ánh mắt kết dính tại trên gương mặt mỹ nhân thiên tư quốc sắc của Thương Tuyết Lệ không hề rời khỏi.

Ánh nến lóe ra, chiếu sáng chiếc giường đầy hoa lệ, vút sáng vút sáng, đẹp không thể tả .

Huyện Thái Công tử cơ hồ chảy nước miếng, ánh nhìn dâm tà đánh giá thân thể của mỹ nhân Thương Tuyết Lệ, cười đến tỏa ra đầy dâm khí: “Mỹ nhân, chiều nay... Bỏn thiếu gia sẽ làm cho ngươi sung sướng sung sướng, ha ha...”

Trong lúc Huyện Thái Công tử vừa định bước tới, cửa chợt mở ra, thân thể Huyện thái lão gia mập đô đô lúc lắc đi tới, trên mặt đầy vẻ nghiêm túc.

“Nhi tử, không phải ta đã nói không nên làm chuyện này, Vương hiện tại đang ở trong quận của chúng ta, rất dễ dàng bị phát hiện!” Giọng nói của Huyện thái gia nghe như vừa lo vừa sợ.

“Cha, người đừng làm mất hứng, nói không chừng Vương đã sớm hồi cung, hiện tại đang gió êm sóng lặng, sợ cái gì.” Huyện Thái Công tử bĩu môi, ánh mắt cũng lưu luyến tại trên người Thương Tuyết Lệ mỹ nhân, con mắt cũng không thèm để ý đến cha hắn.

Huyện thái gia thấy nhi tử vẻ mặt ra dáng không sợ trời không sợ đất, không khỏi có chút chán nản: “Người... Di? Cái... mỹ nhân này là ai?”

Lúc hắn định giáo huấn nhi tử đã chú ý thấy mỹ nhân tuyệt sắc đang nằm, ánh mắt bắt đầu tỏa sáng, thật sự là người đẹp a!

“Hắc hắc, cha, nữ nhân này đẹp phải không, ta đoạt từ trong tay một vị công tử !” Huyện Thái Công tử đắc ý nói.

“Công tử?” Huyện thái gia có chút cẩn thận nghi hoặc.

“Ai nha, cha, người đừng nên nhát gan như vậy chứ, công tử này khuôn mặt nhìn không quen, phỏng đoán là từ bên ngoài vừa tới, hắc hắc, người mới tới không phải rất dễ khi dễ sao?”

Huyện thái gia nghe vậy, buông lỏng, hắn cười híp mắt đưa tay vỗ vỗ vai nhi tử, ánh mắt chiếu sáng liếc về phía mỹ nhân Thương Tuyết Lệ: “Nhi tử a, người nhìn... Có thể ... hay không...”

Huyện Thái Công tử vừa nghe liền hiểu, hắn rất hào khí vỗ vỗ vai Huyện thái gia : “Cha, nhi tử hiểu, mỹ nhân này đầu hôm thuộc về ta, nửa đêm về sáng thuộc cha người thế nào?”

“Ha ha... Không hổ là nhi tử tri kỷ của ta.”

“Ha ha...”

Huyện thái gia lòng tràn đầy chờ mong rời đi, còn rất từ ái giúp con trai cứng đóng cửa lại.

Bên giường, Huyện Thái Công tử rốt cục có thể bắt đầu hưởng thụ mỹ nhân, hắn cười đến cười toe tóa nhìn Thương Tuyết Lệ mỹ nhân, nghĩ đến nên bắt đầu từ chỗ nào thì mới kích thích đây ?

Trên nóc nhà, Bối Bối cầm thật chặt tay Cô Ngự Hàn, có chút khấn trương: “Cô Ngự Hàn, làm sao bây giờ? Cái... tên chết tiệt kia hình như muốn xâm phạm Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân, chúng ta mau mau cứu hần đi, nếu không trình tiết hần khó mà giữ được .”

Mới nói xong, khuôn mặt nộn nộn của nàng liền lọt vào một bàn tay, Cô Ngự Hàn ung dung ghé sát tai nàng thì thầm: “Thật là, ai xâm phạm ai còn không biết được, người cho là Tuyệt Lệ ngu ngốc chịu nằm yên để người khác xâm phạm sao?”

“A? Người nói là Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân giả bộ ngủ?”

“Ha hã... Thật thông minh.” Cô Ngự Hàn đảo cặp mắt trắng dã, như thế nào lại cảm giác được tiểu Bối Bối của hần có đôi khi rất thú vị, lấy tu vi của Tuyệt Lệ, như thế nào có khả năng đến một tên son phấn công tử cũng ứng phó không được a.

Bối Bối tức giận trợn mắt nhìn hần: “Ta khấn trương là bởi vì lo lắng cho Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân, nếu không phải người nói dối ta, bảo là Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân bị người bắt đi, ta cũng không cần phải lo lắng như vậy, nguyên lai là một tuồng kịch các người tự biên tự diễn a.”

“Mau nhìn, Tuyệt Lệ mỹ nhân sắp bị người ta cưỡng hần...” Cô Ngự Hàn cười híp mắt nhắc nhở nàng.

Rống, cái... nam nhân này ... đương là chủ tử của người ta sao lại có thể hã hê vậy!

Chỉ là, đang thầm mắng hần, nhưng nàng cũng hăng hái bưng bưng tiếp tục cúi đầu xem, tuy nhiên, nàng hốt nhiên nhớ ra còn những nữ nhân khác cũng đang bị bắt, nàng cầu hần một cái.

“Cô Ngự Hàn, những nữ nhân khác đang ở nơi nào? Chúng ta đi trước cứu các nàng, không thể để cho những... tên hạ lưu này làm bẩn .”

“Yên tâm xem diễn đi, hiện tại người chỉ cần im lặng ở tại bên cạnh ta là đủ rồi, những nữ nhân kia ta tự có an bài.”

Cô Ngự Hàn nghiêng nàng liếc mắt, nữ nhân này cứ như vậy xem thường năng lực làm việc của hần, vẫn đề như thế mà phải đợi nàng nhắc nhở sao, sách, sau này nhất định phải cho nàng lưu vào trong đầu nàng hình tượng vĩ đại của hần mới được, không cho nàng ở bên cạnh hần mà phân tâm lo nghĩ chuyện khác.

151. Q.2 - Chương 152: Thụ Ngược

“A... Hần bắt đầu thoát y phục của Tuyệt Lệ mỹ nhân.” Bối Bối nhin không được khấn trương đưa tay nắm chặt cánh tay của người bên cạnh, rất dùng sức.

Cô Ngự Hàn cắn răng nhin xuống cánh tay đang đau – đau quá, tức giận đưa mắt liếc nàng: “Tiểu Bối Bối, người muốn đem da thịt ta lôi xuống!”

“A? Sao? Thật xin lỗi, ta nhất thời khấn trương, a... Nhất thời khấn trương.” Bối Bối vội vàng buông tay, quay qua hần cười khan vài tiếng, sau đó tiếp tục xem.

Lại một lát sau, huyện thái công tử cúi người muốn hôn môi Thương Tuyệt Lệ mỹ nhân ...

“A... Muốn hôn muốn hôn...” Bối Bối tim đập nhanh kêu nhỏ một tiếng tay không tự giác lại dùng sức nắm vào bên sườn Cô Ngự Hàn, nín thở.

“Tê...” Cô Ngự Hàn âm thầm hút không khí, con người đen phát hỏa trợn mắt liếc mắt nhìn nàng nàng có biết hay không nàng lại đang ngược đãi chồng!

Cảm giác được ánh mắt của hần bắn lại đây, Bối Bối lập tức chú ý đến bản thân lại vô ý thức đang làm chuyện gì, nàng lập tức buông... hần ra, giơ lên hai tay thật xin lỗi cười ha hã : “Sao sao, thật xin lỗi, thật xin lỗi ...”

Cô Ngự Hàn vô lực trừng mắt, nữ nhân này... Đã chiếm được tiện nghi còn làm bộ làm tịch, một điểm thành ý để nói xin lỗi cũng không có!

“Còn như vậy sẽ đem người ném xuống.” Cô Ngự Hàn nhin không được muốn phát điên.

“Dạ, dạ, được” Bối Bối hai tay hợp thành chữ thập, vội vàng gặt đầu, âm thầm le lưỡi.

.....

Bên trong phòng, trong lúc huyện thái công tử sắp hôn lên Thương Tuyết Lệ mỹ nhân, Thương Tuyết Lệ đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nhìn thẳng vào huyện thái công tử.

“Ân? Mỹ nhân đã tỉnh a, a...” Huyện thái công tử còn không biết bản thân sắp đối mặt chính là người nào, cười ra dáng vẻ rất lưu manh, đưa tay sờ sờ vào xương quai xanh hơi hơi lộ ra của Thương Tuyết Lệ mỹ nhân.

Thương Tuyết Lệ mắt lạnh chợt lóe, dần dần biến trở về nam nhân.

Huyện thái công tử nhìn mỹ nhân biến thành nam nhân, kinh hãi đột nhiên đứng lên, run run giơ tay lên chỉ vào Thương Tuyết Lệ: “Người người người... Người là người của Xích Diễm Vương”

Lời còn chưa nói hết, hần liền thất kinh ở trong phòng hết nhìn đông tới nhìn tây, mặt dần dần tái nhợt: “Vương... Vương có phải cũng tới hay không?”

“Người nói thử xem?” Cùng với một thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên, Cô Ngự Hàn ôm Bối Bối lác mình xuất hiện ở trong phòng, Thương Tuyết Lệ một cái phi thân rời giường, đứng ở một bên Cô Ngự Hàn.

Huyện thái công tử sợ ngây người, hần run run nói: “Vương... Vương, tiểu nhân... Tiểu nhân là bị oan uổng -... Tiểu nhân không biết đó là thủ hạ của Vương, tiểu nhân nếu như biết tuyệt không dám...”

“Sao? Đó chính là nói nếu như không phải thủ hạ của Bối Vương, người có thể muốn làm gì thì làm sao?” Cô Ngự Hàn cười nhạo một tiếng, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra ánh nhìn đầy tà khí nguy hiểm.

“Không không không...” Huyện thái công tử lắp bắp cơ hồ đã không rõ mình nên nói những gì.

“Nói, mấy năm nay người đến tột cùng đã lừa bán bao nhiêu phụ nữ đàn hoàng rồi?” Khuôn mặt Cô Ngự Hàn bình tĩnh, hình dáng đường nét ngay thẳng, ngọc diện tôn quý, ánh mắt kinh diễm uy nghiêm, làm cho người ta sợ.

Bối Bối không lên tiếng liếc mắt nhìn tên huyện thái công tử, sau đó tầm mắt liền dừng ở lại trên người Cô Ngự Hàn. Oa tắc! Nàng cũng không biết nguyên lai cái tên nam nhân này trừ làm chuyện xấu khi dễ nàng ra, còn có thể có bộ dáng chánh khí kinh hoàng như thế này nha, ân, thực giống như một vị Đại Vương.

“Tiểu Bối Bối, người đem ánh mắt mê đắm của người nhìn vào ta như vậy, làm ta có cảm giác người muốn ăn ta?”

Một câu không đứng đắn quen thuộc giọng nam lại dội vào tai nàng, Bối Bối mắt hạnh vừa mở, ánh nhìn mê ly sùng bái vừa mới đến lập tức biến mất rớt, nàng âm thầm liếc cái tên nam nhân vừa lên tiếng.

Bóp bóp cổ tay na, thật là tên nam nhân lưu manh a !

Cô Ngự Hàn nhìn tên Huyện thái công tử, âm thầm trêu chọc Bối Bối, mới vừa rồi, nàng dùng ánh mắt chăm chú nhìn hần, làm cho hần suýt nữa không nhận được đi về phía nàng, đem nàng ôm vào trong ngực toàn tâm yêu nàng.

Bất quá, hiện tại không phải lúc, ai... Cho nên hần không thể không nhắc nhở cái ... tiểu nữ nhân này, mời nàng thu hồi ánh nhìn nhiệt liệt mê người kia, nếu không hần khó giữ được bình tĩnh để xử lý việc chánh sự... khi mà hương thơm của Bối Bối cứ quanh quẩn gần hần.

“Tuyết Lệ, đem người kia lên công đường thẩm vấn.” Cô Ngự Hàn nhàn nhạt ra lệnh

“Vâng”

“Vương, tha mạng a, tha mạng a...” Lúc lôi kéo hần ra ngoài, Huyện thái công tử sợ đến tè ra quần, la khóc âm ỉ, không còn ra vẻ kiêu ngạo nữa.

“Cha, mau tới cứu ta nha, cha...”

Bối Bối nhìn tên Huyện thái công tử đang la trời la đất bị Thương Tuyết Lệ kéo ra ngoài, làm cái mặt quỷ: “Oa liệt, thật đáng đời tên xấu xa.”

“Vậy còn người?” Cô Ngự Hàn tại trên mặt nàng bắt đầu mân mê, hơi nóng phả vào mặt nàng

Nhìn hắn ra dáng bắt đầu động dục, Bối Bối nhịn không được mở miệng mắng tía lia: “Ta ta ta... Ta làm sao? Cô Ngự Hàn, hiện tại chúng ta đang làm chánh sự, người đừng động dục!”

“A...” Hắn xấu xa cười một tiếng, lập tức hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

“Ngô ngô...” Bối Bối rung động, đầu óc muốn tránh né nụ hôn của hắn, lại làm cho hắn hôn được càng sâu.

Cô Ngự Hàn vòng tay đến thắt lưng nàng, hai tay nhẹ nhàng áp sát, hướng vào phần đang căng cứng của hắn, nụ hôn càng tăng thêm phiền tình.

Bối Bối vừa sợ vừa then, cái tên nam nhân này, có thể đứng đắn một lần hay không, trước mắt như thế còn muốn... Cái...kia, muốn kháng nghị, nhưng tay đặt tại điểm cực nóng của hắn đầu óc bắt đầu mê muội.

Cảm giác được cơ thể nàng đã mềm nhũn, hắn nhếch khóe môi, một tay đưa vào vạt áo nàng, vuốt ve thứ rất tròn của nàng.

Trong y phục ve vuốt một hồi, hắn mới chịu buông nàng ra, thấy ý thức của nàng lúc này còn đang mê ly, hắn giúp nàng sửa sang lại y phục.

“Tiểu Bối Bối, ... giờ buông tha người một lần, lần sau không cần ở trước mặt người ngoài câu dẫn ta như vậy, rất nguy hiểm.” Hắn tà mị bên tai nàng phả hơi nóng

Bối Bối hoàn toàn thanh tĩnh, nàng tức giận vội đẩy ra hắn, quay đầu bỏ chạy đi ra ngoài, cảm giác thật lạ: “Ai câu dẫn người, bản thân động dục tìm lấy có!”

Cô Ngự Hàn cười híp mắt phượng, đôi chân thon dài theo sau, đôi môi phấn hồng mang theo độ trơn bóng còn lưu lại vết tích của nụ hôn mãnh liệt vừa rồi.

Đi tới trên thềm đường (công đường), Bối Bối nhìn thấy ngoài thềm đường, một đám đông dân chúng đang chờ, nàng sửng sốt giờ này đã hơn nửa đêm, dân chúng biết tin thật là nhanh nhạy nha!

Tuy nhiên, đứng ở hai bên là một đám quan binh càng làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc, tất cả đám binh sĩ trên thân đều mặc toàn một màu vàng quan phục, như là... Thị Vệ trong Vương cung.

“Những tên ngự tiền thị vệ này là ta mang theo.” Cô Ngự Hàn không biết khi nào đã đi tới bên người nàng, thấp giọng giải thích với nàng.

152. Q.2 - Chương 153: Trêu Hoa Gheo Nguyệt

“A? Người còn đem theo nhiều binh lính đi ra ngoài vậy a, như thế nào ta chưa bao giờ biết.” Bối Bối luôn miệng hỏi.

Cô Ngự Hàn nhẹ cười một tiếng: “Bọn họ bình thường canh giữ ở chỗ tối, không có mệnh lệnh của ta sẽ không xuất hiện, tránh quấy nhiễu đến dân chúng.”

“Nha.” Bối Bối tùy tiện lên tiếng, tầm mắt bị những người đang quỳ gối ở dưới công đường hấp dẫn, Huyện thái gia cùng vợ bé của hắn còn có Huyện thái công tử, thấy bọn họ khúm núm chặt vật, nàng liền cảm thấy vui vẻ, ai bảo bọn họ hoành hành bá đạo làm toàn chuyện xấu.

“Có muốn ... theo ta cùng đi thăm vấn phạm nhân hay không?” Cô Ngự Hàn ghé sát tai nàng, khẽ hôn lên vành tai, dùng tiếng nói nhẹ êm ái, dụ dỗ nàng.

Bối Bối đưa tay đẩy hắn hướng lên công đường: “Đi, ta mới không cần a... Ta đứng ở đây cổ vũ người là được rồi.”

Ngồi ở trên đó làm tâm điểm chú ý, còn phải làm ra vẻ đoan trang uy nghiêm, nàng thực sự thấy không được tự nhiên lắm, cứ ung dung thoải mái như thế này thì tốt rồi.

Bắt đầu di chuyển, nàng đi đến bên cạnh Thương Tuyết Lệ, cười hề hề ngẩng đầu nhìn hắn: “Tuyết lệ mỹ nhân, hoàn hảo người không có thất trinh, ha ha...”

Thương Tuyết Lệ sắc mặt không tự nhiên bỗng chốc cứng lại, bên tai âm thầm đỏ lên: “Bối Bối tiểu thư...”

Tiếp theo, hắn nhưng lại không biết nên nói những gì, định ngậm miệng lại kiên trì trầm mặc, ánh mắt Bối Bối tiểu thư bây giờ ... Thật giống như ánh mắt của Vương, quá giống, tà ác giống nhau!

“A...” Bối Bối cười hì hì dùng ánh mắt tiếp tục trêu chọc Thương Tuyết Lệ.

.....

Phía trên công đường, Cô Ngự Hàn thần sắc uy nghiêm nhìn phạm nhân đang quỳ dưới đài, lạnh giọng đặt câu hỏi: “Huyện quan, người biết tội không?”

Huyện quan lê thân béo mập dập đầu lia lịa: “Hạ quan biết... biết tội! Vương tha mạng... Tha mạng!”

“Không có, không có, không liên quan đến của chúng thần ...” Tiểu thiếp của Huyện thái gia run rẩy lên tiếng, nghiễm nhiên đã mất đi sáu hồn bảy vía rồi.

Huyện thái công tử đã sớm sợ đến sắc mặt tái nhợt, môi cứng ngắt.

Ở bên ngoài cửa của huyện nha, đám dân chúng bàn luận xôn xao: “Thật sự là lão Thiên có mắt a, tên này mà chết thực là quá tốt, những ngày u ám của chúng ta rốt cục đã qua.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhất định phải xử trí tên cầu quan này!” Có người oán giận lên tiếng phụ họa.

Trong đám người, còn có không ít khuê nữ, các nàng ánh mắt e lệ lại nhiệt tình nhìn Vương đang ngồi ở trên đài cao, nhỏ nhẹ thầm thì: “A, thì ra Vương của chúng ta thật anh tuấn bất phàm.”

“Trái tim nàng sao động rồi?” Một bên nghiễm nhiên là tỷ muội của nữ tử kia thấp giọng nói đùa, ánh mắt của nàng cũng thẳng hướng nhìn về phía Cô Ngự Hàn, lộ đầy vẻ ái mộ.

“Không có chuyện đó.” Bị người cười, nữ tử then thùng nhỏ giọng phản bác.

.....

Bối Bối nhìn đám người ngoài cửa, lưu ý đến những tiểu cô nương còn trẻ nhìn Cô Ngự Hàn bằng những ánh mắt ái mộ, nàng nhìn ngược lại tên nam nhân trên đài uy phong lẫm lẫm, bĩu môi.

Kéo kéo ống tay áo của Thương Tuyết Lệ, ý nàng bảo hắn cúi đầu xuống, sau đó tức giận nói: “Thương Tuyết Lệ, người nhìn nhìn Đại vương nhà ngươi, thật sự là mỹ nam họa thủy, đi tới nơi nào đều có câu hồn.”

Thương Tuyết Lệ sững sờ một lát, rồi nhìn Vương trên đài, sau đó thành kính giải thích với Bối Bối: “Bối Bối tiểu thư, Vương là vua của một nước, không thể nói Vương như vậy ...”

“Ai nha, ta cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không nhìn thấy.” Bối Bối bịt chặt tai, thấp giọng ồn ào.

Chỉ chốc lát sau, nàng lại nhịn không được nói chuyện: “Này, Thương Tuyết Lệ, nói chuyện với người luôn là một bộ dạng như vậy, sẽ không cảm thấy mệt chết đi sao?”

Thương Tuyết Lệ suy nghĩ một lát, không biết Bối Bối muốn nói cái gì? Dứt khoát trực tiếp hỏi: “Thuộc hạ không rõ ý tứ của Bối Bối tiểu thư.”

“Ý tứ... Ý tứ chính là người vẽ mặt thành kính, thanh âm thành kính, này giờ đứng lâu như vậy cũng chỉ một tư thế, người sẽ không cảm giác được mặt người sắp lên men, chân cũng lên men sao?” Bối Bối vừa nói vừa chỉ, lần nào cũng một bộ dáng như vậy a.

“Thói quen của thuộc hạ.” Thương Tuyết Lệ trả lời giống như cũ rất đứng đắn, cứng nhắc thật làm cho người ta muốn hét chói tai.

Thiên, cho nàng té xỉu đi, cái tên Thương Tuyết Lệ này cũng quá tuyệt đi! Chẳng lẽ không thể cho nàng một chút vẻ mặt, một chút phập phồng, một chút phản ứng khác sao?

Bực mình mím mím môi, nàng trợn mắt liếc hắt, hừ nhẹ một tiếng bỏ qua một bên đứng, quyết định không thêm... để ý đến cái tên cứng nhắc lúc nào cũng cùng một phản ứng, cùng một vẻ mặt, cùng một âm điệu đó nữa.

Thấy bộ dáng nàng hình như không mấy vui vẻ, Thương Tuyết Lệ làm theo phận sự hết mực quan tâm : “Bối Bối tiểu thư, xin hỏi người là tại sao lại giận thuộc hạ?”

“A... Ta không cần nói cho người biết, đừng hỏi nữa ” Bối Bối gãi đầu óc, chịu không được nữa mắt trợn trắng, nhìn Thương Tuyết Lệ vẫn nói chuyện cung kính đầu ra đầy làm nàng thực nhin không được muốn phát điên.

“Vâng” Thương Tuyết Lệ lại lễ phép lên tiếng.

Nghe hắt lên tiếng, Bối Bối thật muốn nhắm mắt lên trời rống to, rống, Thiên a, nàng tức giận

.....

Công đường thăm vắn được một ít thời gian, ánh mắt Cô Ngự Hàn lại quét về phía Bối Bối, thấy nàng thỉnh thoảng lại cùng Thương Tuyết Lệ thấp giọng, thăm thì không biết đang nói những thứ gì, hắt không cao hứng trầm ngâm lạnh lẽo, nàng không chú ý hắt, cũng không để ý dưới đài những người nhà của huyện quan đang run rẩy e sợ a.

“Người đâu , đem những phạm nhân nam này kéo ra ngoài, ngày mai buổi trưa xử tử, nữ nhân phân phối đi lao động cải tạo” Cô Ngự Hàn giận dữ hạ lệnh.

“Tuân lệnh! ” vài binh lính hoàng y động tác nhanh chóng áp khởi phạm nhân.

“Vương, tha mạng a, tha mạng a...” Bị lôi đi, huyện quan, huyện thái công tử và những người khác liên can vi phạm pháp lệnh, thấy binh lính vâng dạ vang trời, một người sợ đến quần ẩm ướt, không khí xem ra náo nhiệt, dân chúng cười mỉa không thôi, cũng khoái ý thật sự.

Phạm nhân bị kéo đi ra ngoài, dân chúng nhao nhao dừng cảm đi vào, quỳ gối trên mặt đất, cùng kêu lên nhiệt tình hô: “Tạ vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn vạn tuế!”

“Bình thân, Bổng vương đã đem những người phụ nữ bị bắt cóc cứu ra, các nàng hiện ở tại hậu viện huyện nha, người nhà có thể đến đó gặp nhau.” Cô Ngự Hàn đứng lên, hướng dân chúng cười mỉa hoặc nói.

Một thân tôn quý lại có phong thái gần gũi bình dị, thoáng chốc được dân chúng toàn bộ khen ngợi. Bọn họ có một vị Vương tuổi trẻ tài tử.

“Thương Tuyết Lệ, người nói xem Cô Ngự Hàn cái tên kia hiện tại đang suy nghĩ cái gì? Như thế nào ta cuối cùng cảm giác được hắt quay dân chúng nói chuyện, nhưng ánh mắt hình như đang nhìn chúng ta?” Bối Bối thói quen lại kéo kéo ống tay áo của Tuyết Lệ, nghi hoặc hỏi.

Thương Tuyết Lệ âm thầm rút về ống tay áo của hắt, có chút vô lực thầm than, chỉ cần Bối Bối tiểu thư không cần đi theo hắt nói chuyện, lại càng không cần mỗi một câu nói liền kéo ống tay áo của hắt, Vương liền sẽ không thường thường nhìn bọn hắt bên này a.

“Thương Tuyết Lệ, người không nghe lời ta nói a, người đi theo Cô Ngự Hàn đã lâu như vậy, cũng phải biết một ít ý nghĩ của hắt chứ.” Bối Bối chưa từ bỏ ý định lại hỏi tới.

Không thể trách nàng a, không biết tại sao, nàng tự nhiên có cảm giác được Cô Ngự Hàn nhìn qua, hơn nữa ánh mắt hình như không được thiện ý, làm hại nàng nhin không được cảm giác được phát lạnh khỏi nổi da gà.

153. Q.2 - Chương 154: Nhàm Chán – Nam Nhân!

“Bối Bối tiểu thư, Vương đã tới.” Thương Tuyệt Lệ nhìn thấy Cô Ngự Hàn đang đi đến gần, nhắc nhở nàng.

Bối Bối mãnh liệt quay đầu trở lại, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn đang tươi cười đi về hướng nàng, nàng có cảm giác được nét tươi cười của hắn có điểm quái dị làm cho nàng muốn trốn.

Không biết tại sao hắn lại trở bộ dáng âm u?

“Tuyệt Lệ mỹ nhân a, đường thăm đã kết thúc, nơi này cũng không có chuyện gì cho chúng ta làm, chúng ta trở về đi.” Bối Bối kéo lấy ống tay áo Thương Tuyệt Lệ, xoay người đã muốn chạy, lại đột nhiên phát hiện bản thân chân không thể động đậy, là bị người định trụ lại rồi!

Ánh mắt Cô Ngự Hàn nặng nề đi tới, bộ dáng có vẻ trong ngoài không đồng nhất.

Hắn đưa tay, lôi tay nàng từ ống tay áo của Thương Tuyệt Lệ rút về, tiếng nói nặng nề vọng bên tai: “Tiểu Bối Bối, người hình như theo Tuyệt Lệ nói chuyện thật sự vui vẻ, nói về cái gì, có thể cho ta nói với hay không, hử?”

Tiếng nói trầm thấp nghe giống như nhu hòa, Bối Bối lại có cảm giác được hơi thở của hắn phả vào tai nàng, uy hiếp mười phần.

Không biết vì sao, nghe được hắn nói như vậy nói, nàng dĩ nhiên cảm thấy chột dạ, nàng làm gì mà cảm thấy chột dạ a, nàng lại không có làm cái chuyện gì sai trái nha!

Thở một hơi dài, cương quyết, nàng quay đầu, bĩu môi: “Cô Ngự Hàn, người rất nhàm chán nha, ta cùng Tuyệt Lệ mỹ nhân nói cái gì đều phải nghe, thực quái dị! Uy, người còn muốn định trụ ta bao lâu, buông...ra mau.”

Chân không nhúc nhích, thật khó chịu!

“Ta nhàm chán? Ta quái dị?” Hắn ánh mắt càng thâm sâu, đưa tay, lòng bàn tay một đạo hồng quang xẹt qua, thuận thế nắm lấy thắt lưng nàng.

Lập tức, chân nàng đã có thể động, rồi lại bị định tại trong ngực của hắn, nhúc nhích không được, lập tức, nàng cảm giác bản thân hai chân đang đi động trên không.

“Ê ê ê, Cô Ngự Hàn, người muốn đem ta xách đi nơi nào vậy? Rõng, hiện tại ta là nam nhân nha, người đường đường là một Đại vương như thế nào có thể đối ta ôm ấp như thế, còn ra thể thống gì...” Tiếng ồn ào của Bối Bối càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mơ hồ, đi xa dần mãi đến lúc không còn nghe thấy nữa.

Thương Tuyệt Lệ thở ra một hơi, may mà Vương đã đem Bối Bối tiểu thư mang đi, nếu không hẳn cho dù ở cạnh một bên cũng không biết nên nhắc nhở Bối Bối tiểu thư nói chuyện nên lưu ý như thế nào nữa, Vương tựa hồ ghen tị, ách... Đó là gọi ghen tuông mù quáng sao?

Bối Bối cứ như vậy bị Cô Ngự Hàn nắm ngang lưng sườn, một mạch hai chân nàng vùng vẫy trên không, bị dẫn tới một hẻm nhỏ yên lặng hắc ám.

“Uy, người đem ta kéo tới nơi này làm chi?” Bối Bối nhìn chung quanh hẻm nhỏ một lần, một mảng tối đen đưa tay cũng không thấy, cái gì cũng nhìn không thấy, màn đêm dường như nuốt chửng người, nàng run rẩy lá gan, có điểm nhỏ hơi sợ.

Trong bóng tối, hắn đem vẻ mặt nhỏ nhắn sợ sệt của nàng thu vào đáy mắt, bạc môi tà ác nhếch... một cái, hắn buông tay thả nàng trên mặt đất, tay cũng thu hồi lại không hề... đụng chạm đến nàng nữa.

“A... Người muốn đi đâu?” Bối Bối theo phản xạ lập tức đưa tay hướng về phía trước, muốn nắm hắn, nhưng nắm không được, bởi vì Cô Ngự Hàn cố ý tránh né tay nàng.

Không thấy được hắn, cũng nghe không được hắn nói chuyện, càng thêm không chạm được vào người của hắn, Bối Bối có điểm bối rối: “Cô Ngự Hàn, người ở nơi nào? Người vẫn còn ở đó chứ? Uy uy... Cô Ngự Hàn...”

Bối Bối bắt đầu sợ hãi, nàng khóc không ra nước mắt giống như người mù đưa tay lục lọi khắp nơi, nhưng luôn không đụng trúng được gì.

Trời ạ, hấn lại phát điên chuyện gì nữa a, đem nàng vứt bỏ ở chỗ này sao ?

“Cô Ngự Hàn, người ra đây! Cô Ngự Hàn...” Thanh âm của nàng mơ hồ mang theo một tia lửa giận, cùng hỗn loạn một tia run rẩy.

Lục lọi hồi lâu, lại sờ không tới người, nàng cố gắng nhịn xuống sợ hãi trong lòng, nắm chặt tay, cắn răng rất dùng sức phất mạnh tay xuống, liền đứng ở tại chỗ bất động.

“Người đi đi, đi thôi, tránh được càng xa càng tốt, tốt nhất đừng cho ta gặp lại người lần nữa ... cái tên xà tính tình bất định – gia hỏa, cả ngày giống như một tiểu cô nương hẹp hòi, ích kỷ, tính toán chi li, thích phất tính tình cô nương, khó hiểu...”

Nàng càng mắng càng tức, càng mắng càng lớn giọng, kỳ thật, là mượn lời để che dấu nỗi sợ hãi trong lòng, ngộ hể tối đen, nhìn không thấy tới tận cùng, nàng cảm thấy sợ hãi, cho nên... Không thể làm gì khác hơn là mắng chửi người.

Cô Ngự Hàn đứng ở một bên, khoe miệng co quắp lại nhìn lời nàng mắng hấn hay như hát, tiểu nữ nhân này, hô hấp phập phồng rất lớn, hấn tức chết đứng trợn mắt nhìn nàng, sau cùng rốt cục nhịn không được mở miệng.

“Tiểu Bối Bối, như thế nào không tìm, chúng ta đang chơi trốn tìm còn chưa kết thúc mà, người còn chưa tìm được ta.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Bối Bối đột nhiên cầm khẩu, nàng theo nơi phát ra tiếng, mắt hạnh trừng đi, nhịn không được muốn thét chói tai: “Cô Ngự Hàn, người phát điên cái gì, ban đêm âm u lạnh buốt, người dẫn ta tới nơi này chơi trốn tìm? Người người người...”

Bối Bối tức giận đến nói không thành lời.

“Dù sao ta là kẻ nhàm chán mà, người nhàm chán tự nhiên liền làm chuyện nhàm chán.” Cô Ngự Hàn chậm rãi hừ nhẹ.

Tiếp theo, hấn lại giả vờ hăng hái dạt dào tiếp tục nói: “Tiểu Bối Bối, người còn không tìm được ta sao, trò chơi còn chưa kết thúc, mau tới tìm ta.”

Bối Bối nhịn không được hung hăng giậm chân, muốn quay đầu không để ý tới cái tên gia hỏa động kinh kia, rồi lại không dám vọng động.

“Người... Cô Ngự Hàn, người cái tên gia hỏa hèn hạ này, ta lại làm gì để đắc tội người?” Suy nghĩ một chút, nàng cảm giác được cái... khả năng này là lớn nhất, mỗi một lần hấn khó hiểu phất giận hầu như đều liên quan đến nàng.

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn cười khê, cúi đầu tiếng cười thông qua màn đêm âm u truyền vào trong tai nàng: “Không tệ nha, có tiến bộ, biết là người chọc ta không cao hứng !”

Bối Bối thở thật sâu một cái, liền đi đến hướng phát ra thanh âm kia ...

Đã thấy nàng chạy tới, hấn bản năng muốn dang hai tay ôm nàng, tuy nhiên, hấn cố đè xuống tròng động, thân hình chợt lóe, lưu loát vọt đến bên kia, làm cho nàng một lần nữa chụp hụt.

“Cô Ngự Hàn, người cái... tên đáng chết này !” Lại một lần thất bại, nàng nổi giận.

Cách không xa nhìn nàng bởi vì sợ hãi theo vồ hụt mà tức giận, đôi mắt trong suốt lóe lên, hấn mím môi, lại giữ im lặng, trầm mặc không nói gì nữa.

Cái... tiểu nữ nhân này... Hấn đã nói là nàng làm cho hấn giận, nàng một điểm ăn năn cũng không có, còn thở hển hển mắng hấn!

Hồi lâu không nghe đáp lại, Bối Bối nuốt nuốt nước miếng, cố gắng đè xuống cơn giận trong lòng, được rồi, thôi đành nàng liền chịu nhục một chút vậy.

“Cô Ngự Hàn, người còn ở đó?” Nàng dè dặt hạ giọng đặt câu hỏi, tiếng nói nghe ra rõ ràng mềm nhũn. Trầm mặc một hồi, hần mới trả lời nàng: “Còn.”

154. Q.2 - Chương 155: Không Tự Nhiên !

“Người... Có thể lại đây hay không?” Bối Bối mềm giọng năn nỉ, ô... Nàng rất không có cốt khí.

Lại trầm mặc một hồi, âm thanh mới phát ra: “Người biết sai rồi sao?”

“Đã biết.” Bối Bối cắn răng, rất ngoan trả lời. Sau này... Sẽ cùng hần tính sổ!

“Vậy người sai ở nơi nào ?” Đạo thanh âm tiếp tục hỏi tới.

“Ta làm sao biết a.” Bối Bối thốt ra, lời nói xong mới giật mình, tức đến muốn giậm chân, cái miệng nàng sao lại nhanh nhẩu tai hại như vậy chứ.

“Hừ.” Trong bóng tối, hần không vui hừ lạnh, lại trầm mặc.

Bối Bối cơ hồ muốn phát điên, nàng chịu không được áp lực như thế, dứt khoát làm rõ : “Cô Ngự Hàn, người nói đi, ta lại làm sai cái gì, chỉ cần người nói ra, ta liền nhận thức.”

Lại là trầm mặc, trầm mặc mãi đến lúc Bối Bối đã cho là trong bóng tối kia đã không còn hần ở lại, hần mới chậm rãi hỏi: “Người cùng Tuyệt Lệ nói cái gì mà vui vẻ vậy ?”

Tại trên công đường, nàng cũng không nhìn hần cái nào, liền cố bám theo Thương Tuyệt Lệ nói chuyện vui vẻ, còn một mực lôi kéo ống tay áo của Thương Tuyệt Lệ, thật sự quá thân mật a!

Nguyên lai hần ghi hận chuyện này, Bối Bối vô ngữ vấn thương thiên, không, là muốn muốn ngửa mặt lên trời mà rống, vì cái việc nhỏ này, hần dĩ nhiên liền... đem nàng mang đến nơi này “Chơi trốn tìm”!

Thật nhịn không nổi mà!

“Cô Ngự Hàn, người... người cái...tên nam nhân nhàm chán này, ta cùng Thương Tuyệt Lệ nói cái gì mắc mớ gì tới người, chẳng lẽ ta ngay cả cùng người khác nói chuyện phiếm cũng phải trình báo từng chuyện một với người sao? Nói chuyện phiếm với ai là tự do của ta, là quyền lợi của ta, người dựa vào cái gì mà xen vào, hả?”

Bối Bối hét to vào bóng tối. Đây là vấn đề rất nghiêm trọng, cái tên nam nhân thối này, càng ngày càng quá phận, cái gì cũng đều muốn quản! Làm nàng thực tức chết mà.

“Ta đích xác rất nhàm chán.” Cô Ngự Hàn cũng rất tức giận, nữ nhân này, không hiểu tâm tình của hần thì thôi, một câu trấn an để hần yên tâm cũng không nói.

Hần nghiêm mặt, ung dung đi tới trước mặt nàng, lời nói như đông cứng lại: “Đi thôi.”

Nghe được tiếng nói gần trong gang tấc, Bối Bối ngăn người, phản xạ tự nhiên liền vươn tay ra phía trước, mới vừa chạm vào chéo áo hần, lập tức lại rơi vào khoảng không.

Cô Ngự Hàn vọt tránh qua một bên nhàn nhạt nói: “Đi thôi.”

“Đi theo tiếng của ta là được.” Hần rất bình thản nói với nàng, sau đó bước tới trước dẫn đường.

Nghe được tiếng bước chân của hần, Bối Bối có chút bối rối theo sát đi tới, giọng nói bình thản của hần, dường như đánh vào lòng của nàng có chút khó chịu, nhưng nàng mím thật chặt môi cánh hoa, yên lặng theo sát đi theo tiếng bước chân của hần, giận thì giận, ai sợ ai.

Rõ ràng chính là hần quá phận!

.....

Hai người một mạch vẫn duy trì trầm mặc đi ra hẻm nhỏ, không bao lâu, ra tới đường lớn, ban đêm, cách không xa ven đường thỉnh thoảng có vài chiếc đèn lồng, nàng có thể nhìn thấy hấn.

Trên đường, thật vắng vẻ, không một tiếng động, một bóng người cũng nhìn không thấy, chỉ có hai người bọn họ, thân ảnh hư ảo dưới ánh sáng mờ nhạt của ánh đèn.

Nàng bước nhanh hơn đi tới bên cạnh hấn, lén lút liếc mắt ngắm một nửa bên mặt của hấn, thấy mặt hấn không chút thay đổi, không biết suy nghĩ cái gì.

Có thể cảm giác được, cước bộ của hấn có điểm cố ý thả chậm, nếu không nàng đuổi theo chắc cũng mệt chết.

Trong thoáng chốc, nàng muốn nói chuyện, mấp máy môi, lại quật cường mà đem lời nói nuốt xuống, hấn với vẻ mặt này, nàng nói không nên lời.

Trầm mặc, an tĩnh, lãnh thanh...

Tuyết bỗng nhiên tuôn rơi bay xuống, đêm an tĩnh lại thêm vài phần rét lạnh, lại thêm gió tuyết từ phía đối diện thổi đến, quét thẳng vào mặt. Lạnh! Thật là lạnh a! Nàng nhin không được run rẩy.

Một đôi tay lạnh yên không một tiếng động đi vòng đến sau lưng nàng, khoác áo choàng lên mình nàng, sau đó kéo nón lên che kín trên đầu, tức thì, ấm áp thay thế được rét lạnh, ấm áp một mực lan tràn đến cổ, truyền vào da thịt bên trong y phục.

Bối Bối ngẩng đầu nhìn hấn, cũng chỉ có thể nhìn đến trên mặt hấn không biểu lộ chút gì, dưới ánh sáng màu cam của chiếc đèn, ngũ quan tuấn tú của hấn trên khuôn mặt toát ra vẻ nhàn nhạt âm u, thêm một vài tia thần bí tà mị, nhưng cũng...thêm một tia lãnh đạm.

Cẩn cẩn môi, nàng tiến tới gần bên cạnh hấn thêm một chút, cảm giác hơi ấm như của ấm lò trên người hấn hơi hơi hơi truyền lại, nàng cúi đầu, an tĩnh đi tiếp.

Cô Ngự Hàn mặc dù ánh mắt nhìn phía trước, đuôi mắt dư quang nhưng vẫn rơi vào trên người nàng, thấy nàng nhất định không nói lời nào, hấn cũng nhin xuống ý nghĩ muốn ôm nàng đi, không ai mở miệng nói... Vậy không nói...

Không khí giữa hai người không được tự nhiên, hai người một mực đi trở về đến khu vườn riêng ở ngoại ô, Thương Tuyết Lệ đã sớm đứng ngoài cửa không biết đã chờ bao lâu rồi.

Nhìn thấy Thương Tuyết Lệ, Bối Bối như là được cứu mạng thở ra một hơi nhẹ nhõm, vội vã bước tới: “Tuyết Lệ mỹ nhân, chúng ta đã trở về.”

Hô, rốt cục có thể nói nói, ghen chết nàng, thực là một tên nam nhân tính tình bất định mà

Nghe được xưng hô của nàng, khóe miệng Thương Tuyết Lệ co rúm, nhìn Cô Ngự Hàn, kiên trì cũng muốn sửa lại cho đúng: “Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ hiện tại không phải mỹ nhân .”

“Ha hã... Đừng khách khí với ta, ta khen ngợi người tuyệt không quá, người thật sự rất đẹp rất đẹp, a...” Bối Bối không khách khí nói, giờ phút này, nàng muốn tránh đi theo Cô Ngự Hàn, hít thở không khí không thông a.

Thương Tuyết Lệ buồn bực ngậm miệng, quay sang Cô Ngự Hàn cung kính nói : “Vương, có một tên dân chúng nói, ngày mai cưới vợ cho con hấn, không biết có thể thỉnh Vương qua phủ uống một chén rượu mừng không?”

“...Ừ.” Cô Ngự Hàn âm thầm quét ánh mắt qua nàng, buồn bã trả lời, sau đó liền bỏ lại bọn họ, đi thẳng vào nội viện.

Thương Tuyết Lệ có chút nghi hoặc cúi đầu hỏi: “Bối Bối tiểu thư, người và Vương... làm sao vậy?”

“Không biết!” Bối Bối ngữ khí rất nặng nề trả lời một câu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú thân ảnh phía trước càng lúc càng xa, trong lòng rất đau.

“...” Thương Tuyệt Lệ đảo mắt qua lại nhìn hai người bọn họ, quyết định bảo trì trầm mặc.

Cô Ngự Hàn đi tới trên hành lang, liền thông thả chậm bước, hai tai giương lên, lắng nghe động tĩnh phía sau, nhưng hoàn toàn không nghe thấy bước chân đi theo sau.

Hắn cong đôi mày kiếm, cái tiểu nữ nhân này lại đang cùng Tuyệt Lệ âm thầm to nhỏ nói cái gì, lại đang tự do sao?

Dứt khoát, hắn ngừng bước đứng ở chỗ này.

Đợi một hồi lâu, còn không thấy nàng đi theo, hắn bực mình bất chợt quay đầu lại, bỗng ngạc nhiên, ngăn ngại, bởi vì cái tiểu nữ nhân kia đang đứng tại hành lang bên kia.

Hắn không được tự nhiên lại quay đầu trở lại, khuôn mặt tuần tú thoáng chốc giãn căng ra, bắt đầu cất bước đi tiếp, hơn nữa là đi càng lúc càng nhanh hơn.

155. Q.2 - Chương 156: Làm Cho Người Ta Nổi Giận – Bốn Nữ Nhân

Bối Bối há hốc mồm, trợn mắt nhìn phía trước cái tên nam nhân kia càng chạy càng nhanh, giậm chân, do dự một thoáng, cũng đi theo.

Tới gần chỗ rẽ vào gian phòng ngủ, hắn lại đột nhiên thay đổi phương hướng, đi về hướng thư phòng, làm cho Bối Bối quả thực ngây ngẩn cả người, hắn... chiều nay không trở về phòng ngủ? Có nghiêm trọng như thế không?

Nhìn hắn không chút nào quay đầu lại rất nhanh đi về hướng ngược lại, ánh mắt Bối Bối phun lửa, tên xà này quả thật làm cho người ta tức giận đến nghiến răng!

“Cô Ngự Hàn, người lại đi đâu!” Nàng dang dang dang chạy đuổi theo, đưa tay rất dùng sức túm giữ ống tay áo của hắn, thiếu chút nữa kéo rách cả ống tay áo của hắn.

Nàng thật không hiểu nổi hắn hiện tại là đang có cái tâm tình gì, giậm chân thật mạnh trên hành lang đi vòng đến trước mặt hắn, ngang ngang đầu lên, đối đầu liền hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Nhìn trong ánh mắt nàng nổi lên đầy lửa giận, hắn bực môi khế nhếch lên, cho dù khuôn mặt tuần tú vẫn như trước, âm trầm, tâm bỗng nhiên thoáng chút an tâm, ít nhất nàng cũng vẫn chủ động đuổi theo hắn.

Hạ thấp ánh mắt xuống, nhìn tay nàng đang lôi kéo ống tay áo của hắn, hắn bực môi âm thầm nâng lên, nhưng giọng nói chuyện lại ra vẻ rất cứng nhắc: “Ta đi thư phòng ngủ a, giờ người ghét bỏ ta, bảo ta nhàm chán lại bất quá, ở bên cạnh người sợ làm phiền người.”

Mặc dù ngữ khí của hắn vẫn giống như thật là lạnh nhạt như cũ, nhưng nàng lại cảm giác được tâm tình của hắn có chút chuyển biến tốt đẹp, chớp chớp ánh mắt long lanh đầy nước, nàng bĩu môi.

Trời giá rét, đông lạnh, nàng không muốn ngủ một mình a, được rồi được rồi, trước mắt đành nhịn hắn một chút vậy.

Nghĩ xong, nàng nở nụ cười khả ái, hé môi anh đào, quơ quơ ống tay áo của hắn, ánh mắt nhấp nháy nhìn hắn: “Giường ở thư phòng rất cứng, ngủ không ngon giấc đâu, chúng ta trở về phòng mình cùng ngủ đi.”

Về mặt nàng cực kỳ giống như tiểu cô nương dễ thương, làm cho Cô Ngự Hàn muốn hung hăng ôm lấy nàng thương yêu một phen.

Tuy nhiên, hắn nhất định không chịu thỏa hiệp, lạnh lùng trả lời nàng: “Hai ta đâu thân nhau? Người trở về phòng ngủ của người, ta trở về thư phòng của ta.”

Rõng, cái tên nam nhân này... Không thể sảo sảo nể tình cho nàng chút mặt mũi nào sao, nhất định phải bắt nàng trở mặt ra đi cầu hắn trở về phòng a!

Buồn bực mím mím khóe môi, nàng buông ống tay áo hắt ra, Bối Bối đem thân đứng ở một bên, không nói lời nào.

Trong bóng tối, bả vai của nàng rung lên rung lên, mảy kiếm của Cô Ngự Hàn cau lại, rốt cục nhìn không được chủ động tới gần nàng.

“Tiểu Bối Bối, người... Đang khóc sao?” Hắc ôm bả vai của nàng tiến lại gần, xoay nàng đối diện mặt hắc, tuy nhiên, cũng nhìn không thấy được mặt của nàng, bởi vì nàng lại tự động xoay người, đồng thời bưng kín mặt.

“Bỏ đi, ta muốn khóc hay không khóc mắc mớ gì tới người, dù sao người cũng sẽ không quan tâm.” Thanh âm của nàng lại buồn bã vang lên, nghe không ra có phải đang khóc hay không.

Hắc đưa tay muốn gỡ bàn tay mềm mại đang che mặt của nàng xuống, đồng thời bắt đắc dĩ lời nói thật mềm mại: “Tiểu Bối Bối...”

“Không cần gọi, người muốn ngủ thư phòng thì cứ đi ngủ đi, ta không quấy rầy tôn giá người.” Nàng vừa nói liền tránh thoát hắc, quay người muốn trở về phòng.

Đứng tại trên hành lang, nàng sảo sảo buông tay ra cố ý muốn bước đi, nhưng tai lại giương lên nghe động tĩnh ở phía sau, Cô Ngự Hàn, người mau đuổi theo ta, nếu không...nếu không ta liền rừng mình giả khóc cho tới cùng!

Như nàng mong muốn, Cô Ngự Hàn quả thật đã đuổi tới.

Chỉ vài bước chân, thắt lưng nàng lập tức bị ôm chặt cứng, cả người bị cầm giữ trong một lồng ngực ấm áp.

“Tiểu Bối Bối, ta tới cùng phải làm sao với người bây giờ?” Hắc thở dài, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, cúi đầu, đỡ cằm nàng lên, tinh tế vuốt ve vào xương quai xanh của nàng.

“Bị gạt rồi.” Nàng buông tay ra, le lưỡi, ánh mắt lóe lên tia giảo hoạt, gian manh.

Hắc nhẹ nhàng đẩy ra nàng, đánh giá ánh mắt nàng đang sáng lên trông suốt, mở to mắt: “Người không khóc?”

“Ta đâu có nói qua là ta đang khóc, là người bản thân tự cho là đúng.” Ánh mắt Bối Bối đảo liên tục suy nghĩ đồng thời đáy mắt hiện lên tia giảo hoạt vui vẻ.

Khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn cứng đờ, còn chưa tỉnh, nàng vội bước tới chiếm tiện nghi: “Cô Ngự Hàn, khí trời rất lạnh nha, người xác định vẫn muốn đứng ở chỗ này hứng gió tây bắc mà lý luận sao? Đi nào đi nào, chúng ta trở về phòng nói tiếp, chậm rãi nói.”

Nàng không khỏi phân trần liền ôm lấy cánh tay hắc, thật sự hướng tới phòng ngủ của bọn họ.

Cho dù cảm thấy không được tự nhiên, hắc cũng theo nàng vô lực trở về đi, khụ... Kỳ thật hắc cũng không phải là muốn ngủ ở thư phòng, chỉ là muốn thử một chút người cái tiểu nữ nhân này có phải chủ động theo lại đây hay không mà thôi.

Nàng nếu là không theo lại đây, hừ hừ, hắc lập tức nửa đêm bò lên trên giường nàng, ôm nàng hành hạ đến hừng đông, cho hết nỗi oán giận trong lòng.

Nàng một mạch lôi kéo hắc trở lại phòng ngủ rồi mới buông hắc ra, xoay người động tác nhanh chóng đóng cửa phòng lại, tốc độ phảng phất dường như sợ hắc chạy mất vậy.

Cô Ngự Hàn dù vậy vẫn ung dung đi đến bên bàn trà ngồi xuống, bạc môi hơi hơi nở rộ ra một nụ cười bất đắc dĩ lại sùng nịch.

“Hô, tốt lắm, đại công cáo thành!” Bối Bối vỗ vỗ tay, xoay người liền hướng bên giường đi tới, cởi giày leo lên giường, giở chăn ra chui thật lẹ, chỉ lộ ra khuôn mặt.

Vẫn chưa thấy đủ ấm áp, nàng vươn một tay hướng Cô Ngự Hàn vẫy vẫy: “Cô Ngự Hàn, mau lên đây ngủ, buồn ngủ quá a.”

Vừa nói, nàng lại ngáp một cái, ánh mắt hơi hơi khép lại, một bộ dạng thèm ngủ làm cho Cô Ngự Hàn há hốc mồm.

Như thế nào? Nàng không phải yêu cầu hắn trở về phòng để nói ngọt làm đẹp lòng hắn sao? Hiện tại là như thế nào, nàng đem hắn nửa bắt buộc, nửa lừa gạt lôi kéo trở về phòng, rồi cứ như vậy mà ngủ?

Nhìn ánh mắt nàng híp lại, một bộ dáng buồn ngủ, hắn nhin không được mím môi, không biết là đang tức giận hay là vô ngữ vẫn thương thiên (không có được lời nào hỏi trời xanh!), nữ nhân này, căn bản là đã đem những chuyện họ nói trước đó quên sạch rồi!

“Cô Ngự Hàn, ngươi còn sững sờ ngồi ở đó làm gì vậy, rất lạnh nha, chăn không ấm, ngươi mau lên đây đi.” Bối Bối lại duỗi thân với tay hướng hắn quơ quơ, sau đó rất nhanh lại rút vào trong chăn, ánh mắt sảo sảo mở ra, nhìn hắn chờ mong, là chờ mong hắn đem thân thể ấm áp của hắn làm ấm chăn.

Quần thật chặt tằm chăn, nàng lộ ra một bộ dáng côn trùng cần ngủ đông, những chuyện khác để sau hãy tính đi, đề nhất bây giờ là cần một giấc ngủ ngon a.

Nhìn nàng vẫn không hề tự giác thêm chút gì, Cô Ngự Hàn tức đến mức muốn phun hỏa, nữ nhân này... thật là khiến cho người ta tức chết mà!

“Tô Bối Bối, ngươi tới cùng có để ta ở trong lòng hay không!” Hắn lửa giận đại phát vèo một cái vọt đến trước giường, con người đen hung tợn chèn chằm chú vào khuôn mặt mềm mại của nàng.

Tiếng nói của hắn như sấm nổ bên tai, Bối Bối mắt đã khép lại một nửa, giật mình mở ra nhìn hắn chăm chăm, nhìn thấy hắn đang nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt nàng có chút vô tội, rút cổ lại:

“Cô Ngự Hàn, ngươi...ngươi đang tức giận sao?”

Nghe vậy, hắn hoàn toàn vô lực, bả vai xụ xuống, hắn bực mình trợn mắt nhìn nàng: “Ta vốn vẫn đang còn tức giận!”

Thật tức chết mà, cái tiểu nữ nhân này một chút cũng không hiểu ý người, dĩ nhiên đến bây giờ còn hỏi hắn là đang tức giận sao, còn chỉ lo chuyện cái chăn của nàng không đủ ấm.

156. Q.2 - Chương 157: Nam Nhân Đây!

Bối Bối nhin xuống mắt muốn trợn trắng trừng động, nháy mắt con người nhìn hắn, nhỏ giọng ngập ngừng: “Vậy từ nay giờ ngươi vẫn chưa hết giận?”

Nữ nhân này...

Cô Ngự Hàn bước đến bên mép giường ngồi xuống, hung hăng trợn mắt nhìn nàng, nàng nửa câu lời hay cũng không có nói với hắn, còn mong hắn không tức giận với nàng, nàng lạnh nhạt hắn, cùng nam nhân khác nói nói cười cười, chuyện này trong lòng hắn còn nhớ rõ, rất rõ ràng!

Một lát sau, hắn giống như nghĩ đến một cái gì, bạc môi hoàn mỹ đột nhiên cười tươi như gió xuân, nụ cười đến quỷ dị cực kỳ.

Hắn cúi người xuống, bạc môi đùa trên môi của nàng, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi cánh hoa của nàng, phiến tình lại tà ác.

Cái tên nam nhân này! Có âm mưu!

Bối Bối trong đầu chuông báo động vang lớn, vô duyên vô cớ cười đến man trá như vậy, còn hôn ôn nhu như vậy.

Nhìn nàng đôi mắt chợt ánh lên vẻ đề phòng, vẻ vui vẻ của Cô Ngự Hàn càng sâu, nhưng cũng càng nguy hiểm: “Tiểu Bối Bối, ta phi thường không thích người cùng nam nhân khác gần gũi, càng thêm không thích người đem ta để qua một bên, cho nên, ta quyết định...”

Âm cuối, kéo thật sự dài, làm hại nàng nhin không được hỏi tới: “Người quyết định cái gì?”

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, mị hoặc chúng sanh: “Ta quyết định nếu như sau này người còn vì nam nhân khác mà xem nhẹ ta, ta liền hung hăng mà đem cái tên nam nhân đó ra xử, còn như xử thế nào thì ... Tùy theo tình huống cụ thể mà tính rồi, nếu như người dám xem nhẹ ta, cái tên nam nhân kia nhất định sẽ chết rất thảm.”

Khuôn mặt tuần mỹ không ngớt tươi cười, lời nói ra âm trầm sâu hiểm, trong ngoài không đồng nhất!

Bối Bối tròn trắng mắt hạnh nhìn thẳng trên gương mặt anh tuấn của hắn: “Cô Ngự Hàn, người... người nếu là dám làm như vậy, chúng ta liền đoạn tuyệt, sau này người đi dưới ánh mặt trời của người, ta qua cầu độc mộc của ta!”

Hắn không giận ngược lại cười, đưa tay xoa xoa mặt nàng, thổi vào tai nàng ấm nóng: “Yên tâm, chúng ta sẽ không bao giờ đoạn tuyệt, chỉ càng vĩnh kết đồng tâm.”

Bối Bối bỗng chốc nổi giận, thật khó khăn mới rời khỏi cái chăn ấm áp, ngồi dậy, đưa tay kéo lấy vạt cổ áo của hắn, gần từng tiếng, từng tiếng lớn cho thấy lập trường của nàng: “Cô Ngự Hàn, người tốt nhất nên biết rõ ràng, ta tuyệt đối sẽ không bởi vì người cái tên Đại Vương bá quyền này không để cho ta có một không gian tự do, người muốn thích giết ai thì giết, cùng lắm là ta theo cái người bị người giết kia ... cùng chết là xong.”

Nói xong, nàng hung tợn buông vạt áo hắn ra, nằm nghiêng quay lưng một bên ra dáng thật lạnh lùng, không thèm nhìn hắn.

Thật không ngờ nàng kịch liệt phản ứng như vậy, Cô Ngự Hàn nắm thật chặt nắm tay, lửa giận từ mắt phượng không ngừng lóe ra hồng quang, trong lòng, cảm thấy hơi hơi bị thương, nàng thế nhưng vì nam nhân khác mà đối kháng hắn như vậy.

“Tại sao? Tại sao người vẫn không nghe lời ta nói, người có... nghĩ tới cảm giác của ta hay không?” Hắn thất bại gặm nhẹ.

“Vậy người lại có từng nghĩ qua cảm giác của ta hay không? Cô Ngự Hàn, nếu như người muốn một nữ nhân nhất nhất nghe lời người, coi người là ông trời, vậy người đi ra ngoài tìm đi, ta nhất định không nghe lời!” Bối Bối quay đầu, nhìn hắn la lớn.

Hắn hít một hơi thật sâu, trong lồng ngực, hô hấp pháp phòng rất lớn, con người đen trắng tấp nập nhìn sâu vào ánh mắt của nàng.

Hồi lâu, hắn thỏa hiệp, thanh âm có chút nhụt chí, vẫn như cũ nhìn chăm chú nàng không tha: “Cảm giác của người là gì?”

Nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của hắn, lòng Bối Bối cũng sảo sảo trở nên mềm nhũn, có chút không đành lòng, nàng rất nghiêm túc nhìn hắn: “Ta muốn chỉ là muốn có quyền tự do của ta, ta có quyền kết giao bằng hữu, mặc kệ nam nữ, đây là quyền lợi, đây là nhân quyền, người có hiểu hay không?”

Nói xong lời cuối cùng, nàng lại kích động, nắm đôi bàn tay trắng như phấn ở trước mặt hắn chấn động, tỏ vẻ nàng rất nghiêm túc.

Lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng hồi lâu, hắn mím môi không nói lời nào, thật lâu, thật lâu, hắn chỉ là như vậy nhìn nàng.

Con người đen trầm xuống, hắn buồn bã mở miệng: “Được rồi, ta sẽ cho người tự do, nhưng là...”

Hắn nhìn nàng gắt gao, nhìn chăm chú nàng, thanh âm có chút ủy khuất: “Nhưng là người sau này nếu có nam nhân khác đi cùng, ta muốn người lúc nào cũng chú ý đến ta, đây là nhượng bộ lớn nhất của ta.”

Nhìn hắn thương cảm hề hề đầy ủy khuất, làm như nàng đem hắn bỏ lại không bằng, Bối Bối buồn cười, cười khúc khích.

Nàng cười một tiếng, đánh vỡ không khí căng thẳng giữa hai người này giờ

“Cô Ngự Hàn, người... người thật là ngây thơ.” Nàng khước môi mỉm cười bắt chuyện với hắn.

Đôi mắt phượng hẹp dài câu hồn của hắn nhếch lên, nhe răng lao về phía nàng, ôm nàng vào lòng, tay nhẹ nhàng lòn dưới nách nàng cù nhẹ: “Tiểu Bối Bối, người dám giễu cợt ta, nhìn ta như thế nào thu thập người!”

“Ha ha ha... Cô Ngự Hàn, người... người lại dùng chiêu này, người cái...này bại hoại, ha ha ha... Ta không dám không dám...” Bối Bối giãy dụa thân thể mềm mại trốn tránh nhất dương chỉ của hắn, cười đến ánh mắt long lanh nước.

Thấy nàng cười đến sắp không thở nổi, hắn mới dừng tay lại, sau đó hung hăng hôn nàng đầy vẻ trừng phạt, lướt dần lên gáy nàng: “Tiểu Bối Bối, sau này không thể lần nữa giống như... tại thềm đường lạnh nhạt với ta như vậy, nơi này thật không thoải mái.”

Hắn lôi kéo tay nàng để vào ngực hắn, giả vờ ủy khuất, xem xét nàng, con mắt đen đảo đảo ánh nhìn đầy mỉa mai.

Khụ... Bối Bối thiếu chút nữa bị sắc nước miếng mà chết, này xà thật đúng là... làm ra vẻ rất đáng thương, lại tính lợi dụng khuôn mặt tuần tú giống diễn viên phim truyền hình, cho dù cảm thấy bản thân không phục, nhưng cũng nhịn không được thuận theo hắn.

“Được rồi được rồi, sợ người, sau này ta sẽ thường thường dùng ánh mắt ái mộ chú ý đến người.” Nàng tức giận, nhưng cũng đưa tay tùy ý ve vuốt khuôn mặt tuần tú của hắn.

Hắn rốt cục nhếch môi, nụ cười thật to, cúi đầu không ngừng hôn nàng: “Tiểu Bối Bối, người thật ngoan.”

So với khí trời vào tháng sáu, sắc mặt của tên nam nhân thất thường này thay đổi còn nhanh hơn, lát mưa, lát nắng.

Hồn dỗi liếc mắt nhìn hắn, nàng xốc chăn: “Gia hỏa hẹp hòi, mau vào ngủ, trễ quá rồi.”

Cô Ngự Hàn biết nên nghe lời vợ và tiến vào chăn, nghiêng người ôm nàng vào lòng, nụ cười trên mặt liên tục không ngừng, hỗn loạn cắn cắn vành tai nàng: “Tiểu Bối Bối, người nhìn đêm đã khuya lắm, chúng ta nên làm chuyện gì để thân thể ấm lên cho dễ ngủ, nha?”

“Không cần.” Bối Bối đánh đôi bàn tay trắng như phấn vào ngực hắn, cái tên nam nhân này thật sự là đáng đánh, đừng tưởng rằng nàng không biết hắn nghĩ cái gì, toàn tư tưởng phá hư đầu óc.

“Thật sự không cần?” Hắn mang vẻ mặt nếu người không cần tuyệt đối sẽ phi thường hối hận, làm nàng nhịn không được dưới chăn hạ thích hắn một cước.

“Không cần nhất định không cần, ngày mai không phải muốn đi uống rượu mừng sao? Ta cũng không nên kéo thân thể mềm nhũn đi.” Nàng trừng hắn liếc mắt, mắt hạnh vừa giận vừa tức, vô hạn phong tình, khiến trong lòng hắn càng ngứa ngáy khó chịu.

Hắn nhịn xuống xao động trong lồng ngực, lạnh lạnh dò xét nàng: “Ta có nói sẽ dẫn người đi sao?”

“Người dám không mang ta theo thử xem!” Bối Bối giả vờ ra dáng hung dữ, tay nắm lấy thắt lưng hắn ra vẻ uy hiếp.

“Không dám không dám.” Hắn liếc mắt nhìn nàng đưa ra một bộ dáng sợ vợ.

157. Q.2 - Chương 158: Mỹ Nhân Ân

Trong buổi hôn lễ thật vui vẻ và náo nhiệt, tiếng pháo nổ vang trời “Tích đùng ba...” khắp nơi tràn ngập tiếng nói cười.

Bối Bối mặc y phục nam trang, rất sáng khoái vui vẻ theo sát Cô Ngự Hàn vào nhà xem náo nhiệt.

“Cô Ngự Hàn, người nói thử xem nhà bọn họ cưới con dâu có xinh đẹp hay không?” Ánh mắt của Bối Bối xoay tròn trông rất là hăng hái bùng bùng.

“Không biết.” Cô Ngự Hàn rất dứt khoát trả lời, ánh mắt buồn bã nhìn trang phục trên người nàng với vẻ rất là ghét bỏ.

Cảm giác được ánh mắt ấy của hấn, Bối Bối chống nạnh ngẩng đầu ưỡn ngực: “Ánh mắt của người như thế là sao, Bối công tử ăn mặc như vậy không đẹp sao?”

“Ta thích người vận nữ trang.” Hấn buồn bã liếc mắt dò xét nàng, sau đó lại nhìn chung quanh hôn yến một chút, những nam nữ khác, trừ mấy kẻ còn độc thân ra, còn lại đều là ân ái vợ chồng có đôi có cặp.

Hấn rõ ràng cũng có thể là quang minh chánh đại mang theo gia quyến, thế mà hết lần này tới lần khác...Tiểu nữ nhân này nhất định không chịu hợp tác, hại hấn chỉ có thể cùng nàng đi bên cạnh như hai người nam nhân như vậy, mới có động tác hơi thân mật một chút, nàng liền: “Uy uy, Cô Ngự Hàn, coi chừng hình tượng Đại vương của người, hình tượng, hình tượng... Dân chúng đang nhìn kia!”

Một câu nói, làm cho hấn chỉ biết ngẩng đầu nghiêng rằng hỏi trời, tình cảm bị phản nhìn cái nữ nhân này nữ giả nam trang, làm người ta tức chết a !

Đúng vào lúc này, gia trưởng của hôn yến đi ra nghênh đón : “Vương...”

Cô Ngự Hàn đưa tay ngăn lại: “Ta chỉ là đơn thuần đến đây chúc mừng, chuyện thân phận tạm thời dừng để ý, không làm cho khách của người phải câu nệ, người có thể gọi ta là Cô công tử, vị này là hảo huynh đệ của ta, Tô công tử, không biết lão nhân gia nên xưng hô như thế nào?”

“Lão phu Điền mẫu, người khác luôn gọi là Điền lão, hạnh ngộ.”

“Ha ha... Hạnh ngộ hạnh ngộ.” Ánh mắt Bối Bối phát sáng phụ họa nói.

“Hai vị công tử có thể đi tới tể xá, làm cho Điền mẫu cảm thấy vô cùng vinh quang, thỉnh!”

Bối Bối cười híp mắt đưa qua một cái hồng bao: “Chúc mừng chúc mừng a.”

“Ha ha... Thỉnh.” Chủ nhân cười ha ha tiếp nhận hồng bao, dẫn bọn họ đi về hướng sương phòng của khách quý.

.....

Ánh mắt Bối Bối quái dị nhìn chung quanh thoáng cái, sương phòng này thanh tịnh cao nhã, trang hoàng vô cùng tráng lệ, sự hoa lệ ở bên trong so với sự đơn giản ở bên ngoài của nó thật đúng là một trời một vực.

Tân khách ở bên trong cũng không nhiều lắm, nhìn qua có thể thấy, mọi người đều là thiên kim phục trang đẹp đẽ, còn có quý công tử phong lưu phóng khoáng.

Xem ra, tân khách cũng được phân chia theo cấp bậc nha!

“Cô Ngự Hàn, nhờ vào hào quang của người, ta cảm giác bản thân như được đưa lên một cấp bậc mới.” Bối Bối thấp giọng khinh trào, tâm tình vui vẻ hưng phấn vừa rồi dần dần biến mất vô tung.

Nguyên lai, là một đám nhờ vào hôn yến mà biến thành yến hội làm thân!

Hiển nhiên, Cô Ngự Hàn cũng không ngờ tới sẽ gặp được một hôn yến như vậy, hấn chỉ là sảo sảo giật giật đuôi lông mày, sau đó rỉ tai, đứng đắn: “Ai nói Tiểu Bối Bối của ta cần lên cái gì cấp bậc, bảo bối của ta lúc nào cũng đều là cấp bậc tối cao nhất!”

Bối Bối vừa muốn nói, chủ nhân đã giúp bọn họ sắp xếp chỗ ngồi : “Hai vị công tử xin mời ngồi.”

Làm cho người ta sinh nghi chính là, chỗ ngồi bên cạnh Cô Ngự Hàn một bên là nàng, bên kia lại là một vị trí trống, rồi mới đến các thiên kim công tử khác

Nàng tại dưới gầm bàn lôi kéo ống tay áo của hấn, giọng điệu chua lè đoán: “Ai, bên cạnh người nói không chừng là đã an bài một cái mỹ nhân, thật sự là diễm phúc không cạn nha.”

Hấn đưa tay xuống dưới gầm bàn cầm tay nàng, bàn tay rộng lớn bao lấy bàn tay mềm mại của nàng, nhu tình vuốt ve, đùa giỡn, tà tà liếc mắt dò xét nàng: “Ghen hả?”

“Hừ, người tốt nhất nên có cái năng lực tiêu thụ mỹ nhân kia đi, hứ!” Bối Bối đưa mắt liếc mắt, ánh mắt âm thầm giương nanh múa vuốt.

Thấy mắt nàng ra dáng một người đàn bà đánh đá, trên miệng Cô Ngự Hàn dâng lên một nụ cười, nhìn nàng nháy mắt mấy cái: “Ai... Ta chỉ có năng lực tiêu thụ tiểu Bối Bối mỹ nhân a, làm sao bây giờ? Hình như trở nên vô dụng rồi.”

“Người vốn là vô dụng mà.” Bối Bối theo lời hấn, khóe môi cũng không dừng được nhếch lên cười, ánh mắt sáng long lanh đầy sức sống.

“Tiểu Bối Bối, người lại nhìn ta như vậy, ta sợ chúng ta trước tiên chắc phải rời khỏi đây.” Hấn giả vờ tiếc hận.

“Tại sao?”

“Bởi vì... Ánh mắt của người lại đang nói với ta, người muốn ta yêu thương người.”

“...” Bối Bối rút về tay, tức giận trừng mắt, liếc hấn một cái, quay đầu không thèm nhìn hấn nữa, đồng thời nhìn về phía cửa thấy đang đi tới một vị mỹ nhân thanh tao lịch sự đoan trang chết người.

“Xin được giới thiệu với các vị một chút, đây là tiểu nữ Quyên Quyên, lão phu hôm nay ước chừng bề bộn nhiều việc không thể chiếu cố chu đáo, cho nên không thể làm gì khác hơn là ủy khuất các vị đón nhận sự chiêu đãi của tiểu nữ.” Điền lão mang theo nữ nhi đi vào sương phòng, ý bảo nữ nhi ngồi vào bên cạnh Cô Ngự Hàn.

Mi mắt Bối Bối giật giật, lập tức biết Điền lão cố tình an bài, nguyên lai, là muốn tạo cơ hội cho nữ nhi của hấn, sách, thật đúng là ý nghĩ không tệ, nếu như Điền Quyên Quyên trở thành phi tử, Điền gia có thể thật sự nhanh chóng chiếm được vinh quang!

Điền Quyên Quyên có chút thẹn thùng liếc mắt xem xét Cô Ngự Hàn, tìm đập phốc phốc thật nhanh, phụ thân nói vị nam nhân này là Xích Diễm Vương? Thật trẻ tuổi, thật quá anh tuấn.

“Cô công tử hữu lễ.” Điền Quyên Quyên đoan trang hành lễ, mới ngồi xuống.

“Điền tiểu thư hữu lễ.” Cô Ngự Hàn cũng gật đầu đáp lễ, trên môi nở nụ cười tươi như hoa, nghiêm nhiên một bộ nho nhã lễ độ tuấn đạt phi phàm, khí chất thanh cao, làm cho trái tim của Điền Quyên Quyên lập tức trở nên mê muội.

Bối Bối cúi đầu, dùng sức nắm chặt cái khăn trải bàn, âm thầm giận dữ, nói không thành tiếng, cái nàng Điền Quyên Quyên này ý tứ chẳng phải đã quá rõ ràng sao, bên cạnh nàng phía bên kia cũng có một vị nam nhân khá như vậy, như thế nào chỉ hành lễ với Cô Ngự Hàn, rống, chỉ coi trọng tên họa thủy xà của nàng !

Trong lúc nàng giận dữ im lặng mà hờn dỗi, trong tai bỗng nhiên vang lên tiếng nói của Cô Ngự Hàn: “Tiểu Bối Bối, người không vui sao? Ta chỉ là kết giao bằng hữu mà, đừng ghen a.”

Hấn dù bận vẫn ung dung âm thầm lưu ý đến nàng, tâm lại phơi phơi thoải mái.

Sách, tiểu bảo bối của hấn, khuôn mặt thoát nhìn rất không vui vẻ nha.

Lời nói này ... phi thường quen thuộc, hình như... là nàng đã từng nói qua a. Điều này làm cho nàng mãnh liệt nghiêng đầu, bĩu môi, hấn nhất định là cố ý nói như vậy! Thích ghi hận – tiểu nhân, quỷ hẹp hòi!

“Mọi người thỉnh không nên khách khí, chúng ta dùng cơm a.” Điền Quyên Quyên cười khanh khách mời những người khách quý quanh bàn tiệc.

“Thật tốt hảo, chúc mừng chúc mừng a...” Trên mặt nam thanh nữ tú quanh bàn tiệc đều mỉm cười, chỉ là không biết vui vẻ như thế có mấy phần thực, mấy phần giả dối.

.....

“Nào, cái này cho người.” Cô Ngự Hàn gấp một miếng thịt để vào chén của Bối Bối, trên mặt đầy vẻ quan tâm chu đáo, giống như một vị ca ca đang chiếu cố đệ đệ thương yêu của mình.

“Cô công tử, vị Tô công tử này có phải là thân nhân của người không, thật sự là nhìn không giống lắm, hơi ồm ồm.” Điền Quyên Quyên rất nhiệt tình dùng ánh mắt đối với Bối Bối tỏ vẻ thân mật.

“Đúng vậy, đây là thân nhân của ta. Ưa kiêng ăn, cho nên nuôi hoài không thấy lớn.” Cô Ngự Hàn vừa nói vừa gật đầu.

“...” Bối Bối rất dùng sức cắn lấy cắn để miếng thịt hần vừa gấp cho nàng như để phát tiết bực bội trong lòng.

158. Q.2 - Chương 159: Tách Ra

Hôn yến vô cùng náo nhiệt, các tân khách đều vui vẻ cười vang, nâng chén chúc mừng tân lang và tân nương, mấy người đã quen nhau từ trước lúc đó vui vẻ đến bất diệc nhạc hồ.

Bối Bối di chuyển ánh mắt, hướng về những đôi nam nữ trẻ tuổi đang ngồi quanh bàn, âm thầm quan sát một lần lại một lần, phát hiện bọn họ rất nhiều đều là ý không ở trong lời, nếu không phải nhất định một vị thiên kim tiểu thư với ánh nhìn e lệ nhìn vị công tử tuấn tú, thì nhất định cũng là vị công tử hào hoa kia đang hướng ánh mắt vô cùng ái mộ về phía nàng. Thật chướng mắt mà .

Thật sự là buồn bực, trên bàn đầy trân châu hải vị cũng chỉ có một mình nàng là... ăn uống hăng say nhất.

Bĩu môi, nàng lại quan sát thêm một lần, chỉ bất quá mỗi một lần đưa mắt quan sát đều tận lực đưa ánh mắt xẹt qua nam nhân ở bên người cùng với nữ nhân ở bên cạnh hần, bởi vì, nàng rất không thích nam nhân bên cạnh nàng lại đối với Điền Quyên Quyên cười với nụ cười xinh đẹp như vậy.

Đúng, không chỉ nói là cười xinh đẹp, mà trên mặt hần căn bản là nổi lên bốn chữ: “Ta rất phong lưu ! ”

Điền Quyên Quyên thỉnh thoảng lại tìm đề tài cùng Cô Ngự Hàn bàn luận, có đôi khi thậm chí rất làm ra vẻ như e ngại thẹn thùng, cúi mặt, khăn tay đưa lên che nửa mặt, nghe rằng cười một tiếng, trông rất phong tình.

Mà Cô Ngự Hàn hình như đối với Điền Quyên Quyên nói chuyện rất cảm thấy hứng thú, thường xuyên đáp lại, ngẫu nhiên phát ra vài tiếng cười nhẹ nhàng, hai người tựa hồ như phi thường hợp ý.

Tại một bên hóng mát, Bối Bối trong bụng đầy tức khí, lừa vài miếng cơm vào trong miệng, quai hàm phình ra, miệng đầy thức ăn.

Hung hăng nuốt cơm, bên tai đột nhiên lại vang lên tiếng cười đầy vui vẻ của Cô Ngự Hàn, nàng vội liếc mắt nhìn qua, không khỏi mở to hai mắt nhìn, tên nam nhân chết tiết này, hần sao... sao hần lại dựa vào sát Điền Quyên Quyên như vậy.

Tức chết tức chết! Cái tên nam nhân chết tiết này, ngay từ đầu, chỉ gấp cho nàng vài miếng thức ăn, sau đó đem nàng ném qua một bên, liền phối hợp theo Điền mỹ nhân sát bên cạnh hần nói chuyện yêu đương!

Nhịn xuống vị chua của giấm đang trào lên trong ngực, nàng ăn như lang như hổ, nhưng càng ăn lại càng không cảm giác được mùi vị gì, hai lỗ tai giương cao lắng nghe xem bọn họ đang nói chuyện cái gì vui vẻ như vậy?

“... Cô công tử nói đùa thật khả ái...” Điền Quyên Quyên lời nói ngọt ngào như rót mật, truyền vào trong tai Bối Bối nghe thật tức chết người mà.

Trên bàn cơm nàng và Cô Ngự Hàn ở hai phía đối diện, hai người họ lại thăm thì nho nhỏ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười sảng khoái, thêm nữa hôn yến ồn ào, hại Tô bối bối dù giương tai hết cỡ vẫn không nghe được gì, làm tức chết nàng a !

Đại khái qua một lúc thời gian, các tân khách uống rượu hơi ngà ngà, thì Điền lão đi đến.

“Không cố ý quấy rầy các vị dùng cơm, là như vậy, con trai ta – cũng là tân lang ngày hôm nay vốn là người đam mê văn thơ, vì vậy phía trước sảnh đường có bày viết văn tiết mục lấy văn hội hôm nay mời chư vị hảo trổ tài góp vui, lão phu đến đây thỉnh các vị đi ra ngoài đại sảnh nhà lão cho thêm phần náo nhiệt.”

“Hảo, đã sớm nghe nói Điền công tử tài trí hơn người, chúng ta đang muốn chiêm ngưỡng kiến thức.”

Trong gian sương phòng đã có mấy vị quý công tử hăng hái bừng bừng phụ họa, dẫn đầu đứng lên.

Cô Ngự Hàn nhú mào, nguyên lai trong dân gian vẫn còn việc trong hôn lễ viết thư phú? Việc này rất ít khi gặp.

“Cô công tử có hứng thú tham gia tràng náo nhiệt của Đại ca ta không?” Điền Quyên Quyên chờ mong nhỏ giọng hỏi.

“Đó là đương nhiên, hôm nay Điền công tử là chú rể, mọi người đều đến để chúc mừng, đương nhiên phải cổ vũ cho thêm phần náo nhiệt.” Cô Ngự Hàn lộ có chút hăng hái.

Tại lúc tất cả mọi người bắt đầu lục tục bước ra tiền sảnh, hân hạnh như mới đột nhiên nhớ ra Bối Bối bên người, mãnh liệt quay đầu, vô tình đã gặp nàng dùng ánh mắt giận dữ đang nhìn hân hạnh trừng trừng, ánh mắt hân hạnh thoáng ánh lên vẻ tà ác, vui vẻ, giả vờ làm như không thấy được tâm tư của nàng.

“Tiểu Bối Bối, chúng ta cũng cùng đi ra ngoài tham gia náo nhiệt nha.”

Bối Bối đã sớm bị cơn giận dữ dâng lên tới tận đỉnh đầu, thốt ra lời cự tuyệt: “Muốn đi thì một mình người đi, ta không thích! MẶC!”

Bởi vì đang trong cơn giận dữ, thanh âm nàng có chút không kiềm được cao vút lên, mấy vị công tử tiểu thư đi ở phía sau cũng nhin không được quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng, hình như đang nói nàng là cái tân khách bộ dáng không hiểu lễ nghĩa, ánh mắt Điền Quyên Quyên cũng đồng thời sáng lên, ánh mắt của bọn họ khiến Bối Bối chỉ có thể kiên trì giảng hòa.

“Ta... Ta nghĩ là ta nên đi nhà vệ sinh một lát, các người đi trước.”

Không đợi Cô Ngự Hàn đáp lại, Điền Quyên Quyên lập tức bắt cơ hội chen vào nói: “Ô công tử muốn đi ngoài sao? Ta phân phó hạ nhân đưa Ô công tử đi.”

“Người đâu, mang Ô công tử đi cẩn thận.”

“Vâng” rất nhanh có một vị tỳ nữ đi tới.

Ánh mắt Bối Bối thoáng có chút ngây ra, nàng theo bản năng quay lại nhìn Cô Ngự Hàn, lại thấy con người đen của hân hạnh sâu thật sự vui vẻ, vẫn ung dung nhìn nàng, nàng âm thầm cắn răng, dùng chân dưới bàn đá hân hạnh một cái, sau đó mãnh liệt đứng lên, thẳng thắn xoay lưng đi theo tỳ nữ đi ra ngoài.

Thối nam nhân, hại nàng thiếu chút nữa bị bêu xấu, hân hạnh định là cố ý, nhất định là cố ý làm cho nàng tránh đi chỗ khác, để hân hạnh quang minh chánh đại đi tán gái.

Một mạch đi theo tỳ nữ quẹo trái quẹo phải, không biết qua bao nhiêu khúc quanh, mà vẫn chưa tới nhà vệ sinh, Bối Bối không khỏi cảm thấy buồn bực, những người có tiền có khác, làm khu vườn lớn như vậy, không phải là đem nhà vệ sinh đặt ở giữa vườn đấy chứ?

“Ách... Cô nương cho ta hỏi một chút, phải còn bao lâu mới đến?”

Bối Bối rốt cục nhin không được hỏi cô tỳ nữ bên cạnh.

“Công tử, sắp tới rồi.”

“Ồ.”

Lại đi một hồi lâu, đi mãi cho đến khi không còn nghe được âm thanh vui đùa ầm ỹ của hôn yến nữa, chung quanh im ắng lạ thường, ngoại trừ bọn họ ra, xung quanh hoàn toàn vắng lặng, không thấy một bóng người.

Đột nhiên, tỳ nữ ngừng lại, chỉ vào một chỗ khuất sau một bóng cây to nói: “Công tử, tới rồi, nhà vệ sinh ở bên kia, công tử có thấy không?”

Bối Bối theo hướng tay chỉ của tỳ nữ: “Sao, thấy được rồi,... Ta đi đây.”

“Hảo, xin hỏi công tử có cần nô tỳ ở chỗ này chờ không?”

Chờ? Nàng căn bản là không muốn đi vào nhà vệ sinh, nếu để nàng ta ở chỗ này chờ, chẳng phải là nàng phải đi vào nhà vệ sinh đầy mùi hôi hám kia thật lâu sao?

“Không cần, ta giải quyết xong, tự ta biết trở về, người đi đi.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Tỳ nữ nhún chân thi lễ, sau đó xoay người rời đi.

Đợi một lát, đến lúc không còn thấy bóng dáng của tỳ nữ, nàng thở dài một hơi, cũng quay người đi, cũng không phải đi theo hướng tỳ nữ vừa đi, mà là đi hướng ngược lại.

Nơi này thanh tĩnh, nàng lại đứng lúc muốn chấn chỉnh lại tâm tư hỗn loạn một chút, coi như đi thông dong tâm bộ vậy, dù sao Cô Ngự Hàn hiện tại đã có mỹ nhân ở bên, lại đi tham gia náo nhiệt, nàng không hiểu kiểu viết văn thơ của bọn họ, cũng nên đi xa một chút để khỏi mất mặt, càng không cần phải xem cảnh Cô Ngự Hàn cùng Điền Quyên Quyên nói nói cười cười.

Bước chân chậm rãi đi dạo tại hoa viên này, nàng phát hiện Điền gia này thật cũng không phải hạng có tiền bình thường, dĩ nhiên đem vườn xây dựng được lớn như vậy, mới vừa rồi phía trước viện uống rượu mừng liền phát hiện trước viện đủ lớn, không nghĩ tới ở hậu viện này càng lớn hơn.

Bóng cây rất nhiều, dưới tàng cây trồng đủ loại hoa, cho dù bây giờ là trời đông giá rét, cũng không thiếu những đóa hoa đang khoe sắc rực rỡ nở rộ, hương hoa nhàn nhạt làm say đắm lòng người.

Nàng đi vài bước thì bứt xả lá cây, hoặc là một vài cánh hoa, miệng lẩm bẩm: “Phong lưu bại hoại, đại sắc lang, nhìn thấy mỹ nhân liền hiện nguyên hình, xà sắc...”

159. Q.2 - Chương 160: Truy Đuổi

Không khí tại đại sảnh lúc này, thật vô cùng náo nhiệt.

Tài tử giai nhân hăng hái dạt dào quay câu đối, có đôi khi trả lời câu đối sai, hào khí rất là nhiệt liệt, rất có không khí nhân tài cạnh tranh.

Cô Ngự Hàn thủy chung vẫn duy trì nụ cười ở trên môi, nhưng trong tâm bắt đầu dấy lên cảm giác bất an, ánh mắt âm thầm nhìn xung quanh, một lần lại một lần, cái... tiểu nữ nhân kia như thế nào vẫn chưa trở lại?

Đợi được một lát, hắn quyết định bản thân đi tìm nàng, aiz... Vốn là muốn cho nàng nổi cơn ghen, để nàng cảm giác được mùi vị của người bị bỏ sang một bên là như thế nào, hiện tại nhớ ra bộ dáng nàng tự cần môi mình sinh hờn dỗi, tâm không khỏi thấy có chút đau lòng.

Con người đen quét qua Điền Quyên Quyên thủy chung vẫn đang đi theo bên cạnh hắn, hắn đương nhiên biết ý đồ của nàng và cha nàng, nếu như là trước đây đối với một mỹ nhân thanh tú, toàn tâm ái mộ hắn như thế này, hắn sẽ không keo kiệt đem nàng nạp vào hậu cung, nhưng hôm nay thế nào cũng không được, bởi vì hắn duy nhất đối với tiểu nữ nhân kia của hắn, trong lòng mới có cảm giác.

Bất đắc dĩ lắc đầu, hắn chưa bao giờ từng nghĩ qua hắn lại chịu thua trong tay một nhân loại, lại còn hãm mình thật sự sâu trong đó a, hết lần này tới lần khác cái... tiểu nữ nhân kia nhất định không hiểu cho tâm tư của hắn, không ngừng nghĩ tới chạy trốn khinh thường ngôi vị Vương Hậu bên cạnh hắn, khiến cho hắn càng lúc càng thấy uể oải, làm Vương lâu như vậy, lần đầu tiên mới bị người khác tỏ ý ghét bỏ đến thế.

Thừa dịp Điền Quyên Quyên đang đem sự chú ý đặt vào chú rể, hắn di chuyển lặng lẽ rời đi, chỉ là bất quá hắn đã đánh giá thấp năng lực phản ứng của Điền Quyên Quyên.

“Cô công tử, người muốn đi đâu sao?”

“Ta đi theo muốn bàn luận cùng các công tử khác.” Hắn cố ý cường điệu “Công tử” hai chữ, mục đích chính là vì ngăn cản Điền Quyên Quyên đi theo, nam nhân tự hội, nữ tử tự nhiên nên đứng sang một bên.

“... Ta chờ người trở lại.” Sắc mặt Điền Quyên Quyên đổi sang ửng đỏ, mặc dù nàng muốn theo sau, nhưng là cấp bậc lễ nghĩa bức nàng dừng lại, vì vậy chỉ có thể dùng ánh mắt sở sở ái mộ đặt trên người Cô Ngự Hàn, đem tâm ý bản thân gửi vào ánh mắt.

Cô Ngự Hàn nhếch môi cười nhẹ, không thể đáp ứng chờ mong của nàng, hần chỉ biết đặt sự chờ đợi của Bối Bối ở trong lòng, những nữ nhân khác có thích chờ hần như thế nào, không có liên quan gì đến hần.

Diên Quyên Quyên nhìn chăm chú theo bóng lưng của Cô Ngự Hàn, ánh mắt chưa từng rời đi, muốn nhìn xem hần dừng lại ở chỗ nào.

Cảm giác được ánh mắt của nàng mang theo ý đồ, con người đen của Cô Ngự Hàn xẹt qua một ánh tà khí, tại vương cung nhiều người như vậy cũng không từng có ai có thể giám thị được chỗ hần muốn đi, chỉ cần hần có chủ tâm muốn tránh, chưa từng có người nào có thể tìm được, cho nên, lần này đây cũng không ngoại lệ.

Tốc độ bước chân của hần bắt đầu nhanh dần, tại trong đám người lập loè, chỉ chớp lát sau liền không thấy tung ảnh của hần.

Diên Quyên Quyên đảo đảo ánh mắt, nhưng thật sự nhìn không thấy tới thân ảnh của hần, nàng ảo não gặm chân, sau đó chưa từ bỏ ý định bắt đầu tại trong đám người qua lại không ngớt tìm kiếm.

.....

Bối Bối không biết bản thân đi tới nơi nào, chỉ biết là càng ngày càng im lặng lạnh lẽo, càng ngày càng an tĩnh, an tĩnh đến mức chỉ nghe được mỗi tiếng bước chân của nàng, an tĩnh đến mức làm nàng cảm giác thật sợ hãi.

Mặc dù hiện tại là ban ngày, nhưng là nơi này cũng quá hoang tàn vắng vẻ a, đưa mắt nhìn lại, trừ bóng cây cao lớn ra thì toàn hoa là hoa, nếu đưa thân đi vào trong đó, căn bản nhất định sẽ không tìm thấy điểm tận cùng.

Nàng đưa tay tự ôm lấy mình, chà xát cánh tay đã bắt đầu lạnh.

Lại đi hồi lâu, nàng hoàn toàn tìm không được đường trở về, đi qua một cái rồi lại một cái cổng vòm, đi vào một cái rồi lại một cái hoa viên nữa, làm cho nàng cảm giác được bản thân không chỉ lạc vào một mê cung thông thường.

Không biết đi bao lâu, nàng bắt đầu thấm mệt, vì vậy tìm một gốc đại thụ ngồi xuống, hai tay dấm dấm lên đôi bắp chân đã mỏi nhừ.

“Đều là lỗi của Cô Ngự Hàn, tức chết ta, bây giờ không biết là đã đi lạc đến nơi nào rồi, như thế nào một bóng người cũng không có, nếu là đi mãi không ra được chỗ này thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ ta ngay cả ban đêm cũng phải ở chỗ này hứng gió tây bắc qua đêm?”

Nàng càng nghĩ càng sợ, ánh mắt bắt đầu rất tích cực nhìn xung quanh bốn phía, hy vọng có thể tìm được một chỗ có cửa ra, hoặc là trước hết có thể tìm được một nơi tránh gió cũng tốt, tư vị giận dữ ủy khuất thật sự là khổ sở a.

Nhìn nhìn, nàng hốt nhiên thấy cách đó không xa, sau mấy tán cây hình như có một gian phòng, đôi mắt nàng sáng rực, lập tức đứng đi đến đó.

Đi tới trước cửa, nàng phát hiện cánh cửa phòng thực chất chỉ khép hờ, nàng dũng tãi lắng nghe, trong phòng im ắng, không biết là có người trong đó không.

Hít một hơi thật sâu, nàng lại nhìn chung quanh một chút, cũng im ắng, những gian phòng bên cạnh cũng tĩnh lặng đến mức làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nuốt nuốt nước miếng, nàng bắt đầu do dự, nhìn về phía cánh cửa, nàng hốt nhiên không dám đi, vội vàng xoay người chạy, tuy nhiên, trong lúc nàng xoay người lại vô tình đập vào một người.

“A...” Nàng hoảng vía lập tức hô to, mãnh liệt ngẩng đầu, trước mặt nàng là một nam nhân cao gầy, gương mặt phẳng phất nét bệnh tật, xanh xao, tuổi đại khái khoảng trên dưới hai mươi.

“Người... Người là ai?” Bối Bối sợ hãi nuốt nước miếng, bởi vì nàng thấy ánh mắt của nam nhân này là lạ làm sao, hình như... hình như rất hoang đại, lại thêm khuôn mặt trắng bệch như người chết, quả thực làm cho người ta cảm thấy run rẩy.

Ánh mắt nam nhân dần dần có chút tập trung, hẩn nhìn Bối Bối nhếch môi cười một tiếng: “Ha hả a... Mỹ nhân mỹ nhân...”

Bối Bối trợn to ánh mắt, hoảng sợ nhìn bộ dáng tâm thần không bình thường của hẩn, nàng kinh hồn táng đảm lui ra phía sau vài bước: “Người... Người rốt cuộc là ai?”

“Mỹ nhân mỹ nhân, không cần đi, ta muốn mỹ nhân, ha hả...” Nam tử đột nhiên động tác rất nhanh bắt đầu lao về phía nàng.

“A... Tránh ra...” Bối Bối nhin không được hét lên một tiếng liền bắt đầu chạy trốn, nàng thật muốn mắng XX xoa xoa, tại sao nàng dọc theo đường đi gặp phải nhiều người điên không bình thường như vậy!

“Mỹ nhân đừng chạy, làm tân nương của ta a, mỹ nhân mỹ nhân...” Nam tử bắt đầu đuổi theo phía sau nàng.

“Ta không phải mỹ nhân, ta là nam nhân!” Trong lúc bối rối, Bối Bối nhớ ra bản thân giờ phút này đang giả dạng nam nhân, vì vậy thử khiến cho cái gã người điên kia hiểu thân phận của mình.

“Ha hả... Trên người của người có mùi hương của mỹ nhân, mỹ nhân mỹ nhân...” Nam tử vẫn như vậy, cười hì hì đuổi tiếp.

“A... Không cần lại đây...” Bối Bối thực tức đến phát điên rồi, tại sao như thế nào khắp nơi đều là hoa viên cây cối, người nào cũng không có, trời ạ, nghĩ đến người điên kia đang đuổi ở phía sau, nàng liền cảm thấy rùng mình liên tục.

“Cô Ngự Hàn, người chết ở nơi nào, mau tới cứu ta, Cô Ngự Hàn...” Nàng vừa vội lại hoảng vía kêu thét, không ngừng quay đầu lại nhìn cái tên nam nhân điên đang đuổi theo nàng, gương mặt trắng nhợt như xác chết, cặp mắt kia tản ra ánh sáng dị thường, làm cho người ta lòng bàn chân phát lạnh.

Chạy hồi lâu, nàng hốt nhiên phát hiện sau lưng không còn nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo, nàng theo bản năng quay đầu lại nhìn, hoàn toàn không thấy cái tên điên vừa một mực đuổi nàng ...

160. Q.2 - Chương 161: Ánh Mắt Của Nàng, Lóe Ra Hồng Quang

Nàng dừng bước lại, hoảng sợ vội nhìn bốn phía xung quanh, không một bóng người.

Trước khi nàng kịp đặt vấn đề nghi hoặc, trong mây bụi hoa gần đó bỗng rung động mạnh, nàng cúi thấp đầu nhìn lại, ánh mắt hoảng sợ trợn to, một con cự xà màu hoa lục đang nhanh chóng bò về phía nàng rất nhanh.

“Oa a... Cứu mạng a!” Bối Bối chân mềm nhũn, nhưng cũng cố hết sức chạy thật nhanh, trời ạ, nàng như thế nào lại quên nơi này là xà giới, làm gì có người, chỉ toàn xà là xà.

“Tuôn rơi tuôn rơi...” Hoa lục đại xà từ bụi hoa bắt đầu phi nhanh về phía nàng, mắt thấy càng lúc càng tới gần Bối Bối.

Bối Bối sợ đến sắc mặt tái nhợt, hốc mắt nàng trong lúc hoảng sợ đã đỏ cả lên: “Cô Ngự Hàn, người ở nơi nào? Cô Ngự Hàn... Ô ô ô... Mau tới cứu ta, ô ô ô...”

Tại sao nàng lúc nào cũng luôn luôn bị xà truy đuổi thế này, thật không may!

Chạy chạy chạy, bất chợt chân nào vấp vào một tảng đá nằm chắn ngang đường, thân thể không thể khống chế liền ngã chúi về phía trước.

Nàng tuyệt vọng kêu thét chói tai: “Cô Ngự Hàn...”

Tiếp theo, liền nặng nề ngã gục trên mặt đất, cự xà hoa lục tức thì đuổi theo, thân rắn lạnh như băng uyển chuyển quấn lấy nàng, khiến nàng sợ cứng cả người không thể động đậy được.

“Nôn...” Mùi vị gay mũi từ trên thân rần phát ra, khiến Bối Bối nhin không được muốn nôn.

Trừ Cô Ngự Hàn ra, nàng không chịu được bất cứ một cơn rần nào cuộn lấy nàng.

“Buông, buông...” Bối Bối cả kinh nhìn cơn rần màu xanh lờ lợt đang quần quanh trên người của mình, nàng cố gắng giãy giụa, nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn đầu rần tại trước ngực của nàng cọ cọ, xúc cảm kinh khủng ác tâm đến mức làm cho nàng muốn lên tiếng hét chói tai.

“Không muốn, không muốn... Buông...” Bối Bối nhin không được nữa nước mắt bắt đầu tuôn, tuyệt vọng lại không cam lòng nắm chặt nắm tay lại, dùng hết sức vùng vẫy để thoát ra, nhưng không thể thoát được.

“Cô Ngự Hàn, cứu ta, cứu ta...”

Trong khu vườn yên tĩnh, như trước không có một bóng người, trên mặt đất, một cơn hoa lục đại xà đang quần lấy thân thể nhỏ xinh của Bối Bối, trên mặt đất quay cuồng.

Bối Bối cảm giác y phục của mình bị đại xà từng chút từng chút cắn xé mở ra, nàng đã khóc không ra tiếng, nói cũng chẳng thành lời, không có người đến cứu nàng, trong tâm nàng sợ hãi đã lấn át tất cả, nàng bắt đầu mất đi ý thức giống như một người điên chỉ đang điên cuồng giãy giụa kịch liệt.

“Không được đụng vào ta, buông...ra, a... Cút đi, cút đi...” Nàng tuyệt vọng nhìn y phục của mình bị cắn xé thành năm bảy mảnh, thân rần lạnh như băng dán sát vào da thịt nàng người nàng đang dần dần bị lộ hết ra, khiến sau gáy nàng bắt đầu dâng lên luồng khí lạnh.

Một nỗi thống hận không cam lòng chịu nhục từ chỗ sâu nhất trong nội tâm của nàng phát ra, nắm lại cảm sâu vào lòng bàn tay, cảm giác móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, càng thêm kích thích nỗi thống hận điên cuồng trong lòng nàng.

“Ta muốn giết ngươi cái... người điên này, ta muốn giết ngươi... A...” Cả người thống hận làm nàng ngửa mặt lên trời hét lớn, máu đang sôi lên trong huyết quản của nàng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, nhất định giết tên xà muốn xâm phạm này, phải giết hẳn.

Hoa lục cự xà vì nàng hét to bất chợt dừng lại một chút, lại tiếp tục nổi điên cắn xé y phục của nàng.

Bối Bối hận đến cả người phát run, liên tục gào hét không ngừng: “A...”

Cả người hoảng sợ kèm theo phần hận giống như công phá ý thức của nàng, nàng chỉ cảm thấy ngực càng ngày càng nóng, phảng phất có một cỗ khí đang quay cuồng trong ngực muốn đào thoát ra ngoài, túi gấm đang chứa hắc tinh ngọc bội tựa hồ cảm nhận được cái gì bắt đầu vụt sáng lấp lánh, phát ra hào quang chói lòa, chớp động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

Lúc này, hoa lục cự xà vẫn chưa phát hiện, chỉ lo thể hiện thú tính, cứ điên cuồng cắn xé y phục trên người nàng, áo đã nát hết, bắt đầu tấn công xuống tới quần.

“Ta muốn giết ngươi!” Ánh mắt Bối Bối bắt đầu lóe ra ánh hồng quang, là một màu hồng rất khác thường, không phải lệ hồng, là màu đỏ của máu.

Trong lúc nàng hận đến mức tận cùng, giận đến mức tận cùng, nàng nắm tay thật chặt, một cỗ lực lượng từ trong lòng ngực nàng phát đi ra, một luồng ánh sáng mạnh màu phấn hồng thẳng tắp đánh vào trên thân hoa lục cự xà, làm hắn văng ra thật xa.

“Thành thịch!” Hoa lục xà từ giữa không trung văng thật mạnh vào gốc cây đại thụ, sau đó rơi xuống đến mặt đất, thân rần đồng thời khôi phục thành nhân hình.

“Mỹ... Nhân...” Cái... nam tử kia trong mắt ánh lên vẻ không tin nổi, nhìn Bối Bối, một tia tơ máu từ cái miệng của hắn bắt giắc chảy ra .

“Nôn...” Chỉ chớp lát sau, nam tử liền phun ra một búng máu, ánh mắt hắn dần dần mất đi thần khí, từ từ trắng dã, cả người hắn co giật vài cái, sau đó, không bao giờ... nhúc nhích nữa, chết không nhắm mắt, thẳng tắp nhìn chăm chú Bối Bối...

“Ngươi đáng chết, ngươi đáng chết, ngươi đáng chết... Ta giết ngươi, ta giết ngươi...” cả người Bối Bối phát run nằm trên mặt đất, thân thể mềm oặt hư nhược đến không thể động đậy nổi.

Nàng thật sự giết người, giết một con rắn, một cái sinh mạng ...

Môi run rẩy, nàng chỉ cảm thấy trước mắt nàng hoa lên, lát chuyển sang hồng, lát biến sang xanh, khiến nàng cảm thấy cảnh vật xung quanh như không ngừng biến đổi màu sắc, nàng không còn đủ tinh lực để đi chú ý sự thay đổi của bản thân, chỉ là chăm chăm nhìn về phía cái tên nam nhân đã chết đang nằm thẳng tắp ở dưới tàng cây kia.

Trong khi đó, Cô Ngự Hàn nhanh như chớp lướt qua lướt lại bốn hướng, qua hết cổng vòm này tới cổng vòm khác, hần mới vừa rồi hình như nghe được tiếng hét của Tiểu Bối Bối, thanh âm kia rất nhỏ rất nhỏ, hiển nhiên là từ nơi rất xa truyền đến, thanh âm yếu ớt, hần không biết tại sao trong lòng chợt dấy lên cảm giác khủng hoảng, lo lắng, tim đập dồn dập.

Tiểu Bối Bối, người ở nơi nào?

Hần nắm chặt tay lại, làm phép khiến cho bản thân lướt qua lại tìm kiếm không ngớt, thân ảnh càng lúc càng nhanh, ảo não hối tiếc cây trâm con rắn nhỏ đã hóa thành lực lượng trở lại trên người hần, nếu không hần có thể lập tức tìm được nàng.

Hiện tại, chỉ có thể vô lực quay đầu tìm kiếm lung tung.

Mới vừa rồi, không biết tại sao, hần đột nhiên cảm giác được pháp thuật của bản thân không thể khống chế, chân khí trong thân thể bất chợt dao động khác thường giống như đang đáp lại một cái gì đó, làm hần kinh hoảng, tới cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao hần lại có cảm giác phi thường bất an, chẳng lẽ là Tiểu Bối Bối đã xảy ra chuyện?

“Tiểu Bối Bối, Tiểu Bối Bối... Người ở nơi nào? Trả lời ta, Tiểu Bối Bối...” Hần nóng ruột kêu to, nhưng trước sau không hề nghe được bất cứ âm thanh gì đáp lại, càng làm cho hần thêm lo lắng.

.....

Bối Bối nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy cả người lúc lạnh lúc nóng thân thể vô cùng khó chịu, thân thể khó chịu nhưng cũng không bằng cảm giác nàng đã giết người – kéo nàng từ trong sự tức giận và hận ý điên cuồng hoàn hồn lại, nàng hốt hoảng một mực ní non.

“Ta giết người, ta giết người...”

Đợi tới lúc Cô Ngự Hàn rốt cục tìm thấy Bối Bối, đã thấy nàng nằm trên mặt đất, quần áo không chỉnh tề tới tả, tim hần cơ hồ như tan nát, hần gào thét lớn bước nhanh qua: “Tiểu Bối Bối...”

Là ai, là ai dám khi dễ Tiểu Bối Bối của hần...

Trong lúc mơ hồ, nàng tựa hồ nghe được thanh âm quen thuộc, nàng ngơ ngác ngẩng đầu, thấy nhân ảnh quen thuộc, trong không khí phảng phất hồng hạc ảo, hướng nàng chạy tới.

“Cô Ngự Hàn...” Tiếng nói nàng đau đớn vỡ vụn kêu to, đôi mắt lạc thần dường như đã bắt đầu có tiêu điểm.

Ngay lúc nàng vừa ngẩng đầu lên, con người đen của Cô Ngự Hàn lóe lên một thoáng, Tiểu Bối Bối của hần... Ánh mắt thoáng hiện lên hồng quang giống như ánh mắt rắn của hần... hồng quang rất đậm, nàng ...

161. Q.2 - Chương 162: Câu Đố

Cô Ngự Hàn kích động vội vã ôm Tô Bối Bối đang run rẩy nằm trên mặt đất vào lòng, cởi áo khoác bao lấy thân hình nàng, sau đó ôm nàng thật chặt, rồi lại không dám dùng sức, rất sợ sẽ làm bị thương đến nàng.

Tâm mắt hần rơi xuống bộ y phục đã bị cắn xé gần hết của nàng, tâm hần như bị ai xé nát, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn: “Tiểu Bối Bối, trong người thấy thế nào?”

Bối Bối đưa đôi mắt hoảng loạn nhìn hấn, nước mắt ứa khuất lại lần nữa rơi xuống, nàng mãnh liệt ôm lấy hấn, gục mặt vào trong lòng hấn : “Ồ ô ô... Cô Ngự Hàn, ta sợ, cái kia xà quần lấy ta, cần xé y phục ta, muốn đối ta... đối ta... Ta rất giận, rất rất giận, ô ô ô... Ta muốn giết hấn, ta chán ghét hấn, ghét hấn tận xương tủy, ô ô ô...Nhưng là ... ta giết người...”

Nàng lời nói không có mạch lạc khóc lóc kể lể, đem sự sợ hãi, hoảng loạn phát tiết ra hết.

“Tiểu Bối Bối, xin lỗi, thật xin lỗi, ta đã tới chậm, xin lỗi nàng...” Hấn không ngừng mà hôn lên những sợi tóc rối của nàng, càng lúc càng thấy xót xa.

“Ồ ô ô... Hấn muốn xâm phạm ta, ta sợ lắm... Ta giết người, làm sao bây giờ? Ô ô ô...” Bối Bối vừa khóc vừa đem khuôn mặt đầy nước mắt vào lồng ngực hấn, ôm hấn thật chặt, chỉ sợ buông lỏng tay, hấn liền biến mất vậy.

“Ngoan, không có việc gì, có ta ở đây, cái gì cũng không phải sợ, ta ở đây...” Hấn trấn an nàng, đã nhìn thấy y phục bị cần xé tả tơi của nàng, hấn cơ hồ không thể kiềm chế ý nghĩ muốn giết người, hấn cắn chặt hàm răng, khuôn mặt tuần tú tức đến xanh tái, hấn sẽ giết cái tên dám có ý đồ bất chính với Tiểu Bối Bối của hấn kia, tuyệt giết không tha

Đợi một chút, Tiểu Bối Bối nói nàng giết người?

Đôi con ngươi đen của hấn đột nhiên trở nên tinh nhuệ, nhìn quanh bốn phía, hấn thấy dưới gốc đại thụ bên kia đang nằm... một khối thi thể.

Hấn nheo mắt lại, xem xét tình huống, tựa hồ như là bị chấn thương ném tới thân cây sau đó rớt xuống đất tử vong, Tiểu Bối Bối thật có thể đem một cái nam nhân đánh văng đi?

“Tiểu Bối Bối, ngoan, đừng sợ, cho ta nhìn xem.” Hấn đỡ nàng, đưa tay ôm nàng nhẹ nhàng đẩy ra một chút, để hấn có thể thấy rõ ánh mắt của nàng.

Nhìn vào đôi mắt đầy lệ của nàng, hấn nghi hoặc, ánh mắt của Tiểu Bối Bối tại sao lại chuyển sang màu đỏ nhạt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tuy nhiên, Bối Bối chỉ nhìn hấn một cái, gương mặt quen thuộc ấy, mùi vị quen thuộc ấy, ánh mắt khiến nàng an tâm, sau đó hoàn toàn buông lỏng, nàng cảm giác được trước mắt tối sầm, cả người thả lỏng yếu đuối tại trong ngực của hấn, nhắm mắt ngất đi.

“Tiểu Bối Bối...” Cô Ngự Hàn đỡ lấy nàng bối rối kêu lên, không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ linh tinh chuyện khác được nữa, liền cúi xuống ôm lấy nàng, lập tức phi thân rời đi, cũng không rảnh để ý đến những thứ khác

Trở lại biệt viện, Cô Ngự Hàn lớn giọng hô to: “Tuyệt Lệ, Tuyệt Lệ...”

“Có thuộc hạ.” Thương Tuyệt Lệ rất nhanh hiện thân.

“Nhanh đi thỉnh đại phu.” Cô Ngự Hàn vội vã bỏ lại một câu nói liền ôm Bối Bối đi vào trong phòng.

“Vâng” Thương Tuyệt Lệ cũng đã nhìn ra Bối Bối đang trong tình trạng hôn mê, cuống quýt đi ra ngoài tìm đại phu.

Không lâu sau, một tên đại phu được Thương Tuyệt Lệ lôi đến, lách mình đi vào, đại phu bị Thương Tuyệt Lệ lôi kéo phi đến, mặt nhợt nhạt phờ phờ, nhìn kỹ, chính là vị đại phu ở y quán lúc trước.

“Đại phu, mau nhìn xem nàng.” Cô Ngự Hàn một tay kéo ngay vị đại phu chân vừa chạm đất nhanh lại giúp Bối Bối xem mạch ...

Cô Ngự Hàn nín thở ngưng thần chờ đợi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú khuôn mặt tái nhợt của Bối Bối, ánh mắt liếc qua đại phu, trên mặt rất là khấn trương.

“Vương, Bối Bối tiểu thư xảy ra chuyện gì, các người không phải là đi uống rượu mừng sao?” Thương Tuyệt Lệ thấp giọng hỏi.

Nhớ lại chuyện xảy ra tại Điền gia, Cô Ngự Hàn nắm chặt nắm tay lại thành quyền, nghiến răng nghiến lợi nói : “Bối Bối ở nơi đó thiếu chút nữa bị người ta... xâm phạm.”

“Cái gì!” Thương Tuyệt Lệ không còn vẻ điềm tĩnh thường thấy, khuôn mặt giật giật, ngạch tẻ gân xanh thoảng co giật, dám làm như thế đối với Bối Bối tiểu thư, nếu có thể gặp hẳn không ngại phanh xác người đó ra.

“Bối Bối đã giết tên dám xâm phạm nàng rồi, người đi Điền gia điều tra xem đã xảy ra chuyện gì...” Cô Ngự Hàn cau đôi mày kiếm, phần nộ, hỏa diệm từ trong miệng muốn phun ra, chuyện lớn như thế này, hẳn nhất định sẽ tìm Điền gia tính sổ!

“Vâng.. Ách... Bối Bối tiểu thư... Giết người?” Thương Tuyệt Lệ cảm giác được khó có thể tin nổi, Bối Bối tiểu thư tay trái gà không chặt, như thế nào có thể... giết người?!!

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng gạt đầu, ánh mắt lưu luyến nhìn mãi vào khuôn mặt Bối Bối, tay phát lên ý bảo Thương Tuyệt Lệ đi ra ngoài, tỏ vẻ tạm thời không muốn nhắc tới chuyện này.

Thương Tuyệt Lệ lĩnh mệnh đi ra ngoài, cho dù người nọ không chết, hẳn cũng sẽ thay Bối Bối tiểu thư giết chết tên đó!

Hồi lâu sau, đại phu xem xong mạch của Bối Bối đem tay bỏ vào trong chăn, cúi đầu trầm ngâm...

Nhìn thấy đại phu mang vẻ mặt trầm ngâm, Cô Ngự Hàn cẩn thận hỏi: “Đại phu, nàng hiện tại thế nào?”

“Vị công tử này, ách... Tiểu thư có hiện tượng rất kỳ quái, sức khỏe của nàng cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là bị hoảng sợ quá độ, nhưng là trong cơ thể của nàng tựa hồ... có một nguồn năng lượng rất lớn đang di chuyển, thân thể của nàng chưa kịp thích ứng, mới có thể bị làm cho té xỉu, hơn nữa trên người nàng có hai chủng loại dòng máu bất đồng đang từ từ dung hợp, năng lượng trong cơ thể tựa hồ đang đi theo hai dòng máu bất đồng ấy tạo nên phản ứng không giống nhau... Ai... Tình huống như thế...” Đại phu rất lấy làm phức tạp nhíu mày thật chặt.

Cô Ngự Hàn nghe thấy Bối Bối không có gì đáng ngại, liền thở dài một hơi, hẳn ngồi vào mép giường, ôn nhu vuốt ve mặt của nàng, nhớ ra không lâu trước đây, nàng tự đâm mình bị thương, bản thân chảy rất nhiều máu, hẳn vì cứu nàng, nên hẳn đã truyền máu từ cơ thể hẳn thông qua vết thương chuyển dời đến trên người nàng.

Từ đó, đương nhiên trong cơ thể nàng phải chảy dòng máu của hẳn...

“Đại phu, nàng trong cơ thể có máu lạ đang chảy, đó chính là máu của ta, còn như chuyện năng lượng, đại phu có phải, không có cách nào khác giải thích cụ thể cho ta hay không?”

“Thảo dân vô năng.” Đại phu xấu hổ cúi đầu, hẳn làm nghề y nhiều năm như vậy, đích xác chưa từng gặp qua tình huống như thế, không thể nào giải thích, người có tu pháp, thông thường đều là dùng huyết khí của bản thân tới dẫn đường cho năng lượng dịch chuyển, chính là cái bệnh nhân này lại có đến hai dòng máu luân chuyển, thật kỳ quái.

“Tốt lắm, ta chỉ muốn xác định nàng là bình an là tốt rồi, người đi xuống đi.” Ánh mắt Cô Ngự Hàn vẫn không rời khỏi Bối Bối, chỉ cần nàng là bình an là tốt rồi.

“Vâng, thảo dân sẽ kê một đơn thuốc an thần cho bệnh nhân uống.” Đại phu nói xong, cúi mình vái chào, liền đi ra ngoài, tỳ nữ ngoài cửa rất nhanh theo sát đại phu đi lĩnh phương thuốc.

Cô Ngự Hàn bừng nước nóng tới, thay bộ y phục rách nát của nàng ra, tinh tế chà lau mặt của nàng, sau gáy, xương quai xanh, lần lần di chuyển xuống thấp hơn, trông thật sự tỉ mỉ nghiêm túc.

Nhìn trên da thịt trắng nõn của nàng, hiện lên những vết bầm đỏ, hẳn nắm chặt nắm tay, thật sâu hít một hơi cố gắng đè xuống cổ lửa giận.

162. Q.2 - Chương 163: Đầu Sở Gây Nên

Hắn cúi đầu, bạc môi ở trên bộ ngực rất tròn của nàng, nhẹ hôn lên những vết ngân thâm tím, nhẹ nhàng qua lại, hồng quang nhàn nhạt tràn ngập trên môi hắn, từ từ thấm nhập vào da thịt nàng, khiến cho những vết thâm tím dần dần nhạt dần rồi biến mất hẳn.

“Tiểu Bối Bối, không phải sợ, ta sẽ khiến tất cả những thứ ngươi không thích biến mất hết.” Hắn thương tiếc hôn lên môi có điểm lạnh lạnh của nàng, cái lạnh khiến cho lòng hắn phát run, hắn không có bảo vệ nàng thật tốt, khiến nàng gặp phải kinh hách lớn như vậy, là hắn không tốt.

Trên cơ thể nàng hôn cho đến khi da thịt nàng trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu, hắn mới bắt đầu tìm một bộ quần áo mới cho nàng thay, giúp nàng đắp chăn lên người, để nàng có thể an ổn ngủ ngon.

Đưa tay lấy ra Hắc Tinh Ngọc Bội trên người nàng, hắn tinh tế quan sát cẩn thận, đây là lần đầu tiên nhìn xem đến Hắc Tinh Ngọc Bội của nàng, nguyên bản thì hắn sẽ không nhìn đến nó, bởi vì người hắn muốn, một mực chỉ có một mình nàng, cùng với những thứ khác không quan hệ, đối với Hắc Tinh Ngọc Bội, hắn cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Nhưng là, hiện tại hắn phải biết rõ ràng một việc.

Cái ngọc bội này, tựa hồ ẩn chứa năng lượng cực đại bí ẩn, hắn từng đón nhận năng lượng qua cái ngọc bội này mới có thể đánh bại Hắc Khi Dạ bọn họ.

Xoay tròn ngọc bội, hắn đột nhiên phát hiện ở trong ngọc bội đen bóng lóng lánh có một tia sáng, hình như có một tia ti đỏ như máu đang lưu động.

Hắn đưa mắt nhìn thật sát, là tơ máu...

Trong đầu hốt nhiên hiện lên khoảnh khắc Bối Bối lấy trủy thủ đâm thẳng vào tim mình, hình như bắt chợt bắt giữ đến một cái gì đó, rồi lại mơ hồ vụt mất không rõ.

Tầm mắt của hắn dừng trên ngọc bội một thoáng, sau đó lại rơi vào trên mặt của nàng, lẳng lặng nhìn nàng một hồi lâu, thấy nàng đang ngủ im lìm, ánh mắt hắn trầm lại, đưa ra một quyết định, vì vậy hắn bước cách xa giường một chút, sau đó làm phép vẽ một cái Bát Quái trận.

Nhàn nhạt ánh hồng quang ở trong Bát Quái trận rung động, chỉ chốc lát sau, thân ảnh của trưởng lão xuất hiện ở giữa Bát Quái trận.

“Vương, ngài tìm lão phu... Có phải hay không có chuyện gì xảy ra?” Trưởng lão một bên hỏi một bên nghĩ đến cái gì, sau đó lại rất khẩn cấp tiếp tục hỏi.

“Vương, lão phu nhìn thiên văn thấy Thiên Tinh (*) đã bị chấn động, có phải Bối Bối tiểu thư xảy ra chuyện gì hay không?”

Cô Ngự Hàn nhíu mi gật đầu: “Trong cơ thể Tiểu Bối Bối đột nhiên phát ra một cỗ năng lượng, đánh chết một người, ánh mắt của nàng... đột nhiên biến thành màu đỏ nhạt, hiện tại lại biến trở về như cũ, hơn nữa, Hắc Tinh Ngọc Bội trên người nàng lại xuất hiện tơ máu, đây là chuyện gì?”

Nghe vậy, trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, vừa nghĩ vừa cảm thấy kỳ quái: “Chuyện này kỳ lạ thật, theo quẻ tượng của lão mới gieo gần đây, chỉ biết là tiểu thư Bối Bối có thể dẫn đường cho năng lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội, chỉ là muốn phát động năng lượng phải có linh lực của huyết khí của chính bản thân tiểu thư mới có thể a, ánh mắt Bối Bối tiểu thư biến màu đỏ, chính là nói lên Bối Bối tiểu thư cũng sẽ bắt đầu dùng năng lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội, có điều Bối Bối tiểu thư chỉ là một phạm nhân không có linh lực sao có thể...”

“Ta hiểu rồi, bởi vì trên người nàng có máu của ta, ta từng đem máu của ta rót vào trong cơ thể nàng, cho nên lúc nàng gặp nguy hiểm thì cơ thể nàng mới dẫn phát Hắc Tinh Ngọc Bội, máu của ta mới có thể khiến nàng phát ra lực lượng.” Cô Ngự Hàn rốt cục suy nghĩ cẩn thận điểm này, xem ra, nàng và hắn đúng là có số trời định sẽ cột cùng nhau, nếu như đây đúng “sự kết hợp” như quẻ tượng của trưởng lão đã bói trước đây, như vậy hắn nguyện ý tin tưởng sự kết hợp đó, hơn nữa vui vẻ chịu đựng!

“Vương, sau chuyện này chắc hẳn ngài đã tin tưởng quẻ tượng khi xưa của lão phu a, chuyện gì tới sẽ tới, thủy chung có muốn trốn cũng trốn không thoát a.” Trưởng lão cười híp mắt đầu gật gù, nhắc đến quẻ tượng của chính mình một cách rất là đắc ý, tự tin. Cái vị Vương trẻ tuổi, kiêu ngạo này cuối cùng tin hẳn hoàn toàn mười phần a, không còn là năm phần nữa rồi, ha ha...

Cô Ngự Hàn nhún nhún vai, lập tức, ánh mắt của hắn ánh lên tia nguy hiểm nheo lại: “Trưởng lão, trong Hắc Tinh Ngọc Bội có tơ máu là chuyện gì xảy ra?”

“Khụ khụ khụ... Cái...kia... Vương, chuyện này lão phu có thể giải thích.” Trưởng lão đột nhiên cảm thấy ánh mắt Vương rất là sắc bén, khiến cái đầu đang ngẩng cao đắc ý của lão sảo sảo nhanh chóng cúi thấp xuống.

“Vậy mau giải thích cho Bồn Vương nghe.”

“Vâng... Trong lúc Vương cùng hai vị diện hạ của Hắc Phong quốc giao đấu gặp nguy hiểm, lão phu một mình triệu hoán linh hồn của Bối Bối tiểu thư, nói với người... Nói cho người biết cách dùng Hắc Tinh Ngọc Bội, Hắc Tinh Ngọc Bội cần phải có máu từ tim của người có duyên mới có thể đánh thức được năng lượng của nó, tất cả đều là duyên phận, lúc ấy trên người của Bối Bối tiểu thư vừa đúng lúc có phân thân con rắn đỏ nhỏ của Vương, chỉ cần năng lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội được khởi động, con rắn đỏ nhỏ sẽ tự nhiên hấp thu năng lượng Hắc Tinh Ngọc Bội, sau đó truyền vào trong cơ thể Vương, Vương có thể đánh bại hai người Hắc Khi Dạ cùng với Hắc Khi Phong.”

Cô Ngự Hàn con ngươi đen ánh lên tia lạnh lẽo, hàm răng nghiến chặt lại, giận dữ trợn mắt nhìn trưởng lão: “Người có biết người có thể hại chết nàng hay không!”

“Lão phu... Lão phu xấu hổ, nhưng là... Đó là phương pháp duy nhất có thể cứu Vương.”

Trưởng lão cúi đầu càng thấp, thật ra lúc ấy, lão cũng chỉ là liều thử một lần, bởi lão không xác định Bối Bối tiểu thư có nguyện ý vì Vương hy sinh hay không, nhưng mà, khi hắn thấy Bối Bối tiểu thư nghĩa khí kiên định vào lúc ấy, hắn cũng đã bị thuyết phục, Bối Bối tiểu thư kỳ thật lúc ấy có thể lựa chọn xoay hướng chuyển sang Hắc Phong quốc...

“Người... Sau này không bao giờ được phép tái giết giây cho Tiểu Bối Bối làm nên những chuyện nguy hiểm như vậy, người có biết ta suýt chút nữa đã không thể cứu được nàng trở về hay không ... Chết tiệt, nguyên lai là người đang làm trò quỷ, tức chết ta, thuộc hạ của Bồn Vương thế nhưng lại không thuần phục nữ nhân của Bồn Vương, thậm chí còn giết dây nàng làm chuyện nguy hiểm như thế, trưởng lão, người nói thử xem Bồn Vương nên xử trí người như thế nào?”

Cô Ngự Hàn càng nói càng giận, hình ảnh nàng cầm dao tự đâm vào bản thân luôn khiến hắn giật mình tỉnh giấc từ trong mộng, mỗi lần thức dậy như thế, hắn đều rất giận nàng, cho dù là vì hắn, hắn cũng không cho phép nàng thương tổn bản thân.

Nguyên lai đầu sở gây nên những cơn ác mộng gần đây của hắn là trưởng lão!

“Vương, thuộc hạ biết tội, mặc cho Vương xử trí.” Trưởng lão xấu hổ cúi thấp đầu, hắn hiện tại phi thường nguyện ý vì ban đầu đã làm Bối Bối tiểu thư bị thương mà đón nhận bất cứ sự trừng phạt nào.

“Hừ, sau khi Bồn Vương hồi cung lão nên rửa cái mông của lão chờ sẵn đi!” Cô Ngự Hàn lạnh lùng hướng về lão liếc mắt

“Vâng.”

Cô Ngự Hàn lại trừng mắt nhìn trưởng lão một cái nữa, sau đó phát tay thu hồi pháp lực, trong phòng lại khôi phục an tĩnh.

Hắn một lần nữa trở lại bên giường, đã thấy nàng hình như bắt đầu ngủ không được yên ổn, bởi vì đôi mi thanh tú của nàng gắt gao nhíu chặt lại, trong miệng đang thốt lên không ngừng những lời vô nghĩa: “Không được lại đây... Cứu mạng, Cô Ngự Hàn... Người ở nơi nào? Cứu...”

Rất nhanh, hắn vội chạy đến bên người nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, dùng hơi ấm bản thân bao bọc lấy nàng, thương tiếc hôn nhẹ lên mi, lên mắt, lên đôi môi hồng của nàng, làm cho nàng cảm nhận được hắn: “Tiểu Bối Bối, ta ở chỗ này, ta ở bên cạnh người, không phải sợ, ta đây.”

“Cô Ngự Hàn...” Bối Bối vô ý thức mấp máy môi kêu tên của hắn, thân thể theo bản năng dựa sát vào hắn, mí mắt co giật, khóe mắt có chút ướt át, có thể thấy được nàng đang ngủ rất không an.

“Ngoan, ta ở đây.” Cô Ngự Hàn một lần lại một lần tại bên tai nàng nói nhỏ, vất vả lắm nàng mới bắt đầu bình tĩnh lại.

(*)Thiên Tinh: sao thiên ti nghi hay còn gọi là thiên tinh – đại diện cho vận mệnh quốc gia và hoàng tộc

163. Q.2 - Chương 164: Chân Tướng

Thương Tuyệt Lệ lén lút ẩn vào phủ của Điền gia, lại nghe đến bên trong truyền đến âm thanh kêu khóc không ngừng.

“Con của ta a, người như thế nào cứ như vậy bỏ chúng ta mà đi, làm cho cha người người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, người như thế nào nhẫn tâm a...” Điền mẫu phủ phục tại bên quan tài, khóc lóc kể lể, rũ rượi.

Điền Quyên Quyên cúi đầu lau lệ, nghẹn ngào không ngừng: “Nương, người phải bảo trọng thân thể a.”

“Nhất định là cái ả tiện nhân kia không chịu khuất phục, cho nên mới giết người diệt khẩu, giết biểu ca!” Một bên, một người trẻ tuổi mặc mặc lễ phục chú rể thống hận nói

.....

Nghe bên trong đối thoại, lông mày Thương Tuyệt Lệ nhíu chặt lại, nguyên lai là ép cưới, cái hôn yển này xem ra thật không đơn giản, “tiện nhân” mà vị chú rể mặc lễ phục nhắc tới kia không thể nghi ngờ nhất định là tân nương tử bị lừa bịp ép cưới. Chỉ là cái vì cái vị thiếu gia đích thực kia gặp phải Bối Bối tiểu thư, cho nên mới tạo nên cảnh chết thảm như vậy.

“Ả tiện nhân kia, ta sẽ đi giết ả!” Vị chú rể giả kia hung hăng nắm chặt tay.

“Chờ một chút, phụ thân đã dẫn người đi bắt ả tiện nhân đó, ả đã sớm chạy trốn về hướng thành đông rồi!” Điền Quyên Quyên đầy cảm phẫn trả lời.

“Cái gì? Ả tiện nhân đó là do chúng ta dùng ngân lượng mua về, ta nhất định phải đem nàng ta nhanh chóng trở về đem chôn cùng biểu ca!” Chú rể giả quơ quơ nắm tay, tức giận đến đỏ mặt tía tai, quay đầu chạy đi ra ngoài.

Thương Tuyệt Lệ thấy thế, lén lút đi theo, nói như thế nào tân nương đó cũng là vô tội.

.....

Bên ngoài Thành Đông, một nữ tử xinh đẹp mặc giá y[1]đỏ thẫm, đang lao đảo ra sức chạy trốn, phía sau một đoàn tráng đinh đang ồ ạt đuổi bắt nàng: “Đứng lại... Đứng lại...”

Nữ tử hoảng sợ nước mắt tuôn như mưa, nàng đưa tay gạt nước mắt, thấy rõ con đường phía trước, quyết tâm chạy trốn về phía trước.

“Ta sẽ không theo các ngươi trở về, chết cũng sẽ không...” Nàng một bên quay đầu lại một bên khóc rống, tiếng nói ôn nhu nhỏ lại bởi vì khóc quá lâu mà khàn khàn.

“Người cái ả tiện nhân này, dám sát hại nhi tử ta, hôm nay dù thế nào ta cũng bắt người đem chôn cùng! Đứng lại...” Điền lão thổ hồng học đuổi theo ở phía sau, ánh mắt phát ra ra vô số hận ý.

“Ta không có giết hắn, ta không có...” Nữ tử khóc lóc đầu, tiếp tục ra sức chạy.

Một bên chạy, một bên đuổi ...

Nàng chạy tới mép vực, phía trước đã không còn đường, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, chậm rãi lau khô hết nước mắt trên mặt, quay đầu lại, nhìn những người đang dừng lại tại cách đó không xa.

“Hừ, ả tiện nhân đáng chết này xem ngươi còn chạy đi đâu, đã nhận bạc của chúng ta còn muốn trốn, ngươi cho rằng Điền gia ta dễ khi dễ thế sao?” Điền lão tức giận đến râu mép dựng đứng, hốc mắt đỏ lên, nhĩ tử của hắn đã không còn.

Nữ tử đang mặc giá y đột nhiên phát ra một tiếng cười châm chọc, trong đôi mắt mỹ lệ tràn đầy bi ai: “Ta không có không có nhận bạc của các ngươi, nhận bạc của các ngươi chính là...”

Nữ tử đột nhiên nghẹn ngào nói không lên lời, chỉ có thể bi ai đưa mắt nhìn bọn họ, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt bi thương.

“Mặc kệ là ai cầm ngân lượng, dù sao ngươi đã bị chúng ta mua, phải làm theo khế ước, ngươi sống là người của Điền gia, chết làm ma của Điền gia, khế ước bán mình của ngươi đang nằm trong tay ta, vô luận chân trời góc biển, ngươi đều trốn không thoát!” Điền lão nghiêng răng nghiêng lợi phần hận nói.

“Ta thà chọn cái chết!” Nữ tử vẻ mặt kiên quyết, xoay người, quay mặt về phía vách đá, vù vù – gió lớn thổi tung bay giá y của nàng – một màu đỏ như máu.

“Biểu ca, lòng dạ của ngươi thật là ác độc.” Miệng nàng thì thầm oán trách, hai mắt nhắm nghiền, như người liền nhảy xuống.

Đột nhiên, nàng cảm giác bên hông bị ôm chặt, tốc độ rơi xuống của nàng từ từ chậm lại, càng lúc càng cảm giác được thân thể nàng đang bay lên.

Nàng mở mắt cúi đầu nhìn, bên hông nàng có cánh tay đang ôm chặt, sau đó, nàng bắt đầu ý thức được bên cạnh người nàng có một hơi ấm mãnh liệt truyền đến thật sự ấm, không phải như trên vách đá, gió thổi lạnh như băng tuyết.

Ngẩng đầu nhìn lên, nàng kinh ngạc thấy trước mắt đang ôm nàng là một nam nhân xa lạ, vừa sợ hãi lại chờ mong, đôi mắt trong suốt chứa đầy nước mắt, yếu ớt mà bất lực: “Ngươi... là...”

“Tiểu thư xin an tâm, ta không phải là người của Điền gia, ta tới cứu ngươi.” Thương Tuyệt Lệ nhẹ nhàng nâng nâng khóe miệng, cố gắng làm cho giọng nói trở nên ôn hòa, cố gắng không làm kinh sợ đến nàng, nữ tử này thoát nhìn đã biết nàng đã phải chịu nhiều kinh hách, nhưng lại vẫn xinh đẹp rực rỡ như vậy, bề ngoài nhìn nàng có vẻ rất nhu nhược vậy mà ...

“Ta... Ta không muốn được cứu về.” Nàng cúi đầu xuống, nước mắt trong mắt dần dần dâng lên, bởi vì nàng nghĩ đến trên vách vực núi bọn họ nhất định đang chờ bắt nàng về.

“Yên tâm, ta sẽ không để cho bọn họ bắt ngươi đi, ta cũng phải tìm bọn họ đòi công đạo.” Thương Tuyệt Lệ khó có lúc nào đối với một cái người xa lạ nhất là nữ nhân giải thích như thế, hắn luôn luôn nói không nhiều lắm, liền ngay chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc bản thân lại có thể nói nhiều như thế, có lẽ là do nữ tử thế cho Bối Bối tiểu thư chịu oan ức a.

Hai người rất nhanh bay trở lại trên vách đá, Điền lão thấy Thương Tuyệt Lệ, thất kinh, lập tức rất nhanh sửa sang lại sắc mặt hùng hổ của mình, thi lễ nhẹ cúi đầu: “Thương công tử, thì ra là ngươi, Vương vẫn mạnh khỏe chứ a.”

“Không khỏe.” Thương Tuyệt Lệ lạnh lùng nhìn Điền lão.

Nghe được Điền lão ân cần thăm hỏi, nữ tử đang đứng ở bên cạnh Thương Tuyệt Lệ đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn hắn khó hiểu, sau đó cúi thấp đầu xuống, an tĩnh.

Thấy vẻ mặt Thương Tuyệt Lệ tựa hồ không quá thân mật, Điền lão có chút nao núng, có chút nghi hoặc, vội vàng quan tâm: “Thương công tử, có phải hay không Vương...”

“Câm, con của ngươi thế nhưng đối với Vương hậu tương lai cũng dám có ý đồ nhúng chàm, quả thực tội chết có thừa!” Thương Tuyệt Lệ lười nói thừa, trực tiếp đánh thẳng vào trọng tâm vấn đề, cũng đồng thời giúp nữ tử bên người thoát khỏi hiểm nguy.

“Cái... Cái gì, Vương hậu tương lai, con ta... chuyện này...” Điền lão không khỏi lắp bắp, hí lộng đến Vương hậu chính là tới lớn họa tới cả nhà a, nhưng là điều này làm sao có thể?

Thương Tuyệt Lệ ánh mắt sắc lạnh bắn ra, trong ngực cơn tức quay cuồng, hấn mặt lạnh lùng nói: “Tô công tử mà Vương đưa đi cùng tới nhà người ăn mừng hôn yến chính là Vương hậu, nữ nhi của người dĩ nhiên dám sai tỳ nữ mang Vương hậu đến một nơi hẻo lánh như vậy, dã tâm như thế nào, ta tin rằng người cũng không phải không biết a!”

“Quyên Quyên? Tô công tử... là nữ?” Điền lão đã toát mồ hôi lạnh, nữ nhi đã nói qua với hắn cố ý sai tỳ nữ mang Tô công tử đến nhà vệ sinh xa nhất, để thuận tiện một mình ở cạnh Vương, lại không nghĩ rằng... Tô công tử thế nhưng lại là nữ, còn gặp gỡ con trai của hắn, khó trách sau đó, tất cả mọi người tìm không được Vương cùng Tô công tử.

Trời ạ, đó chính là nói... Con của hắn thật sự đối Tô công tử, không, là đối với Vương hậu tương lai... Cho nên mới bị Vương giết...

Càng nghĩ, sắc mặt của Điền lão càng lúc càng tái, môi run run, thân thể xương cốt đã mềm nhũn, nhờ có gia đình đỡ phía sau mới có thể đứng vững.

[1] giá y: lễ phục cưới của cô dâu trung quốc thời xưa

164. Q.2 - Chương 165: Ngoan Bảo Bối

Thương Tuyệt Lệ lạnh lùng nhìn Điền lão chậm rãi quỳ gối trên mặt đất, hờ hững nói: “Điền lão, tự người giải quyết chuyện này cho tốt, còn tân nương này ta muốn dẫn đi . ”

Nghe vậy, Điền lão giật mình ngẩng đầu lên, liếc nhìn tân nương tử, sau đó cố lấy dũng khí nói : “Thương công tử, nàng là dâu của Điền gia ta.”

“Thật vậy sao?” Thương Tuyệt Lệ hừ nhẹ.

“...” Điền lão mấp máy môi, cuối cùng một chữ cũng trả lời không nổi.

Thương Tuyệt Lệ xoay mặt lại nhìn tân nương tử, vô thức giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn: “Cô nương, người không cần sợ, ta sẽ mang cô nương đi gặp Vương, Vương sẽ làm chủ cho người . ”

“... Cảm ơn người, ta...” Tân nương tử cắn cắn môi, cụp mắt xuống, che dấu ánh nhìn hoảng hốt, im lặng hồi lâu, ánh mắt dần trở nên bình tĩnh, không lên tiếng nói gì nữa .

Cứ như vậy, Thương Tuyệt Lệ trước mặt đám gia nhân rầm rộ của Điền gia, hấn quang minh chính đại đem tân nương tử mang đi .

Chờ sau khi Thương Tuyệt Lệ rời đi, Điền lão phải được hạ nhân đỡ đưa trở về .

Nhìn theo hướng Thương Tuyệt Lệ và tân nương tử vừa rời đi Điền lão giật giật khóe miệng, trên mặt những nếp nhăn chảy xệ của hắn cũng giật theo, trên trán, nếp nhăn càng hằn sâu hơn bao giờ hết ...

Những nếp nhăn trên mặt chảy xệ xuống cũng vì thế mà giật giật theo, một nỗi lo lắng thật sâu hãm tại trên mặt, ánh mắt tái nhợt.

Điền gia... Sắp xong rồi...

Dọc theo đường đi nghiêng nghiêng ngã ngã thất thủ đi về, Điền lão gia rút cục tâm thần hoảng hốt. Về đến nhà, vợ và con gái lập tức ra nghinh đón .

“Cha, thế nào, có... tìm được tân nương của ca ca con hay không, chúng ta nhất định phải đem cái ả tiện nhân đó chôn cùng ca ca !” Điền Quyên Quyên bước đến đầu tiên, ánh mắt quét vào trong đám người lục soát, cũng không thấy có bóng dáng của tân nương tử .

Điền lão thần trí chậm rãi trở về, hần hển hển vung tay lên tát nữ nhi hần một cái : “Ba.”

Âm thanh vang dội vang lên, làm những người khác đều giật mình yên lặng. Điền Quyên Quyên trợn to ánh mắt, tay ôm lấy mặt bị đánh đến sưng lên, ánh mắt ủy khuất rưng rưng: “Cha, người tại sao đánh nữ nhi?”

“Lão gia, người làm sao có thể vô cớ đánh nữ nhi của ta, chúng ta bây giờ chỉ còn lại một mình nó a, ô ô ô... Lòng dạ nào ...” Điền phu nhân ôm lấy nữ nhi, lại lần nữa bị ai kêu khóc, oán trách .

Điền lão ánh mắt cũng dần dần đỏ lên, nóng nảy tức giận giận chân: “Điền gia chúng ta sắp xong đời rồi. Các người có biết Đại nhi là do ai giết hay không! Không phải là cái tân nương tử mà chúng ta mua về kia... là ... là Vương giết chết hần. Vương... Là Vương của Xích Diễm Quốc chúng ta có quyền lực lớn nhất nắm giữ sinh sát trong tay a. Toàn gia chúng ta lần này thật sự xong rồi.”

“Lão gia, ngài đang nói cái gì? Vương... Giết con của chúng ta? Đây... Không có khả năng, không có khả năng, làm sao có thể như thế được ...” Điền mẫu hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh, ánh mắt thất thần, sắc mặt tái nhợt, môi mấp máy thì thào.

“Cha...” Điền Quyên Quyên cũng cảm thấy không thể nào tin được .

“Không cần kêu ta, tất cả là do người thành sự không được nhưng bại sự thì có thừa, ta đã để cho người có cơ hội thật tốt hầu hạ Vương, cầu được thân cận người, người trước không học cách lấy lòng một chút vị Tô công tử Vương mang đến, để có thể được lòng người bên cạnh Vương, còn cố ý bắt hần ly khai, người có biết hay không ... Hần là Vương Hậu nữ cải nam trang, lại có biết hay không người để tỷ nữ đưa y dẫn tới Thiên viện chỗ ca ca người ở, mới gây thành tất cả hậu quả ngày hôm nay, ca ca người... Thiếu chút nữa liền xâm phạm Vương Hậu! Có thể được chết toàn thân là Vương đã cực đại nhân từ rồi ...”

“Tô công tử hần là...” Điền Quyên Quyên khi nghe đến chuyện này cũng sợ ngây người.

Điền mẫu cuống lên hỏi : “Lão gia, chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ? Vương có thể đem cả nhà chúng ta ra chém đầu không, lão gia ?”

“...” Điền lão lông mày nhíu chặt, tâm tư bồn loạn, vẫy vẫy tay ra hiệu đi vào bên trong, những người khác hốt hoảng lục tục nối gót theo sau .

Tại khu nhà hoa viên ở vùng ngoại ô, bông tuyết rơi dày đặc, trắng xóa gốc tùng,

Bên trong gian phòng yên tĩnh, trưởng mạn ngẫu nhiên rung động vài cái, lại trở nên yên tĩnh, ẩm hương từ trong bếp lò tràn ra mùi hương ngào ngạt say đắm lòng người, khiến tiểu người đang ngủ say trên càn thêm an tĩnh tinh thần mà ngủ.

Mí mắt của Bối Bối có chút động đậy, trong giấc mộng theo bản năng đưa tay đi lục lọi bên cạnh, nhưng sao sờ mãi vẫn không thấy hơi ấm quen thuộc, nàng bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc .

“Cô Ngự Hàn ...” Nàng bối rối hô lên, do ngủ quá lâu, thanh âm có điểm mất tiếng.

An tĩnh trong nháy mắt, trưởng rèm bên giường rất nhanh bị xốc lên, khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn hiện ra trước mặt nàng .

“Tiểu Bối Bối, người đã tỉnh.” Hần cười thật ôn nhu, trấn an sự bối rối của nàng.

Trùng mắt nhìn, Bối Bối trong hốc mắt bắt đầu đỏ lên, nàng lần đầu tiên không hề lưu luyến chặn ẩm ngồi bật dậy, nhào vào trong ngực của hần, gắt gao ôm chặt không buông.

“Cô Ngự Hàn, ta... ta...” Nàng không biết bản thân đang muốn những gì, chỉ nghĩ nên ôm hần thật chặt, chỉ có ôm hần, nàng mới không còn cảm thấy sợ hãi.

Cô Ngự Hàn đưa những ngón tay trắng muốt để ở đôi môi cánh hoa của nàng không cho nàng nói chuyện: “Suyt ... Cái gì cũng không cần nói, cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ cần cảm giác có ta ở bên cạnh người là được rồi, ngoan !”

Ánh mắt hần, không có nụ cười tà khí, không có ánh mắt trêu chọc, không tinh nghịch hấp dẫn trêu người, chỉ có...vô tận ôn nhu, khiến nàng dường như chìm đắm vào trong đôi mắt màu hổ phách lung linh, không thể tự thoát ra được.

“Ừ.” Hồi lâu, nàng rốt cục giống như bị thôi miên, nhẹ nàng đáp lại .

“Ng ngoan bảo bối.” Cô Ngự Hàn nhẹ hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, thật ôn nhu, dịu dàng như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, nổi lên vô hạn nhu tình.

Đưa tay, nhẹ nhàng vuốt nhẹ những sợi tóc đang phủ lên má nàng, vuốt thật nhẹ, thật nhẹ nhàng, xúc cảm thoải mái làm cho nhịp tim đập của nàng dần dần trở nên bình ổn, nàng giống như một chú mèo ngoan nằm trong lòng hần, mặc hần vuốt ve khuôn mặt, tham luyến mùi vị ấm áp trên người hần.

Bị hơi thở ấm áp của hần bao lấy, trong trí nhớ cái tên hoa lục đại xà lạnh như băng kia tựa hồ nhạt dần trong đầu nàng...

Nhớ ra cái con xà kia, nàng cũng nhận không được lại thoáng run rẩy, nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhược dừng ở trên mặt hần: “Cô Ngự Hàn, ta... có một con rắn... Hần, ta giết hần?”

Khi đó, nàng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là giết cái con xà ác tâm kia, nàng thật sự có năng lực giết chết một con đại xà sao?

Trong lúc mơ hồ, nàng tựa hồ nhớ kỹ ngực bản thân rất nóng, tựa hồ có một cỗ khí đang ở đó lưu chuyển quay cuồng, sau đó... Đại xà kia đã bị nàng đáng văng ra ngoài ?

Trong lúc nàng đang khổ sở suy nghĩ, thì một bàn tay ấm áp, xoa xoa khắp mặt nàng, ôn nhu : “Tiểu Bối Bối, không cần nghĩ đến việc đó nữa ...”

“Chính là ta đã giết người.” Bối Bối cắn môi, ánh mắt khổ sở nhìn hần.

Nàng thật tình không muốn, từ nhỏ đến giờ, nàng mới lần đầu tiên có cảm giác muốn giết một người đến vậy, mà nàng, cũng đã thật sự giết, mặc dù nàng vẫn không rõ là giết như thế nào, nhưng nàng xác định người kia là do nàng giết chết.

Cô Ngự Hàn lại đưa ngón tay để ở môi của nàng: “Hư ... Không có việc gì, hần đáng chết, người là vì dân trừ hại, tên bại hoại như thế còn sống trên thế gian này ngày nào sẽ gây họa cho các cô nương khác ngày đó, cho nên, người là thay trời hành đạo.”

Tiếng nói ôn nhu của hần đầy vẻ từ tính mê hoặc, trấn an tâm tình của nàng.

Sau này hần không bao giờ ... làm những chuyện đàn bà như thế nữa!

Ngơ ngẩn nhìn bàn tay mình, nàng từ từ nắm chặt thành quyền, đúng vậy, nàng đã giết tên điên kia, tuy trong lòng cảm giác thật khó chịu, nhưng là, trong lòng nàng tuyệt đối không hối hận, nàng hận cái tên điên kia ở trên người nàng sở loạn, thật hận!

Sờ loạn...

Nàng cuống quýt kéo vạt áo ra, nhìn vào bên trong da thịt của nàng, tìm kiếm những dấu vết làm nàng cực hận kia.

Không có... Không có...

Hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, nàng không phát hiện cử động của mình đang hào phóng cỡ nào, y phục của nàng bị nàng kéo ra, hai quả đào trắng tròn bên trong như ẩn như hiện, y phục đã lệch qua đến tận vai, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Tiểu Bối Bối, người là đang câu dẫn ta sao?” Tiếng nói trêu chọc đầy mỉa mai hoặc vang lên bên tai nàng .

Nàng ngẩn ra, đột nhiên hoàn hồn, kinh hô một tiếng cầm quần áo kéo nhanh, có chút xấu hổ trốn mắt nhìn vào tên nam nhân lại trở nên du côn, du côn tuấn nam: “Cô Ngự Hàn, ai thêm câu dẫn người, ta chỉ là à ... Đang nhìn...”

Vừa nói vừa nói, nàng lại cắn môi cánh hoa, không thể nói thêm gì nữa, nàng cũng không muốn nhắc đến cái đoạn kí ức ác tâm đó.

“Đang nhìn cặp đôi mỹ lệ của người có bị ta làm cho lớn lên hay không? A... Ta đây có thể rất khẳng định nói cho người biết, so với lần đầu tiên của người, hiện tại nó đã lớn hơn nhiều, thật vừa vặn trong lòng bàn tay ta.” Ánh mắt mê muội của Cô Ngự Hàn bắt đầu nheo lại, động tác rất nhanh đem hai tay đang nắm vạt áo của nàng mở ra, đồng thời kéo 2 tay nàng bắt chéo ra phía sau lưng nàng, một tay đồng thời đặt lên cặp đôi trắng rất tròn của nàng, mắt đầy tình dục bóp nhẹ mấy cái.

“Ách...” Bối Bối thiếu chút nữa nín thở ngẩn lên.

Mặt nàng phút chốc trở nên đỏ ửng.

Tay nàng ở sau lưng giãy dụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của hắn, động tác và ánh mắt đầy vẻ tà khí của hắn làm nàng muốn phun hỏa: “Cô Ngự Hàn, người... Người cái... tên háo sắc đáng chết này, nhanh... Mau buông, a, người còn bóp...”

Cô Ngự Hàn cười đến liệt miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh, nháy mắt mấy cái với nàng, vừa hôn gió vừa dùng mũi nhăn khiêu khích nàng, cố ý càng lúc càng thêm hạ thấp thân người đè xuống, khiến lưng nàng càng lúc càng áp sát xuống giường, sau đó, nụ hôn cực nóng rơi vào xương quai xanh của nàng, dần dần đi xuống...

“Uy uy uy, Cô Ngự Hàn! Người cái ... cái tên ... cái tên chẳng xà động dục này... a, không được thoát quần áo của ta, Cô Ngự Hàn...” Bối Bối vừa xấu hổ, thân thể cực lực giãy dụa không những tránh không thoát, lại càng như tiếp sức cho đôi môi hắn trượt xuống sâu hơn, vì môi hắn một mực dính sát vào da thịt của nàng .

Cảm giác được đôi môi ấm nóng của hắn đang hôn trước ngực, Bối Bối – mặt càng thêm đỏ bừng, đến mức khiến cho cả vùng cổ cũng nhiễm đỏ ửng.

Trời ạ, cái tên nam nhân động dục này!

Hô hấp của nàng trở nên dồn dập, ngực phập phồng càng lúc càng nhanh, làm hắn nhẹ nhàng bật cười, giọng nói của hắn vang lên từ giữa cặp tuyết lê của nàng, giọng nói đầy mê muội: “Tiểu Bối Bối, người có biết hay không da thịt của người hiện tại rất đẹp rất mê hoặc, đỏ tươi ướt át giống như quả đào, làm cho người ta nhịn không được muốn cắn một cái.”

Hắn quả thật là cắn, nhưng lại cắn thật nhẹ nhàng!

“Cô Ngự Hàn, ân ... Đừng, đừng như vậy, để ta ngồi dậy, ân ... Cô Ngự Hàn...” Bối Bối tức chết bản thân, dĩ nhiên phát ra cái loại âm thanh này, muốn khóc thét lên, hảo xấu hổ a.

“ Nhất định không cho người ngồi dậy, ta cảm thấy tư thế như thế này mới tốt, ngoan, để ta thỏa mãn một chút a.” Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng trả lời cho có lệ, tiếp tục tại trên da thịt trắng nõn của nàng để lại những dấu vết của hắn.

.....

Trong lúc Bối Bối mềm yếu vô lực, chỉ có thể tùy ý cho hắn muốn làm gì thì làm, hắn buông tay nàng ra, đồng thời đem nàng ôm chặt trong lòng, cười khe khẽ bên tai nàng khi thấy ánh mắt nàng trở nên mê ly vô lực, đưa lưỡi khẽ liếm lên đôi môi phần hồng của nàng .

“Tiểu Bối Bối, nhìn vẻ mặt người hình như vẫn còn chưa thỏa mãn vừa ý phải không?” Hắn đưa tay cọ cọ khắp mặt nàng, tà khí cười khẽ.

“A...” Bối Bối đột nhiên tỉnh thần, đưa tay đẩy hắn ra, thẳng người ngồi dậy, lại đột nhiên cảm giác ánh mắt của hắn rất nóng bỏng nhìn chăm chăm vào hõm cổ của nàng, nàng theo ánh mắt của hắn cúi đầu nhìn xuống.

“A...” Nàng – mắt hạnh thiếu chút nữa đã rớt ra ngoài, những chỗ có thể đưa mắt nhìn thấy, đều loang lổ những dấu hôn của hấn, trải rộng khắp vùng da thịt nơi hõm cổ của nàng.

Bối Bối bắt tri bắt giác vội vàng kéo hảo y phục, tức giận địa trừng hướng hấn: “Cô Ngự Hàn, người... Người cái tên sắc xà động dục này!”

“Tiểu Bối Bối, người làm sao có thể nói ta như vậy a, người ta thật sự rất đáng thương nha, nhân gia chỉ là đối với người kìm lòng không được, người như thế nào có thể dùng từ bất hảo – nghe như vậy để hình dung nhân gia a.” Cô Ngự Hàn kéo áo ngủ bằng gấm lên che mặt, lên án nàng vô tình.

Thấy hấn đột nhiên từ tà ác lại biến thành bộ dáng của một tiểu tức phụ, Bối Bối đôi mắt thoáng chốc đại ra.

Ách! Cái tên nam nhân này có thể ... hay không... đừng có thay đổi sắc mặt liên tục nhanh như chớp như vậy giùm nàng được không, đến cái từ “Nhân gia” kinh khủng như vậy cũng dùng tới.

“Người thật vô tình.” Cô Ngự Hàn đưa mắt liếc nàng, môi mím lại đầy oán trách, sau đó lại giả vờ thương tâm dùng góc chăn lau lau khóe mắt .

Bối Bối nhin không được khóe miệng co quắp thoáng cái, miệng hết mở lại đóng, rốt cục nhin không được bật cười: “Cô Ngự Hàn, người diễn tốt thật, rất ra dáng một cô con dâu nhỏ ủy khuất nga, ha ha a...”

Nói xong lời cuối cùng, nàng nhin không được cười đến run rẩy .

“Người còn cười nhân gia, ô... Nhân gia thật đáng thương, một bầu tình ý cứ như vậy bị người chà đạp, thật không có thiên lý a, tình cảm xuất phát từ nội tâm của ta lại bị đối xử như vậy, ta không muốn sống nữa.” Cô Ngự Hàn ra sức diễn thật “mềm mại”, diễn được càng lúc càng ra sức nhuần nhuyễn

“Ha ha ha...” Bối Bối cũng nhin không được nữa cười đến thoải mái.

“Ha ha ha... Cô Ngự Hàn, nếu như sau này người có bị cướp mất ngôi vua, có thể đổi nghề ca diễn, người rất có thiên phú!” Nàng vừa cười vừa nói.

Cô Ngự Hàn lúc này mới đem áo ngủ bằng gấm hạ xuống không còn che giấu ánh mắt nữa, truyền đến nàng một cái mị nhãn: “Ta cảm giác được bản thân cũng có chút tài năng thiên phú, nếu như Bối Bối cưng không cảm thấy ta đi ra ngoài diễn sẽ dọa người, ta sẽ đi diễn kiếm tiền nuôi Bảo Bối cưng của ta vui vẻ.”

“Phốc... Ha ha ha... Cô Ngự Hàn, người muốn hại ta thổ huyết sao? Ha ha ha... Bái phục, người như vậy thật sự... Nghiêng nước nghiêng thành a...” Bối Bối nhin không nổi ôm bụng cười lớn, tay chống vào đầu gối mới vững được

Hấn vốn là có khuôn mặt mỹ lệ một bộ hồ ly tinh, bây giờ còn giả vờ nhăn nhó uhm... , mỗi động tác đầy lực hấp dẫn, dụ dỗ, đúng là mỹ nam họa thủy.

Nhìn nàng cười đến cười toe toét, trong ánh mắt Cô Ngự Hàn tràn đầy vui vẻ, thỏa mãn kèm theo một tia an ủi, nàng rốt cục đã cười, không còn canh cánh trong lòng sự kiện kinh hoàng kia, cũng không phí công hấn cực khổ diễn cho nàng xem.

Hấn nhìn một chút chiếc áo ngủ bằng gấm vừa dùng để che nửa khuôn mặt của bản thân, hai tay buông lỏng, chiếc áo lập tức rơi xuống, sau đó hấn rất ghét bỏ nhíu nhíu mày, sách, thật sự là quá đàn bà!

Bả vai thoáng run run, hấn âm thầm đối với chính mình ác tâm lắm lắm, đàn bà! Sau này cũng tránh làm những chuyện tổn hại hình tượng như thế.

165. Q.2 - Chương 166: Cổ Nhân

Thương Tuyệt Lệ trở lại khu vườn riêng ở ngoại ô, để vị tân nương tử ngồi chờ ngoài đại sảnh.

“Cô nương, bây giờ ta vào trong bẩm báo với Vương chuyện của cô nương, cô cứ yên tâm ngồi đây chờ một lát.

“Ừ.” Tân nương tử trông có vẻ lo lắng đứng ngồi không yên, nhưng cũng mềm mại nhẹ gật đầu.

Thương Tuyết Lệ gọi một tỳ nữ dâng trà cho vị tân nương tử mới yên tâm đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của Thương Tuyết Lệ, tân nương tử se se vạt áo màu đỏ thẫm, nhẹ cắn đôi môi mềm, đôi mắt đẹp thoáng ánh lên tia bất an.

.....

Rất nhanh bước đến trước cửa phòng của Cô Ngự Hàn, Thương Tuyết Lệ nghe được bên trong truyền đến âm thanh vui cười, là tiếng của Bối Bối tiểu thư, Thương Tuyết Lệ cảm thấy nhẹ lòng, hẩn âm thầm thở dài một hơi.

Bối Bối tiểu thư cần phải thoát khỏi kí ức đáng sợ kia.

Hẩn thật sâu hít một hơi, nhắc tay gõ cửa: “Khấu khấu khấu... Khấu khấu khấu...”

Bên trong, Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối ngừng vui đùa ẩm ỉ, đôi môi đang ở trên người nàng trêu chọc ngừng lại, bàn tay đang để ở nách ra sức cù nàng cũng hạ xuống dừng lại.

“Uy, còn không đi mở cửa.” Bối Bối đẩy nam nhân trên người ra, khóe mắt cười đến rơi lệ.

Cô Ngự Hàn nhún nhún vai, tà tà cười một tiếng sau đó mạnh mẽ hôn lên môi của nàng thật sâu, hồi lâu mới chịu buông nàng ra.

Bối Bối thở hồng hộc lại tiếp tục đẩy hẩn: “Nhanh đi mở cửa.”

“Chiều nay chúng ta tiếp tục chơi.” Hẩn ở bên tai nàng thổi khí, sau đó mới không tình nguyện đưa tay sửa sang quần áo đang xộc xệch, thuận tiện xoay qua giúp cho nàng chỉnh trang lại.

Bối Bối thúc giục hẩn: “Nhanh đi nhanh đi.”

Thấy hẩn rốt cục đi tới mở cửa, nàng vỗ vỗ lên mặt mình, cố gắng làm cho hơi nóng trên mặt tan đi, sau đó bước theo Cô Ngự Hàn.

Cửa vừa mở ra, đã thấy Thương Tuyết Lệ cúi đầu đứng ở ngoài cửa.

“Tuyết Lệ, thế nào? Tra được rồi sao?” Cô Ngự Hàn tiếng nói đã lại khôi phục vẻ nghiêm túc.

“Vương, đã tra được rồi, thuộc hạ mang về đây một người, thuộc hạ tin tưởng người kia sẽ cho Vương biết mọi chuyện một cách tỉ mỉ hơn.” Thương Tuyết Lệ cung kính đáp.

Bối Bối lúc này cũng đi tới, nàng kéo kéo ống tay áo của Cô Ngự Hàn, ngẩng đầu nhìn hẩn: “Cô Ngự Hàn, các người đang nói về chuyện gì?”

“Chuyện Điền gia.” Cô Ngự Hàn cũng không giấu giếm nàng, chỉ là đưa tay kéo nàng ôm sát vào người, thân thể kề sát, để nàng tuyệt đối dựa vào hẩn.

Dựa vào hẩn, Bối Bối cảm giác được chuyện xảy ra tại Điền gia đã không còn khiến nàng cảm thấy hoảng loạn nữa, nàng cúi đầu lên tiếng: “Ừ.”

Cô Ngự Hàn nắm thật chặt tay nàng, sau đó mới chuyển hướng sang Thương Tuyết Lệ nghi hoặc hỏi: “Tuyết lệ, người có nói đã mang về một người, là ai?”

“Là tân nương tử của Điền gia.”

Bối Bối lập tức hốt hoảng lên tiếng: “Thương Tuyết Lệ, người đi cướp cô dâu?”

“...” Thương Tuyết Lệ lông mày giật giật, cầm khẩu.

“A... Chúng ta đi ra ngoài xem mặt vị tân nương tử kia, rồi tiếp tục nói.” Cô Ngự Hàn ôm Bối Bối bước ra ngoài.

.....

Khi bọn vừa mới đi đến trước cửa phòng, thanh âm của Bối Bối truyền vọng vào trong phòng trước tiên.

“Thương Tuyệt Lệ, người cứ nói thử đi, có phải là người thích con dâu của Điền Gia cho nên ra tay cướp về, nếu không làm sao người tra án đến mức đem luôn con dâu của người ta trở về đây, ta muốn biết lý do, lý do...” Thanh âm Bối Bối vọng về hăng hái bưng bưng, nhưng không có ai đáp lại nàng.

Rất nhanh, ba người bọn đã đi vào cửa, bên trong tân nương tử đồng thời đứng lên, ngoái đầu nhìn lại...

Bối Bối cùng tân nương tử đồng thời ngậy người, nhìn chăm chăm vào đối phương.

Cô Ngự Hàn nhảy cảm lập tức phát hiện có điểm không đúng, hần liếc mắt sang tân nương sau đó lại quay sang nhìn Bối Bối, hần lúi kéo nàng đang thất thần vào sát mình, kề bên tai nàng nhẹ giọng hỏi : “Tiểu Bối Bối, người làm sao vậy?”

Ai ngờ, Bối Bối không chú ý đến hần, chỉ là nhìn chăm chăm vào tân nương tử, hồi lâu, nàng đột nhiên hất tay Cô Ngự Hàn ra, vọt đến trước mặt tân nương tử, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, sau đó ngữ điệu trào dâng: “Khả Y? Người là Hà Khả Y, thật sự là Khả Y sao?”

“Người là... Bối Bối?” Tân nương tử cũng rất kinh ngạc, thanh âm mặc dù thoáng có chút kích động, nhưng cũng thật ôn nhu mềm nhẹ run run.

“Đúng, ta chính là Bối Bối – Tô Bối Bối!” Bối Bối nhìn tân nương tử gật đầu khẳng định, ánh mắt rất là kích động, tha hương gặp bạn cố tri a! Nhưng lại còn là ân nhân của nàng ! Nếu không có Khả Y, nàng đã sớm chết đói chết rét rồi !

“Người thật là Bối Bối, ta... Ta là Khả Y.” Tân nương tử trong hốc mắt đỏ lên, lấp lánh nước, không nghĩ sẽ còn có thể gặp lại lần nữa cô bé khả ái dễ thương, nàng cho là bản thân khi còn sống cứ như vậy chìm trong tha hương.

Đúng rồi, nhất định là thanh âm này, thanh thúy nhu hòa, nghe tới cảm thấy thoải mái cực kỳ!

Bối Bối tự gật đầu với chính mình, sau đó thỉnh thoảng lại chú ý tới bộ lễ phục đỏ thắm trên người Khả Y: “Khả Y, người chắc chắn sẽ không phải là... con dâu của Điền gia đấy chứ?”

Khả Y ngây ngốc, mắt đầy ngấn lệ, cúi xuống: “Ta... Phải”

“A? Người tại sao lại gả vào Điền gia, vậy còn Thượng Vinh biểu ca của người đâu ?” Bối Bối theo bản năng liền thốt ra.

Hốc mắt Khả Y đột nhiên đỏ lên, nước mắt bắt đầu tràn mi, nàng u oán cười một tiếng, cười đến thê lương, phảng phất như không có hồn: “Biểu ca... Đã đem ta bán cho Điền gia làm con dâu.”

Nàng cười, nụ cười tràn ngập vẻ tang thương, hoang vu, bao nhiêu vẻ u sầu, bao nhiêu khổ sắp, bao nhiêu thê lương đều toát ra từ nụ cười ấy.

Cười một tiếng, như khuynh thành thoát tục, sắc đẹp tuyệt luân.

Nhìn nụ cười của nàng, Bối Bối cảm thấy sống mũi cay cay, cơn tức đồng thời trôi dạt : “Cái tên Thượng Vinh chết tiệt kia, ta cũng biết tên hần vốn là cái thứ đồ ái mộ vinh hoa phú quý mà, hần thế nhưng còn dám đem người bán đi, hần dựa vào cái gì!”

Khả Y lắc đầu, nước mắt cứ như vậy lăn xuống má, nàng vội vàng lau đi, giả vờ ra vẻ kiên cường: “Ta trốn theo biểu ca thành thân, ta đã là người của hần, hần muốn đem ta bán đi, ta có thể làm gì được.”

“Coi như thành thân thì đã sao, người là người, hần là hần, người là một cá thể độc lập, hần thế nào không có tư cách bán người đi!” Bối Bối tức giận đến muốn thổ huyết, cổ nhân nhất định như vậy, cho là nữ nhân một khi gả cho người liền nhất định phụ thuộc hoàn toàn vào nam nhân, thật tức chết mà !

“...” Khả Y chỉ là nhìn chăm chăm Bối Bối, không biết nên trả lời như thế nào.

Bên kia, Cô Ngự Hàn lúc nghe Bối Bối gọi tên tân nương tử, chỉ là nhú mày, sau đó ngồi vào một bên, nhàn nhã thông dong pha trà uống.

Trái ngược, ánh mắt Thương Tuyệt Lệ một mực dừng lại trên người các nàng, tự lúc biết sự tao ngộ của tân nương tử và Bối Bối tiểu thư, hắn chỉ nhủu mày một cái, sau đó không lên tiếng đứng ở bên cạnh Cô Ngự Hàn.

Ôn chuyện, Cô Ngự Hàn chậm rãi uống xong một chén trà, sau đó đặt chén trà xuống, miễn cưỡng nhìn về mặt Tiểu Bối Bối khả ái đầy kích động: “Tiểu Bối Bối, ngươi cũng nên ôn chuyện xong rồi chứ?”

166. Q.3 - Chương 167: Cuồng Phóng

Bối Bối không quay đầu lại, chỉ là đưa tay ra sau lưng phát phát tay giống như đuổi con ruồi quấy nhiễu: “Đừng ồn, đừng ồn, ta và Khả Y vẫn còn chưa nói xong đâu.”

“Vậy ngươi còn muốn nói đến bao lâu?” Cô Ngự Hàn tuyệt không để ý đến phản ứng vừa rồi của nàng, chỉ là thông thả hỏi, gương mặt tuấn mỹ tươi cười chăm chú nhìn khuôn mặt đang kích động vì tức giận của nàng, trông bộ dáng của nàng so với Hà Khả Y còn muốn phần nộ gấp mấy lần, thật không hổ là tiểu bảo bối của hắn, rất thẳng thắn cương trực a...

Bối Bối lại phát phát tay ra phía sau tùy ý buông một câu: “Còn muốn nói một lát nữa, đừng làm ồn.”

Ngay sau đó, nàng lại tiếp tục thay Khả Y tức giận bất bình: “Khả Y, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ vì ngươi lấy lại công đạo, a, không phải, là ta nhất định sẽ làm cho người ta thể ngươi lấy lại công đạo!”

Lúc này, nếu không dùng Cô Ngự Hàn thì đợi đến lúc nào, hắn là một đại, đại nhân vật kia mà nếu đem so sánh với nàng cái nhân vật nhỏ nhỏ như thế này thì uy phong hơn nhiều, nàng cũng không cần ra tiền tuyển đấu tranh anh dũng, ha hã...

Khả Y nhút nhát len lén liếc nhìn Cô Ngự Hàn, đáy mắt có giạt mình, Xích Diễm Vương dĩ nhiên lại là nam tử tuấn mỹ tuổi trẻ như thế.

Rất nhanh dời đi tầm mắt, nàng có điểm lo lắng kéo kéo tay áo của Bối Bối giọng nói rất nhỏ rất nhỏ, nhắc nhở: “Bối Bối, đối với Vương không nên nói như vậy.”

Vừa nói, nàng cúi đầu càng thấp, chân thành đi lên phía trước vài bước: “Dân nữ Hà Khả Y khấu kiến Vương.”

Cô Ngự Hàn lúc này mới đem tầm mắt từ trên người Bối Bối thu hồi lại, còn chưa kịp nói chuyện, Bối Bối liền xông lên, bước lên trước che ở trước mặt của Khả Y, đôi mắt tròn to nhìn thẳng vào Cô Ngự Hàn.

“Uy, ta chẳng phải đã nói qua với ngươi sao, ngươi không thể tái truy cứu cái sự kiện Khả Y thật lâu, thật lâu trước kia không tiến cung, là nam nhân thì không được lôi chuyện cũ ra nói, nếu không ta không để yên cho ngươi.”

Cô Ngự Hàn sảo sảo đem thân dán sát vào nàng, đôi diện cùng đôi mắt long lanh nước của nàng, đuôi lông mày nhướng lên trên cợt không nghiêm túc, con mắt đen thâm thúy lưu chuyển mập mờ đầy ám muội, nhỏ giọng : “Tiểu Bối Bối, ngươi hiện tại đang hoài nghi tính cách của ta sao? Ta nghĩ ngươi phải là người rõ ràng nhất mới đúng chứ.”

Trận trận nhiệt khí hùng hồn thoát cái biến mất, Bối Bối bị ánh mắt của hắn làm cả người run lên, khuôn mặt lập tức ửng hồng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi trợn trừng mắt nhìn hắn.

Cái tên nam nhân này... Không, là cái tên sắc xà này!

Khả Y và Thương Tuyệt Lệ đều có mặt ở đây, hắn dĩ nhiên cứ quang minh chánh đại đối với nàng thân mật như vậy, cấp khối đậu hủ cho nàng, nàng muốn đâm chết hắn cho rồi, miễn đi theo hắn mất mặt xấu hổ.

“Tiểu Bối Bối, ngươi... Ngô...” Cô Ngự Hàn còn muốn tiếp tục phóng túng nói, đã bị Bối Bối dùng tay bịt lại.

Bối Bối tức giận trừng ánh mắt thẳng vào hắn : “Cô Ngự Hàn, người nói nữa... Nói nữa ta liền độc chết người!”

Kỳ thật, chỉ có Bối Bối mới có thể nghe Cô Ngự Hàn nói mà thôi, bởi vì quá mức xấu hổ, nàng không có lưu ý lời của hắn kỳ thật chỉ là rì tai, chỉ có một mình nàng nghe được.

Bất quá, hắn hẳn là sẽ không nhắc nhở nàng, a... bị bàn tay nhỏ bé trắng muốt của nàng che miệng, hẳn cũng không khó chịu chút nào, còn có thể ngửi được mùi hương trên làn da của nàng.

Hắn âm thầm liếm liếm lòng bàn tay của nàng, con người đen nhấp nháy.

Xúc cảm thấp nóng làm Bối Bối tim đập thiếu chút nữa chậm nửa nhịp, nàng giãy dụa, nhưng lại không muốn buông tay ra, chỉ sợ hắn lại lần nữa buông ra những lời lẽ kinh người, rồi lại làm cho hắn không ngừng sổ sàng, nàng buồn bực chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi.

Thương Tuyệt Lệ nhẹ nhàng khụ một tiếng: “Bối Bối tiểu thư, người che miệng Vương như vậy, khụ... Đối với chuyện truy cứu hay không truy cứu Bối Bối tiểu thư vừa hỏi lúc trước, Vương sẽ không trả lời được a.”

Quét mắt liếc nhìn Thương Tuyệt Lệ, Bối Bối do dự một lúc, rồi mới không cam lòng buông tay xuống, ánh mắt cũng rất hung hăng bắn về phía Cô Ngự Hàn.

Thức thời một chút, nếu không chiều nay người ngủ sà nhà!

Nhìn thôi cũng đã hiểu ánh mắt của nàng, Cô Ngự Hàn lập tức ngồi nghiêm chỉnh, làm ra vẻ rất nghe lời, con mắt đen nhánh âm thầm liếc về phía nàng cố tình tỏ ra thương cảm ủy khuất.

Thương Tuyệt Lệ và Khả Y hai người có chút không tự nhiên khi nhìn bọn họ giằng co trong lúc đó, không, phải nói là liếc mắt đưa tình.

“Khụ khụ khụ...” Thương Tuyệt Lệ lại lần nữa ho nhẹ nhắc nhở bản thân đang tồn tại.

Bởi vì bị Bối Bối ngăn trở tầm mắt, cho nên Khả Y không rõ lắm trước mắt xảy ra những chuyện gì, nàng nhìn phía Thương Tuyệt Lệ, có chút muốn nói lại thôi.

Cảm giác được ánh mắt nàng đang nhìn, Thương Tuyệt Lệ cúi đầu nhìn nàng, nàng cuống quýt quay mặt đi.

Nhìn Khả Y nhu nhược, yếu ớt, đôi mắt Thương Tuyệt Lệ chớp chớp, có chút không được tự nhiên thu hồi ánh mắt.

Cô Ngự Hàn đưa tay ra, một tay nắm vào vòng eo của Bối Bối, sảo sảo dùng một chút lực đã đem nàng đặt ở trên đùi: “Ngồi xuống trước đã.”

Bối Bối nhất thời sững sờ, theo bản năng nhìn về phía Khả Y, khuôn mặt đỏ lên như thiêu đốt, nàng như là chụp phải củ khoai lang nóng, vội vã hất hai tay của Cô Ngự Hàn đang đặt ở thắt lưng nàng, vội vã đứng lên, đi tới bên cạnh Khả Y.

Khả Y bị những cử chỉ thân mật quá mức trước mắt làm hoảng vía mở to đôi mắt, nàng không lên tiếng, nhưng trên mặt cũng đỏ bừng, Vương thật to gan cuồng phóng.

“Khụ, Cô Ngự Hàn, người còn không hỏi Khả Y bị oan khuất như thế nào!” Bối Bối che giấu gương mặt đỏ hồng của mình, muốn chết, tên nam nhân này tuyệt không biết kiềm chế, quả thật đem những người khác xem như trong suốt.

Nàng dùng ánh mắt uy hiếp nhìn chăm chú Cô Ngự Hàn, khuôn mặt nghiêm lại, môi đỏ mọng nhếch lên.

Cô Ngự Hàn lúc này mới thu liễm một chút, ân, hẳn biết sự nhẫn nại của tiểu Bối Bối của hắn đã đến cực điểm, cho nên, hắn cũng nên biết điều mà thu binh, a...

Khi hắn xoay mặt về hướng Khả Y, lúc này vẻ tà mị không nghiêm túc biến mất, trên mặt lập tức khôi phục chánh sắc, uy nghiêm kinh người, công phu thay đổi sắc mặt có thể nói là đệ nhất.

“Tuyệt Lệ, ban thưởng ghế ngồi.”

“Vâng” Thương Tuyệt Lệ vội đem ghế đi tới bên cạnh Khả Y, ý bảo nàng ngồi xuống.

Bối Bối miệng há tròn lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Thương Tuyệt Lệ, bắt quá ánh mắt thể hiện rất rõ ràng — ta cũng muốn!

Lần này, Thương Tuyệt Lệ không đợi Cô Ngự Hàn hạ lệnh, đã rất tự động đem ghế đến cho Bối Bối.

“Người tên gọi là Hà Khả Y?”

“Đúng vậy.” Khả Y có chút khấn trương nhỏ giọng trả lời, đầu một mực cúi xuống vẫn duy trì tư thế cung kính.

Nghe được câu hỏi của hắn, Bối Bối chỉ là đảo cặp mắt trắng dã, thật sự là nói thừa một đồng!

“Vết roi trên người của ngươi là do Điền gia đánh?” ánh mắt lợi hại của Cô Ngự Hàn quét qua giá y của Khả Y, trên áo hé ra vài vết thương.

Khả Y sưng sốt một chút, không tự giác đưa tay vuốt ve vết rách trên áo, thần sắc có chút cổ quái.

“Này... Không phải bị đánh, là dân nữ lúc trốn bị dây thừng cột trên người lưu lại ” Khả Y ngẩng đầu đáp lời, đôi mắt ánh lên tia mờ mịt.

“Dân nữ bị trói tại trong phòng tân hôn, đột nhiên không biết như thế nào, khí lực bỗng trở nên mạnh mẽ, vì vậy liền tránh thoát.”

Khả Y bổ sung, nàng thật sự không biết bản thân khi đó là làm sao vậy, chỉ là cảm giác được cả người khí huyết mạnh mẽ lưu thông, một cỗ lực lượng mạnh mẽ trong cơ thể nàng trào lên như muốn thoát ra ngoài, vì vậy đã giúp nàng tránh thoát dây thừng.

167. Q.3 - Chương 168: Thấy Chết Mà Không Cứu

Bối Bối đột nhiên đứng lên đi tới bên cạnh Khả Y, cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Khả Y, ngươi không phải là cũng có pháp thuật a?”

“Ta... Không có a.” Khả Y ánh mắt đắm chiêu, hồi lâu mới trả lời.

Nàng đích xác không có pháp thuật cũng không có võ công, chính là... lúc nàng tránh thoát dây thừng, nàng cảm giác bản thân hình như có thể khống chế một ít đồ vật, nàng nhớ kỹ lúc Điền lão dẫn người tới bắt nàng, nàng cuống quýt quơ tay quơ đảo không ít chướng ngại vật lớn, khi đó, nàng rõ ràng cảm giác được trong cơ thể bản thân có một cỗ năng lượng có thể tùy ý di chuyển số đồ vật này .

Chính là, lúc nàng chạy ra khỏi Điền gia sau đó không lâu, năng lượng trong cơ thể nàng đột nhiên liền biến mất.

“Di? Ngươi không có pháp thuật, vậy thì...” Bối Bối nghi hoặc không thôi đưa mắt nhìn Khả Y từ trên xuống dưới, Khả Y nhu nhược như vậy, lại không có pháp lực như thế nào bứt sợi dây?

“Bối Bối, đừng chen vô như thế, hãy để Hà cô nương đem chuyện tình ở Điền gia nói xong trước đã.” Cô Ngự Hàn vung tay lên, hồng quang chợt lóe, Bối Bối đã bị nhẹ nhàng cuốn trở lại vị trí, dùng hồng quang trấn nàng ngồi yên ổn tại ghế .

Nàng giãy dụa thân thể một chút, phát hiện không thể động đậy, nàng tức giận tròn ánh mắt, tên nam nhân này lại dùng định thân pháp với nàng!

Khả Y thấy Bối Bối bị định trụ, nhát gan liếc mắt nhìn Cô Ngự Hàn, không dám lên tiếng.

“Hà cô nương, theo Bồn Vương biết, người báai đường cùng ngươi không phải là tân lang thật sự, chuyện này là thế nào?” Cô Ngự Hàn lại lần nữa đặt câu hỏi.

Nghe đến câu hỏi này, thân thể Khả Y lập tức run lên, đôi mắt yếu ớt của nàng âm thầm đỏ lên, trên đôi môi đỏ mọng như son run rẩy nói : “Trưởng tử của Điền gia kỳ thật là người điên yêu thích nữ sắc, không

có khuê nữ nhà ai dám gả vào, Điền gia vì nổi dõi tông đường, bỏ ra số tiền lớn mua con dâu, mà Điền gia vì mặt mũi, để cháu họ Điền gia đứng ra cưới, như vậy mới có thể che giấu tai mắt người. Lại vừa lúc, Biểu ca của dân nữ do không chịu nổi cảnh đói nghèo túng quẫn của cuộc sống, nên đã đem dân nữ đi bán cho Điền gia.”

Nói xong lời cuối cùng, nàng đau lòng sắc mặt trở nên trắng bệch, cái đầu này, lan đến đầu ngón tay bấm chặt móng tay vào da thịt, chết lặng...

Nàng toàn tâm toàn ý dâng tình cảm chân thành cho biểu ca, nhưng không ngờ hẳn lại là tên nam nhân xem trọng tiền tài vinh hoa phú quý như thế, nàng làm sao chịu đựng nổi.

“Tên Thương Vinh chết tiết kia, tốt nhất sau này đừng bao giờ để ta gặp được hắn, nếu không ta sẽ làm cho hắn... Ngô...” Bối Bối tức giận bất bình hét lớn lên hai câu, miệng liền bị một đạo hồng quang che lại, không thể tái riu ra riu rít chen vào nói, chỉ có thể dùng ánh mắt vô cùng giận dữ của nàng quay sang Cô Ngự Hàn kháng nghị.

“Ân ân ân...” Bối Bối mím miệng ô ngô gọi, khó chịu trơ mắt nhìn Cô Ngự Hàn, hẳn ung dung nhàn nhã đưa mắt liếc nhìn nàng một cái, sau đó tiếp tục đối mặt Khả Y.

“Hà cô nương, đối với cảnh ngộ của người, Bổng Vương cảm giác sâu sắc đồng tình, nhưng mà người phải trở lại Điền gia, bởi vì giấy bán mình người đang nằm trong tay Điền gia, người hiện tại là thuộc về người của Điền gia.” Cô Ngự Hàn đột nhiên trở nên có điểm lãnh đạm, đối với vô số ánh mắt bất mãn của Bối Bối đang bắn về phía hắn, làm như nhìn không thấy.

Bối Bối giận điên lên, Cô Ngự Hàn đang làm cái quỷ gì vậy, rõ ràng Khả Y là người bị hại, lại còn đem nàng trở lại hố lửa đó!

Khả Y nắm thật chặt nắm tay, cắn môi cơ hồ muốn chảy máu, nhưng nàng không lên tiếng, chỉ có thể cúi đầu yên lặng rơi lệ.

Thương Tuyệt Lệ thần sắc thay đổi, ánh mắt giãy giụa đang tại nhìn Khả Y, lại đưa mắt nhìn Cô Ngự Hàn, hẳn đột nhiên quỳ xuống đất: “Vương, van cầu ngài cứu giúp Hà cô nương.”

“Sao? Người cầu ta?” Cô Ngự Hàn nhướng nhướng đôi mày kiếm, ngón tay thon dài để ở giữa mi gian không chút dao động, thần sắc không thể đoán được.

Bối Bối rất muốn vỗ tay khen ngợi nhân tâm anh hùng của Thương Tuyệt Lệ, càng nghĩ càng thêm khinh bỉ cái tên Cô Ngự Hàn vô tâm, tàn nhẫn, thấy chết mà không cứu, nhưng chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt ý nghĩ của bản thân.

“Thương công tử...” Khả Y giống như đường cùng lại không ngờ nhận được sự giúp đỡ này, rất nhanh cũng quỳ xuống, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.

Bên trong phòng, chỉ có Cô Ngự Hàn và Bối Bối vẫn còn ngồi, một người nhàn nhã thản nhiên, làm cho người ta không biết được hiện tại hắn đang nghĩ gì, người còn lại thì trốn tránh ánh mắt cơ hồ muốn rớt ra, làm cho người ta vừa nhìn cũng biết nàng đang tức giận đến muốn bốc khói.

Không gian trở nên yên tĩnh đáng sợ.

“Tuyệt Lệ, người còn vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, người là đang giúp Hà cô nương cầu Bổng Vương?” Cô Ngự Hàn chậm rãi giọng nói mạnh mẽ hỏi lại lần nữa.

Ánh mắt của Vương, cho dù là không ngẩng đầu, Thương Tuyệt Lệ cũng cảm giác da đầu tê dại, nhưng hắn cũng kiên trì cứng rắn trả lời: “Đúng vậy, thuộc hạ thỉnh cầu Vương cứu giúp Hà cô nương, nàng chỉ là một người bị hại vô tội.”

“Từ lúc nào người trở nên nhiệt tâm như vậy?” Cô Ngự Hàn không đáp hỏi ngược lại, con người đen thoảng chút dao động, lóe ra tia sáng tà tà, nhìn thần thái của hắn, hiển nhiên là đối với phản ứng của Tuyệt Lệ cảm thấy vô cùng hứng thú.

Bối Bối trợn mắt nhìn hồi lâu sau, rốt cục phát hiện một ít manh mối, nàng quay tròn chuyển động con mắt, quay sang nhìn Thương Tuyệt Lệ, rồi nhìn lại Khả Y, sau đó thẳng tắp nhìn Cô Ngự Hàn, thấy trong

mắt hần lóe lên ánh nhìn quen thuộc, nàng đột nhiên cảm thấy đã hiểu cái gì.

Lấy tính tình của Thương Tuyệt Lệ – Mộc đầu mà nói, hình như rất ít chú ý đến những người không liên quan đến hần, chẳng lẽ tên đầu gối này đã bắt đầu thông suốt?

A... Hảo chơi ...

“Vương, thuộc hạ thỉnh cầu...” Thương Tuyệt Lệ không để ý tới những chuyện khác, chỉ có thể tiếp tục chấp nhất cúi đầu tiếp tục thỉnh cầu hần, cũng không nhượng Cô Ngự Hàn nói sang chuyện khác.

“Nếu như ngươi có thể lấy được bán mình khế của Hà cô nương trở về đây, ta mới có thể giúp ngươi giải quyết chuyện này, dù sao đây cũng là quy định luật lệ của quốc gia, nếu không có khế ước bán mình, Bối Vương cũng không có thể làm gì giúp cô ta được.” Cô Ngự Hàn khoát khoát tay, làm ra vẻ bất đắc dĩ.

“Thuộc hạ nhất định sẽ đem giấy bán mình của Hà cô nương cầm về đây, chỉ là trong khoảng thời gian này... Vương có thể ... tạm thời cho Hà cô nương ở lại đây hay không, nếu như Hà cô nương trở về Điền gia, người của Điền gia nhất định sẽ đem nàng chôn cùng tên bại hoại kia.”

Thương Tuyệt Lệ mắt nhìn thẳng Cô Ngự Hàn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu.

“Tiểu Bối Bối, ngươi có muốn lưu Hà cô nương lại đây không?” Cô Ngự Hàn không đáp, đột nhiên chuyển hướng sang Bối Bối, cười híp mắt hỏi ý kiến của nàng.

“Ngô ngô ngô...” Bối Bối muốn nói một vạn lần chữ muốn, nhưng là chỉ có thể ứ ớ phát ra một âm như thế.

“A, ta đã quên, tiểu Bối Bối, thật xin lỗi a, định trụ ngươi lâu như vậy, ngươi nhất định rất khó chịu a.” Cô Ngự Hàn bước chân đi tới bên người nàng, tay nâng nhẹ cằm nàng, đồng thời cũng giúp nàng giải khai định thân chú, giả vờ làm ra vẻ xin lỗi hai tay xoa bóp bả vai của nàng.

“Ngô ngô ngô...” Bối Bối giả vờ tránh thoát hai tay của hần, tức giận chỉ chỉ vào miệng mình, ánh mắt sắp phun phát hỏa.

Cái tên nam nhân này nhất định là cố ý! Pháp lực giải một nửa lưu một nửa!

168. Q.3 - Chương 169: Cáo Mượn Oai Hùm

Cái tên nam nhân này nhất định là cố ý!

Cô Ngự Hàn lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ vội vàng rút lại pháp lực thi triển trên miệng của nàng, sau đó ánh mắt vô tội nhìn nàng.

Rốt cục có thể nói rồi! Nàng đưa tay túm chặt lấy cổ áo Cô Ngự Hàn định mở miệng mắng.

Tuy nhiên, hốc mắt Khả Y lại đột nhiên đỏ, cúi đầu khóc, áy náy không dám ngẩng đầu lên: “Bối Bối, là ta có lỗi với ngươi, nếu không phải vì ban đầu ta ích kỷ, ngươi cũng sẽ không tiến cung chịu ủy khuất, ta...”

Cô Ngự Hàn bị nàng kéo mạnh cổ áo, không thể không cúi đầu dựa vào nàng, hần giả vờ suy yếu lấy tay che yết hầu: “Khụ khụ khụ... Tiểu Bối Bối, ngươi muốn giết người sao?”

Thấy khuôn mặt tuấn tú của hần nghẹn hồng, Bối Bối vội vàng buông tay, đưa đôi tay ngọc vòng ra sau cổ của hần, nhẹ nhàng vỗ, cười khan liên tục: “Thật có lỗi, thật có lỗi a, ta chỉ là tình thế cấp bách mới nhất thời thô lỗ như vậy.”

Tiếp theo, nàng cất giọng dè dặt lại tràn đầy đe dọa bình tĩnh nhìn hần nói: “Ngươi sẽ cứu Khả Y chứ?”

Bộ dáng của nàng lúc này vừa giống như đang cầu người lại vừa giống như đang uy hiếp, đôi con ngươi ôn nhuận như ngọc của Cô Ngự Hàn chuyển chuyển, hưởng thụ cảm giác thoải mái do bàn tay mềm mại của nàng phủ ở trên lưng, đôi mắt lạnh lạnh liếc mắt nhìn nàng dò xét.

“Tiểu Bối Bối, ngươi cầu ta, ta liền cứu.”

Bàn tay Bối Bối dừng lại, hung hăng tạc trên lưng của hắn nhéo mạnh một cái, mím miệng nói: “Người dám lặp lại lần nữa thử xem.”

Cô Ngự Hàn cong môi, rất nghe lời cúi đầu lặp lại lần nữa: “Tiểu Bối Bối, người cầu ta, ta liền cứu.”

“Người... A... Người thật đúng là rất nghe lời!” Bối Bối giận dữ nhưng miệng ngược lại lại cười, ánh mắt cố nén sự tức giận đang bốc hỏa dâng lên.

Thanh thanh lại yết hầu, Bối Bối đang muốn mở miệng tiếp tục nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thông báo của hạ nhân.

“Vương, Điền lão gia cầu kiến.”

Khả Y nghe nói, thân thể yếu đuối run nhè nhẹ, năm ngón tay nắm thành quyền, các đầu ngón tay run rẩy trắng bệch.

Bối Bối liếc mắt nhìn Cô Ngự Hàn, ánh mắt mang theo nồng đậm cảnh cáo, hắn cứ thử không xử lý việc này thử xem!

Tiếp theo, nàng đi qua đỡ Khả Y đứng lên: “Khả Y, người không phải sợ, Cô Ngự Hàn vô tâm cũng không quan hệ, ta cùng Tuyệt Lệ tuyệt đối sẽ cứu người ra khỏi cái hố lửa Điền gia kia! Tuyệt Lệ, người cũng muốn vậy phải không!”

Thương Tuyệt Lệ gật đầu không chút do dự, ánh mắt kiên định, khiến Bối Bối cười híp mắt, đồng minh a đồng minh!

Sau đó, nàng vênh mặt liếc mắt nhìn Cô Ngự Hàn, ngạo khí hất mặt nhìn qua một bên, không thèm để ý tới hắn!

Cô Ngự Hàn bắt đầu lắc đầu, không chơi, thấy nàng cùng Tuyệt Lệ hai người kết hợp thành một chiến tuyến, hắn khó chịu, cho nên, hay là hắn cũng theo nàng đứng ở một cái chiến tuyến a!

Bước chân về phía nàng, hắn kéo lấy y phục phía sau cổ áo của nàng, kéo nàng về bên người: “Tiểu Bối Bối, người đi thay lại trang phục nữ trang, ta sẽ để Hà Khả Y tự do. Thế nào?”

“Người nói rồi đấy nhé! Ta lập tức đi, lập tức đi... Khả Y, chúng ta cùng đi thay quần áo a.” Bối Bối bị kích động liền lôi kéo Khả Y hướng đi vào bên trong phòng.

Cô Ngự Hàn lúc này mới quay ra phía bên ngoài hạ lệnh: “Bảo Điền lão chờ, Bẩm Vương sẽ ra gặp hắn.”

“Vâng”

.....

Trong phòng thay quần áo, Bối Bối nhanh chóng thay một bộ nữ trang, Khả Y cũng đồng thời thay bộ áo cưới đỏ thẫm bằng một bộ đồ mới bình thường.

Bối Bối trên dưới trái phải đánh giá Khả Y, vừa ngắm vừa gật đầu.

Khả Y thấy nàng như vậy có điểm không được tự nhiên, gương mặt đỏ hồng lên: “Bối Bối, người làm gì mà nhìn ta như vậy?”

“Người là Đại mỹ nhân a, đương nhiên là phải tốt hảo thưởng thức một chút, cảnh đẹp thì ý vui a.”

Nghe Bối Bối nói xong Khả Y vừa thẹn vừa muốn cười: “Bối Bối, người một điểm cũng không thay đổi, nhưng là, lại hình như có thay đổi.”

Vừa nói, Khả Y cũng tinh tế đánh giá ngắm nhìn Bối Bối, tầm mắt tới hậu dĩnh ở trên mặt Bối Bối.

Bối Bối theo bản năng đưa tay sờ sờ khuôn mặt, nghi hoặc hỏi: “Ta thay đổi sao? Thay đổi chỗ nào?”

“Àn... Biến trở lên đẹp hơn.” Khả Y suy nghĩ một chút, cuối cùng nói như vậy.

“Ha hã... Nguyên lai là biến đẹp a, hoàn hảo không phải biến dạng.” Bối Bối hạ tay xuống, tiểu a a cười.

Khả Y mỉm cười, chỉ chốc lát sau, khuôn mặt nàng thu lại vẻ tươi cười, có chút chần chờ nghiêm túc đặt câu hỏi: “Bối Bối, người... cùng Vương tình cảm có tốt không?”

“Theo tên vô lại đó ở cùng nhau thì tốt ở chỗ nào!” Bối Bối chu miệng, tốt chỗ nào, hẳn cả ngày trên nàng, tên lưu manh hư đồn!

Hốc mắt Khả Y lại đột nhiên đỏ lên, cúi đầu khóc, tiếp tục áy náy cúi đầu nói: “Bối Bối, là ta có lỗi với người, nếu không phải vì ta ban đầu ích kỷ, người cũng sẽ không phải chịu ủy khuất, ta...”

Bối Bối trợn tròn mắt, nàng thoáng sững sốt, sau đó vội vàng ôm lấy Khả Y đầy vẻ nhu nhược, an ủi: “Ta chỉ nói đùa với người thôi, Khả Y, người đừng khóc, ta chỉ nói đùa, nói giỡn thôi mà, trên thực tế tên Cô Ngự Hàn kia cả ngày bị ta khi dễ, chỉ là một tên xà mềm nhũn, bị ta đánh đông đánh tây cũng không dám lên tiếng, cho nên chịu ủy khuất chính là hắn chứ không phải là ta, đừng khóc đừng khóc.”

Nước mắt mỹ nhân a, đau lòng tử nàng.

Khả Y ngừng nước mắt, bán tín bán nghi hỏi: “Có thật không?”

“Đương nhiên.” Bối Bối vỗ ngực cam đoan.

Tinh tế nhìn mặt Bối Bối, thấy Bối Bối ánh mắt rất khẳng định, hồi lâu, Khả Y rốt cục nín khóc mỉm cười.

Nàng lôi kéo Bối Bối ngồi vào trước gương, thanh âm mềm mại nhẹ giọng trách: “Bối Bối, tóc của người phải búi lại cho đẹp mắt hơn, chờ lúc nữa cùng Vương đi gặp Điền Lão gia.”

Vừa nói, Khả Y dùng lược giúp Bối Bối trang điểm một lần nữa.

Bối Bối rất ngoan ngoãn im, thấy Khả Y bộ dáng ôn nhu uyển uyển, nàng lần đầu tiên cam tâm tình nguyện như vậy ngồi vào chỗ của mình để cho người ta chải đầu.

Âm thầm le lưỡi, đôi mắt trong veo của nàng đảo quanh, cũng là sức mạnh của mỹ nhân nhu tình thật chết người a...

Không bao lâu, Bối Bối liền cùng Khả Y đi ra ngoại thành, Cô Ngự Hàn cười híp mắt đi đến đón, thượng hạ đánh giá Bối Bối một phen.

“Tiểu Bối Bối, người hiện tại lại biến xinh đẹp a.”

Bối Bối liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy con người đen của hắn ngập đầy vẻ si mê, khuôn mặt không tự giác có chút nóng lên: “Dùng dài, Khả Y giúp ta trang điểm, đương nhiên xinh đẹp!”

“A... Vương Hậu nương nương cũng ới, chúng ta đây hiện tại phải đi ra ngoài cho người ta chiêm ngưỡng bộ dáng xinh đẹp của người a.” Cô Ngự Hàn một tay vòng quanh vòng eo của nàng, mang theo nàng chuẩn bị đi ra ngoài.

Bối Bối kháng nghị dừng lại không đi: “Khả Y thì sao?”

Cô Ngự Hàn nhướn mày, rốt cục đem tầm mắt kéo đến hướng Khả Y.

Khả Y có chút vô thức cúi đầu, khăn trương âm thầm siết chặt ngón tay.

“Tuyệt Lệ.” Cô Ngự Hàn đột nhiên hô lớn một tiếng.

“Có thuộc hạ.” Thương Tuyệt Lệ không biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện.

“Chiếu cố hảo Hà cô nương, ta cùng Vương Hậu nương nương muốn đi ra ngoài gặp khách.” Cô Ngự Hàn thân mật đem Bối Bối ôm càng chặt hơn.

“Tuân lệnh.”

“Tiểu Bối Bối, người đã có thể vừa lòng cùng ta đi ta ngoài a.” Cô Ngự Hàn để sát môi nói vào tai nàng, cố ý khiến cho vành tai nàng nhột nhột.

Bối Bối tức giận thoáng lui lại một chút, trợn trừng mắt nói: “Còn không mau đi, ta còn muốn đi cấp cái tên Điền lão gia kia ra oai phủ đầu, hắc, thử làm cáo mượn oai hùm một chút a...”

Cô Ngự Hàn buồn cười điểm điểm cái mũi của nàng, ôm lấy nàng cất bước đi ra ngoài.

169. Q.3 - Chương 170: Chịu Đòn Nhận Tội

Đi vào đại sảnh, Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối phân biệt ngồi ở hai vị trí phía trên, hai người động tác đồng nhất, đồng thời về mặt nghiêm chỉnh, lưng uốn thẳng, một bộ bộ dáng đứng đắn.

Bối Bối dùng dư quang ở đuôi mắt hướng nam nhân bên cạnh liếc mắt, có điểm muốn bật cười, chỉ là Cô Ngự Hàn đã giành trước một bước, giả vờ uy nghiêm: “Đứng đắn một chút, không cho phép cười.”

“Vương giáo huấn rất phải.” Bối Bối le lưỡi, bộ dáng cười khê khiến Cô Ngự Hàn con người đen nhiễm thượng vài tia vui vẻ, chưa bao giờ cảm giác được ngồi ở trên “Vương vị” cũng có thể thú vị như vậy, sau này muốn nàng bắt đầu bởi hấn nhiều hơn, hấn liền sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa a...

Chỉ chốc lát sau, Điền Lão gia cùng với con gái Điền Quyên Quyên cùng nhau đi tới.

Tuy nhiên, trang phục của Điền Lão gia, khiến Bối Bối thật vất vả mới có thể làm ra hình tượng nghiêm túc toàn bộ phá hư, mất hạnh trọn to, cảm rớt xuống, nàng không thể tin được đưa tay dụi dụi mắt.

Điền Lão gia này tới cùng đang diễn cái gì a?

Khóe miệng có máu, còn mặc quần áo ngắn vải thô, tứ chi mập mạp lộ ra nửa đoạn, này còn chưa nói, trên lưng còn buộc theo một chiếc gậy to!

Oh, my god!

Này chẳng lẽ chính là cái mà cổ nhân vẫn nói – chịu đòn nhận tội?

Cô Ngự Hàn thấy trang phục của Điền Lão gia, đáy mắt xẹt qua nhất mạt tia sáng, sau đó liền bất động thanh sắc nhìn Điền Lão gia và Điền Quyên Quyên hai người cùng nhau quỳ xuống.

Nhân một khắc này, Cô Ngự Hàn rất nhanh đưa tay nâng cằm của Bối Bối lên, rí tai nói với nàng: “Tiểu Bối Bối, thu hồi cái miệng rộng của ngươi lại.”

Thình lình, nhất đạo mắt lạnh bắn về phía hấn, đương nhiên là ánh mắt của Bối Bối.

Dám nói nàng là miệng rộng!

Cô Ngự Hàn nhếch môi tỏ vẻ đáp lại, sau đó ánh mắt liền nhìn xuống người đang quỳ gối trên mặt đất: “Điền lão, người tới gặp Bổng Vương là muốn thỉnh tội gì?”

“Thảo dân giáo dục vô phương, dạy dỗ nhi tử không tốt, khiến cho tiểu nhi từ nhỏ dễ dãi không biết thế sự, mới có thể điên điên khùng khùng dám đối với Vương Hậu nương nương vô lễ, con không được dạy dỗ tốt là lỗi của cha mẹ, thảo dân có tội.”

Điền Lão gia vừa nói xong, nhẹn không được bị từ càng lúc càng nghẹn ngào, thanh âm lập tức hình như trở nên già nua rất nhiều, hỗn loạn ẩn nhẫn trong đó là tiếng khóc nghẹn của người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

Điền Quyên Quyên cũng cúi đầu yếm khóc, ẩn nhẫn nín nhịn khiến hai vai lạnh run run.

Khuôn mặt tà mị anh tuấn ương ngạnh của Cô Ngự Hàn nghiêm nghị, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh không rõ thanh sắc như trước.

Ngược lại, Bối Bối có điểm không đành lòng nhìn phụ tử Điền gia như vậy, đến lúc nàng nhìn tới mái tóc đã có rất nhiều sợi bạc trắng của Điền Lão gia run run, cảm giác áy náy nồng đậm dâng lên trong lòng nàng.

“Cô Ngự Hàn, ta xem...” Bối Bối vừa muốn mở miệng nói, Cô Ngự Hàn liền đưa tới một ánh mắt nghiêm túc muốn nàng im lặng.

Hơi có chút muốn phản ứng lại, nhưng rồi Bối Bối cũng thỏa hiệp khép miệng lại, lần đầu tiên lấy thân phận nghiêm túc ngồi ở bên cạnh vị trí Vương thượng uy nghiêm của hắn, loại cảm giác này, rất trang trọng, khiến nàng không khỏi nghe theo ý ám chỉ của hắn.

“Điền lão, nói như vậy là người cho rằng con của người cũng không có bất cứ chỗ nào không đúng?” Tiếng nói của Cô Ngự Hàn đột nhiên trầm thấp, ngón tay thon dài lơ đãng cuốn lấy mấy lọn tóc dài buông xuống, thần thái mị hoặc bình thản lại đầy vẻ thâm trầm.

Bối Bối rất cẩn thận đưa mắt liếc nhìn hắn, nhìn nghiêng một bên mắt nhìn vào ánh mắt của hắn, khiến cho nàng cảm giác một cỗ khí lạnh áp bách, cảm giác này, ngay cả nàng là phụ nữ cũng cảm giác được.

Sách, người này nhất định muốn Điền lão tự nhận rằng con lão đáng chết.

Lúc này, sắc mặt Điền Lão gia đã trở nên rất cứng ngắt, lớp da trên cơ thể béo phì liên tục run lên, thần thái giãy dụa mang theo đau đớn càng trở nên rõ ràng.

Khẽ cắn môi, Điền Lão gia cuối cùng cũng dập đầu, nói chuyện rất gian nan: “Tiểu nhi... đích xác tội đáng chết vạn lần.”

Nói xong, bả vai Điền Lão gia như là bị đè ép ngàn cân búa tạ thông thường, trầm trọng đến mức cơ hồ chống đỡ không nổi cơ thể.

Điền Quyên Quyên hốc mắt đỏ hồng cũng cùng lúc dập đầu, nước mắt nhịn không được xoạch xoạch rớt đến trên mặt đất, khiến ột cái phụ thân đi nói nhảm tử do chính bản thân thân sinh đáng chết, đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào a.

Giờ khắc này, nàng thật sự hối hận rồi, nếu không phải nàng nghĩ sai đem Vương hậu dẫn tới hậu viện, Điền gia bọn họ cũng sẽ không rơi xuống ngày hôm nay.

Mắt lạnh nhìn về bi thương của phụ tử Điền gia, Cô Ngự Hàn khoát khoát tay: “Nếu Điền công tử đã tạ thể, niệm tình hắn là kẻ diên không biết thế sự, người làm phụ thân cũng đã vì nhi tử chịu đòn nhận tội, Bồn Vương liền miễn cho Điền gia tội liên can. Các người đều đứng lên đi.”

“Thảo dân khấu tạ Vương ân.” Điền Lão gia dưới sự nâng đỡ của con gái, run run cố gắng nâng người đứng lên.

Nhìn trước mắt một màn phụ nữ tình nùng, Bối Bối nhịn không được cúi đôi mi thanh tú xuống, âm thầm thần khí, lòng trắc ẩn, con người ai cũng đều có a.

Chỉ là nghĩ đến bọn họ còn lưu giữ khế ước bán mình của Khả Y, nàng cố đè lòng trắc ẩn này xuống.

Tại lúc bọn họ đứng lên, Cô Ngự Hàn lại mở miệng: “Nhưng mà... Vương Hậu nương nương rất thích cô con dâu mà nhà các người mới cưới về, hy vọng có thể lưu nàng bên người hầu hạ.”

Bối Bối quay đầu nhìn hắn một chút, lập tức liền lĩnh hội trở về, nàng đưa tay vuốt ve búi tóc: “Đúng vậy, Bồn cung rất thích Khả Y giúp Bồn cung chải đầu, cho nên muốn đem nàng giữ ở bên người, các người sẽ không phản đối chứ?”

Điền gia phụ nữ đồng thời nhất thời sửng sốt, đáy mắt chợt lóe lên ánh mắt không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể cúi đầu: “Có thể tiến cung hầu hạ Vương Hậu nương nương là phúc khí của con dâu mới, cũng là vinh quang của Điền gia, thảo dân sao lại phản đối, còn muốn khấu tạ Vương Hậu nương nương đã ban thưởng.”

“Được rồi, Khả Y sau này nhất định là người của Bồn cung.” Bối Bối dứt khoát lưu loát tiếp lời, tuyệt không cấp cho Điền lão một cơ hội đổi ý.

Ha, thành công!

Nàng nhẹ liếc mắt hướng Cô Ngự Hàn, vừa lúc hắn cũng nhìn qua, âm thầm đối nàng nháy mắt, khen ngợi nàng cơ trí.

“Tiểu Bối Bối, ta và người quả thật là thông minh sắc xảo tâm ý tương thông a!” Hắn rĩ tai nói với nàng.

Bối Bối nhảy mắt mấy cái coi như trả lời hẳn, sau đó lại rất đứng đắn mà đối diện hướng Điền gia phụ tử nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, Điền Lão gia trở về an táng lệnh lang cho thật tốt, khí trời lạnh như thế, người đều đã chịu đủ đòn nhận tội, chuyện lệnh lang đường đột đối với Bồn cung coi như bỏ qua, các người trở về đi thôi, còn có, Điền tiểu thư tuổi cũng không còn nhỏ, các vị công tử Bồn cung biết cũng không ít, sau này nếu như yêu cầu cứ nói bản cung rất vui lòng giúp một lần làm hồng nương.”

Vừa nói, ánh mắt Bối Bối nặng nề bắn về phía Điền Quyên Quyên. Hừ, dám có tâm làm chuyện xấu muốn tranh nam nhân của nàng, nàng sẽ không ngồi chờ chết a!

Điền Quyên Quyên thấy vậy da đầu tê dại, bối rối vội vàng phúc thân cúi xuống: “Dân nữ cảm ơn Vương hậu nâng đỡ, chỉ là gia huynh tang sự còn chưa xong, dân nữ tạm thời còn muốn ở lại trong nhà chịu tang.”

“Thảo dân cáo lui.” Điền lão túm lấy nữ nhi, tại lúc được sự cho phép của Cô Ngự Hàn vội vàng mang theo con gái đi ra ngoài.

170. Q.3 - Chương 171: Sủng Hậu Của Xà Vương

Nhìn bóng lưng hai phụ tử Điền gia gấp rút rời khỏi, Bối Bối quay ra phía cửa làm bộ dạng ngoáo ộp: “Xem các người sau này còn dám ỷ vào tiền tài cường đoạt người khác hay không!”

Đưa tay đầm đầm nhẹ bả vai, nàng nhin không được lắm bầm: “Hô, vị trí như thế này thật đúng là không phải để cho người ta ngồi mà, lần sau cũng đừng tìm ta diễn cái vai diễn cứng nhắc thế này a, mệt chết nhân! A...”

Nàng còn chưa có tả oán xong, liền bị Cô Ngự Hàn nhanh chóng chặn ngang, kéo ôm đến đặt trên đùi hẳn, khuôn mặt không đứng đắn kẻ sát vào trước mắt nàng, một đôi phượng mục tà tứ tràn ngập vui vẻ.

“Cưng ơi Vương Hậu nương nương, người càng ngày càng có tư thế nha, thật không hổ là sủng hậu của Bồn Vương.”

“Ha ha... Ta chỉ là phối hợp với người diễn trò mà thôi, người cũng cho là thật a, ta cũng không có đáp ứng muốn làm Vương hậu của người nha!” Bối Bối cau mày nhăn mặt, lập tức cao giọng nói.

Cô Ngự Hàn nhướng mày, lập tức thay vẻ mặt bi thương, tiếng nói thương cảm hề hề lên án: “Nương tử lợi dụng vi phu xong, vừa đạt được mục đích đã muốn một cước đem vi phu đá văng.”

“Ngừng ngay, ai cho người gọi nương tử – vi phu thế hả!” Bối Bối hai tai đỏ bừng, thôi hẳn một cái, đối với việc hăn tự xưng vi phu lại cảm thấy có điểm ngọt ngào

Mày kiếm của Cô Ngự Hàn thoáng nhướng cao, rất nhanh lại hạ xuống, bạc môi kéo lên một nụ cười không có hảo ý, hôn hôn nhẹ lên vành tai của nàng, nhẹ nhàng thổi nhẹ: “A... Tiểu Bối Bối, người có biết hay không mới vừa rồi lúc người hù dọa Điền Quyên Quyên rất hung hãn nha, sách, vẻ mặt rất là đồ kỵ nha... Giống như nàng ta đoạt nam nhân của người vậy a.”

“Ta... Ta không có, ta chỉ bắt quá là... muốn ...” Bối Bối đỏ mặt, tai nóng bừng, miệng lắp bắp biện hộ, nhưng tìm mãi không được một cái lý do thích hợp.

Bộ dáng nàng xấu hổ ảo não khiến Cô Ngự Hàn thấy trong lòng nhảy nhót vui vẻ, hai tay thu lại, đem nàng ôm thật chặt, bạc môi nhanh chóng chạm vào đôi môi phần hồng của nàng: “Người bắt quá là muốn cảnh cáo nàng ta không cần tới tranh đoạt nam nhân của người phải không?”

Hắn đùa đùa nhẹ cắn môi dưới của nàng, mút vào đến mức phát ra âm thanh, thật sự phiến tình.

Bối Bối cảm giác được trên cánh môi bị cắn như có một ngọn lửa nhẹ, nàng nhìn vào con người đen đang đặc ý dào dạt của hẳn, đặc ý đến mức khiến nàng muốn hung hăng cắn hẳn cho đỡ ngứa.

Dần dần, nàng dứt khoát ôm trụ mặt của hắn, hung hăng hôn hắn, không chịu thoái nhượng cũng học hắn cắn cắn vào môi của hắn, tốt nhất đem hắn hôn đến thất điên bát đảo, để hắn không cần phải nhớ bộ dáng “đồ phụ”[1] mới vừa rồi của nàng.

Cô Ngự Hàn vui vẻ thuận thế càng gần sát nàng, thưởng thức cánh môi nàng, a...

Hắn thích dã tính của nàng, rất kích thích a.

Cứ như vậy, hai người tương hổ người mút ta, ta cắn người, cũng không quá dùng sức, nhưng cũng không chịu thua, một mực dây dưa.

Bất tri bất giác, không khí chung quanh bắt đầu dần dần nóng lên, hai người cùng nhau từ cắn nhẹ chuyển dần sang mút cánh môi nhau, tay của hắn cũng không hề an phận đơn thuần ôm lấy lưng nàng nữa, mà là quen thuộc theo thói quen đưa lên tiến vào trong vật áo nàng thăm dò, ôm trọn vuốt ve vuốt ve hai quả bóng đảo trong áo nàng.

Bối Bối mặt đỏ lên, đưa tay túm trụ tay của hắn, tức giận mắng: “Uy, người đang làm cái gì, nơi này là đại sảnh, dừng... dừng tay...”

“Àn? Người thật sự muốn ta dừng sao?” Cô Ngự Hàn con người đen xẹt qua hồng quang động tình, đem đôi môi ướt át trên khuôn mặt đỏ hồng của nàng ngậm vào trong miệng, tinh tế liếm hôn.

Bối Bối cố gắng bảo trì sự cứng rắn của bản thân, nhưng thân thể cứ như không thể khống chế trở nên mềm yếu dần, nàng cố gắng kiên trì kéo tay áo hắn: “Cô Ngự Hàn, người nếu không buông ... ra ... Ân...”

Trong lúc nàng muốn cảnh cáo hắn, hắn đột nhiên càng thêm cuồng tứ vuốt phẳng hai quả mềm mại của nàng, khiến nàng suýt nữa bật ra tiếng rên rỉ.

“Tiểu Bối Bối, người phát dục càng ngày càng tốt.” Hắn tà ác liếm liếm lên hai vật rất tròn của nàng, muốn ngừng mà không ngừng được.

Cảm giác cái lưỡi nóng ướt của hắn tại trên da thịt hôn lướt qua, Bối Bối cả người giống như xẹt qua một luồng điện, nàng nắm thật chặt nắm tay, khiến cho lý trí sắp tan rã của bản thân tập trung lại.

“Không... Chết tiệt thói xà, nơi này là đại sảnh a!” Bối Bối thẹn quá hóa giận, hai tay liên tục đấm lên bờ vai của hắn, ảo não vì khí lực của bản thân chẳng thể mảy may rung chuyển hắn.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Bối Bối khẩn cấp, nàng càng thêm dùng sức thúc hắn: “Cô Ngự Hàn, dừng lại có nghe hay không, có người đến, Cô Ngự Hàn!”

Cô Ngự Hàn nhíu chặt mày kiếm, rất bất mãn đối với sự kháng cự, hắn dứt khoát đem hai tay nàng bắt chéo khóa sau lưng, tà khí tại trên khuôn mặt mềm mại của nàng thổi khí nhè nhẹ, tiếng nói thăm thì dụ dỗ: “Yên tâm, không có mệnh lệnh của ta, không có người nào dám vào tới quấy rầy chúng ta, ngoan, chúng ta tiếp tục.”

“Tiếp tục cái đầu người á!” Bối Bối tức tới mức thở phì phò, nộn môi bị hắn hôn đến lóng lánh hồng nhuận, khiến hắn càng thêm nóng lòng muốn ngậm cắn, mà hắn cũng thuận theo khát vọng của bản thân, lại hôn lên môi của nàng.

“Ngô... Thả ra... Có người... Ngô...” Nàng bị nụ hôn của hắn làm cho vừa nóng bỏng lại mẫn cảm, bên tai không ngừng truyền đến tiếng bước chân dồn dập càng thêm kích thích nàng hơn.

Ngoài cửa, tiếng bước chân càng ngày càng gần —— “Thùng thùng đông...”

“A... Không cần cởi quần áo...” Bối Bối vừa thẹn vừa vội nhìn đôi phần vai của mình lộ ra.

Cô Ngự Hàn cuồng dã hôn lên bờ vai nàng, khuôn mặt tuần tú bởi vì khát vọng mà hơi hơi nhiệt hồng, hô hấp của rất gấp, đôi tay ấm áp của hắn liên tục tại trên đường cong của nàng đi động qua lại.

“Thùng thùng đông...” Tiếng bước chân tới gần.

Hô hấp của hắn cũng càng ngày càng nhanh, Bối Bối cảm giác được hơi thở của hắn phun tại trên da thịt mình, cùng bước chân không ngừng tới gần cùng nhau kích thích cảm giác của nàng.

“Thùng thùng đông...” Tiếng bước chân đã rõ ràng đến nỗi mỗi bước cũng nghe được rất rõ ràng.

Miệng Bối Bối hung hăng kịch liệt phập phồng nói: “Cô Ngự Hàn, không cần ở chỗ này... Cô Ngự Hàn...”

Nàng lòng tràn đầy lo lắng, hơn nữa lửa nóng bốc lên càng lúc càng khó nhịn, khẳng căn lòng của nàng, trùng kích máu huyết của nàng khiến chúng như chảy nhanh hơn.

“Thùng thùng đông...”

Tiếng bước chân càng lúc càng kích thích nàng.

“A...” Cái yếm của nàng đã bị hắn giải khai, nàng khấn trương đến nắm chặt nắm tay, thần chí tan rã càng bị tiếng bước chân kích thích.

Bối rối hỗn loạn, trái tim của nàng bởi vì chịu không nổi máu huyết dồn dập, hốt nhiên trợn trợn nóng lên, nóng đến mức khiến nàng gần như rơi vào mơ hồ.

“Nóng... Nóng quá, Cô Ngự Hàn...” Nàng tiếng nói ám ách rên rỉ.

“Ngoan, ta tại giúp ngươi giải nhiệt.” Cô Ngự Hàn giọng nói như mơ hồ không rõ trả lời, bạc môi miết trên xương quai xanh của nàng.

“Thùng thùng đông...” Tiếng bước chân...

Bối Bối bị mỗi một thanh âm của tiếng bước chân thôi thúc càng thêm khẩn cấp, ngực bắt đầu phát nóng, nàng dồn dập thở phì phò, cảm giác ánh mắt cũng nóng lên, trước mắt mọi thứ như mờ ảo.

Nàng đột nhiên cảm giác được loại cảm giác này rất quen thuộc...

“A...”

Nàng đột nhiên nhớ ra một cái gì đó, trấn áp không được nhiệt lưu quá nhanh trong cơ thể mà nhẹ hô lên, hai tay đột nhiên chứa đầy lực lượng...

[1] đồ phụ : người vợ đồ kị, ghen tuông

171. Q.3 - Chương 172: Bạch Xà

Cô Ngự Hàn phát giác ra tiếng kêu của nàng có chút quái dị, vì vậy ngẩng đầu nhìn nàng, đúng lúc thấy ánh mắt của nàng lại đang thiểm hồng, hắn ngay ngăn cả người.

Trong giờ khắc này, Bối Bối ánh mắt hồng quang chợt lóe, trong lòng nhiệt hỏa đồng thời dâng lên, lòng bàn tay ngưng tụ một cỗ lực lượng, theo tâm ý của nàng, hung hăng đẩy ra ngoài.

Cô Ngự Hàn còn chưa kịp phản ứng, liền bị lực lượng của nàng đẩy văng ra, mà Bối Bối đã đồng thời ngạnh sanh sanh bị dội ngược ngã ngồi xuống sàn nhà, chống cả chân lên trời.

“Ôi, đau đau đau, đau người chết a!” Tiếng kêu rên của nàng lập tức cất lên.

“Thình thịch.” Cơ hồ là cùng lúc vang lên một tiếng rơi xuống đất, là tiếng động Cô Ngự Hàn té xuống mặt đất, khuôn mặt tuấn tú của hắn chợt nổi giận hờn hển, hung tợn nhìn chăm chú cái tiểu nữ nhân đang kêu trời gọi đất kia.

Chết tiệt, nàng dĩ nhiên lại phát ra năng lượng, còn công kích hắn!

“Đau quá đau quá đau quá...” Bối Bối ngồi ở dưới sàn nhà, đau đến nhe răng trợn mắt, cả khuôn mặt nhăn nhó nhó.

Thí thí [1] đau quá!

Ý? Hấn làm gì mà cũng ngã ngồi trên mặt đất thế kia? Bối Bối ăn đau xong liền nhanh chóng lưu ý đến Cô Ngự Hàn cũng đang ở tư thế ngã chống vó, nàng trợn to ánh mắt, chớp chớp, xác định mỹ nam tử tao nhã đích thật là đã bị ngã sắp xuống!

“Cô Ngự Hàn... Người người người, người như thế nào lại trở nên vô dụng như vậy, ta đẩy người cũng ngã...” Nàng vô tình không để ý đến khuôn mặt đang tức giận dài ra của hấn, nhất thời chỉ để ý muốn giấu cợt hấn “yếu đuối”.

Còn không đợi Cô Ngự Hàn kịp tức giận, ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm cất cao của Thương Tuyệt Lệ: “Hà cô nương!”

“Khả Y?” Bối Bối vội vội vàng vàng đứng lên, chuẩn bị lao ra cửa xem có chuyện gì, lại bị Cô Ngự Hàn nhanh chóng kéo lấy, thần sắc của hấn tức giận rất thô lỗ giúp nàng sửa sang lại quần áo.

“Người muốn cho bản thân “cảnh xuân” lộ ra ngoài hả, thân thể của người chỉ có ta có thể ngắm!” Hấn thối nghiêm mặt, hừ, chuyện nàng xuất kỳ bất ý đẩy ngã hấn để sau mới tái tính sổ, nữ nhân này, ngay cả hấn cũng công kích!

Thật sự làm hấn đau lòng mà ...

Khuôn mặt Bối Bối hồng hồng kéo chỉnh lại vạt áo, ủy khuất tả oán: “Còn không phải do người làm sao.”

“Hừ!” Cô Ngự Hàn chỉ là hừ một tiếng, đối với việc mới vừa rồi bị ngã sắp một cách không nhã nhặn, hấn sẽ ghi nhớ trong lòng!

Tuy nhiên, Bối Bối một điểm cũng không còn lưu ý đến vẻ mặt thối giận đến dài ra của hấn, thấy y phục sửa sang lại hoàn hảo liền lập tức đi ra ngoài nhìn xem phát sinh chuyện gì.

Đúng lúc nàng xuất môn ra đến cửa bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, một con Bạch Xà đang ở trên nền tuyết ngoài hành lang vũ động, trên người tràn ngập ánh quang mônng lung trắng nõn, đuôi rắn đánh vào đám hoa trong vườn ở ngay bên cạnh, cánh hoa cùng với đám lá bị đánh rụng lảng loạn bay múa.

Đột nhiên, Bạch Xà thẳng tắp hướng phía nàng quăng người lại, Bối Bối sợ đến mức nhảy về phía sau, thấy Cô Ngự Hàn vừa mới đi ra liền nhảy cả người vào lòng hấn, gắt gao ôm chặt lấy hấn: “Cô ... Cô Ngự Hàn, có ... có rắn, người mau đem rắn đuổi đi đi, oa a, nó đã tới!”

Bối Bối ở trên người Cô Ngự Hàn phát run, thấy Bạch Xà một mực muốn tới gần bản thân, nàng sợ đến mức thét chói tai, đem mặt mình một mực giấu vào trong lòng Cô Ngự Hàn, cho là nhìn không thấy tức là rắn không tồn tại .

Cô Ngự Hàn ngưng tụ lại mảy kiếm, quét về phía Thương Tuyệt Lệ đang sững sờ đứng nhìn Bạch Xà, trầm ngâm một thoáng, lập tức liền hiểu.

Hấn đưa tay muốn kéo người ở trên người mình xuống.

“Không muốn, ta không muốn đi ra a, xà tới xà tới.” Bối Bối ôm càng lúc càng chặt, cơ hồ chặt đến nỗi khiến Cô Ngự Hàn vô phương hô hấp.

Cô Ngự Hàn thiếu chút nữa bị tắt thở, hấn đưa tay sảo sảo kéo tay nàng ra, khiêng cho bản thân hô hấp có thể trót lọt một ít, tức giận nói: “Tiểu Bối Bối, người muốn giết chết chồng!”

“Được rồi, được rồi, ta buông...ra một chút, chính là người không thể đem ta ném xuống, có rắn!” sắc mặt Bối Bối có chút trắng bệch, hai mắt ngập nước nhìn hấn, có vẻ rất kinh sợ.

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt, Cô Ngự Hàn nhíu nhíu mày, đau lòng yêu thương, hấn không hề cố gắng kéo nàng xuống nữa, để nàng giống như con bạch tuộc, quấn chặt lấy ôm trụ bản thân.

Sau đó, hắn nhìn phía Bạch Xà đang trôi nổi tại giữa không trung vô phương điều khiển tự động tán loạn kia, ánh mắt trở nên sắc bén, nếu như hắn không có đoán sai, Bạch Xà này chính là Hà Khả Y, nhưng là Hà Khả Y không có pháp thuật, như thế nào lại có phi ngự thuật [2]?

Thương Tuyệt Lệ lo lắng nhìn Bạch Xà không thể tự thoát ra được, ở trên không trung loạn vũ, hắn quay đầu lại, khẩn cầu nhìn Cô Ngự Hàn: “Vương, Hà cô nương nàng hình như không chế không được bản thân, Vương có thể ... hay không...”

“Ta đã biết.” Cô Ngự Hàn khoát khoát tay, không cần phải nói cũng biết Thương Tuyệt Lệ là cầu hắn đem Hà Khả Y biến trở về hình người.

Phất tay, một đạo quang mang xích hồng sắc xẹt qua giữa không trung, thẳng tắp hướng tới Bạch Xà trùm tới.

Nháy mắt công phu, Bạch Xà đang loạn động liên bị hồng quang cấp giam cầm ở phía trên, không còn tiếp tục tàn sát đám hoa thụ trong vườn.

Hồng quang trên thân Bạch Xà chỉ chọt lóe trong chớp lát, Cô Ngự Hàn lại hươ tay phất ra một đạo quang, đạo quang này thẳng tắp bắn về phía cái trán của Bạch Xà, trong nháy mắt biến mất tại trong cơ thể Bạch Xà, hồng quang trên thân Bạch Xà đúng lúc này lại trở nên mạnh mẽ, lóe ra chói mắt khiến cho người ta không mở ra được.

Chậm rãi, Bạch Xà dần dần lui thành một bóng người rơi xuống trên mặt tuyết.

Thương Tuyệt Lệ bước nhanh hai bước đem nàng đỡ lên: “Hà cô nương, ngươi không sao chứ?”

Khả Y có chút suy yếu đứng thẳng thân thể, con mắt kinh hồn chưa định thần được: “Ta... Ta không biết tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy, ta...”

Lời nói của nàng có chút không có mạch lạc, đối với bản thân đột nhiên có pháp lực cảm thấy không biết tại sao.

Mà lúc này Bối Bối đang rất sợ hãi trốn ở trong lòng Cô Ngự Hàn đã cảm giác được chung quanh khôi phục lại yên tĩnh, mới dè dặt tự trong ngực người nào đó ngẩng đầu lên: “Cô Ngự Hàn, xà ... đã đi chưa?”

“Xà không phải đang bị ngươi ôm sao?” Cô Ngự Hàn tiếng nói trầm trầm trên choker nàng, khe khẽ nhéo cánh mũi của nàng, cái tên tiểu quỷ nhất gan!

Bối Bối đảo cặp mắt trắng dã: “Ta đang nói nghiêm túc với ngươi.”

“Chẳng lẽ ta nói không đúng? Ngươi không phải là đang ôm một con xà đỏ thắm hay sao?” Cô Ngự Hàn chọn mi, ôn nhuận lưu chuyển đầy mắt tràn đầy hài hước.

“Không để ý tới ngươi.” Bối Bối hờn dỗi thúc hắn một cái.

Hắn đem nàng nhẹ nhàng để xuống, đưa tay vuốt ve khuôn mặt vẫn có điểm tái nhợt của nàng, thở dài: “Như thế nào còn có thể bị hách đến thế này a? Ta đây Xà Vương ngươi cũng không sợ, hết lần này tới lần khác sợ những con rắn nhỏ này, thật là mất mặt mà.”

Bối Bối cau cái mũi, đô miệng: “Ta cũng không muốn a, chỉ là sợ a.”

“...” Cô Ngự Hàn đáp lại bằng cách hung hăng ôm chặt nàng thoáng cái.

“Bạch Xà tới cùng đã đi chưa a?” Nàng cũng không dám quay đầu lại nhìn xem.

“Đi rồi” Hắn bắt đầu dĩ trả lời nàng.

Bối Bối thở dài một hơi, sau đó mới cẩn thận quay đầu lại, nhìn thấy Khả Y suy yếu do Thương Tuyệt Lệ đỡ đi tới, nàng lập tức thoát khỏi cái ôm của Cô Ngự Hàn bỏ chạy tới.

“Khả Y, ngươi làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

[1] thí thí: cái mông

[2] phi ngữ thuật: thuật bay lượn trong không trung

172. Q.3 - Chương 173: Tà Tứ

Thương Tuyệt Lệ đem Khả Y giao cho Bối Bối tới đỡ lên, sau đó rất có lễ thối lui đứng ở một bên.

Cô Ngự Hàn như có điều suy nghĩ về Khả Y đoan trang kia, ánh mắt rơi vào trên người Thương Tuyệt Lệ, mày kiếm nhíu lại: “Tuyệt Lệ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Ánh mắt Thương Tuyệt Lệ lại rơi vào trên người Khả Y, sắc mặt của nàng còn có chút tái nhợt, đã bị kinh hách không nhỏ, đồng tử của hắn thu lại, mới cung kính trả lời vấn đề của Cô Ngự Hàn: “Vương, thuộc hạ... Cũng không biết.”

Hạ thấp ánh mắt xuống, Cô Ngự Hàn trầm ngâm chỉ chốc lát, Hà Khả Y mới vừa rồi trong cơ thể phát ra bạch quang là một cỗ năng lượng không nhỏ ngưng tụ thành, mà nàng tựa hồ bản thân không thể điều khiển năng lượng, nhưng là căn cứ vào biểu hiện của Hà Khả Y xem ra nàng tựa hồ cũng không có bất cứ kinh nghiệm tu luyện pháp thuật nào.

Xem ra chuyện rất quỷ dị.

Bối Bối nâng Khả Y đi tới, có chút khấn cấp nhìn về phía Cô Ngự Hàn: “Thân thể Khả Y hình như rất suy yếu, nàng ấy rất không thoải mái, người gọi người đi thỉnh đại phu tới đây xem bệnh cho nàng.”

“Không cần gọi đại phu, nàng ta chỉ cần điều tức một chút sẽ không có việc gì.” Cô Ngự Hàn đem mấy sợi tóc rối loạn phía trước của nàng vuốt lại ra phía sau, động tác ôn nhu, hướng tới nàng ánh mắt sùng nịch vốn chỉ thuộc về nàng.

“Điều tức? Khả Y lại không biết pháp thuật võ công, điều tức cái gì a, người đừng cho là ai cũng cường đại giống như người nha.” Bối Bối bất mãn đưa tay cầm bỏ tay của hắn xuống, hung hăng bóp mạnh tay hắn một cái.

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng cười một tiếng, trở tay nắm chặt tay nàng, bàn tay tác quái mềm mại của nàng nhanh chóng bị hắn vững vàng nắm vào lòng bàn tay.

“Tiểu Bối Bối, nguyên lai ở trong lòng của người ta rất cường đại a, lời này nghe tới thực làm cho người ta vui vẻ nha.” Bạc môi của hắn nhếch lên, đôi môi nâng lên một đường cong xinh đẹp đến mê người.

Nhìn đông nhìn tây nhìn tả nhìn hữu chứ nhất định không nhìn hắn! Bối Bối không tự nhiên quay về hướng Thương Tuyệt Lệ hô: “Thương Tuyệt Lệ, người đi gọi đại phu.”

“Vâng”

“Không cần.” Cô Ngự Hàn khoát tay ngăn lại Thương Tuyệt Lệ, con ngươi đen hướng phía Khả Y quét tới, tại lúc Bối Bối còn chưa kịp giơ chân lên đá hắn, hắn đã kịp bổ sung giải thích:

“Nàng ta chỉ là đột nhiên biến thân nên cảm thấy không kịp thích ứng thôi, chờ một chút sẽ khôi phục.”

Trên thực tế, hắn mới vừa rồi, trong lúc giúp Hà Khả Y biến trở về hình người đã làm phép dò xét phản ứng của nàng ta, chỉ là thật không ngờ nàng ta hoàn toàn không biết cách vận khí chống cự, cho nên mới hội giống như hiện tại suy yếu như vậy.

Bối Bối đứng bất động mở to mắt nhìn chằm chằm Cô Ngự Hàn, sau một lúc vẫn chuyển suy nghĩ không ngừng, bàn tay đang đỡ Khả Y nghĩ muốn thả ra lại không dám thả.

Nàng dè dặt nhìn Khả Y, nuốt nuốt nước miếng: “Cái...kia... Khả Y, mới vừa rồi cái Bạch Xà kia sẽ không phải là người chứ?”

Khả Y hít một hơi, cố gắng ổn định lại thân thể không khỏe, đôi mắt long lanh nước của nàng hàm chứa áy náy, thấp giọng nói: “Bối Bối, thật xin lỗi, vừa rồi ta không cố ý làm cho người hoảng sợ.”

“A... Người thật là Bạch Xà a.” Bối Bối đã bất tri bất giác rút tay trở về, ánh mắt tròn thật lớn, nhìn khuôn mặt ôn nhu của Khả Y, nàng cố gắng vượt qua sợ hãi trong lòng, chớ sợ chớ sợ, Khả Y là rắn tốt.

“Đúng vậy.” Khả Y ôn nhu trả lời, đối với phản ứng của Bối Bối đột nhiên buông bản thân ra, lui lại một bước cảm thấy có chút khổ sở.

Bối Bối mím mím môi, hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra nhẹ nhàng, nàng theo bản năng nắm lấy bàn tay Cô Ngự Hàn, vuốt ve tay trong lòng bàn tay hắn, để cho bàn tay ấm nóng của hắn làm ấm lại cơ thể có chút lạnh vì sợ của bản thân, sau đó mới lại giả vờ không bị kinh hách chút nào quay sang Khả Y cười.

Cô Ngự Hàn hạ thấp ánh mắt nhìn chăm chú nàng, khoe môi vung lên, tùy ý nàng cầm tay của mình, hắn biết, nàng đang dần dần có thói quen ý lại hắn, a...

Khả Y cúi đầu, kính sợ liếc mắt nhìn Cô Ngự Hàn, cúi người tạ ơn: “Khả Y cảm ơn Vương xuất thủ tương trợ.”

“Sau này không được tùy tiện tại trước mặt Bối Bối biến thân, nàng lá gan rất nhỏ, không khỏi sẽ bị kinh sợ.” Cô Ngự Hàn nhàn nhạt nói, ánh mắt thâm trầm phảng phất tỏa ra duệ quang nhìn thấu người khác, thấy vậy Khả Y cảm thấy có chút khản trương.

Ánh mắt của Vương, hình như đang trách cứ nàng vừa rồi làm Bối Bối kinh hách.

Nàng cúi đầu: “Vâng”

Sau khi đáp ứng, nàng cảm thấy bàng hoàng, kỳ thật, nàng căn bản là không biết tại sao mình lại đột nhiên biến thân, chỉ là lúc ấy một cổ nhiệt khí chuyển động mãnh liệt trong cơ thể bắt buộc nàng làm như vậy, nàng tới cùng bị làm sao vậy?

Bối Bối bấu môi, đưa tay dấm dấm vào trong ngực Cô Ngự Hàn: “Người không cần đối với Khả Y thể hiện uy phong của Vương, không cho người làm Khả Y hoảng sợ.”

Vừa nói, nàng liền buông tay hắn ra, một lần nữa tới gần Khả Y, ngượng nghịu cười: “Khả Y, thực xin lỗi, ta... ta lá gan đích xác rất nhỏ, nhìn thấy đại xà đều sợ đến mức nhảy dựng lên như thế...”

Kỳ thật nhìn thấy con rắn nhỏ cũng sẽ sợ hãi vô cùng, nhưng mà cũng không nói ra ngoài, dọa người!

Khả Y lộ ra một nụ cười mỉm nhẹ nhàng nhu yếu, bình thường trở lại, nghĩ tới bản thân mới vừa rồi biến thân rất không khống chế được, đích xác sẽ làm kinh hách người khác, Bối Bối nhất thời sợ nàng cũng không phải là không có lý do.

“Bối Bối, cảm ơn người.” Nàng chân thành cảm tạ.

Hiện tại, nàng chỉ còn lại có Bối Bối là người thân cận duy nhất, nàng thật sự không hy vọng lại mất đi.

“Ai nha, chúng ta cũng không nên tiếp tục nói đến chuyện đó a, ta còn chưa nói cho người nghe tin tức tốt đó. Nói cho người biết, ta với Cô Ngự Hàn cùng nhau cưỡng bức cái Điền Lão gia kia đem khế ước bán thân của người cho ta, người xem này.” Bối Bối vuốt vuốt một tờ giấy đưa cho Khả Y xem.

“Àn hử!” Cô Ngự Hàn hừ nhẹ một tiếng, bất mãn nàng thế nhưng cùng người khác nói hắn “Cưỡng bức”, sách, tiểu nữ nhân này thật sự là sẽ không giúp hắn tạo lập hình tượng tốt mà.

Chỉ là, tiếng hừ lạnh của hắn nhất định là không có ai phản ứng lại.

Khả Y đang cầm khế ước bán thân của bản thân, kích động đến mức hốc mắt đỏ lên, nàng cố gắng nhịn xuống nước mắt, hô hấp phập phồng gian nan nói: “Cảm ơn người, Bối Bối, người đối với ta thực tốt.”

Tiếp theo, nàng sùng kính nhìn Cô Ngự Hàn: “Khả Y khấu tạ Vương ân.”

Khuôn mặt lê hoa mang theo những giọt lệ lấp lánh, thanh nhẹ yếu ớt, một nụ cười mỉm khuyên thành cùng với vui mừng quá mà ứa nước mắt, nhu nhược đến mức làm cho người ta yêu thương đau lòng.

Chỉ là, lại không dẫn được thương tiếc của Cô Ngự Hàn, hắn ngưng mắt chỉ nhìn Bối Bối không rời, thân thể trường kiện đem nàng kéo ôm vào trong lòng, hôn thoảng nhẹ qua cái trán của nàng, tà tứ cười một tiếng: “Cảm ơn tiểu Bối Bối của ta a, nàng chính là đáp ứng điều kiện của ta nên ta mới ra mặt.”

Khả Y nhìn cảnh ấy, thần sắc có chút không tự nhiên, tầm mắt không biết nên hướng đi đâu nhìn, chỉ có thể vô thức nắm chặt khế ước bán thân, cúi đầu.

“Uy uy uy, ta lúc nào đáp ứng với người điều kiện gì a? Không phải đã làm được yêu cầu của người hoá hờn nữ trang sao? Nói cho người biết, muốn thêm điều kiện phụ, bắt ta cắt đứt đèn tiền, không có cửa đâu!” Bối bối lắc lưng giãy dụa, đồng thời đưa tay rất dùng sức cổ đẩy người ra khỏi vòng ôm cầm cổ của hắn.

“Không bắt người cắt đứt đèn tiền, chẳng qua là muốn người trả lại cho ta vài thứ.” Cô Ngự Hàn dễ dàng liền đem nàng nhắc lên, ôm vào trong ngực, mại khai cước bộ rồi bắt đầu chạy.

Được.

Chuyện mới vừa rồi nàng đẩy ngã hắn, bọn họ trở về phòng từ từ tính toán!

“Ai nha, người muốn làm gì, mau buông ta xuống.” Bối Bối hai chân ra sức đạp giầy giũa, rất không chú ý đạp hắn vài cái, trong con mắt nhiễm thương một tia tức giận.

Tên sắc xà này, đừng tưởng rằng nàng nhìn không thấy trong đôi mắt hắn đang nói những thứ gì, mà không cần nhìn, riêng cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn không ngừng nóng lên, nàng cũng biết hắn lại đang động dụng!

Nàng chưa từ bỏ ý định quay đầu hướng Khả Y cùng Thương Tuyết Lệ ngoắc: “Khả Y, Thương Tuyết Lệ, các người mau tới cứu cứu ta a, ta... ta không muốn a.”

Thương Tuyết Lệ chỉ là một bộ vẻ mặt như thường, đối với loại tình huống này có thấy cũng phải làm như không thấy, cũng sẽ không vì hành vi lớn mật của Vương mà cảm thấy đỏ mặt, bởi vì, quen rồi a!

Ngược lại, Khả Y lại cảm thấy sững sờ hoảng hốt, thấy Bối Bối giãy dụa lợi hại như vậy, nàng cố lấy dũng khí chạy chậm đuổi theo, đôi mắt đẹp trong suốt thật vất vả mới dám nhìn khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn: “Vương, Bối Bối nàng...”

Cô Ngự Hàn dừng bước, quay đầu lại, tuần mi khẽ nhếch, bạc môi cong lên một nụ cười xấu xa: “Hà cô nương nghĩ muốn theo tới xem Bối Vương như thế nào thương yêu tiểu Bối Bối của Bối Vương sao?”

“A? Không... Không có...” Khả Y lắp bắp, gương mặt thoáng chốc đỏ rực lên, xấu hổ quần đến mức cúi đầu thấp đến gần chạm ngực.

“Cô Ngự Hàn, người cái tên lưu manh hư đồn này, người cứ nói cái gì a, Khả Y, người không nên nghe hắn nói hươu nói vượn, nam nhân này miệng rất hạ lưu!” Bối Bối tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn vẻ mặt của Khả Y, nhất định là hiểu sai rồi, ô, nàng xấu hổ không muốn làm người nữa a.

“A... Tiểu Bối Bối, ta bắt quá chỉ là nói thương yêu người, như vậy cũng hạ lưu? Chẳng lẽ người hy vọng ta ngược đãi người hoặc là lạnh nhạt người?”

Cô Ngự Hàn tiếng nói đầy hứng thú đã càng ngày càng xa, bởi vì hắn đã không thể chờ đợi được đem nàng quẹo vào phòng từ từ trừng phạt đi.

Khả Y chỉ có thể mở to mắt nhìn Bối Bối bị ôm đi, ngón tay trắng bệch nắm chặt vạt áo lo lắng sưng.

Thương Tuyết Lệ đi tới, thân hình cao lớn đứng cạnh nàng lập tức khiến cho cơ thể nàng càng trở nên nhỏ nhắn xinh xắn, nàng lớn lên hảo nhu nhược a.

Đây là hình dung từ một mực ở lại trong đầu Thương Tuyết Lệ.

Thấy Thương Tuyết Lệ tới gần, thân hình cường tráng cơ hồ muốn che lấy cơ thể nàng, Khả Y nhất thời thân thể run lên, theo bản năng lui về phía sau một bước, lập tức lại nghĩ đến người này là ân nhân của mình, nàng miễn cưỡng bản thân không cần sợ hãi.

Ngẩng đầu lên, nàng nhẹ giọng nói nhỏ: “Thương... Thương công tử, Khả Y nhờ thương công tử cứu giúp, vô cùng cảm kích. Ta... Ta... Cảm ơn người, cảm ơn.”

Thấy Thương Tuyết Lệ thần sắc thủy chung cứng nhắc, nàng có điểm không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể liên tục cảm tạ.

Nàng... hình như sợ hãi hẳn.

Thương Tuyệt Lệ cau đôi mày rậm, bước lui về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Khoảng cách kéo giãn, hô hấp của nàng cũng cảm thấy thoải mái hơn, nhưng là, một ý nghĩ không thoải mái khác lại nổi lên, y cau mày, có phải hay không cảm giác được nàng nói cảm ơn quá nhiều, bởi vì nàng trừ bỏ nói cảm tạ ra, cái gì cũng không thể làm để báo ân.

Nghĩ đến đây, nàng cúi thấp đầu xuống, hàng lông mi thật dài khẽ chớp động.

Không khí bắt đầu tĩnh lặng không được tự nhiên.

Thương Tuyệt Lệ lại lui về phía sau một bước, ánh mắt nhìn chăm chú cái đầu nhỏ nhắn của nàng, nhìn không thấy khuôn mặt của nàng, hẳn mấp máy môi, mãi một hồi, mới nói: “Hà cô nương, người không cần lo lắng, Vương rất thương yêu Bối Bối tiểu thư, sẽ không đối với nàng ấy không tốt.”

Thanh âm của hắn, như trước phi thường vững vàng, không có bao nhiêu phập phồng, chỉ là thanh âm nói nhỏ đi rất nhiều, rất sợ sẽ làm kinh hách đến nàng.

“Ân, cảm ơn.” Khả Y ngẩng đầu, trong đôi mắt lóng lánh như thủy xẹt qua một tia thần sắc buông lỏng, muốn đối hắn mỉm cười tỏ vẻ cảm tạ, nhưng nhìn đến khuôn mặt hắn cứng nhắc không chút thay đổi thì làm thế nào cũng không cười được, chỉ có thể lại cúi đầu.

Trầm mặc, lại bắt đầu dâng lên...

Thoáng lững lự một chút, Khả Y cố lấy dũng khí lại ngẩng đầu nhìn hắn, yết hầu có chút thít chặt, thật vất vả mới lại có thể phát ra âm thanh: “Thương công tử, ta còn muốn cảm ơn người thay ta thỉnh cầu Vương hỗ trợ lấy lại kẻ ước bán mình, người... thật là người tốt.”

“Ta không có giúp được gì, là Bối Bối tiểu thư thuyết phục Vương.” Thương Tuyệt Lệ thẳng thắn đáp lại, cùng ánh mắt đẹp của nàng đối diện, tim đập, không khỏi cảm thấy có chút nhanh hơn, hắn dừng lại, cố gắng nhìn xuống phản ứng kì quái này.

“... Dù sao ta vẫn phải cảm ơn người ... Ta đây đi về trước.” Khả Y theo bản năng muốn thoát khỏi cái bầu không khí kì cục này.

“Hảo.” Thương Tuyệt Lệ vẫn như trước nhìn nàng, hắn biết nhìn một nữ tử như vậy là rất thất lễ, nhưng là nhất định vô phương đem tầm mắt rời khỏi khuôn mặt yếu đuối của nàng, điều này làm cho hắn thấy ảo não với lực khống chế của bản thân, sắc mặt càng thêm cứng nhắc.

“...” Khả Y vội vã cúi thấp người, sau đó nhanh chóng bước chân mau mau rời đi.

Nhìn thân ảnh nàng càng chạy càng nhanh, nắm tay của Thương Tuyệt Lệ đang nắm chặt chậm rãi buông ra, đưa tay di di trên trán, đôi mày rậm cau lại, cảm giác quái dị đó khiến hắn liền ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Một chỗ khác trên hành lang, sự phản kháng không khuất phục vẫn đang tiếp tục được trình diễn.

Đôi chân của Bối Bối trong không trung liên tục giãy đạp, thở hổn hển dùng nắm tay đâm thúc vào bả vai rắn chắc của Cô Ngự Hàn: “Cô Ngự Hàn, ta nghiêm trọng cảnh cáo người, không được phép vác ta đi như vậy, ta cũng không phải là đồ vật, ta có chân tự bản thân có thể đi, Cô Ngự Hàn, người có nghe hay không ...”

Tuy nhiên, nàng oa oa gọi kháng nghị một điểm cũng không có truyền vào tai Cô Ngự Hàn, bởi vì hắn nghe tai phải ra tai trái, a...

“Tiểu Bối Bối, ta ôm người đi không tốt sao? Người không tốn sức lại ầm ập, người không phải nói ta là đại ầm lò?” Hắn hài hước đem nàng ôm càng thêm chặt, khiến cơ thể mềm mại của nàng không có chỗ nào không dán vào thân hắn.

“A...” Bối Bối tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, cái tên thói nam nhân này, nhất định là cố ý mà, hắn hiện tại thế này mà gọi là ôm nàng sao? Nói bọn họ hiện tại đang khiêu khích cợt xát cũng không sai lắm a!

Đi vào bên trong phòng, Cô Ngự Hàn tùy ý đưa chân đẩy về phía sau, cửa liền cứ như thế bị đóng chặt lại. Dem nàng ôm đến trên giường, hấn giường môi cười xấu xa, làm bộ muốn dem nàng vút lên trên giường.

Bối Bối hỏn hển trở tay gắt gao ôm chặt bờ vai của hấn, hai chân cũng dùng tới, gắt gao vòng trụ lấy thắt lưng hấn : “Oa a, không được ném, không được ném, rống, người có biết ném xuống cho dù có chần chệm đỡ cũng còn có thể đau da hay không, mới vừa rồi thí thí của còn bị té một cú, cũ đau thêm tân thương[1], người nghĩ mưu hại ta không được đâu a.”

“Được rồi, không vút bỏ, mà... Đè.”

Vừa nói, hấn dem nàng đồng thời cùng nhau ngã vào nhuyển tháp, hấn đè nặng lên cơ thể nàng, thân mật không lưu khe hở.

Bối Bối khê cựa, liền cảm giác được cái vật cứng rắn của hấn đã để tại cửa ngõ của bản thân, nàng nhin không được mặt đỏ tới mang tai lại trợn mắt quát lên: “Người người người... Chũng xà!”

[1] Cũ đau thêm tân thương: chỗ đau cũ thêm vết thương mới

173. Q.3 - Chương 174: Chà Đạp

“Đứng lên ... Người rất nặng!” Bối Bối dùng tay thúc hấn

Tuy nhiên, lần này hấn lại không giống như những lần trước – vội vàng hối hả mà tiến công nàng – mà lần này hấn nắm lấy hai tay nàng, con người đen sâu thẳm nhìn nàng chăm chú, rất có bộ dáng dẫn quân vấn tội nàng.

“Tiểu Bối Bối, người mới vừa rồi tại ngoài sảnh công kích ta!” Hấn nói xong khó chịu, nói xong tức giận, nói xong...ừy khuất.

Thấy khuôn mặt tà tứ tuần mỹ của hấn nghiêm túc, không giống như đang đùa giỡn, nàng ngây ngốc, con mắt nhiễm thượng một tầng mờ mịt: “Ta công kích người?”

Lập tức, nàng giống như nhớ tới cái gì đó mà bật cười: “Ha hả... Người không phải là đang nói chuyện ta đẩy người ngã chống vó trên mặt đất đi!”

“Người còn cười, người có biết Bổng Vương cho tới bây giờ chưa từng lần nào bắt nhã như vậy hay không, người cái tên yêu tinh này, ngay lần gặp đầu tiên đã kẹp cái đuôi của ta, hiện tại lại khiến ta ngã khó coi như vậy, nếu là để cho người ta biết, ta như thế nào còn mặt mũi ra ngoài a.” Hấn tức đến muốn phun hỏa, sự kiêu ngạo của nam nhân đã bị tổn thương nha, tiểu nữ nhân này, thật sự làm cho người ta giận đến nghiến răng, nhưng lại không có biện pháp nào với nàng.

Tên gốc xà! Tiếng cười của Bối Bối càng lớn: “Ha hả a... Cô Ngự Hàn, người thật là hẹp hòi nha, nói tới, chuyện ta kẹp cái đuôi của người cũng đừng nhắc tới kéo mặt mặt xấu hổ a, còn việc ta đẩy ngã người cũng chỉ trách người kém cỏi thôi, ha hả a...”

“Sách, xem ra người một điểm ý thức ăn năn cũng không có.” Tiếng nói của trầm thấp của hấn vang lên đầy nguy hiểm.

“Ta cũng không phải cố ý, ần... Được rồi được rồi, người ngã có đau hay không?”

Thấy ánh mắt hấn càng lúc càng như muốn ăn thịt người, Bối Bối cố kiềm chế lại, lấy lòng địa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hấn.

Tiếp theo, nàng không có hảo ý nhếch môi nói: “Nếu không... Để cho ta xem chỗ đó có bị sưng lên không nha?”

Ha hả... Hả nhất định sẽ không đồng ý, rất dọa người a, một tên nam nhân lại để nữ nhân xem thí thí của hắn có sưng lên hay không, nghĩ đến đã làm cho nàng muốn ôm bụng cười.

“Này hình như cũng có chút sưng, vậy người giúp ta nhìn xem có sưng lên không, thân thể của ta chính là ngôi cửu ngũ, hạnh phúc của vạn dân phải dựa vào đó a, phải cẩn trọng một chút.” Cô Ngự Hàn giống như rất cẩn thận nói, cho là thật từ trên người nàng đứng lên, làm bộ muốn cởi bỏ y phục.

Bối Bối thoáng cái ngậy người, cũng vội vàng đứng lên, luống cuống tay chân vội vàng ngăn cản hắn: “Đừng đừng, ta nghĩ không cần nhìn, không có việc gì đâu, không có việc gì đâu ... Ha hả ... Người cường đại như vậy, như thế nào mới ngã sấp một cái đã bị thương được, ta tin tưởng người không có việc gì, không có việc gì...”

“Chính là ta cảm giác được vẫn nên nhìn xem một chút mới tốt.” Sâu trong con người đen của Cô Ngự Hàn ngập đầy sự vui vẻ không kiềm nén được, bàn tay cởi quần áo kỳ thật cũng chưa hề làm động tác cởi chân chính, chẳng qua là muốn phản công lại nàng một chút thôi.

A...

“Không được cởi!” Bối Bối bị hắn làm ắc cở đỏ mặt.

“Ha hả... Như vậy cũng sợ a, những chuyện còn thân thiết hơn chúng ta cũng đều làm cả rồi nha.” Cô Ngự Hàn rốt cục buông tay ra không trêu nàng nữa, con người đen lấp lánh ánh cười nhìn nàng không chớp, mục quang nóng bỏng mị hoặc câu dẫn.

“Người còn nói...” Bối Bối xấu hổ cầm lấy gối đầu ném về phía hắn, cũng không cẩn thận lao về phía trước, vô ý rơi vào trong lòng ngực hắn.

Cô Ngự Hàn thuận thế đem nàng ôm chặt lấy, nụ hôn mật ngọt nồng nhiệt rơi xuống trên môi nàng: “Tiểu Bối Bối, mới thể đã không thể chờ đợi được a.”

“Ai... Ai không thể chờ đợi được, ngô...” Câu phản đối của Bối Bối bị chặn ngang lại bởi nụ hôn.

Nụ hôn lần này, không quá sâu, không quá nhẹ, ở trong phạm vi khống chế.

Nụ hôn của hắn từ từ chuyển qua phía bên mặt của nàng, nhẹ hôn, dự dõ nói nhỏ: “Tiểu Bối Bối, đem Hắc Tinh Ngọc Bội trên người người lấy ra cho ta xem một chút a.”

Hắc Tinh Ngọc Bội?

Đôi mắt đang mê muội vì nụ hôn của Bối Bối đột nhiên thanh tỉnh, thân thể của nàng cứng lại, ánh mắt xẹt qua một tia u quang phức tạp.

Lãnh đạm đẩy hắn ra, nàng cúi đầu, do dự giây giữa một hồi, mới hít sâu một hơi, móc ra túi hương, đem Hắc Tinh Ngọc Bội vẫn luôn nằm ở bên trong lấy ra.

“Cho người.”

Nói không rõ được tâm tình của nàng lúc này, có chút trúc trắc, không biết lý giải như thế nào, chỉ biết là, nếu như hắn muốn ngọc bội, nàng sẽ cho, cho nên, liền cho.

Cô Ngự Hàn đem Hắc Tinh Ngọc Bội đặt ở lòng bàn tay, đồng thời đem nàng ôm vào trong lòng, mặc kệ nàng giãy dụa, như trước ôm thật sự chặt: “Ngoan, không cần nghĩ lung tung.”

“Ta không có nghĩ lung tung.” Bối Bối mạnh miệng phản bác, tuy nhiên mi mày nhíu chặt lại làm cho lời phản bác của nàng một điểm thuyết phục cũng không có.

A...

Thông minh như hắn, như thế nào lại không biết lúc này nàng đã hiểu sai ý hắn a.

Chỉ bởi vì hắn muốn ngọc bội mà không vui, nói rõ là nàng quan tâm hắn nha, càng khiến hắn nhẹn không được ngập đầy thương yêu chính là, nàng cho dù hiểu sai, cũng vẫn đưa ngọc bội cho hắn, khiến hắn thật muốn hung hăng hôn nàng.

“Tiểu Bối Bối, hãy nghe ta nói, người chẳng lẽ không muốn tu tập pháp thuật sao?” Hắc hôn hôn khoe miệng đang mím lại của nàng, đem Hắc Tinh Ngọc Bội không coi vào đâu tùy tiện đưa đến trước mặt nàng, lắc lắc, ý tứ phi thường rõ ràng.

Bối Bối nhìn ngọc bội, lại nhìn hắc, đột nhiên hình như nghĩ thông suốt cái gì: “Người... Là muốn ta dùng Hắc Tinh Ngọc Bội để tu tập pháp thuật?”

“Như thế nào? Có muốn học hay không, nói không chừng có Hắc Tinh Ngọc Bội tương trợ, pháp thuật của người sẽ còn siêu việt hơn ta, đến lúc đó ta sẽ mặc sức bị người chà đạp nha.” Hắc nói xong loạn không đứng đắn, đảo mắt nhìn nàng cười.

Bối Bối để sát vào lòng bàn tay của hắc, tinh tế đánh giá Hắc Tinh Ngọc Bội, tò mò hỏi: “Cô Ngự Hàn, cái ngọc bội này thật sự lợi hại như thế sao? Di? Bên trong ngọc bội từ lúc nào có thêm một giọt máu a?”

“Người quên rồi sao? Tại lần trước khi đấu với bọn Hắc Khi Dạ, người đã đem máu huyết của mình ... rót vào Hắc Tinh Ngọc Bội.” Tiếng nói của hắc chợt trở nên khàn khàn, nắm chặt tay lại, mới cố gắng nhìn xuống sự đau lòng.

“Nha.” Bối Bối đáp thật sự tùy ý, tựa hồ đối sự kiện kia cũng chẳng để ở trong lòng.

Hắc đem ngọc bội bỏ vào trong tay nàng, nắm bao phủ lấy tay nàng chỉ dẫn: “Có cảm giác gì?”

“Cảm giác ấm áp a, cái ngọc bội này vẫn luôn luôn ấm áp nha, thật thần kỳ.” Bối Bối cảm, lại buông tay ra.

Nhìn nàng tò mò trái phải nhìn nhìn ngọc bội, hắc nhẹ nhàng cười một tiếng, lòng bàn tay ấm áp bao quanh thắt lưng của nàng, nhanh chóng ôm lấy nó, trầm ngâm một thoáng, mới mở miệng hỏi: “Tiểu Bối Bối, người còn có nhớ lúc người thoát khỏi tên điên ở Điền gia, trong cơ thể của người có cảm giác gì hay không?”

Nhớ lại sự kiện kia, Bối Bối nhìn không được run lên một cái, cảm giác được tay của hắc gắt gao dán sát vào nàng, ấm áp truyền đến, nàng ngoái đầu nhìn lại hắc lộ ra một nụ cười thả lỏng.

Tựa vào trong ngực hắc, nàng an tâm cố gắng nhớ lại đoạn hồi ức đó: “À... Khi đó trong lòng ta rất sợ hãi, trong đầu nghĩ đều là hận không thể... muốn giết chết cái người điên kia, sau đó... sau đó ta cảm giác trong cơ thể rất nóng, không... hình như là ngọc bội đang nóng lên.”

174. Q.3 - Chương 175: Trẻ Con Khó Dạy Bảo!

Nàng đột nhiên tỉnh ngộ, bởi vì lần trước tận lực quên đi đoạn trí nhớ không thoải mái, cho nên cũng liên quan không muốn nhớ lại bản thân giết người như thế nào, hiện tại nhớ ra, tựa hồ... thật là do Hắc Tinh Ngọc Bội phát huy tác dụng a.

Cô Ngự Hàn điểm điểm cái mũi nhỏ của nàng một cái, cầm lấy Hắc Tinh Ngọc Bội, đặt vào trong lòng bàn tay, con ngươi đen yên lặng nhìn chăm chú vào Hắc Tinh Ngọc Bội, chỉ chớp lát, mắt của hắc đã ngưng tụ ra một đạo hồng quang, phút chốc bắn về phía Hắc Tinh Ngọc Bội.

Hắc Tinh Ngọc Bội hấp thu đạo hồng quang, dần dần bắt đầu lóe sáng phát quang, “vèo” một tiếng phiêu phù bay lơ lửng ở trên tay hắc, xoay tròn trôi nổi, ngọc bội lóng lánh tỏa ra ra một vòng ánh sáng xung quanh.

“A... Ngọc bội có thể phát quang nha, Cô Ngự Hàn, người làm như thế nào vậy?” Bối Bối háng hái bưng bưng hỏi, thấy Hắc Tinh Ngọc Bội lơ lửng bay trên không trung, thoát nhìn hảo chơi cực kỳ.

Ánh mắt của nàng lóe sáng lóe sáng, muốn học pháp thuật quá!

Nhìn nàng rõ ràng là mang theo tâm tính hiếu kỳ như một tiểu hài tử, Cô Ngự Hàn lắc đầu, gõ nhẹ lên đầu nàng: “Tu tập pháp thuật không phải bởi vì hảo chơi, người muốn học, thì phải thật sự nghiêm túc học tập đằng hoàng, nếu không sẽ không dạy cho người.”

“Ai, sao gõ mạnh vậy, gõ đầu nhiều sẽ bị ngốc a!” Bối Bối đưa tay ôm đầu, nhe răng trợn mắt với hắn, kỳ thật cũng không đau, nàng chẳng qua là thói quen kháng nghị với hắn thôi.

Tiếp theo, nàng lấy lòng lay lay cánh tay hắn: “Được rồi được rồi, ta sẽ rất nghiêm túc học, người sẽ dạy cho ta chứ?”

“Chỉ cần người nghe lời, người muốn học cái gì ta đều dạy.” Hắn sững nịch hôn nàng một cái, đôi mắt thâm thúy ôn nhu giống như mặt nước, nhìn rõ bóng của nàng trong đó.

Lời của hắn, khiến cho lòng nàng vừa ngọt ngào lại ấm áp, nhìn vào ánh mắt hắn, nàng như chìm vào trong đó, có chút thất thần gập nhẹ đầu: “Hảo, ta sẽ thật sự nghe lời.”

“Trong cơ thể của người đã có máu huyết của ta, đã có một lượng năng lượng nhất định đang ẩn giấu trong đó, chỉ cần người học được cách khống chế vận hành khí huyết, là có thể kích phát năng lượng trong cơ thể, sau đó lại học cách đem năng lượng rót vào trong Hắc Tinh Ngọc Bội, hỗ trợ lẫn nhau, pháp thuật lúc đó tự nhiên sẽ tự động phát ra.” Hắn đem nàng ôm đến đối diện, khiến nàng ngồi đối mặt với mình, sau đó kéo hai tay nàng cùng với hai tay của mình tạo thành hình chữ thập.

“Đợi một chút, Cô Ngự Hàn, sao người cứ nói trong thân thể của ta có máu của người?” Bối Bối kỳ quái đặt câu hỏi.

“Nếu như người dám tái đem đao đâm vào tâm huyết của mình, ta sẽ không ngại để cho người chảy máu đến chết!” Cô Ngự Hàn hung tợn liếc mắt nhìn nàng.

“Sao sao, khó trách lần đó sau khi bị thương tỉnh lại, lại không cảm thấy thiếu máu choáng váng đầu óc gì cả a, nguyên lai là người truyền máu cho ta, cảm ơn người, người như thế nào không nói sớm, ta cũng có thể sớm một chút cảm ơn người a.”

“Người đang tả oán có phải hay không?” Về mặt tuần tú của hắn đột nhiên trở lên âm u, nữ nhân không lương tâm!

“Không không không, ta rất cảm kích, phi thường cảm kích! Nếu như người dạy ta biết pháp thuật, ta sẽ càng thêm cảm kích, cảm động đến rơi nước mắt!” Tầm mắt Bối Bối hướng đến nơi bàn tay họ đang giao vào nhau, kích động nói.

Nhìn vẻ mặt nàng giống như không thể chờ đợi được, đôi tràn ngập chờ mong, tâm hắn lại lập tức mềm nhũn.

Ai, bỏ đi bỏ đi...

“Nào, nhắm mắt lại cảm thụ.” Hắn bắt lấy lòng bàn tay nàng, ôn nhu chỉ dẫn nàng. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú nghiêm túc của hắn, Bối Bối chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắn vận khí làm phép, khiến cho pháp lực của bản thân theo hai lòng bàn tay đang tiếp hợp của họ chảy vào trong cơ thể nàng.

Dần dần, Bối Bối cảm giác được máu huyết trong cơ thể lại bắt đầu nóng lên, bất quá lượng nhiệt khí này cũng không hỗn loạn lao nhanh giống như lần trước lúc nàng bộc phát, mà là rất trót lọt chảy xuôi khắp cơ thể.

“Tiểu Bối Bối, thử tự mình từ từ đem chân khí trong cơ thể vận hồi đến lòng bàn tay người.”

“Ừ...” Bối Bối nhẹ nhàng lên tiếng, dưới sự dẫn dắt của hắn, thông thả đem luồng nhiệt khí vận chuyển tới lòng bàn tay.

Nhìn bàn tay nàng từ từ phát ra hồng quang, hắn nhếch lên khóe môi, thu hồi hai tay của mình.

Sau đó nhẹ giọng gọi nàng: “Tiểu Bối Bối, mở mắt nhìn.”

Bối Bối chần chờ một chút, mới dè dặt mở mắt, nhìn thấy hai tay mình đang tràn ngập tràn hồng quang nhàn nhạt, không phải là hắn phát ra, là nàng phát ra!

Cảm thấy ngạc nhiên trợn to ánh mắt, nhìn bản bàn tay của mình, lại đưa mắt nhìn hắn, vừa mừng vừa sợ gương môi.

“Nào, không được phân tâm, thử đem năng lượng của người đưa đến trên ngọc bội thử.” Cô Ngự Hàn chỉ chỉ Hắc Tinh Ngọc Bội đang trôi nổi ở trong không khí, khích lệ nhìn nàng.

“Có phải hai đạo hào quang này bắn tới ngọc bội thì ta liền luyện thành hay không?” Bối Bối cao hứng đến cười híp cả mắt, ha ha, nhanh như vậy đã học được rồi, thật là bội phục bản thân quá đi!

Cô Ngự Hàn chỉ là nhìn nàng nhướng mày, đôi môi hoàn mỹ khẽ giật giật, không lên tiếng, chỉ là nhin không được cười thắm, cô gái nhỏ này nghĩ đến thật ngây thơ, năng lượng của nàng cũng nhờ có hắc dẫn đường mới có thể phát ra, nàng ngay cả năng lượng của bản thân còn không thể khống chế a.

“Ha ha... Rất đơn giản a, nhìn.” Bối Bối cũng bắt chước tư thế, đưa tay đẩy năng lượng hướng về phía ngọc bội, tuy nhiên, biến hóa kế tiếp lại làm cho nụ cười của nàng nhanh chóng tắt ngấm.

Hồng quang trong tay nàng còn chưa kịp đến gần ngọc bội liền đột nhiên biến mất.

“Tại sao có thể như vậy? Như thế nào không thấy nữa?” Bối Bối trái phải vỗ vỗ vào lòng bàn tay mình, không thể tin được vừa mới vẫn còn một chùm tia sáng thế nhưng lập tức liền biến mất.

Nàng vẻ mặt cầu xin, thương cảm hề hề nhìn phía hắc: “Cô Ngự Hàn, không còn thấy nữa, làm sao bây giờ?”

“Xứng đáng, khí không lưu động, tinh thần không vận chuyển tập trung, biến mất là đúng rồi, không phải đã nói không được phân tâm sao, trẻ con đúng là khó dạy bảo!” Cô Ngự Hàn đảo cặp mắt trắng dã, nhìn không được cốc vào trán nàng.

“Ta đâu có phân tâm.” Bối Bối phản bác, đưa tay ôm trán, nam nhân này cho là hắc đang dạy học sinh tiểu học sao, hơn nữa nàng nghĩ không ra bản thân phân tâm lúc nào?

“Người mới vừa rồi tâm tư hoàn toàn rơi vào phía ngọc bội, hoàn toàn đem sự khống chế năng lượng trong tay quên mất, quá ngốc, phải học được cách khống chế năng lượng của người mới là mấu chốt!” Hắc lại gõ đầu nàng, nhìn bộ dáng lấy tay ôm đầu che rất khả ái, hắc liền nhin không được muốn cốc nàng, thích nghe nàng kêu rên nho nhỏ, a...

175. Q.3 - Chương 176: Không Đứng Đắn

Bối Bối ôm đầu, không cam lòng bĩu môi: “Không được gõ nữa a, tuyệt không biết thương hương tiếc ngọc!”

“Sách, còn dám mở miệng nói, có phải không muốn học hay không?” Đôi mắt tuần mục trừng lên, bạc môi bặm lại, nhẹ nhàng tóm lấy hai tay nàng trừng mắt.

“Cái gì chứ, đây không phải là uy hiếp sao.” Bối Bối nhỏ giọng lẩm bẩm, không dám để hắc nghe được.

“Chúng ta làm lại có được hay không?” Khuôn mặt nàng tươi cười nịnh nọt, lấy lòng nhẹ giọng nhuyển thanh nhuyển khí, ha ha, cô được dẫn được mới là thượng phu!

Đôi mày kiếm của hắc nhướng lên, con người đen nghiêm túc nhìn thẳng nàng, lấy giọng nghiêm túc nói: “Làm đồ đệ của ta thì không được náo loạn, nếu như người học không thành, coi chừng ta đánh đòn! Ta tuyệt sẽ không nương tay, như vậy còn muốn tiếp tục học sao?”

“Biết biết, người sẽ đem ta làm đồ đệ, ta coi người là sư phụ, chúng ta công và tư rõ ràng!” Bối Bối nặng nề gật đầu, thủy mục long lanh xem xét hắc, đáy lòng cười thắm, hắc muốn gõ đầu liền gõ đi, dù sao lại không đau, bất quá nàng sẽ không nói cho hắc biết!

Ai lại tự đi tìm tội bao giờ...

“Nhớ kỹ những lời này là chính người nói, nếu còn tái phạm sẽ phải chịu đòn không tha.” Cô Ngự Hàn khuôn mặt tuần mỹ nghiêm túc, một điểm vui đùa cũng không có.

“... Hảo.” Bối Bối khẽ cắn môi, gật đầu đáp ứng.

“Vậy làm lại.” Cô Ngự Hàn kéo tay nàng, bắt đầu dẫn dắt nàng tập luyện pháp thuật.

.....

“Đông!” Bối Bối đáng thương liên tục thất bại, lại để cho người ta gõ một cái nữa.

“Đã nói người bao nhiêu lần rồi, không được nóng lòng cầu thành công, phải tập trung tinh thần!” Cô Ngự Hàn trừng nàng liếc mắt, trách cứ.

“Ta biết sai rồi, chúng ta làm lại nha.” Bối Bối sờ sờ đầu, cộc lốc cười khan vài tiếng, không ngừng cố gắng nhìn hẩn.

..... Lại qua một hồi lâu sau.

“Sai rồi, ...trước đem chân khí vận đến đan điền rồi mới đưa trở về, đã nói rất nhiều lần, tự làm lại lần nữa đi!” Khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn đen lại, cái tiểu nha đầu này, không có một lần thành công.

“Được được, đừng tức giận đừng tức giận, ta tập lại a!” Bối Bối khó có được lúc ngoan ngoãn như vậy, lập lại động tác một lần nữa, lại một lần nữa...

“Hừ! Không cần luyện tập nữa, người là đồ đầu gỗ không dạy được!” Cô Ngự Hàn rốt cục nhịn không được muốn phát hỏa, xuất sư bất lợi, lần đầu tiên cam tâm tình nguyện thu nhận một cái đồ đệ, thế nhưng lại gặp phải một khối gỗ mục.

“A? Người không dạy ta nữa a?” Bối Bối tội nghiệp nhìn hẩn, thấy hẩn thu hồi Hắc Tinh Ngọc Bội, môi của nàng lập tức rủ xuống.

Cô Ngự Hàn đem Hắc Tinh Ngọc Bội bỏ vào trong túi hương, sau đó nhét vào trong túi của nàng, không để ý tới ánh mắt diễm đam đáng yêu của nàng.

“Cô Ngự Hàn...” Bối Bối bưng ngọc bội trong túi lên, còn chưa chịu buông tha giọng mềm nhũn gọi hẩn.

Hẩn đưa tay vuốt vuốt lại mấy sợi tóc của nàng, khuôn mặt tà mị tuần lãng nở rộ một nụ cười, rạng rỡ câu hồn, hẩn chớp chớp phượng mục nói: “Tiểu Bối Bối, hôm nay chúng ta không học nữa, hôm sau lại tiếp tục.”

Mặc dù đã khống chế lực đạo không gõ nàng đau, mỗi một lần lại được thấy bộ dáng nàng khả ái ôm đầu co rụt lại, nhưng cũng vẫn khiến hẩn đau lòng.

Thôi, hôm nay trước luyện đến nơi chỗ này đã a, dù sao không vội.

“Chính là ta còn muốn tiếp tục luyện nha.” Bối Bối nhất định không chịu đình chỉ, không biết tại sao, trước kia lúc Tiểu Ngoan, không, là Hắc Khi Phong muốn dạy nàng, nàng ngược lại rất nhanh bỏ qua không muốn học, nhưng là đi theo hẩn học, nàng lại muốn kiên trì đến học xong mới thôi.

Nàng hy vọng một ngày kia tại lúc cần có thể cùng kẻ vai chiến đấu ...

“Học lâu như vậy, người cũng không mệt sao?” Cô Ngự Hàn đem nàng ôm vào lòng, sủng nịch giúp nàng xoa nắn bả vai, mặc dù nàng có chút ngốc, bất quá đích xác là học rất nghiêm túc, nghiêm túc đến khiến hẩn muốn thật sâu yêu thương nàng.

“Ta không mệt a, chúng ta làm lại nha.” Bối Bối làm nũng.

“Không mệt?” Con người đen của Cô Ngự Hàn chợt sáng lên, bạc môi gần thượng một nụ cười tà tà, bàn tay đang xoa bóp trên vai nàng dần dần dao động đến gáy nàng, lưng nàng, hông nàng ...

“Khụ...” Bối Bối thiếu chút nữa bị sặc, nàng đưa tay vòng đến phía sau, đè lại bàn tay đang không an phận.

“Cô Ngự Hàn, chúng ta đang nói chuyện đứng đắn, người...người đã nghĩ đến chuyện bậy bạ.” Nàng quai hàm bạnh lên giận dữ.

“Là người nói không mệt a, nếu không mệt chúng ta tiếp theo sẽ cùng làm chuyện “mệt” đi, người nhìn sắc trời hãy còn sớm, còn chưa đến thời gian nghỉ ngơi.” Cô Ngự Hàn dụ dỗ hướng nàng nháy mắt mấy cái.

“Không... Không được, ta nghĩ ta mới vừa rồi luyện hình như thật sự có chút mệt mỏi, chúng ta cùng đi ngủ sớm dậy sớm cho thân thể khỏe mạnh.” Bối Bối cúi đầu, không nhìn cặp mắt phóng điện kia của hắn.

“A... Đến đây đi!” Cô Ngự Hàn lập tức liền ôm chặt nàng, bạc môi nhanh chóng đặt trúng lên đôi môi nộn ngọt của nàng.

“Uhm uhm...” Bối Bối bị hắn ép tới không thể nhúc nhích, chỉ có thể bị động toàn bộ thừa nhận nụ hôn của hắn.

Đầu ngón tay Cô Ngự Hàn bắn ra một đạo chỉ quang, trường rèm buông xuống, trên nhuyễn tháp, chấn mền dần dần lắng loạn, trong trường幔, nhiệt độ từ từ lên cao...

Bóng đêm, bất tri bất giác rơi xuống, ngoài cửa sổ, một mảnh bóng cây chập chờn, chiếu vào trên trường rèm, bên trong cũng tựa hồ đang hết sức chập chờn lay động.

Hôm sau, Bối Bối hăng hái bừng bừng vọt tới trong thư phòng, đem cửa đẩy ra.

Người ở bên trong đồng thời quay đầu lại nhìn nàng.

“Cô Ngự Hàn, nghe nói hôm nay nơi này có hội chùa nha, chúng ta đi ra ngoài chơi có được hay không?” Nàng không có nhìn rõ ràng người ở bên trong đang làm cái gì liền ồn ào.

Thương Tuyệt Lệ quay đầu lại, dưới ánh mắt ra hiệu im lặng của Cô Ngự Hàn, an tĩnh đứng qua một bên

“Tiểu Bối Bối, lại đây.” Cô Ngự Hàn hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay.

“Cô Ngự Hàn, có đi hay không a?” Bối Bối đi tới trước mặt hắn, ánh mắt đầy chờ mong nhìn hắn.

Đem nàng kéo ngồi vào trên đùi, hắn nhéo nhéo mặt của nàng: “Rất muốn đi?”

“Đương nhiên.” Bối Bối có chút không được tự nhiên muốn từ trên đùi hắn giãy dụa đứng xuống, đỏ mặt hướng Thương Tuyệt Lệ liếc mắt, thấy mặt hắn không chút thay đổi nhìn về phía khác, nàng le lưỡi, Mộc Đầu Nhân[1]!

“Ta và thuộc hạ đang muốn đi ra ngoài bàn bạc một số chuyện, không thể đi cùng ngươi, ta để Thương Tuyệt Lệ đi cùng ngươi có được hay không?” Hắn tiến sát vào cổ của nàng, ngửi ngửi mùi hương trên cơ thể nàng.

“Hắn? Không cần.” Bối Bối bĩu môi, cùng Thương Tuyệt Lệ đi dạo phố, nàng có thể chán mà chết!

“Cô Ngự Hàn, ta muốn cùng Khả Y đi, ngươi không đi tốt càng tốt, nữ nhân đi dạo phố, nam nhân không cần đi theo.” Bối Bối cười híp mắt nói.

Hắn nhéo cái mũi của nàng: “Đây mới là mục đích của ngươi a.”

Le lưỡi, nàng trái lại rất to gan thừa nhận: “Đúng vậy, ta vốn cũng chỉ muốn cùng Khả Y đi, không cần ngươi.”

Nàng đem ba chữ sau cùng nói rất to.

Sau đó rất nhanh nhảy xuống khỏi đùi hắn, quay đầu hướng hắn le lưỡi, rất nhanh chạy đi ra ngoài.

Cô Ngự Hàn sủng nịch lắc đầu, tùy ý nàng đi.

[1]Mộc đầu nhân: đồ đầu gỗ

176. Q.3 - Chương 177: Đối Chọi

Bối Bối chân bước nhẹ nhàng đi tới phòng của Khả Y, lại thấy một nhân ảnh yếu điệu đứng ở phía cửa sổ đang mở ra, không cần nhìn cũng biết là ai.

Nàng rón rén đi về phía đó, tính hù Khả Y kinh hách một chút, tuy nhiên, đến lúc nàng nhìn thấy nước mắt trên mặt Khả Y, nàng ngậm dại.

Khả Y đang đứng dựa vào song cửa, nhìn vô định về phía chân trời, một cổ sầu bi cất giọng nói: “Biểu ca, lời thề non hẹn biển vẫn còn bên tai, không nghĩ tới trong nháy mắt đã người và vật không còn, chẳng lẽ tình cảm của chúng ta trong lúc đó, thật sự không thể vượt qua tất cả khó khăn sao?”

Nàng thì thảo tự nói, nước mắt đau đớn đứt ruột như những hạt châu rơi xuống, tất cả, đều là số mệnh...

Bối Bối nghe thấy lời nói bi thương của nàng, trầm trọng nhú mảy, suy nghĩ một chút, nàng đem cước bộ đập thật sự lớn tiếng, vung lên tiếng nói gọi: “Khả Y, chúng ta đi dạo hội chùa đi.”

Nghe được thanh âm Bối Bối đến gần, Khả Y vội vàng lau đi nước mắt, xoay người đi ra: “Bối Bối, sao người lại tới đây?”

“Ta tới gọi người đi dạo hội chùa a, nghe nói rất náo nhiệt. Ý? Đôi mắt của người như thế nào hồng hồng?” Bối Bối giả vờ không biết chuyện gì hỏi.

“Không... Không có a.” Khả Y lau nhanh khóe mắt, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Thật sự không có sao? Người hình như đã khóc sao?” Bối Bối cẩn thận mở miệng thăm dò nàng, chuyện thương tâm như thế, phải để đương sự chủ động nói mới được, không phải ai cũng nguyện ý chia sẻ tâm tình của mình với người khác.

Khả Y cúi đầu, hơi chút lưỡng lự, cuối cùng cũng không nói ra tâm sự của mình.

“Bối Bối, người không phải nói muốn đi dạo hội chùa sao? Ta ở chỗ này cũng đã được một thời gian ngắn, cũng đã quen đường, ta đưa người đi.” Nàng nói sang chuyện khác.

Thấy Khả Y nói sang chuyện khác, Bối Bối lại nhìn nàng một cái, sau đó cười híp mắt nói: “Chúng ta đi nhanh đi.”

Nói xong, nàng liền kéo tay Khả Y ra bên ngoài.

Các nàng đi rồi, Thương Tuyệt Lệ mới từ trong ngõ ngách đi tới, hẩn nhìn về phía chỗ cửa sổ, ánh mắt xẹt qua tình tự vô danh, tĩnh mặc trong chốc lát, hẩn lén lút đuổi kịp hai người bọn họ.

.....

Đi tới đầu đường đông đúc, thấy đâu đâu cũng là cảnh tượng náo nhiệt, Bối Bối cao hứng giống như con chim nhỏ sổ lồng, một mạch chạy hết chỗ này tới chỗ khác nhìn ngắm.

“Khả Y, người mau nhìn, cái mặt nạ này làm trông rất thật nha.” Bối Bối đi tới một cái quầy hàng bán mặt nạ, cầm lấy một cái mặt nạ quỷ đeo vào trên mặt.

“Bối Bối, nữ hài tử không cần mang cái lại này, mang cái này đi a, cái này đẹp mắt.” Khả Y cầm lấy một cái mặt nạ có gắn hoa khác, mỉm cười đưa cho Bối Bối xem.

Bối Bối để xuống mặt nạ quỷ trong tay, tiếp nhận cái của Khả Y, nhần nhần cái mũi nói: “Cái này đẹp mắt sao? Hảo thanh tú nha.”

Lắc đầu, Khả Y sửa lại cử chỉ của Bối Bối: “Bối Bối, người sau này không nên nhần nhí như vậy, nữ hài tử cần phải đoan trang một chút, nếu không tương lai như thế nào làm mẫu nghi...”

Ý thức được vừa nói cái gì, Khả Y vội vàng đưa tay che miệng lại, có chút dè dặt nhìn chung quanh, không hề tiếp tục nói chuyện đó nữa.

Biết Khả Y muốn nói gì, ánh mắt Bối Bối có vẻ trốn tránh, nàng phất phất tay, nói có lệ: “Khả Y, chúng ta hôm nay là đi chơi, không cần nghĩ những chuyện phiền lòng này, đã đi chơi, phải chơi cho vui vẻ nhất!”

Bối Bối nở một nụ cười thật tươi, trả tiền cho chủ quán, cầm hai cái mặt nạ, đem cái mặt nạ gắn hoa đưa cho Khả Y, đó nàng cầm mặt nạ quý, kéo Khả Y chạy khắp nơi.

“Bối Bối, không cần đi nhanh như vậy, coi chừng a, người rất nhiều.” Khả Y vừa đi vừa dãn dò, không biết làm thế nào, lời nói nhỏ nhẹ của nàng thế nào cũng vào không vào được tai Bối Bối.

“Khả Y, người nhìn phía trước thật nhiều người, không biết là đang làm cái gì, chúng ta qua xem đi a.”

Vừa nói, tay nàng kéo Khả Y liền chạy chậm lại, căn bản là không cho Khả Y cơ hội cự tuyệt.

Đi vào trong đám người, tìm một cái vị trí tốt nhất, Bối Bối đối Khả Y nói: “Khả Y, người đứng ở đó, ta đứng ở đây, có ta bảo vệ người, liền sẽ không bị người khác đẩy đi a.”

Khả Y bị động đứng lại tại vị trí Bối Bối an bài, vì có rất nhiều người đang đứng xung quanh mà cảm thấy có chút không được tự nhiên, nàng cơ hồ chưa từng cùng nhiều người như vậy đứng ở chung một chỗ, hoặc là nói, nàng chưa từng thấy có nhiều người chen lấn đi dạo hội chùa như vậy.

Chúng nhân vây xung quanh một võ đài, một đại thúc đầu đội mũ hồng cầm tay cầm xao la [1] hét to nói: “Các vị hương thân phụ lão, tửu lâu của chúng ta hôm nay nhân dịp lễ, cử hành một hội đáp câu đối, người thắng có thể miễn phí tiến vào tửu lâu của chúng ta dùng cơm, tặng kèm hai bình nữ nhi hồng lâu năm.”

“Thật tốt a...” Quần chúng nhao nhao vỗ tay.

“Căn tửu lâu này chính là tửu lâu tốt nhất trong quận chúng ta a.” Một người trong đám đông kích động nói.

“Nhất là món “phật khiêu tường”[2] của bọn họ a, quả thực có thể so với sơn trân hải vị trong chốn vương cung!” Một người khác phụ họa, đưa ngón tay cái giờ lên biểu thị.

Đám người bắt đầu mãnh liệt chen lên...

“Khả Y, chúng ta đi khiêu chiến một chút được không? Thắng có đồ ăn ngon a!” Bối Bối háng hái bưng bưng đề nghị.

“Nhưng mà...” Khả Y có chút do dự, trận đấu kiểu này, nàng lần đầu tiên tham dự, có chút thấp thỏm.

“Không thể bỏ qua cơ hội a, nếu như người thẹn thùng, chúng ta đây đều đeo mặt nạ không phải được rồi sao, thua cũng không sợ mất mặt.” Bối Bối đem mặt nạ đeo lên mặt, sau đó cầm lấy mặt nạ của Khả Y, cũng đeo cho nàng.

“Nhìn xem, như vậy liền không có ai biết a.” Bối Bối vỗ vỗ tay, nháy nháy mắt nói.

Trên đài, đại thúc bắt đầu ra đề mục .

“Đại gia nghe a, ba trận thắng hai, người trả lời phải nhận được một cái hồng cầm[3], sau ba hiệp, trong tay ai có nhiều hồng cầm nhất là người đó thắng. Hiệp thứ nhất “Đoán chữ”.”

Đại thúc vừa tuyên bố đề, người dưới đài đã bắt đầu tranh nhau giơ tay.

“Hảo, đề mục đây! Bộ đồ mới của hoàng đế, mời đoán.”

Bối Bối lập tức giơ tay: “Có, là chữ tập trong từ tập kích.”

“Đáp án đúng, phát hồng cầm.” Một người ở phía sau võ đài liền lập tức mang tới cho Bối Bối một cái hồng cầm.

“Lấy được lấy được, ha ha...” Bối Bối cao hứng quay phía Khả Y lắc lắc hồng cầm trong tay, sau đó nắm tay giờ lên, tỏ vẻ cổ gắng lên!

“Hảo, trở lại. Phá lệ đại phương, thỉnh đoán.”

“Hồi.” Một đạo thanh âm trầm ổn từ trong đám người vang lên, thanh âm không quá lớn, cũng rất rõ ràng truyền tới tai đại thúc trên đài.

Bối Bối thở hắt hắt nghe vậy mừng quá, là kẻ nào dám tranh cướp với nàng a!

Đến lúc nàng nhìn thấy kẻ tiếp nhận hồng cầm, nàng nhú nhú mày, nam nhân này là ai? Dĩ nhiên cũng học theo các nàng đeo mặt nạ, thiết.

[1] Xao la: keng, mō

[2]Phật khiêu tường: Đây là món ăn nổi tiếng ở tỉnh Phúc Kiến gồm gà, vịt, giò lợn cùng nhiều loại hải sản khô được ninh chung trong nồi rượu lớn. Món ăn này ngon và nổi tiếng đến mức người ta đùa rằng đến cả đức Phật mà nghe được mùi thơm của nó thì dầu Ngài có đang ngồi thiền cũng phải bỏ để leo tường đi tìm, do đó mà có tên này.

[3] Hồng cầm: khăn, màu đỏ

177. Q.3 - Chương 178: Hắc Là Ai Vậy

Nàng rất quả quyết quay ngoắt đầu lại, lần này đây nhất định phải cướp được câu trả lời trước.

“Được rồi, tiếp tục. Từ cuối cửa đi ra khỏi khuê phòng, mời đoán.”

“Giai trong từ giai nhân.” Một đạo thanh âm trầm ổn lại vang lên.

Bối Bối tức khí mắt tóe lửa xoẹt xoẹt trừng mắt với hắc, rốt là ai chết tiệt như vậy cứ hết lần này đến lần khác thường đoạt mất danh tiếng của nàng!

“Bối Bối, không cần như vậy.” Khả Y lôi kéo ống tay áo của Bối Bối, bình ổn lại sự khó chịu của nàng

“Được rồi, nghe lời người.” Bối Bối thật sâu hít một hơi, đè xuống sự khó chịu trong lòng, tiếp tục nghe đề.

.....

Tất cả đề đoán chữ tiếp theo cơ hồ đều là Bối Bối và người bịt mặt kia thay nhau cướp được, Bối Bối một bên tranh đoán một bên phát hỏa, rất nhiều chữ nàng vừa nghĩ ra đáp án thì bị cái tên nam nhân cũng bắt chước nàng đeo mặt nạ kia giành trước một bước, tức giận đến khiến nàng bàn tay bóp chặt hồng cầm trong tay để phát tiết.

“Được rồi, kẻ tiếp đến vòng thứ hai, là câu đối, quy củ như trên. Chú ý nghe đề: Nguyệt nguyệt nguyệt mình, tháng tám nguyệt rõ ràng hết sức, mời đối về dưới”

Cái này xong đời, Bối Bối thả bàn tay đang muốn giơ lên xuống, khả năng của nàng không thể áp dụng ở lĩnh vực này a.

“Khả Y, người có thể hay đối lại liên câu đối này hay không?” Bối Bối chờ mong nhìn Khả Y, Khả Y chắc là có thể a.

Gật đầu, Khả Y lên tiếng: “Được.”

“Đa! Thật tốt quá, có, bên này!” Bối Bối thanh thanh hô to, bàn tay giơ lên thật cao.

“Ách... Hai người đồng thời nhắc tay a...” Đại thúc tả hữu nhìn một chút, có chút khó khăn trong việc phân định.

Ai? Bối Bối theo bản năng liền hướng tới phía kẻ vẫn một mực cùng nàng “đối nghịch” kia, quả đúng là cái tên nam nhân đeo mặt nạ kia cũng giơ tay, hơn nữa ánh mắt hình như cũng đang nhìn nàng ở bên này.

Nàng nhất định không hạ tay chịu thua, ánh mắt bắn thẳng về phía đó, bĩu môi: “Nữ tử ưu tiên, các hạ chẳng lẽ cả điểm ấy phong độ cũng không có?”

Mơ hồ, nàng tựa hồ nghe đến người nọ cúi đầu phát ra tiếng cười, giống như nàng đang cố tình gây sự, nàng tức nghẹn tới cổ, nhất định không chịu thua trước, thẳng tắp trợn to mắt nhìn chăm chú người nọ.

Trầm mặc một hồi, người nọ mở miệng, thanh âm tựa hồ có chút bất đắc dĩ, lại nghe không ra có bất cứ sự không tình nguyện nào: “Vậy ưu tiên nữ tử a.”

“Hảo, vị cô nương này mời đáp lại.” Đại thúc quay mặt nhìn về phía hai người Bối Bối các nàng.

“Nàng ấy sẽ đáp.” Bối Bối đem Khả Y đẩy về phía trước, cười híp mắt nhìn đại thúc.

“Mời.” Đại thúc hiền lành khoát tay đưa ra tư thế mời.

“Sơn sơn sơn tú, vu sơn sơn tú tú phi thường.” Khả Y ôn nhu đáp lại về dưới.

“Hảo, mời nhận hồng cầm phần thưởng.” Đại thúc vỗ tay.

“Da, trắng trắng.” Bối Bối cao hứng tiếp nhận hồng cầm, không quên hướng tới bên kia khoe khoang lướt qua liếc mắt, không biết là cố ý hay là vô tình đúng lúc, người nọ cũng đang dừng ánh mắt trên người nàng.

Bối Bối đảo đảo cặp mắt, quay ngoắt đầu lại.

Nam nhân đeo mặt nạ lộ ra một đôi ánh mắt lấp lánh ánh cười, nhìn nàng một hồi lâu rồi mới quay đầu lại nhìn về phía khán đài.

“Được rồi, tiếp tục: Thủy bằng âm lạnh, khe gian hữu tầm nơi nào nơi phát ra, vịnh khúc trú ánh tà dương, bên hồ phong cảnh tùy nhân khả – mời đối lại.” Đại thúc vừa dứt lời, trong đám người phía dưới lại bắt đầu thì thầm rì rầm, thảo luận về dưới.

Về trên vừa đưa ra, Bối Bối theo bản năng nhìn Khả Y: “Khả Y, thế nào? Cái này hình như thật dài a, người có thể đối lại hay không?”

“đội ta nghĩ nghĩ một chút.” Khả Y cúi đầu trầm tư.

“Hảo, vị công tử bên kia lại nhắc tay. Mời” Thanh âm của đại thúc lại đột nhiên cất cao lên.

“Nguyệt tự tròn khuyết, đình bạn chớ có hỏi năm đó sơ chiếu, nâng chén yêu nay tịch, thiên thượng hằng nga nhận thức ta không?” Nam nhân đeo mặt nạ cúi đầu nói ra về dưới, nói xong lời cuối cùng, hẩn tựa hồ lơ đãng nhìn lại về phía Bối Bối.

Cách hơi xa, Bối Bối mơ hồ cảm giác được đạo ánh mắt đó có chút hàm nghĩa, khiến nàng cả người không được tự nhiên, giằng co lâu như vậy, nàng lần đầu tiên cảm thấy không được tự nhiên bỏ qua một bên né tránh ánh mắt của nam nhân.

...

Đề mục một cái lại một cái lần lượt được đưa ra, đám người huyền não xôn xao, thay nhau tranh đoạt trả lời đáp án giành hồng cầm. Cuối cùng, sau khi đề cuối kết thúc, đại thúc bắt đầu cho người đi kiểm đếm lại số lượng hồng cầm.

Không bao lâu, trợ thủ của đại thúc cầm hai tập hồng cầm, có vẻ khó khăn nói: “Ách... Hai bên đều giống nhau về số lượng, thế này nên làm như thế nào đây a?”

“Ta không ngại cùng người đồng thắng cuộc ăn chung bữa cơm này.” Nam nhân đeo mặt nạ đột nhiên lên tiếng, ánh mắt lại lạc về hướng Bối Bối.

“Ách... Vậy hai vị cô nương này thì sao?” Đại thúc nhìn hai người Bối Bối hỏi, ánh mắt lại tràn đầy chờ mong hy vọng các nàng đáp ứng.

Khả Y cùng Bối Bối nhìn nhau: “Khả Y, người cảm thấy thế nào?”

“Bối Bối cảm thấy thế nào thì làm như thế a.” Khả Y mềm mại đem quyền quyết định trao cho nàng.

“Ăn chung thì ăn chung a.” Bối Bối liếc mắt liếc về phía nam nhân đeo mặt nạ. Ai sợ ai! Hứ!

“Hảo, ba vị mời, tiệc rượu thượng đẳng nữ nhi hồng đã chuẩn bị sẵn sàng.” Đại thúc đi xuống dưới đài, đem ba người đồng dạng giống nhau đều đang đeo mặt nạ mời lên trên lầu.

Bối Bối kéo tay Khả Y, tại cửa thang lầu cùng nam nhân đeo mặt nạ chạm mặt, người nọ đứng lại, hiển nhiên cố tình mời nàng đi trước.

Coi như hẩn thức thời.

Bối Bối cũng rất không khách khí đi trước lên lầu.

“Ba vị tài tử giai nhân xin mời đi bên này, cảm ơn đã tham dự hoạt động của chúng ta. Từ lâu chúng ta đã chuẩn bị một căn phòng trang nhã, bảo đảm khiến các vị vừa lòng!” Đại thúc cười thân thiết dẫn đường phía trước, đi tới một bên gần cửa sổ trong căn phòng trang nhã thanh tịnh có phong cảnh rất đẹp

Thấy đầy bàn sơn trâm hải vị, sắc hương vị đều thập phần hấp dẫn, Bối Bối thiếu chút nữa không kìm được chảy nước miếng.

“Mọi người mời ngồi, chậm rãi thưởng thức, nếu như còn có yêu cầu gì khác cứ việc phân phó tiểu nhị, bữa hôm nay bất luận gọi món gì đều miễn phí.” Đại thúc hào khí nói, hiển nhiên là một người hết sức hào sảng.

“Cám ơn.” Ba người cơ hồ là cùng lúc trả lời.

Sau đó đại thúc liền rời đi .

Bối Bối và Khả Y cùng nhau ngồi ở phía đối diện với nam tử, ba người cũng không có ai động đũa trước, không khí có chút cứng nhắc.

“Khụ khụ khụ... Khả Y, chúng ta dùng cơm đi.”

Nghẹn một hồi, Bối Bối rốt cục nhịn không được bị thực vật câu động cơn đói, nàng chiêu hô Khả Y, sau đó đưa tay ra sau đầu, cúi bỏ mặt nạ xuống, khuôn mặt trắng noãn của nàng từ từ lộ ra.

Đang trong lúc vội vàng tháo mặt nạ, không phát hiện nam tử ngồi ở đối diện tầm mắt rơi vào trên khuôn mặt nàng, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt của nàng thì đáy mắt xẹt qua một sự kích động không che giấu được, đồng thời cũng điểm thêm vào một ánh mắt nhu hòa.

“Khả Y, ngươi thích ăn cái này sao? Ăn rất ngon sao, còn có món súp này nữa, cũng ăn rất ngon, còn có còn có...” Bối Bối đem hết mọi thức ăn đồ uống nàng thấy thuận mắt toàn bộ kéo đến trước mặt các nàng, nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn nam nhân ngồi ở trước mặt một cái.

Không cần phải nói, nàng nhất định cố ý!

178. Q.3 - Chương 179: Người Rất Chướng Mắt!

Khả Y có chút không tự nhiên đưa mắt liếc nhìn nam tử ngồi ở đối diện không hề động đũa, đến bây giờ cũng không có tháo mặt nạ xuống, nhìn không rõ là ai, nhưng là, nàng loáng thoáng có một loại cảm giác, nam tử này hình như biết Bối Bối.

Ánh mắt của hắn từ trong trận đấu mời vừa rồi cũng thường xuyên rơi vào trên người Bối Bối, khiến nàng vừa sợ vừa cảm thấy nghi hoặc.

“Bối Bối, hẩn...” Khả Y ở dưới gầm bàn kéo kéo ống tay áo của Bối Bối, cúi đầu nói chuyện.

“Khả Y, nếm thử cái này đi.” Bối Bối thản nhiên như không nghe thấy Khả Y muốn nói cái gì, dù sao cũng là về cái tên nam nhân ở đối diện kia, nàng một chút cũng không muốn tốn tâm tư đi để ý hắn.

Thay Khả Y thu xếp hảo đồ ăn thức uống xong, Bối Bối cầm lấy chiếc đũa, không chút khách khí đưa đến mấy đĩa thức ăn ở trước mặt nam nhân kia, gấp lia lịa rất nhiều thứ, giống như người ta đang ra oai phủ đầu.

Sau đó, nàng từng ngụm từng ngụm và cơm ăn, đem những thức ăn món ngon bỏ vào trong miệng, nhắm nuốt có vẻ rất ngon.

“Quá ngon, uhm, uhm rất ngon!” Nàng vừa ăn vừa than thở, dư quang ở đuôi mắt sảo sảo liếc về phía nam nhân ở đối diện, âm thầm bĩu môi, cái tên nam nhân này còn giả trang cái gì thần bí, còn không tháo mặt nạ, căn bản không thể ăn cơm, hẩn liền nhìn các nàng ăn đi, nàng một chút cũng không thèm để ý , a...

Tuy nhiên, bản thân âm thầm cao hứng kết quả nhất định nàng bị sặc: “Khụ khụ khụ...”

“Bối Bối, người làm sao vậy?” Khả Y vội vàng đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

“Khụ khụ khụ... Đúng là người lúc không may ... khụ khụ khụ ... thì ngay cả ăn cơm cũng sẽ bị nghẹn a, khụ khụ khụ ...” Nàng ho đến cổ khô rất phát đau, nguy hiểm thật, mới vừa rồi đắc ý bật cười, quên mất trong miệng còn đang nhai cơm.

Trong lúc nàng ho đến thiên hôn địa ám, một chén ôn thủy đưa tới trước mặt nàng, nàng thuận tay cầm lấy, cần bản không nhìn thấy là ai đưa tới.

“Cám ơn, khụ khụ khụ...” Bối Bối gian nan vừa uống vừa cảm ơn.

“Không cần cảm ơn.” Thanh âm của nam nhân truyền đến.

Bối Bối nhất thời sững sờ, khoe mắt giật giật, đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy cái tên nam nhân kia chánh trực nhìn thẳng vào nàng, khoảng cách này, nàng có thể nhìn rõ ràng ánh mắt của hắn là đang nhìn nàng!

Nàng theo bản năng cúi thấp ánh mắt nhìn một chút chén nước ấm trong tay, cái chuyện chết tiệt này khiến cơn ho khan cũng dừng lại, ánh mắt quái dị nhìn từ chén nước sôi đến khuôn mặt đeo mặt nạ kia.

“Bối Bối, chén nước nóng là ... hắn đưa.” Khả Y giúp nàng giải thích nghi vấn.

“Đông.” Bối Bối dùng sức để chén nước xuống, khoanh tay trước mặt, nhắc mi mắt lên nhìn nam tử đối diện. Về mặt không chút thân thiện.

“Ta nói huynh đài, người không dám lộ mặt gặp người sao?” Câu nói của nàng nhất định là châm chọc, không biết tại sao, nàng nhất định cảm giác được người trước mặt này càng nhìn càng quỷ dị, càng nhìn càng làm cho nàng cảm thấy tâm tình không thoải mái.

“Bối Bối...” Khả Y nhỏ giọng ngăn nàng lại, có chút lo lắng, nàng càng ngày càng cảm giác được nam tử đối diện kia là vì Bối Bối mà đến, chắc không phải là biết thân phận của Bối Bối chứ?

Tầm mắt của hắn thủy chung chưa từng rời khỏi Bối Bối, trầm mặc một hồi, hắn nói chuyện, thanh âm càng thêm trầm thấp, hỗn loạn theo một tia tối nghĩa: “Ta chỉ là không biết bản thân có thể khiến cho người ta muốn gặp hay không.”

“Nếu không biết vậy thì đi hỏi đi a, chẳng lẽ người không biết mang mặt nạ ngồi ở trước mặt một người đang ăn cơm rất ảnh hưởng tới việc ăn uống sao? Vậy thì người vốn nhất định cố ý tới phá việc ăn uống của ta?” Bối Bối liên thanh giáo huấn hắn, nàng nhấn người này đã lâu rồi nha!

Đừng tưởng rằng nàng nhìn không rõ ràng sẽ không biết, cái tên nam nhân này rốt cuộc là ai, tại sao nhìn chăm chăm vào nàng?

Nam tử lại trầm mặc thoáng chốc, rồi mới do dự mở miệng: “Người... cảm thấy ta rất chướng mắt?”

“Không sai!” Bối Bối thanh thanh trả lời, tuyệt không hề để ý có chọc giận đối phương hay không.

Khả Y nhìn thấy tình huống càng ngày càng vô phương khống chế, nàng kéo tay Bối Bối đứng lên, lần đầu tiên có điểm bất buộc đối đãi với Bối Bối: “Bối Bối, chúng ta đi thôi, ta mang người đi mấy chỗ khác chơi rất vui.”

Bối Bối không muốn mình yếu thế trước nam tử mang mặt nạ trước mặt, nhưng thấy Khả Y khẩn cầu nhìn mình, nàng nhún vai, theo Khả Y đứng lên rời đi.

“Tái kiến” Khả Y lễ độ quay qua phía nam tử gật đầu, sau đó lôi kéo Bối Bối mau mau rời đi.

Nam tử không có đáp lại, chỉ là dùng một loại ánh mắt thật sâu nhìn theo thân ảnh của Bối Bối, mãi cho đến lúc các nàng đi ra từ lâu, hắn mới thùy hạ con mắt, trầm ngâm một thoáng, hắn cũng đi theo đứng lên rời đi.

...

Khả Y một mực kéo Bối Bối đến một chỗ cách từ lâu khá xa mới sảo sảo chậm lại cước bộ.

Nàng quay đầu, vừa nghi hoặc vừa lo lắng nhìn Bối Bối: “Bối Bối, mới vừa rồi cái người nam tử kia... Hình như cứ một mực nhìn người.”

“Người cũng phát hiện?” Bối Bối trầm mặt, cảm giác của nàng không có sai, cái tên nam tử kia một mực chăm chú nhìn nàng.

“Ừ, Bối Bối, ta sợ là hẳn nhận ra thân phận của người, người hiện tại đã ở bên cạnh Vương, mọi việc muốn làm đều phải chú ý một chút, không bằng chúng ta trở về thôi.” Khả Y trầm tư đề nghị.

Nghe được Khả Y nói, Bối Bối trầm mặc, cảm giác bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị người khác “chú ý”... Rất khó chịu.

Đột nhiên, nàng cảm giác ánh mắt đó lại đang nhìn chăm chú nàng!

Nàng quay đầu, đưa mắt nhìn khắp nơi, nhưng lại nhìn không ra có cái gì khác thường, lúc này, nàng không hề do dự nữa: “Hảo, chúng ta trở về.”

Tuy nhiên, đương lúc các nàng mới đi được vài bước, một người không biết từ hướng nào xông ra chặn đường đi của các nàng.

“Đứng lại.” Nam nhân tóc tai bù xù, khuôn mặt cau bẳn mở miệng quát.

Bối Bối một tay kéo Khả Y ra phía sau, nhíu mày nhìn nam nhân nhìn không rõ hình dạng trước mặt: “Tránh ra.”

“Dem biểu muội của ta trả về.” Ánh mắt nam nhân thẳng tắp nhìn Khả Y ở phía sau nàng.

“Biểu muội? Người là... Thượng Vinh?” Bối Bối trốn to ánh mắt, cơn tức đồng thời trào dâng, nhất định cái tên thói nam nhân này bán Khả Y, thật sỉ nhục cho hẳn là thân nam nhân!

Phía sau, nàng cảm giác được Khả Y nắm chặt vạt áo của nàng, tay đang phát run, nàng càng thêm tức giận trừng mắt nhìn Thượng Vinh: “Ai là...biểu muội của người, người đừng có ở chỗ này nhận bà con thân thích, người không có tư cách ấy đâu!”

“Biểu muội, theo ta trở về.” Thượng Vinh tiến lại gần không thèm nhìn Bối Bối, chỉ là quay về phía Khả Y ở sau lưng nàng ra lệnh.

“Biểu ca...” Khả Y tiếng nói òa vỡ đau đớn cúi đầu kêu một tiếng, hốc mắt nhanh chóng phấp phỏng, mờ mịt, tại đôi mắt ngưng tụ.

“Khả Y, người như thế căn bản là không xứng để người gọi hẳn biểu ca, chúng ta đi.” Bối Bối kéo tay Khả Y thay đổi phương hướng đang muốn rời đi, lại bị Thượng Vinh tiếp tục ngăn cản.

“Không cho đi, người là ai, để biểu muội của ta lưu lại.” Thượng Vinh hung tợn trừng mắt nhìn Bối Bối, hiển nhiên không có nhận ra nàng.

179. Q.3 - Chương 180: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Bối Bối thật hận không thể nhanh chóng đem cái tên Thượng Vinh làm cho người ta chán ghét trước mặt đập một cước bay đến tận cuối chân trời đi.

“Người mau tránh đường cho chúng ta, nếu không đừng trách bốn cô nương không khách khí!” Ánh mắt Bối Bối cơ hồ muốn phun hỏa, chưa từng thấy tên nam nhân nào không biết xấu hổ như vậy, đem lão bà của chính mình bán đi rồi còn dám xuất hiện!

“Biểu muội, nữ nhân này là ai? Người dĩ nhiên dám một mình trốn khỏi Điền gia, người có biết Điền gia thu hồi bạc của ta hay không, ta sắp chết đói.” Thượng Vinh nhìn Khả Y hỗn hển nói.

“Người... người ... cái tên nam nhân không biết xấu hổ này, những lời như thế mà người cũng dám nói ra mồm sao!” Bối Bối giận điên lên.

Đột nhiên, Thượng Vinh “bá” một tiếng rút kiếm ra chỉ vào Bối Bối: “Hãy bớt sàm ngôn đi, đem biểu muội của ta giao lại đây, nếu không cũng đừng trách ta đối với người không khách khí.”

Bị thanh kiếm lắc lắc chỉ vào người, Bối Bối không khỏi lui về phía sau một bước, nhưng vẫn như trước không hề buông tay Khả Y ra.

“Người... Người đừng xằng bậy.” Khí thế của nàng có điểm yếu đi, thật sự là buồn bực, tại sao nàng không có kiếm, tức chết người đi được, cái tên Thượng Vinh này, nàng cùng hắn đúng là khắc tinh, mỗi một lần gặp hắn liền không gặp được chuyện gì tốt, đều là dùng kiếm chỉ vào nàng!

“Hừ, ta nhất định cứ xằng bậy, người làm gì được ta chứ?” Thượng Vinh mơ hồ nhận ra người trước mắt.

“Tô Bối Bối là người sao? Người thật đúng là âm hồn bất tán.” Hắn cười lạnh tiếp tục châm chọc.

Bối Bối đang muốn mở miệng tiếp tục nói, lại bị Khả Y cấp kéo đến một bên, cất bước tiến lên bảo vệ nàng.

“Biểu ca, người không thể gây khó khăn cho Bối Bối, từ thời khắc người đem ta bán đi, chúng ta trong lúc đó...cũng đã không còn quan hệ, ta cũng sẽ không bao giờ trở về đâu.” Khả Y bi thống nhìn tên nam nhân không hề còn hăng hái trước mắt, khuôn mặt quen thuộc, hôm nay chỉ còn lại có một thân chật vật, thời gian ... thật là vô tình.

“Dông dài, người đã là người của ta, chúng ta cả đời này nhất định đều phải có quan hệ với nhau.” Thượng Vinh nói trắng ra.

Nghe vậy, gương mặt trắng của Khả Y xanh lại, nàng xấu hổ và giận dữ nhìn chăm chú hắn, cắn chặt môi, đáy lòng thất lại, ánh mắt nhìn nam nhân trước mặt hoàn toàn cảm thấy xa lạ.

“Người ... cái tên nam nhân chết tiệt này, còn dám nói những lời như thế có tin hay không ta báo quan đến bắt người!” Bối Bối tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, những lời này mà một kẻ đã từng làm trợ thủ của người ta cũng nên nói sao, vô sỉ!

“Người tìm chết sao?” Thượng Vinh giơ kiếm lên, tránh né Khả Y lại chỉ thẳng vào Bối Bối, trong lúc hắn đã muốn đâm kiếm đến, tay đột nhiên buông lỏng, cả người hắn đột nhiên bắt đầu co quắp lại.

“Ngũ thạch tán [1], cho ta ngũ thạch tán... Biểu muội...” vẻ mặt Thượng Vinh không hề còn hung ác nữa, trên mặt bởi vì thống khổ mà vằn vẹo.

“...” Khả Y cắn môi, môi dưới hơi hơi thấm xuất tia máu, nàng đôi mắt phỉm hồng nhìn hắn, không nói lời nào.

“Khả Y, chúng ta chạy mau, người như thế cứ để hắn động kinh chết đi là tốt nhất.” Bối Bối kéo tay Khả Y muốn nhân cơ hội đào tẩu, tuy nhiên, Khả Y vẫn không nhúc nhích, chỉ là thẳng lăng lăng nhìn Thượng Vinh, nước mắt tràn ra khỏi mi.

Bối Bối biết nàng đang nhớ tình cũ, nàng âm thầm cắn răng, không thể không mở miệng nói: “Khả Y, chẳng lẽ người còn muốn quyến luyến cái tên ... nham nhân lang tâm cầu phế này sao?”

“Không...” Khả Y cơ hồ là lập tức nhẹ giọng phản bác.

Nàng ngẩng đầu, bi thương cười một tiếng: “Bối Bối, biểu ca hắn... trước kia chỉ là mồi mễ bài bạc, sau lại, ngay cả đồ gia truyền cũng bán đi, khiến bà bà tức chết, rồi hắn nhiệm phải ngũ thạch tán, không có tiền, vì vậy ngay cả ta cũng bán đi, ta ... không có khả năng tha thứ hắn...”

“Nguyên lai... thật sự là hơi quá đáng! Người nhà của người đâu? Không để ý tới người sao?” Bối Bối nắm chặt nắm tay, xúc động phần nộ không thôi.

Lắc đầu, Khả Y cười đến thê lương: “Người nhà của ta... đã sớm không thừa nhận ta, từ lúc ta chạy trốn khỏi nhà không chịu tiến cung, bọn họ liền nói ... nói sau này không hề ... có đứa con gái như ta ... nữa.”

Vì tình yêu mà nàng tự cho là thanh mai trúc mã, nàng mất đi tất cả, nhưng đổi lấy... lại chỉ là một cái kẻ ước bán mình.

“Khả Y, đừng khóc, sau này có ta ở đây, ta sẽ không để cho bất cứ ai khi dễ ngươi.” Bối Bối đưa tay lau đi nước mắt của nàng, đưa tay ôm lấy nàng.

“Bối Bối... Ô...” Khả Y rốt cục cũng nữa không nín được đau khổ liên tiếp dâng lên trong lòng, ôm Bối Bối khóc phát tiết ra.

“A... Ngủ thạch tán... Cho ta...” Thương Vinh đột nhiên từ trên mặt đất lặn lội đứng lên tiến đến, hướng kiếm nhằm thẳng về phía hai nàng.

Bối Bối nhanh tay lẹ mắt lôi kéo Khả Y bỏ chạy, những người xung quanh thấy một màn như vậy, nhao nhao tránh né, chỉ trở, không hề có người nào dám mạo hiểm đi ra cứu nạn.

“A...” Bối Bối quay đầu lại, mắt thấy kiếm sẽ đâm tới, nàng nhin không được kinh hô lên.

Nhưng vào lúc này, nam nhân mang mặt nạ không biết từ nơi nào đột nhiên phi thân đi ra che ở trước mặt nàng, đưa tay vung lên, một đạo kinh phong bay về hướng Thương Vinh, chỉ thấy kiếm trong tay Thương Vinh thẳng tắp rơi xuống, một bên miệng rỉ máu.

Chỉ là so sánh với nam nhân mang mặt chậm một bước đi ra, là Thương Tuyệt Lệ.

Hắn phi thân rơi xuống bên cạnh Bối Bối: “Bối Bối tiểu thư, Hà cô nương, đã để cho hai người sợ hãi rồi.”

“Tuyệt Lệ? Người tại sao lại ở chỗ này? Người không phải cùng Cô Ngự Hàn đi làm việc quốc sự sao?” Bối Bối qua cơn chấn kinh rất nhanh hoàn hồn, vô thức đưa mắt bốn phía tìm kiếm thân ảnh của Cô Ngự Hàn nhưng không thấy bóng dáng.

“Bối Bối tiểu thư, Vương phân phó thuộc hạ âm thầm bảo vệ Bối Bối tiểu thư cùng Hà cô nương, Vương một mình đi làm việc.” Thương Tuyệt Lệ giải thích.

“Nha.” Bối Bối tùy ý lên tiếng, sau đó ánh mắt rơi vào nam nhân mang mặt nạ, nhìn thân hình hắn anh tuấn thon dài, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại tư thế xuất thủ mới vừa rồi của hắn, võ công rất quen thuộc, hình như đã gặp qua ở nơi nào.

Không chỉ Bối Bối, Thương Tuyệt Lệ cùng Khả Y cũng thẳng tắp nhìn nam tử mang mặt nạ.

Chỉ thấy hắn đập Thương Vinh một cước, đem Thương Vinh đánh ngã xỉu đi, sau đó, chậm rãi xoay người, ánh mắt, như trước chỉ nhìn thẳng vào Bối Bối.

Ánh mắt Khả Y khôi phục lại phức tạp nhìn Thương Vinh đang ngã xỉu trên mặt đất, trong đáy mắt, xẹt qua một tia không đành lòng, nhưng thủy chung cũng không lên tiếng.

Bối Bối thẳng tắp nhìn nam tử mang mặt nạ, nhìn vào cặp mắt kia của hắn, càng nhìn, càng thấy quen thuộc, đôi mắt to rất đẹp ... đã gặp qua ở đâu a?

“A... Hắc Khi Phong!” Nàng đột nhiên kinh hô, căng thẳng lôi kéo tay Khả Y, theo bản năng muốn bỏ chạy đi.

Hắc Khi Phong? Gương mặt Thương Tuyệt Lệ liền biến sắc, động tác nhanh chóng nắm Bối Bối cùng Khả Y hai người, làm phép phi thân lên, bằng tốc độ nhanh nhất bay nhanh rời đi.

“Tiểu Bối...” Hắc Khi Phong tháo mặt nạ xuống, nhẹ nhàng nỉ non gọi ra cái tên đã khiến hắn nhưng nhớ rất lâu.

Hắn hí mắt nhìn phương hướng bọn họ ly khai, vận khí, phi thân đuổi theo.

[1]Ngủ thạch tán: một loại thuốc phiện

180. Q.3 - Chương 181: Đâm Bại Thương Hắc

“Thương Tuyệt Lệ, hắn đuổi theo, làm sao bây giờ?” Bối Bối quay đầu lại, thấy Hắc Khi Phong càng ngày càng tới gần, bắt đầu khẩn trương, lấy pháp lực của Thương Tuyệt Lệ lúc này y vô phương đối kháng lại

Hắc Khi Phong.

“Bối Bối tiểu thư, người cùng Hà cô nương đi trước đi, thuộc hạ quay đầu lại đối phó với hắc, trì hoãn thời gian.” Thương Tuyết Lệ đem các nàng đặt lại trên mặt đất, rồi xoay người, liền bị Bối Bối kéo lại.

“Không được, ta không thể đem người một mình bỏ lại, người đánh không lại hắc, muốn đi chúng ta cùng nhau đi.” Bối Bối kiên định nói.

Khả Y mặc dù đối mặt với cục diện trước mắt có chút không hiểu rõ lắm, nhưng là quyết tâm lưu lại cũng không lay chuyển được: “Thương công tử, chúng ta như thế nào có thể để cho người một mình đi đối mặt địch nhân.”

“Tiểu Bối.” Hắc Khi Phong đã đuổi theo, rơi vào trước mặt bọn họ, thân hình thon dài sừng sững đứng trên mặt tuyết, gió nhấc lên vạt áo của hắc, vén lên những sợi tóc đen tán loạn làm lộ ra khuôn mặt nhu hòa xinh đẹp của hắc, thêm vài phần thần bí, vài phần tang thương.

Con mắt đen láy của hắc cứ như thế nhìn thẳng vào Bối Bối, nhìn thấy ánh mắt phòng bị của nàng, mục quang của hắc ảm đạm một chút, nụ cười ở khóe môi có chút gượng gạo: “Tiểu bối, thấy người không sao ta thật cao hứng.”

“Không có người gây ra sóng gió, ta sẽ càng tốt hơn.” Bối Bối lạnh lùng theo dõi hắc, tế bào toàn thân đều ở trạng thái đề phòng, giống như chỉ sợ hắc bất ngờ xuất kỳ bất ý công kích lại.

“Phải không?” thanh âm Hắc Khi Phong rất đậm rất đậm, giống phù vân trên núi cao, mờ ảo đến mức gần như hư vô.

“Nếu như người lại tới cướp Hắc Tinh Ngọc Bội, vậy người lên chạy nhanh đi, Hắc Tinh Ngọc Bội ta đã cho Cô Ngự Hàn, có bản lãnh người tới chỗ hắc mà lấy, ta đây muốn ngọc bội không có, chỉ có một cái “nguy hiểm” thôi.”

Bối Bối chánh khí kinh người tiếp tục nói, hồn nhiên không lưu ý Hắc Khi Phong có vẻ mặt gì, cho nên, nàng cũng không có lưu ý đến đôi mắt đau khổ của hắc.

Hắc Khi Phong lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu, hắc cười cười, phong khinh vân đạm nói: “Ta đây muốn mạng của người a.”

Hắc muốn nàng... theo hắc hồi Hắc Phong quốc, muốn mạng của nàng sống ở Hắc Phong quốc, sống ở chỗ hắc có thể thấy được.

Thương Tuyết Lệ vừa nghe, sắc mặt căng thẳng, hắc nhún người bay qua, đầu tiên phát ra công kích, đồng thời hô lên: “Bối Bối tiểu thư chạy mau!”

Thoải mái mà tránh né công kích của Thương Tuyết Lệ, Hắc Khi Phong cười lạnh: “Chỉ bằng vào người?”

Vừa nói, hai tay của hắc ngưng tụ năng lượng, không chút lưu tình huy hướng Thương Tuyết Lệ phóng tới.

Bối Bối cùng Khả Y lo lắng nhìn hai người đang đánh nhau ở giữa không trung, hỏa quang bắn ra bốn phía, khói lửa bốc lên cuộn cuộn, quang mang mãnh liệt cơ hồ khiến mắt các nàng không mở nổi.

“Khả Y, người đi trước.” Bối Bối khẩn cấp nói.

“Không, ta không đi.” Khả Y luôn luôn mềm mại dịu dàng lúc này cũng rất kiên quyết, nàng lo lắng nhìn Thương Tuyết Lệ dần dần không còn ngăn được công kích của Hắc Khi Phong, cảm giác mãnh liệt liên tục trùng kích vào nội tâm của nàng, nàng cắn môi, rất muốn rất muốn đi tới hỗ trợ, nhưng lại chỉ có thể đứng đó lo lắng suông.

Bối Bối nắm chặt năm ngón tay, cả người căng thẳng nhìn Thương Tuyết Lệ nhiều lần thiếu chút nữa bị Hắc Khi Phong đả thương, tim đập dồn dập nhanh hơn, máu huyết lại tiếp tục lao nhanh, nhưng không cách nào chạm tới cảm giác năng lượng trùng kích lần trước, nàng ảo não gắt gao cắn chặt môi.

“Phốc...” Thương Tuyết Lệ phun ra một ngụm máu, thẳng tắp từ giữa không trung té xuống.

“Thương Tuyết Lệ / Thương công tử!” Bối Bối cùng Khả Y đồng thời kinh hô lao đến chỗ Tuyết Lệ.

“Tiểu Bối, đi theo ta.” Hắc Khi Phong rơi xuống cách trước mặt bọn họ không xa, ánh mắt chấp nhất nhìn Bối Bối.

“Nôn...” Thương Tuyệt Lệ lại ới ra một ngụm máu tươi, thương thể rất nặng, nhưng là hắn cũng rất nhanh lại đứng lên, đứng ở trước mặt hai nàng, sử dụng kiếm chống đỡ thân thể của mình, kiên định nhìn Hắc Khi Phong, một bước cũng không nhường.

Tầm mắt Hắc Khi Phong lúc quay lại nhìn Thương Tuyệt Lệ lại trở nên lãnh liệt: “Người tìm chết sao? Ta đây thành toàn cho người.”

“Không!”

Bối Bối cùng Khả Y đồng thời hô lên, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Khả Y đã hóa thành Bạch Xà đột nhiên thẳng tắp hướng phía Hắc Khi Phong công kích qua.

Mà Bối Bối trong lúc này tiến lên giành lấy thanh kiếm trong tay Thương Tuyệt Lệ, ánh mắt lóe ra hồng quang, thân thể cũng tỏa ra ngọn lửa hồng nhàn nhạt, phi thân hướng về phía Hắc Khi Phong.

Ngân Kiếm, thẳng chỉ hướng Hắc Khi Phong.

“Tiểu Bối...” Hắc Khi Phong sợ ngây người, hắn hiể hiể né qua kiếm phong của Bối Bối, rồi phút chốc lại phi thân tới gần nàng.

Nàng... Thế nhưng đã học được pháp thuật, còn dùng nó để đối phó hắn...

Bạch Xà thừa dịp Hắc Khi Phong trong thoáng giây thất thần, quay đuôi phi thân về phía hắn, Hắc Khi Phong cau mày, chưởng lực trong tay hóa thành một đạo cường quang màu vàng bổ về phía đầu của Bạch Xà, vỗ hai cái đem Bạch Xà đánh văng ra.

Hắn xoay người, nhìn thấy Bối Bối lại cầm kiếm hướng về phía hắn, ánh mắt hắn thê lương, yên lặng đứng ở tại chỗ, không né cũng không tránh, chỉ là yếu ớt nhìn nàng cách bản thân càng ngày càng gần.

“Bá...” Ngân Kiếm đâm vào trong ngực hắn, huyết sắc tiên hồng theo thân kiếm trượt xuống, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Ánh mắt Bối Bối lóe lên, khôi phục hắc sắc, ngọn lửa hồng trên người cũng tức thì rút đi, nàng lẳng lẳng nhìn hắn: “Người... Tại sao không đánh trả?”

“Ta sẽ không động thủ với người, vĩnh viễn cũng sẽ không.”

Hắc Khi Phong ôn nhu nhìn nàng, con ngươi đen, tràn đầy ngập nhu tình, đôi môi cánh hoa hoàn mỹ khêu gợi của hắn vẫn như trước mang theo mỉm cười, phẳng phất đối với thương thể của chính mình một điểm cũng không có cảm giác.

Chỉ có hắn biết, hắn đang cười, tâm, ngược lại đang khóc rống, máu huyết chảy ra chính là lệ trong tim của hắn, nàng giết hắn, không chút lưu tình dùng kiếm đâm vào ngực hắn, nếu như không phải kiếm pháp của nàng không chính xác, như vậy, một kiếm này của nàng, đã đâm thẳng vào trái tim của hắn rồi.

“Tiểu Bối, nói cho ta biết, thương thể của người hoàn toàn khỏi hắn rồi chứ?” Hắn hỏi, hỏi rất quan tâm, rất ôn nhu, vẫn giống như trước đây vậy.

Bối Bối từ từ buông lỏng tay, kiếm “keng” một tiếng rơi trên mặt đất, nàng đi bước một lui về phía sau, nhìn hắn, ánh mắt bắt đầu loạn, hốc mắt hơi hơi đỏ lên.

Thật sâu hít một hơi, nàng bức bản thân lãnh đạm: “Người... người đi đi.”

“Thương thể của người hoàn toàn khỏi hắn rồi chứ?” Hắc Khi Phong chấp nhất hỏi, con ngươi đen nhánh chỉ nhìn nàng, tuyệt không chú ý vết thương đang chảy máu của bản thân.

“Ta nói là người chạy đi a, người tới nơi này làm chi? Ta không muốn gặp lại người.” Bối Bối đột nhiên không thể chịu đựng được quay hắn rống lên, đôi mắt nhiễm thượng một tầng mờ mịt nước mắt.

“Nhưng mà ta muốn gặp, chúng ta nói qua muốn cùng nhau xông xáo giang hồ, người quên rồi sao?” Hắc Khi Phong ôn nhu nói.

Bối Bối lắc đầu, thanh âm đau đớn hét lên: “Ta không nhớ!”

Sau đó, nàng quay đầu chạy về hướng Khả Y đang té ngã trên mặt đất, lo lắng địa lay động nàng: “Khả Y, người có sao không? Tuyệt Lệ, nàng ấy làm sao vậy?”

181. Q.3 - Chương 182: Nhị Tuyền Nhất

Sắc mặt Khả Y tái nhợt con người đóng chặt, khóe miệng càng không ngừng nôn ra máu tươi.

Thương Tuyệt Lệ đỡ nàng lên, sắc mặt cũng không khá hơn bao nhiêu, khóe miệng cũng giống như Khả Y trào ra máu huyết đỏ sẫm.

Ba người, chỉ có Bối Bối lông tóc vô thương.

“Tuyệt Lệ, người mau nhìn xem, nàng bị thương thể nào? Có thể hay không...” Hốc mắt Bối Bối đỏ lên, cúi đầu không có cách nào chỉ có thể khóc.

“Hà cô nương!” Thanh âm Thương Tuyệt Lệ trở nên khàn khàn, hai tay hẩn ôm Khả Y thậm chí hơi hơi phát run.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta nhanh đi tìm Cô Ngự Hàn, hẳn nhất định có biện pháp.” Bối Bối mãnh liệt đứng lên, thúc giục Thương Tuyệt Lệ, để hẩn ôm Khả Y chạy đi.

“Tiểu Bối, không có tác dụng đâu.” Hắc Khi Phong không biết từ khi nào đã đi tới phía sau nàng, trên mặt đất, một vết dài dính máu tươi của hẩn.

Ánh mắt của Bối Bối rung động nhìn hẩn khoảng cách một đường hẩn đi tới, một đường máu dài, đâm vào ánh mắt của nàng khiến nàng cảm thấy có chút đau lòng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn hẩn, nắm thật chặt nắm tay, hẩn đối với thương thể của chính mình nhìn như không thấy, chẳng lẽ hẩn không sợ chảy máu quá nhiều mà chết sao?

“Người lặp lại lần nữa, cái gì không có tác dụng?” Hít sâu một hơi, nàng dè dặt hỏi.

Hắc Khi Phong nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn Khả Y, tầm mắt lại nhanh chóng quay về Bối Bối, nhìn thẳng đôi mắt vô cùng lo lắng của nàng. Nếu như... nàng cũng vì thương thể của hẩn mà lo lắng như vậy, thật là tốt biết bao.

“Người cứ nói a? Người tới cùng dùng cái gì đã thương Khả Y?” Bối Bối nhịn không được lại hỏi.

Hẩn yên lặng nhìn nàng: “Nàng bị thương, trừ ta ra, không ai có thể cứu được nàng, cho dù là Cô Ngự Hàn tới cũng giống nhau thôi.”

Trừ hẩn ra, ngay cả Cô Ngự Hàn tới cũng vô dụng?

Thật đáng chết! Không chỉ có Bối Bối ngây người, Thương Tuyệt Lệ khuôn mặt cũng trắng bệch, ảo não nắm chặt nắm tay, cố gắng ấn nhãn bối rồi trong lòng, cắn răng: “Bối Bối tiểu thư, người không cần phải tin tưởng lời nói của hẩn.”

Bối Bối lắc đầu, nàng đưa mắt nhìn Khả Y, lại nhìn Hắc Khi Phong, trong lòng do dự.

“Tiểu Bối, ta sẽ không lừa người, cho nên ... nàng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.” Hắc Khi Phong con mắt sâu thẳm đen thẳm liếc mắt nhìn Khả Y, một chút cũng không có ý xuất thủ cứu giúp.

“Người có thể cứu nàng không phải sao?” Bối Bối bật thốt ra, chỉ vì hẩn nói Khả Y hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên nàng hoàn toàn luống cuống, liền mở miệng cầu hẩn tới cứu Khả Y.

Hắc Khi Phong cả người cứng đờ, con mắt hẩn tối sầm lại: “Tiểu Bối, người ... muốn ta đi cứu một người mà chính ta đã đã thương? Người ...”

Hẩn mím chặt khóe môi, không hề nói nữa, chỉ là không hề chớp mắt nhìn nàng, đôi mắt mờ mịt sâu thẳm khiến Bối Bối rốt cục không đành lòng cúi gầm ánh mắt xuống.

“Người... người không phải nói trừ người ra không ai có thể cứu nàng sao? Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp...” Nàng nhỏ giọng lầm bầm nói

“Tiểu Bối, người cảm thấy ta bây giờ còn có năng lực đi cứu người sao?” Hắc Khi Phong nhin không được cười khổ nói, nàng không hỏi qua thương thế của hắn như thế nào, chỉ muốn hắn cứu người.

Bối Bối chợt dạ nhìn một chút vết thương của hắn, miệng mấp máy, trong nhất thời không biết trả lời như thế nào

Nhéch môi lên vẽ cô đơn, khuôn mặt thanh quý tuyệt trần của Hắc Khi Phong nhiễm thương một mặt u ám, một khuôn mặt tinh khiết như ngọc, vài phần u buồn, vài phần bất đắc dĩ, trên hàng lông mày thanh ngạo của hắn nhiễm thương một tầng bi thương nhân nhật: “Tiểu Bối, nếu như...sau khi ta cứu người, vì chân khí thoát hết mà chết, như vậy, người cũng vẫn hy vọng ta đi cứu người sao?”

Bối Bối ngậm ngẫn cả người, vì ánh mắt đen thẳm cô liêu tịch mịch của hắn mà lòng có chút co thắt lại.

Trầm mặc... Nàng chỉ có thể trầm mặc.

Thật lâu không thấy nàng trả lời, Hắc Khi Phong thê lương than nhẹ, đến gần trước mặt nàng, thân hình tuấn tú đỉnh đặc cơ hồ muốn bao phủ lấy nàng, hắn cúi đầu thanh âm giống như bị giống như oán: “Ta biết nên làm như thế nào. Nếu như ta không cứu nàng, có phải người sẽ rất thương tâm không?”

Bối Bối không nói, cũng không có ngăn đầu, đứng sững như bức tượng, giờ phút này lòng của nàng thật hỗn loạn.

“Tiểu Bối, người không cần lo lắng, ta sẽ cứu nàng.” Tiếng nói của hắn, trở nên rất nhẹ, nhẹ đến mức cao ngạo.

Nghe được lời nói của hắn, Bối Bối rốt cục ngăn đầu, nhưng lại chỉ có thể á khẩu không thể nói được gì nhìn hắn, tầm mắt chuyển qua vết thương của hắn, ánh mắt của nàng chậm rãi lay động, cuối cùng, cũng không đành lòng...

Rốt cục có thể cứ nhìn hắn như thế được sao.

Hắc Khi Phong cười ôn nhu, nhắc tay muốn giúp nàng vén lại sợi tóc lẳng loạn trên mặt, nhưng cuối cùng lại dừng ở giữa không trung, chậm rãi hạ tay xuống.

Hắn cất bước đi tới trước mặt Thương Tuyệt Lệ, ngồi xếp bằng sau lưng Khả Y, vận khí vào lòng bàn tay...

“Hắc Khi Phong, người...” Bối Bối rốt cục cũng nhin không được mở miệng, nếu như cứu Khả Y, hắn sẽ chết, không phải là cục diện mà nàng muốn thấy.

Hắn đưa tay đặt vào trên lưng của Khả Y, sau đó mới quay đầu ngẩng nhìn nàng, mái tóc đen lẳng loạn rơi xuống bờ vai của hắn, bị gió thổi bay, đúng là thê lương, hắn hí mắt, cười cười, sau đó quay đầu, tĩnh tâm giúp Khả Y chữa thương.

Thương Tuyệt Lệ nắm chặt bàn tay, cuối cùng cũng phải nhờ Hắc Khi Phong giúp Khả Y chữa thương, đơn giản là hắn nhìn ra thương thế của Khả Y phải kịp thời trị được chữa trị.

Bối Bối hoàn toàn vô thố, mắt thấy việc chữa thương dần dần tiến vào trạng thái nhập định, ngón tay nàng bấu chặt vào lòng bàn tay, các đốt ngón tay trắng bệch, đôi môi cánh hoa bị nàng cắn đến cơ hồ muốn thăm xuất tia máu.

“Hắc Khi Phong, dừng... dừng tay.” Nàng giãy dụa, thanh âm rất nhẹ.

Hắc Khi Phong mí mắt đóng chặt không cử động, hàng lông mi thật dài hơi có chút lay động, hắn từ từ mở mắt, ngưng mắt hướng nhìn nàng, bên môi lộ ra nhất mặt cười an ủi: “Tiểu Bối, người cũng quan tâm ta phải không?”

Nói xong, hắn thẳng sống lưng lại, tiếp tục nhắm mắt lại, hết sức chăm chú vì Khả Y chữa thương, lúc này, đã vô phương dừng tay .

Bối Bối nhìn khuôn mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, ngay cả môi cũng mất đi một chút rực rỡ, nàng vô phương bảo trì bình tĩnh, cất bước muốn tiến lên ngăn cản hắn.

Thương Tuyệt Lệ ngần ở trước mặt nàng, lắc đầu: “Bối Bối tiểu thư, hiện tại không thể đình chỉ, nếu không hai người bọn họ đều có thể chết.”

“Nhưng mà...” Bối Bối sắc mặt trắng nhợt, vô phương dừng lại, như vậy... Hắc Khi Phong sẽ chết sao?

Nàng... cũng không thật tâm muốn hấn chết a.

Nhưng vào lúc này, một đạo hồng quang bay nhanh rơi xuống bên cạnh Bối Bối, ánh quang mang dần đậm đi, thân ảnh của Cô Ngự Hàn xuất hiện ở trước mặt Bối Bối

“Cô Ngự Hàn ...” Bối Bối vừa mới mở miệng, liền bị hấn gắt gao ôm vào trong lòng, ôm chặt đến mức cơ hồ khiến nàng thở không nổi

“Tiểu Bối Bối, ngươi không sao chứ? Có bị thương hay không? Mau nói cho ta biết, bị thương ở chỗ nào?” Cô Ngự Hàn khẩn trương đến mức tinh thần có chút luống cuống, hấn trên dưới lục lọi thân thể của nàng, ánh mắt đều tràn ngập vẻ lo lắng vô cùng.

182. Q.3 - Chương 183: Xà Canh

Bối Bối thoáng sửng sốt, rồi mới định thần phản ứng lại, thấy Cô Ngự Hàn vì an nguy của mình mà luống cuống tay chân như thế, trong lòng của nàng cảm thấy rất ấm áp, đưa tay đặt trên mu bàn tay của hấn, nhẹ giọng trấn an: “Cô Ngự Hàn, ta vẫn tốt, không có bị thương.”

Xác định nàng mạnh khỏe, Cô Ngự Hàn mới thả lỏng được tâm thần. Hấn vỗ về khuôn mặt của nàng, như cũ có chút kinh hồn chưa ổn định hoàn toàn: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

“Sao ngươi lại tới đây?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Tuyệt Lệ thả tin báo hiệu, ta liền chạy đến, Hắc Khi Phong có thật là không có thương tổn đến ngươi?” Hấn không xác định lại hỏi lại một lần.

Bối Bối cắn cắn môi, ánh mắt chuyển hướng Hắc Khi Phong bên kia: “Cô Ngự Hàn, ngươi nhìn thử xem... Hắc Khi Phong có thể bị gì hay không?”

Lúc này, Cô Ngự Hàn mới có tâm tư lưu ý phía đang ngồi Hắc Khi Phong, đương lúc nhìn thấy Hắc Khi Phong đang giúp Khả Y chữa thương, hấn nheo đôi mắt lại, đẩy mắt xẹt qua một tia không giải thích được: “Tuyệt Lệ, thể này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Vương, Hắc Khi Phong hấn... hấn đã thương Hà cô nương, hiện tại... lại đang giúp Hà cô nương chữa thương.” Thương Tuyệt Lệ chỉ có thể trả lời như vậy.

Cô Ngự Hàn nhíu mày, đôi mắt chìm ưng lợi hại bắn về phía miệng vết thương của Hắc Khi Phong, sau đó nhìn Thương Tuyệt Lệ, là Thương Tuyệt Lệ đã thương hấn?

Bối Bối kéo kéo ống tay áo của hấn, thấy hấn quay đầu lại, nàng giống như là tiểu hài làm sai sự nắm chặt chéo áo của hấn: “Cô Ngự Hàn, là ta... ta cầm kiếm đâm bị thương Hắc Khi Phong.”

“Ngươi?” Cô Ngự Hàn kinh ngạc kêu lên một tiếng, lập tức nghĩ tới cái gì, bạc môi không kiềm chế được nhếch lên cười nói: “Tiểu Bối Bối, ngươi thật giỏi, ngươi lại phát ra năng lượng có đúng hay không, còn đem cái tên gia hỏa chương mắt này công kích chống lại, sách, thật không hổ là tiểu bảo bối của ta, lần này thật đúng là chọn đúng người để công kích a.” Cô Ngự Hàn cười mỉ phượng mục, tu mi vung lên, thoát nhìn phi thường thoải mái.

“Cô Ngự Hàn, không được cười, Hắc Khi Phong cứu Khả Y, khả năng... khả năng sẽ chết.” Bối Bối đập bờ vai của hấn một cái, cầu cứu nhìn hấn.

Thấy vẻ mặt nàng như vậy, Cô Ngự Hàn thu lại khuôn mặt tươi cười, nhíu mi: “Tiểu Bối Bối, ngươi không phải là không nỡ để cho hấn chết đấy chứ?”

“Ta...” Bối Bối cắn môi, tại dưới ánh mắt trách cứ của hắn, nàng không biết trả lời như thế nào.

“Tiểu Bối, người không cần phải trả lời hắn vấn đề này, ta sẽ không chết.” Hắc Khi Phong đột nhiên đứng lên, thẳng tắp nhìn Bối Bối, ánh mắt lại dời về phía Cô Ngự Hàn, trong đôi mắt trong trẻo có sự lạnh ngạo quật cường.

Thương Tuyệt Lệ đi qua chiếu cổ Khả Y vẫn đang hôn mê như cũ, nhìn ra được, nàng đã không còn bị nguy hiểm đến tánh mạng.

Bối Bối cao hứng chạy tới, đưa tay đặt lên mặt Khả Y, cảm giác được nhiệt độ rõ ràng, nàng cao hứng hô lên: “Khả Y không có việc gì.”

“Hắc Khi Phong, người thật đúng là ăn no không có chuyện gì làm, thích chạy tới Xích Diễm quốc của ta làm khách như vậy, bắt quá, tới bái phỏng chủ nhân, người không cảm thấy cần phải mang theo một ít quà tặng cái gì đó sao?”

Cô Ngự Hàn miễn cưỡng nhìn Hắc Khi Phong, bạc môi phát lên một nụ cười đùa cợt, vừa tùy ý lại thêm vài phần tà khí, phảng phất hẳn đích thật là đang cùng một người khách nhân nói chuyện thần nhiên.

Không để ý tới vẻ trào phúng của Cô Ngự Hàn, Hắc Khi Phong chỉ là đem ánh mắt đặt ở trên người Bối Bối, thấy đôi lông mày nhíu chặt của nàng rốt cục buông lỏng ra, hắn ôn nhu nói: “Tiểu Bối, nàng ta đã không có việc gì, người không cần tiếp tục lo lắng.”

Thân thể Bối Bối cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, đại nam hài luôn luôn khỏe mạnh sáng láng, giờ phút này lại đầy vẻ yếu đuối đến mức khiến nàng cảm thấy như có tội.

“Hắc Khi Phong, người...”

Cô Ngự Hàn đi tới, che ở trước mặt Bối Bối, không cho Hắc Khi Phong tiếp tục chăm chăm nhìn tiểu bảo bối của hắn, nếu không, hẳn không dám đảm bảo bản thân sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay với Hắc Khi Phong

“Hắc Khi Phong, nói vậy quân doanh ở tại biên cảnh Xích Diễm Quốc của chúng ta đột nhiên bị thiêu hủy định là kiệt tác của người, muốn đem ta tách rời khỏi Tiểu Bối Bối, để người thừa dịp mà trà trộn vào có phải không?”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong cũng không phủ nhận, chỉ là lạnh lùng nhìn Cô Ngự Hàn, cho dù sắc mặt tái nhợt, khí thế vẫn không giảm nửa phần: “Kể như người, quá chướng mắt.”

“Sao? Ghét bỏ ta chướng mắt? Ta hiện tại đang ở trước mặt người, người có giỏi đem ta loại bỏ đi.” Bạc môi của Cô Ngự Hàn nhếch lên, cười đến ngả ngớn, một bộ dạng du côn khiến người ta tức chết.

Hắc Khi Phong còn đang muốn tiếp tục nói, vết thương trên ngực lại đột nhiên phát ra đau đớn sắc nhọn, bức thẳng vào trái tim, hắn đau đến thở hổn hển một hơi, theo bản năng đưa tay che miệng vết thương.

“Ngô...” Hắn nhíu chặt đôi lông mày tuấn lãng, khuôn mặt tuấn suất thoáng chốc vì đau đớn mà trở nên trắng bệch.

Bối Bối thấy hắn thống khổ rên rỉ ra tiếng, trắc ẩn chi tâm lập tức che lấp lập trường của nàng, nàng vội vàng từ phía sau Cô Ngự Hàn đi vòng tới phía trước: “Hắc Khi Phong, người... người mau trở về đi thôi.”

“Tiểu Bối Bối, người đang vì hắn mà lo lắng sao?” Cô Ngự Hàn nhíu chặt đôi mày kiếm, con người đen sâu thẳm trong suốt dâng lên một làn hỏa quang bất mãn.

“Cô Ngự Hàn, chúng ta trở về đi có được hay không?” Bối Bối tránh vấn đề của hắn, kéo cánh tay hắn muốn rời đi.

“Ta không đi, trừ phi người trả lời vấn đề của ta, người là không phải đang vì cái tên tiểu tử thú vị này lo lắng chứ?” Tiếng nói của hắn, mơ hồ nảy lên ghen tức.

Bối Bối mắt hạnh trừng lớn, hất ra cánh tay của hắn: “Người tới cùng có muốn ... trở về hay không?”

“Không trở về!” Cô Ngự Hàn buồn bực cự tuyệt, bạc môi gợi cảm mê người nhếch lên, tuần mục không hề chớp mắt nhìn nàng chăm chú.

Bối Bối trừng hấn liếc mắt, vì vẻ mặt trẻ con của hắn lúc này mà có điểm muốn bật cười, nàng giả vờ ra vẻ rất ngoan ngoãn gật đầu.

“Được rồi, người không đi, ta đi, Thương Tuyệt Lệ, chúng ta đi.”

Tuy nhiên, gót chân của nàng vừa chuyển đi thoáng cái, tiếng Hắc Khi Phong gọi tên nàng vang lên, vẫn như trước ôn nhu, như trước thân thiết: “Tiểu Bối ...”

Nàng thật sự buộc bản thân không cần để ý tới hắn, từ thời khắc hắn cùng Cô Ngự Hàn đánh nhau, bọn họ đã nhất định trở thành hai kẻ ở hai tuyến song song, cho nên, không cần tiếp tục gọi nàng .

“Hắc Khi Phong, người không thấy được Tiểu Bối Bối nhà ta đã tỏ thái độ rõ ràng sao, nàng ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn người, người cũng nhanh lên một chút tính toán trở về Hắc Khi Phong quốc đi, đừng ở chỗ này chướng mắt nữa!” Cô Ngự Hàn đem tối hậu hai chữ nói xong rất nặng, mục quang sắc bén bắn tới, thúc thời bước nhanh một chút đuổi theo Bối Bối, nếu không hắn sẽ không kiềm chế được mà không khách khí với Hắc Khi Phong.

Ai cũng không cho phép đối với tiểu bảo bối của hắn động ý biến thái, nếu không kết quả nhất định sẽ biến thành xà canh!

“Tiểu Bối.” Hắc Khi Phong đối với cảnh cáo của Cô Ngự Hàn làm như không thấy, chỉ nghĩ muốn Bối Bối quay đầu lại, thậm chí chỉ cần liếc hắn một cái cũng được a.

183. Q.3 - Chương 184: Bị Tức Chết

Cô Ngự Hàn đảo cặp mắt trắng dã, nhìn xuống muốn ước muốn đánh người, đưa tay ôm sát nàng: “Tiểu Bối Bối, chúng ta về thôi, sau khi trở về người cũng không được đối với ta thực hành gia pháp a, bởi vì mới vừa rồi ta đã rất nghe lời a.”

Lời nói không đứng đắn, thanh âm không lớn không nhỏ, nói đúng ra là muốn để Hắc Khi Phong nghe thấy, Cô Ngự Hàn hắn cùng Tiểu Bối Bối là một gia đình, ngoại nhân thỉnh tránh sang một bên a.

Bối Bối buồn cười dương cánh môi lên, nhẹ nhàng ngắt một cái vào eo sườn của hắn, theo bản năng liền cùng hắn bắt đầu nói giỡn: “Có dùng gia pháp hay không, đến lúc đó còn phải chờ xem tâm tình của ta như thế nào, từ bây giờ người nên cầu khẩn đến lúc đó tâm tình ta tốt đi a.”

“A... Ta nhất định sẽ phi thường thành kính cầu khẩn, chúng ta về nhà thôi.” Cô Ngự Hàn ôm eo nàng cùng nhau bước đi, Thương Tuyệt Lệ ôm Khả Y đang hôn mê đuổi theo.

Tuy nhiên, bọn họ mới đi được vài bước, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm có vật gì đó ngã xuống đất.

Bối Bối trong lòng chấn động, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Hắc Khi Phong lão đảo nằm trên mặt đất, đôi mắt nhắm chặt, tựa hồ...không hề nhúc nhích.

“Hắc Khi Phong!” Bối Bối tránh tay của Cô Ngự Hàn đang đặt eo mình, bước nhanh quay trở lại, không để ý khuôn mặt phiền muộn tức giận của Cô Ngự Hàn.

“Tuyệt Lệ, người mang Hà cô nương trở về trước đi.” Hắn vội vã bỏ lại một câu nói, liền đuổi theo Bối Bối quay lại.

Bối Bối đi tới bên cạnh Hắc Khi Phong, ngồi xổm xuống, run run đưa tay xuống kiểm tra hơi thở của hắn, hô hấp yếu ớt phả vào ngón tay nàng, nàng như trút được gánh nặng ngã ngồi xuống đất.

Một bàn tay đặt lên bả vai của nàng, Cô Ngự Hàn quỳ một gối xuống đất, để vừa tầm cao với tư thế nàng đang ngồi xuống, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Tiểu Bối Bối, Hắc Khi Phong...” Hắc còn chưa hỏi xong, liền bị Bối Bối nhanh chóng cắt đứt.

Nàng nắm chặt quần áo của hắn, khẩn cầu nhìn hắn nói: “Cô Ngự Hàn, người...chúng ta đem hắn mang về có được hay không? Hắc Khi Phong hắn... thoát nhìn hình như không tốt lắm.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn trợn trừng đôi mắt tuần mục, mày kiếm nhíu lại, chém đinh chặt sắt cự tuyệt ánh mắt cầu xin của nàng: “Không được, hắn rất nguy hiểm!”

“Nhưng mà... hắn bị thương rất nặng, nếu như chúng ta đem hắn bỏ lại, hắn sẽ chết.” Bối Bối đưa mắt nhìn hắn.

“Người lo lắng cho hắn?” Cô Ngự Hàn gắt gao nhìn nàng chăm chú, đáy mắt dâng lên sự tức giận, nói đi nói lại nàng vẫn là đối với Hắc Khi Phong không đành lòng, tức chết người đi được!

Bối Bối buông quần áo của hắn ra, thấp ánh mắt nhìn về phía Hắc Khi Phong, khuôn mặt trắng bạch, cơ hồ nhìn không thấy ngực của hắn còn đang hô hấp hay không, ở miệng vết thương của hắn, máu huyết cần đang chậm chậm chảy ra.

Tình cảnh này, nàng vô phương nhẫn tâm bỏ đi, hắn rõ ràng có thể tránh được một đao của nàng, nhưng lại đứng im để cho nàng đâm bị thương.

“Cô Ngự Hàn, người thật sự không giúp ta cứu hắn sao?” Bối Bối chuyển mục hướng nhìn về phía Cô Ngự Hàn, hỏi lại một lần nữa.

Cô Ngự Hàn ngoảnh mặt qua một bên, bảo hắn cứu một kẻ tình địch, xin lỗi, hắn làm không được! Nàng có nghĩ tới hay không, phép thuật của Hắc Khi Phong tuyệt đối không ở dưới hắn, ... nếu như Hắc Khi Phong một khi hồi phục như cũ, rất có khả năng sẽ cướp nàng đi khỏi hắn.

Thấy khuôn mặt tuần tú của hắn đành lại, Bối Bối thoáng trầm mặc, nàng cúi đầu nhìn Hắc Khi Phong, khe khẽ môi, dùng sức đem Hắc Khi Phong từ trên mặt đất đỡ lên, nhưng làm như thế nào thân thể của Hắc Khi Phong cũng bất động, nàng thở phì phò, nhất định không chịu buông ra, hết lần này tới lần khác thử đỡ hắn lên.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân này... “Nam nữ thụ thụ bất thân” nàng tới cùng có hiểu câu nói này hay không mà lại dám ở ngay trước mặt hắn đi ôm nam nhân khác, không sai, là ôm a, nhìn tư thế của nàng ... thật là tức chết người đi được!

Hắn tức tới phát hỏa đưa tay kéo mạnh, đem nàng kéo trở về: “Không cần phí sức, người không được động vào hắn! Làm cái quỷ gì a, người không tiếp xúc thân mật với hắn như vậy không được sao?”

“Vậy người giúp ta a.” Bối Bối vô tội nhấp nháy ánh mắt, đưa tay lấy lòng lắc lắc cánh tay hắn, ánh mắt trong suốt chờ đợi.

“Người... Mỗi lần đều chỉ biết làm nũng!” Cô Ngự Hàn trừng nàng liếc mắt, nhưng là cũng tại ánh mắt của nàng bị khuất phục, nhận mệnh nhún vai nói, hắn đối nàng là hoàn toàn không có cách.

“... Người đáp ứng ta cứu hắn sao?” Bối Bối dè dặt che dấu tâm tình muốn nhảy lên hoan hô.

Cô Ngự Hàn mím mím bạc môi, tức giận búng tay vào trán của nàng, con người xẹt qua một tia sáng, trao đổi thua lỗ xưa giờ hắn luôn luôn không làm , cho nên...

“Trừ phi người đáp ứng ta một việc ta mới chịu cứu hắn.”

“Chuyện gì?” Bối Bối bĩu môi, mỗi lần đều là như vậy, muốn nàng cắt đứt tiền, ác quỷ nam nhân!

“Sau khi ta cứu sống hắn, người sẽ phải theo ta hồi cung.”

Hắn gấp gấp nhìn nàng chăm chú, không cho phép nàng tiếp tục trốn tránh, nàng đã trốn tránh quá lâu, sự kiên nhẫn của hắn cũng sắp bị phá hết, ở ngoài cung, hắn thủy chung vô phương chân chính an tâm, bởi vì, lòng của nàng luôn đều ở danh giới đấu tranh, hắn nhìn thấy được, lại không thể nắm bắt được, cảm giác lo lắng mất đi như thế, chán ghét cực kì!

“A? Có thể ... không cần là điều kiện này hay không?” Bối Bối mặt mày nhăn nhó, khó khăn lưỡng lự, nghĩ đến phải về vương cung, nàng đã nhanh chóng dấy lên ý nghĩ muốn tránh thoát thật xa, bởi vì, nàng thật sự cảm giác được bản thân không thuộc về nơi đó a.

“Cô Ngự Hàn, đổi một điều kiện khác có được hay không?” Nàng dùng vẻ mặt lấy lòng nói.

“Không được, chỉ có trở lại vương cung người mới sẽ không từ bên cạnh ta chạy đi, ta cũng mới có thể cam đoan mỗi khắc mỗi giây lúc nào cũng có thể nhìn thấy người.” Cô Ngự Hàn kiên quyết không thỏa hiệp.

“... Cùng lắm người tìm một gian phòng ở bên ngoài cung nuôi ta trong đó, ta đáp ứng người sẽ không chạy trốn, lúc nào người muốn thấy ta thì ra cung là thấy, như vậy cũng không tệ đi.”

Bối Bối càng nói càng cảm giác được biện pháp này thật tốt, nàng không cần phải hồi cung, lại có thể cùng hắc ở chung một chỗ, lại càng không cần phải hồi cung thấy đám mỹ nhân chường mắt đó, như vậy cũng tốt, chỉ có thể như vậy ba, nàng không muốn biến trở thành đồ phụ[1] a.

“Không tệ cái đầu người! Người... Người có chủ tâm muốn ta tức chết mà. Không cứu hắc!” Cô Ngự Hàn tức giận đứng lên, cúi đầu hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

Bối Bối vội vàng kéo tay của hắc, không cam tâm tình nguyệt quyết quyết miệng: “Được rồi được rồi, ta đáp ứng người là được a.”

Ai... Chuyện sau này để sau này rồi nói đi a, tạm thời ... trước mắt cứ đáp ứng hắc cái đã.

“Hừ! Thật là nữ nhân không biết tốt xấu!” Cô Ngự Hàn dùng sức thoáng ôm chặt lấy thắt lưng nhu nhuyển của nàng, sau đó mới không tình nguyện khiêng lấy Hắc Khi Phong.

Nhìn khuôn mặt tuần tú nhăn nhó của hắc, cho dù rất không cam nguyện, nhưng vẫn đồng ý thuận theo nàng cứu người, lòng của nàng bắt đầu trở nên rất ngọt ngào, chủ động cầm lấy cánh tay hắc nói: “Chúng ta trở về thôi.”

“Hừ!” Cô Ngự Hàn thối nghiêm mặt, rất không cao hứng liếc mắt nhìn nàng một cái, một mạch bực mình bước đi.

“Cô Ngự Hàn, cảm ơn người.” Bối Bối kiễng chân, rất nhanh thoáng tại trên mặt của hắc hôn một cái.

“Đừng có phá ta.” Cô Ngự Hàn mặc dù ngoài miệng vẫn còn ra vẻ giận dữ chưa buông tha, nhưng đôi mày kiếm của hắc ngược lại giãn ra phơi phới.

Được rồi, hắc rất thích nàng chủ động hôn, lần này liền phá lệ cứu cái tên đối thủ một mắt một còn – Hắc Khi Phong này vậy, lần sau sẽ không được viện cớ này nữa!

[1] đồ phụ: người vợ đồ kị xấu xa

184. Q.3 - Chương 185: Xách Đi

Chiều tối mặt trời lặn, thương thế của Hắc Khi Phong dần dần chuyển biến tốt đẹp, đến lúc hoàng hôn thì hắc chậm rãi tỉnh lại.

Nhìn gian phòng xa lạ, hắc chớp chớp ánh mắt có điểm mệt mỏi, không nhớ nổi bản thân tại sao lại ở chỗ này?

“Tiểu Bối...” Hắc đột nhiên nhớ lại trước lúc hôn mê, Bối Bối theo Cô Ngự Hàn rời đi, trong nháy mắt, lòng chua xót, đau đau, cả người càng thêm vô lực.

Không muốn đi nhìn xung quanh, hắc thẳng nhìn lên đỉnh rèm ngăn người.

Trong lúc hắc thất thần, cửa bị đẩy ra.

Bối Bối quay đầu lại, dè dặt nhìn chung quanh một chút, thấy không có người nào thấy nàng tiến vào phòng, nàng mới nhẹ nhàng rón rén bước vào, đóng cửa phòng lại.

Đúng lúc nàng xoay người, lại nhìn thấy đứng trước mặt một cổ tường thịt, đột ngột đến mức khiến nàng giật mình nhảy ngược về phía sau hét lên: “A...”

“Tiểu Bối, thật là người sao?” Hắc Khi Phong vui mừng nhìn người trước mắt, ánh mắt lom lom nhìn.

“Hắc Khi Phong, ngươi muốn hù chết ta a, thân thể của ngươi còn không phục hồi như cũ, nhanh trở về trên giường đi.” Bối Bối thúc hấn đi về phía giường, ý bảo hấn nằm xuống.

Ánh mắt của hấn tha thiết nhìn nàng, đáy mắt thuần túy chỉ có vui sướng: “Tiểu Bối, ta rất nhớ ngươi.”

Nhìn hấn như vậy rất giống như hồi từng là Tiểu Ngoan, Bối Bối nhin không được thở dài.

“Hắc Khi Phong, ngươi ở chỗ này dường như thật tốt đi a.”

“Ngươi cũng ở đây sao? Ta đây có phải hay mỗi ngày đều có thể thấy ngươi không?” Hắc Khi Phong không thể chờ đợi được hỏi, ánh mắt có mãnh liệt chờ mong.

“Ách... Ta cũng ở đây, là Cô Ngự Hàn đem ngươi cứu về.” Bối Bối chần chờ một chút, tránh né vấn đề tội hậu kia của hấn, trên thực tế, Cô Ngự Hàn căn bản là không cho phép nàng tới gần hấn.

Nếu không phải nàng thừa dịp lúc Cô Ngự Hàn bận việc chuẩn êm lại đây, hấn hấn là không thấy được nàng, bởi vì chỗ bọn họ ở cách nhau rất xa a, không cần hỏi cũng biết việc này đương nhiên cũng là Cô Ngự Hàn có ý định an bài.

Nghe được là Cô Ngự Hàn cứu mình, Hắc Khi Phong trầm mặc xuống, hấn cúi hạ ánh mắt, cặp mắt đen nhánh sâu thẳm không thấy đáy, làm cho người ta nhìn không ra hấn đang suy nghĩ cái gì.

Giây lát, hấn ngược mắt lên nhìn nàng: “Tiểu Bối, ta có thể mỗi ngày đều được nhìn thấy ngươi sao?”

“Này... Ngươi ...cứ dường như tốt rồi nói sau a.” Bối Bối tròn mắt đảo quanh, lại lần nữa tránh né không đáp. Mỗi ngày ... cái từ này ... quá khó khăn a.

“Thình thịch!” Cửa đột nhiên bị đá văng, Cô Ngự Hàn giận dữ vội vã đi tới, ánh mắt thẳng tắp nhìn Bối Bối đang đứng gần đó, thấy vậy nàng chột dạ cúi đầu.

Cô Ngự Hàn một bước bay nhanh đến trước mặt Bối Bối, đem nàng xách đến trước mặt, rời xa Hắc Khi Phong.

“Tiểu Bối Bối, ngươi dám thừa dịp lúc ta không lưu ý liền chạy tới chỗ này, ta rất tức giận!”

“Ha hả... Cô Ngự Hàn, đừng tức giận đừng tức giận, tức giận nhiều rất mau già a, ngươi anh tuấn tiêu sái như vậy, nếu là bị biến già đi có thể sẽ không còn tuấn tú nữa nha.”

Bối Bối ôn tồn bình phục cơn giận của hấn.

“Ta không tuấn tú không phải đúng với lòng của ngươi sao, để cho người có cơ đi ra ngoài lêu lổng, hừ!” Cô Ngự Hàn lúc này giống như trượng phu uống nguyên bình dấm chua đang giáo huấn thê tử hồng hạnh ra tường.

“Đâu có đâu có, trong mắt ta ngươi là nam nhân ... đẹp trai nhất ...anh tuấn nhất trên đời này a, ta như thế nào còn có thể đi ra ngoài lêu lổng ni.” Bối Bối tiếp tục nịnh nọt rất thuận, rất không khí khoái thối phồng nói với Cô Ngự Hàn, khiến hấn tâm hoa sảo sảo nở rộ thêm một chút, sắc mặt cũng không hề khó coi như trước nữa.

Hắc Khi Phong nhìn hai người bọn họ trong lúc đó, mím môi nói: “Cô Ngự Hàn, ngươi đều là hiệp bức Tiểu Bối đến phụ họa ngươi như vậy sao?”

“A... Kể thay đổi hai mặt như ngươi, nhìn xem Tiểu Bối Bối có phụ họa ngươi hay không?” Cô Ngự Hàn cười đến tà ác, có chủ tâm khiến Hắc Khi Phong trở nên khó coi.

“Ta chỉ muốn làm những chuyện khiến Tiểu Bối cảm thấy hài lòng thôi.” Hắc Khi Phong bình tĩnh quét mắt liếc nhìn Cô Ngự Hàn, hoàn toàn không vì sự châm chọc của hắn mà để ý nửa phần, hắn sẽ chỉ để ý một người duy nhất, đó chính là Tiểu Bối, người khác, hắn căn bản sẽ không thèm lưu ý.

“Ra về ta đây!” Cô Ngự Hàn hừ lạnh một tiếng.

Bối Bối qua lại nhìn hai người bọn họ, thoáng dừng lại, nàng kéo lấy ống tay áo của Cô Ngự Hàn: “Chúng ta đi ra ngoài trước đi, Hắc Khi Phong, thương thể của người vừa mới hồi phục, người nghỉ ngơi cho tốt a.”

“Tiểu Bối...” Hắc Khi Phong nghe được nàng muốn đi, theo bản năng đưa tay muốn kéo nàng lại.

Cô Ngự Hàn ánh mắt lạnh lùng nhanh tay đưa tay ra ngăn trở, lòng bàn tay một đạo hồng quang lóe ra, bắn về phía Hắc Khi Phong, thoáng chốc, Hắc Khi Phong cảm giác cả thân hình nhuyển hạ, một điểm khí lực cũng không có, tay cũng thông xuống.

“Người... Hèn hạ!” Hắc Khi Phong nhận không được tức giận trừng mắt chăm chăm nhìn Cô Ngự Hàn.

“Ta đây chỉ là để phòng lòng người thôi, nếu không người lại thừa dịp ta không có ở đây tới bắt cóc Tiểu Bối Bối của ta không phải sao.” Cô Ngự Hàn nghiêm mặt liếc mắt dò xét nhìn Hắc Khi Phong, tuyệt không cho rằng hành vi của mình có cái gì hèn hạ, vô độc bất trượng phu, chẳng lẽ hắn còn muốn đợi thương thể của Hắc Khi Phong khỏi hẳn rồi mới ra tay? Hắn đâu phải kẻ đa lụy a!

“Tiểu Bối Bối, hắn sẽ tự biết nằm tĩnh dưỡng, người cũng không cần lo lắng, chúng ta đi thôi.” Cô Ngự Hàn cơ hồ là túm lấy lưng Bối Bối rồi đi.

“Tự ta có thể đi a, uy uy, người đi chậm một chút có được hay không...” Thanh âm của Bối Bối dần dần nhỏ đi, đi xa.

Trong phòng, chỉ để lại Hắc Khi Phong một người cả cơ thể nhuyển không sức lực ở trên giường khó chịu.

...

Thương Tuyệt Lệ ngơ ngác nhìn khuôn mặt đang ngủ của Khả Y đến xuất thần, không biết bản thân nghĩ cái gì, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, một mực hy vọng nàng nhanh một chút tỉnh lại.

Từ lúc nào hắn lại như vậy mong chờ tại trước giường bệnh chờ người tỉnh lại a.

Nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của nàng, hàng lông mi thật dài khép lại tạo thành cái bóng mờ nhạt dưới khóe mắt, càng làm lộ ra làn da nhợt nhạt yếu ớt của nàng.

Đáy lòng, một cỗ cảm giác rung động cổ quái lại dâng lên, khiến tim hắn đập mạnh, hơi thở dồn dập.

“Khụ khụ khụ...” Khả Y khe khẽ bật ra tiếng, mí mắt nhấp nháy vài cái, chậm chậm chuyển tỉnh.

Thương Tuyệt Lệ có chút vô thức đột nhiên đứng lên, lui xa một bước, rất giữ lễ nhìn nàng nói: “Hà cô nương, người đã tỉnh?”

“Ta... Người vẫn một mực ở đây sao?” Nghĩ đến tư thế ngủ của bản thân bị người ta từ đầu tới đuôi nhìn thấy, nàng không tự nhiên khóe mắt ánh lên.

Thương Tuyệt Lệ do dự một chút, đối với vấn đề nàng hỏi không có ý định trả lời, vì vậy hỏi ngược lại: “... Nàng cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?”

“Ta... hơi khát nước.” Nàng vô tình đưa mắt liếc nhìn hắn một cái, thân thể suy yếu e rằng không thể ngồi dậy được.

“Ta rót nước cho nàng.” Thương Tuyệt Lệ cơ hồ là lập tức đáp lại nàng, sau đó tốc độ rất nhanh mang tới một chén nước.

“Có cần tôi đỡ nàng dậy không?” Hắn do dự một chút hỏi.

“Không... Không cần.” Khả Y hai má có chút nóng lên, nàng cố gắng nâng thân thể của mình dậy, mất một lượng khí lực rất lớn mới có thể gắng gượng ngồi dậy.

185. Q.3 - Chương 186: Chủ Nhân Của Ngọc Bội

“Cẩn... Cẩn thận một chút.” Thương Tuyệt Lệ đưa nước tới, nhin không được lại bổ sung thêm một câu.

Khả Y tiếp nhận chén nước: “Cảm ơn.”

Đang cầm chén nước đưa tới khóe miệng, rồi cảm giác được một đạo tầm mắt ép sát lại đây, nàng không được tự nhiên nhẹ thổi chén nước nóng, ngược mắt, cẩn thận nhìn hẩn một cái: “Thương công tử, tôi... tôi nghĩ tôi đã khá hơn nhiều rồi, không cần ... không cần tiếp tục làm phiền công tử chiếu cố.”

Thương Tuyệt Lệ thoáng sững sờ, khuôn mặt hàm hậu có chút nóng lên, hẩn thổi lui vài bước, suy nghĩ một chút mới nói: “... Ta đây đi ra ngoài trước, nếu có chuyện gì có thể gọi tỳ nữ tìm ta.”

Khả Y hơi hơi gật đầu, cước bộ của hẩn thoáng dừng, mới xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của hẩn biến mất sau cánh cửa, Khả Y mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nâng chén uống nước.

.....

Cô Ngự Hàn dẫn tiểu nữ nhân không an phận kia đi vào gian phòng, đem nàng ẩn ngồi ở trên một chiếc ghế mềm mại, khoan tay trước ngực mắt nhìn xuống nàng: “Nói, người mới vừa rồi đến gian phòng của Hắc Khi kia đã những làm gì?”

Nhìn hẩn một bộ bộ dáng bắt kẻ thông dân, Bối Bối nhin không được bật cười: “Cô Ngự Hàn, người có biết hay không người hiện tại rất giống đồ phu[1] a.” “Không cho phép nói lảng, nghiêm túc trả lời vấn đề của ta.” Hai tay hẩn giữ lấy hai bên trán của nàng, uy hiếp nàng trả lời.

“Được rồi, thật sự là sợ người, chưa từng thấy nam nhân nào nhiều chuyện, hay để ý như vậy.” Bối Bối giờ tay lên ra vẻ đầu hàng, ánh mắt vui vẻ liên tục nhìn khuôn mặt tuần tú đã dài thượt ra của hẩn.

Nàng tuyệt không sợ khuôn mặt thối của hẩn, ngược lại giờ tay kéo hẩn ngồi xuống, đưa tay kéo hai bên má của hẩn ra: “Ta mới vừa rồi chỉ bắt quá đi xem một chút tình trạng Hắc Khi Phong phục hồi như thế nào mà thôi, a... Để đề phòng người nói mà không giữ lời a.”

Nghe vậy, tuần mục của hẩn bắn ra quang mang hung ác: “Ta giống như cái loại người nói không giữ lời đó sao? Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, người đừng nghĩ chống chế, ta đã cứu Hắc Khi Phong, người cũng nên giữ lời theo ta hồi cung, ta đã cho người chuẩn bị, chúng ta rất nhanh có thể lên đường hồi cung.”

“A, nhanh như vậy a.” Bối Bối nhin không được cúi đầu kêu rên, thật sự phải về cái lồng chim kia a? Không muốn.

“Người đây là cái vẻ mặt gì, chẳng lẽ người muốn đổi ý? Ta đây tuyệt không để ý đem Hắc Khi Phong cấp giết chết.” Cô Ngự Hàn neho mắt lại, tiếng nói nguy hiểm trầm hạ.

Bối Bối cuống quýt khoát tay xin khoan dung: “Không có...không có, tại trước mặt đại vương có bản lĩnh thông thiên như người, ta nào dám đổi ý a.”

“Người không dám? Nếu như người thật sự không dám như người nói vậy thì tốt rồi !” Hẩn miết nàng liếc mắt, ánh mắt đối với bộ dạng thê thốt của nàng, một chút cũng không tin nhiệm.

“Cáp... Ta là thật sự không dám mà, người nhìn ta vừa rồi không phải là vẫn theo sát chỉ thị của người mà đi ra sao a.” Bối Bối cười cười.

Vừa nói, nàng đột nhiên giống như nhớ ra cái gì trầm hạ ánh mắt, sắc mặt có chút buồn bực.

“Có chuyện gì nữa sao?” Cô Ngự Hàn lập tức phát hiện ra sự khác thường của nàng, tiến sát vào trước mắt của nàng, dùng cái mũi tuần đỉnh đi đùa cái mũi nhỏ xinh xắn của nàng.

Lương lự hồi lâu, Bối Bối rụt rè ảm đạm nói: “Cô Ngự Hàn, nếu như... nếu như không có Hắc Tinh Ngọc Bội, người còn có thể dạy ta pháp thuật không?”

Cô Ngự Hàn có chút bất ngờ không phản ứng được, hần nghi hoặc hỏi ngược lại: “Tại sao lại không có Hắc Tinh Ngọc Bội, người không phải đang giữ sao? Có Hắc Tinh Ngọc Bội mới có thể trợ giúp người càng tu pháp nhanh hơn, tại sao không dùng?”

Bối Bối trầm mặc, tâm tình phức tạp muốn đứng lên, lại bị hần giành trước một bước đè xuống.

Cô Ngự Hàn nghiêm túc nhìn vào đôi mắt đang chứa nhiều tâm tư phức tạp của nàng, con người đen lợi hại nhìn thấu nàng: “Tiểu Bối Bối, người có việc gạt ta!”

Đưa tay xuất ra túi hương, Bối Bối đổ ra Hắc Tinh Ngọc Bội bên trong đưa tới trong tay của hần, yếu ớt nhìn hần nói: “Cô Ngự Hàn, nếu như ta nói... Hắc Tinh Ngọc Bội không phải của ta, người sẽ như thế nào?”

Những ngày này, nàng một mực nghĩ một việc, năng lượng của Hắc Tinh Ngọc Bội cùng nàng còn có Khả Y trong lúc đó, rõ ràng tựa hồ có sự tương hỗ dẫn dắt, vốn nàng còn chưa thật xác định lắm, nhưng là, đương nàng nhớ lại mỗi một lần Hắc Tinh Ngọc Bội kích phát năng lượng, phát hiện...

Lúc nàng có pháp lực, Khả Y cũng đồng thời có pháp lực.

“Không được tốt lắm. Nếu như người không có ngọc bội, ta đây không thể làm gì khác hơn là khổ cực một chút tự tay dạy người tu pháp thôi.” Cô Ngự Hàn nhún nhún vai, khuôn mặt anh tuấn cười híp mắt rất tà mị, chỉ là, hai tròng mắt hần lại phát ra quang mang kiên định, trấn an trừ tâm tình bất an của nàng.

“Cô Ngự Hàn...” Bối Bối có chút kích động cất tiếng gọi hần, không biết phải hình dung tâm tình của bản thân giờ phút này như thế nào.

“A... Nếu quá cảm động, ta cho phép người dùng hành động để diễn tả tâm tình của người.” Hần không đứng đắn hướng nàng nháy mắt mấy cái, đem khuôn mặt tuấn tú kề sát vào mặt nàng, chu miệng lên, ý tứ thật quá rõ ràng .

Không khí nguyên bản đang nghiêm túc bị hần chỉ một câu hồ nháo, khiến Bối Bối nhịn không được nhàu mày lại.

Đưa tay vỗ một cái vào miệng của hần, nàng tức giận liếc hần liếc mắt: “Đứng đắn một chút, ta đang nói chuyện nghiêm túc nè.”

“Ta rất đứng đắn a.” Cô Ngự Hàn kéo tay nàng, thuận thế hôn lên đôi môi phần nộn của nàng.

“Ngô...” Bối Bối đập đập vào bờ vai của hần vài cái tượng trưng, rồi rất nhanh liền lâm vào trong nụ hôn của hần, có lẽ, nàng giờ phút này muốn để nụ hôn của hần đem tới cho bản thân một ít dũng khí kiên định, mới có thể đối mặt vấn đề nàng sắp phải đối mặt.

“Xoẹt xoẹt ” âm thanh y phục ma sát, Cô Ngự Hàn đem nàng ôm vào trong lòng, thật sâu đưa chiếc lưỡi dính hương của nàng, thu lấy mật ngọt trong miệng nàng, nhịn không được thở dài thỏa mãn, nàng thật ngọt, như thế nào cũng dường như không đủ.

Tay của hần tại lưng của nàng dao động, cách y phục vuốt dọc theo thắt lưng mềm nhũn của nàng, tại bên hông của nàng vuốt ve.

“Ân...” Ánh mắt Bối Bối mờ mịt, nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

“Tiểu Bối Bối, người hảo ngọt...” Nụ hôn của hần chuyển dời đến vành tai nàng, ngậm lấy, nhẹ nhàng khằng cắn, khiến nàng run rẩy, hần đặc ý nhướn đuôi lông mày lên, càng thêm phiến tình liếm hướng về phía cổ nàng.

Đem nàng nhẹ nhàng phóng ngã vào trên nhuyễn tháp, hần phủ chụp lên nàng, cái tay không an phận dao động đến vạt áo của nàng, rất thành thực tiến vào, vạt áo của nàng liền bị đẩy ra, hai bầu ngực rất tròn với hai điểm hồng nhạt như ẩn như hiện.

Hần lấy hơi thổi mạnh vào hai bầu ngực của nàng, cảm giác hai cái bầu tròn tròn đó dưới sự đùa giỡn của hần thoáng rung động, hần khước miệng cong lên, bạc môi chụp lên đó, liếm hôn ...

Bối Bối ý loạn tình mê thân thể nhuyễn xuống, mặc hần muốn làm gì thì làm, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng không tự chủ được tràn ra.

Nụ hôn của hắn dọc theo cổ mà lên, lại rơi vào trên môi của nàng, tay của hắn đồng thời kéo nhanh vạt áo nàng.

“Tiểu Bối Bối, nói cho ta biết, ngươi đang lo lắng cái gì?” Tiếng nói của hắn nhẹ thoảng dụ dỗ nàng.

“Lo lắng cái gì... Lo lắng... Ngọc bội không phải của ta, là của Khả Y... Lo lắng ngươi chỉ cần ngọc bội... Không cần ta ...” Nàng mơ mơ màng màng theo câu hỏi của hắn, nói ra những lời nói giấu ở sau trong đáy lòng...

[1]Đổ phu : (ngược nghĩa với đổ phụ) Người chồng ghen tuông đổ kị

186. Q.3 - Chương 187: Xà – Rất Có Cá Tính

Cô Ngự Hàn kéo nàng lại, ôm nàng đặt ngồi trên đùi, rất nghiêm túc nhìn nàng nói: “Tiểu Bối Bối, ngươi có còn nhớ lần đầu tiên ta nói muốn ngươi là Vương Hậu của ta là lúc nào không?”

Bối Bối mặc dù không rõ lắm tại sao đột nhiên hắn lại hỏi chuyện này, nàng nghi hoặc nhìn hắn một cái, sau đó mới cố gắng nhớ lại.

“Ừ... Hình như là sau lần đầu tiên chạy ra khỏi cung bị ngươi lôi về?”

Đôi mày kiếm của hắn nhíu lại, đem bạc môi dính lên đôi môi anh đào của nàng, đột nhiên cắn một cái.

“Ai...đau quá.” Bối Bối bị đau che miệng lại, hắn làm cái gì lại đi cắn nàng.

Cô Ngự Hàn nhéo má nàng nói: “Nàng đúng là nữ nhân không có lương tâm, là trước lúc đó, ngươi đúng là không hiểu lòng ta!”

“Lòng của ngươi? Vậy ngươi nói cho ta biết lòng của ngươi là cái gì a, ngươi không nói ta như thế nào biết?” Bối Bối chuyển chuyển đôi tròng mắt đen huyền, sau đó rất là hào hứng nhìn chăm chú vào hắn.

Đáy mắt của nàng, lóe ra hai điểm tinh quang, phảng phất có thể nhìn xuyên thấu hắn, Cô Ngự Hàn lần đầu tiên có cảm giác như vậy, không tự nhiên tránh đi ánh mắt của nàng.

“Khụ... Ngươi biết là được.” Hắn thô thanh ho nhẹ, nữ nhân này nhất định là cố ý, hắn mới không cần nói với nàng những lời đó, nàng cũng đã bao giờ nói với hắn đâu.

“Ta không biết, ngươi phải nói a.” Bối Bối không hề chớp mắt ép sát vào tầm mắt của hắn, nhất định không chịu buông tha cho ánh mắt của hắn.

Tránh không khỏi, Cô Ngự Hàn có điểm then quá thành giận, đem nàng đặt sang một bên, sau đó mãnh liệt đứng lên, che dấu khuôn mặt đỏ bừng của bản thân: “Ngươi biết!”

“Ta không biết!” Bối Bối rất bướng bỉnh, dứt khoát cũng đứng lên, đi vòng đến trước mặt của hắn, lại ngạc nhiên phát hiện khuôn mặt luôn trước sau như một đầy vẻ kiêu ngạo của hắn lúc này tự hồ ... đỏ???

Nàng ha ha bật cười: “Cô Ngự Hàn, ta không biết!”

Lại cường điệu thêm một lần nữa, nàng vô tội đưa ánh mắt dò xét hắn.

“Nữ nhân chết tiết này, ngươi rõ ràng cũng biết!” Cô Ngự Hàn quần cực nên phát cáu, hắn cúi đầu hung hăng hôn lên môi của nàng, rất dùng sức hấp hút một phen rồi lại giống như phải bỏng mà đẩy nàng ra.

Bối Bối nhẹ nhàng thở gấp, hai má bởi vì nụ hôn của hắn mà ửng hồng.

Trùng trùng mắt nhìn, nàng cố gắng trấn định trái tim đang đập tán loạn của mình, như trước không chịu buông tha mà nhìn thẳng vào hắn, thanh thanh nói: “Cô Ngự Hàn, ta không biết, không hiểu, không rõ!”

“Người... Người biết, người biết, người hiểu.” Cô Ngự Hàn quần bách hùng hổ tiến lên khiến nàng phải liên tiếp lùi lại, sau đó đột nhiên chạy thẳng ra ngoài.

Hắn vừa chạy vừa nhin không được thở dài, từ lúc nào hắn lại giống như chuột chạy trốn vào đồng hoang thế này! Tất cả là tại tiểu nữ nhân kia!

“Cô Ngự Hàn, này này, ai cho người chạy, người còn chưa trả lời vấn đề của ta đó, Cô Ngự Hàn ...” Bối Bối chạy đuổi theo, bên đuổi bên chạy, nụ cười thật tươi trên môi như một đóa hoa nở rộ, nếu như mắt nàng không nhìn sai, nàng nhìn thấy đến cổ của hắn cũng đỏ lên rồi, a a a ...

Một trước một sau bước đi thật nhanh như chạy trên hành lang, kèm theo sự ồn ào của Bối Bối, hỗn loạn cùng với những lời lảm bảm phiến muộn của Cô Ngự Hàn.

Hắn quay đầu lại, thấy tiểu nữ nhân kia cứ nhất định đuổi theo không chịu buông tha ình, hơn nữa, càng làm cho người ta tức chết đó là, trên mặt của nàng còn mang theo nụ cười xấu xa. Nguyên bản phải là hắn mới đúng, hiện tại thế nhưng lại đảo lộn!

Tuần mục chợt lóe, hắn đứng lại, mục quang càng ngày càng tà khí, sau đó, cả người hắn tản mát ra một đạo hồng quang, trong nháy mắt công phu, một con đại hồng xà liên hiện ra trên hành lang, ánh mắt nhìn chăm chăm chăm chú về phía trước.

Đột nhiên biến thành xà, tim Bối Bối thoáng đập binh binh mấy cái, nhanh chóng dừng gấp lại, muốn chết, cái tên thối nam nhân này, dĩ nhiên đang giữa lúc ban ngày ban mặt trước mắt nàng lại ... biến thành xà!

Mặc dù, trước kia hắn đã ở trước mặt nàng biến thành xà rất nhiều lần, nhưng là mỗi lần đều là lúc bọn họ hoan ái, nàng quay đầu nhìn xung quanh, tâm tình càng thêm hoảng hốt, hiện tại không phải quá mức thanh tĩnh sao!

Đồ tiểu nhân gian trá...

Bối Bối đứng ở tại chỗ, phần nộ xoẹt xoẹt trợn mắt nhìn con đại hồng xà kia. Không thấy quá sợ hãi, chỉ là ... cũng còn chưa có đủ dũng khí để chủ động đến gần a.

“Cô Ngự Hàn, người cái tên gia hỏa không biết xấu hổ này, dĩ nhiên dám biến thành xà để trốn tránh, ta khinh bỉ người một trăm lần, nhanh một chút biến trở về cho ta!” Nàng nũng nịu kháng nghị.

Cự hồng xà lắc đầu, hai lỗ mũi phun khí kiêu ngạo, rất cá tính hất đầu ngẩng lên, phun khí lên trời, một bộ ngạo mạn không thèm phản ứng với lời nói của nàng.

“Ai nha, người còn phun khí hả, có thể biến thành xà thì rất giỏi sao?” Bối Bối chống nạnh, bàn tay mềm chỉ về hướng con đại xà ngạo mạn đang không để nàng vào mắt kia.

Nét mặt của con xà kia mang theo sự vui vẻ mãnh liệt, hắn lắc lắc cái đuôi, cuốn thân vào một cây cột trên hành lang, nhẹ nhàng quán lên, đầu rắn ngo về khuôn mặt của nàng, lắc lắc đầu, sau đó ngửa mặt lên trời phun khí, càng thêm ngạo mạn!

Bối Bối bị khinh thị tới mức phát cáu, nàng “đăng đăng đăng” hai ba bước tới gần đại hồng xà, ngẩng cổ, ngón tay điểm về phía đầu rắn của hắn: “Người nói chuyện cho ta, đừng tưởng rằng không nói lời nào thì có thể coi như câm điếc.”

Cô Ngự Hàn lùi đầu rắn về, không cho tay nàng tái chỉ vào đầu hắn, quay đầu hướng tới một bên, không để ý tới nàng!

Bối Bối không cam lòng cố vươn dài cánh tay, lại chỉ vào đầu hắn, rất dùng sức dí dí vài cái, giương giọng: “Nói chuyện!”

“Hừ.” Cự hồng xà rốt cục phát ra âm thanh, cũng chỉ đơn độc một âm phun khí, sau đó xà nhàn liếc nàng thoáng cái, cúi hạ đầu rắn đến trước ngực nàng, để cho tay nàng dí dí lên đầu.

“Ai nha, người nhất định không nói lời nào có phải hay không?” Bối Bối vẫn tiếp tục nói, bất giác thanh âm nhiễm thượng một tia mỉm cười.

Bởi vì, hắn cúi thấp đầu xuống, bộ dáng nhìn giống như rất ủy khuất na, a...

Trên mặt nàng dạng khai một nụ cười, đưa tay vỗ vỗ đầu rắn của hắn, không ngờ, hắn lại đột nhiên mở miệng ra, đem tay của nàng hàm ngậm vào trong miệng.

“A...” Bối Bối cũng bị giật mình cả kinh, mắt thấy tay của mình bị miệng xà hàm trụ, nàng nhin không được có chút khẩn trương .

Dè dặt nuốt nuốt nước miếng, nàng gắt gao chìn chăm chú vào cặp mắt của đại xà, mục quang toát ra một tia sợ hãi.

Đôi mắt của cự xà nhìn thấy sự sợ hãi theo bản năng của nàng, tình nghịch chớp chớp vài cái, quang mang đầy vẻ đùa cợt tà khí trong đó đã thành công trấn an trái tim đập loạn sợ hãi của nàng.

Nàng muốn rút tay về, lại bị miệng xà ngậm chặt không tha, chỉ chốc lát sau, cảm giác mấy đầu ngón tay mẫn cảm của mình bị từng đợt từng đợt liếm qua, xúc cảm thật nóng khiến nàng thoáng chốc thở gấp.

Thiên a, cái tên đại xà này đang khiêu khích nàng!

“Cô Ngự Hàn, người thả tay của ta ra.” Bối Bối sảo sảo dùng lực, lần này thành công thu hồi tay lại, tuy nhiên, hành động tiếp theo của hắn khiến cho nàng vừa sợ vừa khí thở hổn hển.

Đầu rắn duỗi ra, động tác rất nhanh lủi vào giữa hai chân của nàng, chưa đợi nàng phản ứng liền mở rộng hai chân nàng, đi lên ...

“Cô Ngự Hàn!” Bối Bối nhin không được thét chói tai, quá ... gần rồi!

187. Q.3 - Chương 188: Bảo Vật

Nàng vội giữ y phục trên người đẩy cái đầu rắn của hắn ra, ôm lấy hắn thân rắn lôi ra ngoài.

“Tiểu Bối Bối, nàng động tay động chân quá đấy!” Mơ hồ không rõ thanh âm từ bên dưới truyền đến, làm cho Bối Bối đỏ bên tai.

Nháy mắt, đuôi rắn quấn quanh thân thể của nàng, siết chặt hoàn toàn nàng lại, không thể động đậy.

Nhưng vào lúc này, đầu bên kia hành lang nhanh chóng truyền đến tiếng bước chân, làm cho Bối Bối thất kinh giãy dụa :“Cô Ngự Hàn, chàng còn không buông ra, nếu không buông sau này ta sẽ không để ý đến chàng!”

“.....” Cự hồng xà thò đầu ra, hồng quang chợt lóe, Cô Ngự Hàn tuần mỹ như tiên nhân áo trắng phiêu phiêu xuất hiện ở bên cạnh nàng.

“Lại là người nào không biết thức thời!” Cô Ngự Hàn ngưng tụ đôi mày anh tuấn lại, mắt phượng hẹp dài hung ác nham hiểm bắn về phía đầu hành lang bên kia, phi thường không vui, lạnh lùng đối môi mỏng mị hoặc câu hồn.

Bối Bối nhanh tay sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, không chút khách khí đưa tay véo lấy thắt lưng của hắn:“Rốt cục chàng hiện hình rồi sao!”

“Khụ..... Nhẹ chút nhẹ chút, Tiểu Bối Bối, thắt lưng của ta đều bầm hết cả rồi.” Cô Ngự Hàn tội nghiệp lên án, nói đùa không đứng đắn gì hết.

“Chàng đó, đứng đắn dùm ta chút đi!” Tiếp theo, nàng nhìn sang hành lang bên kia.

“Là Thương Tuyệt Lệ? Có thể là Khả Y xảy ra chuyện gì.” Bối Bối gấp đến độ rời khỏi hắn, tiến về phía trước.

Cô Ngự Hàn buồn bực nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, gần đây hắn ngày càng thường xuyên bị nàng bỏ lại!

“Thương Tuyệt Lệ, người không phải đang chăm sóc Khả Y sao? Nàng ấy làm sao vậy?” Bối Bối vội vàng đặt câu hỏi.

“Bối Bối tiểu thư, Hà cô nương tỉnh lại.....”

“A, thật tốt quá, ta lập tức thăm nàng ấy.” Bối Bối vội tăng nhanh tốc độ, đi chậm sau thành chạy nhanh đi, chỉ chốc lát sau bóng dáng của nàng liền mất dạng.

Thương Tuyệt Lệ đi bên Cô Ngự Hàn trước mặt, chấp tay hành lễ:“Vương.”

“Có phải phát hiện ở Hà Khả Y có cái gì không thích hợp đúng không?” Cô Ngự Hàn nhíu mày liền hỏi.

“Không có, Hà cô nương tựa hồ đối với chuyện chính mình đột nhiên biết pháp thuật rất mơ hồ, giống như nhớ rõ lại giống như không nhớ rõ.” Thương Tuyệt Lệ trả lời chi tiết.

“Tiểu Bối Bối nói..... Hắc tinh ngọc bội là Hà Khả Y đưa cho nàng.” Cô Ngự Hàn nhíu mày, đối với chuyện này, hẳn không tài nào dự đoán được.

“A? Vậy..... vì sao Bối Bối tiểu thư có thể khởi động năng lượng Hắc tinh ngọc bội của Hà Khả Y?” Thương Tuyệt Lệ mơ hồ, dựa theo lời nói của trưởng lão, Hắc tinh ngọc bội là cần có người hữu duyên mới có thể khởi động, nếu Hắc tinh ngọc bội không phải của Bối Bối tiểu thư, vậy vì sao máu từ tim của của Bối Bối tiểu thư có thể khởi động năng lượng?

“..... Đây cũng chính là điều ta khó hiểu, Tiểu Bối Bối cùng Hà Khả Y luôn đồng thời có được năng lượng, trong việc này có điều liên quan.....” Đôi mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn nheo lại, một tia gợn sóng xẹt qua đáy mắt, vì sao đột nhiên có loại cảm giác, giữ lại Hà Khả Y, rốt cục đối Tiểu Bối Bối là phúc hay họa?

Nhìn thấy Cô Ngự Hàn trầm tư, Thương Tuyệt Lệ giống nhau lâm vào khốn cảnh, nếu Hà cô nương mới là Vương hậu mệnh định của Vương, Vậy.....tất cả những chuyện này làm sao xử lý cho tốt đây, tình cảm giữa Bối Bối tiểu thư và Vương, Hà cô nương..... Hết thấy rồi cuộc là xảy ra chuyện gì?

Bối Bối đẩy cửa bước vào phòng:“Khả Y, nghe nói nàng đã tỉnh.”

Người nàng còn chưa vào đi, giọng nói đã truyền đến trước rồi.

Khả Y trên giường cố gắng muốn đứng lên, Bối Bối thấy thế bước nhanh chạy tới nâng nàng dậy:“Khả Y, chậm một chút.”

“Khả Y, nàng có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?” Bối Bối đưa tay sờ lên trán Khả Y, giống cái đại phu xem bệnh, làm cho Khả Y cười.

“Bối Bối, ta không phải sinh bệnh, ta không sao.” Khả Y cười nhu hòa dịu dàng.

Khuôn mặt nhu hòa tươi cười, ẩn hiện lún đồng tiền, má hơi hơi có chút đỏ ửng, giai nhân xinh đẹp đã trở lại!

Lúc này Bối Bối mới có chút yên tâm, nàng trầm ngâm một chút, đưa ra Hắc tinh ngọc bội:“Khả Y, nàng xem, nàng tặng cho ta ngọc bội ta đều giữ gìn rất khá nha.”

“Này..... Nàng còn giữ.” Khả Y nhìn ngọc bội, giọng nói có chút kích động.

“Đương nhiên phải giữ, đây là lúc ta mới đến nàng đã tặng cho ta thể hiện tình bạn, cả đời ta đều phải để ở trong lòng.” Bối Bối đem ngọc bội thả vào trong tay của Khả Y, tự hỏi nên làm như thế nào mở miệng nói đến chuyện ngọc bội.

Khả Y nắm ngọc bội, nhìn một chút, bất giác giật mình:“Bối Bối, ngọc bội này..... Làm sao có thể có tơ máu?”

Nàng nhớ rõ trước kia ngọc bội không có tơ máu a.

“..... Khả Y, nàng có biết khối ngọc bội này gọi là Hắc tinh ngọc bội, là bảo vật trên giang hồ mọi người đều muốn cướp đoạt không?” Bối Bối không đáp hồi lại.

“Bảo vật?” Khả Y mê muội không hiểu, khối ngọc bội này là nàng từ nhỏ mang ở trên người, nàng chưa từng có nghe nói qua là bảo vật a.

“Đúng vậy, vị trưởng lão trong Vương cung của Cô Ngự Hàn nói khối ngọc bội này chính là bảo vật, có thể trợ người ta tu tập pháp lực, nàng có phát hiện gần đây thường thường không hiểu vì sao liền biết pháp thuật không?”

Khả Y ngẩng đầu, đôi mắt có không xác định: “Đúng vậy, ta cảm bản thân mình gần đây rất kỳ quái, trước kia ta sẽ không biết bay, nhưng mà..... Từ khi ta ở Điện gia đột nhiên có sức lực giãy khỏi dây thừng mà trốn đi, tới sau này ta liền thường xuyên cảm thấy trong cơ thể chính mình ẩn chứa một luồng khí lực không biết tên.....”

Nàng suy nghĩ, lại nghĩ không ra hình dung như thế nào cái loại cảm giác này.

“Khả Y, ta cũng có cảm giác giống nàng, ta nghĩ..... Ta đã hiểu được đây là chuyện gì, chính là khối ngọc bội này đang tác quái, nó đều đưa năng lượng vào chúng ta, Khả Y, ta muốn đem ngọc bội trả lại cho nàng, đây là ngọc bội của nàng, nó có thể giúp nàng tu pháp, nàng sẽ không còn sợ bị người ta khi dễ.”

Khả Y đem ngọc bội nhét lại trong tay Bối Bối, nắm lấy năm ngón tay của Bối Bối khép lại giữ lấy ngọc bội: “Nếu thật sự là bảo vật tu pháp như nàng nói, vậy nàng càng nên giữ lại, hiện tại nàng là người của Vương, càng cần tập pháp, mới có thể không chịu sự uy hiếp của kẻ địch, ta chỉ là một người bình thường, cũng không ai chú ý tới.”

“Không.....” Bối Bối mới muốn mở miệng, Khả Y lại đưa tay ngăn lại.

“Bối Bối, ta sớm đã đưa ngọc bội cho nàng, nó cùng nàng tiến cung, cùng nàng lúc tình cảm của nàng và Vương tốt đẹp, chứng minh nàng và ngọc bội có duyên phận, bằng không, nàng cũng không khả năng hấp thu năng lượng của ngọc bội không phải sao? Người ta nói, ngọc bội là có linh tính, ta nghĩ nó đã thừa nhận nàng là chủ nhân mới của nó.”

“Nhưng mà.....” Bối Bối còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, có một số việc, nàng nhìn chung cảm thấy không thích hợp, không nên như vậy.

Khả Y kiên định lắc đầu: “Không có “nhưng mà”, Bối Bối, nàng biết không? Ta thật vui khi đem ngọc bội tặng cho nàng, từ nhỏ đến giờ, nàng là người đầu tiên đối với ta tốt như vậy, ta..... Thực cảm động, cho dù nàng muốn ta dùng tánh mạng để tỏ rõ tấm lòng chân thật của mình, ta cũng sẽ không do dự, ta..... Thật sự cảm tạ nàng.”

188. Q.3 - Chương 189: Tình Địch

Cô Ngự Hàn đứng ở bên ngoài, bất động thanh sắc[1] nghe đối thoại bên trong, trầm ngâm suy nghĩ.

Sau một thời gian dài, âm thanh bên trong dần dần nhỏ đi, cho đến không còn tiếng động, hần nhíu mày, thi pháp ẩn thân, sau đó hiên ngang đi vào, lúc hần nhìn vào bên trong, nhin không được nhẹ nhàng cười.

Tiểu Bối Bối của hần..... Thật đúng là con nít ranh, đến bắt Hà Khả Y phải ngủ để nghỉ ngơi, thế mà chính nàng cũng ngủ tiếng thở vù vù.

Thật sự là tiểu ni tử [2] bất cần, ngủ cũng không đắp chăn.

Hần thu hồi ẩn thân thuật, bước nhẹ đến bên giường, toàn thân tỏa ra hồng quang vòng tay qua Khả Y, lòng bàn tay đưa ra, liền vượt qua Khả Y thuận tới di chuyển vai của Bối Bối ở bên cạnh, đang nằm ngủ trên giường.

Hơi hơi nghiêng người, hần ôn nhu ôm lấy Bối Bối, hôn lên trán của nàng.

Trong lúc ngủ mơ, Bối Bối mơ mơ màng màng cảm giác chính mình bị ai đó di chuyển, mi mắt của nàng mở ra, nhìn thấy trước mắt mơ hồ hình như là bóng người quen thuộc, nàng lại nhắm mắt lại, nói lời vô nghĩa: “Cô Ngự Hàn.....”

Hắn mỉm cười không thôi: “Là ta.”

“.....” Bối Bối ở trong lòng hắn chuyển động một chút tìm một tư thế thoải mái, cái mũi ngửi ngửi hương vị trên người hắn, sau khi xác định là rất quen thuộc, mới an tâm tiếp tục ngủ say.

“A..... Không nghĩ tới nàng còn nhận thức hương vị a, mèo con.” Cô Ngự Hàn nở nụ cười không thành tiếng, mặt đẹp sáng ngời, đuôi lông mày nhướng lên lộ vẻ nồng đậm thâm tình đối của nàng, giống thần tiên công tử nhu tình, tuyệt thế thoát trần.

Thoải mái mà ôm nàng trở về phòng, hắn và nàng cùng nằm vào trong chăn, nhắm mắt lại, cùng nhau ngủ.

Chỉ chốc lát sau, hắn đột nhiên mở to mắt, như đôi mắt sắc bén của chim ưng bắn về phía bên ngoài bức màn, nhìn thấy một hào quang màu xám lúc ẩn lúc hiện, hắn nhíu mày, nhẹ nhàng xoay người rời khỏi giường.

Đi vào hào quang ở trước mặt, trong nháy mắt hắn tỏa ra một đạo hồng quang, hai chùm ánh sáng chạm vào nhau, tạo ra một cái trận bát quái, ở trong bát quái trận thân ảnh trưởng lão mơ hồ hiện ra.

“Trưởng lão, người tìm ta có chuyện gì gấp không?”

“Vương, thuộc hạ mấy ngày nay phát hiện vị trí Thiên Ti Nghi [3] có biến đổi, trong kinh thành cũng đồng thời bùng phát trận tuyết hồng [4], dân chúng chết rất nhiều, Vương, mời ngài mau dẫn Bối Bối tiểu thư hồi cung để bàn tính kỹ càng hơn.”

“Tuyết hồng?” Cô Ngự Hàn trầm mặt, làm sao có thể xuất hiện tuyết hồng trăm năm khó thấy?

Theo hắn biết, khi tuyết hồng bùng nổ, nơi nào mà phủ tuyết sẽ bị nước tuyết lạnh giá thấu xương như cắt da cắt thịt, bị tuyết hồng rơi phủ xuống, không bị vùi lấp chết cũng sẽ bị đóng băng mà chết.

“Tình huống cụ thể như thế nào?” Cô Ngự Hàn hơi run mày kiếm, lộ ra khuôn mặt anh tuấn cũng thật sự nghiêm túc, đối với thiên tai như vậy, hắn không cách nào duy trì gương mặt không lo chuyện đời.

“Chúng đại thần đồng tâm hiệp lực cố gắng hết sức, tuyết hồng đã được khống chế, lão bách tính trôi dạt khắp nơi cũng đã được sắp xếp ổn thỏa.” Trưởng lão thành thật bẩm báo.

“Các người làm tốt lắm..... Huyền Trữ gần đây thế nào?”

“Công chúa hiện tại mỗi ngày đều rất ít đi ra khỏi tẩm cung, đi ra đều là hỏi thuộc hạ Vương khi nào thì mới hồi cung.” Trưởng lão thở dài, rất đau lòng cho công chúa kim chi ngọc diệp mỗi ngày không nghe được câu trả lời đều thất vọng mà về.

Nghe tiếng thở dài của trưởng lão, Cô Ngự Hàn trầm mặc xuống, hồi lâu, hắn mấp máy bờ môi mỏng, rốt cục vẫn là không đành lòng để muội muội cô đơn: “Nói với Huyền Trữ ta rất nhanh sẽ hồi cung.”

Huyền Trữ tự kiểm lâu như vậy, hắn là cũng đủ rồi, đối với vị muội muội từ nhỏ được hắn nâng trong lòng bàn tay này, đây là lần đầu tiên hắn nhẫn tâm bỏ lại nàng như vậy, aiz.....

“Vâng, Vương, thuộc hạ sẽ thông báo cho công chúa ngày ngài trở về.”

“Uhm. Chú ý bất cứ lúc nào cũng phải lưu ý đến tình trạng tuyết hồng, có gì tình huống gì lập tức bẩm báo bốn vương.” Cô Ngự Hàn thận trọng dặn dò.

“Vâng.”

.....

Ngừng liên lạc, hắn trở lại ngồi xuống bên cạnh mép giường, đã không có tâm tình ngủ tiếp, hắn đưa tay nhẹ vỗ về mi tâm [5] của nàng, nhẹ lướt hai má trắng nõn của nàng, đầu ngón tay dừng ở cánh môi anh đào khẽ nhếch lên của nàng trong lúc ngủ say, vuốt ve qua lại.

Hắn cúi người, thở dài hôn lên cánh môi của nàng, tinh tế cắn hôn: “Tiểu Bối Bối, ngoan ngoan theo ta hồi cung, ta sẽ vẫn thương nàng, đừng chống đối ta nữa, được không?”

Đáp lại hắn, chính là hô hấp nhẹ nhàng đều đều của nàng, nàng ngủ bình yên như trước, hoàn toàn không biết nam nhân đã tình chính là đang biểu lộ những cảm xúc của bản thân thay đổi liên tục tà mị, nhu tình than thở với nàng.

Đi vào phòng Hắc Khi Phong, hắn đá cửa mà vào.

“Người tới làm gì?” Hắc Khi Phong nằm ở trên giường, không thể động dậy, chỉ có thể trừng trừng đôi mắt đen trong suốt, hé ra khuôn mặt tuần mỹ hào phóng vô song phủ lên một lớp sương lạnh đậm.

Cô Ngự Hàn đưa chân, tùy ý móc một cái ghế ngồi xuống, lạnh lạnh nhìn Hắc Khi Phong: “Người đều là dùng thái độ như vậy đối với ân nhân cứu mạng của người sao? Chắc, người thật đúng là nam nhân phụ bạc, ngay cả điều cơ bản nhất có ơn lo đáp thể mà cũng không biết.”

“.....” Hắc Khi Phong nâng phiến môi đẹp, nhẹ nhếch sang một bên, thể hiện rõ từ trước đến giờ hắn chưa từng nghĩ cảm kích.

“A.....” Cô Ngự Hàn vui cười một tiếng, lập tức con người đen trầm xuống, bạc môi run run.

“Đừng cho là ta rất muốn cứu người, nếu không phải Tiểu Bối Bối của ta cố ý muốn cứu, ta sẽ rất thích ý đưa người về nhà!” Giọng nói của hắn đột nhiên trở nên lạnh như băng, cơ hồ ngay cả không khí chung quanh hắn cũng ngừng lưu động, đóng băng.

Hắc Khi Phong quay đầu mạnh, đẩy mắt kính hi: “Là Tiểu Bối muốn cứu ta?”

“Đúng vậy, Tiểu Bối Bối nhà ta, chính là mềm lòng, liền ngay cả kẻ địch cũng không nỡ thấy chết mà không cứu.” Cô Ngự Hàn lại khôi phục vẻ mặt tà tuấn bất cần đời, thời điểm nhắc tới Bối Bối, con người đen không khỏi tỏa ra dịu dàng, lại có một tia cam chịu, một tia đau lòng.

“Tiểu Bối cứu ta.” Hắc Khi Phong thì thào, nhiều ngày tích tụ uất ức thoáng chốc biến mất không tung tích, lưu lại, chính là cảm giác ấm áp, lan tràn toàn thân.

Cô Ngự Hàn đứng lên, cúi người nhìn xuống hắn, gương mặt nghiêm túc: “Hắc Khi Phong, về sau đừng làm cho ta lại thấy người dây dưa với Tiểu Bối Bối của ta, bằng không, ta tuyệt đối sẽ không lại lưu tình, cho dù khuyên tấn giang sơn, ta cũng không ngừng truy sát người đến tận chân trời!”

“Tiểu Bối còn không nhất định là của người.” Hắc Khi Phong khiêu khích mở trừng mắt, con người trong suốt đột nhiên tràn đầy khí lực mạnh mẽ, khí thế cũng ương ngạnh.

“A..... Người sẽ không có cơ hội lại tiếp cận Tiểu Bối Bối của ta, ta sẽ dẫn nàng hồi cung, nếu người có bản lĩnh, trở về Hắc Phong quốc đưa binh tấn công nơi này đi!” Cô Ngự Hàn phất phất tay áo trắng, phong độ tiên phong đạo cốt [6] cùng Hắc Khi Phong thanh sam nho nhã trong nháy mắt hình thành đối lập mãnh liệt.

“Người.....” Hắc Khi Phong sắc mặt không đổi, ra sức giả vờ, nhưng không cách nào thoát thân khỏi sợi dây vô hình đang trói chặt, tay hắn nắm chặt thành quyền, khuôn mặt tuần tú bởi vì nổi giận mà gân xanh nổi lên.

“A..... Người hảo hảo ngủ đi, ta cũng không muốn nói chuyện cùng người nữa.” Cô Ngự Hàn trong nháy mắt bắn ra một đạo hồng quang, chiếu vào trán Hắc Khi Phong, trong nháy mắt Hắc Khi Phong ngất xỉu đi.

Chắc, tình địch chướng mắt!

[1]Bất động thanh sắc: không gây tiếng động

[2]Tiểu ni tử: cô bé nhỏ

[3]Thiên Ti Nghi: ngôi sao vận mệnh của Xích Diễm Quốc

[4] Tuyết hồng: tuyết lớn

[5] Mi tâm: ấn đường-giữa 2 đầu lông mày

[6] Tiên phong đạo cốt: cốt cách phi phàm, phong thái hơn người

189. Q.3 - Chương 190: Hiện Hôn

Bối Bối vừa thức dậy, phát hiện mình đang ở xe ngựa, hơn nữa còn ngủ ở trong lòng của Cô Ngự Hàn, tuy rằng thực ấm áp, nhưng mà.....chẳng ai nói với nàng một lời, lúc nàng đang ngủ say đã bị người ta mang hồi hoàng cung a!

Cảm giác được ánh mắt tức giận của nàng, Cô Ngự Hàn miễn cưỡng mở đôi mắt đen, chuyển dừng về phía nàng, lấy tốc độ rất nhanh hôn cánh môi của nàng một cái:“Tiểu Bối Bối, nàng thức rồi.”

Hít vào, thở ra, Bối Bối giãy dựa ngồi thẳng, đi đến cửa sổ bên của xe, tay vén rèm cửa sổ lên, nhìn hoa cỏ cây cối ven đường vùn vụt lướt qua, nàng nắm tay, quay đầu mạnh, hung tợn trừng mắt nhìn hấn.

“Cô Ngự Hàn, chúng ta như thế nào mà ngồi trong xe?”

“Tiểu Bối Bối, nàng quên, nàng không phải đồng ý cùng ta hồi cung sao, hiện tại chúng ta chính là đang hồi cung a.” Cô Ngự Hàn thần nhiên cười đáp, đưa tay giữ nàng lại, một lần nữa ôm nàng vào trong ngực.

Bối Bối giãy dựa ngồi một bên, lắng đọng lại một chút cảm xúc mới mở miệng:“Ta hỏi chàng, Hắc Khi Phong, chàng đối xử với hấn thế nào rồi?”

Nhìn gương mặt nàng biểu hiện ý muốn hỏi tội, mắt phượng của Cô Ngự Hàn nhếch lên, bạc môi hé mở:“Tiểu Bối Bối, nàng vừa tỉnh liền hỏi đến nam nhân khác! Vốn ta còn phân phó nhân đem hấn đuổi về Hắc Phong quốc, xem ra ta thật sự là rất hảo tâm, ta hấn phải sai người đem hấn ném vào thâm sơn cho dã thú ăn luôn mới đúng!”

“Chàng đưa hấn trở về Hắc Phong quốc?” Ánh mắt Bối Bối sáng lên, tức khắc gương mặt đẹp tươi cười, cũng đưa thân tới gần hấn, thái độ xoay 180 độ.

“Hừ! Bây giờ ta chuẩn bị hạ lệnh sai người đem hấn ném tới thâm sơn!” Gương mặt của Cô Ngự Hàn khó chịu nhích sang một bên, mái tóc đen như mực theo động tác của hấn mà rũ xuống vai, càng tôn lên vẻ đẹp thánh khiết của nguyệt nha bạch xiêm y như tiên, tỏa sáng làm hiện ra hình dáng tà mỹ ngọc[1] của hấn, mê người!

Bối Bối nuốt nước miếng, nhin không được chu miệng hôn lên gương mặt của hấn, một tiếng rất lớn:“Ba!”

Cô Ngự Hàn nheo mắt liếc nàng một cái:“Đừng tưởng rằng như vậy ta sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Ánh mắt của nàng dừng ở trên bạc môi hoàn mỹ khêu gợi của hấn, ngón trở chuyển động, nàng chớp chớp mắt cười, hai tay nâng giữ mặt hấn, làm cho hấn quay lại đối diện nàng, sau đó, nàng hùng hực hôn lên.

“Cô Ngự Hàn, chàng thật đẹp!”

“Không cho phép hình dung ta như vậy..... Uhm.....” Cô Ngự Hàn mới mở miệng trách cứ, khiến cho lưỡi đình hương của nàng đưa vào trong cuốn lấy lời nói của hấn.

Nàng tham lam đưa mắt nhìn ánh mắt của hấn, mũi của hấn, lông mi của hấn, hôn thật sự rất nghiêm túc, nhưng lại vụng về.

Hấn nhượng lông mày, rất tự nguyện phối hợp với nụ hôn của nàng, dứt khoát quên đi hết mọi thứ, cánh tay khỏe mạnh vòng quanh thắt lưng mềm mại của nàng, đem nàng kéo lại gần hơn, bị động cho nàng hôn tùy ý.

A..... Tuy rằng của nàng hôn thực vụng về, nhưng mà, hấn thích.

Bối Bối hôn hấn, lại cảm giác chính môi mình bị hấn vuốt ve sinh ra dòng điện, dòng điện chạy toàn thân, nàng tê dại mềm nhũn cả thân mình, bám vào hấn, tiếp tục hôn.....

Hồi lâu, nàng vẫn chần chừ không muốn thoái lui, liếm liếm môi: “Cô Ngự Hàn, như vậy chàng có vừa lòng không?”

“Miễn cưỡng.” Hấn thực tiếc rẻ vứt cho nàng một câu.

Bối Bối liếc xéo hấn một cái, bĩu môi: “Vậy miễn cưỡng thông qua đi.”

“Không được, ta còn muốn.” Cô Ngự Hàn đưa môi lại gần nàng, hấn thích bị nàng hôn giống như hôn trên bảo, nhất là lúc lòng bàn tay non mềm của nàng ôm gương mặt của hấn, cảm giác mềm mại và ấm áp kia, làm cho lòng hấn tràn đầy đắm say.

Thấy hấn ám chỉ rõ ràng như vậy, hai tai của Bối Bối đỏ hồng.

Thét, chủ động là cần một chút xúc động, một chút vong ngã [2], một chút điên cuồng cũng tốt.

Vừa rồi nhìn thấy tư thái tuyệt mỹ của hấn như vậy, nàng mới có thể giống một con sói đói mà tác phát, hiện tại..... Đã qua!

“Tiểu Bối Bối, hôn ta một lần nữa đi.” Hấn thấp giọng nói, yên lặng nhìn nàng.

“Không..... Không cần, lần sau đi, lần sau, a.....” Bối Bối cười xấu hổ, đem hấn tiến lại gần nàng đẩy ra.

Cô Ngự Hàn mới định dùng lại mỹ nam kế, ngoài cửa sổ xe truyền đến tiếng Thương Tuyệt Lệ: “Vương, phía trước có một chỗ tránh gió, bọn lính đều đi một, chúng ta ở bên kia nghỉ chân không?”

“Ừ, người quyết định đi.” Cô Ngự Hàn khẽ hé môi, chắc, có đôi khi thật muốn bịt miệng Tuyệt Lệ lại, lần nào cũng phá đám hấn.

“Vâng.”

Ngay sau đó, ngoài cửa sổ vang lên vó ngựa nghe “Đát đát”, Thương Tuyệt Lệ cười ngựa rời xe ngựa đi.

“Tiểu Bối Bối, chúng ta tiếp tục đi.” Cô Ngự Hàn hết sức muốn bảo trì tốt không khí vừa rồi, cố gắng thuyết phục Bối Bối hiến hôn.

Bối Bối đẩy hấn một cái: “Ta muốn xuống xe, một mình Khả Y ở trong xe sau rất cô đơn.”

“Ta đã ra lệnh cho tỳ nữ ở cùng nàng ta, nàng ta sẽ không cô đơn.”

“Vậy..... Ngồi lâu như vậy xe ngựa, ta muốn xuống xe đi ngoài.”

“Ta đây đi cùng nàng.” Hấn cười xảo huyệt hề hề.

“Không cần!” Bối Bối mặt đỏ tới mang tai trừng mắt nhìn hấn, nam nhân này, lại làm nàng có ý nghĩ không đúng đắn!

.....

Rất nhanh, xe ngựa ngừng lại, bọn thị vệ hoàng sam [3] đều ngồi vào trên cỏ, lấy ra lương khô truyền cho nhau.

Bối Bối xóc màn xe lên, mới muốn xuống xe, Cô Ngự Hàn cũng đã đứng trên mặt đất, đang vươn tay về hướng nàng, ý tứ lại hết sức rõ ràng.

“Cô Ngự Hàn, chàng từ nơi nào mà xuống xe, rõ ràng là ta đi ra trước.” Bối Bối bị ánh mắt mang nụ cười đẹp như ánh sáng mặt trời của nam nhân trước mặt cấp biến thành suy tư có chút tức giận.

“Ta đương nhiên là bay ra.” Cô Ngự Hàn nháy mắt với nàng mấy cái, cánh tay khỏe mạnh chụp tới, liền bế nàng xuống xe, khoảng cách gần như vậy, hấn chỉ cần dùng một chút thuật dịch chuyển không gian liền có thể ra ngoài xe được.

Xuống xe ngựa, cũng không thấy hấn buông mình ra, Bối Bối đẩy bờ vai của hấn: “Này, thả ta xuống đất.”

“Nàng không phải nói muốn đi ngoài sao? Ta mang nàng đi.” Cô Ngự Hàn liền ôm nàng đi hướng vào sâu trong rừng cây, không một chút để ý đến ánh mắt của bọn thị vệ, tuy rằng dọc đường đi, bọn họ đã quen

với việc Vương đối với Bối Bối tiểu thư vô cùng sủng ái, nhưng mà, ngay cả đi ngoài cũng muốn đi cùng thì thật đúng là.....

Một cỗ xe ngựa khác, Khả Y được tỳ nữ đưa xuống xe ngựa, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thương Tuyệt Lệ đứng bên cạnh, nàng nhìn quanh, tìm không thấy người muốn tìm, nàng nghi hoặc hỏi: “Thương công tử, xin hỏi Bối Bối ở nơi nào?”

“Bối Bối tiểu thư nàng, cùng Vương, không phải, là Bối Bối tiểu thư đi..... Đi ngoài.” Thương Tuyệt Lệ có chút ngượng ngùng gục đầu xuống, những chữ tư mật này, lần đầu tiên hắn nói ra với nữ hài tử.

[1] tà mĩ ngọc: đẹp hoàn hảo mà có chút yêu tà

[2]Vong ngã: quên mình

[3]Hoàng sam: y phục vàng

190. Q.3 - Chương 191: Bị Thương

Khả Y gật đầu: “Nha, Vậy..... Ta nên đến nơi nào nghỉ ngơi đây?”

Nàng quan sát chung quanh, không biết mình nên đến chỗ nào ngồi.

“Uhm, Hà cô nương ngồi bên này đi.” Thương Tuyệt Lệ chỉ vào đám cỏ xanh dưới một gốc cây đại thụ, phía trên đám cỏ đã trải một tấm thảm dày, còn bày sẵn một ít lương khô.

“Cảm ơn.”

Khả Y tươi cười với hắn, nét hơi cau mày tự nhiên thật thanh lệ, thiếu chút nữa làm cho Thương Tuyệt Lệ bị hấp dẫn. Hắn vội vàng cúi đầu, bước đi nhanh, che giấu đi hành động thiếu chút nữa thất thổ của mình.

Không lưu ý đến biểu hiện kỳ lạ của Thương Tuyệt Lệ, Khả Y theo an bài, chậm chậm đi đến dưới tàng cây bên kia.

.....

Bỗng nhiên, một đám sơn tặc không biết từ nơi nào xuất hiện, rút đại đao ra vây mọi người lại.

“Cây này là do ta trồng, đường này là do ta mở, muốn qua nơi này, phải để lại lộ phí!” Cầm đầu bọn sơn tặc là một tên đại thúc râu quai nón, giọng ồ ồ nói to đối với bọn họ. Đôi thẳng tắp dừng ở trên xe ngựa hoa lệ, lóa mắt lóa mắt muốn vào bên trong xem có vàng bạc châu báu hay không.

Thương Tuyệt Lệ vững trải uy nghiêm đứng phía trước bọn thị vệ, thân người to lớn ồ ồ trọng như thái sơn, hắn thờ ơ quét mắt qua bọn sơn tặc một cái: “Các ngươi thật đúng là lớn mật, ngay cả quân đội hoàng gia anh dũng thiện chiến mà cũng dám cướp, không muốn sống chăng?”

“Ha..... Hàng năm những thương lữ qua đây cũng không ít kẻ tự xưng là người của hoàng gia, cuối cùng còn không phải cầu xin bổn đại gia tha mạng sống cho bọn chúng sao.” Tên cầm đầu sơn tặc thực hống hách ngửa mặt lên trời cười to.

“Hừ, thức thời thì hãy giao vàng bạc châu báu ra ngay, bằng không..... Cũng đừng trách chúng ta không khách khí!”

Thương Tuyệt Lệ nhắc tay, đội hoàng cung thị vệ đều rút đao, chuyển sang trạng thái chiến đấu.

Sơn tặc nhìn thấy trận thế này, bắt đầu có chút do dự, chẳng lẽ bọn họ thật là quân đội hoàng gia?

Lạnh lùng nhìn bọn sơn tặc này, mắt của Lệ Thương Nguyệt như ngọn lửa: “Cho dù các ngươi bây giờ rút lui cũng không còn cơ hội, ta đã thấy các ngươi làm càng làm bậy, đương nhiên phải giúp quốc gia rửa sạch, trả lại cho lão bách tính con đường bình an, lên!”

“Sát.....” bọn hoàng sam thị vệ giương đao tiến lên, chính khí trên mặt làm cho khí thế của bọn sơn tặc tức khắc giảm đi một nửa.

Một lát sau đó, đao quang kiếm ảnh, một cảnh hỗn loạn.

Khả Y cùng tỳ nữ nấp ở sau thân cây, sắc mặt trắng bệch nhìn trước mắt đao bay kiếm múa.

Đột nhiên, tỳ nữ bên cạnh nàng thét chói tai rồi ngã xuống, hiển nhiên bị thương, nàng cũng sợ tới mức nhảy dựng, lại đồng thời bị một thanh đao đặt trên cổ, làm cho nàng đành phải nuốt vào tiếng thét chói tai.

Thương Tuyết Lệ rất thính tai nghe được tiếng kêu của tỳ nữ, đột nhiên xoay người, khi hẩn nhìn đến Khả Y bị một tên sơn tặc bắt, cả người hẩn như bị kéo căng, dòng khí trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt, nháy mắt, chung quanh thân hình của hẩn biến hóa ra vô số ảo ảnh.

Sử dụng công phu trong chớp mắt, phút chốc hẩn đã đứng trước mặt bọn họ: “Buông nàng ra!”

“Ta..... Ta không buông.” Sơn tặc bị ánh mắt lạnh lùng mà nghiêm nghị của Thương Tuyết Lệ làm cho có chút phát run, liền ngay cả tay cầm đao cũng run rẩy.

Cổ trắng như tuyết của Khả Y lập tức bị đao phong làm tổn thương vết máu nhỏ giọt rơi xuống, nàng đau nhúu mày lại, lại cắn răng không phát ra tiếng.

“Ta lặp lại lần nữa, buông nàng ra!” Thương Tuyết Lệ nổi giận, đáy mắt luôn luôn cuộn cuộn hai ngọn lửa, muốn nhanh thiêu đốt tên sơn tặc thành tro bụi.

Hẩn từng bước tới gần, tức khắc khí thế nghiêm nghị bức bách hướng tới sơn tặc.

“Đứng lại, không cho phép lại đây, bằng không..... Bằng không ta sẽ giết nàng!” Sơn tặc hoảng sợ, đưa đao càng thêm tới gần cổ Khả Y, uy hiếp muốn chặt bỏ đi.

“Thương công tử, ngươi không cần lo cho ta, bọn sơn tặc này làm xằng làm bậy gây tai họa cho dân chúng, ngươi nhất định phải một lưới bắt hết bọn họ.” Khả Y kiên định nhìn hẩn, không sợ thanh đao trên chiếc cổ nhỏ của nàng.

“Ta sẽ không bỏ mặc ngươi.” lời nói của Thương Tuyết Lệ cơ hồ là từ trong yết hầu bật ra, ánh mắt hẩn nhìn nàng thật sâu, hô hấp thêm nặng nề.

“Các ngươi đủ rồi đó, không cho phép nói nữa, ngươi, mau kêu thủ hạ của ngươi đều dừng tay, nếu không dừng trách ta xuống tay độc ác làm tổn thương mỹ nhân!” Sơn tặc nhìn đồng bọn của mình bị đánh ngã, trời lạnh mà đầu hẩn đổ đầy mồ hôi.

“Ta nói lại lần nữa, thả nàng!” Thương Tuyết Lệ đối tiếng kêu la của tên sơn tặc làm như mắt diếc tai ngơ, lặp lại lời nói của mình một lần nữa, ánh mắt dần dần chứa đầy gió bão, thân hình bắt đầu vụt sáng rất nhanh bắn ra mũi nhọn mang hàn quang chiếu sáng.

“Ta không..... A!” Sơn tặc còn không có nói xong, liền kêu đau một tiếng, đại đao rơi trên mặt đất phát ra âm thanh loảng xoảng, cổ tay bị một thanh tiểu đao nhanh chóng đâm thủng.

Trong chớp mắt, Thương Tuyết Lệ đã ôm được toàn thân của Khả Y hướng lui về phía xa xa.....

Khả Y ngẩng đầu, gần gũi nhìn Thương Tuyết Lệ, mặt hẩn, luôn cứng rắn, làm cho người ta cảm giác hẩn rất khó gần, nhưng mà, mỗi lần đến thời điểm nguy hiểm, hẩn lại luôn đứng ở trước mặt nàng, giống một vị thần bảo hộ trung thành.

Đây là lần đầu tiên nàng có ý thức quan sát hẩn, trước đây, luôn bị sự lạnh nhạt của hẩn dọa muốn tránh hẩn, kỳ thật, hẩn là một nam nhân ngoài mặt thì lạnh lùng nhưng trong lòng lại rất ấm áp.

Thương Tuyết Lệ thả nàng đứng vững trên mặt đất, rồi mới lịch sự lui lại phía sau, ánh mắt lại không hề chớp, mắt nhìn chăm chăm cổ của nàng: “Cổ của ngươi..... chảy máu.”

Khả Y lúc này mới nhớ lại cổ mình, nàng đưa tay muốn sờ, lại bị Thương Tuyết Lệ nhanh hơn một bước cầm cổ tay, nàng kinh ngạc nhìn cổ tay mình bị hấn bắt lấy, hai tai hồng cả lên.

“Đừng lấy tay lau, sẽ bị nhiễm trùng, ta bôi thuốc cho ngươi.” Thương Tuyết Lệ trong lúc cấp bách cũng không có ý thức mình đang cầm tay của một cô nương có cái gì đó không thích hợp, chỉ một lòng muốn nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Cám..... Cám ơn, ngươi..... Có thể buông tay ta ra trước được không?” Khả Y cảm giác cổ tay mình đang nóng lên, rất xấu hổ, nam nữ thụ thụ bất thân.

“Ách..... Thật có lỗi, ta nhất thời tình thế cấp bách cho nên mới làm chuyện đường đột, mong Hà cô nương thứ lỗi.” Thương Tuyết Lệ vội buông tay, khuôn mặt thật thà nhuộm lên một chút hồng, hấn cúi đầu từ trong túi áo lấy ra kim sang được, ra hiệu bảo nàng ngồi một bên, sau đó cẩn thận bôi thuốc cho nàng.

Ở xa xa, cuộc đánh nhau vẫn còn tiếp tục, nhưng là sớm đã rõ ràng, cho nên, cục diện hiện tại cũng không hề có thể ảnh hưởng đến bọn họ.

“Có thể hơi đau, ngươi cần chịu đựng một chút.” Tay của Thương Tuyết Lệ chạm vào thuốc bột, có chút chần chờ không lau lên miệng vết thương của nàng, nàng nhu nhược như vậy, không biết có thể chịu được hay không?

Khả Y hơi hơi nâng lên cổ, lộ ra một mảnh tuyết trắng, một bên là vết máu, càng làm nổi bật màu trắng như tuyết của cổ nàng, làm cho hấn cảm thấy phi thường chói mắt.

“Thương công tử, ta có thể chịu được, làm phiền ngươi.” Khả Y cất tiếng tỏ vẻ mình có thể chịu được.

“Ta đây..... bôi được.” Hấn hít thở thật sâu, lần đầu tiên cảm thấy một vết thương nhỏ cũng sẽ làm cho người ta rất đau.

191. Q.3 - Chương 192: Ta Canh Chờ Cho Nàng

Trong rừng sâu, Cô Ngự Hàn mang theo Bối Bối phóng tới trong một rừng cây tùng.

“Này, nàng đi ngoài tại nơi này đi, ta đi xa một chút canh chờ cho nàng.” Cô Ngự Hàn làm ra vẻ bóp mũi lại, quay lưng đi, dường như thực không thích như vậy.

Bối Bối ngồi cũng không phải, đứng cũng không được, thản nhiên dứt khoát thừa nhận :“Ta không muốn đi ngoài.”

“Hử? Không phải nàng nói muốn đi ngoài à?” Cô Ngự Hàn quay đầu, ra vẻ nghi hoặc không thôi.

Nam nhân này, nhất định là cố ý lấy lời của nàng để chơi lại nàng.

“Ha..... Ta đột nhiên cảm thấy không muốn đi ngoài nữa, chàng xem chung quanh phong cảnh thật đẹp, non xanh nước biếc, thích hợp ngắm cảnh, ngắm cảnh.....”

Nói xong, nàng bỗng nhiên phát hiện hồ nước phía trước dường như có hơi nước bốc lên, mắt nàng sáng lên:“Cô Ngự Hàn, chàng xem cái kia có phải là ôn tuyền hay không?”

Nàng kéo kéo ống tay áo của hấn, ý bảo hấn cùng đi.

Cô Ngự Hàn đứng lại bất động, nhẹ nhàng mảy, con ngươi đen thâm thúy dấy lên ngọn lửa rừng rực:“Tiểu Bối Bối, nàng không phải nói cho ta biết nàng muốn đi tới nơi đó tắm đấy chứ?”

Cô gái nhỏ này, sau khi nàng tỉnh dậy liền luôn luôn tìm cơ chốc nói đằng đông, chốc nói đằng tây, đơn giản chính là muốn kéo dài thời gian không trở về cung!

Được, nếu nàng muốn chơi, vậy hấn liền cùng nàng chơi, hừ hừ.

Bị ánh mắt nồng nhiệt của hắn nhìn, cả người Bối Bối cảm thấy không được tự nhiên, tay rất nhanh buông ống tay áo của hắn ra, từng bước lùi xa hắn, cười gượng nói: “Ta chỉ là cảm thấy ở chỗ rừng núi hoang vu lạnh lẽo này thế nhưng lại có ôn tuyền, cho nên nhất thời tò mò, chỉ muốn nhìn một chút, không muốn tắm rửa, nơi này hẻo lánh như vậy, chúng ta vẫn là nên trở về đi.”

Kỳ thật..... Nàng vừa rồi thật đúng là có ý muốn đi xuống ngâm mình, thiên nhiên ôn tuyền, loại thời tiết này ngâm mình trong đó, thật sướng khoái.

Nhưng mà, vẻ mặt nam nhân này thể hiện ý muốn thân cận, nàng vẫn là dừng mạo hiểm, gót chân nàng vừa chuyển, đã muốn phải rời khỏi, lại bị hắn ôm lấy ngăn nàng cản.

“Này này này, ta muốn đi trở về, chàng muốn ôm ta đi đâu? A..... Ta không phải nói không muốn đến ôn tuyền nữa sao, buông ra.....” Bối Bối đập đập vào lòng ngực của hắn, vô tình nhìn vào con người đen đang tỏa ra ánh lửa của hắn, giống như không chỉ có là lửa tình, còn có..... Lửa giận?

Ai chọc hắn mất hứng? Chẳng lẽ là bởi vì nàng lừa hắn nói muốn đi ngoài, vì như vậy mà nổi giận?

Cô Ngự Hàn nhếch bạc môi, đem nàng đến bên hồ ôn tuyền, hạ tầm mắt, cười đến tà mị: “Tiểu Bối Bối, nàng vội vã trở về làm gì, dù sao Tuyệt Lệ bọn họ thấy chúng ta không trở về, sẽ ở lại hạ trại, không phải đúng lúc có thể cho nàng ngủ lại một đêm hảo hảo thưởng thức phong cảnh nơi này.”

“Không cần không cần. Chúng ta vẫn là khởi hành đi.....” Bối Bối còn không có nói xong, liền cảm giác chính mình bị hắn ném xuống hồ.

Nàng trừng lớn mắt, theo bản năng kêu to: “A..... Oanh.....”

Trên mặt hồ bọt nước văng khắp nơi, nàng thật cứng đầu khiến hắn không thương tiếc ném nàng xuống hồ!

“Khụ khụ khụ, Cô Ngự Hàn, chàng, tentiểu nhân bỉ ổi này, chàng cứ như vậy mà ném ta xuống dưới này..... Khụ khụ khụ.....” Bối Bối tức giận đến cả người phát run, tay nắm chặt lại vang lên tiếng răn rắc.

Không đợi nàng ngoi lên khỏi mặt nước, đột nhiên một đạo hồng quang bắn lại phía nàng, ánh sáng chói mắt làm cho nàng theo bản năng phải nhắm mắt lại, ngay trong nháy mắt này, nàng cảm giác trên người buông lỏng, trọn bộ quần áo liền thẳng tắp bay về phía bên bờ, dừng ở trong tay Cô Ngự Hàn.

Bối Bối cuống quýt đem thân thể không một mảnh vải của mình trầm xuống trong làn nước, chỉ lộ đầu ra.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, muốn nhanh đi lên tranh luận cùng hắn một hồi, nhưng mà thật xấu hổ khi mà giữa ban ngày ban mặt trần truồng như vậy mà đi lên, chỉ có thể ôm nỗi hận tay nắm chặt thành quyền, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cô Ngự Hàn, chàng làm gì lấy quần áo của ta, mau trả lại quần áo cho ta!”

Cô Ngự Hàn nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, lạnh lạnh nheo mắt nhìn nàng: “Tiểu Bối Bối, hưởng thụ cho thỏa mãn sở thích tắm trong nước suối nóng của nàng đi, thuận tiện..... Tự kiểm điểm lại, kiểm điểm lại chữ “tín” của nàng, chờ nàng tự kiểm điểm xong rồi hãy gọi ta.”

Nói xong, hắn liền lạnh lùng quay đầu, rồi đi rất nhanh.

“Cô Ngự Hàn, không cho phép đi, Cô Ngự Hàn!” Bối Bối trơ mắt nhìn bóng dáng quần áo trắng phiêu phiêu của hắn ẩn khuất trong rừng cây, cho đến khi nhìn không thấy nữa, nàng buồn bã đập tay lên mặt hồ một cái.

“Tức chết ta, tên ti bỉ, cứ như vậy mà bỏ lại ta, xú nam nhân không lương tâm, không phong độ, không có lòng thương!”

“..... Thế mà đối với ta như vậy, còn nói cái gì ta không hiểu lòng hắn, lòng hắn căn bản chính là vô lương tâm!”

Bối Bối tức giận lắm nhắm mắt, cơn tức trong lòng vẫn lan tràn, hơi nóng của nước ôn tuyền quanh thân nàng cũng tựa hồ như sôi trào.

Mất hồi lâu, nàng cảm thấy miệng khô một chút, vì thế dừng lại không nói nữa.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng mới phát hiện ngược trong suối này có mùi vị thuốc, ngấm vào trong da thịt, một loại cảm giác thực thoải mái, toàn thân thông thuận, nàng nhin không được nhẹ khép mắt lại, cảm thụ ôn tuyền thần kỳ này.

Được rồi, nếu tên Đại vương kia ở thời kì mãn kinh lại tái phát tính tình Đại vương, vậy nàng sẽ tự lo ình, cũng tốt thôi.

Dù sao ban đầu nàng đã muốn ngâm mình, hiện tại liền nhân cơ hội ngâm mình cho đã, mặc kệ tên nam nhân không hiểu ra sao cả kia phát ra cái tính tình ông ọ gì khác.

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng dứt khoát thả mình trong làn nước, vui vẻ bơi qua bơi lại.

Cô Ngự Hàn kỳ thật cũng đi không xa, hần nhảy vút lên trên một cây đại thụ, treo quần áo ướt trong tay từng cái từng cái lên nhánh cây, duỗi ngón tay bắn ra, một đóm hư hỏa ở cạnh bên quần áo nhưng không lan lên, hơ quần áo.

Hần lại còn tựa trên một nhánh cây, đôi mắt anh tuần khép lại, nhắc chân bắt chéo lắc lư.

Hần vén một nhánh cây nhìn về phía hồ nước, nhìn đến cô gái nhỏ kia đang ở trong hồ chơi cao hứng quá độ, lòng hắn kiềm nén một chút.

Tiểu nữ nhân chết tiết này, ban đầu là muốn chọc giận nàng, ai bảo nàng không tình nguyện cùng hắn hồi cung, nghĩ trăm phương nghìn kế kéo dài thời gian.

Nhưng mà, hiện tại xem ra..... Nàng tựa hồ không có vẻ gì tức giận, ngược lại là hắn lại đang cảm thấy khó chịu!

Nhìn nàng, một người ở trong nước bơi tự do tự tại, tuyệt không lo lắng hắn một đi không trở lại, như thế nàng chắc chắn hắn sẽ không bỏ lại nàng?

Cho dù không cam lòng bị nàng bỏ mặc, nhưng mà, kỳ thật làm cho nàng tín nhiệm hắn như vậy, cảm giác cũng thực cũng không tệ, hắn nhin không được khoe miệng giương lên.

Hắn gồi tay sau đầu, ngưỡng mặt chớp mắt một chút, một chút ánh chiều tà của tịch dương rơi trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn, chiếu rọi ngũ quan sâu sắc của hắn, ánh sáng tỏa trên nụ cười dịu dàng của hắn, như ngọc ôn nhuận.

192. Q.3 - Chương 193: Mấy Chuyện Xấu

Ở ôn tuyền, Bối Bối thỏa thích bơi qua bơi lại trong hồ, cơn tức trong lòng dần dần được nước trong hồ cuốn trôi đi.

Cho nên nói, một người nếu trong lúc không vui vẻ, cần vận động nhiều nhiều, hóa sức lực sinh ra trong tức giận, hung hăng phát tiết ra ngoài, tâm tình sẽ thoải mái gấp bội!

“Hô!” Nàng từ đáy nước trôi lên mặt nước, há miệng to hô hấp vài cái, đã lâu không có bơi thỏa thích như vậy.

Nàng mở rộng cánh tay, nhẹ nhàng khuấy động mặt hồ, nhìn đằng đằng sương mù mờ mờ lung lung, cánh tay của nàng ở trong sương mù như ẩn như hiện, trắng nõn, trơn láng mà mềm mại.

“A..... Thì ra làn da của ta cũng không tệ lắm.” Nàng thực tự mãn khen ngợi mình một chút.

.....

Cô Ngự Hàn biến thành cự hồng xà bò lên một tảng đá lớn phía sau, cúi đầu rắn ở trên một hòn đá lồi, ánh mắt thẳng tắp nhìn giai nhân trong hồ nước trong veo.

Một con rắn ẩn náo đang nhìn lên, trường hợp này, khá thú vị.

Nhìn da thịt trắng nõn tinh tế của nàng ở dưới ánh sáng phản chiếu của làn nước thật rực rỡ, đầu rấn vươn lười ra, ánh mắt nhuộm lên một chút cảnh tình ý trong khóe mắt, cuộn lại ở trên tảng đá, phía sau cái đuôi giảm động, chậm rãi, thân cự hồng xà biến thành trong suốt, cuối cùng ẩn nấp ở trong không khí.

“Vèo” nột tiếng, cự xà trong suốt bay ra, dừng ở trong hồ ôn tuyền, bắn lên bọt nước.

Bối Bối xoay người mạnh, nhìn bên kia hồ, nước bọt nước tan, nàng cảm giác nhìn chung quanh, không có động tĩnh gì, chẳng lẽ là nàng nghe lầm, vừa rồi nàng rõ ràng chợt nghe có cái gì rơi vào trong nước.

Nhìn hồi lâu, không thấy có cái gì khác thường, nàng mới quay đầu lại, tiếp tục nghịch nước.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác dưới chân có cái gì ở dưới cuốn lấy của chân nàng, nàng thử hẩn hẩn một chút, luồn vào trong nước, lại cũng không có nhìn thấy cái gì, nàng theo bản năng đưa tay sờ chân mình, cũng không có đụng được cái gì.

Cô Ngự Hàn tà cười tránh đi khi nàng đưa tay tới, đầu rấn trong suốt tinh nghịch kề sát vào gương mặt mềm mại của nàng đang cúi xuống, vươn đầu lười liếm một chút.

“A, cái gì liếm ta vậy?” Bối Bối theo phản xạ sờ sờ mặt, không có gì hết!

Má ơi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng cảm giác nàng đang ở bị cái gì vuốt ve, nhưng cái gì cũng không có a.

Nàng cảm giác có cái gì đó kỳ dị, vì thế cử động hai chân, bơi sang một bên, sau đó, cảm giác trên chân vẫn còn quấy rầy!

Cô Ngự Hàn xấu xa cuốn lấy chân của nàng, bò từ từ lên, tới gần chỗ giữa hai chân của nàng, nhìn đến chỗ u mật kia, máu cả người hẩn càng thêm cuộn trào mãnh liệt, độ ẩm thân rấn nhanh chóng tăng lên.

Hẩn nhẹn không được liếm u mật mềm mại của nàng, gây ra tiếng thét chói tai của nàng: “A..... Cái gì vậy! Cô Ngự Hàn, chàng ở nơi nào? Cô Ngự Hàn.....”

Bối Bối sợ hãi, nàng mở miệng kêu to về phía rừng cây, mắt rưng rưng tràn đầy hoảng sợ, nàng run run môi anh đào, không ngừng lấy tay phủi phủi trên da thịt mình, không phải là gặp ma chứ?

Càng nghĩ càng sợ, thanh âm của nàng đã phát run: “Cô Ngự Hàn, chàng mau trở lại, ta..... Ta sẽ ngoan ngoãn thực hiện lời hứa hồi cung với chàng, không bao giờ giở trò nữa, chàng mau ra đây a.”

Bây giờ mới muốn gọi hẩn ra, quá muộn rồi!

Nữ nhân không biết tốt xấu, sẽ bị trừng phạt, hừ hừ.

Ánh mắt hẩn trượt đi nhìn đến chỗ tròn trịa của nàng, thân rấn bò lên vòng eo thon thả của nàng, đầu rấn vuốt ve chỗ tròn trịa của nàng.

Bây giờ, Bối Bối bị dọa sợ hãi vô cùng, nàng thét ra tiếng chói tai: “A..... Buông buông, người rốt cuộc là cái gì, Cô Ngự Hàn, mau tới cứu ta, ta không chơi nữa, Cô Ngự Hàn!”

Cảm giác được thân thể của nàng căng cứng, độ ẩm thân mình cũng bởi vì hoảng sợ mà giảm một ít, Cô Ngự Hàn mềm lòng, chậm rãi, thân rấn xích hồng sắc hiện ra dưới ánh mắt của nàng.

Bối Bối sửng sờ nhìn hồng xà quấn quanh ở trên người nàng, sau hoảng sợ, chính là lửa giận.

Tay của nàng nắm chặt thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn con rấn giả vờ vô tội này: “Cô Ngự Hàn, chàng thực thích đùa có phải hay không, cảm thấy làm ta sợ thực khoái trá có phải không?”

Đầu rấn cúi xuống, thật cẩn thận dò xét liếc mắt qua nàng một cái, thậm, giống như chơi với lửa rồi, Tiểu Bối Bối của hẩn thoát nhìn phi thường tức giận.

“Cô Ngự Hàn, nói chuyện đi chứ!” Bối Bối gơ quyền quơ quơ ở trước mắt rấn của hẩn, mắt hạnh mở lớn trừng trừng linh lung, cơn tức ở đáy mắt xông lên.

Đầu rấn rút lui, đem ánh mắt muốn lấy lòng nhìn nàng, phát ra âm thanh: “Tiểu Bối Bối, đừng tức giận đừng tức giận, chỉ là đùa một chút thôi mà, ngoan, chớ sợ chớ sợ.”

“Ngoan cái đầu chàng! Chàng cho là đùa như vậy tốt lắm sao? Chàng có biết ta sắp bị chàng hù chết hay không, chàng này.....con rắn xấu xa!” Bối Bối rất cực nhọc không được rống lên đối với đầu rắn, rống thật sự lớn tiếng, thanh âm chấn động đầu rắn làm đầu rắn liên tục lùi về sau.

Ngay sau đó, tay nàng đưa tới phần eo, hung hăng véo thân rắn của hắn một cái.

“Ai..... Tiểu Bối Bối, nhẹ tay một chút, đau quá, hiện tại nàng véo đều là thịt a, không có cách quần áo.” Cô Ngự Hàn cầu xin tha thứ, mắt rắn đáng thương nhìn nàng, rất ủy khuất.

Tiểu Bối Bối của hắn xuống tay thực nhẫn tâm, cố ý véo một chút thịt, như vậy so với bàn tay to véo còn muốn đau a.

“Hừ, chàng chiếm được tiện nghi rồi, cút ngay, đừng quần lấy ta.” Nàng hung tợn trừng hắn, tay lôi thân rắn của hắn ra.

“Tiểu Bối Bối, đừng vô tình như vậy, chẳng lẽ nàng không muốn biết ở trong nước “yêu yêu” có cái tư vị gì sao? Thực kích thích.” Hắn lộ ra nguyên hình ánh mắt như chảy nước miếng, tham lam nhìn thân thể xinh đẹp của nàng.

“Không cho phép nhìn!” Lúc này Bối Bối mới nhớ ra cả người nàng không mặc y phục, dưới ánh mắt nóng rực của hắn, da thịt cả người nàng tê dại, tay nhanh chóng che đi ánh mắt của hắn.

Ai ngờ, đuôi rắn của hắn giấu trong nước giơ lên, cuốn lấy hai tay của nàng, đầu rắn tà khí đong đưa gác qua chỗ hõm vai của nàng, vươn đầu lưỡi liếm cổ của nàng.

“Tiểu Bối Bối, ta rất muốn nhìn nàng, cho nên..... Chúng ta làm đi!” Hắn đột nhiên biến thân, gương mặt tuần dật nở nụ cười tà mị, không hề chớp mắt nhìn thân thể trắng sáng nàng.

Ánh mắt của hắn nhìn đến chỗ nào, cũng đều khiến cho trên da thịt của nàng xuất hiện dòng điện, làm cho nàng tê dại cơ hồ chân đứng không nổi.

Độ ẩm ở hồ ôn tuyền, bởi vì ánh mắt cực nóng của hắn mà dần dần tăng nhiệt độ.

Nàng cảm giác được miệng khô lưỡi khô, hắn không mặc y phục, cơ bắp đường cong thật hoàn mỹ, đối với nàng tản ra cảm dỗ chết người, làm cho ánh mắt của nàng không thể dời đi khỏi thân thể của hắn.

“Tiểu Bối Bối, nàng như vậy thật đẹp, làm cho ta nhìn không được muốn..... làm mấy chuyện xấu với nàng!”

Hắn tà cười, động tác nhanh chóng hôn lên môi của nàng, hết sức khiêu khích câu dẫn nhiệt tình của nàng, làm cho nàng đi theo tiết tấu của hắn ở trong hồ khởi vũ.

193. Q.3 - Chương 194: Xà Vương Cũng Ngây Thơ

Sôi trào trên mặt nước, dần dần dịu xuống.

Bối Bối tê dại ngay cả tiếng thét chói tai cũng vô lực, nàng thở hổn hển cầu xin tha thứ: “Cô Ngự Hàn, dừng lại.”

Nhưng mà, hắn lại còn không buông tha nàng, ở trong cơ thể nàng phi nhanh, một chút cũng không tính dừng lại.

“Cô Ngự Hàn.....” Nàng chịu đựng trong vô tận lại ra tiếng.

Khuôn mặt tuần tú của hắn nhuộm ửng hồng lên, đôi mắt anh tuấn tà khí nheo lại: “Nói cho ta biết trước, còn muốn kéo dài thời gian hồi cung nữa không, còn không tuân thủ chữ “tín” nữa không?”

Đang hỏi, hắn lại là dùng sức va chạm một cái, làm cho nàng thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

“Sẽ không sẽ không, ta sẽ tuân thủ chữ “tín”, phi thường tuân thủ lời hứa.” Tiếng nói của Bối Bối mềm nhẹ như võ tan, hiện tại chỉ cần hắn dừng lại, cái gì nàng cũng đều nghe hắn.

“Thật sự sẽ không?” Hấn lại hỏi một lần, động tác vẫn như trước không ngừng lại.

“Ừ.....” Bối Bối gật đầu như tở.

Thấy nàng chuyển sang ngoan ngoãn, khuôn mặt anh tuấn của hấn hé ra một chút ý cười, chậm rãi dừng tra tấn đối với nàng, lại vẫn là không chịu rời khỏi nàng, nhìn thấy nàng nhuyển đến không được nữa, hấn tuyệt không cảm thấy áy náy, hừ nhẹ, xem nàng về sau còn muốn không ngoan ngoãn nữa không!

Bối Bối vô lực được Cô Ngự Hàn ôm trong lòng, ngay cả hô hấp cũng suy yếu, hấn tinh tế hôn lên cánh môi hồng nhuận của nàng, vẫn như cũ lưu luyến không thôi, tay cũng không ngừng di chuyển trên người nàng.

Tay nàng ngăn hấn lại làm loạn, đôi mắt sáng nheo lại, liếc hấn một cái, hờn dỗi:“Đừng..... Đừng đến nữa, lại đến ta liền té xỉu cho chàng xem.”

“A..... Không có gì, cho dù nàng xỉu, ta cũng có thể tự mình tận hưởng khoái lạc.” Cô Ngự Hàn cúi đầu bật cười, rước lấy đến cái nhìn xem thường của nàng.

“Ta lặp lại lần nữa, không cho phép lại đến, bằng không..... về sau chàng đừng mơ tưởng gặp mặt ta.” Nàng véo véo mặt hấn, hét lên, da thịt nam nhân cũng trắng mịn như vậy, yêu nghiệt!

Cô Ngự Hàn nhìn thấy ánh mắt “khiến trách” của nàng một cách rõ ràng, hấn cắn cắn phiến môi của nàng:“Tiểu Bối Bối, nàng đang mắng ta sao?”

“Ta nào dám a, Đại vương tôn quý quyền khuynh hướng đã[1]!” Bối Bối vừa nịnh nọt lại vừa nói móc, tai hấn nghe được, chỉ hóa thành một lời mềm mại ngọt ngào gãi ngứa màng tai của hấn, làm cho hấn khẽ cười không thôi.

“Tiểu Bối Bối, ta quyền khuynh hướng đã còn không phải nàng quyền khuynh hướng đã à, của ta không phải là của nàng sao?” Hấn hôn vành tai của nàng.

Nghe được lời nói của hấn, Bối Bối nghiêng đầu, nheo nheo mắt, đáy mắt có tia sáng giảo hoạt:“Tục ngữ nói, nam nhân thông qua bá quyền đến chinh phục thế giới, nữ nhân chỉ cần chinh phục nam nhân là có thể khống chế thế giới, a..... Nếu của chàng chính là của ta, ta đây chẳng phải là thành nữ Vương của nước này?”

Thanh âm nhẹ nhàng mềm mại của nàng, môi anh đào khẽ nhếch, tiếng nói mềm mại du dương có chút biếng nhác, hai má hồng nhạt mang một chút mơ màng, sợi tóc mềm mại buông xuống rơi nhẹ trên nơi tròn trịa màu hồng nhạt, tư thái vừa duyên dáng lại vừa quyến rũ, làm cho hấn mềm lòng.

Dàng vẻ yêu kiều của ai đó đang khiêu khích tình cảm trong lòng hấn, lúc này, cho dù nàng muốn trắng sáng trên trời, hấn cũng sẽ đánh lên thiên đình buộc Hằng Nga giao nguyệt cung.

Chắc, hiện tại hấn rất cục hiểu được cái gọi là yêu giang sơn lại càng yêu mỹ nhân, giờ phút này hấn muốn khuynh tấn thiên hạ[2] chỉ để giành được mị hoặc kiều thái[3] như vậy.

Đôi mắt anh tuấn của hấn như khiêu khích, ánh mắt lại giống như vui đùa lại giống như thật, hấn hôn khoe môi của nàng, tiếng nói quyến rũ mê người:“Nha? Tiểu Bối Bối của ta muốn làm nữ Vương? Tốt lắm, ta liền chinh phục thế giới để cho Tiểu Bối Bối của ta làm nữ Vương!”

Nàng cười hì hì kéo kéo mái tóc đen như mực của hấn:“A..... Ta có vẻ muốn làm sâu gạo, chàng sẽ không để ý mà chăm sóc ta?”

Câu trả lời của hấn là một nụ hôn sâu đầy lửa nồng nàn:“Một chút cũng không để ý!”

.....

Bóng hai người chậm rãi từ trong rừng cây đi ra, không, chính xác phải nói là một thân ảnh đi, một người khác là đang được bế.

Bối Bối cả người mềm nhũn được ôm trong lòng của Cô Ngự Hàn, một môi muốn ngủ nói:“Cô Ngự Hàn, ta muốn cùng Khả Y ngồi chung một chiếc xe ngựa, chàng cưỡi ngựa đi.”

“Dem ta ăn sạch sẽ liền đá sang một bên? Tiểu Bối Bối, nàng càng ngày càng hiểu được như thế nào trốn tránh nợ phong lưu, hử?” Cô Ngự Hàn hạ mắt dò xét liếc nàng một cái, giống như oán giống như trách, rất ủy khuất lên án.

“A..... Sao không nói chàng càng ngày càng hiểu được đuổi theo đòi nợ phong lưu!” Bối Bối phản bác lời nói của hắn, giữa hai chân mày, vừa hờn dỗi vừa không đáng tiếc.

Hắn ra vẻ không thể nề hà nhún nhún vai: “Không có biện pháp a, ai bảo chủ nợ phong lưu của ta trốn, cho nên ta chỉ có thể học giỏi kỹ xảo đuổi bắt, mới có thể bảo hộ ta vì quyền lợi của người bị hại mà đòi nợ phong lưu.”

“Chàng bị hại? Chàng còn có thể nói ra miệng, ta lười dong dài cùng với chàng, nam nhân đảo lộn thị phi đen trắng, tóm lại ta muốn cùng Khả Y ngồi chung một chiếc xe ngựa, chàng sang một bên hóng mát đi.” Nàng bĩu môi.

“Nàng bảo ta sang một bên hóng mát?” Mặt Cô Ngự Hàn lập tức mang nét tà mị, hơi thở nguy hiểm phun đến trên mặt của nàng, nóng rực dị thường.

Thấy vẻ mặt của hắn không ổn, Bối Bối lập tức “kiến phong sử đà^[4]” Liên tục cười làm lạnh: “Ha ha.....Lỡ lời, lỡ lời, kỳ thật, ta là muốn nhìn tư thế oai hùng của chàng trên lưng ngựa, vẻ tiêu sái không kém phần anh tuấn của chàng như vậy lại ở trong xe ngựa thật sự là lãng phí khí phách hiên ngang, nếu chàng cười ngựa Tiểu Bạch Mã của ta, nhất định là tư thế oai hùng, tuấn mỹ bất phàm, nhiều người mê a!”

Hắn trầm ngâm một chút, nghiêng đầu liếc nàng, con ngươi đen mang một tia nghi hoặc, một tia nóng lòng muốn thử: “Nàng cảm thấy như vậy thật sự thực mê người sao?”

Bối Bối gật đầu thật mạnh: “Đương nhiên!”

Vì sao nàng cảm thấy nam nhân này lúc này giống như bộ dáng ngây thơ rất dễ lừa?

“Vậy được rồi, ta liền cưỡi ngựa ở bên cạnh xe ngựa của nàng, nàng phải thường xuyên đưa đầu ra xem ta biết không?”

Nghe vậy, Bối Bối thiếu chút còn không bị sặc, nam nhân này như thế nào đột nhiên trở nên dễ thương lượng như vậy? Chẳng lẽ thật sự thay đổi rồi?

“Được, không cần chàng nói ta cũng sẽ thường thường nhin không được nhìn lên chàng, dù sao chàng là tuyệt thế thoát tục mỹ nam tử như vậy, không liếc xem không được.” Bối Bối cười khẽ nháy mắt mấy cái với hắn, vỗ vỗ ngực ra dáng cam đoan nàng sẽ lúc nào cũng chú ý đến hắn.

Những việc nàng làm được đáp lại bằng cái gật đầu hài lòng của hắn.

.....

Trở lại đại bản doanh, Bối Bối lại thấy băng bó trên cổ Khả Y, bọn thị vệ khác bị thương vài người, nàng chấn động, vội vàng nhảy xuống khỏi cái ôm Cô Ngự Hàn chạy nhanh qua.

“Khả Y, Tuyệt Lệ, các người..... Đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt sốt ruột của nàng đánh giá cổ của Khả Y, muốn đưa tay chạm vào, lại rút về.

“Vừa rồi có sơn tặc, nhưng mà đều đã giải quyết xong.” Thương Tuyệt Lệ đi tới nói với Cô Ngự Hàn.

[1] Quyền khuynh hướng dã: nắm quyền lực dân chúng lẫn triều đình

[2] Khuynh tấn thiên hạ: điên đảo hết thiên hạ

[3] Kiêu thái: dáng vẻ yêu kiêu mê người

[4] Kiến phong sử đà: gió chiều nào xuôi chiều ấy

194. Q.3 - Chương 195: Chịu Tội Thay

Khả Y nắm tay Bối Bối, cổ có chút cứng ngắc không dám động, nàng tận lực không động miệng vết thương, thông thả nói chuyện: “Bối Bối, ta chỉ bị đao làm cho trầy xước nhẹ, không có gì đáng lo.”

“Rốt cuộc là kẻ nào dám xuống tay đối với nữ nhi yếu đuối như vậy, quả thực quá đáng!” Bối Bối xem ra rất tức giận giậm chân, nữ tử đẹp như vậy, yếu đuối như vậy, thế nhưng có nam nhân nữ xuống tay!

“Bối Bối tiểu thư, tặc nhân đã bị diệt sạch.” Thương Tuyệt Lệ lên tiếng giải thích.

“Hừ, bọn chúng chết mau thật, bằng không ta nhất định phải đem hắc chém thành tám khúc, Cô Ngự Hàn sẽ là người trực tiếp hành hình!” Bối Bối bĩu môi, kéo nam nhân bên người xuống nước chung.

Nghe vậy, Khả Y nhin không được bật cười, Thương Tuyệt Lệ quan sát Cô Ngự Hàn, cũng có chút muốn cười, hiện tại Bối Bối tiểu thư đang lấy Vương ra làm kẻ chịu tội thay a.

Cô Ngự Hàn chỉ hơi nhướn mày, tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng, bạc môi cười sủng nịch.

“Khi nào chúng ta khởi hành hồi cung? Phải hồi cung nhanh một chút tìm ngự y xem thương thế cho Khả Y, không thể lưu lại vết sẹo.” Bối Bối quay đầu, ánh mắt thúc giục nhìn Cô Ngự Hàn, hy vọng hắc lập tức khởi hành!

Cô Ngự Hàn trừng mắt, tiểu nữ nhân này, hiện tại lại muốn nhanh chóng hồi cung!

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, chỉ cần nàng nguyện ý hồi cung, hắc sẽ không so đo với nàng vì nàng, không, phải vì hắc nhanh chóng đi, ai.....Sức hấp dẫn cần phải tăng thêm, bóp cổ tay thể hiện sự không vừa lòng.

Dùng tay gõ vào cái trán của nàng, hắc câu môi liếc xéo: “Bây giờ có thể lên đường ngay, Nữ Vương!”

Nghe hắc bất ngờ nói ra chữ “Nữ Vương”, nàng cảm giác được chung quanh có những ánh mắt kỳ lạ nhìn về nàng, nàng cười gượng “A..... Đại Vương cũng đừng trêu đùa ta, tiểu nữ tử này, ha ha..... Khả Y, chúng ta lên xe lên xe.”

Nàng lôi kéo tay Khả Y chạy trốn chết mà bước nhanh về hướng xe ngựa, giúp Khả Y đi lên xe, sau đó nàng nhanh chóng nhảy lên, nhảy lên xe ngựa, kéo tấm màn che trước xe xuống, ngăn cách trong xe và ngoài xe, động tác làm liên tục rất nhanh và trôi chảy.

“Khả Y, nàng yên tâm nha, sau khi trở lại hoàng cung sẽ sai ngự y trị vết thương trên cổ cho ngươi, sẽ không lưu lại vết sẹo.” Bối Bối nhìn sát vào miệng vết thương trên cổ Khả Y, nhìn đi nhìn lại vẫn chỉ có thể nhìn đến vải băng, không biết tình hình cụ thể thế nào.

Rất áy náy, nếu nàng không phải lấy cớ đi ngoài, có Cô Ngự Hàn ở cùng nàng, Khả Y có lẽ sẽ không bị thương.

Khả Y cười nhẹ nhàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua vải băng trên cổ: “Kỳ thật để lại sẹo hay không cũng không quan trọng, chính là một vết sẹo đao nhỏ.”

Bối Bối không đồng ý xua tay: “Như vậy sao được, Khả Y xinh đẹp như vậy, làm sao có thể để lại sẹo trên người, không nên không nên, ta sẽ đau lòng.”

“A..... Bối Bối nói chuyện thật đáng yêu, đau lòng là nam tử nói với nữ tử, nàng nói như vậy Vương nghe được sẽ không vui.” Khả Y tuy rằng ngoài miệng sửa Bối Bối, trong mắt lại tràn đầy ý cười.

“Sẽ không.....” Bối Bối mới muốn nói chuyện, bên ngoài rèm cửa sổ xe ngựa liền truyền đến thanh âm trầm thấp của Cô Ngự Hàn.

“Bổn vương đã không vui rồi!” Cô Ngự Hàn nâng bạc môi, mày kiếm nhíu lại thành hàng thẳng tắp, Tiểu Bối Bối của hắc còn không có đối hắc nói qua ý đau lòng trong lời nói, vậy mà quá dễ dàng nói cùng người khác.

Khả Y khấn trương nhìn rèm cửa sổ, ánh mắt bởi vì kính sợ mà rung động.

Bên trong xe im lặng trong chốc lát, Bối Bối mới tiêu hóa tiếng nói kia thật chính là đến từ ngoài cửa sổ xe, sau khi cơn giạt mình qua đi nàng phì cười không im được mà cười thành tiếng.

Nghiêng người về phía rèm cửa sổ, tay nàng vén rèm cửa sổ lên, quả nhiên nhìn thấy mỹ nam nhẹ nhàng trong sắc bạch y cười bạch mã cùng đi bên xe ngựa, giờ phút này, mỹ nam đang không hài lòng, hạ thấp mắt nhìn nàng chăm chăm.

Tuyệt quang trong suốt rơi trên bờ vai của hắn, chiếu rọi tuấn mi và đường nét một bên gương mặt, làm cho toàn thân hắn tỏa ra một loại hào quang thần thánh thoát tục.

Chắc, nếu nam nhân yêu nghiệt này lúc không nói lời nào thật đúng là không phải mang nét tinh thuần bình thường, mà làm cho người ta nhìn không được phải cứng bái, nhưng mà, sau khi lĩnh giáo sự ngây thơ của hắn, giờ phút này bộ dáng của hắn như chạm ngọc tuấn dật thật đúng là làm cho cảm xúc của nàng thêm chùn xuống, a.....

Nàng cười khẽ tay lôi kéo tà áo trắng nhẹ bay bay của hắn, cười với hắn, cười đến ánh mắt có chút gì đó ngụ ý: “Cô Ngự Hàn, chàng thực đẹp trai!”

“Hừ.” Cô Ngự Hàn vùng đôi chân thon dài thúc ngựa một chút, kéo áo mình ra khỏi tay của Bối Bối, biểu hiện bất mãn của mình.

“A..... Cô Ngự Hàn, chàng đẹp trai siêu cấp vô địch!” Bối Bối sửa lại đối với hắn đưa ngón tay cái giờ giờ lên.

“Nói xằng bậy.” Cô Ngự Hàn trừng mắt, dường như đôi môi nửa phỉn hoa đào ẩn ẩn mang theo ý cười không thể nhận ra, từ khi nào thì hắn lại để ý những lời khen như vậy.....

Bối Bối lại đưa tay thăm dò, nắm tà áo trắng phiêu dật của hắn trong lòng bàn tay, tiếp xúc tơ lụa mềm mại làm cho nàng “khanh khách” bật cười.

Mắt nàng hoàn toàn không cảm giác nguy hiểm càng lúc càng tăng, Cô Ngự Hàn nhẹ nhúm môi, dương tay chém ra một đạo hồng quang cuốn về hướng nàng, nháy mắt, nàng liền bị hồng quang đẩy vào bên trong xe.

“Ôi.....” Bối Bối ngã vào ngay trúng cái giường nhỏ mềm mại không hề sai lệch.

“Bối Bối, nàng làm sao té vậy?” Đôi mắt như nước của Khả Y khẽ dao động, thoáng vụt qua vẻ vô cùng lo, đưa tay đi nâng dậy Bối Bối.

Bối Bối sờ sờ mũi, chu miệng: “Lòng tự ái của ta bị té rồi.”

“Tự ái?” Khả Y nghi hoặc lặp lại một lần, lập tức liền nghĩ thông suốt, nàng khẽ cười nhẹ, Vương là không thể nhẫn tâm làm Bối Bối té.

“Nam nhân đáng giận, khen ngợi hắn đẹp trai còn không biết cảm ơn, thế nhưng đá ta, không biết phân biệt tốt xấu!” Bối Bối nói nhỏ, ánh mắt thẳng tắp bắn về phía rèm cửa sổ, cơ hồ đốt cháy rèm cửa sổ một lỗ, đốt cháy luôn khuôn mặt của nam nhân ở bên ngoài.

Cười ngựa ở bên ngoài, đôi mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn nhìn về phía xa, bạc môi mang theo một chút ý cười thản nhiên, lòng tự ái của Tiểu Bối Bối của hắn té, ha ha.....

Thương Tuyệt Lệ kéo dây cương ngựa, quay trở lại: “Vương, qua khỏi một trạm kiểm soát nữa, chúng ta là có thể tiến vào kinh thành.”

“Ừ.” Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng vuốt cằm.

Bối Bối ủ rũ nâng má, rầu rĩ nói chuyện với Khả Y: “Chúng ta rất nhanh trở về đến cái hoàng cung khiến người ta chán kia, ai.....”

Khiến người chán?

Khả Y nghi hoặc hỏi nhỏ: “Bối Bối không thích hoàng cung sao? không tốt ở chỗ nào?”

Nghĩ đến có này khả năng, Khả Y không khỏi ủ dột đôi mi tú nhả.

“Nơi đó giống cái lồng chim! Tuyệt không tự do, còn có công chúa ương ngạnh đáng ghét!” Bối Bối bĩu môi.

“.....” Khả Y rơi vào im lặng, màu mắt cứng lại.

Bối Bối buồn bã ỉu xìu nhắm mắt lại, cũng im lặng cùng Khả Y.

195. Q.3 - Chương 196: Hồi Cung

Cửa cung mở lớn, thị vệ đội ngũ chỉnh tề nhanh chóng đi ra nghênh giá.

Cô Ngự Hàn thả người xuống ngựa, áo trắng phiêu dạt tung bay, xuất trần tuấn tú khí chất lộ rõ sự tôn quý, hần bước đi chậm rãi đến bên ngoài xe ngựa, vừa vặn lúc Bối Bối từ trong xe bước ra.

Đôi mắt đen huyền của hần mang theo ý cười nhìn nàng, tay đưa ra, ý tứ rất rõ ràng.

Bối Bối thực không khách khí đưa tay mình đặt trong tay hần, vốn là muốn nhờ hần đỡ xuống cái xe ngựa cao kia, lại làm cho hần nhanh hơn một bước ôm lấy nàng, cứ như vậy, nàng dựa trong lòng ngực vững chắc của hần mà xuống xe ngựa.

Nàng ngưỡng ngung âm thầm liếc mắt về phía tầng tầng lớp lớp đại thần, thị vệ ở trước mặt, phát hiện mọi người còn đang cúi đầu nghênh giá, nàng mới âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nhớ tới Khả Y còn ở trên xe, nàng giãy dụa muốn theo muốn ra khỏi lòng hần, lại làm cho hần ôm sát hơn, trực tiếp bước đi.

“Này, Cô Ngự Hàn, mau buông ta xuống, Khả Y còn chưa xuống xe đâu.” Bối Bối kéo vạt áo của hần, nói rất nhỏ với hần, không có biện pháp, ở đây nhiều người như vậy, nàng vẫn là không nên gây sự chú ý thì hơn, cho dù ở cạnh nam nhân này nhưng lại là đang bị hần ôm trong lòng không muốn gây sự chú ý cũng khó!

“Từ giờ khắc này trở đi, nàng cũng nên đem toàn bộ sự chú ý của mình chỉ tập trung vào ta thôi, hoàng cung không thiếu người chiếu cố nàng ta.” Cô Ngự Hàn vẫn kiên quyết ôm chặt nàng như cũ đi về phía cửa cung, tuyệt không cảm thấy trước mặt đám đông ôm nàng như vậy thật ngại ngùng.

Bối Bối quay đầu xem, thấy Khả Y được các cung nữ giúp đỡ, nàng mới thoáng an tâm, nhưng là nàng vẫn là rất muốn ở cùng Khả Y a, Khả Y là bạn tốt của nàng.

“Nhưng mà.....”

“Không có “nhưng mà” gì hết, trừ phi nàng muốn cho Hà Khả Y ở ngoài cung, ta cũng không để ý phái người ở ngoài cung chiếu cố nàng ta.” Cô Ngự Hàn cường ngạnh đánh gãy lời của nàng, trong đôi mắt đen sâu thẳm tuyệt đối đầy vẻ bá đạo.

Không hề có đường để thương lượng!

Đây là Bối Bối đọc về mặt của hần mà rút ra kết luận, nàng nhin không được trong lòng thầm mắng, lại sợ hần thật sự an bài cho Khả Y ở ngoài cung, chỉ có thể không muốn cười cũng phải cố cười, ngoài cười lấy lòng nhưng trong không cười: “Ta biết không có “nhưng mà” rồi, a.....”

Nam nhân bá đạo, chuyên quyền!

Cô Ngự Hàn ôm nàng bước nhanh vào cửa cung, đi về hướng cung điện, rất nhanh, cửa cung bị đóng lại.

“Oành!” Một tiếng tiếng đóng cửa vang lên, ngăn cách trong cung với ngoài cung, Bối Bối cúi xuống bờ vai, rầu rĩ đưa ngón tay dờ giỡn vạt áo của hần, không nói gì.

Bỗng nhiên, một thân ảnh xinh đẹp từ chỗ rẽ của hành lang cung chạy vội đến, khuôn mặt Huyền Ninh công chúa tươi cười thản nhiên: “Vương huynh, mọi người nghe nói huynh hồi cung!”

Huyền Trữ công chúa chạy vội tới trước mặt Cô Ngự Hàn, cuối cùng mới lưu ý đến Bối Bối ở trong lòng hần, nàng bậm chặt môi, vẻ mặt cao hứng phấn chấn tức khắc cứng đờ.

Cái gọi là “kẻ thù tương kiến”, hết sức tức giận a.

Bối Bối ánh mắt lạnh nhạt liếc mắt dò xét Huyền Trữ công chúa một cái, ý nghĩ trong đầu rất muốn xa nàng ta một chút, không hề có hảo ý, nàng đối Huyền Trữ công chúa không có bao nhiêu hảo cảm.

Không khí rét lạnh, tựa hồ ẩn ẩn tràn ngập gợn sóng ba đào, Cô Ngự Hàn đánh võ không khí giăng co: “Huyền Trữ, lần sau đừng chạy nhanh như vậy, chân của muội cần tĩnh dưỡng.”

“Đúng vậy, Huyền Trữ đều nghe Vương huynh.” Huyền Trữ công chúa cúi đầu, thực ngoan trả lời.

Wương huynh sắc mặt tốt hơn rất nhiều so với lúc rời cung, có phải sắp tha thứ cho nàng hay không?

Thấy muội muội cúi đầu, Cô Ngự Hàn mềm lòng, hần dụ giọng nói: “Tốt lắm, muội đi về trước, tối nay Vương huynh qua thăm muội.”

“Được, Huyền Trữ trở về chờ Vương huynh.” Huyền Trữ công chúa như lấy được vật báu, gương mặt tươi cười, lông mi cũng bởi vì cao hứng mà giương lên.

Cô Ngự Hàn nhìn không được nhàn nhạt cong môi, ánh mắt dõi theo Huyền Trữ đang chậm bước quay trở về.

“Này, muội muội nhà chàng ở trước mặt chàng thật đúng là nghe lời.” Bối Bối giầy dựa từ trên người hần nhảy xuống, khoanh tay nhìn thân ảnh nhu thuận của Huyền Ninh công chúa thân đi, nhìn không được mở miệng chế nhạo.

“Nàng ấy hiện tại cũng là muội muội của nàng.” Đôi mắt phượng đen mượt của Cô Ngự Hàn ẩn chứa một thứ ánh sáng nhiều màu sắc, ánh sáng đó như liên tục nhấp nháy.

Bối Bối sửng sốt, nhanh chóng hiểu thông suốt ý của hần trong lời nói, nàng cố gắng quyết tâm kiềm chế những cảm xúc lẫn lộn trong đầu, hé môi hồng nói: “Ta mới không cần kẻ thù làm muội muội.”

“Tiểu Bối Bối.....” Cô Ngự Hàn bắt đầu gọi nàng.

“Ta đi trở về.” Bối Bối bĩm môi với hần, sau đó quay đầu liền đi về hướng tẩm cung.

Cô Ngự Hàn lắc đầu theo sau, tâm tình vẫn là cao hứng, nàng đối hoàng cung chưa từng xa lạ.

.....

Bối Bối đi vào tẩm cung, nhìn đến đều là những gương mặt mới, nàng nghi hoặc quay đầu: “Cô Ngự Hàn, thủ vệ, cung nữ trước kia đâu?”

“Ta đổi người hết rồi.” Cô Ngự Hàn chỉ thần nhiên trả lời.

Tiếp theo, hần đi tới đặt tay lên vai nàng: “Về nhà cảm giác có phải thực thoải mái hay không, nàng xem, phòng ở cũng lớn hơn, ấm lò vừa ấm vừa thơm, liền ngay cả giường bị cũng là lớn nhất, mềm mại ấm áp nhất, cũng đủ cho nàng trở mình cũng không lo lắng rút xuống giường.”

Nói xong lời cuối cùng, hần cúi đầu tiến đến trước mắt của nàng, có dụng ý khác với nàng nháy mắt mấy cái.

Bối Bối đưa tay véo mặt hần: “Làm trò.”

“Đó chính là không làm trò à nha.” Hần trả lời lại rất trơn tru, cười đến càng thêm tà khí.

“Đừng náo loạn, chàng sẽ không đem Anh Nhi cũng đổi luôn?” ánh mắt Bối Bối nhìn khắp cả phòng, trong lòng đã có đáp án, nếu Anh Nhi còn ở đây, lúc này đã sớm đi ra nghênh đón nàng.

“Hừ.” Cô Ngự Hàn hừ nhẹ, ngồi dựa vào một chiếc ghế lớn bên cạnh, cung nữ lập tức dâng trà nóng, sau đó mau mau lui ra.

Bối Bối chạy hai ba bước vội tới trước mặt hần: “Cô Ngự Hàn, rốt cuộc chàng đem Anh Nhi sung quân nơi nào, mau đưa nàng ấy trở về.”

“Hừ.” Cô Ngự Hàn như trước hừ lạnh, chậm rãi thưởng thức trà thơm.

“Anh Nhi không hoàn thành trách nhiệm bảo vệ chủ tử, không cần nàng ta, ta an bài tỳ nữ khác tốt hơn cho nàng.” Cô Ngự Hàn đem nàng kéo ngồi vào trên đùi, đem chén trà đưa lên môi của nàng, ý bảo nàng uống trà.

Bối Bối ngửi được hương khí trà vị hợp lòng người, nhịn không được uống một ngụm: “Ừ, trà không tệ. Nhưng mà, hay là chàng đem Anh Nhi trả lại cho ta đi.”

Đối với điểm ấy, nàng thực kiên trì.

“Không được.” Cô Ngự Hàn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Anh Nhi không trung thành với chính chủ tử của mình, giữ ở bên người cũng vô dụng.” Lúc hắn đang nói, con ngươi đen sắc bén nheo lại.

Bối Bối dựa vào ngực của hắn: “Làm ơn, chính là bởi vì Anh Nhi trung thành, cho nên mới khó xử như vậy, muốn trách thì trách đối thủ một mất một còn của ta là gia muội muội kim chi ngọc diệp được chiều chuộng của chàng, nếu Anh Nhi chính là mù quáng mà nghe theo ta, vậy mới là không có lòng trung thành, cái kia gọi là hòa theo mà không có chút tình cảm gì, cái loại tỳ nữ này mới càng không nên lưu lại, ngày nào đó bị người ta mua đi thì lương tâm cũng bán luôn, ta mới phải lo lắng.”

196. Q.3 - Chương 197: Ta Rất Dân Chủ

Cô Ngự Hàn nhíu mày, đem chén trà đặt trên bàn trà, sau đó đứng lên, ở đối diện mặt nàng, mặt hắn không biểu lộ cảm xúc, bỏ đi.

Hắn không nói lời nào mà bỏ đi làm cho Bối Bối sửng sốt một chút, thấy hắn đi ra ngoài, nàng mới có phản ứng, chạy nhanh theo sau: “Aiz..... Cô Ngự Hàn, chàng muốn đi đâu a? Chúng ta còn chưa nói xong mà.”

Ánh mắt của Cô Ngự Hàn liếc nàng một cái, im lặng không nói lại tiếp tục đi, bực mình đi vào thư phòng, hắn đi đến giá sách tiện tay cầm lấy một quyển sách lật lật.

Nam nhân này lại làm sao vậy? Vô duyên vô cớ lại giận rồi!

Bối Bối bám sát ngay sau hắn, thấy hắn không để ý tới mình, nàng nhịn không được đưa tay vỗ vỗ vai của hắn: “Cô Ngự Hàn, nói chuyện đi chứ, ta và chàng bàn về chuyện Anh Nhi đi.”

Cô Ngự Hàn lập tức đóng quyển sách lại bỏ xuống, bước đến bàn sách, cầm lấy bút lông đã thấm mực, viết chữ lên tờ giấy trắng.

Hắn cầm điếu sao! Nhưng..... Hắn viết chữ gì?

Bối Bối tò mò đưa mắt nhìn, chỉ thấy hắn tiêu sái động bút, tư thế tao nhã không mất khí phách, tóc dài như mực theo dáng nghiêng người của hắn mà thoáng rơi xuống trước ngực, làm tăng thêm vẻ đẹp tuyệt trần xiêm y của hắn, lay nhẹ như làn sóng ôn nhu.

Sau khi hắn viết xong, một chữ “Diễm” rồng bay phượng múa nổi bật trên tờ giấy trắng, nàng nhịn không được muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Cô Ngự Hàn, người viết chữ thật đúng là đẹp, ách..... Cô Ngự Hàn, chàng lại muốn đi nơi nào a?”

Bối Bối không hiểu vì sao nam nhân này buông bút, lại rời bàn sách, nàng chạy nhanh đến bên hắn, một tắc cũng không rời bám sát theo hắn.

Lúc này, nàng đã thập phần xác định nam nhân này đang giở tính cáu kỉnh rồi!

Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần Đại vương hắn mất hứng liền buồn không hé răng im lặng, im lặng, lại im lặng.....

Lúc hắn đi tới cửa, nàng rốt cục nhịn không được đưa tay kéo hắn, nói: “Cô Ngự Hàn, chàng đứng lại đó cho ta! rốt cuộc chàng lại làm sao vậy? Muốn đi đâu? Nói!”

Hắn rút cục dừng bước, cúi đầu chuyên chú nhìn nàng, nhếch khóe môi nói: “Không cần Anh Nhi.”

“Nhưng mà.....” Nàng nhúu mày, cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, làm gì có người như vậy.

“Tiểu Bối Bối, ta không thích nàng luôn vì những người khác mà cãi nhau với ta, tóm lại Anh Nhi ta sẽ không đổi trở về, cứ như vậy.” Nói xong, hắn kéo ống tay áo của mình ra khỏi tay nàng, tiếp tục đi ra ngoài.

Trùng mắt, Bối Bối bất đắc dĩ theo đi: “Cô Ngự Hàn, ta đều nói rõ với chàng, Anh Nhi cũng không phải người xấu, mọi người đều chính là phạm nhân, đương nhiên sẽ có khiếm khuyết thất tình lục dục, Anh Nhi trước kia là tỳ nữ của chàng, chàng yêu thương muội muội nhà chàng như vậy, Anh Nhi tự nhiên cũng đối với muội muội của chàng có cảm tình nhất định a, chàng như thế nào đem hết thấy sai lầm đều lại đổ lên đầu nàng ta.”

Tiếp tục đi tới, nàng không phát hiện nam nhân phía trước đột nhiên dừng chân, nàng tiếp tục đi mà không nhìn: “Ai nha..... Đau!”

Nàng vuốt cái mũi, than thở, đưa ánh mắt đáng thương lên nhìn hắn.

Sắc mặt của Cô Ngự Hàn có chút kỳ lạ, có chút ảo não, tay hắn kéo nàng lại gần, nhẹ nhàng xoa mũi nàng bị va chạm đau, con ngươi đen thật sâu nhìn nàng, mày kiếm ử đột nhiên lại: “Nói cho cùng người không đúng nhất là ta, là ta không bảo vệ nàng tốt.”

“A? Không có, người đừng nhúu mày, nhúu mày mặt sẽ không đẹp, đừng nhăn mặt, đừng nhăn mặt.” Nàng đưa tay xoa xoa mi tâm* của hắn, nhẹ nhàng vuốt theo lông mày đẹp của hắn.

Hắn bỗng nhiên ôm lấy nàng, cầm gác trên hõm vai của nàng, rầu rĩ nói nhỏ: “Tiểu Bối Bối, chúng ta thành thân được không?”

“.....Chàng như thế nào đột nhiên nói lời này.” Nàng sợ run một chút mới trả lời, ánh mắt sáng lên, theo bản năng tay muốn đẩy hắn ra, lại làm cho hắn ôm càng nhanh.

“Gả cho ta.” Hắn kiên trì nói lại một lần nữa.

Bối Bối giãy dụa nhưng không thoát ra được, chỉ có thể thở dài một tiếng đành để hắn ôm, đồng tử chuyển tròn một vòng, nàng nói vòng vo: “Chúng ta như bây giờ không phải tốt lắm sao? Ta đã ở bên cạnh chàng a, không cần phải hôn lễ.”

“Không đủ, ta muốn trong đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, nàng mang thai hài tử của ta.” Hắn thoáng đẩy nàng ra, cẩn thận nhìn nàng, muốn nhìn thẳng vào tâm hồn của nàng.

Đứa nhỏ?

Bối Bối hơi run sợ lập tức đưa tay che bụng mình, sau đó thật cẩn thận nhìn hắn: “Cô Ngự Hàn, ta.....chàng..... Ý của chàng là nói ta bây giờ còn không có mang thai đúng không?”

Trời, nàng chỉ lo sa vào trong sắc đẹp của hắn, quên mất thường thường ăn vụng trái cấm là sẽ bị trừng phạt.

Hắn yêu thương xoa quai hàm phần hồng mềm mại của nàng, vuốt đi vuốt lại, con ngươi đen có chút u oán: “Nàng đều không có phát hiện mỗi lần lúc đó ta đều phải nhắc nhở chính mình không thể phóng thích ở trong cơ thể nàng là khó chịu đến cỡ nào, còn không phải là vì chưa cho nàng chưa có danh chính ngôn thuận mà mang thai sao, bằng không nàng cho là lấy hạt giống đầy sức sống của ta như vậy, làm sao có thể đến bây giờ còn không có con.”

Tại Bối Bối phỉếm hồng, nàng xấu hổ vô cùng lại thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Ách..... Kia thật đúng là vất vả cho chàng, a.....”

Thì ra hắn còn có thể cẩn thận như vậy a, thậm chí có thể nhìn ra suy nghĩ của nàng.

Ở thế giới khác này, nàng còn không có chuẩn bị tâm lý thật tốt sinh cục cưng, bởi vì không biết chính mình có rời đi hay không, lại càng không muốn cho đứa nhỏ của nàng ở tình huống không minh bạch mà hạ sinh ra, chính nàng ở nơi này đã đủ không minh bạch rồi.

“Tiểu Bối Bối, chỉ cần nàng gật đầu gả cho ta, nàng chính thức trở thành Vương hậu nha.” Hấn đột nhiên dựa sát vào nàng, nhìn sâu vào mắt nàng, mắt phượng câu hồn câu phách lưu chuyển nhìn thấu những điều sâu lắng trong lòng người, làm cho nàng muốn tránh né.

“Cái kia..... cho ta suy nghĩ suy nghĩ.....” Ánh mắt của nàng dường như mơ hồ.

Nhìn nàng ánh mắt trốn tránh, hấn hơi thẳng lưng, đôi mắt đen sáng quắc nhìn chăm chăm mặt của nàng, ánh mắt bỗng nhiên trở nên bá đạo mạnh mẽ nói:“Vậy nàng cứ việc suy nghĩ, dù sao nàng có quyền lợi suy nghĩ, ta cũng sẽ tôn trọng quyền lợi của nàng, bởi vì đây là yêu cầu của nàng. Nhưng mà kiên nhẫn của ta không tốt lắm, cho nên Tiểu Bối Bối nàng cần lúc nào cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì..... Ta không biết lúc nào sẽ mất hết kiên nhẫn.”

Khi cần thiết, hấn sẽ áp dụng thủ đoạn cứng rắn để lấy nàng, dù sao, nàng đừng nghĩ muốn chạy.

Nếu nàng ngay lúc này chấp nhận dựa vào hấn, như vậy, hấn không ngại làm cho nàng dựa vào hấn cả đời, a.....

Ách..... Bối Bối thật sững sốt nhìn hấn, nghĩ muốn giận, lại cảm thấy ngọt ngào, đây đã không phải lần đầu tiên nàng nghe hấn nhắc tới từ “Quyền lợi” này, xem ra hấn còn nhớ rõ nàng đã từng nói qua vấn đề này khi nói tới nhân gian.

Chính là, hấn vẫn là thực bá đạo thể nào đó.

“Cô Ngự Hàn,vậy chuyện Anh Nhi.....” Bối Bối không có quên chuyện này còn chưa nói xong.

Hấn lại trầm mặt, không hài lòng liếc nàng một cái:“Sau này hãy nói đi.”

Nhìn hấn thủy chung thái độ không chịu nhân nhượng, nàng trầm ngâm một chút, quyết định tạm thời bây giờ thu bình, dù sao nàng cứ từ từ nói với hấn, xem hấn làm sao không nghe lời nàng!

Mi tâm*: là ấn đường, chỗ giữa 2 chân mày

197. Q.3 - Chương 198: Cung Điện Hoa Lệ

Cung điện hoa lệ, vàng bạc, ngọc bích được trang trí thật rực rỡ, làm cho Khả Y cảm thấy đầu có chút choáng váng hoa mắt, nơi này..... đẹp quá a.

Nàng nhìn quanh cung điện, có chút không dám tin chính mình lại có thể được ở trong căn phòng như vậy.

Đã không nhớ rõ mình ở trong cảnh màn trời chiếu đất bao lâu rồi, một đoạn hôn nhân kia, làm cho nàng ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ mình lại có thể ở trong căn phòng tốt như vậy.

Kỳ thật, gia cảnh của nàng trước kia cũng không tệ, so với nhà biểu ca còn tốt hơn nhiều, cho nên từ nhỏ người nhà nàng mới cần nàng lui tới cùng biểu ca, chính là, nàng chọn tình yêu của mình, lại mất đi tất cả.

Nhớ tới những ngày trước kia ngọt ngào lại đau xót, nàng nhịn không được đôi mắt lại ảm đạm.

Cung nữ thấy nàng đột nhiên không đi nữa, vì thể lịch sự mở miệng nhắc nhở:“Khả Y tiểu thư, nô tỳ bây giờ đưa người tham quan tẩm cung.”

“À, đi thôi.” Khả Y hoàn hồn, thật có lỗi cười cười.

Ánh mắt cung nữ lóe sáng một chút, đáy mắt sợ hãi không giấu được than thở, tiểu thư trước mắt thật đúng là đẹp, so với nhiều phi tử trong hậu cung của Vương trước kia thì đẹp hơn, hơn nữa còn có phần thanh nhã nhu nhược hơn.

“Ách..... Chúng ta có thể đi rồi chưa?” Khả Y cười khê, cung nữ này ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, làm cho nàng nhớ tới Bối Bối.

“A, đúng vậy, nô tỳ thật đường đột, Khả Y tiểu thư mời đi bên này.” Cung nữ thấy mình thất lễ, lập tức cúi đầu.

Khả Y vừa cười cười, sau đó xoay người bước đi.

Trên đường, nàng hỏi:“Người tên là gì?”

“Nô tỳ tên Quan Quan, về sau là tỳ nữ hầu hạ riêng cho Khả Y tiểu thư.”

Khả Y sững sốt một chút, lập tức khéo léo từ chối nói:“Ta nghĩ ta không cần tỳ nữ.”

“Nhưng là, Vương phân phó xuống dưới, nô tỳ nhất định phải hầu hạ Khả Y tiểu thư, xin Khả Y tiểu thư đừng đuổi nô tỳ đi.”

Wương phân phó?

Khả Y khó xử một chút, cuối cùng thỏa hiệp :“Vậy được rồi.”

Cung nữ lúc này mới an tâm thả lỏng vai.

Đúng lúc này, cung nữ ở ngoài tẩm cung đi vào đến:“Khả Y tiểu thư, thương hộ vệ đến?” Nàng chính là một nữ tử không gặp may thôi, làm sao có thân phận địa vị kia.

Nàng vội vàng đi ra ngoài, nhìn thấy Thương Tuyệt Lệ đứng ở ngoài cửa, nghe được tiếng bước chân của nàng, hần đồng thời xoay người quay đầu, trong phút chốc, thân hình cao lớn cường tráng của hần liền trở thành ám ảnh ở trước mắt nàng.

“Thương công tử.”

Thương Tuyệt Lệ đến gần vài bước, cúi đầu nhìn nàng, tầm mắt lướt qua băng vải trên cổ của nàng, quay lại trên mặt của nàng:“Hà cô nương, ở trong Vương cung có thể gọi ta là Thương hộ vệ.”

Thanh âm của hần thực trầm ổn, nghe qua thực cương trực.

“Vậy..... kỳ thật Thương hộ vệ muốn tìm Khả Y không cần phải thông báo, liền có thể trực tiếp tiến vào.” Nàng có chút băn khoăn, chính mình giống như đảo khách thành chủ.

Thương Tuyệt Lệ dường như lập tức cự tuyệt:“Không được, Hà cô nương là bạn thân của Bối Bối tiểu thư, Bối Bối tiểu thư về sau chính là Vương Hậu, lễ tiết phải tuân thủ.”

Khả Y giật mình, tâm tình thực là có chút phức tạp kỳ lạ, nàng mím môi, thỏa hiệp, nhẹ nhàng vuốt cằm:“Đúng vậy, Thương hộ vệ tìm Khả Y có việc sao?”

Ánh mắt của hần lại rơi xuống băng vải trên cổ của nàng, ánh mắt lơ đãng tỏa ra một chút ôn nhu, đường cong trên môi khẽ giật giật, im lặng một chút, mới mở miệng:“Àn, ta..... Mời ngự y tới, người hiện tại có tiện cho ngự y xem vết thương của người một chút không?”

Khả Y kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, trong lòng chợt có một tia dòng nước ấm chảy qua:“Cám ơn người, vào đi.”

Nghe được nàng đáp ứng, Thương Tuyệt Lệ âm thầm thả lỏng cơ bắp căng thẳng từ nãy giờ, dẫn theo ngự y đi vào.

.....

Ngự y cẩn thận mở băng vải trên cổ Khả Y ra, tinh tế chẩn đoán một phen:“ vết thương Khả Y tiểu thư chăm sóc rất khá, để lão phu kê toa thuốc, cẩn thận chăm sóc, cam đoan sẽ không lưu vết sẹo.”

Lão ngự y nói xong, sau đó trong hòm thuốc lấy ra vài bình, hộp, bắt đầu thật sự lấy thuốc theo toa đã viết.

Thương Tuyệt Lệ lặng im đứng ở một bên, ánh mắt nhìn thẳng vào Khả Y, làm cho Khả Y ngay từ đầu liền cảm giác được ánh mắt bức người của hần, nàng xấu hổ mơ hồ đưa mắt nhìn xung quanh, bị người ta nhìn cả người mất tự nhiên.

Hần đến gần từng bước:“ Vết thương này còn đau không?”

Hần ân cần thăm hỏi, thực đậm như trước, nhưng nếu tinh tế lưu ý, sẽ phát hiện thanh âm của hần kỳ thật có một chút phật phùng.

Khả Y là người tinh tế, cho nên nghe ra đến đây, nàng hô hấp thật sâu, ngẩng đầu cười tươi với hắn: “Đã không đau nữa.”

“Ừ.” Hắn lại lui từng bước về phía sau, đứng nguyên ở đó, tiếp tục nhìn chăm chăm ngự y giúp nàng bôi thuốc, không hề chớp mắt.

Qua hồi lâu, rốt cục ngự y cũng băng bó xong, thu gói bình thuốc đứng dậy rời đi, ở lúc này, Bối Bối từ bên ngoài vọt đến, thiếu chút nữa đâm sầm vào lão ngự y.

“A..... Vù vù, cũng may cũng may, lão nhân gia, ta không có đụng vào người nha.” Bối Bối cười hì hì nhìn lão ngự y.

“A..... khả năng phản ứng của Bối Bối tiểu thư tốt lắm.” Lão ngự y nhin không được cười đến trên mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn, thanh âm thật hiền.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bối Bối tuyệt không biết thế nào là khiêm tốn, cười hớ hớ nhận lời ca ngợi.

“Lão thần cáo lui.” Lão ngự y cúi đầu cười tủm tỉm.

“Bye bye.” Bối Bối vẫy vẫy tay, cũng mỉm cười.

Lão ngự y lui xuống đi, có chút hoang mang, “Bye bye” Có nghĩa là gì?

Trước tiên Bối Bối đi đến trước mặt Thương Tuyệt Lệ, ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Nguyên lai là người đã mời ngự y đến xem Khả Y a, ta còn thấy kỳ quái là ai nhanh như vậy đi ra ngự y quán đi đăng ký rồi.”

“..... Thuộc hạ cáo lui.” Thương Tuyệt Lệ giật giật chân mày, sắc mặt có tia kỳ lạ, vội vàng nhanh bước rời đi.

Nhìn hành động rời đi nhanh chóng của hắn, Bối Bối gãi gãi đầu, quay đầu nhìn về phía Khả Y: “Khả Y, nàng cùng Thương Tuyệt Lệ cãi nhau hả?”

Khả Y đi tới, đôi mắt mơ hồ có chút không hiểu: “Không có a, Thương hộ vệ đi nhanh như vậy, ta còn chưa kịp nói lời cảm ơn với hắn.”

“À, vậy có thể là hắn có chuyện việc phải đi, hắn luôn luôn đều là như vậy ngơ ngác khờ khờ lại là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chúng ta đừng để ý đến hắn.” Bối Bối lôi tay Khả Y ngồi vào một bên, tiếp tục nói chuyện.

“Đúng rồi, nàng cảm thấy vết thương thế nào rồi? Sau khi ngự y xem qua có cảm thấy đỡ hơn không?”

Khả Y nhẹ nhàng gật đầu, đôi môi đỏ mọng mang theo nụ cười: “Cảm thấy tốt hơn nhiều lắm, ngự y không làm ta đau một chút nào.”

“Vậy là tốt rồi, nàng thích nơi này không?” Bối Bối quay đầu nhìn cung điện này một lần.

“Ừ.” Khả Y gật đầu khẳng định.

“Đi, ta mang nàng đi ra ngoài dạo, cả ngày ở trong phòng buồn lắm.”

198. Q.3 - Chương 199: Trừ Khi Người Cầu Ta

Trong ngự thư phòng yên lặng, vài vị đại thần mang dáng vẻ nghiêm túc trầm mặc.

Cô Ngự Hàn khép tấu chương cầm trong tay lại, bình tĩnh tuần mỹ mở miệng: “Đối với nỗi lo của nạn dân chịu tai ương trong trận tuyết hồng, trong tấu chương nói lòng của những nạn dân phản ứng rất kịch liệt, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Các người có an bày tốt cho nạn dân không?”

Một vị đại thần tiến lên vài bước: “Vương, thần đã dùng toàn bộ nhân lực để xây nhà mới cho những nạn dân, chỉ là nạn dân trước hết đau xót vì mất nhà, hơn nữa có nhiều nạn nhân vừa mất nhà lại chịu thêm

nổi đau mất đi người thân, thậm chí có nạn dân trong một đêm đã trở nên trắng tay, chỉ còn lại một mình cô linh linh sống ở trên thế gian này, có rất nhiều nỗi đau đè nặng trong lòng như vậy, cảm xúc của nạn dân trong khoảng thời gian ngắn khó mà bình ổn được.”

“Hiện tại chỗ ở mới xây dựng đến đâu rồi?” Cô Ngự Hàn hỏi tiếp.

Một vị đại thần phụ trách giám sát khác đứng ra trả lời: “Vương, tiến độ xây dựng công trình không mấy thuận lợi, bởi vì hiện tại thời tiết rét buốt vô cùng, thời gian ban ngày lại quá ngắn, nhưng là thần đã gia tăng đốc thúc.”

“Ngừng, của người gia tăng đốc thúc là có ý gì? Sai công nhân ngày đêm đẩy nhanh tốc độ sao?” Cô Ngự Hàn mặt mày trầm xuống, ngữ khí rất là nghiêm khắc, sắc mặt có chút cứng rắn.

Đại thần giám sát không rõ Vương vì sao đột nhiên thay đổi sắc mặt, hần run lên một chút, mới dấn đo trả lời: “Đúng..... Đúng vậy, thần cho công nhân ngày đêm gấp rút đẩy nhanh tốc độ.”

“Loại thời tiết này người cho công nhân ngày đêm đẩy nhanh tốc độ có phải muốn hoàng cung cùng quốc gia sụp đổ hay không, lập tức dừng ngay việc ngày đêm đẩy nhanh tốc độ thi công.” Cô Ngự Hàn lập tức hạ lệnh.

Đại thần giám sát do dự một chút, mới đánh bạo lên tiếng: “Nhưng mà.....”

“Không có “nhưng mà” gì hết, công nhân cũng là người.” Cô Ngự Hàn đánh gãy lời nói của đại thần giám sát, trong đầu bắt đầu suy nghĩ phương pháp khác khả thi hơn.

“Vâng.” đại thần giám sát lĩnh mệnh.

Kế tiếp các đại thần khác cũng lần lượt tiến lên hồi báo về những việc mình phụ trách.

Sau một hồi lâu, ngự thư phòng khôi phục lại sự im lặng.

“Tốt lắm, các người lui xuống trước đi, trưởng lão, người ở lại.” Cô Ngự Hàn vẫy tay cho các đại thần khác lui, ánh mắt nhìn vào trưởng lão.

Trưởng lão tiến lên phía trước, thần sắc dẫu không được vẻ nghi hoặc: “Vương, nghe nói ngài mang Hà Khả Y cô nương về đây, người mà trước đây từng tham gia tuyển hậu?”

“Bối Bối mang nàng ta về.” Cô Ngự Hàn nhíu nhíu mày, mới trả lời.

Trưởng lão trầm tư một chút, sau đó mới cẩn thận ngẩng đầu nhìn Cô Ngự Hàn: “Vương, lão phu xem qua ngày sinh của Hà Khả Y cô nương, bối một quẻ cho nàng ta, quẻ tượng thực kỳ lạ, vận mệnh Hà Khả Y cô nương lại có liên hệ với Bối Bối tiểu thư, trước mắt còn không thể nói là tốt hay xấu, hơn nữa..... Hà Khả Y tiểu thư cũng có mệnh tướng làm Vương hậu, Vương, điều này.....”

“Có chuyện như vậy?” Cô Ngự Hàn đứng lên, đi qua đi lại một chỗ, chân mày chau lại như ngọn núi nhỏ, nhin không được trầm tư, chuyện này có thể có liên quan tới Hắc tinh ngọc bội hay không?

Hắn cuối cùng vẫn cảm thấy trên người Hà Khả Y có mùi tương tự của Bối Bối, tuy rằng thực nhạt thực nhạt, nhưng là hắn sẽ không nhận sai, chuyện này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Vương, có phải ngài phát hiện được điều gì hay không?”

“Không có.” Cô Ngự Hàn theo bản năng thoáng suy nghĩ vậy Hắc tinh ngọc bội cuối cùng là của ai.

“Vâng.....” Trưởng lão còn có chuyện muốn nói, Cô Ngự Hàn có chút phiền lòng xua tay ngăn lại.

“Trưởng lão, người lui xuống trước đi, kết quả bói toán của người trừ bỏ vương ra, ai cũng không được nói, đã hiểu chưa?” ánh mắt nghiêm khắc của Cô Ngự Hàn bắn về phía trưởng lão.

“Vâng.” Trưởng lão lắc đầu, sắc mặt trầm trọng lui ra ngoài, tại sao có thể như vậy? Có lẽ hắn nên gặp mặt vị Hà Khả Y thần bí kia.

.....

Bối Bối mang theo Khả Y đi đến ngự hoa viên, hít thở thật sâu ngửi không khí mang mùi hoa tươi mát.

“Khả Y, cảm thấy không khí nơi này tốt lắm đúng có không?”

“Ừ, xác thực tốt lắm, nơi này hoa nở thật đẹp, thì ra..... Hoàng cung là đẹp như vậy.” Khả Y hơi hơi nhắm mắt lại, cảm thụ được không khí mang mùi thơm ngát ở trong hơi thở.

Bối Bối đưa ngón trỏ lên lắc qua lắc lại, cười khê nháy mắt mấy cái:“Hoàng cung không xinh đẹp, xinh đẹp là đóa hoa này.”

“Ừ? Nhưng mà hoàng cung cũng rất được a.” Khả Y nhìn chung quanh cung điện ngọc lưu ly một chút, mái điện cong vút, khí thế đồ sộ nguy nga, làm cho người ta thực cảm thấy trang nghiêm thần thánh, làm sao có thể không xinh đẹp được?

“Nếu cho là hoàng cung không xinh đẹp, vậy đừng trở về đây.” Đột nhiên toát ra một thanh âm không thoải mái.

Bối Bối và Khả Y cùng lúc quay đầu về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy Huyền Trữ công chúa từ hành lang gấp khúc bên kia đi tới, ánh mắt có chút bốc hỏa trừng mắt nhìn Bối Bối, lại nói hoàng cung của nhà nàng không đẹp, ai cần Tô Bối Bối nàng ta tới ở.

“Bối Bối, nàng là.....” Khả Y thấp giọng hỏi, xem dáng vẻ của vị nữ tử này, hẳn là người có thân phận rất cao.

“Nàng chính là kẻ thù không đáng nói tới của ta Huyền Trữ công chúa, thân muội của Cô Ngự Hàn.” Bối Bối thấp giọng trả lời, sau đó không nói gì nhìn Huyền Trữ công chúa, vốn là chờ nàng ta lại cùng..... So chiêu!

Huyền Trữ công chúa đứng trước mặt Bối Bối, tuyệt không che dấu ý thù địch của mình:“Người không phải không vừa ý là vì nơi này không tốt sao? Làm sao lại trở về, ta thực không chào đón người!”

“Người nghĩ là ta muốn trở về đây sao? Nếu không Vương huynh thân yêu của người đối ta lưu luyến không rời, muốn ta ở bên cạnh hắn, ta vì thâm tình bất hối của hắn mới miễn cưỡng trở về cái nhà giam lạnh như băng này.” Bối Bối trả lời một cách châm biếm.

“Người..... Vương huynh của ta chính là không có tầm nhìn!” Huyền Trữ công chúa tức giận đến nói cũng không suy nghĩ.

“Ha, người nói Cô Ngự Hàn không có tầm nhìn a, tốt lắm, ta sẽ nhớ rõ nói với hắn, muội muội thân yêu của hắn thực ghét bỏ người đại ca như hắn không có tình mắt, hỏi hắn có muốn thay đổi, thay đổi hay không.” Bối Bối khoanh tay trước ngực, ung dung dò xét Huyền Trữ công chúa sắc mặt tức khắc thay đổi.

Huyền Trữ công chúa đôi mắt lóe lên một chút hoảng hốt, tay nàng nắm lại thành quyền, có chút uy hiếp nói:“Không cho phép người nói cho Vương huynh, bằng không..... Bằng không.....”

“Bằng không người vừa muốn thiết kế dựng lên cảnh ta đẩy người xuống nước nữa hay sao?” Bối Bối sắc mặt cứng lại thay nàng ta nói tiếp, thực không cho là như vậy.

“Ta mới không lại làm chuyện âm hiểm này!” Huyền Trữ công chúa căng mặt tức giận mà nói, ánh mắt rất thẳng thẳng nhìn chằm chằm Bối Bối, tỏ vẻ quang minh chính đại.

“Hừ.” Bối Bối hừ nhẹ, quay đầu giữ chặt tay Khả Y.

“Khả Y, chúng ta đi thôi, có người chương mắt đang ở trước mặt kia, làm cho cảnh sắc đẹp cũng bị mất màu.”

“Không cho phép đi, người còn không có đồng ý với ta sẽ không đem câu nói kia nói cho Vương huynh.” Huyền Trữ công chúa vòng qua ngăn Bối Bối lại, giận trừng nàng.

Thấy Huyền Trữ công chúa bộ dáng khấn trương, Bối Bối cười đến chết đi được, dáng vẻ hài lòng:“Vây phải xem ta có cao hứng hay không, dù sao lời người đã nói ra thì không thể thu hồi lại được.”

“Người..... không được nói.” Huyền Trữ công chúa khê cắn môi, thái độ mềm xuống một chút.

Bối Bối âm thầm vui mừng, nắm được điểm yếu của người rồi:“Người cầu ta a.”

“Người mà cũng dám kêu bản công chúa cầu người?” Huyền Trữ công chúa tức giận đến tay nắm chặt lại.

“Không cầu? Vậy quên đi.” Bối Bối nhàn nhã liếc mắt dò xét nàng ta một cái, sau đó bỏ đi.

199. Q.3 - Chương 200: Không Có Chàng Ta Ngủ Không Được

“Đứng lại!” Huyền Trữ công chúa khẽ kêu, lại chạy đến phía trước Bối Bối ngăn lại, nàng cắn môi, hít thật sâu, tựa hồ cố gắng kiềm chế bản tính của mình.

Bối Bối thản nhiên tự đắc dừng bước, liếc nhìn Huyền Trữ công chúa một cái, nhìn thấy Huyền Trữ công chúa mang dáng vẻ thật khó coi, nàng thật vất vả mới nhịn cười to thành tiếng, chỉ giữ ý cười trong lòng.

Huyền Trữ công chúa đấu tranh hồi lâu, lại hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng nói: “Ta..... Ta cầu người đừng nói với Vương huynh.”

Ha, con khổng tước kiêu ngạo cuối cùng cũng bị đánh bại rồi, thật sự nàng vui mừng lớn!

Ánh mắt Bối Bối mỉm cười, ngoáy ngoáy lỗ tai: “Công chúa nói cái gì? Ta nghe không rõ ràng lắm, có thể mời công chúa lặp lại lần nữa không?”

Biết Bối Bối là cố ý, Huyền Trữ công chúa trừng mắt liếc một cái, bực mình cất cao thanh âm: “Ta cầu người!”

“Chắc, nói lớn tiếng như vậy, làm lỗ tai người ta điếc mất a. Khả Y, về sau chúng ta nhớ rõ nói chuyện phải có phong thái thực nữ một chút.” Bối Bối dường như thật lại như giả trêu chọc, nhìn đến Huyền Trữ công chúa nhất thời tức giận đến đỏ mặt tía tai, nàng giao hoát cười trộm.

Khả Y quan sát Huyền Trữ công chúa, Huyền Trữ công chúa lúc này vừa vặn mắt giận trừng về hướng nàng, nàng có chút kính sợ đưa mắt xuống, im lặng không nói.

“Ừ hừ, được rồi, nếu công chúa có thành ý cầu ta như vậy, ta cũng không phải người vô tình như, ta sẽ làm theo thỉnh cầu của công chúa.”

Nói xong, Bối Bối mang theo Khả Y mặt tươi cười rời đi, chỉ còn một mình Huyền Trữ công chúa ở lại giậm mạnh chân xuống đất.

.....

Rời khỏi ngự hoa viên, Bối Bối bỗng nhiên cực kỳ cao hứng nói: “Khả Y, nàng còn không biết ta đang ở nơi nào đúng không? Ta mang nàng đi đến nơi ta ở tham quan, về sau lúc nào người muốn tìm ta thì tự mình đến đây.”

Nàng nói xong bước đi nhanh hơn, đã thấy Khả Y có chút thất thần đứng tại chỗ bất động, tay nàng quơ quơ ở trước mặt Khả Y: “Khả Y, nàng bị làm sao vậy?”

Khả Y giật mình hoàn hồn, nàng do dự liếc nhìn Bối Bối một cái, sau đó có chút thận trọng nói: “Bối Bối, nàng vừa rồi nói với Huyền Trữ công chúa như vậy, về sau công chúa có thể tìm nàng gây phiền toái hay không?”

“Ha, Huyền Trữ công chúa đã sớm tìm ta gây phiền toái, cũng không kém lần này.” Bối Bối không để ý chút nào nhún nhún vai.

“Này..... sau khi Bối Bối tiến cung có phải thường bị khi dễ hay không?” Khả Y chần chờ một chút, nghiêm túc nhìn Bối Bối hỏi.

Bối Bối chu miệng: “Cho nên ta mới nói chán ghét hoàng cung này a, trong Vương cung bề ngoài thì tốt thật, nhưng bên trong còn nhiều kẻ dùng cẩu mực nhìn người ta mà tự mình là người quý tộc, chờ nắm được điểm yếu của ta để đuổi ta đi, nếu không Cô Ngự Hàn kia quyền thế lớn làm chỗ dựa cho ta, bây giờ ta cũng không thể ở hoàng cung, nói không chừng sớm bị người..... trừ khử rồi.”

Nàng ra vẻ đe dọa lấy tay đưa lên cổ, làm động tác như hành động khảm đầu* đem Khả Y sợ tới mức chấn động, con người xinh đẹp ẩn chứa vô cùng hoảng sợ.

“Bối Bối, nàng đừng..... làm ta sợ.” Khả Y thật gian nan mới từ trong kinh sợ bình tâm lại.

Thấy sắc mặt trắng xanh của Khả Y, ánh mắt kinh hãi, Bối Bối thè lưỡi, vỗ vỗ bả vai Khả Y: “Yên tâm đi, có Tô Bối Bối ta ở đây, sẽ không để người ta khi dễ Khả Y! Nhưng mà Huyền Trữ công chúa kia, nàng tránh được thì nên tránh, ta sợ nàng ta, cái công chúa kiêu man** kia, khi dễ nàng.”

“Ừ, ta tự biết cẩn thận tránh chạm mặt với Huyền Trữ công chúa.” Khả Y cười cười yếu ớt, nhớ tới cuộc đối thoại của Bối Bối cùng Huyền Trữ công chúa, lòng của nàng đầu bắt giắc ẩn chứa một chút bóng đen, có tí sâu lo ngùng trong mắt.

“Bối Bối, vừa rồi nàng nói Huyền Trữ công chúa bày kế làm như nàng đẩy nàng ta xuống nước, Vậy là có chuyện gì?”

Khoát tay, Bối Bối vỗ nhẹ nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp của Khả Y, cười nhẹ nhàng: “Sự kiện kia đã qua đi thật lâu rồi, chúng ta không nói tới chuyện không vui này, ta mang nàng đi chơi.”

Khả Y miễn cưỡng lộ ra một chút mỉm cười, bị bối Bối lôi đi.

.....

Ban đêm, ánh trăng mờ mờ, hạt tuyết bắt đầu bay xuống, bạc tuyết trong suốt rơi trên mái ngói lưu ly của cung điện tựa như cung điện trên trời, không nhiễm chút bụi trần.

Cô Ngự Hàn đứng dưới tàng của một gốc cây tùng lớn, tuần mi chăm chú, khuôn mặt như ngọc ở dưới ánh sáng của những hạt tuyết thật lạnh lùng, cả người tản mát ra một cỗ trầm mặc khí chất.

Trong tấm cung , trên giường Bối Bối đang ngủ sâu chuyển mình, thói quen đưa tay sờ hươu người bên cạnh, lại phát hiện không có ai, vị trí bên cạnh nàng vẫn còn chút hơi ấm.

Cô Ngự Hàn đi đâu rồi? Lúc này hân không làm ấm lò cho nàng mà còn đi đâu nữa?

Nàng xốc chăn lên đứng dậy, đột nhiên đối với không khí lạnh không hề e ngại nữa, một lòng thầm nghĩ muốn đi tìm cái tên nam nhân nửa đêm không ngủ còn đi lung tung đâu nữa.

Phủ thêm áo choàng, nàng mang thêm đôi giày giữ ấm bằng lông mọt, sau đó đi ra ngoài.

Rốt cục , ở ngoài hành lang nàng nhìn thấy nam nhân kia đứng lặng giữa trời tuyết bay như tiên giáng trần, ánh trăng mỏng manh rơi trên những hạt tuyết, phản chiếu ra vô số ánh sáng thuần khiết, dừng ở trên người hân, quần áo nguyệt nha bạch xiêm y làm tăng thêm vẻ thoát tục cho hân như tiên nhân hạ phàm.

Nhìn khuôn mặt của hân, thật lạnh thật lạnh lùng, lại vừa đứng tựa như ảo mộng, làm cho người ta nắm không được, tiếp cận lại không dám.

Nàng nín thở ngưng thần, phát hiện mình như vậy lại bị hân mê hoặc, bước chân cũng không nâng lên được, càng muốn gọi nhưng nửa câu cũng nói không nên lời.

Có lẽ, là vì khoảng gian mây của hân vô cùng phẳng lạnh, đáng vẻ tựa tiểu phi tiểu mà nàng vốn quen thuộc đã mất đi, làm cho nàng dừng lại không tiến về phía trước nữa.....

Rất nhanh, Cô Ngự Hàn tựa hồ cảm giác được của nàng đã đến, hân quay đầu lại, đồng thời trên khuôn mặt tuần dật của hân lại xuất hiện nụ cười ôn nhu mang một chút ấm áp.

Lại là hân, thật quen thuộc.....

Bối Bối không khỏi cũng nở nụ cười với hân, đồng thời đi nhanh qua, hân giang hai tay nghênh đón nàng đến.

Lọt vào vòng tay vững chãi của hân, nàng hít thật sâu mùi hương của hân, hương vị của nam nhân, hương vị ấm áp, hương vị tinh thuần, rất nhiều rất nhiều, đều là hương vị nàng thích nhất.

“Tiểu Bối Bối, nàng như thế nào lại đi ra đây?” Hân hỏi, lại mang theo ý cười, rõ ràng cảm giác được, kỳ thật hân cũng thật cao hứng lúc nhìn thấy nàng đi ra.

“Chàng không ở đó, ta ngủ không được.” Nàng giọng buồn ngủ mang hờn dỗi, đón lấy nụ cười nhẹ nhàng của hắn.

Dựa vào lòng ngực dày rộng của hắn, nàng cởi áo choàng của mình xuống, phủ lên người của hắn, sau đó lại tiến sát trong lòng hắn.

Cô Ngự Hàn khoe môi mỉm cười càng thêm rộng, hắn đem áo choàng mở rộng, ôm lấy cả hai người bọn họ, mắt hạ thấp nhìn nàng: “Tiểu Bối Bối, sao ý lại ta như vậy?”

Nàng đưa tay véo thắt lưng của hắn, không trả lời, nhưng mà trên mặt ngây thơ lại nói lên tất cả, nàng thật sự thực ý lại hắn.

Khảm đầu*: chém đầu, cắt cổ

Kiều man**: làm nũng+ ngang ngược

200. Q.3 - Chương 201: Xuân Tiêu Khổ Đoản

Lá thông điệp dày dày, trở thành mái che, những hạt tuyết bay bay xung quanh bọn họ.

Cô Ngự Hàn đem tay nàng giữ trong lòng bàn tay mình, làm ấm bàn tay mềm hơi lạnh của nàng, nhìn gương mặt thanh tú của nàng dưới ánh trăng bạc, càng thêm óng ánh long lanh, hắn nhin không được cúi đầu hôn trán của nàng.

“Tiểu Bối Bối, nàng muốn đem ta mê chết, làm sao bây giờ?”

“Lại không đứng đắn.” Bối Bối đưa tay ra véo ngón tay thon dài của hắn.

Hắn đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc rơi xuống má của nàng, thuận thế đưa tay ôm lấy mặt nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại của nàng, nhin không được đặt nụ hôn lên môi của nàng, thở dài: “Tiểu Bối Bối, nàng thực ngọt.”

“Uhm.....” Bối Bối hơi hơi ngửa đầu nhận nụ hôn của hắn.

Dưới ánh trăng, hắn hôn thực ôn nhu, rất tinh tế, ôm nàng thật chặt vào lòng.

Gắn bó thân mật, cảm giác ấm áp ngày càng gia tăng, xua tan đi cảm giác mát ban đầu của nàng, kéo theo trong lòng cũng nóng lên.

Tay hắn vòng sau gáy của nàng, nắm ngón tay thon dài tiến vào trong tóc của nàng, ấn nhẹ nhàng một cái, làm cho nàng càng thêm gần sát vào hắn, gắn bó tiếp xúc càng thêm sâu sắc, nàng ở trong nụ hôn sâu cực nóng của hắn nhẹ nhàng kêu khẽ.

“Uhm.....” Thân mình có điểm nóng, nhiệt huyết lưu động.

Hôn một lúc lâu, đến khi hai người đều thở hồng hộc, hắn mới buông nàng ra.

Bối Bối chớp chớp ánh mắt mê ly, đôi môi mềm bị hôn đỏ mọng, rất mê người.

Chậm rãi tỉnh táo lại, đôi mắt mê ly của nàng dần dần khôi phục vẻ trong sáng: “Cô Ngự Hàn, vừa rồi chàng suy nghĩ chuyện gì?”

Hắn vòng tay ôm lấy eo của nàng, trầm ngâm một chút, mới trả lời: “Ta suy nghĩ về chuyện tuyết hồng xảy ra gần đây, suy nghĩ giải quyết như thế nào.”

Thì ra là chuyện này?

Ở trong cung, nàng cũng có nghe sơ qua, nghe nói tình huống hình như không mấy lạc quan.

“Vậy chàng nghĩ ra biện pháp nào chưa?” Bối Bối chuyên chú nhìn hấn.

Lắc lắc đầu, hấn có chút buồn rầu nhíu mày: “Hiện tại chính băng tuyết lạnh giá, tiến độ xây dựng nhà mới thực không thuận lợi.”

Nàng suy nghĩ: “Chàng là thợ công nhân xây dựng chịu không được việc đẩy nhanh tốc độ hoàn thành công trình phải không?”

“Ừ. Loại thời tiết này không thể làm cho công nhân ngày đêm đẩy nhanh tốc độ.” Tay hấn vỗ về lưng của nàng, không mang theo ý gì khác, chỉ là tìm kiếm cảm giác thư thái.

“Không thể làm cho công nhân ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, nhưng mà có thể gia tăng thêm người a, người có thể hạ lệnh cho binh lính hỗ trợ, tuy rằng binh lính có lẽ không hiểu về việc xây dựng, nhưng là bọn họ có thể hỗ trợ cái khác, tỷ như mang vác đá chẳng hạn, người đông thể mạnh, việc xây dựng cũng nhanh hơn.”

Nghe vậy, ánh mắt của Cô Ngự Hàn sáng lên, cánh tay hấn co lại, đem nàng ôm chặt, thanh âm vui hơn: “Tiểu Bối Bối, ta thật không nghĩ đến việc này, nàng làm ta thức tỉnh rồi, trong kinh thành quân đội có thể điều động so với đội xây dựng còn nhiều hơn, tiểu bảo bối thật thông minh!”

Mi tâm của hấn thoáng chốc đã thả lỏng, cúi đầu xuống hôn lên môi nàng một cái.

Bối Bối chủ động vươn tay vòng qua ôm lấy cổ hấn: “Này..... Đại vương của ta, phiền não của chàng đã được giải quyết, có phải hấn là trở về ngủ hay không?”

Nhìn đầy mắt của hấn, có chút mỏi mệt, nàng nhin không được mà đau lòng, nam nhân này, lúc này quả thực không ngủ được mà bỏ ra ngoài suy nghĩ suốt đêm.

“Được, chúng ta lập tức trở về ngủ.” Hấn khàn khàn nói nhỏ bên tai nàng, thuận thế hôn hôn vành tai của nàng, đột nhiên bế lấy nàng.

“A..... Ta tự mình đi được.” Bối Bối cười hì hì nhưng mà còn thật sự cười, kỳ thật, có người ôm đi cũng không phải là không tốt, a.....

Đi trên hành lang gấp khúc, hấn thỉnh thoảng còn hôn trộm nàng, nhận lấy ánh mắt hờn dỗi của nàng, sau đó đổi lại hấn cúi đầu cười, rất ấm áp.

.....

Đi vào phòng ngủ, đi đến bên giường, hấn không hề báo trước mà toàn thân ôm nàng ngã xuống giường, hấn dưới nàng trên.

“Tiểu Bối Bối, nàng định làm gì với ta?” Hấn nháy mắt ý nghĩ đến mấy chuyện xấu, ra vẻ kinh sợ.

Bối Bối chỉ nhẹ vào ngực của hấn, bĩu môi: “Là chàng muốn làm cái gì với ta thì có, còn giả vờ!”

“Ta làm cái gì với nàng sao? Không phải nàng đang đè lên người ta sao, muốn giở trò gì đối ta đây?” Mắt của Cô Ngự Hàn lóng lánh nhìn nàng, nàng bị con người sáng ngời trong suốt của hấn làm nàng lo lắng, có một chút mất hồn.

Trời, mỹ nam nhân yêu nghiệt này, muốn câu hồn của nàng có phải hay không!

Sợ chính mình lại giống như sói đói bỏ nhào đến chà đạp hấn, nàng nhanh chóng đưa ánh mắt sang một bên, muốn đứng dậy, lại làm cho hai tay của hấn ôm chặt thắt lưng nàng ngăn cản, không thể động đây.

“Cô Ngự Hàn, ta muốn đi ngủ, đừng đùa.”

“Được.” Hấn thật dễ thương lượng, tức khắc buông tay ra.

Thái độ sáng khoái làm cho Bối Bối ngây người một chút mới hoàn hồn, nàng tiến sang một bên nằm xuống, sau đó xóc lên chân: “Này, mau vào đi, chăn không ấm.”

Thật sự là lời mời mê người.

Bờ môi của Cô Ngự Hàn ẩn chứa nụ cười, nằm vào chăn cùng nàng, nhưng mà, hấn cũng không phải là ngoan ngoãn.

Mới nằm vào chăn, hần liền nghiêng thân áp lên người nàng, con người đen có ngọn lửa như đang thiêu đốt, ý niệm đen tối thập phần rõ ràng.

“Tiểu Bối Bối, vì đáp tạ nàng vừa rồi cho ta đề nghị hay như vậy, ta quyết định tự mình biểu đạt lòng biết ơn đối với nàng.”

Chắc, nam nhân này, rõ ràng là mình hấn muốn sắp tình, lại tìm cái lý do nát như vậy.

Bối Bối mặt đỏ hồng đẩy hần ra: “Đừng náo loạn, chàng cũng không mệt sao? Đừng quên chàng ngày mai còn phải lâm triều.”

“Không có gì, cùng lắm thì khi ta không dậy nổi thì nàng giúp ta.” Hần nháy mắt mấy cái, ngang ngược hôn nàng, không cho nàng lại lãng phí một đêm đẹp.

Bối Bối trốn tránh nụ hôn của hần, có chút thở hổn hển nói: “Cô Ngự Hàn, trước khi chúng ta ngủ không phải đã mới làm.”

“Ta hiện tại lại muốn rồi, nàng cũng không phải không biết, ta lúc nào cũng đều muốn.” Hần phản bác thật hợp lý hợp tình, lại hôn nàng.

Khổ đoán, phải nắm bắt cho tốt!

.....

Gà gáy tảng sáng, Cô Ngự Hàn tinh thần sảng khoái rời khỏi giường, con người nhìn đến đôi mắt mê mẩn kia của tiểu nữ nhân, đang ai oán trừng mắt nhìn hần.

“Tiểu Bối Bối, nàng ngủ cho tốt, ta không quấy rầy nàng.” Hần mặc xong quần áo, cười tủm tỉm vỗ nhẹ lên hai má của nàng, ngón tay thuận đường lướt qua cánh môi sưng đỏ của nàng, nghĩ đương nhiên phải như vậy rồi, nàng bị hần mạnh mẽ yêu thật lâu.

“Sắc xà!” Nàng vô lực mắng hần.

“Ha ha..... Trước hết ta lên triều cho người thực hiện ý kiến mà nàng đưa cho ta, sau đó nhanh chóng trở về ngủ cùng nàng, ta biết, nàng không có ta, ngủ không yên được.” Hần tà cười, thể hiện bộ dáng hiểu rõ vô cùng đắc ý.

Câu trả lời của Bối Bối chính là tức khắc xoay người đưa lưng về phía hần, kéo chăn che mặt lại, ngủ phát ra thanh vù vù.

201. Q.3 - Chương 202: Anh Minh

Khả Y vừa mới rời giường, chợt nghe cung nữ nói Huyền Trữ công chúa giá lâm.

Nàng kích động có chút luống cuống tay chân mặc quần áo: “Quan Quan, người nói ta ăn mặc như vậy đi gặp công chúa có được không?”

Vội vào hoàng cung, cái gì nàng cũng không biết, hiện tại Huyền Trữ công chúa giá lâm, nàng hoàn toàn không nghĩ được gì, chỉ có thể nhờ vào sự giúp đỡ của thị nữ.

“Khả Y tiểu thư đừng hoảng hốt, mặc như vậy thực thích hợp rồi, Huyền Trữ công chúa nhanh như vậy đến gặp Khả Y tiểu thư, nhất định là thực coi trọng người, Khả Y tiểu thư.” Quan quan nở nụ cười cổ vũ.

Khả Y lại không nghĩ như vậy, nàng nhớ tới ngày trước mình cùng Bối Bối nảy sinh xung đột với Huyền Trữ công chúa, không thể không hoang mang.

Rất muốn tìm Bối Bối, nhưng mà.....

Nàng cắn cắn môi, nàng không thể mọi chuyện đều ỷ lại Bối Bối, làm cho Bối Bối thêm phiền toái.

Suy nghĩ, nàng phân phó nói: “Quan Quan, người đi châm trà, ta muốn cùng Huyền Trữ công chúa nói chuyện.”

.....

Huyền Trữ công chúa thái độ kiêu ngạo chấp tay sau lưng, vừa đi vừa nhìn, thái độ xem thường: “Ồ tại cung điện tẻ như vậy, còn tưởng rằng Tô Bối Bối đối người tốt lắm, thật ngốc nghếch!”

Khả Y bưng trà đi đến, vừa vặn nghe thấy lời nói của Huyền Trữ công chúa, sắc mặt của nàng biến đổi, cắn chặt răng, cổ lấy dũng khí nhẹ giọng nói: “Công chúa, xin người đừng phê bình Bối Bối như vậy.”

Nghe được thanh âm, Huyền Trữ công chúa chợt xoay người, ngạo mạn đánh giá Khả Y một lần từ cao đến thấp, sau đó cười thực không có hảo ý: “Nhìn kỹ một chút, thật đúng là không hổ là một cái mỹ nhân, cho nên, ta cũng không nói gì sai, Tô Bối Bối chính là ích kỷ, sợ Vương huynh của ta bị người mê hoặc.”

Khả Y trầm mặc mang trà đến một bên nhuyển tháp, hành lễ mời Huyền Trữ công chúa ngồi lên ghế: “Công chúa, mời người uống trà.”

Cười mỉa một tiếng, Huyền Trữ công chúa dáng vẻ rất tự cao ngồi xuống, cầm lấy trà nóng uống một ngụm, trong chốc lát lại phun ra: “Khụ..... Loại trà tẻ như vậy người cũng mang tới cho bản công chúa uống, có phải muốn mượn loại trà như vậy để hạ thấp thân phận của bản công chúa hay không!”

Sắc mặt Khả Y trắng xanh, không biết ứng đáp thế nào nhìn Huyền Trữ công chúa, khẩn trương đến cực điểm: “Này..... đây là lá trà tốt nhất của Khả Y, Bối Bối nói uống ngon lắm a.”

“Hừ. Bản công chúa không uống lá trà của kẻ hạ đẳng này.” Huyền Trữ công chúa lấy một chiếc khăn tay lau khóe miệng, nhíu mày cảm ghét.

Khả Y há mồm, không biết mình nên làm cái gì, nàng thật sự không biết nên ứng xử như thế nào với công chúa, chỉ có thể gục đầu xuống một cách yêu kiều.

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, Huyền Trữ công chúa giữa đầu dắc ý: “Hà Khả Y, gọi là Khả Y nghĩa là gì? Tên ấy thực rất có ý tứ, Nhưng mà..... Tại hoàng cung này, trừ ta cùng Vương huynh của ta, người thực sự có thể dựa vào chỉ sợ người tìm cũng không thấy. Về phần Vương huynh ta, hẳn hiện tại mê luyến Bối Bối, người không có cơ hội, về phần ta, ta cũng không để ý đến người, cho nên, người vẫn là ngoan ngoãn ở trong cái điện này an phận sống đi.”

Sau khi nói móc một phen, Huyền Trữ công chúa thành công nhìn thấy được sắc mặt Khả Y tái nhợt, run nhè nhẹ, nàng nhíu nhíu mày, đứng lên phát tay áo rời đi.

Bỏ lại một câu: “Đùa với người thực không vui chút nào.”

Khả Y nhìn ra cửa đã vắng bóng người, Huyền Trữ công chúa rút cục đi rồi.

Nàng mệt mỏi xụi lơ bả vai, nhìn quanh cung điện kim bích huy hoàng một chút, nàng bỗng nhiên cảm thấy nơi này có chút lạnh lẽo.

Chỉ chốc lát sau, Quan Quan mang điểm tâm đi vào, lại chỉ nhìn thấy còn có một mình Khả Y, nàng nhin không được nghi hoặc hỏi: “Khả Y tiểu thư, Huyền Trữ công chúa đi nhanh như vậy sao?”

Khả Y chậm rãi ngẩng đầu, miễn cưỡng giấu đi nét tái nhợt trong lòng, cố gắng mỉm cười: “Ừm, công chúa đi rồi.”

“A? Nhanh như vậy a, còn không kịp dùng điểm tâm.” Quan Quan đem điểm tâm đặt ở trên bàn, thanh âm tiếc hận thực tự nhiên phát ra.

“Người ăn đi, nếu bỏ đi cũng thực lãng phí.” Khả Y đem điểm tâm đưa lên trước mặt Quan Quan.

“Nô tỳ..... Nô tỳ.....” Quan quan ánh mắt trừng lớn nhìn điểm tâm, nước miếng cơ hồ muốn chảy ra, nhưng mà những điểm tâm nước trà này là thượng đẳng a, nàng chưa từng ăn qua, chỉ có thể nhìn thôi.

“Muốn ăn thì ăn đi.” Khả Y cười cổ vũ.

“Quan Quan cảm ơn Khả Y tiểu thư, Khả Y tiểu thư thật sự là người tốt.” Quan Quan vui quá tay dường như run run, cầm lấy điểm tâm liền bỏ vào miệng.

“Ừm, ăn ngon ăn ngon.”

Khả Y cười cười, nhìn Quan Quan ăn vui vẻ như vậy, nàng ta cười như ca ngợi điểm tâm, ánh mắt của nàng dần dần mất tập trung, có chút mên mông mờ mịt.

Trong triều đình, đại thần cười toe tóa, khen tặng.

“Vương, ngài đưa ra phương pháp điều binh lính hỗ trợ việc xây dựng này thật là rất anh minh, theo cách này, tiến trình xây dựng của chúng ta không những được nhanh hơn, hơn nữa càng thêm thể hiện thanh danh tốt về việc quân dân của Xích Diễm quốc chúng ta một lòng.”

“Đúng vậy, Vương anh minh.” đại thần khác phụ họa.

Cô Ngự Hàn khoát tay làm cho bọn họ dừng lại, sau đó cong môi cười khê: “Phương pháp này không phải bốn vương nghĩ ra được, là có cao nhân khác.”

Hắn ra vẻ thần bí một chút.

“A? Xin hỏi Vương, là ai có thể trông xa như vậy a?” Trưởng lão mở miệng đặt câu hỏi đầu tiên.

“Là.....Vương Hậu tương lai của các ngươi.” Con người đen của Cô Ngự Hàn luân chuyển, trong mắt lướt qua một tia sùng bái.

“Thì ra là Bối Bối tiểu thư, Vương lấy được hiền thê như thế, chắc chắn mang đến cho Xích Diễm quốc chúng ta càng nhiều phúc lợi*.” Trưởng lão cười đến tận mang tai.

“Không biết Vương có định chuẩn bị cử hành hôn lễ hay không? ngày tuyển định lúc trước đã qua lâu rồi.” Trưởng lão nói tiếp.

Cô Ngự Hàn môi cong lên đậm cười mà lại nhu hòa, im lặng một chút, mới chậm nói: “Ừm..... Thật là nhanh..... Chờ sau khi chuyện tuyết hồng này lắng xuống, các ngươi hãy bắt đầu an bài hôn lễ đi.”

“Vâng.” Chúng thần lớn giọng đáp.

“Tốt lắm, các ngươi tiếp tục đi làm việc của các ngươi.” Cô Ngự Hàn đứng lên, đi về phía con đường sau bức bình phong, trực tiếp rời khỏi triều đình.

Hiện tại, hắn muốn nhanh nhìn thấy tiểu bảo bối của hắn, nghĩ đến không lâu sau nàng sẽ vì hắn mà mặc giá y**, lòng hắn tràn đầy vui sướng.

Hôn lễ của hắn cùng Tiểu Bối Bối, thực làm cho người ta chờ mong, a.....

Trở lại tẩm cung, hắn không dừng lại mà đi thẳng vào phòng ngủ, đã thấy tiểu bảo bối của hắn còn ôm chăn ngủ vù vù, con người đen của hắn mang ý cười, tiểu thụ trụ***!

Nhẹ nhàng ngồi bên mép giường, hắn đưa tay kéo chăn, đem nàng nhìn kỹ càng một chút, sau đó cứ như vậy nhìn về mặt ngủ ngọt ngào lại tuyệt đẹp của nàng, quyến luyến đến thất thần.....

Phúc lợi*: hạnh phúc+lợi ích

Giá y**: áo cưới

Tiểu thụ trụ***: con heo nhỏ ham ngủ

202. Q.3 - Chương 203: Nữ Nhân Rắc Rối

Hành lang cung điện u tĩnh, Khả y dừng mắt nhìn chung quanh, hành lang thông bảy tám đường, cố gắng phân biệt con đường: “Ta nên đi đường nào mới là đến chỗ Bối Bối ở ?”

Đi tới phía trước, nàng hốt nhiên cảm giác được trước mắt có bóng ma rơi vào trong tầm mắt, chặn đường đi của nàng, nàng ngẩng đầu, chỉ thấy một lão nhân gia râu mép đã trắng, phong thái hơn người, đang nhìn nàng, dáng vẻ biểu hiện là có chuyện tìm nàng.

Ánh mắt của hắn, lấp lánh lợi hại, tựa hồ có thể nhìn thấu linh hồn người thường, nàng không khỏi địa cảm thấy có chút kính sợ: “Xin hỏi... Lão nhân gia ngăn cản ta là có chuyện gì không?”

Trưởng lão rung rung chòm râu, ánh mắt lấp lánh tinh tế quan sát Khả y một phen, bí hiểm, cười nhạt: “Xin hỏi cô nương chính là Hà Khả Y?”

Hắn làm sao biết nàng?

Khả y đưa mắt nhìn trưởng lão một chút, có chút dè dặt, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy, xin hỏi lão nhân gia ngài..”

“A... Ta là trưởng lão ở nơi này .”

Nghe vậy, Khả Y ngẩn ra, nguyên lai hắn là trưởng lão nơi này .

“Trưởng lão có lẽ .” Khả y cung kính nghiêng mình.

“Hà cô nương lần này là muốn đi nơi nào?” Trưởng lão thấy rõ long người, ánh mắt nàng thật thuần khiết, lúc ánh mắt trưởng lão nhìn vào mặt của nàng , ngưng ngưng đuôi lông mày.

“Ta đi tìm Bối Bối, chính là hình như không biết phương hướng nào mới đúng.” Khả y có chút không để ý,... vương cung thật đúng là lớn, rất nhiều kiến trúc tương tự, nàng nhất thời không phân được phương hướng.

Trưởng lão thoáng trầm ngâm, sau đó lại nhìn ánh mắt Khả Y một chút, tựa hồ tại tìm tòi nghiên cứu cái gì, sau đó dần đo trả lời: “Bối Bối tiểu thư không có ở đây trong cung , Vương mang nàng ra cung xem xét dân tình .”

“... Vương mang Bối Bối ra cung ? ... hôm khác ta sẽ tìm nàng vậy, cảm ơn trưởng lão cho biết.” Khả y thoáng kinh ngạc, tâm tư âm thầm cảm thấy bất an, Bối Bối ra cung , vậy chỉ còn lại có một mình nàng trong vương cung .

Không biết Bối Bối lúc nào mới trở về?

“Bên ngoài trời lạnh, Hà cô nương sớm trở về nghỉ ngơi, lão phu còn có việc, đi trước.” Trưởng lão hiện lành lại nói, sau đó chuyển hướng rời đi.

Khả y nhìn bóng lưng trưởng lão, nhẹ nhàng thở dài một hơi, vị... trưởng lão này xem ra là một vị trí giả*, trước mặt hắn, nàng cảm giác được bản thân giống như là trong suốt .

Tim đập thoáng yên ổn, nàng đi trở về.

Lúc nàng đi tới chỗ ngã rẽ, một bóng người đột nhiên xuất hiện, nàng tránh không kịp đụng phải: “Ai... Xin lỗi.”

Nàng phản ứng rất nhanh lập tức nói xin lỗi, nhưng đứng không vững mà lão đảo, mắt thấy sẽ té ngã, nàng nhắm mắt lại chờ đợi đau đớn tới.

Hốt nhiên, nàng cảm giác mình lưng bị người giữ lại, căng thẳng, người của nàng liền đã rơi vào một vòng ngực ấm áp, nàng quay người mở mắt.

“Thương hộ vệ?” Mặt của nàng thoáng chốc nổi lên nhiệt khí, đỏ ửng.

Thương Tuyệt Lệ trông thấy khuôn mặt nàng má lúm đồng tiền như hoa có chút kinh hoảng, lại hỗn loạn thẹn thùng, yếu đuối, trong chớp mắt ánh mắt như sáng lên

Hắn không khỏi bị khoe mắt trong suốt của nàng lấy mất tâm hồn, cứ như vậy ôm nàng, quên buông...ra.

Không khí khác thường lưu động...

Khả y cảm giác được vòng eo của mình bị giữ, truyền lại nhiệt độ lòng bàn tay của hắn, rất nóng, phảng phất mang theo dòng điện, từ thắt lưng khuếch tán đến toàn thân, nàng nhin không được run rẩy, mắt đẹp có chút thất thần nhìn khuôn mặt nam tính của hắn.

Nam nhân này không có nhiều nhu tình, đôi khi thờ ơ lãnh đạm làm cho người ta sợ hãi, thậm chí không dám nói năng.

Nhưng là giờ phút này, nàng tựa hồ có thể cảm giác được hắn đối với chính mình ... có thiện ý, đó là một thiện ý sẽ làm tim người ta đập gia tốc.

Nhìn ánh mắt hắn cực nóng, sâu giống như thấu triệt lòng nàng, nàng mê mang chớp chớp mi, ở... thật sâu trong lòng, có chút say.

Thương Tuyệt Lệ âm thầm hít khí, vẻ mặt nàng như vậy... Dĩ nhiên làm hắn trong phút chốc sinh ra một loại ý tưởng muốn vĩnh viễn bảo vệ nàng.

Ánh mắt hắn lóe sáng, thật vất vả thu tâm thần về, rất nhanh buông tay ra, lui ra phía sau một bước, bên tai âm thầm nóng lên, hắn cúi đầu nhìn nàng, đáy mắt nhu tình như trước, nhưng giả vờ ngụy trang bình tĩnh: “Hà cô nương, không biết người vội vội vàng vàng muốn đi đâu?”

Khả y vội vã liếc hắn một cái, thẹn thùng giấu trong lòng, nàng cúi đầu trả lời: “Ta... Ta mới vừa rồi muốn tìm Bối Bối, nhưng vương mang nàng ra ngoài cung , cho nên bây giờ ta muốn trở về.”

Hắn cảm thấy nghi hoặc : “Vương và Bối Bối tiểu thư không có ra cung a, ách... Có thể là trưởng lão có an bài khác.”

Thấy nàng trong nháy mắt biến chuyển ánh mắt, tựa hồ có chút khổ sở, hắn lập tức ngược lại an ủi nàng.

Kỳ thật hắn cũng không có nói sai, trưởng lão nói như vậy nhất định có lý do.

Khả y gương gao cười một tiếng: “Ta đã biết, vương và Bối Bối còn việc cần làm không thể quấy rầy, ... Thương hộ vệ, ta đi về trước .”

“Ta đưa người.” Hắn thốt ra một câu.

Sau khi nói xong, hắn có chút ảo não, không tự nhiên nhìn Khả Y.

Tuy nhiên, Khả Y chỉ là hạ thấp mắt, gạt đầu qua loa, sau đó nhanh chóng đi trở về, Thương Tuyệt Lệ nhắm mắt theo sau sát bên người nàng, âm thầm thở dài một hơi, không biết tại sao, hắn lại rất khẩn trương, rất sợ nàng cự tuyệt.

...

Cô Ngự Hàn từ trong tấm cung đi ra, thấy trưởng lão đứng ở ngoài cửa cung điện, giống như trầm tư cái gì.

“Trưởng lão, người tìm Bốn vương có việc?”

Trưởng lão quay đầu lại, nhìn một chút bên trong tấm cung, như có điều suy nghĩ, sau đó mới nhìn đúng tầm mắt Cô Ngự Hàn, trầm ngâm nói: “Vương, lão phu mới vừa rồi đã gặp qua Hà Khả Y, trên mày nàng mày mày tia rất đậm, lão phu cảm giác trước khi vương và Bối Bối tiểu thư thành thân, hãy để cho Hà Khả Y ít gặp Bối Bối tiểu thư, tránh có va chạm gì.”

Tuần mi nhíu lại, con người đen của Cô Ngự Hàn trở lạnh: “Dem Hà Khả Y ra khỏi cung đi.”

Cho dù rất mơ hồ, nhưng là hắn không cho phép bất luận kẻ nào có một tia uy hiếp đối với tiểu Bối Bối của hắn.

“Đưa nàng ra cung? Đây chỉ sợ không ổn, Bối Bối tiểu thư nhất định sẽ phản đối, nói không chừng còn có thể cãi nhau với vương.”

Tiểu Bối Bối đích xác sẽ làm chuyện như vậy.

Cô Ngự Hàn âm thầm cảnh nhắc, cái...tiểu nữ nhân kia nhất định thường thường vì chuyện người khác mà chống lại hắn, làm hắn tức giận đến nghiến răng, chính là lại không nỡ dừ đối với nàng, chỉ có thể để bản thân ghen khí, thực là cho hắn, Đại vương phải bó tay mọi việc đều thuận theo nàng, nữ nhân rắc rối.

203. Q.3 - Chương 204: Hấn Rất Tức Giận!

“Trưởng lão có đề nghị hay gì không?” Cô Ngự Hàn sắc mặt có chút ngắc, nghiêm túc hỏi.

“Chỉ cần Vương cùng Bối Bối tiểu thư thành hôn, có Vương bảo hộ, sẽ không có việc gì. Hiện tại chỉ cần làm cho Hà Khả Y không tiếp cận Bối Bối tiểu thư, tránh những việc ngoài ý muốn.....”

“Nhưng mà Bối Bối sẽ đi gặp Hà Khả Y, Bối Bối cố chấp vô cùng ngay cả ta cũng không có cách gì ứng phó với nàng.” Cô Ngự Hàn nhíu mày, cắt ngang lời nói của trưởng lão.

“Vậy.....” Trưởng lão cũng khó xử.

Ngay lúc bọn họ đang thương lượng, bên trong tấm cung truyền ra tiếng gọi của Bối Bối: “Cô Ngự Hàn, chàng ở đâu?”

Bọn họ đồng thời ngừng lại, cùng lúc quay đầu nhìn về phía bên trong, Bối Bối vừa vặn đi ra, nhìn thấy bọn họ, ánh mắt của nàng sáng lên, bước nhanh hơn đi về phía bọn họ.

“Bên ngoài gió tuyết lớn, các người đứng ở bên ngoài làm gì?” Bối Bối đi đến cạnh Cô Ngự Hàn, nghi hoặc nhìn qua lại hai người bọn họ, nói chuyện gì cũng có thể vào trong nhà nói chuyện.

“Thuộc hạ khấu kiến Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ chính là tìm Vương nói một chút chuyện, không cần lâu lắm, cho nên không đi vào, hiện tại chuyện cần nói cũng đã nói xong rồi, thuộc hạ cáo lui trước.” Trưởng lão cúi đầu, mỉm cười hiền hòa đối với Bối Bối.

Bối Bối tươi cười như hoa: “Bye bye.”

Trưởng lão sững sốt, bye bye là có nghĩa gì?

“Bye bye có nghĩa là không tiễn.” Bờ môi của Cô Ngự Hàn ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt, nhìn thấu nghi hoặc của trưởng lão.

Ở cùng Tiểu Bối Bối lâu như vậy, cách dùng từ của nàng hẳn học được cũng bảy, tám phần.

Trưởng lão lúc này mới hiểu được, hấn cười ha ha, cúi chào lui xuống.

.....

Cô Ngự Hàn bị Bối Bối kéo đi trở về trong phòng, thân hình cao lớn bị người ta nắm cổ áo, tư thế kỳ quái này làm cho các cung nữ đều phải trở mắt nhìn không nói nên lời, hấn vô tình vẩy vẩy tay cho các cung nữ lui xuống, sau đó hơi cúi kính đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại kia đang nắm cổ áo của hấn.

“Ta nói Tiểu Bối Bối, nàng dùng lực mạnh như vậy kéo cổ áo của ta, không sợ chặt quá ta thở không được a?”

Bối Bối mắt hạnh tròng lên, hung hăng bỏ tay ra.

“A..... Ta chỉ biết Tiểu Bối Bối của ta thực cũng không nõ làm vậy.” Hấn đi nhanh lại, nháy mắt mang chút ý xấu với nàng, đào hoa nhiều đóa nở ở đuôi lông mày.

Mắt tròn trĩnh, nàng tức giận đến phùng cả quai hàm, ngón tay thon nhỏ chỉ lên thước đo trên mặt bàn, còn có một chồng vải đỏ, có nhiều hoa văn, kiểu dáng.

“Chàng nói rõ ràng cho ta biết, vì sao mới thức dậy đã thấy mấy thứ này, còn bị cung nữ vây lấy để đo quần áo.”

Nhìn điệu bộ này, đương nhiên nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra may quần áo đỏ là muốn dùng làm cái gì, vấn đề là nàng một chút tâm lý chuẩn bị đều không có.

Cô Ngự Hàn nhìn theo hướng tay nàng chỉ, lập tức mỉm cười ra miệng, giả vờ có lòng tốt giải thích: “Tiểu Bối Bối, đó là làm giá y cho nàng mặc, lại đây, nàng nhìn xem nàng thích loại kiểu dáng nào, ta sai người may thành giá y xinh đẹp nhất cho nàng.”

Nàng vừa tức vừa vội đẩy ra hắn: “Ta không cần giá y, chàng không thể khư khư cố chấp như vậy, ta còn không có đồng ý gả cho chàng, ta không muốn kết hôn! Chàng có nghe hay không? ta. không. muốn. kết. hôn!”

Nhìn thấy những đồ vật hỉ khách* đó, cả người của nàng đều luống cuống tay chân, gả cho hắn, mang thai, sinh con, rồi cuộc không thể trở lại nhân gian.....

Tương lai, một mảnh mệnh mỏng mở mịt, nàng nên làm thế nào cho phải?

Nhìn nàng kháng cự rõ ràng như vậy, vẻ mặt tươi cười của Cô Ngự Hàn không còn nữa, hắn khẽ cắn môi, lòng kiêu ngạo chịu đựng sự đả kích nghiêm trọng, giọng nói có chút đông cứng: “Tiểu Bối Bối, nàng nhất định là người của ta, chúng ta sớm hay muộn cũng phải thành hôn.”

Lần nữa bị nàng cự hôn, Cô Ngự Hàn cảm thấy có chút bị thương, hắn đối nàng không tốt sao? Vì nàng, phé bỏ hậu cung, vì nàng, hắn có thể không để ý đến tánh mạng, vì nàng, hắn hao tổn hết tâm tư.

Nhưng mà, tiểu nữ nhân này luôn làm cho người ta tức giận, mỗi lần đều cự hôn!

Tức chết đi được!

Thấy hắn sắc mặt trầm xuống, không hề có bộ dáng tươi cười mà nàng quen thuộc, cũng lại không lộ vẻ làm cho người ta vừa tức lại tức không được bởi gương mặt tươi cười tuyệt mỹ, mặt đen kịt giống như muốn đâm chết người Bối Bối liền giậm chân.

“Ai nhất định là người của chàng, ta không phải người của chàng, ta là người của chính mình, đừng buộc ta vào cái gì gông xiềng quỷ quái, cái gì dấu ấn của Vương, cô nãi nãi ta chính là ta.”

Thấy nàng phản ứng càng ngày càng kịch liệt, giống như kết hôn cùng hắn là lấy mạng nàng vậy, Cô Ngự Hàn thật sự bị đâm đến thương tổn rồi, khuôn mặt anh tuấn của hắn lập tức che kín mưa rền gió dữ, căng thẳng như sắp bị bẻ cong, gương mặt anh tuấn tà mỹ trở nên cuồng tứ yêu mỵ**, con người đen dần dần chuyển đỏ, nổi lên ngọn lửa yêu dã.

Hắn nắm chặt bả vai của nàng, mười ngón hơi ửng xanh siết chặt run run: “Nàng chính là người của ta! Nữ nhân của ta, Vương hậu của Xích Diễm Vương ta!”

Bả vai truyền đến hơi hơi đau đớn, hắn bầu chặt làm nàng đau.

Cắn răng, nàng nhịn đựng đau đớn, tay nắm thành quyền vung lên trước mặt hắn: “Không đúng không đúng không phải! Ai muốn làm Vương hậu của chàng, chàng đi tìm nữ nhân trong hậu cung của chàng mà làm, ta không muốn làm.”

“Không có hậu cung, ta đã phé bỏ, cũng chỉ có một mình nàng, nữ nhân không biết tốt xấu!” Cô Ngự Hàn la to nàng, nữ nhân này rốt cuộc muốn tới khi nào thì mới có thể hiểu được lòng hắn chỉ có nàng, đến bây giờ còn muốn bảo hắn đi tìm nữ nhân khác, hắn giận, tức giận đến muốn hung hăng ôm chặt nàng.

Bối Bối sưng sốt một chút, phé bỏ hậu cung?

Cô Ngự Hàn mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm nàng, nếu nàng còn dám bảo hắn đi tìm khác nữ nhân, hắn thực nhịn không được bóp chết nàng.

Chết tiệt, hắn đối nàng một chút biện pháp đều không có, nắm ở lòng bàn tay sợ rơi mất, ngậm trong miệng sợ tan, từ khi nào hắn đối nữ nhân lại trở nên để ý cẩn thận quá như vậy, lại cố tình vì nàng vui vẻ mà chịu đựng, mà nàng, lần này đến lần khác thoát khỏi hắn, lần này đến lần khác kháng cự hắn, lần này đến lần khác muốn đem hắn giao cho nữ nhân khác!

Sợ run hồi lâu, nàng rốt cục hoàn hồn, cố đè xuống vui sướng trong lòng, nàng thực kiên quyết tiếp tục thanh minh: “Cho dù là như vậy, ta cũng không muốn gả.”

“Vì sao?” thanh âm của hắn đột nhiên không rống lên, lại trầm làm cho người ta cảm thấy, màu đỏ yêu dị trong mắt tựa hồ bị kín một tầng băng, che lại ngọn lửa trong mắt hắn.

Nhìn hắn đột nhiên lạnh lùng xuống, Bối Bối cảm thấy có chút khó xử, nàng chưa từng có gặp qua ánh mắt lạnh như băng như vậy của hắn, càng thêm chưa từng nghe qua giọng điệu lạnh lẽo này của hắn.

“Ta..... Ta..... Tóm lại ta chính là không muốn gả, ta..... Ta vừa mới tròn mười tám tuổi, còn trẻ.....” Nàng đã cần không biết mình nên nói ra lý do gì.

“Rất nhiều cô nương mười tám tuổi đều sinh con rồi.....”

“Đó là người của các chàng, không phải ta.” Bối Bối dường như lập tức liền phản bác lại.

Đồ vật hỉ khánh*: đồ dùng trong ngày cưới

Cuồng tứ yêu mỹ**: ma quái điên cuồng bất chấp

204. Q.3 - Chương 205: Thân Rắn Biển Lạnh

Không khí ngay tức khắc ngưng trệ, độ ẩm chung quanh giống như đột nhiên giảm đi vài độ.

Không gian im lặng, chỉ nghe được tiếng thở nặng nề của hắn.

Ngực của Cô Ngự Hàn đang đập phồng dữ dội, một loại cảm giác điên cuồng đang quấy nhiễu tâm hồn của hắn, hắn chăm chú nhìn vào ánh mắt của nàng, nhìn vào ánh mắt một chút cũng không lùi bước của nàng, lý trí của hắn nhanh chóng mất đi, tay đặt trên bả vai nàng không chút ý thức mà dùng lực, như muốn nắm chặt cái gì đó.

“Tô Bối Bối, đến lúc này nàng còn muốn phân biệt nàng với ta, được, tốt lắm, cực kỳ tốt!” Hắn giống như dã thú bị thương, điên cuồng hét lên, lại giống như đang nức nở vì vết thương của mình.

Hắn đưa tay lên nắm lấy hàm dưới của nàng, tinh thần lẫn lý trí của hắn đều mất hết, chỉ biết là phải nắm chặt được nàng: “Tô Bối Bối, nàng nghe cho rõ lời bổn vương, bổn vương muốn lấy nàng, mặc kệ nàng nguyện ý cũng tốt, không muốn cũng được, nàng đều phải xuất giá!”

Ôn nhu* của hắn, nàng không cần, như vậy, lãnh khốc** của hắn, nàng không cần cũng không được!

Nhìn cuồng phong trong mắt của hắn, giống như dấy lên ngọn lửa ở trong đó, yêu diễm đến kỳ dị, gương mặt cuồng bạo xa lạ, yêu dã giống như loài hoa có chất độc chết người nở rộng giữa đêm đen.

Nàng giật mình hơi run một chút, há miệng, cuối cùng cắn môi, quật cường nhìn thẳng hắn.

“Nói đi, rốt cuộc nàng có muốn lấy ta hay không?” Cô Ngự Hàn hét to có chút bối rối, nhìn thấy ánh mắt quật cường run run của nàng, hắn đáng chết..... Dọa nàng đến như vậy, nhưng mà, làm sao bây giờ, cho dù thế nào nàng cũng chẳng để ý đến hắn ôn nhu hay là thô bạo.

Nàng gắt gao mím môi, bị ép, nói ra một câu: “Không lấy chồng.”

“Nàng..... Tô Bối Bối!” Cô Ngự Hàn hung hăng buông nàng ra, trong chớp mắt, hắn lại ôm lấy nàng, làm thất lạng của nàng sinh đau, bạc môi dùng sức phủ lên môi của nàng, tùy ý giày vò.

“A.....” Bối Bối cảm giác được môi hắn rất lạnh, lạnh lẽo trên môi của nàng, là cảm giác lạnh đến thấu xương, sức lực của hắn rất lớn, hôn môi của nàng rất đau.

“Buông ra..... ta..... a, a.....” Nàng mới nói, lưỡi của hắn liền tiến vào trong miệng của nàng, hung hăng quét sạch cam thuần*** của nàng, dây dưa với lưỡi của nàng.

Nụ hôn này, mang theo tức giận, mang theo trừng phạt, không chút nào thương tiếc.

Bối Bối giãy dụa, căn bản lại không thể mảy may lay động được hắn, chỉ có thể bị động chịu đựng nụ hôn của hắn, hít vào hơi thở của hắn, không giống như hơi thở ẩm áp trước kia, giờ là lạnh, rất lạnh.

Thân thể của hắn, cũng lạnh, tay của hắn ôm nàng, cũng lạnh như băng.

“A..... Rất..... Lạnh.....” Nàng lạnh đến nỗi răng cũng phát run, lại giãy dụa không thoát khỏi nụ hôn của hắn, chỉ có thể mặc hắn đem hàn khí đẩy vào trong cơ thể của nàng.

Vì sao, thân thể của hắn trở nên lạnh như thế, cơ hồ làm nàng đông cứng.....

Nhiệt độ lạnh như băng, liền ngay cả không khí chung quanh cũng bắt đầu đọng thành sương, mỏng lung.

Trong đám sương, thân thể bọn họ dán chặt vào nhau khi ẩn khi hiện, nụ hôn của bọn họ, trần trọc đầy dục.

Bối Bối càng ngày càng không chịu nổi thân thể hàn lạnh của hắn, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Cô Ngự Hàn đã tức giận đến độ đầu óc cũng không còn, ngọn lửa trong đáy mắt nổi lên càng thêm rừng rực, có tức giận đối với nàng, càng thêm có chút oán trách đối với nàng, lại càng nhiều..... đau lòng.

Trong đầu, chỉ có một ý nghĩ đang gào thét, đó chính là..... Nàng không cần hắn.

Dần dần, hắn bắt đầu phát hiện khác thường, môi của nàng, hôn lên không còn mềm mại, thậm chí có chút cứng ngắt, lạnh lùng, băng băng, tuyệt không ấm áp.

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, đôi mắt yêu hồng dần dần trong xanh trở lại, chỉ thấy nàng yếu ớt mí mắt rũ xuống, ánh mắt có hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đáng chết nhất là, thân thể của nàng một chút độ ấm cũng không có.

Thì ra, trong khi hắn tức giận và đau lòng đến cực điểm, thì độ ấm cơ thể của hắn cũng mất đi, biến trở về loại xà nguyên thủy lạnh lẽo nhất.

“Tiểu Bối Bối.....” Hắn đem nàng đặt trên giường, vì nàng, đắp chăn lên, bàn tay giơ lên, hồng quang xoắn tới bao quanh mấy cái ấm lò ở bên giường, luồng hơi ấm lớn tụ lại, rất nhanh làm ấm ổ chăn.

Bối Bối lạnh đến độ răng run lên, lạnh run, ánh mắt yếu đuối nhìn đến hắn, nàng lập tức nhìn qua một bên không thèm nhìn mặt hắn.

Cho đến hôm nay, nàng mới biết được, thì ra, thân thể của hắn cũng có thể trở nên lạnh như thế.

“Tiểu Bối Bối.....” Hắn khản tiếng gọi nhỏ, tiếng gọi bất đắc dĩ, lưỡng lự, đau khổ.

Hắn đưa tay lên muốn chạm vào nàng, lại phát hiện ngón tay của mình, vẫn cứ lạnh như băng, hắn chậm rãi thu trở về.

Giờ phút này, hắn lại không có cách nào khống chế nhiệt độ cơ thể biến lạnh của hắn, bởi vì kháng cự của nàng, làm cho hắn thật sự đau lòng, hiện tại, nàng ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn, càng làm cho hắn thương tâm.

Tay nắm chặt thành quyền, cảm giác nhiệt độ lạnh như băng của mình đang gặm nhấm lòng của hắn, cảm giác đau đớn như kim châm làm cho hắn thổ hốt hốt, hắn khế cắn môi, đứng mạnh dậy, đôi chân chân thon dài bước nhanh rời khỏi phòng ngủ.

.....

Cuộn trong chăn đã lâu, thân thể của nàng mới dần dần bắt đầu ấm lại, răng cũng không run nữa.

Nhìn cửa phòng trống rỗng, ánh mắt của nàng có chút phức tạp khó hiểu, hắn trở nên lạnh, trong đầu bỗng nhiên vang lên cuộc nói chuyện giữa bọn họ trước đây –

“..... Vì sao thân thể của chàng lại nóng.....”

“..... Bởi vì ta nghĩ đến nàng nên nóng lên.....”

Hiện tại, hắn biến lạnh, có nghĩa là sao? Có nghĩa hắn không muốn lại nóng lên sao? Lòng của hắn biến lạnh sao?

Khế cắn môi, nàng xốc chăn, đứng lên, lắc lắc đầu, làm ình tỉnh táo một chút.

Rất rối bời, rối bời đến nỗi nàng muốn ngửa mặt lên trời thét lớn.

Nàng lê bước chạy ra khỏi phòng ngủ, chạy ra phòng ngoài, tiếp tục chạy đi.....

Lúc vừa muốn bước ra cửa chính, Cô Ngự Hàn không biết từ nơi nào lách mình đi ra ngăn trở.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt anh tuấn của hần đã không còn thay đổi vì nổi giận, mặt trở nên lạnh như băng không thể hiện chút tình cảm ra bên ngoài:“Nàng muốn đi đâu?”

Bối Bối cúi đầu, giả bộ bình tĩnh trả lời:“Ta đi tìm Khả Y.”

“Không cho phép đi!” Hần dường như lập tức lên tiếng cứng rắn.

Tiếng nói lạnh lùng mang theo mệnh lệnh làm cho Bối Bối ngẩng đầu mạnh lên, nhìn hần thật gần:“Vì sao ta không thể đi?”

“.....” Cô Ngự Hàn mím môi không đáp, chính là ánh mắt lạnh lẽo nhưng cứng rắn đã nói cho nàng biết, hần sẽ không cho nàng đi.

Hít thật sâu vào, Bối Bối cắn răng:“Ta sẽ đi.”

Nàng một chút cũng không chịu thoái lui, giữa đầu đối diện cùng hần, cho dù ánh mắt của hần làm say mê lòng người muốn đem nàng nuốt vào, nàng cũng buộc mình dũng cảm đón nhận.

Không khí ngưng trệ lại buông xuống, Cô Ngự Hàn nheo mắt lại, đem dáng vẻ một chút cũng không lùi bước của nàng thu vào đáy mắt, sự bướng bỉnh của nàng làm cho hần cảm thấy vừa tức vừa hận.

Bỗng nhiên, khuôn mặt tuấn tú phủ băng sương của hần sụp đổ, nở nụ cười xao động như nước mùa xuân ánh lên những cánh hoa lê, cười đến làm cho người ta mất hồn.

“Tiểu Bối Bối, nàng ngoan ngoan ở lại đây.” Thanh âm của hần, mềm nhẹ, lại rét lạnh làm cho nàng cảnh giác.

205. Q.3 - Chương 206: Duyên Sai

Nụ cười của hần tiếp tục mở rộng, nụ cười ấy từ đầu đến cuối không hề tiến vào đáy mắt, thấy nàng thất thần lại vừa cảnh giác kinh sợ nhìn chằm chằm mình, nụ cười của hần phút chốc trở nên kỳ dị, đôi mắt xẹt qua một tia quỷ dị, cái gì cũng không nói chỉ đơn giản xoay người bỏ đi trước mặt nàng.

Bối Bối hoàn toàn mơ hồ, không kịp nghĩ nhiều liền theo bản năng cùng bước đi ra ngoài, nhưng mà, ngay lúc chân của nàng mới muốn bước qua ngưỡng cửa, tức khắc bị một màng chắn vô hình bắn ngược trở về, móng của nàng tức khắc gặp họa.

“Ôi.....” Nàng ăn đau liền kêu lên, đôi mắt nhú lại thành một đường.

Bước chân Cô Ngự Hàn ngừng lại một chút, tay nắm lại thật chặt, thật chặt, bước chân cứng ngắt bất động.

Bối Bối cắn môi không cho chính mình lại la lên vì đau, đôi mắt lóe ra ánh sáng khổ sở nhìn về bóng dáng anh tuấn kia, muốn hần quay đầu, lại không muốn hần quay đầu, cuối cùng chỉ có thể thẫn thờ nhìn hần.

Không hề có một tiếng động, im lặng bắt đầu lan tỏa.

Đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy nàng mở miệng nói một câu, lại càng thêm chưa từng mở lời giữ hần lại, Cô Ngự Hàn chỉ cảm thấy trong lòng như lại bị đâm một chút, mặt hần cứng lại, buộc mình bước chân tiếp tục rời đi.

Nhìn bóng dáng của hần càng đi càng xa, chưa từng quay đầu, lúc hình bóng của hần biến mất trong nháy mắt, nàng mới lộ ra nét yếu đuối trong đáy mắt.

Nhìn xa về phương hướng trống vắng ấy, nàng ném được mùi máu tươi của cánh môi, hốc mắt dần dần đỏ lên, ngưng tụ thành giọt lệ, chảy xuống, ở hai bên má tái nhợt rơi xuống nước mắt ướt ướt.

Cô Ngự Hàn, tha thứ cho ta, ta không thể giả cho người.

Vì sao nhất định phải nhanh như vậy đối mặt vấn đề này, vì sao.....

Trong đầu, hiện lên cảnh ngày hôm đó, ngày đó, nàng tùy ý đi dạo, bất tri bất giác dạo đến cung điện của trưởng lão ở phía bên kia –

Cách không xa, nàng nghe được tiếng của Thương Tuyệt Lệ, nàng nở nụ cười đang muốn theo hướng tiếng nói tìm người, lại nhìn thấy lúc đó có rất nhiều đại thần nên liền dừng lại, vừa mới muốn xoay người rời đi, không ngờ tự nhiên nghe được tên mình, làm cho nàng buộc phải ngừng bước.

“..... Bối Bối tiểu thư lúc ấy chính là như vậy đã khởi động năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội, sau khi Vương đạt được lực lượng, liền đánh bại hai vị điện hạ của Hắc Phong quốc..... Hắc Tinh ngọc bội ở trên người Bối Bối tiểu thư, năng lượng đang ở từ từ thức tỉnh.....”

Giọng nói của Thương Tuyệt Lệ khi có khi không, nàng nghe được không được rõ ràng cho lắm, nhưng mà lại nghe được trọng điểm, bọn họ đang thảo luận về vấn đề năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội.

Nàng không tự giác đưa tay chạm vào ngọc bội trong túi tiền, vẻ mặt phức tạp, ngọc bội này vốn không phải của nàng.....

Ngay sau đó, giọng nói của trưởng lão truyền đến, thực rõ ràng:“uhm..... thật may mắn người hữu duyên trong định mệnh của Vương xuất hiện rồi, mới tránh được cho Vương trận tai họa này, quả nhiên giống như suy tính của lão phu, chỉ có Vương cùng chủ nhân ngọc bội kết hợp, mới có thể tiêu tai giải nạn, chuyện Hắc Phong quốc tuy rằng trôi qua, nhưng mà phong ba còn có thể lại tiếp tục, hai vị điện hạ của Hắc Phong quốc nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ muốn đoạt lấy Hắc Tinh ngọc bội mới thôi.”

Giọng nói của trưởng lão rõ ràng mang theo một tia lo lắng, tiếp theo, hắn đi đến trước bát quái trận, quan sát tỉ mỉ Thiên Ti Nghi:“Các người xem, Thiên Ti Nghi vẫn đều chưa thật sự trở về vị trí cũ, vị trí tuyệt hờng lần này bùng nổ..... Các người nhìn kỹ, Thiên Ti Nghi rõ ràng nghiêng về hướng khác, đó chính là nơi thương vong nghiêm trọng nhất, xem ra vận mệnh quốc gia của Xích Diễm quốc đang ở gặp phải thử thách, khẩn trương khiến cho Vương và Bối Bối tiểu thư thành thân, chỉ có làm cho Bối Bối tiểu thư hoàn toàn tiếp nhận địa vị Vương hậu của Xích Diễm quốc mang đến mây tím, mới có thể giúp Vương hoàn toàn khởi động năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội truyền vào Thiên Ti Nghi, làm cho Thiên Ti Nghi một lần nữa ổn định lại, áp chế tất cả tai kiếp.”

Một đại thần khác nhíu mày, tiếng nói mang theo kỳ vọng:“Đúng vậy, chỉ cần đem Hắc tinh ngọc bội khảm vào trong Thiên Ti Nghi, vậy là tuyệt đối không sai.”

“Ha ha..... Chờ Vương lập Vương hậu, sinh hạ người thừa kế, tất cả chuyện đó càng thêm hoàn mỹ rồi.” Đại thần khác cười ha ha trên ghế, không khí có chút thoải mái lên.

“Chuyện đó nhất định là chuyện hoàn mỹ, máu chảy trong người Bối Bối tiểu thư nhưng mà là nguồn năng lượng của Hắc tinh ngọc bội, không có máu của Bối Bối tiểu thư, Hắc tinh ngọc bội sẽ vẫn ngủ say, cho nên, Bối Bối tiểu thư cùng Vương kết hợp sinh hạ ra tiểu vương tử tiểu công chúa khẳng định là đứa trẻ mạnh nhất.”

Trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, cười đến há to miệng, đôi mắt phát ra ánh sáng, giống như đã muốn thấy được cảnh tượng hoàn mỹ trong suy nghĩ của lão.

“Ha ha a.....”

Tiếng cười ảm áp không ngừng truyền đến, kích thích màng tai của nàng, sắc mặt nàng tái nhợt cầm ngọc bội thật chặt, nắm ngọc bội cơ hồ muốn ấn sâu vào lòng bàn tay, nàng lại không cảm thấy một chút đau đớn.

Cô Ngự Hàn hần..... Rốt cuộc có biết việc này hay không, nếu biết, vậy vì sao hắn không nói cho trưởng lão, nàng không phải chủ nhân của Hắc Tinh ngọc bội, lại càng không phải là người hữu duyên với hắn, nếu hắn không biết, vậy nàng..... nên nói cho hắn biết hay không.

Trưởng lão bọn họ đã muốn đem tất cả mọi chuyện đều nghĩ là lẽ đương nhiên, nhưng mà..... Bọn họ không có nghĩ đến chủ nhân của Hắc Tinh ngọc bội là một người khác.

Vậy nàng..... nên nói cho trưởng lão biết hay không?

Nếu người nói cho trưởng lão, như vậy người thật có khả năng sẽ mất đi Cô Ngự Hàn.

Một âm thanh rất nhỏ từ dưới đáy lòng vang lên, chấn động làm lòng của nàng đau đớn.

Vận mệnh của Xích Diễm quốc..... có mối liên hệ với Hắc tinh ngọc bội, nàng..... không phải là chủ nhân của Hắc Tinh ngọc bội, máu chảy trong người, cũng không phải máu có thể tương sinh tương thừa với Hắc Tinh ngọc bội.

Nhưng mà, vì sao nàng có thể khởi động năng lượng của Hắc tinh ngọc bội?

Rất hoảng loạn, tất cả mọi chuyện này đến cuối cùng nên làm như thế nào?

Nếu là tình duyên định mệnh mới có thể ổn định Thiên Tình Nghi, vậy nàng..... Có phải đoạt duyên phận của Khả Y hay không, nếu, nàng thật sự thành Vương Hậu, có phải..... Cũng đoạt địa vị Vương hậu căn bản là của Khả Y hay không?

.....

Cung nữ đi vào đến, nhìn đến Bối Bối ngồi ngơ ngác, ở trên gương mặt lệ rơi, ngẩn ngơ, thoáng chốc hoảng hốt :“Bối Bối tiểu thư, người như thế nào lại ngồi dưới đất, trên đất rất lạnh, sẽ sinh bệnh.”

Đối với tiếng gọi lo lắng của cung nữ, Bối Bối không có nghe đến, đôi mắt của nàng vẫn ngẩn ngơ như cũ.

Nhìn thấy Bối Bối không có phản ứng, cung nữ vội vàng chạy qua nâng nàng dậy:“Bối Bối tiểu thư, người đừng khóc a, xảy ra chuyện gì? Nô tỳ lập tức đi tìm Vương.....”

Bối Bối quệt lau nước mắt, ngăn cung nữ lại:“Không cần, Cô Ngự Hàn..... Vừa mới có việc bận phải rời đi..... Ta không sao.”

Nàng cố gắng nhịn mờ mịt trong mắt xuống, không ỉnh lại rơi một giọt nước mắt xuống.

Áp chế chua xót sâu đậm trong lòng, nàng gượng ép tươi cười, tiếp tục nói:“Người đi ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

Cung nữ do dự một chút, mới cúi người:“Vâng, nô tỳ ở ngay bên ngoài, Bối Bối tiểu thư lúc nào cũng có thể gọi nô tỳ.”

“Uhm.” Bối Bối hạ thấp mi mắt, che dấu đôi mắt đỏ lên hết vì khóc, nhẹ nhàng mà gật đầu.

206. Q.3 - Chương 207: Thôi Miên

Thấy cung nữ đi ra ngoài, không thấy lực ngăn trở dù chỉ là một chút, nàng chậm rãi đưa tay về phía trước thăm dò, chỉ là, nàng mới đưa tay ra ngang mức thềm cửa, liền cảm giác được một rào cản vô hình.

Nàng cười khổ, xem ra bức tường vô hình này chỉ có tác dụng đối với nàng, hẳn chuẩn bị giam cầm nàng sao?

Có lẽ tạm thời bị nhốt cũng tốt, nàng ra không được, cũng sẽ không cần để ý tới những phiền não này rồi.

Đi trở về trong phòng ngủ, nàng ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra Hắc Tinh ngọc bội đặt ở trong lòng bàn tay, chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại Cô Ngự Hàn dạy nàng như thế nào đi khởi động ngọc bội.

Nàng thực cố gắng muốn vận hành chân khí trong cơ thể, nhưng mà, không được, không hề có một chút phản ứng.

Mở to mắt, nàng chán nản nhìn ngọc bội, mỗi một lần luôn ở thời điểm khẩn cấp, nàng mới có thể tự mình bắt tri bắt giác khởi động năng lượng ngọc bội.

Cẩn cẩn môi, nàng không chịu từ bỏ lại nhắm mắt, tự thôi miên mình:“Ta thực vội, chờ cứu mạng..... Ta bị uy hiếp..... Có người muốn giết ta.....”

Thôi miên nửa ngày, nước miếng của nàng đều khô, nhưng vẫn không phản ứng.

“Làm sao bây giờ? Ta rút cuộc nên làm cái gì bây giờ?”

Nàng nhìn phía ngoài cửa sổ, ngơ ngác nhìn hạt tuyết bay bay rơi xuống, bao phủ một lớp sương tuyết mỏng manh lên đình viện ở bên ngoài cửa sổ, lại giống như bao phủ lên lòng của nàng, hơi lạnh, có chút thê lương.

Bức màn tuyết làm mờ đi tầm nhìn của nàng, hoa mai bên ngoài, ở một cảnh mai bị tuyết phủ đã lấm tấm có những nụ hoa màu đỏ thắm.

.....

“Tháp, đất, tháp.....” thanh âm quân cờ rơi xuống thanh thúy, gián đoạn, vang lên.

Cô Ngự Hàn cùng Huyền Trữ công chúa ngồi đối diện nhau ở bên bàn cờ đánh cờ.

Nhìn quân cờ, một nửa tâm tư của hấn đã bay đến Xích Diễm cung, không biết Tiểu Bối Bối bây giờ đang làm những gì?

“Vương huynh, huynh nếu không chuyên tâm một chút, Huyền Trữ sẽ thắng huynh à.”

Huyền Trữ công chúa hạ xuống một quân cờ, ngẩng đầu nhìn Cô Ngự Hàn, đôi mắt để lộ ra sự quan tâm nồng đậm, hôm nay Vương huynh là làm sao vậy? Lòng không hoàn toàn ở đây, giống như rất phiền não.

Tránh ánh mắt quan tâm của muội muội, hấn đem tâm thần kéo trở lại trên bàn cờ, tuần mâu nhìn toàn cục, nhẹ nhàng cười: “Muốn thắng ta, còn sớm. Ăn!”

Ngón tay thon dài trắng nõn của hấn nhặt cờ trắng của Huyền Trữ lên, sau đó ung dung nhìn nàng.

Huyền Trữ công chúa trở mắt nhìn quân cờ trắng của mình bị giết, bĩu môi: “Vương huynh, muội mắc kẹ, huynh phải chuyên tâm một chút, bằng không muội sẽ thực buồn, không chuyên tâm, chứng tỏ là xem thường kĩ nghệ của Huyền Trữ, người ta không đồng ý à, một chút cũng không tôn trọng người ta.”

“..... Ta không có chuyên tâm.” Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng cười nhạt, dùng hai ngón tay trắng đang kẹp lấy một quân cờ đen đùa giỡn, trước sau vẫn là dáng vẻ bất cần đời, không đứng đắn, làm cho Huyền Trữ công chúa không thể nào phản bác.

Vương huynh luôn luôn đều mang bộ dáng dương dương tự đắc, lưỡi nhác như vậy! Chẳng lẽ vừa rồi là nhìn nhầm?

“Tháp.....” Huyền Trữ công chúa lại hạ xuống một quân cờ, sau đó hết sức chăm chú nhìn bàn cờ, nghĩ bước tiếp theo hấn là đi như thế nào.

Cô Ngự Hàn hạ quân cờ rất nhanh, tốc độ cực nhanh làm cho Huyền Trữ công chúa nhú mày oán giận: “Nhanh như vậy, người ta còn không có nghĩ kĩ bước tiếp theo.”

“Vậy muội từ từ nghĩ, Vương huynh chờ muội.” Cô Ngự Hàn cười tủm tỉm khẳng khái nói.

.....

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo: “Vương, người Xích Diễm cung đến cầu kiến.”

Quân cờ giữa hai ngón tay của Cô Ngự Hàn thiếu chút nữa rơi xuống, hấn thu thập lại tâm thần, giả bộ bình tĩnh nói với Huyền Trữ công chúa: “Huyền Trữ, người trước hết suy nghĩ quân cờ nên đi như thế nào, Vương huynh đi một chút sẽ trở lại.”

“Ừ, nhanh chút trở về.” Huyền Trữ công chúa vẫy vẫy tay, tầm mắt vẫn y như cũ cứ dán chặt ở trên bàn cờ, còn thật sự nghiên cứu.

Cô Ngự Hàn bước chân thong dài, bước đi ra ngoài.

Đi đến ngã rẽ ở hành lang bên ngoài, cung nữ Xích Diễm cung tức khắc tiến lên hành lễ: “Nô tỳ khấu kiến Vương.”

“Thế nào? Bối Bối có hay không..... Khụ..... Nói muốn gặp ta?” Cô Ngự Hàn hỏi có chút thật cẩn thận, con người đen ần ần lướt qua ý chờ mong.

Cung nữ lắc lắc đầu, trả lời chi tiết: “Không có, Bối Bối tiểu thư hiện tại một mình đứng ở trong phòng ngủ không biết đang làm cái gì? Cũng không cho phép nô tỳ đi vào hầu hạ, nhưng mà.....”

“ “Nhưng mà” cái gì?” Cô Ngự Hàn không đợi cung nữ nói xong liền sốt ruột chen ngay vào hỏi.

“Không lâu sau khi Vương rời đi, nô tỳ thấy Bối Bối tiểu thư liền khóc.”

“Khóc? Vì sao?” Cô Ngự Hàn nhú mày, mắt phượng hẹp dài hạ thấp, che dấu một nỗi buồn trong đáy mắt.

“Nô tỳ không biết, Bối Bối tiểu thư cái gì cũng không nói liền phái nô tỳ đi ra bên ngoài canh gác.”

Lòng của Cô Ngự Hàn co rút lại, nhin không được nhắc lại câu hỏi: “Nàng thật sự không muốn gặp ta sao?”

“Bối Bối tiểu thư cũng không nói muốn gặp Vương, nô tỳ đề nghị qua là muốn tìm Vương, nhưng là Bối Bối tiểu thư nói không cần.” Cung nữ cẩn thận trả lời, dường như Vương và Bối Bối tiểu thư cãi nhau.

Nhéch bạc môi, dáng hình anh tuấn của hấn cứng lại, sau đó lạnh nhạt xua tay: “Được rồi, người trở về đi.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.”

Sau khi đợi cung nữ rời đi, Cô Ngự Hàn đứng ở bên ngoài trong chốc lát, nâng mắt nhìn về phía Xích Diễm cung, tuấn mi của hấn nhú lại thật chặt.

Nàng khóc.....

Vì sao khóc? Bởi vì không muốn lấy hấn sao?

Nghĩ đến khả năng này, trái tim của hấn liền nhin không được thắt chặt lại, chết tiệt, hấn thật sự không hiểu nàng đang nghĩ cái gì.....

“Vương huynh, huynh xong chưa a, đi đâu mà lâu vậy?”

Thanh âm của Huyền Trữ công chúa thúc nhanh chóng truyền đến, làm gián đoạn suy nghĩ của hấn.

Lắc lắc đầu, hấn xua đi những suy nghĩ rối bời ở trong đầu, dần lòng xuống đi trở vào bên trong, nàng không hiểu vì sao lại khóc thì khóc cho đã, dù sao bất kể nàng khóc như thế nào, hấn quyết tâm phải lấy nàng!

Nhìn thấy Cô Ngự Hàn đi vào, Huyền Trữ công chúa đưa qua một ly trà: “Vương huynh, sao đi lâu vậy, trà của muội cũng lạnh luôn.”

Tiếp nhận ly trà uống một ngụm, hấn ngồi trở lại vị trí của mình, đem hết thấy những rối bời dồn nén xuống đáy lòng, cũng như đem hình ảnh rơi lệ của nàng chôn sâu vào trong đầu.

Mắt phượng khôi phục dáng vẻ thoải mái, cười tủm tỉm hỏi: “Như thế nào? Đã nghĩ ra giải quyết như thế nào chưa?”

“Hãy chờ xem.” Huyền Trữ công chúa cầm lấy quân cờ trắng, đắc ý liếc hấn một cái, sau đó “Tháp” một tiếng phóng tới một vị trí trên bàn cờ.

Cô Ngự Hàn nhìn lướt qua bàn cờ một cái, bờ môi ẩn chứa một chút khen ngợi trong nụ cười: “Đi bước này thực không tệ, có tiến bộ.”

“Điều này còn phải nói, đến phiên huynh, nhanh chút.”

Huyền Trữ công chúa biểu hiện chờ không được bước tiếp theo.

Cô Ngự Hàn cười nhạt, suy nghĩ một chút, liền hạ cờ.

Một lúc sau, thanh âm nói chuyện của hai người thỉnh thoảng vang lên, phần lớn thời gian, đều là tiếng quân cờ “Tháp tháp”.

207. Q.3 - Chương 208: Kinh Vĩ Thiên Nhân

Ngoài cung điện, Cô Ngự Hàn và Huyền Trữ công chúa cùng chinh tề đi ra.

Đi đến trước mặt, là một quý công tử rất đậm mùi son phấn, tinh mâu nguyệt mi*, đuôi lông mày giống như phác họa nhiều đóa hoa đào, khuôn mặt thanh tú, đôi môi hồng nhuận, y hết bộ dáng của một công tử tú hoa**.

“Đường huynh, đường muội, đã lâu không gặp rồi.” Hắn cười ha ha chào hỏi.

“Quan Hoa ca, chúng ta xác thực thật lâu không gặp, người vẫn là phong lưu phóng khoáng như vậy.” Huyền Trữ công chúa cười hì hì trên choker một câu.

“Ha ha..... đâu có đâu có, phong lưu như thế nào cũng không vượt qua được đường huynh hậu cung có tới ba ngàn giai nhân bầu bạn đúng không.” Quan Hoa dùng một giọng điệu trên đùa sụt sịt tự than mình thua kém, không biết là cố ý hay là vô tình nhìn về phía Cô Ngự Hàn, ý cười liên tục, ánh mắt giống như rất yêu thích và ngưỡng mộ.

Cô Ngự Hàn nhướn mày, nụ cười tươi đẹp tuyệt mỹ làm ắt người ta đều cảm thấy rung động đến tâm can: “Thật sự là quá khen. Không biết Quan Hoa tiểu Hầu gia tiến cung lần này có phải là ôn chuyện cũ đơn giản như vậy hay không?”

“Ách..... Ha ha..... Lâu như vậy vẫn chưa có con a.”

Nói xong lời cuối cùng, Quan Hoa cố ý hạ giọng, ra vẻ thần bí hề hề nháy mắt mấy cái đối với Cô Ngự Hàn, ám chỉ Cô Ngự Hàn hẳn nên giới thiệu.

Cô Ngự Hàn cong môi, không biến sắc dò xét Quan Hoa liếc mắt một cái, sau đó xoay người quay trở vào điện: “Ta đã sai người chuẩn bị cho người điện phòng, người nghỉ ngơi một chút trước, chuyện gặp Vương hậu của ta để nói sau đi.”

Thấy Cô Ngự Hàn không quá vui thích khi nói tới vấn đề Vương hậu, Quan Hoa sững sốt, vốn tưởng rằng nói như thế cũng sẽ nhìn thấy được biểu hiện vui mừng hơn hờ của Cô Ngự Hàn, nghe nói lần này lập hậu nhưng là Cô Ngự Hàn chính mình hạ lệnh, như thế nào lúc này lại không giống như đáng về vui mừng?

Đẩy đẩy Huyền Trữ công chúa, hắn hiểu kỳ hỏi: “Huyền Trữ đường muội, đường huynh sao lại như vậy? Sắp có Vương hậu xinh đẹp rồi, như thế nào lại biểu hiện không vui?”

“Ai nói Vương hậu xinh đẹp, hừ, tuyệt đối không đẹp.” Huyền Trữ công chúa bĩu môi liếc xéo hắn một cái, sau đó cùng đi trở vào.

Quan Hoa sững sốt một chút, người được chọn làm Vương hậu không đẹp?

Lắc lắc đầu, hắn đánh chết cũng không tin Vương hậu của Cô Ngự Hàn lại kém hơn so với những nàng quốc sắc thiên hương trong hậu cung.

Mang theo kỳ vọng tràn đầy, hắn vội vàng cũng chạy theo vào.

.....

Trong ngự hoa viên, một giọng nói không chịu buông tha liên tục vang lên.

“Huyền Trữ hảo đường muội, muội dẫn ta đi xem Vương hậu tương lai đi, quan hệ thân thích cần bồi dưỡng thêm cảm tình đúng hay không?” Quan Hoa trơ mắt ra đi vòng theo bên cạnh Huyền Trữ công chúa.

Trong đầu vút sang một bên, tiếp tục đi bên cạnh, Huyền Trữ công chúa tức giận cự tuyệt: “Có cái gì hay mà xem, không phải chính là một nữ nhân bình thường đến nỗi cũng không thể bình thường hơn.”

“Người phải làm Vương hậu nha, làm sao có thể bình thường đến nỗi cũng không thể bình thường hơn, ha ha..... Huyền Trữ đường muội thật sự là thích nói đùa.” Quan Hoa không ngừng cố gắng.

“Ta không rảnh, người muốn gặp Tô Bối Bối thì phải đi nói với Vương huynh.” Huyền Trữ công chúa không kiên nhẫn xé từng cánh hoa, bĩu môi, đường huynh này thật đáng ghét, mới đến trong cung liền quẩn quất lấy nàng nói tới cái nữ nhân mà nàng không thích, đáng ghét!

Quan Hoa ánh mắt sáng lên: “A, thì ra Vương hậu lai tướng tên là Tô Bối Bối a, uhm uhm, tên rất bình thường, nhưng mà người bình thường nhất định cũng có chỗ không bình thường, bằng không làm sao có thể làm cho đường huynh động lòng lập làm hậu đây, cho nên, nàng nhất định là diện mạo như là tiên trên trời, khuynh quốc khuynh thành, tao nhả vô song, vì thế mới có thể làm cho đường huynh anh tuấn phóng khoáng không ai bì được cũng bị mê hoặc.”

Rung đùi đắc ý nói xong, lại phát hiện Huyền Trữ công chúa ánh mắt trừng trừng thực hung ác nhìn chăm chăm mình, hần thiếu chút nữa uống một ngụm nước bọt.

“Khụ khụ khụ..... Đường muội như thế nào nhìn ta như vậy, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

Huyền Ninh công chúa khuôn mặt xinh đẹp căng cứng, nắm tay vầy vầy ở trước mặt hần, buồn bực tới cực điểm: “Không chỉ có không đúng, hơn nữa là mười phần sai, Tô Bối Bối một chút cũng không xinh đẹp, so với ta Vương huynh xấu hơn!”

“A?” Quan Hoa dường như muốn đem tròng mắt lồi ra ngoài, cảm cũng muốn rớt xuống.

Xấu? Đường muội thế nhưng dùng xấu để hình dung Tô Bối Bối, không thể nào? Chẳng lẽ thật sự..... Khó coi?

Bả vai run run một chút, hần thật cẩn thận nhìn Huyền Trữ công chúa: “Đường muội, muội không phải là đang nói sự thật với ta chứ?”

“Vô cùng chính xác!” Huyền Trữ công chúa cảm giận ngồi lên ghế ở lương đình, bỏ qua một bên nhìn trời nhìn đất, chính là mặc kệ đường huynh này luôn quay quanh chuyện của Tô Bối Bối.

Quan Hoa mới muốn nói tiếp, bỗng nhiên ánh mắt chớp được một bóng hình yếu điệu xinh đẹp.

Ánh mắt của hần sáng lên, tập trung tinh thần nhìn theo, miệng thiếu chút nữa đã quên khép lại, nữ nhân đẹp quá!

Da thịt trắng nõn như tuyết, mái tóc như mây, trời sinh mày cong như lá liễu, mũi đẹp như ngọc, môi không chút trang điểm mà hồng, nhất là cặp mắt long lanh sáng ngời, như có nước xanh chảy dập dền, dòng nước chảy, chảy xuống ngàn vạn tình thanh khiết.

Đúng vậy, chính là tình cảm thanh khiết!

Thiên lương giống như thiên địa sơ khai tiên tử rơi xuống thế gian.

Mỹ nhân như vậy, son phấn không cần, lại sáng ngời như thanh nguyệt, cả người tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Nếu nàng cười, nhất định có thể khuynh quốc khuynh thành.....

“Đường huynh, đường huynh? Người đang tự nằm mơ giữa ban ngày a, mắt mở to thành như vậy.” Huyền Trữ công chúa đưa tay vầy vầy ở trước mắt của hần, nghi hoặc, hần như thế nào đột nhiên ngừng rú ra riu rít.

Quan Hoa thật vất vả từ trong nhiếp hồn của mỹ nhân mới bình tĩnh lại, hần lôi kéo ống tay áo của Huyền Trữ công chúa, chỉ về hướng mỹ nhân, ánh mắt chỉ toàn là thèm thuồng: “Đường muội, hảo đường muội, mau nói cho ta biết, mỹ nhân kia là ai?”

Trăm ngàn lần đừng là Vương hậu, bằng không hần sẽ không có cơ hội.

Huyền Trữ công chúa thuận thế nhìn qua, nhú mày, không vừa ý bĩu môi: “Hà Khả Y, hảo tỷ muội của Tô Bối Bối.”

Như thế nào lại nhìn thấy người Tô Bối Bối, thật sự là khó chịu.

“Hà Khả Y? cái tên hay khiến cho lòng người ta đau, ai ai ai, nàng đính hôn chưa? Kết hôn chưa?”

Quan Hoa khẩn cấp tìm hiểu, diện mạo đẹp quá a, nếu là độc thân, hần nhất định phải theo đuổi tới tay!

Huyền Trữ công chúa nhìn thấy dáng vẻ này của đường huynh, nhất định là lại bị nữ nhân mê hoặc, nàng cười rất ác ý nhìn Hà Khả Y: “Đường huynh, nữ tử bị người ta bỏ rơi người cũng thần hồn điên đảo như vậy?”

“A? Bị..... Bị người ta bỏ? Mỹ nhân..... Mỹ nhân đã từng lấy người khác a, Vậy vậy..... Cũng không có gì, ta không ngại, giới thiệu cho ta.” Ánh mắt Quan Hoa như trước tham lam gắt gao nhìn chăm chăm mỹ nhân đứng ở bên kia.

Tinh mâu nguyệt mi*: mây như lá liễu, mắt tựa sao trời

Công tử tú hoa**: người sống trong cảnh sung sướng, áo gấm lụa là

208. Q.3 - Chương 209: Độ Ấm Quen Thuộc

Khả Y thất thần nhìn phía chân trời xa xa, mấy ngày nay đều không có gặp Bối Bối, không biết nàng ta đang bận việc gì?

Nhìn bốn phía chung quanh, hoàng cung vẫn là rất đẹp, nhưng là rất lớn, rất lớn, lớn đến nàng thường thường có cảm giác lạc đường.

Bỗng nhiên, có một thanh âm vang lên gần ở bên tai giống như tiếng của một tên côn đồ: “Cô nương xinh đẹp, làm thế nào lại ngồi một mình trong tuyết, coi chừng bị phong hàn nga.”

Khả Y dường như đứng lên ngay tức khắc, đồng thời sau đó ngẩng đầu lên tránh nhiệt khí của nam nhân không biết tên, nàng kinh hoảng nhìn nam tử trước mắt, nhìn hắn ăn mặc giống như quý công tử, nhưng mà..... Hắn làm sao có thể gần sát nàng như vậy gần.

“Hà cô nương, không cần kinh hoảng, ta là đường đệ* của Vương, gọi là Quan Hoa tiểu hầu gia, cha ta là Trấn Nam hầu gia, đường huynh coi trọng cho bảo vệ biên giới phía nam Xích Diễm quốc, nhà có phong thổ**, tước vị truyền từ đời này sang đời khác.....”

Hắn còn chưa giới thiệu xong, Huyền Trữ công chúa liền từ phía sau hắn vòng ra: “Quan Hoa đường huynh, người nói xong chưa, nói ít một chút có được không, nói cho người nghe, tước vị không phải truyền lại, cần phải nhờ vào bản lĩnh, theo như Vương huynh nói người chưa có bản lĩnh nên còn chưa tước phong*** cho người.”

“..... Đường muội.” Quan Hoa bị mất mặt, không nhìn được cắn răng kêu, lại không biết làm thế nào, chỉ có thể giả bộ rất có khí thế nhìn Khả Y, chứng minh thực lực của mình.

Huyền Trữ công chúa vẫy vẫy tay, không kiên nhẫn liếc mắt qua lại giữa Khả Y và Quan Hoa: “Được rồi được rồi, Hà Khả Y, ta giới thiệu cho người biết, vị này là đường huynh của ta Quan Hoa tiểu hầu gia, người về sau nhìn thấy hắn đã gọi là tiểu hầu gia. Đường huynh, nàng là Hà Khả Y, như vậy các người làm quen nhau đi.”

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Quan Hoa vẻ mặt tươi cười, gương ày, ánh mắt phát sáng lên nhìn chăm chăm mặt của Khả Y.

Khả Y bị hắn nhìn chăm chăm cả người không được tự nhiên, nàng rất muốn muốn chạy trốn đi, lại ngại Huyền Trữ công chúa chỉ có thể buộc mình đứng yên tại chỗ, buộc phải lộ ra nụ cười lịch sự, hạ thấp người hành lễ: “Khả Y xin chào tiểu hầu gia.”

“Mỹ nhân không cần đa lễ, không cần đa lễ.” Quan Hoa không chút nghĩ ngợi liền đưa tay muốn nâng Khả Y dậy.

Mây của Khả Y lập tức nhú lại, rất nhanh từng bước lui ra phía sau, tránh đi sự nâng đỡ của Quan Hoa tiểu hầu gia, đáy lòng bắt đầu nảy sinh ý bài xích, tiểu hầu gia rất vô lễ này, ngay từ đầu dựa vào nàng gần sát như vậy, hiện tại lại động tay động chân, ý định khinh bạc nàng.

“Hà Khả Y, người tránh là tránh cái gì, đường huynh của ta có lòng tốt nâng người là vinh hạnh của người, đừng tưởng rằng thân thiết với Tô Bối Bối thì thân phận rất cao, bất kể nói như thế nào người cũng chỉ có

thể tính là thực khách mà thôi, người phải tuân thủ tốt lễ tiết cho bản công chúa.” Huyền Trữ công chúa cố tình làm cho Khả Y bị bẽ mặt.

Một lời nói đã ám chỉ rõ rằng nàng không biết phân biệt tốt xấu, làm cho Khả Y sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nàng cắn môi, hạ thấp mắt gật đầu, dịu hiền trả lời: “Khả Y sẽ cẩn thận nghe theo lời giáo huấn của công chúa.”

“Được rồi, các người làm quen cũng đã làm quen, người có thể đi rồi.” Huyền Trữ công chúa bữu môi.

“Vâng.” Khả Y như trút được gánh nặng chạy nhanh rời đi.

Quan Hoa tiểu hầu gia muốn đuổi theo, lại bị Huyền Trữ công chúa nhanh kéo lại: “Đừng đuổi theo, người không thấy đến bộ dáng khúm núm, sắc mặt tái nhợt của nàng ta sao, giống như ta khi để nàng ta dữ lắm, nhìn thực phiền.”

Người vốn là khi dễ người ta.

Trong lòng Quan Hoa nói một câu, cũng không dám trước mặt Huyền Trữ công chúa nói thẳng ra, lại không phải không muốn sống nữa, vạn nhất đắc tội công chúa đại giá, hẳn có thể ăn không xong đâu.

Ngẩng đầu nhìn hướng mỹ nhân rời đi, cũng không sao, về sau vẫn có thể gặp mặt!

.....

Ban đêm, không khí dày đặc làm cho người ta cảm thấy nó thấm thấu trong hơi thở, Bối Bối ở trong phòng ngủ qua lại đi lại, thỉnh thoảng nhìn phía cửa.

Đêm nay Cô Ngự Hàn lại không trở lại sao? Hẳn thật sự tức giận, trước kia bất kể bọn họ tranh cãi với nhau như thế nào, hẳn đều trở về ngủ cùng nàng, nhưng mà, lần này hẳn mấy ngày không trở về tẩm cung.

Chán nản ngồi vào trên ghế quý phi, nàng ủ rũ cúi đầu.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Có lẽ, nàng có thể gọi cung nữ đi tìm hẳn, đúng rồi, nàng như thế nào lại không nghĩ đến điều này, nàng ra không được, cung nữ có thể đi ra ngoài à.

Nhưng mà..... Nếu tìm hẳn hồi tẩm cung, nàng nên đối mặt hẳn như thế nào?

Trước hết phải tìm hẳn trở về rồi nói sau, có lẽ..... bọn họ có thể hảo hảo thương lượng về chuyện hôn sự.

Sau khi cố gắng thuyết phục chính mình, nàng vội vàng đứng lên liền đi ra bên ngoài, lúc đi đến cửa, bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh, nàng tránh không kịp đâm sầm vào.

“Aiz.....” Nàng kinh hô một tiếng, toàn bộ thân mình khồng chế không được ngã về phía sau.

Một cánh tay ấm áp vòng qua ôm lấy thất lưng của nàng, tiện tay kéo nàng trở về, rơi vào trong một lòng ngực ấm áp.

Hương vị quen thuộc, độ ấm quen thuộc, tiếng tim đập..... quen thuộc, là Cô Ngự Hàn!

Nàng đang ở trong lòng hẳn, không ngẩng đầu, im lặng, hốc mắt của nàng nhịn không được đỏ lên.

Đã lâu đã lâu, nàng không có cảm giác được hơi ấm của hẳn, ngày hôm đó, hẳn lạnh như băng tựa như cái gai, vẫn còn ở trong lòng nàng.

Cô Ngự Hàn cũng im lặng hạ thấp tầm mắt nhìn đầu của nàng, nhìn không thấy được mặt của nàng.

Mấy ngày này hẳn cố ý lạnh nhạt với nàng, muốn làm cho nàng tỉnh tể cảm thụ cảm giác không có hẳn ở bên cạnh, xem nàng có thể chịu đựng được hay không? Nàng nghĩ thông suốt chưa?

Lặng im, cứ như vậy vẫn liên tục, nàng không ngẩng đầu, hẳn cũng không nói lời nào.

Đợi hồi lâu, cũng không thấy nàng có động tác gì, Cô Ngự Hàn cảm giác lòng hơi co rút đau đớn, nữ nhân chết tiệt, chẳng lẽ nàng vốn không có cái gì để nói với hẳn sao?

Nét tuấn mỹ của hắn thất chặt, mắt phượng trầm xuống một chút, khóe môi căng cứng: “Bối Bối, ngẩng đầu nhìn ta.”

Nghe hắn gọi mình giọng căng thẳng lại có chút xa lạ như vậy, lòng Bối Bối giống như bị đâm một nhát, cái đau này, không rõ ràng, lại bén nhọn làm cho hô hấp của nàng hỗn hển một chút.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh, kiên định nhìn lại hắn, bả vai của nàng rụt một chút, lòng, càng đau.

Mạnh mẽ áp chế đau đớn trong lòng, nàng miễn cưỡng lộ ra nụ cười đối với hắn, ra vẻ thoải mái: “Cô Ngự Hàn, chàng đã trở lại a.”

Hắn không trả lời nàng, con ngươi đen trở nên càng thêm sâu thẳm, sâu đến nàng cơ hồ nhìn không thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt hắn, càng thêm nhìn không thấu hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Nàng suy nghĩ kỹ rồi, có đồng ý lấy ta không?” Hắn rốt cục mở miệng, chính là một câu như vậy, trực tiếp, cường thế, cơ hồ không phải ngữ khí của câu hỏi.

Ánh mắt của nàng sáng lên một chút, tầm mắt nhìn xung quanh, bất định, cắn môi, không đáp.

Cô Ngự Hàn hít sâu một hơi, lãnh đạm buông nàng ra, đi thẳng vào, cũng không thêm liếc nhìn nàng.

Đường đệ*: em họ

Phong thổ**: thái ấp, đất phong

Tứ phong***: ban chức

209. Q.3 - Chương 210: Có Một Loại Rượu Gọi Là Luyện Ái

Nhìn hình dáng anh tuấn của hắn, Bối Bối cắn cắn môi, lo sợ bất an đi theo vào, sau đó giống nàng dâu nhỏ cúi mặt xuống dừng ngay phía sau hắn một chút, không lên tiếng.

Cổ lấy dừng khí vùng trộm ngắm hắn, chỉ thấy gương mặt tuấn mỹ của hắn, giờ phút này rất cứng lạnh, hình dáng đường cong trên gương mặt rất căng, một loại cảm giác thờ ờ giờ đã thay thế cho sự ôn hòa.

Hắn như vậy, càng làm cho nàng có cảm giác rất xa cách. Đôi mắt của nàng nhịn không được tỏa ra một nỗi mất mát sâu đậm.

Dường như cảm giác được tầm mắt của nàng, hắn thoáng nghiêng đầu.

Thấy thế, nàng lại vội vàng gục đầu xuống, không dám cùng hắn mặt đối mặt, im lặng dường như chính là khôn ngoan.

Cô Ngự Hàn buộc chặt ngực, dư quang ở đuôi mắt đem dáng vẻ nhu thuận của nàng thu vào đáy mắt, âm thầm cắn răng: “Ôi Bối Bối, không cho phép tỏ ra vẻ ngoan ngoãn, ra vẻ đang thương trước mặt ta!”

Nàng run rẩy bả vai, hàng lông mi dày chớp chớp, chậm rãi nâng mắt, lúc nhìn đến đôi mắt đen nghiêm khắc của hắn, lại đỏ hốc mắt.

Muốn che dấu sự yếu đuối của bản thân, nàng lại vội vã cúi đầu.

Nhưng mà, hắn thấy được, thấy được điều đó lại có một chút đau xót trong đôi mắt thủy quang của hắn.

Đấu tranh lại đấu tranh, hắn rốt cục vẫn là nhịn không được đưa tay nâng cằm của nàng lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt hơi hơi phiếm hồng của nàng.

Mở miệng, giọng của hắn khàn đi một chút, lắng đọng lại một chút thương tiếc trong lòng, thanh âm của hắn rốt cục có một tia ấm áp, cũng có..... một tia nhu tình: “Nói cho ta biết, không phải là nàng đang khóc đó chứ?”

Nàng cố gắng trừng mắt, từ chỗ mờ mịt mờ lung bức trở về, nhẹ giọng phản bác: “Không có, ta không khóc.”

“Không có sao?” Hắn tiến sát vào nàng, đầu ngón tay xẹt qua khóe mắt của nàng, lấy ra một giọt nước mắt trong suốt, đưa ra trước mặt nàng.

“Như vậy..... Nói cho ta biết, đây là cái gì? Không cần nói cho ta biết là trời mưa, lại càng không cần nói cho ta nóc nhà bị dột nên mưa rơi xuống.” tiếng nói của hắn mang theo cường bức, bá đạo nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng, không buông tha một chút dao động cảm xúc của nàng.

Bối Bối nhìn nhìn giọt nước mưa trên đầu ngón tay của hắn, thì ra, trong lúc nàng lơ đãng, nước mắt rơi xuống, nàng còn tưởng rằng mình che dấu rất khá.

Nhìn hắn thể hiện thái độ cường thế thể muốn truy hỏi sự việc kỹ càng, con người đen trong suốt thấu triệt phụt ra ánh mắt u khuất thăm dò, làm cho nàng trốn không xong.

“Trả lời ta, nàng đang khóc cái gì? Người cự hôn không phải là nàng sao? Người nên khóc là ta không phải sao!”

Hắn hung hăng trừng mắt gương mặt quật cường của nàng, giận nàng đến lúc này lại thiếu ngôn quả ngữ, bình thường ngại nàng riu ra riu rít nàng chính là muốn riu ra riu rít, bây giờ muốn nàng nói nàng chính là không nói, nữ nhân này..... làm hắn tức giận!

Rốt cục gần như muốn tràn ra nghẹn cổ họng lại phải nuốt xuống, ý đồ của nàng làm cho thanh âm của mình nghe qua thực vững vàng: “Ta..... Chúng ta hiện tại không cần nói tới chuyện hôn sự được không, cái đó..... Ta vừa mới tự tay ngâm rượu nóng, chàng muốn uống một chén hay không?”

“Rượu?” Hắn có chút kinh ngạc, chân mày nhện không được nhíu lại, hóa ra tiểu nữ nhân này thừa dịp lúc không có hắn vội trộm học người ta uống rượu.

Thừa dịp hắn hết sức kinh ngạc, nàng ra vẻ tràn đầy hào hứng lôi kéo hắn ngồi vào một bên chiếc ghế dài, bận rộn vì hắn rót rượu vào ly.

“Chàng uống thử xem ta ngâm uống được không?” Nàng mong chờ nhìn hắn, giống nhau bọn họ chưa từng cãi nhau, cũng chưa từng rơi vào tình cảnh khó xử.

Hắn hồ nghi nhìn nàng, lại nhìn nhìn chén rượu trong tay, mùi hương nhàn nhạt mát lạnh, là hắn từ trước đến giờ chưa từng ngửi qua mùi hương thanh dịu như vậy.

Làm Đại vương, có loại rượu nào mà hắn chưa từ nếm thử qua, chính là, trong Vương cung khi nào lại có loại hương rượu này, vì sao hắn chưa từng phát hiện qua?

Bởi vì tò mò, càng bởi vì muốn uống một chén rượu lại tạm thời hòa hoãn bầu không khí cứng nhắc giữa bọn họ một chút.

Vì thế, hắn không chút do dự ngửa cổ uống hết rượu.

Lúc giọt rượu vừa vào trong miệng, chua cay dị thường, nóng lên mũi làm cho người ta cảm thấy chua xót, nhưng mà, lúc trượt xuống cổ họng, vị thanh lương nhàn nhạt cảm giác như từ trường vị lan tỏa khắp nơi, thực khoan khoái, cảm giác thực ngọt ngào.

“Thế nào? uống ngon không?” Bối Bối chớp ánh mắt hỏi.

Kỳ thật, đây là một loại rượu pha chế của nhân gian, nàng từng kiêm chức điều rượu sư ở quán bar, đối với đánh giá của những người khách thưởng thức rượu đã không quan tâm đến, giờ phút này, nàng lại dị thường muốn biết cảm giác của hắn.

Cô Ngự Hàn chuyển động chén rượu một chút, trầm ngâm suy nghĩ nâng mắt nhìn nàng, không đáp, hỏi lại: “Nàng đã uống qua rượu này?”

Nàng giật mình, mắt hạ thấp tránh đi ánh mắt nhìn thấu của hắn :“..... Mấy ngày nay có uống một chút ít.”

“VẬY NÀNG CẢM GIÁC NHƯ THẾ NÀO?” Ánh mắt của hắn nhìn thẳng mặt của nàng.

Làm sao lại hỏi lại nàng? Rõ ràng là nàng hỏi trước.

Vội vàng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tâm tình của nàng bắt đầu rối loạn, cảm giác của nàng..... cảm giác mấy ngày nay.....

Nàng nhìn tầm mắt đong đưa bất định, ánh mắt của hắn mang ý tứ sâu xa:“Nếu nàng không nhớ rõ cảm giác khi đó, vậy nói cho ta biết, rượu này tên gọi là gì, mỗi một loại rượu đều hẳn là có một tên gọi đúng không, nàng ngâm ra rượu, tên gọi là gì?”

Thấy hắn không hề truy hỏi nữa, nàng thoáng thở một hơi dài nhẹ nhõm, mới ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt nhịn không được có chút đỏ bừng:“Rượu này gọi là Luyện..... Luyện Ái.”

“Luyện Ái sao.....” Hắn chớp chớp mi mắt, dáng vẻ thanh nhã lười nhác đong đưa, ánh mắt dần dần nồng cháy, khóa trụ gương mặt trắng nõn của nàng, nhìn thẳng đồng tử trong mắt của nàng, nhiệt lượng ở trong không khí truyền lại, đốt cháy khiến nàng không thể động đậy.

Hắn..... làm thế nào đột nhiên nhìn nàng như vậy?

Muốn dời ánh mắt, lại luyện tiếu không nhìn được con người đen dập dờn hổ phách óng ánh của hắn, chỉ có thể sững sờ tiếp nhận ánh mắt nồng cháy của hắn, đáy lòng, như có một thứ cảm giác cam thuần ngọt ngào chậm rãi dâng lên.

Giống như uống rượu.....

Hắn đưa cánh tay dài lướt qua nàng, bắt động thanh sắc đem chén rượu thả xuống, thuận thế tới gần nàng, hơi thở nóng rực nhất thời bao phủ mặt của nàng, cùng với hương rượu nhàn nhạt xông đến làm nàng có chút say.

Nhìn hắn càng ngày càng tới gần mặt, ánh mắt của nàng không khỏi dừng ở trên môi hắn, trải qua vị rượu tươi đều, hắn môi thoạt nhìn càng thêm trơn bóng, ẩn ẩn mang theo mùi hương, câu dẫn người ta.

Nàng không tự chủ được ngước mặt, con người nhiễm thượng mơn màng chờ đợi.

Thấy phản ứng tự nhiên của nàng, Cô Ngự Hàn hơi hơi gợn khóe môi lên, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi của nàng, thở dài gọi một tiếng:“Tiểu Bối Bối.....”

“Ừ.....” Nàng nỉ non trả lời, sau đó nhắm mắt lại, nhận nụ hôn của hắn.

Cảm giác mềm mại của nàng, hắn đưa tay ôm lấy thắt lưng của nàng, một tay nâng đầu của nàng, đem nàng chậm rãi phóng ngã lên nhuyễn tháp, nửa người phủ lên thân thể của nàng, làm nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

Thiếu ngôn quả ngữ*: ko chịu nói gì, ít lời

210. Q.3 - Chương 211: Chỗ Cao Không Tránh Khỏi Lạnh

Nụ hôn nhàn nhạt biến thành nụ hôn thật sâu, nụ hôn thật sâu biến thành nụ hôn nồng cháy.

Bối Bối sớm đã xụi lơ ở dưới thân hắn, chỉ có thể ưm, vô lực ôm lấy cổ hắn, ở trong sóng tình tìm kiếm một thân cây trôi nổi.

Hôn cho đến khi ánh mắt của nàng hoàn toàn chìm đắm, mặt của nàng đỏ ửng, nhiệt độ của nàng tăng mạnh, hắn mới từ từ buông nàng ra.

Ngón tay thon dài của nhẹ nhàng di chuyển trên gương mặt trắng nõn của nàng, con ngươi đen cũng có dục vọng, hần kề sát vào bên tai của nàng, tiếng nói khàn khàn: “Tiểu Bối Bối, nói cho ta biết, lúc nàng uống rượu có tâm trạng gì?”

Nàng giương đôi mắt mơ màng, mê mang nhìn hần, bị đáy mắt nóng rực của hần dẫn dắt đi vào thế giới của hần, không tỉnh táo lắm: “Uống rượu..... tâm trạng, ưm..... Có trở ngại làm cho người ta rất khó vượt qua, nhưng mà..... luyện ái ngọt ngào lại làm cho người ta không muốn buông tay.....”

Trở ngại sao?

Hần nheo đôi mắt lại, có chút đắm chiêu nhìn nàng vì mình làm cho đôi mắt xanh của nàng hoàn toàn đắm chìm, nàng như vậy, không thích khả năng của hần, không phải!

Như vậy, nàng nói trở ngại rốt cuộc là cái gì? Cái trở ngại kia, làm cho nàng giống như chén rượu kia, lúc uống vào, thấy khó chịu ở cổ họng, thực chua cay, mang theo cay đắng, rốt cuộc là cái gì?

Hần nhất định điều tra cho ra, không có bất kỳ trở ngại nào ngăn trở hần muốn nàng!

Thừa dịp lúc nàng còn chưa tỉnh táo, hần ôm lấy nàng, đi hướng tới giường lớn.

Đem nàng đặt ở trên giường, ánh mắt của hần trở nên tà khí, mấy ngày không chạm vào nàng, sức nhẫn nại của hần dường như sắp nổ tung.

Một lần nữa phủ lên thân thể mềm mại của nàng, hần trút bỏ quần áo của nàng xuống, đồng thời cũng trút bỏ quần áo của mình, hai người không có mặc quần áo vén cùng một chỗ.

Dần dần, nàng mới cảm giác được bọn họ đang triền miên, thân thể của nàng run rẩy tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng của hần dừng ở trên người mình, nhẹ nhàng thở dài, không muốn nói chuyện, bởi vì không muốn đánh vỡ khoảng khắc hòa hợp mà họ vất vả lắm mới khôi phục lại được.

Cho nên, đêm nay, cái gì cũng không muốn nghĩ, cứ như vậy ở trong lửa nóng trầm luân.

.....

Hôm sau, nàng dần dần chuyển tỉnh ở trong lòng hần.

“Đã tỉnh?” Hần hiển nhiên đã sớm tỉnh, giọng nói có vẻ tinh thần sảng khoái dễ chịu, bạc môi lộ vẻ sủng nịch mỉm cười, tất cả mọi chuyện, lại tốt giống như trước đây.

Nhìn khuôn mặt tà tuấn biếng nhác của hần, nàng có một loại cảm giác vô cùng xúc động, lòng chua xót khổ sở, rốt cục lúc sáng sớm thức dậy lại thấy được khuôn mặt tươi cười của hần.

Nếu có thể vẫn tiếp tục như thế này, thì thật tốt.

“Suy nghĩ cái gì?” Thấy mặt của nàng có chút mất mát, đôi mắt đen lợi hại của hần nheo lại, xem ra trong lòng nàng đang nghĩ đến trở ngại kia, thường xuyên ảnh hưởng đến nàng.

Tối hôm qua, hần cố gắng sử dụng mọi cách đe dọa, thủ đoạn lấy lòng, cuối cùng cũng không có thể làm cho nàng nói ra là chuyện gì, tức giận làm cho hần hung hăng tra tấn nàng đến hơn nửa đêm, vì nàng lên tiếng cầu xin tha thứ một lần rồi lại một lần, mới tạm thời buông tha cho nàng.

Bối Bối đùa quần mái tóc đen của hần, mềm mại sáng bóng, quần quanh ở giữa ngón tay, cảm giác thực thoải mái.

“Cô Ngự Hàn, chàng..... hôm nay có thể mang theo ta đi ra ngoài nhìn nạn dân của trận tuyết hồng, ta muốn xem tình hình của bọn họ.”

Nàng đắn đo, nhỏ giọng nói, nàng không có quên, nàng bây giờ còn bị giam lỏng, như vậy, có hần bên cạnh, nàng có thể đi ra ngoài không?

Vượt ra ngoài dữ liệu của nàng, cũng không lập tức cự tuyệt, ngược lại là trầm tư suy nghĩ nhìn nàng, nhìn coi nàng có ý nghĩ muốn trốn không.

“Nếu chàng không muốn đưa ta đi, ta đây sẽ không đi ra ngoài.” Nàng hạ thấp tầm mắt.

Hắn đưa tay nâng mặt của nàng lên, yên lặng nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng: “Nàng thật sự chính là muốn đi xem nạn dân, không phải chỉ vì rời khỏi cung điện này?”

“Thật sự.” Nàng gật đầu khẳng định, ánh mắt thẳng thắn thành khẩn nhìn thẳng vào hắn.

“Muốn ta mang nàng đi ra ngoài cũng có thể, nhưng mà nàng phải đồng ý với ta một điều kiện.” Hắn hơi nhú mày, trở nên có chút nghiêm túc.

“Điều kiện gì?”

Tay hắn di chuyển từ cằm đến vành tai của nàng, nhẹ nhàng đùa vuốt, hoàn toàn dừng dừng nhưng bên trong lại mang ý tuyệt đối bá đạo: “Ta chỉ cho phép nàng đi xem nạn dân, cũng chỉ cho phép nàng theo ta đi, về phần những người khác, nàng một lần cũng đừng muốn đi thăm.”

“A? Nhưng mà.....” Nàng muốn đi thăm Khả Y lại muốn xuất cung xem nạn dân a, nhưng mà, lời của nàng bị ánh mắt nghiêm khắc cứng rắn của hắn cắt đứt, vì sao ánh mắt của hắn giống như đã sớm hiểu rõ dự tính ban đầu của nàng.

“Đồng ý hay không đồng ý?” Hắn hỏi, câu hỏi rất lạnh rất lạnh, ánh mắt ngang ngược không hề được thương lượng.

“Ta.....đồng ý.” Nàng bất đắc dĩ đồng ý.

Nghe được câu trả lời của nàng, biểu hiện bạo ngược của hắn mới khôi phục lại dáng vẻ thoải mái cười nhạt, làm cho nàng nhìn không được ỉu rĩ, nam nhân này công phu biến đổi sắc mặt có thể nói là thiên hạ vô địch, mỗi một loại gương mặt đều làm cho người ta không thể không theo.

.....

Đứng ở trên lầu tháp cao cao, nàng được ôm trong lòng của hắn, áo choàng thật dày bao lấy bọn họ, nàng đưa mắt nhìn xuống, có thể nhìn thấy đủ mọi việc xảy ra ở lầu trại tạm thời của những nạn dân.

Nhóm lửa nấu cơm, khói bếp lượn lờ.....

Nói chuyện trời đất, lúc khóc lúc cười.....

Đùa giỡn vui chơi, trẻ thơ không hề lo lắng.....

Tầm mắt chuyển dời đến núi tuyết xa xa, lơ mơ có thể nhìn thấy dáng vẻ vết nứt trên núi tuyết kia, những góc cạnh do băng tích tụ lâu ngày ở dưới bầu trời tỏa ra ánh sáng bức người, rất khiếp người.

Nơi đó, chính là bị tai ương tuyết hồng bao phủ thôn xóm, sinh linh ở dưới đó, chỉ có thể bị chôn vùi dưới băng tuyết, bởi vì áp lực đè nặng, bởi vì đóng băng, mà chết.

Nghĩ đến những nạn dân chết oan đó, người nàng run run một chút, nếu tai nạn như vậy tiếp tục xảy ra.....

Nàng không dám nghĩ lại có bao nhiêu người vô tội gặp nạn.

Cảm giác được sự run rẩy của nàng, hắn ôm nàng càng chặt: “Làm sao vậy? Nếu cảm thấy không đành lòng, bây giờ chúng ta trở về cung đi.”

“Không..... ta còn muốn xem.” Nàng đưa tay gắt gao ôm thắt lưng của hắn, để lấy thêm sức mạnh ỳnh.

Hồi lâu, dường như dáng vẻ của nàng thoải mái hỏi: “Cô Ngự Hàn, ngồi ở lầu tháp cao như vậy, người thường thường dùng để nhìn trộm dân tình sao?”

“Nhìn trộm cái gì, là phương tiện xem toàn cục thoả thích, bình thường chỉ dùng để đến xem tình tượng.” Hắn gõ vào trán của nàng.

“Ai, mỗi lần đều đánh vào đầu người ta.” Nàng bím môi.

“Không đánh đầu nàng sẽ không thông suốt.” Hắn nhìn nàng, cố ý mà chỉ ra.

Nàng cười gượng vài tiếng, sau đó giả vờ không phục: “Ai để ý người, người là quý xá.”

“Cô Ngự Hàn, lúc chàng đứng ở chỗ này nhìn những ngọn núi kia, có cảm thấy chỗ cao không khỏi lạnh a?”
Nàng chuyển đề tài.

211. Q.3 - Chương 212: Bá Đạo

Gió lạnh thổi nhẹ vù vù, lướt qua sợi tóc như mực của hắn, làm hỗn loạn những sợi tóc giữa trán, thêm vài phân cuồng dã.

Hắn ý cười thật sâu sắc chăm chú nhìn vào nàng, nhìn đến độ làm cho nàng hoàn toàn không được tự nhiên.

“Cô Ngự Hàn, làm gì mà chàng nhìn ta như vậy? Ta đang hỏi chàng đó.” Nàng véo thắt lưng của hắn.

Đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ tác quái của nàng, hắn cúi đầu kề sát vào vành tai của nàng, hôn nhẹ: “Tiểu Bối Bối, lẽ ra, trước kia cảm thấy chỗ cao không tránh nổi lạnh, nhưng mà, bây giờ, sau này, tương lai lại cũng không có loại cảm giác này rồi.”

“Vì sao?” Nàng hỏi theo.

“Bởi vì.....” Hắn đột nhiên đem nàng ôm chặt, dường như phải ôm thật chặt nàng vào trong người mới bằng lòng dừng lại.

Dần dần, bạc môi của hắn giương lên một nụ cười có chút khôi hài, nhìn như không chút để ý, đáy mắt chập chờn vết tích của một tư thái kiên định, thanh âm tựa tiếng phi tiêu: “Bởi vì về sau nếu ta cảm thấy lạnh, liền ôm chặt nàng, một người cảm thấy lạnh, nhưng là hai người độ ẩm tăng thêm, sẽ không lạnh.”

Bối Bối cả người chấn động, trong lòng bị va chạm mạnh mẽ một chút, thực ngọt ngào, lại thực chua xót.

Hắn liền khẳng định sau này nàng sẽ ở bên cạnh hắn như vậy sao?

“Cô Ngự Hàn, ta..... Chúng ta.....” Nàng ngóng nhìn hắn, không biết chính mình phải nói cái gì, nàng rất muốn đồng ý, nhưng mà.....

Thấy nàng lại đang trốn tránh, hắn nheo đôi mắt lợi hại lại, ánh mắt se lại một chút lạnh lùng kiên định: “Tiểu Bối Bối, nàng còn không tính nói cho ta biết nàng rốt cuộc phiền não là vì cái gì sao? Chuyện gì làm cho nàng làm trái ngược tâm ý cự tuyệt lời cầu hôn của ta, bây giờ ta muốn biết!”

Nghe lời nói của hắn, Bối Bối cảm thấy có áp lực, lại cảm thấy buồn cười, hắn như thế nào liền xác định nàng đang làm trái tâm ý như vậy, thật sự là nam nhân tự đại.

“Nàng chính là làm trái với tâm ý, nàng rõ ràng cũng rất muốn gả cho ta!” Hắn đột nhiên thuận theo ý nghĩ của nàng mà bắt màn tiếp lời.

Nàng sững sốt một chút, mới biết được cái thói quen xấu là luôn vô ý liền đem suy nghĩ của mình nói ra, lần này lại gây ra chuyện.

Thái độ chắc chắn của hắn, mang theo sự ngang ngược làm cho nàng không chỗ nào trốn chạy, nàng lên tiếng: “Cô Ngự Hàn, ta..... Ta có thể không nói hay không?”

Điều này nàng có thể nói ra như thế nào, đối mặt như thế nào, người có duyên với hắn không phải nàng a, nếu hắn cưới nàng, nàng không có cách nào vận dụng năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội đến giúp hắn ổn định Thiên Tì Nghi, củng cố quốc gia của hắn.

“Tiểu Bối Bối, nàng không nói cũng không có sao cả, nhưng mà..... Ta nói trước cho nàng một tiếng, trên thế giới này có một loại pháp thuật gọi Tác Thôi Hồn thuật, nếu nàng không muốn ta dùng phương pháp như vậy làm cho nàng nói ra những lời thật trong lòng nàng, vậy nàng tốt nhất ngoan ngoãn tự mình nói.” Đôi mắt đen của hắn chợt rất nghiêm túc, toàn thân tỏa ra khí thế cường bức.

Bối Bối kích động: “Cô Ngự Hàn, chàng không thể làm như vậy.”

Hắn đưa tay nắm lấy một lọn tóc bị gió thổi rối của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng quẩn quanh, nhìn như không chút nghiêm túc, đáy mắt lại thoáng có một tia u buồn: “Ta không thể sao? Nàng muốn thử hay không?”

“Cô Ngự Hàn.....” Nàng muốn gầm nhẹ, nam nhân này từ lúc nào lại trở nên khó khai thông như vậy, trở nên khờ khạo như vậy.

Tay của hắn lại dao động trên gương mặt của nàng, nâng cằm của nàng lên, làm cho nàng nhìn thẳng vào hắn: “Tiểu Bối Bối, nàng cũng xem đủ, chúng ta nên hồi cung rồi.”

Nàng mới há miệng có ý định nói thì một chùm hồng quang mãnh liệt sáng lên xung quanh bọn họ, chói đến nỗi nàng không thể không nhắm mắt lại.

.....

Lúc nàng mở mắt trở lại, bọn họ đã muốn về tới Xích Diễm cung rồi.

Hắn đem nàng ôm ngồi trên ghế quý phi, đứng ở trước mặt nàng từ trên cao nhìn xuống nàng: “Tiểu Bối Bối, ta đã cho nàng thời gian đủ để nàng suy nghĩ rồi, hiện tại..... Nàng là muốn chính mình nói, hay là muốn ta dùng thức Thôi Hồn thuật?”

Bối Bối cắn môi, đáng thương nhìn hắn, con người nhiễm một tia lùi bước yếu ớt.

Làm sao bây giờ? Hắn thế phải biết được chuyện kia, nàng nên làm gì bây giờ? Nếu hắn đã biết, bọn họ có thể làm sao bây giờ, giang sơn của hắn, nếu bởi vì hôn nhân của bọn họ mà lâm vào nguy cơ.....

“Tiểu Bối Bối, xem ra nàng không định nói, Uhm?” Con người đen của hắn hung ác bắn về phía nàng, khuôn mặt tuấn dật như ẩn như hiện một tia gió lốc.

Nàng từ đầu đến cuối không thể tin tưởng hắn có thể vì nàng khắc phục mọi khó khăn, mức độ tính nhiệm của nàng đối với hắn thật đúng là làm cho người ta buồn bực muốn mổ bụng.

Không muốn lại lãng phí thời gian, gương mặt của hắn cứng lại, song chưởng ngưng tụ phát ra hai luồng sáng xích hồng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng.

Nhìn thấy hắn thi pháp, Bối Bối hoàn toàn kích động, nàng đưa tay muốn giữ lấy tay hắn, lại phát hiện thân của mình không biết khi nào đã bị vòng hồng quang trói buộc.

“Cô Ngự Hàn, đừng.....” Nàng khẩn cầu nhìn hắn, hốc mắt tức khắc đỏ lên, hơi nước ở trong đôi mắt nhanh chóng ngưng tụ.

Nàng không muốn cho hắn biết, không muốn cho hắn phải lựa chọn giữa quốc gia và nàng.....

Nhưng mà, ánh mắt cầu xin của nàng cũng không đủ để có thể lay động hắn một chút nào, hắn đem lòng mình trở nên ngang tàng, đưa lòng bàn tay dán lên trán của nàng, hồng quang lóe ra rất nhanh xâm nhập vào trong đầu của nàng, mê hoặc tư tưởng của nàng.

Nàng cảm giác được đầu có một trận phát nhiệt, không muốn nhắm mắt lại, nhưng không cách nào kháng cự mệnh lệnh phát ra trong đầu, trong lúc đó làm cho nàng lâm vào mê mang.

Dần dần, nàng nhắm hai mắt lại, lúc mí mắt của nàng khép lại, nước mắt trong mắt nàng trượt rơi xuống.

Nhìn thấy giọt lệ trong suốt kia, đồng tử của Cô Ngự Hàn co lại, mày kiếm khê run, hắn lại vận thêm một đạo lực khác làm cho Thôi Hồn thuật càng thêm mãnh liệt.

Ánh mắt của hắn ôn nhu lại mang theo ý xâm lược, khóa trụ gương mặt trầm tĩnh của nàng, tiếng nói mỉa hoặc trầm thấp: “Tiểu Bối Bối, nói cho ta biết, vì sao nàng cự hôn?”

Nàng đã hoàn toàn lâm vào trong mê man, bắt đầu theo câu hỏi của hắn mà mở ra tâm linh của mình.

“Bởi vì ta không muốn làm cho giang sơn của chàng bất ổn..... Muốn dùng Hắc Tinh ngọc bội củng cố Thiên Ti Nghi, mới có thể thay đổi vận mệnh quốc gia.....”

.....

Nàng cơ hồ giống như con rối, hần hỏi cái gì, nàng đáp cái đó, không hề giữ lại.

Cho đến khi hoàn toàn biết rõ tất cả nguyên nhân, mặt mày hần ảm đạm ngưng tụ lại, trong lòng bị chấn động không thua gì nàng.

Hần cắn răng, vì sao chỉ có Hắc Tinh ngọc bội mới có thể ổn định Thiên Ti Nghi, hần cũng không tin, không có Hắc Tinh ngọc bội, hần sẽ giữ không được vạn năm giang sơn của Xích Diễm quốc!

Dòng nước xiết mãnh liệt bị hần từ từ lắng đọng xuống, đôi mắt đen của hần nhiễm một chút đau lòng, thì ra, nàng đều là vì hần, cho nên mới đấu tranh như vậy, mới có thể một mình chịu đau khổ.

Nàng thật khờ, tưởng rằng không cho hần biết, hần có thể không quan tâm đến sao?

212. Q.3 - Chương 213: Xà Vương Ngang Ngược Vô Lý

Trong không khí, tràn ngập sự im lặng đến độ làm cho người ta hít thở không thông, ánh mắt của hần âu yếm đưa tình nhìn gương mặt đang ngủ bình yên của nàng, ánh mắt chứa đựng một thần sắc kiên định như tảng đá, không thể lay động.

“..... Nói cho ta biết, nàng có muốn gả cho ta?” Lúc này đây, hần thận trọng dè dặt hỏi, hỏi mà tim đập tăng tốc, ánh mắt thậm chí cũng chứa đựng sự thận trọng dè dặt.

“Muốn.” Nàng trả lời.

Cho dù giọng nói của nàng không biểu cảm, càng không có cái vẻ thẹn thùng đó như hần hy vọng, cho dù trong tình huống như vậy biết được câu trả lời chân thật trong lòng nàng, nhưng cũng làm cho hần mừng rỡ muốn muốn la lớn lên.

Đã là như vậy, tất cả những vấn đề đó đều không phải là vấn đề!

Hần thu hồi pháp lực, mạnh mẽ kéo nàng vào trong lòng, dùng sức ôm thật chặt, dường như muốn đem nàng tiến sâu vào trong lòng.

Bối Bối mơ mơ màng màng tỉnh lại, còn có chút không làm rõ được tình huống hiện tại: “Cô Ngự Hàn, chàng ôm ta rất chặt, ta không thể thở được.”

Theo thói quen nàng liền mở miệng oán trách.

Hần không trả lời lại, đột nhiên đẩy nàng ra, đổi lại nắm lấy bả vai của nàng, phủ kín đôi môi mềm của nàng, mang chút yêu thương chiều chuộng lại có một chút vuốt ve an ủi, bá đạo làm cho nàng không cách nào cự tuyệt.

“Uhm.....” Nàng bị hần hôn đến đầu óc mê mẩn không biết phương hướng, ánh mắt mơ màng.

Cho đến khi nàng dường như muốn không thở nổi, hần mới bằng lòng từ từ rời môi của nàng, quyến luyến hôn lên khóe môi của nàng, trong đôi mắt hần chứa đầy nhu tình mật ý.

Tiểu Bối Bối của hần, bắt đầu hiểu chuyện vì hần mà suy nghĩ, hần thật vui mừng, cực kỳ vui mừng.

Vừa rồi, rất muốn hỏi nàng.....có yêu hần không, nhưng mà, hần càng hy vọng nàng cam tâm tình nguyện chính mình nói với hần.

“Tiểu Bối Bối, sau này có chuyện gì không vui, không cho phép lại chôn giấu trong lòng, nàng có biết ta thi pháp tiêu hao sức lực đến thể nào không.” Hần nói một cách dịu dàng lại có chút không đứng đắn.

Thi pháp?

Đầu Bối Bối giống như được cảnh tỉnh, ánh mắt cũng đột nhiên khôi phục vẻ trong sáng.

Nàng vừa sợ lại lui bước trừng mắt lớn: “Cô Ngự Hàn, chàng..... chàng đều đều biết rồi?”

“Không sai, cái gì ta cũng đều biết hết rồi.” Hần kiên định khóa trụ ánh mắt của nàng, đáy mắt lấp lánh ẩn chứa ánh sáng dịu dàng.

“Vậy chàng.....” Nàng ngừng thở, phát hiện chính mình không có dũng khí hỏi.

“Chúng ta thành thân!” Hấn tuyên bố.

Nàng sửng sốt, trong lòng vừa vui vừa lo: “Cô Ngự Hàn, chàng rõ ràng biết.....”

“Ta chỉ biết ta muốn nàng!” Hấn cắt đứt lời nói của nàng, giọng nói dày đặc lại cuồng bạo, khuôn mặt anh tuần tràn đầy quyết tâm không thể lay chuyển.

Hấn đưa tay vuốt thuận theo mái tóc của nàng, động tác dịu dàng làm cho người ta muốn chìm đắm: “Tiểu Bối Bối, đem tất cả mọi việc đều giao cho ta, không có Hắc Tinh ngọc bội, ta cũng có thể làm cho Thiên Ti Nghi vững vàng đứng ở vị trí căn bản mà nó nên đứng giống như vậy, sẽ không ảnh hưởng vận mệnh của Xích Diễm quốc, tin tưởng ta không?”

Giọng nói khàn khàn, ánh mắt tà mị chân thành dịu dàng, mê hoặc nàng, làm cho nàng cam tâm tình nguyện sa vào.

“Ta..... tin tưởng chàng.” Nàng thất thần nhìn vào gương mặt sáng ngời dịu dàng mà kiên định của hấn, tâm, như có mật ngọt nhẹ nhàng thấm vào, nhẹ nhàng quyến luyến.

Đưa tay chạm vào khuôn mặt tuấn tú của hấn, nàng cảm động hốc mắt đỏ lên, tiếng khóc nghẹn ngào: “Cô Ngự Hàn, chàng đối xử với ta thật tốt.”

“Đương nhiên, ta là nam nhân đối với nàng tốt nhất, cho nên nàng nhất định phải gả cho ta, không gả cho ta sẽ là tổn thất của nàng.” Hấn nói thật kiêu ngạo, không nghiêm túc, mắt phượng lưu chuyển, là phong cách mà nàng quen thuộc.

“Chàng thật tự mãn.” Nàng nhịn không được véo hai má của hấn, dứt khoát lại kéo mạnh.

Hấn cười lớn một tiếng ôm lấy nàng ngồi trên đùi hấn, sau đó cười tà khí với nàng: “Tiểu Bối Bối, nếu chúng ta đều phải thành thân, như vậy chúng ta vẫn là nên tịnh dưỡng, tránh cho đến lúc đêm động phòng hoa chúc cái gì đều trúc trắc thì không tốt.”

Bối Bối tức giận đánh hấn một cái: “Người một chút cũng không trúc trắc đúng không!”

“Phải không? Nhưng mà ta cảm thấy hay là cần cho nàng nghiệm chứng năng lực của ta trước có vẻ tốt hơn.” Hấn đùa giỡn nàng.

Bối Bối xấu hổ tức giận liếc hấn một cái, đưa tay dứt khoát véo thắt lưng của hấn.

Hấn giả vờ ăn đau hít một hơi: “Ôi, nương tử, nàng thật đúng là nhẫn tâm thế sao. Vi phu chẳng qua là muốn hầu hạ nương tử, như vậy cũng muốn trừng phạt?”

“Chàng đáng đánh.” Nàng cười hi hi cùng đùa giỡn với hấn.

Hấn ôm nàng đong đưa, ánh mắt thật là không đứng đắn: “Nương tử, nàng xác định không cần ôn cổ tri tân*?”

“Không cần.” Nàng không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt hấn.

Hấn đặt tay ôm lấy vùng tim, ra vẻ bộ dạng đau lòng: “Nhẫn tâm cự tuyệt như vậy, lòng của ta bị thương, ai..... Nương tử không hiểu chuyện phong tình như vậy, vi phu thật sự là anh hùng không đất dụng võ a.”

Anh hùng không đất dụng võ? Hấn lại có thể đem từ này nói ra trong đây.

“Chàng đừng có lộn xộn hạ thấp phẩm cách của từ này.” Nàng trừng mắt liếc hấn một cái, nam này nhân, không lúc nào đứng đắn.

“Được rồi, Vậy vi phu là có lòng cũng không thể bày tỏ.” Hấn thực tiếp nhận lời chỉ bảo của nàng mà chỉnh lại câu nói.

“Chàng..... Ha ha.....” Nàng muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn là nhịn không được bật cười.

Cuối cùng cũng nở nụ cười.

Đôi mắt đen của hắn lấp lánh nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, ngón tay thon dài trắng nõn trượt trên mi tâm của nàng, trong lòng cảm thấy vui mừng, mi tâm của nàng cuối cùng không còn nhú lại.

Ngay tại thời khắc vui vẻ này, ngoài cửa truyền đến tiếng thông truyền của cung nữ: “Vương, Bối Bối tiểu thư, Khả Y tiểu thư cầu kiến.”

“Là Khả Y!” Ánh mắt Bối Bối sáng lên, giẫy dụa muốn rời khỏi lòng của hắn.

Cô Ngự Hàn ôm nàng càng thêm chặt, không để ý tới biểu hiện ra ngoài mặt của nàng, tự ý hạ lệnh: “Bảo nàng ta trở về, sau này không có mệnh lệnh của ta, không cho phép Hà Khả Y tiến vào thăm viếng, sự tình gì đều phải đợi sau hôn lễ rồi nói, Tiểu Bối Bối của ta muốn nghỉ ngơi để có sức chuẩn bị làm tân nương.”

“Vâng.”

Cho đến khi cuối cùng không còn nghe được tiếng bước chân của cung nữ, Bối Bối đột nhiên hoàn hồn, nàng kích động: “Cô Ngự Hàn, chàng làm sao có thể như vậy? Vì sao không cho ta gặp Khả Y? Có lẽ chúng ta nên nói rõ ràng với Khả Y về mối liên hệ giữa Hắc tinh ngọc bội và vận mệnh của Xích Diễm quốc.....”

“Nàng cũng không được nói gì với bất cứ kẻ nào, chỉ cần nói với ta là được rồi, người không có liên quan khác tất nhiên không cần phải hỏi ta về chuyện của Xích Diễm quốc.” Hắn cương quyết nhìn nàng, không mấy may dành chỗ cho việc thương lượng.

Trưởng lão nói, Hà Khả Y có uy hiếp đối với Bối Bối, bởi vì bản khoản đến cảm nhận của nàng, hắn không có đem Hà Khả Y đuổi ra khỏi cung, nhưng mà đó đã là khả năng nhẫn nại cực hạn của hắn.

“Cô Ngự Hàn, chàng như vậy..... Thật rất ngang ngược vô lý có biết hay không?”

“Đúng vậy. Ta biết.” Hắn đồng dạng thừa nhận, tất cả mọi việc có liên quan đến chuyện của nàng, hắn đều không cho phép xảy ra sai lầm gì, cho dù phải dùng bất kỳ thủ đoạn gì hoặc là thương tổn bất kỳ kẻ nào ngoại trừ nàng!

____ Ôn cố tri tân*: ôn cũ biết mới, lấy kinh nghiệm của trước kia để tham khảo cho hiện tại

213. Q.3 - Chương 214: Ngoan Bảo Bối

Bối Bối tức giận nắm chặt tay, không rõ hắn tại sao lại đột nhiên trở nên không hợp tình hợp lý như vậy, hắn biết nàng và Khả Y là bằng hữu tốt không phải sao?

Chẳng lẽ một nữ nhân trước khi kết hôn cùng tỷ muội tốt tán gẫu cũng không thể sao?

“Chàng không phải dự định sau này cũng không cho ta bước ra ... cửa cung điện ?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi trợn tròn mắt.

“Cũng không phải, trước khi thành thân, nàng phải điều dưỡng cho tốt nha, nếu không như thế nào có thể trở thành tân nương xinh đẹp.” Hắn cố gắng xoa tan cơn tức giận của nàng.

“Chàng... điều dưỡng quỷ quái gì, việc này và việc ta gặp mặt Khả y căn bản là hai việc khác nhau.” Nàng có chút không hiểu hắn cuối cùng suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ sợ nàng chạy mất sao.

“Không sai, ta nhất định không để nàng chạy thoát.” Hắn lại lần nữa nghe được lòng của nàng, gật đầu chắc chắn chuyện đó, đáng vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“Đừng quên nàng có rất nhiều tiền án, trước khi chưa thành thân, đối với những hành động của nàng ta thực không yên lòng.”

Hắn cố ý dẫn đường cho nàng suy nghĩ đến phương diện này, không muốn cho nàng biết Hà Khả Y với nàng có ràng buộc, nếu không nàng lại phiền não chuyện Hắc Tinh ngọc bội.

Bối Bối mấp máy môi, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, lại càng nhiều ngọt ngào, nam nhân này thật đúng là... Một chút cũng đều không biết giả vờ, nàng từng có sai phạm, không sai, nhưng mà hắn có cần lộ ra biểu hiện rõ ràng như vậy không?

Giống như nàng bất cứ lúc nào cũng có thể “Hồng hạnh ra tường”

Thấy thái độ nàng có chút dịu lại, hần lúc này thừa dịp, giả vờ làm bộ thương cảm hể hể nhìn nàng: “Tiểu Bối Bối, nàng phải hiểu tâm tình của ta lúc này, ta sợ lão bà chạy nha”

“Chàng...” Bối Bối hoàn toàn hết giận, nàng im lặng một chút, có lẽ, hần thật sự lo lắng, có lẽ, nàng cần phải vì hần suy nghĩ lại, có lẽ, nàng không nên khiến hần phân tâm, bởi vì, hần phải đối mặt với áp lực rất lớn.

“Cô Ngự Hàn, chàng có... nói với trưởng lão bọn họ ... Hắc Tinh ngọc bội không phải của ta -?” Nàng trong lòng biết rõ ràng hần không có nói, chính là vẫn muốn hỏi.

Quả nhiên, sắc mặt của hần cứng lại một chút, rất nhanh, hần lại khôi phục dáng vẻ thản nhiên, nhưng mà rõ ràng là không để ý đến: “Ta sẽ không ngăn cản nàng nói chuyện này với trưởng lão, nhưng mà, bất kể ý kiến của bọn họ như thế nào, không ai có thể ngăn cản ta cưới nàng, cũng không có người nào có thể bức ta lấy chủ nhân ban đầu của hắc tinh ngọc bội Hà Khả Y, cho dù phải nghịch thiên mà làm, ta cũng không tiếc.”

“Nhưng mà đây là an bài của lão thiên ...” Lòng của nàng thắt chặt, vẻ u sầu lại nhiễm trên chân mày.

“Tại Xích Diễm quốc, ta là trời, an bài của ta chính là an bài của trời.”

Ánh mắt của Cô Ngự Hàn lạnh lùng kiên định, không chút do dự cắt đứt lời của nàng, làm vẻ u sầu trên mặt nàng trong nháy mắt bị đánh tan, lưu lại, tràn đầy cảm động, nàng có đức gì có khả năng gì khiến hần đối xử với nàng như thế .

Hần cúi đầu hôn mi tâm của nàng, sau đó đưa tay kéo nàng, ôm vào trong lòng, thở dài một tiếng: “Nói cho ta biết, nàng thật vui mừng làm tân nương của ta.”

Nàng ôm lưng hần, dường như muốn nghẹn ngào: “Ta thật vui mừng thật vui mừng làm tân nương của chàng.”

“Như vậy là được rồi, nàng chỉ cần chờ khoác giá y lên mà thôi, cho dù trời sụp xuống, cũng có ta chống, cái gì cũng không cần nghĩ, uhm?” Hần nhẹ nhàng vỗ về thắt lưng nàng, trấn an nỗi lòng không yên của nàng.

“Uhm.” Nàng nghẹn ngào gật đầu, mũi hít hít, nhịn không được nước mắt rơi xuống.

“Đừng rơi nước mắt, ta thích nhìn nàng cười hơn.” Đầu ngón tay hần xoa nhẹ của nàng, tình cảm dịu dàng chân thành.

Nàng rưng rưng vừa khóc vừa cười: “Được, sau này cũng chỉ cười cho chàng xem.”

“Tiểu bảo bối của ta thật ngoan.”

Hần giương môi khen ngợi, vẻ mặt lộ rõ qua đôi mày anh tuấn cặp mắt sáng ngời, làm nàng không tự giác ỷ lại.

Khả y mờ mịt đứng ở ngoài Xích Diễm cung, bên tai không ngừng có tiếng vang vọng lời cung nữ mới truyền tới nàng.

“Thứ lỗi, Khả y tiểu thư, Bối Bối tiểu thư hiện tại muốn nghỉ ngơi lấy lại sức chuẩn bị thành thân, bất kể ai cũng không tiếp kiến.”

Bối Bối muốn làm vương hậu , nhưng mà... Nàng muốn chúc phúc cho Bối Bối, tại sao Bối Bối lại không gặp nàng, gặp mặt nàng ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi dưỡng sức sao?

Lòng của nàng cảm thấy một chút bị thương, Bối Bối đã nói nàng có thể đến Xích Diễm cung gặp nàng ấy, nhưng mà hiện tại... Nàng ấy cũng không chịu gặp nàng.

Mang theo nỗi lòng suy sụp, nàng lác lỏng quay trở về.

Khi nàng đi đến chỗ rẽ hành lang, lại bị Quan Hoa tiểu Hầu gia ngăn trở.

“Khả y tiểu thư, thật tình cờ, chúng ta lại gặp mặt .” Quan Hoa ánh mắt rạng rỡ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Khả y, chắc lưỡi, nhìn kỹ lại càng thêm xinh đẹp, da thịt mềm mại mịn màng , làm cho người ta nhìn không được muốn hôn.

Khả y phòng bị lui ra phía sau một bước, mới có lịch sự nói: “Tiểu Hầu gia hữu lễ.”

Nàng theo bản năng liền sợ hãi... tiểu Hầu gia này, mỗi lần nhìn thấy hắn, hắn đều có dùng một loại ánh mắt rất không nghiêm túc nhìn mình, làm cả người nàng không thoải mái.

“Khả y tiểu thư bây giờ phải đi về sao? Ta đưa nàng về nha.” đuôi mắt của Quan Hoa tiểu Hầu gia mang theo sắc ý, nhìn Khả y nháy mắt mấy cái.

Thấy vẻ mặt hắn, Khả Y vừa sợ vừa giận,... tiểu Hầu gia này... hơi quá đáng, hắn nghĩ nàng là dạng nữ tử nào, mà lại...

Nàng tức giận đến cả người phát run, đáy lòng dường như buồn nôn, nàng miễn cưỡng nhin cơn tức xuống, trả lời xa cách: “Khả Y không dám làm phiền tiểu Hầu gia.”

“Không phiền, một chút cũng không phiền, vừa đúng lúc ta cũng muốn đi thăm nàng đây, bây giờ được gặp mặt thật đúng lúc, chúng ta cùng nhau đi thôi, chẳng lẽ Khả Y tiểu thư không hoan nghênh ta đến quý phủ thăm hỏi?” Hắn giả hoạt âm thầm tạo áp lực với nàng.

Khả Y đành hít một hơi, tìm không được lý do phản bác. Làm sao bây giờ? Ai tới cứu nàng?

“Hà cô nương, thì ra nàng ở chỗ này.” Thương Tuyệt Lệ đột nhiên từ phía sau nàng đi tới, đứng ở bên người nàng, thân hình cường tráng khiến nàng cảm thấy một tia cảm giác an toàn.

Nàng âm thầm thở ra : “Thương hộ vệ.”

“Bối Bối tiểu thư phân phó ta đến đưa nàng hồi cung.” Hắn sắc mặt bình tĩnh, chỉ là lúc không ai phát hiện, âm thầm liếc Quan Hoa tiểu Hầu gia, ánh mắt sắc bén.

“Cám ơn người.” Khả Y vừa mừng vừa sợ, là Bối Bối cho Thương hộ vệ đến đưa nàng, tâm tình của nàng đột nhiên sáng ngời .

” Đi thôi, ta còn muốn trở về phục mệnh.” Thương Tuyệt Lệ lãnh đạm hành lễ với Quan Hoa tiểu Hầu gia , sau đó liền bước đi, căn bản không để cho Quan Hoa bất cứ cơ hội nào tranh làm hộ hoa sứ giả.

Nhìn bóng lưng của bọn họ, Quan Hoa tiểu Hầu gia hận nghiêng răng nghiêng lợi, Thương Tuyệt Lệ, xem như người lợi hại!

Mệnh lệnh của vương hậu tương lai, ai dám cản trở?

Không có vấn đề gì, một ngày nào đó hắn phải có được mỹ nhân Hà Khả Y này.

214. Q.3 - Chương 215: Ghen

Đi trên đường nhỏ ở hoa viên, hương hoa thoang thoang từng đợt làm lòng người cảm thấy dễ chịu.

Khả Y khẽ nở nụ cười ấm áp rạng ngời: “Thương hộ vệ, cảm ơn người đã tiễn ta.”

Lúm đồng tiền của nàng hiện ra khiến Thương Tuyệt Lệ ngừng lại trong giây lát, nhìn khuôn mặt dịu dàng của nàng , đáy mắt lướt qua một tia thẹn thùng, hắn không được tự nhiên buông mí mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Không cần khách khí.”

Ánh mắt nhìn lướt qua khuôn mặt kiên cường của hắn, nàng có chút e lệ cắn cắn môi, dịu dàng nói nhẹ: “Uhm... Bối Bối gần đây có khỏe?”

“Rất tốt, Vương sẽ không để Bối Bối tiểu thư có việc gì.” Trong mắt Thương Tuyệt Lệ lại lướt qua một chút yêu thích và ngưỡng mộ, chuyện vui của Vương và Bối Bối tiểu thư gần đến, hắn cảm thấy vui mừng thay cho bọn họ , bọn họ hữu tình nhân thành quyến thuộc*, không thể tốt hơn.

Đột nhiên, hắn như là nhớ ra chuyện gì đó, bước chân ngừng lại.

Khả Y cảm thấy nghi hoặc, cũng dừng lại: “Thương hộ vệ, làm sao vậy?”

“Ta... Kỳ thật không phải Bối Bối tiểu thư bảo đến, ta chỉ phải.. Chỉ là vừa vặn... Khụ... Vừa vặn đi ngang qua, thấy nàng bị tiểu Hầu gia ngăn cản, cho nên...” Thương Tuyết Lệ vẫn chưa nói hoàn chỉnh câu, đã nói không được nữa, từ trước đến giờ hần chưa từng nói dối.

Khả Y ngăn ra, lập tức hiểu lời nói của hần, nàng gật đầu với hần cười một tiếng: “Cám ơn người đã giúp ta giải vây.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, Thương Tuyết Lệ cũng không tự giác gương khoe môi: “Ta rất vui.”

Nét tươi cười của hần, rất nhạt, người khác không thể nhận ra, nhưng Khả Y thấy được, ánh mắt của nàng nhìn không được dừng ở trên gương mặt của hần, trên khuôn mặt cương nghị nhạt ý cười, thì ra cũng có thể thật bình dị gần gũi.

“Vây, Hà cô nương sau này nhìn thấy Quan Hoa tiểu Hầu gia tránh được thì nên tránh, hần... Có chút phong lưu.” Thương Tuyết Lệ cân nhắc nói, dù sao cũng là thân quyến của Vương, hần dùng từ không thể quá mức hà khắc.

Khả Y nhẹ nhàng gật đầu: “Được, ta biết.”

“Thương hộ vệ, người biết chừng nào Bối Bối thành thân không?” trong lòng Khả Y luôn nhớ đến chuyện này.

“Bối Bối tiểu thư chưa nói với nàng?” Thương Tuyết Lệ theo trực giác liền hỏi câu này, đáng vẻ lộ ra kinh ngạc.

Nghe được nghi vấn của hần, con mắt Khả Y nhìn không được tối lại đôi chút, nàng gượng gạo lộ ra một nụ cười: “Bối Bối hiện tại ở Xích Diễm cung nghỉ ngơi lấy lại sức, bất luận kẻ nào cũng không tiếp kiến, ta cũng vậy mới từ trong miệng cung nữ biết nàng và Vương sẽ thành thân.”

Có chuyện như vậy? dựa vào giao tình giữa Bối Bối tiểu thư cùng Hà cô nương, mà Hà cô nương cũng không gặp được? Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

Thương Tuyết Lệ nhíu chặt mi tâm, theo trực giác nghĩ bên trong chuyện này nhất định là có cái gì kỳ hoặc.

Thấy hần tập trung suy nghĩ, hồi lâu cũng không trả lời nàng, Khả Y nhìn không được khê gọi: “Thương hộ vệ, Thương hộ vệ... Người đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ người cũng không biết ngày kết hôn của Bối Bối sao?”

Thương Tuyết Lệ đột nhiên hoàn hồn, hần dừng lại trong giây lát trả lời: “Tiệc cưới của Bối Bối tiểu thư và Vương là 10 ngày sau.”

“Nhanh như vậy?” Khả Y hơi hơi kinh ngạc, sóng gió trong lòng nhìn không được càng thêm chuyển động, Bối Bối tương lai thành vương hậu, chỉ sợ càng không có rãnh rỗi lại gặp nàng?

“Hà cô nương, ta ...đưa nàng trở về trước.” Thương Tuyết Lệ nhìn chân trời màu trắng bạc, không biết khi nào đã tung bay những bông tuyết, rơi lên mái tóc mây của nàng, chắc là rất lạnh.

“Uhm.” Khả Y nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó cúi thấp đầu đi bên cạnh hần, nỗi lòng không yên, sau này... Nàng có phải sẽ phải trở thành một người buồn tẻ khô khan ở cung điện đó hay không?

Bối Bối thành thân, nàng phải cảm thấy vui mừng cho Bối Bối mới đúng, chính là giờ phút này nàng dĩ nhiên bắt đầu cảm thấy khủng hoảng, một tương lai mù mịt mê loạn hư không chiếm trụ trong lòng của nàng, không biết đi đâu về đâu.

Trong Xích Diễm cung, hơi ẩm vương vấn khắp nơi, hệ thống sưởi hơi dường như tràn ngập đến mỗi một ngõ ngách trong cung điện, căn bản trong cung thất rất an tĩnh, đột ngột vang lên một tiếng ——

“Phốc!” Cô Ngự Hàn mới uống một ngụm trà thì lập tức phun ra.

Ánh mắt của hần khác thường, một cặp mắt không dám lấy lòng nhìn tiểu nữ nhân đứng ở trước mặt hần, bạc môi nhìn không được giật giật vài cái: “Tiểu Bối Bối, không phải? Nàng đương nhiên muốn ta... Làm chuyện ấu trĩ như vậy?”

Bối Bối mặt nhăn mặt nhăn mũi, không phục nhéo khuôn mặt tuần tú của hấn : “Cái gì ấu trĩ a? Đây chính là trình tự cần thiết ở nhân gian chúng ta khi nam nhân cầu hôn nữ nhân chứ, nếu không người cho là tùy tiện nói mấy câu đã muốn mang khuê nữ nhà người ta về làm lão bà a.”

Tay sờ sờ trên má hấn, nhịn không được lấy lòng bàn tay dán sát vào, cảm thụ đường nét trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hấn, nghĩ chủ nhân của khuôn mặt tuần tú này sau này nhất định làm lão công của nàng, nàng nhịn không được ý cười lộ ra trong đáy mắt.

Cô Ngự Hàn cầm lấy bàn tay mềm đang làm loạn của nàng, nắm trong lòng bàn tay khiến nàng vô phương lại “làm xằng làm bậy”

Nhìn thấy một đôi mắt thể hiện ý không được thương lượng của nàng, tuần mi của hấn nhăn lại một chút, có chút khổ não: “Tiểu Bối Bối, nàng đã đáp ứng gả cho ta , những...trình tự này coi như tỉnh lược đi? Chẳng lẽ nàng thật sự nhẫn tâm để ta - đường đường một Đại Vương cầm một bó hoa hồng thật mất mặt a? Vì phu mất mặt, nương tử cũng không còn mặt mũi a có phải hay không

“Mất mặt? Chàng cảm thấy nghi thức thánh thần này là mất mặt? Cô Ngự Hàn, chàng.. chàng rất lạc hậu! Hừ, cổ nhân vẫn cứ là cổ nhân!” Bối Bối dùng sức rút tay của mình về, bực mình nghiêng đầu liếc hấn. .

“Tiểu Bối Bối, ta không phải cổ nhân, chỉ là không sống cùng chiều không gian với nàng.” Hấn cau mày chỉnh lại lời của nàng, mặc dù hấn hiện tại đã sống mấy ngàn năm , nhưng mà, vẫn anh tuấn phóng khoáng như trước, kết duyên với nàng là cực kỳ tốt nhất.

”Chàng nhất định là cổ nhân, cổ nhân, cổ nhân...

“Ta không phải.” Cô Ngự Hàn đứng lên, nhìn từ trên cao xuống rất nghiêm túc trừng nàng, bạc môi cong lên, mày kiếm cũng nhăn lại thành hình ngọn núi nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc, đối với lời này của nàng để ý cực kỳ.

Dưới ánh mắt bức người của hấn, Bối Bối rụt đầu lại, cũng không cam tâm khuất phục: “Vốn nhất định là như vậy, nhân gian chúng ta rất khai hóa, cầu hôn phải thành tâm thành ý nha, cầm hoa hồng quì gối là hành vi của kỵ sĩ, một chút cũng không mất mặt.”

“Trong TV, bạch mã Vương tử đều diễn như vậy, bao nhiêu là thâm tình lãng mạn a.” Nàng nói thầm tiếng rất nhỏ, không dám để hấn nghe thấy, được rồi, hấn hiện tại nghiêm mặt, nàng chính là rất nhút nhát không dám lớn tiếng

Tuy nhiên, thanh âm gì có thể thoát được lỗ tai của Cô Ngự Hàn, khuôn mặt tuần tú của hấn càng thêm căng thẳng, ánh mắt đe dọa bắn thẳng đến tâm hồn của nàng, tràn ngập ghen tức ép hỏi: “Bạch mã vương tử là cái gì? Tình nhân cũ của nàng? Hấn ở nơi nào?”

Bối Bối ngẩn ra, quả thực bị khuôn mặt ghen tị đen kịt của hấn làm chấn động một chút, khi nàng có phản ứng lại, nhịn không được phì cười: “A... Cô Ngự Hàn, chàng là đang ghen phải không?”

Hữu tình nhân thành quyến thuộc*: những người yêu nhau cuối cùng cũng nên vợ thành chồng

215. Q.3 - Chương 216: Nhật Được Tiểu Bảo Bối

Bối Bối xoay tròn mắt, trộm quan sát hấn, a.....

Không thể tưởng được mỹ nam tử cuồng vọng tự tin này biểu hiện ghen thật đúng là không phải bình thường rất đáng xem a, nhìn đến liền cảm thấy tâm tình thật tốt.

Cô Ngự Hàn bị nàng nhìn cả người không được tự nhiên, nhưng mà cố gắng vẫn không thể nào đẩy lui được ánh mắt nhìn trộm của nàng, vì thế thực dùng sức đeo lên vẻ mặt lơ đãng, ném đi biểu hiện rối bời lộ ra khi này.

Hắn trở lại ngồi lên nhuễn tháp*, ra ung dung tự tại cầm lấy trà tiếp tục thưởng thức trà, khoảng gian mây hơi xao động lại giả vờ như không để ý: “Tiểu Bối Bối, trà này uống ngon lắm, nàng muốn uống thử một ngụm hay không?”

Nói xong, hắn đưa cao cái ly trước mặt nàng, dùng đưa cái ly ra hiệu, hương trà đậm thuận theo xoáy nước mà lượn lờ bay ra.

Thấy hắn không hỏi tiếp về “Vương tử”, Bối Bối bĩu môi, cũng cùng ngồi xuống, chưa từ bỏ ý định nhìn chăm chú vào khuôn mặt phong khinh vân đạm** tuần tú của hắn, dùng sức hé cánh môi, cười ha ha bắt đầu thương lượng: “Cô Ngự Hàn, nếu chàng hỏi lại một lần nữa bạch mã vương tử là ai, ta liền nói cho chàng nghe có được không?”

Nàng hi vọng lại nhìn thấy được cái biểu hiện ghen hờn nãy của hắn a.

“Nàng đã muốn nói, vậy nói đi, ta đang nghe.” Cô Ngự Hàn biểu hiện rất chăm chú lắng nghe, làm cho nụ cười của nàng lập tức sụp đổ.

Cái gì chứ, nói cho cùng giống như việc hắn đồng ý nghe đã thực sự nể mặt nàng lắm vậy, hứ! Thối xà, làm cho nàng thỏa mãn cái tính chuộng hư vinh của phụ nữ một chút cũng không được nga.

Cơn giận của nàng phù phù phun đầy khí, mắt hạnh tròng hắn, lại tròng hắn, hắn vẫn là cái dáng vẻ thanh thoi hời hợt, ngay cả động tác thưởng thức trà từ đầu tới cuối cũng đều là nhàn nhã thông dong như vậy.

Hứ, không hỏi thực sự không hỏi, nàng cũng không nói!

Bối Bối thở phì phì quai hàm phồng lên, quay đầu sang một bên, nói cho hắn hiểu, bây giờ nàng cảm thấy rất khó chịu.

Lại rót một ly trà thơm, bạc môi của Cô Ngự Hàn khẽ nhếch lên, đôi mắt đen nhẹ nhàng chuyển sang nhìn nàng, nhíu mày, cười thầm trong lòng: “Tiểu Bối Bối, nàng muốn uống trà hay không?”

“Không cần.” Bối Bối tức giận cự tuyệt.

Ngay lúc Cô Ngự Hàn muốn nói chuyện, cung nữ tiến đến: “Vương, Thương hộ vệ cầu kiến.”

“Đã biết.” Cô Ngự Hàn vẫy tay cho cung nữ lui, sau đó mới đưa ly trà vừa mới rót đầy kia lên trước mặt Bối Bối, vẻ mặt tươi cười.

“Tiểu Bối Bối ngoan, bây giờ nàng uống một ly cho bớt giận, nhưng mà đừng để ghen, ta sẽ quay lại ngay.”

Hắn đứng lên, vòng đến bên cạnh nàng, cúi đầu hôn lên trán của nàng, khuôn mặt tuần tú mỉm cười hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Bối Bối thấy hắn xoay người rời đi, vạt áo như tuyết trắng phiêu dật tuần nhã, càng tô thêm dáng người thon dài của hắn.

Đấu tranh một chút, nàng lên tiếng gọi hắn: “Cô Ngự Hàn.”

Dường như ngay lập tức, hắn dừng bước, đôi mắt anh tuấn xẹt qua một chút ánh sáng lấp lánh, ngoái đầu nhìn lại nàng, ngàn vạn nhu tình.

Nhìn hắn tươi cười sủng ái, Bối Bối rất cuộc không nhịn được, nàng “thịch thịch thịch” Vọt tới trước mặt hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Cô Ngự Hàn, bạch mã vương tử chính là giống như con hát diễn cái vai công tử anh tuấn ở thế giới của các chàng, không phải tình nhân cũ, chính là một diễn viên, uhm..... Con hát.”

Nghe được lời giải thích của nàng, Cô Ngự Hàn bình tĩnh như chưa từng buông lỏng tiếng lòng, hắn hạ mắt nhìn nàng, đôi mắt có ý cười ẩn thật sâu, biểu hiện như đã hiểu rõ ràng.

“À? Thì ra là thế.”

Bối Bối gật đầu qua quýt: “Đúng đúng, chính là như vậy.”

Sau đó thật không được tự nhiên mau mau xoay người chạy về, muốn chết, vì sao hắn không hỏi mà nàng lại cảm thấy phải mau giải thích, nếu không, cảm giác sẽ có tai vạ đến nơi.

Nhìn bóng dáng của nàng, bờ môi của Cô Ngự Hàn ẩn chứa ý cười càng thêm sâu sắc, mới làm cho vẻ thâm trầm lo lắng trong đáy mắt phóng ra bên ngoài, nếu nàng không giải thích cho rõ ràng trước lúc hần rời đi, hừ hừ, hần nhất định sẽ làm nàng thực đáng thương thực đáng thương cầu hần nghe nàng giải thích!

.....

Đi vào ngoài điện, Thương Tuyết Lệ hành lễ nghênh tiếp:“Vương.”

Cô Ngự Hàn khoát tay miễn lễ:“Ta phân phó người tìm trân châu ngàn năm người tìm được chưa?”

“Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, qua sự đồng tâm hiệp lực của thuộc hạ cùng những huynh đệ khác, rốt cục ở dưới đáy Tây Hải tìm được trân châu ngàn năm.” Thương Tuyết Lệ vừa bấm báo vừa đem một cái hộp trình lên.

Cô Ngự Hàn cười khen ngợi, mở hộp ra, chỉ thấy bên trong có một hạt châu màu tím, cả viên trân châu tỏa ra hào quang màu tím mãnh liệt, càng không ngừng lóe sáng.

Quan sát tỉ mỉ viên trân châu đặc biệt này, ánh mắt Cô Ngự Hàn xẹt qua một đạo hồng quang, viên trân châu màu tím lập tức bay vút lên cao, ở trong không khí tiếp tục vụt sáng.

Sau khi thử nghiệm, Cô Ngự Hàn từ từ đem trân châu thu lại trong lòng bàn tay, vừa lòng giương môi:“Không sai, đây là trân châu ngàn năm mà ta muốn tìm.”

“Vương, ngài muốn trân châu ngàn năm này là.....” Thương Tuyết Lệ không hiểu rõ, Vương không phải luôn không thích người đời truy đuổi cái gọi là bảo vật này?

Cô Ngự Hàn nhú mày, con người đen nhiễm tình cảm dịu dàng nhẹ nhàng, dùng giọng nói dường như là hỏi tưởng lại, nói:“Bối Bối thích sưu tầm bảo vật.”

Một câu vô cùng đơn giản, đã giải thích nguyên nhân vì sao trân châu ngàn năm này lại ở đây.

“Tốt lắm, người cũng mệt mỏi, người trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Thương Tuyết Lệ hành lễ, liền lui ra ngoài.

Cô Ngự Hàn thu hồi trân châu trong tay, vẻ mặt vui mừng, tràn ngập một chút chờ mong, nếu Tiểu Bối Bối của hần thích sưu tầm bảo vật, vậy hần sẽ thu thập thật nhiều bảo vật trong Vương cung, làm cho nàng sưu tập cho thỏa thích, tốt nhất là vui vẻ đến quên việc muốn quay về nhân gian.

.....

Nhìn thấy người quay trở về, vẻ mặt thần bí tiến lại lần, Bối Bối nhìn không được đi ra đón:“Cô Ngự Hàn, chàng như thế nào lại biểu hiện giống như nhặt được bảo vật vậy? Có phải Thương Tuyết Lệ mang đến cho chàng tin tức gì tốt hay không? Chỗ ở cho nạn dân Tuyết hồng đã xây xong rồi à? Hay là Thương Tuyết Lệ một phen đến dân gian thấy được quốc thái dân an, phồn vinh thịnh vượng?”

“Đoán lại.” Bờ môi của Cô Ngự Hàn mỉm cười một tiếng cổ vũ.

“Uhm? Hiện tại ngoại trừ việc quốc gia yên ổn thịnh vượng, còn có cái gì đáng làm người vui vẻ như vậy?” Bối Bối khó hiểu.

Cô Ngự Hàn búng vào trán của nàng, sau đó đem nàng ôm vào trong lòng:“Chuyện khiến ta vui nhất đương nhiên là chuyện chúng ta sẽ kết hôn!”

Hôn tóc mai của nàng, hần âm thầm thở dài, không biết bắt đầu từ khi nào, nàng liền trở nên thật thích đem chuyện quốc gia thiên hạ luôn đặt trong lời nói, quan tâm đến giang sơn dân tình còn muốn hơn người làm Vương như hần.

Hần biết, cái nút thắt đó trong lòng nàng vẫn còn tồn tại, cho dù nàng thực cố gắng vượt qua tâm lý bất an đó.

Bối Bối lấy tay quấn quanh mái tóc đen rơi xuống của hần, tinh quái tự mình tung bốc một phen:“Thì ra chàng cảm thấy ta là bảo vật a, cho nên mới có biểu hiện như nhặt được bảo vật, a.....”

“Đúng vậy, nàng chính là tiểu bảo bối mà ta nhặt được.” Hắn cúi đầu hôn đôi môi anh đào của nàng, hấp thụ thật sâu vị ngọt thuần khiết của nàng, dường như phải ăn nàng vào trong bụng mới bằng lòng bỏ qua.

Nhuyễn tháp*: giường đệm nhỏ

Phong khinh vân đạm**：“gió nhẹ mây trôi” ý chỉ về sự thản nhiên

216. Q.3 - Chương 217: Tình Cảm Nảy Sinh Trong Đêm

“Hảo đường muội, muội liền giúp đường huynh đi, đường huynh nhất định đối với muội cảm động đến rơi nước mắt, làm trâu làm ngựa báo đáp uội!” Quan Hoa tiểu Hầu gia tươi cười quần lấy Huyền Trữ công chúa, một tác cũng không rời.

Huyền Trữ công chúa mấp máy môi, không kiên nhẫn che lỗ tai tỏ vẻ không muốn lại nghe hán dong dài:“Đường huynh, người tốt cuộc có phải là nam nhân hay không a, nếu người thích Hà Khả Y, phải đi nói với Vương huynh muốn cưới nàng a, làm sao đến làm phiền ta!”

“Cho nên ta mới đến cầu muội a, muội có biết, nhiều năm trước đây ta đã cầu Vương huynh chỉ định nhân duyên cho ta với một thiên kim tiểu thư, như là thiên kim của Liêu đại thần a, khuê nữ xinh đẹp của Cố đại thần, ta đều lần lượt đã cầu đường huynh ban hôn, đường huynh chẳng những một lời liền cự tuyệt ta, còn xoay người liền đem các nàng đều chỉ hôn cho Vương công quý tộc khác, nói rõ ràng chính là đường huynh không công bằng, lần này bất kể như thế nào muội đều phải giúp đỡ ta thuyết phục đường huynh, ta mới có thể như ý nguyện ôm mỹ nhân về a, dù sao muội vẫn không đành lòng nhìn ta cô độc sống quãng đời còn lại chứ.”

Trợn trừng mắt, Huyền Trữ công chúa xoay người đi vào trong cung điện, ngồi xuống chiếc ghế lớn, gương mặt nghiêm túc không có ứng gì.

Tiếng xấu phong lưu của Quan Hoa đường huynh đã sớm nổi tiếng trong các Vương hầu, ai chịu đem thiên kim khuê nữ gả cho hắn a, còn dám tới trách Vương huynh của nàng không công bằng!

“Huyền Trữ đường muội tốt, muội suy nghĩ kỹ chưa a? Không bằng bây giờ chúng ta phải đi yết kiến đường huynh đi.” Quan Hoa tiểu Hầu gia trở mặt ra, nhẹ nhàng đề nghị.

“Không cần, ta không đi, đây là chuyện riêng của người, người tự mình làm đi, đừng đến làm phiền ta.” Huyền Trữ công chúa bị làm phiền có chút nổi giận, sắc mặt rõ ràng không tốt lắm.

Muốn nàng giúp đỡ cầu Vương huynh tứ hôn, nàng mới không muốn lợi qua dòng nước đục này, hưởng hồ Hà Khả Y là người bên cạnh Tô Bối Bối kia, Vương huynh càng không có khả năng đem Hà Khả Y chỉ định cho đường huynh.

“Huyền Trữ!” Quan Hoa tiểu Hầu gia thấy cầu Huyền Trữ công chúa mà nàng lại không đáp ứng, cảm thấy có chút mất mặt không nên được giận, tốt xấu gì hắn cũng là đường huynh của nàng đó, lại không nể mặt như vậy.

Thấy sắc mặt của hắn có chút cứng ngắc, Huyền Trữ công chúa buồn bực đứng lên, đi tới đi lui, sau một hồi đầu tranh xong mới hạ quyết định.

“Đường huynh, đừng nói người làm đường muội này không giúp người, bây giờ việc người đi cầu Vương huynh tứ hôn là không thể thực hiện được, trừ phi người đạt được tâm hồn của Hà Khả Y trước, chỉ cần các người hai người tình đầu ý hợp, sau đó cùng nhau cầu Vương huynh tứ hôn, ta nghĩ đến lúc đó Vương huynh vốn không có lý do gì lại cự tuyệt thỉnh cầu của người.”

“Nhưng mà..... Nhưng mà ta phải bồi dưỡng cảm tình với Hà Khả Y như thế nào a?” Quan Hoa tiểu Hầu gia nhúu mày khó xử, không muốn nói tới mấy ngày qua mỗi lần lúc hấn đi thăm Hà Khả Y, Thương Tuyết Lệ đáng chết đó đều nhúng tay vào, hại hấn không có cơ hội gần gũi giai nhân.

Thật sự là tức chết người đi được, hấn rất muốn nổi giận một cước đá văng Thương Tuyết Lệ, nhưng mà lại ngại Thương Tuyết Lệ là hồng nhân trước mặt đường huynh, đành phải chịu đựng.

“Người trực tiếp đi tìm nàng tỏ vẻ ân cần không phải được rồi sao, người không phải giỏi nhất là đồ nữ nhân sao?” Huyền Trữ công chúa nhin không được châm chọc.

“Ai nha, đường muội, ta không phải không muốn tỏ vẻ ân cần, nhưng mà..... mỗi lần cái tên Thương hộ vệ kia đều đứng lúc có mặt a, ta làm thế nào xuống tay a.” Quan Hoa tiểu Hầu gia nghiến răng nghiến lợi thốt ra, thật sự là không nhin được nữa.

“Thương hộ vệ? Hấn đi tìm Hà Khả Y làm gì?” Huyền Trữ công chúa có chút nghi hoặc khó hiểu.

“Ai biết a, không chừng cũng là coi trọng Hà Khả Y, muốn nhanh chân đến trước, hừ!” Hấn bực mình hừ lạnh.

Huyền Trữ công chúa liếc xéo hấn một cái:“Không có khả năng, Thương hộ vệ là một người đầu gối, nếu hấn nói yêu nữ nhân nào, ta cam đoan sẽ giúp hấn một tay!”

Quan Hoa tiểu Hầu gia nhất thời tìm không ra lý do phản bác, đành phải cứng giọng:“VẬY..... vậy nếu hấn lại có mặt lúc đó nữa?”

“VẬY bản công chúa liền phụ trách phái hấn đi nơi khác, chung quy như vậy được rồi chứ.” Huyền Trữ công chúa trừng mắt, cam đoan nói.

“Được, một lời đã định! hạnh phúc của đường huynh phải dựa vào muội, đường muội!” Quan Hoa tiểu Hầu gia lúc này mới lộ ra nụ cười vừa lòng.

.....

Đèn hoa mới lên, ánh trăng đêm đã lên.

Khả Y theo cung nữ dẫn đường xuyên qua hành lang gấp khúc, ở một chỗ rẽ hành lang bên ngoài cung, vừa lúc cùng gặp mặt Thương Tuyết Lệ.

“Hà cô nương? Đã trễ thế này nàng muốn đi đâu?” Thương Tuyết Lệ có vẻ rất kinh ngạc.

Cung nữ lịch sự hành lễ:“Thương hộ vệ.”

Không ngờ lại gặp hấn, Khả Y cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng mà trong lòng tự nhiên cảm thấy có chút vui mừng, còn có một chút thẹn thùng, không biết từ khi nào lại có cảm giác đó, nàng nhìn thấy hấn, thì cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Loại cảm giác này, giống như.....loại cảm giác để ý.

Nàng hạ thấp mắt để che dấu tình cảm của mình, dịu dàng trả lời:“Công chúa gọi ta đến.”

“Huyền Trữ công chúa?” Thương Tuyết Lệ càng thêm kinh ngạc, công chúa không phải rất chán ghét Bối Bối tiểu thư sao? Làm sao có thể gặp Hà cô nương, người có tình cảm như chị em với Bối Bối tiểu thư?

Đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hấn xúc động thốt ra:“Ta cùng nàng đi.”

“A?” Khả Y nhin không được ngăn đầu, đôi mắt sáng ngời chân thành lại dịu dàng nhìn hấn, nhìn đến hấn ánh mắt lại hơi lộ ra một chút xao động, hai má của nàng không khỏi hơi ửng hồng lên.

Thấy được khuôn mặt e thẹn ửng hồng của nàng, dưới ánh tuyết quang lại càng lấp lánh trong đêm, ửng hồng nhân nhật, như thế thật hấp dẫn người, Thương Tuyết Lệ dường như không thể tự kiềm chế nhìn chăm chăm vào nàng, trong lúc đó nhất thời quên cả nói chuyện.

Khả Y cảm giác được ánh mắt nồng cháy của hấn, nàng thẹn thùng gục đầu xuống, nhẹ nhàng mà gọi:“Thương công tử.”

“A? À..... Cái gì, ban đêm đường đi rất tối, ta..... ta hộ tống nàng đi.” Thương Tuyệt Lệ có chút lắp bắp, vì chính mình vừa rồi thật thất lễ cứ chăm chú nhìn, khuôn mặt thẳng thẳng phảng phất một chút ửng hồng.

“Được.” Khả Y ngẩng đầu, yên lặng nhìn hắn, trong đôi mắt có ý cười nhàn nhạt.

Thương Tuyệt Lệ thấy thế, không khỏi nở nụ cười, tim đập trở nên nhanh hơn.

Vì thế, hai người sóng vai cùng nhau đi trước, cung nữ đi theo sau.

Hắn vẫy tay ý bảo cung nữ có thể lui ra, sau đó hạ mắt nhìn thẳng gương mặt của nàng, trong đôi mắt có ngọn lửa nóng, nhẹ nhàng mà nói:“Chúng ta đi thôi.”

“Uhm..... Người về sau cứ gọi ta là Khả Y đi, giống như Bối Bối vậy, chúng ta..... là bằng hữu.” Nàng cố gắng lấy dũng khí, thật vất vả mới hoàn thành câu nói.

Sau đó từng bước đến gần hắn, làm cho khoảng cách giữa hai người kéo lại gần rất nhiều.

Thương Tuyệt Lệ kinh hãi trước sau như một cố gắng hé mở bờ môi căng cứng:“Được, Khả Y.”

Giọng nói của hắn, bởi vì khản trương mà có vẻ khàn khàn.

Nghe vào tai của Khả Y, lại tràn ngập sức cuốn hút, nàng hơi hơi đỏ mặt, môi đỏ mọng vẫn mỉm cười.

Vì thế, hai người sóng vai cùng nhau hướng tới đầu hành lang cung ở bên kia.

217. Q.3 - Chương 218: Nguy Hiểm? Lương Nan

Bầu trời đêm yên tĩnh, lấm tấm những bông tuyết bay bay, rơi xuống ở hành lang ngoài cung, giống những bông vải điểm tuyết thêm cho giấc mộng đẹp.

Khả Y ở bên cạnh nghiêm túc lắng nghe Thương Tuyệt Lệ nói chuyện, khóe môi của nàng vẫn giữ lại một chút ý cười nhàn nhạt, nhìn gương mặt dịu dàng của nàng, Thương Tuyệt Lệ cảm thấy đây là lần nói chuyện nhiều nhất từ trước tới giờ của mình.

Đi không bao lâu, đã đến nơi, Thương Tuyệt Lệ dừng lại, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt đen trong trong đêm tối thế nhưng lại càng lộ ra tràn đầy ánh sáng.

Lần này Khả Y không tránh ánh mắt của hắn, đôi mắt dường như có thể nói chuyện, nó như nói lên tình cảm lưu luyến không rời.

Trong ánh mắt của nàng có tình ý, làm cho Thương Tuyệt Lệ cả người giống như có một luồng nhiệt chạy qua, hắn căng thẳng nắm chặt tay lại, giọng nói trầm thấp ôn hòa:“Khả..... Khả Y, không bằng ta ở bên ngoài chờ nàng, chờ sau khi nàng gặp công chúa xong ta sẽ đưa nàng trở về, ban đêm trời tối, một nữ tử như nàng mà trở về một mình ta..... ta không yên tâm lắm.”

Có lẽ, đây là lời thổ lộ cảm tình gần gũi nhất mà hắn từng nói qua, vừa mới nói xong, hắn cảm thấy cổ mình đã nóng lên.

Nghe vậy, gương mặt như hoa như ngọc của Khả Y lại bay lên hai đóa mây hồng, e lệ nhưng không lùi mà nhìn thẳng hắn, dịu dàng nói nhỏ:“Được, ta..... Ta rất nhanh sẽ đi ra.”

Hắn hít một hơi thật sâu, thật vất vả mới áp chế tình cảm đang nhảy nhót trong lòng, giọng khàn khàn nói:“Vào đi thôi.”

“Uhm.” Khả Y gật gật đầu, lại dịu dàng liếc nhìn hắn, sau đó mới xoay người đi vào bên trong cung điện.

Thương Tuyệt Lệ yên lặng nhìn theo bóng hình xinh đẹp của nàng, bất tri bất giác khóe miệng cương nghị không tiếng động hé mở, lộ ra nụ cười ngây ngô khờ khạo.

.....

Khi Khả Y đi theo đường mà cung nữ chỉ, lúc rẽ trái lúc rẽ phải mới đi vào được bên trong, nhìn thấy không chỉ có mình Huyền Trữ công chúa, còn có..... Quan Hoa tiểu Hầu gia cười đến thềm nhỏ dãi, nàng âm thầm hít vào một hơi, bỗng nhiên có chút hiểu được công chúa vì sao lại triệu kiến nàng.

Nàng miễn cưỡng bản thân dừng hoảng hốt, chậm chậm đi về phía trước hành lễ:“Khả Y khấu kiến công chúa, khấu kiến tiểu Hầu gia.”

Không đợi công chúa nói, Quan Hoa tiểu Hầu gia vội vã đứng lên nghênh đón Khả Y, cười đến ánh mắt lóe sáng lên:“Ha ha a..... Mỹ nhân không cần giữ lễ tiết như thế, đêm nay chúng ta chính là mời mỹ nhân đến uống rượu mua vui thật thoải mái, mỹ nhân trăm ngàn lần không cần câu nệ.”

Khả Y âm thầm nghiêng qua một bước, tránh tiếp cận quá gần với Quan Hoa tiểu Hầu gia, mi tâm âm thầm nhú lại, không thích tiểu Hầu gia luôn thất lễ gần sát vào nàng như vậy, gần đến nàng dường như có thể ngửi được mùi hương phấn son của nữ tử nồng đậm trên người hắn, làm cho nàng rất khó chịu.

Mùi hương trên người nam tử hắn là giống Thương hộ vệ sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, mà không phải mùi hương phấn son nồng đậm dung tục như vậy.

Nghĩ đến Thương Tuyệt Lệ, mi tâm của nàng từ từ thẩn ra.

“Mỹ nhân, mỹ nhân..... Nàng đang suy nghĩ gì?” Quan Hoa tiểu Hầu gia không cam lòng bị nàng thất thần lạnh nhạt, lại tới gần.

Khả Y đột nhiên hoàn hồn, lịch sự từ chối khéo léo:“Thực xin lỗi, Khả Y không biết uống rượu.”

“Ha ha..... Vậy lấy trà thay rượu cũng không sao cả a.” Quan Hoa tiểu Hầu gia gặp khó liền có kế ứng phó.

Nghe được giọng điệu của hắn có mấy phần giống tên vô lại, Khả Y cố gắng nhịn xuống không cho biểu hiện bất mãn ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, Huyền Trữ công chúa nói chen vào:“Hà Khả Y, người ngồi xuống đi.”

Giọng điệu của công chúa mang theo mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt, Khả Y nắm chặt tay, khiến mình dừng sợ hãi, nhẹ giọng trả lời:“Vâng.”

Sau đó mới lách ra khỏi sự quấy rầy của tiểu Hầu gia, cố ý chọn ngồi xuống ở góc có khoảng cách xa nhất với Quan Hoa tiểu Hầu gia.

Huyền Trữ công chúa nhú mày, lại mở miệng :“Hà Khả Y, người ngồi xa như vậy làm gì, ngồi nơi đó đi.”

Nàng chỉ vào vị trí bên cạnh Quan Hoa tiểu Hầu gia, giọng nói cứng rắn lại ra lệnh lần nữa.

Tim Khả Y bị dọa đến độ đập rơi mất nửa nhịp, nàng âm thầm hít một hơi, miễn cưỡng duy trì biểu hiện trên mặt, kiên trì đi đến vị trí kia, ngồi xuống.

Dường như lập tức, Quan Hoa tiểu Hầu gia liền phát huy bản lĩnh tỏ vẻ ân cần của hắn, hỏi han ân cần đối với nàng.

“Hà cô nương, nàng lạnh hay không, muốn chuyển nhiều ấm lò vào hay không?” Bước đầu tiên của hắn là tỏ vẻ ân cần, giọng điệu rất là lịch sự, thân người lại nghiêng qua.

Khả Y vẫn cố gắng duy trì nụ cười lịch sự, buộc mình đừng chạy trốn chết, giọng điệu khéo léo nói:“Không cần, như vậy tốt lắm. Cảm ơn tiểu Hầu gia quan tâm.”

“Ha ha.....ta xác thực là rất quan tâm đến nàng.” Quan Hoa tiểu Hầu gia nhân cơ hội ám chỉ một cái gì đó.

“Uhm hừ!” Huyền Trữ công chúa nhẹ nhàng hắng giọng, nhắc nhở sự hiện diện của mình, đường huynh này thật đúng là kiến sắc vong hữu*, thấy mỹ nhân đến liền đem nàng vứt qua một bên, tốt xấu gì cũng phải chờ nàng đi rồi lại buồn nôn như vậy được không.

Quan Hoa tiểu Hầu gia nghe tiếng vội quay đầu lại, nói vài câu tốt đẹp với công chúa.

Nhìn thấy khoảng cách giữa tiểu Hầu gia và mình từ từ rộng ra, Khả Y trong lòng thật cảm kích đối với công chúa, nàng âm thầm thở ra, ánh mắt thành khẩn nhìn về phía công chúa, tự nói với mình, công chúa ở trong này, hắn là sẽ không có việc gì.

.....

Trong bàn tiệc, Quan Hoa tiểu Hầu gia chú ý cả hai bên, vô cùng phấn khích.

Thời gian trôi qua, lòng Khả Y dần dần yên ổn xuống, công chúa hẳn là luôn luôn ở đây.

Nhưng mà, ý nghĩ của nàng còn chưa được bao lâu, công chúa lại đột nhiên buông chiếc đĩa, lòng của nàng căng như dây đàn, có chút lo sợ bất an nhìn động tác của công chúa.

Huyền Trữ công chúa đưa tay nhu nhu mi tâm, giả bộ không thoải mái: “Đầu của bản công chúa đột nhiên có chút choáng váng, các người dừng trước đi, ta đi thoa chút dầu được.”

Nói xong, nàng liền đứng lên rời khỏi ghế, đưa tay tới cho cung nữ nâng đỡ mình.

“Đường muội, muội không sao chứ?” Quan Hoa tiểu Hầu gia âm thầm nháy mắt với Huyền Trữ công chúa, giả bộ khẩn trương quan tâm.

Thấy Khả Y muốn đứng lên, Huyền Trữ công chúa khoát tay, lấy ánh mắt cứng rắn ngăn động tác của Khả Y lại, sau đó quay ngược lại nhìn Quan Hoa tiểu Hầu gia: “Bản công chúa nghỉ ngơi một chút là tốt thôi, trước hết người giúp ta chiêu đãi Hà Khả Y cho thật tốt, không được chậm trễ.”

Công chúa cố ý nhấn mạnh, hoàn toàn không cho Khả Y rời đi.

“Vâng vâng vâng, ta nhất định sẽ cẩn thận tuân theo mệnh lệnh của công chúa.” Quan Hoa tiểu Hầu gia giả vờ kinh sợ.

“Hà Khả Y, bản công chúa có ý tốt mời người đến, người cũng đừng làm cho bản công chúa bị bê mặt nga.” Một lời nói của Huyền Trữ công chúa, dường như thoải mái, lại dường như cương quyết.

Khả Y nắm thật chặt tay đặt ở trên đùi, các đốt ngón tay dùng sức đến trắng bệch, nàng ngẩng đầu, miễn cưỡng đáp lại: “Khả Y không dám.”

Gật gật đầu, Huyền Trữ công chúa được cung nữ dìu đỡ mới rời khỏi đó.

Kiến sắc vong hữu*: thấy người đẹp quên bạn bè

218. Q.3 - Chương 219: Xâm Phạm

Huyền Trữ công chúa vừa mới đi ra bên ngoài viện, liền nhìn thấy Thương Tuyệt Lệ đứng cách đó không xa, ánh mắt nhìn thẳng về hướng nàng.

Thương hộ vệ làm sao có thể ở trong này?

Huyền Trữ công chúa nhíu mày, trong đầu nhớ lại câu nói Quan Hoa đường huynh đã từng nói qua, chẳng lẽ Thương hộ vệ là do Tô Bối Bối phái tới?

Nghĩ đến đó, lòng của nàng giống như bị lấp kín bởi một cơn tức giận, ý nghĩ xoay chuyển, nàng đi qua, đáng vẻ giả vờ suy yếu.

Thương Tuyệt Lệ nhìn thấy công chúa đi đến, cung kính hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến công chúa.”

“Thương hộ vệ, người ở trong này à? Vậy thật quá tốt rồi, người giúp bản cung đi Ngự Y Quán mời một vị ngự y lại đây, đầu của bản cung có chút choáng váng, không thoải mái lắm.”

Nói xong, mày mặt của Huyền Trữ công chúa nhăn lại, ngón tay nhu giữa trán, đáng bộ thật sự không thoải mái.

Thương Tuyệt Lệ thấy thế, ánh mắt không khỏi liếc về hướng phía sau công chúa, thật khó xử.

“Thương hộ vệ, người còn không đi? Nhanh đi a!” Huyền Trữ công chúa giả vờ không thoải mái mà khóc lóc om sòm.

Thương Tuyệt Lệ đấu tranh rồi lại đấu tranh, lại nhìn thấy dáng vẻ suy yếu của Huyền Trữ công chúa, cuối cùng chỉ có thể phục tùng.

Hắn cung kính làm một đại lễ đối với công chúa, thận trọng thỉnh cầu: “Xin công chúa chiếu cố Hà cô nương một chút, tiểu Hầu gia hân.....”

“Đường huynh của làm sao! Thương hộ vệ, không cần ở trước mặt bản cung ăn nói lung tung.” Huyền Trữ công chúa không vui, người xưa nay cứng nhắc chỉ nghe mệnh lệnh của Vương huynh như Thương hộ vệ vậy mà giờ lại thỉnh cầu nàng, chỉ vì Hà Khả Y mà thỉnh cầu, thật sự là chiếu cố cái quỷ gì!

Trong Vương cung người người đều bị Tô Bối Bối và Hà Khả Y mê hoặc.

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ lập tức đi mời ngự y.” Thương Tuyệt Lệ nhịn không được lại nhìn nhìn về hướng kia, sau đó lòng mới đảm trách nhiệm vụ, chạy đến Ngự Y Quán rất nhanh, không ngừng xoa dịu mình, có công chúa ở đó, hẳn là không có việc gì.

Sau khi sai Thương Tuyệt Lệ đi, Huyền Trữ công chúa đẩy cung nữ ra, tự mình đứng vững, buồn bực bĩm môi: “Tên đang ghét, đương nhiên bảo bản công chúa đi chiếu cố một dân phụ thấp kém, hừ!”

.....

Trong cung điện, Khả Y thận trọng dè dặt, lại đứng ngồi không yên.

Quan Hoa tiểu Hầu gia có vẻ hứng thú tràn trề, hẳn uống rượu ngon một ly rồi lại một ly, ánh mắt từ đầu đến cuối cứ nhìn chằm chằm vào Khả Y, có đôi khi thậm chí ngay cả rót rượu đều đổ lệch ra ngoài hẳn mới ha ha cười giữ lại một chút thần.

Thấy hẳn uống mạnh như vậy, Khả Y có chút thất kinh hồn vía, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía cửa, âm thầm lo lắng, công chúa khi nào thì mới trở về?

“Tiểu Hầu gia, người..... Người đừng uống nhiều như vậy, uống rượu hại..... hại sức khỏe.” Khả Y nhìn thấy tiểu Hầu gia uống rượu như vậy, không kiềm chế được nảy sinh hoảng hốt, hy vọng hẳn đừng uống say.

Nhìn mặt của hẳn rõ ràng đã đỏ đỏ, ánh mắt nhìn mình cũng trở nên.....ham muốn tình ái, Khả Y toàn thân rơi vào trạng thái cảnh giác.

“Mỹ nhân, ta chỉ biết nàng có ý đối với ta, mới có thể quan tâm sức khỏe của ta có phải hay không, ha ha a..... Yên tâm, sức khỏe của bản hầu gia rất tốt, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng thất vọng.” Quan Hoa tiểu Hầu gia bỗng nhiên đứng lên, nhìn từ cao xuống tiến sát vào nàng, dùng cằm tiến lại hít sâu mùi hương trên tóc mai của nàng.

“Uhm..... Mái tóc của nàng thật thơm a.” Mang dáng vẻ lưu manh, hẳn nói đùa giỡn.

Khả Y giống như chim sợ cành cong, sợ tới mức đứng mạnh dậy, lui về phía sau vài bước, ánh mắt có chút tức giận theo dõi hẳn: “Tiểu Hầu gia, người uống say rồi.”

“Say? Ha ha a..... Nói cho cùng, bản hầu gia chính là vì mỹ nhân nàng mà say.” Quan Hoa tiểu Hầu gia ánh mắt tham lam nhìn thân mình của Khả Y, liếm liếm môi, dáng vẻ đói khát không dần lòng được.

Sắc mặt Khả Y lúc trắng lúc xanh, chạy vội về hướng cửa, lại bị tiểu Hầu gia bổ nhào tới ôm chặt thắt lưng.

Nàng thét chói tai: “A..... Buông, buông, cứu mạng a, công chúa, công chúa.....”

Nàng giãy dụa, hai tay vung lung tung về phía Quan Hoa tiểu Hầu gia, nhưng mà, cũng không thể giãy khỏi cái ôm chặt của hẳn, mùi son phấn trên người của hẳn chui vào hơi thở của nàng, nàng cảm thấy từng trận ghê tởm.

“Buông, buông ra.....”

Quan Hoa tiểu Hầu gia một tay bắt lấy hai bàn tay mềm của nàng, ánh mắt tràn đầy tình ái ám muội, hẳn tham lam vùi đầu vào cổ của nàng: “Mỹ nhân, nàng thật thơm a.”

Khả Y hoảng sợ đôi mắt ứa ra nước mắt: “Đừng như vậy, van cầu người tiểu Hầu gia, người không thể làm như vậy, buông, van cầu người.”

Nàng kịch liệt chống trả đẩy hắn ra, ánh mắt hỗn loạn phần nộ cùng kinh sợ.

Quan Hoa tiểu Hầu gia thực thương tiếc chu miệng hôn nước mắt của nàng, sợ tới mức nàng xoay mặt đi, càng thêm thét chói tai: “Thương hộ vệ, Thương công tử..... Người ở nơi nào? Mau tới cứu cứu ta, cứu mạng a.....”

Nghe được lời của nàng, tiểu Hầu gia đột nhiên gắt gỏng la to: “Ta không cho phép nàng gọi cái tên kia, nàng nhất định là người của ta!”

Khuôn mặt của hắn vô cùng méo mó, giống như là một người điên, người điên say rượu.

Khả Y không để ý tới hắn, cố gắng cùng sức lực toàn thân kéo hai tay ra, hy vọng hai tay có thể gãy thoát khỏi tay hắn.

“Người, tên háo sắc này, buông, ta không phải người của người!” Khả Y hận đến môi phát run.

Dáng vẻ mỏng manh yếu ớt như hoa lê lại rơi lệ, tăng thêm cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng vài phần yếu đuối, làm cho hắn dường như muốn phát cuồng.

“Hà Khả Y, Khả Y, nàng thật đẹp, thật đẹp, nàng là người của ta, công chúa đem nàng an bài cho ta, nàng chỉ cần thuận theo ta, chúng ta là có thể đi cầu Vương tứ hôn, ta sẽ cho nàng vinh hoa phú quý.”

Ánh mắt của hắn cuồng loạn nhìn nàng, bởi vì sự giãy dụa của nàng mà càng tăng thêm cảm giác kích thích của hắn, nam tính của hắn nhìn không được sưng lên.

Sợ hãi, trong lời nói của hắn nàng nghe được, công chúa muốn đem nàng an bài cho hắn?

Không!

Nàng dường như càng thêm điên cuồng mà phản kháng, đáy mắt lóe ra ý cương quyết thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành: “Không cần, tránh ra, ta không cần..... Thương công tử cứu mạng a, cứu mạng.....”

Hắn không để ý giãy dụa của nàng, một tay đẩy nàng hướng tới tấm thảm lớn lót lên mặt đất, phủ lên thân thể của nàng, áp chế tất cả phản kháng của nàng, phần nộ xé rách quần áo của nàng: “Ta nói nàng không được lại gọi tên của nam nhân kia, ta ghét hắn nhất!”

“Xẹt.....” thanh âm quần áo bị xé rách phá vỡ không gian lạnh lẽo.

Khả Y sợ, nàng cả người cứng ngắc run run: “A..... Đừng mà.....”

Quan Hoa tiểu Hầu gia chu miệng hôn lên xương quai xanh của nàng, gặm cắn tạo ra từng dấu vết ẩm ướt: “Đẹp quá, thơm quá.....”

Hắn giống như mất hồn, say sưa lắm lắm.

Khả Y xấu hổ và giận dữ dường như muốn cắn lưỡi tự sát, chuyện cũ trước kia đều từ chuyện từng chuyện lướt qua trong đầu, biểu ca cũng là bắt buộc nàng đưa cho nam nhân khác, nàng không có sức phản kháng.....

Thật hận, vì sao, vì sao nàng phải bị đối xử không công bằng như vậy.

219. Q.3 - Chương 220: Đã Xảy Ra Chuyện Rồi

Nàng cắn môi đến chảy máu, trong lệ mang theo ý hận, không nghe theo lời hắn mà toàn lực la lên khàn cả tiếng: “Thương công tử, Thương công tử..... A..... Đừng mà.....”

“Xẹt.....” váy của nàng bị xé rách.

Nàng khóc kêu cứu mạng, nhưng không một ai tiến vào cứu nàng, thế giới trước mắt, toàn một màu đen tối, là vô tình, là cay nghiệt, là ghê tởm.....

“Đừng đụng vào ta, van cầu người, đừng mà.....” Trên môi của Khả Y để lại một tia vết máu, hòa trộn với nước mắt của nàng, dưới ánh đèn chiếu sáng, chói mắt, gợi tình, động lòng người.

“Nàng, yêu tinh xinh đẹp này, ta hôm nay nhất định phải có được nàng!” Quan Hoa tiểu Hầu gia sớm đã bị vẻ đẹp của nàng làm cho thần hồn điên đảo, đáng vẻ si mê đến đáng sợ.

Khả Y đá động hai chân, cổ tay bị nàng giãy dựa bầm tím, nàng lại hoàn toàn không biết là đau, chỉ cảm nỗi sợ hãi cùng bị phần mạnh mẽ quét qua nàng.

Bỗng nhiên, chân của nàng đá đến một cái giá gỗ lớn, nhìn phía trên cao của cái giá kia có đặt rất nhiều đồ vật, Khả Y giống như thấy được hy vọng, nàng càng dùng thêm sức đá để lay động cái giá.

“Cho dù chết, ta cũng sẽ không để cho người có được!” Nàng hận đến cực điểm khàn giọng la lớn, vẻ mặt coi nhẹ cái chết của nàng làm cho Quan Hoa tiểu Hầu gia chấn động một chút, ngay lúc hắn nghiêng mình, không có chú ý đến cái giá cao lung lay nghiêng đổ.

Chỉ trong phút chốc đó, cái giá cao được chế tạo từ gỗ nặng đổ xuống, nặng nề mà đổ về hướng bọn họ.

Khả Y nhìn cái giá đổ xuống, nở nụ cười, cười đến thâm, cười đến điên cuồng, cười đến tuyệt vọng, đổ đi, cho dù đè chết nàng cũng không sao cả.

Lúc Quan Hoa tiểu Hầu gia còn không kịp hiểu xem vẻ mặt của nàng tại sao đột nhiên lại điên cuồng, hơi đưa mắt về phía sau liền nhìn thấy cái giá đổ ngay xuống chỗ mình, ánh mắt của hắn trừng lớn: “A.....”

“Oành!” Cái giá cứ như vậy nện xuống chân của hắn, hắn hung hăng dán sát trên thân mình Khả Y, không thể động dậy.

“Người..... Người, con tiện nhân này!” Quan Hoa tiểu Hầu gia cảm giác được đôi chân đau đến dường như muốn lấy mạng của hắn, sắc mặt của hắn trắng bệch, thái dương đổ mồ hôi lạnh.

Khả Y nắm chặt bản năng cầu sinh cố gắng bò ra khỏi hắn, hắn lại gắt gao giữ lấy nàng không cho nàng đi.

“Buông ta ra.” Khả Y thét chói tai, nước mắt đã muốn rơi xuống, trong mắt chỉ toàn là oán hận cuồng loạn cực điểm.

Dáng vẻ của nàng dường như muốn phát điên, đẹp một cách ma quái, làm cho Quan Hoa tiểu Hầu gia tỉnh thần dao động, cho dù là phần nộ cảm hận, vẫn đẹp đến câu hồn người giống như trước.

Thừa dịp hắn còn chưa trấn tĩnh tinh thần, Khả Y một cước đá văng tay hắn ra không chút lưu tình, rời khỏi đó rất nhanh.....

“Đừng đi, mau, mau gọi người đến giúp ta đem cái giá này ra, chân của ta..... chân của ta đau quá, sắp tàn phế, a..... Đau.....” Tiểu Hầu gia muốn động dậy, chân lại chịu một cơn đau đến xương tủy, làm cho hắn thổ hổ hển rống to.

Khả Y ôm xiêm y rách nát, cực kỳ hỗn loạn chống vào vách tường đứng lên, đối với nỗi đau của hắn hoàn toàn không nghe thấy.

Nàng lê từng bước từng bước đi ra ngoài, ánh mắt trống rỗng tựa như mất đi linh hồn.....

Thật vất vả đi ra đến ngoài viện, ánh mắt của nàng đảo bừa nhìn bốn phía xung quanh, cũng không thấy bóng dáng của Thương Tuyệt Lệ, hành lang vắng vẻ, gió tuyết lạnh buốt tùy ý thổi tung xiêm y rách nát của nàng, cái lạnh như đâm vào da thịt của nàng.

Nàng cắn chặt bờ môi đã bị thương, có vết máu khô, lại nhiễm thêm vết máu đỏ tươi, nàng hoàn toàn không biết đau.

Mờ mịt nhìn tường cung cao cao chung quanh, nàng bỗng nhiên cười nhẹ nhàng, nụ cười hoang vắng, bi ai dường như làm cho những bông tuyết bay xuống cũng hòa tan.

Nàng nhắm chặt mắt, nước mắt ở đuôi mắt bị dồn ép mà rơi xuống.

Gục đầu xuống, trên hành lang bóng dáng cô đơn của nàng dần dần đi xa, xiêm y rách nát bị hất lên, ở trong gió lạnh bay bay.

.....

Khi Thương Tuyệt Lệ mang theo ngự y vội vã trở lại, hân nóng vội không thông báo liền vọt vào, lại nhìn thấy tiểu Hầu gia hấp hối bị cái giá đè trên mặt đất.

“Tiểu Hầu gia! Ngài sao lại bị thế này?” Hân hỏi, đồng thời lúc đó lại đưa tầm mắt tìm kiếm khắp trong phòng, cũng không thấy bóng dáng của Khả Y, lòng hân dường như cảm thấy hỗn loạn.

Khả Y đi đâu rồi? Công chúa ở đâu? Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quan Hoa tiểu Hầu gia nhìn thấy Thương Tuyệt Lệ, thiếu chút nữa lệ chảy ra, hân kêu thảm thiết: “Thương hộ vệ, mau, mau giúp ta đem cái giá này ra a, chân của ta..... chân của ta muốn đứt rồi.”

Thương Tuyệt Lệ cùng ngự y đang đem cái giá dời đi, ngự y kiểm tra một chút chân bị thương của Quan Hoa tiểu Hầu gia, nhũ mày trầm giọng nói với Thương Tuyệt Lệ: “Thương hộ vệ, mời người đem tiểu Hầu gia chuyển lên giường đi, lão phu phải nhanh chữa trị cho tiểu Hầu gia, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng được.”

Cho dù số ruột không biết Khả Y đi đâu, Thương Tuyệt Lệ lại không thể thấy chết mà không cứu, chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế lo lắng sốt ruột trong lòng xuống, công Quan Hoa tiểu Hầu gia lên, đang lúc này, Huyền Trữ công chúa đứng lúc đi vào đến, nàng kinh ngạc, mắt trừng lớn.

“Đường huynh, người..... chân của người, đang chảy máu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Quan Hoa tiểu Hầu gia yếu ớt chửi rủa: “Còn không phải là chuyện tốt của con tiểu tiện nhân kia làm sao, nếu nàng ta không nhanh chân chạy thoát, ta nhất định sẽ không tha cho nàng ta, a..... Đau quá.”

Hân còn chưa nói xong, Thương Tuyệt Lệ đột nhiên cả người chấn động một chút, làm Quan Hoa tiểu Hầu gia bị lắc lư, động đến chân bị thương của hân.

“Đừng nói nữa, cái gì thì cũng để sang một bên, Thương hộ vệ, mau mang đường huynh của ta trở về a.” mắt của Huyền Trữ công chúa thấy chân của đường huynh không ngừng mà đổ máu, gấp đến độ thay đổi giọng mệnh lệnh.

Thương Tuyệt Lệ khẽ cắn môi, mặt cứng lại đi ra ngoài rất nhanh.

Đem tiểu Hầu gia thả lên trên giường, Thương Tuyệt Lệ liền giống như một trận gió cuốn đi ra ngoài, thẳng đến cung điện của Khả Y.

.....

Khả Y chui vào trong chăn, run rẩy, ánh mắt trống rỗng mờ mịt, làm cho Quan Quan ở ngay bên cạnh không biết làm sao.

“Khả Y tiểu thư, người cho nô tỳ tắm cho người được không? Khả Y tiểu thư.....”

Quan Quan đau khổ gọi Khả Y.

Phát run hồi lâu, Khả Y rốt cục mới bình tĩnh trở lại, thân thể của nàng không còn phát run nữa, ánh mắt cũng không còn vô thần, nước mắt, yên lặng rơi xuống.

Quan Quan đỡ nàng đi vào nhà tắm, nhẹ nhàng lau cho nàng, giọng nói nghẹn ngào: “Khả Y tiểu thư, người đừng khóc, người như vậy nô tỳ cũng muốn khóc, tắm sạch sẽ không có gì.”

Khả Y liều chết xóa đi dấu vết trên da thịt, dường như muốn đem da thịt chà xát đổ bừa đổ máu.

Nàng không muốn cho những dấu vết đó lưu lại trên thân thể mình, không muốn không muốn không muốn.....

Trong lòng điên cuồng gào thét, nước mắt của nàng càng rơi nhiều.

Quan Quan yên lặng lau nước mắt, cái gì cũng không dám hỏi, chỉ giúp nàng lau cho xong, sau đó lấy thuốc mỡ cần thận bôi lên, lại mặc vào bộ xiêm y mới cho nàng.

220. Q.3 - Chương 221: Con Người Sắt Đá Nhu Tình

Khả Y im lặng tùy ý Quan Quan sửa soạn, khi nàng nhìn đến bộ xiêm y rách nát trên mặt đất, nàng nắm chặt tay lại, đôi mắt đỏ rực, có chút cuồng loạn khàn tiếng gào thét: “Quan Quan, đem xiêm y đó thiêu hủy, thiêu hủy, ta không muốn nhìn thấy bộ xiêm y đó, mau cầm đi thiêu hủy a!”

“Vâng vâng vâng, Khả Y tiểu thư không cần tức giận, nô tỳ lập tức đem đi thiêu hủy.” Quan Quan vội vàng cầm lấy xiêm y chạy đi, lo lắng quay đầu liếc nhìn Khả Y một lần, sau đó lo lắng rời đi.

Lúc Quan Quan chạy đến cửa chính, thiếu chút nữa cùng đụng vào Thương Tuyệt Lệ đang đi đến.

“A..... Nô tỳ khấu kiến Thương..... Thương hộ vệ.” Quan Quan hơi thở dốc nói.

Ánh mắt sắc bén của Thương Tuyệt Lệ nhìn đến bộ xiêm y trong tay nàng.

Rách nát?

Giọng hần run run hỏi: “Bộ xiêm y này..... Vì sao lại trở nên như vậy?”

“Nô tỳ không biết, Khả Y tiểu thư muốn nô tỳ cầm đi thiêu hủy, Khả Y tiểu thư nàng..... lúc quay trở về nàng đã khóc rất nhiều, cái gì cũng không chịu nói.” Quan Quan lo lắng hốc mắt đỏ hoe, quay đầu nhìn về hướng tẩm cung.

Nghe lời nói của Quan Quan, Thương Tuyệt Lệ cảm giác trái tim hần như bị bóp chặt rất đau, hần nghĩ..... hần biết Khả Y đã gặp chuyện gì.

Quan Hoa tiểu Hầu gia!

Tay hần nắm lại rất chặt, âm thầm nghiền răng nghiền lợi, trong lòng muốn la thật to.

Hít một hơi thật sâu, hần bước đi về hướng phòng ngủ, oán hận đan xen trong đáy mắt, nếu hần chưa từng rời đi, hần là có thể bảo vệ nàng lúc nàng bất lực nhất, nếu hần chưa từng rời đi.....

Mang theo cơn sóng triều cuộn cuộn tràn đầy, hần nhẹ nhàng gõ cửa, mở miệng, áp chế tắc nghẽn trong cổ họng, giọng nói khàn khàn khác thường: “Khả Y, là ta, ta có thể đi vào không?”

Cả người Khả Y cứng đờ, đôi mắt yếu ớt chăm chú nhìn chằm chằm về phía cánh cửa, suy nghĩ hỗn loạn.

Hần vì sao muốn tới, bây giờ nàng không muốn nhìn thấy hần, một chút cũng không muốn.

Đưa tay ôm chặt lấy bản thân mình, sắc mặt của nàng tái nhợt mím môi, không trả lời người ở ngoài cửa.

Thương Tuyệt Lệ không nghe ai trả lời, trong lòng càng nóng vội, trăm ngàn lần dừng làm chuyện đại diện mới được.

“Bang bang phanh.....” Hần lại dồn dập gõ cửa.

“Khả Y, mở cửa ra, Khả Y.....”

Lời kêu gọi của hần cùng với tiếng gõ cửa đều vội vã như nhau, âm thanh lọt vào tai, Khả Y không chịu nổi đưa tay che lỗ tai lại, lắc đầu đầy kích động, giọng nói vỡ tan: “Ta không muốn nghe, không muốn thấy hần, đừng cho hần nhìn thấy đáng về bây giờ của ta.....”

Ngay lúc nàng không còn nghe được tiếng đập cửa cứ tưởng rằng hần không còn ở đó nữa, cửa đột nhiên vang lên một tiếng nổ: “Oành!”

Khóa cửa bị chấn động làm hư, hai cánh cửa cứ như vậy run run mở ra, nàng đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt còn đang ẩn chứa mù mịt, hình dáng của hần đột nhiên nhảy vào trong tầm mắt của nàng, mờ lung lại rõ ràng

“Người.....” Nàng không dám tin trừng mắt.

Thương Tuyệt Lệ lập tức cất bước đi vào, nhìn thấy nỗi đau khổ, đáng thương lóe ra trong đôi mắt ngập nước của nàng, vẻ mặt của hắn cứng lại, trái tim giống như bị cái gì đó đâm vào, đau nhức âm ỉ.

Khi ánh mắt của hắn vô tình nhìn thấy dấu vết không thể che giấu trên cổ nàng, cả người phát ra cơn giận bừng bừng, tiểu Hầu gia chết tiệt! Lại đối xử với nàng như vậy.....

“Người..... Người đừng tiến vào, đi ra ngoài, đi ra ngoài..... Ta không muốn nhìn thấy người.” Khả Y kích động lập tức đứng lên, muốn bỏ chạy về hướng bên trong phòng.

Động tác của Thương Tuyệt Lệ rất nhanh đã ngăn trở trước mặt nàng, đôi mắt tràn đầy đau lòng, yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, khuôn mặt bởi vì có nỗi đau nào đó, oán hận nào đó, phần nộ nào đó, mà trở nên có chút méo mó, mang theo nỗi đau khổ sâu lắng.

Đều là hắn không tốt, hắn không bảo vệ tốt cho nàng.

Nhìn thấy nét mặt của hắn như vậy, Khả Y vừa yêu vừa hận, cắn môi, nàng phản ứng thật kịch liệt đưa tay đẩy hắn ra: “Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người, đi a!”

Nàng dường như rống lên với hắn, trong lòng có một nỗi rung động sợ hãi khôn cùng với nỗi phần nộ nói không nên lời đối với hắn.

Cử chỉ của nàng hoàn toàn vượt qua giới hạn lúc bình thường, nàng không ngừng đẩy hắn, muốn đem hắn đuổi đi, nhưng mà hắn lại cũng không nhúc nhích tùy ý cho nàng đẩy.

Cho dù thỉnh thoảng bị đẩy lùi một bước, hắn lại đứng vững lại, thương tiếc lẳng lặng nhìn nàng, cho nàng muốn làm gì thì làm đối với hắn.

Thấy hắn bị chửi như vậy mà không trả lời, kiểu đầu gối đánh không đánh trả lại, Khả Y đẩy đẩy, lại giống như biến thành đánh hắn.

Ánh mắt đau lòng của hắn, từ đầu đến cuối vẫn chỉ nhìn nàng, mặc kệ nàng kích động cỡ nào, phần nộ cỡ nào đẩy hắn ra, hắn vẫn như cũ không hề nhúc nhích cho nàng trút giận, lúc nàng muốn rời đi, hắn luôn chắn ở trước mặt nàng.

Cho đến khi đánh tới mệt mỏi, nàng mới buông tay, nhìn ánh mắt không thay đổi của hắn, nước mắt của nàng tràn mi rơi xuống, tất cả những uất ức và sợ hãi không thể che giấu ở trước mặt hắn.

Nàng đưa tay che lại mặt, nghẹn ngào khóc ra thành tiếng, khóc thê thê thảm thảm.

Một cánh tay khỏe mạnh có lực vòng qua đặt trên bả vai của nàng, đem nàng đưa vào trong lòng ngực ấm áp rắn chắc.

Nàng giãy dụa thoát ra, oán trách gào to với hắn: “Bây giờ người còn tới làm gì, ta không cần người tới a, người đã sớm đi rồi không phải sao?”

Hắn không để ý giãy dụa của nàng, dùng sức đem nàng ôm chặt, khuôn mặt lộ ra dáng vẻ căm phẫn: “Khả Y, hãy nghe ta nói, ta chưa từng nghĩ tới phải đi, là công chúa không khỏe, sai ta đi mời ngự y, ta cho rằng..... cho rằng..... Ta có thể trở về rất nhanh, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Là ta vô dụng.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng của hắn khản lại, giống như chịu trăm ngàn đau đớn, hốc mắt bởi vì nỗi đau này mà dường như đỏ lên.

Từ từ, Khả Y im lặng xuống không còn giãy dụa nữa, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng rơi nước mắt.

Mang theo những giọt nước mắt ấm áp, từng giọt rơi trên lồng ngực của hắn, một giọt lại một giọt nước mắt nhẹ nhàng, giống như rơi xuống trong lòng, chìm thật sâu xuống, thật sâu xuống.....

Hắn đem đầu của nàng ấn sâu vào trong lòng, ôm nàng thật chặt, không chừa một chút khe hở nào.

Tựa vào trước ngực của hắn, khóc thút thít khi hô hấp lại hít vào mùi hương nam tính trong sạch mát mẻ của hắn thật thoải mái, một tia, trấn an tâm hồn đang sợ hãi, phần nộ khác thường của nàng.

“Khả Y.....” Hắn thở dài, giọng nói khàn khàn tràn đầy đau lòng sâu sắc.

Tay nàng run rẩy, từ từ vòng qua thắt lưng của hắn, nhẹ nhàng ôm lấy.

Cảm giác cái ôm đáp trả của nàng, Thương Tuyệt Lệ kích động tim đập gia tốc, càng ôm chặt nàng thêm.

Hồi lâu, giọng nói của nàng ở trước ngực của hắn nhỏ nhẹ vang lên, có chút chần chờ: “Ta..... Ta muốn gặp Bối Bối.”

“Được, ta lập tức mang nàng đi gặp Bối Bối tiểu thư.”

“Không..... Ta..... Ta không muốn đi ra ngoài.....” giọng nói của nàng có chút run run, nghĩ bên ngoài tối đen như mực, trong vô thức nàng cảm thấy chùn chân, bên ngoài kia, rất lạnh.

221. Q.3 - Chương 222: Một Cái Tát

Giọng nói hơi run của nàng, yếu đuối mang theo sợ hãi, truyền vào trong tai hắn, làm cho hắn càng thêm đau lòng.

“Được, vậy nàng an tâm đứng ở nơi này, ta đi mời Bối Bối tiểu thư lại đây.”

Hắn hơi đẩy ra nàng, cử động tay thật cẩn thận..... nàng không ra tiếng ngậm đồng ý, vuốt nhẹ hai má của nàng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên bờ má của nàng, động tác dịu dàng thương tiếc.

“Bảo Quan Quan ở bên cạnh nàng..... Ta sẽ trở lại rất nhanh, nhất định trở lại rất nhanh.” Hắn yên lặng nhìn nàng, thận trọng hứa hẹn với nàng.

Giọng nói của hắn, trầm thấp lại có lực, làm cho nàng không khỏi tin cậy.

Trong nháy mắt ánh mắt rơi vào móng lung, nàng nhẹ nhàng gạt đầu: “Uhm, người..... Người phải nhanh trở về.”

Tiếng nói của nàng bởi vì khóc mà khàn khàn, cũng đã khôi phục một tia bình tĩnh.

“Được.” Giọng nói của hắn cũng khàn khàn như vậy, mang theo tình cảm sâu đậm.

.....

Huyền Trữ công chúa đứng ở bên giường, vẻ mặt lo lắng nhìn ngự y bôi thuốc cho đường huynh.

Nghe hắn càng không ngừng phát ra kêu rên, Huyền Ninh công chúa gấp đến độ phát bực: “Đường huynh, đừng la nữa, nam tử hắn đại trượng phu chịu chút đau liền kêu thành như vậy, phiền chết người.”

“Đường muội, vết thương cũng không phải trên người muội, muội đương nhiên không kêu, a..... Tiểu tiện nhân chết tiệt, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta!” Quan Hoa tiểu Hầu gia phẫn nộ khuôn mặt thanh tú méo mó đáng sợ.

Huyền Trữ công chúa nghi hoặc: “Đường huynh, vì sao Hà Khả Y đối phó với người như vậy?”

“Còn không phải nàng ta, con kỹ nữ kia giả vờ thanh cao, ta đường đường tiểu Hầu gia bằng lòng muốn nàng ta, một nữ nhân đã qua một đời chồng, đã là nể mặt nàng ta lắm rồi!” Quan Hoa tiểu Hầu gia tức giận đầm xuống mép giường một cái, lại tác động đến chân bị thương, làm cho hắn lại kêu rên một tiếng.

“Tiểu Hầu gia, xin ngài đừng cử động, bằng không lão phu không có cách nào bôi thuốc.” Ngự y nhíu mày, thận trọng lên tiếng.

Huyền Trữ công chúa hít sâu một hơi, ánh mắt bắn ra mũi nhọn lạnh lùng mà nghiêm khắc, nàng tiến sát thêm vài bước, từ trên cao nhìn xuống chằm chằm vào tiểu Hầu gia.

“Đường muội, muội..... muội làm gì mà nhìn ta hung hãn như vậy?” Quan Hoa tiểu Hầu gia bị nàng nhìn trong lòng có chút run sợ.

Huyền Trữ công chúa vươn tay chỉ chỉ mũi của hắn: “Người nói, người cường bức Hà Khả Y không phải?”

Quan Hoa tiểu Hầu gia rụt đầu lại, có chút chột dạ, lại không cam lòng mình bị đường muội hù dọa, vì thế phải kiên trì “quang minh chính đại” mà ngẩng đầu.

“Cái gì cường bức, cái gì yếu đuối, dù sao nàng ta sớm hay muộn cũng là người của ta, hơn nữa muội giúp ta an bài, cơ hội tốt như vậy.....”

“Ba.”

Quan Hoa tiểu Hầu gia còn chưa nói xong, Huyền Trữ công chúa đã tát một cái thật mạnh trên mặt hắn, dùng dũa mắng: “Đường huynh, ta thực khinh bỉ ngươi, ta giúp ngươi lấy lòng Hà Khả Y, lấy thắng được tâm hồn của nàng, không phải cho ngươi làm hành động cầm thú này, ngươi xem nữ nhân là cái gì a!”

“Muội.....” Quan Hoa tiểu Hầu gia xoa xoa gương mặt bị đánh, phần nộ hàm chứa trong giọng nói, tròn mắt dường như muốn trườn lên, lại không dám phát giận ra ngoài.

“Ngươi y, người tốt nhất đem chân của hắn trị thành tàn phế luôn đi.” Huyền Trữ công chúa tức giận cực điểm bỏ xuống một câu, sau đó phát tay áo rời đi.

.....

Huyền Trữ công chúa mang theo cung nữ, hơi do dự đi vào cung điện của Khả Y.

Nàng đi thẳng vào, Quan Quan lập tức đi ra nghênh đón: “Nô tỳ khấu kiến công chúa.”

“Hà Khả Y đâu?” giọng nói của Huyền Trữ công chúa đã không có ngang ngược như trước kia, lại có nhiều tia hòa dịu.

“Khả Y tiểu thư ở bên trong nghỉ..... nghỉ ngơi.” Ánh mắt của Quan quan hơi lóe sáng, trong lòng âm thầm lo lắng, giờ phút này Khả Y tiểu thư có thể không có một chút nào tâm trạng tiếp đãi công chúa a.

“Dẫn ta đi gặp nàng ta.” Huyền Trữ công chúa ra mệnh lệnh.

Quan Quan gật đầu mạnh, hít một hơi thật sâu, sau đó cố lấy dũng khí, có chút lắp bắp nói: “Bẩm công chúa, Khả Y tiểu thư nàng ấy..... Nàng ấy ngủ rồi, sợ rằng không thể.....”

“Láo xược, bây giờ bản công chúa muốn gặp nàng ta, ngươi dám ngăn trở ta?” Thái độ của Huyền Trữ công chúa rất quyết liệt.

Quan Quan bị giọng nói nghiêm khắc của Huyền Trữ công chúa làm hoảng sợ, bả vai của nàng run rẩy, không còn cách nào chỉ có thể nói: “Vâng..... vâng, nô tỳ lập tức dẫn công chúa đi gặp Khả Y tiểu thư.”

Khả Y yên lặng nhìn về cửa phòng ngủ, kỳ thật nàng sớm đã nghe được giọng nói của Huyền Trữ công chúa, nhưng mà nàng chưa đi ra ngoài nghênh đón.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, thân thể của nàng bắt đầu cứng lại, ngay sau đó, nàng nghe được tiếng gõ cửa: “Cốc cốc cốc.....”

Nàng còn chưa kịp mở cửa, cửa liền bị đẩy ra, Huyền Trữ công chúa như tiến vào chỗ không người.

Khả Y sa sầm mày liễu, nếu như trước đây, nàng sẽ rất kính sợ đi qua hành lễ, nhưng mà hôm nay, nàng chỉ có vừa lạnh nhạt vừa thống hận nhìn Huyền Trữ công chúa, không nói tiếng nào.

Huyền Trữ công chúa nhìn thấy gương mặt lạnh lùng không biết sợ của Khả Y, nàng hơi giận, lại áp chế xuống, giọng của nàng thanh thanh, dùng cách làm âm ỉ để che dấu sự khó xử không biết lý do của mình.

“Hà Khả Y, ngươi không thấy bản cung đến đây sao? Ngay cả hành lễ cũng không biết.”

Khả Y nắm chặt tay lại, đấu tranh một hồi lâu, thầm than một tiếng, hạ thấp người hành lễ: “Khả Y khấu kiến công chúa.”

Giọng nói của nàng nhàn nhạt khàn khàn, vừa nghe đã biết là mới khóc xong.

Huyền Trữ công chúa nhẹ nhàng than nhẹ: “Miễn lễ đi.”

Tiếp theo, trong không khí tràn ngập một cổ yên lặng buồn bã, các nàng ai cũng không chịu mở miệng, Khả Y từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu xuống, tầm mắt của Huyền Trữ công chúa quan sát qua lại bốn phía của cung điện, cũng không biết muốn nói gì.

Cuối cùng, rốt cục Huyền Trữ công chúa nhận không được trở thành người đầu tiên đánh vỡ sự yên tĩnh, bởi vì nguyên nhân nào đó mà rõ ràng có chút lúng túng: “Việc đó..... Hà Khả Y, bản cung cũng không dự liệu đến sẽ xảy ra chuyện như vậy, người..... Kỳ thật đường huynh của ta cũng không sai..... Khụ.....”

Mới nói đến câu cuối kia, nàng suýt nữa bị chết đuối trong nước miếng của mình, rốt cuộc nàng đang nói cái gì, rõ ràng là muốn nói đường huynh đã làm sai, nhưng mà..... Nàng là công chúa nha, nếu nói đường huynh làm sai chẳng khác nào nói mình làm sai?

Phiền chết được, sớm biết rằng không nên lợi qua dòng nước đục này, nếu Vương huynh biết nàng lại làm hỏng chuyện, Vương huynh sẽ tức giận.

Khả Y càng thêm nắm chặt tay thành quyền, móng tay dường như muốn đâm sâu vào lòng bàn tay, từng trận đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến, bức tỉnh lý trí của nàng.

Nàng nuốt một hơi, nhỏ giọng nói: “Là dân nữ không xứng với tiểu Hầu gia.”

Thật hận, chẳng lẽ công chúa là có thể thao túng ý nguyện của người khác như vậy, điều khiển cuộc sống của người khác sao?

“Người..... Người biết là tốt rồi, về sau..... Về sau ít đi gặp đường huynh của ta đi.” Miệng của Huyền Trữ công chúa trở nên thật gượng gạo.

Sau đó, nàng vẫy vẫy ống tay áo, ra vẻ cao nhã: “Lời của bản cung muốn nói cũng đã nói xong, người tự giải quyết cho tốt.”

“Khả Y cung tiễn công chúa.”

Nhìn bóng dáng của công chúa, cuối cùng lòng bàn tay của Khả Y vẫn bị móng tay đâm vào thấm máu, cánh môi của nàng hết sức cắn chặt, đáy mắt xẹt qua nỗi căm hận thật sâu đậm.

222. Q.3 - Chương 223: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Đi trên đoạn hành lang 9 ngã rẽ 18 chỗ ngoặt, mắt của Bối Bối bị che lại, Cô Ngự Hàn đi sát phía sau nàng, chỉ hướng cho nàng đi tới.

“Đến đây, Tiểu Bối Bối, rẽ sang trái đi, đi chậm một chút, không vội.....” Giọng nói của Cô Ngự Hàn dịu dàng vang lên ở bên tai của nàng, phả ra rất nhiều nhiệt khí.

“Cô Ngự Hàn, cuối cùng chàng muốn cho ta xem có cái gì kinh hỉ vậy?”

Giọng của Bối Bối mang theo một tia hờn dỗi, không an phận đưa tay lên mắt, muốn tách tay của hắn ra.

“Tiểu Bối Bối, còn chưa tới, gấp như vậy sẽ không có kinh hỉ nga.” Hai tay Cô Ngự Hàn vẫn vững vàng như cũ che lấy đôi mắt của nàng, trừng phạt cần vành tai trắng noãn của nàng.

“Ai, đau.” Bối Bối nghiêng đầu tránh, cổ ý la rất lớn.

“A..... Ngoan, cũng sắp đến rồi.”

Nhưng vào lúc này, một cung nữ sắc mặt kích động đã chạy tới.

Cô Ngự Hàn không vui, gương mặt tuần tú căng cứng lại: “Bổn vương không phải căn dặn bất cứ kẻ nào cũng không được phép quấy rầy sao?”

Cung nữ nơm nớp lo sợ bẩm báo: “Vương, là Thương hộ vệ hắn..... Hắn xông vào đây.”

“Cái gì? Thương Tuyệt Lệ [Thương hộ vệ] xông vào?” Đường như Bối Bối và Cô Ngự Hàn đồng thời kinh ngạc lên tiếng.

Bối Bối kinh sợ ngạc nhiên, liền quên đi bọn họ đang tìm kinh hỉ, đưa tay nắm lấy tay của Cô Ngự Hàn kéo xuống, đôi mắt tức thời liền nhìn thấy ánh sáng.

Cô Ngự Hàn không còn cách nào đành búng trán của nàng, giọng nhẹ nhàng quở trách: “Thật là một nữ nhân không hiểu quy tắc trò chơi.”

Bối Bối thề lười.

Cô Ngự Hàn hỏi ngược lại cung nữ: “Nói rõ ràng cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Vâng..... Vâng, Thương hộ vệ không để ý đến thị vệ ngăn cản liền vọt vào đến, nói muốn tìm Bối Bối tiểu thư.” Ánh mắt của cung nữ nhìn chăm chú vào Bối Bối.

“Tìm ta?” Bối Bối kinh ngạc một chút, lập tức nhớ tới cái gì, nàng vội vàng kéo lấy ống tay áo của Cô Ngự Hàn.

“Cô Ngự Hàn, có thể là Khả Y đã xảy ra chuyện, chúng ta mau đi xem một chút.”

Nàng liền lôi kéo hắn đi ra ngoài, mây kiếm của hắn hơi nhúu lại, rơi vào thế bị động bị nàng kéo đi, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy, nét mặt dăm chiêu.

Khi bọn hắn đi vào tiền điện, Thương Tuyệt Lệ lập tức chạy lại nghênh đón, đôi mắt nhìn thẳng vào Bối Bối, ngay cả hành lễ cũng đều quên mất.

“Bối Bối tiểu thư, mời người cùng thuộc hạ đi ra ngoài một chuyến.”

“Có phải Khả Y ra chuyện gì đúng không?” Bối Bối theo bản năng liền vội hỏi.

Miệng Thương Tuyệt Lệ lập tức cắn chặt, đấu tranh một hồi, mới gật đầu một cách cứng ngắt.

“Mau dẫn ta đi.....” Bối Bối vừa mới muốn chạy, lại bị Cô Ngự Hàn nhanh chóng giữ chặt lại không thể động đậy.

“Cô Ngự Hàn, chàng mau thả ta ra, bây giờ ta nhất định phải đi ra ngoài, chàng đừng mong lại ngăn cản ta, không cho ta gặp Khả Y!” Bối Bối sốt ruột, giọng nói bất giác tăng mạnh thêm, ánh mắt hỗn loạn quật cường không chịu lùi bước.

Đối với quật cường của nàng, Cô Ngự Hàn mím chặt bạc môi, giữ chặt động tác của nàng không hề buông lỏng, chỉ có ánh mắt lạnh lùng quét về hướng Thương Tuyệt Lệ, mặt mày sa sầm xuống: “Tuyệt Lệ, nói rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thương Tuyệt Lệ âm thầm cắn răng, thân thể bởi vì nhớ lại mà căng thẳng phần nộ: “Là tiểu Hưu gia thiếu chút nữa vô lễ với Hà cô nương.”

“Cái gì?xx xoa xoa con bà nó, rốt cuộc là ai ăn gan hùng mật báo, ngay cả tỷ muội tốt của ta cũng dám động!” Bối Bối lập tức tức giận đến đầu phun ra khói.

Nàng thật dùng sức kéo tay Cô Ngự Hàn một chút, tức giận đến nói lời không chuẩn mực mà chất vấn: “Tiểu Hưu gia gì? Chàng nói rõ ràng cho ta, có phải chàng cho phép hay không, bằng không cái quỷ gì tiểu Hưu gia kia làm sao dám động đến Khả Y, chàng nó đi!”

Thấy nàng không phân biệt trắng đen phải trái như vậy liền trách cứ hắn một trận, mây kiếm của Cô Ngự Hàn nhúu lại thật chặt, giọng nói trầm tĩnh không vui: “Ở trong lòng của nàng, ta là người ti bỉ hạ lưu như vậy sao? Lại cho phép thủ hạ làm ra chuyện này?”

Mắt thấy bầu không khí bất thường, Thương Tuyệt Lệ nóng lòng đến độ cũng bất chấp cấp bậc lễ nghĩa liền chen vào nói: “Bối Bối tiểu thư, bây giờ Khả Y muốn gặp người.”

“Được, ta lập tức đi.” Chân của Bối Bối mới bước về phía trước, lại bị Cô Ngự Hàn kéo trở về.

“Chàng đang làm gì vậy? Mau buông tay, bây giờ không phải là lúc cãi vã truy cứu, chúng ta đi thăm Khả Y đi.” Bối Bối đưa tay phủi bàn tay to trên bả vai, dùng sức gỡ ra, lại không biết làm sao cũng gỡ không ra.

Khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn trầm xuống, dứt khoát dùng sức bao lấy nàng giữ chặt trong lòng, giọng nói cứng rắn: “Nàng không được phép đi.”

“Vì sao?” Bối Bối dường như muốn thét chói tai, đến lúc này hắn còn muốn cầm tức nàng! Thương Tuyết Lệ nhìn thấy vẻ mặt ép buộc của Vương, nhin không được cũng cứng mặt lại, hắn nhìn thẳng vào Vương, không thể lượng thứ cho cử chỉ bây giờ của Vương.

“Buông buông.....” Bối Bối ra sức giãy dụa, ánh mắt bắt đầu nảy lên một tia phần nộ.

Cô Ngự Hàn ôm chặt nàng, dường như muốn làm cho vòng eo mảnh mai của nàng đứt ra, khuôn mặt tuần tú của hắn u ám, sâu trong đôi mắt nhiễm một tia lạnh lẽo cương quyết.

“Tiểu Bối Bối, bình tĩnh chút đi, ta sẽ đi thăm nàng ta.” Hắn thử thương lượng.

“Không cần, ta muốn tự mình đi thăm Khả Y!” Bối Bối không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Bạc môi của Cô Ngự Hàn khê run, sau mấy lần áp chế, hắn dứt khoát vận khí trên đầu ngón tay, điểm lên bả vai của nàng, tức khắc, nàng liền cứng ngắc không thể nhúc nhích.

“Vương.” Thương Tuyết Lệ nhin không được mở miệng, giọng nói không cách nào đồng ý với hành động đó được.

“Cô Ngự Hàn, chàng.....” Bối Bối mới muốn mắng, Cô Ngự Hàn lại điểm một chút lên huyệt đạo trên người nàng, nàng lập tức không thể phát ra âm thanh.

Sau đó, hắn nhìn sâu vào mắt của nàng, ánh mắt tuyệt đối bá đạo cuồn cuộn, hắn ngồi xuống, ôm lấy nàng thả lên chiếc ghế quý phi ngay bên cạnh.

Hắn cúi người gần sát nàng, không chú ý đến ánh mắt phần nộ của nàng, dịu dàng hôn lên trán của nàng, sau đó vẫy tay bảo cung nữ chăm sóc cho nàng, liền xoay người rời đi.

“Tuyệt Lệ, người đi theo ta.” Hắn bỏ xuống một câu, ngữ khí mang theo cương quyết không tha thứ.

Thương Tuyết Lệ nhìn Bối Bối, thất vọng nắm tay lại, cuối cùng chỉ có thể đi theo Cô Ngự Hàn bước ra ngoài.

.....

Tuyệt động thật dày bên ngoài, Cô Ngự Hàn đứng đưa lưng về phía Thương Tuyết Lệ.

“Vương, thuộc hạ không hiểu, vì sao Bối Bối tiểu thư không thể gặp Hà cô nương?” Thương Tuyết Lệ kìm nén những hỗn loạn trong lòng, giọng nói so với bình thường có vẻ cứng rắn, lại có nghi hoặc.

Cô Ngự Hàn xoay người, đôi mắt đen nghiêm khắc, hắn nhìn Thương Tuyết Lệ thật sâu, ánh mắt lợi hại giống như muốn xuyên thấu linh hồn của người khác, hắn bắt đầu mở bạc môi, lãnh đạm nói: “Tuyệt Lệ, người thích Hà Khả Y.”

“Thuộc hạ..... Vâng.” Thương Tuyết Lệ nhìn thẳng Cô Ngự Hàn, ánh mắt kiên định không sợ.

“Vậy người sẽ không nên cho Bối Bối đi gặp Hà Khả Y.”

“Vì sao?” Thương Tuyết Lệ lại có chút kích động.

“Hà Khả Y chưa nói với người..... Hắc Tinh ngọc bội trên người Bối Bối là nàng ta tặng cho Bối Bối sao?” Giọng nói của Cô Ngự Hàn lạnh lùng, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy, làm cho hắn không rõ suy nghĩ lúc này của Vương.

Nghe vậy, Thương Tuyết Lệ giống như bị một tia sét đánh trúng, thân thể cứng ngắc, khuôn mặt đại đi.

223. Q.3 - Chương 224: Xà Vương Cười Thầm

Thương Tuyệt Lệ trong lòng hỗn loạn chần chừ đứng ở ngoài cung điện của Khả Y, vài lần muốn tiến vào, nhưng lại chùn chân, bước trở về.

Trong đầu của hắn một mảnh hỗn loạn.

Nếu Hắc Tinh ngọc bội là của Khả Y, như vậy dựa theo quẻ tiên đoán của trưởng lão, tân nương mệnh định của Vương không phải là Khả Y sao? Vậy Bối Bối tiểu thư làm sao bây giờ? Vậy..... Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Vì sao lại trở nên như vậy?

Hắn buồn phiền đâm một quyền vào vách tường, không hề khống chế mà phát ra pháp lực dường như muốn làm cho vách tường bị chấn động.

Khả Y nghe tiếng đi ra, lại nhìn thấy hắn như bị u sầu bao phủ đứng trong bóng đêm, nàng theo bản năng nhìn bên cạnh hắn, không có ai, hy vọng của nàng biến thành hư không, Bối Bối không tới.

Dần dần, Thương Tuyệt Lệ mới cảm giác được hiện diện của nàng, hắn quay đầu mạnh, thấy gương mặt quá trầm tĩnh của nàng, không biết đang suy nghĩ những gì.

Hắn hít một hơi thật sâu, mới kéo được bước chân nặng nề đến gần, không dám trực tiếp nhìn vào đôi mắt của nàng, cổ họng của hắn có chút không lưu loát: “Khả Y, thật xin lỗi, Bối Bối tiểu thư nàng ấy..... Nàng ấy đã đi ngủ rồi.”

Nhìn ánh mắt của nàng vẫn đang mang theo chút chờ mong, hắn không thể nói ra giữa Bối Bối tiểu thư và nàng có một quan hệ sâu xa, lại càng không thể nói ra nàng mới là tân nương mệnh định của Vương.

Chuyện này, hắn không muốn thừa nhận, Vương cũng sẽ không bởi vậy mà thay đổi quyết tâm cưới Bối Bối tiểu thư.

Cho nên, tất cả những ngọn nguồn này, đều là một cái nút thắt, một cái nút thắt chết không cách nào có thể tháo mở ra được.

Đôi mắt của Khả Y rũ xuống, nụ cười khổ lướt qua trong đáy mắt, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Ừ, Bối Bối ngủ rồi, vậy không cần quấy rầy nàng ấy.”

Nàng buộc mình phải lộ ra nụ cười thư thái, lại phát hiện rất khó, nàng cười không nổi, hết lần này đến lần khác đều không gặp được Bối Bối, nàng không thể không suy nghĩ đến nhiều thứ, cho dù nàng không nghĩ ra.

“Khả Y, nàng..... nàng đừng lo lắng nữa?”

Không biết vì sao, hắn bỗng nhiên cảm thấy nàng giống như sương mù rất mờ mịt, làm cho hắn nhìn không tới được, lại tìm không được, lòng của hắn không chỉ có hỗn loạn, hơn nữa bắt đầu có chút hoảng sợ.

Khả Y nâng mắt nhìn hắn, thấy được sự lo lắng vô cùng trong đôi mắt, lòng của nàng có chút rung động, e lệ lại phủ trên đôi lông mày: “Thương hộ vệ, đêm nay..... Thật sự cảm ơn người.”

Nhìn thấy nàng rốt cục lại lộ ra dáng vẻ nữ nhi yêu kiều, Thương Tuyệt Lệ có chút kích động đưa tay nắm chặt tay của nàng, sắc mặt có vẻ thận trọng khác thường: “Khả Y, ta..... Cho ta chăm sóc nàng không được?”

Khả Y ngẩn ra, hắn..... Nhưng mà hắn đang tỏ tình với nàng?

Trong lòng không thể tự kiềm chế mà dâng lên một trận vui sướng, lại mang theo vẻ lo lắng, nhớ tới mình từng có một đoạn hôn nhân kia, còn nhớ đến chính mình đã không phải là hoàng hoa khuê nữ* rồi.

Không..... Nàng không thể gây ỷ khuất cho hắn như vậy, hắn xứng đáng với một nữ tử tốt đẹp hơn nàng, cho dù chỉ mới nghĩ đến hắn cùng nữ tử khác ở cùng một chỗ, lòng của nàng đã bắt đầu khó chịu.

Nàng bối rối đưa tầm mắt sang một bên không dám nhìn vào hắn, có chút dùng sức rút tay về, nói lời cự tuyệt: “Thương công tử, ta..... ta nghĩ sắc trời đã khuya, ta nên nghỉ ngơi, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thương Tuyệt Lệ nhìn lòng bàn tay trống không của mình, trong lòng cũng trống rỗng, đôi mắt đen tuyền của hắn sững sờ nhìn nàng, không rõ vì sao đột nhiên nàng lại xa cách đối với mình.

“Ta muốn đi vào.” Khả Y sợ mình dưới ánh mắt của hắn sẽ mất đi lý trí, đành phải vội vã phải rời khỏi.

Hắn lại đột nhiên giữ chặt tay nàng, rất khó khăn mới buộc mình bình tĩnh được: “Chờ một chút.”

“Còn..... Còn có chuyện gì sao?” Khả Y chỉ nghiêng người, không có trực tiếp đối mặt với hắn.

“Nàng trách ta không mời được Bối Bối tiểu thư đến có phải không?” Hắn yên lặng đã lâu, chỉ có thể khó khăn lắm mới hỏi ra một câu này.

Khả Y dường như là tức khắc ngừng đầu nhìn hắn: “Không phải.”

“VẬY.....” Hắn mới muốn tiếp tục hỏi, lại bị ngăn lại.

“Thương công tử, ta rất mệt.” Nàng lại rút tay về, trên cổ tay còn lưu lại hơi ấm của hắn, nhặt đi rất nhanh trong không khí, lại như trước thiêu nóng lòng của nàng.

Nhìn bóng hình xinh đẹp của nàng biến mất rất nhanh ở cửa, Thương Tuyệt Lệ ngơ ngác đứng tại chỗ, tâm tình thực chua xót, chẳng lẽ sự gần gũi trước kia của nàng đều là biểu hiện giả dối sao?

Hắn cảm thấy mình giống như bị vây hãm trong bóng tối, cảm giác như đi hoài vẫn không ra được, làm cho người ta cảm thấy ngột thở.

.....

Xích Diễm cung.

Bối Bối nằm ở trên ghế quý phi, tức giận đến phòng quai hàm lên, nàng trừng mắt nhìn nam nhân ngồi ở bên cạnh, ánh mắt uy hiếp hắn nhanh chóng giải khai huyết đạo của nàng.

Cô Ngự Hàn hơi nhíu đôi mắt anh tuấn lại, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên gò má trắng mịn của nàng, có chút thoải mái không hề dao động sự chú ý.

Hắn biết, bây giờ nàng đang liều mạng trừng mắt nhìn hắn, càng biết bây giờ nàng rất muốn đi gặp Hà Khả Y, nhưng mà tất cả mọi chuyện hắn đều không muốn chú ý đến.

Cuối cùng, hắn giương lên một nụ cười sủng nịnh: “Tiểu Bối Bối, chúng ta tiếp tục trò chơi trước, ta đưa cho nàng kinh hỉ nàng còn chưa nhìn thấy đó.”

Bây giờ ta không muốn xem, ta muốn gặp Khả Y.

Bối Bối la to trong lòng, lại chỉ có thể hóa thành ánh mắt bất mãn bắn về phía hắn.

“Tiểu Bối Bối, nàng nhất định sẽ thích, nàng không phải thích sưu tầm bảo vật ở đây sao, bây giờ ta mang nàng đi tìm bảo vật.” Hắn tự nói một mình, nụ cười tươi sáng tuyệt mỹ chưa từng bởi vì cái nhìn giận dữ của nàng mà giảm bớt.

Hắn cúi người xuống ôm lấy nàng, lập tức đi đến hướng có kinh hỉ.

Bối Bối không thể động đậy cũng không thể nói, chỉ có thể giống như con rối gỗ tùy ý hắn ôm đi vào sâu trong tấm cung.

Sau khi rẽ trái rẽ phải, Cô Ngự Hàn mang nàng tiến vào trong một thiên điện hơi tối, hắn đưa mắt xuống nhìn nàng, thấy nàng trừng đôi mắt tròn xoe, hắn than thở cười khê.

“Tiểu Bối Bối, nàng đem đôi mắt mở lớn như vậy, coi chừng tròng mắt cũng lồi ra luôn, chắc, nàng trừng mắt như vậy, ta còn thật sự có chút hơi sợ đó nha, bởi vì.....”

Hắn kéo dài âm cuối, làm cho Bối Bối nhíu nhíu mày, bởi vì sao?

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười thần bí, đáy mắt lướt qua trò đùa dai, phủ gần bên tai của nàng, giọng khàn khàn đen tối: “Bởi vì biểu hiện của nàng như vậy thật có chút giống người đàn bà danh giá, mà ta chính là trượng phu đáng thương bị nàng ức hiếp kia.”

Cái gì? Tự nhiên lại nói nàng là người đàn bà đánh đá!

Bối Bối càng thêm trừng ánh mắt thẳng về hắn, lập tức nhớ tới lời nói của hắn, theo bản năng nàng tự kiểm chế bản thân không trừng mắt nữa, quai hàm vẫn phòng lên như trước.

Được rồi được rồi, nữ nhân đều thích được người ta nói là xinh đẹp hoặc là đáng yêu, người đàn bà đánh đá thì miễn đi, nói khó nghe một chút chính là người đàn bà chanh chua.

“A..... Tiểu Bối Bối như vậy liền đáng yêu hơn.” Cô Ngự Hàn “kiến phong sử đà**”), hôn thật lâu vào cánh môi của nàng, đáy mắt lại lướt qua một tia giảo hoạt, âm thầm cười tươi, quả nhiên thích đẹp là thiên tính của nữ nhân, a.....

Hoàng hoa khuê nữ*: gái còn xuân, chưa xuất giá

Kiến phong sử đà**: thấy gió chiều nào xuôi chiều đó.

224. Q.3 - Chương 225: Xà Vương Cười Thâm [2]

Cô Ngự Hàn đưa tay vẫy một cái, trong không gian u tối, một chiếc hộp mở ra, trên châu ngàn năm bên trong đột nhiên bay lên cao, tỏa ra ánh sáng bảy màu cầu vồng rực rỡ, chiếu sáng chung quanh.

Bối Bối bị hào quang rực rỡ của hạt châu hấp dẫn, nàng nhìn chăm chăm vào hạt châu.

Quả nhiên là bảo vật, bảo vật phát sáng!

Ngẩn ngơ hồi lâu, nàng mới có phản ứng, “Cô Ngự Hàn, trong cung của chàng rõ ràng có bảo vật phát sáng, vì sao hồi đó lúc ta treo tường chàng nói là không có?”

Cô Ngự Hàn cười đến mắt bình tĩnh: “Bảo vật này là ta vừa mới sai người mang về, vốn là bảo vật thôi..... Muốn nói cũng không có gì đáng nói.”

“A..... Ta cũng được tính là một bảo vật nha, bây giờ cả con người đều cho nàng, cho nên nàng cũng không uổng công làm việc này a.” Hắn nói lung tung không đứng đắn tí nào.

“Chàng chỉ có thể tính là tên vô lại!” Bối Bối tức giận lườm hắn một cái, từ trong lòng hắn nhảy xuống.

Khi chân của nàng chạm mặt đất, mới phát hiện mình vừa có thể nói chuyện lại vừa có thể đi lại được rồi, nàng không chút nghĩ ngợi liền bước chân chạy đi.

Cô Ngự Hàn nhìn thấu nàng muốn gặp Khả Y, hắn đứng nguyên tại chỗ bất động, lạnh lùng mở miệng: “Tiểu Bối Bối, cho phép ta nhắc nhở nàng một câu, cho dù bây giờ nàng chạy đi được, nàng cũng không thể nào ra khỏi cửa cung điện này.”

Một câu, lại mạnh mẽ kéo lấy bước chân của Bối Bối, nàng buồn bực đi trở lại, trực tiếp hét lên với hắn: “Cô Ngự Hàn, ta muốn đi gặp Khả Y.”

Cặp lông mày dày đẹp nhíu lại, hắn đem sự không hài lòng trong đáy mắt giấu đi, vừa giống như thật lại như đùa nói: “Tiểu Bối Bối, bảo vật ta tặng cho nàng, nàng còn chưa xem kĩ, thật sự là sẽ làm tổn thương trái tim của ta.”

“Nàng không thích bảo vật này sao? Nói không thích ta liền ném nó đi.” Cô Ngự Hàn đưa tay, trên châu ngàn năm đang lấp lánh bảy màu cầu vồng liền bay vào trong lòng bàn tay của hắn, hắn giả vờ như muốn vứt ra cửa sổ.

Bối Bối theo bản năng giữ chặt tay hắn: “A, đừng mà.”

Hắn yên lặng nhìn bàn tay mềm của nàng, sau đó nâng ánh mắt nhìn nàng, đôi mắt sâu không thấy đáy, thản nhiên lạnh lùng nói: “Giữ lại làm gì, dù sao nàng cũng không cần.”

Nói xong, hắn dùng sức một chút liền giã ra khỏi tay nàng.

Bối Bối vội vàng giữ chặt hắn lại:“Ta chưa nói không cần a, đưa đây.”

Nàng dứt khoát đưa một tay ra, ở trước mặt tỏ ra bình thản, ý tứ lại rất rõ ràng.

Hắn tà mị cong môi, cụt hứng liếc nàng một cái:“Nhưng mà bây giờ ta muốn vứt bỏ nó, bảo vật không thể lấy được niềm vui của chủ nhân trong cái nhìn đầu tiên, vậy liền mất đi giá trị của nó, ngoan, ta sẽ tìm bảo vật khác cho nàng.”

“Không được, ta muốn viên trân châu bảy sắc này.” Bối Bối buồn bực bướng bỉnh.

Nam nhân này như thế nào lại giống một đứa trẻ,tính tình thích đùa giỡn.

“Không đưa, ném đi.” Giọng điệu của hắn mang theo một chút hờn dỗi.

Bối Bối ngẩng đầu lên, nhìn thẳng gương mặt anh tuấn không chịu thỏa hiệp của hắn, khế cắn môi:“Được, chàng không chịu đưa cho ta, về sau cũng đừng vào phòng ngủ.”

Cô Ngự Hàn sững sốt một chút, nhìn vẻ mặt đáng yêu của nàng đang uy hiếp hắn, hắn nhíu mày:“Thật sự không cho ta vào phòng ngủ?”

“Đúng vậy, sẽ không cho chàng vào phòng, càng đừng nghĩ lên giường của ta.” Bối Bối nâng quai hàm lên. “Được rồi, vậy ta không ném nữa.” Cô Ngự Hàn lập tức thỏa hiệp.

Bối Bối sững sốt, chợt lập tức cười ra tiếng:“Cô Ngự Hàn, chàng..... chàng..... Ha ha ha.....”

Nàng cười đến nỗi chảy nước mắt, trời, nam nhân này, cũng quá dễ dàng thương lượng chứ, quả thực không khác gì một đứa trẻ.

“Cười vui lắm sao? Không thể vào phòng đó là thực sự là chuyện nghiêm trọng đúng không.” Cô Ngự Hàn cương từ đoạt lý, kỳ thật trong đáy mắt cười ý cũng lóe sáng.

Bối Bối cười đến nỗi bụng dường như muốn co rút lại, tay nàng chỉ nhẹ vào lồng ngực cường tráng của hắn, bờ môi nở nụ cười:“Chàng..... chàng không phải là nam nhân, căn bản chính là một đứa trẻ.”

“Nàng dám nói ta không phải nam nhân, uhm?” Cô Ngự Hàn kéo dài âm cuối, giọng nói nguy hiểm vang lên.

Đột nhiên hắn đem trân châu ngàn năm trong tay nhét vào tay nàng, lập tức cúi xuống ôm lấy nàng:“Ta lập tức liền chứng minh cho nàng xem ta không chỉ là nam nhân, nhưng lại là nam nhân trong nam nhân!”

“A..... Không cần, ta muốn gặp Khả Y.” Bối Bối vừa thấy ánh mắt của hắn sáng lấp lánh chính là biết hắn muốn làm gì, nàng đá động hai chân muốn giãy dụa, lại vô ích.

.....

Cô Ngự Hàn ung dung mà đem nàng mang về phòng ngủ, đem nàng thả lên đệm chăn mềm, chợt phủ lên người của nàng, áp chế bất kỳ phản kháng nào của nàng.

“Bây giờ không được, ta muốn gặp Khả Y..... Uhm.....” Bối Bối nói còn chưa xong câu, liền bị hắn nhanh chóng che kín đôi môi, bằng đôi môi ấm áp của hắn.

Hắn phát huy ra tất cả kỹ xảo tán tỉnh của hắn, quyết tâm muốn triệt để câu dẫn lửa nóng của nàng.

Hai người vừa dừng hôn, Bối Bối cũng đã liên tục thở hổn hển, ánh mắt mơ màng, hai má ửng hồng, động tình liếm liếm cánh môi, còn trầm luân tăng thêm lửa nóng bên trong hắn.

Cô Ngự Hàn cọ sát vành tai của nàng:“Tiểu Bối Bối, ta sẽ không cho nàng đi tìm Hà Khả Y, trừ khi..... nàng có thể tự mình tháo bỏ kết giới do ta tạo ra, ta sẽ không ngăn cản nàng.”

Bối Bối lập tức đã tỉnh táo lại hơn phân nửa, kêu lên :“Cô Ngự Hàn, chàng biết rõ ta căn bản là không có khả năng mở kết giới của chàng, chàng..... Quá đáng!”

Hắn lắc lắc ngón trỏ, cười thần bí: “Tiểu Bối Bối, nhưng mà ta có lòng tốt giúp nàng mở kết giới, trên châu ngàn năm vừa rồi ta đưa cho nàng, giúp tu luyện pháp thuật rất hiệu nghiệm, nàng nuốt nó vào, nói không chừng có thể giúp nàng mau mau tu thành pháp lực.”

“Thật vậy chăng?” Bối Bối đưa trên châu ra, trên châu càng không ngừng lóe ra hào quang, nắm trong tay, có chút nóng lên.

“Nó hình như hơi nóng nóng, chẳng lẽ giống như Hắc tinh ngọc bội đều có năng lượng?” Bối Bối nói một mình.

Nghe thấy lời độc thoại của nàng, Cô Ngự Hàn có chút kinh ngạc: “Lúc ta cầm nó, nó không hề nóng, nàng xác định là nó nóng?”

Nàng cũng cảm thấy kinh ngạc: “Nhưng mà ta rõ ràng cảm giác được nó nóng lên a.”

“A..... Hắc Tinh ngọc bội cũng nóng lên.” Bối Bối lại vội vàng lấy ngọc bội ra nó dường như muốn đốt nóng da thịt của nàng.

Lúc hai bảo vật đang ở trong tay của nàng, hiện tượng quỷ dị đã xảy ra, hai bảo vật đồng thời bay khỏi tay nàng, đồng thời treo lơ lửng ở trên không, hào quang vụt sáng chiếu rọi lẫn nhau.

“Cô Ngự Hàn, việc này..... rốt cuộc sao lại thế này?” đầu óc của Bối Bối có chút không hiểu.

Hắn nếu có chút trầm tư suy nghĩ, sau đó chậm rãi lắc đầu, hắn cũng có chút mê muội rồi.

225. Q.3 - Chương 226: Xin Nàng Dịu Dàng Một Chút

Bỗng nhiên, trên châu ngàn năm bay thẳng về phía Bối Bối, tốc độ cực nhanh giống như hóa thành một đạo ánh sáng mạnh bay về phía nàng, ngay lúc tiến gần sát nàng, lại giảm dần tốc độ, từ từ rơi vào trong tay nàng, không hề tác quái, Hắc Tinh ngọc bội cũng đi theo đồng thời rơi xuống trên tay kia của nàng, tựa như hai đứa trẻ chơi chán rồi muốn quay về nhà.

Bối Bối sửng sốt cả người, việc này việc này việc này.....

Nàng chỉ có thể ngơ ngác nhìn Cô Ngự Hàn, vẻ mặt ngơ ngàng.

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn như có một tia sáng lướt qua, hắn cầm lấy Hắc tinh ngọc bội trong tay nàng, đặt lại trong túi gấm của nàng, sau đó lại cầm lấy trên châu ngàn năm kề sát bên miệng nàng.

“Đây, hé miệng ra đi, ăn viên trên châu giúp mỹ dung này, không chỉ có thể làm đẹp còn có thể giúp nàng sớm ngày tu thành pháp lực để sớm ngày tháo bỏ kết giới.” Hắn dụ dỗ nàng giống như dỗ đứa trẻ nhỏ.

“Ăn..... ăn ư? Ta ta..... Ta không muốn ăn.”

Bối Bối hoảng sợ nhìn trên châu ngàn năm mà hắn đang cầm, tuy rằng không biết vì sao bây giờ nó lại khôi phục màu trắng tinh khiết, nhưng mà, cái viên này biết chuyển động nha, nuốt vào trong bụng ai biết nó có thể quấy nhiễu bụng của nàng hay không, vạn nhất.....

Nàng giật mình ớn lạnh, lui xa đến góc giường, đề phòng nhìn biểu hiện trên vẻ mặt lửa gạc của hắn.

Cô Ngự Hàn vừa tức giận vừa buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phòng bị của nàng, tiến sát lại: “Tiểu Bối Bối, ta sẽ không hại nàng, ngoan, mở miệng ra.”

Miệng Bối Bối ngậm chặt, không thèm để ý, chính là không chịu mở miệng ra.

Thấy thế, hắn tuy thấy có chút phiền nhưng vẫn ung dung nói: “Tiểu Bối Bối thương yêu, nàng thật không ăn sao? Thật muốn lãng phí tâm lòng của ta sao? Thật không nghĩ đến kết giới sao?”

Hắn lắc lắc trên châu trong tay, con người đen tã mị liếc nhìn nàng.

Cởi bỏ kết giới.....

Nàng rất muốn cởi bỏ kết giới, nhưng mà..... Nhưng mà trên châu này.....

Trong lòng của nàng diễn ra một trận thiên nhân giao chiến, ăn hay là không ăn, ăn thì có khả năng pháp lực của nàng là có thể tu thành sớm một chút, nhưng mà cũng có khả năng nàng công thì chưa thành thân liền chết trước.

Đấu tranh rồi lại đấu tranh, cuối cùng nàng cố lấy dũng khí:“Được..... Được rồi, ta ăn..... A, chàng.....”

Lúc nàng quyết định đồng ý, hần lại đột nhiên đem trên châu bỏ vào miệng hần, sau đó nàng nhìn thấy vết hầu hần vừa trượt, trên châu liền bị hần nuốt mất.

Nàng lập tức nhảy dựng lên, lên án hần:“Chàng... chàng..... Chàng thế nhưng lại đem trên châu của ta nuốt mất, chàng..... Chàng, tên trướng thối này, mau nhả nó ra cho ta.”

Cô Ngự Hàn ung dung tự tại liếc nàng một cái, sau đó gồi tay sau đầu nằm lên giường, dáng vẻ nhàn nhã đùa giỡn.

Nhìn thấy hần một chút cũng không biết hối lỗi, Bối Bối tức giận đến quai hàm phồng lên, nàng bỏ nhào lên người hần, bàn tay nhỏ bé đánh đấm lên ngực của hần.

“Chàng là tên gia hỏa tư lợi bội ước, không phải nói cho ta ăn sao? Chàng làm sao có thể độc chiếm, bảo vật chàng đã muốn tặng cho ta, vậy rõ ràng chính là trên châu loại thuộc về ta!” Nàng thở phì phì vừa đánh vừa mắng.

Cô Ngự Hàn nhíu mày, đối với đánh đấm của nàng làm như gãi ngứa:“ Biểu hiện của nàng làm như ta cho nàng ăn độc dược, ta rất đau lòng, cho nên quyết định chính mình ăn luôn.”

Bối Bối sững sốt, lập tức lại giơ chân:“Ta đây chính là thuyền chạy cần thận xuôi dòng vạn năm*, chàng là xà ta là người nha, viên trên châu này biết tự chuyển động, ta sợ hãi đó là chuyện thường tình của “con người” đúng không!”

Nàng cố ý nhấn mạnh từ Con Người, cho hần biết tâm lý của mình, nàng làm sao có thể nghi ngờ hần đưa độc dược gì đó cho nàng a, thật sự là oan uổng, nàng chẳng qua là có chút meo meo nhất gan như vậy mà thôi.

Ô..... trên châu của nàng cứ như vậy mà mất tiêu, không thể tu luyện pháp thuật cũng không thể làm đẹp a.

Trong lúc nàng phát giận lung tung, hoàn toàn không cảm thấy mình đang ngồi ngay trên thất lưng của hần, trong lúc động dậy cọ sát qua lại, nam tính của hần dường như sớm đã ngang nhiên đứng thẳng, để ở chỗ mẫn cảm của nàng.

Chờ đến lúc nàng phát hiện khác thường, khuôn mặt của nàng đột nhiên hồng đậm, muốn xuống khỏi người hần, lại bị hần xoay người áp đảo.

“Tiểu Bối Bối, lửa là do nàng khơi mào, nàng phải chịu trách nhiệm dập lửa.” Hần nở nụ cười tà mị, hai tay đè tay nàng lại, hình thành một dáng vẻ cường thế áp chế.

Cho dù thay đổi tư thế, tinh thần của hần vẫn dăng trào như trước không sai lệch mà giữ chặt nàng, làm ặt nàng đổ lên ngay cả cổ cũng đổ, nàng lắp bắp nói :“Ta..... Ta không phải cố ý, ai bảo chàng độc chiếm trên châu của ta.”

“A..... Phải không, nếu như vậy, ta đây dùng thân thể để bồi thường lại cho nàng.” Hần nói xong, rất chuẩn xác giữ lấy môi của nàng, bờ môi mà hút mút, lưỡi nóng bỏng cạy mở hàm răng của nàng, cần quét hương vị non mềm của nàng.

“Ừ ừ.....” Bối Bối không thể động dậy làm cho hần muốn làm gì thì làm.

Hần hôn thực nóng bỏng, giống như không cách nào kiềm chế được nữa, thậm chí có thể nói có chút thô lỗ, cũng không làm đau nàng, chính là dụ dỗ nàng càng tăng thêm mẫn cảm.

Nụ hôn khí thế ngất trời từ môi của nàng chuyển dần đến má của nàng, hai má của nàng, vành tai của nàng.

“Tiểu Bối Bối, ta vĩnh viễn sẽ không hại nàng.” Giọng của hắn khàn khàn thề thốt.

“Uhm?” Bối Bối không biết nguyên nhân gì, ngay cả thắc mắc cũng trở nên giống như không hề tồn tại.

Hắn cười tà mị, nàng còn chưa tiêu hóa lời nói vừa rồi của hắn, hắn lại hôn lên môi của nàng, cuồng dã liền dây dưa chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng, hôn đến xuất thần, nóng ran, tay lại làm càn dao động trên thân thể mỏng manh của nàng, vuốt ve, sờ lên tròn trịa của nàng, dừng lại ở chỗ mềm mại không hề di chuyển.

Bối Bối bị hắn câu dẫn cả người như nhũn ra, khát vọng trong cơ thể thúc đẩy nàng hóa bị động thành chủ động, nàng vươn chiếc lưỡi đỉnh hương theo hắn dây dưa, tiếp xúc mềm mại nóng bỏng làm cho hắn suýt nữa không khống chế được gầm nhẹ một tiếng, càng thêm nóng bỏng thăm dò trên người nàng.

Ngay lúc nàng ý loạn tình mê, nàng cảm giác cái gì từ trong miệng hắn trượt đến miệng nàng, một chút không để ý, đã muốn trượt xuống yết hầu.

Nàng từ trong say đắm đam mê đã tỉnh táo được nửa phần: “Cô Ngự Hàn, chàng cho ta ăn cái gì vậy?”

“Trân châu, trân châu ngàn năm, nó là của nàng, ta nghiệm chứng cho nàng rồi, không có việc gì, an tâm ăn đi, bảo bối của ta.”

Môi của hắn dán chặt vào môi của nàng, giọng nói bởi vì tình triêu mà khàn khàn, lại càng thêm câu dẫn triêu nhiệt của nàng.

Nàng cảm động quàng lấy hắn cổ, càng thêm gần sát hắn.

Vì sao hắn có thể tốt với nàng như vậy, tốt đến nỗi khiến cho nàng chỉ nghĩ đến cùng hắn dứt bỏ tất cả, theo hắn cùng nhau trầm luân.

Nàng vận vẹo thân người mỏng manh, nàng chủ động cởi bỏ xiêm y thả rơi xuống, da thịt trắng mịn mẫn cảm dán sát vào hắn, nàng chủ động lột bỏ y phục của hắn, làm cho hắn và nàng thẳng thắn đối diện, động tác táo bạo mà vội vàng.

Cô Ngự Hàn phối hợp với nàng rút đi y phục, nhện không được phát tác bản tính trêu chọc nàng: “Tiểu Bối Bối, nàng vội vã đem ta ăn như vậy luôn a, nhớ rõ cần dịu dàng một chút a, ta đem chính mình giao cho nàng.”

Khuôn mặt tuần tú của hắn ửng hồng tăng thêm vài phần yêu diễm, đẹp đến giống như hoa anh túc, đúng, chính là giống hoa anh túc!

Nàng hôn lên bạc môi không an phận của hắn, ngăn chặn hết tất cả những lời nói trêu người của hắn, thề muốn mê hoặc làm cho đầu óc của hắn mơ màng mất phương hướng.....

Thuyền chạy cẩn thận xuôi dòng vạn năm *: làm việc cẩn thận mới có thể thành công và dài lâu

226. Q.3 - Chương 227: Xà Vương Nhỏ Đi!

Trên giường ấm áp dễ chịu, thỉnh thoảng lại rung động.

Một giọng nam khàn đặc mang ý cười vang lên: “Tiểu Bối Bối, nàng đây là muốn cùng ta chơi trò kích thích sao?”

Cô Ngự Hàn nhìn nàng dùng mảnh vải trói tay của hắn lại, hắn cũng không phản kháng, chỉ là rất có hứng thú tùy ý cho nàng buột hai tay của hắn lại.

Sau khi quán quanh một mảnh vải thật dài, Bối Bối lại đưa tay hấn cổ định ở cột đầu giường, sau đó mới vỗ vỗ tay, thở ra một hơi: “Cuối cùng cột chặt chàng rồi, lần này xem chàng còn không cho ta muốn làm gì thì làm, ha ha ha.....”

Nàng mỉm cười rất đắc ý, hấn nhú nhú mào, kéo kéo cổ tay, phát hiện rõ ràng còn thật chắc nữa, bờ môi của hấn giương lên cười thật xấu xa: “Tiểu Bối Bối, thực ra nàng không cần cột ta, ta cũng để nàng muốn làm gì thì làm.”

Hấn chớp chớp đôi mắt phượng câu hồn câu phách, tình cảm nóng bỏng dường như muốn đem xương cốt của nàng hòa tan đi.

Bối Bối khó khăn mới ổn định được hơi thở, sau đó nhẹ nhàng mà phủ lên thân thể cao lớn của hấn, môi đỏ mọng hôn lên khoe môi trơn bóng của hấn, dường như nhịp đập của trái tim trong lồng ngực của hấn, từng nhịp từng nhịp có thể nghe được rõ ràng.

“Cô Ngự Hàn, ta muốn khống chế chàng, làm cho chàng đầu óc mê muội mất hết phương hướng.” Nàng thấp giọng nói nhỏ, học tất cả những phương thức hấn đã từ dùng với nàng để hôn lại hấn.

Chỉ chốc lát sau, nàng cảm giác được nhiệt độ thân thể của hấn tăng lên nhanh chóng vô cùng, độ nóng da thịt của nàng cũng tăng lên.

Nụ hôn của nàng không quá thuần thực lại không quá quen thuộc thân thể của hấn dường như muốn bức hấn phát điên, giọng nặng nề từ yết hầu của hấn tràn ra, hấn khát vọng vươn đầu lưỡi cùng múa với nàng.

Cảm nhận được phản ứng đầy sức nóng của hấn, Bối Bối thở hổn hển, âm thầm thu hồi lại tâm thần của mình, trước luân hãm* của hấn, nàng tuyệt đối không thể luân hãm, bởi vì nàng còn có kế hoạch cần phải tiếp tục.

Vì muốn càng lấy lòng hấn thêm, bàn tay nhỏ bé bất quy tắc của nàng từ lồng ngực của hấn di chuyển xuống, xuống chút nữa.....

“Tiểu yêu nữ.....” Hấn gầm nhẹ, lửa nóng bị nàng trêu chọc dường như muốn thiêu cháy hấn.

“Ta chính là yêu nữ, chàng bị mê hoặc rồi sao?” Đôi mắt như sao của nàng sáng lấp lánh chứa đựng ẩn tình, thổi khí ở bên tai của hấn.

“Cho ta!” Hấn cắn răng, khát vọng trong cơ thể dường như muốn buộc hấn phát điên.

“Được, cho chàng.” Nàng nở nụ cười nhạt, lại hôn lên môi hấn.

Hấn giống như nắng hạn gặp mưa rào đói khát hôn mút nàng, hoàn toàn vì khiêu khích của nàng mà mê loạn rồi.

Cảm giác được sự bức thiết của hấn, đôi mắt như sao của Bối Bối thu hồi lại, trong lúc hấn mút lấy môi nàng, đem một viên thuốc nhỏ cất giấu trong miệng của nàng trút vào trong miệng của hấn.

Mây kiếm của Cô Ngự Hàn chau lại, chờ lúc hấn phát hiện có gì đó bất thường, viên thuốc đã sớm theo yết hầu của hấn trượt đi xuống.

“Tiểu Bối Bối, nàng.....” Hấn mới mở miệng, liền cảm giác được mùi Hùng Hoàng** lên men trong cơ thể của hấn, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân của hấn.

Mồ hôi lạnh của hấn rơi xuống, âm thầm cắn răng, không thể tin được nàng thế nhưng lại dùng chiêu này đối phó hấn, đôi mắt đen lướt qua một tia nhọn vừa sợ vừa giận, hấn kéo hai tay mình xuống, lại phát hiện sức lực đang từ từ mất đi.

Ánh mắt chột dạ của Bối Bối đưa sang trái rồi lại sang phải chính là không dám nhìn ánh mắt tức giận của hấn, ấp úng nói nhỏ: “Cô Ngự Hàn, ta..... ta muốn gặp Khả Y, ở trong này chàng ngủ một giấc nghỉ ngơi đi, ờ, Hùng Hoàng này là trước kia lúc ta ở ngoài cung bảo đại phu bào chế cho ta, hấn cam đoan chỉ là phòng thân, sẽ không tổn thương mạng người, chàng an tâm nha.”

“Ô Bối Bối, nàng, nữ nhân chết tiết này, không cho phép đi!” Cô Ngự Hàn rống to.

Bối Bối bị tiếng thét của hắn làm chấn động lỗ tai vang lên ong ong, bả vai rụt lui, thật cẩn thận lấy quần áo mặc vào, sau đó nhìn khuôn mặt tuần tú xanh mét của hắn, vẫn như trước thực anh tuấn.

Nàng nhịn không được nghịch ngợm vỗ vỗ hai má của hắn, le lưỡi: “Lúc chàng tức giận cũng rất tuần tú.”

Cô Ngự Hàn xoay đầu sang một bên, tức giận đến nghiêng răng, ánh mắt trừng trừng dường như muốn nuốt nàng: “Tô Bối Bối, ta không cho phép nàng đi gặp Hà Khả Y, nếu nàng không nghe lời, nàng chết chắc rồi!”

“Ngoan ngoan nha, đừng giận đừng giận, tức giận sẽ dễ dàng tạo ra nếp nhăn, đến lúc đó trở nên già đi sẽ không đẹp trai nha, chàng không đẹp trai, ta mang chàng đi ra ngoài sẽ rất mất mặt.” Lời cuối cùng của nàng biến thành nói nhỏ lầm bầm.

“Tô Bối Bối!” Cô Ngự Hàn càng thêm tức giận, nhưng mà tiếng thét của hắn lại trở nên suy yếu, ánh mắt trừng thẳng bắt đầu xuất hiện màu đỏ, chỉ chốc lát sau, ngay lúc hắn không cam lòng, thân thể của hắn từ từ biến thành một con rắn đỏ, hơn nữa là một con rắn đỏ nhỏ hơn so với trước kia, ngoan ngoãn nằm ở trên đệm, toàn bộ một màu đỏ trong suốt lấp lánh tựa như một tác phẩm nghệ thuật hồ phách hoàn mỹ.

Bối Bối ngây người một hồi lâu mới hoàn hồn, nàng đưa tay chọc chọc vào con rắn đỏ nhỏ, có chút lo lắng: “Uy, Cô Ngự Hàn, chàng như thế nào biến thành nhỏ như vậy rồi?”

Sẽ không có di chứng gì chứ?

“Kỳ quái, ta từng hỏi rõ ràng qua Thương Tuyệt Lệ, Hùng Hoàng sẽ chỉ làm loài rắn tạm thời mất đi sức lực, cũng không nói qua là trở nên nhỏ như vậy a.” Bối Bối có chút không biết làm thế nào, xách hắn đặt ở trên làn váy, nhìn thấy hắn không có gì phản ứng, ánh mắt nheo lại.

Nàng lại xách hắn lên trước mắt, lo lắng giọng gọi to: “Cô Ngự Hàn, chàng đừng làm ta sợ, chàng mau nói chuyện a.”

Biến thành con rắn nhỏ Cô Ngự Hàn tức giận đến phát điên rồi, hắn mở mắt rắn trừng nàng một cái, sau đó quay đi chỗ khác không để ý tới nàng.

Chết tiệt, hắn vậy mà bắt lực đến độ bị nàng xách lên, tức chết rồi tức chết rồi!

Chẳng lẽ nữ nhân này không biết trong lúc nam nhân dục vọng lên cao nhất là lúc dễ bị tổn thương nhất sao, trong lúc này nàng cho hắn ăn Hùng Hoàng, hắn có thể không nhỏ đi sao!

Nhìn thấy hắn thở hổn hển quay đầu rắn sang một bên, Bối Bối cũng đã yên tâm, a.....

Còn có sức lực tức giận, chứng minh hắn không có việc gì, nàng cười tủm tỉm đưa hắn đặt trên một chiếc gối, lấy tay chỉnh đầu của hắn đối mặt với nàng.

“Cô Ngự Hàn, chàng ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta nha.” Nàng dùng giọng điệu dỗ đứa trẻ nhỏ dặn dò đối với hắn, không có biện pháp, hiện tại hắn là con rắn nhỏ, tức giận thực đáng yêu giống đá hồng ngọc hóa thành con rắn đỏ nhỏ xinh đẹp.

Cô Ngự Hàn mở miệng rắn ra làm bộ muốn cắn nàng, lại lùi bước trước khuôn mặt quỷ của nàng.

Miệng của nàng tiến sát hôn thân thiết cái đầu nhỏ óng ánh lấp lánh của hắn, cười đến tự tin tràn đầy lại tiểu nhân đắc chí.

“Đừng giương nanh múa vuốt, ta biết chàng sẽ không cắn ta. Người nào đó pháp lực tạm thời biến mất, kết giới cũng liền tiêu thất đi, ha ha a..... Kỳ thật như vậy coi như là ta tự mình cởi bỏ kết giới đúng hay không? Chàng cũng không có nói qua là không thể dùng trí nha, cho nên..... Ta phải đi ra ngoài, bye bye.”

Nàng sờ sờ đầu của hắn, giống như sờ vỗ vỗ đầu con chó nhỏ, sau đó nhảy xuống giường chạy ra đi, động tác thật sự mau lẹ.

“Trở về, nữ nhân không biết nghe lời.....” Biến thành con rắn đỏ nhỏ Cô Ngự Hàn chỉ có thể gào to với bóng dáng đang khuất dần của nàng, giọng nói lại nhỏ giống như muỗi kêu.

Luân hãm *: đắm chìm

Hùng Hoàng **: Khoáng vật màu vàng dùng làm thuốc, giống lưu huỳnh

227. Q.3 - Chương 228: Giải Trừ Hiểu Lâm.

Bối Bối nhanh chân đi đến cung điện nơi Khả Y đang ở, cung nữ phụ trách gác đêm thấy nàng thì chạy đến hành lễ.

“Nô tì tham kiến Bối Bối tiểu thư”.

Bối Bối khoác tay, vội hỏi “Khả Y đang ở đâu?”

“Khả Y tiểu thư vừa mới ngủ lại ạ.”

Cung nữ vừa trả lời thì Khả Y từ trong phòng vội vàng chạy ra, vừa thấy Bối Bối hốc mắt của nàng liền đỏ lên.

“Khả Y” Bối Bối chạy lại ôm lấy Khả Y, âm thanh nghe đầy vẻ hối lỗi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Khả Y, xin lỗi nàng, đều tại ta không tốt, đáng lẽ ta nên đến đây sớm hơn, thật xin lỗi...”

Khả Y kích động lắc lắc đầu, nước mắt vẫn chảy, nghẹn ngào “Đừng nói như vậy, nàng có thể đến là tốt rồi, thật sự rất tốt rồi, ta biết nàng bận rất nhiều việc mà.”

“Không, ta không bận chút nào cả, chỉ là... chỉ một chút việc thôi. Nào, Khả Y, chúng ta vào trong nói chuyện.” Bối Bối lấy khăn lau nước mắt cho Khả Y, đôi mi thanh tú chứa một tia áy náy, không phải nàng bận việc mà là nàng không thể đi.

Vào phòng ngủ, Bối Bối đỡ Khả Y ngồi lên giường, nhìn khuôn mặt yếu đuối, bàng hoàng của nàng, Bối Bối liền nổi giận.

“Khả Y, nàng yên tâm, ta sẽ tìm tên tiểu Hầu gia kia báo thù cho nàng!” Nàng nắm chặt tay, tức giận giậm chân đi qua đi lại trong phòng, càng nghĩ lại càng tức giận.

Khóc xong, nút thắt trong Khả Y cũng dần dần được mở ra, thấy Bối Bối tức giận đến đỏ mặt tía tai bộ dạng muốn phun lửa trong lòng nàng cũng thoải mái hơn phần nào.

Suy nghĩ một chút, nàng hơi xấu hổ, ngón tay nắm chặt, nghẹn ngào nói “Bối Bối, thật xin lỗi!”

Bối Bối ngăn người “Khả Y, ta mới phải xin lỗi nàng, ta đem nàng tiến cung mà lại không đối xử tốt với nàng...”

“Không, Bối Bối, hãy nghe ta nói, là do ta đã không tin tưởng nàng nên ta mới xin lỗi, nàng lâu không đến thăm ta, ta miên man nghĩ, liền nghĩ đến...ta nghĩ đến nàng vội vàng thành thân cùng Vương, quên mất ta rồi. Ta từng... từng thâm oán giận nàng... ta không biết nàng xảy ra chuyện, có phải nghiêm trọng lắm không?”

Khả Y hổ thẹn thẳng thắn thừa nhận lòng dạ hẹp hòi của mình, bắt đầu lo lắng chuyện của Bối Bối.

Bối Bối đi lại ôm Khả Y, nhẹ nhàng cười “Khả Y, không cần xin lỗi ta, ta lâu như vậy không tới thăm nàng, nàng hiểu lầm một chút cũng không sao, ngược lại ta còn muốn nàng ích kỷ một chút mắng ta đi.”

Rồi Bối Bối thở dài một tiếng “Gần đây Cô Ngự Hàn nhốt ta ở Xích Diễm Cung, không cho phép ta đi gặp nàng, ta biết hẳn thật sự không phải sợ ta bỏ trốn, mà chính là... không muốn hôn lễ của ta và hẳn có việc ngoài ý muốn xảy ra. Khả Y, ta có chuyện muốn nói với nàng nếu không cả đời này ta cũng không an tâm.”

Thấy Bối Bối khuôn mặt bỗng nhiên nghiêm túc, Khả Y cảm thấy có chút bất an: “Chuyện gì?”

Bối Bối lấy Hắc tinh ngọc bội ra: “Chính là vật này, trưởng lão nói ngọc bội này có quan hệ mật thiết với vận mệnh của Xích Diễm quốc, vì muốn giang sơn này ổn định Cô Ngự Hàn phải thành thân với chủ nhân của ngọc bội này, mới có thể phu... phu thê hợp lại bảo vệ giang sơn này...”

Ánh nến lập lòe trong phòng, Bối Bối cúi đầu nói ra hết sự thật.

Sau lúc lâu sắp xếp những cảm xúc hỗn loạn trong đầu, Khả Y mới bình tĩnh trở lại.

“Bối Bối, đừng khóc” Nàng nhẹ nhàng an ủi, lấy khăn lau nước mắt trên mặt Bối Bối.

Mình khóc sao? Bối Bối ngơ ngác sờ lên mặt mình, phát hiện thật sự mình đang khóc, nàng không nghĩ mình sẽ khóc, chẳng lẽ nghĩ đến không được ở cùng với Cô Ngự Hàn, lòng nàng cảm thấy thật sự rất đau.

Thì ra đây là nguyên nhân Bối Bối không thể gặp nàng. Nàng đã hiểu. Khả Y cảm thấy tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, Bối Bối đối với nàng vẫn thật là tốt, Bối Bối vẫn là bằng hữu tốt của nàng, thẳng thắn đáng yêu. Nàng nắm chặt tay Bối Bối, nhẹ nhàng khích lệ “Bối Bối, hãy nghe ta nói, nếu Vương có thể để nàng bên mình thì nhất định có cách để giải quyết khó khăn, vì vậy nàng phải tin tưởng ngài ấy. Nàng chẳng phải cũng có thể khởi động năng lượng của ngọc bội sao? Ta tin rằng ngọc bội này sâu xa bên trong nhất định còn chứa bí mật gì đó.”

Sau đó. Khả Y liền nhớ lại một đoạn hồi ức.

“Có một chuyện có lẽ ta nên nói từ sớm với nàng, kỳ thật ngọc bội này ban đầu cũng không phải là của ta, ta nhớ rõ lúc ta còn rất rất nhỏ, có một lần ta đi lạc đường đến một vách núi, ta bị rơi xuống vách núi, ta cảm thấy rất đau đến mức ta nghĩ mình chết mất, nhưng sau đó không biết tại sao ta lại cảm thấy có người đi đến giống như muốn giẫm lên ta, vì thế ta vô thức cắn đối phương một cái, tiếp đó ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi ta tỉnh dậy liền thấy miếng ngọc bội này nằm bên người, ta thấy miếng ngọc bội này rất đẹp, xung quanh lại chẳng có ai cả, vì vậy ta đã lấy miếng ngọc bội này, sau này khi lớn lên ta đi tìm lại vách núi ấy nhưng không thấy cho nên ta cũng không biết ngọc bội này là của ai, vì vậy ta vẫn mang nó bên người xem như bùa hộ mệnh vậy.”

Nghe Khả Y nói một hồi, Bối Bối ngơ ngác, tâm tư hỗn loạn nàng nhìn nhìn miếng ngọc bội rồi lại nhìn nhìn Khả Y “Ngọc... ngọc bội này không phải của nàng, vậy... Khả Y nàng đang gạt ta sao?”

Lắc lắc đầu, Khả Y thận trọng nói: “Ta sẽ không gạt nàng.”

“Vậy... ta nên đi đâu tìm chủ nhân của ngọc bội này đây, vách núi kia, nàng thật sự không nhớ ở đâu sao?” Bối Bối có vẻ hoang mang, lo sợ, nàng không thể ngờ sự việc lại chuyển biến đột ngột như vậy, làm nàng trở tay không kịp.

Khả Y cầm lấy miếng ngọc bội tinh tế, trầm ngâm một chút rồi mới nói: “Bối Bối, ngọc bội này có linh tính, mặc kệ nó đến từ đâu, chẳng phải bây giờ nó là của nàng sao? Nàng xem, lúc trước ta giữ miếng ngọc bội này nó không có độ ấm, nhưng từ khi gặp nàng ta phát hiện nó càng ngày càng phát huy linh tính, nó đã nhiễm máu của nàng, khi nàng nắm nó, nó đã phát ra nhiệt lượng, điều đó chẳng phải đã chứng minh nó có duyên với nàng rồi sao?”

“Nhưng mà...nhưng mà...” Bối Bối dường như cũng đã bị thuyết phục, nhưng lại vẫn thấy có chút không thích hợp.

“Không cần “nhưng mà” gì cả, Bối Bối, ta nói nàng nghe, cho dù ngọc bội này là của ta, ta cũng không tranh giành làm Vương hậu với nàng, nàng là bằng hữu tốt nhất đời này của ta.” Khả Y đem ngọc bội bỏ lại vào tay Bối Bối, rồi nắm chặt lấy tay nàng.

“Vậy nàng... Ai da, ta tới đây giúp nàng giải ưu như thế nào lại thành ngược lại rồi.” Bối Bối gãi gãi đầu, dứt khoát đem đề tài này gác lại, chuyện đáng ghét này về sau chỉ sợ lại càng phiền phức hơn, ai.

Khả Y nhẹ nhàng cười nói: “Chỉ cần Bối Bối đến thăm ta là ta vui lắm rồi.”

228. Q.3 - Chương 229: Nữ Nhân Ngốc

Bối Bối vỗ vỗ ngực, lòng tức giận lại một lần nữa trào dâng, giọng nói đầy căm phẫn: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng.”

“Bối Bối, ta không muốn nàng vì ta mà đắc tội với những quý tộc trong cung, nàng sẽ trở thành Vương hậu, phạm việc gì cũng phải biết nhẫn nhịn...”

“Không được, loại sự việc bất khả nhẫn nhục này, nếu chúng ta nhẫn nhịn chúng sẽ nghĩ rằng chúng ta là nữ nhân dễ dàng bị bắt nạt, nam nữ bình đẳng, vì sao nữ nhân bị uất ức phải cắn răng chịu đựng, kìm nén trong lòng không nói ra sẽ bị ghen ghét người đó, nhất định phải giáo huấn tên tiểu Hầu gia kia một trận nhớ đời, cho hắn biết nữ nhân không phải dễ bắt nạt.” Bối Bối tay nắm chặt, tư thế rất muốn đánh người.

Khả Y vội ngăn động tác hung dữ của Bối Bối lại: “Bối Bối, không cần như vậy, ta sợ nàng sẽ gây thị phi.” Kỳ thật, nàng sợ Bối Bối sẽ lại xung đột với Huyền Trữ công chúa.

“Ta mới không sợ thị phi. Bà nội ta từ nhỏ đã dạy không được bắt nạt người khác nhưng tuyệt đối cũng không thể để người khác bắt nạt.”

Khả Y sững sốt một chút, việc này có thể làm cho Bối Bối kích động lớn tiếng như vậy, hồi lâu, nàng ngưỡng mộ nhìn Bối Bối: “Bối Bối, nàng thật dũng cảm.”

“Nàng cũng có thể trở nên dũng cảm mà.” Bối Bối cười tủm tỉm nói.

“Ta cũng có thể chứ?” Khả Y có chút không tin vào bản thân mình.

“Đương nhiên. Khả Y, đêm nay ta ở lại đây ngủ với nàng có được không?” Bối Bối nhìn nhìn sắc trời, chuyển đề tài, xảy ra nhiều chuyện như vậy Khả Y chắc chắn rất mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần.

Khả Y giật mình, kỳ thật nàng nghĩ mình sẽ nói với Bối Bối mong nàng ở lại với mình, bởi vì... thật sự nàng không dám ngủ, sợ mơ thấy ác mộng.

“Bối Bối, nàng thật tốt.” Hốc mắt Khả Y bắt đầu đỏ.

“Đúng đó đúng đó, ta là một người rất rất tốt.” Bối Bối nháy mắt mấy cái, vẻ mặt khoa trương một chút, chọc Khả Y bật cười, những chuyện không thoải mái bay đi hết.

.....

Hai người ngủ đến khi mặt trời lên ới thức dậy, Bối Bối bỗng nhiên nhớ tới con rắn nhỏ đỏ Cô Ngự Hàn, nàng vỗ trán mấy cái.

“Ai da..., không xong rồi!”

“Có chuyện gì vậy?” Khả Y mặc đồ chỉnh tề, khăn trương đi tới.

Bối Bối vội vàng xốc chăn ngồi dậy, nói hai câu kể với Khả Y nàng đã “đối phó” Cô Ngự Hàn như thế nào, nhưng mà nàng chỉ kể chuyện hùng hoàng, còn đoạn trước kia thì không kể, bởi vì nàng rất ngại ngùng!

“Nàng đã hạ hùng hoàng Vương?” Khả Y há miệng quên cả khép, Bối Bối thật sự là...

Lắc lắc đầu, nàng liền giúp Bối Bối lấy áo quần, rồi chải tóc cho nàng.

“Bối Bối, nàng trở về nhất định phải tạ tội với Vương, làm sao bây giờ... Vương nhất định rất tức giận.”

“Yên tâm, ta trở về nói với hắn ngọc bội này không phải của nàng, hắn sẽ không tức giận.”

Bối Bối vội vàng giặt khăn lau sạch mặt, sau đó thuận tay lấy vài miếng điểm tâm bỏ vào miệng.

“Umh...Uhm...ăn ngon ăn ngon, Khả Y, ta đi về trước nha.” Nàng vội vàng đi, trong lòng rất lo lắng về tình trạng của Cô Ngự Hàn, không biết bây giờ hắn đã biến trở lại chưa?

Khả Y đi đến cửa cung điện, lo lắng dặn: “Vậy nàng nói chuyện với Vương cho tốt, đừng để cãi nhau.”

“Uh, nàng yên tâm, hắn sẽ không như vậy với ta đâu.” Bối Bối nhướn đôi lông mày, ánh mắt lộ ra sự ngọt ngào, bí mật của ngọc bội đã giải được một chút, cho nên thế giới vẫn tốt đẹp, hắn sẽ rất vui, a...

Vội vã chạy về Xích Diễm cung, phát hiện bên trong rất yên ắng, giống như có nguy hiểm đang uy hiếp. Bối Bối nhẹ nhàng bước vào, gặp phải cung nữ vừa bước ra, thấy cung nữ thất sắc nàng vội hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

“A, Bối Bối tiểu thư, là Vương...Vương đang tức giận, không cho nô tì vào hầu hạ.” Cung nữ có vẻ rất hoảng sợ, chắc hẳn Cô Ngự Hàn đang rất giận dữ.

Bối Bối lè lưỡi, khoác tay: “Người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Cung nữ nhè nhẹ thở ra, sau đó mau chóng rời đi.

Lén lút mở cửa phòng ra, nàng cẩn thận thò đầu vào thăm dò, ánh mắt quét một lượt quanh phòng ngủ. Không có người? Cung nữ chẳng phải nói Cô Ngự Hàn đang rất tức giận sao? Quan sát một hồi lâu, thấy bên trong ngoài yên tĩnh chỉ có yên tĩnh thì Bối Bối mới nắm chặt tay sau đó mới nhẹ nhàng từ từ bước vào.

“Cô Ngự Hàn, chàng ở đâu? Cô Ngự Hàn, ta đã trở về!”

Bối Bối tìm kiếm hết trong rồi lại ngoài phòng ngủ mà chẳng thấy bóng dáng Cô Ngự Hàn đâu cả, ngay cả bóng dáng một con rắn cũng không thấy. Bối Bối bắt đầu có chút hoảng hốt.

“Hắn không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?” Bối Bối cắn cắn ngón tay, mắt rơm rớm, hồng hồng.

Bối Bối dùng sức trừng mắt, không cho chính mình suy nghĩ lung tung, thanh âm vẫn không khống chế được rung rung “Cô Ngự Hàn, chàng đừng làm ta sợ được không? Chàng mau ra đây, không thấy chàng ta rất sợ, nếu không chàng lên tiếng cho ta biết chàng đang ở đâu được không, ta sẽ đi tìm chàng.” Ngừng một chút, nàng lắng tai nghe động tĩnh, nhưng mà, tràn ngập căn phòng chỉ là sự yên tĩnh đáng sợ, làm cho người ta hít thở không thông.

Nàng nhịn không được bắt đầu rơi nước mắt, nàng gọi trong tiếng khóc “Cô Ngự Hàn, ta...ta nói với chàng, Khả Y nói ngọc bội không phải của nàng ấy, là nàng ấy lúc nhỏ nhặt được, ta và Khả Y lúc đó không có gì xung đột, chàng đừng giận nữa được không Cô Ngự Hàn...”

Gọi thật lâu nhưng trong phòng vẫn không có tiếng đáp trả, Bối Bối buồn bã, đầu óc trống rỗng. Nàng vô lực ngã ngồi trên mặt đất, mặt chôn chặt vào đầu gối bắt đầu khóc to lên, giờ phút này, nàng chỉ biết khóc. Ý thức duy nhất tồn tại trong đầu nàng chính là khóc.

Cô Ngự Hàn kỳ thật vẫn đang ở trong phòng, có điều hắn đang ẩn thân. Hắn bây giờ vẫn còn là con rắn nhỏ, vừa rồi thấy nàng lén lút đi vào, hắn rất tức giận, vì thế đã thi pháp ẩn thân, hiện tại bây giờ hắn có thể thi pháp ẩn thân nhưng không đủ pháp lực để hiện thân.

“Hu hu hu... Cô Ngự Hàn tìm không thấy, hu hu hu...” Bối Bối nức nở, bờ vai run run, nàng khóc thật thương tâm.

Con rắn nhỏ trong suốt nhẹ nhàng bò lên trên đầu gối của nàng, bò vào trong váy của nàng, ngẩng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt chôn chặt trong đầu gối của nàng. Hắn đau lòng! Sao lại có một nữ nhân ngốc như vậy, không tìm thấy người thì không biết kêu người khác tới giúp đỡ sao lại ngơ ngác ngồi ở đây khóc.

Thật là ngốc mà, làm cho người ta vừa tức giận lại vừa thương xót. Nghĩ nàng chắc chắn không tìm thấy sẽ ngây ngốc, nhưng không ngờ nàng lại như vậy, thật là ngốc quá mà! Nhưng mà hắn lại yêu tiểu nữ nhân ngốc này.

229. Q.3 - Chương 230: Học Thành Pháp Thuật

Bối Bối hơi ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mang theo hy vọng nhìn nhìn bốn phía, hy vọng hắn sẽ đột nhiên xuất hiện giống như trước kia, nhưng mà nàng thất vọng rồi.

Một lần nữa nàng lại đem mặt chôn vào đầu gối, tiếp tục khóc, khóc càng thêm thê thảm.

“Đừng khóc, ta ở trong này a nữ tử ngu ngốc.” Con rắn nhỏ trong suốt muốn nói chuyện với nàng, nhưng giọng nói không cách nào truyền đến nàng, tức giận của hắn bắn ra bên ngoài, lại rất nhanh chóng tiêu trừ đi.

Hùng hoàng vốn chính là thiên địch của rắn, nhưng mà bằng tu vi của hắn, hắn có thể vận công bức hùng hoàng ra, chính là bởi vì không đề phòng nàng, nhưng lại lúc nhiệt huyết sôi trào.....

“Cô Ngự Hàn.....” Giọng của nàng vì khóc đều khàn cả rồi, một âm thanh kêu gọi truyền vào lỗ tai hắn, mỗi một tiếng đều làm cho lòng hắn đau như xé.

Không được, phải nghĩ biện pháp dừng nước mắt của nàng, khóc như vậy hoài hắn trốn trong váy của nàng, phỏng chừng rất nhanh sẽ bị nước mắt của nàng nhấn chìm luôn.

Đầu rắn nhỏ của hắn vươn ra, lưỡi rắn đưa ra liếm mặt của nàng, liếm đi nước mắt của nàng.

Uhm..... Mặn mặn chất chất, vị này thật không ngon, về sau bảo nàng đừng khóc nữa mới được, bằng không hắn ăn thật sự vất vả.

Tuy rằng như thế, nhưng là hắn vẫn là từng chút từng chút liếm đi nước mắt rơi xuống của nàng.

Bối Bối mơ hồ cảm thấy trên mặt có cái gì đó đang liếm nàng, trong đầu của nàng chỉ một thoáng lướt qua hình ảnh quen thuộc, một lần kia ở trong nước.....

“Cô Ngự Hàn!” Bối Bối kinh hãi kêu lên thành tiếng, đưa tay sờ sờ hai má, chạm đến những giọt nước mắt trên gương mặt giờ đã không còn, đột nhiên nàng kích động đứng lên.

Là hắn! Nhất định là hắn, chỉ có hắn mới có thể thích liếm nàng như vậy.

Nhưng mà, ngay lúc nàng đứng lên, Cô Ngự Hàn cũng đã “Ba” một tiếng rơi trên mặt đất, ngã đến thất điên bát đảo.

Hắn lắc lắc đầu, thật vất vả mới không choáng váng đầu, mắt rắn của hắn đầy giận dữ, nữ nhân này thật đúng là chọc cho người ta tức giận, cứ đột nhiên đứng lên như vậy, nhưng mà hắn vừa rồi còn ở trong làn váy của nàng!

“Cô Ngự Hàn, chàng mau hiện thân a.” Bối Bối xoay quanh, muốn biết hắn ở phương hướng nào, bất giác nhận ra mình vừa rồi đem người mình muốn tìm ném xuống mặt đất.

Cô Ngự Hàn miễn cưỡng ngẩng ở trên mặt, quyết định nghỉ ngơi lấy lại sức một chút mới có thể lại thi pháp hiện thân.

Bối Bối kêu hồi lâu, lại không ai đáp lại, nàng ủ rũ cúi đầu, không chịu buông tha, tiếp tục nói chuyện với không khí: “Cô Ngự Hàn, ta biết chàng ở trong này, chàng hãy nghe ta nói, Hắc Tinh ngọc bội không phải của Khả Y, ta gặp mặt Khả Y sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn.”

Duỗi thân rắn lười biếng, thân thể trong suốt của hắn dần dần biến thành màu đỏ đậm: “Ta nghe rồi, tiểu nữ nhân.”

Sau hiện thân, giọng nói của hắn rõ ràng truyền vào trong tai của nàng.

Bối Bối kinh hãi nhìn theo hướng xuất hiện giọng nói, nhìn một hồi lâu, cũng không thấy bóng người của hắn, Bối Bối nhin không được gương mặt suy sụp, đáng thương hỏi: “Cô Ngự Hàn, chàng còn không chịu hiện thân sao?”

Thấy nàng chỉ biết nhìn thẳng hoặc ngược nhìn chung quanh, Cô Ngự Hàn tức giận lại lên tiếng: “Nhìn xuống đất, nữ nhân ngu ngốc!”

Bối Bối cúi đầu, nhìn thấy thân mình trong suốt lấp lánh hồng quang của hắn lười biếng cuộn lại ở trên thảm, nàng ngồi xổm xuống, đưa tay chạm vào đầu của hắn.

“Cô Ngự Hàn, chàng như thế nào còn không biến trở về hình dạng cũ?”

“Đừng sờ đầu ta.” Cô Ngự Hàn tức giận buồn bực rống lên với nàng, sau đó thuận theo cổ tay của nàng mà bò lên người, động tác nhanh chóng trôi chảy, vàng sáng đỏ sậm tỏa ra theo những uốn lượn của thân hân mà lấp lánh, tuyệt đẹp vô cùng.

Công phu trong nháy mắt, hân liền bò đến trước ngực của nàng, dùng đầu cọ cọ mềm mại của nàng.

“A, chàng..... Chàng không cần làm như vậy.” Bối Bối cảm giác chỗ mềm mại một dòng điện chạy qua, làm cho nàng nhin không được thở hỗn hển.

“Ta muốn như vậy, còn muốn như vậy!” Hân tiến vào trong vạt áo của nàng, trực tiếp tiếp xúc thân mật nhất với mềm mại xinh đẹp của nàng.

Cô Ngự Hàn liếm tròn trịa của nàng, cố ý trêu chọc nàng, ai bảo nàng lừa làm cho hân nuốt Hùng Hoàng, còn làm cho hân hư nhược cả một đêm.

Cảm giác khiêu khích của hân trước ngực nàng, da thịt Bối Bối dần dần nóng lên, nàng lắp bắp muốn ngăn cản hân: “Cô Ngự Hàn, ta còn có chuyện muốn nói với chàng, trước hết chàng đừng làm như vậy nha, a.....”

Hân đột nhiên nhẹ nhàng cắn nàng một cái, làm cho nàng kim lòng không đậu thở dốc rên nhẹ.

“Cô Ngự Hàn, chàng..... chàng như vậy, ta không muốn cùng một con rắn nhỏ làm chuyện đó nha.” Dưới tình thế cấp bách Bối Bối buộc phải thốt ra những lời này.

Chỉ một thoáng, động tác của hân ngừng lại.

Chung quanh, lặng im.....

Bối Bối thật cẩn thận hít thở, hân sẽ không giận dữ chứ, ô..... Nói như thế nào cũng là do nàng làm cho hân biến thành nhỏ như vậy.

Cô Ngự Hàn tức giận buồn bực từ vạt áo của nàng đi ra, dừng ở trên cổ tay nàng.

“Nữ nhân ngu ngốc, lấy Hắc Tinh ngọc bội ra đi.” Hân trừng cặp mắt rắn không lớn lắm, nhìn ra được có chút tức giận.

“Ah, được.” Bối Bối vội vàng lấy Hắc Tinh ngọc bội ra đưa cho hân.

“Đưa ta làm gì, trước hết nàng phải khởi động năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội, sau đó ta mới có thể lợi dụng Hắc Tinh ngọc bội để khôi phục nguyên dạng, ngu ngốc.” Cô Ngự Hàn đem ngọc bội trả lại vào trong tay nàng.

Bối Bối nắm ngọc bội, nói : “Nhưng mà..... Nhưng mà ta không làm được a.”

“Nàng làm được!” Hân nhìn nàng cổ vũ, ánh mắt tràn ngập niềm tin tưởng đối với nàng.

“Ta.....”

Nhìn ánh mắt tràn ngập quả quyết của hân, lời của Bối Bối chưa nói xong đã nuốt vào yết hầu, lòng, vì ánh mắt của hân mà trở nên ổn định.

“Được, ta thử xem.” Nàng ngồi xếp bằng xuống.

“Không phải thử xem, là nhất định làm được, nữ nhân ngu ngốc, bây giờ trong cơ thể của nàng có trân châu ngàn năm, tự tin một chút, phóng thích năng lượng trong cơ thể của nàng.”

Bối Bối cẩn thận đặt hân trên thảm, sau đó mở lòng bàn tay ra, đôi mắt tập trung nhìn chăm chú vào ngọc bội, từ từ nhắm mắt lại, dựa theo phương pháp vận khí hân từng dạy cho nàng.

Nàng nhất định phải thành công, nhất định phải!

Suy nghĩ mới động, dường như ngay lập tức, nàng cảm giác được trong cơ thể một dòng nhiệt theo suy nghĩ của nàng mà di chuyển.

“Tiểu Bối Bối, nàng giỏi quá!” Giọng nói của hân dịu dàng vang lên.

Bối Bối mở to mắt, chỉ thấy Hắc Tinh ngọc bội ban đầu còn ở trong tay nàng giờ đã treo lơ lửng trên không, lóe ra ánh sáng chói mắt.

Nàng vừa mừng vừa sợ tập trung mắt,, lúc này đây nàng không dám lại phân tâm, rất sợ tạo thành bất lợi gì ảnh hưởng đến hắn, vì thế nín thở thật cẩn thận đem ánh sáng của ngọc bội chiếu vào người hắn.

Con rắn đỏ nhỏ liên tục không ngừng mà hấp thu năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội, dần dần, ánh sáng trên người con rắn đỏ nhỏ càng ngày càng mãnh liệt, không bao lâu liền hình thành một màu đỏ thẫm tỏa ra khắp nơi.....

Con rắn to đỏ như lửa nháy mắt lấp đầy phân nửa không gian phòng ngủ.

“Cô Ngự Hàn, chàng biến lớn rồi! Ta thành công rồi!” Bối Bối vui mừng nhảy dựng lên, ngẩng đầu lên nhìn hắn, lần đầu tiên cảm thấy hưng phấn như vậy khi nhìn thấy thân rắn thật lớn của hắn.

“Hừ hừ, ta biến lớn trở lại, nàng cũng nên..... bị phạt!” Đầu rắn của hắn phun khí, uy hiếp bức đến trước mặt nàng.

Bối Bối lúc này mới nhớ lại tình cảnh của mình, nàng cười gượng :“Ha ha, Cô Ngự Hàn, nếu ta đã giúp chàng biến trở về như cũ, vậy chúng ta liền xóa bỏ mọi chuyện đi.”

“Mơ tưởng!” Hắn hừ nhẹ một tiếng, cái đuôi cuốn một cái, đem toàn bộ người của nàng cuộn lại, đem y phục của nàng mở ra, sau đó tùy ý tiến công thân thể xinh đẹp của nàng.

Độ nóng trong phòng tăng cao, tràn ngập tiếng rên trầm thấp, còn có tiếng thở dốc nặng nề, một mảnh kiều diễm.

230. Q.3 - Chương 231: Xà Vương Pk Xà Hậ

Bông tuyết bay bay, tuôn rơi xuống, gió lạnh đến xương thổi mạnh ào ào ở bên ngoài cung điện kiên cố. Phủ lên bên ngoài tường cung một sắc trắng tinh khiết, không khí lạnh lẽo, trong cung điện lại tràn ngập ấm áp, hơi ẩm ướt nồm nồm.

Trong ngự thư phòng, Cô Ngự Hàn lười biếng ngồi dựa vào ngai vàng, một mảnh da hổ màu vàng kim phủ lên ngai vàng của hắn tạo cảm giác ấm áp dễ chịu.

Giờ phút này, hắn đang cầm một quyển sách, nhàn nhã đọc, ngón tay thon dài trắng nõn thỉnh thoảng lật trang sách.

“Cô Ngự Hàn, cuối cùng chàng có đang nghe hay không a, ta nói Khả Y không phải chủ nhân thực sự của Hắc tinh ngọc bội, sau này chàng cũng không thể không cho ta gặp Khả Y.”

Hai tay của Bối Bối chống nạnh, tựa như dáng vẻ hung dữ, nàng buồn bực nhìn con rắn lười có dáng vẻ mỹ nam vẫn bất động như trước, cho dù bộ dáng thanh thoi của hắn làm tức chết người không đền mạng, mà vẫn đẹp trai làm cho người ta muốn bỏ nhà tới.

Oh No, dừng lại dừng lại, bây giờ không phải là lúc tơ tưởng đến gương mặt xinh đẹp của hắn, khai thông đầu óc của hắn mới là việc hàng đầu.

“Thịch thịch thịch.” Nàng đi hai ba bước lên bậc thang tới gần hắn, mới nghĩ đưa tay đẩy hắn một cái, làm cho hắn phân tâm mà chú ý đến nàng một chút.

Ai ngờ, tay của nàng mới giơ lên, hắn liền ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp sâu thẳm gọn sóng lạnh lùng, khí thế sắc bén kia làm cho tay nàng dừng lại ở giữa không trung.

Bối Bối chu miệng, tay đã ở gần hắn như vậy thật không cam lòng thu tay về, nàng như thế nào lại quên nam nhân này có thói quen xấu quái lạ, đó chính là hắn chỉ thích nàng làm thư đồng im lặng, lại tuyệt không cho phép nàng có cử chỉ gì quấy rối, cho dù là phát ra âm thanh cũng không được.

Dù sao chính là một quái nhân, làm sao có người có thói quen như vậy, chỉ cho ở bên cạnh không được nói. Nếu không, hẳn liền cho nàng xem sắc mặt của hắn, tựa như bây giờ!

Thấy nàng ngoan ngoãn hạ tay xuống, Cô Ngự Hàn tiếp tục cúi đầu đọc sách, giống như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì hết.

A.....

Tay của Bối Bối nắm thành quyền muốn thét chói tai, làm sao lại có loại nam nhân như vậy a!

Nàng hỗn hển theo quan sát gương mặt hơi hơi cúi xuống của hắn, đáng vẻ chuyên tâm kia làm cho nàng dường như muốn phát điên, đọc cái quỷ gì, mỗi lần đều như vậy.

Hít vào, thở ra, hít vào thật sâu, nàng quyết định không quan tâm đến bất cứ cái gì, hơi hơi ngửa đầu, miệng mở to ra hét lớn: “A.....”

Tiếng hét vừa ra, đem Cô Ngự Hàn như bị sét đánh thiếu chút nữa từ trên ngai vàng rơi xuống, hắn nhanh chóng ngừng đầu, đôi mắt đen không dám khen tặng.

Tiếng thét chói tai có uy lực như tiếng sấm bên tai, xác thực nói là chỉ có hơn chớ không kém, ít nhất cường độ âm thanh của nàng so với tiếng sấm còn cao!

Cô Ngự Hàn nhin không được ngoáy ngoáy lỗ tai, đuôi lông mày co rúm một chút, không biết làm cách nào đành đưa tay che miệng của nàng lại: “Tiểu Bối Bối, nàng không nên dùng phương thức quấy rối người khác như vậy để kháng nghị chứ?”

Rốt cục đã chịu để ý nàng sao!

Bối Bối thực dùng sức kéo tay của hắn xuống, thuận tiện ngược đãi nhéo bàn tay hắn, trút giận một chút.

“Cô Ngự Hàn, ta cảnh cáo chàng, nếu chàng lại không nghe lời ta nói, ta liền..... Ta liền thi pháp đánh chàng!” Tay nàng nắm thành quyền giờ giờ trước khuôn mặt tuần tú của hắn, giả vờ uy hiếp.

Nhìn phần quyền của nàng không có chút uy hiếp nào, đáy mắt Cô Ngự Hàn lướt qua ý cười, pha lẫn một chút hứng thú, hắn đặt quyển sách xuống, đứng lên, thân hình rất cao lớn anh tuấn lập tức cho thấy sự nhỏ nhắn xinh xắn của nàng.

Bối Bối ngừng đầu lên đối diện với hắn, thét lên, vì sao còn chưa khai đấu, nàng liền cảm thấy về mặt khí thế đã thua hắn một phần rồi, không cam lòng thế nào ấy, nhưng mà nam nhân trời sinh là cật mạnh, hey!

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt của hắn rất tốt giống như có chút nghiêm túc, Bối Bối nhin không được từng bước lùi về phía sau, trước hết phải duy trì khoảng cách an toàn, ai biết hắn có thể giảo hoạt muốn tập kích hay không.

“Tiểu Bối Bối, nàng làm sao lại lùi về phía sau vậy, không phải nói muốn đánh nhau với ta sao, vậy động thủ a, ta muốn lĩnh giáo một chút pháp lực Hắc Tinh ngọc bội cộng thêm ngàn năm trân châu của nàng rốt cuộc tu luyện tới trình độ nào.”

Cô Ngự Hàn đi tới từng bước, duy trì khoảng cách rất gần với nàng.

Khoảng cách gần đến đủ để cho nàng cảm thấy sự mạnh mẽ của hắn, sự nhỏ yếu của mình, ô.....

Nhưng mà, trong lòng không muốn tuân theo làm cho nàng không muốn lùi bước, càng thêm muốn thử xem gần nhất mình tu luyện có tiến bộ hay không, từ sau khi nàng ăn xong trân châu ngàn năm, nàng vận dụng pháp lực càng ngày càng thuận lợi.

Nàng cố gắng nhớ lại trước kia lúc xem tivi, cao thủ so chiêu là có đáng vẻ gì? Đúng, cần phải có vẻ mặt thoải mái tự tin.

Hắng giọng một chút, nàng giả bộ thực ung dung tự tại mỉm cười mười phần tin tưởng, nói điều kiện với hắn: “Nếu ta thắng, chàng không chỉ phải giải trừ ràng buộc không cho ta gặp Khả Y, còn phải đồng ý một yêu cầu của ta.”

“Uhm? Nàng xác định nàng có thể thắng được ta sao?” Cô Ngự Hàn lười biếng hé mở đôi mắt, mày giương cao, mắt phượng đen huyền lưu chuyển tràn đầy ý cười nồng đậm.

Thấy hắn có dáng vẻ xem thường nàng, Bối Bối âm thầm cắn răng, không giận không giận, cao thủ phải duy trì bình tĩnh.

Nàng học theo hắn nhướn mày: “Không thử làm sao mà biết.”

“Được, thách đấu của nàng ta chấp nhận rồi, Vương hậu yêu quý, cho bốn vương nhìn xem bản lĩnh của nàng, hy vọng nàng có thể thắng.” Nói xong lời cuối cùng, hắn mang theo tà khí tiến sát vào khuôn mặt của nàng, thổi khí.

Bối Bối nhảy ra sau vài bước, tránh công lực mê hoặc của hắn: “Chúng ta đấu nhau ngay tại đài này, nhưng mà chàng không thể đánh trả, chỉ có thể tránh công kích của ta, nếu không chàng chính là tuy thắng nhưng chẳng vinh quang gì, chân ai rơi xuống bậc thềm trước tính là thua.”

“Không cho phép ta đánh trả?” Hắn nhíu mày, đối với quy định của nàng cảm thấy có chút buồn cười, làm gì có người nào thi đấu lại đặt ra yêu cầu như vậy.

Bối Bối gạt đầu thật mạnh, ra vẻ có lý chẳng sợ mà nói: “Chàng đương nhiên không thể đánh trả, ta bây giờ còn là người mới, người mới hiểu hay không, người mới chính là tân thủ chưa thành thạo, nếu cho chàng đánh lại, ta lại nhất thời phát không ra pháp lực, ta đây chẳng phải rất nguy hiểm sao.”

“Ta sẽ không tổn thương đến nàng.” Hắn nhíu mày.

“Ta mặc kệ, tóm lại chính là ta công chàng thủ.” Nàng nói rõ ràng mãnh liệt.

“Nàng công ta thủ? Lí do lúc này thiệt không tệ.” Bờ môi của gấn giương lên cười xấu xa.

Thấy hắn biểu hiện đáng vẻ tàn ác, Bối Bối biết hắn nhất định lại hiểu nhầm!

Âm thầm áp chế xúc động muốn tranh luận với hắn, gương mặt của nàng chuyển sang thật nghiêm túc nói: “Được, vậy chàng tiếp chiêu.”

“Ta chờ.” Cô Ngự Hàn rõ ràng đứng mà tay đưa ra sau lưng, nụ cười anh tuấn nhẹ nhàng như gió, giống như tuyết không đem nàng để vào mắt.

Bối Bối tập trung tinh thần đem năng lượng vận hành tới trên lòng bàn tay, hồng quang nhàn nhạt ở trong tay nàng lóe sáng: “Xem chiêu!”

Nàng tỏa lực đạo đánh về phía hắn, nhìn thấy hào quang bắn lại phía mình, mày kiếm của Cô Ngự Hàn nhướn lên, khen ngợi: “Không tệ, bây giờ đã có thể tùy ý thi pháp rồi.”

Ngay sau đó, trước khi hào quang tiến gần sát hắn, hắn thoải mái mà lách người, tránh được công kích của nàng.

“Ô, lại đến.” Bối Bối càng đánh càng hăng say, tuy rằng không có võ công, nhưng thi pháp đánh nhau cũng như chơi rất vui, nàng rất cực có thể thích làm nữ hiệp rồi, ha.....

231. Q.3 - Chương 232: Ti Bĩ Chiến Thuật(*)

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng tránh đi ba chiêu công kích của nàng, nàng thi pháp liên tiếp, nhưng mà không đụng đến được cả một góc áo của hắn.

“Cô Ngự Hàn, chàng... chàng cho ta đánh trúng một cái đi.” Bối Bối thở hổn hển cố tình gây sự.

“Chắc chắc, Tiểu Bối Bối, cái này là nàng yêu cầu mà.” Cô Ngự Hàn vừa tức giận vừa buồn cười trêu chọc nàng.

Bối Bối mím chặt đôi môi anh đào, mới phát hiện mình mới vừa nói gì, nàng có chút ngượng ngùng, có lẽ thẹn quá hóa giận nàng liền tăng thêm lực công kích hắn.

Nhưng vào lúc này, cửa ngự thư phòng đột nhiên bị bật mở. Trưởng lão vọt vào với khuôn mặt lo lắng, chưa kịp nhìn rõ tình huống liền mở miệng “Vương! Đã xảy ra chuyện gì? Hạ thần nghe có tiếng đánh nhau, ngài không việc gì chứ?... A, Bối Bối tiểu thư.”

“Đây...Đây...” Cho dù là người cơ trí như trưởng lão cũng bị tình huống trước mắt làm ơ hồ, Bối Bối tiểu thư công kích Vương???

Thấy trưởng lão đang há hốc mồm nhìn bọn họ, Bối Bối nhanh chóng thu tay lại, rồi thu hai bàn tay giấu ra sau lưng không dám “khinh suất” nữa, mắt liếc đông liếc tây, bộ dáng chột dạ trở nên nhu thuận lại.

Cô Ngự Hàn cúi đầu bật cười, thì thầm trêu chọc nàng “Tiểu Bối Bối, nàng có tạt giạt mình à?”

Vẫn duy trì khuôn mặt dịu dàng không thay đổi nhưng trong lòng nàng đang thầm chửi rửa hần. Trêu chọc nàng, nàng sẽ không thì thầm. Được rồi, dù sao hần cũng là Vương, ở trước mặt trưởng lão cho hần một chút mặt mũi vậy.

Thấy nàng không đáp trả, Cô Ngự Hàn khẽ cười một tiếng, rồi quay mặt đối diện trưởng lão: “Trưởng lão, ông tìm bốn vương có việc gì?”

Qua một hồi yên lặng, trưởng lão nghĩ ngợi thông suốt, hóa ra Vương và Bối Bối tiểu thư đang luyện pháp, vì thế cũng an tâm.

“Hạ thần đã mạo muội xông vào ngự thư phòng, mong Vương và Bối Bối tiểu thư thứ tội.” Trưởng lão đầu tiên thỉnh tội.

Sau đó mới tiếp tục nói: “Vương, hạ thần đã chuẩn bị tốt cho lễ thành hôn của ngài và Bối Bối tiểu thư, ba ngày sau mời Vương cùng Bối Bối tiểu thư đến Huyền Thiên tự để tiếp nhận trai lễ(**).”

“Ta biết rồi.” Cô Ngự Hàn hơi cong môi lên, con ngươi đen dấy lên sự chờ mong, khi nghĩ đến hần cùng Bối Bối sắp thành thân.

Trưởng lão chấp tay sau đó lui ra ngoài.

“Tiểu Bối Bối...” Cô Ngự Hàn muốn cùng nàng làm điều vui vẻ một chút, nhưng vừa quay người lại thì bị đẩy mạnh. Cho dù hần pháp lực cao tới đâu, bị đột ngột đẩy như vậy cũng lão đảo lùi tới cầu thang, một chân trong một chân ngoài, trong nguy hiểm ổn định lại bước chân.

Hần còn chưa kịp tức giận, nàng đã tươi cười hơn hở: “Cô Ngự Hàn, chân của chàng đã giẫm vào cầu thang, ta thắng chàng thua!” Bối Bối chỉ vào một chân đang ở ngoài cầu thang của hần, cười đắc ý.

“Ta thắng rồi!” nàng chạy lại, đứng cái tư thế của người chiến thắng, giơ giơ hai ngón tay.

Cô Ngự Hàn đảo cặp mắt trắng dã, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng lắc lắc, véo véo mới hài lòng kéo nàng vào lòng.

“Nàng đây là thắng mà không dùng võ.” Hần véo mũi nàng, trách nàng một chút.

“Sai! Cái này gọi là thông minh cơ trí, tấn công địch khi địch chưa có sự chuẩn bị, giảm bớt sức lực.” Bối Bối cười rạng rỡ, không có một chút cảm giác sai trái gì khi đã đẩy hần. Dù sao nàng cũng thắng không phải sao?

Cô Ngự Hàn lắc lắc đầu, ánh mắt đầy sự nhu hòa mang vẻ chiều chuộng “Từ khi nào Tiểu Bối Bối của ta lại trở nên không biết nói lí lẽ gì hết vậy nhỉ?”

“Ở cùng với người nào đó, cũng phải học được một chút chứ.” Bối Bối liếc hần một cái.

Hần dương môi, đôi mắt phượng khẽ nhấp nháy, tà khí bắn ra bốn phía “Nói như vậy nàng thừa nhận mình là người không biết nói lí lẽ? Cho nên lần tỉ thí này không tính?”

“A....đương nhiên là có tính, chàng định dùng lí lẽ kém cỏi này để gạt ta, nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nếu không sẽ là bò!”

Gừ, nam nhân đáng ghét, như thế nào lại không chịu nhường nhịn nàng một chút, để nàng đắc ý một lần không được sao?

“Được rồi, ta thừa nhận nàng làm như vậy cũng không phải không được, chỉ cần nàng đáp ứng ta một chuyện.” Cô Ngự Hàn khẳng khái nói.

Bối Bối suy nghĩ một chút, cẩn thận hỏi “Chuyện gì?”

“Nàng hôn ta một cái.” Cô Ngự Hàn lại gần chu miệng lên, ý bảo nàng hôn.

Nhìn đôi môi trơn bóng mê người của hắn, mặt Bối Bối đỏ lên, nhanh chóng hôn chụt một cái lên miệng hắn “Như vậy được rồi đó.”

“Nàng làm cho có lệ, ta không đồng ý.” Hắn làm bộ làm tịch.

Bối Bối vút luôn đôi mắt hạnh của mình, trừng trừng nhìn hắn hung hăng “Này này, ta đã hôn, ta mặc kệ, chàng đã thua rồi, chàng phải đáp ứng điều kiện của ta không được đóng cửa nhốt ta ở đây nữa, còn nữa chàng phải giúp ta trừng trị tên tiểu Hầu gia kia một trận.”

“Haiz, còn không biết ai đến chết cũng không dễ chịu thiệt.” Cô Ngự Hàn cúi đầu lẩm bẩm. Nhìn nàng chu chu đôi môi nhỏ nhắn, hắn hung hăng hôn xuống, hôn thật sâu rút đi hết sự ngọt ngào của nàng, dùng hành động nói cho nàng, thế này mới gọi là hôn. Khi hắn buông nàng ra, nàng yếu ớt ngã vào lòng hắn mà thở dốc.

“Chàng rốt cuộc có đáp ứng điều kiện của ta không?” Nàng cất giọng nói yêu kiều, cứng rắn không được, vậy thì... dịu dàng một chút đi, có nhiều đường để tới La Mã, ta phải thay đổi chiến lược cho phù hợp chứ. Cô Ngự Hàn hưởng thụ thân thể ngọt ngào, mềm mại của nàng đang cọ xát vào mình, cố ý suy nghĩ hồi lâu rồi mới chậm rãi thỏa hiệp “Được, ta đồng ý.”

Kỳ thật, khi biết khắc tinh ngọc bội không phải của Khả Y hắn cũng không còn ý muốn ngăn cách hai người bọn họ. Nhưng mà, như vậy cũng không thể nói thẳng với nàng, khiến cho nàng nôn nóng một chút, lúc đó nàng mới đem hết tâm tư của mình trao cho hắn. Haizz... không sai! Hắn thích bị nàng làm phiền, phiền phức ngọt ngào.

Bối Bối trong mắt có chút choáng váng, chỉ dịu dàng mềm mại một chút như vậy mà hắn liền đồng ý? Bóp cổ tay một cái, nếu biết như thế ban nãy đã sớm cọ xát hắn rồi, cũng không cần thừa dịp mà xô hắn, loại sự việc khụ...bỉ ối này, về sau không làm nữa.

Nàng ôm lấy thắt lưng hắn, cười hì hì nói: “Chúng ta trước tiên đi tìm tên tiểu Hầu gia kia gây phiền toái?”

“Phải đi tìm hắn xử phạt.” Hắn sửa lại cách nói của nàng cho đúng, yêu chiều lác đầu, cô gái nhỏ này đôi khi nói chuyện rất bừa bãi.

“Dù sao cũng là hắn muốn phiền toái mà. Chúng ta nhanh đi phạt hắn đã làm cái việc khiến cho người ta giận sôi gan.”

Bối Bối khấn trương lời tay hắn đi ra ngoài. Cô Ngự Hàn đem nàng kéo trở về “ Ngốc quá! Ta là Vương còn nàng là Vương hậu, muốn phạt hắn còn phải tự mình đi nữa sao, chỉ cần yêu cầu người có tội tới đây chịu phạt.”

Ngây ngốc gãi gãi đầu suy nghĩ, Bối Bối mới nhớ tới điểm này “Ha ha...hình như thế này mới đúng.”

(*) Ti bí chiến thuật: chiến thuật tồi tệ.

(**) trai lễ: lễ ăn chay.

232. Q.3 - Chương 233: Công Chúa Làm Chứng

Quan Hoa tiểu Hầu gia bị người ta đưa đến trước ngự thư phòng.

Dọc theo đường đi, lòng của hắn có chút không yên, nghe nói Vương hậu nương nương cũng ở đó, sẽ không phải là muốn truy cứu chuyện hắn dùng sức mạnh muốn cưỡng đoạt Hà Khả Y chứ?

Hắn đổ mồ hôi lạnh, tay chân bắt đầu phát run, cần dặn cung nữ bên cạnh: “Người đi tìm Huyền Trữ công chúa lại đây, nhanh đi, nói..... nói với nàng ấy mau tới cứu mạng.”

“Vâng.”

Rất nhanh sau đó, Quan Hoa tiểu Hầu gia đã bị đưa vào ngự thư phòng.

Bối Bối ngồi ở bên cạnh Cô Ngự Hàn, nhìn thấy vẻ mặt đậm mùi son phấn của tiểu Hầu gia ở dưới đài, không khỏi nheo mắt lại, tên vô lại xấu xa này, vừa nhìn đã khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Nghĩ đến dạng người này từng có hành động thô bạo đối với Khả Y, còn lưu lại dấu vết ghê tởm này trên người Khả Y, tay của Bối Bối đặt bên người không khỏi siết chặt thành quyền.

Thật muốn giẫm chết tên này

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng cầm tay của nàng, trấn an cảm xúc kích động của nàng, sau đó tỏ ra vẻ mặt gió êm sóng lặng nâng mắt nhìn về phía Quan Hoa tiểu Hầu gia.

“Chân của Tiểu Hầu gia có đỡ không?”

Câu hỏi của hắn mới được nói ra, Bối Bối liền véo thắt lưng của hắn một cái, còn khách sáo cái quỷ gì, trực tiếp cho đại bản(*) hầu hạ tên tiểu Hầu gia không biết xấu hổ kia.

Quan Hoa tiểu Hầu gia hạ thấp mi mắt, tỏ ra cung kính, kì thực che giấu giảo hoạt trong đáy mắt, giọng nói của hắn đáng thương sụt sịt than khóc: “Ngu đệ tạ ơn Vương quan tâm, chân này, chỉ sợ bị Hà Khả Y làm cho tàn phế đi, nữ nhân đó thật nhẫn tâm, Vương ngài phải thay ngu đệ lấy lại công đạo a.”

Cái gì?

Bối Bối dường như muốn nhảy dựng lên, tên tiểu Hầu gia chết tiệt này, thế nhưng lại còn dám vu khống Khả Y!

Tuần mi của Cô Ngự Hàn âm thầm nhú lại, thoáng thi pháp giữ lấy nàng.

Cảm giác mình lại bị hắn giữ lại, Bối Bối có giận mà không thể phát ra, chỉ có thể giương mắt nhìn, được rồi, xem thử coi hắn trả lại ình công đạo gì, nếu nàng không bằng lòng, nàng liền cho da hắn có chút căng thẳng.

Buồn bực đem mắt nhìn sang một bên, nhiều nhất cũng chỉ liếc mắt nhìn tên tiểu Hầu gia đó một cái, nàng sợ mình không ăn nổi cơm, rất nhiều dầu mỡ!

“Tiểu Bối Bối, ngoan một chút, muốn phạt người thì phải có chứng cứ, không có nhân chứng nhìn thấy tận mắt, để khiến cho tiểu Hầu gia tự mình thừa nhận tội trạng.” Giọng nói điềm tĩnh của Cô Ngự Hàn vang lên bên tay của nàng.

Chứng cứ? Đúng vậy, nàng như thế nào quên mất, nếu tiểu Hầu gia không chịu nhận, chỉ bằng lời nói của một mình Khả Y thì không thể định án, nơi này không có xét nghiệm dấu vân tay để điều tra.

Thật tức a!

Cô Ngự Hàn cao thâm khó lường đánh giá Quan Hoa tiểu Hầu gia một chút, thấy ánh mắt của hắn lóe ra, một tia lạnh lùng nghiêm nghị lướt qua đáy mắt.

Vẫn duy trì dáng vẻ ung dung thản nhiên, Cô Ngự Hàn hỏi không chút để ý: “Dựa theo cách nói của Quan Hoa tiểu Hầu gia, vì sao Khả Y đánh chân của người thành như vậy?”

“Không sai, chính là con tiểu tiện nhân kia, nàng ta muốn câu dẫn ta, ta đường đường tiểu Hầu gia làm sao có thể muốn một ả tàn hao bại liễu bị người ta bỏ, ai biết nữ nhân kia liền thẹn quá thành giận, thừa lúc ta chưa chuẩn bị ra tay độc ác với ta.”

Quan Hoa tiểu Hầu nói dối mà vẫn ra vẻ lý lẽ hùng hồn, còn biểu hiện tức giận không thôi, giống như thật sự từng bị kẻ bất nhân quấy rầy.

“Không phải, là hần muốn thô bạo đối với Hà Khả Y, cho nên Hà Khả Y mới có thể phản kháng đá giá gỗ nện xuống làm thương chân của đường huynh.” Huyền Trữ công chúa đi vào, giọng điệu chỉ trích.

Quan Hoa tiểu Hầu gia lơ mơ không hiểu một chút, hần gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi: “Huyền Trữ đường muội, lời này cũng không thể nói lung tung a.”

“Ta không có nói lung tung, lời này là người chính miệng nói cho ta biết, lúc ấy còn có ngự y làm chứng, người muốn bản công chúa truyền gọi ngự y đến đối chứng sao?” Huyền Trữ công chúa thái độ rất cứng rắn.

Nàng đi đến cách bậc thềm một khoảng tương đối gần, ánh mắt chỉ nhìn Cô Ngự Hàn, không thèm liếc mắt nhìn Bối Bối một cái.

“Vương huynh, là Quan Hoa đường huynh ý đồ làm nhục Hà Khả Y, cho nên mới gặp phải báo ứng bị đứt chân, làm nam nhân, vậy mà dám làm không dám nhận.”

Nói xong, nàng khó che đậy ánh mắt khinh thường liếc nhìn Quan Hoa tiểu Hầu gia một cái, nếu hần thừa nhận tội của mình, nàng sẽ giúp hần cầu xin, nhưng mà, hần lại nhút nhát như vậy, thế nhưng còn can ngược lại người khác một cái.

Cô Ngự Hàn nhíu mày: “Hử? Là như thế này sao? Vậy làm sao tiểu Hầu gia có thể cùng Hà Khả Y ở chung một chỗ vậy?”

Ánh mắt của hần lợi hại bắn về phía muội muội, nhìn đến ánh mắt mơ hồ bất định của nàng, trong lòng đã muốn hiểu được bảy tám phần.

Huyền Trữ công chúa vặn ngón tay, có chút sợ lạnh lẽo liếc mắt nhìn Vương huynh, thấy gương mặt bình tĩnh của hần nhìn chằm chằm mình, nàng chỉ có thể kiên quyết nhỏ giọng nói: “Vương huynh, Huyền Trữ biết..... biết sai rồi.”

Bối Bối có chút kinh ngạc nhìn Huyền Trữ công chúa, xem ra công chúa bị làm hư này cũng không phải làm cho người ta chán ghét như vậy, ít nhất biết nhận sai với Vương huynh của nàng ta, còn có thể đứng ra vì Khả Y biện bạch, tuy rằng nàng không biết Huyền Trữ công chúa vì sao lại đột nhiên có lòng tốt như vậy.

Quan Hoa tiểu Hầu gia vẻ mặt trắng xám, hần âm thầm oán hận trừng mắt nhìn Huyền Trữ công chúa một cái, thế nhưng lại bán đứng hần!

Hận càng hận, bây giờ hần chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

“Vương, đường huynh, ngu đệ biết sai rồi, thật sự biết sai rồi, ngu đệ về sau sẽ sửa, đường huynh niệm tình phụ thân của ngu đệ trung thành và tận tâm bảo vệ biên cương, tha cho ngu đệ một mạng đi, ngu đệ thật sự biết sai rồi.”

Quan Hoa tiểu Hầu gia tự biết đã không cách nào nói dối nữa, vì thế chuyển sang dùng chiến thuật giả bi thương

Cô Ngự Hàn hé mở bạc môi: “Tiểu Hầu gia, thiên tử phạm sai lầm cũng đồng tội với thứ dân, người là muốn vượt qua cả tước hiệu của bốn Vương sao?”

“Không không không, ngu đệ không dám, không dám.....” Quan Hoa tiểu Hầu gia bị Cô Ngự Hàn nhất định chụp cái mũ lớn xuống, sợ tới mức đầu óc có chút phát lạnh.

“Hử, thách người cũng không dám. Người đâu, đem chân tiểu Hầu gia làm cho phế đi, trục xuất hoàng cung, suốt đời không thể lại bước vào hoàng cung nữa bước, mặt khác, thu hồi bổng lộc sở hữu của tiểu Hầu gia.”

“A, thu hồi tất cả bổng lộc? Đường huynh, không cần a, đường huynh.....” Quan Hoa tiểu Hầu gia kêu thảm, hần không muốn biến thành kẻ nghèo hèn a.

Nhưng mà, tiếng gào thét của hắn chỉ có thể dần dần biến mất ở ngoài cửa.

Cô Ngự Hàn cúi bả định thân thuật trên người Bối Bối, cười tủm tỉm hỏi: “Tiểu Bối Bối, nàng có vừa lòng với tròng phạt của ta không?”

“Miễn cưỡng miễn cưỡng thông qua, nếu có thể đem hắn.....tĩnh thân luôn thì càng tốt, sau này xem hắn còn như thế nào đùa giỡn con gái đang hoàng.” Bối Bối bĩu môi, không vừa lòng lắm kết quả này.

Huyền Trữ công chúa lại lên tiếng : “Ô Bối Bối, Vương huynh ta tròng phạt như vậy đã muốn đủ lắm rồi, phụ thân của Quan Hoa đường huynh cũng chính là hoàng thúc của chúng ta nói như thế nào cũng cùc cung tận tụy vì Xích Diễm quốc nhiều như vậy năm, trung thành và tận tâm cũng không làm việc gì sai trái, bây giờ Vương huynh phể đi chân của đường huynh, tương đương phể đi một lòng trung thành của hoàng thúc nha, hoàng thúc cũng chỉ có một giọt huyết mạch là Quan Hoa đường huynh, người còn nhẫn tâm như vậy muốn tĩnh thân hắn sao a, người muốn khiến cho quốc gia nội chiến có phải hay không!”

(*) đại bản: gây lớn.

233. Q.3 - Chương 234: Đó Là Ai.....?

Nghे giọng nói của Huyền Trữ công chúa đầy bất mãn đối với nàng, Bối Bối cắn cắn ngón tay, chưa có đáp trả lại, nàng cũng không phải là người không biết phân biệt phải trái.

“À..... thì ra là như vậy a, vậy..... Vậy không tĩnh thân, người tóc đen không hiểu chuyện cứ không chịu thua kém, người đầu bạc vẫn là thực đáng thương. Cô Ngự Hàn, chàng làm rất tốt, vừa có tình vừa có lý, chàng là giỏi nhất.” Bối Bối cười ngọt ngào, giống như con chim nhỏ nũng nịu ôm lấy khuỷu tay của hắn, dịu dàng tựa vào hắn.

“Buồn nôn!” Huyền Trữ công chúa mắt trợn trừng, không vui trừng mắt nhìn tay kia của Bối Bối đang níu chặt lấy cánh tay Vương huynh của nàng, sau đó quay đầu bước đi ra ngoài.

Bối Bối cười tủm tỉm nhìn bóng dáng cứng ngắc của Huyền Trữ công chúa, rõ ràng rất khó chịu, đương nhiên nàng biết Huyền Trữ công chúa cảm thấy khó chịu đối với ai.

Nhưng mà, lần này nàng ngược lại không có cái loại tâm trạng chán ghét như trước kia, ngược lại cảm thấy hứng thú: “Cô Ngự Hàn, nói muội muội này của chàng đường như còn biết đâu là đường ngay lối thẳng, biết sai có thể sửa chữa, thiện tính phải chăng rất lớn, a.....”

Cô Ngự Hàn đem nàng ôm vào lòng, hôn nhẹ lên mi tâm của nàng: “Huyền Trữ kỳ thật bản tính cũng không xấu, chính là bị làm hư, cái gì cũng đều lấy mình làm trung tâm, việc này cũng là vì nàng từ nhỏ mất đi cha mẹ, mà ta đây làm huynh trưởng lại rất ít có thời gian làm cùng bạn gần gũi với muội muội, cho nên muội muội ta mới có thể hình thành tính cách kiêu ngạo, ngang ngược lại không có cảm giác an toàn như vậy.”

“Có phải giống đứa trẻ bị bỏ rơi hay không, luôn nghĩ muốn nắm chặt lấy tấm gỗ trôi nổi để có cảm giác an toàn, ai tới tranh giành liền có tâm lý muốn giương nanh múa vuốt công kích người đó a.”

Thấy ánh mắt của nàng xoay tròn, lóe ra ánh sáng thông minh nhạy bén, lòng Cô Ngự Hàn khẽ động, cúi đầu hôn nàng: “Đúng vậy, người kia chính là nàng, cho nên nàng phải khoan dung một chút.”

“Uhm..... Ta suy nghĩ, suy nghĩ.” Bối Bối đưa tay quàng lên cổ hắn, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn.

.....

Bối Bối vui vẻ phấn chấn xông thẳng vào trong phòng của Khả Y.

“Khả Y, ta nói với nàng một chuyện, tên tiểu Hầu gia kia đã bị phể bỏ chân, còn bị lệnh buộc suốt đời không thể vào hoàng cung, sau này nàng là có thể an tâm ngủ.”

Khả Y từ trong lo lắng tỉnh táo lại, nàng cố gắng thu thập tâm trạng, sau đó nở nụ cười tươi: “Bối Bối, tiểu Hầu gia thật sự sẽ không thể vào cung sao?”

“Đương nhiên, Cô Ngự Hàn hạ lệnh nha, ai dám không theo, cũng chẳng phải không muốn sống nữa rồi.” Bối Bối cười hờ hững cầm lấy điểm tâm trên bàn cắn một cái, tâm trạng tốt cực kỳ.

Khả Y cũng ngồi xuống, đem hoa quả đặt trước mặt Bối Bối, mỉm cười, tiêu tan ám ảnh trong lòng: “Bối Bối, cảm ơn nàng, sau này ta sẽ không mất ngủ nữa.”

Mấy ngày nay nàng ngủ đều là nửa mơ nửa tỉnh, ám ảnh của tiểu Hầu gia vẫn quanh quẩn ở trong đầu của nàng, làm cho nàng “ăn không ngon, ngủ không yên”.

Bối Bối đưa một miếng điểm tâm đưa tới bên miệng của Khả Y ý bảo nàng ăn, sau đó thần bí nói: “Nàng có biết là ai chỉ chứng tên tiểu Hầu gia kia không? Là Huyền Trữ công chúa, Wow, thật đúng làm cho ta tưởng như sét đánh một phen, ngay từ đầu ta còn nghĩ đến nàng ấy sẽ lạc tỉnh hạ thạch” (*)

Le lưỡi, Bối Bối giả mặt mình thành mặt quỷ, nâng cằm, đảo tròn mắt, tự hỏi: “Xem ra lòng người rất sâu xa khó đoán.”

Khả Y lại nghiêm mặt, động tác nhai nuốt điểm tâm của nàng trở nên thông thả, đôi mắt hạ xuống, nỗi lòng hỗn loạn phức tạp.

Là Huyền Trữ công chúa chỉ chứng tiểu Hầu gia?

Nàng rối loạn.....

Đúng vậy, nàng oán hận Huyền Trữ công chúa làm cho nàng gặp phải chuyện không chịu nổi như vậy, càng thêm thống hận Huyền Trữ công chúa một bộ dạng cao cao tại thượng tùy ý giẫm lên tư thái tôn nghiêm của người khác, hơn nữa Huyền Trữ công chúa bất hòa với Bối Bối, nàng ấy lại cảm thấy hoàn toàn bài xích đối với Huyền Trữ công chúa.

Bây giờ, tình huống đột nhiên lại thay đổi, tâm trạng của nàng phải như thế nào mới đúng đây?

“..... Khả Y, Khả Y? Nàng làm sao vậy? Nàng không vui sao?” Bối Bối nghi hoặc quan sát kỹ dáng vẻ hoảng hốt của Khả Y, nàng gọi Khả Y vài tiếng đều không được đáp lại.

Suy nghĩ, Bối Bối tò mò lại hỏi: “Khả Y, vừa rồi lúc ta đến phát hiện nàng đang ở bên cửa sổ thở dài nga, nàng..... Có phải lại nghĩ tới biểu ca của nàng hay không?”

Bối Bối nói đến đoạn cuối câu hỏi, có vẻ có chút cẩn thận, sợ chạm vào chuyện thương tâm của Khả Y.

Biểu ca?

Khả Y ngẩn người một chút, mãi đến lúc này nàng mới phát hiện, nàng rất ít khi nhớ tới biểu ca, bây giờ nhắc tới biểu ca, tâm trạng đau khổ cay đắng ngày đó đã phai nhạt đi.

Vừa rồi người nàng nghĩ đến..... Thật ra là Thương Tuyệt Lệ, kể từ sau đêm đó, cuộc sống của nàng cũng đã mất theo nam nhân ấy.

Không biết hắn bây giờ đang làm gì?

Nghĩ đến hắn, ánh mắt Khả Y lại ảm đạm hắt, nàng muốn gặp hắn, lại không biết nên đối mặt với hắn như thế nào, bọn họ không có tương lai, nàng không thể có tương lai với cùng hắn.

“Khả Y? Nàng lại thất thần rồi nha.” Bối Bối có chút lo lắng nhíu mày, Khả Y dường như đang giấu một chút tâm sự không vui.

“A? uhm, ta không sao, chính là nhớ tới một số chuyện cũ không như ý, cảm thấy có chút thương cảm thôi.” Giọng nói của Khả Y rất thấp, ánh mắt dao động, không dám đối diện với Bối Bối, nàng..... nói dối.

“Uhm, thì ra là như vậy a, vậy không cần nghĩ nhiều, nhớ rõ thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng là được.” Bối Bối dường như có chút dăm chiêu quan sát Khả Y mang vẻ mặt có chút bối rối, sau đó chỉ có thể ám chỉ trong lời nói, Khả Y đang nói dối, nhưng là nàng cũng không ép nàng ta.

Mỗi người đều có quyền lợi có bảo vệ bí mật ở sâu trong nội tâm của mình, một góc riêng tư bí mật nhất, thường thường là nhu nhược nhất, nếu nói không cẩn thận có thể tổn thương đến người khác.

“Bối Bối, ta đi pha trà cho nàng.” Khả Y có chút chột dạ, Bối Bối không truy hỏi đến cùng, nàng càng thêm áy náy muốn chạy trốn.

“Được, nàng biết ta thích nhất loại nào đúng không?” Bối Bối tươi cười liếm liếm môi, một dáng vẻ vội vàng muốn ném thử.

“Ta biết.” Khả Y bị bộ dạng thêm ăn của Bối Bối làm cho nở nụ cười.

.....

Thời gian trôi đi, Bối Bối từ trong cung điện của Khả Y đi ra, nhìn xa xa phía chân trời thật không dễ gì có thể thấy được một ít tia nắng của mặt trời, nàng ngẩng mặt tiếp nhận ánh sáng mặt trời ấm áp ấy, thân người hơi duỗi ra.

Bỗng nhiên, trong tầm mắt của nàng dường như nhìn thấy bóng dáng của Thương Tuyết Lệ, nàng dụi mắt nhìn lại.

Thật là Thương Tuyết Lệ, hắn ở bên kia ngoảnh đầu nhìn trộm cái gì? Nhưng lại là hướng phòng ngủ của Khả Y.

Suy nghĩ, nàng hình như tỉnh ngộ hé miệng, chẳng lẽ..... Thương Tuyết Lệ thầm yêu Khả Y?

Có thể sao? Tên đầu gỗ kia.....

Đợi chút, nàng cẩn thận nhớ lại mọi chuyện từ trước đến giờ, dường như..... dường như Thương Tuyết Lệ thật sự chăm sóc cho Khả Y rất chu đáo, giống như lần kia Khả Y bị thương ở cổ, hắn vội mà còn nhanh hơn nàng một bước đi gọi ngự y.

Chẳng lẽ nàng đoán đúng rồi?!

(*) Lạc tinh hạ thạch: thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại, nhân lúc người té xuống giếng thì ném đá theo (nghĩa tiếng Việt dịch ra là thành ngữ “giấu đồ bìm leo”).

234. Q.3 - Chương 235: Theo Đuổi Mỹ Nhân

Bối Bối nhẹ nhàng bước tới phía sau lưng của Thương Tuyết Lệ rồi dừng lại cách hắn không xa lắm, tò mò đánh giá hắn, đang một lòng chuyên chú vào những suy nghĩ của mình nên Thương Tuyết Lệ không chú ý có người đến gần.

Tên đầu gỗ này đang nhìn cái gì vậy?

Ý? Hắn đang cảm không phải long diên hương (*) sao? Cái này ở Xích Diễm cung thường thấy, bình thường chỉ có Cô Ngự Hàn còn có một vài nhất phẩm đại thần mới có, nghe nói có tác dụng an thần ngủ ngon, Thương Tuyết Lệ cảm nó đến đây chẳng lẽ muốn đưa cho Khả Y?

Khả Y gần đây ngủ không ngon, cho nên hắn lo cho nàng ấy?

Bối Bối giương nhẹ môi im lặng nở nụ cười, suy nghĩ có chút thông suốt, nàng kiễng chân, ánh mắt tò mò lướt qua bờ vai của hắn, lại theo tầm mắt của hắn nhìn tới, quả nhiên Khả Y đang đánh đàn đó nha!

Nàng đảo tròn mắt một cách giảo hoạt, hắng giọng: “Khụ khụ, Thương Tuyết Lệ!”

Đột nhiên có giọng nói vang lên, Thương Tuyết Lệ thực có chút kinh ngạc, hắn nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy Bối Bối có biểu hiện giống như nắm được đuôi tóc của hắn, hắn vội vàng đem diên hương giấu ra phía sau.

Âm thầm buồn bã, hần thể nhưng lại thất thần đến ngay cả Bối Bối tiểu thư tới gần cũng không biết, làm họ vệ, phải luôn giữ cảnh giác ở mọi thời điểm.

Nhìn hần giống như hoảng hồn chưa định thần lại còn có biểu hiện muốn che dấu cái gì đó, Bối Bối càng thêm chắc chắn suy đoán của mình tám chín phần là đúng, Thương Tuyệt Lệ tuyệt đối có tình ý với Hà Khả Y!

Đôi mắt của nàng mang theo vài phần ý cười vài phần giảo hoạt, sau đó có ý đồ cứ chăm chú nhìn tư thế giả vờ để tay sau lưng của hần, đột nhiên, nàng nhướng mày lên, chuyển sang sắc mặt nguy hiểm.

“Thương Tuyệt Lệ, người mau nói thật đi, người ở đây rình xem Khả Y là muốn làm gì, vô sự bất đẳng tam bảo điện, phi gian tức đạo!(**)”

Thấy sắc mặt của nàng đột nhiên thay đổi nhanh như vậy, Thương Tuyệt Lệ ngây người một chút, lập tức khẩn trương vội vàng làm sáng tỏ:“Không..... Không có, thuộc hạ tuyệt đối không có ác ý gì, thuộc hạ có thể thề tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện không tốt đối Khả Y, tuyệt đối sẽ không!”

“Khả Y? Gọi thân mật như vậy!” Bối Bối nghi ngờ dò xét hần.

“Đó là bởi vì..... Bởi vì Khả Y, a không, Hà cô nương nàng..... Nàng.....” Thương Tuyệt Lệ ấp úng không biết nên giải thích như thế nào, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện bị Khả Y từ chối, như vậy chuyện nàng cho phép mình gọi tên nàng không biết còn được tính hay không.

Bối Bối nhìn hần lấp bắp sau đó lại có dáng vẻ mặt hần mắt vía, quyết định trực tiếp cho hần một thang thuốc mạnh:“Thương Tuyệt Lệ, không phải người là thích Khả Y chứ?”

“A? Thuộc hạ..... Thuộc hạ..... Không..... Không..... Có.” Thương Tuyệt Lệ vội vội vàng vàng trả lời, ánh mắt mơ hồ bất định, lỗ tai còn âm thầm đỏ lên, thật khả nghi.

Bĩu môi, Bối Bối liếc nhìn hần một cái, sau đó động tác rất nhanh vòng đến phía sau hần, một tay đoạt lấy long diên hương trong tay hần.

“Cái này không phải long diên hương sao? Người cầm đến đây để đưa cho Khả Y?”

“Vâng, không..... à, đúng vậy.” Thương Tuyệt Lệ nhìn ánh mắt hiểu rõ của nàng, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lại có chút thẹn thùng thừa nhận.

Lúc này mắt của Bối Bối nhìn thẳng, nàng thậm chí thật khoa trương ngoáy ngoáy lỗ tai, thật cẩn thận lại nghiệm chứng lần nữa:“Thương Tuyệt Lệ, người thừa nhận lại một lần được không, ta lắng tai nghe được không rõ lắm người vừa rồi nói cái gì?”

Thương Tuyệt Lệ đấu tranh một chút, khuôn mặt đỏ lên, thẳng thắn, hần kiên định nhìn Bối Bối không hề do dự:“Thuộc hạ thực sự chung tình với Khả Y cô nương.”

Ồ!Lần này nàng nghe thật sự rõ ràng, Thương đầu gối thích Khả Y xinh đẹp!

“Hắc hắc, Thương đầu gối, ta nghĩ không ra người cũng biết ân cần với con gái a, tốt lắm tốt lắm, vậy người nhanh chóng đi gặp Khả Y nói người có tình ý với nàng a, sau đó theo đuổi nàng.”

Ánh mắt của Thương Tuyệt Lệ ảm ảm, giọng điệu có chút thấp xuống:“Khả Y cô nương đã từ chối ta.”

Sau đó hần khẩn cầu nhìn Bối Bối, lại nhìn nhìn long diên hương nàng đang cầm trong tay:“Bối Bối tiểu thư, xin người giúp ta mang long diên hương đưa cho Khả Y cô nương có được không, gần đây nàng ngủ không ngon.”

Bối Bối cầm lấy long diên hương quơ quơ, ra vẻ lắc đầu thở dài, đôi mắt lại ý cười tiếp tục nhìn hần:“Nhưng mà bây giờ Khả Y không cần cái này nha, tiểu Hầu gia đã bị đuổi ra cung, bây giờ Khả Y rất an tâm, ngủ thật say.”

“Vậy..... Vậy.....” Thương Tuyệt Lệ gãi gãi đầu, mặt đỏ hồng không biết nên nói tiếp như thế nào, hần đương nhiên là biết tiểu Hầu gia đã bị đuổi ra cung, hần chính là muốn gặp Khả Y, cho nên mới.....

“Người muốn gặp Khả Y đúng hay không?” Bối Bối nháy nháy mắt.

Thương Tuyết Lệ nắm chặt tay lại, cổ lắt dững khí: “Đúng vậy, thuộc hạ muốn gặp Khả Y cô nương.”

“Vậy cầm lấy rồi đi vào a, nam tử đại trượng phu sau này không được do dự thiếu quyết đoán, theo đuổi con gái phải hào phóng một chút thôi, da mặt cũng phải dày một chút, da mặt dày giống đại vương của người là được rồi, bằng không như thế nào ôm mỹ nhân về.” Bối Bối nói xong đã đem long diên hương nhét vào tay của hắn, nghiêng đầu cổ vũ hắn dũng cảm đi vào.

“Tiểu Bối Bối, da mặt của ta rất dày, hử?” Giọng nói của Cô Ngự Hàn đột nhiên vang ở bên tay.

Lúc bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Cô Ngự Hàn lách mình xuất hiện ở bên cạnh Bối Bối, đưa tay đem nàng ôm vào lòng, con người đen tã mị khóa chặt khuôn mặt mềm mại của nàng, khuôn mặt tuấn tú tựa cười nhưng không cười.

Sau một lúc ngây người, Bối Bối lập tức hoàn hồn, cười gượng vỗ vỗ ngực của hắn: “Ha ha..... Cô Ngự Hàn, chàng đều nghe được a, Vậy..... Không còn gì tốt hơn, ha ha.”

Nàng mạnh đẩy hắn ra, sau đó nhanh chân bỏ chạy.

Cô Ngự Hàn lướt nhìn Thương Tuyết Lệ một cái, tâm tình rất tốt bỏ xuống một câu: “Hắc tinh ngọc bội không phải của Hà Khả Y.”

Ý nghĩa của câu nói này lại không rõ ràng mấy, nhưng mà, Thương Tuyết Lệ cũng đỏ mặt rất kiên định nhìn Cô Ngự Hàn, ý nghĩa trong đó hai người bọn họ đều hiểu được.

Cô Ngự Hàn nhíu mày, vỗ vỗ bả vai của Thương Tuyết Lệ.

Sau đó, hắn liền đuổi theo hướng Bối Bối mà đi, vừa chạy vừa cười đe dọa: “Tiểu Bối Bối, ta phải đuổi kịp nàng.”

Ở phía trước Bối Bối quay đầu lại, cười đến rạn giọng: “Có bản lĩnh thì đuổi theo ta nha.”

“Đuổi kịp nàng có gì thưởng cho ta?” Bước chân của Cô Ngự Hàn không nhanh không chậm, từ đầu đến cuối vẫn duy trì với nàng một khoảng cách ngắn, nói những lời đùa giỡn với nàng.

“Đuổi kịp ta..... tùy ý chàng xử trí.” Bối Bối cười hì hì.

“Là nàng tự nói đó!” Cô Ngự Hàn giống như có thêm sức mạnh, hắn cố ý tăng thêm vận tốc bước chân, làm cho người phía trước nghe được, trong lòng khẩn trương.

Nhìn nàng giống như con thỏ nhỏ lủi vào trong rừng hoa mai, màu trắng xiêm y, tóc dài mềm mại sáng bóng, đôi mắt đen của hắn hiện ra ánh mắt dịu dàng.

Tình cảnh này, giống như trong rừng hoa mai ở vách núi lúc trước, nàng cũng là một thân áo trắng, chẳng qua chỉ khác lúc đó là trang phục quần dài của nhân gian, hiện tại là làn váy phiêu dật, tóc cũng dài hơn.....

(*) Long Diên Hương: Đông y dùng làm thuốc giúp an thần, dễ ngủ,... LDH có mùi thơm dễ chịu, được dùng làm chất định hương cao cấp trong công nghiệp nước hoa trước đây.

(**) Vô sự bất đắc tam bảo điện: không có việc thì đến làm gì.

Phi gian tức đạo: không phải trộm thì là cướp

235. Q.3 - Chương 236: Tức Chết Người Không Đền Mạng

Trong rừng mai có điểm tuyết thêm sắc hồng đỏ tươi của những cánh hoa, hai bóng dáng trắng một trước một sau xuyên qua giữa rừng.

Tiếng cười lung linh của Bối Bối quanh quẩn trong rừng mai cùng với tiếng nói trầm thấp cuốn hút của Cô Ngự Hàn tạo thành một âm thanh hài hòa.

Đang chạy, bỗng nhiên nàng không cẩn thận bị vấp vào đám tuyết dày ở dưới chân, toàn bộ thân mình ngã về phía trước, mắt thấy mình sắp ngã

“Ài ài, xong rồi xong rồi.” Theo bản năng Bối Bối nhắm mắt lại, không dám nhìn tới thảm trạng té của mình.

Không biết là mặt mũi bầm dập hay là miệng đầy tuyết trắng? Trong đầu nàng cũng chỉ lóe ra nghi vấn như vậy.

Sau đó..... Nàng nằm sấp xuống, lại không cảm thấy băng tuyết lạnh trên mặt, ngược lại thấy ấm áp dễ chịu, nhiệt khí quay chung quanh mặt của nàng.

“Nữ nhân khờ, nàng còn có thể lại ngốc hơn nữa sao.” Giọng nói trêu chọc như ở tiếng vọng bên tai nàng, sau đó, nàng lại nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn hữu lực.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, trước mở một con mắt, nhìn thấy nụ cười tươi trên khuôn mặt của hắn, nàng mở hai con mắt, ý cười đồng thời hiện lên trên môi.

“Cô Ngự Hàn, hóa ra chàng lại đến làm đệm lưng cho ta a, ha ha.....” Nàng rõ ràng nằm ý trên người hắn không chịu đứng dậy, một đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo còn thuận thế sờ lên cổ hắn, làm chuyện xấu cổ tình làm hắn lạnh.

Hắn lười biếng nâng mắt, trên môi lộ ra một tia tươi cười dung túng, cười mắng nàng: “Tiểu Bối Bối, nàng cũng biết chính mình luôn kéo ta làm đệm lưng a, thật đúng là tự biết mình.”

Ánh mắt của nàng lấp lánh ý cười tuyệt không có cảm giác áy náy, từ lồng ngực dày rộng của hắn nàng bò nhích lên một chút, tiến sát lên cổ của hắn, cùng hắn nằm ngủ trong cảnh màn trời chiếu đất.

Đưa tay véo khuôn mặt anh tuấn của hắn, nàng cười hớ hớ nói: “Cô Ngự Hàn, chàng nói Thương Tuyệt Lệ có thể chiếm được tình cảm của Khả Y hay không a? Hắn đầu gối như vậy, không biết có hiểu được như thế nào làm cho con gái vui?”

Hắn nắm bàn tay tác quái của nàng trong tay mình, chậm rãi lười biếng nâng mắt, cười nhạo nói: “Nàng muốn đi chỉ dẫn cho hắn đúng không?”

“Ta? Muốn dạy cũng là chàng tới dạy a, nói như thế nào chàng cũng là nam nhân, hơn nữa Thương đầu gối cũng là đồng môn sư huynh của chàng nha, chàng làm sư đệ của người ta phải lựa lúc phát huy tình cảm đồng môn, không thể trở mặt nhìn đầu gối sư huynh cô đơn cả đời có phải hay không?”

Cô Ngự Hàn nhướn mày, giả bộ thực tiếp nhận gật đầu: “Tốt lắm, ta lập tức hạ chỉ đem Hà Khả Y gả cho Tuyệt Lệ.”

Nghe vậy, Bối Bối nhin không được trừng mắt, đưa tay nắm chặt tóc trên đầu hắn kéo một cái : “Hạ chỉ cái đầu chàng, chàng dám hạ chỉ ta làm cho chàng tiêu đời. Con gái chỉ dùng để theo đuổi, không phải dùng sức mạnh có biết không, đại heo đất!”

“Ý? Tiểu Bối Bối, vừa rồi nàng mới nói da mặt của ta dày, bây giờ còn nói ta là heo đất.” Tuấn mầu của hắn nheo lại , tiếng nói đề thấp vài phần, nhu hòa, lại âm u lạnh lạnh.

“Cẩn bản đúng như vậy.” Bối Bối rất nhỏ giọng nói thâm, đầu thì rụt lại, như thế nào cảm thấy trên gương mặt tuyết mỹ của hắn bây giờ giống yêu nghiệt, là loại lấy mạng người.

“Cẩn bản đúng là như vậy sao?” Cô Ngự Hàn xoay người một cái , đem nàng đặt ở phía dưới, bạc môi ửng chứa một nụ cười tà mị như có như không.

Nhìn thấy biểu hiện ác ma của hắn, Bối Bối nuốt nước miếng, quyết định ngậm miệng lại, ánh mắt vô tội chuyển động, vừa rồi cái gì nàng cũng chưa nói, a.....

Hắn đưa tay nhẹ nhàng phớt qua mi nàng, qua cái mũi nàng, môi nàng, lưu lại ở bên bờ môi vuốt ve.

Bối Bối bị ánh mắt chuyên chú của hắn làm cho thần hồn điên đảo, ánh mắt như sao của nàng mơ màng nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy của hắn, môi theo bản năng hơi mở ra, như là chờ đợi hắn hôn.

“Tiểu Bối Bối, ta muốn hôn nàng, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.” Giọng nói của hắn trầm thấp khàn khàn, xen lẫn cuốn hút mê người.

Không tự chủ nghe theo ma ám mê hoặc của hắn, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ hơi thở ấm áp của hắn cách mình càng ngày càng gần, tim nàng đập cũng càng lúc càng nhanh, chờ mong một cái gì đó cuộn cuộn trong máu.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm nàng nghĩ đến nụ hôn của hắn sắp hạ xuống, lại cảm giác trên môi bị một khối lạnh như băng tuyết dính lên.

Xúc cảm lạnh lẽo làm cho nàng đột nhiên thanh tỉnh, nàng mở to mắt, lại nhìn thấy hắn ngồi xổm một bên, khuôn mặt tươi cười mở rộng, hơn nữa..... trên tay hắn còn cầm một cái quả cầu tuyết, rất có cảm giác uy hiếp!

Bối Bối trừng lớn mắt, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nàng bị người ta trêu chọc!

“Cô Ngự Hàn, chàng, tên gia hỏa xấu xa này, ta không để yên cho chàng!” Bối Bối trở người đứng lên, bốc lên một quả cầu tuyết liền ném hướng đến trên người hắn.

A A, sĩ diện nữ nhân của nàng đã bị thương tổn!

Cô Ngự Hàn thoải mái xoay người, lách qua quả cầu tuyết mà nàng ném tới, sau đó giơ giơ tuyết cầu trong tay lên, dáng vẻ tuấn mỹ cao cao khiêu khích.

“Tiểu Bối Bối, phải cẩn thận, ta muốn phản kích!”

Nói xong, hắn đã đem tuyết cầu nhỏ trong tay ném tới, mục tiêu chính xác, động tác nhanh chóng, thẳng trúng vào người nào đó.

“A..... Cô Ngự Hàn, chàng chết chắc rồi!” Tuyết cầu rơi trúng trên người Bối Bối không hề sai lệch, lập tức phân tán ra những cánh hoa bằng bông tuyết trắng tinh.

Bối Bối thở hổn hển hồng hộc, không cam lòng nắm tuyết cầu lên ném lại.

Ném qua rồi ném lại, ném qua rồi ném lại, trên người Bối Bối thấm thương tràn đầy cánh hoa bông tuyết, mà hắn một thân áo trắng phiêu phiêu, trắng tinh khô mát như trước, một chút cũng không dính hạt tuyết nào, càng thêm kích thích Bối Bối.

“Ta nhất định phải đánh tới được chàng, không cho phép chạy!” Bối Bối nắm hai quả tuyết cầu đuổi theo Cô Ngự Hàn, ánh mắt chỉ toàn là tia sáng không cam lòng, sáng long lanh, khảm ở má phấn hồng đã đỏ bừng lên của nàng, lấp lánh rực rỡ.

Cô Ngự Hàn thi pháp bay lên trên một cành hoa mai, từ trên cao nhìn xuống nàng, nhàn nhã vẫy tay với nàng, cười đến tức chết người không đền mạng: “Tiểu Bối Bối, động tác của nàng cũng phải nhanh chút a, chậm như vậy, ta sẽ không có cảm giác khiêu chiến a.”

“Chàng..... Chàng chờ đó cho ta.” Bối Bối thở hồng hộc đuổi đến, ngẩng đầu lên hung hãn gọi hắn.

Hắn khẽ cong môi như đang hóng mát, ung dung trả lời nàng: “Ta đang chờ a.”

Lúc này, Bối Bối tức giận đến khuôn mặt càng thêm hồng lên, tuyết cầu nàng cầm trong tay ném lên, lại bị hắn tránh đi, nàng tiếp tục ném.

Ta ném ném ném.....

“Ha ha ha..... Ném không trúng a, Tiểu Bối Bối, cố lên!” Cô Ngự Hàn cười hì hì vừa tránh vừa cổ vũ nàng cố lên, tức giận đến nàng muốn giậm chân.

Tiếng cười vui vẻ xen lẫn tiếng mắng tức giận không ngừng vang lên, làm cho băng tuyết lạnh lẽo tăng thêm không ít sức sống.

.....

Một chỗ khác, Thương Tuyệt Lệ đứng ở trước cửa cung điện, bồi hồi hồi lâu, cuối cùng hạ quyết định đi vào.

Nhìn thấy cung nữ Quan Quan đi ra nghênh đón, hắn nói thẳng rất rõ ràng: “Ta muốn gặp Khả Y cô nương.”

“Ta ở trong này.” Giọng nói dịu dàng của Khả Y truyền đến từ bên trái của hắn, hắn quay đầu, ánh mắt tuôn ra những nhớ nhung như mạch nước ngầm, cuối cùng lại có thể nhìn thấy nàng gần bên.

236. Q.3 - Chương 237: Khí Phách Nam Nhân

Hai người đối diện nhau trong sự bình tĩnh, im lặng, ngay cả không khí cũng giống như vậy từ từ trầm lắng, Quan Quan sớm đã biết điều lui xuống.

Ánh mắt của Khả Y phức tạp nhìn nam nhân to lớn trước mắt, tính cách thể hiện trên gương mặt này, thật chính khí nghiêm nghị, mỗi lần đều làm cho nàng cảm thấy khâm phục, cũng.....đau lòng.

Đem ánh mắt của nàng thu hết trong đáy mắt, Thương Tuyệt Lệ sâu sắc cảm giác được nàng cũng không phải đã muốn thờ ơ đối với mình, nàng đang phiền muộn điều gì?

Khống chế không được bước chân của mình, hắn đi đến rồi dừng lại trước mặt nàng, dáng cao lớn của hắn lập tức liên lộ rõ dáng vẻ mảnh mai của nàng, làm cho hắn càng thêm yêu.

Hắn yên lặng nhìn nàng, hắn thẳng tính nói chuyện cũng thực thẳng thắn: “Khả Y, có thể nói cho ta biết, nàng đang phiền muộn những chuyện gì không?”

“Ta..... Ta không có.” Ánh mắt Khả Y bắt đầu lóe sáng, không tự giác gục đầu xuống, tránh đi ánh mắt quá mức khôn khéo của hắn.

Nhẹ nhàng, hắn đưa tay nâng cằm của nàng lên, làm cho nàng đối diện với hắn.

Ánh mắt của hắn không tha cho sự trốn tránh của nàng nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt dịu dàng khiến cho người ta phải đắm chìm vào, thật cố chấp lại hỏi: “Nàng đang phiền muộn chuyện gì? Nói cho ta biết, ta giúp nàng không còn phiền muộn nữa.”

Ánh mắt dịu dàng lại không có bức ép, làm cho tim của nàng không khỏi đập nhanh hơn, hắn nắm lấy tay của nàng, thô kệch lại tràn ngập sức lực, hơi ấm của hắn giống như người bị lửa thiêu.

Nàng đấu tranh hồi lâu, mới cố lấy dũng khí, run rẩy đưa tay nắm lấy tay của hắn, lại bị hắn cầm ngược lại, bị nắm chặt trong lòng bàn tay của hắn, ngang ngược mạnh mẽ lại không mất đi sự dịu dàng.

“Khả Y, để cho ta chăm sóc cho nàng, sau này phiền não của nàng đều giao cho ta.” Hắn nói ra suy nghĩ trong lòng mình, cho dù bề ngoài nhìn như bình tĩnh vững vàng, khuôn mặt của hắn lại nhin không được âm thầm nóng lên.

Khả Y hoàn toàn ngây dại, hai má của nàng cũng ửng hồng lên: “Thương..... Thương công tử, “chàng” như thế nào đột nhiên.....”

“Ta thích nàng.” Hắn cố lấy dũng khí, trực tiếp mà thẳng thắn nói cho nàng biết, ánh mắt sáng quắc tỏa sáng.

Bối Bối tiểu thư nói theo đuổi con gái da mặt phải dày một chút, hắn phát hiện lớn mật nói ra tâm tư của mình, cảm giác thật sự thực không giống nhau, giống như.....vân khai kiến minh nguyệt, trong lòng thật thoải mái.

Hắn đột nhiên nói rõ lòng mình, giống như một tiếng sét, làm cho Khả Y chấn động hoàn toàn.

Khuôn mặt của nàng hồng đậm, hồng đến mang tai, không có cách nào cả chỉ biết đứng ngốc tại chỗ, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Ta..... Chàng..... Chuyện đùa này không vui đâu.” Nàng hít thật sâu một hơi, ổn định nhịp đập tim mình, ánh mắt lại không biết nên nhìn về nơi nào.

Thương Tuyệt Lệ càng thêm nắm chặt tay nàng, thận trọng nói: “Ta rất nghiêm túc, ta thích nàng.”

Ầm.....!

Lần này Khả Y cảm thấy ở lỗ tai vang lên ong ong, nàng bị biểu lộ đột ngột này mà hoảng cả tay chân.

“Thương công tử, chàng..... chàng..... Chúng ta không thể ở cùng một chỗ.” Nàng cố gắng áp chế rung động trong lòng, buộc chính mình nhấn tâm từ chối.

Nói xong, nàng đấu tranh một chút, muốn rút tay mình về, lại phát hiện hần nắm thật sự rất chặt, căn bản nàng là không thể phản kháng gì được.

Hàm của Thương Tuyệt Lệ càng cắn chặt, ánh mắt lướt qua một tia bi thương, lại vẫn như cũ không chịu buông tay nàng ra, hần muốn vẫn nắm.

Miễn cưỡng nuốt xuống cổ họng, giọng nói của hần nghẹn lại, hỗn loạn chưa dứt: “Nói cho ta biết, có phải là nàng chán ghét ta không?”

Hần hỏi, hỏi một cách vô cùng cẩn thận.

“Không phải.” Nàng dường như lập tức phản bác, sau đó nhìn thấy ánh mắt sáng lên của hần, nàng mới ý thức được mình nói cái gì.

Nàng xấu hổ lảng tránh ánh mắt sáng ngời của hần, nói nhỏ : “Ta..... Ta nghĩ, chúng ta làm bằng hữu có vẻ tốt hơn.”

Lặng im, lại lặng im.

Hần không nói gì, chính là nhìn thật sâu vào nàng, lại không buộc nàng nhìn mình, cũng không có hỏi lại cái gì.

Hồi lâu, hần thoáng buông tay nàng ra.

Khả Y sững sờ nhìn tay mình, một loại cảm giác trống rỗng đánh thẳng vào lòng nàng, nàng miễn cưỡng mỉm cười: “Chàng nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

Hần lại lắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn nàng: “Không, ta không có đồng ý chỉ đơn thuần làm bạn với nàng, ta sẽ không buông tay, một ngày nào đó nàng sẽ bị ta làm động lòng.”

“Chàng tội tình gì phải làm vậy.” Khả Y không thể ngăn chặn hốc mắt đỏ lên, vì sao đến bây giờ mới gặp hần.

Bọn họ không nên gặp nhau, đây là sai lầm, ngay từ đầu chính là sai lầm, nàng không có tư cách được hần đối đãi tốt như vậy a, nàng chính là tàn hoa bại liễu, không đáng.....

Thương Tuyệt Lệ nắm chặt thành quyền, mới có thể miễn cưỡng mình kiềm chế xúc động trong lòng muốn ôm nàng vào lòng, trấn an yếu đuối của nàng.

Khả Y cúi đầu, đôi mắt chớp chớp, cố gắng buộc mình thu hồi những giọt nước mắt, sau đó mới ngẩng đầu, giả vờ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cố gắng duy trì giọng nói bình tĩnh hỏi: “Chàng tìm đến ta có việc sao?”

“Ừ, ta lấy cái này cho nàng, đây là long diên hương, buổi tối lúc ngủ đốt lên, thật an thần.” Hần đem long diên hương đưa vào trong tay nàng.

Khả Y bị động tiếp nhận, một trận cảm xúc lại là bắt đầu khởi động.

“Cám ơn, nhưng là về sau đừng đưa cho ta những vật trân quý như vậy nữa.” Nàng nói có chút chua chát.

Thương Tuyệt Lệ không có lên tiếng, chỉ là chuyển đề tài: “Gần đây nàng có khỏe không? Ở nơi này có buồn hay không?”

Nàng giật mình, sau đó nhẹ nhàng cười: “Sẽ không buồn, nơi này tốt lắm, Bối Bối thường thường sẽ đến nói chuyện với ta.”

“Sau này ta cũng tới với nàng.” Hấn lại nói, trực tiếp làm cho nàng không biết nên tiếp lời như thế nào.

Khả Y nhẹ nhàng thở dài, biết hấn không chịu thỏa hiệp, có lẽ, nàng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không thể tiếp nhận, lại luyến tiếc đẩy ra, nàng có phải thực ích kỷ hay không?

Cho dù biết không nên như vậy, nàng lại vẫn không thể ngăn cản rung động trong lòng: “Chàng có muốn vào ngồi chút không?”

Chỉ cần ở cạnh nhau nhiều một chút là tốt rồi.

Nàng giả vờ thuyết phục chính mình như thế.

“Được.” Đường cong cương nghị trên môi của hấn không khỏi nhẹ nhàng giương lên.

.....

Đi vào trong phòng, Khả Y lễ phép mời hấn ngồi xuống, sau đó châm trà cho hấn, bởi vì khăn trải không cẩn thận rơi nước trà ra ngoài, nước trà sôi bắn tung tóe lên mu bàn tay của nàng, da thịt trắng nõn lập tức chuyển hồng.

“Ai.....” Nàng bị đau la lớn một tiếng.

Hấn dường như lập tức liền kéo tay nàng qua, lo lắng tỉ mỉ nhìn tay bị phỏng của nàng: “Cho ta xem thế nào.”

Kiểm tra tay bị phỏng của nàng, phát hiện không có gì quá lo, hấn mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, thổi khí nhẹ lên mu bàn tay của nàng: “Không có việc gì, còn chưa có thật sự bị phỏng, sau khi để cho nhiệt khí của nước trà mất đi thì tốt rồi.”

Hấn nói xong, nhẹ nhàng mà thổi khí lên mu bàn tay nàng, giúp miệng vết thương của nàng tản đi hơi nóng.

Khả Y chỉ có thể ngây ngẩn cho hấn thổi khí cho nàng, lòng, chìm đắm, giờ phút này, nàng không thể rút tay về, cũng không cách nào nói lời cự tuyệt gì nữa.

237. Q.3 - Chương 238: Nương Tử Nói Là Phải

Tuyết phủ lên mặt đất, căn bản thật trơn nhẵn cho tới giờ phút này trở nên hỗn độn, có thể thấy được vừa rồi trải qua “đánh nhau” kịch liệt cỡ nào.

“Không được, thật sự không được, cho ta nghỉ một chút trước.” Bối Bối dựa vào một gốc cây mai, thở hổn hển.

Cô Ngự Hàn từ trên đỉnh cây hoa mai bay xuống, đứng ở trước mặt nàng, tràn đầy ý cười nhìn khuôn mặt của nàng đỏ bừng lên vì vận động.

“Tiểu Bối Bối, mới như vậy đã không chịu nổi rồi? Ngay cả quần áo của ta nàng còn không có chạm vào nha.” Khuôn mặt anh tuấn của hấn tươi cười rạng rỡ, so với dáng vẻ thở hổn hển như trâu của nàng, hấn càng có vẻ nhàn nhã thoải mái.

Bối Bối thở phì phò, ánh mắt trừng trừng bắn về phía hấn, nhìn bộ mặt thể hiện tinh thần sáng khoái của hấn, muốn gào lên, rất muốn đánh ra một quyền.

“Trúng thối, ta không nói chuyện với chàng!” Miệng nàng thoáng nói ra.

Chiến tranh nóng không thắng, quyết định áp dụng chiến tranh lạnh, không để ý tới hấn sẽ không lại thua thảm như vậy nha.

Cô Ngự Hàn cúi đầu cười, cũng không dám cười ra tiếng, bằng không lỡ mà bị Tiểu Bối Bối của hắn nghe được thì càng thêm khó đỡ.

Hắn áp sát mặt của nàng, lấy tốc độ nhanh như sét đánh khiến người ta không kịp bịt tay mà hôn lên gò má phần hồng của nàng, thấy nàng phát bão trước mắt lại nhanh chóng thoái lui.

“Cô Ngự Hàn, chàng..... Chàng không được phép hôn ta, đừng tưởng rằng hôn một cái thì ta liền tha thứ cho chàng.”

Nàng dứt khoát xoay người đưa lưng về phía hắn, tiếp tục dựa vào thân cây cỏ, vù vù, cỏ hỗn hỗn lâu như vậy như thế nào còn chưa cỏ xong a, nàng thật sự chẳng có ích gì, chán thật!

Hắn tiến đến bên tai của nàng, mặt dày ra muốn lấy lòng nàng:“Hôn một cái không tha thứ, vậy hôn vài cái thì như thế nào?”

Nói xong, hắn còn thuận thế vươn tay nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng giúp nàng thuận khí, một dáng vẻ lấy lòng nàng.

Bối Bối động tác rất nhanh quay đầu lại, tức giận phủi tay hắn xuống:“Ai thích được chàng hôn nhiều cái, sắc phôi!”

“Nàng thích a.” Hắn xấu xa cười, duỗi tay ra liền đem nàng đang tránh hắn mà ôm vào lòng.

“A, người làm sao vậy a.” Bối Bối bị hành động đột ngột này của hắn làm cho kinh ngạc một chút, theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ hắn, để phòng ngừa mình bị ngã xuống.

Vững vàng ôm lấy nàng, hắn hạ thấp mắt cong môi:“Đương nhiên là ôm nàng trở về a, nàng không phải rất mệt hay sao, hay là nàng thích tự mình đi về, nếu nói như vậy thì.....”

Hắn cố ý không dấu vết nói chậm lại, âm thầm chờ nàng nói tiếp.

Quả nhiên, nàng lập tức vội vàng đánh gãy lời nói của hắn:“Đúng vậy, đúng vậy, ta thực sự rất mệt rất mệt, phiền chàng vất vả một chút ôm ta trở về đi, cảm ơn!”

Nàng nở nụ cười ngọt ngào tươi sáng, hai tay càng thêm ôm chặt cổ hắn, thoáng ám chỉ cho hắn một chút, nàng là sẽ không tha bỏ tay ra.

Sức lao động miễn phí, không cần trả tiền, a.....

Cô Ngự Hàn sao lại không biết suy nghĩ trong lòng của nàng, hắn muốn dẫn đường nàng nghĩ như vậy, xem nàng hiện tại đắc ý đã quên vừa rồi nói không muốn nói chuyện với hắn nha, còn nói cảm ơn với hắn!

Thật dễ lừa gạt, a.....

Trở lại Xích Diễm cung, trưởng lão lại sớm đã chờ đợi ở bên trong cung điện.

Bối Bối vỗ vỗ bờ vai của hắn, thấp giọng nói:“Cô Ngự Hàn, mau buông ta xuống, trưởng lão ở đây nha.”

Hắn nhíu mày, không định thả nàng xuống chút nào, thấy hắn thờ ơ yêu cầu với yêu cầu của mình, phần quyền của nàng vừa nắm vừa đẩy trên bờ vai của hắn, khuôn mặt xấu hổ lúng túng âm thầm đỏ lên.

“Buông ra nhanh một chút, bị trưởng lão nhìn thấy được không tốt đâu.”

“Tiểu Bối Bối, thì ra nàng cũng biết thẹn thùng a, ta còn nghĩ nàng ngay cả việc bỏ nhào vào ta cũng đã làm, chuyện phóng khoáng như vậy đều làm không chỉ một lần, hắn là sẽ không lại để ý chút thân mật nhỏ nhẻ này mới đúng.” Cô Ngự Hàn môi nở nụ cười rộng, tươi cười rất ái muội.

Thấy hắn căn bản vốn là luôn muốn trêu chọc tâm trạng của nàng, Bối Bối vừa tức lại lúng túng dứt khoát đưa tay véo lỗ tai hắn, làm ra vẻ uy hiếp:“Chàng thả ta xuống hay không, không để ta xuống lỗ tai của chàng liền chuẩn bị gặp tai ương.”

“Oa, nương tử thật hung dữ hân, vi phu hơi sợ.” Hắn lại biểu hiện ra vẻ thật sợ vợ, lại tự rước lấy một phần quyền của nàng.

“Được được được, nương tử yêu cầu như thế nào vì phụ đều tuân mệnh là được, đừng đá đừng đá..... Ai, cẩn thận không nên đá vào chỗ đó, hạnh phúc của nàng sẽ không còn nha.” Hắn nháy mắt mấy cái với nàng, nhanh chóng buông tay thả nàng xuống, đỡ phải chịu lỗ mà nàng cô gái nhỏ này thật sự đá vào nơi không nên đá của hắn, vậy hắn không được bồi thường mất.

Bối Bối vừa đứng ổn, lập tức liền chạy cách hắn vài bước xa, xấu hổ tức giận liếc hắn một cái, sau đó nhanh chóng hướng tới một bên kia của trưởng lão.

Nghe có tiếng bước chân, trưởng lão quay đầu lại, nhìn thấy là Bối Bối, lập tức nở ra nụ cười tươi hiền lành: “Bối Bối tiểu thư.”

“Trưởng lão đến tìm Cô Ngự Hàn nói chuyện chính sự đi, ha ha, ta đây sẽ không quấy rầy, bye bye.”

“Bối Bối tiểu thư đi thông thả.”

Bối Bối cười hớ hớ khoát tay, sau đó chạy trốn giống như bay, chạy trốn thật nhanh vào bên trong, giống như phía sau có cái gì đuổi theo nàng.

Cô Ngự Hàn đi tới, đôi mắt đen mím cười nhìn bóng dáng của nàng ẩn vào trong phòng.

Trưởng lão cúi đầu hành lễ: “Vương.”

“Trưởng lão có việc?” Cô Ngự Hàn thu hồi ánh mắt lại, nhìn về phía trưởng lão.

“Là như vậy, thuộc hạ đến để bẩm báo một chút, ngày mai sẽ đi đến Huyền Thiên Tự làm pháp sự, mời Vương cùng Bối Bối tiểu thư ngày mai cần phải khởi hành vào giờ lành.”

Nghe vậy, tâm trạng của Cô Ngự Hàn vui hẳn lên, bạc môi khẽ hé mở: “Được, nói cho bổn vương, giờ nào là giờ lành?”

“Giờ Dần.” Trưởng lão bấm quẻ, xác định lại một lần mới trả lời.

Đuôi lông mày của Cô Ngự Hàn giật giật: “Giờ Dần? Ừ..... Bổn vương đã biết, đến lúc đó người chuẩn bị tốt tất cả đi, ta sẽ dẫn Bối Bối đến đúng giờ.”

Giờ Dần..... Nhìn thấy được là Tiểu Bối Bối của hắn sẽ bất mãn rồi, canh ba sau liền đánh thức nàng, hậu quả kia..... A.....

“Vương, lần này ra cung cần ở lại Huyền Thiên Tự ba ngày, thuộc hạ trong khoảng thời gian này sẽ ở lại trong cung vì Vương cùng Bối Bối tiểu thư mà cầu phúc, sau ngày về, liền có thể cử hành hôn lễ đại điển.” Trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, ánh mắt lóe ra ánh sáng chờ mong.

“Ừ, bổn vương muốn tất cả đều được sắp xếp hoàn mỹ nhất, không dung thứ cho bất kỳ sai lầm gì biết không?” Ánh mắt của Cô Ngự Hàn ngược lại rất nghiêm túc, hắn muốn cho Tiểu Bối Bối giữ lại hồi ức đẹp nhất tốt.

“Thuộc hạ hiểu được, Vương cứ việc yên tâm.”

“Tốt lắm, người lui xuống đi.” Cô Ngự Hàn khoát tay, lòng sớm đã bay về phía bên trong phòng ngủ, thật muốn mạnh mẽ ôm tiểu bảo bối của hắn hôn sâu một cái!

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Ánh mắt của Trưởng lão tràn ngập ý cười, cúi đầu rời đi.

238. Q.3 - Chương 239: Không Ngừng Cố Gắng

Bối Bối đang cầm quần áo đi qua một đường thông bên trong phòng ngủ, đi vào bên trong phòng ôn tuyền, sương ẩm lượn lờ, dễ chịu về thể chất lẫn tinh thần.

“Sau khi vận động rồi tắm nước ấm, cảm giác thật sự rất tuyệt.” Nàng vừa thì thầm tự nói với mình, vừa cầm quần áo treo lên.

Đi đến bên hồ ôn tuyền, nàng ngồi xổm thân xuống, đưa tay mức nước suối, cảm giác dòng nước ấm áp chảy qua ngón tay, thực thoải mái.

“Ha ha.....” Nàng khoái trá cười nhẹ, sau đó đứng lên, đem quần áo trên người từng cái từng cái cởi ra.

Lúc trên người chỉ còn lại có cái yếm, bỗng nhiên bị người ta từ phía sau ôm lấy, nàng sợ tới mức hét lên một tiếng:“A, ai?”

Thấy nàng ra sức giãy dụa, Cô Ngự Hàn cúi đầu ở nàng bên tai thổi khí:“ Nương tử tốt của ta, ngay cả ôm ấp của vi phu nàng cũng không nhận ra, nàng nói ta nên phạt nàng như thế nào?”

“Thì ra là chàng, chàng đang đùa cái gì a, đột nhiên xuất hiện như vậy dọa người, chẳng lẽ chàng không biết người dọa người sẽ hù chết người sao?” Bối Bối thở dài nhẹ nhõm một hơi sau liền nhin không được mắng chửi người, không mắng hoảng sợ trong lòng không tiêu tan.

Hắn nhẹ nhàng cười, cắn cắn vành tai của nàng:“Ta là xà, cho nên sẽ không hù chết nương tử.”

“..... Buông tay, này này, tay chàng đang sờ ở đâu vậy? Cô Ngự Hàn, chàng..... Đi ra ngoài!” Bối Bối mặt đỏ như con tôm bị nấu chín, bàn tay mềm mại phải bàn tay không yên phận của hắn.

Cô Ngự Hàn thoải mái mà bắt lấy hai tay của nàng, càng thêm gần sát lưng của nàng, cảm nhận đường cong mê người của nàng.

“Tiểu Bối Bối, ta đã nói với nàng chưa đáng người của nàng càng ngày càng tốt, ta càng ngày càng thích thân hình của nàng..... Nàng mê hoặc ta!” Hắn thực giống như giả vờ chỉ trích, từ phía sau môi hôn lên sườn mặt của nàng.

Nụ hôn của hắn tựa như một ngọn lửa không ngừng châm nhiệt tình trên người nàng, nàng thở hổn hển, thật vất vả mới miễn cưỡng áp chế khát vọng trong cơ thể.

“Ai..... Ai mê hoặc chàng, rõ ràng là chàng lão luyện dùng sắc đẹp mê hoặc ta!” Bối Bối thở ngắn, gấp, nói chuyện không bình ổn.

“Vậy a? Sắc đẹp của ta sao..... Vậy nàng bị mê hoặc chưa?” Hắn tà khí đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài của nàng, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, hắn thuận thế hôn lên, tinh tế cắn nhẹ.

Bối Bối cả người run rẩy, hai chân suýt nữa nhũn ra:“Cô Ngự Hàn, đừng đùa loạn nữa, chàng mau đi ra, ta muốn tắm rửa.”

“Ta giúp nàng tắm.” Hơi thở của hắn vẫn như cũ dán ở bên cổ của nàng, sau đó nàng cảm giác được hắn tiếp tục hôn hướng xuống bả vai tuyết trắng của nàng.

Nàng cực thẹn nhin không được thẹn quá thành giận :“Cô Ngự Hàn, chàng nếu không đi ra ngoài ta liền..... Ta liền.....”

“Nàng liền chà đạp ta phải không?” Cô Ngự Hàn cúi đầu cười ra tiếng.

Muốn thét to, nam nhân thối này có thể đừng đem nàng nói giống như nàng là ác nữ có được hay không, có lắm hay không, nàng cũng chỉ tấn công hắn có một lần, hắn mỗi ngày luôn miệng nhắc nhở “hung ác” của nàng sao!

Khẽ cắn môi, nàng nhắm mắt, dùng ý nghĩ huy động năng lượng trong cơ thể, nàng muốn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng bi tráng đem hắn chấn động vắng ra ngoài!

Ai ngờ, hắn lại luôn trêu chọc lòng tinh thần của nàng, thậm chí đáng ghét còn tháo mở dây lưng cái yếm của nàng:“Tiểu Bối Bối, nàng không phải là muốn dùng pháp lực đánh vi phu ra a, như vậy không được nha, vi phu thực không chịu được bị nàng đánh đâu, nàng sẽ đau lòng a.

Bối Bối siết chặt phần quyền, mở choàng mắt,buồn bực thét lớn:“Chàng đùa xong chưa a, chàng quấy rầy ta như vậy ta còn có thể thi pháp gì được a, chàng cứ như vậy sao, chàng không chịu được bị đánh, ư?Chàng cần bị đau mới biết điều, hử?”

“A, không cho phép làm xằng bậy.....” Lời của nàng còn chưa nói xong, cũng đã bị hắn nhanh chóng ôm trọn người, cả người không một mảnh y phục mà đối diện hắn.

“Chàng.....” Nàng mới nghĩ muốn trút giận, liền bị hấn nhanh chóng hôn lên môi.

Cô Ngự Hàn ôm nàng thật chặt, dường như muốn nàng khảm thật sâu trong lòng của hấn, thân thể nhỏ nhắn không mảnh vải của nàng dán vào hấn, hấn lại mặc chính tề như trước, làm cho Bối Bối rất xấu hổ buồn bực.

Rất nhanh, hai người đều bộc lộ giống nhau, nhẹ nhàng vuốt ve nhau, bắt đầu dây dưa nóng bỏng với nhau.

Nóng bỏng qua đi, hấn ôm thân mình xụi lơ của nàng rơi vào trong ôn tuyền, tinh tế hôn cánh môi hồng nhuận của nàng.

“Ừ ư, Cô Ngự Hàn..... Chàng phơi xấu xa này.....” Nàng thở hổn hển, tiếng nói khàn khàn mắng hấn.

Hấn cười xấu xa:“Cảm ơn nương tử khen ngợi, không có cách nào khác, vì phu chính là quá yêu nương tử mới giả trò xấu, nương tử đành phải tha thứ vậy.”

“.....” Bối Bối đã không biết nói gì với hấn, da mặt của nam nhân này so với ba thước tường còn muốn dày hơn, nói cái gì hấn đều trả lời lại không sai chút nào, còn mặt không đỏ lòng không động, thật sự là làm cho nàng cảm thấy vô lực.

Đánh không lại hấn, nói không qua hấn, ô.....

Cô Ngự Hàn buồn cười nhìn nàng một bộ dáng biểu hiện buồn bã ỉu xìu ai oán, hôn nhẹ trán của nàng:“Tiểu Bối Bối, không cần lộ ra loại vẻ mặt này nha, bằng không vi phu sẽ nghĩ mình đã chưa hầu hạ tốt cho nàng, không bằng..... Ta không ngừng cố gắng, cho tới khi nương tử lộ ra tươi cười vừa lòng mới thôi!”

Bối Bối ngăn hấn tiếp cận hôn môi, rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài:“A, Cô Ngự Hàn, chàng đừng bóp méo sự thật nha, chàng chàng..... Chàng an phận cho ta một chút, bằng không liền đi ra ngoài, đừng gây trở ngại ta tắm rửa nữa.”

Thấy nàng bĩu đôi môi đỏ mọng, rất mê người, Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng nói rõ một tiếng:“Tiểu Bối Bối, đừng bĩu môi, nàng như vậy ta sẽ lại muốn xúc động, ài..., không thể trách ta a, là nàng rất mê hoặc ta.”

Bối Bối xấu hổ buồn bực trợn mắt liếc hấn một cái, cắn giận buông tay xuống, dùng sức đẩy ra hấn, thả người vào trong nước tự do cách xa hấn, đã lười phân rõ phải trái cùng hấn, hấn nguy hiểm một đồng lớn, như thế nào cũng nói không thông!

Cô Ngự Hàn tà mị tựa vào bờ ôn tuyền, đôi mắt đen mỉm cười thưởng thức nàng giống như con cá bơi lội trong nước.

“Tiểu Bối Bối, ngày mai giờ dần chúng ta xuất phát đến Huyền Thiên Tự.” Hấn hơi hơi cất cao giọng nói.

Đến Huyền Thiên Tự?

Bối Bối ngừng một chút, bơi tới nơi đối diện dừng lại, nhìn đối diện với hấn:“Chàng là đang nói tới việc xuất cung đi?”

Ánh mắt của nàng lấp lánh tỏa sáng, ha ha, lại có thể ra cung chơi!

Thấy nàng biểu hiện dáng vẻ chờ mong, Cô Ngự Hàn liền dễ dàng đoán được suy nghĩ của nàng, hấn hơi nhíu tuấn mi, không quá vui trong lòng, nàng như thế nào lại thích ra cung như vậy.

“Tiểu Bối Bối, chúng ta phải đi Huyền Thiên Tự cầu phúc cho hôn lễ của chúng ta, nàng đừng làm sai lệch chủ ý của ta.” Tiếng nói của hấn trầm một chút.

Không chú ý đến ngữ điệu không vui của hấn, nàng cười hì hì nói:“ Vậy chúng ta cũng có thể thuận tiện đi dạo chơi thôi.”

“Hừ.” Hấn quay đầu sang một bên, nhẹ nhàng mà “hừ”, không để ý tới nàng, tự tắm.

Thấy mặt hấn cứng lại, Bối Bối đảo tròn hạt châu đen trong mắt, sau đó bơi nhanh như bay tới bên cạnh hấn, thực nhu hòa giúp hấn tắm rửa.

“Thân ái, ta kỳ lưng cho chàng.”Giọng của nàng thật giống giọng của kẻ ninh nọt tay sai, cười ngọt đến giống con mèo con, một bộ dáng nịnh nọt hấn.

Cho dù khuôn mặt anh tuấn của Cô Ngự Hàn vẫn cứng lại như cũ, trong lòng vẫn cảm thấy hơi giận, nhưng không có từ chối nịnh nọt của nàng.

239. Q.3 - Chương 240: Đắm Ngực Giậm Chân

Bối Bối thực sẵn sàng thay hần xoa bóp vai, thỉnh thoảng còn đắm đắm mấy cái.

“Cô Ngự Hàn, chúng ta thuận tiện đi chơi một chút?” Nàng tươi cười hỏi.

“Uhm hừ, hầu hạ ta vừa lòng trước rồi nói sau.” Hần nhắm mắt lại, hưởng thụ xúc cảm bàn tay nhỏ bé nhỏ nhắn mềm mại của nàng ở trên người hần.

Bối Bối thấy hần nhắm mắt lại, vì thế le lưỡi với hần, giả cái mặt quỷ.

“Không cho phép làm mặt quỷ.” Hần đột nhiên ra tiếng, mắt vẫn không mở như trước.

Dọa người! Hần có mắt nhìn xuyên thấu chẳng?

Lúc này Bối Bối ngoan ngoãn lau người cho hần, cũng không dám làm xằng bậy nữa.

Cô Ngự Hàn không dấu vết gương bạc môi lên, trong lòng âm thầm cảm thấy không biết làm sao, cô gái nhỏ này chỉ có lúc cần hần mới có thể ngoan một chút.

.....

Bối Bối giúp hần mặc xong quần áo, cho đến sau khi mặc chiếc áo cuối cùng, nàng vỗ nhẹ nhẹ vào ngực của hần: “Vương, ta hầu hạ có đủ tốt hay không?”

Hần nắm bàn tay mềm của nàng đưa tới bên môi khẽ hôn một cái, đôi mắt đen sáng quắc ẩn chứa sự dịu dàng, miệng nhượng bộ nàng: “Miễn cưỡng miễn cưỡng cho qua, còn phải biểu hiện thêm.”

Miệng Bối Bối run rẩy một chút, nàng cố gắng duy trì tươi cười trên mặt, cân nhắc từng câu chữ chỉ bày tỏ kháng nghị không tiếng: “Vâng, nô tì sẽ cẩn thận tuân theo lời dạy bảo của Vương, sau này sẽ làm ngày càng tốt hơn.”

Nô tì?

Cô Ngự Hàn cong cong môi, ngay cả từ “nô tì” đều nói ra, chắc, bây giờ Tiểu Bối Bối của hần nhất định nhận nhận đến bị nịnh nọt, a.....

“Thấy nàng ngoan như vậy, được rồi, bốn vương cho phép nàng hôn bốn vương một cái.” Hần cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú kề sát vào nàng, đôi mắt đen lấp lánh lướt qua trò đùa dai giảo hoạt.

Nhìn biểu hiện một bộ dáng cao cao tại thượng ban ân với nàng của hần, độ cong trên môi của Bối Bối thật vất vả mới vẫn duy trì không thay đổi, âm thầm hét to một tiếng, cô gái nhỏ như nàng có được dân được.

Nàng mềm mại hôn môi hần, lại bị hần bắt lấy hôn thật sâu, thuận thế còn ngã tiến vào trong lòng hần.

A, nam nhân này, gian trá, giảo hoạt, âm hiểm, làm ra vẻ.....

“Tiểu Bối Bối, ánh mắt của nàng nhìn ta chằm chằm như vậy chớp cũng không chớp, thì ra nàng yêu ta như vậy, ngay cả liếc mắt một cái cũng đều luyện tiếu.” Hần cười tủm tỉm hôn cánh môi của nàng.

Nghe vậy, Bối Bối rốt cục nhìn không được, nàng hét lớn một tiếng thoái lui khỏi hần: “Cô Ngự Hàn, ta nhận nhận chàng đủ rồi, chúng ta một đầu một, ta thắng chàng phải nghe lời của ta!”

Hần nhíu mày, bạc môi tươi cười thủy chung không thay đổi: “Tiểu Bối Bối, thì ra nàng luôn luôn nhìn ta a, ta còn nghĩ nàng là thật lòng trở nên ngoan nha, thì ra ta bị lừa!”

Tức chết rồi tức chết rồi, tên xà xấu xa này!

“Hừ, ta lại tranh cãi với chàng mới chính là đũa ngọc!” Bối Bối ngoảnh đầu đi, sau đó thở hắt hắt đi ra ngoài.

Muốn hét to, diễn lâu như vậy, lời hứa gì cũng không nhận được, làm cho nàng muốn dậm ngực dậm chân.

“Tiểu Bối Bối, sắc trời không còn sớm, nàng không nghỉ ngơi lại muốn đi đâu?” Hấn đưa tay giữ chặt nàng.

Nàng đẩy ngực hấn ra: “Ta đi tìm Khả Y, ngày mai Khả Y muốn cùng chúng ta đi Huyền Thiên Tự, nàng một mình ở trong cung thật lâu rồi cũng thấy ngột ngạt, ta muốn mang nàng đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.”

“Hóa ra Tiểu Bối Bối của ta ghét trong cung không khí không trong lành?” Hấn nhướn mày.

Nàng cũng học hấn nhướn mày: “Đúng vậy, có người nào đó liền làm cho càng thêm không trong lành!”

Biết rõ nàng chỉ người nào đó là ai, hấn lại ra vẻ không hiểu: “Vậy a? Người nào đó ở đâu dám chọc Tiểu Bối Bối của ta hít thở không thoải mái, đem hấn mang đi đánh mười tám trượng hình phạt!”

“Xi.” Bối Bối nhin không được cười ra tiếng.

“Được rồi, không đùa với chàng nữa, ta muốn đi gặp Khả Y nói cho nàng ấy chuẩn bị một chút, không cho chàng theo, càng thêm không được phản đối.” Nàng ôm thắt lưng của hấn, kỳ thật, nàng cũng thật mong chờ hôn lễ với hấn.

Trở lại nhân gian.....Chuyện sau này để sau này rồi nói, sau khi cùng hấn trải qua quá nhiều chuyện như vậy, nàng rất muốn ở cùng một chỗ với hấn mãi không xa rời nhau.

Hấn cười rạng rỡ tiếp nhận cái ôm chủ động của nàng: “Vậy nàng đi nhanh về nhanh, ta chờ nàng trở về rồi cùng nhau nghỉ ngơi.”

“Ừ.” Ở trong lòng hấn, nàng gật gật đầu, sau đó mới thoái lui.

Hấn vén một sợi tóc lơ đãng rơi xuống của nàng, dịu dàng nhìn nàng rời đi.

.....

Đi tới nơi của Khả Y, Bối Bối phát hiện có người so với nàng còn đến sớm hơn, cái tên Thương đầu gỗ kia!

Khả Y từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Thương Tuyết Lệ, nàng có chút kinh ngạc, nhưng cũng có một tia vui mừng.

Bọn họ buổi sáng mới gặp rồi, buổi tối hấn lại đến đây.....

Nam nhân nhìn chất phác này cũng lại kiên trì ngoan cố như vậy, làm cho nàng không biết nên làm như thế nào cho phải?

“Thương công tử, mời ngồi.” Nàng tận lực duy trì tâm trạng bình tĩnh, lại phát hiện rất khó, chỉ cần ở gần hấn, tim của nàng đập loạn lên.

Thương Tuyết Lệ dịu dàng chân thành nhìn Khả Y, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Khả Y, ngày mai Vương cùng Bối Bối tiểu thư muốn xuất cung đi Huyền Thiên Tự, ta phải theo cùng để hộ giá, nàng muốn đi ra cung hay không?”

Ra cung?

Ánh mắt Khả Y nhin không được toát ra một chút chờ mong, nhưng lại cảm thấy không ổn.

“Không được, người là đi hộ giá, ta như thế nào có thể đi theo, ta sẽ gây trở ngại cho người.”

“Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không gây trở ngại đến ta.” Hấn yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt thẳng tắp mà kiên định, tiếng nói trầm thấp khàn khàn, đan xen tình cảm mãnh liệt.

Khả Y sợ run một chút, ngọt ngào nhè nhẹ thắm vào trong lòng, hai má hơi hơi ửng hồng, có chút thẹn thùng lảng tránh ánh mắt nồng cháy của hấn.

Bối Bối nghe, nhin không được muốn vỗ đùi trầm trồ khen ngợi.

Wow....., không thể nghĩ đến Thương đầu gối cũng có lúc khí chất anh tuấn như vậy, nam nhân nên như vậy thôi, biểu hiện không tệ, cực kì không tệ!

“Ai ở bên ngoài!” Thương Tuyệt Lệ bỗng nhiên tiếng quát, người hắn cũng vào một cái đã đi tới trước mặt Bối Bối.

“Bối Bối tiểu thư?” Hắn có chút kinh ngạc nhìn thấy nàng.

“A ha, không phải là ta nha, ha ha..... Các người tiếp tục a, không cần để ý ta, xem ta là người qua đường cũng được, biểu hiện của người quá tuyệt vời, tiếp tục tiếp tục.” Bối Bối cười hớ hớ trên chọc hắn.

Nghe được lời của nàng, Thương Tuyệt Lệ biết nàng đã nhìn thấy một màn vừa rồi, mặt hắn nhanh chóng nóng lên, sau đó đỏ lên, xấu hổ không biết như thế nào cho phải.

“Bối Bối.” Khả Y đứng ở cạnh cửa, hai má cũng có chút ngượng ngùng.

“Ha ha..... Khả Y, ngày mai nàng đi theo đi, ta cũng đến gọi nàng đi, cho đầu gối này một cơ hội biểu hiện biểu hiện thôi, hắn thực đúng mãnh phi thường, nàng nhiều nhất chỉ một người con gái yếu đuối hắn tuyệt đối sẽ không cảm thấy một tia bất tiện nào, đúng hay không, Thương đầu gối?”

Ánh mắt của Thương Tuyệt Lệ chuyển hướng Khả Y, cho dù cảm thấy xấu hổ, hắn vẫn khẳng định đáp: “Đúng vậy.”

“Ta đã nói rồi, cứ định như vậy đi, ngày mai Khả Y theo chúng ta cùng ra cung đi.”

Bối Bối giao hoạt xoay tròn con người đen láy, lập tức đập bàn khẳng định.

Khả Y thấy bọn họ tha thiết như vậy, cũng không nói thêm câu nào nữa, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu đồng ý mà thôi.

240. Q.3 - Chương 241: Hắc Khi Phong

Bầu trời u ám, còn đọng lại bóng đêm.

Bối Bối thoải mái mà nằm trong chăn mềm mại, đang ngủ say, khuôn mặt bởi vì ấm áp mà đỏ bừng.

Cô Ngự Hàn sột soạt mặc xong quần áo, sau đó nghiêng người quan sát kĩ gương mặt đang ngủ của nàng, nghe tiếng hô hấp đều đều nhẹ nhàng của nàng, bạc môi của hắn mỉm cười mang theo một chút sủng nịch.

Không đành lòng đánh thức nàng, nhưng bọn họ phải chuẩn bị xuất phát.

Tiến lại gần hôn lên mi tâm của nàng, hắn đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt của nàng: “Tiểu Bối Bối, tỉnh tỉnh.”

Cảm giác được có người quấy nhiễu giấc ngủ của nàng, theo bản năng nàng trở người, miệng than thở: “Đừng ồn ỹ.”

Cô Ngự Hàn cười ha ha, trò đùa dai lại bắt đầu, thổi khí lỗ tai vào của nàng: “Tiểu Bối Bối, cháy, mau tỉnh lại, bằng không lửa liền thiêu đến đây nha.”

Lỗ tai ngứa, giống như bị người ta thổi, Bối Bối bắt đầu có chút trần trọc, nàng lại xoay người lại, kéo chăn lên lỗ tai ngăn cách tất cả quấy nhiễu.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn cười khê lắc đầu, đưa tay xốc chăn lên, ai ngờ, nàng ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng nắm chặt cái chăn.

Rơi vào đường cùng, hắn đứng dậy gọi cung nữ cầm đèn, sau đó cả người ôm lấy nàng mang đi ra ngoài.

“Tiểu Bối Bối, nàng thật đúng không ngoan.” Hắn than nhẹ, giống như oán giận, lại càng giống như là dung túng, đáy mắt tràn đầy ý cười.

.....

Huyền Trữ công chúa xốc màn xe lên, đưa nửa đầu nhìn ra bên ngoài, cảm giác được khí lạnh lập tức tập kích đến, nàng rút cổ, oán giận nói: “Vương huynh như thế nào còn chưa đến, lạnh chết người.”

“Thương hộ vệ, người đi Xích Diễm cùng xem tình hình, giờ lành sắp đến, Vương huynh sẽ không là ngủ quên chứ?” Huyền Trữ công chúa phân phó Thương Tuyệt Lệ đang hộ giá ở một bên.

“Vâng.” Thương Tuyệt Lệ lĩnh mệnh, vừa muốn đi, liền nhìn thấy Cô Ngự Hàn ôm một ụ chắn đi tới.

Huyền Trữ công chúa neho mắt nhìn, nhìn thấy người trong chắn, nàng không vui ngưng mày, bĩu môi: “Thật đúng là biết hưởng thụ, mọi người nửa đêm đứng đây chờ nàng ta, khá khen nàng ta, lúc này còn ngủ tự nhiên như vậy, thật không biết nàng ta tốt ở chỗ nào, chỉ có Vương huynh xem nàng làm ta như bảo vật.”

Thương Tuyệt Lệ đứng ở bên cạnh nghe lời oán giận của Huyền Trữ công chúa cực kỳ rõ ràng, hần không lên tiếng, chính là xem như một trận gió thổi qua, cơn gió sau thổi qua không để lại vết tích.

Thấy không có người quan tâm tới mình, Huyền Trữ công chúa cảm giác trong lòng có một cục nghẹn, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm nuốt vào.

Cơn gió lạnh lùg lại thổi đến, Huyền Trữ công chúa thiếu chút nữa nhảy mũi, nàng vội vàng che miệng ngăn cản gió lạnh vào mũi.

“Vương huynh, huynh lên xe ngựa nhanh một chút, rất lạnh đó.”

Cô Ngự Hàn cười gật gật đầu, sau đó đi tới một cỗ xe ngựa khác.

Huyền Trữ công chúa lúc này mới buông màn xe, lui vào bên trong xe ngựa.

Gió lạnh vù vù thổi qua, hạt tuyết lại bắt đầu lư thưa nhẹ nhàng rơi xuống.

Thương Tuyệt Lệ tuần tra toàn bộ đoàn xe một lần, kiểm duyệt xong hộ vệ đi theo, ngay sau đó đi bên cạnh chỗ xe ngựa của Khả Y.

“Khả Y.” Hần hạ giọng gọi nhẹ nhàng.

Giọng nói của hần mới cất lên, màn xe rất nhanh bị vén lên.

Ánh mắt của Khả Y đầu tiên lưu ý đến mấy hạt tuyết trên tóc mai của hần, nàng không khỏi hơi nhúu mày, đôi mắt chứa đựng ánh sáng quan tâm dịu dàng.

“Thương công tử, chàng..... Như thế nào không khoác áo choàng, tuyết rơi rồi.”

Nghe được lời nói có xen lẫn cả quan tâm của nàng, Thương Tuyệt Lệ trong lòng một trận mừng như điên, dòng suối ấm áp chảy qua từng phần trái tim của hần.

Khóe môi của hần thoáng kéo lên một đò cong nho nhỏ: “Ta quen rồi, không có việc gì. Đúng rồi, nếu nàng cảm thấy mệt mỏi ngủ trong xe một chút, đến Huyền Thiên Tự ta sẽ đánh thức nàng.”

Khả Y gật gật đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp, ấm đến độ mặt của nàng cũng lộ ra nét vui tươi như xuân về hoa nở, dịu dàng động lòng người.

Tim của hần lại đập nhanh hơn vài phần, ánh mắt ngáy ngẩn nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, không khỏi thốt ra: “Nụ cười của nàng thật là đẹp, về sau nên thường xuyên cười.”

Nghe lời nói đó, Khả Y then thùng hạ thấp tầm mắt, có chút hờn dỗi nhanh chóng buông màn xe, không dám lại đối mặt với hần.

Màn xe ngăn cách tầm mắt của hần, hần sưng sốt một chút, ở trong đầu nhớ lại dáng vẻ hờn dỗi của nàng, nét cười trên miệng càng thêm mở rộng.

Nhìn thật sâu màn xe, giống như có thể thấy được người bên trong, tạm dừng trong chốc lát, hần thả người lên ngựa, hạ lệnh: “Xuất phát.”

.....

Đội ngũ tùy tùng đi trước, bầu trời dần dần hé lộ ánh bình minh, dần dần, màu xám trước bình minh phân tán đi, đám mây trắng sáng óng ánh lấp lánh từng cụm từng cụm xuất hiện.

Vài ánh mặt trời xuyên thấu qua đám mây trắng, chiếu xuống mặt đất, người đi qua lại càng lúc càng nhiều, phố xá bắt đầu náo nhiệt hần lên.

Trên một trà lâu, có hai nam nhân đẹp đang ngồi, trong đó có một người toàn thân y phục màu đen, dáng người thon dài cao lớn, một đầu tóc đen thả tự nhiên, ngũ quan lạnh lùng sâu sắc có chút tà khí, vài sợi tóc rơi xuống giữa trán, ba phần lạnh bảy phần mê hoặc.

Những cô nương qua đường bị gương mặt tà ác cùng tuấn mỹ của hắn hấp dẫn ánh mắt, thẹn thùng hơi hạ thấp mắt dừng lại, hồi lâu không được đáp lại, mới ảm đạm rời đi.

Một người khác ngồi dựa lưng lại là một nam nhân mặc quần áo màu xanh nhạt, dáng người cao ngất, nét hoàn mỹ rõ ràng dưới ánh mặt trời nhân nhật, làm cho sườn mặt tuấn lãng của hắn thêm vài phần nho nhã.

Mà bên cạnh có hai hộ thần đứng giống như tùy tùng, hiển nhiên, hai người ngồi thân phận không bình thường.

Không ai biết được, thì ra hai người này đương nhiên là hai vị điện hạ của Hắc Phong quốc.

“Phong đệ, lúc này đây chúng ta nhất định phải có được Hắc Tinh ngọc bội, người nếu không muốn làm cho phụ Vương chết không nhắm mắt, liền phải cứng rắn hạ quyết tâm, đừng mềm lòng đối với Tô Bối Bối nữa, bằng không sớm hay muộn người cũng sẽ bị nàng hại chết.” Nam chủ hắc sam uống một ngụm từ ly trà trong tay, ánh mắt sắc bén bắn về phía người đối diện.

Hắc Khi Phong rũ mắt xuống, sắc mặt bình tĩnh không một chút sóng gió cầm lấy ly trà, thản nhiên nhấp một ngụm: “Đại ca, người yên tâm, ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của phụ Vương.”

“Phải không?” Giọng điệu của Hắc Khi Dạ chứa đựng nghi ngờ không dấu vết.

“Đại ca, người hẳn là biết lúc này ta sẽ không làm nghịch nguyện vọng của phụ Vương.” Giọng điệu của Hắc Khi Phong bình tĩnh như trước, ôn hòa, thật có sức thuyết phục.

Nhưng mà, Hắc Khi Dạ lại vẫn là không thể yên tâm, hắn yên lặng nhìn đệ đệ ưu tú trước mắt, đáy mắt không chút nào buông lỏng: “Người cam đoan?”

Hắc Khi Phong nhu nhu mi tâm, áp chế những suy nghĩ ko biết làm sao trong lòng: “Ta cam đoan.”

“Ừ, nam tử hán đại trượng phu nhớ kỹ chính mình đã hứa, đừng lại làm cho ta thất vọng nữa.” Ánh mắt của Hắc Khi Dạ như trước mang theo kiên quyết, bức người nhìn chăm chú vào Hắc Khi Phong, không buông tha một tia biểu hiện biến đổi của hắn.

Lòng ngực của Hắc Khi Phong chứa đầy sóng ngầm cuộn cuộn, lại chỉ có thể âm thầm nhin xuống, rất bình tĩnh nhẹ nhàng gạt đầu.

241. Q.3 - Chương 242: Xà Cục Cứng Là Trứng Hay Là Tiểu Tiểu Xà

Một lát sau, Hắc Khi Phong đứng lên: “Đại ca, ta đi ra ngoài một chút.”

Hắc Khi Dạ ngẩng đầu, nhíu mày, không hoàn toàn đồng ý: “Nơi này là kinh thành của Xích Diễm quốc, không thể giống như ở vùng biên giới, đệ vẫn là đừng đi khắp nơi.”

“Ta sẽ cẩn thận, đại ca, ta đi rồi, huynh không cần chờ ta, ta sẽ trở về quán trọ gặp với huynh.”

Nói xong, Hắc Khi Phong liền rời khỏi chỗ ngồi đi về hướng cầu thang.

“Phong đệ.....” Hắc Khi Dạ buồn bực gọi.

Thấy Hắc Khi Phong không nghe khuyên bảo của hắn, hắn quay đầu phân phó với tùy tùng bên cạnh: “Lôi Vân, người đi theo nhị điện hạ, đừng cho hắn gây ra sai lầm gì.”

“Vâng.”

Chờ sau khi Lôi Vân rời khỏi, Hắc Khi Dạ liền hạ lệnh cho Lôi Hành: “Lôi Hành, người đi tìm hiểu đội ngũ của Xích Diễm Vương đến đâu rồi, không cần dă thảo kinh xà, chỉ cần tìm hiểu liền lập tức trở về bẩm báo.”

“Vâng, thuộc hạ biết.” Lôi Hành lĩnh mệnh rồi đi.

.....

Hắc Khi Phong hòa vào dòng người trên đường phố, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, đôi mắt đen ẩn chứa một tia phiến chán.

Vì sao hắn luôn không thể đứng chung lập trường với Tiểu Bối, có phải ông trời thật sự đùa giỡn với hắn.

Lập trường của bọn họ căn bản là đối lập nhau, có lẽ trái tim của hắn đã để lại bên cạnh nàng rồi.

Đi tới đi lui, bên tai truyền đến thảo luận của những người qua đường.

“Người có nghe nói không, hôm nay Xích Diễm Vương của chúng ta muốn dẫn Vương hậu nương nương tương lai đến Huyền Thiên Tự cầu phúc, rất nhiều người sáng sớm đã chạy đến Huyền Thiên Tự chờ, vì để có thể nhìn thấy mặt của Vương.”

“Vương là người nào, mà ai cũng có thể nhìn thấy được, bọn họ đi cũng là trắng tay thôi, Vương ra cung, khẳng định sẽ có rất nhiều quan binh bảo hộ, muốn thấy mặt a..... nằm mơ vẫn còn thật hơn đó.”

“VẬY cũng đúng, nhưng có lẽ sẽ may mắn nhìn thấy được đó, không thấy được Vương, nhìn thấy Vương hậu cũng tốt a.”

“Có thể nhìn thấy Vương hậu đương nhiên là tốt, nhưng người nhiều như vậy, người không phải cũng muốn chen chúc đó chứ?”

“Đừng nói với ta là người không muốn.”

“Ha ha..... Đương nhiên muốn, cùng đi đi, tụ hội giúp vui cũng tốt.”

Vì thế hai người vừa nói chuyện lúc này cùng nhau đi theo hướng Huyền Thiên Tự.

Hắc Khi Phong nghe rất rõ ràng từ đầu đến đuôi cuộc đối thoại của bọn họ, đôi mày dường như nhíu lại chặt hơn, không cần tận mắt nhìn thấy, hắn đã có thể đoán được Vương hậu trong lời nói của bọn họ là ai, nhất định là Tiểu Bối.

Tiểu Bối thật sự phải xuất giá rồi.....

Lòng của hắn trống rỗng, đau đớn chua xót, khó chịu ngay cả hít thở cũng giống như muốn ngừng lại.

Tay nắm chặt thành quyền, cả người của hắn cứng ngắc, đứng ở giữa đường, suy nghĩ lung tung làm cho hắn muốn ngửa mặt lên trời hét thật to, nhưng lại chỉ có thể nhịn xuống, nơi này..... không phải là Hắc Phong quốc.

.....

Phía trước đội ngũ đi đến Huyền Thiên Tự với tốc độ không nhanh không chậm, xe ngựa tầm thường, ngựa cũng vậy.

Bối Bối hé mở mi mắt, từ trong giấc ngủ sâu tỉnh dậy, cùng lúc đó chân trên người cũng trượt xuống.

“Nơi này là nơi nào a? Như thế nào giường lại trở nên đông đúc như vậy, lại trở nên nhỏ như vậy?” Nàng mơ mơ màng màng nhìn rõ ràng không gian trước mắt này còn nhỏ hẹp hơn so với giường, có chút không hiểu.

Cô Ngự Hàn hạ tầm mắt, nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng đang vẽ lim dim chưa tỉnh ngủ, khuôn mặt còn đỏ ửng do mới tỉnh giấc, rất khôi hài.

Hắn cúi đầu cười ra tiếng: “Tiểu Bối Bối, bây giờ nàng không phải đang ở trên giường, mà là ở trên xe ngựa.”

“Trên xe ngựa?” Bối Bối theo bản năng giật mình, mạnh mẽ ngồi dậy khỏi lòng của hắn, ánh mắt cũng tỉnh táo, nàng nghiêng người muốn vén màn xe lên, lại bị hắn ngăn lại.

Cô Ngự Hàn ôm nàng vào trong lòng, tức giận nhíu mày trách cứ: “Tiểu Bối Bối, nàng muốn tiết lộ cảnh xuân ra ngoài có phải không?”

“Cảnh xuân?” Bối Bối cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện chính mình đang mặc áo ngủ, trước đây, loại này mặc ở nhân gian vẫn cho là bảo thủ, ài, nơi này là Xà giới cổ hủ.

Nàng xoay tròn hạt châu đen trong mắt, cười tủm tỉm tiến sâu vào trong lòng của hắn, đùa giỡn vạt áo của hắn: “Cô Ngự Hàn, không phải là chàng dùng chăn ôm ta đi ra chứ?”

“Ừ hừ, không phải vậy, nàng cho là chính nàng mộng du đi chứ?” Mày kiếm của hắn nhướn cao, nhẹ nhàng hừ, không quên trêu chọc nàng.

“Ha ha..... Cô Ngự Hàn, chàng là tốt nhất.” Bối Bối vỗ vỗ ngực của hắn, cười ngọt ngào lấy lòng.

Hắn dung túng hôn lên giữa trán của nàng: “Biết ta tốt, cũng rất nhanh sẽ gả cho ta, sau đó sinh cho ta một cục cưng.”

“Một.....một đứa trẻ?” Bối Bối trở mắt há miệng, có chút khó khăn nuốt nước miếng, tay không để ý đã đặt ở trên bụng, có chút hơi sợ lại có chút chờ mong.

Xà cục cưng..... Nàng cảm thấy có da đầu có chút run lên, nhưng, nghĩ đến là cục cưng của nàng và hắn, nàng lại nhịn không được chờ mong.

Trời ơi..... Rất mâu thuẫn!

Cuối cùng, nàng nuốt nước miếng xuống, thật thận trọng hỏi hắn: “Cô Ngự Hàn, xà cục cưng của bọn chàng lúc ở trong bụng mẹ, là trứng hay là..... tiểu tiểu xà?”

Cô Ngự Hàn vừa nhìn đã biết nàng đang lo lắng cái gì, hắn vừa tức giận vừa buồn cười búng vào trán của nàng: “Nàng sợ cái gì, cục cưng của chúng ta sẽ không làm gì nàng đâu.”

Bối Bối ôm trán, bĩm môi: “Ta sợ thôi, ai kêu bọn chàng là rắn, trước kia ta sợ nhất là rắn, lúc còn nhỏ từng bị rắn cắn, còn bị hút máu, hại ta thiếu chút nữa chết vì mất máu quá nhiều.”

Nàng kéo ống tay áo, lộ ra cánh tay nõn nà, chỉ vào vết cắn đã phai nhạt trên mu bàn tay nói: “Chàng xem, dấu vết này đến bây giờ vẫn không tan, chàng ngắm nghĩ xem ta bị cắn nhiều vậy thật bi thảm vô cùng, bây giờ thế nhưng lại ở cùng chàng thì càng thêm nhớ đến con rắn lớn nguy hiểm đó.”

Hắn kéo tay nàng qua, tỉ mỉ quan sát vết cắn trên cánh tay của nàng, nhìn thấy hồi đó nhất định vết cắn rất sâu, hắn đau lòng hôn lên vết cắn kia.

“Đối với nàng, ta sẽ không nguy hiểm.” Hắn yên lặng giữ lấy ánh mắt của nàng, đôi mắt đen tràn ngập thâm tình vô hạn.

Hai má của nàng hơi hồng lên, muốn kéo ống tay áo xuống, hắn đưa tay giữ nàng lại, sau đó nhìn thật tỉ mỉ vào vết sẹo của nàng, hình như có chút đăm chiêu nhíu chặt mày.

“Tiểu Bối Bối, vết cắn của nàng như thế nào mà có?”

“Bị rắn cắn a, không phải mới vừa nói thôi.”

“Không phải, ta là hỏi ở nơi nào mà nàng bị cắn?” Hắn đưa tay đụng một chút vào vết sẹo kia.

Bối Bối nghiêng đầu suy nghĩ: “Hình như là ở trên vách núi, ta cũng không nhớ rõ lắm, lúc ấy còn rất nhỏ nha, bà nội nói lúc bà tìm được ta đã hôn mê bởi vì mất máu quá nhiều.”

242. Q.3 - Chương 243: Đùa Giỡn Ôn Áo

Thấy hắn đối vết sẹo trên cánh tay của mình quan sát cẩn thận như vậy, Bối Bối cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Cô Ngự Hàn, vết sẹo này nhìn đẹp lắm sao?” Nàng nhịn không được cười hì hì nhéo nhéo mặt của hắn, hét to trong lòng, da của hắn thật sự là đẹp đến độ như yêu nghiệt.

Hắn nắm lấy cánh tay làm loạn của nàng, vẫn nhíu mày như trước không buông lỏng: “Vết sẹo của nàng xem ra không giống như bị loại rắn ở nhân gian cắn, là vết thương bị loài rắn giống như chúng ta cắn.”

“A? Điều này sao có thể.” Bối Bối cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Hắn cầm lấy cánh tay của nàng, ngón tay mơn trớn vết sẹo của nàng: “Nàng xem, dấu răng cắn này không khớp với răng nanh của loài rắn bình thường, rõ ràng là một dấu răng giống như con người, đây là đặc trưng của loài linh xà chúng ta.”

“Nhưng..... ta bị cắn lúc còn rất nhỏ a, khi đó ta còn ở nhân giới nha, không có lẽ nào lại chạy đến Xà giới của bọn chàng.” Nàng cảm thấy không hiểu ra sao, vết sẹo này đã có rất lâu, như thế nào đột nhiên biến thành không phải là rắn nhân gian cắn?

Lòng bàn tay của Cô Ngự Hàn dán sát vào vết sẹo của nàng, khép mắt lại bắt đầu thi pháp, ánh sáng màu xích hồng bao phủ lấy cánh tay của nàng, nàng cảm giác được ấm áp bắt đầu xuất hiện trên da thịt.

Nàng im lặng cho hắn thi pháp, không hỏi vì sao, cũng không cần hỏi, hắn làm như vậy nhất định là có lý do của hắn.

Sau một hồi lâu, Cô Ngự Hàn mới rút pháp lực về, mở mắt, hắn chắc chắn nhìn nàng: “Vết thương này tuyệt đối là bị loài linh xà chúng ta cắn, có lẽ là lúc còn rất nhỏ nàng đã không cẩn thận xông vào Xà giới chúng ta, chính là không biết mà thôi.”

“Là như thế sao? Ta không biết nha.” Bối Bối cắn ngón tay, đối với những ấn tượng trước kia thật không rõ ràng lắm, nàng chỉ nhớ rõ mình bị cắn thật sự rất đau, sau đó bắt đầu rất sợ rất sợ rắn.

Cô Ngự Hàn ôm nàng vào lòng, đau lòng dùng ngón tay xoa xoa nhẹ vết sẹo của nàng: “Ngoan, không có việc gì, mặc kệ là loài rắn gì, ta cũng sẽ không để cho bọn chúng lại đến cắn nàng.”

“Bọn chúng nếu còn dám cắn ta, ta liền thi pháp đem bọn họ đốt thành than, ha ha.....” Bối Bối khẽ le lưỡi cười, nắm tay giờ giờ lên trước mắt hắn, nhưng bây giờ nàng có học pháp thuật nha.

Hắn nắm phủ lấy phần quỳ của nàng, đôi mắt đẹp mỉm cười: “Đúng, ai dám khi dễ nàng, nàng liền mạnh mẽ khi dễ lại, đánh không lại ta giúp nàng đánh.”

“Thật sự?” tròng mắt của Bối Bối xoay tròn, tính kế gì đó.

“Đương nhiên!” Hắn nói ra một lời đồng ý chắc chắn.

Bối Bối cầm lấy tay trái của hắn đánh tay phải của hắn, cười hì hì trêu chọc hắn: “Vậy trước hết chàng tự đánh chính mình đi, ta đánh không lại chàng đó, cho nên chàng giúp ta tự đánh mình đi.”

Cô Ngự Hàn sững sốt, lập tức nở nụ cười: “Tiểu Bối Bối, nàng thật sự nỡ đánh ta a.”

“Vì sao không nỡ, chàng âm hiểm gian xảo như vậy, nên đánh.” Nàng lại dùng tay trái của hắn đánh tay phải của hắn một cái.

“Ai nha, đau quá a, Tiểu Bối Bối, nàng xuống tay thật nặng, tay của ta đều đỏ lên hết, thật nhẫn tâm.” Hắn cố ý kêu lên một cách bi thương, mày cũng nhăn lại, vẻ mặt biểu hiện rất đau.

Biết rõ là hắn giả vờ, nhưng nàng mềm lòng, còn thực không để ý đã đưa tay xoa xoa cho hắn.

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn mỉm cười nhìn nàng, yêu chết được sự mềm lòng của nàng.

.....

Lại một hồi lâu sau, hắn lấy quần áo đưa cho nàng: “Tiểu Bối Bối, mặc quần áo, chúng ta cũng sắp muốn tới Huyền Thiên Tự.”

Bối Bối mới muốn đưa tay nhận lấy quần áo, hắn cũng đã cố tình mặc vào cho nàng.

Nàng nhướn mày: “Không phải bảo ta tự mình mặc sao?”

“Ta thích giúp nàng mặc.” Hắn cắn cắn vành tai của nàng, sau đó cài nút cho nàng, động tác rất thuần thục.

“Được rồi, nàng xem ta càng ngày càng thuần thực giúp nàng mặc quần áo nha.”Gương mặt của hắn vui vẻ, cười tủm tỉm hy vọng được khen ngợi.

Bối Bối cười thầm trong lòng, cố ý bĩu môi:“Miễn cưỡng chấp nhận được.”

“Miễn cưỡng ư? Tốt lắm, chúng ta cởi ra một lần nữa, ta cam đoan khi mặc lại sẽ khiến cho nương tử cực kỳ vừa lòng.” Hắn làm bộ muốn cởi quần áo của nàng.

Bối Bối nghiêng trái nghiêng phải trốn tránh tay của hắn, cười mắng:“Đừng đùa như vậy nha, ha ha..... chàng cố ý làm ta nhột, trứng thối.”

“Ta chỉ là giúp nàng cởi quần áo.” Trong nháy mắt, hắn làm ra vẻ vô tội, đáy mắt lại tràn đầy ý cười đùa dầy.

“Ha ha ha..... Được rồi được rồi, chàng mặc rất tuyệt, không cần nghiệm chứng lại nữa đâu.” Bối Bối vịn vẹo thắt lưng mềm mại, nụ cười cũng lộ ra nơi khóe mắt.

“Thật sự rất tuyệt? Không phải nói cho có với ta chứ?” Cô Ngự Hàn dừng động tác tay lại, ung dung hỏi.

Bối Bối gật đầu mạnh, thực khẳng định trả lời:“Vâng, cực kỳ tuyệt!”

Hắn mới vừa lòng gương khóe môi:“Tiểu Bối Bối, nàng nói như vậy sớm một chút có được hơn không, cũng không phải chịu nhột khổ sở nha.”

“A, chàng tên trứng thối này, ta chỉ biết là chàng cố ý làm ta nhột.” Bối Bối nhào đến, bàn tay mềm nắm yết hầu của hắn, tươi cười bên miệng mở rộng, cùng hắn đùa vui âm ỉ.

“Đúng vậy, ta chính là cố ý.” Hắn trả lời gọn gàng, nói xong sau lại nhịn không được cười ra tiếng.

.....

Trong lúc đùa giỡn, đoàn người đã tiến vào Huyền Thiên Tự.

Thương Tuyệt Lệ cưỡi ngựa đến:“Vương, đã đến Huyền Thiên Tự rồi.”

“Ừ.” Cô Ngự Hàn lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, cung nữ hộ tống liền tiến đến vén màn xe lên, Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối xuống xe ngựa cùng một lúc, những người khác cũng đã có mặt đầy đủ.

Bối Bối mới đứng vững trên mặt đất, đã bị tự miếu trang nghiêm rộng lớn trước mắt này hấp dẫn ánh mắt, tầng tầng những bậc thềm bằng phẳng thẳng lên, đỉnh dài lâu các đều có mang đậm mùi vị tôn giáo.

Trong tầm mắt rộng lớn, đều là những kiến trúc tự miếu sắc sảo, nàng không khỏi lên tiếng thán phục:“Wow....., tự miếu thật đẹp, Cô Ngự Hàn, nơi này thật lớn a, Khả Y, nàng thấy không, nơi này thật đẹp!”

Bối Bối lại quay đầu nói với Khả Y đang đứng bên cạnh cách đó không xa.

“Ừa, thật sự rất đẹp.” Ánh mắt của Khả Y cũng không khỏi tràn ngập thán phục đối với tự miếu thiêng liêng.

“Chúng ta phải ở nơi này ba ngày, đến lúc đó nàng có thể xem cho đủ.” Cô Ngự Hàn khẽ cười ôm thắt lưng của nàng đi về phía trước.

Trụ trì Huyền Thiên Tự từ trên bậc thang bước xuống nghênh đón, râu dài bạc trắng theo gió tung bay, vẻ mặt hiền lành.

“Vương, Vương hậu nương nương, lão nạp kính chào.”

“Kính chào Trụ trì.” Cô Ngự Hàn thể hiện vẻ mặt đứng đắn lại có chút tà mị khó thấy được, giọng nói mang theo kính trọng.

Bối Bối cũng không khỏi cảm thấy kính nể, cùng Cô Ngự Hàn hành lễ với Trụ trì.

“Kính chào Huyền Trữ công chúa.” Chủ trì quay sang hướng Huyền Trữ công chúa đang đứng bên cạnh chấp tay thi lễ.

Huyền Trữ công chúa cũng là nhu thuận đoan trang chấp tay đáp lễ.

“Các vị thí chủ mời.”

Trụ trì dẫn đường ọi người cùng bước lên những bậc thềm.

243. Q.3 - Chương 244: Tuyên Chiến

Theo chỉ dẫn, Cô Ngự Hàn và Bối Bối ở hai gian phòng riêng biệt chung một sân viện.

“Vương hậu nương nương, đây là phòng trụ trì sắp xếp cho người, hy vọng người sẽ thích.” Hòa thượng dẫn đường cung kính nói.

Bối Bối rất lễ độ mỉm cười: “Tốt lắm, cảm ơn sư phụ.”

“Vậy bần tăng cáo lui trước.”

“Được.” Bối Bối lịch sự mỉm cười.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng, bả vai của nàng buông lỏng, thở ra một hơi lớn.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh gian phòng một chút, tuy rằng đơn sơ, cũng không mất vẻ thanh nhã.

Lực chú ý của nàng tập trung trên giường, nhìn chằm, nàng đưa tay sờ sờ, tự nói một mình: “Không biết chăn này ấm không? Ài, không thể cùng Cô Ngự Hàn ngủ chung một gian phòng, hy vọng buổi tối đừng quá lạnh, bằng không thì thảm.”

“Cái gì thảm?” Giọng nói của Cô Ngự Hàn đột ngột vang lên.

Bối Bối quay đầu mạnh nhìn lại, chỉ thấy hắc tà mị tựa vào cửa phòng, thân hình cao lớn anh tuấn che khuất tuyết quang trắng tinh ở bên ngoài, vài hạt tuyết trắng tinh ánh sáng nhàn nhạt rơi ở trên bờ vai của hắc, dường như làm cho hình dáng tuấn mỹ của hắc, thêm vài phần thần bí.

Một thân xiêm y trắng như tuyết phiêu dật bay bay, càng lộ rõ dáng vẻ tuấn dật.

“Nhìn thế nào lại có yêu nghiệt như vậy.” Bối Bối nhin không được chu miệng nói thầm, ánh mắt lại nhìn đến cằm phẫn.

Thính tai nghe được hờn dỗi của nàng, hắc nhíu mày, nhẹ nhàng cười đi vào đứng trước mặt nàng, cúi đầu tiến sát nhìn thật kĩ vào mắt của nàng: “Tiểu Bối Bối, cái gì thảm?”

Nghe vậy, nàng nhớ tới vấn đề khó vừa rồi, đáng thương đưa tay chỉ vào giường, sau đó giả mặt quỷ với hắc: “Chúng ta không thể ngủ cùng nhau, ta không có đại ấm lò.”

Hắc tà khí nhướng mày, giả vờ hạ giọng nói nhỏ: “Ta không ngại buổi tối nàng vụng trộm đến phòng của ta, bò lên giường của ta.”

Vừa dứt lời, Bối Bối liền cho hắc một phần quyền: “Không được, bọn họ nói ở trong tự phải tuân thủ quy củ, nam nữ không thể ở cùng phòng.”

“A? Thì ra Tiểu Bối Bối của ta cũng biết nghe lời như vậy a.” Hắc dùng một loại giọng điệu thật kinh ngạc trêu chọc nàng.

Nàng bĩu môi: “Còn không phải là vì chàng, ta cũng không muốn hại chàng mất mặt.”

Nghe được lời của nàng, đôi mắt đen của hắc không khỏi dịu dàng ẩn chứa một tia cảm động, nâng cánh tay đem nàng ôm vào lòng, ôm lấy thật chặt.

“Tiểu Bối Bối trưởng thành rồi, ư?” Hấn không quên chế nhạo nàng, chính là trong mắt tràn ngập nhu tình. Nàng lại thưởng cho hấn một phần quyền: “Người ta đang nói nghiêm túc với chàng, còn chàng lại nói đùa.” “A.....” Hấn cười khê không thôi.

Ngay lúc ôm nhau hết sức ngọt ngào, đột nhiên cửa phòng bị người ta lỗ mãng mở ra, giọng nói của Huyền Trữ công chúa đồng thời vang lên.

“Ô Bối Bối, ta có lời muốn nói với người.”

Nhưng mà, lúc nàng thấy trong phòng còn có người khác, kiêu ngạo của nàng lập mất đi một nửa, giọng nói lại nhỏ rất nhiều: “Vương huynh, huynh cũng ở đây a.”

Cô Ngự Hàn từ từ buông người trong lòng ra, sau đó mới người xoay đối diện với muội muội, chau mày, giọng nói có chút không vui trầm xuống: “Huyền Trữ, đây là lễ giáo của muội ư, trước khi vào cũng không nhớ gõ cửa sao? Bối Bối là tẩu tử của muội, về sau không được lại vô lễ gọi tên họ của nàng ấy như vậy.”

Cho dù không phục, nhưng Huyền Trữ công chúa cũng không dám phản bác, chỉ bướng bỉnh cúi đầu không nói lời nào.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn nhú mày càng chặt, sau đó mới nghĩ muốn giáo huấn muội muội, lại bị Bối Bối giành nói trước.

“Không sao, dù sao nàng ấy không thích ta, ta cũng không thích nàng ấy, hay là không cần tuân theo lễ giáo, bằng không ta còn sợ lúc đó ta không có tâm tư đáp lễ, thẳng thắn một chút như vậy cũng tốt, không thích nhau là đúng thôi.”

Mặt Bối Bối tủm tỉm cười, còn vừa nói vừa tự gật đầu, dáng vẻ giống như cực kỳ đồng ý với lời nói của mình.

Cô Ngự Hàn không biết cách nào nhu mi tâm, hấn là vì nàng tạo lập uy nghiêm, nàng như thế nào ngay lúc này phá bỏ những gì hấn tạo ra chứ.

Nghe được nàng nói như vậy, Huyền Trữ công chúa rất muốn gật đầu đồng ý, lại ngại vì có Vương huynh ở đó, chỉ có thể dùng ánh mắt tỏ vẻ khiêu chiến đối với Bối Bối, các nàng chính là chán ghét nhau.

Liếc Huyền Trữ công chúa một cái, nhãn châu đen láy của Bối Bối xoay tròn, sau đó đưa tay đẩy Cô Ngự Hàn, ý bảo hấn đi ra ngoài.

“Được rồi, Cô Ngự Hàn, chàng đi về trước, trong cuộc chiến của nữ nhân chúng ta, chàng không cần ở một bên làm vương chân vương tay, tránh càng xa càng tốt, trăm ngàn lần không cần cuốn vào chuyện này, không có lợi ích gì cho chàng!”

“Chiến tranh?” Cô Ngự Hàn cảm thấy dở khóc dở cười nhìn nàng, có cần khoa trương như vậy không.

Tuy rằng không muốn rời đi, nhưng nhìn thấy ánh mắt rất kiên định của nàng, hấn vẫn rơi vào thế bị động bị nàng đẩy ra ngoài, lúc đi qua cạnh Huyền Trữ, hấn uội muội một ánh mắt cảnh cáo.

Đem Cô Ngự Hàn tống ra ngoài cửa, Bối Bối để tay sau lưng đóng cửa một tiếng “Oành” vang lên, sau đó khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn Huyền Trữ công chúa.

“Công chúa nổi giận dùng dùng chạy tới là muốn đánh nhau lại không thành? Nhưng mà..... Bây giờ người cũng chưa hấn đánh thắng được ta.”

Nói xong, nàng thật tự mình cao hơn đem Huyền Trữ công chúa đánh giá từ cao đến thấp một lần, tuyệt không đem Huyền Trữ công chúa đang dần dần phát tác cơn giận để vào mắt.

Huyền Trữ công chúa bị ánh mắt của nàng nhìn vào mà cả người giận đến bốc khói, nàng bước một bước dài cực nhanh tới trước mặt Bối Bối, cất cao giọng: “Ngược lại bản công chúa muốn xem cuối cùng người trộm được bao nhiêu pháp lực của Vương huynh.”

“Trộm? Công chúa nói làm gì khó nghe như vậy.” Bối Bối lười biếng nâng mắt.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Hừ, nếu không có Vương huynh ta, người cho là người một con người nhỏ bé có thể học thành pháp thuật, nằm mơ!” Huyền Trữ công chúa ra vẻ khinh thường Bối Bối.

Bối Bối chỉ lạnh nhạt cười: “Người không biết ta chính là thích nằm mơ sao?”

“Người.....” Ngược lại Huyền Trữ công chúa bị một câu hỏi hột của nàng làm không biết nên trả lời lại như thế nào.

Hít một hơi thật sâu, Huyền Trữ công chúa đột nhiên nhớ lại mục đích của mình, nàng hất cằm lên: “Ô Bối Bối, ta cảnh cáo người, sau khi người làm thê tử của Vương huynh tốt nhất an phận một chút, đừng làm mất mặt Vương huynh ta, bằng không ta nhất định không buông tha cho người!”

Nói xong, nàng nắm chặt tay gờ gờ ở trước mặt Bối Bối, sau đó ngoảnh đầu bước đi ra ngoài.

Bối Bối còn không kịp nói hai chữ “không tiễn”, Huyền Trữ công chúa đột nhiên lại quay đầu lại, thiếu chút nữa Bối Bối đâm sầm vào, hai người dường như lập tức lùi về phía sau vài bước, sau đó trừng mắt nhìn nhau.

“Ô Bối Bối, khiêu chiến của người bản công chúa tiếp nhận, buổi trưa ngày mai ở hậu viện tự miếu, chúng ta đánh một trận, bản công chúa nhất định đánh thắng người!”

Sau khi Huyền Trữ công chúa tuyên chiến xong, liền xoay người lại rời đi, tốc độ cực kỳ nhanh, giống như không muốn ở lại đây chút nào.

Bối Bối nhin không được trừng mắt, thật là một công chúa ngang ngược tự ình đúng, cứ như vậy tuyên chiến, nàng còn chưa nói muốn đồng ý nha.

Nhưng mà..... Nhân cơ hội tìm người để rèn luyện pháp thuật cũng không tệ.

244. Q.3 - Chương 245: Chỉ Hôn

Trong thần đường trang trọng, trụ trì ngồi xếp bằng, hai tay chấp lại, miệng thì thầm niệm kinh văn.

Bối Bối cùng với Cô Ngự Hàn được phân ngồi vào hai bờ đoàn trước mặt đối diện nhau, dưới ông một chút, nhắm mắt chăm chú lắng nghe.

Một thời gian rất dài, trừ giọng tụng kinh, rốt cuộc cũng nghe không được những âm thanh khác.

Ngồi thật lâu, Bối Bối lén lút mở nửa con mắt, muốn nhìn xem mọi người đang làm cái gì.

Rất chán, nàng nghe cũng không hiểu chút nào trụ trì cùng hòa thượng khác đang niệm cái gì, chính là cảm thấy lỗ tai luôn luôn vang lên ong ong.

Âm thầm nhìn lướt qua chung quanh, nàng vô cùng buồn chán chuyển tầm mắt.

Bỗng nhiên, nàng mơ hồ cảm giác được cái nhìn chăm chú nóng rực từ đối diện truyền đến, nàng theo cảm giác nhìn qua, chỉ thấy Cô Ngự Hàn cũng giống nàng mở nửa con mắt, nửa phiến môi giống như cánh hoa anh đào ẩn chứa nụ cười, đang nhìn nàng, thấy nàng nhìn hắn, hắn nháy nháy mắt.

Đột nhiên, thì thầm của hắn nhẹ nhàng vang lên: “Tiểu Bối Bối, nàng đang nhìn lên ta!”

Nghe lời nói đó, hai mắt của Bối Bối đồng thời mở to, trừng mắt về phía hắn – ai nhìn lên hắn, tự mãn!

Cô Ngự Hàn không lấy để ý tới cái nhìn chăm chăm của nàng, nửa con mắt nhắm lại, chỉ có khóe môi tươi cười cũng mở rộng, một vẻ biểu hiện không cần nhiều lời ta cũng thực hiểu được nàng suy nghĩ cái gì.

Khuôn mặt của Bối Bối giận đến hồng lên, lại không thể phát tác, chỉ có thể ghen, cảm giận cũng nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ!

.....

Quá trình tụng kinh thật dài làm cho người ta ngồi cả người run lên, ít nhất Bối Bối là cảm thấy như vậy. Thật vất vả cuối cùng niềm mong mỏi của nàng cũng đã đến trụ trì mở miệng nói :“Hôm nay dừng tại đây, mời các vị thí chủ có thể trở về, Vương, mời theo lão nạp đến từ đường nhận lời cầu phúc ngày hôm nay.”

Bối Bối nhìn về hướng Cô Ngự Hàn đi, hần thì quay đầu mỉm cười trấn an nàng, sau đó liền đi theo trụ trì vào nội đường.

Nàng le lưỡi, sau đó đi thẳng ra ngoài, cả bả vai đều cứng ngắc.

Đi ra thần đường, Bối Bối hít một hơi thật sâu, làm cho dòng khí lưu chuyển toàn thân, thuận tiện vươn vai:“Hey, mệt chết ta.”

Một đôi tay nhỏ mềm mại đặt trên bả vai của nàng, nhẹ nhàng mà ấn ấn, Bối Bối quay đầu, nhìn thấy là Khả Y:“Ha ha..... Khả Y thật tốt, đến đây, ta cũng xoa bóp cho nàng.”

Không để ý, nàng nhìn thấy Thương Tuyệt Lệ không thể không theo Khả Y dừng bước đứng lại đây.

Khóe miệng giương lên, nàng âm thầm nháy mắt đối với Thương Tuyệt Lệ, đáy mắt ẩn chứa ý cười, làm cho Thương Tuyệt Lệ xấu hổ không biết đặt tay ở đâu.

Huyền Trữ công chúa đi tới, nhìn khiêu khích dò xét Bối Bối :“Ô Bối Bối, đừng quên ước định của chúng ta.”

“Ha ha..... Hần là sẽ không quên.” Bối Bối nhẹ nhàng trả lời không nghiêm túc lắm, hơi hơi híp mắt hưởng thụ kĩ thuật xoa bóp tuyệt hảo của Khả Y.

Ánh mắt của Huyền Trữ công chúa dừng ở trên tay của hai người bọn họ đang xoa bóp cho nhau, nhếch môi, sau đó hất cằm xem thường, tiếp theo nhìn sang Thương Tuyệt Lệ.

“Thương hộ vệ, ngươi và Vương huynh tuổi không cách nhau lắm, Vương huynh sắp thành thân rồi, ngươi cũng sớm một chút lập gia đình đi, bản công chúa biết rất nhiều thiên kim Vương tộc, người nào cũng đều xinh đẹp đoan trang, gia thế hiển hách, sau khi hồi cung bản công chúa chỉ định cho ngươi một người.”

Thương Tuyệt Lệ chỉ cảm thấy nghe như tiếng sấm, có chút sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào, hần theo bản năng nhìn phía Khả Y, chỉ để ý biểu hiện của nàng.

Bối Bối ngây người một chút, lập tức liền phản đối:“Ngươi không thể tự tung tự tác làm theo ý mình như vậy!”

“Bản công chúa muốn chỉ định thiên kim cho Thương hộ vệ có chuyện gì liên quan đến ngươi, chẳng lẽ bản công chúa ngay cả giúp sắp đặt cho thị vệ trong cung một nhân duyên tốt cũng không có tư cách, hay là ngươi còn chưa làm Vương hậu đã muốn thị uy với cô em chồng này?” Huyền Trữ công chúa trả lời lại một cách mỉa mai.

Khả Y cứng cả người, động tác tay cũng cứng lại rồi, cúi xuống cố giấu đi đôi mắt ngập nước lướt qua những cảm xúc phức tạp, ngay cả hít thở cũng khiến đau đến tận tim.

Đúng vậy, hần xác thực nên xứng đôi với một vị thiên kim Vương tộc, mà nàng, cái gì cũng không phải.

Bối Bối mới muốn lớn giọng đáp trả, lại bị Khả Y ngăn lại, sắc mặt của nàng thật tái nhợt, chậm rãi nói nhỏ:“Bối Bối, ta có chút không khỏe, chúng ta đi về trước được không? Thương hộ vệ phải cùng công chúa bàn luận hôn sự, chúng ta không tiện chen vào.”

“Đúng vậy, ta cùng Thương hộ vệ bàn luận hôn sự của hần, ngươi chen vào làm gì.” Huyền Trữ công chúa bắt được chỗ trọng điểm trong lời nói của Khả Y, lớn giọng với Bối Bối.

“Ngươi.....” Bối Bối muốn phản bác, lại nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Khả Y, chỉ có thể đem lời muốn nói nuốt trở lại trong bụng, suy nghĩ, bây giờ thật sự không thích hợp tiếp tục ở lại chỗ này nghe về hôn sự của Thương Tuyệt Lệ, Khả Y nhất định rất buồn.

“Khả Y, chúng ta đi.” Bối Bối lôi kéo tay của Khả Y, trước khi đi trừng mắt dữ dằn nhìn Thương Tuyệt Lệ một cái, đầu gối đáng chết, không thấy có phản ứng gì!

Hừ, nếu hần dám phụ Khả Y, nàng tuyệt đối sẽ làm cho hần mỗi ngày đều không được yên!

Mãi cho đến khi bóng hình Khả Y đã khuất, Thương Tuyệt Lệ cũng vẫn không có chút biểu hiện gì, chỉ có ánh mắt âm thầm nhìn theo, hỗn loạn đau khổ.

Vì sao một chút phản ứng nàng cũng không có? Chẳng lẽ nàng không động lòng đối với tình cảm của hần chút nào sao?

Không, hần không tin!

.....

Bối Bối thở hổn hển ngồi trên ghế, cầm lấy tách trà uống một ngụm, sau đó dần mạnh tách trà xuống.

“Khả Y, người không cần lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không cho Huyền Trữ công chúa sắp xếp cho nữ nhân khác làm lão bà của Thương Tuyệt Lệ.”

Khả Y cố gắng áp chế chua chát trong lòng, dịu dàng khuyên nhủ: “Bối Bối, nàng và Vương sắp thành hôn rồi, hay là đừng va chạm với công chúa có lẽ sẽ tốt hơn, huống chi, Thương công tử muốn kết hôn..... Lấy ai, cũng không phải chúng ta có thể can thiệp.”

“Cái gì không thể can thiệp, Khả Y, người Thương Tuyệt Lệ muốn lấy là nàng, tuyệt đối không thể lấy người khác.” Bối Bối kích động nhảy dựng lên.

Khả Y sửng sốt, hai má âm thầm đỏ bừng, đáy lòng lại vừa ngọt vừa đắng lại xấu hổ, Bối Bối biết tất cả rồi?

Nàng hơi bặm môi, cúi đầu, im lặng.

Thấy thế, Bối Bối sốt ruột: “Khả Y, nàng nói đi a, chẳng lẽ nàng thật sự muốn trở mặt nhìn Thương Tuyệt Lệ lấy người khác a?”

Im lặng hồi lâu, Khả Y nhẹ nhàng thở dài, tiếng nói có chút cứng rắn: “Ta..... Không lời nào để nói.”

Nhưng vào lúc này, tiếng đập cửa vang lên, giọng nói của Thương Tuyệt Lệ truyền vào: “Bối Bối tiểu thư.”

“Thương Tuyệt Lệ!” Bối Bối chạy vội đi qua mở cửa.

“Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ có chuyện muốn nói chuyện riêng với Khả Y.” Thương Tuyệt Lệ tuyệt không dơ dài, ánh mắt kiên định nhìn Bối Bối, ngầm có ý cam đoan, trực tiếp thỉnh cầu.

245. Q.3 - Chương 246: Cách Mạng

Quan sát một cách cẩn thận ánh mắt của Thương Tuyệt Lệ, Bối Bối hiểu được vài điều.

“Được!” Bối Bối trả lời, nam nhân nên có loại khí phách này nha, nhìn vẻ mặt Thương Tuyệt Lệ, nàng đã hiểu rõ ràng, đầu gối muốn làm một cuộc cách mạng!

Cứ tùy ý, nàng nháy mắt với vẻ mặt hoang mang không biết làm thế nào của Khả Y, sau đó liền xoay người đóng cửa đi ra ngoài, chỉ còn lại tiếng gọi của Khả Y bị ngăn cách ở phía trong.

Trong phòng, một không khí lạnh im làm cho người ta hít thở không thông.

Khả Y do dự bất an cúi đầu, tầm mắt nhìn thẳng xuống đôi giày.

Chỉ là, trên đỉnh đầu có ánh mắt nhìn nóng rực lại làm cho nàng cảm thấy run rẩy.

Thương Tuyệt Lệ thấy nàng vẫn cúi đầu, cầm cốc rụt lại, hơi nhếch môi đi đến đứng trước mặt nàng.

Trong nháy mắt, khí chất nam nhân mạnh mẽ bức bách tấn công về phía Khả Y, theo trực giác nàng muốn lùi về sau, lại bị cánh tay khỏe mạnh hữu lực của hắn giữ lấy thắt lưng, đồng thời rơi vào trong lồng ngực dày rộng của hắn.

“A.....” Nàng kinh hoảng hô một tiếng ngẩng đầu lên, mặt hắn ở gần trong gang tấc, đôi mắt của nàng chứa đầy hoang mang, xen lẫn lúng túng.

Hắn như thế nào có thể ôm nàng như vậy.

“Thương công tử, xin người đừng làm như vậy.” Nàng yếu ớt mở miệng, đưa tay đẩy hắn ra, nhưng không cách nào làm hắn chuyển động.

Thương Tuyệt Lệ mắt sáng như đuốc nhìn sát vào nàng, nhìn thấy đôi mắt hoảng sợ của nàng, hắn buồn bã nói: “Khả Y, ta sẽ không làm tổn thương nàng.”

“Người đã làm tổn thương ta rồi.” Khả Y thốt ra, sau khi nói xong, nàng vội che miệng mình, ánh mắt nhìn không được trở nên mờ mịt, những giọt trong suốt mang theo sự yếu ớt, xen lẫn bi thương.

Nhìn những giọt nước trong suốt trong đôi mắt nàng, như mang theo lời lên án, ngực của hắn đau đớn: “Nói cho ta biết, ta nên làm như thế nào mới không thương tổn đến nàng?”

Mắt đẹp của nàng chớp chớp, một giọt lệ không cẩn thận trượt xuống, tiếng nói của nàng vỡ vụn nghẹn ngào: “Cách xa ta một chút, đừng đến gần ta nữa.”

“Không.....” Hắn dường như thống khổ hét lên.

“Vì sao không chịu cho ta cơ hội, ta thích nàng, nàng cũng thích ta.” Giọng nói của hắn vẫn cứng rắn như trước, nhưng lại hiện rõ sóng tình không thể kiềm chế.

“Ở cùng một chỗ với người, ta sẽ cảm thấy rất đau khổ, người có hiểu hay không? Ta không xứng, van cầu người hãy đi lấy mấy vị thiên kim Vương tộc đó đi.” Khả Y dường như khóc cầu xin hắn.

“Nàng..... Muốn ta đi lấy nữ nhân khác? Đây chính là lời nói thật lòng của nàng?” Hắn dường như cắn chặt răng mới buộc được mình hỏi ra điều đó, trái tim đang đập, bởi vì lời nói của nàng dường như làm cho nó ngừng đập, một nỗi đau xé lan khắp toàn thân của hắn, làm cho hắn không khỏi buông lỏng kiềm chế đối với thắt lưng của nàng, bước chân không ổn định lùi từng bước.

Nhìn khuôn mặt đau khổ của hắn, nhưng vẫn cương nghị như trước, Khả Y nhắm mắt, cố nén nỗi đau một lần nữa đánh úp trong đầu, cố gắng tỏ ra nụ cười nhẹ.

“Đúng vậy, người đi lấy người khác đi, ta..... Ta sẽ chúc phúc cho người.”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, rất nhẹ, tựa như đám mây trắng bay lướt qua vùng núi hoang vu, cứ như vậy lúc ẩn lúc hiện, làm cho người ta nắm giữ lấy không được.

Nhưng, giọng nói nhẹ nhàng như vậy, lại đánh bại hắn, hắn dường như lão đảo từng bước, hao hết sức lực toàn thân mới đứng vững.

Khuôn mặt của hắn, từ thống khổ dần dần chuyển thành thờ ơ, sau đó, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười thực nhạt thực nhạt, bị ai đến vô lực.

“Được, ta đi lấy người khác.” Hắn lạnh nhạt nói một câu, sau đó xoay người, từng bước một rời đi.

Trong lòng, vẫn là mang theo một tia hy vọng, có lẽ, nàng sẽ mở miệng giữ hắn lại.

Nhưng, cho đến lúc hắn đi ra đến cửa, cửa phòng đóng lại, vẫn không nghe được tiếng gọi của nàng, cho dù là một tiếng..... Cũng không có, hắn tuyệt vọng.

Cả người cứng ngắc, hắn giống cái xác không hồn kéo lê bước chân nặng nề rời đi.

Thì ra, từ trước đến giờ đều chỉ có hắn cần nàng, nàng lại không cần hắn.

Trên đường đi, đôi mắt bị gió tuyết lạnh lẽo thổi đau đớn, loáng thoáng lấp lánh hơi nước, tầm mắt của hắn mờ nhạt dần.....

Nhìn phía cánh cửa đã đóng chặt, Khả Y rốt cục nhin không được đau đớn khóc thành tiếng, thân người mềm nhũn khụy xuống trên mặt đất, nằng che mặt mà khóc.

“Thực xin lỗi, Thương công tử, ta..... Ta không phải cố ý muốn chọc giận làm “chàng” đau lòng, thực xin lỗi.....” Giọng nói vỡ vụn đứt quãng, mang theo nghẹn ngào.

Hồi lâu, Bối Bối cực kỳ hào hứng tiến đến gõ cửa:“Khả Y, ta là Bối Bối, ta muốn vào nha.”

Nghe được tiếng gọi ngoài cửa, Khả Y vội vàng lau nước mắt, sắp xếp lại cảm xúc của mình, sau đó mới đi mở cửa.

“Bối Bối.” Nàng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, giọng nói khàn khàn lại bán đứng sự yếu ớt của nàng.

Bối Bối liếc mắt một cái liền nhìn ra hai mắt sưng đỏ của Khả Y, nàng mở to mắt:“Khả Y, nàng khóc? Có phải cái tên Thương Tuyệt Lệ kia khi dễ nàng hay không?”

Chẳng lẽ nàng nhìn lầm Thương Tuyệt Lệ? Hắn không phải đến thổ lộ với Khả Y, mà đến làm thương tổn trái tim của Khả Y?

Khả Y lắc lắc đầu, cố lộ ra nụ cười:“Không phải, không ai khi dễ ta.”

“Vậy vì sao nàng khóc?” Bối Bối thúc ép hỏi.

“Ta..... Ta chỉ là nhất thời nhớ tới chuyện đau lòng trước kia, cho nên..... Cho nên đau khổ trong lòng..... Liền khóc.”

Khả Y biện bạch, ánh mắt có chút mờ mịt, cuối cùng, nàng vội nhìn Bối Bối:“Thương công tử không có khi dễ ta, thật sự không có.”

Bối Bối nghi ngờ nhìn đáng vẻ nóng lòng bảo vệ Thương Tuyệt Lệ của nàng, quyết định tạm thời kiềm chế nghi vấn trong đầu.

Lấy khăn tay ra vì lau nước mắt cho Khả Y, nàng nhẹ giọng an ủi nói:“Khả Y, chuyện quá khứ đều trôi qua, nàng đừng nghĩ nhiều nữa, nàng khóc như vậy, ta sẽ rất lo lắng, có cái gì khó khăn, nàng có thể nói cho ta biết, cho dù ta không thể giúp đỡ, cũng có thể làm người lắng nghe tốt.”

Nàng gián tiếp cổ vũ Khả Y nói ra những điều chất chứa trong lòng.

Khả Y cảm động nhìn đôi mắt chân thành của Bối Bối, mở miệng, lại thủy chung không chịu nói gì.

Thấy thế, Bối Bối chỉ có thể thở dài, tính tình của Khả Y rất nhút nhát sống nội tâm, nàng nên giúp Khả Y như thế nào đây?

Trên phố xá náo nhiệt, Hắc Khi Dạ lo lắng đứng ở đầu đường nhìn xung quanh, thỉnh thoảng hỏi tùy tùng bên người:“Lôi Hành, người nhận được hồi báo của Lôi Vân chưa, cuối cùng Phong đệ đi nơi nào?”

“Thuộc hạ tạm thời chưa liên lạc được với Lôi Vân, nhị điện hạ còn không biết tung tích.” Sắc mặt của Lôi Hành có chút hổ thẹn.

“Lại tăng thêm người đi, trước khi mặt trời lặn ta muốn nhìn thấy Phong đệ bình yên vô sự trở về, có nghe hay không, bằng không người xách đầu của Lôi Vân tới gặp ta!” Ánh mắt của Hắc Khi Dạ sắc bén quét qua Lôi Hành, sau đó phát tay áo rời đi.

246. Q.3 - Chương 247: Yêu Thương Nhưng Nhớ

Tự miếu rộng lớn, mái miếu thờ cong vút, hùng vĩ trang nghiêm.

Hắc Khi Phong ẩn thân ở trong một góc, khó khăn tránh thị vệ tuần tra, đợi sau khi thị vệ rời đi hắn cũng rời khỏi đó, hắn một mình nhảy vọt bay lên nóc nhà, trên đó hắn lướt qua từng gian từng gian phòng.

Đi đến một chỗ hậu viện yên tĩnh, nhìn một loạt dãy phòng, ánh mắt sắc bén của hắn nheo lại.

“Tiểu Bối rốt cuộc ở nơi nào?” Hắn nhíu mày lướt qua các phòng đều đóng chắc cửa, dường như bên ngoài mỗi một gian phòng đều có thị vệ canh giữ.

Khuôn mặt tuần tú của hắn cứng lại, lại đề khí bay lên nóc nhà, đưa tầm mắt thăm dò khắp nơi.

.....

Bối Bối đi xuyên qua hành lang, nhìn thấy một hàng thị vệ tuần tra đi qua, nàng ngăn lại bọn họ: “Có nhìn thấy Thương hộ vệ ở đâu không?”

Bọn thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người, đáy mắt đều truyền đến ý mờ mịt không biết, cuối cùng đồng loạt lắc đầu: “Thưa Bối Bối tiểu thư, không có gặp qua Thương hộ vệ.”

“Ừ.” Bối Bối thất vọng rũ bỏ vai, sau đó lướt qua bọn họ tiếp tục đi tìm người.

“Hừ, Thương Tuyệt Lệ, ta cũng không tin không tìm thấy người!” Bối Bối thở hổn hển tự nói một mình, ánh mắt chuyển động, nhìn quét qua mọi nơi, không buông tha ngõ ngách nào.

Lại xuyên qua một tường cổng vòm nhỏ màu trắng, nàng hỏi thủ vệ giữ cửa: “Biết Thương hộ vệ ở nơi nào không?”

Thủ vệ thực cẩn thận suy nghĩ mới trả lời: “Bẩm Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ chưa từng thấy Thương hộ vệ.”

“Ai.....” Bối Bối nhện không được thở dài.

Trên đường nàng buồn bực đá mũi chân, lúc này ngay cả đầu cũng cúi xuống: “Rốt cuộc đi nơi nào đây, đi đến chân của ta đều mỗi như vậy mà không thấy người.”

.....

Hắc Khi Phong chưa từ bỏ ý định nhìn trước sau lướt qua từng người một, lại thủy chung không thấy bóng dáng của Tiểu Bối.

Bỗng nhiên, trong ánh nhìn nơi khóe mắt của hắn xuất hiện một bóng hình xinh đẹp quen thuộc, ánh mắt của hắn sáng lên nhìn về hướng đó: “Thật là Tiểu Bối, thật tốt quá!”

Nhưng mà, khi hắn mới muốn bay đến bên kia, lại bị giọng nói nhỏ của người khác giữ lại: “Nhị điện hạ, xin cân nhắc rồi sau đó hãy đi, nơi này thị vệ rất đông, nếu bây giờ nhị điện hạ đi xuống, thì tất sẽ bị phát hiện.”

Hắc Khi Phong mím môi nhìn về phía Lôi Vân, mi tâm nhăn lại: “Là đại ca phái người tới?”

Lôi Vân cúi đầu xác nhận: “Thái tử điện hạ phái thuộc hạ tìm nhị điện hạ trở về.”

“Người trở về nói với đại ca, ta rất nhanh sẽ trở về gặp hắn.” Ánh mắt của Hắc Khi Phong lại dừng ở trên người Bối Bối, theo bước đi của nàng mà chuyển động.

“Nhị điện hạ, thái tử điện hạ nói sau khi tìm được ngài phải lập tức trở về, xin nhị điện hạ đừng làm cho thuộc hạ khó xử.”

“Đáng chết, ta nói không quay về chính là không về, người lại đồng đãi ta sẽ khiến cho người biến mất ở trước mặt ta.” Hắc Khi Phong có chút phiền chán trầm giọng nói.

Lôi Vân không lùi bước, lúc hắn muốn tiếp tục khuyên, mắt sắc lại nhìn thấy Xích Diễm Vương đang từ một nơi khác đi về hướng Tô Bối Bối, hắn vội vàng giữ chặt Hắc Khi Phong nắp xuống dưới.

“Nhị điện hạ, Xích Diễm Vương đến đây, cẩn thận.”

Hắc Khi Phong cũng nhìn thấy Cô Ngự Hàn, bạc môi của hắn mím chặt, đôi mắt đen phiền nản, xen lẫn ghen tỵ cuộn cuộn, bởi vì.....

Trên hành lang, khuôn mặt tươi cười mê người của Cô Ngự Hàn cố ý ngăn trở đường đi của Bối Bối, đang ở cúi đầu nghĩ đến chuyện khác nàng không hề chú ý liền tiến vào trong lòng hắn.

“Ai, ai.....” Nàng ngẩng đầu mạnh, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, nàng nhẹ nhàng thở ra, cả người đông cứng cũng đồng thời buông lỏng.

Cô Ngự Hàn vững vàng ôm lấy thất lưng mềm mại của nàng, bờ môi chứa ý trêu tức cười: “Tiểu Bối Bối, ta thật rất vui vì nàng vội vàng nhào vào lòng ta như vậy, sau này nhớ rõ nhiều hơn một chút, ta sẽ hoan nghênh vô cùng.”

Kỳ quái, lần này Bối Bối không lập tức liến cái nhau với hắn, nàng vô lực tựa vào trong lòng hắn, buồn bã ỉu xiu thở dài.

Hắn thoáng đẩy ra nàng, lòng bàn tay ấm áp đặt lên hai má của nàng: “Tiểu Bối Bối của ta như thế nào có vẻ không có tinh thần, có phải không khỏe ở đâu không?”

Nói xong, lòng bàn tay của hắn đã đặt lên trán của nàng.

Bối Bối nắm lấy tay hắn kéo xuống, lại thở dài một hơi, sau đó vẻ mặt đau khổ nhìn hắn, oán giận nói: “Ta tìm không thấy Thương đầu gỗ.”

Biểu hiện của nàng thật là ai oán, Cô Ngự Hàn nhíu mày: “Nàng tìm Tuyệt Lệ làm gì?”

“Đương nhiên là tìm hắn tính sổ!”

Nói ra nguyên nhân muốn tìm Thương Tuyệt Lệ, Bối Bối lập tức lại lên tinh thần, ánh mắt lóe ra hai luồng lửa khói giận dữ, ngược lại hoàn toàn với thần thái buồn bã ỉu xiu, thay thế bằng cơn lửa giận hầm hập bùng bùng.

“Tìm Tuyệt Lệ tính sổ? Hắn chọc tới Tiểu Bối Bối của ta? Nói cho ta nghe một chút, ta giúp Tiểu Bối Bối hả giận.” Hắn bắt lấy phần quỳn vùng lung tung của nàng, đáy mắt ẩn ý cười mà dặt nàng từ từ đi.

Bối Bối chu miệng lên: “Hắn chọc ta tức giận!”

Đột nhiên, dường như nàng nhớ tới cái gì đó ánh mắt sáng lên nhìn hắn: “Cô Ngự Hàn, chàng giúp ta tìm Thương đầu gỗ lại đây được không? Chàng nhất định có thể tìm được hắn đúng không?”

Cô Ngự Hàn dung túng tiến sát hôn vào má của nàng một cái: “Đương nhiên, Tuyệt Lệ chọc tiểu bảo bối của ta không vui, tuyệt đối không buông tha hắn! Như vậy có vui chưa?”

“Hừ, tìm ra hắn trước rồi nói sau.” Bối Bối làm ra vẻ, nâng cằm.

Câu trả lời của hắn là ngang ngược bẻ nàng lên: “Chúng ta mau mau trở về, sau đó gọi Tuyệt Lệ đến hỏi cho rõ, bằng không Tiểu Bối Bối của ta giận ta sẽ đau lòng.”

“Ta có thể tự mình đi được, nhiều người như vậy, quá mất mặt.” Nàng âm thầm quan sát thị vệ gác ở chung quanh, khuôn mặt không khỏi ửng hồng.

Đôi mắt đen của hắn ẩn chứa một chút sùng nịch cười: “Ta thích bẻ nàng đi.”

Thật ra, vừa rồi lúc hắn đi tới đã để ý đến dáng vẻ lê từng bước của nàng, đáng vẻ buồn bã, ủ rũ rất mệt mỏi đó làm cho hắn cực kỳ đau lòng.

Thấy hắn không định buông nàng xuống, Bối Bối đành phải đem mặt giấu vào trong lòng hắn, làm con rùa đen rút đầu, đà điều thì là đà điều vậy, nhìn không thấy sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Cảm giác nàng liều mạng chui đầu vào trong lòng hắn, hắn hiểu rõ khe nhếch miệng, đáy mắt mang theo ý đùa dai mỉm cười: “Tiểu Bối Bối, nàng giống như con sâu lông không an phận cứ nhúc nhích hoài.”

Sâu lông?

Thế nhưng đem nàng so sánh với loài vật đáng ghét đó, Bối Bối không dám ngẩng đầu kháng nghị, đành phải bực mình véo thất lưng hắn.

Hừ, ai bảo chàng nói lung tung.

.....

Trên nóc nhà, Hắc Khi Phong tay nắm chặt thành quyền, trơ mắt nhìn bóng dáng của bọn họ biến mất ở ngã rẽ, sâu thẳm trong đôi mắt lưu chuyển ánh sáng lạnh không cam lòng.

247. Q.3 - Chương 248: Người Nào Đó Thật Trì Độ

Thương Tuyệt Lệ vội vàng đi vào phòng của Cô Ngự Hàn.

“Thuộc hạ khấu kiến Vương, Vương tìm thuộc hạ vội vã như vậy có phải xảy ra chuyện hay không gì?”

“Ta đã xảy ra chuyện!” Bối Bối giận dỗi đi hai ba bước đến trước mặt Thương Tuyệt Lệ, ngẩng cổ thật tức giận nhìn hắn.

Cô Ngự Hàn không quá đồng ý đối với cách nói của nàng nhũn nhũn, giọng nói trầm xuống: “Tiểu Bối Bối, sau này không được nói như vậy.”

Tiếp theo, hắn lạnh lạnh nhìn Thương Tuyệt Lệ, hỏi: “Tuyệt Lệ, nghe nói người chọc giận Bối Bối?”

Thương Tuyệt Lệ sửng sốt một chút, quan sát vẻ mặt giận dữ của Bối Bối trước mắt, lơ mơ hiểu là vì chuyện gì, hắn hạ cằm một chút, nổi lòng hỗn độn hạ mí mắt.

“Thuộc hạ không có.”

“Còn nói không có, người khi dễ Khả Y còn chọc nàng khóc, uống công ta tín nhiệm như vậy còn đem nàng giao cho người, người thể nhưng lại làm cho nàng khóc, người..... Người làm ta tức chết, sớm biết vậy thì không nên cho người gặp nàng mới đúng!” Bối Bối bùng bùng một trận đại hỏa lên án hành vi tội ác của hắn.

Khả Y khóc?

Thương Tuyệt Lệ sắc mặt cứng lại một chút, lồng ngực của hắn như bị thắt chặt dường như mơ hồ phát đau, trong đầu nhớ lại câu nói kia của nàng, nàng nói..... Hắn đã làm tổn thương tới nàng.

Tim của hắn, mỗi một nhịp đập là một lần gia tăng thêm cảm giác đau đớn, hắn không muốn tổn thương nàng, lại không biết nên làm cái gì bây giờ?

Đau đớn hắn nhắm mắt, chưa sót cú đầu: “Thuộc hạ phụ kỳ vọng của Bối Bối tiểu thư.”

“Người.....” Bối Bối bức mình nhìn về mặt chua xót của hắn, tên đầu gỗ ngốc khiến cho người ta muốn hung hăng cạy mở cái đầu khờ của hắn.

Hít một hơi thật sâu, nàng cố giữ bình tĩnh: “Thương Tuyệt Lệ, có thể nói cho ta biết, người thích lấy thiên kim tiểu do thư công chúa chỉ định hơn đúng không?”

Lông mày của Cô Ngự Hàn hơi nhíu lại, đôi mắt đen thâm thúy ẩn chứa một tia tinh quang, thì ra, chuyện là như thế này.

Hắn bình thần tiếp tục nhìn bọn họ, thuận tay cầm lấy một tách trà xanh nhẹ nhàng uống, có thể nhìn xem sự huynh trưởng thản của hắn kể về chuyện tình chuyện yêu sau khi vì yêu mà sứt đầu mẻ trán, cảm giác đó đúng thật là không tệ, a.....

Với cái đầu gỗ này, Thương Tuyệt Lệ dường như bị Bối Bối bức đến một góc, hắn không biết mình nên trả lời như thế nào, Khả Y bảo hắn đi lấy người khác, hắn đồng ý rồi, bây giờ hắn còn có thể nói gì?

“Người nói a, người nói với Khả Y là người muốn kết hôn với nữ nhân khác có không phải?” Bối Bối càng hỏi càng tức giận, Thương Tuyệt Lệ sẽ không thật sự nói với Khả Y là hắn muốn đi lấy người khác chứ? Nếu nói đúng như vậy nàng thật sự muốn gõ chết hắn.

Thương Tuyệt Lệ âm thầm nhắm mắt, sau đó gật gật đầu, sắc mặt lại bởi vì ghen một cảm giác thống khổ mà thoáng trắng bệch.

Bối Bối không có để ý đến nỗi thống khổ của hắn, thấy hắn gật đầu, nàng dường như bị chọc giận muốn điên rồi: “Thương Tuyệt Lệ! Người..... Người thế nhưng lại nói với Khả Y như vậy, người có biết người thực đáng giận hay không, người nói với nàng ấy như vậy muốn bức nàng ấy chết có phải không!”

Giọng nói cất cao tràn đầy phẫn nộ, còn có thất vọng, tay nàng nắm chặt thành quyền, cả người bởi vì kích động mà run lên.

Cô Ngự Hàn vội bay đến, đem nàng kéo vào trong lòng, nhẹ vỗ về lưng của nàng, nhíu mày nhẹ trách: “Tiểu Bối Bối, đừng kích động như vậy, giận quá tổn hại sức khỏe thì làm sao bây giờ.”

Bối Bối hít vào, hơi thở, lại hít thật sâu vào, thật vất vả mới áp chế những suy nghĩ hỗn loạn đang quấy nhiễu trong đầu.

“Ta như thế nào có thể không kích động, Cô Ngự Hàn, hắn quá đáng rồi.”

“Ngoan, đừng nóng giận.” Hắn trấn an nàng, sau đó chăm chú nhìn Thương Tuyệt Lệ.

“Tuyệt Lệ, vì sao?”

Thương Tuyệt Lệ ngẩng đầu, hiểu được Vương muốn ám chỉ điều gì, khuôn mặt kiên cường của hắn lộ ra thống khổ một chút, yết hầu co rút chặt, chua chát nói: “Nàng bảo ta đi lấy người khác.”

“A?” Miệng của Bối Bối mở lớn, có chút không thể phản ứng kịp.

Thương Tuyệt Lệ nói..... Khả Y bảo hắn lấy người khác? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Khả Y rõ ràng để ý đến Thương Tuyệt Lệ.

Ngược với sự mê muội của Bối Bối, Cô Ngự Hàn lại rất bình tĩnh, hắn suy ngẫm một chút lại hỏi: “Hà Khả Y cũng chỉ là nói một câu như vậy?”

“Nàng nói..... Nói nàng không xứng với thuộc hạ, thuộc hạ nên đi lấy người khác, Bối Bối tiểu thư, thực xin lỗi, thuộc hạ vô tình làm thương tổn Khả Y cô nương.” Hắn vì Khả Y nói với hắn câu “thương tổn” kia mà xin lỗi, cho dù trái tim của hắn cũng vỡ nát.

Cái tên này, miệng Bối Bối từ từ khép lại, nàng chuyển hướng nhìn sang Cô Ngự Hàn, bọn họ đồng thời qua trao đổi ánh mắt hiểu rõ đối phương.

Nàng âm thầm kéo kéo vạt áo của hắn, dùng ánh mắt ám chỉ – mau gọi Thương Tuyệt Lệ tháo mở khúc mắc của Khả Y.

Cô Ngự Hàn nháy mắt mấy cái trấn an nàng, sau đó chuyển mắt hướng tới Thương Tuyệt Lệ: “Tuyệt Lệ, người không biết là nên đi tìm Hà Khả Y hỏi cho rõ ràng vì sao nàng lại cảm thấy không xứng với người, muốn đem người giao cho nữ nhân khác?”

Lời nói của hắn tựa như trời đầy mây hiện lên một đạo ánh sáng của sấm chớp, đánh thẳng vào đầu Thương Tuyệt Lệ, làm cho hắn hoàn toàn bình tĩnh.

Khả Y có thể là bởi vì cảm thấy mình không xứng với hắn, sau đó chịu đựng đau lòng đem hắn giao cho nữ nhân khác, nếu không nàng sẽ không khóc thương tâm như vậy không phải sao?

Gãi đầu, Thương Tuyệt Lệ có chút buồn bực vì sự chậm hiểu của mình, hắn như thế nào không có liên hệ giữa hai chuyện nhân và quả này.

“Cảm ơn Vương đã chỉ điểm, thuộc hạ biết nên làm như thế nào, Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ sẽ cho người một công đạo.”

“Nhanh đi nhanh đi.” Bối Bối vẫy vẫy tay đuổi hắn đi.

Nhìn bóng dáng của Thương Tuyệt Lệ khẩn cấp vội vàng rời đi, Bối Bối quay đầu, liếc mắt đưa tình: “Cô Ngự Hàn, Thương đầu gối thật sự thực là đầu gối, rất chậm chạp khờ khạo.”

“Hắn chính là tính tình hơi thẳng một chút, sẽ không vòng vo mà đoán được tâm tư của các cô nương.” Cô Ngự Hàn xoa xoa hai má của nàng.

Đồng tử của nàng xoay một vòng, Bối Bối nở nụ cười chói lóa, trong nụ cười mang theo một tia thật không có ý gì tốt.

“Cô Ngự Hàn, ta thật không ngờ chàng cũng hiểu biết tâm tư của con gái như vậy a, không hổ là hậu cung có ba ngàn mỹ nữ son phấn xếp hàng đi theo.”

Nghe được nàng nói như vậy, Cô Ngự Hàn thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho nghẹn, cảm giác da đầu có chút run lên, không thể nào, bây giờ mới đến lời chuyện cũ ra.

“Khụ khụ..... Tiểu Bối Bối, ta gọi cái này là thông minh do trời sinh, không liên quan tới nữ nhân khác, muốn có liên quan cũng chỉ có liên quan với Tiểu Bối Bối của ta, ha ha.....”

Khuôn mặt tươi cười của hân hân lên khoe môi của nàng, rất là lấy lòng.

“Hử, như thế nào có liên quan tới ta?” Bối Bối đùa đùa ngón tay, dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

“Đương nhiên là có vì chúng ta “tâm hữu linh tê nhất điểm thông” (*), Tiểu Bối Bối nghĩ đến chuyện gì ta tự nhiên liền thông qua trao đổi tâm linh đã biết a.” Hân cười hì hì trêu ghẹo.

Bối Bối đẩy hân một cái, cười mắng: “Ngươi chính là nói bừa rồi.”

(*) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Chùm thơ “Vô Đề” của Lý Thương Ẩn

1-Vô Đề kỳ I

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong

Họa lâu tây bạn quế đường đông

Thân vô thái phượng song phi dực

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông

Cách tọa tổng câu xuân tửu noãn

Phân tào xạ phúc lập đăng hồng

Ta dư thính cổ ứng quan khứ

Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng

Lý Thương Ẩn

Dịch nghĩa

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi

Bên tây lầu họa, phía đông nhà quế

Thân ta không có đôi cánh phượng lông lấy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông

Ngồi xa nhau chúc chén rượu xuân nồng ấm

Cùng chia nhau niềm vui dưới ánh nến hồng

Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan

Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bồng

* Linh tê: một loài tê, cũng gọi là tê thông thiên; sừng bên ngoài có vệt trắng như tơ, bên trong có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi ...

* Lan đài : còn gọi là ngự sử đài, tên một cơ quan trong triều đình cổ, giữ nhiệm vụ can gián vua và vạch lỗi các quan .

Thơ Không Đề – bài 1

1-

Sao sáng đêm qua gió thổi đầy
Phía đông nhà quế, họa lầu tây
Thân không cánh phượng mà bay vút
Lòng sẵn sùng tê cảm ngất ngây
Xuân ấm ngòi xa cùng chuốc rượu
Nến hồng chia sẻ cảnh vui lây
Chầu vua giục giã theo hồi trống
Phi ngựa đến đài tựa cỏ bay

2-

Đêm qua gió thổi, sao đầy
Bên đông nhà quế, phía tây họa lầu
Thân không cánh phượng bay mau
Sùng tê dạ điểm nhìn nhau cảm lòng
Cách xa chuốc chén xuân nồng
Niềm vui chia sẻ nến hồng ấm thay
Chầu vua tiếng trống giục ai
Mau như ngọn cỏ đến đài ngựa phi

248. Q.3 - Chương 249: Ta Ở Bên Cạnh Nàng

Vào đêm, Hắc Khi Phong trở lại quán trọ, nhìn thấy một bóng đen đứng dựa trước cửa phòng, hẩn nhẹ nhàng thở dài.

“Đại ca, ta đã trở về.”

Hắc Khi Dạ chớp mắt, buồn bực trong đáy mắt lui đi, thay vào đấy chính là lửa giận: “Phong đệ, đệ có biết tự tiện hành động là phạm vào tối kỵ của binh gia hay không!”

Thấy được gương mặt cau có của huynh trưởng, cho dù tức giận, nhưng cũng giấu không được loại tình cảm quan tâm đối với mình, Hắc Khi Phong cố dè xuống cảm giác mất mát mang từ Huyền Thiên tự miếu về, lên tinh thần mỉm cười.

“Đại ca, ta chỉ đi Huyền Thiên Tự điều tra Tiểu Bối đang ở đâu mà thôi, sẽ không tùy tiện ra tay làm lộ hành tung của chúng ta trong giờ phút này ở Xích Diễm quốc.”

Trên thực tế, nếu không phải Lô Vân liều chết giữ chặt hẩn, hẩn sớm đã phi thân đi ra ngoài vào giờ khắc Tiểu Bối cùng Cô Ngự Hàn ôm nhau.

Nhớ tới lúc ấy mình bị xúc động bất chấp tất cả, hẩn không khỏi cười khổ, Tiểu Bối luôn dễ dàng ảnh hưởng đến hẩn, nhưng là nàng thì sao, có còn nhớ đến hẩn?

“Phong đệ, Phong đệ..... Phong đệ!” Hắc Khi Dạ nhú mày, giọng nói cất cao, dường như mang theo ý không hài lòng.

Hắc Khi Phong hoàn toàn hoàn hồn, cố gắng duy trì sắc mặt không thay đổi: “Đại ca, còn có chuyện gì?”

Quan sát tỉ mỉ sắc mặt của đệ đệ, cuối cùng, Hắc Khi Dạ nghiêm túc cảnh cáo cho đệ đệ: “Phong đệ, mặc kệ bây giờ đệ có tâm trạng gì, nhưng đừng quên đệ vĩnh viễn là nhị điện hạ của Hắc Phong quốc, đệ không được quên trách nhiệm của mình.”

Hắc Khi Phong âm thầm hạ thấp giọng đi đôi mắt chứa đầy tình cảm, tiếng nói khô phục bình thản: “Ta đã biết.”

Lại nhìn đệ đệ trong chốc lát, Hắc Khi Dạ mới thu hồi sự nghiêm túc trong đôi mắt lại, giọng nói có phần ôn hòa hơn: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Ngay lúc Hắc Khi Dạ xoay người muốn rời khỏi, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, một người què tập tễnh đi đến, mở miệng gọi nhỏ.

“Xin hỏi các hạ có phải là thái tử điện hạ của Hắc Phong quốc?”

Ánh mắt của Hắc Khi Dạ sắc bén lạnh lùng, nháy mắt liền lắc mình đứng trước mặt người què, đưa tay nắm chặt yết hầu của đối phương, hạ giọng âm lãnh: “Nói, ai phái ngươi tới?”

Hắc Khi Phong cũng nghi ngờ đi tới, thờ ơ lạnh nhạt nhìn huynh trưởng bóp chặt đối phương dường như muốn tắt thở, mặt không biến sắc.

“Khụ khụ khụ..... Thái tử điện hạ hãy nghe ta nói, khụ khụ khụ..... Ta là đến giúp..... Giúp các ngươi.”

“Giúp chúng ta?” Hắc Khi Dạ hơi buông lỏng lực tay ra, nhưng vẫn nắm đối phương như trước, chỉ cần đối phương hơi có biến động nhỏ, hẳn sẽ làm cho đối phương hồn phi phách tán.

“Vâng..... Đúng vậy, các ngươi không phải muốn bắt Tô Bối Bối đang ở trong Huyền Thiên Tự?”

“Ngươi làm sao mà biết?” Gương mặt của Hắc Khi Phong lạnh lùng.

“Ha ha a..... Theo ta thấy, nếu các ngươi có thể bắt cả công chúa Xích Diễm quốc và Vương hậu tương lai chẳng phải là càng thêm hoàn mỹ sao.” Người què cười đến thật nịnh nọt.

Hắc Khi Dạ cân nhắc kỹ càng một chút, buông tay ra, khuôn mặt tuấn tú tà mị lạnh lẽo nói lỏng một chút, sau đó ý bảo người què theo vào phòng.

“Đại ca, hẳn.....” Hắc Khi Phong cảm giác được không ổn.

“Trước hết xem hẳn nói như thế nào đã.” Hắc Khi Dạ thản nhiên nói.

Tiến vào trong phòng, Hắc Khi Dạ đưa tay ra sau, cửa phòng lập tức tự động đóng lại.

Hắn đưa tay đem người què nhấc lên, hung hăng đẩy ngã vào trong một chiếc ghế, sau đó từ trên cao nhìn xuống thu tất cả vào trong mắt, bạc môi hàm chứa nụ cười lạnh: “Hoàng thân quốc thích con trai bảo bối của trấn nam Hầu gia Xích Diễm quốc như thế nào què chân, thật sự là làm cho người ta không thể không tội nghiệp.”

Người què sắc mặt biến đổi, đáy mắt xẹt qua ý hận độc ác, khoe môi lại gương lên nụ cười nịnh nọt: “Quan Hoa khẩu kiến thái tử điện hạ.”

“Ừ? Các hạ hành lễ lớn như vậy, không phải là chuẩn bị nương nhờ vào bản thái tử chứ?” Hắc Khi Dạ mang theo trào phúng trong tiếng nói âm lãnh, ánh mắt nhìn Quan Hoa tiểu Hầu gia lại càng thêm ý miệt thị.

Quan Hoa tiểu Hầu gia không để ý đến khinh miệt tức giận của Hắc Khi Dạ, ngược lại cười to: “Thái tử điện hạ, chúng ta người đảng hoàng không cần nói ẩn ý, nương nhờ vào ngài không quan trọng, quan trọng là ta có thể giúp các ngươi không cần tốn nhiều sức bắt được Huyền Trữ công chúa và Tô Bối Bối.”

Hắc Khi Phong vẫn duy trì im lặng nhú mày, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Quan Hoa tiểu Hầu gia: “Ngươi và Tô Bối Bối có ân oán gì?”

“Hừ, nàng hại ta lưu lạc đến tận đây! Các ngươi cứ yên tâm đi, ta sẽ không bán đứng các ngươi, bởi vì..... Chúng ta có cùng kẻ thù!” Quan Hoa tiểu Hầu gia không tự giác toát ra hận ý.

“Người.....” Hắc Khi Phong thiếu chút nữa không áp chế được xúc động trong lòng muốn giết chết tên gia hỏa dám hận Tiểu Bối trước mắt này, giữ hần lại, khẳng định sẽ hại Tiểu Bối.

Nhưng mà, hần rất nhanh nhớ tới mục đích của mình, chỉ có thể ảm đạm mím chặt bạc môi, đem toàn bộ xúc động đều nuốt trở lại vào trong lý trí.

Hắc Khi Dạ lười biếng ngồi vào một chiếc ghế lớn, đưa mắt quét Quan Hoa tiểu Hầu gia:“Nói cho ta nghe một chút, ngươi có kế hoạch gì hay giúp chúng ta bắt được hai nữ nhân kia?”

“Ta tự có biện pháp hay, các ngươi chỉ cần chờ bắt người thôi.” Quan Hoa tiểu Hầu gia âm hiểm ngoan độc nheo lại ánh mắt.

Hần hận Huyền Trữ công chúa thể nhưng làm chứng cho hành vi phạm tội của hần, càng thêm hận Tô Bối Bối tìm đến Cô Ngự Hàn định tội hần, hai nữ nhân kia phá hủy đời hần, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các nàng!

Hần vẫn ẩn núp ở trong kinh thành, nghe nói Cô Ngự Hàn cùng Vương hậu tương lai của hần đến Huyền Thiên Tự cầu phúc, hần liền vạch kế hoạch tìm cơ hội trả thù, không nghĩ tới liền cho hần gặp gỡ bạn đồng hành nhanh như vậy.

.....

Huyền Thiên Tự.

Bối Bối đóng kín tất cả cửa sổ trong phòng đều, khẳng định không có gió lạnh có thể thổi vào, mới run run nhanh chóng đi đến trên giường, cuộn chặt trong chăn.

“Thấm thấm, nằm trong chăn cần bao lâu mới có thể đủ ấm a?” Về mặt của Bối Bối buồn khổ nói thầm, tay chân xoa xoa lẫn nhau sưởi ấm.

“Tiểu Bối Bối, ta tới sưởi ấm cho nàng.” Một tiếng nói trêu tức từ trên nóc nhà truyền xuống.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Bối Bối lập tức đưa tay vén trướng mạn lên, nâng tầm mắt, liền nhìn thấy Cô Ngự Hàn một thân áo trắng phiêu phiêu ngồi ở trên xà ngang, đang ở cười tủm tỉm nhìn xuống.

“Cô Ngự Hàn, chàng đã đến rồi!” Ánh mắt Bối Bối sáng lấp lánh, đưa tay tiếp đón hần xuống dưới nhanh chút.

Nhìn vẻ mặt thể hiện ý cầu mong, thẳng thừng không hề ngượng ngùng, chọc Cô Ngự Hàn khẽ cười không thôi, hần nhắc toàn thân bay xuống dưới, dừng ở bên giường của nàng, đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Cảm giác được hơi lạnh lập tức từ trong tay nàng truyền tới hần, mảy của hần nhú chặt, lắc lắc đầu, tập trung tinh thần truyền một ít chân khí tiến vào trong cơ thể nàng giúp nàng giải trừ lạnh.

“Hô..... Cô Ngự Hàn, chàng thật đúng là cái đại ấm lò.” Bối Bối thở ra một hơi lạnh, cảm giác trong cơ thể đã không còn lạnh nữa.

249. Q.3 - Chương 250: Lừa Gạt

“Tiểu Bối Bối, ta nuôi nàng lâu như vậy, như thế nào mà thân thể của nàng mãi tới bây giờ cũng không thấy khỏe mạnh lên một chút.”

“Hừ hừ..... Ta là người nha, làm sao giống loài xà bọn chàng trời sinh đã không sợ lạnh, mau vào ngủ với ta, rất lạnh.” Nàng nói nhỏ một câu oán giận, sau đó vén một bên chăn lên, ý tứ lại rất rõ ràng.

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn ẩn chứa ý cười, thuận thế nằm xuống, ôm nàng vào trong lòng.

“Tiểu Bối Bối, nàng cũng chỉ có lúc lạnh mới có thể chủ động như vậy.” Hắc gấp ngón trở vuốt nhẹ theo sóng mũi như ngọc của nàng, giọng điệu tuy rằng oán giận, đôi mắt đen lại chỉ toàn là sùng nịch.

Cảm giác hơi thở ấm áp của hắn trong nháy mắt đã vây lấy mình, cuối cùng Bối Bối cũng có tâm trạng đùa giỡn với hắn.

Nàng đùa dai đưa tay tiến vào trong vạt áo của hắn, còn cảm giác được bàn tay lạnh tiếp xúc với da thịt ấm áp của hắn, nàng bật cười hì hì.

“Cô Ngự Hàn, ta muốn muốn hút hết nhiệt khí trên người chàng, hãy xem hấp tinh đại pháp của ta.” Lòng bàn tay mở rộng của nàng dán sát vào lồng ngực của hắn, ra vẻ phát ra công lực.

“Hấp tinh đại pháp?” Cô Ngự Hàn nghi hoặc nhướn mày.

Bối Bối đắc ý gật đầu: “Cái này chàng không biết đâu, đây chính là phát minh thần kì nhất của loài người chúng ta, có thể hấp thu võ công của người khác vào bản thân mình, hắc hắc, sợ chưa?”

“Sợ? Nàng có bản lĩnh thì hấp thu pháp lực của ta đi, ta thực nguyện ý cho nàng hấp.” Hắc không thèm quan tâm, nhún nhún vai, nghiêng qua hôn lên môi của nàng, đồng thời lấy bàn tay đang tác quái của nàng ra đem nó đặt lên thất lũng của hắn.

“Uhm..... Ta còn chưa hấp xong.....” Nàng mới mở miệng, đầu lưỡi linh hoạt của hắn liền tiến vào trong miệng nàng, cùng nàng dây dưa.

“Như vậy cho nàng hấp, càng gia tăng tác dụng.” Hắc xấu xa cắn cắn cánh môi của nàng, cảm giác tiếp xúc mềm mại trơn nhẵn làm cho hắn nhịn không được thở gấp một hơi, môi của nàng thật là một mỹ vị.

Sau nụ hôn, nhiệt độ của hai người đều tăng cao, ngực phập phồng rất nhanh, cộng hưởng cùng nhau.

Thân thể mềm mại của nàng tựa vào trong lòng hắn, môi anh đào hồng nhuận.

Hồi lâu, tim của nàng mới từ từ đập chậm lại: “Đúng rồi, hôm nay chàng đi tới chỗ trụ trì lâu như vậy, rốt cuộc là lấy phúc gì? Phúc lợi có thể lấy sao?”

Hắn vươn tay ra, mở lòng bàn tay, chỉ thấy lòng bàn tay chột lóe hồng quang, công phu trong nháy mắt trên lòng bàn tay hắn liền xuất hiện một mao phượng của hoàng hậu.

Bối Bối tò mò tỉ mỉ nhìn: “Đây là.....”

Hắn đem mao hậu đội lên đầu nàng, sắc mặt tuấn dật của hắn tươi lên hẳn, bạc môi mỉm cười: “Đây là mao hậu sau này là của nàng a, từ trước đến nay mao hậu đều đặt ở Huyền Thiên Tự để được cầu phúc, cho Vương hậu nương nương tương lai bình an, chờ đến lúc chúng ta thành thân, nàng sẽ đội nó bá đường với ta, sau này nàng chính là Vương hậu danh xứng với thực của ta.”

“Sao không thấy Vương miện?” Bối Bối tò mò hỏi.

“Vương miện ở trong cung, ta lười mang.” Cô Ngự Hàn miễn cưỡng nói.

“Vậy sau này cũng có thể không cần thường xuyên đội vật nặng này chứ?” Bối Bối giả hoạt hỏi.

“A..... Nàng chỉ cần đội lúc bá đường, sau này do nàng cất giữ, nàng thích đội thì đội, không đội thì sẽ không cần đội, dù sao nàng đã là Vương hậu của ta rồi.”

Hắn lại cầm lấy mao hậu từ tay nàng, đôi mắt đen xẹt qua một đạo hồng quang, bắn thẳng đến mao hậu, trong chớp mắt, mao hậu đã biến thành rất nhỏ.

“Oa! Trở nên nhỏ như vậy, mau đưa cho ta chơi.” Bối Bối lại đoạt lấy, nghiêng qua nghiêng lại quan sát kỹ.

Nhìn một hồi lâu, Cô Ngự Hàn lấy mao hậu đặt sang một bên, sau đó xoay người phủ lên nàng: “Tiểu Bối Bối, sau này còn nhiều thời gian xem mà, bây giờ chúng ta vận động làm tăng nhiệt độ chút đi.”

Nói xong, hắn liền bá đạo hôn lên môi của nàng, ngăn chặn kháng nghị của nàng, cả người hết sức nhiệt tình hòa tan nàng.....

.....

Buổi trưa hôm sau.

Ở ngã rẽ, Bối Bối bị Huyền Trữ công chúa ngăn lại.

“Tô Bối Bối, tỷ thí của chúng ta người sẽ không nhất gan muốn ý lại mà trốn chứ?”

Nhìn dáng vẻ xem thường của Huyền Trữ công chúa, Bối Bối lại nghĩ tới chuyện chỉ hôn của nàng ta chọc khóc Khả Y, được rồi, nợ mới nợ cũ cùng tính luôn đi!

“Ý lại? Tô Bối Bối ta lẽ nào còn sợ người một công chúa nũng nịu điều ngoa hay sao, đang muốn giáo huấn tốt cho người một chút, hừ.” Bối Bối hất cằm, đi trước hướng tới địa điểm ước định.

Huyền Trữ công chúa cũng khơi dậy ý chí chiến đấu vô hạn, bước chân nhanh như bay.

Đi đến nơi yên lặng trống trải, Bối Bối khoanh tay ung dung nhìn Huyền Trữ công chúa, quyết định chọc giận nàng ta: “Nếu người sợ bây giờ còn có thể đổi ý.”

“Dong dài, xem chiêu!” Huyền Trữ công chúa khẽ quát một tiếng, lòng bàn tay vừa lật, chém ra một đạo ánh sáng màu tím bắn về phía Bối Bối.

Bối Bối chém ra ánh sáng đỏ phản kích lại.....

Hai nữ nhân kẻ tám lạng người nửa cân người đánh tới ta chống đỡ, đánh đến khó tách rời nhau.

.....

Hồi lâu, một gã thủ vệ vội vàng chạy tới: “Bẩm báo công chúa, tiểu Hầu gia cầu kiến.”

Hai người đồng thời dừng tay, Huyền Trữ công chúa nhường đôi mi thanh tú: “Quan Hoa đường huynh? Hắn tới làm gì? Quên đi, nói cho ta biết hắn ở nơi nào?”

“Ta ở trong này nha, đường muội tốt.” Quan Hoa tiểu Hầu gia khập khiễng từ một góc đi ra, khuôn mặt tươi cười đón người.

Huyền Trữ công chúa vẫy vẫy tay cho thị vệ lui, sau đó mới chuyển sang hướng Quan Hoa tiểu Hầu gia, căn bản không vui mừng gì khi thấy người ta bị đánh gãy chân, sắc mặt luận võ lúc nhìn thấy hắn khập khiễng đến, cũng mềm lòng, giọng điệu cũng ôn hòa xuống.

“Đường huynh, người không phải trở về Nam Cảnh sao? Như thế nào còn ở nơi này?”

“Ta đến chính là muốn tặng muội món quà từ biệt, ta nghĩ..... Ai, về sau ta cũng không trở lại ở kinh thành nữa.” Quan Hoa tiểu Hầu gia khẽ thở dài, trên mặt chứa đầy thương cảm.

Nhìn bộ dáng bi thương nghèo túng của hắn, Huyền Trữ công chúa đi qua giúp đỡ hắn: “Người muốn tặng cái gì cho ta?”

“Một pho tượng của đường muội, ta nhờ người ta điêu khắc ra hình dáng của muội dự theo miêu tả của ta, đáng tiếc cái thân tàn của ta..... Ai, không mang nó đi xa như vậy được, ta để lại ở ngoài cửa tự miếu, muội theo ta đi lấy đi, đây cũng là một lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta.”

Quan Hoa tiểu Hầu gia vừa nói vừa thở dài, giống như không khỏi sầu não.

Nhìn không thấy khí khái hào hùng phong lưu của đường huynh nữa, Huyền Trữ công chúa bỗng nhiên cảm thấy có chút áy náy.

“Đường huynh, người không cần như vậy..... Ta đi theo người lấy.”

“Vậy nàng ta.....” Quan Hoa tiểu Hầu gia nhìn đến Bối Bối này giờ không nói gì, chân đột nhiên nhích một chút, suýt nữa ngã xuống đất.

Bối Bối chạy nhanh đến hỗ trợ giúp đỡ: “Quên đi, ai bảo ta là người tốt chứ, tuy rằng ta thực chán ghét người, cũng không cảm thấy người như vậy thực đáng thương, nhưng mà, vẫn là giúp người một lần, hy vọng người về sau thay tâm đổi tính làm lại người một lần nữa, đừng lại làm việc ác.”

250. Q.3 - Chương 251: Chấn Động

Huyền Trữ công chúa thấy đường huynh ủ rũ, bĩu môi với Bối Bối: “Đi thôi, đừng nói nữa, đường huynh như vậy, còn có thể gây tội ác gì.”

Bối Bối nhún nhún vai, khép miệng lại.

Lúc bọn hắn đi tới cửa, thị vệ ngăn cản bọn họ: “Bối Bối tiểu thư, công chúa, Vương hạ lệnh nói không có mệnh lệnh của người các vị không thể đi ra khỏi đây.”

Huyền Trữ công chúa chớp mắt, vận khí ra đầu ngón tay, đột nhiên ra tay điểm huyệt đạo của thị vệ.

Thị vệ cả người cứng đờ, sau đó liền nằm thẳng xuống.

“Như vậy sẽ không vướng chân vướng tay.” Huyền Trữ công chúa bĩu môi, sau đó khiêu khích nhướn mày đối với Bối Bối.

Bối Bối nhún vai, tiếp tục giúp đỡ Quan Hoa tiểu Hầu gia đi ra ngoài.

.....

Đi một hồi lâu, Huyền Trữ công chúa nhận không được nghi ngờ hỏi: “Đường huynh, chúng ta đều đi ra khỏi cửa xa như vậy, người rút cuộc đem pho tượng đặt đâu a?”

“Ở trong này đây, công chúa tôn quý!”

Một tiếng nói lạnh lẽo mang theo châm biếm từ phía sau pho tượng sư tử vang lên, sau đó đi ra.....

Huyền Trữ công chúa lạnh lùng nghiêm mặt: “Các người là ai?”

“Hắc Khi Phong? Người không có việc gì?” Bối Bối có chút kinh ngạc lại có chút vui mừng.

Trong nháy mắt, nàng liền ý thức được trước mắt là tình huống gì, mặt nàng biến sắc, mạnh đẩy Quan Hoa tiểu Hầu gia ra, giữ chặt tay Huyền Trữ công chúa.

“Đi mau, bọn họ là kẻ địch.”

Nhưng mà, các nàng còn chưa tới kịp mở miệng kêu cứu, Hắc Khi Dạ cùng Hắc Khi Phong đồng loạt ra tay đánh các nàng bất tỉnh, hai người mỗi người ôm một người nhanh chóng biến mất, hai người Lôi Hành, Lôi Vân đi theo giữ chặt Quan Hoa tiểu Hầu gia cũng nhanh chóng rời đi.

.....

Trong hành lang, Khả Y bước đi rất nhanh thậm chí có thể nói là đang chạy.

Thương Tuyệt Lệ bám sát theo sau nàng, một chút cũng không buông lỏng.

Cuối cùng, Khả Y nhận không được, nàng đứng lại, có chút xấu hổ buồn khổ ngẩng đầu: “Thương công tử, chàng có thể đừng đi theo ta hay không, nhiều thị vệ đang nhìn như vậy, sẽ bị chê cười.”

“Chỉ cần nàng nói cho ta biết vì sao nàng nói không xứng với ta, ta sẽ không đi theo nàng như vậy.” Thương Tuyệt Lệ cố chấp nhìn nàng.

Khả Y cắn cắn môi, trong lòng khó nén nổi buồn ủ ẻ, nhưng cũng có chút buồn bực trừng hắn: “Ta cũng không nói gì.”

Nhưng mà, phủ nhận của nàng lại làm cho Thương Tuyệt Lệ cười nhẹ, ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn nàng mang con người có vài đốm lửa nhỏ, tiếng nói mang cảm tình: “Khả Y, thì ra nàng cũng biết buồn bực.”

Hắn phát hiện lúc nàng buồn bực cũng kiều diễm động lòng người như vậy, đáng yêu kiều bồng cháy sức sống, tĩnh lặng mang theo nét mảnh mai xinh đẹp của xử nữ.

Ánh nhìn nóng rực làm cho Khả Y không được tự nhiên di chuyển ánh mắt, vì sao nàng đột nhiên cảm thấy bản tính thẳng thắn của hắn giờ phút này có chút bất chấp đạo lý.

Lặng im hồi lâu, thấy nàng không có đáp lại theo suy nghĩ của hắn, khuôn mặt của hắn đỏ lên vài phần, sau đó nói như tuyên thệ: “Khả Y, ta không có nhận chỉ hôn của công chúa, kiếp này trừ nàng ra, ai ta cũng không cần.”

Không thể phủ nhận, lời nói mãnh liệt của hắn chạm vào trái tim đang đập của nàng, đuôi lông mày của nàng nhin không được nhướng lên, nhưng mà.....

Nàng không biết làm sao vội lui ra phía sau từng bước, cũng không cẩn thận bước đến nửa bậc thềm ở bên hành lang.

“A.....” Người của nàng ngã thẳng ra phía sau, sợ tới mức nàng chỉ có thể nhắm mắt lại chờ đợi đau đớn.

Lòng của Thương Tuyệt Lệ căng như dây đàn, rất nhanh đưa tay giữ lấy thắt lưng của nàng, thoáng dùng sức ôm nàng vào trong lòng hắn.

Tim của hai người đều đập mạnh dữ dội, chấn kinh nàng không thể hoàn hồn như cũ, ở dưới ánh mắt cực nóng của hắn, nàng ngây dại, trên thắt lưng có một độ ấm cuộn cuộn không ngừng mà truyền tới hướng nàng, cả người của nàng tử tế dại.

Hắn gần như mê luyến nhìn ánh mắt sáng trong hoảng sợ có chút e lệ của nàng, nhu tình tràn ngập như vậy, làm cho hắn không khỏi say trong mê ly của nàng.

Từ từ cúi mặt xuống, hắn chậm rãi kề sát lên môi của nàng.....

Trong nháy mắt khi môi hai người chạm vào nhau, dòng nhiệt bập bênh trong lòng người nhanh chóng lưu chuyển toàn thân bọn họ, hai người đều say.

Cô Ngự Hàn cũng cách đó không xa đi tới, hí mắt nhìn “chuyện tốt” phía trước, khoe môi khê giương nụ cười xấu xa, hắn cố ý dẫm mạnh chân, muốn thức tỉnh hai kẻ đang say kia.

Nhưng mà, có lẽ là do quá mức rung động, Thương Tuyệt Lệ không có thể lưu ý đã có người đang nghênh ngang tới gần.

Nhìn thấy bọn họ hoàn toàn không có phát hiện hắn đang tới gần, Cô Ngự Hàn nhướng mày, nhìn lướt qua bọn thị vệ gác phía sau, thấy bọn họ người người dáng vẻ đều trờng lớn mắt muốn rớt ra ngoài, hắn nhin không được cúi đầu bật cười.

A..... Thật sự là tiết mục biểu diễn công khai rất xuất sắc, không phải sao?

Ngay lúc hắn ung dung tựa vào cột ở hành lang thưởng thức một màn tình cảm thắm thiết này, một gã thị vệ vội vàng tới, sắc mặt vô cùng kích động.

“Vương, không tốt, Bối Bối tiểu thư và công chúa cũng không thấy.”

“Cái gì? Đáng chết người lặp lại lần nữa!” Cả người Cô Ngự Hàn căng cứng lại, khuôn mặt tuấn tú tức khắc phong vân biến sắc, tiếng nói vang cả hành lang.

“Vâng..... Vâng Bối Bối tiểu thư và công chúa cũng không thấy, có thuộc hạ ở ngoài cửa lớn của tự nhìn thấy cái này.” Thị vệ cầm mào hậu kim quang lấp lánh trong tay cẩn thận dâng lên.

Cô Ngự Hàn đưa tay nhanh ra, lấy mào phượng, khuôn mặt tuấn tú lo lắng của hắn nhất thời rơi vào kích động.

Đây là mào hậu mà hắn đưa cho Tiểu Bối Bối, nàng không thể nào tùy tiện để rơi nó trên đất, hơn nữa các nàng không phải không thể ra khỏi cửa sao, vì sao thứ này lại rơi ở bên ngoài?

Chết tiệt, nhất định đã xảy ra chuyện!

Một bên khác, hai người Thương Tuyệt Lệ và Khả Y sớm đã bị tiếng hét chấn động vừa rồi của Cô Ngự Hàn làm cho hoàn hồn, mặc dù rất lúng túng, trong lòng bọn họ giờ phút này chỉ lo lắng Bối Bối cùng công chúa không biết ở đâu.

“Vương, trước hết chúng ta tìm khắp chung quanh một lần, nói không chừng là Bối Bối tiểu thư cùng công chúa nhất thời ham chơi vụng trộm ra ngoài.” Thương Tuyệt Lệ cố gắng trấn an Cô Ngự Hàn càng ngày càng xúc động căng thẳng.

Cả người Cô Ngự Hàn cứng chặt, dường như sắp nổ tung.

Hắn cắn chặt răng, mào hậu trong lòng bàn tay dường như bị hắn nắm muốn hằn sâu vào trong thịt của hắn, nhờ vào cảm giác đau ở trong lòng bàn tay, hắn buộc mình phải tỉnh táo lại: “Truyền lệnh xuống, điều động mọi người lục soát toàn bộ Huyền Thiên Tự từ trong ra ngoài một lần, cho dù đào ba thước đất, cũng phải tìm hoàn toàn triệt để cho ta.”

“Vâng.” Thị vệ chạy nhanh đi truyền chỉ lệnh.

“Tuyệt Lệ, người mang theo nàg, đừng cho nàg một mình.” Cô Ngự Hàn nhìn Khả Y, sau đó nói với Tuyệt Lệ.

“Thuộc hạ biết.” mặt của Thương Tuyệt Lệ có chút hồng, sắc mặt cực kì nghiêm túc, nếu thật sự có kẻ địch lên vào trong tự, như vậy Khả Y một thiếu nữ tuyệt đối không thể để một mình.

Cô Ngự Hàn gật đầu, sau đó xoay người bước nhanh về phía cửa lớn của tự miếu.

Thương Tuyệt Lệ mang theo Khả Y nhanh chóng đuổi kịp, hắn thấp giọng trấn an sắc mặt lo lắng của nàng: “Đừng lo lắng, Vương sẽ không để cho Bối Bối tiểu thư và công chúa gặp chuyện không may.”

“Ừ.” Khả Y sớm đã quên mất xấu hổ vừa rồi, đáy mắt tràn đầy lo lắng, nhanh chóng đi theo hắn.

251. Q.3 - Chương 252: Đã Từng Quen Thuộc

Cô Ngự Hàn đứng ở ngoài cửa lớn của Huyền Thiên Tự, một thân áo trắng phát phơ trong gió tuyết lạnh như băng, lưa thưa vài hạt tuyết bắt đầu bay lả tả, nhẹ rơi trên mái tóc dài của hắn, càng tăng thêm vài phần hiu quạnh.

Hai thị vệ đã vội vàng chạy tới.

“Vương, thuộc hạ đáng chết, không ngăn được Bối Bối tiểu thư và công chúa.” Trong đó một gã thị vệ đột nhiên quỳ xuống.

Cô Ngự Hàn xoay người hạ tầm mắt, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía thị vệ đang quỳ: “Nói, người vì sao để cho các nàng đi, bốn vương không phải hạ lệnh nói không có mệnh lệnh của bốn vương ai cũng không được tùy tiện rời khỏi Huyền Thiên Tự sao?”

Đầu thị vệ càng thêm hổ thẹn cúi xuống: “Thuộc hạ vô năng, vô ý để cho Huyền Trữ công chúa điếm huyết hôn mê bất tỉnh, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn nhíu mày, Huyền Trữ nha đầu này.....

“Khoảng lúc nào thì các nàng ra ngoài, đi cùng các nàng phải chăng còn có ai khác?”

“Thuộc hạ nhìn thấy Quan Hoa tiểu Hầu gia đi cùng các nàng.” Thị vệ trả lời chi tiết.

Lúc này có một thị vệ khác nói chen vào: “Vương, Quan Hoa tiểu Hầu gia nói là vào thăm công chúa, sau đó thuộc hạ liền dẫn tiểu Hầu gia đến chỗ công chúa, lúc ấy công chúa cùng Bối Bối tiểu thư dường như đang.....đang luận võ.”

“Chết tiệt, hai người các nàng luận võ? Có nhìn thấy người nào trong các nàng bị thương hay không?” Khuôn mặt anh tuấn của Cô Ngự Hàn lập tức lại nổi lên lửa giận không thể khống chế được, dường như câu hỏi thoát qua kẽ răng nghiền chặt.

Hai nha đầu không biết trời cao đất rộng!

“Thuộc hạ không nhìn thấy có người bị thương, sau đó công chúa liền cho thuộc hạ lui xuống.

Cô Ngự Hàn nhắm mắt lại, sau đó mở ra, đôi mắt đen khôi phục bảy phần bình tĩnh: “Các người lui xuống tiếp tục tìm người.”

“Vâng.” Hai gã thị vệ vội vàng rời đi.

Thương Tuyệt Lệ từ bên kia con sư tử lớn bằng đá đi trở lại, mày rậm ngưng tụ lại: “Vương, nơi này không có dấu vết giấy dựa gì, căn cứ dấu chân nhìn thấy trên mặt đất, kẻ địch hẳn là ít nhất có hơn ba người, kẻ địch thân thủ bất phàm, nếu không Bối Bối tiểu thư và Huyền Trữ công chúa sẽ không thể nào không có cơ hội kêu cứu, hoặc là cũng có thể các nàng là bắt ngờ bị người ta đánh bất tỉnh bất đi.”

“Oanh!” Một đạo hồng quang chói mắt đánh trúng vào khoảng trống cách đó không xa, cú đánh làm bay lên vô số tro bụi, những bông tuyết thừa thớt bay chậm chậm xuống pha lẫn vào đám bụi.

Vẫn đứng yên lặng bên cạnh, lúc này Khả Y bị tiếng nổ đột ngột làm hoảng sợ, nàng thật cẩn thận nâng mắt nhìn về phía Cô Ngự Hàn.

Giờ phút này khuôn mặt hắc bị mây mù che kín, đôi mắt lại âm trầm làm cho người ta sợ hãi, trong trí nhớ của nàng luôn là khuôn mặt thần nhiên tiêu sái tươi cười lúc này tất cả hoàn toàn đảo ngược, liền ngay cả dòng khí lưu động ở chung quanh hắc đường như cũng ngưng kết thành băng.

Cảm giác bao phủ ở quanh thân của Vương, rất hắc ám lạnh lẽo.....

Tim của Khả Y không cách nào kìm chế mà co thắt lại.

Bối Bối, nàng nhất định phải không có việc gì, bằng không..... Vương sẽ điên mất.

Nếu bây giờ Vương mất đi lý trí, nên làm gì mới tốt bây giờ?

Thương Tuyệt Lệ không tiếng động đi đến bên người nàng, khi nàng phát hiện được hắc đã tiến gần, lo lắng nói nhỏ: “Thương công tử, Vương có thể.....”

“Trước khi tìm được Bối Bối tiểu thư và công chúa, Vương sẽ không để ỉnh mất đi lý trí.” Thương Tuyệt Lệ nhẹ giọng trấn an nỗi lòng bất an của nàng.

Cô Ngự Hàn ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó mở bàn tay ra, nhìn thấy mao hậu kim quang vẫn lấp lánh như trước, đôi mắt đen của hắc kiên định cuộn cuộn không thể lay chuyển.

Mao hậu này, chỉ có Bối Bối mới có thể đối, cũng nhất định phải đối.

Bất luận là tìm kiếm khắp mọi góc nhỏ trên thế giới này, hắc đều phải tìm các nàng về!

Hồi lâu, đôi mắt đen của hắc hiện lên hồng quang, mao hậu từ từ biến mất ở trong lòng bàn tay của hắc.

“Tuyệt Lệ, điều tra rõ ràng hành tung gần nhất của tiểu Hắc gia, ta muốn xem xem hắc có bao nhiêu cái mạng dám giở trò lừa với Bốn Vương.”

“Vâng, thuộc hạ nhất định đem hết khả năng tra ra hướng đi của tiểu Hắc gia nội trong thời gian ngắn nhất.” Thương Tuyệt Lệ trình trọng trả lời.

Cô Ngự Hàn gật gù đầu, mặt khác hạ lệnh: “Người đâu.”

Một gã thị vệ bước nhanh tiến lên.

“Truyền lệnh đi xuống, phong tỏa cửa thành tiến hành kiểm tra, tất cả người xuất nhập cửa thành đều phải kiểm tra cẩn thận, một người cũng không cho phép bỏ sót.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Thị vệ trả lời rất mạnh mẽ.

.....

Trong một gian phòng u ám, Bối Bối lơ mơ mở to mắt, có chút mê mang nhìn trướng mạn màu xám trên đỉnh đầu, trong khoảng thời gian ngắn đầu có thắc mắc.

“Ta làm sao ở trong này?” Nàng lắc lắc đầu, có ý làm cho tầm mắt rõ ràng một chút.

“Tiểu Bối, nàng đã tỉnh.”

Một tiếng nói trầm thấp vang lên, giống như đã từng quen biết.

Bối Bối từ từ chuyển động đồng tử đen láy, nhìn thấy một bóng người cao ngất tựa lưng vào khung cửa sổ sát cạnh giường, nàng trừng mắt nhìn, chờ tới lúc cuối cùng nàng thích ứng ánh sáng u ám, cũng thấy rõ ràng bóng dáng người đang đứng.

“Hắc Khi Phong?” Nàng kinh hô một tiếng vội ngồi mạnh dậy.

Nàng nhớ tới, nàng và Huyền Trữ công chúa bị hai huynh đệ bọn họ bắt đi từ trong Huyền Thiên Tự!

Khóe môi của Hắc Khi Phong hơi giương lên, đôi mắt đen lướt qua một chút tình cảm hoài niệm: “Tiểu Bối, ta còn thích nghe được nàng gọi ta Tiểu Ngoan, chúng ta từng quen thuộc như vậy không phải sao?”

Hơi mím môi, Bối Bối vén chăn lên xuống giường, trong khoảnh khắc xuống giường cảm giác cả người vô lực mềm nhũn.

Hắc Khi Phong nhanh tay lẹ mắt đưa tay nâng nàng dậy, bởi vì thuận thế, nàng dường như tựa vào trong lòng hắn.

Cảm giác bản thân mình thế nhưng trở nên yếu đuối như thế, ngay cả đẩy hắn ra cũng không có sức lực, Bối Bối vừa sợ vừa giận: “Hắc Khi Phong, người rốt cuộc làm cái gì đối với ta?”

“Tiểu Bối, đừng dùng sức giãy dụa, nếu không người của nàng chỉ biết càng thêm suy yếu.” Hắn giúp nàng ngồi xuống giường.

Cánh tay vừa mới buông ra vẫn còn mang hơi ấm của nàng, làm cho hắn quyến luyến, muốn ôm nàng mãi, nhưng vẫn là tự buộc mình buông tay ra, bởi vì không muốn nàng càng thêm tức giận.

“Trên người của nàng bị hạ Nhuyễn Cốt tán, nàng càng là dùng sức kháng cự, lại càng cảm thấy vô lực.”

Hắn thở dài một tiếng, kỳ thật, hắn không đồng ý đại ca hạ Nhuyễn Cốt tán đối với Tiểu Bối, nhìn dáng vẻ yếu ớt của nàng, lòng của hắn cảm thấy không hợp lắm, nàng hắn là có dáng vẻ tức giận bưng bưng rất có sức sống.

Nhưng, để bọn họ có thể thuận lợi rời khỏi Xích Diễm quốc, đành phải tạm thời ủy khuất nàng.

Bối Bối giận trừng mắt hỏi hắn: “Huyền Trữ công chúa đâu, các người tính làm gì với nàng?”

“Ta không biết.” Hắc Khi Phong không chút để ý trả lời.

Hắn dừng ở đôi mắt như đóm lửa của nàng, tâm trạng có chút vui lên, Tiểu Bối thở hổn hển như vậy ánh mắt thoát nhìn có tinh thần hơn.

Vì để có thể tự mình chăm sóc nàng, hắn dường như đã tranh cãi với đại ca.

Đại ca cho rằng hắn sẽ xử trí theo cảm tính, không cho phép hắn trông coi Tiểu Bối, nhưng hắn biết rõ ân oán của đại ca và Tiểu Bối, hắn sợ đại ca sẽ làm khó nàng.

Về phần Huyền Trữ công chúa như thế nào, căn bản hắn không cần quan tâm.

252. Q.3 - Chương 253: Sát Khí

Trong một gian phòng khác, Huyền Trữ công chúa bị người ta dùng dây thừng trói chặt trên một chiếc ghế.

Nàng tức giận trừng mắt với nam nhân trước mắt đang ung dung uống trà: “Người là ai, cũng dám bắt cóc bản công chúa, ta nhất định bảo Vương huynh ta chặt đầu người!”

Bạc môi đỏ như máu của Hắc Khi Dạ thản nhiên gương lên, mĩa mai cười nhạo một tiếng: “Chỉ sợ lúc này Cô Ngự Hàn còn không biết người là bị ai bắt cóc đi đâu, người cảm thấy ta sẽ để cho người còn mạng chờ Cô Ngự Hàn đến đây cứu người sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng thản nhiên, xen lẫn tàn nhẫn vô tình, nhất là đôi mắt kia của hắc bình tĩnh đến u ám, chỉ cần liếc mắt lướt qua một cái, liền làm cho Huyền Trữ công chúa lạnh rùng mình một cái.

“Ta..... Ta cảnh cáo người, người cũng không nên làm..... Xằng bậy, nơi này là có nơi có vương pháp.” Giọng của Huyền Trữ công chúa không khỏi có chút lắp bắp, khí thế cũng yếu đi.

Hắc Khi Dạ đột nhiên đứng lên, dáng người cao ốm hoàn mỹ, quần áo hắc y càng biểu lộ rõ áp lực, đôi mắt sâu lạnh lẽo của hắc nhú lại, có vài phần yêu dị tà mị.

Đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên cổ của nàng, động tác mềm nhẹ giống như thương tiếc, nhưng mà đầu ngón tay của hắc lạnh như băng lại làm cho Huyền Trữ công chúa căng thẳng dường như hít thở không thông.

“Huyền Trữ công chúa à, danh hiệu rất tôn quý nha.” Hắc nhẹ nhàng cười, ý cười cũng không hiện ra trong đáy mắt trầm lãnh.

Áp lực trên cổ làm cho nàng nuốt nuốt nước miếng, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hắc, một cảm giác run run vô lý bao trùm lấy nàng.

Thật đáng sợ, hắc giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết nàng, hơn nữa ánh mắt giống như là giết một con kiến bình thường chẳng đáng để ý đến.

Trời, rốt cuộc nàng gặp kẻ điên gì đây.

Ô..... Vương huynh mau tới cứu muội, Vương huynh.....

Lòng của nàng lý nhện không được gào thét trong sợ hãi, cũng không dám kêu gào thành tiếng trước mặt Hắc Khi Dạ.

.....

Trong Huyền Thiên Tự, thị vệ hoàng cung sắp xếp thẳng hàng, thở mạnh không dám nói gì.

Cô Ngự Hàn nhếch bạc môi, đôi mắt đen bắn ra mũi nhọn giận dữ không thể ngăn chặn: “Vô dụng, nhiều người như vậy ngay cả một chút tin tức cũng không thu được.”

Chết tiệt, rốt cuộc là người nào có thể nội trong thời gian ngắn đem hai người bọn họ giấu nhanh như vậy giấu kín như vậy?

Ngay lúc Cô Ngự Hàn lòng nóng như lửa đốt, Thương Tuyết Lệ vội vàng đi vào.

“Vương, thuộc hạ điều tra được hành tung gần nhất của tiểu Hầu gia, nghe người ta nói thấy tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia từng đi cùng hai nam nhân thoát nhìn rất tôn quý, trong đó có một người nam nhân thoát nhìn cực kỳ lạnh lùng dọa người.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn nhú mắt, hai nam nhân tôn quý?

“Vậy có đem người gặp qua tiểu Hầu gia mang về không?”

Thương Tuyết Lệ chấp tay trả lời: “Bọn họ đang ở bên ngoài chờ tuyên gặp.”

“Dẫn tới đây.”

Cô Ngự Hàn ngồi xuống, đôi mắt trầm tư con ngươi đen lướt qua một chút ánh sáng lợi hại, Hắc Khi Dạ, Hắc Khi Phong!

Cầm cứng lại, hắc nhanh chóng lấy màu vẽ, theo trí nhớ, vẽ lại dáng vẻ của hai người bọn họ.

Không cần mất thời gian lâu, hai bức họa liền trông rất sống động xuất hiện ở trước mặt, hai người dân được mời đến để xác nhận đã chờ ở một bên từ sớm.

Cô Ngự Hàn đem bức họa đưa cho Thương Tuyết Lệ, Thương Tuyết Lệ hiểu ý lấy bức họa đưa tới trước mặt hai người dân: “Nhìn xem có phải hai người kia hay không?”

Hai người dân vừa thấy thấy bức họa, liền lập tức liên tiếp gật đầu: “Đúng rồi đúng rồi, chính là hai người kia, bọn họ còn ở trong khách điểm của thảo dân, nhưng mà ngày hôm trước bọn họ liền trả phòng đi rồi.”

“Các người dựa vào cái gì mà xác định mình không có nhìn lầm người?” Thương Tuyệt Lệ thận trọng nghi ngờ hỏi.

“À, hai nam nhân này xuất sắc như vậy, cô nương ra vào khách điểm của chúng tôi đều bị bọn họ câu hồn đi, chúng ta mở khách điểm, đối với nhân vật giang hồ kỳ lạ này đều là đã gặp qua là không quên được.”

Nghe lời nói đó, Thương Tuyệt Lệ xin chỉ thị nhìn về phía Cô Ngự Hàn, Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng gật đầu, hẩn xuất ra hai thỏi bạc đưa cho bọn họ, sau đó cho bọn họ đi.

“Vương, bây giờ đã xác định cơ bản kẻ giết dây phía sau hậu đài, chúng ta kế tiếp làm như thế nào?”

“Lục soát toàn thành.” Cô Ngự Hàn cắn răng bật ra ra hai chữ.

.....

Trong phòng u ám, giờ phút này có vẻ có chút chật chội, Huyền Trữ công chúa và Bối Bối hai người bị đưa đến cùng một nơi.

Huyền Trữ công chúa bị đẩy mạnh vào trong phòng, lảo đảo dường như muốn té ngã.

Trong khi nàng ta đang thoải mái ngồi ở trên giường trước mặt nàng, lúc nhìn thấy cái chân của Bối Bối, ủy khuất và bất mãn nổi lên trong đầu.

“Uy, các người cũng quá đáng, dựa vào cái gì cột bản công chúa như vậy, nhưng nàng ta không có.”

Nghe vậy, Bối Bối nhin không được trừng mắt nhìn, giờ là lúc nào, còn muốn phát tác bản tính công chúa.

Được rồi, nếu đều bị bắt cóc, tìm chút việc vui, nàng ra vẻ thanh thoi khẽ cười một tiếng: “Công chúa, đối xử khác biệt lớn như vậy là đương nhiên ta thoát nhìn rất đáng yêu, mà người hoàn toàn không đáng yêu tí nào, cho nên bị người ta xem thường.”

“Ô Bối Bối, người đừng đắc ý, ai biết người có phải lại dùng thủ đoạn dụ dỗ câu dẫn bọn người xấu này hay không, hừ, nữ nhân lăng lơ dám dâng, không xứng với Vương huynh.....”

“A.....”

Lời nói của Huyền Trữ công chúa còn chưa nói xong, liền bị một chứng cứng rắn của Hắc Khi Phong đánh xuống ghế.

“Oành!” Một tiếng, nàng té xuống, nằm thẳng trên đất không thể đứng lên.

Một bên mặt của nàng dán lên đất, cảm giác bị áp bức và lắng nhục đánh thẳng vào trong lòng nàng, bản tính kiêu ngạo cao cao tại thượng tức thì bị đánh tan tác tới bởi.

Hốc mắt của nàng nhanh chóng hồng lên, nhưng là nàng quật cường nhin xuống, từ từ quay đầu, đôi mắt bắn ra ánh lửa phẫn nộ.

“Người dám đánh ta như vậy?” Giọng nói của nàng tức giận đến phát run, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng chịu nhục giống hôm nay như vậy.

Hắc Khi Phong hờ hững phất tay áo lại đi trở về bên giường canh giữ Bối Bối, lạnh lùng quét qua Huyền Trữ công chúa: “Lần sau lại nói năng lỗ mãng đối với Tiểu Bối, ta sẽ giết người.”

“Người dám!” Huyền Trữ công chúa tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người có thể thử xem.” đôi mắt của Hắc Khi Phong dần dần chuyển sang hàn quang lãnh khốc vô tình, khuôn mặt tuấn tú lại phủ đầy sương lạnh, cơn lốc trong lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ.

253. Q.3 - Chương 254: Ta Sẽ Không Giết Nàng

Bối Bối thật vất vả mới hoàn hồn sau chướng kia, nàng vội vàng kéo lấy ống tay áo của Hắc Khi Phong, kéo kéo.

“Hắc Khi Phong, đừng giết nàng ta.”

Thấy đôi mắt khẩn cầu của nàng, Hắc Khi Phong từ từ thu hồi cơn lốc trong lòng bàn tay, không đồng ý nhú mày: “Tiểu Bối, nàng ta khi dễ nàng hủy danh dự của nàng như vậy, quả thực chính là một nữ nhân điều ngoa khiến cho người ta không chịu được, vì sao nàng còn muốn che chở cho nàng ta?”

Bối Bối còn chưa kịp nói, liền bị Huyền Trữ công chúa đánh gãy lời nói.

“Ha, thì ra các người biết nhau, ta đã biết, Tô Bối Bối, người là một tiểu nhân bỉ ổi, nhất định là người cố ý liên hợp với bọn họ đối phó Xích Diễm quốc có không phải, người thế nhưng lừa gạt Vương huynh ta như vậy, ta..... Ta muốn giết người!”

Nàng chặt vật giấy dựa muốn đứng lên, ánh mắt tràn ngập phần nộ trừng mắt nhìn Bối Bối.

Bối Bối bất đắc dĩ trừng mắt: “Ta nói công chúa, người rất độc đoán có phải không, người thế nào chỉ dùng mắt mà nhìn thấy ta và bọn họ thông đồng, muốn nói thông đồng cũng là người cùng tiểu Hầu gia thông đồng đó, nếu không phải đường huynh tốt của người cùng người diễn một vở kịch, ta làm sao có thể rơi vào tình trạng này.”

“Người nói vậy, ta mới không có thông đồng với đường huynh, bây giờ ta ước gì giết chết hẳn.” Huyền Trữ công chúa gào thét, nhớ tới đường huynh Quan Hoa, nàng vừa tức vừa hận.

Như thế nào cũng nghĩ không đến, đường huynh thế nhưng lập kế với nàng như vậy!

Nhìn Huyền Trữ công chúa giấy dựa trên mặt đất lại sững sờ không đứng dậy được, Bối Bối lập tức xuống giường nghĩ muốn giúp nàng.

Nhưng mà, nàng lại quên giờ phút này thân thể mình còn suy yếu, đột nhiên động tác xuống giường của nàng lại rất nhanh, Hắc Khi Phong không kịp đỡ lấy nàng, cứ như vậy nàng ngã ngồi xuống.

Mông ngã ngồi ở trên sàn lạnh như băng, đau đớn vô cùng còn lạnh nữa, theo bản năng nàng thốt ra: “Ai, đau.....”

Hắc Khi Phong vội vàng ôm lấy nàng, kéo chăn phủ lên giường sau đó đặt nàng ngồi ở trên đệm mềm, tình cảm quan tâm dào dạt, tiếng nói lo lắng không mất đi sự dịu dàng: “Tiểu Bối, nàng ngã đau lắm à, có bị thương ở đâu hay không?”

“Ta không có việc gì, nếu người chịu thả ta, ta sẽ càng thêm không có việc gì.” Nàng dùng ánh mắt trông mong nhìn hẳn.

Nhìn đến ánh mắt đáng thương của nàng, Hắc Khi Phong khó xử quay mặt đi: “Tiểu Bối, ta không thể thả nàng đi.”

Về công về tư, hẳn cũng không thể cũng không nghĩ lại thả nàng đi.

Bối Bối cúi đầu thất vọng rũ bả vai, sau đó nhìn một thân thảm hại của Huyền Trữ công chúa: “Người có thể giúp nàng ta đứng lên không?”

“Được.” Hắc Khi Phong xoay người đi về phía Huyền Trữ công chúa.

Huyền Trữ công chúa phồng bị nhìn từng bước chân đi đến của Hắc Khi Phong: “Người muốn làm gì?”

“Hừ.” Hắc Khi Phong hừ nhẹ một tiếng, sau đó đứng lại ở gần nàng, thoáng cúi người đưa tay nâng nàng đứng lên.

“A..... Người muốn làm gì, buông buông, nếu người dám giết ta Vương huynh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người, buông tay buông tay, cứu mạng a.....” Huyền Trữ công chúa kinh sợ nhắm mắt lại hét loạn lên, sợ hãi trong lòng không thể nào kiềm chế được.

Chết, ai mà không sợ, nhất là biết rõ mình sẽ chết, lại bất lực không làm gì được, cảm giác này quả thực bức điên người ta.

Tiếng kêu với cường độ cao làm cho Hắc Khi Phong nhíu mày, hắn không kiên nhẫn đem nàng đẩy lên trên ghế ngồi: “Câm miệng, người lại kêu một tiếng ta liền hạ độc cho người câm.”

Nghe được giọng nói trầm trầm của hắn, Huyền Trữ công chúa lập tức ngậm miệng lại, không dám lại la to, đôi mắt thận trọng từ từ mở ra.

Nhìn thấy hắn đứng ở trước mặt mình, không có làm gì, cũng không có gì giận dữ thô bạo, mà nàng lại còn bình yên ngồi ở ghế trên.

Hắn không phải muốn giết nàng.....

Sau khi ý nghĩ này tiến nhập vào trong đầu nàng, nhịp tim đập dồn dập của Huyền Trữ công chúa mới từ từ chậm dần, trong khoảng cách gần, nàng cũng thấy rõ ràng nam nhân trước mắt.

Nàng cảm thấy hơi hơi kinh ngạc, nàng thừa nhận sau Vương huynh người này là mỹ nam tử đứng hàng thứ hai.

Dáng vẻ hắn và Vương huynh là có nét tuấn tú hoàn toàn không giống nhau, Vương huynh tuấn mỹ thật sự tà khí, là loại phong lưu phóng khoáng không chút để ý.

Mà nam nhân này đẹp thật sự trong sáng, thiên về dạng thân thiết hiền hòa, mày thanh mắt sáng, trong vẻ mặt thoáng mang theo cảm giác tươi mát ôn hòa.

Hắn thoát nhìn tuyệt không giống bọn cướp, ngược lại giống như một công tử tôn quý nho nhã, không giống nam nhân trước kia bóp chặt yết hầu của nàng cả người bao phủ luồng khí âm lạnh, quan sát đáy lòng sợ hãi của nàng.

Hắc Khi Phong lãnh đạm đánh gãy đánh giá của nàng: “Công chúa tôn quý kiêu ngạo thế nhưng cũng mở to mắt nhìn chăm chăm một nam nhân khác như vậy, được giáo dưỡng đúng thật là tốt nhỉ.”

Bỏ xuống một câu mang ý châm biếm, Hắc Khi Phong xoay người đi trở về bên giường, tà áo xanh ôn nhã thoáng bay lên theo bước chân của hắn, tiêu sái lại tao nhã.

Huyền Trữ công chúa trừng mắt với bóng lưng của hắn, vừa thẹn vừa giận: “Ai thích nhìn chăm chăm người, ta chỉ là muốn nhớ kỹ này tướng mạo bọn cướp người, để sau này ta trả thù!”

Nhưng mà, kêu gào của nàng không được đáp lại.

Hắc Khi Phong nghiêng người nhìn Bối Bối, bạc môi mỉm cười: “Tiểu Bối, ta đã nâng nàng ta dậy rồi, nàng an tâm đi?”

Thấy biểu hiện của hắn muốn lấy lòng mình, ngẩn ngơ một lúc, giống như nhớ lại những ngày hắn ngây ngốc trước kia, khi đó, hắn cũng luôn như vậy gương mặt thiện lương luôn đi theo bên cạnh nàng.

Vì lấy lòng nàng, hắn có thể đem tiền tài của mình đều giao cho nàng bảo quản, vì chờ nàng, hắn có thể ngồi ở đầu đường đợi cho đến khi mặt trời xuống núi, cho dù bị người ta đánh cũng không đánh trả.....

Chuyện trước kia tái hiện lại trong đầu nàng, làm cho tâm trạng của nàng nặng trĩu.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, nàng nhìn sâu vào mắt hắn: “Hắc Khi Phong, người bắt ta là vì Hắc tinh ngọc bội đúng không? Người biết rõ ta sẽ không đem ngọc bội cho các người, cho dù người giết ta, ta cũng sẽ không cho.”

Hắn nghiêm mặt lại, đáy mắt lướt qua một tia ảm đạm, lẳng đọng lại trong thoáng chốc, hắn chân thành nhìn nàng, đưa tay nhẹ nhàng lướt qua sợi tóc rơi xuống bờ má nàng.

“Ta sẽ không giết nàng.” Giọng nói của hắn, mang theo lời thề hứa hệt.

Im lặng trong chốc lát, hắn mới có nói tiếp: “Đúng là ta thật sự cần Hắc tinh ngọc bội, nhưng Không phải giống như tưởng tượng của nàng. Tóm lại..... Ta sẽ không để nàng gặp chuyện không may, nàng

an tâm theo ta đi một chuyến về Hắc Phong quốc, coi như đi Hắc Phong quốc để mở mang kiến thức có được không?”

“Ta có thể nói không sao.” Bối Bối vô lực thở dài.

Trong mơ hồ, nàng dường như thấy được ánh mắt hàm chứa một chút thật không biết làm sao của hắn, là nàng nhìn lầm rồi sao, vì sao đột nhiên cảm thấy hắn giống như cũng là thân bất do kỷ (*)

(*) Thân bất do kỷ: không thể tự mình quyết định.

254. Q.3 - Chương 255: Gào Khóc

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hắc Khi Dạ mặt cứng lạnh đi vào đến, đi theo phía sau hai người Lôi Hành, Lôi Vân.

Huyền Trữ công chúa vừa thấy Hắc Khi Dạ, thân mình không nhịn được run rẩy một chút, cả người cảnh giác căng thẳng, trong tiềm thức nàng sợ hãi con người lạnh đến thấu xương này.

Trong phòng không khí bởi vì ba người Hắc Khi Dạ xuất hiện mà đột nhiên có vẻ thật trầm lắng, thực áp bức.

“Đại ca, có chuyện gì xảy ra?” Hắc Khi Phong nhìn tình hình có vẻ không đúng lắm, nhíu mày cất tiếng hỏi.

Hắc Khi Dạ quét mắt nhìn Huyền Trữ công chúa và Bối Bối liếc, đôi mắt đen trầm xuống vài phần: “Cô Ngự Hàn hạ lệnh lục soát toàn thành, phong tỏa cửa thành, trên đường phố thị vệ lục soát trong tay còn có bức họa của chúng ta và các nàng.”

Nghe vậy, Bối Bối và Huyền Trữ công chúa lòng tự hiểu không cần nói liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lúc ánh mắt chạm vào nhau, lần đầu không có lửa giận như trước, đều mang theo một tia hy vọng nhảy nhót.

Hắc Khi Dạ mặt lạnh nhìn thấu suy nghĩ trong đáy lòng của người bọn họ, hừ lạnh một tiếng: “Các người nghĩ đến soát thành còn có thể cầu cứu được sao, vào lúc cần thiết ta không ngại giết hai nữ nhân vương chôn vùi tay các người..... Tô Bối Bối, Hắc tinh ngọc bội ở trên người người, đồ vật của người chất rất dễ lấy!”

Lời nói lạnh lùng tàn nhẫn làm cho Bối Bối cảm thấy lạnh lạnh run rẩy một chút, nàng âm thầm áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, cười hì hì nhướn mày nhìn Hắc Khi Dạ.

“Người muốn giết ta? Ta khuyên vẫn là canh chừng ta cho tốt đừng để ta xảy ra chuyện gì thì tốt hơn, chẳng lẽ các hạ không biết năng lượng của Hắc tinh ngọc bội chỉ có ta mới có thể khởi động được sao? Không có ta, người là không chiếm được năng lượng của Hắc tinh ngọc bội.”

“Người cho rằng ta sẽ tin tưởng những lời nói ma quỷ của người?” Hắc Khi Dạ vù một cái đi đến trước mặt nàng, nhìn gần nàng từ trên cao xuống dưới, bạc môi gợi lên một nụ cười mỉa mai.

Nhìn thấy đại ca và Tiểu Bối giằng co, Hắc Khi Phong có chút căng thẳng, hắn cố gắng duy trì giọng điệu bình thản, khuyên: “Đại ca, Tiểu Bối nói cũng rất có khả năng, một lần trong lúc sắp thất bại chính là Tiểu Bối khởi động năng lượng của Hắc tinh ngọc bội làm cho Cô Ngự Hàn tăng lên pháp lực.”

Nghe vậy, đôi mắt đen của Hắc Khi Dạ nhắm lại, nụ cười mỉa mai trên khóe miệng dần dần thu lại, hắn hơi cúi người phát tay áo một tiếng ngồi vào một bên.

Thấy thế, Hắc Khi Phong âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, hắn bắt đầu nhìn Bối Bối một cái, dùng ánh mắt ý bảo nàng ngoan một chút.

Bối Bối giả vờ không thấy quay đầu sang một bên, khóe miệng lại nhin không được giương lên, nhìn Hắc Khi Dạ khối băng lạnh khiến người ta oán này vẻ mặt bị méo mó thật sự là sáng khoái, a.....

Hắc Khi Phong lắc lắc đầu, sau đó đi đến một bên tủ lấy ra một cái bọc.

“Đại ca, ta có biện pháp rời khỏi Xích Diễm quốc mà thần không biết quỷ không hay.”

“Biện pháp gì?” Hắc Khi Dạ nhìn sang.

“Chờ một chút sẽ biết.” Hắc Khi Phong tươi cười thần bí.

.....

Không cần mất công phu bao lâu, mọi người trong phòng đều thay đổi hình dáng, bao gồm tùy tùng Lôi Hành và Lôi Vân cũng không ngoại lệ.

Bối Bối trừng mắt, không dám tin người trong gương chính là mình, người này..... Cũng rất đẹp nha!

Nàng trong gương, tuyệt đối có thể dùng từ “phong hoa tuyết đại”(*) để hình dung, trừ sắc mặt thực tái nhợt, thật là có thể nói là sắc mặt bệnh trắng xanh, cái khác quả thực có thể nói hoàn mỹ.

Giống y chang một mỹ nhân bị bệnh!

“Ha....ha...., Hắc Khi Phong, bây giờ ta mới phát hiện thì ra người lợi hại như vậy a, còn có chiêu này.”

Tuy rằng là dịch dung, nhưng là đem nàng dịch dung đẹp như vậy, bảo nàng giữ gương mặt khó chịu cũng khó.

Hắc Khi Phong đến gần, đáy mắt ẩn chứa ý cười, thấp giọng nói chỉ có hai người bọn họ nghe được: “Tiểu Bối như vậy rất đẹp, nhưng mà ta vẫn thích dáng vẻ thật của Tiểu Bối hơn.”

“Chắc, thật đúng là lời ngon tiếng ngọt, may mà ta không tiếp nhận vào tai, bằng không soái ca như vậy rút mật vài tai ta thật đúng là có chút nguy hiểm.” Bối Bối nói nhỏ, nhìn gương mà giả mặt quỷ, lập tức liền phá hủy nét đoan trang nhàn nhã của gương mặt mỹ nhân.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, nàng quay đầu nhìn dáng vẻ của những người khác, khi nàng nhìn thấy vẻ mặt nhiều nếp nhăn của Huyền Trữ công chúa, tóc hoa râm, y hệt dáng vẻ của một bà lão, nàng nhin không được bật cười.

“Ha ha ha..... Huyền Trữ công chúa, đây sẽ không phải là dáng vẻ của người sau này chứ, ừ ừ, coi như hiền hậu, ha ha.....”

Huyền Trữ công chúa sớm đã tức giận đến nói không nên lời, chỉ có thể liều chết dùng ánh mắt trừng về phía nụ cười không ngừng của Bối Bối, sau đó lại trừng mắt hướng về Hắc Khi Phong, răng nghiến keng két.

Cuối cùng, nàng rốt cục nhin không được bão nổi : “Xú nam nhân chết tiệt, có dám lưu lại tên của người, bản công chúa không báo thù này liền mang theo họ của người!”

Hắc Khi Phong thần nhiên nâng má, thái độ ôn hoà: “Ta tên là Hắc Khi Phong, người có bản lĩnh lớn thì có thể tìm ta báo thù.”

Thấy dáng vẻ xem thường của hắn đối với biểu hiện tức giận của nàng, Huyền Trữ công chúa giận đến cực điểm trái lại nở nụ cười: “Được, tốt lắm, Hắc Khi Phong à, bản công chúa nhớ kỹ, người liền cầu nguyện đừng rơi vào tay bản công chúa!”

Bối Bối thật vất vả mới nhin cười, cười nhiều làm tổn hại người: “Công chúa, với dáng vẻ bị trói hai tay ra phía sau này của người còn muốn tìm người báo thù a, trước hết phải cố mà chăm lo cho cái mạng nhỏ của mình rồi nói sau.”

“Ôi Bối Bối, người không nói lời nào không có ai nghĩ người là cầm điếu đầu!” Huyền Trữ công chúa hét lên, khiến cho nếp nhăn trên mặt vì hét to mà lỏng xuống vỡ ra đưng đưa, làm cho người ta nhìn cảm thấy muốn cười sặc sụa.

“Hi hi!” Bối Bối nhin không được lại phun cười một tiếng, chịu đựng đến ruột đều thất lại.

Nàng quay đầu nhìn Hắc Khi Phong: “Uy, người không cần phải đem công chúa xinh đẹp hoá trang thành bộ dạng này làm cho người ta giận sôi ruột kìa.”

Hắc Khi Phong nhú mảy, hướng về phía Huyền Trữ công chúa nhìn lướt qua, giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Nữ nhân trong lòng không tốt dù xinh đẹp, ở trong lòng người khác cũng là xấu xí.”

“Người..... Oa..... Các người khi dễ ta.....” Huyền Trữ công chúa đột nhiên gào khóc lên, nước mắt bộp bộp rơi trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, có thể nói là lão lệ giàn giụa.

Bối Bối ngậy người một chút, có chút phản ứng không kịp, nói khóc như thế nào liền khóc?

Tiếng khóc kia, nghe vào trong tai, ủy khuất thật sự.

Bối Bối có chút không biết làm thế nào lắc lắc ngón tay: “Này..... Khụ, người đừng khóc.....”

“Ồn ào đủ chưa, tất cả cảm miệng hết cho ta, đừng để cho ta nghe giọng nói của các người!”

Giọng hét to đột nhiên vang lên, lần áp đi giọng của các nàng, các nàng đồng thời cứng cả người, thật cẩn thận nhìn về phía Hắc Khi Dạ, thấy hắn đột nhiên đứng lên, các nàng thực hơi nhút nhát nghiêng người về phía sau một chút.

Sắc mặt của Hắc Khi Dạ âm trầm híp mắt nhìn hai người các nàng: “Các người lại làm phiền ta, ta liền khiến cho các người sau này đều không mở miệng được.”

Lời nói lãnh khốc vô tình lập tức làm cho các nàng đều ngậm miệng.

(*) Phong hoa tuyệt đại: phong thái tài hoa tuyệt vời

255. Q.3 - Chương 256: “kiêm Diệp Tình Thâm”

Ở cửa thành, sổ thị vệ phụ trách thủ thành gia tăng vài lần so với bình thường, dân chúng tới lui đều bị kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt.

Đám người Hắc Khi Dạ cải trang qua đi, phân biệt là một đôi vợ chồng già, một đôi tuổi trẻ vợ chồng, còn có tùy tùng cũng đều được cải trang.

“Phong đệ, xem tình hình trình tự kiểm tra so với trong tưởng tượng còn nghiêm ngặt hơn, chúng ta chia nhau hành động, ra khỏi cửa thành sẽ tụ hợp lại.”

Hắc Khi Phong nâng mắt nhìn qua, gật đầu đồng ý: “Ừ, vậy nhóm của huynh cẩn thận một chút.”

“Đệ cũng vậy.” Hắc Khi Dạ thận trọng dặn dò, sau đó kéo Huyền Trữ công chúa đã cải trang thành bà lão dẫn đi trước về phía cửa thành.

Huyền Trữ công chúa dùng một chút sức lực cuối cùng giãy dụa, nàng chán ghét bị nam nhân này nắm lấy bả vai như vậy, cho dù hắn càng giống khoác vai nàng, dường như chỉ còn thiếu bóp nát xương cốt bả vai của nàng.

Nàng tức giận đến muốn chửi ầm lên, nhưng không biết làm sao vì bị điểm á huyết, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Hắc Khi Dạ không kiên nhẫn trầm giọng cảnh cáo: “Người nếu không an phận một chút cũng đừng trách ta không khách sáo.”

Bởi vì hai người cải trang là hai người già đi chậm chạp, vẻ mặt người già đầy nếp nhăn, cho nên rất thuận lợi qua cửa thành.

Mà hai người Hắc Khi Phong và Bối Bối mới đến gần cửa thành liền bị ngăn cản lại: “Đợi chút, nâng mắt hai người lên để ta nhìn.”

Bối Bối nhìn chằm chằm thị vệ, miệng không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt.

Mau cứu ta, ta là Bối Bối.....

Ý thức được ánh mắt của nàng phát ra tín hiệu cầu cứu, Hắc Khi Phong khoát lên thắt lưng của nàng hơi siết chặt, mỉm cười thì thầm với nàng:“Tiểu Bối, đừng uống phí sức lực, ta hạ thuật che mắt trên người của nàng, cho dù đôi mắt của nàng biết nói chuyện, thoát nhìn cũng chỉ thấy ngàn vạn nhu tình, nàng nhìn bọn thị vệ đó như vậy, chẳng lẽ không phát hiện hồn của bọn họ đều phải bị nàng câu đi rồi sao?”

Sắc mặt của Bối Bối cứng đờ, nhìn kỹ xem mấy thị vệ kiểm tra đó, phát hiện bọn họ thật đúng là ánh mắt mang theo..... ái mộ nhìn mình.

Trời, Hắc Khi Phong này, khi nào trở nên gian xảo như vậy!

Hắc Khi Phong khẽ cong môi, đôi mắt đen xẹt qua một tia không vừa lòng.

Cho dù cải trang thành thư sinh nho nhã, vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trong đáy mắt của Hắc Khi Phong lại che dấu không được, khí thế tôn quý bức người lập tức đem ánh mắt của thị vệ đánh trở về.

“Các người nhìn nương tử của ta như vậy là ý gì? Chẳng lẽ quan gia muốn cưỡng đoạt dân phụ hay sao? Các người kiểm tra xong rồi thì nhanh cho chúng ta đi, sức khỏe của thê tử ta không tốt, không thể kéo dài quá nhiều thời gian!”

Bọn thị vệ phát hiện sự thất lễ của mình, nhìn lại bộ dáng nhu nhược của “mỹ nhân”, lập tức tin.

Bọn họ xấu hổ không dám lại kiểm tra và ngăn trở gì nữa, chỉ nói:“Không..... Không có, các người mời đi thông thả.”

.....

Đi ra cửa thành, Bối Bối như trước chưa từ bỏ ý định quay đầu lại nhìn, nhìn lồng ngực dày rộng của hắn, bởi vì suy yếu, cả người nàng đều dựa vào trong lòng hắn.

Cho nên người ở bên ngoài nhìn thấy, bọn họ là một đôi trẻ tuổi vợ chồng kiêm điệp tình thâm (*).

Nàng liều chết trừng mắt, hy vọng đem thân hình cao lớn ngăn trở tầm mắt của hắn bị nàng nhìn đến thủng một lỗ.

“Tiểu Bối, ngoan một chút, bây giờ chúng ta đi tụ hợp lại với đại ca, nhớ rõ đừng chọc tức đại ca.” Hắc Khi Phong có chút buồn cười nhìn nàng tròn tròn đôi mắt, xem ra vẫn là không chịu hết hy vọng đâu.

Bối Bối quay đầu một bên không nhìn hắn, lại đứng tại chỗ không chịu đi.

Khuôn mặt tuấn nhã của Hắc Khi Phong nổi lên ý dung túng tràn đầy mỉm cười:“Tiểu Bối, có phải là nàng đi mệt rồi không, ta sẽ bế nàng đi.”

Nói xong, hắn thật sự bế nàng lên, một cách dễ dàng.

Bối Bối sững sốt một chút mới phản ứng lại, nàng vừa vội vừa giận cắn răng, nâng cánh tay vô lực đẩy bờ vai của hắn:“Hắc Khi Phong, ai muốn người ôm, thả ta xuống!”

“Tiểu Bối, bây giờ nàng yếu như vậy, vẫn là ta bế nàng đi có vẻ nhanh hơn một chút, ngoan ngoan ngủ một giấc, rất nhanh chúng ta có thể trở về Hắc Phong quốc.” Về mặt của hắn sung sướng nhìn nàng, sau đó liền bước nhanh đi.

Bóng dáng của bọn họ cách cửa thành càng ngày càng xa.

Xa xa truyền đến tiếng kêu la không cam lòng của Bối Bối:“Thả ta xuống.....”

.....

Trong thành, khi Cô Ngự Hàn nhận được tin tức đuổi tới gian phòng u ám kia, chỉ nhìn thấy căn phòng trống rỗng.

Cô Ngự Hàn im lặng đứng ở bên giường, đưa tay cảm lấy chăn trên giường, đưa lên mũi ngửi, khuôn mặt tuấn dật tức khắc biến sắc.

“Bối Bối.....” Là mùi hương của nàng, cho dù rất nhạt rất nhạt, nhưng mỗi ngày chạm vào vành tai và tóc mai của nàng, cùng nhau ngủ ở một chỗ, cho dù rất nhạt, hần cũng có thể lập tức ngửi ra mùi hương của nàng.

“Vương, chúng ta đến chậm một bước, bọn họ phỏng chừng đã ra khỏi thành rồi.” Thương Tuyệt Lệ xem xét căn phòng một lần, thở dài tiếc nuối.

Cầm chặt tấm chăn trong lòng bàn tay, sắc mặt Cô Ngự Hàn rất khó coi cả người cứng đờ, hồi lâu, mới nói:“Hồi cung.”

“Vương, chúng ta có phải muốn chuẩn bị tấn công Hắc Phong quốc hay không?” Thương Tuyệt Lệ vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

Cô Ngự Hàn nhắm mắt, che giấu cuồng phong bão táp trong đáy mắt, hờ hững gật đầu, sau đó liền phát tay áo đi ra ngoài.

Mới đi ra khỏi cửa phòng, hai gã thị vệ áp giải một người chật vật quỳ xuống ở trước mặt hần:“Vương, trong rừng cây cách đây không xa chúng thuộc hạ tìm được tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia bị trói ở trên thân cây.”

Cô Ngự Hàn lạnh lùng nhìn cả người phát run của Quan Hoa tiểu Hầu gia:“Đường đệ, không ngờ ngươi lại tìm người giúp đỡ, nhỉ?”

Tiếng nói của hần vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, lại như phù chú lấy mạng từ trong địa ngục bay ra.

“Đường huynh, Vương..... Tha mạng a, ta cũng không dám nữa, ta..... Ta là bị bọn họ ép buộc, bọn họ buộc ta làm như vậy, tha mạng.....” Quan Hoa tiểu Hầu gia liên tiếp đập đầu, ra tiếng kêu rên khóc lóc.

“Bọn họ buộc ngươi?Không ngờ ngươi thật giỏi tìm cớ!” Cô Ngự Hàn cười một tiếng, đôi mắt anh tuấn nheo lại, sát khí trong đáy mắt nhanh chóng ngưng tụ.

Quan Hoa tiểu Hầu gia tiếp tục khóc kêu:“Đúng vậy, đường huynh, huynh nhất định phải điều tra rõ ràng, ta..... ta thật là bị buộc, huynh xem ta cũng bị bọn họ cột vào trong rừng cây, bọn họ sợ ta đi tố cáo bọn họ.”

“Hừ, ta nghĩ..... Bọn họ là muốn nhìn ngươi là như thế nào bị chính mình hại chết đó.” Cô Ngự Hàn nghiêng người nhìn chằm chằm tiểu Hầu gia một cái, bờ môi nói ra từng chữ rất nhẹ nhàng và chậm rãi, thông thả làm cho tiểu Hầu gia cảm giác cái chết của mình càng ngày càng gần.

“Không..... Đường huynh tha mạng a.....” Tiểu Hầu gia khóc ôm lấy chân của Cô Ngự Hàn, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi cái chết.

“Oành.” Cô Ngự Hàn lãnh đạm một cước đá văng hần.

“Đem hần nhốt vào trong Thiên Lao, dám chạm vào người của bốn vương, bốn vương muốn cho hần biết cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Bỏ xuống một câu âm lãnh, Cô Ngự Hàn nhanh chóng rời đi, mặc cho tiểu Hầu gia đau khổ kêu gọi như thế nào cũng không có một chút phản ứng, sắc mặt kiên quyết đoạn tuyệt làm cho Thương Tuyệt Lệ đi bên cạnh cũng cảm thấy xa lạ.

(*)Kiếm điệp tình thâm: như đôi bướm sống đôi tình cảm sâu nặng

256. Q.3 - Chương 257: Con Dâu Xấu Gặp Cha Mẹ Chồng

Hắc Phong quốc.

Cung điện kim bích huy hoàng ở giữa sắc tuyết trắng rơi nhẹ lấp lánh, tỏa ra khí thế uy nghiêm bức người.

Trong tấm cung của quân vương, ngự y ra ra vào vào, mọi người đều việc bận rộn.

“Khụ khụ khụ.....” Tiếng ho khan của Thương lão thỉnh thoảng liên tục vang lên, sau đó lại im lặng một hồi lâu mới có tiếng ho lại.

Hắc Khi Dạ và Hắc Khi Phong đều cùng nhau đi vào trong tấm cung.

Thương lão quốc Vương nhìn thấy hai người bọn họ, đôi mắt vốn dĩ đang vô thần lập tức hiện ra nếp nhăn nơi khóe mắt, đáy mắt phát ra ánh sáng mong chờ.

“Dạ nhi, Phong nhi, các con đã trở về, Phong nhi, có phải tìm được Hắc Tinh ngọc bội hay không?” Hắc Phong Vương đã lớn tuổi cố gắng muốn đứng lên, ánh mắt tự nhiên hướng về Hắc Khi Phong.

Hắc Khi Phong tiến một bước xa vội tới đỡ lấy ông: “Phụ Vương, người chú ý sức khỏe, đừng vận động nhiều, thần nhi sẽ rất lo lắng.”

Hắc Khi Dạ nhìn một màn trước mắt, đáy mắt lướt qua một tia khó chịu, rất nhanh lại bị sự lạnh lùng thay thế.

“Được được được, phụ Vương nằm xuống không đứng dậy, các con mau nói tình hình cho phụ Vương.” Đôi mắt của Hắc Phong Vương toát ra ánh mắt không thể chờ đợi nữa.

Lùi lại vài bước, Hắc Khi Phong nhìn về phía Hắc Khi Dạ, sau đó chờ đợi.

Thấy thế, Hắc Khi Dạ hơi nheo mắt một chút, sau đó mới bước đến gần bên giường: “Phụ Vương xin yên tâm, chúng con không chỉ mang Hắc tinh ngọc bội về, còn có chủ nhân của Hắc Tinh ngọc bội cũng đưa về Hắc Phong quốc, lúc nào Phụ Vương muốn thấy năng lượng của Hắc tinh ngọc bội đều cũng được cả.”

“Chủ nhân của Hắc Tinh ngọc bội? Tể ti, người thấy thế nào?” Hắc Phong Vương chuyển hướng nhìn về một lão già đang im lặng đứng bên giường.

Lão già mặc một bộ hắc bào tiến lên vài bước, bấm tay tính toán, sau đó mới nghiêm túc trả lời: “Vương, căn cứ vào dự tính của thuộc hạ, Hắc tinh ngọc bội là một khối thần ngọc từ thượng cổ lưu lại, chỉ có nhân tài có duyên với thần ngọc mới có thể khởi động năng lượng của nó, cho nên muốn lợi dụng năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội để tu pháp, liền cần phải mượn dùng chủ nhân của Hắc Tinh ngọc bội.”

“Như vậy sao? Vậy..... Dạ nhi, con nói bây giờ người kia đang ở đâu? Như thế nào không mang theo hẳn cùng tới gặp phụ Vương?” Hắc Phong Vương vội vàng hỏi.

Hắc Khi Dạ nhíu mày, ý tứ sâu xa nhìn Hắc Khi Phong một cái, mới cân nhắc trả lời: “Người kia là một cô nương, nàng..... dường như không nguyện ý đem Hắc tinh ngọc bội cho chúng ta lắm.”

“Cô nương?” Hắc Phong Vương trầm ngâm một chút, đôi mắt mờ nhạt khô héo chậm rãi di chuyển, một tia thâm trầm lưu chuyển trong đáy mắt.

Cuối cùng, hắn ngẩng đầu nhìn Hắc Khi Dạ, thông thả hỏi: “Nàng ta ở nơi nào? Ta muốn trông thấy nàng ta.”

“Phụ Vương xin chờ chốc lát, nhi thần lập tức mang nàng ta tới gặp người.” Hắc Khi Dạ nói xong định đi ra ngoài, lại bị Hắc Khi Phong ngăn trở.

“Đại ca, hay là ta đi cho, huynh hãy ở cạnh phụ Vương nhiều một chút, huynh rời đi lâu như vậy, chắc hẳn phụ Vương lại có rất nhiều việc chính sự muốn giao cho huynh đó.”

Hắc Khi Dạ sâu sắc nhìn Hắc Khi Phong một cái, thần nhiên nói: “Nhớ rõ đem Tô Bối Bối mang đến đây nhanh một chút, đừng để Phụ Vương chờ lâu.”

“Vâng, đại ca.” Hắc Khi Phong nhin không được sắc mặt có chút phấn khởi, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

.....

Trong cung điện hoa lệ rộng rãi, một tiếng “loảng xoảng” của âm thanh đồ vật vỡ nát rồi im lặng.

“Làm cái quỷ gì, thế nhưng đem bản công chúa cầm tù, người đâu, người đâu a.....” Huyền Trữ công chúa ra sức hét to với cánh cửa, thở hổn hển nắm chặt tay đánh vào kết giới ngăn cản nàng.

Bối Bối ngồi ở một bên chậm rãi uống trà: “Người tiết kiệm ít sức lực đi, bằng pháp lực của người là không có khả năng mở kết giới này, pháp lực Hắc Khi Phong cũng không thấp hơn Cô Ngự Hàn đâu.”

Nghe vậy, Huyền Trữ công chúa tức giận thành thích chạy ba bước đến trước mặt Bối Bối, đoạt lấy tách trà trong tay Bối Bối đặt mạnh xuống trên mặt bàn trà, động tác rất mạnh dường như làm cho nước trong tách trà văng ra bên ngoài một ít.

“Ô Bối Bối, người còn có tâm trạng uống trà, mau nói thật đi, người và Hắc Khi Phong rốt cuộc là quan hệ gì, vì sao hắn đối xử với người tốt như vậy?”

Bối Bối nhìn chén trà, ánh mắt nhằm chán nhìn Huyền Trữ công chúa một cái, cố ý chọc giận nàng ta: “Không phải đã nói với người rồi sao, ta đáng yêu người gặp người thích thôi, nào giống như người làm người ta ghét.”

“Người.....” Huyền Trữ công chúa tức giận giơ tay muốn đánh Bối Bối.

Bối Bối nhướng mày, vèo một cái đã đứng lên, nhanh tay lẹ mắt bắt lấy tay của Huyền Trữ công chúa, ánh mắt chứa một tia tức giận.

“Huyền Trữ công chúa, người ồn ào đủ chưa, đừng phát tác tính tình công chúa của người nữa, người cho là bây giờ đang ở nơi nào, vẫn là ở Xích Diễm quốc sao? Người chừng nào thì mới có thể lớn lên một chút, ra Xích Diễm quốc, không, nói chính xác là ra khỏi tòa hoàng cung kia, người không phải là gì hết, đừng tưởng rằng ở đâu người ta cũng đối xử với người như công chúa tôn quý!”

Nhìn ánh mắt nghiêm khắc của Bối Bối, thế nhưng có vài phần giống vẻ mặt của Vương huynh lúc quả trách mình.

Huyền Trữ công chúa sững sờ cả người, trong đầu như bị cái gì đánh trúng, ra hoàng cung, nàng không là gì hết.....

Bối Bối bỏ tay của Huyền Trữ công chúa ra, sau đó lại ngồi trở lại trên ghế, tiếp tục rót một ly trà mới, cuối cùng mặc kệ tiếng kêu la của công chúa điều ngoa.

Qua một hồi lâu, Huyền Trữ công chúa dường như mới từ từ sắp xếp lại cảm xúc của mình, nàng hơi cắn môi, thực dùng sức đặt móng ngồi vào chiếc ghế khác, không thêm nói lời nào.

.....

Hắc Khi Phong đi vào đến, nhìn thấy các nàng mỗi người ngồi một hướng, hắn thần nhiên quét mắt nhìn Huyền Trữ công chúa một cái, liền lập tức đi về hướng Bối Bối.

“Tiểu Bối, ta đến đưa nàng đi gặp phụ Vương của ta.”

“Ai muốn đi gặp phụ Vương của người, ta cũng không phải con dâu của nhà người, còn con dâu xấu gặp cha mẹ chồng a.” Bối Bối bĩu môi, không vui vẻ gì.

Vốn dĩ chỉ muốn mở miệng phản bác một chút, nhưng mà sau khi ý thức được mình mới nói ra những lời ngu xuẩn gì, nàng ảo não hơi mím chặt khóe miệng, nói thầm: “Ô Bối Bối, miệng của người có thể linh hoạt một chút hay không!”

Hắc Khi Phong sững sốt một chút, lập tức cười khê ra tiếng, khuôn mặt thanh nhã lộ vẻ nhu tình nồng đậm: “Tiểu Bối, nếu nàng muốn chúng ta thành thân trước khi đi gặp phụ Vương cũng được, ta lập tức sắp xếp!”

“Câm miệng! Ai muốn thành thân với người, ta cảnh cáo người đừng vọng tưởng, lão công của ta nhận định sẽ chỉ là Cô Ngự Hàn, là Cô, Ngự, Hàn!” Bối Bối ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn, tuyệt không mơ hồ.

Nhìn sắc mặt kiên định của nàng, Hắc Khi Phong hơi nheo mắt, khóe miệng tươi cười không thay đổi, đáy mắt ẩn sâu một chút bi thương.

Chỉ im lặng trong chốc lát, hắn lại giơ tay lên khuôn mặt tươi cười, kéo mạnh tay nàng đem nàng mang đi: “Chúng ta đi nhanh đi”.

257. Q.3 - Chương 258: Lòng Trắc Ẩn

Thấy bọn họ rời đi, Huyền Trữ công chúa lập tức đuổi theo đi kéo lấy ống tay áo của Hắc Khi Phong: “Này này, chờ một chút, các người muốn đi đâu? Ta cũng phải đi, ta không muốn ở tại chỗ này một mình!”

Hắc Khi Phong giật ống tay áo lại, dễ dàng kéo khỏi tay của Huyền Trữ công chúa, hơi nhíu mày: “Xin công chúa tự trọng.”

Tự trọng?

Ánh mắt của Huyền Trữ công chúa không khỏi nhìn xuống cánh tay đang giữ lấy Bối Bối của hần, trong lòng cảm thấy vừa khó chịu vừa tức giận.

Nàng hất cằm lên: “Người dựa vào cái gì muốn ta tự trọng, tự bản thân người lại có nhiều nghiêm chỉnh lắm à, Tô Bối Bối là thê tử chưa cưới của Vương huynh ta, là Vương hậu tương lai của Xích Diễm quốc, người nếu tự trọng sẽ không lôi kéo tay của nàng ta, lại càng không nên mơ tưởng đến thê tử của người khác!”

“Tiểu Bối còn chưa là thê tử của Cô Ngự Hàn.” Hắc Khi Phong mím môi, răng cắn chặt bật ra lời phản bác, chỉ có khí thế tự nhiên yếu hần đi.

Huyền Trữ công chúa cũng không biết mình vì sao đột nhiên thừa nhận Tô Bối Bối là Vương hậu của Xích Diễm quốc, nàng chỉ cảm thấy muốn nói với nam nhân trước mặt như vậy.

“Người chính là cường cầu, chẳng lẽ người không có nghe thấy Tô Bối Bối nói chỉ nguyện ý gả ột mình Vương huynh của ta, ta khuyên người đừng si tâm vọng tưởng nhiều như vậy, Vương huynh của ta cũng là không thể không có nàng ta, trong thế giới của bọn họ không hề có chỗ trống cho người chen chân vào!”

Đáy mắt của Hắc Khi Phong lướt qua một tia đau thương, người của hần co rút lại, tiếng nói lạnh lùng trầm xuống: “Có hay không cũng không cần người quản, Tiểu Bối, chúng ta đi.”

“Các người không được đi, không cho phép bỏ lại ta.”

Huyền Trữ công chúa cũng bất chấp rút rè, nhào đến rất dùng sức ôm lấy cánh tay của Hắc Khi Phong, chặt đến độ toàn bộ thân mình dường như dán chặt lấy người hần, giữ chặt lấy không chịu buông hần ra.

Luôn đứng một bên xem diễn Bối Bối nhin không được “xì” cười.

“Người cười cái gì?” Huyền Trữ công chúa có chút thẹn quá thành giận trừng mắt.

“Các người rốt cuộc ồn ào cái gì? Phong đệ, đệ dẫn một nữ nhân đến cũng lâu như vậy, Phụ Vương không còn kiên nhẫn nữa.” Hắc Khi Dạ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hắc Khi Phong, sau đó lướt mắt nhìn Huyền Trữ công chúa một cái, đáy mắt bắn ra ánh sáng lạnh.

Ở gần nhìn thấy ánh mắt của hần, Huyền Trữ công chúa nuốt nuốt nước miếng, từ từ buông lỏng tay ra.

Bối Bối thấy thế, lại bật cười, làm cho Huyền Trữ công chúa và Hắc Khi Dạ nhìn chằm chằm.

Nàng lạnh lạnh quay mặt sang một bên, trong đáy lòng âm thầm buồn cười, bản tính khi thiện phạ ác (*) của Huyền Trữ công chúa cũng quá rõ ràng đi, nhìn muốn cười, a.....

“Đại ca, bây giờ ta liền dẫn Tiểu Bối đi ngay.”

Hắc Khi Phong không muốn cho Bối Bối chống đối với đại ca, vì thế tự mình kéo mạnh nàng nhanh chóng bước đi khỏi nơi đó, tùy nàng giẫy dụa như thế nào đều bỏ mặc.

“Hắc Khi Phong, buông, ta không thể rời đi như vậy, buông.....”

Bối Bối liên tiếp quay đầu nhìn Huyền Trữ công chúa, đáy mắt lo lắng, trong cũng không hề ghét nàng ta, rơi vào đường cùng, nàng đành phải liều mạng dùng ánh mắt nói cho Huyền Trữ công chúa đừng nói gì lung tung, sau đó nhìn nhìn Hắc Khi Dạ, lấy tay chỉ lên miệng làm động tác kéo khóa.

Huyền Trữ công chúa vừa hoang mang vừa không biết làm sao nhìn Bối Bối, nhìn thấy động tác của Bối Bối, nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, một loại cảm giác ỷ lại tự nhiên nảy sinh không tự giác tuôn tràn trong đáy mắt, hốc mắt cay cay muốn đỏ lên.

Chờ sau khi không còn nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, nàng mới từ từ thu hồi ánh mắt ỷ lại, sau đó đứng yên một chỗ không dám cử động dưới ánh mắt của Hắc Khi Dạ.

Tiếng hừ lạnh từ bạc môi của Hắc Khi Dạ tràn ra: “An phận cho ta một chút, nơi này là Hắc Phong quốc, người chính là một tù nhân, nếu lại phát ra tính tình công chúa ta liền nhốt người vào đại lao!”

Huyền Trữ công chúa hoảng sợ, ánh mắt giống như chim sợ cành cong yếu ớt nhìn vào mắt hắn, sau đó cúi đầu không dám nói lời nào.

Thấy lời nói của mình có hiệu quả, Hắc Khi Dạ xoay người phất tay áo rời đi.

Nhìn theo bóng dáng áo đen kia, Huyền Trữ công chúa rốt cục nhịn không được chân phát run, mềm nhũn ngồi xuống mặt đất, nước mắt cũng chảy ra.

“Vương huynh, huynh ở nơi nào, mau tới cứu Huyền Trữ, Huyền Trữ không muốn ở nơi này, Huyền Trữ sợ, ô ô ô..... Vương huynh.....”

Nàng nắm tay đánh vào kết giới trong suốt trước mắt, mỗi lần đánh đều bị kết giới bắn trở về, nắm tay hơi hơi phát đau, làm cho nàng không khỏi khóc càng thêm lớn tiếng.

.....

Bối Bối thở hồng hộc đi vào trong tấm cung Hắc Vương, khi nàng nhìn thấy vẻ mặt bị bệnh của lão nhân nằm trên giường, giống như hấp hối bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

“Phụ Vương, con đã dẫn người đến.” Hắc Khi Phong tới gần bên giường giúp Hắc Vương ngồi dậy.

Đôi mắt đang nhắm của Hắc Vương đột nhiên mở ra, nhìn thẳng vào Bối Bối, giọng nói trầm thấp không có khí lực: “Chính là nàng sao, nàng chính là chủ nhân của Hắc Tinh ngọc bội?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt của Hắc Khi Phong nhìn về Bối Bối, dường như mang theo một tia hàm ý khẩn cầu.

Bối Bối mím môi, nhìn thấy Hắc Vương tuổi già thể nhược, thực không nhịn được lòng trắc ẩn, nếu bà nội sinh bệnh, cũng sẽ gây yếu như vậy sao?

Nhớ tới người thân yêu duy nhất của nàng ở nhân gian, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong lòng nặng trĩu, một cổ nóng tuôn chảy từ từ trong mũi.

Nàng hít một hơi thật sâu, kìm chế làn sóng cảm xúc trong lòng, dưới ánh mắt của Hắc Khi Phong, nàng tiến lên vài bước, bĩu môi: “Lão..... Lão nhân gia, người bị bệnh hay là nên an tâm dưỡng bệnh đi, đừng theo đuổi Hắc tinh ngọc bội nữa, dù sao đó là vật ngoài thân khi chết cũng không mang theo được.”

“Không phép tắc, người là một tù nhân nhìn thấy Hắc Vương cũng không biết quỳ xuống sao, còn dám nguyên rủa trước mặt Hắc Vương, thật to gan!” Một người đứng sát bên thị vệ lớn tiếng trách mắng Bối Bối.

Là tể ti vẫn đứng một bên đánh giá từ nàng lúc Bối Bối tiến vào, ánh mắt tinh khôn nghiêm khắc lóe sáng.

Hắc Vương khoát tay ngăn tể ti lại, sau đó trên mặt từ từ nở ra một nụ cười hiền lành nhìn Bối Bối: “Ha ha..... Người là một tiểu cô nương nói chuyện thật thẳng thắn, người không sợ rước lấy họa sát thân?”

Tuy rằng Hắc Vương lớn tuổi suy yếu, nhưng mà khí thể tôn Vương tự nhiên kia vẫn như trước không hề giảm, uy nghiêm vô hình bên trong càng thêm bức người làm cho người ta cảm thấy có một áp lực.

Bối Bối nuốt nước miếng, cố gắng gượng tươi cười xoa dịu mình, cười hớ hớ nói: “Ta chỉ là ăn ngay nói thật, người ta nói người làm Vương phải rộng lượng khoan dung, đường đường là Đại vương cũng không thể nào ngay cả độ lượng nghe một lời nói thật cũng không có, ha ha..... Ta nghĩ hẳn là không đến nỗi đó mới đúng.”

“Ha ha..... Khụ khụ khụ..... Người đâu, ban ngồi.” Hắc Vương nở nụ cười lại ho, đột nhiên hạ lệnh sai người mang ghế cho Bối Bối.

Có chuyện gì nữa đây?

Bối Bối đảo tròn hạt châu trong mắt, tươi cười ngồi xuống ghế: “Ha ha..... Cảm ơn a.”

(*) Khi thiện phạ ác: hiệp đáp người lương thiện, sợ hãi kẻ hung ác.

258. Q.3 - Chương 259: Xử Nam Ngây Thơ

Bầu không khí trong phòng ngủ cực kỳ quái dị, quái dị cực kỳ.

Đây là Bối Bối đang cười đến cứng mặt rút ra kết luận.

Cái lão già mặc hắc bào đứng ở bên giường kia vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nàng, bị cái loại ánh mắt u ám đó nhìn khiến cả người nàng không được tự nhiên.

Còn có vài thị vệ kia lại đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tuốt kiếm ra khỏi vỏ đối phó với nàng.

Sau đó, Hắc Vương kỳ quái kia vẫn ho khan, Hắc Khi Phong luôn ở bên chăm sóc.

Mà nàng, vẫn duy trì tươi cười, da mặt phải cười đến biến dạng, đôi mắt lại bởi vì thật cẩn thận quan sát tình hình địch chung quanh mà thiếu chút nữa muốn co rút.

“Khụ khụ khụ.....” Hắc Vương ho khan dường như không có dấu hiệu dừng lại.

“Phụ Vương, không bằng tuyên thái y đến xem bệnh có được không?” Hắc Khi Phong lo lắng mở miệng.

Hắc Vương che ngực, rất khó khăn mới ngừng ho khan, đưa tay lắc lắc: “Không cần, này bệnh của Phụ Vương là vô phương cứu chữa, tự Phụ Vương hiểu rõ sức khỏe của mình mà.”

“Phụ Vương.....” Giọng nói của Hắc Khi Phong không giấu được nỗi buồn bã, đáy mắt âm thầm lộ ra lệ hồng.

Hắc Vương thở dễ hơn, sau đó lại nhìn về phía Bối Bối, vẻ mặt vẫn hiền lành như cũ, giọng điệu hòa nhã: “Nghe Phong nhi nói người tên là Tô Bối Bối phải không?”

“Đúng vậy.” Bối Bối khôn khéo trả lời, hai tay rất an phận đặt ở trên đầu gối, thoạt nhìn dáng vẻ rất hiền thực.

Ý nghĩ lại ở càng không ngừng chuyển động, biểu hiện vô hại một chút, có phải có thể làm giảm đi đề phòng của kẻ địch hay không?

“Có một lần chính là người dùng kiếm đâm Phong nhi bị thương?” Giọng điệu của Hắc Vương vẫn duy trì bình thản như trước, ánh mắt lại dần dần có chiều hướng lợi hại.

Tim của Bối Bối thất lại, cẩn thận nhìn Hắc Vương, sau đó lại nhìn Hắc Khi Phong, mím môi, quyết định thẳng thắn đối diện.

“Đúng vậy, ta là đã đâm hấn một kiếm, hấn muốn giết bằng hữu của ta, ta không thể không giết hấn.”

Cả người của Hắc Khi Phong cứng đờ, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, ánh mắt chưa sót nhìn nàng, lòng, đột nhiên cảm thấy hoang vắng, vì bằng hữu, nàng thật sự không tiếc giết hấn.

Vết thương do kiếm đâm trên ngực kia sớm đã lành dường như còn ần ần đau đớn.

Hắc Vương nhìn con, đáy mắt thông suốt lão luyện khôn khéo, ông lại chuyển hướng nhìn Bối Bối, dùng một loại giọng điệu trần thuật đột nhiên nói: “Phong nhi thích người, người một kiếm đâm hấn như vậy, không sợ hấn cũng sẽ đau lòng sao?”

“Phụ Vương!” khuôn mặt tuần tú của Hắc Khi Phong xấu hổ âm thầm đỏ lên, đối với những lời phụ Vương đột nhiên nói ra cảm thấy trở tay không kịp.

Bối Bối tròn mắt, nhất thời có chút cảm thấy không biết nên phản ứng thế nào: “Ta..... Ta.....”

Kỳ thật, Hắc Khi Phong đối xử tốt với nàng, nàng cũng không phải ngu ngốc đương nhiên biết trong đó ám muội, nhưng, nàng không thể đáp lại a.

Hơn nữa, Hắc Vương này thật đúng là làm cho người ta đoán không ra, tìm nàng về không phải muốn tranh giành Hắc Tinh ngọc bội của nàng, ngược lại trước mặt mọi người vạch trần đáy lòng con trai của hắn, thực làm cho người ta nghĩ không ra.

Đôi mắt nhiều nếp nhăn của Hắc Vương vẫn nhìn chằm chằm, thẳng về phía Bối Bối.

“Tô nha đầu, Xích Diễm Vương có cái gì tốt, nổi tiếng phong lưu, thay nữ nhân như quần áo, người không sợ có một ngày mình sẽ bị bỏ rơi. Phong nhi nhà ta có chỗ nào không tốt, từ nhỏ đến lớn về phương diện nữ nhân vẫn giữ mình trong sạch, ta còn chưa thấy hắn đối xử tốt với nữ nhân nào như đối với người như vậy, rõ ràng pháp lực cao cường còn dám đứng không nhúc nhích để cho nha đầu người dùng kiếm đâm, trên thế giới này còn có nam nhân nào giống như con trai ta ngây thơ như vậy lại là xử nam tốt? Người giả cho Phong nhi nhà ta sẽ hạnh phúc gấp trăm lần.”

Khóe mắt của Hắc Khi Phong rút cuộc nhìn không được run rẩy vài cái, giọng nói cất cao thêm mấy độ: “Phụ Vương!”

“Phốc!” Bối Bối dường như muốn phun nước miếng, cảm dường như muốn rơi xuống, đôi mắt mở lớn nhìn Hắc Khi Phong.

Xử..... Xử nam?! Không phải chứ!

Đưa tay đẩy cằm mình khép lại, nàng cố gắng nhìn xuống không inh bất ngờ cười lên, bây giờ là thời điểm thực sự nghiêm túc, Hắc Vương có dấu hiệu ép hôn, lúc này nàng tuyệt đối không thể bởi vì Hắc Vương nói con mình là xử nam mà cười lớn.

Khóe miệng hơi co rút, nàng cười gượng vài tiếng: “Người đó..... Thật là ngây..... ngây thơ.”

Hắc Vương lúc này cười tủm tỉm, hắn đưa tay vỗ vỗ tay con, ý bảo con đừng kích động.

“Tô nha đầu, người đã cũng hiểu được con ta ngây thơ, vậy người cũng không nhẫn tâm thương tổn một đứa trẻ ngây thơ như vậy chứ, người giả đến Hắc Phong quốc của chúng ta đi.”

Khóe miệng lại co giật, Bối Bối hít một hơi thật sâu, trở về dáng vẻ cười hì hì: “Nhưng là ta thích nam nhân xấu xa, ta là một người tầm thường, thích căn cứ vào câu tục ngữ, tục ngữ nói nam nhân không xấu nữ nhân không thương, cho nên ta là người tầm thường chỉ yêu nam nhân xấu xa.”

“Người thật tầm thường như vậy sao?” Hắc Vương nheo mắt lại, đáy mắt lướt qua một chút tia sáng.

Bối Bối liếc mắt gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, ta thực khí chất tầm thường, vẫn là đừng tổn hại đến nam nhân ngây thơ như Hắc Khi Phong.”

“Tiểu Bối, ta không phải nam nhân ngây thơ.” Hắc Khi Phong nhìn không được chen vào nói, trong giọng nói có chút thất bại.

Nhưng mà, không có người để ý tới tiếng kêu oan của hắn, Bối Bối như trước gật đầu như tối với Hắc Vương.

Hắc Vương im lặng một chút, sau đó mới từ từ mở miệng: “Các người đều đi ra ngoài, ta có lời nói cùng Tô nha đầu.”

“Phụ Vương, ta.....” Hắc Khi Phong muốn ở lại, lại thấy ánh mắt ép buộc của Hắc Vương không cam lòng đi ra ngoài, lúc đi qua bên cạnh Bối Bối thì dừng lại một chút.

“Tiểu Bối, sức khỏe của phụ Vương ta không tốt, xin nàng..... thuận theo người một chút.” Giọng nói của hắn rất nhẹ, chỉ có hai người bọn họ mới nghe được.

Bối Bối nhìn Hắc Vương một cái, nhìn thấy bệnh tình tuổi già sức yếu của ông, âm thầm thở dài: “Ta sẽ cố gắng.”

“Cám ơn.” nét mặt của Hắc Khi Phong biểu lộ một chút nụ cười trong sáng, dịu dàng nhìn nàng, sau đó mới yên tâm mà rời đi.

Hắn biết, Tiểu Bối là nàng miệng cứng nhưng lòng mềm.

Sau khi chờ tất cả mọi người rời khỏi, ánh mắt của Hắc Vương mỉm cười nhìn Bối Bối: “Ô nha đầu, nghe nói chỉ có người mới có thể khởi động năng lượng của Hắc tinh ngọc bội?”

“Người muốn làm gì?” Bối Bối phòng bị trừng mắt.

“Ha ha..... Đừng khẩn trương như vậy, chính là theo như lời người nói vật ngoài thân không thể đem theo xuống lòng đất, ta không có hứng thú gì đối với Hắc tinh ngọc bội, chính là muốn nhìn một chút năng lượng trong truyền thuyết rốt cuộc lớn bao nhiêu, cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện của ta.”

“Thật sự chỉ là như vậy?” Bối Bối đột nhiên cảm thấy có chút giống cảm giác nằm mơ, chưa thấy Hắc Vương làm như nàng nghĩ trước kia sẽ buộc nàng giao ra Hắc Tinh ngọc bội.

“Đương nhiên không chỉ như vậy.” Hắc Vương bí hiểm nheo mắt lại.

Bối Bối âm thầm hít một hơi, nàng chỉ biết không có chuyện tốt như vậy!

259. Q.3 - Chương 260: Tiểu Cô Nãi Nãi

Phòng ngủ lại yên tĩnh một lần nữa, Bối Bối hít thở vô cùng cẩn thận, ánh mắt hàm chứa đầy cảnh giác.

“Ha ha..... Ô nha đầu, người không cần phòng bị như vậy, ta chỉ là thực thích người nha đầu này, hy vọng người làm con dâu của nhà ta, như thế mà thôi.” Ánh mắt của Hắc Vương vẫn mỉm cười như trước, lại dường như xen lẫn một tia cường thế.

Như thế mà thôi!

Bối Bối ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn ánh mắt này của Hắc Vương, nàng chỉ biết không phải “Như thế mà thôi”, mà là “Nhất định phải như thế”!

“Ta không thích Hắc Khi Phong.” Nàng trực tiếp nói rõ.

“Như vậy là người ghét hắn?” Hắc Vương dựa vào lời nói của nàng mà hỏi lại.

Ghét Hắc Khi Phong?

Bối Bối suy nghĩ một chút, sau đó thành thật lắc đầu: “Ta không ghét hắn.”

Tuy rằng lập trường của bọn họ không giống nhau, nhưng không thể phủ nhận, nàng thật sự không thể chán ghét Hắc Khi Phong, những ngày tháng cùng nhau lưu lạc kia nàng vẫn đều ghi tạc trong lòng.

Cho dù nàng đã có chút hận hắn khi hắn liên kết với Hắc Khi Dạ làm tổn thương Cô Ngự Hàn, nhưng, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ thực sự ghét hắn, hắn đối xử tốt với nàng, luôn trong sáng như vậy, khiến nàng hận không nổi, cũng chán ghét không được.

“Người đã không chán ghét Phong nhi của ta vậy là dễ lo liệu rồi, sau khi các người thành thân là có thể từ từ bồi dưỡng cảm tình, ta tin tưởng Phong nhi của ta nhất định sẽ không làm cho người thất vọng, người sẽ sống rất tốt, rồi người cũng sẽ thích hắn thôi.”

Hắc Vương tự quyết định, một bộ dáng tự tin đương nhiên, giống như đối với Phong nhi mà ông gọi mười phần tin tưởng.

Thái dương của Bối Bối nhin không được trượt xuống ba đường hắc tuyến, Hắc Vương này thật đúng là..... Không thể khai thông!

Chịu đựng không phát tác, Bối Bối cố gắng ngăn chặn phản kháng trong đáy lòng không ỉnh nhảy dựng lên.

“Hắc Vương, ông không thể chuyên quyền độc đoán như vậy, ta đã dính thân cùng Cô Ngự Hàn, nếu không phải hai đứa con của ông đem ta bắt đi, hôm nay nên là ngày hôn lễ của ta và Cô Ngự Hàn!”

“Nếu đều đến Hắc Phong quốc, vậy chứng minh người nên ở nơi này hoàn thành hôn lễ, nói như vậy đã định rồi, sau này người chính là nhị Vương phi.” Hắc Vương dường như mãnh liệt hạ xuống câu kết luận.

“Không được! Ta tuyệt đối không muốn gả cho Hắc Khi Phong, càng thêm không muốn làm cái gì nhị Vương phi!” Bối Bối rất cực nhin không được vèo đứng lên, giọng nói cất cao thêm vài độ, ngực lại kích động dường như muốn nổ tung.

Hắc Vương mưu tính sâu xa nhìn nàng, ánh mắt lưu chuyển một chút ý vị thâm trường, đè thấp giọng nói: “Không làm nhị Vương phi cũng có thể, vậy làm..... Vương hậu thì như thế nào?”

“Vương hậu? Ông..... ông lão này không xấu hổ thế nhưng còn..... còn.....” Bối Bối giận đỏ cổ, ngón tay run rẩy chỉ vào Hắc Vương, mắt hạnh trừng to dường như muốn xông ra ngoài đến nơi.

Vương hậu cái quỷ gì! Hắc đã có tuổi, còn mơ tưởng một cô nàng mười lăm mười sáu tuổi, OOX nguyên rửa hã.

“Ha ha ha..... Tô nha đầu, người nghĩ đi đâu vậy, ý của ta là nói.....”

Hắc Vương đột nhiên dừng một chút, sau đó càng thêm đè thấp tiếng nói: “Người vẫn là thê tử của Phong nhi, Phong nhi làm tân Hắc Vương, người không phải là Vương hậu rồi sao, Hắc Phong quốc cùng Xích Diễm quốc lớn mạnh như nhau, người vẫn là làm Vương hậu giống vậy, đi theo Phong nhi ngậy thơ nhà ta không phải đảm bảo hơn so với đi theo Cô Ngự Hàn phong lưu sao? Nguyện vọng cả đời nữ nhân cầu cũng chẳng phải là mong có một lang quân chung tình với mình sao.”

Nghe vậy, Bối Bối thực sự sửng sốt một chút, giống như ý thức được cái gì đó, nàng cũng đè thấp giọng: “Ông nói là..... Hắc Khi Phong làm Hắc Vương? Không phải Hắc Khi Dạ?”

Vậy sắp xảy ra chuyện rồi, rõ ràng Hắc Khi Dạ mới là thái tử không phải sao?

Thở dài một hơi, Hắc Vương nói nhỏ xuống: “Dạ nhi trời sanh tính rất thô bạo hơn nữa lại háo thắng, nếu cho hã làm Hắc Vương, chỉ sợ sẽ đem cơ nghiệp trăm ngàn năm của Hắc Phong quốc đẩy vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Hơn nữa..... Phong nhi từ nhỏ thiên tư thông minh hơn người, tu luyện pháp lại vượt xa Dạ nhi, điều đó đã không còn là bí mật gì của Hắc Phong Quốc, điều đó cũng là một cái gai trong lòng Dạ nhi, một núi không thể có hai hổ a, nếu ta đi rồi, ta sợ Dạ nhi sớm hay muộn cũng sẽ không niệm tình huynh đệ mà truy cùng giết tận Phong nhi. Nếu là Phong nhi làm Hắc Vương, theo cá tính trọng tình trọng nghĩa của hã sẽ tôn trọng Dạ nhi như trước, tuyệt sẽ không tổn hại đến Dạ nhi, cũng tránh được tranh chấp quyền vị sau này.”

Buổi nói chuyện, làm cho Bối Bối hoàn toàn ngây dại, nàng thật vất vả mới sắp xếp lại tâm trạng rất cảm động, chuyện lớn quan trọng như vậy Hắc Vương thế nhưng vẫn nói với nàng!

Cố gắng áp chế sóng ba đào trong lòng, nàng duy trì thái độ không quan tâm: “Ông..... Ta chỉ là một tù nhân, theo những gì ông vừa nói thì mấy chuyện này đó đâu có liên quan tới ta, đây chính là chuyện của Hắc Phong quốc các người, đừng đem ta kéo vào, ta không rảnh tham dự.”

“Người phải tham dự, bởi vì người là thê tử của Phong nhi.” Hắc Vương lại khôi phục có chút giống kiểu lão ngoan đồng ngang ngược.

Bối Bối thở hổn hển nắm tay gờ lên trước mặt hã: “Ta đều đã nói ta không lấy Hắc Khi Phong làm chồng, ông..... ông không nên ép người quá đáng, bằng không ta mặc kệ ông có phải là lão nhân gia hay không, càng thêm mặc kệ ông có phải ốm nằm ở trên giường hay không, ta sẽ động thủ với ông như nhau!”

Tuy rằng bà nội từ nhỏ dạy nàng kính trọng người già yêu quý trẻ nhỏ, đối đãi lão nhân gia càng phải có lòng tôn kính, bởi vì sau này mình cũng sẽ già đi, cho nên muốn tích âm đức.

Nhưng..... Nếu lão nhân kia rất không phân rõ phải trái, vậy nàng cũng không có cách nào yêu quý kính trọng, nói chung không thể để ột lão nhân không có liên quan hủy đi hạnh phúc cả đời của nàng!

Ánh mắt của Hắc Vương tươi cười nhìn nắm tay nhỏ của nàng, theo ánh mắt nhìn đến trên mặt nàng, ánh mắt dần dần ngưng tụ một tầng nghiêm khắc.

“Bây giờ ngươi đã không thể đặt mình ở ngoài cuộc, đừng quên, theo ngươi đến Hắc Phong quốc còn có công chúa của Xích Diễm quốc, nếu ngươi nhẫn tâm thấy nàng chết tha hương thì liền cự tuyệt việc hôn nhân này.”

Nàng muốn hét to, chuyện này rốt cuộc ở diễn tiến tới đâu a!

Bối Bối nhin không được muốn ngửa mặt lên trời thét dài, quyền đầu của nàng nắm rồi lại buông lỏng, buông lỏng rồi lại nắm, lại thủy chung không có cách nào khác đánh vào thân hình ốm yếu khô héo của cụ già kia.

Oán hận nghiêng rằng nghiêng lợi, nàng giận bản thân mình không thể xuống tay được.

“Ông Hắc Vương này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, ngươi bắt ta đến không phải vì muốn xem năng lượng của Hắc tinh ngọc bội rốt cuộc có bao nhiêu uy lực sao? Việc này ta có thể khởi động cho ông xem, xem xong rồi để chúng ta đi, đường đường một Hắc Vương lại ti bỉ như vậy vậy khốn hai tiểu nữ tử còn nói đến cái gì anh hùng hảo hán.”

“Trước khi gặp ngươi ý muốn của ta thật sự chính là muốn nhìn năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội một chút, nhưng sau khi gặp ngươi..... Ta thay đổi chủ ý, Phong nhi hẳn thích ngươi, mà ngươi lại thích hợp làm hiền thê của hắn, giữ ngươi lại, Hắc tinh ngọc bội tự nhiên cũng sẽ ở lại, có Hắc Tinh ngọc bội tương trợ, sau này con đường để Phong nhi đăng cơ thuận lợi rất nhiều.”

260. Q.3 - Chương 261: Bị Thương Thổ Huyết

Hít vào, hơi thở, Bối Bối cố gắng duy trì lý trí của mình: “Ông dựa vào cái gì kết luận ta thích hợp làm hiền thê của Hắc Khi Phong, ngươi chẳng qua chỉ mới biết ta trong giây lát.”

“Ha ha..... Chỉ bằng ánh mắt của ngươi, ánh mắt của ngươi nói cho ta biết ngươi không phải nha đầu nhàn nhục chịu đựng, cá tính này mới có thể giúp Phong nhi đối phó với mưu đồ của những kẻ muốn làm loạn, Phong nhi tuy rằng rất thông minh, nhưng là lại quá mức trọng tình nghĩa, có người bên cạnh nhắc nhở hắn, hắn sẽ không bị ngược đãi của mình đánh trả, bởi vì hắn rất nghe lời người có không phải sao?”

“Hắn cũng thực nghe lời của đại ca hắn cho ta ăn Nhuyễn Cốt tán!” Bối Bối ghi hận.

Nếp nhăn nơi khóe miệng của Hắc Vương mở rộng, ánh mắt cơ trí chớp động.

“Đây là trọng điểm, hắn tuy rằng tôn trọng Dạ nhi nhưng cũng không làm tổn hại ngươi không phải sao? Vì ngươi, hắn còn có thể tranh cãi với Dạ nhi, ra sức tự mình mang ngươi đến Hắc Phong quốc, bằng không dựa vào hiềm khích của ngươi và Dạ nhi, nếu như để Dạ nhi áp giải ngươi, chỉ sợ ngươi sẽ không hoàn hảo như vậy đứng ở đây.”

“Việc này..... Tuy rằng là đúng như vậy, nhưng là ta cũng không thể gả cho hắn, ta chỉ gả cho Cô Ngự Hàn!” Bối Bối bĩm môi, nặng nề ngồi xuống ghế, ngoảnh đầu sang một bên.

Dù sao nói chuyện với Hắc Vương này ko hợp tí nào dẫu nói nửa câu cũng là nhiều, nàng không lấy chồng chính là không lấy chồng!

“Được rồi, ngươi không lấy chồng vậy thì chờ thay Huyền Trữ công chúa Xích Diễm quốc nhật xác đi.” Hắc Vương nói một câu nhẹ nhàng, lại giống một quả bom nổ mạnh trong lòng Bối Bối.

Nàng “vèo” một cái lại đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt, lửa giận tràn ngập như muốn thiêu đốt lý trí của nàng.

Tay nắm chặt thành quyền, đáy mắt nàng nổi lên hồng quang, bùng cháy lấp lánh thấu triệt trong mắt nàng.

“Được, ông bắt nhân đừng trách ta bất nghĩa, ta giết ông trước!”

Trong lòng bàn tay nắm chặt của Bối Bối bùng lên hai ngọn lửa hồng, Hắc Vương nheo lại đôi mắt vẫn như cũ không hoảng hốt không sợ hãi, nàng tập trung năng lượng tràn đầy bắn thẳng về phía Hắc Vương.

Nhưng mà, trong thời gian chớp nhoáng, lúc nàng tỏa ra năng lượng tới rất gần Hắc Vương thì bị một bức tường vô hình bắn trả trở về.....

“A.....” Bối Bối bị chính năng lượng của mình đánh trả, nặng nề ngã xuống trên mặt đất, ngực giống lửa thiêu đốt rất đau.

Nàng đau đớn ôm ngực, khoe miệng chảy ra một tia máu đỏ thẫm.

Hắc Khi Phong xông tới, giọng nói của hắn tới trước bóng người, xen lẫn lo lắng: “Tiểu Bối, xảy ra chuyện gì? Ta nghe tiếng của nàng.....”

Khi hắn nhìn thấy Bối Bối nằm trên mặt đất, giọng của hắn cất cao kinh hãi gọi: “Tiểu Bối!”

Hắn nửa quỳ trên đất, thật cẩn thận đem nàng ôm vào trong ngực.

Nhìn thấy sắc mặt của nàng tái nhợt như tờ giấy, khoe môi thắm máu, đôi mắt vì đau đớn mà nhắm lại, tay của hắn run run đưa lên vỗ vỗ hai má của nàng.

“Tiểu Bối, mở to mắt nhìn ta.”

“Khụ khụ khụ.....” Bối Bối nhú chặt đôi mày thanh tú, đau đớn khó chịu ho thành tiếng.

“Phụ Vương, vì sao lại như vậy?” Hắc Khi Phong nắm chặt tay của nàng, nâng ánh mắt không thể đồng ý nhìn Hắc Vương, đáy mắt lướt qua cảm xúc phức tạp.

Ánh mắt của Hắc Vương dừng ở trên người Bối Bối, thở dài một tiếng: “Nàng muốn giết ta, mới có thể bị tiên thiên cương khí mà ta bố trí từ trước bắn ngược lại.”

“Tiểu Bối muốn..... giết người? Chuyện này.....” Hắc Khi Phong hoàn toàn rối loạn.

Hắc Vương vẫy tay ngăn Hắc Khi Phong nói tiếp, sau đó ánh mắt yên lặng nhìn hắn, ý tứ sâu xa nói: “Ta muốn nàng gả cho người, nàng không chịu.”

Cả người Hắc Khi Phong cứng đờ, đầu óc có trong nháy mắt mơ hồ.

Lúc này, Bối Bối mới từ từ tỉnh lại, nàng dùng sức tạo ra ánh mắt, phẫn nộ nhìn Hắc Vương: “Ta sẽ không gả cho hắn.”

Sau đó, nàng dùng hết sức lực cuối cùng nắm chặt vạt áo của Hắc Khi Phong, ánh mắt có chút kiên quyết không thể lay động.

“Hắc Khi Phong, ta không để người cưới ta, người nếu dám cưới ta, ta khiến cho người rất.....khó chịu.....”

Từ từ, mí mắt của nàng càng ngày càng nặng, cuối cùng từ từ nhắm lại, ngất đi.

“Tiểu Bối, trăm ngàn lần đừng có việc gì, bây giờ ta liền mang nàng đi chữa thương.”

Hắc Khi Phong ôm lấy nàng chạy vội ra ngoài, chỉ còn Hắc Vương ở trong phòng ngủ thở dài.

Ngoài cửa sổ, ở một góc ẩn mật, Hắc Khi Dạ đứng thản nhiên, sâu thẳm trong đôi mắt đen xẹt ra một luồng lốc xoáy mạnh.

Cơ bắp cả người hắn liền căng thẳng, thân người đứng thẳng, những hạt tuyết rơi trong sân xuống góc đó, dừng trên mái tóc đen bay bay của hắn, có chút tang thương.

Vì sao Phụ Vương phải đối xử với hắn như vậy, vì sao bất kể hắn cố gắng cỡ nào đều không thể vượt qua đệ đệ, chuyện này rốt cuộc là vì sao.....

Nắm tay, muốn đâm mạnh vào bức tường trước mặt.

Nhưng mà, quyền dừng ở giữa không trung, lại đột ngột thu lại.

Hắn giận dữ phất tay xuống, bờ môi kéo căng, xoay người “vèo” bay khỏi đó rất nhanh.

.....

Trên điện tế ti, Hắc Khi Dạ tức giận rót rượu, khi giọt rượu chảy xuống bờ môi, thấm ướt bạc môi đỏ như máu của hắn, tăng thêm vài phần yêu dã.

Tế ti một thân mặc áo bào màu đen dài rộng, chậm rãi từ trên tế đàn bước xuống, trong đôi mắt đen u ám mang theo tia trầm tĩnh khôn khéo.

“Thái tử điện hạ có tâm sự?”

Hắc Khi Dạ buông mạnh ly rượu, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Nhắm mắt, hắn lại cầm lấy ly rượu tiếp tục rót thêm rượu.

Tế ti đi tới, đưa tay dè lại ly rượu của Hắc Khi Dạ, khuyên nhủ: “Thái tử điện hạ, say rượu hại thân.”

Hắc Khi Dạ kéo tay của tế ti xuống: “Cút ngay!”

Thấy dáng vẻ này của hắn, tế ti nhú mày, đáy mắt lướt qua một tia u ám.

“Thái tử điện hạ, ngài say rượu phóng túng như vậy, để cho hạ nhân thấy cũng không tốt, tổn hại hình tượng của điện hạ.”

Hắc Khi Dạ tưởng như bị sét đánh trong nháy mắt cả người cứng ngắc, trong phút chốc, đôi mắt đen của hắn ẩn chứa ánh sáng lạnh vừa chua xót lại phần hận.

Đột nhiên, hắn đứng lên, kéo mạnh vạt áo của tế ti, lạnh giọng cảnh cáo: “Người đang giáo huấn bản thái tử sao? Ai cho người cái quyền này, đừng quên mạng của người là do ta kiểm soát, muốn bò lên đầu ta, hử? Người tốt nhất nhớ rõ cho ta, bản thái tử có thể khiến người sống, cũng có thể khiến người chết!”

Tế ti thở hổn hển, có chút thật cẩn thận nhìn ánh mắt hung tợn của Hắc Khi Dạ.

“Thái tử..... Thái tử điện hạ, ơn cứu mạng cứu người thuộc hạ suốt đời khó quên, thuộc hạ trung thành vĩnh viễn đối với thái tử điện hạ, thái tử điện hạ bớt cơn giận.”

“Hừ, xem ra người rất thức thời.” Hắc Khi Dạ ném tế ti xuống đất, sau đó lại ngồi xuống tiếp tục rót rượu.

261. Q.3 - Chương 262: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

Tế ti đang nằm rạp trên mặt đất bò dậy, chỉnh sửa lại hắc bào rộng dài, sau đó mới im lặng đứng ở một bên.

Suy nghĩ trong trong chốc lát, vẻ mặt tế ti có một tia chần chờ, lại vẫn thấp giọng mở miệng: “Điện hạ, ngài có phải đang tức giận Hắc Vương chuyện muốn thay đổi việc lập thái tử hay không?”

Bóng lưng của Hắc Khi Dạ dừng lại một chút, đột nhiên giống bị kim đâm đứng thẳng dậy, nhìn xuống tế ti hét to giận dữ: “Cầm miệng, ai nói với người chuyện không đâu này, thái tử của Hắc Phong quốc chính là ta, cũng chỉ có thể là ta!”

“Thái tử điện hạ xin bớt giận a, tai vách mạch rừng.” Tế ti hạ giọng có chút khấn trương trấn an kích động của Hắc Khi Dạ.

Hắc Khi Dạ một quyền đánh vào trên vách tường của điện tế ti, mu bàn tay hơi hơi chảy máu.

“Ai nha, điện hạ, ngài chảy máu, thuộc hạ đi tìm Thái y.” Tế ti có chút kích động.

“Không cần, chút vết thương ấy có đáng là gì.” Hắc Khi Dạ đưa mu bàn tay lên bờ môi, đôi mắt hơi hơi nheo lại, ngửi mùi máu tươi trên mu bàn tay, đáy mắt lướt qua một tia âm hàn.

Trong đôi mắt hần đầu tranh rồi lại đầu tranh, cuối cùng khôi phục lạnh lẽo như cũ, sau đó đứng thẳng dậy đi ra ngoài.

.....

Tại một chỗ khác trong cung điện được thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt, im lặng làm cho người ta cảm thấy lo lắng.

Huyền Trữ công chúa lo lắng nhìn Hắc Khi Phong ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường chữa thương cho Bối Bối, miệng há ra rồi ngậm lại, ngậm lại rồi há ra, chính là không dám phát ra một chút âm thanh nào.

Chỉ có thể lại ngồi trở lại trên ghế.

Nhìn sắc mặt trắng như chết của Bối Bối, nàng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, càng thêm cảm thấy lo lắng, nàng hẳn là vẫn rất chán ghét Tô Bối Bối mới đúng, nhưng khi thấy nàng ta không còn cãi nhau với mình, nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng trống trơn.

Chẳng lẽ ta đã không chán ghét Tô Bối Bối nữa sao?

Không phải, ta chỉ là sợ một mình ở lại Hắc Phong quốc này mà thôi, nhất định là như vậy.

Tô Bối Bối xảy ra chuyện sẽ không có thể mê hoặc Vương huynh của nàng, nàng nên vui mừng mới đúng.

Nhưng, thế mà nàng lại không vui mừng chút nào, nàng thật sự không vui, thậm chí có chút muốn khóc.

Hồi lâu, Hắc Khi Phong rút chân khí về, Bối Bối mềm nhũn rồi ngã vào trong lòng hắn, vẫn như trước chưa tỉnh lại.

Hắc Khi Phong thương tiếc vuốt nhẹ lọn tóc vương bên gương mặt nàng, nhẹ giọng nói nhỏ: “Tiểu Bối, nàng rất nhanh sẽ không có việc gì.”

Huyền Trữ công chúa bước một bước thật dài đi lại, đem Bối Bối từ trong lòng của Hắc Khi Phong đỡ dậy, cảnh giác nhìn chằm chằm Hắc Khi Phong.

“Ta không cho phép người đụng đến nữ nhân của Vương huynh ta. Các người rút cuộc làm cái gì đối với nàng ta, khi dễ một nữ tử còn cái gì là anh hùng hảo hán!”

Nhìn thấy ánh mắt trách cứ lại phần nộ của Huyền Trữ công chúa, Hắc Khi Phong thần nhiên nheo mắt, tầm mắt chuyên chú dừng trên khuôn mặt tái nhợt của Bối Bối, đưa tay muốn xoa hai má của nàng.

“Tách.” Huyền Trữ công chúa thực không khách khí đưa một tay gỡ tay của hắn ra.

“Nam nữ thụ thụ bất thân!”

Hắc Khi Phong nheo lại đôi mắt đen nhìn Huyền Trữ công chúa, đáy mắt đã ẩn chứa một chút lạnh lùng: “Đừng ở trước mặt ta giả vờ như đối xử với Tiểu Bối tốt lắm, người đối xử như thế nào với nàng ấy ta biết rất rõ ràng. Bây giờ nàng ấy bị thương, người tốt nhất đừng lại khuấy động nàng ấy, nếu không ta sẽ làm cho người mất mặt.”

Nhìn gương mặt anh tuấn của hắn đột nhiên sắc bén như dao, bên trong cứng rắn lại mang theo một chút tàn nhẫn tuyệt tình.

Huyền Trữ cảm thấy lòng mình giống như bị lưỡi dao vô tình nào đó xẹt qua, đau như cắt.

Sắc mặt của nàng rất khó coi cắn môi, phản kích lại: “Nếu người bảo vệ nàng ta như vậy, sẽ không nên bắt bọ ta, người cho là tổ ra một chút ân cần như vậy là có thể làm cho tấu tử của ta đem năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội cho các người sao? Nằm mơ, trừ Vương huynh ra, tấu tử của ta là tuyệt đối sẽ không đem năng lượng giao cho bất kì kẻ nào!”

Trong lúc mê man Bối Bối bỗng nhiên cử động, khiến cho hai người bọn họ chú ý.

“Tấu tử, người đã tỉnh?” Huyền Trữ công chúa cẩn thận xê dịch thân người, khiến cho Bối Bối dựa vào bả vai của nàng thoải mái một chút.

Bối Bối cử động đôi môi trắng nhạt, cố gắng mở đôi mắt, hô hấp rất là suy yếu, đáy mắt lại ẩn chứa một chút ý cười nhìn Huyền Trữ công chúa.

“Là ta nghe lầm, ta như thế nào giống như nghe được người gọi ta là tẩu tử?”

Huyền Trữ công chúa đưa tay che miệng mình đi, cố gắng đem lo lắng trong đáy mắt thu hồi trở về, một giọng hơi cứng rắn.

“Khụ khụ, ta..... người chính là nghe lầm, ta làm sao có thể thừa nhận người là tẩu tử của ta, người khẳng định là nằm mơ!”

Bối Bối nheo mắt không thèm để ý lắm cười cười, sau đó chuyển mắt hướng về Hắc Khi Phong.

“Tiểu Bối, nàng cảm thấy như thế nào rồi?” Hắc Khi Phong muốn đưa tay cầm lấy tay nàng để bắt mạch, lại buộc mình nhịn xuống, chỉ có thể sốt ruột hỏi.

Nuốt nuốt nước miếng, cổ họng của Bối Bối dễ chịu hơn nói:“Hắc Khi Phong, ta sẽ không gả cho người, người không thể buộc ta, không thể, khụ khụ khụ.....”

Nàng diễm đạm đáng yêu nhìn hắc, ánh mắt tỏa ra một chút kháng cự yếu ớt.

Hắc Khi Phong cảm giác trong lòng đau khổ, chua chát, hắc cố gắng nở ra một nụ cười trấn an nàng.

“Được được được, ta không buộc nàng, nàng đừng kích động, vết thương quan trọng hơn. Nàng đừng đem lời nói của Phụ Vương tưởng là thật, ông ấy chính là hay nói đùa thôi.”

“Không, ông ta không phải hay nói đùa, ông ta muốn ta dùng Hắc Tinh ngọc bội trợ giúp người đi lên vương vị Hắc Vương.”

Bối Bối nhin không được lại tức giận, động đến nội thương trong ngực, làm cho nàng suýt nữa hết hơi thở hổn hển.

Hắc Khi Phong hoàn toàn giật mình, đôi mắt đen của hắc trở nên có chút khó hiểu, thì thào tự nói:“Vì sao Phụ Vương còn không hết hy vọng muốn thay đổi thái tử, ta căn bản không muốn tranh làm thái tử với đại ca.....”

Sau khi nghe đại khái mọi chuyện xong, cuối cùng Huyền Trữ công chúa đã hiểu rõ ràng là chuyện gì xảy ra, nàng trừng mắt hung tợn nhìn Hắc Khi Phong một cái.

“Uy, ta cảnh cáo người, không cho phép mơ tưởng tẩu tử của ta, tẩu tử ta là của Vương huynh ta, Vương huynh của ta rất nhanh sẽ tới cứu chúng ta, người nếu dám đụng vào một cọng tóc của tẩu tử ta, Vương huynh ta nhất định sẽ diệt Hắc Phong quốc các người! Vì tẩu tử, Vương huynh ta chuyện gì đều làm ra được đó, nói không chừng bây giờ Vương huynh ta cũng đã đang chuẩn bị binh mã đến tấn công Hắc Phong quốc, các người nếu không muốn dẫn đến thương vong thì nhanh một chút thả chúng ta đi!”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong nhíu mày, ánh mắt u ám khóa trụ gương mặt của Bối Bối, sau đó áp chế rối loạn trong lòng.

“Tiểu Bối, nàng nghỉ ngơi cho tốt, tối nay ta lại đến thăm nàng.”

“Không tiễn!” Huyền Trữ công chúa lại nói ra một câu không chút khách khí, nhưng mà, ánh mắt cũng không nhin được nhìn theo bóng dáng hắc rời đi, nhìn thấy bóng dáng tuần tú của hắc biến mất ở cửa, tâm trạng của nàng nặng trĩu.

Cửa phòng đóng lại, chỉ còn lại có hai nữ nhân một người dựa vào một người.

262. Q.3 - Chương 263: Tiêu Tan Hoàn Toàn Hiềm Khích Trước Kia

Khóe môi của Bối Bối mỉm cười hàm chứa một chút không có hảo ý, trộm nhìn Huyền Trữ công chúa, nhìn đến cả người nàng ta không được tự nhiên.

“Ô Bối Bối, ngươi nhìn cái gì? Chưa thấy qua nữ nhân đáng yêu xinh đẹp như bản công chúa sao!”

Bối Bối nhẹ nhàng bật cười, đáy mắt giảo hoạt lấp lánh: “Công chúa không phải nên gọi ‘tẩu tử’ sao?”

Nghe nói như thế, Huyền Trữ công chúa thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc, nàng giống chạm phải khoai lang phồng tay đứng lên duy trì khoảng cách với Bối Bối, lực đạo cũng rất nhẹ nhàng từ từ giúp Bối Bối nằm xuống giường.

Nàng xấu hổ lại buồn bực đứng ở bên mép giường, ánh mắt chuyển động nhìn xung quanh, chỉ là không nhìn Bối Bối.

Thật vất vả, cuối cùng nàng cố lấy dũng khí đối mặt với đôi mắt mỉm cười của Bối Bối.

“Khụ khụ, ta mới không phải thiệt tình muốn thừa nhận ngươi là tẩu tử của ta, ta chỉ là sợ bọn họ buộc ngươi tái giá lấy Hắc Khi Phong, Vương huynh thích ngươi như vậy, ta cũng không muốn nhìn thấy Vương huynh ta bởi vì ngươi mà đau lòng, ta gọi là ngươi là tẩu tử chính là ở nhắc nhở bọn họ ngươi đã là người của Vương huynh ta.”

Bối Bối nhướn đôi mi thanh tú lên: “À, là như vậy sao?”

“Đương nhiên là như vậy!” Huyền Trữ công chúa giống như rất sợ bị hiểu lầm gật đầu không ngừng, ánh mắt lóe sáng, khuôn mặt đỏ ửng lên mất tự nhiên xấu hổ một chút.

“Ừ ư, ta biết, khụ khụ.....” Bối Bối giả bộ ho khan, bằng không nàng sẽ cười ra tiếng mất, biểu hiện giấu đầu hở đuôi trên mặt của Huyền Trữ công chúa còn rất đáng yêu nữa.

“Ngươi..... Ngươi ho khan, ta đi rót cho ngươi ly nước.” Huyền Trữ công chúa có chút luống cuống tay chân rót một ly nước ấm, lại đứng sững sờ ở bên giường không biết nên làm như thế nào.

Nàng có chút buồn bã cắn môi, chính mình làm sao lại có dáng vẻ rất lo lắng cho Bối Bối a, dường như giống rất lo lắng.

Bối Bối thấy sắc mặt đấu tranh của Huyền Trữ công chúa, đáy lòng cảm thấy buồn cười lại cảm động.

“Công chúa, có thể nhờ ngươi giúp đỡ ta uống hay không, ta không có sức cầm ly nước, ai.....” Nàng ra vẻ chán nản than thở.

Thấy dáng vẻ ốm yếu của nàng, Huyền Trữ công chúa vội vàng mở miệng: “Ngươi sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì.”

“Ta giúp ngươi uống nước.” Huyền Trữ công chúa rốt cuộc không quan tâm đến sắc mặt hiện giờ của mình, đưa tay đi nâng Bối Bối dậy, cẩn thận giúp nàng uống.

Bối Bối uống một ngụm nhỏ trước, sau đó liếm liếm cánh môi trắng nhạt, thư thái thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác được trên gương mặt giống như có giọt nước mưa nhỏ lên, nàng nghi hoặc đưa lai lau mặt, đầu ngón tay dính nước mang một chút hơi ẩm.

Nàng kinh ngạc nâng mắt, đã thấy nước mắt của Huyền Trữ công chúa đang thúc thích rơi xuống.

Lúc này, ngược lại nàng luống cuống tay chân.

“Này..... Công chúa, ngươi thế nào lại khóc, yên tâm đi, ta nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu ngươi trở về Xích Diễm quốc.”

Nàng lấy ống tay áo lau lên đôi mắt đầm lệ của Huyền Trữ công chúa.

Huyền Trữ công chúa nức nở khóc ra tiếng, đem cốc nước đặt xuống một bên, sau đó ôm chặt lấy Bối Bối, lớn tiếng khóc to.

“Ô ô ô, ta mới không sợ trở về không được, ta là sợ người chết, kỳ thật ta..... Ta không phải chán ghét người muốn người chết, người không thể chết, người chết Vương huynh sẽ rất đau lòng, Vương huynh đau lòng ta cũng đau lòng, người đừng chết..... Ô ô ô.....”

Bối Bối sưng sốt, hốc mắt nhện không được có chút đỏ lên, nàng đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Huyền Trữ công chúa.

“Ta chưa phải chết, chỉ là bị thương thôi.”

“Mới không phải, vừa rồi lúc Hắc Khi Phong ôm người trở về, miệng của người còn hộc máu, mắt cũng không mở, làm ta sợ muốn chết, ô ô ô..... Bọn họ đều là người xấu, làm sao có thể đánh người thành như vậy, đều là người xấu!” Huyền Trữ công chúa kích động vừa khóc lóc vừa kêu gào, đem bất lực và sợ hãi của mình đều khóc ra.

“Ừ ừ, bọn họ là người xấu, người đừng khóc, ta còn chưa có khóc, người khóc cái gì.” Bối Bối giả bộ không cảm kích bĩu môi.

Huyền Trữ công chúa bĩu môi, buông Bối Bối ra quay đầu sang một bên, sinh ra hờn dỗi.

“Hừ, ta còn không phải vì người mới khóc sao, người còn làm ra dáng vẻ thật khinh người, cũng không phải mọi người ai cũng có tư cách làm cho bản công chúa vì kẻ đó mà khóc đâu, người hẳn là phải cảm thấy rất vinh hạnh!”

Bối Bối cũng bĩu môi, nhìn trừng trừng: “Ta lại không có bảo người khóc cho ta.”

“Người.....” Huyền Trữ công chúa trừng mắt với nàng.

Hai người người trừng ta ta trừng người, cuối cùng đồng thời cười hì hì.

.....

Hắc Khi Phong đi thẳng vào tẩm cung của Hắc Vương, khuôn mặt tuần tú tràn ngập sóng triều hỗn loạn.

“Phụ Vương!”

Hắc Vương nhìn thấy vẻ mặt hơi giận rất tẻ của con, vẫy vẫy tay cho người hầu lui xuống.

“Phong nhi, đã trẻ thế này con còn không đi ngủ, ngày mai không phải còn luyện công sao?” Hắc Vương nói chuyện rất thân thiết như nói chuyện trong nhà.

Hắc Khi Phong hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế uất ức trong lòng.

“Phụ Vương, sau này người đừng buộc Tiểu Bối gả cho con, người sẽ ép chết nàng.”

Hắc Vương suy nghĩ một chút, sau đó mới sâu sắc nhìn chăm chú vào con, từ ái nói: “Phong nhi, Phụ Vương đây là vì tốt cho con.”

“Việc này không phải vì tốt cho con, người có biết hay không con một chút cũng không muốn nhìn thấy Tiểu Bối chịu một chút thương tổn nào, người hôm nay ép buộc nàng như vậy, người có biết nàng chỉ là một người phàm hay không, tiên thiên cương khí của người thiếu chút nữa làm đứt đoạn tâm mạch của nàng.” Hắc Khi Phong kích động đau buồn hết lớn, trong đầu hiện lên gương mặt tái nhợt không chút máu kia của Bối Bối, lòng hắn liền mạnh mẽ thất lại.

“Ô nha đầu là người phàm? Không có khả năng! Hơi thở trên người nàng thực trong sạch, căn bản không giống như là thể chất người phàm.”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong nhắm mắt lại, đáy mắt giấu không được chua xót: “Đó là bởi vì nàng là nữ nhân của Xích Diễm Vương, trong cơ thể của nàng có máu của Xích Diễm Vương Cô Ngự Hàn, lại thêm Xích Diễm Vương dạy cho nàng pháp lực, đã sớm thoát ly thân thể người phàm.”

Hốc mắt nhiều nếp nhăn của Hắc Vương lập tức trừng lớn, bộ râu bạc phơ thở hỗn hển tức giận đứng thẳng dậy.

“Con..... Con thật đúng là khiến ta thất vọng, thế nhưng lại cho Xích Diễm Vương nhanh chân đến trước, khó trách Tô Bối Bối không chịu gả cho con, con thật đúng là.....”

Trong đôi mắt đen của Hắc Khi Phong dâng lên một cảm xúc sâu sắc, lại có một tia cương quyết.

“Con không quan tâm nàng là nữ nhân của ai, con chỉ biết con yêu nàng, vậy là đủ rồi, Phụ Vương xin người đừng làm nàng khó xử, nếu phụ Vương muốn xem năng lượng của Hắc tinh ngọc bội lớn mạnh tới mức nào, chờ sức khỏe của Tiểu Bối tốt hơn, con sẽ nhờ nàng đến biểu thị cho phụ Vương xem, trong khoảng thời gian này Phụ Vương không nên quấy rầy nàng dưỡng thương.”

Dừng một chút, ánh mắt của hắn càng sâu: “Về chuyện thay đổi thái tử, xin phụ Vương đừng tiếp tục nữa, Phong nhi chưa từng có ý nghĩ tới muốn tranh làm tân Hắc Vương với đại ca.”

Nói xong, gương mặt hắn nghiêm túc, phất tay áo xoay người rời đi, không để ý kêu gọi của Hắc Vương.

263. Q.3 - Chương 264: Giáo Huấn

Trong ngự thư phòng mang phong cách cổ kính lại được trang trí nhiều vàng bạc tôn quý.

Hắc Vương một thân ngự bào, có chút suy yếu dựa vào ngai vàng, trong tay cầm lấy một quyển tấu chương run run.

Đọc nội dung tấu chương, ông tức giận nhíu đôi mày trắng.

Hít thật sâu mấy hơi, giọng nói của ông mang theo buồn bực: “Người đâu, tuyên thái tử điện hạ vào gặp ta.”

“Vâng.” Ngoài cửa truyền đến tiếng trả lời của hạ nhân.

.....

Chỉ chốc lát sau, Hắc Khi Dạ liền vội vàng bước vào.

“Phụ Vương, người tìm nhi thần?”

“Àm.” Tấu chương bị quăng mạnh xuống dưới chân của Hắc Khi Dạ.

Hắc Vương giấu không được tức giận chòm râu run run, mắt trừng về hướng Hắc Khi Dạ.

“Dạ nhi, con xem con đã làm chuyện tốt gì, thế nhưng ngay cả đứa trẻ 13 tuổi đều bị gọi đi làm lính, giống như trong đây nói sao?”

Nhặt tấu chương lên, Hắc Khi Dạ tùy ý lật lật, thấy bên trong có một vài đại thần buộc tội cách làm của hắn.

Đôi mắt đen sắc nhọn thâm trầm nhìn lại sự căm tức của Hắc Vương, mím chặt bạc môi.

“Phụ Vương, binh lính gia nhập thao luyện trong đội ngũ được rèn luyện sớm một chút, sau này trong chiến đấu càng có ưu thế.”

Nghe vậy, Hắc Vương tức giận vô cùng, ông ôm ngực, nhận lấy tách trà nóng từ tay người hầu uống một ngụm mới miễn cưỡng dễ thở hơn.

“Có ưu thế? Ta cần những tên binh lính thô bạo học thức ít ỏi chỉ biết cầm thương múa đao làm cái gì, trẻ con cũng có niềm vui của trẻ con, sau này bọn họ nên cầm vở sách biết đọc biết viết, mà không phải giương trường mâu giữa trời băng đất tuyết mà cầm thương múa đao.”

Hắc Khi Dạ bình tĩnh trả lời, sắc mặt tươi hân: “Phụ Vương, về điểm ấy nhi thần đã sớm nghĩ tới, nhi thần cam đoan sẽ mời tiên sinh tốt nhất vào trong doanh trại huấn luyện, sau khi bọn lính huấn luyện xong liền đọc sách, tuyệt đối sẽ không chậm trễ việc học tập của họ.”

“Không hiểu biết, Hắc Phong quốc ta không có quân đội hay sao, mà lại phải gấp gáp buộc những đứa trẻ thích ứng với cuộc sống khắt khe vốn không thuộc về chúng như vậy, ta không cho phép con làm hại con

dân của Hắc Phong quốc như vậy, lập tức cho những đứa trẻ này về nhà đoàn tụ với cha mẹ, không đến tuổi quy định tuyển quân của ta con không được phép tự mình quyết định dùng sức mạnh để ép tuyển người.”

Hắc Khi Dạ giống như bị người ta đánh một bạt tay thật mạnh, sắc mặt trong nháy mắt cứng đờ.

Cắn chặt răng, hắn không chịu buông tha cho nói: “Phụ Vương, nhi thần không hiểu, như vậy có cái gì không tốt, có thể huấn luyện một thể hệ binh lính mới càng thêm kiên cường.”

“Con biết cái gì, trước khi làm việc gì cũng phải đứng ở góc độ dân chúng mà suy nghĩ, con dùng uy quyền bắt con người ta đưa vào quân doanh như vậy, có nghĩ tới trong lòng những người làm cha mẹ trong dân chúng có bao nhiêu đau khổ hay không. Không thể lo nghĩ theo hướng lập trường của dân chúng, liền không thể trở thành một quân Vương tốt được dân chúng ủng hộ!”

Oanh!

Hắc Khi Dạ chỉ cảm thấy trong đầu vang lên ong ong, nắm tay của hắn nhanh chóng nắm chặt, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Phụ Vương là có ý gì? Đã quyết định nói rõ cho hắn hiểu là muốn thay đổi thái tử sao?

Hắn cúi đầu nheo mắt, cung kính mà tỏ vẻ xin lỗi: “Nhi thần cẩn tuân dạy bảo của Phụ Vương, nhi thần biết nên làm như thế nào.”

Thấy dáng vẻ hối lỗi của con, Hắc Vương âm thầm thở dài một hơi, giọng nói dịu xuống: “Tốt lắm, hôm nay dừng lại tại đây, con lui xuống đi.”

“Nhi thần cáo lui.”

Nhìn bóng dáng của Hắc Khi Dạ, Hắc Vương rơi vào trầm tư, ánh mắt khắc sâu, phiền não vô tận.

.....

Cung điện hoa lệ, đủ yên tĩnh bình thản.

Bối Bối được Huyền Trữ nâng đỡ ra đình viện cung điện tản bộ, ánh mặt trời tươi đẹp trên cao chiếu xuống, hòa tan tuyết đọng ven đường, mang đến ặt đất một hơi thở ấm áp.

Hoàn cảnh rất yên tĩnh, tâm tư của Bối Bối lại bay đi thật xa.

Nhớ tới lời nói của Hắc Vương ngày trước, giống như văng vẳng bên tai, làm cho nàng luôn canh cánh bên lòng.

Nếu Hắc Vương cố ý muốn buộc nàng gả cho Hắc Khi Phong, như vậy Huyền Trữ công chúa nhất định sẽ bị bắt làm thủ đoạn để ép buộc nàng.

Nàng nhất định phải để cho Huyền Trữ công chúa rời đi an toàn, mới có thể tránh lo lắng về sau.....

Đi qua một vườn hoa, Huyền Trữ công chúa có chút tò mò đưa tay sờ sờ đóa hoa mới nở ở bên cạnh.

“Tẩu tử, người xem, hoa cỏ Hắc Phong quốc so với Xích Diễm quốc chúng ta kém hơn rất nhiều, hoa của bọn họ giống như có màu hồng rất đặc biệt, tẩu tử, tẩu tử?”

Huyền Trữ công chúa không nghe được lời đáp lại, vì thế quay mặt nhìn Bối Bối, đã thấy tâm hồn của Bối Bối đang du ngoạn, nàng nhin không được nghi hoặc gọi vài tiếng.

Tiếng gọi bên tai càng lúc càng lớn, rốt cục kéo được tâm thần của Bối Bối về.

Nàng nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ của mình, ánh mắt mỉm cười.

“Công chúa như thế nào kêu lớn tiếng như vậy, lỗ tai của ta bị tiếng gọi của người làm điếc luôn, làm con gái phải dịu dàng một chút.” Bối Bối nói có chút chế nhạo.

Huyền Trữ công chúa giậm chân, bĩm môi.

“Sau này đừng lại gọi ta là “công chúa công chúa”, ta đều gọi ngươi là tẩu tử, ngươi cũng giống như Vương huynh ta chỉ cần gọi tên thôi. Còn nữa a, ngươi cũng dịu dàng có đến đâu đâu, nói chuyện còn không biết lớn nhỏ, so với ta còn thô lỗ hơn.”

Bối Bối nháy nháy mắt: “Ta với ngươi cũng không giống nhau, ta là người, nhưng lại là một cái thực giống như một người bình dân, nhưng mà ngươi là từ nhỏ được tiếp nhận giáo dục hiểu biết lễ nghĩa nha, như thế nào cũng không thể có dáng vẻ kim chi ngọc diệp nha.”

“Ta..... Ngươi mới không phải là bình dân gì, ngươi là thê tử của Vương huynh ta, là nữ tử cao cao tại thượng nhất ở Xích Diễm quốc.” Huyền Trữ công chúa trả lời.

Chết rồi, trước kia nàng thường xem thường tẩu tử là loài người tầm thường, tẩu tử sẽ không ghi hận chứ?

Bối Bối lắc lắc ngón trỏ, cười thần bí.

“Hắn cao cao tại thượng là tốt rồi, ta liền đứng ở sau lưng hắn làm một người bình thường, cao cao tại thượng sẽ mệt chết người, ta cũng không muốn cả ngày bưng một đồng lớn danh hiệu mà sống, thiếu tự do.”

Nghe vậy, Huyền Trữ công chúa nhin không được có chút yêu thích và ngưỡng mộ: “Tẩu tử, trước kia ngươi rời khỏi hoàng cung đi ra ngoài lưu lạc giang hồ, có phải chơi rất vui hay không? Ngươi ở nhân giới cũng là thường thường một mình chạy ra ngoài chơi như vậy sao?”

“Ở nhân giới đó là chuyện ra ngoài đó rất bình thường, mỗi người đều là cá thể độc lập, không có nhiều ràng buộc như vậy, nhưng mà quá mức tự do cũng có một chút không tốt, chính là thực dễ dàng liên phạm tội, nhất là thiếu niên gây ra chuyện rắc rối cũng rất nhiều.”

Huyền Trữ công chúa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trầm tư khê gật đầu: “Ừ..... Cũng đúng, quá mức tự do, mỗi người liền đều muốn làm chuyện mình muốn làm, giống như không có quy củ, xã hội thực rối loạn nha.”

.....

Ngay lúc các nàng vừa đi vừa tán gẫu, một người hầu vội vàng đi tới.

“Tô cô nương, Hắc Vương ời.”

264. Q.3 - Chương 265: Thả Người

Huyền Trữ công chúa vừa nghe Hắc Vương muốn gặp Bối Bối, lập tức lo lắng cầm cánh tay của nàng: “Tẩu tử, làm sao bây giờ? Cái kia Hắc Vương nhất định chẳng có lòng tốt, ngươi đừng đi.”

Bối Bối hơi nhíu đôi mi thanh tú, trấn an vỗ vỗ mu bàn tay của Huyền Trữ: “Không có việc gì, chỉ cần bọn họ còn cần Hắc tinh ngọc bội trên người ta, nói cho cùng bọn họ sẽ không ngu ngốc giết ta, ngươi an tâm chờ ta trở lại.”

“Nhưng” Huyền Trữ công chúa còn muốn nói cái gì đó, lại bị Bối Bối dùng ánh mắt ngăn lại.

Bối Bối bước đến đối diện với người hầu, bình tĩnh nói: “Ngươi dẫn đường đi.”

“Mời.” Người hầu cung kính nghiêng người nhường đường, sau đó dẫn theo Bối Bối rời khỏi cung điện này, chỉ còn lại mình Huyền Trữ công chúa đứng tại chỗ vẫn còn đang lo lắng.

.....

Bối Bối đi theo người hầu vào trước tẩm cung của Hắc Vương, nhìn cung điện rộng lớn có chút bức người, Bối Bối hít một hơi thật sâu, sau đó mới đi vào.

Sắc mặt của Hắc Vương dường như tốt hơn rất nhiều, đang ngồi ở trước cửa sổ đùa với một con vẹt màu xanh trắng, cung nữ, người hầu bên cạnh bận rộn hầu hạ chu toàn.

Nghe được tiếng bước chân, Hắc Vương vẫy tay ọi người lui ra, sau đó mới xoay người đối diện với Bối Bối.

“Tô nha đầu, người đã đến rồi.” Trên mặt ông cười tủm tỉm, dáng vẻ rất là hiền lành.

Nhưng mà tất cả điều này cũng không thể làm cho trong lòng Bối Bối kính trọng gì cả.

Hừ, nham hiểm.

Hắc Vương bước những bước chân già nua đi đến, ánh mắt hàm chứa một tia bất đắc dĩ.

“Tô nha đầu dường như rất bất mãn đối với ta, chẳng lẽ còn ở ghi hận chuyện ngày trước bị thương? Tin tưởng ta, ta cũng không muốn tổn thương người.”

Bối Bối nhấp mí mắt, lạnh nhạt hỏi:“Hắc Vương tuyên gặp ta có chuyện gì?”

Hắc Vương ngồi trên một chiếc ghế lớn sau bàn, gương mặt đầy nếp nhăn nở ra nụ cười hiền hòa ấm áp.

“Tô nha đầu, người là người đầu tiên nhìn thấy ta mà không hành lễ, liền ngay cả hai đứa con ruột của ta nhìn thấy ta đều phải hành lễ theo phụ thân hoặc là quân thần, người nha đầu kia có thể diện thật lớn nha.”

Nghe vậy, Bối Bối khiêu khích nhướn mày:“Ta chỉ kính trọng những trưởng bối đáng cho ta kính trọng, về phần ông.....Là kẻ đầu sỏ bắt ta tới đây, ta vì sao phải hành lễ với ông.”

“Ha ha..... Tốt lắm, người làm Vương hậu Hắc Phong quốc của ta phải chọn người cứng cỏi như vậy.”

Đôi mắt của Bối Bối nhú lại, tay nắm chặt thành quyền, âm thầm cắn răng, quay mặt sang một bên.

“Tô nha đầu, cho người thời gian nhiều ngày như vậy người cũng suy nghĩ kỹ rồi chứ, người thích dạng hôn lễ như thế nào?” Hắc Vương hỏi một cách tràn đầy hào hứng.

Còn hôn lễ nữa!

Bối Bối thở ra thật dài, sau đó lại hít vào, lại hơi thở, áp chế ý phản kháng trong đầu.

Nàng từ từ hòa hoãn gương mặt buộc chặt, hít thở thông suốt, rũ mắt xuống, im lặng trong chốc lát.

“Hắc Vương, ta có thể đồng ý gả cho Hắc Khi Phong, nhưng mà ta có một điều kiện. Trước hết ông phải thả Huyền Trữ công chúa, ta mới gả.”

Nghe thấy lời nói không cam lòng, không nguyện ý của nàng, Hắc Vương cười ha ha:“Điều này chỉ sợ không được, nếu ta thả công chúa, người lại đổi ý, ta chẳng phải là mất nhiều hơn được?”

Bối Bối nhắm mắt, lấy ra Hắc tinh ngọc bội treo ngực đưa trong tay.

“Đây là Hắc Tinh ngọc bội người muốn, ta dùng nó để trao đổi với việc Huyền Trữ công chúa rời đi, nếu người không đồng ý, ta đây không tiếc mà hủy đi khối ngọc bội này!”

Ánh mắt Hắc Vương bị Hắc Tinh ngọc bội hấp dẫn, ông nheo mắt lại nhìn tỉ mỉ Hắc Tinh ngọc bội, nhìn thấy ánh sáng của Hắc tinh ngọc bội như lấp lánh, một vết máu trong suốt lưu động.

Im lặng một hồi lâu, đôi mắt của Hắc Vương lướt qua một tia sáng.

“Ta có thể cân nhắc mà đồng ý yêu cầu của người, nhưng mà trước hết tại nơi này ta muốn xem Hắc tinh ngọc bội có năng lượng lớn mạnh giống như lời đồn đĩa hay không, nếu đồn đãi không giả, dùng ngọc bội để đổi một Huyền Trữ công chúa cũng là đáng giá.”

Bối Bối nhú mày, suy nghĩ một chút mới hỏi:“Hắc Khi Phong ở đâu?”

“Phong nhi? Bây giờ hắn đang luyện công, bây giờ chúng ta có thể đi tìm hắn.” trong mắt của Hắc Vương lộ ra mạnh mẽ một chút mong chờ.

.....

Hắc Khi Phong bay vút trên trời, cả người bao phủ dòng khí mạnh mẽ, người bay lên mang theo một vết khí tạo dấu vết.

Đang chuyên tâm luyện võ hắn không để ý Hắc Vương và Bối Bối đã đến.

Hắc Vương ngẩng đầu nhìn con luyện võ, trên vẻ mặt một mảnh vui mừng, pháp thuật của Phong nhi càng ngày càng cao.

“Tô nha đầu, người muốn cho ta xem năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội như thế nào đây?”

Bối Bối đứng hơi xa một chút: “Hãy chờ xem.”

Ngay sau đó nàng mở bàn tay ra, Hắc tinh ngọc bội nằm ở trên lòng bàn tay của nàng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng thêm trong suốt lấp lánh, vàng sáng chung quanh làm lóa mắt người.

Nàng tập trung tinh thần ổn định khí, ánh mắt sáng lên một chút hồng quang, trên lòng bàn tay cũng từ từ dâng lên một vàng sáng đỏ bao phủ lấy ngọc bội.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Tinh ngọc bội dập dờn bay lên không, quanh thân phát ra ánh sáng chói mắt.

Bối Bối thay đổi động tác tay một chút, sau đó cảm ánh sáng trong tay đẩy về hướng Hắc Tinh ngọc bội.

Ngay sau đó, ánh mắt của nàng tập trung nhìn Hắc Khi Phong đang luyện võ giữa không trung, cần môi, khẽ kêu một tiếng đem năng lượng trong Hắc tinh ngọc bội đánh ra, bắn thẳng về phía Hắc Khi Phong.

Lúc Hắc Khi Phong không cảnh giác như vậy, còn không kịp biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, liền cảm thấy chưởng phong trong tay đánh ra mạnh mẽ hơn nhiều so với bình thường.

Chưởng phong cứ như vậy đánh vào tường đá, tường đá vang lên một tiếng rồi nứt ra.

Ầm vang.....

Đá nổ tung vỡ vụn, rơi ào ào xuống.

Ầm thanh nứt vỡ điếc tai dường như chọc thủng trời xanh, thu hút sự chú ý của nhiều người.

Mọi người đều đến tận hiện trường để xem xét, lại nhìn thấy pháp lực kinh người của Hắc Khi Phong kinh ngạc mở to miệng.

Hắc Khi Phong từ từ hạ xuống.....

Bối Bối thu hồi Hắc tinh ngọc bội, sắc mặt bởi vì vận công mà có chút tái nhợt.

Nàng cố gắng chống đỡ thân thể có chút suy yếu, quay đầu nhìn Hắc Vương: “Người nhìn thấy rồi chứ! Bây giờ có thể thả Huyền Trữ công chúa hay không?”

Cung nữ người hầu còn có một vài đại thần đều lui về, trên mặt còn chấn động chưa hoàn hồn lại.

Trong đám người dần dần đi xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng than kinh ngạc sợ hãi: “Quá cường đại.”

“Hắc Vương, nếu ông muốn năng lượng của Hắc Tinh ngọc bội thì nhanh một chút thả Huyền Trữ công chúa, kiên nhẫn của ta có hạn!” Giọng của Bối Bối nhìn không được có một chút cứng rắn.

Hắc Vương mới há mồm, Hắc Khi Phong liền vội vàng chạy tới.

Hắn khẩn trương đánh giá Bối Bối, đôi mắt đen tràn đầy lo lắng.

“Tiểu Bối, sức khỏe của nàng còn chưa tốt, như thế nào lại vận công khống chế Hắc Tinh ngọc bội, nàng..... Thật sự là làm càn.”

Hắn cuối cùng nhìn không được lo lắng trong lòng trách cứ nàng, giọng điệu lại tràn ngập bất đắc dĩ thở dài.

265. Q.3 - Chương 266: Rời Đi

Xa xa những hòn đá vẫn còn đang rơi, âm thanh cũng dần dần thu nhỏ.

Ánh mắt của Bối Bối dừng trên đá vụn, sau đó lại vòng về trên mặt của Hắc Khi Phong.

Về mặt tràn đầy lo lắng của hắn phản chiếu trong tầm mắt, đôi mắt của nàng trở nên phức tạp liếc sang một bên, im lặng.

“Tiểu Bối, nàng như thế nào lại không nói lời gì, có phải vết thương lại đau hay không?”

Nói xong, Hắc Khi Phong liền kéo tay nàng, ngón tay thon dài đặt trên mạch của nàng kiểm tra.

Hắc Vương cười tủm tỉm đi tới, ánh mắt lóe sáng nhìn bọn họ nắm tay, sau đó ánh mắt từ ái dừng ở trên người Hắc Khi Phong.

“Phong nhi, đừng khẩn trương như vậy, Tô nha đầu không có việc gì, chỉ là hơi suy yếu một chút thôi, sau này tắm bổ nhiều hơn một chút cơ thể có thể hoạt động thoải mái.”

Bối Bối mím chặt cánh môi, hơi dùng sức rút bàn tay mình về.

“Hắc Khi Phong, ta tới là muốn bàn bạc hôn sự với người.”

Một câu nhẹ nhàng thản nhiên của nàng, giống như một hòn đá rơi vào mặt hồ yên tĩnh trong lòng hắn, hắn vừa sợ lại..... nhịn không được vui sướng.

“Tiểu Bối, nàng..... nàng như thế nào đột nhiên..... Có phải Phụ Vương lại ép buộc nàng hay không?” Hắc Khi Phong cố gắng áp chế làn sóng cuộn cuộn trong lòng.

Hắc Vương nhũu mày:“Ta cũng không có ép buộc nàng ta, là nàng ta tự nguyện, Tô nha đầu người nói có phải hay không?”

Bối Bối âm thầm cắn răng, nhịn xuống không nổi giận, nâng mắt bình tĩnh nhìn Hắc Khi Phong, đã thấy đôi mắt đen láy như mặt ngọc (*) của hắn dưới ánh sáng của những hạt tuyết rơi lại trong trẻo như thế, dường như trong suốt, trong đó, có thể thấy ánh mắt dịu dàng hoàn toàn là vì mình.

Nàng bắt đầu dĩ thử dài, hắn thật sự rất ngây thơ, làm cho người ta không đành lòng, chỉ là..... nàng rơi vào tình thế phải lựa gặt hái.

Sắp xếp lại tâm trạng, Bối Bối đưa tay chỉ nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của Hắc Khi Phong, trừng hắn.

“Hắc Khi Phong, người cảm thấy Tô Bối Bối ta không xứng với người hay sao?”

“Không..... Không phải như thế, ta chỉ là..... chỉ là.....” Hắc Khi Phong có chút không biết làm sao, khuôn mặt chất phác đỏ ửng.

Tay nàng chỉ chỉ nhẹ vào ngực hắn, cảm giác mềm mại, làm nhiễu loạn cảm xúc của hắn.

Hắc Khi Phong nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy miệng lưỡi có chút khô khát, ánh mắt chứa đầy lửa nóng chăm chú nhìn vào đôi mắt hờn dỗi của nàng.

Bối Bối không có lưu ý đến phản ứng mặt đỏ cổ hồng, nhịp tim đập nhanh của hắn, lườm hắn tiếp tục nói:“Tốt lắm, người đã không phải ghét bỏ ta, vậy chúng ta thành thân đi, người dám phản đối thử xem.”

“Ta không có phản đối, nhưng mà.....” Hắc Khi Phong cảm thấy trong lòng có một nút thắt.

“Không có phản đối chính là tán thành, nói như vậy đã định rồi, người nhanh đi chuẩn bị một hôn lễ long trọng cưới ta, không long trọng ta dứt khoát không buông tha, nhanh đi!”

Bối Bối vừa nói vừa đẩy hắn, ý bảo hắn nhanh chút đi chuẩn bị hôn lễ.

Hắc Khi Phong bị động bị nàng đẩy lảo đảo vài bước, về mặt vẫn thể hiện chút mơ màng như cũ.

Hắc Vương vẫn im lặng từ đầu đến cuối đi tới, vỗ vỗ bả vai của Hắc Khi Phong:“Phong nhi, nhanh đi chuẩn bị hôn lễ cưới tân nương a, chẳng lẽ con không muốn lấy Tô nha đầu?”

“Con đương nhiên muốn lấy Tiểu Bối!”

Hắc Khi Phong thốt ra, sau khi nói xong tai cũng đỏ lên, có chút xấu hổ nhìn Bối Bối một cái.

Thấy mặt mày của nàng hớn hởi, lúm đồng tiền giống như hoa lê bên nước mùa xuân động lòng người, tim hần đập liên hồi, không khỏi cũng cười dịu dàng nhìn nàng.

Nếu đây chính là kỳ tích chỉ xuất hiện trong nháy mắt, hần cũng muốn giữ lại.

“Vậy còn chờ cái gì, nhanh đi chuẩn bị hôn lễ a.” Hắc Vương thúc giục.

“Được..... được, ta lập tức đi, Tiểu Bối, nàng chờ ta.”

Hắc Khi Phong nở nụ cười hơi ngớ ngẩn, trong lúc đó mặt mày tươi sáng giống ánh mặt trời, chói mắt như gió xuân tan băng.

Trong trời đất giống như chỉ có hào quang sáng rọi cả người tuấn dật của hần chiếu sáng.

Bối Bối nhìn hần, bị đôi mắt trong suốt sáng ngời của hần làm cảm động.

Trên mặt tươi cười đáp lại hần, lòng lại nặng trĩu tràn ngập áy náy.

Nàng chỉ là lợi dụng hần, vì sao hần không hiểu, còn biểu hiện vui vẻ như vậy.

“Vậy người còn không mau đi!” Bối Bối lại đẩy hần một chút.

Làm ơn nhanh rời đi một chút, nàng thật sự không thể lại đối mặt với ánh mắt thuần khiết của hần như vậy, nàng sợ chính mình sẽ bị tội ác ép tử.

Hắc Khi Phong không kìm lòng được đưa tay vén sợi tóc bên thái dương của nàng, dịu dàng nói nhỏ: “Tốt lắm, nàng an tâm chờ ta, ta nhất định sẽ cho nàng một hôn lễ hoàn mỹ.”

“Ừ ừ.” Bối Bối chỉ có thể gật đầu liên tục, ánh mắt nhìn xung quanh, chỉ là không dám lại nhìn thẳng vào đôi mắt của hần.

.....

Hôn sự của bọn họ được truyền ra ngoài, toàn bộ hoàng cung Hắc Phong quốc dường như xôn xao lên.

Mọi nơi đều bận rộn thu xếp việc vui, tơ lụa màu đỏ bắt đầu được trang trí khắp hoàng cung.

Huyền Trữ công chúa có chút tò mò đứng ở cửa nhìn xung quanh.

“Tẩu tử, người xem bọn họ đang làm cái gì a? Có vẻ giống như sắp tổ chức chuyện vui.”

Bối Bối không để ý đến tất cả bên ngoài, nàng vào trong cung rất nhanh ra sức vơ vét một ít vàng bạc châu báu, lấy túi đựng y phục nhét vào trong tay Huyền Trữ công chúa.

“Tẩu tử, người làm cái gì vậy?” Huyền Trữ công chúa ần ần trong lòng cảm thấy có chút bất an.

Bối Bối đẩy nàng ra cửa: “Huyền Trữ, ta không có thời gian giải thích nhiều như vậy với người, bây giờ người lập tức rời khỏi Hắc Phong quốc trở về Xích Diễm quốc đi, đừng ở lại nơi này.”

Nghe vậy, Huyền Trữ công chúa mở to hai mắt, có chút kinh ngạc vui mừng nói: “Có phải Hắc Vương kia đồng ý thả chúng ta đi hay không?”

Bối Bối âm thầm thở dài một hơi, mỉm cười nói: “Không phải, người đi trước, ta theo sau mới có thể đi.”

Lúc này, cuối cùng Huyền Trữ công chúa biết vì sao mình cảm thấy bất an, nàng không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt đứng tại chỗ, mặc cho Bối Bối đẩy như thế nào cũng không nhúc nhích.

“Ta không muốn đi trước, phải đi cùng nhau.”

Thấy dáng vẻ kiên quyết của Huyền Trữ, Bối Bối nhíu mày, gương mặt yêu kiều nghiêm túc hần.

“Huyền Trữ, người đi trước, người ở lại chỉ có thể nguy hiểm đến tính mạng mà thôi.”

Đột nhiên giọng điệu nghiêm túc làm cho Huyền Trữ công chúa quả thực sửng sốt một chút, nàng hoàn hồn rất nhanh, đôi mắt nhin không được lộ ra một chút lệ hồng.

“Ta đã biết, tẩu tử, có phải bọn họ dùng ta để uy hiếp người gả cho Hắc Khi Phong hay không, bên ngoài náo nhiệt như vậy, có phải ở tổ chức hôn sự của người và Hắc Khi Phong hay không?”

Bối Bối cắn môi, mắt sắc nhìn thấy người hầu đi tới, nàng dùng sức đẩy Huyền Trữ công chúa rời khỏi.

“Giúp ta mang nàng đi.”

Người hầu giữ lấy hai bên của Huyền Trữ công chúa, Huyền Trữ công chúa giãy dụa, hốc mắt chảy ra nước mắt.

“Tẩu tử, ta không muốn đi, ta muốn ở lại với người a, ta không muốn đi, buông, buông.....”

Bối Bối cố gắng nhịn xuống chua chát trong đáy mắt, buộc mình phải quay mặt đi: “Mang nàng ta đi.”

Thị vệ rất nhanh đưa Huyền Trữ công chúa ra ngoài.

“Không, tẩu tử, tẩu tử..... Huyền Trữ không muốn đi.....” Huyền Trữ công chúa chưa từ bỏ ý định quay đầu kêu khóc, trong mắt có khẩn cầu sâu đậm.

266. Q.3 - Chương 267: Sủng Ái

Hắc Khi Dạ mặt mày cau có đi vào tế ti điện, bên trong tế ti điện u ám lập tức liền ngăn cách với không khí vui mừng náo nhiệt bên ngoài.

Tế ti vội ra nghênh đón, chiếc cảm nhon thắt chặt lại: “Điện hạ, tình huống xem ra thực không lạc quan.”

“Ừ.” Hắc Khi Dạ hừ nhẹ một tiếng hất tay áo ngồi xuống.

Tế ti rất nhanh đóng cửa lớn của điện, cẩn thận quan sát chung quanh một lượt, không nhìn thấy ai, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Điện hạ, trong cung đều truyền đi tin tức nhị điện hạ lợi dụng Hắc tinh ngọc bội tu pháp, pháp lực lại nâng ột bước, hơn nữa Hắc Vương đem Tô Bối Bối chỉ hôn cho nhị điện hạ, lúc này lập trường của mọi người đều dao động, mọi người đều đang lén lút nói Hắc Vương đã muốn quyết định hủy đi chúc thái tử của điện hạ.”

Hắc Khi Dạ cả người cứng lại, ly rượu trong tay lập tức bị bóp nát.

Mi tâm của hắn nhúu chặt, ở chỗ sâu trong đáy mắt cất giấu phần nộ sâu sắc.

“Ta tuyệt đối sẽ không để cho phụ Vương làm như vậy, nếu lúc trước không chuẩn bị cho ta kế thừa Vương vị, thì đừng phong ta làm thái tử, bây giờ mới thay đổi người, bảo ta còn mặt mũi gì!”

Lời nói này của hắn, dường như bức ra từ kẽ răng nghiến chặt.

Tế ti suy nghĩ một chút, từ trong tay áo lấy ra hai bình thuốc, một xanh một đỏ: “Điện hạ, thuộc hạ có biện pháp xoay chuyển cục diện.”

“Đây là cái gì?”

Lắc lắc lọ màu lam trong tay, tế ti âm hiểm cười: “Đây là vong tình huyết độc, dùng cổ độc nghiên cứu chế tạo mà thành, trên thế gian này không có giải dược, chỉ cần cho Tô Bối Bối ăn vào, nàng sẽ từ từ quên Xích Diễm Vương.”

Hắc Khi Dạ trừng mắt hung tợn nhìn tế ti một cái.

“Làm cho Tô Bối Bối quên Cô Ngự Hàn? Chẳng phải là tạo cơ hội cho Phong đệ, đây là một biện pháp hay ho gì!”

Tế ti ha ha cười vài tiếng, sau đó đem bình màu đỏ đưa lên trước mặt Hắc Khi Dạ.

“Điện hạ, đây là phệ hồn tán, chỉ cần điện hạ thần không biết quỷ không hay cho nhị điện hạ ăn vào, cho dù tu vi của nhị điện hạ có cao tới đâu, đều từ từ bị ăn mòn chỉ còn lại một cái xác không hồn, đến lúc đó tùy ý điện hạ ngài khống chế.”

Hắc Khi Dạ “Vèo” đứng lên, lão đảo lui lại mấy bước, ánh mắt nhìn chằm chằm lọ màu đỏ như nhìn thấy quái vật.

Hắn hung tợn kéo vạt áo tề ti, mặt mày nổi lên lửa giận lạnh lùng, ánh mắt phun ra lửa giận dường như muốn cắn nuốt tề ti.

Lồng ngực phập phồng dữ dội, hắn tức giận thực dọa người, giọng nói đã có chút run run: “Tề ti, ngươi thật to gan, thế nhưng muốn ta dùng thứ ác độc như vậy đối phó Nhị đệ.”

“Khụ khụ khụ.....” Tề ti bị siết chặt mặt và cổ đều đỏ lên, nhưng mà không hề bị tức giận của Hắc Khi Dạ dọa lui.

Hắn cố gắng lấy hơi nói: “Điện hạ nếu không đối phó nhị điện hạ, như vậy chính là chờ bị nhị điện hạ kéo người khỏi vị thái tử, đến lúc đó điện hạ hối hận như thế nào cũng không kịp, chỉ biết trở thành trò cười cho người khác.”

“Ngươi.....” Hắc Khi Dạ trừng mắt oán hận, lại chỉ có thể mặc cho tức giận cắn nuốt chính mình.

Hắn bỏ tề ti ra, nhắm mắt, khuôn mặt anh tuấn rơi vào trầm lãnh quỷ dị.

Tề ti thật vất vả hít thở thông thuận, tầm mắt của hắn di chuyển qua lại giữa hai bình dược: “Điện hạ chỉ cần tận dụng triệt để hai bình này, đến lúc đó đã khống chế được nhị điện hạ, điện hạ có thể chiếm được Tô Bối Bối, chỉ cần điện hạ tốn chút tâm tư lấy lòng Tô Bối Bối, làm cho Tô Bối Bối cam tâm tình nguyện với điện hạ, còn sợ nàng không lấy Hắc Tinh ngọc bội để giúp điện hạ tu pháp sao?”

Nghe vậy, quyền đầu trong tay của Hắc Khi Dạ thu lại, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch, gân xanh trên mu bàn tay nổi căng lên.

Hắn hít thở nặng nề, trong lòng bắt đầu đấu tranh.

.....

Hắc Khi Phong hưng phấn bừng bừng đi vào chỗ cung điện của Bối Bối, trong tay cầm một hộp gấm.

Mới bước qua ngưỡng cửa, hắn liền nhanh chóng cất giọng gọi to: “Tiểu Bối, nàng xem xem ta mang cái gì đến cho nàng đây.”

Bối Bối nghe được tiếng của hắn, đưa tay vỗ vỗ hai má, cố gắng nở ra một nụ cười, chậm rãi từ trong phòng đi ra ngoài.

Nhìn thấy nàng đi ra, giống như có trang điểm qua một lượt, ánh mắt của Hắc Khi Phong sáng lên, bước tới chào đón.

“Tiểu Bối, nàng thật xinh đẹp.”

Bối Bối thản nhiên cười, hơi nhướn mày giả vờ không vui quả mắng: “Ta vốn rất xinh đẹp, bây giờ người mới phát hiện a.”

Tâm trạng của Hắc Khi Phong hiển nhiên rất tốt, hắn đưa tay vuốt dọc mũi của nàng, bạc môi nở nụ cười dung túng, xúc động vì được cùng nàng vui đùa âm ỉ.

“Ha ha..... Tiểu Bối, nàng thật biết giả vờ.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Bối Bối bĩu môi, liếc hắn một cái.

Trong mắt của Hắc Khi Phong như là chứa một dòng nước dịu dàng sóng sánh, nhu tình chân thành tràn ra.

“Đúng đúng đúng, Tiểu Bối nói cái gì thì chính là cái đó. Đến đây, ta cài cho nàng một vật để càng thêm xinh đẹp.”

Nói xong, hắn kéo nàng ngồi vào trước gương, sau đó lấy một cây trâm ra khỏi hộp gấm, nhìn gương mà cài vào búi tóc của nàng.

Bối Bối nhìn cây trâm trên búi tóc trong gương, sáng bóng như ngọc, lại giống như phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, hoa văn rất tinh xảo.

Nàng đưa tay sờ sờ, kinh ngạc phát hiện cây trâm thế nhưng có cảm giác như có sự sống.

“Hắc Khi Phong, cây trâm này.....” Nàng có chút tò mò ngẩng đầu nhìn hắn, nghi hoặc kéo dài âm cuối.

“Thích không? Cây trâm này là ta tự mình ngưng luyện thành.”

Vẻ mặt của Hắc Khi Phong mong chờ nhìn nàng, trong đôi mắt đen trong suốt ẩn chứa một tia khẩn trương.

Nàng sẽ thích chứ?

Bối Bối hơi hạ mắt, trong đầu lướt qua hình ảnh cây trâm hình rắn màu đỏ, trong lòng cảm thấy đau đớn âm ỷ.

Nàng rất nhớ Cô Ngự Hàn.....

Trước đây, Cô Ngự Hàn cũng đã tặng cho nàng một cây trâm, sau đó trong lúc đánh nhau với huynh đệ bọn họ đã bị hủy, nhưng mà may mắn cây trâm chỉ là năng lượng trên người Cô Ngự Hàn hóa thành.

Hồi lâu cũng không thấy nàng trả lời, ngược lại nhìn thấy vẻ mặt mất mát của nàng.

Lòng Hắc Khi Phong thất lại một chút, khuôn mặt thanh nhã lướt qua một tia suy sụp, chỉ trong nháy mắt, bờ môi của hắn lại nở ra một nụ cười cực kỳ dịu dàng.

“Tiểu Bối, nàng không thích thì ta giúp nàng gỡ xuống.”

Tay nàng, thực mềm mại, phủ lên mu bàn tay hắn, cảm giác tiếp xúc mềm mại lại mang theo độ ấm của nàng, hâm nóng lòng của hắn.

Hắn nở nụ cười: “Nàng thích là tốt rồi, thời tiết bên ngoài tốt lắm, ta dắt nàng đi ra ngoài một chút?”

“Ừ.” Bối Bối đứng lên, nhanh một bước đi trước hắn, nàng sợ biểu hiện trên mặt mình không biết có thể giả vờ được đến bao lâu.

Hắn đối xử với nàng càng tốt, nàng lại càng cảm thấy có tội.

Hắc Khi Phong sâu kín nhìn bóng hình xinh đẹp của nàng, đáy mắt lướt qua một tia đắng chát, lại nhanh chóng biến mất.

Hắn giương lên nụ cười tươi, đuổi kịp bước chân của nàng.

267. Q.3 - Chương 268: Thay Đổi Thái Tử

Vào đêm, Hắc Khi Phong mới chuẩn bị đi ngủ, liền nghe thông báo được truyền đến từ ngoài cửa.

“Nhị điện hạ, thái tử điện hạ tới.”

Đại ca trẻ như vậy tìm hắn chuyện gì đây?

Hắc Khi Phong nghi hoặc đi ra ngoài, nhìn thấy hình bóng của đại ca dường như ẩn trong bóng đêm, tựa hồ bao phủ một tia thâm lương.

Trong đầu không tự giác hiện lên tất cả những việc làm của Phụ Vương gần đây, hắn buồn rầu hít một hơi, bước nhẹ nhàng đi đến: “Đại ca.”

Hắc Khi Dạ xoay người, trong bóng đêm nhìn đệ đệ, ánh mắt sắc bén mạnh mẽ lướt qua những tình cảm phức tạp giấu ở trong đêm tối.

Hồi lâu, ngay lúc Hắc Khi Phong nhìn không được lại muốn hỏi, hắn mới mở miệng.

“Phong đệ, không để ý đệ đã lớn như vậy, có thể cưới vợ, thời gian trôi đi thật nhanh.”

Tiếng nói của hắn, giống như một tiếng than thở.

Hắc Khi Phong mở miệng, muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại không thể nói ra được điều gì.

Hắn nghiêng người mời: “Đại ca, chúng ta đi qua kia ngồi đi.”

Ánh nến mờ nhạt từ trong lồng đèn chiếu rọi xuống, chiếu sáng lương đình trong sân thêm vài phần rõ ràng.

“Phong đệ, đại ca có mang theo rượu nhiều năm cất ủ đến đây, đệ sẽ nhanh chóng thành thân, sau này muốn tìm đệ uống rượu có thể cũng không được tùy ý như vậy, đêm nay ta sẽ uống cho thoải mái một bữa.”

Nói xong, Hắc Khi Dạ đem rượu rót vào trong ly, đưa một ly đến trước mặt của Hắc Khi Phong.

Ly rượu lạnh lạnh phản chiếu lấp lánh ánh nến mờ nhạt, bập bênh hơi gợn sóng.

Hắc Khi Phong cầm chén rượu, nâng mắt nhìn thẳng Hắc Khi Dạ, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Đắn đo hồi lâu, hắn do dự mở miệng: “Đại ca, nghe nói phụ Vương ngày trước vì chuyện tuyển binh có nặng lời với huynh một chút, huynh..... đừng để ở trong lòng.”

Tay cầm chén rượu của Hắc Khi Dạ cứng đờ, đôi mắt đen lướt qua một chút gợn sóng, trong chớp mắt.

Hắn ra vẻ không để ý nhún vai: “Phụ Vương chính là quá lo lắng đối với suy của dân chúng, ta hiểu mà.”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong nhìn sâu sắc Hắc Khi Dạ, mi tâm nhíu lại.

“Đại ca chẳng lẽ..... huynh không biết là những tân binh nhập ngũ lần này tuổi còn quá nhỏ, bọn họ ngay cả sức cầm thương kích cũng chưa có, vậy.....”

Còn chưa nói xong, Hắc Khi Dạ liền có chút buồn bực đưa tay ngăn Hắc Khi Phong lại: “Đủ rồi, sở dĩ đại ca phải làm như vậy cũng là vì làm cho Hắc Phong quốc có được một quân đội tinh anh, chúng ta lúc nhỏ còn không phải giống vậy, tám tuổi đã bắt đầu tập võ, chịu được khổ mới hơn người (*), chỉ có quân đội lớn mạnh, mới có thể càng thêm dũng mãnh thiện chiến, giúp Hắc Phong quốc chúng ta mở rộng lãnh thổ.”

(*) Ngặt đắc khổ trung khổ phương vi nhân thượng nhân: chịu được khổ mới hơn người (thấy câu này hay nên ghi lại tiếng hán)

Mở rộng lãnh thổ?

Lòng của Hắc Khi Phong chấn động mạnh, mi tâm càng thêm nhíu chặt: “Đại ca là muốn muốn..... chinh chiến tứ phương?”

“Phong đệ, là một thái tử của Hắc Phong quốc, đương nhiên nên vì quốc gia tạo công lao hãn mã, mới có thể làm cho Hắc Phong quốc chúng ta lưu danh vạn cổ, độc chiếm vị trí đứng đầu trong các nước.”

“Nhưng là bây giờ bốn biển bình yên, dân chúng an cư lạc nghiệp, nếu chinh chiến sẽ.....”

Mặt mày của Hắc Khi Dạ trầm xuống, giống như có chút buồn phiền nói: “Phong đệ, đêm nay chúng ta chỉ uống rượu thả lỏng, việc triều chính buồn chán này không nên nói tiếp, đệ không phải luôn không quản chuyện trong triều sao?”

Nói xong, ánh mắt của Hắc Khi Dạ không dấu vết lại tối đi vài phần.

Thấy sắc mặt của đại ca thay đổi, Hắc Khi Phong định mở miệng, lại lập tức im lặng.

Có lẽ..... lúc này không thích hợp nhắc tới chuyện trong triều với đại ca.

“Đại ca, chúng ta uống rượu đi, cũng lâu rồi chưa cùng đại ca uống rượu thỏa thích.”

Ánh mắt của Hắc Khi Dạ nhàn nhạt lướt qua ly rượu trong tay của Hắc Khi Phong, nhắm mắt, đáy mắt sâu tối lóe lên ánh sáng sắc bén rồi biến mất.

“Được, cụng ly!” Hắc Khi Dạ giơ chén rượu lên, ngửa đầu uống cạn, đôi mắt đen hơi trốn tránh, khóe mắt lại lưu ý đến Hắc Khi Phong đang nâng ly uống cạn.

.....

Ánh trăng dần dần biến mất, tầng mây cuộn cuộn trên bầu trời đêm đen tối, bên ngoài đình như hạt tuyết bay bay từ trời rơi xuống phủ quét trên mặt đất.

Hắc Khi Dạ đẩy đệ đệ đang say nằm sấp: “Phong đệ, đệ uống say rồi, đi vào bên trong nghỉ ngơi đi.”

Một chút tỉnh táo trong đầu của Hắc Khi Phong cố gắng chống đỡ mí mắt nặng trĩu, cố gắng cầm lấy ly rượu nhưng không chắc trong tay.

“Đại ca, ta còn chưa say, chúng ta tiếp tục uống, ta còn muốn tiếp tục uống..... Đại ca, huynh biết không, ta muốn cùng Tiểu Bối thành thân, nàng chính miệng đồng ý thành thân với ta, ta thực vui vẻ..... Thực vui vẻ.....”

Hắc Khi Phong bỗng nhiên ha ha bật cười, trong nụ cười lại làm cho lòng người thêm chua xót bi thương: “Đại ca, ta thật sự muốn cùng Tiểu Bối thành thân, nhưng Nàng không phải thiết tình muốn cùng ta thành thân, ta biết, nàng chính là ở chỗ cho ta vui vẻ..... Nhưng ta vẫn rất vui, giống như đang nằm mơ, ta.....giấc mộng này..... Đại ca, chúng ta tiếp tục uống..... Uống.....”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của Hắc Khi Phong càng ngày càng nhỏ, ly rượu trong tay cũng từ từ xoay tròn rồi xuống, nhắm hai mắt mê man.

Hắc Khi Dạ vẫn im lặng, cho đến Hắc Khi Phong không hề có một tia tỉnh táo, hắn mới từ từ buông chén rượu.

Nhìn gương mặt say ngủ của đệ đệ, tay Hắc Khi Dạ nắm chặt thành quyền, đáy mắt không khỏi lộ ra một chút yêu thương, xen lẫn một tia chua xót.

Hồi lâu, ánh mắt của hắn dần dần bao trùm bởi sự lạnh lùng.....

Hắn đi đến mang theo Hắc Khi Phong tiến vào trong tấm cung: “Phong đệ, thực xin lỗi.”

.....

Yên tĩnh đêm, tiếng ho khan đột ngột vang lên.

“Khụ khụ khụ.....”

Hắc Vương ngồi ở trước án thư, tay ôm ngực, ho đến sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Tùy tùng hầu hạ bên cạnh đưa một ly trà nóng đến, khuyên nhủ : “Vương, trời đã khuya, ngài nên nghỉ ngơi trước đi.”

Uống một ngụm trà, cổ họng thông nhuận, Hắc Vương thật vất vả mới hít thở dễ dàng.

“Ta còn chưa thể nghỉ, ta phải ở trước hôn lễ của Phong nhi đem sổ binh quyền này phân chia cho rõ, Từ công công nếu cảm thấy mệt mỏi liền thay người khác đến hầu hạ đi.”

Từ công công lo lắng lắc đầu: “Vương, ngài không nghỉ thuộc hạ ở cạnh bên ngài.”

Hắc Vương có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm: “Ai..... Vì giang sơn xã tắc của Hắc Phong quốc, ta phải thực hiện quyết định cuối cùng này, Dạ nhi..... Không thích hợp làm Hắc Vương mới, dã tâm của hắn quá lớn, sẽ phá hỏng sự yên bình lâu dài từ trước đến giờ của Hắc Phong quốc chúng ta.”

“Vương thật sự quyết định?”

Hắc Vương gật đầu mạnh: “Ừ..... Không thể không quyết định, thời gian của ta đã không còn nhiều, sống lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi nghỉ ngơi, làm Vương nhiều như vậy năm, Hắc Phong quốc vẫn bình an, ta cũng coi như có mặt đi gặp tổ tông, hy vọng..... đừng để lại tiếc nuối gì mới tốt, quyền ấn này người cất giữ cho tốt, nếu ta không kịp đợi tới giờ khắc cuối cùng kia, người liền thay ta giao cho Phong nhi, giúp ta trông chừng tốt Hắc Phong quốc.”

Từ công công hốc mắt đỏ sẫm: “Thuộc hạ đến chết không từ nan.”

268. Q.3 - Chương 269: Độc Dược

Đêm lại khuya hơn một chút.

Gió lạnh vù vù thổi mạnh vào cửa sổ, những hạt tuyết quán quanh ngọn đèn lòng, sáng lấp lánh a lấp lánh. Bối Bối không buồn ngủ đứng dựa ở cửa, ngẩn ngơ nhìn bầu trời đêm tối mịt.

Thời gian lơ đãng trôi qua, một trận gió lạnh thổi vào, xâm nhập y phục của nàng, nàng lạnh hơi run run một chút.

Đưa tay kéo giữ quần áo, nàng ôm lấy thân mình, nhìn bầu trời đêm trách móc: “Cô Ngự Hàn, chàng là vương bát đần, nếu không tới cứu ta ta không để cho chàng yên.”

Nhưng mà, nàng mới mắng xong, nước mắt không tự giác rơi xuống.

Nàng dùng mu bàn tay mạnh mẽ quệt nước mắt, lại phát hiện càng lau càng nhiều.

“Cô Ngự Hàn, chàng đang ở đâu, một mình ta ở lại nơi này rất sợ hãi.”

Cúi đầu tiếng khóc nức nở từng tiếng từng tiếng phá tan sự yên tĩnh trong cung điện, cảm giác lẻ loi cô đơn gấp bội lần.

Bỗng nhiên, trước mắt nàng bị một bóng đen bao phủ, một cảm giác đe dọa lấp tức xâm nhập đến.

Nàng khi không cảm thấy run rẩy một chút, mạnh ngẩng đầu, trong hai mắt đầm lệ như sương mù, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Hắc Khi Dạ.

Hình dáng của hắn tối tăm lạnh lùng, lại tăng thêm vài phần âm u tà ác.

“Người..... Người tới làm gì?” Bối Bối lui ra phía sau vài bước, nhìn hắn một cách đề phòng.

Hắc Khi Dạ cong bạc môi, đáy mắt lướt qua một tia nhàn nhạt tự chế giễu: “Tô Bối Bối luôn luôn không sợ trời không sợ đất thế nhưng ở trước mặt ta lại nhát gan như vậy? Xem ra ta thật sự rất đáng sợ.”

Lời nói của hắn, hình như là nói cho nàng nghe, lại hình như là tự nói với mình.

Mặt của Bối Bối căng cứng, cố gắng duy trì bình tĩnh: “Người vốn không phải là loại lương thiện gì!”

Hắn cười lạnh lùng, từng bước đến gần, ép nàng đến góc tường, thú vị nhìn cảnh giác trong đáy mắt của nàng lại nhiều hơn một tầng, rất nhanh, đáy mắt mang thích thú hắn bị sự lạnh lùng bao trùm.

“Loại người lương thiện sẽ không làm được chuyện lớn, từ xưa đến nay người làm chuyện lớn đều nhất định có thể không từ thủ đoạn nào không phải sao, mà ta..... Thái tử điện hạ sắp trở thành Hắc Vương làm sao có thể không hoàn thành việc lớn đây, người nói có phải hay không?”

Tiếng nói trầm thấp xen lẫn một chút âm lạnh, thiếu chút Bối Bối bị vẻ mặt lạnh lẽo như Diêm La của hắn làm sợ tới mức muốn chạy trốn, lại không dám chạy, chỉ có thể chân run rẩy đứng thẳng bất động.

Ồ..... Thật sự là hồ lạc bình dương bị khuyến khi* , Cô Ngự Hàn, chàng là con hồng xà thối nếu không tới cứu ta, tân nương tử tương lai của chàng sẽ bị người ta hù chết.

Ngay lúc không khí quỷ dị làm cho người ta phát lạnh, ngoài cung điện vang lên tiếng bước chân sột soạt.

Đôi mắt sâu của Hắc Khi Dạ trầm xuống, ngay lúc Bối Bối còn chưa kịp kêu to đã điểm trúng huyệt đạo của nàng.

“Người.....” Bối Bối chỉ vừa mở miệng, nói cái gì cũng không ra được, chỉ có thể hoảng sợ nhìn bộ mặt như ma quỷ tàn ác của hắn.

Hắn làm như thương tiếc lắm vuốt hai má của nàng, giả bộ thở dài.

“Người thực không nên mang theo Hắc tinh ngọc bội giả cho Phong đệ, không nên a không nên.”

Nói xong, mặt mày của hắn trầm xuống, ngón tay bắn ra, một viên viên thuốc bắn vào trong miệng của Bối Bối, thuận thế nuốt xuống.

Ánh mắt của Bối Bối lập tức trừng lớn muốn xông ra ngoài.

Hắn cho nàng uống thuốc gì? Thuốc độc?

Hắc Khi Dạ thích thú dường như tiến sát vào má nàng, ung dung nhìn đôi mắt hoảng sợ trừng lớn của nàng.
“Yên tâm, sau khi ăn viên thuốc này, ngươi sẽ từ từ cảm thấy ta mới là nam nhân đáng cho ngươi lấy nhất.”
“Đát đát đát.....”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Hắc Khi Dạ đưa tay giải huyệt đạo của nàng.

Cả người của Bối Bối có chút mềm nhũn tựa vào vách tường, theo phản xạ tính đưa tay lên sờ cổ họng, muốn đem viên thuốc vừa rồi nhổ ra.

“Thuốc giải, mau cho ta thuốc giải.” Theo bản năng Bối Bối liền cảm thấy hấn hạ thuốc độc đối với nàng, nàng vừa loạn cảm tay hấn, vừa móc họng.

“Đừng phí sức, viên thuốc kia vào ruột sẽ tan ra, nếu ngươi không muốn xảy ra chuyện gì, tốt nhất ngoan ngoãn giữ mồm giữ miệng, ngươi muốn thuốc giải, chỉ có ta mới có, nếu ngươi dám lộ ra nửa câu ta đã tới đây, ta liền..... Cho ngươi từ từ chờ chết.”

Nói xong, hấn “vèo” một tiếng trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu, vài cung nữ vừa vịn bước tới.

“Ô cô nương, nô tỳ giống như nghe có giọng nói?” Một cung nữ nghe kiểm tra chung quanh.

Bối Bối siết chặt tay, rất muốn nói cho các nàng tội ác của Hắc Khi Dạ vừa làm, nhưng lời nói trước khi đi của hấn làm cho lời nói của nàng sắp ra đến cổ họng lại thu hồi vào.

“Ta..... Ta tự nói chuyện với mình.”

“A?” Cung nữ có chút nửa tin nửa ngờ, dù sao thân phận của Ô cô nương rất đặc biệt, là tù phạm rất nhanh lại là nhị Vương phi, cho nên bọn họ phải giám sát chặt chẽ một chút.

Bối Bối cố gắng sắp xếp lại những hỗn loạn trong lòng mình, thản nhiên nói ra một câu: “Gần ngày cưới, ta khẩn trương, cho nên liền tự nói một mình thả lỏng một chút, bây giờ ta muốn ngủ, các người đi xuống đi.”

“Vâng.” Các cung nữ tuy rằng hai mắt nhìn nhau mang theo nghi hoặc như cũ, nhưng sau khi quan sát một lượt không nhìn thấy có ai khác, cũng liền lui xuống.

Rốt cục, trong cung điện chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng lo lắng nhìn xung quanh một lần, nhìn không thấy bóng dáng của Hắc Khi Dạ, nàng không biết là nên thở ra một hơi hay là nên hít vào một hơi.

Ngay lúc xoay người, Hắc Khi Dạ đột nhiên che ở trước mặt nàng, cười đến rất là đắc ý.

“Xem ra ngươi và ta đã muốn đạt được có chung nhận thức, tốt lắm.”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Bối Bối phần nộ trừng mắt với hấn, rất muốn đánh nhau một hồi cùng với hấn, nhưng so với sức lực và pháp lực bây giờ của hấn, quả thực chính là lấy trứng chọi đá.

Hắc Khi Dạ nở nụ cười thâm trầm: “Chuyện ta muốn làm rất đơn giản, chính là..... Người ngươi phải gả cho phải là ta.”

Nghe được lời nói kỳ quái của hấn, Bối Bối vừa kinh vừa sợ, tên gia hỏa kia vì muốn có được Hắc tinh ngọc bội lại có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

“Ngươi..... Tức cười chết ta rồi, đừng nói với ta ngươi đánh thắng được Hắc Khi Phong, càng thêm đừng nói với ta Hắc Khi Phong tặng ta cho ngươi!”

“A..... Ngươi sẽ tự mình nguyện ý đi theo của ta, nhớ kỹ, đừng giả trò lừa gì, nếu không ngươi còn chưa đợi được Hắc Khi Phong hoặc là Cô Ngự Hàn tới cứu ngươi, ngươi cũng đã hương tiêu ngọc vẫn.”

Hấn lại không nghiêm túc vuốt má nàng, sau đó cúi đầu cười, kiêu ngạo rời đi.

Bối Bối vừa sợ vừa giận trừng mắt với bóng dáng của hấn, hoàn toàn tối loạn rồi.

Làm sao có thể phát triển trở thành như vậy, như thế nào không giống với suy tính của nàng?

Nàng vốn nghĩ thừa dịp hôn lễ lúc mọi người đều lơ đãng trốn đi, nhưng hiện tại.....

Trời ạ, tên Hắc Khi Dạ chết tiết này rớt cuộc cho nàng ăn cái gì vậy

Hồ lạc bình dương bị khuyển khi*: anh hùng sa cơ thất thế

269. Q.3 - Chương 270: Cô Ngự Hàn Một Thân Khô Giáp

Trong rừng hoang vu hẻo lánh, một bóng người nhỏ xinh đẹp nhưng trông hơi thảm hại bước đi lảo đảo.

Huyền Trữ công chúa thở hồng hộc kéo từ bước chạy, xiêm y trên người có vài chỗ rách nát, tóc cũng rối loạn.

Nhưng mà, nàng không rảnh lại đi để ý tới hình tượng cái gì, hiện tại nàng chỉ nghĩ đến một việc—

“Ta phải nhanh một chút tìm được Vương huynh, nhất định phải nhanh một chút, a.....”

Không cẩn thận, nàng bị dây leo trong rừng làm vấp ngã, té ngã nặng nề trên mặt đất, lòng bàn tay bị ma sát máu thấm ra.

“Đau quá.” Hốc mắt của nàng hồng hồng nhìn lòng bàn tay vừa bầm vừa máu của mình.

Cố gắng chớp chớp mắt thu lại dòng lệ, nàng cố sức đứng lên, mới vừa muốn tiếp tục chạy đi, bỗng nhiên bị vài tên đại hán quấy nhiễu ngăn lại.

Trong đó có một tên miệng râu quai nón trông giống nam nhân thô bạo đi tới trước vài bước, ánh mắt chiếu sáng nhìn chằm chằm Huyền Trữ công chúa mạnh mẽ.

“Tiểu mỹ nhân, vội vã như vậy là muốn đi đâu a?”

Huyền Trữ công chúa chán ghét nhú mày, lạnh lùng nhìn kẻ chặn đường trước mắt.

“Tránh ra nhanh cho, đừng cản đường của bản công chúa, bằng không bản công chúa cho các người đẹp mặt!”

“Công chúa? Đại ca, nàng nói nàng là công chúa kìa.” Một gã tiểu lâu la đi đến bên cạnh tên quai nón, vẻ mặt không tin là thật.

Kể khác vừa nghe, người nhìn ta, ta nhìn người, cùng nhau cười: “Ha ha ha..... Công chúa? Công chúa không phải đang ở trong vương cung xa xôi sao, làm sao có thể đến nơi ngoại biên này, ha ha ha.....”

Huyền Trữ công chúa tức giận xiết chặt tay, lại quên vết thương trong lòng bàn tay, nàng đau đến co rút, lập tức lại buông tay ra.

“Các người là những tên xấu xa, cũng dám nói như vậy với bản công chúa, ta nhất định phải nói Vương huynh chém đầu của các người!”

“Ha ha..... Tốt, chúng ta chờ, nhưng mà..... bây giờ chúng ta vui vẻ một chút rồi nói sau, các huynh đệ, lão Đại chơi xong rồi đến lượt các người a. Ha ha ha.....” Tên râu quai nón cười đến bả vai run lên run lên, rất nhiều.

“Được! Lão Đại, chúng ta canh chừng cho người, người chơi cho đã, ha ha ha.....” Tên lâu la bên cạnh hét to, tiếng cười tràn ngập đậm ứ.

Tức giận trong mắt của Huyền Trữ công chúa dường như muốn bùng lên, đôi mắt của nàng tỏa ra màu tím trong suốt, hung hăng trừng mắt với tên râu quai nón.

“Xem ra ta không giết người không được!” Huyền Trữ công chúa khẽ nói một tiếng, chịu đựng đau đớn trong lòng bàn tay chém ra một luồng ánh sáng màu tím thẳng tiến tới tên râu quai nón.

“Lão Đại cẩn thận!” Bọn Lâu la cùng kêu lên kinh sợ.

Râu quai nón lách qua thoát hiểm, đại đao đồng thời tuốt ra khỏi vỏ, nhỏ một bãi bọt, ánh mắt vừa sợ vừa giận: “Hừ! Không thể nghĩ ra được người là người đàn bà có biết chút pháp thuật, xem Lão Tử thu phục người, sau đó lại vui vẻ với người.”

Nói xong, hấn gươm đại đao lên vung vung.

Màu bạc sáng chói của thanh đao đối diện tiến đến nàng, đáy mắt của Huyền Trữ công chúa lướt qua một chút hoảng hốt, ánh sáng tím trong lòng bàn tay chém ra bên cạnh, tay còn lại nắm lấy dây leo trước mặt cuộn lại bay về phía tên râu quai nón.

Râu quai nón trốn tránh không kịp, cả người bị dây leo trói lại, hấn bị bắt dùng đao chặn lại: “Hừ, con mẹ nó, các người còn nhìn cái gì, còn không mau tới giúp Lão Tử chặt cái thứ vướng tay vướng chân này ra!”

Hấn giận dữ hét lên với bọn lâu la.

Huyền Trữ công chúa nhân cơ hội chạy mau.

“Chết tiệt, con đàn bà kia chạy, các người nhanh bắt lấy nàng ta cho Lão Tử, đồ đáng chết, thế nhưng ám toán Lão Tử như vậy, Lão Tử tuyệt đối làm cho nàng ta đẹp mặt!”

Bọn lâu la đều rút đao lớn ra, chạy đuổi theo Huyền Trữ công chúa: “Đứng lại, đứng lại.....”

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, còn có tiếng gầm rú càng ngày càng gần, Huyền Trữ công chúa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vừa chạy trốn vừa quay đầu, lại nhìn thấy bọn họ ngay phía sau cách nàng không xa.

Nàng sợ tới mức lại vận khí chém ra một luồng ánh sáng, làm cho dây leo ở phía sau cuộn lại ngăn cản bọn họ.

Nhưng mà, như vậy làm cho sự mệt mỏi của nàng càng tăng, pháp lực của nàng lại càng ngày càng yếu, pháp lực thực hiện ra đã không trở thành trở ngại cho bọn thổ phỉ đuổi đến.

Nàng chỉ có thể liều mạng trốn.

“Vương huynh, mau tới cứu cứu Huyền Trữ, Vương huynh..... A.....”

Một tiếng kêu sợ hãi, nàng lại bị đám cỏ bò dưới chân làm vấp té.

“Hừ, xem người còn chỗ nào để trốn, lại thi pháp a, con mẹ nó, đám ám toán Lão Tử, xem Lão Tử ăn xương người!” Tên râu quai nón thu hồi đao, vẻ mặt cười đến đậm ứ tiếng tới gần nàng.

Huyền Trữ công chúa sợ hãi bò về phía trước: “Đừng..... Đừng lại đây, không cho phép lại đây, Vương huynh, Vương huynh.....”

“Người lại giả làm công chúa a! Ha ha ha.....” Tên râu quai nón bỏ nhào tới.

“A.....” Đôi mắt của Huyền Trữ công chúa trừng lớn, hoảng sợ nhìn tên râu quai nón nhào về phía mình.

Bỗng nhiên, vài mũi tên từ phía đỉnh đầu nàng bay đến, xuyên thẳng qua tên râu quai nón: “Vèo vèo.....”

“Oa a!” Tên râu quai nón kêu thảm rồi ngã ra phía sau, bọn lâu la chạy tới đỡ hấn, đều giương đao về phía trước, ánh mắt cảnh giác.

Một quân đội áo vàng từ rừng cây đối diện rất nhanh chạy đến, rất nhanh tới gần bọn họ.

Huyền Trữ công chúa kinh hãi nhìn mấy thị vệ đó, cực kỳ vui mừng mà khóc: “Mau tới cứu ta, ta là Huyền Trữ công chúa.”

Bọn thị vệ đuổi tới cạnh nàng nâng nàng đứng dậy, sau đó đều đồng loạt quỳ xuống: “Công chúa xin thứ cho tội, thuộc hạ cứu giá chậm trễ.”

“Bình thân, bắt bọn xấu xa này lại cho ta.” Huyền Trữ công chúa chỉ vào thổ phỉ.

Lúc này, cuối cùng bọn lâu la cũng biết sợ, bọn họ đều bỏ đại đao quỳ xuống: “Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng.....”

“Hừ! Bọn cặn bã như các ngươi, chết một trăm lần cũng không đủ.” Huyền Trữ công chúa quay đầu đi, đối với lời cầu xin tha thứ bọn họ tuyệt không mềm lòng.

Sau khi đợi thị vệ bắt trời bọn thổ phỉ, Huyền Trữ công chúa vội vàng hỏi: “Vương huynh của ta đâu, bây giờ huynh ấy đang ở đâu?”

“Hồi công chúa, bây giờ Vương đang ở biên giới, bắt đầu chuẩn bị tấn công Hắc Phong quốc, Vương lệnh cho bọn thuộc hạ đến các vùng biên giới tuần tra, chính là hy vọng có thể tìm thấy công chúa và Bối Bối tiểu thư trốn thoát được.”

Một thị vệ cung kính trả lời.

“Mau dẫn ta đi gặp Vương huynh.”

“Vâng.”

.....

Trở lại quân doanh, Huyền Trữ công chúa mắt thấy xung quanh trăm dặm đều là chiến doanh, bọn lính người người đều mặc áo giáp cầm mâu, toàn bộ chuẩn bị ứng chiến.

“Vương huynh của ta đâu?” Huyền Trữ công chúa hỏi thị vệ hộ tống nàng trở về.

Thị vệ còn chưa nói nói, đã thấy bóng dáng của Cô Ngự Hàn từ trong tướng doanh đi ra trước mặt.

Nước mắt của Huyền Trữ công chúa lập tức chảy ra, hai mắt đầm lệ sương mù nhìn người đang bước nhanh về hướng mình.

Hắn một thân hắc y khôi giáp, chỉ lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, chỉ là, khuôn mặt luôn tươi cười ra vẻ bất cần đời giờ phút này lại bị che kín bởi u buồn tang thương nồng đậm.

“Vương huynh!”

Nàng khóc la lên, phi thân nhào đến.....

270. Q.3 - Chương 271: Luận Chiến

Cô Ngự Hàn ôm lấy muội muội đang nhào đến, ôm thật chặt, tiếng nói kích động khàn khàn: “Huyền Trữ, muội đã trở về.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, một cảm xúc cảm động lộ ra trên hốc mắt, nước mắt của nàng ào ào chảy xuống, vừa cười vừa khóc.

“Ừ Ừ, Huyền Trữ đã trở về, nhưng là..... Tẩu tử còn chưa có trở về, Vương huynh, huynh nhất định phải nhanh chút đem tẩu tử về, bọn họ..... bọn họ ép buộc tẩu tử phải lấy Hắc Khi Phong.”

Ép hôn?

Chết tiệt!

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn thoáng chốc nổi lên cuồng phong bão táp, hắn cố gắng đè nén ngọn lửa hừng hực đang thiêu đốt trong lòng, nắm tay siết chặt vang lên “rắn rắc”, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Chỉ trong nháy mắt, gió lốc trong đáy mắt của hắn dần dần thu vào chỗ sâu nhất, chỉ để lại ánh mắt đen tối hung ác nham hiểm.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống trên mặt muội muội.

“Huyền Trữ, đừng khóc, đi vào rửa mặt chải đầu một chút trước, muội nhìn một thân thảm hại của muội kìa, cũng không giống muội muội cao quý của ta nha.”

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của hắn, Huyền Trữ công chúa giật mình, nàng lau quệt nước mắt rất nhanh, trong nháy mắt muốn lại nhìn cho rõ ràng một chút, vẫn là một chút phản ứng cũng không có.

“Vương huynh, bọn họ muốn ép tẩu tử gả cho người khác. Huynh cũng không tức giận sao?”

Cô Ngự Hàn đưa tay vén lọn tóc rối trên trán nàng, thản nhiên cười: “Muội mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi, chuyện kể tiếp giao cho Vương huynh là được.”

Mặc dù khóe môi của hắn giương lên, băng lạnh trong đáy mắt đang tầng tầng ngưng tụ.

Nhìn biểu hiện quá mức bình tĩnh của hắn, cuối cùng Huyền Trữ công chúa phát hiện ra một chút manh mối, nàng lo lắng nắm lấy ống tay áo của hắn: “Vương huynh, huynh..... Không thể mất đi bình tĩnh.”

Câu trả lời của Cô Ngự Hàn là gọi tỳ nữ, vỗ vỗ đầu của nàng: “Ngoan, đi thôi.”

Dưới ánh mắt trấn an của hắn, Huyền Trữ công chúa mới từ từ bước đi, theo tỳ nữ rời khỏi.

Sau khi nhìn thấy các nàng rời khỏi, Cô Ngự Hàn mới để cho lửa giận tràn ngập khuôn mặt tuấn dật phi phàm, cả người tỏa ra làn khí lạnh làm cho binh lính tuần tra khi đi qua đều cảm thấy áp lực.

.....

Trong chiến doanh chính, Cô Ngự Hàn cùng thuộc hạ thảo luận bản đồ.

Thương Tuyệt Lệ chỉ một góc trên bản đồ: “Vương, đây là vùng núi hoang vu ở phía tây của Hắc Phong quốc, bởi vì địa thế hiểm ác, dễ thủ khó công, có thể nói là một bước tường chắn của thiên nhiên, cho nên bên này phòng thủ có vẻ lơ lửng, nhưng trên vùng núi hoang này kỳ trân dị bảo rất nhiều, Hắc Phong quốc đối với thực vật động vật ở đó cực kỳ quý trọng. Thuộc hạ nguyện ý dẫn đầu một đội tinh nhuệ đột kích vào nơi này, dương đông kích tây, nhiễu loạn tuyến phòng hộ của bọn họ, mở đường cho ta quân.”

“Núi hoang sao?” Cô Ngự Hàn trầm ngâm, mày kiếm nhíu lên.

Suy nghĩ trong chốc lát, bạc môi của hắn giương lên một nụ cười âm hàn lạnh lẽo.

“Không cần đột kích, lập tức hạ lệnh đưa chiến thiếp.”

Sắc mặt của Thương Tuyệt Lệ nghiêm lại, chấp tay nói: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Cô Ngự Hàn ngược lại lướt nhìn sang các tướng quân khác: “Các người đều dựa theo sự sắp xếp của bốn vương, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chỉ cần thấy khói lửa bay lên, các người liền tiến công, chỉ cần bốn vương không bảo ngừng, các người liền giết đến cùng cho bốn vương!”

“Vâng.”

.....

Ở một trường doanh khác, Huyền Trữ công chúa tự chải chuốt toàn thân qua một lượt.

Nhìn thấy mình trong gương lại khôi phục sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, có cảm giác dường như đã rất lâu.

Đã bao nhiêu lâu, nàng chưa từng có thể an tâm như vậy soi gương hoặc là nói an tâm được người ta hầu hạ.

Ngay lúc nàng đang ngẩn ngơ—

“Công chúa, Khả Y cầu kiến.”

Cả người của Huyền Trữ công chúa cứng đờ, sau đó vội vàng đứng lên: “Mời vào.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy vẻ mặt của Khả Y có chút vội vàng đi đến.

“Tham kiến công chúa.”

“Miễn lễ. Người tới là vì..... Tẩu tử?”

“Đúng vậy, Bối Bối ở Hắc Phong quốc có khỏe không? Nàng có bị thương tổn hay không? Vì sao Bối Bối không cùng công chúa cùng nhau trở về? Nàng có phải.....” Khả Y lo lắng đã quên lễ tiết, câu hỏi cứ liên tục được nói ra như vậy.

Hốc mắt của Huyền Trữ công chúa hồng hồng đánh gãy một loạt câu hỏi của Khả Y: “Khả Y, tẩu tử nàng ta vì để cho ta bình an trở về, đang ở đó bị người ta ép hôn.”

“Ép..... ép hôn? Hắc Khi Phong không phải luôn luôn đối xử tốt với Bối Bối sao? Làm sao có thể ép buộc Bối Bối làm chuyện nàng ấy không muốn làm như vậy, ta..... ta muốn đi cứu Bối Bối.”

Khả Y hoảng hoang mang lo sợ, xoay người định đi ra ngoài.

Huyền Trữ công chúa giữ chặt nàng: “Khả Y, người đừng đi, người ngay cả pháp lực cũng không có, như thế nào cứu được tẩu tử?”

Một câu nói thật, đem thần trí của Khả Y tỉnh lại, nàng mờ mịt nhìn hai tay của mình: “Ta..... Ta hẳn là có pháp lực.”

Vì sao nàng thật lâu rồi nàng không cảm nhận được năng lực của mình chứ? Nàng từng có pháp lực không phải sao? Vì sao năng lượng vô danh kia không hề xuất hiện nữa?

Huyền Trữ công chúa kéo nàng ngồi xuống giường, vẽ mặt hổ thẹn cúi đầu: “Khả Y, ta cũng lo lắng cho tẩu tử giống như người, nếu có thể ta thật sự không muốn trốn đi một mình, nhưng ta cũng biết, ta ở lại Hắc Phong quốc sẽ chỉ làm tẩu tử khó xử.”

Mắt mở to, nàng lau đi nước mắt trên khóe mắt, sâu kín nhớ lại.

“Mấy ngày này, ta đã trải qua rất nhiều chuyện, một mình lưu lạc bên ngoài mấy ngày thật sự thật không tốt lắm, từ nhỏ đến lớn ta đều chưa từng gặp qua cảnh ngộ như vậy. Một mình đi khắp nơi không mục đích trên phố lớn hẻm nhỏ, xuyên qua thôn trang hoang vắng, tiến vào rừng rậm cỏ dại mọc thành bụi um tùm. Cái cảm giác con đường phía trước mờ mịt..... Thật đáng sợ. Trước kia ta trăm phương nghìn kế muốn đuổi tẩu tử ra khỏi hoàng cung, lại không biết thì ra một mình lưu lạc ngoài cung lại khó khăn như vậy, ta..... ta thực có lỗi với tẩu tử, ta từng hãm hại nàng ấy như vậy, không tôn trọng nàng ấy, kết quả là tẩu tử cũng không tính hiềm khích trước đây mà cứu ta ra, ta rốt cục đã biết, trước kia tẩu tử tuy rằng trên miệng thường đối chọi gay gắt với ta, nhưng nàng ấy cũng là người thiện tình rất tốt với ta, nàng ấy tuy mắng ta, cũng không hại ta, ta..... ta..... Ô ô ô.....”

Trong trường doanh thực im lặng, chỉ nghe thấy tiếng khóc của Huyền Trữ.

Khả Y đấu tranh hồi lâu, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Huyền Trữ công chúa, rốt cục nàng bình thường trở lại, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay của Huyền Trữ công chúa, trấn an.

“Công chúa, đừng khóc, chúng ta có thể cố gắng cùng nhau cứu Bối Bối trở về.”

Huyền Trữ công chúa lau nước mắt, áy náy nhìn nàng: “Người không trách ta sao?”

Khả Y lắc lắc đầu: “Bối Bối không trách người, ta đương nhiên cũng sẽ không trách người.”

“Ta..... Thực xin lỗi. Tẩu tử nói đúng, ta rất tùy hứng cũng rất điều ngoa còn rất cao ngạo, sau này ta sẽ sửa.” Huyền Trữ công chúa nắm chặt lấy tay của Khả Y, hai mắt đầm lệ sương mù, cũng rất thành khẩn.

Khả Y nở nụ cười: “Vậy chúng ta càng phải cố gắng cứu Bối Bối trở về.”

“Ừ, tẩu tử nhất định sẽ bình an trở về, Vương huynh nhất định cứu được tẩu tử trở về.”

Đôi mắt của Khả Y vẫn mang theo sầu lo như trước, cũng rất khẳng định gật đầu: “Ta tin tưởng Vương nhất định sẽ cứu được Bối Bối trở về.”

271. Q.3 - Chương 272: Công Thành

Trong Vương cung của Hắc Phong quốc, tràn ngập niềm vui, nơi nơi đèn lồng màu đỏ treo cao cao.

Trong hỉ phòng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng kháng nghị của Bối Bối.

“Này này, đừng đem nhiều đồ như vậy gài trên mái tóc ta, nặng chết mất.....Hắc Khi Phong đâu, ta muốn gặp Hắc Khi Phong!”

Bối Bối thở hổn hển tháo những cây trâm cài trên tóc xuống.

Chỉ là, nàng tháo một chiếc xuống, các cung nữ liền cài lại cho nàng.

Sau một lúc, Bối Bối tức giận sôi lên, người mù cũng nhìn thấy được các cung nữ này không tôn trọng nàng người sắp làm “Nhị Vương phi” một chút nào.

Muốn hét to, thật sự là chịu đủ lắm rồi, cho dù chính là giả xuất giá, nàng cũng không chịu uất ức!

Không thể nhịn được nữa, trong phút chốc nàng đứng lên, châu báu trên đỉnh đầu lạnh canh leng keng lay động.

Nàng nhìn lướt qua bọn cung nữ, cắn răng tức giận nói: “Thái độ phục vụ của các người rất kém, gọi Hắc Khi Phong tới cho ta, bằng không bốn cô nương sẽ không lấy hân.”

Các cung nữ nhìn nhau, sau đó một cung nữ lớn tuổi trả lời.

“Tô cô nương, người sẽ gả cho thái tử điện hạ rồi, làm sao có thể còn nhớ nhị điện hạ?”

Cung nữ trả lời rất có khuôn phép.

Bối Bối bỗng nhiên tỉnh ngộ trừng mắt: “Ta đã biết, thì ra các người là tâm phúc Hắc Khi Dạ phái đến, khó trách làm cho người ta ghét giống như hân, các người đi ra ngoài, ta không cần các người hầu hạ, càng thêm không muốn gả cho Hắc Khi Dạ, các người nói cho hân biết để cho hân chết tâm đi.”

Cái tên Hắc Khi Dạ này rốt cuộc đang chơi trò gì đây? Rõ ràng chú rể là Hắc Khi Phong, như thế nào đột nhiên biến thành Hắc Khi Dạ?

Bỗng nhiên, trong đầu của nàng hiện ra một luồng ánh sáng.

Chẳng lẽ nói..... Hắc Khi Phong tranh giành vương vị thái tử bị thất bại?

Không thể nào? Vậy nàng chẳng lẽ sẽ rất thảm sao!

Nghĩ đến Hắc Khi Phong có thể thua dưới tay của Hắc Khi Dạ, nàng liền hoảng sợ, vội vàng giữ lấy một cung nữ hỏi: “Mau nói cho ta biết, Hắc Vương của các người đâu? Hắc Vương ở nơi nào?”

Các cung nữ khác thấy thế, vẻ mặt không thể hiện cảm xúc cùng nhau đẩy Bối Bối trở lại chỗ ngồi, cứng ngắc nói: “Hắc Vương đã hạ chỉ cho Tô cô nương cùng thái tử điện hạ thành hôn, xin Tô cô nương trang điểm cho tốt, đừng làm cho chúng nô tỳ khó xử.”

“Ta không muốn trang điểm, ta muốn gặp Hắc Vương!” Bối Bối giãy dụa muốn đứng lên, sức lực không biết làm sao cũng không thắng được mấy cô cung nữ liền thủ lại.

Dưới tình thế cấp bách, Bối Bối tập trung tinh thần vận khí, một ánh sáng sáng hồng nhạt từ quanh thân nàng bắn ra, làm cho cung nữ vắng ra.

“Ai.....” Cung nữ té ngã trên mặt đất, phát ra tiếng than đau.

“Hừ. Đáng đời!” Bối Bối xách váy áo cười chạy hướng ra ngoài cửa.

Nhưng mà, nàng quên cửa còn có bố trí kết giới ngăn nàng.

Khi nàng đâm đầu vào, bức tường vô hình liền không chút lưu tình bắn nàng trở về, té ngã mạnh xuống.

Sờ cái mũi bị bức tường vô hình làm đau, đôi mắt của Bối Bối dường như muốn phun lửa.

“Như thế nào? Tân nương tử của ta muốn vội vã chạy đến bãi đường với bản thái tử hay sao?”

Một tiếng nói treu tức từ trên đỉnh đầu nàng truyền xuống, nàng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Hắc Khi Dạ một thân lễ phục chú rể vui sướng đứng ở trước mặt của nàng.

Nàng chống ta xuống đứng dậy, đưa tay lên muốn tát cho hắn một cái.

Ánh mắt nghiêm khắc của Hắc Khi Dạ trầm xuống, nhanh tay lẹ mắt giữ lấy cổ tay của nàng, hơi dùng lực một chút, liền làm cho nàng đau đến co rút hít vào một hơi.

Hắn u ám lạnh lẽo nhìn vào đôi mắt quật cường của nàng, bạc môi lạnh lùng giương lên: “Đừng có ý đồ khiêu chiến với uy nghiêm của ta, bằng không sau này ngươi sẽ rất khó sống.”

“Người đáng bị giết bởi ngàn dao, vì Vương vị có phải cũng đem đệ đệ của ngươi bán đứng đúng không?!”

Giống như bị nói đúng chỗ đau, Hắc Khi Dạ đột nhiên càng thêm dùng lực, dường như muốn bóp nát cổ tay nàng.

“Ta cảnh cáo ngươi đừng nói lung tung! Nhưng mà.....những ngày ngươi có thể nói lung tung cũng không còn nhiều.” Hắn giận dữ tới cực điểm ngược lại mỉm cười, sự độc ác có tính toán trước đó làm cho Bối Bối dường như lạnh run cả người.

Nuốt nuốt nước miếng, nàng giả bộ không sợ nhìn chằm chằm ánh mắt hung ác nham hiểm của hắn: “Hắc Khi Dạ, đừng tưởng rằng ngươi cho ta ăn cái thứ quỷ gì đó thì ta sẽ chịu bị ngươi khống chế.”

“Ha ha..... Ngươi thật sự sẽ không chịu ta khống chế, nhưng mà..... Chờ sau khi ngươi cam tâm tình nguyện với ta thì khó nói lắm. Ha ha ha..... Nữ nhân.....”

Hắn cười đến rất rõ ràng, giống như tất cả đều nắm trong lòng bàn tay, làm cho Bối Bối cảm giác trước mắt một mảnh đen tối.

Lòng của nàng bắt đầu không yên bất an thấp thỏm.

Hắc Khi Dạ rút cuộc cho nàng ăn cái gì, vì sao hắn lại chắc chắn sau này nàng sẽ cam tâm tình nguyện với hắn, sẽ không là giống trong TV diễn có cái gọi là Thôi hồn được hoàn, sau khi ăn sẽ từ từ bị người khác khống chế, ý thức gì cũng không có.....

Không..... Sẽ không.....

Nàng lắc đầu, trong tiếng cười đắc ý của Hắc Khi Dạ, sắc mặt nàng dần dần tái nhợt, dùng khí trong đôi mắt đen bắt đầu dần dần bị tiêu tan.

Cô Ngự Hàn, mau tới cứu ta.

.....

Trên hỉ đường, Bối Bối không thể nhúc nhích đứng thẳng ở chính giữa lễ đường.

Mà Hắc Vương lại còn ngồi ở trên ghế, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn Bối Bối, giống như đối với nàng trở thành con dâu cực kỳ vừa lòng.

Bối Bối không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt phát ra một bụng đầy nghi ngờ đối với Hắc Vương.

Nhưng mà, Hắc Vương phản ứng gì cũng không có, chỉ có vẻ mặt tươi cười, ngay cả nếp nhăn cũng tựa hồ hiện ra ý cười vui mừng.

Càng cẩn thận nhìn chằm chằm Hắc Vương, Bối Bối lại càng cảm thấy có chỗ không thích hợp, như thế nào cảm thấy ánh mắt của Hắc Vương này làm cho cả người người ta không được tự nhiên.

Bỗng nhiên, trong đầu của nàng hiện lên một người mặc hắc bào gọi là tế ti, ánh mắt của hắn cũng cho nàng cảm giác tựa như cảm giác Hắc Vương hiện tại cho nàng, thực quỷ dị, làm cho người ta phát lạnh.

Hắc Khi Dạ từ một bên rèm đi về phía Hắc Vương.

“Chuẩn bị tốt tốt chưa?” Hắn hạ giọng hỏi Hắc Vương đang ngồi trên cao đường.

“Thái tử điện hạ yên tâm, tất cả đều hoàn hảo không hề có khe hở.” ánh mắt của Hắc Vương hiện lên một tia âm hiểm.

Bối Bối trừng mắt lớn, nàng nhìn thấy tia thâm độc lướt qua trong đáy mắt của Hắc Vương, hơn nữa, khuôn mặt đầy nếp kia của hắn cười đến có chút biến dạng.

Hắn một chút cũng không giống như Hắc Vương!

Chẳng lẽ nói..... Hắc Vương cùng Hắc Khi Phong đều chết rồi?

Hắc Khi Phong.....

Lòng của nàng nhin không được bắt đầu lo lắng, lo lắng cho hắn, cũng lo lắng cho tình cảnh của chính mình.

Nếu, Hắc Khi Phong thật sự đã xảy ra chuyện.....

Nàng nhắm mắt, không dám nghĩ tiếp nữa.

Không ai để ý tới nàng trong giờ khắc hỗn loạn này, hôn lễ rất gấp rút sắp đến.

272. Q.3 - Chương 273: Gặp Lại

Tất cả mọi thứ chuẩn bị đã sẵn sàng, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Hắc Khi Dạ đi đến bên cạnh Bối Bối, tiến sát vào bên tai của nàng: “Không biết người trong lòng của người Cô Ngự Hàn có thể nhân cơ hội đến quấy rối hay không?”

Bối Bối có miệng không thể nói, chỉ có thể liếc mắt trừng hắn, ánh mắt căm ghét lại vô cảm như muốn nói—cách ta xa một chút.

Nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của nàng, hắn chỉ lạnh lùng cười, sau đó đứng thẳng, mặt hướng về cao đường, ở chỗ đáy mắt sâu nhất người khác không nhìn thấy, mơ hồ toát ra một chút chờ mong thêm khát máu tươi.

Cô Ngự Hàn..... Người cũng nên đến đây đi.

Trên đài, người chủ trì làm thông cổ họng, rồi mới mở miệng, một gã binh lính vội vã xông tới.

“Bẩm báo Hắc Vương, trên đỉnh núi phía tây của chúng ta đột nhiên bốc cháy, thể lửa hình như muốn lan tràn đến thôn trang ở chân núi.”

Ánh mắt của Hắc Vương ngồi ở trên đài không khỏi chuyển hướng nhìn Hắc Khi Dạ, có chút khấn trương: “Điện..... Khụ, Dạ nhi, người cảm thấy nên xử lý như thế nào?”

Cầm của Hắc Khi Dạ co rút lại, bạc môi đỏ như máu mím chặt, đôi mắt đen ngưng tụ lại cơn lốc.

Hắn đột nhiên xoay người, đôi mắt lạnh lùng nheo lại: “Không có nguyên nhân làm sao có thể bốc cháy?”

Thị vệ xấu hổ cúi đầu: “Tạm thời còn chưa điều tra ra nguyên nhân.”

“Vô dụng! Lập tức triệu tập quân đội đi dập tắt lửa.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Ngay lúc thị vệ đi ra đến cử điện, một thị vệ khác sắc mặt khấn trương đi vào đến, trong tay đang cầm một thiếp đỏ.

“Báo..... Vương, quân đội của Xích Diễm quốc đang ở ngoài cửa thành, đây là chiến thiếp.”

Ánh mắt vui sướng của Bối Bối chuyển động, muốn nhìn xem cái gọi là chiến thiếp, lại không thể động, trong lòng buồn bã.

Thật tốt quá, Cô Ngự Hàn đến đây, nếu không phải bị điểm á huyết, nàng vui mừng la to vài tiếng.

“Rốt cục đến đây rồi sao.” Hắc Khi Dạ lấy chiến thiếp từ trong tay của thị vệ, lật lật tùy ý, khoe môi lộ vẻ một nụ cười lạnh ngấm ngấm mưu tính.

Đem chiến thiếp cầm trong tay, hắn xoay người trở lại bên cạnh Bối Bối, từ trên cao nhìn xuống nhìn biểu hiện phần khởi trên vẻ mặt của nàng, trong nụ cười lạnh đan xen một tia tinh nhuệ.

“Nhìn biểu hiện của ngươi, giống như rất vui mừng, nhưng mà..... Cần thận vui quá hóa buồn. Nếu Cô Ngự Hàn đến đây, người làm tân lang ta đây cũng nên đi gặp tình lang cũ của ngươi, có người ở trong tay ta, ngươi nói hắn sẽ vì ngươi mà bại dưới tay ta hay không.”

Bối Bối trừng lớn mắt, trong mắt lửa giận muốn thiêu đốt hắn lũng một lỗ.

Tên bỉ ổi, thế nhưng lại dùng loại thủ đoạn hèn hạ này.

Hắc Khi Dạ lãnh đạm lướt qua ánh mắt tức giận của nàng, một tay ôm lấy nàng đi.

“Đi thôi, bản thái tử muốn xem Xích Diễm Vương là yêu người đẹp hay yêu giang sơn?”

.....

Ngoài cửa thành, cỏ hoang mọc um tùm, bông tuyết như mưa bay đầy trời, gió lạnh thổi cờ chiến vang lên âm thanh phần phật.

Màu sáng bạc lóe sáng từ thương mâu tỏa ra sát khí, trong thành ngoài thành, khí thế gương tuốt vỏ nỏ giương dây chống lại lẫn nhau.

Cô Ngự Hàn một thân khôi giáp màu đen, tay cầm một ngân kiếm chuôi màu đen, mũi kiếm chiếu rọi dưới ánh sáng của những hạt tuyết tỏa hào quang sắc bén đâm người.

Mây kiếm của hắn nhúu chặt, hơi thở cả người lạnh lẽo nghiêm túc, đôi mắt đen thâm thúy như chim ưng quan sát toàn bộ động tĩnh trên tường thành.

Không bao lâu, Hắc Khi Dạ một thân hỉ phục đỏ thắm xuất hiện ở trên thành lâu.

Hắn đứng trên cao lộng gió, những trận gió lớn thổi tung vạt áo của hắn, vạt áo màu đỏ tạo nên làn sóng dập dềnh, thổi lướt mái tóc đen bay loạn của hắn.

Màu đỏ và đen nổi bật, lạnh lùng, quỷ mị.

Ánh mắt của hai nam nhân đối diện nhau, tia sáng lạnh lùng nghiêm nghị từ ánh mắt bắn ra giao với nhau.

“Cô Ngự Hàn, ngươi tới thật đúng là chậm, ta còn nghĩ đến có thể ở trước lúc báai đường đợi ngươi đến diễn cho ta xem một màn cướp tân nương thật hay, xem ra..... Ta là đánh giá cao tốc độ của ngươi.”

Lời khiêu khích đặc ý của Hắc Khi Dạ truyền vào trong tai rõ ràng, đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn nheo lại, lửa giận lạnh lẽo bất chấp mọi thứ mơ hồ toát ra, tay cầm kiếm siết chặt.

Hắc Khi Dạ chết tiệt, cũng dám cùng Tiểu Bối Bối của hắn báai đường!

Khớp hàm của hắn cắn chặt vang lên keng két, lại chỉ có thể đè nén cơn tức trong lòng xuống.

Cười nhạo một tiếng gió êm sóng lặng, hắn châm chọc giương môi: “Hắc Khi Dạ, ngươi đứng như vậy cao, có phải sợ hãi bốn vương lại không cần thận đánh ngươi từ giữa không trung đến tới nằm sấp trên mặt đất hay không, hử?”

Lời nói có ý đồ này, giống như một cây gai đâm vào lý trí của Hắc Khi Dạ, hắn khẽ cắn môi, ánh mắt hung ác trừng lớn dường như tròn mắt muốn ra ngoài.

“Cô Ngự Hàn, lần này..... Liền xem là ai bị đánh nằm sấp!”

Hắc Khi Dạ lạnh lùng nói xong, đưa tay vẫy chiến kỳ.

Chỉ một thoáng, cửa thành xuất hiện từng đám từng đám quân đội áo đen, khí thế to lớn, cùng với quân đội áo vàng của Cô Ngự Hàn lực lượng ngang nhau, không hề thua kém.

Tiếng hò hét chấn động trời đất dường như xông đến tận trời, trên chiến trường, vó ngựa phi đến, bông tuyết xen lẫn tro bụi chung quanh bay khắp nơi, phủ lên chiến trường một mảng mông lung.

“Cô Ngự Hàn, hôm nay..... Bản thái tử sẽ rửa sạch mỗi nhục trước đây!” Hắc Khi Dạ từ trên thành lâu phi thân xuống, một mũi ngân kiếm “vèo” xẹt giữ không trung, đâm thẳng tới Cô Ngự Hàn.

Cô Ngự Hàn kẹp bụng ngựa, từ trên lưng ngựa phi thân nhảy lên, trường kiếm thoả mái đón nhận: “Vây cũng phải xem ngươi có bản lĩnh hay không?”

Hai thanh ngân kiếm chạm vào nhau, bắn ra vô số ánh lửa, ở giữa không trung tỏa ra, kiếm khí bức người làm cho giữa khoảng không vang lên tiếng kiếm chạm vào nhau chói tai.

“Hắc Khi Dạ, ngươi lại một lần đụng đến nữ nhân của ta, ta thực không nên bỏ qua cho ngươi!”

Lúc này, Cô Ngự Hàn sát khí đầy người đã không thể kiềm chế, cả người dòng khí tuôn trào, làm cho chiến bào màu đen trên người hần cuộn lên vang xào xạc.

Hắc Khi Dạ lạnh lùng cười, vận khí đưa mũi kiếm tới gần: “Ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Khẩu khí không nhỏ.” Đôi mắt màu đen của Cô Ngự Hàn trầm xuống, thân kiếm vừa chuyển, mũi kiếm xoáy tới, hào quang màu lửa đỏ theo mũi kiếm đánh về phía Hắc Khi Dạ.

Chân khí mạnh mẽ trào ra, Hắc Khi Dạ lách người tránh nguy hiểm, sắc mặt xuất hiện một tia tức giận.

Hắn vận khí vào mũi kiếm, công kích Cô Ngự Hàn.

Hai bóng dáng cao ngất giống nhau bay ở giữa không trung đánh đến nổi quần lấy nhau khó phân biệt, mũi kiếm giao nhau, bắn ra vô số kiếm khí, làm cho hình bóng đánh nhau của bọn họ lung linh mờ nhạt.

.....

Giữa không trung, kiếm khí vang lên, mạnh mẽ phá vỡ khoảng không.

Trên mặt đất, từng trận vó ngựa, trong hỗn loạn, tiếng kêu la xen lẫn máu tươi bắn tung tóe tràn ngập toàn bộ chiến trường.

Bối Bối bị người bắt giữ ở một góc thành lâu, khẩn trương nhìn trận đánh giữa không trung, lo lắng trong lòng đã sắp bức nàng điên rồi.

Nhìn thấy Cô Ngự Hàn một thân trang phục màu đen, khuôn mặt tuấn dật lạnh lẽo nghiêm nghị, giữa trán nhú chột thật sâu đập vào đôi mắt đen huyền của nàng, làm cho lòng nàng đau thắt.

273. Q.3 - Chương 274: Kiếm Đâm Vào Ngực

Hắn thoát nhìn thực u ám, một chút cũng nhìn không ra trước kia hắn là một nam nhân phong lưu phóng khoáng thích khoác lên nụ cười xấu xa.

Trong khoảng thời gian này, hắn nhất định đã sống không tốt.

Rất muốn đến bên cạnh hắn, rất muốn, rất muốn.....

Giữa không trung, trận đấu vẫn liên tục như trước, đao quang kiếm ảnh khuấy động.

Bỗng nhiên, Cô Ngự Hàn cảm giác một cái nhìn quen thuộc liên tục không ngừng tiến đến.

Tim hắn đập mạnh, là Tiểu Bối Bối!

Đôi mắt đen lạnh lùng lộ ra một chút vui sướng, hắn theo bản năng theo cảm giác nhìn lại, lại chỉ nhìn thấy góc cạnh rõ ràng của tường thành, cái gì cũng không có.

Không, sẽ không, hắn khẳng định Tiểu Bối Bối của hắn nhất định đang ở gần đây!

“Hắc Khi Dạ, đem Bối Bối trả lại cho ta.....”

Cô Ngự Hàn nổi giận gầm lên một tiếng, tiến công càng hung hiểm hơn, từng chiêu không lưu tình chút nào, làm cho Hắc Khi Dạ liên tục lùi về phía sau.

Sát chiêu sắc bén làm cho Hắc Khi Dạ vừa sợ vừa giận, hắn không cam lòng hai mắt giận đỏ, nhìn Cô Ngự Hàn trước mặt từng bước tiến tới ép mình, đôi mắt đen của hắn hiện lên một tia âm độc ngoan hiểm.

Bỗng nhiên, hắn giận dữ cực điểm lại nở nụ cười, đánh một chiêu hư ảo rồi phi thân lên thành lầu: “Cô Ngự Hàn, người muốn Tô Bối Bối cũng không phải vấn đề, liền phải xem biểu hiện của người.”

Nói xong, hắn nâng tay chém ra một trận cuồng phong bắn về phía sau.

Trong nháy mắt, Bối Bối cảm giác lưng áo của mình bị cuồng phong quần lấy, mang toàn bộ người nàng hướng tới Hắc Khi Dạ.

Mới tới gần, Hắc Khi Dạ liền đưa tay giữ lấy cổ họng của nàng, thoáng dùng một chút lực, nàng liền khó thở đến trắng mặt.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn dường như muốn phát cuồng, cả người hắn đột nhiên bắn ra vô số hồng quang, bao phủ hắn vút lên trời cao, song song đối diện với Hắc Khi Dạ.

“Tiểu Bối Bối!” Hắn vừa sợ vừa mừng lại thận trọng gọi tên của nàng, trong đôi mắt, nhu tình, tưởng nhớ, lo lắng đồng thời cùng tồn tại.

Rốt cục có thể nhìn hắn gần một chút, ánh mắt của Bối Bối nhìn không được ẩn chứa niềm vui sướng mờ mịt.

Rất muốn gọi hắn, nhưng không biết các nào phát không ra tiếng, chỉ có thể lẳng lặng nhìn thẳng hắn không muốn xa rời.

Hắc Khi Dạ lạnh lùng cong môi, đường kính lòng bàn tay đột nhiên buộc chặt, sắc mặt của Bối Bối thoáng chốc hiện ra sắc xanh tím đau đớn.

“Hắc Khi Dạ, buông nàng ra!” Cô Ngự Hàn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bàn tay của Hắc Khi Dạ bóp lấy cổ họng của nàng, lòng căng như dây đàn dường như sắp đứt đoạn.

Nhìn dáng vẻ sắp phát điên của hắn, Hắc Khi Dạ bật cười như điên: “Cô Ngự Hàn, không muốn một tay ta bóp gãy cổ của nàng, người liền thay thế nàng chịu tội đi.”

Bối Bối cố gắng bắt lấy hít thở, đôi mắt rưng rưng nhìn Cô Ngự Hàn, khẩn cầu ám chỉ hắn không cần chịu uy hiếp.

Đừng đồng ý, không thể.....

Cô Ngự Hàn đau lòng ngóng nhìn giọt lệ rơi trên mắt nàng, hắn biết ý tứ trong mắt nàng, nhìn không được âm thầm hốc mắt đỏ lên.

Quyết tâm không nhìn tới ánh mắt cầu xin của nàng, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Hắc Khi Dạ, lời nói dường như thoát ra từ hai hàm răng cắn chặt của hắn: “Người muốn ta làm như thế nào mới bằng lòng thả nàng?”

Rốt cục cũng cúi đầu sao!

Đôi mắt u tối khát máu của Hắc Khi Dạ nheo lại, gần từng tiếng thông thả nói rành mạch: “Dùng kiếm của người tự đâm vào mình, ta sẽ không bóp chết nàng.”

“Người tốt nhất nói chuyện phải giữ lời.”

Lời nói lạnh lùng vừa mới rơi xuống, Cô Ngự Hàn không chút do dự giờ kiếm đâm vào trong ngực hắn, ngay lập tức, máu tươi chảy thành dòng, dính ướt chiến bào màu đen của hắn, màu đen thấm ướt một mảnh.

Bối Bối trừng lớn mắt, dòng nước xiết trong lòng cuộn cuộn mãnh liệt, nhìn dòng máu tươi theo lưỡi kiếm chảy ra, dòng nước siết trong lòng hướng về cổ họng: “Không.....”

Phần nộ cùng lo lắng, khiến cho dòng nhiệt lưu chuyển trong cơ thể của nàng phá tan huyết đạo giam cầm giọng nói của nàng.

“Cô Ngự Hàn, chàng điên rồi, chàng làm sao có thể, làm sao có thể.....” nước mắt của Bối Bối như sợi châu đứt đoạn rơi xuống.

Nghe được giọng nói của nàng, Cô Ngự Hàn lưu loát rút kiếm ra, từ từ lộ ra một nụ cười dịu dàng: “Tiểu Bối Bối, không cần lo lắng, chỉ là một chút máu thôi.”

Nàng liều mạng lắc đầu, ra sức giãy dụa, muốn thoát khỏi giam cầm của Hắc Khi Dạ.

“Buông, người tên tiểu nhân bỉ ổi này, buông ra.....” Nàng mất đi lý trí vừa đá vừa cào đối với Hắc Khi Dạ.

Hắc Khi Dạ nhú mày, mắt tức giận trừng nàng: “Người nếu không an phận, ta cho người từ nơi này ngã xuống đó!”

Nói xong, hắn nhấc lên, bay lên không, phóng tới cạnh thành lầu.

“A.....” hai chân của Bối Bối rất nhanh liền đạp trên không, lắc lư treo trên tường thành.

“Đừng!” Cô Ngự Hàn giận hét lớn, khoe miệng lúc đó thắm ra máu tươi, hắn giận mắt đỏ lên trừng trừng nhìn Hắc Khi Dạ, cắn bản mặc kệ vết thương trên người mình.

Sau khi chấn động kinh hãi qua đi, Bối Bối ngẩng đầu nhìn hắn, khóc cầu xin: “Cô Ngự Hàn, đừng chịu hắn uy hiếp, van cầu chàng, đừng..... Nếu không..... Ta tình nguyện chết, chàng lại thương tổn chính mình, ta sẽ chết cho chàng xem!”

Nàng kích động hét to đối với hắn.

Cô Ngự Hàn bạc môi mím chặt, đau khổ hét to: “Tiểu Bối Bối, ta không cho phép nàng làm chuyện điên rồ.”

“Vậy chàng đừng làm việc ngốc!” Bối Bối kiên định nhìn hắn.

“Ha ha ha..... Thâm tình thật sự là làm cho người ta cảm động a.” Hắc Khi Dạ cười lạnh điên cuồng, trong lúc đó ánh mắt như Diêm La nhìn lướt qua bọn họ.

Trầm ngâm một chút, hắn tàn khốc mở miệng: “Thấy mức độ thâm tình của các người như vậy, ta liền cho các người một cái cơ hội, Cô Ngự Hàn, nhìn cho kỹ, ta ném nữ nhân của người xuống dưới, nếu như người có thể ngăn cản được ta, nắm được nàng, ta sẽ thả nàng.”

“Người dám buông nàng ra.....” Cô Ngự Hàn oán hận dùng kiếm chỉ về hướng Hắc Khi Dạ, tức giận bốc lên càng thêm khuấy động vết thương của hắn, dòng máu chảy ra càng nhanh hơn.

Hắn nhú chặt mày, thét lớn một tiếng, vẫn kiên định như cũ chỉ kiếm về Hắc Khi Dạ.

“Cô Ngự Hàn, đừng lo cho ta.” Bối Bối khóc sùi sụt không ngừng lắc đầu.

Hắc Khi Dạ khinh miệt nhìn Cô Ngự Hàn một cái, nhìn thấu sắc mặt nhịn đau của hắn, đắc ý cong môi: “Nhìn cho chuẩn, Xích Diễm Vương vĩ đại, ta sắp buông tay.....”

Một chữ cuối cùng vừa ra, tay hắn buông lỏng, Bối Bối ngã thẳng xuống dưới.

“A.....” Bối Bối hét lên một tiếng sợ hãi, hoảng sợ cảm thấy người của mình rơi xuống, gió lạnh cuồng loạn đánh vào bên tai, như là tiếng gọi từ địa ngục.

“Tiểu Bối Bối!” Cô Ngự Hàn điên cuồng hét lên đuổi theo xuống, muốn bắt lấy nàng.

Nhưng mà, Hắc Khi Dạ lại đồng thời phi thân ngăn trở giữ hắn lại: “Cô Ngự Hàn, bản thái tử khiến cho người nếm thử cái cảm giác tuyệt vọng tìm không thấy!”

“Cút ngay!”

Cô Ngự Hàn giận điên rồi, bất chấp vết thương đau đớn, vận chuyển khởi động chân khí toàn thân đánh về phía Hắc Khi Dạ, một lòng chỉ nghĩ đến người đang rơi xuống, chỉ cầu thoát thân nhanh một chút đi cứu nàng.

274. Q.3 - Chương 275: Huỳnh Độ Đối Đầu

Ngọn lửa lớn bay thẳng đến trán, Hắc Khi Dạ tròng lớn mắt, rất nhanh lui về phía sau tránh đi công kích trí mạng.

Cô Ngự Hàn nhân cơ hội đuổi theo xuống, thi pháp làm cho tốc độ của mình rút xuống nhanh hơn, đuổi theo Bối Bối ở không trung.

“Tiểu Bối Bối, mau nắm lấy tay của ta.” Hắc thét lên kinh sợ, trong mắt toàn vội vàng kích động.

Hai mắt của Bối Bối đầm lệ sương mù, vừa khóc vừa cười nắm lấy tay của hắc, tình cảm thâm kín khóc gọi: “Cô Ngự Hàn.”

Hai tay nắm lấy nhau, hơi ấm của hắc, trong lòng bàn tay của nàng.

Cảm động, tràn đầy trong lòng.

“Ta nắm lấy được nàng rồi.” Cô Ngự Hàn vui sướng cơ hồ ửng hồng cả mặt, nắm chặt lấy cổ tay mềm mại của nàng.

Ngay trong nháy mắt, kiếm của Hắc Khi Dạ thẳng tắp đâm đến bóng dáng Cô Ngự Hàn, ánh sáng lạnh lấp lánh, từ trời rơi xuống.

“Đừng!” Bối Bối hoảng sợ nhìn mũi kiếm bén nhọn kia đã đâm đến Cô Ngự Hàn, theo bản năng dùng sức kéo tay của Cô Ngự Hàn, toàn thân vừa chuyển, che ở trước mặt hắc.

“Hự.” Một tiếng động đâm thủng từ trên người Bối Bối truyền đến.

“Xích.....” Lại một tiếng, kiếm không lưu tình chút nào rút ra, mang ra nhiều giọt máu tươi loang lổ, ở giữa không trung bay xuống.

“Phốc.....” miệng của nàng phun ra máu tươi, lên trên mặt trắng nhợt của Cô Ngự Hàn, thân mình mềm nhũn ngã ra phía sau.

Vết máu trên mặt, nóng nóng, rất nhanh lạnh đi, Cô Ngự Hàn đại ra, chỉ biết là ôm chặt tấm thân mềm mại của nàng rơi xuống, tiếng gió chung quanh sớm đã không thể tiến vào trong tay của hắc.

“Đừng..... Đừng như vậy, Tiểu Bối Bối, không thể như vậy, làm sao có thể như vậy, a.....”

Bắt đầu từ mất hồn thì thảo, đến cuối cùng gào thét xé tim xé phổi, chộc thủng tận trời xanh.

.....

Cô Ngự Hàn ôm Bối Bối thật cẩn thận rơi trên mặt đất, tâm thần tất cả đều vỡ tan ôm nàng, ánh mắt rừng rừng.

Máu của nàng, dòng máu ấm áp không ngừng chảy ra, ướt sũng chiến bào của hắc.

“Tiểu Bối Bối, mở to mắt ra nhìn ta đi, ta là Cô Ngự Hàn, là đại ám lô của nàng, van cầu nàng hãy kiên trì, không thể bỏ ta lại, tuyệt đối không thể, mở to mắt ra được không.....”

Giọng của hắc dường như vỡ vụn, một tiếng nghẹn ngào lập tức tràn ra cổ họng.

“Ừm.....” Bối Bối đau đớn lại nôn ra một ngụm máu tươi.

Tay của Cô Ngự Hàn run run lau khô miệng của nàng, cuối cùng lau không hết được máu tươi, hắc không cách nào không chế được hốc mắt đỏ lên: “Tiểu Bối Bối.....”

Tiếng gọi bi thương nghẹn nào mơ hồ tiến vào lỗ tai, rất nhẹ rất nhẹ, lại làm lòng nàng đau nhói, thần chí của nàng cũng tỉnh lại.

Nàng nhúu đôi mi thanh tú lại, cố gắng chống mi mắt lên, khuôn mặt tuần tú phóng đại cứ như vậy tiến vào tầm mắt của nàng.

“Tiểu Bối Bối, nàng mở to mắt ra nhìn ta.” Hấn dừng nhưng vui mừng cực điểm mà khóc.

Bối Bối từ từ chớp chớp mi mắt, làm cho tầm mắt có thể rõ ràng một chút.

Nàng nhìn thấy cặp mắt anh tuần luôn mang theo ý cười quen thuộc kia giờ phút này lại tràn ngập lệ hồng, ướt đầm đôi mi vừa dài vừa dày của hấn.

Yếu ớt thở hổn hển, nàng nuốt mùi vị tanh tanh xuống cổ họng, cố gắng nở ra một nụ cười với hấn: “Cô Ngự Hàn, chàng.....đôi mắt chàng như thế nào lại đỏ như vậy? Chàng là nam nhân, đừng..... đỏ mắt nga.”

Nàng muốn đưa tay lên chạm vào hấn, nhưng mà tay rất nặng, không đưa lên được.

Hấn vội vàng đưa tay cầm lấy tay nàng đặt lên mặt mình, âm thầm nuốt lệ nam nhi vào trong đáy mắt, trên khuôn mặt tà mỹ tràn đầy thâm tình chân thành.

“Tiểu Bối Bối, ta lập tức mang nàng trở về chữa thương.”

Nói xong, hấn muốn ôm nàng dậy, nhưng mà, hấn mới có tác động một chút, Bối Bối lại đau đến đường như muốn mê đi.

“Đừng..... Đừng cử động, ta đau quá, ưm.....” Ngực của nàng như muốn ngạt thở, máu tươi lại phun ra, rơi xuống trên hỉ phục màu đỏ của nàng, đỏ đến chói mắt.

“Được được, ta không động, ta không động, nàng đừng..... đừng học máu nữa Tiểu Bối Bối.....” Hấn nghẹn ngào ra tiếng, nước mắt rớt cục không thể ngăn chặn được theo khóe mắt rớt xuống.

Đôi mắt của Bối Bối rưng rưng nhìn hấn, hao tổn hết sức lực toàn thân mới làm ình duy trì tỉnh táo.

Ngón tay của nàng đi động trên mặt của hấn, dính lên tay nước mắt của hấn, tiếp xúc ẩm ướt làm cho nước mắt của nàng rơi xuống.

“Đừng khóc, ta thích nhìn..... nhìn nụ cười..... xấu xa của chàng, giống như trên đời này không có.....chuyện gì làm khó được chàng.....”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn liền tiếp gạt đầu: “Được được, nàng thích ta cười, ta liền cười cho nàng xem, chỉ cần nàng khỏe, cái gì ta cũng đều đồng ý với nàng.”

Hấn cố gắng giương khóe môi lên, lại phát hiện thất bại, thì ra..... Cười, cũng cần sức lực.

Đau lòng, rút cạn hết sức lực của hấn, hấn thế nhưng cười không nổi.

Bối Bối lắc lắc đầu, nước mắt lại nhỏ giọt rơi xuống: “Đừng như vậy, ta sẽ..... không có việc gì, vết thương..... của người còn đang chảy máu.....”

Tiếng gió chung quanh bỗng nhiên bị ngăn trở, Hắc Khi Dạ đứng ở đầu gió, kiếm trong tay dưới ánh tuyết lấp lánh sắc bén, thẳng chỉ vào bọn họ.

Bạc môi màu đỏ của hấn lộ vẻ giễu cợt lạnh: “Kiếm điệp tình thâm như vậy, không bằng ta liền cho đôi nhân tình các người chết cùng một chỗ.”

Bối Bối không để ý đến Hắc Khi Dạ, nàng dùng hết sức lực toàn thân đẩy Cô Ngự Hàn: “Chàng bị thương, đánh không lại hấn, mau..... Đi mau.”

“Ta sẽ không bỏ nàng lại.” Cô Ngự Hàn cầm chặt lấy tay nàng không chịu buông ra, đôi mắt đen kiên định nhìn nàng.

Sự lo lắng tiến vào trong lòng nàng, nàng lắc lắc đầu: “Đừng như vậy..... Đừng cho việc ta chấn một kiếm kia cho chàng trở nên vô nghĩa.”

“Tiểu Bối Bối!” Tiếng nói của hấn khàn khàn kiên trì.

Hấn không thể nào bỏ lại nàng, không thể!

Đáy mắt của Hắc Khi Dạ lướt qua sát ý khát máu, giờ kiếm đâm đi: “Cùng đi chết đi.”

“Đại ca,đừng!”

Đột nhiên có một giọng nói vang đến, một bóng đen lao thẳng tới Hắc Khi Dạ, gió xoáy mạnh mẽ đánh về phía chuôi kiếm của Hắc Khi Dạ.

“Keng” Một tiếng thanh thúy tiếng vang lên, kiếm trong tay của Hắc Khi Dạ đứt thành hai nửa.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, Hắc Khi Dạ hằm hằm trừng mắt với người che trước mặt hắn.

“Phong đệ, còn không mau tránh ra, ta đây là đang diệt trừ uy hiếp đối với Hắc Phong quốc, chỉ cần diệt trừ Xích Diễm quốc, Hắc Phong quốc chúng ta liền xưng bá thiên hạ! Tránh ra!”

Hắc Khi Phong lắc lắc đầu, ánh mắt kiên định đối đầu với Hắc Khi Dạ: “Không, đại ca, ta sẽ không cho huynh giết chết Tiểu Bối, đại ca, thu tay lại đi.”

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút khấn cầu.

“Câm miệng! Xem ra ta đã rất mềm lòng đối với đệ!”

Đôi mắt của Hắc Khi Dạ nhú lại, trong mắt lộ ra một tia chua xót, một tia điên cuồng: “Ta sẽ chứng minh cho Phụ Vương xem, chỉ có ta mới là thích hợp nhất làm Vương thống trị thiên hạ!”

“Đại ca.....” Giọng nói Hắc Khi Phong đau xót khản đi.

275. Q.3 - Chương 276: Đã Chết

Cách đó không xa, Thương Tuyệt Lệ ra sức giết chóc mở một đường, thỉnh thoảng ngoảnh đầu nhìn Khả Y đang ở bên cạnh.

“Khả Y, nàng không nên tới nơi này, rất nguy hiểm, mau trở về.” Thương Tuyệt Lệ gào thét, ngay trong nháy mắt lúc hắn phân tâm, một lưỡi đao của kẻ địch xẹt qua cánh tay của hắn.

“A.....” Thương Tuyệt Lệ đau đớn kêu một tiếng.

Trong hỗn loạn, Khả Y nhìn thấy máu tươi từ trên cánh tay của hắn bắn ra, nàng phẫn nộ đến đỏ mắt, trong ngực một luồng máu nóng quen thuộc lại bắt đầu sôi trào.

Bóng dáng của nàng nhanh chóng chuyển tới bên kia của Thương Tuyệt Lệ, lòng bàn tay phụt ra một luồng ánh sáng màu trắng bắn về phía tên binh lính đánh lên kia.

“A!” Binh lính hét lên rồi ngã gục.

Thương Tuyệt Lệ sửng sốt một chút: “Khả Y, nàng..... Lại thi pháp?”

Khả Y ngẩn ngơ nhìn tay mình, lắc lắc đầu: “Ta không biết, ta muốn gặp Bối Bối, ta muốn đi tìm Bối Bối.”

Đôi mắt kiên quyết của nàng mở to, ánh mắt bối rối tìm kiếm trên chiến trường, đáy mắt lo lắng dường như muốn tràn ra.

Rất nhanh, lại có địch binh trào ra, làm cho bọn họ không rảnh lại để ý tới người khác.

Khả Y tức giận nhìn kẻ địch ngăn trở mình, luồng ánh sáng trắng trong tay càng ngày càng sáng, thi pháp càng ngày càng mạnh mẽ, ngay cả chính nàng đều hiểu rõ ràng pháp lực của mình mạnh đến bao nhiêu.

Thương Tuyệt Lệ đá văng kẻ địch, giữ chặt tay nàng: “Khả Y, đi theo ta, ta nhìn thấy bọn họ.”

“Được.” Khả Y lòng nóng như lửa đốt theo bước chân của hắn trong đám quân địch hỗn loạn, hợp tác chặt chẽ đánh ngã một đám quân địch chặn đường, thẳng đến mục tiêu.

.....

Dưới thành lâu, Cô Ngự Hàn càng thêm kích động ôm chặt người trong lòng: “Tiểu Bối Bối, đừng nhắm mắt lại, trăm ngàn lần đừng.”

Bối Bối chỉ cảm thấy trước mắt từ từ bắt đầu một mảnh tái nhợt, nàng cố gắng chớp mắt, muốn làm ỉnh thấy rõ khuôn mặt của hắn, lại phát hiện càng ngày càng khó khăn.

Bên cạnh, Hắc Khi Dạ cùng Hắc Khi Phong đánh quần lấy nhau đến khó phân biệt.

Cho dù trong lúc chiến đấu, Hắc Khi Phong còn có thể nghe thấy giọng nói lo lắng của Cô Ngự Hàn, lòng hần nhắc lên, âm thầm cắn răng, dùng ra toàn lực đánh lui Hắc Khi Dạ: “Đại ca, thực xin lỗi.”

Ngực của Hắc Khi Dạ trúng chưởng, lão đảo lui về phía sau vài bước.

“Phong đệ!” Hắc Khi Phong hét lên, ánh mắt vừa đau vừa hận vừa không dám tin trừng mắt nhìn Hắc Khi Phong.

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hắc Khi Dạ, theo bản năng Hắc Khi Phong khẩn trương tiến lên từng bước: “Đại ca, huynh thế nào rồi?”

“Đứng lại, dừng lại đây, ngươi không phải đệ đệ của ta, ta không có người đệ đệ tranh giành vương vị với ta lại còn xuống tay đối với ta.”

Hắc Khi Phong dừng bước chân, đau thương nhìn Hắc Khi Dạ: “Đại ca, ta không muốn cùng huynh tranh giành vương vị, nhưng Huynh lại tính kế tranh giành tôn nương của ta.”

“Câm miệng!” Hắc Khi Dạ chặt vật căng cứng mặt.

“Tiểu Bối Bối..... Tại sao có thể như vậy, Tiểu Bối Bối, mở to mắt, van cầu nàng đừng nhắm mắt lại, đừng.....”

Giọng nói run run của Cô Ngự Hàn dường như muốn làm cho không khí đông lạnh cũng mang một sắc thái bi thương.

Cả người Hắc Khi Phong cứng đờ, phút chốc cả người quay lại, muốn nhìn tình trạng, ngay trong nháy mắt này Hắc Khi Dạ giậm dõ ra tay đánh về phía lưng của hắn.

“Phốc!” Hắc Khi Phong phun ra một ngụm máu tươi gục xuống đất.

Hắn không hề quay đầu lại nhìn Hắc Khi Dạ, chỉ đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, lão đảo đứng lên.

Đôi mắt của hắn dừng trên khuôn mặt không chút hờn dỗi của Bối Bối, vết máu bên môi của nàng làm mắt hắn đau nhói.

“Tiểu Bối, Tiểu Bối.....” Giọng của hắn khàn khàn gọi, nước mắt hiện ra bên khóe mắt.

Nhưng vào lúc này, Thương Tuyệt Lệ mang theo Khả Y chạy vội tới bên cạnh bọn họ.

“Đứng lại!” Thương Tuyệt Lệ lập tức ngăn Hắc Khi Phong lại không cho hắn tới gần.

“Tránh ra!” Hắc Khi Phong tức giận trừng mắt Thương Tuyệt Lệ, mới muốn vận khí đánh lui Thương Tuyệt Lệ, ngực lại truyền đến cơn đau đớn, làm cho hắn dường như đứng không nổi chân run rẩy bước vài bước.

.....

“Bối Bối, Bối Bối làm sao có thể bị thương?” Khả Y quỳ rạp xuống trên đất, khóc nhìn sắc mặt của Bối Bối giống như sắp mất đi ý thức.

Cô Ngự Hàn chưa từ bỏ ý định đem chân khí dẫn nhập vào trong cơ thể của Bối Bối, lại chỉ có thể tuyệt vọng cảm giác nhiệt độ cơ thể của nàng nhanh chóng giảm xuống.

Bối Bối hoảng hốt nhìn về mặt đầy nước mắt của khuôn mặt tuần tú trước mắt, miệng mở, thật vất vả mới có thể lại cho giọng nói thoát ra.

“Cô..... Cô Ngự Hàn, đừng lãng phí..... sức lực, ta..... Ta.....”

Nước mắt của nàng rơi xuống, lúc này đây, nàng thật sự cảm giác được sinh mệnh của chính mình đang trôi đi, là một cảm giác trôi đi không cách nào ngăn cản được.

Vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với hắn, nhưng mà nàng biết, nàng không có thời gian.

Cố gắng thở hỗn hển hít vài ngụm khí, nàng dịu dàng nhìn khuôn mặt rơi lệ của hắn, thân thể đang rét run, trong lòng lại ấm áp.

“Cô Ngự Hàn, hãy nghe..... Hãy nghe ta nói, ta..... Ta yêu chàng, tuy rằng..... Tuy rằng có rất nhiều lúc chàng.....thực rất..... đáng ghét, ngay từ đầu còn..... còn khi dễ ta, chiếm tiện nghi của người ta còn nói không..... không cưới ta, khi đó..... Ta rất ghét chàng, nhưng mà bây giờ ta..... Rất yêu chàng, sau này..... sau này nếu có thể lại gặp, chàng..... chàng ngay từ đầu hãy nói là..... muốn lấy ta, được không..... Ta..... Ta..... Khả Y, Khả Y.....”

Còn muốn nói gì nữa, nhưng đôi mắt của nàng lại dần dần nhắm lại, tiếng nói dần dần biến mất, trên mặt một mảnh tĩnh mịch.

“Không! Tiểu Bối Bối, mở to mắt, mở to mắt a! Lời của nàng còn chưa nói xong, nàng không thể bỏ đi, không thể, ta không chấp nhận.....” Cô Ngự Hàn nổi điên ôm chặt nàng, tiếng khóc gào lên, khuôn mặt tuần dật chứa đầy đau khổ bị thương.

“A..... Vì sao, vì sao.....” Hắc Khi Phong ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng thét thê thảm làm cho người ta nghe thấy cũng không đành lòng.

Hắc Khi Phong ngã quỳ trên mặt đất, thê thảm nhìn bóng hình xinh đẹp màu đỏ kia, vẻ mặt dờ dẫm.....

Đôi mắt của Hắc Khi Dạ nhắm lại, lấy ra một cây sáo để lên miệng, một làn sóng kỳ dị vô thanh dập dờn hướng tới Hắc Khi Phong.

Trong chốc lát, Hắc Khi Phong liền nhắm mắt lại không biết gì ngã xuống đất, khóe môi của Hắc Khi Dạ gọi lên một tia ngoan tuyệt cười lạnh, đưa tay vung lên, cùng Hắc Khi Phong hai người đồng thời biến mất ở trên chiến trường.

.....

Thương Tuyệt Lệ quỳ gối bên cạnh Khả Y, hốc mắt kinh ngạc đỏ lên.

“Bối Bối, Bối Bối.....” Khả Y khóc không thể tự mình cầm lấy tay của Bối Bối, tơ lụa của hỉ phục màu đỏ kia dường như bị nàng nắm chặt đến muốn rách.

Một trận gió thổi tới, thổi bay ống tay áo của Bối Bối, lộ ra cánh tay trắng nõn của nàng, vết sẹo rõ ràng trên cánh tay có thể nhìn thấy được.

276. Q.3 - Chương 277: Phản Xuyên Việt

Khả Y ngẩn ra, lau nước mắt nhìn vết cắn trên cánh tay của Bối Bối: “Đây là..... dấu răng của ta, ta..... người ta đã cắn trước đây đương nhiên là..... Là..... Bối Bối, máu của nàng đã cứu ta, vì sao không đợi ta báo ân liền..... Liền.....”

Những hạt tuyết bay xuống, đọng lại vết máu trên khóe miệng của Bối Bối, tiếng khóc thật bi ai quanh quẩn trong trời tuyết.

Bỗng nhiên, tuyết rơi càng lúc càng lớn, hạt tuyết tuôn rơi rào rào dán vào trên người, đánh vào da thịt rất đau, làm cho người ta theo bản năng trốn tránh, cuộc hỗn chiến của đôi bên bắt đầu bị trận tuyết lớn này làm cho rối loạn.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ chiến trường đều phủ kín màu trắng tinh của tuyết, màn tuyết rất dày dường như che phủ tầm mắt của mọi người.

Bỗng nhiên, trên người của Bối Bối phát ra hào quang bảy màu mạnh mẽ chói mắt, đánh văng mọi người bên cạnh nàng.

“A.....” mọi người bị chấn động rơi xuống trên nền tuyết, kinh ngạc nhìn hào quang bảy màu mạnh mẽ kia nâng Bối Bối lên, óng ánh giữa không trung.

Cô Ngự Hàn chỉ cảm thấy trán bị một luồng ánh sáng đánh tới, hắc kích động phi thân lên muốn tới gần: “Tiểu Bối Bối, không cho phép mang nàng đi, ta không cho phép, nàng là của ta, đừng mang nàng đi.....”

Hắn vận công muốn bay tiến vào trong vòng cản bảy màu, lại bị bắn trở về, té ngã nặng nề trên mặt đất.

“Ừm.....” Hần đau đớn thét lớn một tiếng, vết thương trên người chảy máu càng thêm nhanh.

“Vương, người thế nào rồi?” Thương Tuyệt Lệ dịu Khả Y lo lắng chạy đến.

“Ta không sao, mau, nhanh đi cướp Bối Bối về, nhanh đi.” Cô Ngự Hàn ôm vết thương, loạng choạng vừa muốn đứng dậy đi.

Ánh mắt của Khả Y chợt lóe: “Vương, ta đi.”

Nàng thử vận khí, phát hiện pháp lực của mình không có biến mất, nàng rất nhanh bay về phía vòng ngăn cách bảy màu, kỳ dị, nàng thể nhưng có thể bay vào trong vòng ánh sáng.

Cô Ngự Hàn cùng Thương Tuyệt Lệ nín thở nhìn bên trong vòng ánh sáng.

“Bối Bối.” Khả Y vừa kinh ngạc vui mừng đưa tay muốn chạm vào Bối Bối, lại bị một bức tường vô hình bắn trở về, dẫn đến cả người ngã ra khỏi vòng ngăn cách.

“Khả Y!” Thương Tuyệt Lệ kinh sợ, nhanh chóng tiến lên đỡ lấy được nàng.

Cô Ngự Hàn chưa từ bỏ ý định lại muốn bay lên, nhưng mà, vào lúc này vòng ngăn bảy màu lại phát ra ánh sáng trắng chói lóa hào quang đủ chiếu sáng nửa bầu trời, hào quang chói mắt làm cho Cô Ngự Hàn không thể mở to mắt.

Trong nháy mắt, hào quang biến mất, giữa không trung, khôi phục lại chỗ trống vốn có, bông tuyết chậm rãi thưa thớt bay, chiến trường khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cô Ngự Hàn đại ra nhìn khoảng không trống rỗng, suy sụp ngã quỵ gối trên mặt đất, ánh mắt khép lại, thân thể lại không thể chịu nổi hai vết thương nghiêm trọng từ từ ngã xuống.

“Vương!”

Thương Tuyệt Lệ cùng Khả Y hai người kêu một tiếng kinh sợ chạy tới.....

Bối Bối chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, nhẹ phiêu phiêu, trước mắt cũng là một mảnh trắng xoá.

“Ta đang ở nơi nào? Nơi này là chỗ nào?” Trong ánh mộng, nàng thì thào tự nói.

“Ha ha a..... Tiểu cô nương, nếu đã tỉnh liền mở to mắt nhìn xem nơi này là chỗ nào a.”

Một giọng nói hiền lành già nua truyền vào trong tai, mí mắt Bối Bối hơi giật giật, từ từ mở to mắt.

Tuyết, tuyết trắng xoá, ánh sát của những hạt tuyết xoay tròn quanh một đám mây ngũ sắc có ánh sáng bảy màu cầu vồng tuyệt mỹ, rất đẹp mắt.

“Đẹp quá!” Bối Bối nhin không được than ra một tiếng kinh ngạc.

“Ha ha a.....” tiếng cười hiền lành lại truyền đến.

Bối Bối nâng mắt.

Ồ! Lão bá bá kia nhìn rất quen mắt a, hơn nữa..... Ông làm sao mà đứng ở trên đỉnh đầu của nàng, không, chính xác phải nói là nàng làm sao lại nằm trên tuyết?

Ý thức tư thể nằm lúc này của nàng, Bối Bối trừng mắt, vội chống tay đứng lên.

Nàng chớp chớp nhìn vẻ mặt của lão bá bá cười ha ha đang nhìn mình, nàng nhìn lại mình từ trên xuống dưới một lần, sau đó đặt câu hỏi kỳ quái: “Lão bá bá, trên người của ta có cái gì không hợp sao?”

Lão bá bá bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài: “Vong tình huyết độc, quên đi tiền duyên, quên đi tiền duyên, một người một bóng cô đơn, ai.....”

“A? Cái gì cô cô cái gì? Lão bá bá, người đang đọc thơ sao?” Bối Bối nghi hoặc khó hiểu gãi đầu, như thế nào nàng giống như cảm thấy là lạ làm sao, giống như đầu óc trống trơn.

Nhìn dáng vẻ mơ màng của nàng, lão bá cố ý liếc nhìn núi tuyết một cái nói: “Tiểu thư, người không nhớ rõ tòa núi tuyết này sao?”

Bối Bối nhìn bốn phía, ánh mắt sáng lên: “Nơi này là nơi ta muốn đến trượt tuyết nhất a, ta tới nơi này trượt tuyết rồi, lão bá không phải dẫn đường cho ta sao? Ách..... Kỳ quái, ta vừa rồi vì sao lại nằm trên mặt đất chứ?”

Suy nghĩ một chút, nàng đột nhiên trừng mắt đề phòng nhìn lão bá, hai tay ôm vai lui ra phía sau vài bước.

“Lão bá bá, ông.....ông..... Ta như thế nào té xỉu? Ông không phải là định cướp tiền của ta chứ? Ta rất nghèo! Ông đánh cướp nhầm người rồi, ta một chút đồ đáng giá cũng không có để ông cướp, thật sự!”

“Ha ha a.....” Lão bá bị dáng vẻ con thỏ nhỏ bị kinh sợ của nàng chọc đến nở nụ cười.

Bối Bối thật cẩn thận di chuyển bước chân, tròn mắt nhanh như chớp nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của lão bá, sau khi xác định bản thân được an toàn, nàng nhanh chân bỏ chạy.

“Tiểu cô nương, ngọc bội của ngươi bị rớt.” Giọng nói của lão bá vang lên ở phía sau cách nàng không xa.

Bối Bối nhìn lại: “Ồ! Lão bá bá, ông chạy..... thực mau!”

Khóe miệng của nàng nhin không được run rẩy một chút, cảm thấy lòng rờn rợn, lão bá bá này đi đường cũng quá nhanh đi, vừa rồi nàng chạy nước rút một trăm mét a, vừa mới rời khỏi đã bị đuổi kịp!

Lão bá chỉ mỉm cười, mở lòng bàn tay, một khối ngọc bội màu đen trong suốt treo đung đưa, ông đưa nó qua: “Tiểu cô nương, ngọc bội của ngươi.”

Nhìn ngọc bội kia chuyển động lóe sáng dưới ánh tuyết, đột nhiên một cảm giác đau nhói tiến vào trong trái tim, làm cho nàng thở hổn hển một chút.

Theo bản năng nàng đưa tay ôm ngực, ánh mắt không thể tự dời khỏi ngọc bội.

Không thể khống chế mình vươn tay ra tiếp nhận ngọc bội, lúc ngọc bội rơi vào trên tay, cảm giác ấm áp lập tức truyền đến nàng.

Độ ấm như vậy, ấm áp dịu dàng, cảm thấy giống như ý thức công kích trái tim nàng, nàng thế nhưng..... muốn khóc.

Vì sao nàng có một loại cảm giác đó, khối ngọc bội này giống như đã cùng nàng trải qua rất nhiều chuyện đau lòng, chuyện vui vẻ.

Lắc lắc đầu, nàng thật vất vả mới từ từ ổn định tinh thần, nâng mắt, lại không thấy bóng dáng của lão bá.

“Chuyện này.....” Đôi mắt của Bối Bối trong suốt, không khỏi giống như bị cơn gió lạnh thổi đến rùng mình.

“Ta..... Ta không phải gặp quỷ chứ? Bà nội a!”

Bối Bối hoảng sợ nhìn khung cảnh tuyết trắng tinh hoang tàn vắng vẻ chung quanh một chút, rốt cuộc bất chấp thương cảm quái dị trong nháy mắt vừa rồi, sợ tới mức nhanh chân liền chạy xuống núi.

“Duyên diệt, duyên khởi.....” Giọng nói của ông lão quanh quẩn ở trong không khí.

Bước chân của Bối Bối dường như hơi xiên xéo, nàng lắc lư mông chạy trốn càng thêm nhanh: “Lão bá bá, đừng tới tìm ta, ta chưa từng làm chuyện xấu gì, bà nội nói trên đời có quỷ thần, nhưng mà là vì nhân quả báo ứng, ta chưa làm chuyện xấu..... Bà nội a, bà nội a, bà nội.....”

Nàng vừa chạy vừa kêu la, nàng có thói quen gọi bà nội đến đuổi đi sợ hãi trong lòng.

277. Q.3 - Chương 278: Mềm Mại Quen Thuộc

Dọc theo đường đi, Bối Bối chạy đến chân mềm ra, hụt hơi cũng không dám dừng lại.

“Ta chạy chạy chạy.....” Nàng nắm chặt tay, trên mặt tức thở và phải hít thở liên tục mà đỏ bừng bừng.

Thuận theo dốc núi mà chạy xuống, thẳng đến tiến vào quốc lộ, những xe cộ qua lại đang gần rú chạy qua, nàng lại không tự khống chế được tốc độ xông ra phía trước.

“A..... Xong đời!” Bối Bối trơ mắt nhìn mình xông ra vừa lúc một chiếc xe hàng lớn chạy đến.

Ngay lúc nàng nghĩ mình sẽ bị đụng bẹp dí, đột nhiên dưới chân vừa trượt, thân thể của nàng thuận thế nghiêng người bay vọt lên về phía xe hàng lớn.

“A.....” Nàng thét chói tai, không dám nhìn đành che mắt lại, chờ đợi kết cục thê thảm đầu nở hoa.

“Phốc..... Oành!”

Bối Bối cảm giác mình té nặng nề xuống, nhưng chưa có cảm giác đau đớn gì, chỉ là trong miệng nhồi đầy bông vải khô.

“Khụ khụ khụ.....” Bối Bối giãy dụa đứng lên, móc bông ra khỏi miệng.

Quan sát chung quanh, đều là những bao bông vải trắng phau, nàng vỗ vỗ ngực: “Vù vù, nguy hiểm thật nguy hiểm thật.”

Nàng nhìn lại phía sau, chỉ thấy bạc nhựa dẻo dùng để che phía trên toa xe lại bị nàng phá thủng một lỗ.

Nàng le lưỡi, hơi vươn đầu ra, nhìn thấy ho cỏ cây cối bên đường lùi về phía sau, nàng thật cẩn thận lui đầu vào.

Vỗ vỗ ngực cho thuận khí, tim nàng đập nhảy ra ngoài cuối cùng mới về yên chỗ.

Ngồi ở trên bông mềm, tay ý thức cảm giác muốn sờ sờ đám bông mềm, một cảm giác quen thuộc kì quái xâm nhập vào trong đầu.

“Kỳ quái, ta như thế nào cảm thấy trước kia giống như trước kia đã từng té trên một thứ mềm mềm là.....” Nàng nhú đôi mi thanh tú, như thế nào lại không nghĩ ra một danh từ thích hợp.

Chiếc xe hàng lớn chạy rất nhanh, không bao lâu vào kho hàng lớn, mái che toa xe tự động thu lại.....

Bối Bối nhin không được đang ngủ gật thì bỗng nhiên cảm giác người mình như nghiêng đổ, nàng sợ tới mức giữ lấy viền trên xe tải, cổ họng hét to: “Chờ một chút, chờ một chút, đừng đổ bông a, tôi còn ở trên này, ê..... Có người không? Cứu mạng a!”

Có lẽ là do âm thanh khác quá lớn át đi không gọi của nàng, lái xe không có nghe thấy tiếng la của nàng, toa xe vẫn nghiêng.....

Bối Bối bị điên rồi, trong hỗn loạn, nàng dứt khoát nắm chặt viền toa xe, chỉ sợ mình cũng sẽ bị đổ vào trong kho hàng.

Toàn thân của nàng treo du đưa trên lan can toa xe, thở cũng không dám thở một tiếng, thật vất vả rốt cục đợi cũng đợi được xe hàng khởi động lùi ra ngoài, lòng nàng căng như dây đàn rốt cục cũng nới lỏng một chút.

Sức cùng lực kiệt cúi xuống lan can xe, nàng thở hổn hển: “Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết, phù phù.”

“A..... Quỷ a!”

Một tiếng tiếng thét chói tay đột ngột phá ta bầu không khí, đâm thẳng tới màng nhĩ của nàng.

Quỷ?

Tim của Bối Bối đập “bình bịch” một chút, tơ lông dựng thẳng, sẽ không phải là lão bá kia đi theo mình chứ?!

“Quỷ ở nơi nào? Ở nơi nào?” Bối Bối hoang mang rối loạn há miệng ồ ồ.

Nhưng mà, làm nàng rốt cục ý thức được là lúc không thích hợp, đám công nhân vây tới xem càng ngày càng nhiều, hơn nữa người người đều có chút hoảng sợ lại có chút quái dị nhìn chằm chằm nàng.

Ánh mắt của bọn họ làm cho cả người nàng không được tự nhiên, nhớ tới tư thế của mình hiện tại, nàng cười gượng: “Khụ khụ, tôi không phải cố ý muốn treo trên chiếc xe này, thật sự là chuyện không phải vậy, tôi sợ bị đổ vào kho hàng với đám bông, không ai nghe được tiếng kêu cứu của tôi, cho nên tôi chỉ có thể tự cứu mình như vậy.”

Nàng giải thích re re một tràng dài, chỉ là người ở dưới giống như càng thêm đề phòng, hơn nữa trong mắt dường như còn toát ra một tia kinh sợ.

Chung quanh giống như rất tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió lạnh mùa đông thổi vù vù.

Sau một hồi lâu, mới có một bác gái mập mạp lên tiếng: “Tiểu..... Tiểu thư, cô đã chết đã lâu như vậy, cho dù còn nhiều oan tình cũng nên buông xuống đi, nhanh đi đầu thai đi, đừng..... đừng lại trôi dạt khắp nơi nữa.”

Kết...?

Bối Bối trừng mắt, bác gái kia nói chuyện với nàng sao?

Nàng dụi dụi mắt lại mở ra, lần này thực xác định bác gái kia đang nhìn nói chuyện với nàng, hơn nữa ánh mắt của những người khác cũng là dừng thẳng ở trên người nàng, còn ánh mắt của mọi người giống như gặp quỷ.

Chẳng lẽ..... Bọn họ nói mình là quỷ?

Đây là hiểu lầm rất lớn, nàng làm sao giống quỷ a!

“Này này, cùng lắm tôi chỉ là chạy trốn chết tới nhảy lên xe hàng này mà thôi, các người cũng không cần phải đem tôi từ một người sống ràng ràng nói thành người chết lâu rồi như vậy, như vậy cũng quá không có nhân đạo, đây không phải là đang nguyên rửa tôi sao!”

Mất hạnh của nàng xoe tròn không phục lắm trừng lớn.

Ai ngờ giận dữ này nàng, làm người vây quanh vội rút lui vài bước, vẻ mặt càng thêm sợ hãi.

Trời! Có cần đề phòng nàng giống như nhìn thấy quỷ không?

“Tiểu..... Tiểu thư, cô đi nhanh nhanh đi, nơi này của chúng tôi không..... không có người hay vật mà cô lưu luyến.” Một đại thúc khác lớn gan lắp bắp nói.

Bối Bối cảm thấy cực kỳ oan uổng ỉn, làm cái gì, là nàng bị quỷ đuổi theo đúng không, thế nhưng nàng trở thành quỷ.

Nàng thở hổn hển bấu chặt lan can xe nhanh như chớp tuột xuống mặt đất, buồn bực đi về phía trước vài bước.

Ai ngờ, chân của nàng mới nâng lên về phía trước, lại nghe thấy tiếng của những người vây xung quanh này thét chói tay chạy trốn: “Quỷ a, chạy mau..... Cứu mạng a.....”

Chỉ một thoáng, tiếng thét kêu cứu chói tai kia vang lên, lập tức bóng dáng của mọi người liền mất đi.

Bối Bối nhìn không được ghen hòng ánh mắt nhìn trần trời: “Này này..... ài, cái gì đây.....”

.....

“Bà cốt (*), mau mau, trong này có ma quỷ lộng hành, mau thu phục nàng ta.” Lão bảo vệ gác cổng run run dẫn một bà lão tóc bạc trắng sừng sừng đi vào cửa, bước đến cách Bối Bối một khoảng rồi không dám tiến lên nữa.

Bà cốt chậm quá theo sau: “Làm sao có quỷ a, nơi này căn bản không có một chút âm khí gì.”

“Chính là nàng ta!” Ánh mắt của lão bảo vệ hơi sợ nhìn bóng dáng hồng y.

Nghe được giọng nói chuyện, theo bản năng Bối Bối xoay người lại.

“Bà nội?!” Bối Bối vừa mừng vừa sợ, cơn tức giận trong đáy mắt lập tức lui mất đi.

Vì sao nàng đột nhiên có cảm giác, giống như nàng rất lâu, rất lâu không nhìn thấy bà nội.

Bà cốt giật mình, đôi mắt nhắm lại nhìn người mặc hỉ phục đỏ thắm trước mắt, chải kiểu tóc cổ trang, tóc cũng rõ ràng dài hơn so với cháu gái của bà.

Mất đi cháu gái nổi bi thương bị thay thế bởi sự tức giận, thì ra, tâm can bảo bối của bà là bị nữ quỷ cuốn đi!

(*) Bà cốt= bà đồng, pháp sư, phù thủy

278. Q.3 - Chương 279: Hiện Đại [1]

“Người là yêu nghiệt phương nào, mà dám cố ý đánh vào đầu cháu gái ta, đem cháu gái của ta đi đâu rồi!”

Lời nói của bà lão mang mười phần tức giận, bà cốt rút ra phục ma bồng động tác nhanh nhẹn công kích về phía Bối Bối.

Bối Bối không rõ nên trốn tránh không kịp, đột ngột bị trúng một gậy, nàng đau nhảy dựng lên: “A..... Bà nội, người như thế nào đánh con?”

Nàng xoa nắn cánh tay, ủy khuất nhìn bà nội.

“Hừ, ta hôm nay nhất định phải làm cho người hiện nguyên hình, người dám quần quít lấy cháu gái của ta, ta sẽ đem người đánh cho hồn phi phách tán, xem người về sau còn dám làm điều ác nữa hay không?”

Bà cốt lại nhắc cây gậy đi qua.

“Oa a, bà nội, người đang nói cái gì a, con là Bối Bối a, con không phải là quỷ, trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Oa a.....”

Bối Bối vừa kêu vừa trốn tránh, một cái không cẩn thận dẫm phải vạt váy, sau đó liền bị ngã xuống, lòng bàn tay bị trượt dài xuống nền sàn thượng, tơ máu đỏ sẫm trong lòng bàn tay chảy ra.

“Xem ta thu phục người!” Bà cốt nhân cơ hội này liền giơ cây gậy đánh tới đỉnh đầu Bối Bối.

Bối Bối cơ hồ bị dọa ngất đi, nàng hoảng sợ trừng lớn ánh mắt nhìn vào cây gậy hạ xuống đầu mình, theo bản năng nhắm mắt lại la lên: “Bà nội!”

“Hừ!” Cây gậy ở giữa không trung liền dừng lại.

Bà cốt hốc mắt ẩm ướt nhìn mặt Bối Bối, cuối cùng không thể hạ thủ đánh tiếp, đây đích thực là thanh âm của cháu gái ngoan ngoãn của bà, bà nhịn không được đi đến.

“Người vì sao muốn hại cháu gái của ta, cháu gái ta chỉ là một tiểu cô nương, sao người có thể nhẫn tâm hại nàng như vậy, ô ô ô..... cháu gái ngoan của ta a.....”

Bà khóc bi thương, phục ma bồng trong tay chậm rãi buông ra, “Loảng xoảng ” Một tiếng rơi xuống.

Bối Bối không rõ cho nên lại càng đau lòng, nhìn thấy nước mắt của bà nội, chửi thề một tiếng không tốt, muốn nhanh nhẹn đi đến giúp bà nội lau nước mắt, chẳng nỡ hà tay đang chảy máu rất nhiều, nhưng nàng đau đến mức hô hấp khó khăn.

Nàng chỉ có thể giãy dụa đứng lên: “Bà nội, người làm sao vậy, con là Bối Bối a, là cháu gái của người a, con không phải quỷ, con là Bối Bối! Tô Bối Bối!”

“Tay của con đang chảy máu.....” Bà cốt lập tức túm lấy tay nàng, nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay đang chảy máu kia, trên khuôn mặt người thoáng chốc vui mừng.

Ngay sau đó bà vươn tay sờ vào khuôn mặt Bối Bối, đầu tiên là trên trán, sau đó sự kinh hỉ tạo ra nhiều nếp nhăn nơi hốc mắt: “Có độ ẩm! Không phải quỷ, a..... Cũng không có một chút âm khí, phán đoán của ta không có sai, con..... con đúng thật là Bối Bối của ta?”

Bối Bối hơi hơ bàn tay, sau đó mới bĩm môi lên làm nũng, oán giận nói: “Bà nội, người có phải bị lầm lẫn gì rồi hay không , ngay cả con mà cũng không nhận ra, lại còn gọi cháu gái yêu quý của người là yêu quái, aaaaaa , con thật sự rất đau lòng nha.”

Ánh mắt bà cốt càng thêm sáng, bà ôm chầm lấy Bối Bối, cực hỉ(*) khóc: “Đúng là Bối Bối của ta , nhất định là đúng vậy!”

Được ôm ấp trong vòng tay quen thuộc, làm cho hốc mắt của Bối Bối hơi hơi đỏ lên, mắt nàng đã ướt ướt, nhưng vẫn cố ý mím môi hừ hừ bất mãn.

“Bà nội, con vốn vẫn chính là Bối Bối, là xx phổ xx người đều nói ta chính là cháu gái bảo bối của Tô gia – Tô Bối Bối! Aiz,..... Người sẽ không là vì muốn vứt bỏ con cho nên mới cố ý nói như vậy chứ?”

Tô bà nội vừa khóc vừa cười thoáng đẩy nàng ra, nhìn nàng từ đầu đến chân, nhìn một lần lại một lần, lấy ống tay áo lau nước mắt cho nàng.

“Đi thôi, bà nội đưa cháu về nhà, tay của cháu đang chảy máu.”

Lão bảo vệ đứng một bên miệng vẫn há thật to, thấy 2 bà cháu đi được một đoạn mới lấy lại tinh thần.

“Chờ..... Chờ một chút, bà cốt, người muốn đem nữ quỷ này về nhà sao?”

Bối Bối dựng thẳng đôi mi thanh tú: “Uy uy, người như thế nào nhìn thấy ta giống quỷ, mắt người chính là bị mù rồi!”

Lặp đi lặp lại nhiều lần nói nàng là quỷ, thật sự là làm cho người ta phát điên.

Lão bảo vệ nhìn đến nàng tựa hồ không nghĩ nàng là quỷ nữa, lá gan mới lớn hơn một chút.

“Không phải quỷ người làm sao mặc..... mặc một thân giá y cổ trang đỏ thẫm đột nhiên hiện ra dọa người.”

“Aaaa, ta mặc như vậy có cái gì không đúng..... Ách.....”

Bối Bối nhìn thấy quần áo mặc trên người bọn họ, nhìn lại hỉ bào đỏ thẫm trên người mình.....

Hơn nửa ngày, nàng mới từ từ cảm giác được chính mình không thích hợp.

Đúng vậy, nàng như thế nào mặc quần áo cổ trang đỏ thẫm? Hơn nữa càng kỳ quái là, vì sao nàng cũng không cảm thấy quần áo chính mình có cái gì không thích hợp?

“Bà nội, con.....” Nàng vô tội nhìn bà nội, không biết nên giải thích như thế nào.

Tô lão bà có chút đăm chiêu, lông mày hơi nhíu lại, nhìn lão bảo vệ giải thích hợp tình hợp lý: “Cháu gái ta vừa mới đi chụp ảnh trở về không được sao? Thật là, cũng không biết rõ ràng một chút mới đến tìm ta, may mắn ta tu hành cao, có thể phân biệt rõ ràng người và quỷ, nếu không chẳng phải là đã xảy ra tai nạn chết người sao, người, trở về hảo hảo tĩnh lại, sống lâu như vậy rồi mà lại không hiểu những điều này sao, đây là cháu gái ta, nghe rõ rồi chứ, cháu gái của ta Tô Bối Bối, vốn là một diễn viên đã từng xuất hiện ở rất nhiều rạp chiếu phim rồi! Vừa rồi, chúng ta vừa mới chụp những cảnh đặc biệt xong, không thể tưởng được đội này chụp ảnh thật tốt , ừ ừ, vì họ trả thù lao cao, cháu gái ngoan, diễn chụp xong rồi chúng ta cũng về nhà thôi, hôm nay lấy được tiền rồi, bà nội làm cho cháu một bữa thật ngon.”

Lão bảo vệ bị Tô lão bà hù cho sửng sốt, căn bản nhận thấy Tô lão bà nói trước sau đồng nhất.

Hắn lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt, nhìn qua hai người bọn họ một cái, gật đầu, sau đó đứng nhìn bóng dáng của hai người càng chạy càng xa.

Cuối cùng tò mò nhìn xung quanh một chút: “Đội chụp ảnh giấu ở nơi nào ta?”

.....

Về nhà, Bối Bối mới từ phòng thay quần áo đi ra, liền nhìn thấy bà nội đeo kính lão, trong tay cầm kính lúp quan sát bộ quần áo cổ trang đỏ thắm ở trên bàn.

Tô lão bà không chú ý tới nàng đang đi tới, miệng thì thảo luận bầm một mình: “Kỳ quái, quần áo này chắc chắn là hàng thủ công, thoát nhìn rõ ràng là lỗi thời, nhưng mà ta như thế nào lại không phân biệt được là thuộc về niên đại nào?”

Bối Bối tò mò đi qua: “Bà nội, người đang nói cái gì vậy? Bộ quần áo này thật kỳ quái, làm sao có thể chạy đến trên người con?”

Nàng chống cằm, cố gắng suy nghĩ, lại chỉ có thể nhìn thấy giá y giương mắt nhìn lại mình.

Tô lão bà buông kính lúp, ánh mắt trừng rất lớn thực thán trọng nhìn cháu gái bảo bối, đáy mắt có chút tò mò.

“Lại đây, cháu gái ngoan, cháu cẩn thận ngấm lại trong khoảng thời gian vừa qua đã đi đến nơi nào? Nhà Tần? Nhà Đường? Nhà Tống? Xem là bị lạc ở lịch sử của quốc gia nào?”

(*) Cực hỉ : cực kỳ vui mừng

279. Q.3 - Chương 280: Hiện Đại [2]

“Trong khoảng thời gian vừa qua? Bà nội, con không phải mới rời đi có một ngày thôi sao?” Bối Bối có chút hồ đồ hỏi.

Một ngón tay nhiều nếp nhăn lắc lắc trước mắt nàng: “Bối Bối, cháu không phải mới rời đi một ngày mà thôi, cháu là mất tích một khoảng thời gian rồi, cháu đi xem lịch xem, hôm nay là ngày nào rồi, mau nói thật cho ta, rốt cuộc cháu bỏ bà nội này chạy đến nơi nào a?”

Bối Bối kinh ngạc nhìn quyền lịch, nhìn vào ngày nàng rời đi và ngày hiện tại, đầu nàng trống rỗng, không phải, nàng nhớ rõ ngày đó, không phải.....

Mặt nàng lúc trắng lúc xanh, như là khoai lang nướng, buông quyền lịch ra, hoảng sợ ngã trên sofa.

Tô lão bà nhíu nhíu mày, đi qua ôm ấp cháu gái, đáy mắt lo lắng: “Bối Bối, cháu..... Không nhớ rõ, không nhớ khoảng thời gian vừa qua đã đi đâu sao?”

“Bà nội.....” Bối Bối dụi đầu vào ngực bà, chỉ có thể bất lực nằm trong lòng bà, ôm lấy cánh tay bà, trong lòng khủng hoảng liên hồi.

Nàng mất tích đi đến nơi nào? Gặp được những chuyện gì? Vì sao nàng lại quên hết như vậy.....

Trong đầu liên tục suy nghĩ về vấn đề này, nhưng không tìm ra được đáp án, tựa như một lỗ đen trống rỗng đột ngột xuất hiện chiếm cứ lấy một phần trong trí nhớ của nàng, muốn vén lên cũng không được, đuổi cũng không đi.

“A! Ta đã biết!” Tô lão bà bỗng nhiên vỗ đùi, trên mặt nếp nhăn tràn ra, tựa như đường cùng thấy được tia hi vọng.

Bối Bối không hiểu vì sao bà nội đột nhiên cất cao thanh âm, liền hoảng sợ, ngây người một chút: “Bà nội, người đã biết cái gì a?”

Tô lão bà kích động vùng vẫy: “Nhất định là giống như sách vở viết, con vô tình đến một triều đại không rõ tên trong cổ đại, cùng mi nam xảy ra tình cảm lưu luyến, sau đó ở ngày đại hôn của các con, con đã bị một nữ nhân ác độc hãm hại, nên đã trở lại thời đại của chúng ta, trong lúc quay lại không cẩn thận bị đung vào đầu, nên một chút trí nhớ của con cũng không có.”

Lão bà vừa nói vừa khoa tay múa chân, vẻ mặt vừa nhảy nhót vừa xen vào một chút phần nộ, rất tự nhiên nhìn Bối Bối đang lắng nghe đến trợn mắt há hốc mồm.

Nuốt nuốt nước miếng, Bối Bối có chút dở khóc dở cười: “Bà nội, loại chuyện mà người nói này làm sao có thể xảy ra chứ.”

“Vì sao không có khả năng, ta xem trong sách vở chính là có viết như vậy, nếu không có chuyện này làm sao “có người” có thể viết ra chứ, tiểu thuyết cũng dựa vào người thật sự thật thôi.” Tô lão bà vừa nói vừa tự đồng ý quan điểm của chính mình, mạnh mẽ gật đầu.

Bối Bối tròn mắt: “Nga! Ta đã biết, tiểu thuyết của ta thường vô duyên vô cớ mất tích vài ngày lại tự động quay về chỗ cũ, thì ra là bà nội người đang làm trò quỷ đọc trộm tiểu thuyết của ta, còn nói là ta không nhớ, hay quên để đồ lung tung!”

A?

Tô lão bà lúc này mới ý thức được mình đã lỡ miệng, Bà cười cười hạ ánh mắt, sau đó nghiêm trang nói: “Bối Bối, bà nội chính là mượn, không phải trộm.”

“Không hỏi mượn còn không phải trộm?”

Tô lão bà lắc lắc ngón tay, ho khan vài tiếng: “Khụ khụ, người xem không hỏi mà tự lấy mới gọi là trộm, ta coi xong liền trả về chỗ cũ, không thể coi là trộm được.”

“Bà nội, con không nói lý với người, người..... Người xem, người từng này tuổi rồi còn trộm tiểu thuyết tình yêu của người ta.” Bối Bối cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

“Cái gì mà từng này tuổi a. Tốt xấu bà nội con cũng từng một thời tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp, thời tuổi trẻ ta từng là một mỹ nhân tuyệt thế, bao nhiêu tuấn nam từng quỳ gối dưới váy ta, bọn họ nếu muốn theo đuổi ta còn phải sắp xếp thời gian đã.....”

Tô lão bà thao thao bất tuyệt tự mình thổi phồng một hồi.

“.....” Bối Bối nhăn nhăn cái trán, bà nội có phải hay không lại nói năng lẫn lộn đầu đuôi, kiêu ngạo như vậy, không phải hẳn là làm cho tuấn nam quỳ gối dưới váy của người đấy chứ?

Ngoáy ngoáy lỗ tai, nàng thật cẩn thận đứng dậy đi về phía phòng mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khiến cho lão bà của nàng đang hồi tưởng lại thời tuổi trẻ, ai, đến lúc này đây không biết đã mộng mị trong bao lâu?

.....

Ban đêm, Bối Bối lăn qua lộn lại trần trọc miên man.

Nàng ôm một cái gối ôm to đúng trong lòng, mà vẫn không cảm thấy ấm áp, giống như thiếu thiếu một cái đó.

Nàng phiền muộn ngồi xuống, không tự giác nhìn ra phía ngoài cửa sổ, một mảnh trăng sáng trên cao chiếu rọi trên vách đá.

Đêm nay không có tuyết rơi.

Phải có tuyết rơi mới đúng, sau đó có người đứng dưới tuyết rơi trong ánh trăng kia.....

Nàng lấy tay nâng đầu, cố gắng muốn tìm kiếm một ít dấu vết để lại, cố gắng một lần lại một lần, tất cả đều là trống rỗng.

Vì sao nàng lại cảm thấy ban đêm như thế này thực mất mát, thực cô đơn.

“Cốc cốc cốc, Bối Bối a, con đã ngủ chưa, bà nội vào được không.”

Vừa dứt lời, cửa liền bị đẩy ra.

Bối Bối bĩu môi ba: “Bà nội, người gõ cửa lấy lệ thôi sao, người ta còn chưa có nói là cho người tiến vào đâu.”

“Ha ha a..... Là bà nội nóng nảy một chút, bà nội lần sau sẽ nhớ rõ, nhất định nhớ rõ.” Tô lão bà cười tùm tùm đến gần nàng.

“Lần nào cũng đều như vậy.” Bối Bối nói thầm một câu, khoe miệng lại nhin không được hơi hơi giơ lên.

Tô lão bà làm như không có nghe thấy lời nói thầm của nàng, mở ra một tờ báo, dung bút khoanh tròn một vùng, đưa cho nàng xem.

“Bối Bối, con đã trở lại bình an vô sự, lại không thích đến trường, vậy đi làm nha, xem công ty này đi, ta có một người bằng hữu làm trong công ty này, ta đã bàn bạc với bà ấy rồi, bà ấy sẽ nhận con vào công ty làm việc.”

Đi làm?

Bối Bối buồn bực nhìn bà nội, chun cái mũi: “Bà nội, sao người có thể đối xử với cháu gái bảo bối của người như vậy, con vừa mới xuyên không, trải qua biết bao nguy hiểm để trở về, vậy mà người liền vội vàng muốn ta đi làm sao.”

Tô lão bà liếc mắt nhìn nàng một cái: “Con, đứa nhỏ này sao lại có thể nói như vậy, thật sự làm cho bà nội đau lòng, bà nội còn không phải là vì con sao, dù sao nguy hiểm cũng đã qua rồi, hãy thu xếp lại tâm trạng bắt đầu cuộc sống mới đi, cuộc sống mới, diện mạo mới, hiện tại vừa vặn lại gặp được công việc tốt, phải biết nắm bắt cơ hội có hiểu hay không đứa cháu ngốc này.”

Bà bà cuộn tờ báo lại gõ gõ lên trán của Bối Bối.

“Đừng đánh đừng đánh, con biết rồi, biết rồi, ngày mai con liền đi làm a, cố gắng kiếm nhiều tiền để cho người, lão nhân gia ở nhà làm sâu gạo!” Bối Bối nhanh nhẹn ngăn chặn tờ báo đang tác yêu tác quái kia, không cho bà nội lại tiếp tục “Hành hình”.

“Như vậy cũng không đến nỗi kém thông minh lắm!” Tô lão bà thật vui mừng khi thấy cháu gái nghe lời mình như vậy, khoe miệng mỉm cười thật tươi.

280. Q.3 - Chương 281: Hiện Đại [3]

Đứng trước văn phòng cao ốc cao tầng, Bối Bối lại một lần nữa dụi dụi mắt đánh giá người phụ nữ lớn tuổi tiếp đón nàng.

Không thể nào, nhìn đồ mang theo của người phụ nữ đó, một bộ đồ vệ sinh, trong tay còn cầm một cây lau nhà, khoe miệng của nàng nhin không được co rút.

Công tác mà bà nội nói sẽ không phải là bảo nàng đến chùi toilet chứ!

Thật vất vả, nỗi lòng chần động của nàng mới từ từ lắng xuống, kiên quyết đè nén xuống ý muốn bỏ chạy trong đầu.

Hít một hơi thật sâu, nàng thực lễ phép mỉm cười hỏi: “Xin chào, cháu là cháu gái của bà nội Tô gọi là Tô Bối Bối, xin hỏi bà có phải là Vu nữ sĩ mà bà nội cháu nói hay không?”

Người phụ nữ lớn tuổi đó kéo khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt béo múp múp, nở cười thật to: “Ha ha..... Ta chính là Vu nữ sĩ, cháu chính là cháu gái nhà Tô bà cốt a, sau này ta gọi là cháu Bối Bối đi, cháu gọi ta dì Vu đi.”

Ồ! Dì à?

Trán Bối Bối co rúm một chút, tuổi của bà ấy đáng hàng đại thẩm rồi chứ, còn gọi dì?

“Ha ha, tiểu nha đầu nói chuyện thực trực tiếp, đại thẩm thì đại thẩm, ha ha, gọi là Vu đại thẩm.”

Giọng nói lớn làm Bối Bối chần động một chút, nàng có chút xấu hổ gãi gãi đầu: “Vậ..... Ha ha, Vu đại thẩm..... Ha ha.....”

“Ngaoan! Theo ta vào thôi, ta sắp xếp công việc cho cháu.” Vu đại thẩm nói xong liền kéo lấy cánh tay của Bối Bối, giống điều hâu bắt gà con đường như xách nàng đi vào.

Bối Bối bị Vu đại thẩm cậy mạnh kéo đi, căn bản không kịp có gì phản ứng đã bị túm vào trong công ty.

Đi tới góc rẽ hành lang sáng trưng, rốt cục Bối Bối cố lấy dũng khí trong phút chốc vươn tay bám giữ góc tường, chết sống không chịu tiếp tục đi.

“Ý? Bối Bối nha đầu, cháu như thế nào lại không đi?” Vu đại thẩm quay đầu nghi ngờ đặt câu hỏi.

Bối Bối thở hổn hển, âm thầm nói thầm, tốc độ của Vu đại thẩm quả thực chính là bước đi như bay, khiến cho hợp với bà nội nhà nàng, hô.....

Thật cẩn thận dò xét Vu đại thẩm một cái, nàng chậm rãi mở miệng: “Vu đại thẩm, cháu..... uhm..... Tạm thời không làm công việc này có thể không a?”

Nàng không muốn đi lau chùi bồn cầu.

“Khó mà làm được, ta đã đồng ý Tô bà cốt phải chăm sóc cháu, tuyệt đối không thể nuốt lời, Bối Bối nha đầu, cháu đừng lo lắng, Vu đại thẩm ta tuyệt đối che chở cho cháu.”

Nói xong, Vu đại thẩm đâm vào ngực, đánh trúng ngực vang oành oành, rất lớn.

Hai má của Bối Bối đồng thời xệ xuống, cười gượng có lẽ phép từ chối: “Nhưng mà.....”

“Không cần nhưng, yên tâm đi, mau đi cùng ta, phải đi làm, ta phải giải thích rõ ràng công việc cho cháu trước.”

Vu đại thẩm không cho phân bua liền thoáng dùng một chút lực, tay của Bối Bối lập tức liền rời khỏi góc tường.

Ở dưới thần lực của Vu đại thẩm, Bối Bối dường như là bị kéo đi.

Nhìn càng đi càng sâu vào hành lang, trong lòng Bối Bối kêu rên, rất muốn đâm ngực giậm chân, về sau nàng phải đổi thành trưởng toilet!

.....

Nhìn thang máy lên từng tầng một, lòng Bối Bối lại từng tầng từng tầng một chìm xuống.

Ô..... Tiền đồ một mảnh hắc ám.

“Đình!” Cửa thang máy mở, Vu đại thẩm túm lấy Bối Bối không tình nguyện kéo ra.

Bối Bối ủ rũ lê bước chân đi theo Vu đại thẩm đi, hoàn toàn buông bỏ ý định từ chối.

Dù sao đối với thân hình khổng lồ của Vu đại thẩm, nàng thật dễ dàng bị đè bẹp chết như con kiến, tùy ý người ta vò tròn vò dẹp.

“Tốt lắm, sau này cháu liền phụ trách giờ uống trà, đi qua văn phòng đó là đến nơi, chưa đến lúc bưng trà cháu ở trong phòng này nghỉ ngơi, lướt mạng, đọc sách.” Vu đại thẩm vừa nói vừa chỉ rõ ràng cho Bối Bối hướng này hướng kia.

Bối Bối nhìn theo hướng chỉ của Vu đại thẩm.

Két? văn phòng của tổng tài? Nàng phải làm một tiểu muội lo việc trà nước, không phải làm trưởng toilet! Nhưng lại có chuyện tốt như vậy!

A a, đáy lòng vui vẻ như bong bóng không ngừng mà bốc lên, ánh mắt của Bối Bối lập tức từ không khí trầm lắng u ám chuyển tới sức sống bừng bừng sáng lóng lánh.

Nhìn vẻ mặt của nàng thay đổi một cách nhanh chóng như thế, Vu đại thẩm cười rộ lên ha ha, bàn tay mập mập chụp lên bả vai của Bối Bối: “Ha ha..... vui lên đi, công việc này vừa thoải mái lại nhiều tiền, cứ làm việc cho tốt!”

Bị Vu đại thẩm này vỗ, Bối Bối cảm giác lưng của mình dường như muốn cụp.

Nàng cố gắng nhịn xuống, phụ họa cười ngây ngô: “Ha ha.....”

“Nhìn cháu tiểu nha này đầu vui mừng quá nhỉ, đi thôi đi thôi, đi báo với tổng tài một cái.” Vu đại thẩm đẩy Bối Bối hướng về văn phòng ở bên kia.

Sức lực của Vu đại thẩm thật sự là vô cùng uy lực.

Thân hình nhỏ xinh của Bối Bối cứ như vậy bị đẩy liên lần đảo dán tới cửa.

“Oành!” khuôn mặt của nàng dán lên ánh cửa, mắt một bên thiếu chút nữa bị ván cửa ép dẹp.

Dán vào cánh cửa, nàng hít vào, hơi thở, lại hít vào thật sâu.

Nàng từ từ rời khỏi cánh cửa, sau đó vèo xoay người, đồng thời nhắm mắt lại bực mình thét: “Vu đại thẩm, phiền bà sau này không chế sức lực một chút, cháu chịu không nổi sức mạnh vô cùng của bà!”

Thét xong hồi lâu, cũng không thấy một chút lời đáp lại.

Bối Bối mở nửa con mắt, không có ai?

Nàng siết chặt tay, đồng thời mở hai mắt, đại sảnh trống rỗng làm sao còn có bóng dáng của Vu đại thẩm!

Gừ gừ gừ!

Nàng thật muốn ngửa mặt lên trời thét lên vài tiếng lấy để phát giận.

Ngay lúc nàng mê muội vì tức giận ngửa cổ muốn đem ý tưởng chuyển thành hành động, phía sau cửa “kẹt” một tiếng mở.

Miệng của nàng ngậm lại, theo bản năng xoay người, ánh vào đôi mắt là một dáng người cao cao gầy gầy mặc bộ âu phục trắng thơm trang trọng.

“Cô chính là tiểu muội lo việc trà nước mới tới?” Hắc cúi đầu xem nàng, đáy mắt giống như đánh giá gì đó.

Bối Bối đứng thẳng lưng, trên mặt đứng đắn cung kính lễ phép cúi người: “Vâng, tôi là tiểu muội lo việc trà nước mới tới Tô Bối Bối, xin lão tổng tài chỉ giáo nhiều hơn.”

“Uhm.....đem vào cho ta một ly trà.”

Bối Bối còn chưa trả lời, cửa lại đóng trước mặt.

Trùng mắt nhìn, nàng có chút ngây ngốc nhìn cửa đóng chặt,

Cứ như vậy nàng bị phân công việc? Không cần phỏng vấn, trực tiếp nhậm nhiệm?

Độ cong trên miệng càng giương càng lớn.....

“Còn không mau đi bưng trà!” Bên trong đột nhiên truyền đến một giọng nói nghiêm khắc, nghe qua lạnh lạnh, làm cho người ta có chút dựng tóc gáy.

Bối Bối hoảng sợ, như thế nào lão tổng tài biết mình còn đứng ở nơi này, hơn nữa giọng của ông ta trước và sau nghe qua không hợp lắm?

281. Q.4 - Chương 282: Tình Nhân Yêu Nghiệt [1]

Bưng khay trà, Bối Bối dùng một tay gõ cửa: “Cốc cốc cốc.”

“Vào đi”

Đẩy cửa ra đi vào đi, Bối Bối nhẹ nhàng mà mang trà đặt trên bàn công việc: “Tổng tài mời dùng chậm.”

Lúc nàng muốn xoay người đi ra, lại bị gọi lại.

“Chờ một chút. Nghe nói..... cô là cháu gái của Tô bà cốt?” Đôi mắt của lão tổng tài nheo lại, ánh mắt ẩn ẩn mang theo một tia sắc bén, lạnh lẽo lạnh lẽo.

Tim của Bối Bối đập mạnh một chút: “Đúng vậy, tôi gọi là Tô Bối Bối.”

Vì sao nàng có loại cảm giác không tốt lắm, vừa rồi rõ ràng cảm thấy này tổng tài là một người cầu an, đột nhiên lập tức trở nên hung ác nham hiểm như vậy, muốn hù chết nhân nha.

Ánh mắt của hắn lóe sáng, sau đó cúi mặt xuống nheo mắt, bưng trà nóng uống một ngụm, trầm ngâm một chút mới nói: “Cô đi xuống đi, ta gọi một tiếng thì cô phải lập tức bước vào, đây là quy củ, hiểu không?”

Lời nói mới rơi xuống, hắn nâng mắt lên nhìn thẳng vào Bối Bối.

Bối Bối âm thầm run lên, cả người không tự giác nổi da gà, trong đầu đột nhiên nổi lên câu nói kia – nhân vi đạo trở, ngã vi ngư nhục(*).

“Đúng vậy, Bối Bối biết.” Nàng cúi mình thật sâu chào, mượn động tác khom người tránh đi cái nhìn chăm chăm như ma quỷ đỏ của hắn, sau đó bước chân âm thầm nhanh hơn đi ra văn phòng.

Đi trở về văn phòng nhỏ của nàng, nàng “Phanh” Một tiếng rất nhanh đóng cửa lại, thân mình tức khắc mềm nhũn dán vào cánh cửa.

“Phù, hơi sợ, làm cái gì quý, giống như ta là đồ ăn, lão tổng tài kỳ quái, thực khủng bố, ta muốn nói với bà nội ta mặc kệ.....”

“Không được!” Một giọng nói lớn chột vang lên sau lưng nàng.

“Oa a!” Bối Bối sợ tới mức nhảy dựng lên, nhanh chóng xoay người đi qua.

Chỉ thấy Vu đại thẩm lúc này đang cầm phục ma bồng giống cái của bà nội bà đang giơ lên trước mặt nàng, y hệt một bà cốt khác.

“Vu..... Vu đại thẩm, bà đang làm cái gì? Bà bà.....” Đầu óc của nàng sắp thất.

Trời ạ, này rốt cuộc sao lại thế này a?

Vu đại thẩm vò đi đi đến trước mặt nàng, gần sát vào khuôn mặt của nàng, cơ hồ muốn cái mũi đụng cái mũi.

“Bối Bối nha đầu, cháu mau nói cho Vu đại thẩm, vừa rồi lúc đi vào văn phòng tổng tài có phát hiện cái gì khác thường hay không?”

Nhìn dường như muốn mất đối mặt với bà, môi đối môi, trán đối trán của khuôn mặt béo, còn có cặp mắt kia có dụng ý gì đó, Bối Bối vừa ngốc cũng dường như cảm thấy mình nhất định là bị bà nội và Vu đại thẩm này lập kế rồi.

Nàng cúi lưng xuống nhanh như chớp trượt ra, cách vài bước mới đứng lại, bĩu môi lên án: “Vu đại thẩm, bà cùng bà nội gạt cháu!”

Phục ma bồng cầm trong tay của Vu đại thẩm vừa thu lại, gương mặt mập mạp lập tức cười ha ha: “Bối Bối nha đầu, việc này cũng không có gì, chúng ta đây là đang dùng mỹ nhân kế, vì an bình của xã hội, cháu hy sinh cái tôi một chút, yên tâm đi, có Vu đại thẩm giám sát, không có việc gì.

“Mỹ nhân kế? Các người rốt cuộc đang làm cái gì trò? Dùng mỹ nhân kế đối với cái lão tổng tài kia? Đùa giỡn cái gì, như thế nào cũng phải tìm cái soái ca đến phối hợp đi, đây là một lão già nha.” Bối Bối bĩu môi nâng cằm oán giận.

“Yêu nghiệt kia trong cơ thể của lão tổng tài nói không chừng là đại soái ca, cháu chỉ cần mê hoặc yêu nghiệt kia xuất hiện không phải có thể được nhìn thấy soái ca.”

“Yêu nghiệt? Vu đại thẩm bà nói..... Có yêu quái trên thân thể lão tổng tài?” Bối Bối há miệng, khó nén kinh ngạc.

Sắc mặt của Vu đại thẩm ngưng trọng xuống, từ từ gạt đầu: “Ừ, đúng vậy, cho nên ta mới hỏi cháu vừa rồi lúc đi vào gặp lão tổng tài có cảm giác được chỗ nào kỳ quái hay không.”

Nhớ tới ánh mắt của lão tổng tài vừa rồi nhìn chăm chăm chính mình, Bối Bối run rẩy một chút, nuốt nuốt nước miếng: “Nghe bà nói như vậy thật sự rất kỳ quái, lão tổng tài giống như sắc mặt thay đổi, rõ ràng

một khắc trước là một lão già ôn hòa, một khắc sau liền trở nên u ám, nhìn vào ánh mắt người đó giống như muốn ăn thịt người, trong lòng cháu muốn dựng lông.”

“Thật sự?”

Đôi mắt của Vu đại thẩm sáng lên, sau đó trên mặt lại tràn ra tươi cười, nhảy nhót thì thảo: “Nói như vậy suy đoán của Tô bà cốt không sai rồi, yêu nghiệt kia quả nhiên chỉ thích muối muối trẻ tuổi này.”

Nghe được rõ ràng của lời lẩm bẩm của Vu đại thẩm, Bối Bối cảnh giác đưa tay ôm lấy vai của mình.

“Vu đại thẩm, công việc này ta không làm.....”

“Như vậy sao được, thật vất vả mới lại làm cho yêu nghiệt kia lộ ra một chút dấu vết, cháu không thể đi.”

“Ai để ý các người, bà cùng bà nội thật sự là nhần tâm nha, các người có đạo hạnh có thể đi bắt yêu, đối với cháu chỉ là một tiểu muội muội trời gà không chặt, các người đừng tìm ta liều mạng, hừ, bà nội không có lương tâm.”

Nói xong lời cuối cùng, Bối Bối bực mình nói thầm.

“Rìng rìng rìng.....” Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Bối Bối cứng cả người, khẩn trương nhìn điện thoại không dám bắt máy.

Sẽ không phải là tên yêu nghiệt trong văn phòng kia gọi nàng chứ?

Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách(**)!

Lòng bàn chân của Bối Bối bôi dầu nghĩ muốn chạy, lại bị Vu đại thẩm một phen túm giữ.

Một tay của bà ấy cầm lấy điện thoại: “Này? Tô bà cốt? Ừ..... có, bà đợi chút.”

“Bối Bối nha đầu, cháu đừng nhúc nhích, này, Tô bà cốt có chuyện nói với cháu.” Vu đại thẩm đưa tới bên tay của Bối Bối, ánh mắt vẫn không thả lỏng nhìn chăm chăm nàng, chỉ sợ nàng chạy mất.

Trùng mắt nhìn điện thoại một cái, Bối Bối mới thở hắt hắt nói chuyện: “Bà nội!”

Bên kia điện thoại thực tự động xem nhẹ tức giận của Bối Bối: “Ha ha a..... Bối Bối a, công việc của cháu có vui vẻ không? Dì Vu không có bạc đãi cháu chứ.”

Câu hỏi rất giả tạo!

Bối Bối bĩu môi: “Bà nội, người làm sao có thể đem cháu gái đáng yêu duy nhất của người tới nơi nguy hiểm..... Ô ô ô..... Bà nội không thương Bối Bối!”

Nói xong lời cuối cùng, Bối Bối ép chảy ra hai giọt nước mắt, bày tỏ sự lên án.

“Ha ha..... Bà nội làm sao có thể không thương bảo bối của ta chứ, yên tâm đi, bà nội đều biết chừng mực, không có việc gì, ngoan ngoãn nghe lời dì Vu, nhưng mà chúng ta đang làm việc lớn trừ hại cho dân, rất quang vinh!”

Bối Bối thích thú thích thú lau nước mắt trên khóe mắt, khóe miệng nhin không được giương lên: “Thật sự?”

“Chuyện đó là đương nhiên, bà nội đã lừa gạt Bối Bối khi nào chưa!”

“Vậy được rồi, cháu ở lại giúp mọi người bắt yêu.” Bối Bối nở nụ cười tươi trên khuôn mặt, vui vẻ đáp ứng.

“Bà nội chỉ biết Bối Bối ngoan nhất.”

.....

Buông điện thoại, Bối Bối lắc lắc cánh tay: “Vu đại thẩm, bà đừng giữ lấy cháu nữa, ta đã đồng ý với bà nội sẽ ở lại, bà phải chăm lo cái mạng nhỏ của cháu cho tốt nha.”

“Nhất định!” Vu đại thẩm vỗ vỗ ngực cam đoan.

(*)Nhân vi đao trở, ngã vi ngư nhục: người là dao thớt, ta là thịt cá= cá nằm trên thớt.

(**)Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách: trong 36 kế chạy là tốt nhất

282. Q.4 - Chương 283: Tình Nhân Yêu Nghiệt [2]

Thời khắc hoàng hôn, bầu trời nổi lên mây đen cuộn cuộn, lưa thưa những hạt mưa lạnh rơi xuống, người đi trên đường cầm ô mặc áo khoác vội vàng bận rộn bước đi.

Bối Bối cầm một quyển tiểu thuyết nằm ở trên sô pha lật xem.

Tô lão bà đi tới, trong tay cầm một khối huyền kính chiếu tới chiếu lui ở trên người Bối Bối, thỉnh thoảng phát ra những tiếng nghi ngờ.

“Bà nội, người đang làm cái gì..... Ai.....”

Bối Bối mới muốn kháng nghị, bỗng nhiên cảm giác được trong cơ thể giống như có luồng nhiệt khí mạnh mẽ xông lên làm cho nàng sặc một chút, huyền kính trong tay của Tô lão bà cũng đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng rừng rực.

“Bối Bối, con làm sao vậy?” Tô lão bà vội nhanh chóng thu hồi huyền kính, đáy mắt lướt qua một tia lo lắng phức tạp.

“Bà nội, cơ thể của cháu rất kỳ lạ.....”

“Àm vang!” Một tiếng sét đánh vang lên, tia chớp chẻ bầu trời u ám ra.

“A.....” Bối Bối ôm ngực, hô hấp trở nên dồn dập.

Đau quá, lòng rất đau, bên tai có tiếng ai gọi nàng? Ai đang gọi nàng?

Nàng thất thần nhìn ánh chớp trên nền trời, ánh mắt có chút tiêu tan, xen lẫn tình cảm khắc sâu.

“Bối Bối, tỉnh tỉnh, Bối Bối.....” Tô lão bà kích lắc lư đứa cháu gái tựa như mất hồn, ánh mắt thuận thế lướt qua ánh chớp bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ trong đáy mắt càng thêm sâu xa.

Tiếng sấm đột nhiên dừng hẳn, trời đất lại khôi phục vẻ u ám mưa nhỏ rơi rơi, giống như chưa hề có gì xảy ra.

Lực lay động của Tô lão bà cũng giảm, ánh mắt của Bối Bối mới dần dần có tiêu điểm.

“Bà nội, cháu..... Làm sao vậy?” Đầu óc của nàng có chút chỗ trống như cũ.

Nhìn cháu gái có biểu hiện mờ mịt, Tô lão bà nhíu mày, ôm mạnh lấy nàng: “Không có việc gì không có việc gì, chỉ là sét đánh, không phải sợ, thật là, đứa nhỏ lớn như vậy còn có thể bị tiếng sấm dọa.”

Lúc Bối Bối không nhìn thấy, Tô lão bà mới hiển lộ ra biểu hiện có chút dăm chiêu.

Bối Bối không thể biết rõ ràng cảm giác vừa rồi trong một khắc kia, luồng nhiệt khí trong cơ thể, rất quen thuộc, lại giống như rất bình thường.

Hơn nữa, nàng thật sự giống như nghe được có người đang gọi nàng, giọng nói kia, rất quen thuộc, giống như ở bên tai, lại giống như đến từ trong lòng.

Giọng nói tựa như ảo mộng, làm cho lòng của nàng không tự giác đau, trực giác nói cho nàng, nàng rất nhớ giọng nói kia.

Im lặng hồi lâu, Tô lão bà thoáng đẩy ra cháu gái, đưa tay búng vào trán của nàng: “Tốt lắm, không còn sét đánh nữa.”

Bối Bối sững sốt, đưa tay vuốt qua chỗ bị búng, trước mắt giống như thoáng qua một bóng dáng mơ hồ màu trắng, đáy mắt không tự giác ẩn chứa tình cảm.

Giống như từng có người.....

“Ai, cháu gái nuôi lớn chính là của người khác, trong nháy mắt, Bối Bối nhà ta cũng có mùa xuân trong lòng, chính là không biết khi nào thì mới có thể nhìn thấy cháu rể tốt của ta.....” Tô lão bà giống như thực giống như giả gật gù đắc ý, trong lời nói xen lẫn một tia hàm xúc ý tứ giấu cợt.

“Bà nội!” Bối Bối thả tay xuống không phục đánh gãy câu nói trên chộc của bà.

“Được rồi được rồi, xem này mưa cũng ngừng, lão Vương bán đồ ăn khuya ở phố bên cạnh chắc cũng đã mở hàng rồi, ừ ừ, tay nghề của lão Vương thực không tệ, thực khiến cho người ta thêm ăn, Bối Bối.....” Đôi mắt của Tô lão bà tràn đầy chờ mong mỉm cười nhìn cháu gái, ý đồ trong mắt không cần nghĩ cũng biết là xảy ra chuyện gì.

Nhìn biểu hiện thêm ăn của bà nội, Bối Bối vô lực nằm ngã xuống trên sofa, không nói gì hỏi trời xanh: “Ta như thế nào có bà nội như vậy a, trong chốc lát kêu cháu gái đi bắt yêu, trong chốc lát bảo cháu gái đội đêm lạnh lẽo đi ra ngoài mua thức ăn khuya!”

“Ha ha a..... Đừng oán giận, con cũng sẽ không bị yêu nghiệt làm tổn thương đâu, bà nội đây biết người hiền chắc..... Mau đứng lên, đồ ăn khuya của lão Vương sắp bán hết rồi.”

Bối Bối bất đắc dĩ bị bà nội kéo đứng dậy, có chút kỳ quái hỏi lại: “Bà nội, người như thế nào liền kết luận yêu nghiệt sẽ không tổn thương đến con a, nếu đạo hạnh của Vu đại thẩm không giỏi, cháu gái đáng yêu của người là con đây sẽ..... răng rắc, mạng nhỏ đi đời nhà ma!”

“Đứa ngốc, không có yêu nghiệt nào có thể tới gần con, cháu gái của ta cũng không phải là người thường.” Tô lão bà nhướng mày ra vẻ thần bí.

Bối Bối bĩu môi: “Bà nội người lại nói loạn rồi.”

Nàng căn bản không tin trọn tròng mắt, sau đó thực nhận mệnh mang giày vào chuẩn bị đi ra cửa.

“Chờ một chút, cầm lấy cái này mang vào rồi hãy đi.” Tô bà nội treo lắc lư ngọc bội trong tay, đáy mắt lướt qua một chút bí hiểm.

“Ý? Cái này không phải là ngọc bội con nhặt được sao? Làm sao có thể ở chỗ bà nội chứ?”

Tô bà nội đem ngọc bội bộ mang vào trên cổ Bối Bối: “Đây là ngọc bội của con, chẳng qua là con lúc còn rất nhỏ đi chơi nên đã đánh mất, cho nên mới nói nhất định là cái gì của con sẽ là của con.”

“A? Cái này..... là của con?” Bối Bối cầm lấy ngọc bội xem trái xem phải, cố gắng nhớ lại, lại như thế nào cũng nhớ không ra mình đã từng có một khối ngọc bội trong suốt óng ánh như vậy.

Tô lão bà lại đem ngọc bội nhét vào trong áo của nàng, tùy ý khoát tay: “Nếu đã trở về đây thì không cần suy nghĩ nữa, thuận theo tự nhiên. Nhanh đi mua thức ăn khuya!”

Vừa dứt lời, Bối Bối liền bị đẩy ra ngoài, cửa lắp tức đóng lại trước mặt nàng.

Trời, cứ như vậy đem nàng ném văng ra, bà nội thật sự là càng ngày càng “Phóng sinh”!

.....

Đi dọc theo bên đường, Bối Bối vừa đi vừa lầu bầu: “Rất lạnh..... Cứ như vậy đem người ta đá ra, thật đáng thương, trên đời này còn có ai đáng thương hơn nàng không?”

Nói xong lời cuối cùng, nàng ngẩng đầu lên lên án với bầu trời đêm.

Nhưng vào lúc này, một luồng hồng quang xẹt qua phía chân trời, khoảng cách rất gần, nhanh đến độ làm người ta bắt lấy cũng không được.

Bối Bối dụi dụi mắt: “Làm sao có thể có tia chớp màu đỏ?”

Bỗng nhiên, nàng cảm giác mình đụng vào một người: “Oành!”

“Ai nha.” Nàng phản ứng không kịp ngã về phía sau.

Một cánh tay khỏe mạnh ấm áp có lực ôm lấy thắt lưng của nàng, nàng thuận thế ngã vào trong một lồng ngực ấm áp dễ chịu.

Tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên ở trên đỉnh đầu của nàng: “Tiểu Bối Bối, như thế nào luôn không cần thận như vậy chứ.”

Giọng nói quen thuộc, đó là một giọng nói!

Bối Bối ngẩng đầu mạnh, dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn đường, một nam nhân tuấn tú phong nhã như tiên giáng trần đang cúi đầu nhìn nàng.

Đôi mắt thâm thúy kia, phản chiếu ánh sáng mỏng manh của đèn đường, mà lại dịu dàng làm cho nàng có một cảm giác xúc động muốn khóc.

Không thể không chế, đôi mắt của nàng đỏ lên, tay xoa nhẹ hai má của hắn.....

“Người..... Là ai?” Giọng nói của nàng cũng bất giác có chút khàn đi.

“Ta, Cô Ngự Hàn, là nam nhân của nàng!”

Bạc môi của hắn hơi hơi giương lên, một chút độ cong hoàn mỹ nở ra trên khuôn mặt tuấn tú của hắn.

283. Q.4 - Chương 284: Tình Nhân Yêu Nghiệt [3]

“Nam nhân..... của ta?” Bối Bối ngẩn ra lặp lại câu nói của hắn, ánh mắt bị nụ cười tươi của hắn hấp dẫn.

Hắn tươi cười càng đậm, đưa tay phủ lên cổ tay trắng ngần của nàng, nhẹ nhàng cầm, chỉ dẫn lòng tay nàng vuốt ve một chút trên mặt hắn.

“Đúng vậy, ta là nam nhân của nàng, mà nàng..... là nữ nhân của ta!” Đôi mắt đen của hắn chớp chớp, trong đáy mắt nhu tình dịu dàng nhập vào nét ngang ngược.

Lòng bàn tay dán sát vào da thịt, ấm áp, nàng thích tiếp xúc như vậy, đáy lòng tự nhiên nảy sinh một cảm giác không muốn rời xa.

Nhìn đôi mắt của nàng đắm chìm trong mơ màng, Cô Ngự Hàn đắc ý gọi lên một nụ cười xấu xa: “Tiểu Bối Bối, mặt của ta sở rất tuyệt sao? Như thế nào..... Còn sở chưa đủ? Vẫn còn tiếp tục muốn đùa giỡn trò chơi nhận mặt người sao?”

Lời nói của hắn, giống như làn nước trong veo tưới xuống, lý trí của nàng hoàn toàn ập trở lại, tay phủ trên mặt của hắn lập tức rút về.

“Chuyện đó..... Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, bởi vì người rất đẹp trai. A..... Không phải, là vì..... Bởi vì mặt của người rất đẹp, há há..... Ta đang nói cái gì a.”

Bối Bối càng nói càng cảm thấy mình nói càng lộn xộn, nhìn không được đưa tay dùng sức gõ gõ đầu của mình làm ình tỉnh táo một chút.

Mới gõ vào đầu một cái, tay của nàng liền bị hắn bắt lấy, tiếp theo là thấy ánh mắt hơi không đồng ý của hắn.

“Ai cho nàng tự đánh đầu mình như vậy, vốn đã đủ khờ rồi, giờ lại càng khờ hơn xem ta trừng phạt nàng như thế nào.” Hắn nhẹ nhàng quở trách, đồng thời cúi xuống hôn nhẹ lên trên đỉnh đầu của nàng.

Hơi âm tình tế từ trên mái tóc truyền tới nàng, trêu chọc lòng của nàng, nàng kim lòng không đậu nhắm mắt lại.

Không đúng! Nàng làm sao có thể để cho hắn lại gần mình như vậy, trước hết đem mọi chuyện nói rõ rồi hãy nói sau.

Có lẽ..... Hắn từng phụ bạc nàng, cho nên nàng mới có thể mất đi trí nhớ trở về? Có lẽ..... Trong lúc đó bọn họ không thể cùng một chỗ?

Rối loạn quá.

Độ ẩm của hắn trên cổ tay không ngừng cuốn cuộn truyền đến, nàng thật vất vả mới áp chế được rung động trong lòng, làm ỉnh tỉnh táo lại từ trong mê muội bởi cảm giác quen thuộc.

Thoáng dùng một chút lực giãy dụa khỏi bàn tay hắn, từng bước lui ra phía sau, nghi hoặc lại không thể không đề phòng nhìn hắn.

“Chúng ta thật sự biết nhau? Người là từ đâu tới đây? nhà Tần? nhà Tống? Hay là từ triều đại nào không nổi tiếng?”

Có lẽ, nàng thật sự mất đi đoạn ký ức có liên quan với hắn, không, nhất định phải có liên quan tới hắn, hắn cho nàng một cảm giác..... Rất gần gũi, gần đến mức nàng thể nhưng cảm thấy được hơi thở ấm áp trên người hắn.

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn rất nghiêm túc, nhìn thẳng vào chỗ sâu nhất trong đôi mắt nàng, nhìn thấy..... Không phải phải bộ dáng làm nũng quen thuộc trước kia, mà là..... sự hỗn loạn, xa lạ, hoài nghi?

Hoài nghi!

Nàng cũng dám nhìn hắn như vậy!

Chết tiệt!

Dự cảm điềm xấu nào đó lên men trong đầu, hắn không cách nào chấp nhận “Vào” một cái tiến sát vào nàng, đôi mắt đen như chim ưng giữ chặt lấy nàng.

“Nói cho ta biết, nàng đang đùa với ta, có phải hay không? Có phải hay không!” Hắn không khống chế được những cảm xúc hỗn loạn trong đầu đau buồn hết lên với nàng.

Bối Bối bị ánh mắt đột nhiên biến đổi trở nên điên cuồng kích động của hắn làm cho hoảng sợ.

“Ta..... Ta vì sao muốn đùa giỡn với người, người..... Người mới không hiểu sao lại mặc quần áo cổ nhân đột nhiên chạy đến gần căn đường của ta chứ, ta.....” Với mỗi câu nói của nàng, hắn liền tiến gần thêm một chút, cuối cùng ngay cả hơi thở của hắn đang dồn dập trên mắt nàng, làm cho nàng căng thẳng không thể tiếp tục nói chuyện.

“Oanh!” Một tay của hắn dấn lên vách tường, sợ tới mức đôi mắt của nàng ẩn chứa một chút kinh hoàng.

Nhìn đôi mắt chịu đủ kinh sợ của nàng, nhu nhược, lại giống như một thanh đao cứng chắc đâm vào trong ngực của hắn.

“Chết tiệt nàng, thế nhưng mới trở về nhân gian thì quên mất ta! Nàng..... nàng nữ nhân không có lương tâm này!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, muốn tìm được trong đáy mắt của nàng một tia đùa giỡn tinh ranh.

Nhưng mà, hắn thất vọng rồi!

Nàng hiện tại rõ ràng lộ ra ánh mắt phòng bị hắn, nàng thật sự không nhớ rõ hắn!

Tim của Bối Bối nhảy thành thịch, lại không biết nói là vì tới gần như vậy, hay bởi vì vẻ mặt của hắn càng ngày càng u ám.

“Ta..... Người có chuyện gì thì từ từ nói, đừng dựa sát như vậy, chúng ta nên nói chuyện cho tốt.” Nàng tận lực làm cho giọng nói của mình nghe qua không có khác thường.

“Nói chuyện tốt? Nàng còn dám bảo ta nói chuyện tốt? Tô Bối Bối! Nàng có thể một ngày đừng mang đến cho ta những chuyện ngoài ý muốn hay không, hử?”

Hắn nở nụ cười, cười đến âm nhu, đáy mắt kia toát ra ngọn lửa lại giống như băng công kích về phía nàng, làm cho nàng có cảm giác đại nạn sắp xảy ra.

Hắn cứ như vậy, lập tức trút đi nét anh tuấn như tiên như mộng, đột nhiên trở nên âm u giống như là muốn lấy cái mạng nhỏ của nàng.

Ồ.....đi đêm nhiều cũng có ngày gặp quỷ, nàng sẽ không phải là thật sự liên gặp một con quỷ hàng thật giá thật chứ?

“Ô Bối Bối, nàng nói ta là quỷ?” Giọng nói của hắn càng thêm dịu xuống, nhưng mà giọng nói này giống như tình nhân đang thì thầm lại như một phù chú đòi mạng nhẹ nhàng thổi đến bên tai.

Ánh mắt của nàng liếc trái rồi liếc phải, không dám nhìn vào đôi mắt đen tức giận lạnh lùng của hắn, nàng..... Sợ hãi, nhưng cũng..... chột dạ?

“Chuyện đó..... Ta nghĩ ngươi nhận nhầm người rồi?” Nàng cười gượng nói thật cẩn thận.

Lời của nàng mới nói xong, vẻ u ám trên mặt hắn càng thêm đậm đen, sợ tới mức nàng nhìn không được thụt cổ lại.

Bỗng nhiên, vẻ u ám trên gương mặt hắn từ từ nhạt dần, bờ môi hoàn mỹ không tỳ vết nhẹ nhàng giương lên, lại trở nên khiến cho tim của nàng đập phi nhanh hai má nóng lên bởi vì cử chỉ nhẹ nhàng của mỹ nam.

“Tiểu Bối Bối, có phải nhận nhầm người hay không..... Nàng tự mình nghiệm chứng một chút chẳng phải sẽ biết sao.”

Nàng bị mê hoặc, hắn lại đột nhiên tiến sát vào nàng, bạc môi dán trên cánh môi của nàng.

“uhm.....” Nàng kinh ngạc trừng mắt, nâng tay muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn giành trước một bước đè lại.

“Tiểu Bối Bối, nàng thật sự là làm cho người ta rất tức giận, ta đang cực kỳ tức giận.”

Vừa dứt lời, đầu lưỡi của hắn liền cạy mở hàm răng của nàng, tiến quân thần tốc dây dưa giữ lấy chiếc lưỡi đình hương của nàng.

Hơi thở nam tính tiến vào trong miệng của nàng, thiêu nóng tri giác mẫn cảm của nàng.

Hắn dường như gặm mút môi của nàng, hôn không dịu dàng chút nào, thậm chí mang theo một chút thô lỗ.

Nhưng là..... Nàng lại chỉ cảm thấy tình cảm mạnh mẽ hung hăng dồn dập, theo bản năng tiếp nhận nụ hôn của hắn.

“Uhm.....”

Trong sự thân thiết cực nóng của hắn, chân của nàng dường như muốn mềm ra, hai tay chống cự đẩy hắn không biết khi nào đã quàng lên cổ hắn, trong lòng có một dòng chảy nóng của khát vọng đập vào nàng, thúc đẩy nàng càng thêm gần sát lồng ngực của hắn.

284. Q.4 - Chương 285: Tình Nhân Yêu Nghiệt [4]

“Thình thịch, thình thịch.....” Tiếng tim đập mạnh nhanh chóng xuyên qua sự dán sát lẫn nhau của hai người tiến vào tim nàng, giống như hòa nhịp cùng tiếng tim đập của nàng.

Hơi thở hung hăng dường như bao phủ lấy nàng, nàng bắt lực dựa vào trên người hắn, đầu trống rỗng, chỉ có thể tùy ý hắn hôn muốn làm gì thì làm.

Cô Ngự Hàn thoáng buông môi của nàng ra, nhìn đôi mắt mơ màng, như vậy rõ ràng là động tình, mà nàng, lại chết tiệt trong trí nhớ đã không còn có sự tồn tại của hắn!

Tức chết người đi được, hấn ngàn dặm xa xôi không tiếc hao phí năng lượng lớn mới từ Xà giới đuổi tới nhân gian, nàng thế nhưng nhìn thấy hấn không vui mừng nhào vào trong lòng hấn, mà là..... một chút cũng không nhớ rõ hấn là ai chứ!

Càng nghĩ càng giận, hấn cúi đầu hôn lên chiếc cổ trắng nõn của nàng, trừng phạt cắn cắn vài cái, trên da thịt trắng nõn của nàng hạ xuống từng vết hôn một.

“A, đau quá.” Bối Bối xê dịch hít một hơi, cảm giác đau trên cổ kéo gọi ý thức mất đi của nàng trở về.

Nàng hoảng hốt dùng sức đẩy hấn ra, nhanh chân bỏ chạy.

“Tô Bối Bối, nàng dám chạy!” Cô Ngự Hàn nắm chặt tay, đôi mắt anh tuấn dường như muốn bắn ra lửa.

Hấn nhìn bóng dáng xinh đẹp của nàng giống như con mồi bay đi nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ, ngực bởi vì lửa giận mà phập phồng dữ dội.

Màn đêm bao phủ xuống, lại không thể che đầy bộ y phục nguyệt nha trắng tinh trên người hấn.

Trong bóng tối, khuôn mặt như ngọc của hấn mang theo một tia tà khí, đáy mắt lóe ra một mũi nhọn lạnh lẽo nhưng mãnh liệt, làm cho giờ phút này hấn thoát nhìn tươi đẹp lại gợi tình.

“Tiểu Bối Bối, thế nhưng nàng còn dám bỏ chạy trước mặt ta, tốt lắm, cực kỳ tốt! Xem ra..... Ta là rất dung túng nàng.” Hấn gọi lên một nụ cười lạnh nguy hiểm, ánh mắt chần chờ ở chỗ rẽ, đôi mắt đen bí hiểm nheo lại.

.....

Bối Bối chạy một mạch như điên về nhà, mở cửa ra lập tức đóng lại, nàng dán vào cánh cửa, trái tim đập nhảy mạnh “thình thịch, thình thịch”.

Nâng tay sờ môi, dường như còn lưu lại hơi thở quen thuộc của hấn, độ ẩm của hấn, hai má của nàng nóng hồng.

“Ý? Bối Bối con như thế nào trở về nhanh như vậy a? Mua được đồ ăn khuya không?” Tô lão bà bước ra đón, ánh mắt dừng thẳng trên mặt Bối Bối, đáy mắt ẩn không được ý cười.

Xem sắc mặt của cháu gái bà, giống như hồng loan tinh đã chiếu xuống rồi.

Ha ha, bà đoán là đúng vậy, khoảng thời gian mà Bối Bối mất đi trong trí nhớ kia khẳng định không bình thường!

Bối Bối hít một hơi thật sâu, vỗ ngực cho thuận khí, sau đó có chút kinh hoảng lại có chút mê hoặc nói: “Bà nội, con..... vừa rồi con gặp được một cổ nhân, hấn..... Hấn biết con, làm sao bây giờ?”

“A? Nam nhân? Đẹp trai hay không? Đẹp trai giống ngôi sao điện ảnh không?” Tô lão bà cười tùm tùm đặt ra một loạt câu hỏi, trong mắt rõ ràng rất hiếu kỳ.

Mắt của Bối Bối trừng lớn: “Bà nội, con nói thật với người mà, người đứng đắn một chút được không, con thực sự nhìn thấy một cổ nhân, hơn nữa hấn còn..... Còn.....”

“Còn cưỡng hôn con à.” Tô lão bà tươi cười lớn hơn nữa.

Nghe vậy, Bối Bối ngạc nhiên ngẩn ngơ: “Bà nội sao người biết được?”

“Vết hôn trên cổ con đã nói rõ ràng rồi nói cho bà nội nghe đi, ha ha, không thể tưởng tượng được cháu gái của ta như vậy cũng có người giành, còn có thể khiến cho người ta cưỡng hôn, giá thị trường không thấp.”

Két? Đây là phản ứng của bà nội à?

Bối Bối thở hổn hển nắm chặt ta, gương cao giọng: “Bà nội!”

Ai ngờ, Tô lão bà lại giống như không nghe thấy tiếng gọi cảnh cáo của nàng tiếp tục câu hỏi của bà: “Cổ nhân đẹp trai ở nơi nào? Bối Bối, như thế nào mà con trở về một mình, chàng trai đẹp kia đâu? Ở nơi nào, bà nội đi đem hấn mang về nhà chơi.”

Nói xong, Tô lão bà đi mở cửa.

Bối Bối buồn bực mới muốn mở miệng, vào lúc này chuông cửa lại vang lên: “Leng keng leng keng.....”

Nghe được tiếng chuông cửa, Bối Bối bỗng nhiên có dự cảm điềm xấu, nàng nín thở nhìn chăm chăm cửa, thở mạnh không dám lên một tiếng.

“Tối ngay tới ngay.” Tô lão bà rất nhanh liền tiến ra cửa.

Tư thế của Cô Ngự Hàn hoàn mỹ tà mị tựa vào cạnh cửa một cách tự nhiên, một thân y phục nhàn hạ càng tăng thêm dáng người thon dài của hần vô cùng tinh thuần, xứng với nụ cười tươi trên khuôn mặt tuần tú vô địch của hần, lại anh tuấn hút hồn người.

Trừ mái tóc dài cuồng dã rối tung, cả người hần thoát nhìn bề ngoài hoàn toàn không nhận ra hương vị cổ nhân, giống hệt tư thế của đại minh tinh hiện đại.

Ồ! Hần như thế nào trong một chút xíu liền thay đổi quần áo trên người hơn nữa nhanh như vậy liền xuất hiện ở cửa nhà nàng?

Bối Bối kinh ngạc hàm muốn rơi xuống, ngón tay nàng run run chỉ vào hần: “Người người người.....”

Câu nói của nàng còn chưa nói xong, bởi vì điều này..... rất quý dị.

Tô lão bà hoàn toàn không có để ý đến phản ứng của cháu gái, bà phấn khởi bưng bưng đánh giá Cô Ngự Hàn từ trên xuống dưới, vừa nhìn vừa gật đầu: “Ừ ừ, quả nhiên là anh chàng đẹp trai vô địch, ha ha..... cháu gái ta nhặt được rồi.”

Lời độc thoại của Tô lão bà tiếng vào trong tai, Cô Ngự Hàn nhú mày, đôi mắt đen xẹt qua một chút kinh ngạc, rất nhanh lại bị sự cơ trí sở thay thế.

Xem ra..... Tiểu Bối Bối của hần có một bà nội không đơn giản.

“Xin chào bà nội, ta là tìm đến để bắt Bối Bối chịu trách nhiệm, nàng chiếm được thân thể của ta sau đó liền vứt bỏ ta chạy trốn.” Cô Ngự Hàn mở miệng nói ra một câu không sợ người chết thì không dừng, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách, lập tức chuyển sang biểu hiện đáng thương suy sụp, còn vừa nói vừa u oán liếc Bối Bối một cái.

“À à, thì ra là vậy, anh chàng đẹp trai mau vào nhà ngồi đi, ta sẽ chủ trì công đạo.” Tô lão bà thực nhiệt tình giữ chặt cánh tay của Cô Ngự Hàn liền kéo theo hần đi vào bên trong.

Cô Ngự Hàn lập tức lộ ra một nụ cười mê người nhất, làm cho Tô lão bà nhìn thấy như mở cờ trong bụng.

Vẫn trong trạng thái ngây dại Bối Bối chỉ có thể dùng đôi mắt đăm đăm nhìn hai người bọn họ ngồi trên sofa phòng khách, sau đó không coi ai ra gì tán gẫu.

Không ai để ý tới sự tồn tại của nàng!

Chỗ phòng khách, Tô lão bà vừa nghe Cô Ngự Hàn nói chuyện vừa gật đầu, thỉnh thoảng phụ họa vài câu: “Ừ, quên người thật sự thực không nên.....Ừ, vứt bỏ người chạy về cũng xác thực không chịu trách nhiệm..... Ừ ừ.....”

“A? Thì ra rơi đến Xà giới a, nói như vậy người là xà?” Giọng nói của Tô lão bà kinh ngạc lại khôi phục bình tĩnh rất nhanh.

“..... A, người là Xà Vương a, tốt lắm tốt lắm, như vậy sau này Bối Bối gả đi sẽ không bị người khi dễ..... Ừ ừ..... Đường đường một Xà Vương bị bỏ rơi thật là mất mặt mũi..... Bối Bối không đúng.....” Tô lão bà tiếp tục phụ họa.

285. Q.4 - Chương 286: Tình Nhân Yêu Nghiệt 5

Nét tươi cười vẫn còn trên mặt, Bối Bối sợ ngây người.

Xà?

Nam tử tuần mỹ kia là xà? Còn ngủ cùng nàng..... ngủ a?

Trời ạ, chuyện này..... Không phải là sự thật!

Nghĩ đến chính mình từng cùng một con rắn ở trên giường lăn qua lăn lại, da đầu nàng từng đợt run lên, gan nàng không có lớn như vậy nha?

Giữa trời nắng cũng có sét sao? Bối Bối hoàn toàn bị nội dung của cuộc đối thoại giữa bọn họ làm cho ngây người.

Ở bên kia, bọn họ nói chuyện với nhau không có ý dừng lại.

Tô lão bà ánh mắt sáng ngời nhìn Cô Ngự Hàn, nét tươi cười trên mặt như mở rộng đến tận trong ánh mắt.

“..... Ủ ừ, người trước tiên cứ ở lại đây đi, ta sẽ bảo cháu gái của ta cho người một cái công đạo, aiz, ngủ ở đâu đây? Ủ..... Nhà chúng ta chỉ có hai gian phòng, người cùng Bối Bối ngủ một gian đi.”

Để ột con rắn ngủ cùng phòng với nàng? Mà đó lại là một con rắn đực a.....

Lúc này Bối Bối không bao giờ, không thể để cho chính mình ngoan ngoãn chấp nhận tình huống này.

Nàng giậm chân đi đến trước mặt hai người họ, cổ hết sức tạo ra âm thanh để cho họ biết nàng đang rất rất tức giận.

Nhưng mà, hẳn chính là đang ra sức nói chuyện, còn bà nội thì ra sức phụ họa cho hẳn.

Nắm chặt hai tay, nàng tức giận trừng mắt, thanh âm từ cổ họng gào lên: “Câm miệng! Các người đều câm miệng cho ta!”

Tiếng gào thét của nàng rốt cuộc cũng khiến hai người kia chú ý tới, bọn họ đồng loạt nhìn nàng, đáy mắt nhìn nàng thúc giục – người có chuyện gì cần nói liền nói ngay.

Đây là cái tình huống gì?

Aaaa, bà nội thân ái của nàng không chỉ để một nam nhân không rõ từ đâu tới vào nhà, bây giờ còn không thêm để ý tới nàng, an bài nam nhân này cho nàng, không, theo như bọn họ nói chuyện, thì là để một con rắn cùng nàng ở chung một phòng.

Thật quá đáng!

“Người..... Là xà?” Nàng thật vất vả mới làm cho giọng nói từ trong cổ họng thoát ra.

Cô Ngự Hàn miễn cưỡng nhấc mí mắt lên, lông mi dài đầy mị lực chớp chớp, đôi mắt phượng câu hồn câu phách(*) chứa ý cười nhìn nàng.

“Đúng vậy, ta chính là một con rắn, không phải nàng đã nói thực sự rất thích thân rắn của ta sao, ôm lấy rất mềm mại thực thoải mái, đây chính là chính nàng nói nha, ta nhớ rất rõ ràng a.”

Nói xong, hẳn xấu xa nháy mắt với nàng một cái, mắt phượng câu hồn câu phách trong suốt như ngọc, làm cho tim Bối Bối đập chậm lại nửa nhịp.

“Ai biết người nói thật hay giả, ta..... Ta làm sao có thể sẽ thích một con rắn?” Nàng như là đang phản bác lại hẳn, lại càng như là đang hỏi chính mình.

Nhìn nàng có vẻ mặt phản kháng, đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn hơi nhíu, trong mắt thần nhiên xẹt qua một tia giận hờn, lướt qua rất nhanh, trên mặt lại hiện lên nụ cười mê người.

“Tiểu Bối Bối, nàng không thừa nhận cũng không sao, bà nội nói sẽ khiến cho nàng chịu trách nhiệm với ta.” Hẳn quay đầu hướng Tô lão bà.

“Ủ, ta sẽ làm chủ giúp người, Bối Bối a, con như vậy cũng không đúng a, nếu con đã đồng ý làm Vương hậu của người ta, thế nhưng lại bỏ về đây, lại còn quên mất người ta, đây đúng là một hành vi thực không có trách nhiệm, bà nội dạy con như vậy sao?”

Tô lão bà nhăn mặt nhú mày, trách cứ nhìn cháu gái.

Bà nội cũng nói quá đi! Như thế nào có thể cứ như vậy phán định nàng cùng hần từng có hôn ước.

Bối Bối cảm giận ngồi vào sô pha phía đối diện, âm thầm áp chế kháng nghị trong lòng, cố gắng phản bác lại: “Bà nội, người có phải hay không nên điều tra rõ một chút rồi hãy quyết định?”

“Không cần tra xét, dòng máu của hần đang chảy trong người của con, đây là bằng chứng rõ ràng nhất.”

“A? dòng máu của hần đang chảy trên người của con? Người đang đùa giỡn cái gì, hần là xà yêu nha, dòng máu của hần đang chảy trên người của con chẳng phải con là cũng thành yêu tinh a, bây giờ con có phải là người hay không!” Bối Bối hốt hoảng đứng lên, có chút kích động đánh giá chính mình từ cao xuống thấp một lần.

Phù, không có đuôi rắn a.

“Tiểu Bối Bối, nàng chán ghét xà sao?” Hần bỗng nhiên nói thật gần, thản nhiên, rất nhẹ nhàng, như là núi ây bay chảy qua, lại giống ngàn năm băng sơn tuyết thủy thoảng quá bên tai.

Từng lời đều thấm vào trong lòng nàng, một biểu hiện nhỏ nhất cũng thu vào tận đáy mắt, cho dù nhìn hần không có tới một chút đáng ghét, nhưng là trong lời nói kháng cự của nàng lại giống như có một nỗi nhớ nỗi buồn man mác tiến trong lòng.

“Tốt lắm tốt lắm, vợ chồng son các người cũng đã xa cách lâu như vậy, nên ngồi xuống hảo hảo tâm sự bồi đắp tình cảm, giờ cũng không còn sớm, tiểu Hần vừa mới đến nhân gian, nói vậy hao phí không ít pháp lực, Bối Bối con nên chăm sóc tốt cho hần biết không? Người ta là vì con mà làm trái cả trật tự của tự nhiên, loại tình cảm thật sâu đậm này, làm cho bà nội thật cảm động, tiểu Hần, người nghỉ ngơi cho tốt, bà nội rất thích người, nếu Bối Bối dám bắt nạt người, liền nói cho bà nội, bà nội cho phép người chỉnh nàng.”

Tô lão bà vừa nói liên miên, cần nhần công đạo, vừa đưa hai người bọn họ vào phòng, sau đó động tác nhanh chóng đóng cửa lại, thuận tiện ở bên ngoài khóa cửa lại.

Bối Bối bị những hành động này làm cho ngây ngẩn một chút, lúc nàng phục hồi lại tinh thần thì đã quá muộn.

Nàng đập cửa: “Bà nội, người làm sao có thể cứ như vậy đem chúng con cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, con là cháu gái của người a, bà nội, bà nội.....”

“Hừ hừ, tự mình làm sai thì nên tự mình gánh vác trách nhiệm, cháu gái cũng không có ngoại lệ.”

Tô lão bà đuổi người, ngáp một cái hướng phòng mình đi tới: “Aiz, lão nhân gia muốn đi ngủ sớm một chút.”

.....

“Bà nội, mở cửa a, chớ đi.” Bối Bối chưa từ bỏ ý định đập cửa kêu gào, nhưng mà bên ngoài đã im lặng, không một tiếng động.

Cô Ngự Hần hai tay ôm ngực, bạc môi dường như nhếch lên nhìn nàng ủ rũ cúi bả vai.

“Tiểu Bối Bối, ta nghĩ..... Chúng ta thật sự nên tính sổ cho tốt, tính khoản nào trước cho tốt đây? Khoản nàng quên mất ta, hay là khoản nàng bỏ rơi ta, nàng tự chọn đi.”

Giọng nói thì thào nhẹ nhàng nghe thật êm tai, thực thoải mái, lại làm cho nàng cảm thấy thật áp lực.

Nàng xoắn hai bàn tay vào nhau, không biết vì sao, cho dù biết hần là xà, tuy rằng nàng rất kinh ngạc, nhưng là trong lòng lại thủy chung không có một chút sợ hãi nào.

Trong tiềm thức có một loại cảm giác, hần sẽ không thương tổn tới nàng.

Im lặng hồi lâu, rốt cục nàng cũng mở miệng, thực ra chính mình cũng muốn hỏi: “Cái kia..... trước kia chúng ta yêu nhau sao?”

“Nàng nói xem?”

Đôi mắt đen của hắn có vài phần mây mù, trong đầu hiện lên cảnh nàng đầm máu nằm trong lòng hắn, lời nói đứt quãng, cảm giác đau vào tận tim, làm cho hắn hô hấp hỗn hển một chút.

(*) Câu hồn câu phách : đẹp mê hồn

286. Q.4 - Chương 287: Tình Nhân Yêu Nghiệt [6]

Trong phòng đột nhiên trở nên thực im lặng.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, nàng cơ hồ có thể cảm giác được một luồng nhiệt từ đôi mắt đen của hắn truyền lại hướng nàng.

Bỗng nhiên, hắn vươn tay về phía trước, động tác rất nhanh đem nàng tiến vào trong lòng hắn, khoảng cách giữa bọn họ lập tức ngắn lại.

Hắn cúi đầu vô cùng thân thiết hôn lên trán nàng, hơi thở nhẹ nhàng thoảng qua mặt nàng, thản nhiên làm cho nàng mê say.

“Tiểu Bối Bối, trong lúc nói chuyện chúng ta không cần đứng xa như vậy, hắn là như lúc này mới đúng, nàng thích nhất là ở trong ngực của ta, loại cảm giác này thật sự có thể quên sao, hử?” Hắn cúi đầu than thở.

Bị giữ chặt ở trong lòng hắn, tự nhiên có một loại cảm giác thực an toàn làm cho nàng thực thoải mái, thả lỏng cơ thể.

Loại cảm giác này..... cảm giác này thật mãnh liệt, thật tự nhiên, nàng không có quên.....

Ngón tay thon dài trắng nõn dừng trên gương mặt của nàng, nhẹ nhàng lướt qua, con ngươi đen của hắn có một tia khó hiểu: “Tiểu Bối Bối, ta nghĩ nàng đã quên ta lâu lắm rồi, phải không?”

Lời nói của hắn mềm nhẹ lại mang theo cường thế, như là nhu tình, như là trong trẻo nhưng lạnh lùng, hắn nhẹ nhàng hô hấp khiến lòng của nàng hỗn loạn.

Nàng kinh ngạc nhìn đôi mắt phượng mị hoặc mê người của hắn, theo bản năng chớp mắt: “Ta chỉ là cảm thấy thực không thể tưởng tượng nổi, một nam tử tuấn mỹ như vậy từng nói yêu ta, mà ta lại quên, ai.....”

Nàng hơi cười trong cổ họng làm ắt hắn đột nhiên sáng lên, hắn biết, lòng của nàng đã nhận ra nhưng trí nhớ của nàng vẫn chưa nhận ra hắn.

Hắn kích động nâng mặt của nàng, đôi mắt nhu tình như nước khóa trụ nàng.

“Tiểu Bối Bối, ta yêu nàng, thực yêu thực yêu nàng, bây giờ bắt đầu nhớ kỹ, vĩnh viễn nhớ kỹ!”

Tình cảm nhu tình tiếng nói dịu dàng đánh úp về phía lòng của nàng, nàng cơ hồ có thể cảm giác rõ ràng được trái tim dần dần trở nên mềm nhũn.

Không tự giác, khóe môi của nàng nhẹ nhàng giương lên, thực rất thích nghe hắn nói.

Bạc môi của hắn mềm mại phủ lên môi nàng, như là minh ước thực thặng trọng để lại dấu ấn một chút, sau đó liền chậm rãi thối lui.

“Hứa với ta....từ nay về sau không được tự ý dời đi như vậy nữa, khiến cho ta ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không được.” Hắn đột nhiên ôm lấy nàng, ngực phập phồng thực xúc động, giống như có chút áp lực.

Hắn rốt cục có thể đem lời nói trong lòng nói với nàng, nàng đã không biết, khi hắn nhìn thấy nàng biến mất ở trước mắt, mà ngay cả lời nói yêu nàng cũng không kịp nói với nàng.

Đột nhiên như vậy, hoàn toàn làm cho hắn trở tay không kịp, hắn cực kỳ ân hận, hối hận cơ hồ muốn làm tổn thương chính mình.

“Cô Ngự Hàn.” Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, lại cảm giác trong ngực hần chấn động một chút.

Hần vội vàng nhẹ đẩy nàng ra, đôi mắt nhìn thẳng về nàng: “Đến, gọi lại tên của ta một lần nữa.”

Đã lâu rồi, không được nghe nàng gọi hần mềm mại nhẹ nhàng như vậy, ở Xà giới, đêm khuya trong giấc mơ, hần đều nghe được tiếng nàng gọi hần như vậy, Khi tỉnh dậy lại cảm thấy thực mất mát

Bối Bối không cách nào hình dung tâm tình của mình, thoát nhìn hần..... lại làm cho lòng của nàng cảm thấy thật đau đớn.

“Cô Ngự Hàn.” Tiếng nói của nàng càng thêm mềm mại, mang theo một tia ghen ngào.

Nàng không biết chính mình vì sao lại khóc, nước mắt cứ như vậy tràn ngập trong hốc mắt của nàng, muốn ngừng cũng không được.

Hần hôn nàng thật sâu...

Hần hôn nàng mà cũng như không phải đang hôn nàng, thực cẩn thận, nhu tình như nước, triển miên lưu luyến.

Hôn cánh môi mềm mại của nàng, hấp thụ mật ngọt trong miệng nàng, nhiệt huyết của hần cơ hồ là lập tức bện nhóm.

Tất cả tế bào trên người hần đều hò hét muốn nàng, muốn nàng thật sự tồn tại trong thân thể hần, không phải là trong mơ, cũng không phải là ảo giác.

Cảm giác được hần hôn càng ngày càng nóng bỏng, cũng càng ngày càng nhiệt tình, nàng bị động theo bản năng đáp lại hần.

Lòng của nàng nói cho nàng, bọn họ vốn từng thân mật như vậy, cảm giác của nàng nói cho nàng biết, bọn họ từng gắn bó rất gần gũi.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác ngực mình lạnh lạnh, lạnh lạnh.

Cúi đầu, thấy quần áo chính mình đã bị cởi ra từ lúc nào, hai vật tròn tròn hồng nhật đều đã lộ ra

“A.” Nàng e lệ đẩy hần ra, nhanh chóng cầm quần áo lên, hô hấp dồn dập nhìn hần.

Đột nhiên bị đánh gãy, khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn ửng hồng, hai cánh môi trơn bóng mê người.

Ánh mắt hần đánh giá nàng từ cao xuống thấp một lượt, mang theo dục hỏa.

Tiểu nữ nhân này, lại đẩy ra hần, hừ!

Bối Bối bị ánh mắt trách mắng của hần nhìn thiếu chút nữa không thể ngẩng đầu, giống như việc mình đẩy ra là chuyện khiến cho người ta không thể tha thứ.

Nàng cắn cắn môi, chuyện gì a, nàng đột nhiên nhận ra hần đang giở trò, nàng đẩy hần ra là phản ứng bình thường không phải sao? Hần lại dùng loại ánh mắt oán trách này trách cứ lương tâm của nàng sao?

Bỗng nhiên, hần nhíu mày, không thèm để ý, không hề nhìn nàng.

Toàn thân, rất nhanh đi đến giường của nàng, xốc chân lên liền đi vào nằm, sau đó nghiêng người đưa lưng về phía nàng, động tác lưu loát trôi chảy. Làm cho Bối Bối há mồm trợn mắt sợ hãi.

Hần..... Cứ như vậy đi ngủ a?

Nha nha, không biết vì sao, nàng biết hần nhất định là đang hờn dỗi, vùi đầu như vậy không để ý tới cử chỉ của nàng, nàng cảm thấy tựa hồ rất quen thuộc với phản ứng này của hần, thực quen thuộc.

Nàng rất quen thuộc với tình huống này.

Nhìn bộ dạng của hần, đột nhiên, nàng cảm thấy rất muốn bật cười.

Hần thật đáng yêu!

“Xì, ha ha ha....”

Nàng thật sự nhin không được bật cười, khóe môi cong lên thật là sung sướng.

Trong phòng vốn im lặng, tiếng cười của nàng thực đột ngột, hấn cơ hồ lập tức xoay người lại , mắt phượng nheo lại: “Tiểu Bối Bối, nàng cảm thấy rất vui sao, cười thả mái vậy sao, hử?”

Nhìn mặt hấn nặng nề, Bối Bối lập tức che miệng mình, tròn mắt chuyển động vòng tròn, giống tiểu cô nương biết mình mắc lỗi.

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn nặng nề nhìn nàng chột dạ mà nét cười vẫn không mất đi, trong lòng rung động một chút.

Đây mới là Tiểu Bối Bối của hấn, chỉ thuộc về hấn mà thôi!

Chớp mắt suy nghĩ, khuôn mặt hấn lại trở lại bộ dạng tươi cười, xốc lên một góc chần, ánh mắt lấp lánh nhìn nàng: “Tiểu Bối Bối, mau đi ngủ.”

Động tác của hấn khiến cho nàng sững sốt một chút, hình ảnh quen thuộc nào đó xẹt qua trước mắt

Nhìn biểu hiện của nàng, Cô Ngự Hàn tươi cười lớn hơn nữa, tay hấn giương lên, một luồng hồng quang theo lòng bàn tay hấn bắn ra , xoay tròn trên người nàng.

“A!” Bối Bối kinh hô một tiếng, người nàng liền bị hồng quang nhấc bổng lên, dừng lại ở trong ngực hấn, đồng thời chần cũng hạ xuống, bao lấy hai người bọn họ.

287. Q.4 - Chương 288: Tình Nhân Yêu Nghiệt [7]

Bị hấn ôm chặt trong lòng, nàng muốn giãy dụa đều không có cách nào làm được.

“Cô Ngự Hàn, ngươi như vậy thực quá đáng nha, vừa mới đến nhân gian cứ như vậy chiếm lấy giường của ta, chiếm lấy tính nhiệm của bà nội ta, chiếm lấy.....”

“Chiếm lấy nàng!” Hấn nói tiếp theo thật trôi chảy, thực kiên quyết.

Bối Bối nâng mắt, chỉ thấy hấn đang nhắm mắt, vẻ mặt ung dung lười nhác làm cho hấn thoát nhìn có chút vô lại thuần khiết.

Trời, cho dù nói những lời làm người ta muốn kháng nghị, lại vẫn ung dung như vậy, lại anh tuấn khiến cho nàng kháng nghị không ra tiếng.

Nửa ngày không nghe được kháng nghị của nàng, hấn hơi hơi xốc mí mắt lên, đã thấy dáng vẻ mê muội của nàng nhìn mặt hấn.

Bạc môi của hấn giương lên một tia cười tà ý, hí mắt tiến sát lại hôn lên môi nàng một cái: “Tiểu Bối Bối, nàng vẫn rất giống như trước kia say đắm nhìn khuôn mặt của ta.”

Giọng nói mang ý cười lại mang theo một tia đắc ý, được nữ nhân mình yêu thương say đắm nhìn mình như vậy, cũng coi như một loại hư vinh.

Bối Bối có chút xấu hổ véo thắt lưng của hấn: “Ngươi là yêu nghiệt, cho nên mê hoặc lòng người.”

Bên hông bị siết lại làm cho đôi mắt của hấn rồi đột nhiên mở, đáy mắt phát ra ánh sáng: “Tiểu Bối Bối, động tác của nàng vẫn giống trước kia, đây là không phải đại biểu cho nàng rất nhanh sẽ nhớ ra ta hay sao?”

Két? Trước kia nàng thường véo thắt lưng của hấn như vậy a, khó trách cảm thấy thuận tay như vậy.

Nàng thè lưỡi: “Vậy ngươi khiến cho ta nhớ lại ngươi a.”

Đôi mắt đen của hấn nhú lại, bàn tay ấm áp sờ vào cổ tay nàng, nhẹ nhàng nắm lấy, đáy mắt lướt qua một tia sáng.

Nếu hần đoán không sai, trong cơ thể của nàng tồn tại một loại độc, hơn nữa là một loại mà hần không biết cách giải độc. Nhưng mà cũng không sao, hần không thể dùng ngoại lực giúp nàng giải độc, năng lượng bên trong thì tuyệt đối có thể.

Nghĩ đến phương pháp giải độc, khóe môi của hần giương lên một nụ cười tà khí.

“Tiểu Bối Bối, ta sẽ làm cho nàng nhanh chóng nhớ tới ta, rất nhanh!”

Trong lời nói kiên quyết của hần mang theo một giọng điệu xấu xa, nhất là đôi mắt quá mức nồng cháy của hần, làm cho nàng cảm thấy mình giống như là đồ trong túi của hần.

Nàng nuốt nuốt nước miếng: “Vây..... Người không thể sử dụng mấy cái phương pháp quá cực đoan dọa người nha.”

Trước hết phải cùng hần nói điều kiện cho tốt, bằng không ai biết hần làm cho nàng khôi phục trí nhớ như thế nào.

Nghe vậy, hần nhún mày bật cười, sau đó nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng: “Yên tâm, phương pháp của ta nàng cũng sẽ thích.”

Ngữ điệu tràn đầy cảm xúc khiến Bối Bối nhìn không được đỡ, mặt hần sẽ không là muốn.....

“Này này, không thể dùng thủ đoạn không đứng đắn.” Mặt của nàng ửng hồng liếc hần một cái.

Hần nhếch miệng cười, không hề chú ý đến lời nói của nàng, tiếng lại gần hôn lên môi nàng một cái: “Ngoan bảo bối, ngủ đi, ta rất mệt.”

Từ Xà giới đi vào nhân gian, thật sự hao phí không ít năng lượng của hần, hơn nữa ở nhân giới tìm kiếm bóng dáng của nàng, tinh lực của hần lại càng thêm hao tổn.

Trước hết phải bồi dưỡng tinh lực cho tốt rồi sau đó giải độc cho nàng.

Nghĩ vậy, đôi mắt hần từ từ nhắm lại, ngủ thiếp đi rất nhanh.

Bối Bối không nói gì nhìn gương mặt ngủ say của hần, biểu hiện thỏa mãn như vậy, giống như có được toàn thể giới.

Tay nàng chỉ nhẹ nhàng xoa chân mày của hần, trên khuôn mặt tuần tú như ngọc trong suốt trơn láng, giờ phút này lại xuất hiện hốc mắt màu đen nhàn nhạt, làm cho lòng của nàng không khỏi mềm xuống.

Nhìn sắc mặt mỗi một của hần, hần thật sự giống như lời bà nội nói, vì tìm nàng mất rất nhiều tinh lực.

Cố gắng tìm kiếm như vậy, hần..... thật sự yêu nàng.

Bên tai vang vọng lời yêu thương đơn giản của hần, nàng kim lòng không dẫu tiến sát vào đi nhẹ nhàng hôn lên môi của hần.

Giờ khắc này, nàng rất tin, bọn họ rất yêu nhau!

“Cô Ngự Hàn.....” Nàng thì thầm gọi tên của hần một cách yêu thương, sau đó cọ cọ trong lồng ngực của hần, mỉm cười từ từ tiến vào giấc ngủ.

.....

Sáng sớm, một tia nắng sớm mỏng manh xuyên thấu vào.

Trong phòng, chăn trên giường có một chút động tĩnh.

Hai má của Bối Bối vuốt ve cọ cọ một chút dán sát vào nguồn ấm áp, khóe miệng không tự giác lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Cái gối ôm của nàng trở nên rất ấm áp.

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn chứa đầy ánh sáng tinh thần, ánh mắt ôn tồn dừng ở khuôn mặt phần hồng của nàng.

Có nàng trong lòng mình, cuối cùng hần cũng có thể ngủ ngon.

Nhìn nàng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hít thở nhẹ nhẹ, ánh mắt của hắn trở nên rực cháy, trải qua một đêm ôm nhau ngủ, nàng sẽ không cảm thấy xa lạ với hắn nữa chứ.

Cho nên..... Bọn họ có thể vận động một chút như lúc trước kia yêu thương nhau cùng làm. Mấy ngày nóng ruột nóng gan cho tới bây giờ nàng nên bồi thường một chút cho hắn!

Lòng động không bằng hành động, hắn xấu xa đưa tay tiến vào quần áo của nàng ở dưới chân, cảm giác tiếp xúc mềm mại làm áu cả người hắn bừng bừng cơ hồ muốn sôi trào.

“Tiểu Bối Bối, ta muốn hôn nàng cho tới khi nàng tỉnh.” Hắn xoay người một cái, nửa phủ lên thân thể của nàng, cúi đầu hôn cánh môi đỏ mọng của nàng.

Trong lúc ngủ mơ, Bối Bối đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong cơ thể có một luồng nhiệt nóng đi chuyển.

Nàng khẽ vận thất lưng, mơ hồ nói mê: “Uhm..... Cô Ngự Hàn.....”

Trong lúc ma sát thân mật với nhau, theo bản năng nàng gọi tên này.

Giọng nói mang theo yêu kiều buồn ngủ lười biếng truyền vào trong tai, lòng hắn như lại bay lên, tăng thêm sự sâu đậm trong nụ hôn của bọn họ.

Bối Bối nửa mê nửa tỉnh đắm chìm trong cảm xúc kích tình, vào lúc này “Bang bang phanh” cửa phòng lại bị gõ, làm cho hai người bên trong đồng thời tạm dừng một chút.

Ngay trong thời gian nháy mắt này, Bối Bối đang buồn ngủ hoàn toàn tỉnh lại, nàng chớp chớp mắt, nhìn thấy gương mặt tuần tú phóng lớn bên cạnh, đôi mắt của nàng trừng thật to.

“Uhm uhm..... Người..... Uhm.....” Nàng muốn nói chuyện, lại bị hắn hôn giữ lại.

“Tiểu Hàn, Bối Bối, rời giường, ánh mặt trời chiếu tới mông rồi, Bối Bối, con còn phải đi làm, nếu không dậy bà nội sẽ không quan tâm các con đang hoạt động nhiệt tình hay không liền trực tiếp đi vào nha.” Giọng nói của Tô lão bà vào lúc sáng sớm nghe vào trong tai đầy đủ rõ ràng, vang dội đầy sinh lực.

Bà nội?

Bối Bối thất kinh bắt đầu giãy dụa đẩy hắn ra: “Bà nội muốn vào đây, mau thả ta ra.”

“Bang bang phanh.....” Tiếng đập cửa liên tục không ngừng.

Cô Ngự Hàn nhện không được âm thầm rên rỉ, chết tiệt, sau khi đến nhân gian, chuyện thân mật của hắn luôn bị trở ngại!

Vì hình tượng cháu rể tốt sau này, hơn nữa có thể chiếm được ưu thế tuyệt đối, trước hết hắn không thể không buộc mình buông nàng ra, cho dù trong lòng khó chịu muốn mổ bụng.

Hắn nhất định phải nhanh chút đem Tiểu Bối Bối của hắn mang về Xà giới!

288. Q.4 - Chương 289: Tình Nhân Yêu Nghiệt [8]

Lại một lần nữa đi đến tòa nhà công sở để làm việc, Bối Bối ngẩng cổ nhìn tầng cao nhất, chấp nhận số phận thở dài một tiếng, sau đó cúi đầu đi vào tòa lầu công sở, bấm thang máy thẳng lên tầng cao nhất.

Cửa thang máy mới mở, Vu đại thẩm mặc một bộ quần áo vệ sinh đứng ngay sau cửa.

“Nha đầu Bối Bối rốt cục cháu đã đến, ta còn nghĩ cháu sẽ đến muộn chứ, cháu cũng đừng làm cho Vu đại thẩm ta khó làm người a, tất cả nhân viên trong tòa cao ốc này đều giám sát lẫn nhau, nhanh đi vào văn phòng của cháu đứa ngốc.”

Vu đại thẩm túm lấy thân hình xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng đi một mạch đến văn phòng nhỏ của nàng.

Mới mở cửa ra, bên trong đúng lúc vang lên tiếng nói: “Ô tiểu thư, cho tôi một ly cà phê.”

A? Cà phê? Nàng không biết pha cà phê a!

“Vâng.” Nàng kiên cường trả lời.

Nàng mới muốn chuyển hướng cầu cứu Vu đại thẩm, một bao cà phê hòa tan liền đã lủng lẳng trước mặt nàng.

“Này, cầm lấy đi, cà phê bây giờ không cần đun cũng được, nha đầu khờ, trong ngăn tủ bên kia còn có rất nhiều, sau này tổng tài lại gọi cà phê liền trực tiếp vào trong đó lấy. Tốt lắm, ta phải đi xuống dưới làm vệ sinh, cháu hầu hạ cho tốt, Tô bà cốt nói không cần giám sát cháu, có người tới tiếp nhận giúp ta, ta đi đây.”

Vu đại thẩm nói lời nhải dận dò, lấy cây lau nhà oành một tiếng đóng cửa lại rồi khỏi.

Nhìn cửa bị chấn động run run ong ong, Bối Bối nhìn túi cà phê hòa tan trong tay, nói thầm một chút: “Bà nội nói ngẫu nhiên có người tới bảo vệ ta sẽ không phải chính là tên Xà Vương vu oan đang ở trong nhà ta đó chứ?”

“Đúng là kẻ bắt tài tại hạ đây!” Một âm thanh tiếng cười vang lên phía sau nàng, nàng kinh ngạc nhảy dựng.

Nàng quay đầu rất nhanh qua, chỉ thấy trong hồng quang, bóng dáng anh tuấn của Cô Ngự Hàn dần dần hiện ra rõ ràng.

“A a, người như thế nào theo tới?” Bối Bối vội vàng hạ giọng xuống, cẩn thận đi kiểm tra một chút cửa đã đóng kĩ chưa, sau đó mới đi trở về đi vài vòng quanh hẩn.

Làm như thế nào đây, hẩn làm sao có thể theo vào tới trong này? Nếu như bị người ta phát hiện nàng “Kim ốc tàng kiều”(*) Nàng sẽ bị sa thải nha, bị mất việc là chuyện nhỏ, không thành đại sự mới là chuyện lớn, bà nội càng không tha cho nàng.

Buồn cười nhìn nàng đi vòng vòng, hẩn đưa tay ôm nàng trước ngực, hạ mắt mang theo nụ cười: “Như thế nào? Không thích ta ở bên cạnh nàng sao?”

“Không phải.” Nàng trả lời rất nhanh.

Nụ cười tươi trên bờ môi của hẩn mở rộng: “Vậy nàng vội cái gì?”

“Ta sợ người bị người ta nhìn thấy, người trưởng thành đẹp trai như vậy, có phải muốn dẫn dụ toàn bộ nữ nhân viên trong công ty đến như thiêu thân lao đầu vào lửa hay không?” Nàng đưa tay véo mặt hẩn.

“Rình rình rình..... Tô tiểu thư, cà phê của ta xong chưa?” Giọng nói của lão tổng tài truyền đến.

Bối Bối chạy nhanh nhào tới bên bàn điện thoại: “Dạ xong rồi, xin tổng tài chờ một chút.”

Ấn điện thoại xuống, nàng luống cuống tay chân vội vàng pha cà phê.

Cô Ngự Hàn nhú mày, đôi mắt đen nheo lại, hẩn đưa tay vòng qua giữ lấy thắt lưng nàng, giọng điệu có chút trầm xuống: “Ai dám ra lệnh cho Tiểu Bối Bối của ta làm việc?”

Bối Bối vịn vẹo một chút, cuối cùng muốn thoát khỏi cái ôm của hẩn, bây giờ nàng đang làm việc.

“Cô Ngự Hàn, trước hết người đừng lộn xộn nữa, ta phải bưng trà đến cho cấp trên tổng tài, người ở trong này đừng đi ra ngoài trên hoa gheo nguyệt biết không?”

Nàng vừa nói vừa bưng khai lên, ánh mắt nhìn vào cánh tay còn đang quàng ở trên thắt lưng: “Mau buông tay, ta phải bưng cà phê đến cho tổng tài.”

“Hừ, không buông! Nàng chưa từng chủ động mang trà đến cho ta!” Hẩn nhú chặt mày, tăng thêm sức ôm chặt lấy nàng, biểu hiện giận dữ không chịu buông tha.

“Mau buông ra, bằng không tổng tài tức giận ta sẽ bị đá về nhà, tiền lương tháng này liền bye bye chạy mất.” Bối Bối một tay nâng khay, một tay gỡ tay hẩn ra, chỉ là tay hẩn cứng như sắt, như thế nào cũng gỡ không ra.

Nàng có chút nóng nảy: “Cô Ngự Hàn, người còn như vậy ta đuổi người về nhà đó, bà nội cũng sẽ không giúp người, bởi vì đây là chuyện bà nội bảo ta làm.”

“.....” Hần mím môi im lặng hẳn đi, đáy mắt không cam lòng.

Ánh mắt dừng ở trên tách cà phê, mắt sắc của hắn chợt lóe, động tay rất nhanh cầm lấy tách cà phê kia lập tức uống ừng ực vào trong bụng.

Á? Bối Bối nhìn chiếc tách rỗng tuếch trong tay hắn, nhìn lại thấy biểu hiện đặc ý của hắn, nàng nhin không được muốn nổi bão tố: “Cô Ngự Hàn, người..... Người đang làm cái gì a!”

Hắn đem cái tách đặt xuống, hí mắt tiến sát vào nàng: “Ta muốn uống tách đầu tiên nàng pha, cái tổng tài gì đó xếp ở sau đi.”

Nhìn ánh mắt rất để ý của hắn, Bối Bối trừng mắt: “Người rất là ấu trĩ, ta đang làm chính sự, là đại sự! Người đừng lại phá hư, bằng không ta thật sự sẽ đuổi người về nhà.”

Nàng không biết làm sao vội vàng pha một ly cà phê, sau đó dùng trừng mắt giữ lấy động tác của hắn, bước chân bay nhanh rời đi.

Một khắc khi cánh cửa kia đóng lại, nàng suy nghĩ lại thò đầu vào: “Nhớ rõ đừng để cho người ta phát hiện.”

“Oành.” Cửa bị đóng lại.

Cô Ngự Hàn buồn giận trừng mắt nhìn cánh cửa kia.

Tốt lắm, bà nội Tô giao việc đại sự là đi, hắn phải đi nhìn xem rốt cuộc yêu nghiệt ở phương nào cũng dám làm phiền đến xà hậu của hắn bưng trà rót nước!

Suy nghĩ đến đó, hắn thi triển ẩn thân thuật từ từ đem thân thể hòa hợp với không khí, sau đó nghênh ngang mở cửa đi ra ngoài.

Vừa vặn ở bên ngoài nhân viên đi qua nhìn thấy cửa bị mở ra, sau đó lại bị đóng lại, lại ngay cả một bóng người cũng không có nhìn thấy, hắn nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận quan sát xung quanh một chút, nhìn thấy các nhân viên khác đều đang vui đùa làm việc, sắc mặt của hắn khó coi vội vàng chạy về vị trí làm việc của mình, thở cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Công ty sẽ không có chuyện ma quái đó chứ? Gần đây rất nhiều người đang truyền miệng nói là tổng tài giống như bị quỷ ám?

“Tiểu Ngô.” Một nhân viên làm việc ở bàn sát bên gọi hắn một tiếng.

“A.” Tiểu Ngô lập tức kinh sợ dường như nhảy dựng lên, dẫn tới sự chú ý của những người khác.

Hắn xấu hổ vội vàng ngồi xuống, hạ giọng: “Tiểu Trương, đột nhiên người gọi ta muốn hù chết ta phải không?”

“Người gặp quỷ sao? Làm sao đột nhiên đương không lại dễ bị dọa như vậy, lúc bình thường chẳng phải gọi như vậy.” Tiểu Trương không cho là đúng.

“Đừng..... Đừng nói quỷ.” Da gà của Tiểu Ngô nổi lên, ánh mắt nhin không được liếc về phía cánh cửa vừa rồi, đó không phải là chỗ của Tô tiểu thư tiểu muội lo việc trà nước sao?

Ánh mắt của Tiểu Trương thuận thế nhìn qua, thần bí nói: “Người có biết cái cô Tô Bối Bối kia là loại người nào không? Nàng là cháu gái của Tô bà cốt có tiếng bắt quỷ, chắc có lẽ đến trừ tà cho tổng tài.”

“A? Ta đây vừa rồi.....” Tiểu Ngô kinh ngạc thiếu chút nữa bị nước miếng làm sặc.

“Vừa rồi làm sao vậy?” Tiểu Trương tò mò lại khẩn trương hỏi lại.

“Ta nói với người, ta vừa rồi nhìn thấy.....” Tiểu Ngô nói rất nhỏ về chuyện mình vừa chứng kiến, không có để ý đến những người khác cũng đang vành tai nghe.

Rất nhanh, tin tức chuyện ma quái truyền đi trong công ty.

(*) Kim ốc tàng kiều: Thuở nhỏ, Lưu Triệt (Hán Vũ Đế) sống vào thời thịnh trị của Hán Cảnh đế. Được người lớn chiều chuộng, sống trong hoàng gia giàu có và trong điều kiện xã hội an bình, Lưu Triệt đã trở thành hoàng tử bướng bỉnh, thích đùa nghịch nhưng có tính cách thông minh hào phóng. Năm Lưu Triệt sáu tuổi, dưới sự giúp đỡ của mẹ nuôi, cậu được lập lên ngôi thái tử. Mẹ nuôi Lưu Triệt làm việc ấy chính vì mục đích muốn cho con gái mình sau này được làm hoàng hậu. Có lần, bà hỏi Lưu Triệt:

- Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng ?

Lưu Triệt nghịch ngợm đáp:

- Con sẽ cho đúc nhà vàng để cất nàng đấy !

— Đó chính là nguồn gốc của điển cố nổi tiếng “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp).

289. Q.4 - Chương 290: Tình Nhân Yêu Nghiệt [9]

Bối Bối lễ phép mỉm cười: “Tổng tài, mời dùng cà phê.”

“Ừ, để đó đi.” Lão tổng tài buông bút máy trong tay, sau đó đưa tay lấy cà phê.

Ngón tay không biết là cố ý hay là vô tình chạm vào tay Bối Bối chưa kịp rút về.

Va chạm trong nháy mắt, Bối Bối cảm giác được ngón tay của mình giật giật, giống như bị sét đánh trúng, nàng theo bản năng rút tay về, đáy mắt không tự giác toát ra một chút phòng bị.

Yêu nghiệt ở trong thân thể của lão tổng tài này không phải chuẩn bị ra tay với nàng chứ?

Nàng âm thầm quan sát sắc mặt của tổng tài, thấy hắn như là không có chuyện gì cũng chỉ bình thường thưởng thức cà phê.

Thật ra, Bối Bối không để ý thấy ngón tay lão tổng tài cũng hơi hơi chấn động, hắn cũng đang đắm chiêu suy nghĩ.

Trên người của Tô Bối Bối có một cỗ năng lượng không rõ ràng, bằng không với đạo hạnh của hắn làm sao có thể bị chấn động đến thế, hiện tại ngón tay vẫn còn hơi giật giật.

“Tổng tài, nếu không có phân phó gì khác, Bối Bối xin lui xuống.” Nàng duy trì nét mặt nghiêm túc mỉm cười xin chỉ thị.

“Chờ một chút, nơi này có hai văn kiện, cô kiểm tra cho ta một chút đi.” Hắn buông cà phê, đem hai văn kiện đưa tới bàn của nàng.

Bối Bối sửng sốt một chút, công việc của nàng còn bao gồm cả chuyện này nữa sao? Không phải chỉ là châm trà pha nước thôi sao!

Nàng còn muốn nhanh một chút trở về gặp Cô Ngự Hàn a.

Nhận lấy hai văn kiện kia, nàng đành đem cảm giác không phục áp chế xuống, đi đến bên sofa ngồi xuống, cam chịu ngồi xuống.

Cô Ngự Hàn xuyên qua cửa ban công không kiêng nể gì đi vào, liền nhìn thấy Tiểu Bối Bối của hắn ngồi ở một bên thực chăm chú xem quyển sách, mà cái lão già kia còn dám âm thầm nhìn lên Tiểu Bối Bối của hắn !

Dám nhìn trộm Tiểu Bối Bối của hắn, thật sự là muốn chết.

Trước tiên để cho hắn nhìn xem bộ dáng thực sự của yêu nghiệt này là cái gì?

Ẩn thân trong không khí, ánh mắt lóe ra hai điểm hồng quang, đó là Cô Ngự Hàn thi pháp.

Hắn hí mắt nhìn cái lão già kia, nhìn thấy một người mặt đen, đỉnh đầu có hai sừng dài, đáy mắt hắn xẹt qua một tia thông suốt, thì ra là một người đang bị ma nhập.

Kỳ quái, nghe nói Ma tộc ở mấy vạn năm trước đã bị Thần nữ trấn áp, làm sao có thể còn sót lại một tên, chẳng lẽ là..... con ma này là phần hồn của Ma vương còn đang kéo dài chút hơi tàn?

Nếu là như vậy, con ma kia thực nguy hiểm không nhỏ.

Hắn nhắm mắt trầm ngâm một chút, sau đó đi đến bên Bối Bối.

Thấy nàng hết sức chuyên chú, có một nét đáng yêu phong tình, lông mày của hắn giãn ra, đáy mắt tràn ngập sự chịu đựng, bây giờ Tiểu Bối Bối của hắn thoát nhìn thực ngoạn.

Đứng ở bên cạnh nàng, hắn không nói gì, cũng không có hành động gì, chỉ đứng nhìn như vậy, liền cảm thấy thực hạnh phúc.

Thì ra, yêu một người lại đơn giản như vậy, chính là im lặng làm bạn của nàng, không cần nhiều ngôn ngữ, liền cảm thấy thỏa mãn thật nhiều.

“Tô tiểu thư, cô kiểm tra đối chiếu xong chưa? Đem lại đây, ta muốn xử lý phần công văn này một chút.” Chiếm cứ thân thể của lão tổng tài, ánh mắt Ma Vương hắc ám quét về phía Bối Bối, ánh mắt lạnh lùng làm cho lưng Bối Bối theo bản năng dựng thẳng lên.

Cô Ngự Hàn đem động tác nhỏ của nàng thu hết vào đáy mắt, nhủ mày, ánh mắt lạnh bắn về phía Ma Vương.

Dám dọa Tiểu Bối Bối của hắn, thật sự là làm cho hắn tức giận.

Hắn có nên không thêm để ý đến tính mạng của lão tổng tài mà đem giết chết tên Ma vương kia không? Nhìn thực chướng mắt.

Nhưng mà..... Nếu làm vậy Tô lão bà sẽ không cho hắn làm cháu rể a.

Hắn mím môi, quyết định tạm thời yên lặng xem xét.

Bối Bối cung kính cầm trong tay văn kiện đưa qua: “Tổng tài, tôi kiểm tra xong rồi, không có vấn đề gì.”

“Được, tốt..... Aiz? Chỗ này tại sao lại không giống nhau?” Lão tổng tài mới mở ra một tờ trong đó ra, liền chỉ vào hai chỗ văn kiện không hợp lý, ngữ khí đột nhiên trở nên nghiêm khắc.

Cúi đầu nhìn xem chỗ lỗi sai, Bối Bối kinh ngạc một chút, rõ ràng là không giống nhau, thế nhưng tại sao nàng nhìn lại không ra, này.....

Trời đang rất lạnh nhưng nàng mồ hôi lạnh không ngừng rơi, nhanh miệng xin lỗi: “Tổng tài, thực xin lỗi, tôi chưa xem kỹ.”

“Cô có biết bản hợp đồng này đối với công ty rất quan trọng hay không? Nếu có một chút sai lầm, tổn thất bao nhiêu cô có biết hay không, cả công ty từ trên xuống dưới đều sống dựa vào bản hợp đồng này, cô là viên chức của công ty mà ngay cả việc nhỏ như vậy cũng làm không tốt, ta xem cô nên về nhà đi.” Lão tổng tài giọng điệu sắc bén, ánh mắt lại không lưu tình chút nào.

Hắn không muốn để một nữ nhân không thể chạm vào ở chỗ này, đối với hắn một chút hữu dụng đều không có, rất nhanh sẽ đến trăng tròn, hắn phải mau chóng tìm được tiểu muội lo việc trà nước mới để hấp thụ tinh khí.

Vì không muốn rút dây động rừng, hắn không thể làm gì khác hơn là chiếm cứ thân xác của một người có địa vị rồi nghĩ cách, chờ ma thần của hắn hồi phục rồi tính sau.

Chỉ là hắn không thể tưởng được rằng, hắn làm vậy lại khiến cho Tô bà cốt nổi danh lưng lầy ở nhân giới chú ý.

Hừ! Nếu không bị Tô bà cốt chú ý, hắn sớm đã xuống tay với lão bà kia.

Bối Bối có chút hốt hoảng nhận tội: “Tổng tài, Bối Bối biết sai rồi, lần sau nhất định thật cẩn thận, xin tổng tài cho Bối Bối một cơ hội.”

Nói giỡn sao, làm sao có thể bỏ dở nửa chừng, thật vất vả mới có cơ hội có thể giúp bà nội một việc, nàng tuyệt đối muốn kiên trì đến cùng, hơn nữa hiện tại nàng mà bị đuổi, chắc chắn bà nội sẽ không để nàng yên thân.

“Không có lần sau.” Lão tổng tài lạnh lùng đánh vỡ hy vọng của nàng.

Bối Bối xì mặt, thật sự rất muốn đối với tên yêu nghiệt mặt người dạ thú này đánh ột trận.

Nàng hít sâu một hơi, tận lực làm cho khẩu khí của mình hòa hoãn một chút: “Tổng tài, không người nào toàn vẹn hoàn hảo cả, ngài trước kia không phải là người rộng lượng, biết sai có thể sửa hay sao, hiện tại Bối Bối biết sai rồi, xin tổng tài cho Bối Bối một cơ hội sửa đổi đi.”

Nghe được lời nói thành khẩn nàng, lão tổng nhìn nàng suy nghĩ, hồi lâu, mới khôi phục sắc mặt ôn hòa: “..... Cô đi ra ngoài trước đã.”

“Dạ.” Bối Bối thở dài nhẹ nhõm một hơi, rất nhanh rời đi.

Cô Ngự Hàn nhìn Ma Vương một cái, ánh mắt đờ đờ sát khí, hít một hơi thật sâu mới áp chế được sát khí đang dâng đầy trong lòng, sau đó đuổi theo nàng đi ra ngoài.

Ma Vương bỗng nhiên cảm thấy không khí trở nên hơi lạnh, ánh mắt hần nhìn quét một chút chung quanh, vì sao hần vừa rồi vẫn cảm thấy có linh thể khác tồn tại nơi này? Là Tô Bối Bối sao?

Hần nheo mắt lại, ánh mắt thâm trầm, vẻ khát máu tràn ra cả khóe mắt.

290. Q.4 - Chương 291: Tình Nhân Yêu Nghiệt [10]

Bối Bối nghi hoặc nhìn chung quanh căn phòng nhỏ.

Không thấy bóng dáng Cô Ngự Hàn, hần đi rồi sao?

Nàng khấn trương xoay quanh: “Cô Ngự Hàn, người trốn ở đâu rồi? Mau ra đây..... nhanh ra đây đi, nếu để cho người khác phát hiện ra người là xà yêu, sẽ rất nguy hiểm, Cô Ngự Hàn.....”

Tìm khắp phòng cũng không thấy, nàng đang định đi ra ngoài tìm, liền bị một bức tường trong suốt ngăn trở.

Thuận thế, nàng đột nhiên bị ôm lấy, sợ tới mức kinh hô: “A!”

“Tiểu Bối Bối, nàng định gọi mọi người tới xem nàng giấu nam nhân ở nơi này sao?” Giọng nói tức thì truyền đến bên tai nàng, cùng với hơi thở ấm áp.

Giọng nói quen thuộc, hơi thở quen thuộc, làm cho Bối Bối tức khắc mềm lòng.

Nàng sờ sờ trong không khí, lập tức nghe được một tiếng kêu đau phát ra trong không khí.

Hài lòng với chính mình, giả trang một cái mặt quỷ, nàng bĩ môi: “Cô Ngự Hàn, còn không mau hiện thân.”

“Vâng, nương tử.” Vừa dứt lời, bóng hình của hần liền lập tức xuất hiện trước mắt nàng.

Bối Bối nhéo nhéo khuôn mặt tuần mỹ của hần: “Nói, người vừa rồi có phải hay không ẩn thân theo ta đi vào văn phòng tổng tài?”

“Không có.” Hần không đồ mặt thở hổn hển phủ định, trong mắt ý cười cũng rất rõ ràng.

Hừ hừ, ai tin hần.

Nàng lấy ngón tay chỉ chỉ vào ngực hần: “Người thật đúng là nói dối mà không đồ mặt, ta rõ ràng cảm giác được người ở trong đó!”

“A? Người cảm giác được?” Hấn ghé sát vào nàng, đôi mắt đen nhảy lên một tia hưng phấn, ánh mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, Bối Bối không có ý thức được đáy mắt hấn nóng rực, vẻ đắc ý ngập trong đôi mắt.

“Đúng vậy, ta cảm giác được người đi theo ta!”

Bạc môi hấn cong lên, ánh mắt nhìn vào cánh môi của nàng, cuồng liệt hôn nàng: “Tiểu Bối Bối, ta thật vui mừng, cảm giác của nàng hoàn toàn chính xác.”

Nụ hôn cực nóng lại mạnh mẽ, làm cho Bối Bối có chút thấy khó thở.

“Sát sát.” Thanh âm quần áo ma sát rất nhỏ, thân hình hai người bọn họ đồng thời ngã vào sofa.

Hấn nhiệt tình ở trên người nàng đốt lửa, khiến nàng thở gấp liên tục.

“Cô Ngự Hàn, chờ..... Chờ một chút, không được ở trong này.” Nàng bắt được khe hở nói ra tiếng, giọng nói kiêu mị lại làm cho người ta đỏ mặt.

Đối với kháng nghị của nàng, hấn nghe tai này cho ra tai kia, giờ phút này, hấn thậm nghĩ chỉ muốn đem lửa tình trong lòng truyền hết sang người nàng.

“Cô Ngự Hàn, không được..... Nơi này là văn phòng, tổng tài bất cứ lúc nào cũng có thể phân phó công việc.” Nàng thật khó khăn mới làm cho chính mình ở trong lửa tình của hấn tỉnh lại.

Trời ạ, nam nhân này như thế nào có thể lập tức trở nên nhiệt tình như vậy.

Cảm giác được nàng kịch liệt chống đẩy, mắt phượng của Cô Ngự Hàn nhíu lại, ánh mắt lóe một đạo hồng quang, nhìn chăm chú vào nàng.

Phát hiện ánh mắt hấn có chút không đúng, trong đầu Bối Bối lập tức cảnh giác.

Mơ hồ bên trong, nàng có chút hoảng hốt: “Cô Ngự Hàn, người đừng xằng bậy.....”

Nhưng mà, lời của nàng còn chưa nói xong, chỉ thấy hồng quang chói mắt đột nhiên lóng lánh đi ra bao phủ hai người bọn họ, nàng kinh hãi mở to mắt, bóng dáng của bọn họ đồng thời biến mất.

.....

Chính là chỉ trong chớp mắt, bọn họ liền đi vào một căn phòng ở ven biển.

Nhanh chóng nhìn cảnh vật trang hoàng trong phòng một lần, vẻ trắng lè làm cho nàng nhìn không được lắm lời.

“Cô Ngự Hàn, nơi này là chỗ nào a?”

Nàng luống cuống tay chân ngăn cản hấn cởi bỏ quần áo của nàng.

Hấn động tác dừng lại một chút, hấn nhẹ nhàng cắn mút môi nàng một chút, bạc môi mỉm cười xấu xa.

“Ta nghe nói ở nhân gian nam nữ đều thích đi vào khách sạn tìm hoan, ta muốn xem xem có thú vị hay không.”

“Khách sạn?” Nàng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, thậm đánh giá giá trị gian phòng này, phòng tổng thống chắc cũng như thế này a.

Hấn cắn cắn vành tai của nàng, tiếng nói dụ hoặc: “Tiểu Bối Bối, chẳng lẽ nàng không muốn nếm thử một chút cảm giác mới mẻ ở nhân gian sao? Sau này khi chúng ta trở về nàng cũng sẽ không tiếc nuôi nấng.”

Dòng khí ấm áp theo cổ tập kích tiến vào trong vật áo, nhẹ nhàng phất qua xương quai xanh của nàng, làm cho nàng cảm thấy một trận tê dại.

“Trở về? Trở về là sao?” Nghe thấy vậy, con người Bối Bối lập tức tỉnh táo hơn phân nửa.

Hấn ung dung mỉm cười, hôn lên chiếc gáy trắng nõn của nàng: “Đương nhiên là trở về Xà giới.”

“Cái gì?” Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra.

Cô Ngự Hàn phản ứng không kịp liền bị nàng đẩy ra.

Nhìn thấy biểu hiện bất ngờ này của nàng, hắn nhú mày: “Tiểu Bối Bối, có phải nàng định nói với ta là nàng không muốn theo ta trở về?.”

“Ta..... Chúng ta tạm thời đừng nói chuyện này được không, hiện tại ta còn muốn giúp bà nội bắt được yêu nghiệt kia, giúp nhân gian trừ hại a.”

Mắt hắn càng trở nên u ám, khuôn mặt tuấn tú còn thật sự trở nên nghiêm túc: “Ta không cho nàng đi bắt yêu, yêu nghiệt kia không thể xem thường, là linh hồn của Ma Vương trước đây đã hoành hành ngang ngược một thời, rất nguy hiểm, chuyện này ta sẽ cùng bà nội nói chuyện sau.”

“Không được, nếu thật sự nguy hiểm như vậy ta càng phải giúp bà nội.”

Nếu ngay cả hắn cũng cảm thấy nguy hiểm, như vậy bà nội chẳng phải là càng thêm nguy hiểm sao.

“Tiểu Bối Bối, nàng thực không nghe lời.” Hắn nheo nheo đôi mắt phượng, xuất hiện nhiều đốm lửa trong mắt.

Trải qua biết bao đau khổ sinh ly tử biệt, hắn tuyệt đối không để cho nàng gặp nguy hiểm được, rốt cuộc hắn không thể không thừa nhận nỗi sợ hãi mất đi nàng.

Nàng rốt cuộc có hiểu hay không, hắn..... cũng có lúc yếu ớt, bởi vì nàng, mà trở nên yếu ớt.

Ánh mắt có chút giằng co nhìn người đối diện, khiến cho bọn họ đột nhiên đều im lặng nhìn xuống dưới.

Cẩn cẩn môi, nàng thấy vẻ yếu ớt không giấu vào đâu được trong mắt hắn, hốc mắt như có một tầng mây bao phủ.

Ánh mắt của hắn, khiến nàng cảm thấy đau lòng, đó là loại ánh mắt lưu luyến đến sợ hãi khi mất đi sao?

Cố gắng nhin xuống trong lòng, nàng nở một nụ cười lấy lòng ngọt ngào: “Cô Ngự Hàn, không phải người nói muốn trước hết cố gắng làm cho ta nhớ tới người trước sao? Ta còn chưa nhớ ra tất cả những chuyện của chúng ta, ta xem.....”

“Chỉ cần nàng nhớ ra, nàng liền nguyện ý theo ta trở về?” Hắn chen vào nói, đánh gãy câu nói của nàng, ánh mắt yếu ớt rất nhanh bị một chút tà khí bao trùm.

Ánh mắt hắn chuyển biến quá nhanh, giống như đang có âm mưu gì đó, làm cho Bối Bối hơi chột dạ.

Không nghĩ sẽ gập đầu, nhưng thấy ánh mắt mong chờ của hắn, nàng cuối cùng vẫn là không đành lòng lắc đầu.

“Ừ.”

“Được! Ta lập tức cố gắng giúp nàng khôi phục trí nhớ!” Hắn vui mừng nhếch bạc môi, ánh mắt chăm chăm nhìn nàng thật lâu.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình bị lừa.

291. Q.4 - Chương 292: Xà Cục Cứng [1]

Trong gian phòng ven biển, có thể mơ hồ nghe thấy thanh âm của thủy triều vỗ vào bờ, trong không gian tràn ngập mùi vị lãng mạn.

Ngón tay Cô Ngự Hàn bắn ra một đạo hồng quang, rèm cửa sổ từ từ khép lại, ánh sáng trong phòng chỉ còn thấy mờ mờ từ trên chiếc đèn phát ra.

Trong phòng, vì ánh mắt nóng bỏng của hắn mà trở nên có chút ám muội.

Bối Bối dõi theo từng động tác của hắn ngày càng lùi về phía sau, hắn đột nhiên ôm lấy nàng, hồng quang lóe ra, cả hai người bọn họ đã ở trong phòng tắm.

“Này này, Cô Ngự Hàn, tại sao ngươi lại đem ta đến phòng tắm, ta không muốn tắm rửa.”

Nàng có chút khấn trương lời kéo vạt áo, có chút khấn trương phòng bị khi nhìn thấy đôi mắt đen nóng bỏng của hắn.

Hắn lại chỉ yên lặng nhìn nàng, nhẹ nhàng cười không trả lời nàng, sau đó tự mình cởi quần áo.

Nhìn hắn cởi áo, sau đó là quần.

Chỉ chốc lát sau, dáng người hoàn mỹ của hắn liền hiện ra rõ ràng trước mặt nàng.

“A!” Ánh mắt nàng trừng rất lớn nhìn đường cong cơ bắp trơn nhẵn trên ngực hắn, nuốt nuốt nước miếng.

Trời ạ, dáng người của nam nhân này thật đúng là không phải chỉ là hoàn mỹ bình thường!

“Thế nào? Dáng người của ta có phải thực hoàn mỹ hay không?” Giọng nói trêu đùa của hắn đột nhiên gần ở bên tai nàng.

Bối Bối trừng mắt nhìn hắn, chợt ý thức được hắn đã đến gần sát.

Mặt của nàng đỏ rực, bàn tay mềm lập tức che mắt lại: “Ngươi..... Ngươi mau mặc quần áo vào.”

Hắn đem tay nàng kéo xuống dưới, dùng tay giữ chặt mặt của nàng khiến cho nàng không có chỗ nào trốn chạy, khóe môi nhếch lên một nụ cười quỷ dị: “Tiểu Bối Bối, ta đang chuẩn bị cố gắng giúp nàng hồi phục trí nhớ, ta còn chưa hành động, mặc quần áo vào thì phải làm như thế nào a.”

“Làm như thế nào?” Bối Bối rụt cổ, mơ hồ cảm thấy nguy hiểm.

“Đúng vậy, chỉ cần nàng có cục cưng của ta, chất độc áp chế trí nhớ trong cơ thể của nàng tự nhiên sẽ bị cục cưng hút đi, thân rắn chúng ta vốn chính là một loại kịch độc, hướng hồ đó lại là cục cưng của Cô Ngự Hàn ta, đương nhiên sẽ càng thêm phi phàm!”

Hắn dụ hoặc hôn trên má của nàng, lưu luyến trên môi nàng, tấn công vào những vùng mẫn cảm để khiêu khích nàng.

Nghe vậy, Bối Bối hoàn toàn ghen hống nhìn hắn trân trối: “Ngươi là nói xà..... Xà cục cưng? Là xà nhỏ trơn trơn a?”

Trời ạ, nàng không có can đảm như vậy a.

Xà cục cưng..... Ở nàng trong bụng nàng?

Nghĩ đến tình huống này, nàng nhin không được run run một chút, lông tơ trên người cơ hồ muốn dựng thẳng lên.

Có thể nàng không sợ con đại xà là hắn, nhưng mà..... Xà cục cưng.....

Oh vấn đề khó khăn này! Tha nàng đi!

Hắn xem nhẹ biểu hiện chấn kinh(*) của nàng, tủm tủm cười hôn lên môi của nàng: “Đúng vậy, chính là kết tinh của hai người chúng ta, xà cục cưng, xà nhỏ a.”

Nàng run run lui ra phía sau từng bước, hắn lại tiến lên rất nhanh, đem nàng vây ở vách tường bên trong ngực hắn, cùng nàng dán sát vào nhau không có khoảng cách.

“Tiểu Bối Bối, ta thực chờ mong cục cưng của chúng ta trưởng thành ở trong bụng của nàng.” Tay hắn nhiệt tình âu yếm chiếc bụng bằng phẳng của nàng.

Không thể nào? Ở nàng trong bụng nàng chậm rãi trưởng thành, sau đó biến thành đại xà?

Nàng né tránh nụ hôn của hắn, lắp bắp cầu xin tha thứ: “Cái kia..... Ta không muốn có được không..... không cần xà cục cưng?”

“Không được!” đôi mắt đen của hắn trầm xuống, quả quyết cự tuyệt, đáy mắt ánh lên vẻ cương quyết.

Bối Bối nuốt nuốt nước miếng: “Nhưng mà..... Nhưng mà..... Nhưng mà ta thật sự không cần a.....”

Ồ..... Xà cục cứng a, không phải nhân cục cứng (cục cứng là người giống như nàng)!

Hắn nhúu mày kiểm, ánh mắt có vài phần lãnh khốc, buồn bực trừng mắt với nàng.

Chỉ là trong nháy mắt, hắn lại nở nụ cười cười: “Tiểu Bối Bối, ta sẽ khiến nàng muốn có xà cục cứng.”

Nói xong, tay hắn nhanh nhẹn, không biết khi nào đã tiến vào trong quần áo nàng, bàn tay to linh hoạt cởi bỏ nội y của nàng.

“A, dừng.....” Bối Bối thở dốc một chút, khuôn mặt ửng hồng lại càng thêm kiều mị.

Hắn bá đạo ngăn trở hết thấy giãy dụa của nàng, rất nhanh liền đem quần áo của nàng cởi bỏ hết.

Cắn cắn cánh môi của nàng, hai tay của hắn hết sức khiêu khích ở trên người nàng đốt lửa, quyết dụ hoặc nàng rơi vào trong ngọn lửa dục vọng của hắn.

Nàng thở hồng hộc xoay xoay trốn tránh âu yếm của hắn, hơi thở có chút khó khăn.

Nóng quá, tay hắn như là có ma lực không ngừng khiến cho thân thể của nàng từng trận mềm yếu.

“Uhm Uhm..... dừng như vậy..... Ta không cần xà cục cứng.....” Nàng cố gắng lên tiếng kháng nghị, tiếng nói chưa dứt đã lại thở gấp.

“Không phải do nàng quyết định.” Giọng nói của hắn thực lãnh khốc, động tác cũng rất nhiệt tình nóng bỏng.

Độ ẩm thân thể của hắn cơ hồ cùng nàng hòa tan.

Bối Bối cố gắng bắt lấy chút kiên trì cuối cùng: “Cô Ngự Hàn, người..... Người nghe ta nói.....”

“Không nghe, nàng rất thích tác yêu tác quái, luôn khiến cho ta kinh hãi, cho nàng xà cục cứng nàng mới có thể ngoan ngoãn được.” Hắn hôn dọc theo cổ nàng, ngày càng nóng bỏng đi xuống.

“Uhm.....” Thân thể của nàng nóng quá, sắp không khống chế được chính mình, muốn đầu hàng hắn.

Trời ạ, có phải hắn muốn dùng lửa nóng như vậy công kích nàng hay không, nàng sắp bị hắn hòa tan rồi.

“Cô Ngự Hàn.....” Nàng bắt đầu ý loạn tình mê đáp lại hắn, đầu óc đã bị hắn làm oơ hồ, không thể nhớ rõ mình muốn kháng nghị cái gì.

Hắn đắc ý dào dạt nhìn thần thái mê loạn của nàng, thật sự kiều mị động lòng người, câu dẫn hắn càng thêm nhiệt huyết.

“Tiểu Bối Bối, ta đến đây!”

Hắn ôm chặt nàng, lấp đầy khoảng trống của nàng, cùng nhau đi vào chốn hoan lạc.

Bóng đêm buông xuống, đèn rực rỡ mới lên, bên ngoài một màu hắc ám, thủy triều vẫn như trước rầm vang.

Bối Bối mềm nhũn nằm ở trên giường lớn, cử động ngón chân một chút cũng đều cảm thấy vô lực.

Hắn dịu dàng hôn môi của nàng: “Ngaoan, nàng nằm nghỉ ngơi một chút, ta đi chuẩn bị một chút đồ cho nàng, từ giờ trở đi..... Chúng ta không đi đâu cả, đến bao giờ nàng có xà cục cứng mới thôi!”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của hắn thật khê, vẻ mặt thật sự chờ mong.

Lời nói của hắn rơi vào trong tai nàng, làm cho nàng chấn động, ý thức nháy mắt được đánh thức.

Không có khí lực để kháng nghị, cũng biết chính mình tuyệt đối không thể đào thoát khỏi hắn, nàng chỉ có thể mang vẻ đáng thương hề hề giữ chặt tay hắn: “Cô Ngự Hàn, chúng ta..... Chúng ta còn trẻ.”

Nàng nói ra lý do tệ nhất.

Hắn hôn thật mạnh môi của nàng: “Ngaoan ngoan chờ ta lấy đồ ăn trở về cho nàng bổ sung thể lực. Dừng nghĩ tới đào tẩu, nơi này ta đã giăng kết giới, nàng ra không được cũng không có bất luận kẻ nào có thể thấy được gian phòng này.”

Nói xong, hắn cầm quần áo, động tác tao nhã mặc vào, sau đó tặng cho nàng một cái hôn gió, dần dần biến mất ở bên trong hồng quang.

(*)Chấn kinh : chấn động và kinh hãi

292. Q.4 - Chương 293: Xà Cục Cứng [2]

Bối Bối thử cử động thân mình thật vất vả mới từ trên giường đứng lên.

Đem chân cuốn quanh thân mình, ánh mắt của nàng lơ đãng nhìn đến những dấu hôn trên người mình..

Chỗ nào cũng là dấu vết của hắn!

“Hắn là xà cũng chứ đâu phải mèo a, như thế nào lại cắn nàng như vậy.” Nàng nói thầm, giọng mềm mại lại càng thêm kiều mị.

Nhớ tới chuyện bọn họ vừa làm, mặt của nàng không khỏi đỏ, tựa như quả anh đào chín mọng.

Nàng giống như thật sự đối với sự đụng chạm của hắn một chút cũng không xa lạ, thân thể của nàng rất quen thuộc hắn, thậm chí quen thuộc từng động tác của hắn, quen thuộc từng biểu tình của hắn.

Nàng run run đi đến bên cửa sổ, vén rèm cửa sổ lên, lại nhìn không thấy bên ngoài, đến cả cảnh hoàng hôn trên bãi biển cũng không nhìn thấy.

Lúc này, nàng mới phát hiện ra không biết khi nào thì căn bản ngay cả âm thanh của thủy triều cũng không nghe được.

Kết giới?!

Trong óc nàng nhất thời xẹt qua lời hắn nói, vì thế thử nhấc tay đụng vào một chút rèm cửa sổ, lập tức liền cảm giác được bị một bức tường vô hình cản lại.

Nam nhân kia vì đề phòng nàng chạy trốn, thật đúng là..... Suy nghĩ chu toàn!

Trong lòng nàng lầu bầu, nhưng độ cong khóe miệng lại dần dần mở rộng.

Bị hắn cảnh giác như vậy, nàng cảm thấy thực ngọt.

“Tươi cười như vậy, không phải ta có thể nghĩ rằng nàng thực nguyện ý lưu lại theo ta cố gắng sinh cục cưng?” Một giọng nói trêu tức vang lên bên tai nàng.

Thoáng chốc, hắn liền lách mình xuất hiện bên người nàng, cánh tay lập tức bò lên bên hông của nàng, thoáng dùng một chút lực đem nàng tiến vào trong lòng hắn, làm cho nàng cùng hắn mặt đối mặt.

“Thoáng một cái đã biến mất, lại không hề báo trước đột nhiên xuất hiện, chàng định hù chết ta nha.” Bối Bối giận dữ liếc hắn một cái, lảng tránh vấn đề hắn hỏi.

“Tiểu Bối Bối của ta có lá gan nhỏ như vậy sao, hử?” Hắn cúi người, khuôn mặt tuần tú kề sát khuôn mặt trắng nõn của nàng, thuận tiện hôn trộm nàng một cái.

Bối Bối vừa mới muốn nói, bụng nàng lại giành lên tiếng trước: “Ọc ọc, ọc ọc.”

Nghe được tiếng kêu của bụng nàng, hắn khóe môi càng thêm giơ lên, tuần mi nhướng lên: “Xem ra ta thật sự khiến Tiểu Bối Bối của ta mệt nhọc, a.....”

“Nói cái gì a, ta muốn ăn cơm.” Bối Bối liếc hắn một cái, mặt đỏ lan tràn đến cổ.

Nàng giả vờ muốn đẩy hắn ra, lại quên rằng mình chỉ đơn giản cuốn một cái chân.

Theo động tác của nàng, ỏ chân buông ra, lưng lay sắp sửa rơi xuống.

Cô Ngự Hàn tà mị mỉm cười nhanh chóng giữ chặt ổ chặn của nàng, ánh mắt trêu tức nàng: “ Bảo bối thân ái, nàng như vậy không phải là muốn câu dẫn ta chứ?”

Đoạt lấy góc chặn từ trong tay hắn, nàng rất nhanh cột chắc lại.

“Ai thèm để ý chàng.” Mặt nàng đỏ bừng, liếc hắn một cái, sau đó rất nhanh chuồn ra khỏi sự ôm ấp của hắn.

Cô Ngự Hàn búng ngón tay, lập tức một bàn đồ ăn thơm ngon xuất hiện ở trên bàn trà thủy tinh, mùi thơm của đồ ăn lan tỏa khắp phòng.

“Oa! Nhìn thật ngon nha!” Nàng chạy tới, mặt mày hớn hở nhìn thức ăn ngon đầy bàn.

Hắn cầm một khối bánh ngọt đưa tới bên miệng nàng: “Lại đây, ăn một chút đồ ăn, mới có khí lực tiếp tục cùng ta tác chiến.”

“Này, chàng nói chuyện đằng hoàng có được hay không.” Bối Bối xấu hổ trừng mắt nhìn hắn.

Cô Ngự Hàn buông tay, bạc môi tà ác tươi cười mở rộng, lấy biểu hiện nói cho nàng biết– không thể!

Đánh giá bàn ăn phức tạp một chút, cơm Tây thơm phức, Bối Bối tò mò đặt câu hỏi: “Cô Ngự Hàn, chàng làm sao có thể biết đồ ăn này dùng như thế nào?”

Ngay cả nàng có đôi khi cũng bị món cơm Tây rườm rà làm cho bối rối, nhưng mà hắn giống như cái gì cũng biết.

Từ cổ đại đến hiện đại, hắn tựa như hoàn toàn có thể thích ứng.

Bấm tay gõ gõ cái trán của nàng, hắn ngồi đối diện với nàng, tao nhã cầm lấy đĩa ăn dùng cơm.

“Ta đường đường là Vương Xích Diễm quốc của Xà giới.”

Không ai có thể bì nổi biểu hiện của hắn khi nói những lời này, làm cho Bối Bối muốn trợn mắt, thật sự là lòng tự tin của nam nhân này quá lớn!

.....

Rốt cục ăn cũng no rồi, Bối Bối thỏa mãn hít một hơi.

“Ăn thật ngon.” Nàng thở dài.

Mới định đứng lên đuổi người, hắn lại đột nhiên tiến lại gần nàng, một tay lấy nàng đem nàng đến bên giường.

Nàng kinh hô một tiếng: “Cô Ngự Hàn, chàng định làm gì?”

“Tiểu Bối Bối, ta đã để nàng ăn no rồi, không phải là nàng cũng nên cho ta ăn no nha.” Hắn vô cùng thân thiết liếm liếm cánh môi của nàng, trong đầu đã muốn khẩn cấp kéo ổ chặn của nàng ra, xoa nắn da thịt trắng mịn của nàng.

Dòng điện quen thuộc theo da thịt tiến vào, nàng nhẹ nhàng hít một hơi.

“Cô Ngự Hàn, chàng đừng như vậy, chờ..... Chờ một chút.....” Nàng luống cuống tay chân muốn giữ cái chặn, lại bị hắn ngăn chặn mọi phản kháng.

“Ta chờ không kịp, tiểu bảo bối, cho ta cực cực.” Hắn khàn khàn nói ở bên tai, gãi gãi vành tai mẫn cảm của nàng.

“Nhưng mà..... Nhưng mà..... Ta sẽ sợ.....”

Hắn con người đen chột lóe, ánh mắt tà mị.

“Tiểu Bối Bối, chúng ta làm chuyện trước kia nàng thích nhất nha : nhân xà hoan.” Hắn tà tà cười, dưới ánh mắt ngạc nhiên cực độ của nàng hiện ra chân thân.

Cự hồng xà lập tức thay thế vị trí của hắn, uốn lượn cuốn quanh thân nàng.

“Chàng.....” Bối Bối miệng há thật lớn nhìn khoảng cách giữa mình và hồng xà gần như vậy.

Nhìn mắt xà trong suốt như ngọc lưu ly, nàng có thể nhìn thấy ánh mắt này tràn đầy nhu tình nồng đậm, làm cho đáy lòng nàng rung động, cũng không có sợ hãi.

Nàng sợ hãi vươn tay chạm vào cổ hắn, ôn nhu ấm áp, sờ vào thực thoải mái.

Từ cổ, tay nàng chậm rãi sờ vào mắt hắn, miệng hắn.

Hồng xà im lặng tùy ý nàng vuốt ve, ánh mắt ôn nhu, đan xen ý cười.

“Tiểu Bối Bối, ta yêu nàng.” Cô Ngự Hàn vươn lưỡi liếm liếm môi nàng, nhìn ánh mắt của nàng chậm rãi trở nên nóng bỏng.

Tiếng nói dịu dàng quen thuộc đem sợ hãi trong lòng nàng quét sạch.

Nhìn hồng xà vờn quanh bên người, trong đầu của nàng nhanh chóng xẹt qua một cảnh tượng thật mơ hồ.

“Bên hồ.....” Nàng không tự giác nói ra tiếng.

Ánh mắt của Cô Ngự Hàn sáng ngời, đuôi rắn nhếch lên, đem thân thể của nàng từ từ đẩy ngã: “Đúng vậy, bảo bối, xem ra cố gắng của ta rất nhanh sẽ có hồi báo, chúng ta liền không ngừng cố gắng.”

Tiếng nói của hắn tà mị, vẽ mơ màng của nàng ngày càng yêu kiều.

293. Q.4 - Chương 294: Xà Cục Cứng [3]

Tô lão bà cười tủm tỉm nhìn chữ màu đỏ xuất hiện trong không khí – bây giờ Bối Bối đang ở cùng ta, chúng ta đang tạo xà cục cứng.

Sau khi đọc xong, bà đưa tay vung lên, chữ trên không từ từ tản ra.

“Ha ha..... Cố gắng tạo đi.”

“Leng keng leng keng.” Tiếng chuông cửa vang lên.

Tô lão bà ngừng đầu, ánh mắt lóe lóe, sắc mặt nghiêm nghị hẳn lên.

Bà chưa đứng dậy đi mở cửa, chỉ lấy phục ma bồng nắm trong tay, sau đó yên lặng nhìn cánh cửa, cảnh giác nhanh chóng ngưng tụ trong mắt.

Trong cửa ngoài cửa một mảnh yên tĩnh.

Cách một lát, một đám sương mù màu đen xám dần dần tràn qua cánh cửa, không mất bao lâu liền ngưng tụ thành một hình người, biến thành dáng vẻ của lão tổng tài.

Tô lão bà nắm chặt phục ma bồng: “Ma Vương, cuối cùng ngươi đã chủ động hiện hình.”

Mặt của lão tổng tài bỗng nhiên kéo ra một bóng đen mơ hồ, bộ mặt dữ tợn vặn vẹo: “Tô bà cốt, ngươi thực không nên lo chuyện bao đồng như vậy, ta đi đường ma của ta, ngươi bắt quý của ngươi, vốn nước giếng không phạm nước sông, là ngươi cố tình thiên đường có lối không đi địa ngục không cửa cứ khăng khăng xông vào.”

“Nói lời vô ích, ngươi hấp thụ tinh khí của thiếu nữ trẻ tuổi làm hại nhân gian, Tô bà cốt ta làm người dọn dẹp cho linh giới không thu thập ngươi mới có lỗi với xã hội.”

Nguyên thần Ma Vương lùi về trong thân thể lão tổng tài, cuồng vọng cười to: “Ha ha ha..... Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không!”

Nói xong, hắn vèo một cái lập tức bay tới trước mặt Tô lão bà, hí mắt lạnh buốt, ra tay rất nhanh.

Phục ma bỗng trong tay Tô lão bà vung lên, ngăn trở cánh tay ma kia, ánh sáng mãnh liệt lóe ra, từng trận ánh lửa tản ra trong không khí, rất nhanh lại biến mất.

“Không thể tưởng được người lão thái bà này còn có chút năng lực, chỉ tiếc.....cần ta đều phải chết!”

Ma Vương cười nhạo, xoáy gió đen không ngừng xoáy cuốn tấn công về hướng Tô bà cốt.

Hai người đánh kịch liệt, trong phòng gỗ vụn giấy vụn bay tán loạn chung quanh.....

Cửa đột nhiên “Oành” một tiếng bị mở ra, Vu đại thẩm vang ra một tiếng hét lớn: “Tô bà cốt, ta đến giúp bà, tên ma quỷ này thật sự là rất giỏi chuồn mất, ta mới quay người lại hấn thể nhưng bỏ chạy đến nơi đây làm điều ác!”

Vu đại thẩm vọt vào cuộc chiến, gia nhập phe đối kháng Ma Vương.

“Dì Vu, người chú ý một chút.” Tô lão bà dặn dò.

“Hừ, hai lão gia hỏa này.” Ma Vương cười mỉa mai lạnh như băng.

“Ai nha, thế nhưng nói ta già? Người là tên cực kỳ xấu xí, Tô bà cốt, bằng bất cứ giá nào, hôm nay ta không đánh chết hấn ta thì không bỏ qua!” Vu đại thẩm tức giận đến gương mặt béo mập run run.

Nếp nhăn trên mặt Tô bà nội bỗng nhiên giống như cánh hoa nở rũ xuống: “Được, chỉ cần hôm nay người không ngã xuống, ta sẽ thu người làm đồ đệ.”

“Tô bà cốt, người nói chuyện cần phải giữ lời!” Vu đại thẩm dừng cảm, vẻ mặt càng hăng chí, như bà đã muốn bãi sư từ lâu rồi.

“Ma Vương, xem chiêu!”

Vu đại thẩm hét lớn một tiếng, cùng hợp tác không chỗ hở với Tô lão bà cùng tấn công, từng chiêu sắc bén.

.....

Trong phòng tràn ngập hơi thở kiều diễm ái muội, tiếng rên rỉ dần dần tiêu tan.

Bối Bối yếu ớt thở gấp, đưa tay đánh đẩy nam nhân trên người ra: “Cô Ngự Hàn, chàng nặng chết được.”

“Hãy để ta dè một chút, thực thoải mái.” Hấn cười tủm tỉm véo hai má ửng hồng của nàng.

“Nói lời vô nghĩa, đương nhiên chàng thì thoải mái, nhưng mà ta thì khổ cực thừa nhận sức nặng của chàng nha, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc.”

Nàng bĩu môi nũng nịu oán giận, trừng phạt đưa tay véo hai bên mặt hấn, cố ý kéo qua kéo lại, lòi kéo làm biến đổi hình dáng, chọc nàng bật cười khanh khách.

Nghe được tiếng cười linh lung của nàng, Cô Ngự Hàn nắm tay của nàng kéo xuống, sau đó véo cái mũi của nàng: “Đùa vui lắm sao?”

Nụ cười trên mặt hấn mang tràn đầy sự nồng ấm, làm cho trong lòng Bối Bối có mùi vị ngọt ngào.

Nàng chớp chớp lông mi, đưa tay vòng ôm cổ hấn, kéo hấn xuống, thực chủ động hôn lên môi hấn.

“Cô Ngự Hàn, ta muốn nhớ tới chàng nhanh một chút.” Tiếng nói của nàng mang theo tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Bạc môi của hấn dạng nở nụ cười thật tươi, đối với lời nói chủ động của nàng như vậy cảm thấy vừa mừng vừa sợ: “Nàng thật sự ngời như vậy?”

“Ừ.” Nàng trả lời cho hấn bằng một cái gật đầu khẳng định, đôi mắt gương gương ý cười.

Không để ý tới trí nhớ, chỉ để tâm đến cảm giác, dường như nàng đều có thể từ trong những cử chỉ nhỏ nhất của hấn cảm giác được sự nồng ấm của hấn đối với nàng.

Cho nên, nàng phải nhớ hấn, không muốn để cho chỉ một mình hấn nhớ lại ký ức của bọn họ.

Mặc kệ là hạnh phúc hay là đau thương, nàng đều muốn gánh vác cùng với hấn.

“Thật tốt quá, chúng ta tiếp tục cố gắng.” Hấn vui mừng càng thêm ôm chặt nàng, lập tức lại bắt đầu dốc sức làm.

Nhưng mà, lúc hấn mới hôn xuống cổ nàng, đột nhiên ngừng lại.

Bối Bối có thể cảm giác được vẻ mặt của hấn đột nhiên siết chặt một chút.

“Làm sao vậy?” Nàng nghi hoặc đặt câu hỏi.

Hấn yên lặng tập trung tinh thần một lát, sau đó lập tức đứng dậy lấy quần áo của hai người, có chút gấp: “Tiểu Bối Bối, bà nội gặp nạn, mau mặc quần áo vào.”

“Bà nội? Có phải cái Ma Vương kia động thủ hay không?” Bối Bối vừa luống cuống tay chân mặc quần áo vừa lo lắng hỏi.

Hấn mặc quần áo nhanh chóng, sau đó đưa tay giúp nàng sửa sang quần áo lại cho tốt, thuận thế ôm lấy nàng: “Có lẽ, chúng ta trở về.”

Nói xong, hấn thi pháp làm cho hai người lập tức biến mất.

.....

Tô gia.

Ma Vương công kích mạnh mẽ, đem Tô bà nội cùng Vu đại thẩm hai người đánh văng đi.

“Ôi!” Các bà đồng thời phát ra tiếng kêu đau đớn rơi xuống trên xô pha, lăn một vòng rất nhanh lại đứng lên.

“Dì Vu, người còn chịu được không?” Tô lão bà có chút lo lắng đạo hạnh không đủ của Vu đại thẩm.

Nâng tay vỗ vỗ ngực, thuận tiện cho thuận khí, Vu đại thẩm phần chần một chút: “Ta còn chịu được, nhưng thật ra bộ xương già của Tô bà cốt người còn chịu được không?”

“Nói lời vô nghĩa, xem ta, cho người mở mang kiến thức xem bí kíp phục ma khuyển gia truyền của họ Tô.”

Tô lão bà xoa tay, vung phục ma bồng rất nhanh, mấy luồng ánh sáng chói mắt chói lọi sinh ra oai phong hình thành một vòng ánh sáng màu vàng sắc bén phủ về hướng Ma Vương.

“Chút tài mọn!” Ma Vương nhanh chóng động tránh phục ma khuyển, né tránh công kích.

“Chỉ bằng hai người không biết sống chết các người cũng muốn thu phục ta, nằm mơ!”

“Như vậy thêm ta nữa thì sao?”

Một giọng nói lạnh lùng mang theo khí thế bức người tập kích tiến vào trong cuộc chiến.

294. Q.4 - Chương 295: Xà Cục Cứng [4]

Ánh sáng màu đỏ tỏa sáng mở ra, bóng dáng của hai người Cô Ngự Hàn và Bối Bối dần dần xuất hiện ở trong đó.

Tô lão bà có chút vội vàng đi tới, không đồng ý nhíu mày: “Tiểu Hàn, người như thế nào cũng mang Bối Bối về đây, pháp lực của con bé còn chưa thức tỉnh, nơi này rất nguy hiểm.”

“Bà nội, vốn Cô Ngự Hàn muốn con ở lại bên ngoài, là con nhất định phải cùng trở về.” Bối Bối vội vàng lên tiếng giải thích.

Thở dài một tiếng, Tô lão bà nhìn ngược về phía Cô Ngự Hàn, ý tứ trong đáy mắt rất rõ ràng.

“Bà nội, người không cần lo lắng, ta sẽ cho Tiểu Bối Bối đứng ở chỗ an toàn.” Cô Ngự Hàn trấn an, sau đó đưa tay xẹt một đường trong không trung, một vòng ánh sáng màu đỏ lấp lánh hiện ra trước mắt.

“Tiểu Bối Bối, nàng ngoan ngoãn đứng ở bên trong nhìn là tốt rồi, vô luận xảy ra chuyện gì đều không được đi ra biết không?” Hắc vừa nói vừa đẩy nàng vào trong vòng ánh sáng.

Bối Bối muốn kháng nghị, nếu người nào trong bọn họ không cẩn thận bị thương, nàng như thế nào còn có khả năng an tâm ở một bên mà nhìn?

Nhưng dưới ánh mắt nhất trí ép buộc của hai người Cô Ngự Hàn và Tô lão bà, nàng muốn nói cái gì cũng bị nghẹn trong cổ họng không nói gì ra được.

Rơi vào đường cùng, nàng đành phải gật đầu: “Ừ, các người cẩn thận một chút.”

Vu đại thẩm cố hết sức đối kháng với Ma Vương, không cẩn thận bị ăn đau: “Ôi, đau chết người, này này, ta nói hai người các người còn không mau đến hỗ trợ.”

Bà té ngã đau hô to đối với Cô Ngự Hàn và Tô lão bà.

Đôi mắt của Cô Ngự Hàn trở nên yêu hồng, vèo một cái lập tức bay tới trước mặt Ma Vương.

Tỉ mỉ quan sát Cô Ngự Hàn một chút, Ma Vương bỗng nhiên cười mỉa mai ra tiếng: “Ta tưởng cao nhân nào đâu, thì ra chỉ là nửa linh hồn xà tinh, không sợ ta không cẩn thận đánh cho người hồn phi phách tán?”

“Người có thể thử xem” Đôi mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn dần trở nên lạnh lẽo.

“Ha ha ha..... Cho dù là thần nữ trọng sinh cũng chưa chắc là đối thủ của ta, huống chi chỉ là nửa linh hồn, người chịu chết đi.”

Ma Vương dữ tợn trừng mắt nhìn, rất nhanh công kích về hướng Cô Ngự Hàn.

gió xoáy màu đen xen lẫn hồng quang loạn xạ từ trong đến ngoài căn phòng, làm bay lên vô số bụi bặm.

Nhìn bọn họ đánh nhau, Bối Bối kinh hãi lá gan nhảy dựng, lo lắng gọi bà nội đang tiến đến: “Bà nội, ý của Ma Vương là có nghĩa gì? Cô Ngự Hàn làm sao có thể là nửa linh hồn, vậy cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Hắc có thể rất nguy hiểm hay không?”

Tô bà nội ngưng tụ đôi mày hoa lại: “Bối Bối, tiểu Hàn không có nói cho con sao, hắc chính là lợi dụng phân thân thuật đến nhân gian tìm con, một nửa khác của hắc còn ở lại Xà giới, đoán chừng là Xà giới không yên ổn, cần hắc trấn thủ, nhưng hắc lại muốn tới tìm con, sau khi phân thân của hắc đến nhân gian pháp lực chỉ biết còn lại không đến một phần ba.”

Pháp lực không đến một phần ba?

Bối Bối kinh hoàng nhìn về phía vòng ánh sáng chói mắt, nàng cơ hồ nhìn không thấy được bóng dáng của hắc.

“Bà nội, vậy làm sao bây giờ? Người mau gọi hắc trở về, đừng đi mạo hiểm.”

Tô bà nội lắc đầu: “Con chỉ cần ngoan ngoãn đứng ở bên trong đừng đi ra, bà nội sẽ giúp hắc.”

Nói xong, Tô lão bà liền đi cùng Vu đại thẩm gia nhập vào trong trận chiến.

Bên trong Kịch chiến, Tô lão bà đánh bờ bên ngoài gọi: “Tiểu Hàn, hắc đã thành hình, bây giờ người không phải đối thủ của hắc, mau lui ra ngoài đi, bảo Bối Bối cho người Hắc Tinh ngọc bội.”

Không đợi Cô Ngự Hàn phản ứng, đáy mắt Ma Vương lóe ra ánh sáng, đánh ra toàn lực đưa bọn họ ra ngoài, rơi xuống trước mặt Bối Bối, hưng phấn mà nhìn nàng chăm chăm.

“Thì ra Hắc tinh ngọc bội ở trên tay của người, nói như vậy..... người là Thần nữ chuyển thế! Tốt lắm, chúng ta nợ mới nợ cũ cùng tính một thể, đem Hắc tinh ngọc bội giao ra đây!”

Hắc đưa tay tấn công Bối Bối, nhưng không cách nào vượt qua vòng hồng quang.

Trong nháy mắt Cô Ngự Hàn công kích đến: “Muốn đụng đến nàng ấy, trước hết phải qua cửa của ta rồi nói sau.”

“Hừ, ta đây trước hết giải quyết ngươi rồi đến thu thập năng ta.” Ma Vương cười nhạo âm lạnh, xoay người lại đối diện, pháp lực phát ra càng mạnh mẽ, làm cho ba người bọn họ liên tiếp thoái lui .

Bối Bối không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể lo lắng nhìn những ánh sáng dao động không rõ ràng lắm.

Bỗng nhiên, ý nghĩ của Ma Vương vừa chuyển, ánh mắt âm trầm quét qua Tô lão bà một cái, thừa dịp lúc bọn họ còn chưa nhận thấy được cái gì, không có ý tốt đánh ra hai chiêu ánh sáng hư ảo, sau đó tập trung lực đạo công kích về hướng bà.

Bọn họ chuẩn bị không kịp, Tô bà nội lại lấp bắp kinh hãi, đột ngột nhận lấy một chưởng của Ma Vương.

“Oành!” Cơ thể con người của Tô lão bà không thể chịu được một kích trí mệnh của Ma Vương, bị ném thật mạnh tới góc tường bên kia của bối Bối, khóe miệng chảy ra tơ máu đỏ tươi, từ từ bất tỉnh, bà cứ như vậy ngất đi.

Bối Bối thét chói tai: “Bà nội!”

Nhìn thấy bà nội vẫn không nhúc nhích, vô cùng lo lắng, khủng hoảng hoàn toàn chiếm cứ trong suy nghĩ của nàng, thúc đẩy nàng liều lĩnh chạy qua.

“Đừng đi ra ngoài!” Cô Ngự Hàn cùng Vu đại thẩm đồng thời kinh sợ kêu lên, cũng đã không còn kịp rồi.

“Rất ngoan!” Ma Vương cười nhạo một tiếng, hắn đã chờ đợi thời khắc này.

Ma ảnh màu đen nháy mắt rời khỏi thân thể của lão tổng tài, ma ảnh màu đen vèo một cái lập tức lướt nhanh về hướng của Bối Bối, thuận tay đem thân thể của lão tổng tài ném về hướng Cô Ngự Hàn cùng Vu đại thẩm đang đuổi theo lại đó.

Chỉ cần ngăn cản trong nháy mắt, liền đủ để cho hắn bắt lấy Bối Bối.

“A.....” Bối Bối còn chưa có phản ứng lại liền bị người ta nắm cổ.

“Thần nữ, chúng ta hắn nên hợp mặt đoàn tụ cho tốt đi, ta nên cảm ơn người từng áp chế ma tộc của ta xuống tâm của trái đất như thế nào đây, hử?” Sắc mặt Ma Vương dữ tợn hận đến tuyệt tình nhìn chăm chăm Bối Bối, hận cũ trong mắt cơ hồ muốn đem nàng xé nát ra.

“Buông nàng ra!” Hai tròng mắt của Cô Ngự Hàn phun lửa trừng mắt nhìn Ma Vương, trong lòng vừa giận vừa đau.

Hắn hận loại cảm giác vô lực này, thời gian giống như lùi trở lại thời khắc trên thành lâu kia, lòng của hắn bắt đầu run run.

Đừng giống như vậy..... Hắn chịu không nổi.

Nhìn ánh mắt của hắn đau khổ lại buồn bã, Bối Bối giống như đã từng thấy hắn như vậy, tình cảnh trùng hợp kia mơ hồ làm cho hốc mắt của nàng đỏ lên.

“Cô Ngự Hàn, đừng lo cho ta, lần này đừng trông chừng ta nữa, ta nhất định sẽ làm ình không có việc gì, nhất định sẽ, chàng..... chàng mau cứu bà nội của ta.....”

Không đợi nàng nói xong, Ma Vương liền thi pháp bắt nàng nhanh chóng biến mất.

“Đừng!” Cô Ngự Hàn muốn đuổi theo, lại bị Vu đại thẩm giữ chân lại.

“Chờ một chút, Tô bà cốt bị thương rất nặng.” Vu đại thẩm nâng Tô lão bà dậy, nhìn Cô Ngự Hàn cầu cứu.

Cô Ngự Hàn âm thầm cắn răng, nhớ tới lời nói của Bối Bối trước lúc biến mất, hắn buộc bước chân của mình chuyển hướng tới Tô lão bà.

Tiểu Bối Bối, lần này, ta nghe lời nàng, cho nên..... nàng nhất định phải làm ình không có việc gì.

295. Q.4 - Chương 296: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [1]

Không biết bị mang đi bao lâu, đột nhiên, Bối Bối cảm thấy trước mắt tối sầm lại, Ma Vương quăng mạnh nàng xuống trên mặt đất.

“Thần nữ, trước kia ngươi rất mạnh không phải sao? Như thế nào bây giờ có một dáng vẻ yếu đuối, ha.....ha.....”

Bối Bối đứng lên, trong bóng đêm căn cứ theo tiếng nói của Ma Vương mà phân biệt chỗ đứng của hắn.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng bắn xuyên qua : “Hừ!”

Nàng tuyệt đối không thể tự hoảng loạn trước khi lâm trận, càng không cần trở thành sự uy hiếp đối với Cô Ngự Hàn.

Một màn bị nắm cổ họng vừa rồi kia, những hình ảnh quen thuộc trong đầu của nàng dần sáng tỏ càng ngày càng rõ nét.

Có lẽ....Trí nhớ của nàng đang dần dần thức tỉnh.

Bởi vì nàng có thể nhìn thấy rõ trong trí nhớ, Cô Ngự Hàn một thân mặc áo giáp giương kiếm hướng vào chính mình.....Là vì nàng.

“Dem Hắc tinh ngọc bội giao ra đây!” Giọng nói của Ma Vương lạnh như băng ngay bên cạnh tai nàng, một dòng khí lạnh đánh úp về phía nàng, nàng lạnh lùng đánh trả lại hắn.

Bối Bối nắm chặt tay làm cho chính mình duy trì bình tĩnh, mím môi không lên tiếng.

Im lặng một hồi, Ma Vương đột nhiên đắc ý cười to, cánh tay vung lên, Bối Bối chỉ cảm thấy ở cổ như căng lên, sợi dây đeo Hắc tinh ngọc bội nháy mắt rơi xuống.

Nàng kích động, cánh tay muốn vươn ra bắt lấy, lại bị Ma Vương giành trước một bước.

Trong bóng tối, Hắc tinh ngọc bội đột nhiên phát ra những tia hào quang mãnh liệt, chiếu sáng tầm mắt phía trước của nàng.

Nàng nhìn Hắc tinh ngọc bội đang bị Ma Vương đoạt lấy, hắn đắc ý nhìn nàng.

“Trả lại cho ta”. Bối Bối muốn ra tay giết hắn, nhưng nàng căn bản là không đủ sức.

Ma Vương nắm chặt ngọc bội, bay lùi xa vài bước, giọng lạnh như băng châm chọc: “Không có Hắc Tinh ngọc bội, xem ngươi sẽ khôi phục pháp lực như thế nào, hiện tại ta muốn giết ngươi trả thù, vậy cho ngươi trong hình dạng người phạm từ từ chết trong địa bàn của ta, như vậy sẽ càng có trả thù càng vui vẻ, hoặc là đến lúc đó ta sẽ cho người tình của ngươi đến chôn cất thi thể của ngươi.”

Nói xong hắn ngông cuồng cười to, bóng dáng màu đen dần dần biến mất ở trước mặt Bối Bối.

Bối Bối vô lực nhìn chằm chằm hướng biến mất của Ma Vương, con mắt nàng ngưng tụ một ánh nhìn kiên cường.

Nàng tuyệt đối không thể gặp chuyện không may, tuyệt đối không thể!

Trong đầu không ngừng lặp lại những hình ảnh Cô Ngự Hàn giờ kiếm tự sát, giống như đã in lại trong đáy lòng nàng, cơn đau như lan tràn.

Nàng nắm chặt tay, đứng thẳng dậy, cả cơ thể và tinh thần bởi vì niềm tin mãnh liệt mà như có một dòng nhiệt nóng đang quay cuồng trong tâm khảm.

Không ý thức được ở bên trong, cơ thể của nàng dần dần bị một dòng khí lưu chuyển, ánh mắt của nàng nhuộm một màu đỏ toát ra vẻ đẹp yêu mị.

“A.....”Chờ nàng ý thức được cơ thể đang biến đổi, là đã không thể khống chế được dòng năng lượng đang lưu chuyển, nàng chỉ có thể hét to lên để phát tiết.

Bụng nàng loé ra những sắc hồng xen lẫn cùng với ánh sáng màu vàng, bao phủ toàn thân nàng.

Càng ngày dòng năng lượng càng đánh sâu vào nàng , cơ thể nàng từ từ không còn lực, mềm ngã xuống trên mặt đất.

.....

Thời gian trôi đi lặng lẽ, không biết qua bao nhiêu lâu.

Bối Bối cảm thấy chính mình đang trôi bên trong màn sương mù dày đặc, cái gì nhìn cũng không thấy.

“Ta đang ở nơi nào!” Nàng mê man nhìn xung quanh, tìm không thấy cửa ra.

“Mẫu thân, mẫu thân.....” Bỗng nhiên những giọng nói non nớt truyền vào trong tai nàng, tác động vào lòng nàng, như một dòng nước ấm áp chảy vào trong huyết mạch.

Mẫu thân? Là đang gọi ai?

“Mẫu thân, mẫu thân, mẫu thân.....”

Bối Bối nương theo tiếng gọi để tìm kiếm nơi phát ra giọng nói, nàng hết sức xoay người, nàng thấy ba quả cầu tỏa ra ánh sáng vàng chói ở giữa không trung bay đi bay lại, đuổi bắt nhau, giống như đang chơi đùa.

“Mẫu thân, mẫu thân, mẫu thân, lại đây chơi với chúng con.”Giọng nói non nớt của trẻ con lại vang lên.

Bối Bối nhìn ba quả cầu trong suốt ánh vàng như ngọc lưu ly, không biết như thế nào, trong lòng nàng mạnh mẽ xuất hiện cảm giác vô cùng thân thiết, thực mềm mại.

“Mẫu thân.” Trong đó có một quả cầu nhỏ như hòn bi bồng bay tới trước, bay quanh một vòng rồi dừng trước mặt nàng.

Bối Bối nhìn trái nhìn phải, sau đó dùng ngón tay chỉ vào chính mình: “ Người..... là đang gọi ta sao?”

“Mẫu thân, thương yêu” Quả cầu trong suốt chạy lại gần mặt nàng, ở trên gương mặt nàng cọ cọ.

Một cảm giác mềm mại trên gương mặt rót vào lòng nàng , rất thân thiết.

Khoé môi của Bối Bối không tự giác nhếch lên, cùng quả cầu nhỏ thân thiết cảm giác thật gần gũi, rất là ấm áp, tưởng như nàng sẽ yêu thương nâng niu quả cầu nhỏ mãi mãi.

“Ta cũng muốn , ta cũng muốn.....” Hai quả cầu nhỏ kia cũng đồng loạt bay lại, tranh giành nhau dán vào khuôn mặt của Bối Bối.

Nhìn bọn họ giành nhau leo lên, Bối Bối cười khuyên can: “ Không cần tranh, sẽ bị thương, từng người từng người thôi.”

“Mẫu thân nói từng người từng người lên, ta là lão đại, ta lên trước.” Một quả cầu lớn rực rỡ nhanh nhẹn nói, ánh sáng vàng nhu hoà trong suốt loé lên ở bên cạnh, đẹp rực rỡ.

“Ca ca ức hiếp người quá đáng, phải là người nhỏ lên trước” Hai quả cầu nhìn không khác lắm so với quả cầu kia cùng nhau vây quanh quả cầu lớn, rất có đồng tâm hiệp lực kháng cự lại lời nói của quả cầu lớn.

Thấy thế, Bối Bối vươn tay nắm hai quả cầu nhỏ nhẹ nhàng kéo xuống đặt trong lòng bàn tay, ôn nhu mà dạy bảo: “ Không được cãi nhau nha, cãi nhau sẽ mất hoà thuận.”

“Cãi nhau sẽ mất hoà thuận, cãi nhau sẽ mất hoà thuận, mẫu thân nói không được cãi nhau, không được cãi nhau.”

Tiếng nói thật non nớt ngây thơ lặp lại lời của Bối Bối, trong đó hai quả cầu nhỏ nằm trong lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng lăn qua lăn lại, rất đáng yêu.

Nhìn ba quả cầu sáng xinh đẹp, đáng yêu, Bối Bối trừng mắt nhìn, thì thầm tự nói: “Ta là mẫu thân của bọn họ thật sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, người chính là mẫu thân của chúng con, Tiểu Hàn là phụ thân.”

Cái gì? Tiểu Hàn?

Bối Bối trong đầu hiện lên khuôn mặt tuấn tú luôn mang ý cười của Cô Ngự Hàn, nàng muốn bật cười.

Tiểu Hàn chắc là Cô Ngự Hàn rồi !

Nếu hần biết con của hần gọi hần là Tiểu Hàn thì không biết khuôn mặt anh tuấn kiêu ngạo sẽ biến thành cái dạng gì?

Suy nghĩ, nàng cảm thấy cần phải dạy dỗ đối với mấy đứa nhỏ một chút: “ Các con về sau gọi phụ thân, không được gọi là Tiểu Hàn nha.”

“Phụ thân Tiểu Hàn, phụ thân Tiểu Hàn.....” Ba quả cầu ánh sáng thực ngoan ngoãn đồng thời nói, sau đó bay lên cùng nhau di chuyển xung quanh nàng, cuối cùng dường như đang hát nhạc thiếu nhi.

Bối Bối nhìn bọn chúng bay tới bay lui, trên mặt tự nhiên nở một nụ cười yêu thương.

Đây là Xà cục cưng của nàng sao? Thật là đáng yêu nha!

296. Q.4 - Chương 297: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [2]

Bối Bối ngồi ở trên mặt đất, đem ba quả cầu ánh sáng đặt ở trên đùi, đưa tay cẩn thận vuốt ve.

Mềm mại, ấm áp, sờ tiếp tục xuống dưới rất mềm, Bối Bối sợ tới mức vội rút tay về.

“Vậy..... Ta có làm đau con không.” Nàng có chút lo lắng hỏi.

Quả cầu nhỏ được vuốt ve lắc lư di chuyển vòng quanh, sau đó phát ra tiếng nói của đứa bé gái: “Mẫu thân, ta không đau nha, nhưng là có chút ngứa, mẫu thân xấu xa, gãi ngứa người ta.”

Hai quả cầu ánh sáng khác lần lại gần sát tay của Bối Bối: “Mẫu thân, ta cũng muốn gãi ngứa.”

“Được được, mẫu thân gãi ngứa cho các con.” Bối Bối cười uốn cong đôi mắt, đối với ba quả cầu ánh sáng này yêu thương không muốn buông tay.

“Ừ..... Người là lão Đại, hần là lão Nhị, nàng là lão Tam đúng hay không?” Bối Bối chạm từ từ theo trình tự của bọn họ, tò mò hỏi.

Ba quả cầu ánh sáng dao động một cách ngay ngắn, sau đó đứa đứng đầu hàng phát ra tiếng nói: “Dạ Mẫu thân, ta là ca ca, lão Nhị là đệ đệ, lão Tam là muội muội.”

“Ta là lão Nhị.”quả cầu ánh sáng xếp ở chính giữa nhảy nhẩy, giọng nói non nớt vui vẻ cất lên.

“Ta là lão Tam.” Quả cầu ánh sáng nhỏ cuối cùng thoáng bay lên vòng vài vòng.

“Mẫu thân, chúng ta muốn đi ra ngoài, không muốn bị vây hãm ở nơi tối tăm này.” Quả cầu ánh sáng lớn nhất bay đến, bay vòng vòng ở trước mắt Bối Bối, tốc độ có chút vội vàng.

Bối Bối có chút khó xử nâng cằm: “Nhưng Mẫu thân cũng không biết đi ra ngoài như thế nào nha, làm sao bây giờ đây?”

“Mẫu thân mở mắt ra, chúng ta mang mẫu thân đi ra ngoài.” Lão Nhị cũng bay lên xoay vòng quanh.

“Đúng vậy, muốn đi ra ngoài muốn đi ra ngoài, muốn đi chơi.” Lão Tam nhảy lên, lên lên xuống xuống.

“Mẫu thân mau mau mở mắt ra.” Lão Đại thúc giục.

Mở mắt ra?

Bối Bối yên lặng nhớ kỹ, đem ý tưởng chuyển vào trong ý thức.

Dần dần, bóng dáng của quả cầu ánh sáng nhỏ mất đi trước mắt nàng, lại rơi vào trong bóng tối lần nữa.

Mí mắt giật giật, nàng mở to mắt, nhìn chung quanh một mảnh đen tối, đưa tay ra lại không thấy năm ngón tay.

Đầu óc trống rỗng, một mảnh mờ mịt, nàng đưa tay xoa xoa đầu, có chút muốn làm cho rõ ràng tình huống trước mắt: “Ta như thế nào lại đang ngủ?”

Nàng từ từ trỗi dậy, ý thức chậm rãi ập trở về.

Hoàng kim dẫn (trứng vàng)..... Đúng rồi, xà cù cứng!

Nàng cuống quýt ngồi xuống, lo lắng nhìn xung quanh: “Xà dẫn dẫn đâu, như thế nào không thấy?”

“Hoàng kim dẫn, các con ở nơi nào a?” Nàng xoay quanh, mọi nơi trước mắt đều một mảnh tối như mực, căn bản nhìn không thấy mấy ánh sáng vàng óng đó.

Nàng cho rằng mình từng sợ hãi xà cù cứng (rắn con), nhưng mà ở trong mộng nhìn thấy ba cái trứng đáng yêu kia, nghe được bọn họ dùng giọng nói mềm mại gọi nàng là mẫu thân, nàng lại chỉ cảm thấy lòng tràn ngập yêu thương.

Ở trong bụng chỗ Bối Bối nhìn không thấy, ba quả trứng nhỏ ngoan ngoãn nằm cùng một chỗ, tâm linh tương thông – mẫu thân thế nhưng gọi chúng ta là hoàng kim dẫn, không gọi là cù cứng, aiz.

“Đại ca ca, khi nào thì chúng ta mang mẫu thân ra ngoài hả?” Lão Tam yêu kiều hỏi.

“Bây giờ chúng ta liền mang mẫu thân ra ngoài đi.” Lão Đại hạ quyết định.

Lão Nhị cúi ở một bên: “Mẫu thân đã lâu chưa ăn gì, ta rất đói nha, rất muốn đi ngủ, nhưng mà đói quá nên ngủ không được.”

“Nhị ca ca, huynh như thế nào đã nghĩ tới ăn uống với ngủ ghê chứ, ta và đại ca ca còn chưa cảm thấy buồn ngủ a.” Lão Tam có chút nghi hoặc.

“Hắn là trời sinh xà lười.” Giọng nói của Lão Đại nhẹ nhàng trả lời uội muội.

“A a, nhị ca ca là xà lười.” Lão Tam vui vẻ trêu đùa lặp lại lần nữa.

.....

Ngay lúc Bối Bối gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, đôi mắt bỗng nhiên cảm giác được một chút ánh sáng truyền đến, nàng thuận theo phương hướng hạ tầm mắt xuống.

Chỉ thấy bụng có một vòng hào quang màu vàng kim dập dờn lúc ẩn lúc hiện, lan rộng một chút, sau đó tập trung lan tràn về một hướng.

Hào quang vàng kim nhàn nhạt tức thì chiếu sáng một lối đi cho nàng.

Bối Bối vừa mừng vừa sợ, thật cẩn thận đưa tay sờ lên cái bụng vẫn bằng phẳng như trước: “Hoàng kim dẫn, là các con sao?”

Lời của nàng mới hỏi xong, chỉ thấy hào quang màu hoàng kim vụt sáng vụt sáng vài cái, giống như ở trả lời câu hỏi của nàng.

Một loại cảm giác tương liên mẫu tử tấn công vào trong lòng, không tự giác nàng dụi đôi mắt, nhẹ tay khẽ vuốt ve lên bụng của mình.

“Ta thật sự có xà cù cứng, cù cứng của ta và Cô Ngự Hàn, ha ha..... Hoàng kim dẫn.” Nàng cười đến ngơ ngếch.

Ngay trong lúc nàng ngẩn người ra lập tức, cảm giác được ánh sáng trong bụng lại sáng hơn một chút, chiếu thẳng về phía trước.

Dựa vào tình mẫu tử tâm liền tâm, nàng mơ hồ cảm giác được là bọn cù cứng đang thúc giục nàng nhanh chóng rời khỏi.

“Cù cứng ngoan, mẹ lập tức mang bọn con đi ra ngoài nha.”

Nàng vỗ nhẹ lên bụng, sau đó theo ánh sáng màu hoàng kim đi ra ngoài.

.....

Cô Ngự Hàn theo cảm giác tìm được không gian tối tăm, chung quanh một mảnh yên tĩnh.

“Tiểu Bối Bối, nàng có trong này không? Tiểu Bối Bối.....” Hắc gọi to đối với bóng tối chung quanh, giọng nói lo lắng như đốt.

Hắn cảm giác được Tiểu Bối Bối ở nơi này, nhất định ở trong này!

Tiếng tim đập càng ngày càng nhanh nói cho hắn, nàng đang hướng tới gần hắn.

“Tiểu Bối Bối.....”

Giọng nói của hắn dường như nghe rất rõ ràng vang dội trong bóng đêm vô tận.

“Hử! Đi tìm cái chết sao?”

Một giọng nói châm chọc quỷ dị đột nhiên vang vọng trong bóng đêm.

“Ma Vương, đi ra!” Đôi mắt anh tuấn của Cô Ngự Hàn lóe ra sắc hồng tuyệt đẹp, trong bóng đêm nhảy múa như ngọn lửa, quỷ dị mê người.

Trong không khí im lặng.

Cô Ngự Hàn nín thở tập trung tinh thần, tai nghe bốn hướng.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được công kích từ phía sau đánh úp lại.

Đôi mắt anh tuấn của hắn nghiêm lại, di chuyển toàn thân nhanh chóng, cùng lúc công kích về hướng đánh bất ngờ của Ma Vương.

“Phản ứng cũng không tệ lắm, không thể tưởng tượng được nửa linh hồn xà tinh ở nhân gian còn có pháp lực như vậy, xem ra không diệt trừ người không được!”

Giọng nói nham hiểm xót xa của Ma Vương rất trầm, rõ ràng để lộ ra sát ý mãnh liệt.

Linh hồn xà này nếu hợp nhất sẽ là đối thủ mạnh nhất, lúc này không diệt trừ hắn còn đợi khi nào!

Bạc môi của Cô Ngự Hàn nhếch lên, khuôn mặt anh tuấn phủ đầy sương lạnh, hắn dùng sức toàn lực công kích Ma Vương.

“Đem Tiểu Bối Bối trả lại cho ta!”

“Ha ha ha..... Ta đã đem nàng giết rồi, chờ người tới nhận thi thể của nàng ta.” Ma Vương càn rỡ cười to.

Lòng của Cô Ngự Hàn căng thẳng, vô cùng, công kích của hắn trở nên có chút rối loạn: “Người..... Ta không tin!”

Tiểu Bối Bối không có việc gì, tuyệt đối sẽ không, hắn rõ ràng cảm giác được nàng đang ở gần.

Ma Vương lui ra phía sau rơi xuống, bàn tay mở ra, Hắc tinh ngọc bội rõ ràng xuất hiện ở dưới mắt của Cô Ngự Hàn.

“Nhìn xem đây là cái gì? Linh thạch tu pháp của Thần nữ, nay rơi vào trong tay ta, người nói..... Nàng chết hay..... Sống? Ha ha ha.....”

297. Q.4 - Chương 298: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [3]

Nhìn Hắc Tinh ngọc bội trong tay Ma Vương, Cô Ngự Hàn cảm giác nhiệt độ cả người không thể kiểm soát giảm xuống nhanh chóng.

Lòng, giống như bị băng sương thổi quét, lạnh đau đến thấu xương.

Hít thở của hắn nặng nề thở gấp, đôi mắt anh tuấn điên cuồng bắt chặp mọi thứ trùng thẳng.

Một loại tàn nhẫn bất cứ giá nào nhảy lên trên gương mặt thanh tú của hắn.

Hốc mắt hắn giãn nở lên điên cuồng hét: “Ma Vương, người đáng chết!”

Hào quang đỏ đậm mãnh liệt từ hân trên người bắn ra, hân tựa như một ngọn lửa đang bùng cháy bắn ra lửa.

Ngọn lửa mãnh liệt trong nháy mắt làm cho Ma Vương kinh ngạc .

Hân kịp tránh đi trong nguy hiểm: “Không thể tưởng được nửa linh hồn của người còn có tu vi cao như vậy, xem ra là ta coi thường người.”

Nói xong, trong cơ thể Ma Vương cũng lập tức phát ra dòng khí càng thêm mãnh liệt, tấn công chống lại ngọn lửa.

.....

Bối Bối theo hào quang màu vàng kim đi tới, bỗng nhiên nghe được tiếng đánh nhau.

Lòng của nàng vui mừng, chẳng lẽ là Cô Ngự Hàn tìm đến đây?

Bước chân nhanh hơn, nàng vừa đi vừa gọi: “Cô Ngự Hàn, là chàng sao?”

Tiếng gọi loáng thoáng, trong bóng đêm rất mơ hồ, trong tiếng đánh nhau càng không rõ ràng.

Nhưng mà, Cô Ngự Hàn lại nghe được rõ ràng, hân không mấy may ham chiến lập đánh ra một hư chiêu rồi lùi lại.

Theo cảm giác, hân phi phóng đến trước mặt Bối Bối.

Vội vàng đem nàng ôm lấy để lấp đầy cõi lòng, hân siết chặt khuỷu tay, vui mừng khôn xiết thấp giọng thì thầm nhiều lần: “Tiểu Bối Bối, là nàng, thật là nàng! Thật tốt quá, cuối cùng ta tìm được nàng rồi!”

Bối Bối kích động hốc mắt có chút hồng hồng, cánh mũi phập phồng, nàng cho hân một nụ cười rục rịch.

Đưa ta ôm chặt hân lại, tìm kiếm sự ấm áp của hân, nàng không muốn xa rời vuốt ve trong ngực hân: “Cô Ngự Hàn, chàng đã đến rồi, ta rất nhớ chàng.”

“Ngoan, không có việc gì không có việc gì.” Hân như đang nói cho nàng nghe cũng như nói cho chính mình nghe.

Ngay trong lúc hai người ôm nhau, Ma Vương tấn công đến.

Cô Ngự Hàn phản ứng nhanh chóng lập tức ôm Bối Bối phóng người lên, nhanh nhẹn phát ra công kích Ma Vương.

Đứng ở phía sau, nàng từ trong lòng hân ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt hướng tới Ma Vương.

“Này, người là một kẻ quái dị thật đáng ghét nha, không thấy hai người chúng ta đang ngọt ngào tâm tình sao, thật sự là cái bóng đèn chướng mắt!”

Nghe vậy, Ma Vương tức giận đến gầm lên.

Cô Ngự Hàn cúi đầu bật cười, cúi đầu hôn hai má của nàng một cái.

“Tiểu Bối Bối, tên kia thật sự rất chướng mắt, nàng rời khỏi đây trước đi, chờ ta giải quyết tên kia sẽ trở về tiếp tục tâm tình ngọt ngào với nàng được không?”

Luyến tiếc để cho nàng rời khỏi tầm mắt của hân, nhưng mà, dựa vào pháp lực bây giờ của hân, hân không nắm chắc thắng Ma Vương.

Một bàn tay mềm đặt trên môi hân: “Cô Ngự Hàn, ta muốn ở trong này nhìn chàng, chỗ nào cũng không đi, sống, chúng ta phải cùng nhau sống, chết, cũng phải cùng nhau chết, lúc này đây, chúng ta đừng lại tách nhau ra.

Ma Vương phẫn nộ nhìn bọn họ không coi ai ra gì tiếp tục nói lời dụ dỗ, tức giận đến thét to: “Các người ai cũng đừng mong rời khỏi nơi này!”

Gió xoáy mạnh mẽ sắc bén quét đến, Cô Ngự Hàn đem Bối Bối đẩy sang bên cạnh.

“Tiểu Bối Bối, nghe theo lời nàng, bắt kẻ sinh tử đều cùng nhau.”

Nhìn nàng thật sâu sắc một cái, hấn phóng người lên đón nhận công kích của Ma Vương.

Bối Bối lo lắng đan ngón tay vào nhau, nhìn không chuyển vào bóng dáng đánh nhau kịch liệt giữa không trung.

Không bao lâu, nàng liền nhìn thấy Cô Ngự Hàn có xu hướng ở thế hạ phong.

Trong đầu xẹt qua lời nói của bà nội, hiện tại pháp lực của Cô Ngự Hàn không hoàn chỉnh, như vậy nếu tiếp tục nữa khẳng định sẽ nguy hiểm.

Không được, nàng phải giúp hấn!

Suy nghĩ trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, máu trong cơ thể theo niềm tin của nàng chảy càng nhanh.

Nàng nắm chặt tay lại, đôi mắt nheo lại, lóe ra ánh sáng bảy màu xen lẫn màu hoàng kim nổi bật thành một vòng tròn rực rỡ bao lấy người nàng.

Theo năng lượng ngưng tụ, đáy mắt của nàng dần dần nhuộm lên một chút yêu hồng.

.....

Cô Ngự Hàn vừa đánh nhau với Ma Vương, vừa bắt đầu chuyển động suy nghĩ.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp hay, pháp lực hiện tại của hấn chỉ có thể miễn cưỡng đối phó với Ma Vương, không thể giằng co lâu.

Ngay lúc hấn cố gắng hết sức tránh đi tấn công mạnh mẽ nguy hiểm của Ma Vương, còn chưa kịp tránh đợt sóng tấn công khác, sát chiêu của Ma Vương liền bị người ta cắt đứt giữa đường.

Hấn bình tĩnh nhìn lại, thiếu chút nữa bị dọa vỡ mật: “Tiểu Bối Bối, nàng như thế nào.....”

Hào quang bảy màu trong tay của Bối Bối rời khỏi trường lực của Ma Vương, bay trở về bên cạnh hấn.

“Cô Ngự Hàn, đừng lo lắng cho ta, ta không sao, chúng ta cùng nhau đối phó tên chúng mất này.”

“Nhưng mà.....” Cô Ngự Hàn không đồng ý nhú chặt đôi mày thanh tú, đồng thời cũng cảm thấy có chút nghi hoặc.

Tiểu Bối Bối của hấn khôi phục pháp lực khi nào? Nhưng lại trở nên giống như không kém đâu?

Bối Bối kiên định nhìn hấn: “Cô Ngự Hàn, trước kia chàng luôn bảo vệ ta, bây giờ, hãy để cho ta kẻ vai chiến đấu với chàng.”

Trong nháy mắt đối diện với nàng, hấn cảm nhận sâu sắc được kiên quyết của nàng.

Trầm ngâm một chút, hấn bắt đầu dĩ than nhẹ: “Cho dù ta phản đối nàng cũng sẽ không rời đi phải không.”

Lúc này Tiểu Bối Bối của hấn dùng chiêu ngoan cố, hấn thật đúng là không có lựa chọn nào khác.

Nhìn biểu hiện chính mình không có cách nào của hấn, Bối Bối bướng bỉnh nháy mắt mấy cái: “Chàng biết là tốt rồi.”

“Tốt lắm, bây giờ ta không so đo chuyện trước kia, còn phải xin nương tử chăm lo cho vi phu một chút.” Hấn cười đến rối loạn không đứng đắn.

“Nhất định nhất định.” Bối Bối phối hợp nói đùa với hấn.

Trao đổi ánh mắt, bọn họ cùng nhau chuyển hướng về Ma Vương.

Trong chớp mắt, hào quang bảy màu xen lẫn sắc lửa màu đỏ đậm không ngừng bắn vào không trung.

.....

Ngay trong lúc liên tục chiến đấu kịch liệt, sắc mặt Cô Ngự Hàn trắng bệch, pháp lực đột nhiên biến mất, cả người từ không trung rơi thẳng xuống.

Bối Bối hoảng sợ: “Cô Ngự Hàn!”

Cô Ngự Hàn chỉ cảm thấy đầu đột nhiên đau đớn tựa như muốn vỡ tung.

Hắn chịu đựng cơn đau đầu đến tận xương tủy, hét to cảnh báo nàng: “Tiểu Bối Bối, đừng để ý đến ta, cẩn thận!”

Sao lại thế này? Vì sao hắn đầu đột nhiên lại đau như vậy, pháp lực hắn như thế nào bỗng nhiên không khống chế được?

Ai? Ai đang niệm chú bên tai hắn? Ai đang triệu hồi hắn?

Chết tiệt, thân thể hắn như thế nào càng ngày càng không chịu khống chế? Giống như bị một sức mạnh nào đó lôi kéo.

Bối Bối đang trong lo lắng, chỉ có thể vừa không ngừng đối phó công kích của Ma Vương đối với nàng, vừa lo lắng cho Cô Ngự Hàn.

Vô cùng lo lắng, từ trái tim thẳng đến lan ra toàn thân, máu chảy trong cơ thể càng tăng độ nóng.

Bỗng nhiên, bỗng nhiên bụng của nàng tỏa ra luồng ánh sáng màu hoàng kim mãnh liệt bắn về phía Ma Vương.

“A.....” Ma Vương trúng một công kích, chấn động liên tục lùi về sau vài bước.

298. Q.4 - Chương 299: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [4]

Bối Bối vì việc mình bỗng nhiên tăng pháp lực lơ mơ khó hiểu một chút.

Nhưng mà, nàng không rảnh suy nghĩ nhiều, thừa dịp Ma Vương bị đẩy lui, nàng vội vàng chạy vội tới bên cạnh Cô Ngự Hàn.

“Cô Ngự Hàn, chàng sao rồi? Bị thương ở đâu?”

Nàng lo lắng đưa tay hắn nâng dậy, mới phát hiện sắc mặt của hắn tái nhợt như tờ giấy, tựa hồ đang ngầm chịu đựng đau đớn dữ dội.

Cô Ngự Hàn hơi mở miệng, một trận đau đớn từ trong đầu đánh úp lại, làm cho hắn thở hổn hển vài cái.

Nhìn thấy hắn đột nhiên biến thành như vậy, Bối Bối hoàn toàn hoảng sợ.

Nắm chặt tay của hắn, nàng lo lắng không thôi: “Cô Ngự Hàn, chàng đừng làm ta sợ, nói chuyện với ta đi.”

“Tay của chàng lạnh buốt, vì sao đột nhiên lại như vậy? Cô Ngự Hàn, ta rất sợ, chàng nói chuyện với ta có được không?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào.

Thở dốc trong chốc lát, Cô Ngự Hàn thật vất vả mới từ từ lấy lại hơi.

Hắn cố gắng hé mí mắt, trấn an nàng: “Tiểu Bối Bối, đừng lo lắng, ta có thể..... Chỉ là trong lúc nhất thời không thể điều phối linh thể thích hợp, cho nên mới như vậy, nàng đừng lo lắng, rất nhanh là tốt thôi, đừng khóc.”

“Cô Ngự Hàn, có phải bởi vì chàng dùng phân thân thuật hay không, cho nên mới dẫn tới như bây giờ? Chàng mau trở về, không cần ở lại nơi này.”

Bối Bối sực sật mũi, muốn nghe lời của hắn nhìn nước mắt xuống, nhưng mà nước mắt lại vẫn là giống như sợi châu bị chặt đứt.

Từng giọt từng giọt rơi xuống, giọt rơi trên mặt hắn.

Hắn lắc đầu, lúc này, hắn làm sao có thể rời khỏi nàng mà trở về đây.

“Đừng khóc, ta không sao..... Cẩn thận!”

Mắt sắc của hắn nhìn thấy Ma Vương đánh lén, đôi mắt thanh tú hoảng sợ dường như muốn xông ra.

Hét lớn một tiếng, hắn! đem hết khí lực toàn thân biến thành hình xà, cái đuôi lướt qua nàg quét ngang qua, quần lầy Ma Vương.

“Tiểu Bối Bối, đi mau!”

“Không.....”

Một câu của Bối Bối còn không kịp nói xong, Ma Vương liền rất nhanh thoát ra khỏi sự cầm giữ của Cô Ngự Hàn, thuận tay đánh một chưởng về phía thiên linh cái của Cô Ngự Hàn.

Tất cả xảy ra rất nhanh, Bối Bối ngăn cản không kịp trở mắt nhìn một chưởng kia, tê tâm liệt phế kêu khóc: “Đừng!”

“Pình!”

Cô Ngự Hàn đã trúng một chưởng của Ma Vương, nặng nề mà té xuống, thân rắn thật lớn nằm ở trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Ngay sau đó, Ma Vương còn muốn lại tiếp tục đánh thêm một chưởng, đôi mắt của Bối Bối mở thật to, dòng khí cả người đang sôi trào.

Nhìn tay của Ma Vương cách Cô Ngự Hàn càng ngày càng gần, nàg phần nộ cả người căng cứng, hào quang màu vàng kim bắn ra mãnh liệt.

“A —”

Tay của nàg nắm chặt, hét ra bi phần trong lòng, ánh sáng màu hoàng kim đột ngột mãnh liệt ngưng tụ thành chùm vọt thẳng tới với Ma Vương.

“Oành!” Lại một tiếng rơi xuống đất, là tiếng Ma Vương bị ném từ xa xa vang đến.

“Cô Ngự Hàn!” cả người Bối Bối bao phủ ánh sáng màu vàng chói mắt, giống như vật sáng màu vàng chạy vội lại.

Nàng đi đến bên con cự xà, vươn tay run run vuốt ve cổ xà.

“Cô Ngự Hàn, chàng mở mắt ra nhìn xem ta, Cô Ngự Hàn.....” tiếng nói của nàng dường như vỡ vụn, xen lẫn cầu xin.

Nàng gọi một hồi lâu, cự xà mới thoáng có một chút động tĩnh.

Cô Ngự Hàn giật giật cổ, hơi hơi động tác cọ cọ lòng bàn tay của nàng.

Rất muốn mở to mắt nhìn nàng, nhưng mà..... không có sức lực.

Trong đầu vẫn đau, lỗ tai vẫn vang lên ong ong.

Cuối cùng, hắn đành phải đem toàn bộ sức lực phát ra tiếng.

“Tiểu Bối Bối..... đừng lo lắng, ta chỉ là..... có thể phải đi về, trưởng lão đang triệu hồi ta, nhưng mà..... Ta rất muốn ở lại cùng nàng, ta luyến tiếc, ta muốn ở lại.....”

Bối Bối khóc lắc đầu, nhẹ tay khẽ vuốt ve trán của hắn.

“Cô Ngự Hàn, chàng hãy nghe ta nói, ta không muốn chàng phân thân vất vả như vậy, chàng đi về trước, tin tưởng ta, ta sẽ đi tìm chàng, nhất định sẽ, mau trở về đi thôi, ta không muốn nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của chàng như vậy.”

“Tiểu Bối Bối, nàng..... nhớ lại ta?” Trong tiếng nói suy yếu của hắn mang theo rõ ràng kinh ngạc vui mừng.

Bối Bối vừa rơi nước mắt vừa liên tiếp gật đầu: “Đúng vậy, ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra tất cả mọi chuyện của chúng ta ở Xà giới, ta nhớ ra những ngày tháng vui vẻ của chúng ta tại Diễm cung, nhớ tới chàng đối xử rất tốt với ta, cũng nhớ tới ta rất yêu rất yêu chàng.”

“Ta cũng rất yêu rất yêu nàng.”

Hắn thở dốc càng ngày càng nặng, hô hấp giống như bắt đầu đứt quãng.

Bối Bối đau lòng, nàng cúi đầu môi hôn cái trán của hắn: “Cho nên, chàng phải bình an trở về trước.”

“Không..... Nơi này nguy hiểm.....” Cô Ngự Hàn khó khăn phát ra tiếng cự tuyệt.

Thoáng dùng sức sờ sờ đầu hắn một chút, Bối Bối nở nụ cười trấn an mang theo nước mắt, mặc kệ bây giờ hắn có mở mắt nhìn được hay không.

“Cô Ngự Hàn, chàng đã quên sao? Lúc ta tức giận hay là lo lắng, pháp lực của ta cũng có thể rất lợi hại, chàng không nhớ rõ trước kia ta từng cũng đem chàng đánh văng ra qua sao? Tin tưởng ta, ta sẽ đánh bại Ma Vương báo thù cho chàng, nhất định sẽ! Ta nhất định sẽ đánh bại hắn!”

Cự xà tiếp tục im lặng.

Một hồi lâu, hắn mới mang theo nụ cười nói: “Đúng..... Đúng vậy, Tiểu Bối Bối của ta rất lợi hại. Nhưng mà.....”

Bối Bối đưa tay lên miệng của hắn, nhẹ nhàng đè lại: “Cô Ngự Hàn, đừng lo lắng thay ta, vừa rồi chàng cũng thấy đấy, ta đánh Ma Vương bị thương, ta sẽ không thua cho hắn, chàng an tâm nghe triệu hồi của trưởng lão trở về.”

“Ta.....” Cô Ngự Hàn còn muốn nói cái gì, Bối Bối cũng đã hôn lên miệng của hắn.

Nhẹ nhàng hôn xuống da thịt trơn bóng, da xà không còn ấm áp như trước kia nữa, có chút lạnh lẽo lạnh lẽo, lạnh làm cho lòng của nàng càng đau đớn.

Nàng biết, hắn lo lắng ỉn, vẫn chống đỡ, sắp chống đỡ đến cực hạn.

“Nghe lời, trở về đi. Ta sẽ không có việc gì!”

Bối Bối lưu luyến vô về không rời mềm mại thân mình của hắn, sau đó chậm rãi đứng lên.

“Tiểu Bối Bối, ta yêu nàng.....”

Cô Ngự Hàn cố gắng đấu tranh nói chuyện với nàng, nhưng mà lại chỉ có thể vô lực bị đau đớn co rút trong đầu thổi quét ý thức của hắn.

Dần dần, thân rắn của hắn bắt đầu mơ hồ, trở thành nhạt dần, sau đó biến mất trong không khí.

Bối Bối kiên cường lau nước mắt, cúi đầu vuốt ve bụng.

“Cực cương, mẫu thân muốn đi trả thù cho phụ thân, các con có giúp mẫu thân không?”

299. Q.4 - Chương 300: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [5]

Lời của nàng vừa mới nói ra, chỉ thấy trong bụng nhộn nhạo, một đạo vàng óng ánh, thật chói mắt.

Nét mặt nhợt nhạt cười, nàng hít thật sâu một hơi: “Ngoan cực cương.”

Nàng bước đến bên Ma Vương đang giãy dựa trên mặt đất.

Nhìn thấy nàng đứng trên cao, Ma Vương rống giận một tiếng, lập tức đứng thẳng lên.

Bối Bối lạnh lùng bình tĩnh: “Ma Vương, đưa cho ta Hắc tinh ngọc bội!”

Ma Vương dữ tợn trừng mắt: “Xuy! Có bản lĩnh liền đoạt lại từ trong tay ta đi.”

Nhìn ánh mắt người trước mặt thật tà mị, Bối Bối nhíu mắt, chằm chọc nhướng mày: “Người đã nói qua, ta đã từng đem ma tộc của người áp chế đến tâm của trái đất, như vậy..... Trăm ngàn năm trước ta có thể làm được, thì hôm nay, ta cũng có thể đem người đánh cho người hồn tiêu phách tán!”

Ma Vương cau giận hét lớn một tiếng công kích đi qua phía Bối Bối.

Nhìn đợt tập kích không lưu tình chút nào, gió xoáy màu đen lao vun vút tới, Bối Bối ngưng thần vận khí.

Cảm giác được trong bụng cuộn cuộn không ngừng giúp nàng chuyển vận năng lượng, đôi mắt của nàng tràn ngập yêu thương, ánh sáng nhu hòa.

Chính là trong lúc đó, thân thể của nàng liền giống như vượt qua sự khống chế của nàng, nhanh chóng di động, phi vũ, công kích.

“Cực cương, các người thực ngoan.” Bối Bối đối với đứa nhỏ trong bụng nói nhỏ.

Trong lúc pháp lực vận chuyển, nàng giống như có thể nhìn thấy Cô Ngự Hàn mỉm cười.

Hắn đã nói với nàng khi vận khí làm phép, luôn muốn đối nàng nghiêm túc nhưng lại không thể không lộ ra vẻ mặt dung túng.

Hắn cười mắng nàng, dùng tay gõ gõ cái trán của nàng, rất nhẹ rất nhẹ.

Hắn chuyên chú nhìn của nàng, tuy rằng ở ngoài mặt lộ vẻ cười không đứng đắn, nhưng kỳ thật trong đáy mắt kia nhu tình ấm áp lại luôn cuộn cuộn.

Trong lòng ấm áp, nàng liên tiếp ra chiêu, lực trong tay cũng càng ngày càng mạnh.

“Ma Vương, vừa rồi người đã đánh nam nhân của ta một chưởng, hiện tại..... Ta trả lại người hai chưởng, cho người nếm thử mùi vị!”

Bối Bối khẽ kêu một tiếng, hào quang màu vàng trong tay như kiếm sắc bén bắn về hướng Ma Vương.

Công kích của nàng đột nhiên trở nên nhanh và mạnh, khiến cho Ma Vương trở tay không kịp, trúng một chưởng vào đầu.

“A.....” Ma Vương thống khổ gầm rú một tiếng lao đảo vài bước.

“Chưa hết đâu.” Thanh âm của nàng ôn nhu, lại tràn ngập sát ý.

Dám làm cho Cô Ngự Hàn thống khổ như vậy, nàng tuyệt đối không tha cho hắn.

Bối Bối lúc này như là nữ thần phẫn nộ, chung quanh kim quang lóe sáng, tựa hồ đem nàng bay lên, sợi tóc cũng nhuộm lên vàng óng ánh, đôi mắt linh động giống như muốn cắn nuốt địch nhân.

“Oành oành!”

Hai chưởng liên tiếp lần lượt dừng ở trên người Ma Vương, khiến hắn chấn động ở giữa không trung, rồi mới ném thật mạnh xuống mặt đất.

Bối Bối lập tức tiến đến trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống trừng mắt nhìn hắn còn chút hơi tàn cuối cùng giấy dựa hấp hối.

Ma Vương dần dần suy nhược, màu đen chung quanh hắn từ từ nhạt đi, ánh mặt trời xuyên qua màn đen chiếu vào.

“Bóng đèn chướng mắt, hừ!”

Ánh sáng màu vàng óng ánh trong tay nàng dần dần thay đổi cường độ, theo chỉ dẫn của nàng công kích Ma Vương lần cuối.

Đột nhiên, một đạo thanh âm ngăn nàng lại.

“Bối Bối, đem Ma Vương giao cho bà nội.”

Nghe vậy, ánh sáng màu vàng trong tay Bối Bối đột nhiên biến mất.

Nàng vừa mừng vừa sợ nhìn bà nội cùng Vu đại thẩm đang đi tới, Vu đại thẩm vừa thấy Ma Vương bị đánh nằm úp sấp, bay nhanh chạy tới.

“Ha ha, Ma Vương người cũng có hôm nay, hừ, đáng chết!” Phục ma bỗng trong tay Vu đại thẩm để ở trên cổ hắn, bàn chân to béo dẫm đạp lên người hắn.

Ma Vương thống khổ ho khan vài tiếng: “Khụ khụ.....”

Bối Bối kích động giữ chặt tay bà nội, gắt gao giữ lấy, ánh mắt mang theo lo lắng: “Bà nội, người không có việc gì chứ?”

Tô lão bà nhân ái cười nhìn cháu gái, nhanh chóng nhìn cháu gái một lượt.

“Bé ngoan, bà nội không có việc gì, tiểu Hàn cứu bà nội..... Di? Hắn đâu rồi?”

Nhắc tới Cô Ngự Hàn, Bối Bối nước mắt nhanh chóng ngừng tụ thành giọt.

“Bà nội, Cô Ngự Hàn hắn..... Hắn bị thương, hiện tại hắn là trở lại Xà giới rồi.”

Nhớ tới lúc hắn đang đánh nhau với Ma Vương, bị Ma Vương đánh trúng một trường, trong lòng Bối Bối thật tê tái.

Trong đầu hiện lên hình ảnh lúc đó, hắn thật sự đau đớn cơ hồ phải trở về nguyên hình, dường như không thể di chuyển được.

Hắn vốn cũng đã đột nhiên cảm thấy không khỏe, hơn nữa lại bị trúng một trường của Ma Vương kia, nàng thật sự không biết hắn bị thương có nghiêm trọng không.

“Tiểu Hàn bị thương? Thăm thăm, hắn chính là chỉ có nửa linh hồn ở trong này, bị thương sẽ nguy hiểm gấp bội.....” Tô lão bà lòng nóng như lửa đốt nói ra, nhìn đến Bối Bối, thấy nàng đang chịu đả kích mạnh đến nỗi cầm khẩu .

Bị thương sẽ nguy hiểm gấp bội.....

Bối Bối bị những lời này làm cho hoàn toàn hoảng sợ, môi nàng run run, yết hầu cơ hồ không thể phát ra âm thanh.

“Bà nội, người nói Cô Ngự Hàn hắn.....”

Nàng không dám tiếp tục nói nữa, nàng sợ nghe được càng thêm làm cho người ta không thể chấp nhận được.

Tô lão bà cố gắng trấn định, đi qua trấn an Bối Bối, vỗ vỗ hai má tái nhợt của nàng: “Không phải sợ, tiểu Hàn trở lại Xà giới nguyên thần hợp nhất sẽ làm pháp lực sẽ tăng lên, nhất định có thể chống cự được.”

Biết rõ bà nội đang nói chuyện để an ủi nàng, nhưng là nàng tình nguyện lựa chọn tin tưởng, cũng chỉ tưởng tin tưởng lời bà nội nói.

Nàng cố gắng mỉm cười, an ủi chính mình, cũng trấn an nhóm cục cưng trong bụng đang xao động

Trong bụng cảm thấy bất an, nàng có thể cảm giác được điều đó.

Nàng xoa bụng, kiên cường nhẹ giọng nói nhỏ: “Cục cưng ngoan, không phải sợ, phụ thân chắc chắn không có việc gì.”

Cục cưng?

Tô lão bà kinh ngạc một chút, rất nhanh liền kinh hãi nói: “Bối Bối,con..... con có xà cục cưng?”

“Ừ, cục cưng của con cùng Cô Ngự Hàn, tổng cộng ba đứa, bọn chúng đều rất lợi hại nha, giúp con đánh bại Ma Vương.” Bối Bối tự hào nói, trên mặt tràn ngập vẻ nhu tình.

Tô lão bà sờ sờ bụng của Bối Bối, ánh mắt kích động, ngập lệ hồng.

“Hảo hảo, cháu gái bảo bối của ta thật sự đã trưởng thành, làm mẹ..... xà cục cưng thân ái, ta là bà bà của các người nha, các người có nghe được bà bà nói chuyện không?”

Chỉ chốc lát sau, bụng của Bối Bối lộ ra ánh sáng màu vàng, ở trên tay Tô lão bà uốn lượn.

“Ha ha a..... Bối Bối, bọn chúng thực sự thông minh, còn nhỏ mà đã như vậy, về sau khẳng định sẽ rất khó lường!”

Tô lão bà cười đến cười toe tóe, ánh mắt lúc đó tràn đầy yêu thương.

300. Q.4 - Chương 301: Chí Tôn Xà Bảo Bảo [6]

Trong bụng Bối Bối, nhóm đản đản nghe được giọng nói ở bên ngoài.

“Đại ca, chúng ta đã đem người xấu đánh ngã, vì sao không trực tiếp làm cho người xấu biến mất trước mặt mẫu thân?” Giọng nói non nớt của Lão Tam kháng nghị.

Lão Đại giật giật bên người muội muội, dùng chiếc đầu mềm mại cọ cọ muội muội.

“Muội muội ngoan, ca ca là làm theo ý của mẫu thân, mẫu thân rất nghe lời bà bà a, chúng ta liền nghe lời mẫu thân đi.”

Lão Nhị lặn lại gần, chen vào giữa bọn họ: “Mẫu thân nghe lời của bà bà, ta liền giảm pháp lực, chỉ dùng ít sức lực, hô..... Vừa rồi vận pháp lực giúp mẫu thân đi đánh người xấu, hiện tại mệt mỏi quá nga, các người hãy trông chừng đó, ta muốn đi ngủ, hô.....”

“Nhị ca ca thật chán ghét, mỗi lần ngủ đều phải chen vào giữa, không biết xấu hổ.”

Lão Tam đánh lên mặt lão Nhị, cố ý tiếp tục nhảy lên, mỗi lần rơi xuống đều trúng người lão Nhị.

“Muội muội, nhanh chút xuống dưới đi, muội thật nặng.” Lão Nhị kháng nghị di chuyển ánh mắt, di chuyển đến bên đại ca tị nạn.

“Đều tại huynh cả thôi, đầu của huynh lúc nào cũng nghĩ đến ngủ, hừ.”

Lão Tam không chịu tiếp tục theo sát, tiếp tục đánh lên đầu lão Nhị.

“Các người đều dừng lại, cứ như vậy nhích tới nhích lui mẫu thân sẽ khó chịu.” Lão Đại uy nghiêm ra lệnh.

“Hình như đúng vậy nha, nhị ca ca, huynh nghe xem, mẫu thân giống như đang ói ra nha.”

Ba cái tiểu quang cầu thật nhanh im lặng nằm cùng một chỗ, không hề động đậy.

Trong hiện thực.....

Bối Bối khó chịu vịn vào bồn rửa tay không ngừng nôn khan.

Tô lão bà đẩy cửa tiến vào, đưa qua một cái khăn mặt: “Bối Bối, con có phải rất khó chịu không, Vu đại thẩm mua ô mai cho con rồi, con ăn vài viên sẽ thấy ổn thôi.”

“Dạ, bây giờ con đã tốt hơn nhiều.” Bối Bối giặt sạch một cái khăn, suy yếu cười cười, sau đó cùng đi Tô lão bà đi ra.

.....

Ngồi trên sofa trong phòng khách, không khí tràn ngập một cỗ im lặng.

Bối Bối đan hai tay vào nhau, cắn cắn môi, tầm mắt dừng lại trên người bà nội cùng Vu đại thẩm.

Nhắm mắt lại, nàng cố lấy dũng khí: “Bà nội, con muốn trở lại Xà giới.”

Rõ ràng, trong phòng khách phát ra hai tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Tô lão bà cùng Vu đại thẩm giống như như trút được gánh nặng, Bối Bối không hiểu tại sao lại như vậy.

“Bà nội, hai người... đó là biểu hiện gì a?” Bối Bối khó hiểu đặt câu hỏi, vì sao nàng lại cảm thấy các nàng ước gì mau mau đem nàng tiễn bước.

Tô lão bà cùng Vu đại thẩm nhìn nhau, sau đó Tô lão bà trả lời: “Khụ khụ..... Bối Bối a, con trở về Xà giới, về sau phải chăm sóc cháu rể của ta cho tốt biết chưa?”

A?

Bà nội sẽ không muốn giữ nàng ở lại sao?

Ngồi ở bên kia, Vu đại thẩm liên tiếp gật đầu: “Ừ ừ, trở về rồi, về sau nhớ rõ làm một Vương hậu thật tốt, sau đó thì thoáng trở về thăm người thân.....”

“Ân hừ!” Tô bà nội cúi đầu hừ một tiếng, đánh gãy lời nói ngày càng hăng say của Vu đại thẩm.

Nhìn thấy hai người bọn họ “Mất đi mây lại”, Bối Bối đảo mắt suy nghĩ, thì ra hai cái lão ngoan đồng này có chủ ý từ trước!

Nàng thở phì phì, phút chốc đứng lên: “Con đi đây!”

“Chúng ta đưa con đến núi tuyết sơn lần trước, nơi đó.....” Tô bà nội cùng Vu đại thẩm ân cần đứng lên theo, vẻ mặt không có một chút lưu luyến không rời.

Bối Bối nhin không được muốn bóp cổ tay một chút.

Nàng thân mặc dĩ nhũ nhũ mây, có chút dở khóc dở cười nhìn hai cái vẻ mặt tha thiết kia: “Các người không cần đưa tiễn, xem, tìm trên máy tính xem có nơi nào có yêu khí không, các người vẫn là đi vì dân trừ hại đi.”

Ngón tay chỉ hướng màn hình máy tính màn, nàng bấu môi ba.

“Bối Bối a, con an tâm ở Xà giới cùng tiểu Hàn đi, hẳn hiện tại bị thương, nhất định thực yếu ớt, chăm sóc tốt cho tiểu Hàn.....” Tô lão bà lải nhải lắm bầm đi đến trước máy tính, Vu đại thẩm cũng đi qua, cùng Tô lão bà nói liên miên cần nhẫn thảo luận xem nên tính toán phí bắt yêu như thế nào.

Bối Bối bực mình trừng mắt nhìn bóng dáng các nàng.

Nàng phải đến Xà giới nha, các nàng có thể hay không cho nàng một chút phản ứng khi ly biệt a!

Thở phì phì bước thật mạnh đến bên cửa, tiếng bước chân ở trong phòng thật vang vọng.

“Con thật sự đi rồi!” Bối Bối nắm cánh cửa, chưa từ bỏ ý định nhìn các nàng, vẫn là bóng dáng đấy!

A a a, nàng bước đi – “Oành!”

Phía sau cánh cửa.

Trong phòng khôi phục một mảng im lặng, Tô lão bà vội vàng lau đi nước mắt.

“Tô bà cốt, người muốn khóc thì hãy khóc đi?” Vu đại thẩm hốc mắt cũng hồng hồng, nói chuyện mang theo ý giấu cột, che giấu mắt của chính mình cũng đã đỏ lên.

“Nói bừa, ta từng này tuổi rồi, còn có cái gì chưa trải qua, chỉ cần Bối Bối hạnh phúc là tốt rồi.”

Tô lão bà mạnh miệng trả lời, sau đó vội vàng đi đến bên cửa.

“Chúng ta lén lút đi theo sau nàng a, ta còn muốn nhìn Bối Bối an toàn đến tuyết sơn mới có thể yên tâm, đi mau đi mau.”

.....

Khắp nơi đều là tuyết trắng, nhìn bằng tuyết mênh mông bát ngát, Bối Bối xoa xoa bụng.

“Cục cưng, chúng ta rất nhanh có thể nhìn thấy phụ thân, các con có vui không?”

Ánh sáng vàng lóe ra , bắn thẳng đến con đường phía trước.

Bối Bối hiểu ý cười: “Các con cũng rất nhớ phụ thân đúng hay không, mẫu thân lập tức mang các người trở về.”

“Ha ha a..... Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp nhau.”

Vừa dứt lời, lão bá quen thuộc lác mình xuất hiện ở trước mặt nàng, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Lại nhìn thấy lão bá này, Bối Bối bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lần trước chính mình chạy trốn xuống núi, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Lão bá, đã hiểu lầm người..... thực xin lỗi.”

“Ha ha a..... Đi thôi.”

Lão bá vung tay lên, Bối Bối cảm giác chính mình từ từ biến mất.....

301. Q.4 - Chương 302: Xà Giới [1]

“A a, thì ra là người lão gia hỏa này đang tác quái, khó trách lúc trước ta vẫn tính không ra cháu gái của ta rốt cuộc mất tích ở nơi nào chứ.”

Giọng nói của Tô lão bà to đường hoàng truyền đến.

Bối Bối đang biến mất trờng mắt thật to, đáy mắt kích động.

Nàng chỉ biết bà nội chính là cố ý làm bộ như không thèm để ý nàng rời đi.

“Bà nội!” Giọng nói của nàng bắt đầu mờ ảo.

“Bối Bối, cháu gái ngoan của ta a, đừng sợ, bà nội biết lão gia hỏa này, hẳn nếu làm cho con xảy ra chuyện dù nhỏ nhất, bà nội liền cho hắn một gậy ha ha.”

Hốc mắt Tô lão bà hồng hồng nhìn cháu gái, điều không muốn trong mắt cuối cùng vẫn là không thể lại che giấu.

Vu đại thẩm vỗ vỗ bả vai của Tô lão bà, nói với Bối Bối: “Bối Bối nha đầu, an tâm đem Tô bà cốt giao cho ta đi, nói như thế nào bây giờ ta cũng là đồ đệ của bà ấy, sẽ không bạc đãi bà ấy.”

Tô lão bà lướt qua liếc Vu đại thẩm một cái.

“Dì Vu đồ đệ, người là có làm không, người có năng lực đó để bạc đãi ta sao?”

“Ha ha a.....” Lão bá nhin không được ở bên cười ra tiếng.

“Lão già chết tiệt, người cười cái gì, chuyên tâm một chút, đừng đem cháu gái bảo bối của ta đánh mất, bằng không ta muốn người đẹp mặt!”

Tô lão bà nói xong, một tay của bà đưa ra, phục ma bóng ở trong tay bà vung lên oai phong nổi bật.

“Ai ai, Tô bà cốt, cây gậy của người cẩn thận một chút, ta chỉ là tính ra nhân duyên cháu gái của người không giống bình thường, mới tiến đến dẫn dắt nàng đi đến nơi đó, không có ác ý a.”

Lão bá vừa thi pháp, vừa đổ mồ hôi lạnh nhìn cây gậy nguy hiểm vung ra trước mũi.

“Hừ! Không được nói chuyện, thi pháp tốt cho ta, sau đó ta sẽ đến vận hỏi người là yêu nghiệt phương nào.”

Tô lão bà “vèo” một cái đem cây gậy thu lại.

Bối Bối vừa khóc vừa cười nhìn một màn trước mắt, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người Vu đại thẩm.

“Vu đại thẩm, sau này xin bà chăm sóc tốt cho bà nội cháu.”

“Tiểu cô nương, nguyện vọng của người đã thực hiện, có thể sẽ không có cơ hội trở lại, người hiểu rõ rồi chứ?” Giọng điệu của lão bá có chút thông thả, tựa hồ cố ý cho Bối Bối thời gian.

“Nguyện vọng của bà nội?” Lúc này Bối Bối mới nhớ tới lần đầu tiên từ nơi này đi đến Xà giới mình từng ước một nguyện vọng.

Nàng có chút mê hoặc hướng nhìn lại bà nội, nguyện vọng của bà nội là gì? Nàng giúp bà nội thực hiện sao?

“Đứa ngốc, bà nội không phải bảo con trở về phải chăm sóc tốt cho tiểu Hàn sao? Đã hiểu chưa.”

Tô lão bà cười mắng, trong mắt không ngừng có vui mừng, ngẩn lệ.

Nguyện vọng của bà đương nhiên là hy vọng cháu gái bảo bối tìm được một nam nhân tốt.

Bối Bối ngẩn người một chút, đột nhiên phản ứng lại, trong nụ cười của nàng mang theo nước mắt: “Bối Bối biết, bà nội, con cùng Cô Ngự Hàn sẽ thực hạnh phúc, bà nội..... Cám ơn.....”

Giọng nói của nàng dần dần biến mất, trong chớp mắt, nàng liền cảm giác tốc độ rơi của mình.

Gió tuyết thổi vù vù bên tai, gió rất mãnh liệt, thổi mạnh vào mặt nàng có chút đau.

Nhưng là lúc này đây, nàng không có lại cảm thấy khủng hoảng, chỉ có lòng tràn đầy vui sướng.

Không biết Cô Ngự Hàn có thể như lần trước ở dưới sườn núi làm đệm thịt cho nàng hay không?

Nhớ tới lúc đầu bọn họ gặp nhau, bờ môi của nàng nhin không được nở ra một nụ cười.

Dần dần, nàng cảm giác được tốc độ rơi đang chậm dần, hơn nữa càng ngày càng chậm, giống như đang bay.

Ý? Kỳ quái, như thế nào không giống với lần trước? Lần trước nàng là càng rơi càng nhanh, như thế nào lần này càng rơi tốc độ càng chậm?

Nàng nghi hoặc mở to mắt, rõ ràng phát hiện mình không phải trong gió tuyết xoáy, mà là bay xuống ở một chỗ đất khô cằn nứt nẻ.

Một chân vừa chạm đất, nàng mờ mịt nhìn xung quanh.

“Cô Ngự Hàn, chàng ở nơi nào? Ta đã trở về, Cô Ngự Hàn.....”

Nhưng mà, xung quanh trả lời nàng, chỉ là không khí lạnh buốt lặng im.

Bông tuyết mơ hồ bay xuống, rơi xuống ruộng đất cháy đen, rơi đến trong khe trên mặt đất.

Nơi này là chỗ nào? Vì sao không có một ngọn cỏ? Trong trí nhớ của nàng Xà giới hẳn là cây cỏ um tùm, cho dù là đang ngày đông giá rét tuyết đọng xuống, cũng còn có thể nhìn thấy đại thụ xanh mượt che trời cao ngạo trước gió tuyết lạnh lẽo.

“Trời ạ, ta sẽ không rơi nhầm chỗ đấy chứ?”

Bối Bối càng nghĩ càng kích động, bước chân cũng bắt đầu lo lắng đi theo một hướng.

Bỗng nhiên, nàng vui mừng nhìn thấy phía trước có làn sương khói bay lên.

Nàng đi theo hướng làn sương khói đó, thấy một gian nhà tranh nhỏ, ở phía trước đó không xa, cũng có phân bố rải rác những căn nhà nhỏ.

Tâm trạng trong lòng không yên, nàng đến gần đi.

Một thôn phụ vừa mới đi ra cửa, nhìn thấy một thân quần áo kỳ quái của Bối Bối, nghi hoặc vài lần, cuối cùng cúi đầu tiếp tục đi đường của nàng ta.

Bối Bối tươi cười đoan trang lễ phép đi đến trước mặt thôn phụ: “Xin chào, ta muốn hỏi một chút nơi này là chỗ nào..... A không phải, ta muốn hỏi kinh thành đi như thế nào?”

“Kinh thành? Tiểu cô nương, người đi kinh thành làm gì? Bây giờ nơi nơi đều ở đánh giặc, kinh thành canh phòng nghiêm ngặt, nơi nơi đều là quan binh, người nếu muốn vào kinh thành chơi ta khuyên người vẫn là mau mau về nhà đi.”

Nghe vậy, Bối Bối cả kinh tròng lớn mắt, trong lòng ầm ầm cảm thấy có loại dự cảm không tốt.

“Đánh giặc? Người là nói..... Xích Diễm quốc hiện tại đang đánh giặc, với ai?”

“Cùng Hắc Phong quốc a, đã đánh một thời gian dài, tiểu cô nương người là từ đâu tới đây, làm sao có thể từ bên kia trên chiến trường lại đây chứ, nhạ, người xem phía sau nơi đó, chính là trải qua chiến tranh không lâu, trước kia nơi đó là chợ náo nhiệt đó, aizz..... đều bị thiêu hết.”

Hắc Phong quốc!

Rất cục xác định chính mình là trở lại Xích Diễm quốc, Bối Bối thở dài nhẹ nhõm một hơi, một cảm giác lo lắng khác cũng nhanh chóng nổi lên.

Nàng quay đầu nhìn lại nơi vừa rồi, đưa mắt nhìn lại, đất đầy vết thương, dường như mơ hồ có thể thấy được ngay lúc đó chiến tranh có bao nhiêu thảm thiết.

Tay nắm chặt, miễn cưỡng ngăn chặn sợ hãi trong đáy lòng, nàng nuốt nuốt nước miếng: “Đại thẩm, trận chiến này là ai thắng ai bại?”

Thôn phụ kinh ngạc nhìn Bối Bối một cái, trong mắt mang theo khiển trách: “Tiểu cô nương thân là con dân của Xích Diễm quốc, thế nhưng ngay cả đại sự chiến bại của Xích Diễm quốc đều còn không biết.”

Bối Bối lập tức nghẹn lời, trong lòng lo lắng vô cùng càng thêm sâu sắc.

“Ta..... Đại thẩm, trước hết người nói cho ta biết kinh thành nên đi như thế nào được không?”

Thôn phụ lắc đầu, đưa tay chỉ một mộ hướng: “Nha, bên kia.”

“Cám ơn.”

Bối Bối vội vàng nói một tiếng cảm ơn, sau đó nhanh chân chạy đi.

302. Q.4 - Chương 303: Xà Giới [2]

Trên đường đi, bông tuyết hiu quạnh, người đi đường vội vàng.

náo nhiệt của ngày xưa dường như chìm lắng vào trong một mảnh u sầu.

Cuối cùng đã đi đến được dưới tường thành của kinh thành mà nàng quen thuộc, ngẩng đầu nhìn tường thành cao cao, đôi mắt của nàng lướt qua những hoài niệm sâu đậm.

Nơi này, từng để lại những dấu chân vui đùa của nàng và Cô Ngự Hàn.

Thu hồi lại những kí ức đẹp trong đầu, nàng đi thẳng về hướng cửa thành.

Vừa mới tới gần cửa, thị vệ giữ thành liền dùng mâu thương ngăn cản đường đi của nàng: “Cô nương, bây giờ đã qua giờ vào kinh thành, mời trở về đi.”

Bối Bối ngẩn người một chút.

Qua giờ? Trước kia lúc còn ở cùng với Cô Ngự Hàn, nàng chưa từng chú ý đến việc ra vào một nơi có nhiều quy củ như vậy.

Lâu ngày, nàng đã có thói quen đến nơi nào cũng không có trở ngại, bởi vì..... Bọn họ luôn đi cùng nhau như hình với bóng.

Rất muốn nhanh một chút trở về bên cạnh hắn.

Nàng lịch sự khẩn cầu: “Hai vị tiểu ca, ta có việc gấp, có thể xin các người sắp xếp một chút hay không?”
“Cô nương, vẫn là xin trở về đi.” Thị vệ không chịu linh hoạt giải quyết việc chung.

Nhìn vẻ mặt biểu hiện cứng nhắc không thương lượng của thị vệ, Bối Bối có chút sốt ruột.

Nàng nên như thế nào mới có thể đi vào đây, thị vệ nơi này không biết nàng, nếu nàng nói ra thân phận của nàng, bọn họ cũng sẽ không tin đâu.

Nên làm cái gì bây giờ mới tốt đây?

Nàng cúi đầu hỏi nhỏ: “Cục cưng, các người nói mẫu thân nên làm thế nào mới có thể gặp được phụ thân đây?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy bụng của nàng đột nhiên bắn ra ánh sáng màu vàng, đánh thẳng về phía hai thị vệ ngăn nàng lại.

“A.....” Hai gã thị vệ chẳng thể đề phòng, cứ như vậy bị đánh lui.

Bối Bối sưng sốt một chút, mới phản ứng lại.

Bỗng nhiên cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nàng giương môi: “Cục cưng, các người thật đúng là ngoan.”

Nói xong, nàng bắt được cơ hội nhanh chân liền chạy vào, lúc này không xông vào thì còn đợi khi nào!

Hai thị vệ bị té ngã xuống đất nhìn thấy nàng vọt vào, hỗn hển đứng lên đuổi theo đi, lớn tiếng kêu la: “Có người xông vào trong thành, người đâu a.”

Rất nhanh, cửa thành bởi vì tiếng kêu của thị vệ mà bắt đầu xôn xao, thị vệ khác đều vây lại đây, ngăn trở đường đi của Bối Bối.

Nhìn bọn thị vệ chạy đến vây quanh nàng, Bối Bối buồn rầu.

Được rồi, nếu đều như vậy, vậy nàng đành phải tạm thời thử một lần.

“Ta là Vương hậu của các người, các người dám ngăn cản ta?!”

“Vương hậu?” Bọn thị vệ quả nhiên dừng bước chân đến gần, hai mặt nhìn nhau, đáy mắt chứa đầy hồ nghi, nhưng cũng không hề dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bối Bối thấy lời nói của mình có kết quả, nàng mới muốn tiếp tục nói, lại bị người ta đánh gãy.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Một tiếng nói nghiêm túc truyền đến, lỗ tai của Bối Bối dựng thẳng lên, giọng nói này.....

Toàn thân của nàng kinh hãi nhìn về hướng phát ra tiếng nói, vui mừng vẫy tay: “Thương Tuyệt Lệ, là ta!”

Thương Tuyệt Lệ đi tới tập trung nhìn vào, vừa mừng vừa sợ “vèo” một cái lách mình đến trước mặt của Bối Bối: “Thuộc hạ tham kiến Bối Bối tiểu thư.”

“Thương Tuyệt Lệ, người mau dẫn ta hồi cung đi.” Bối Bối gấp đến độ không coi trọng lễ tiết gì nữa, bây giờ một lòng của nàng thâm nghĩ muốn nhìn thấy Cô Ngự Hàn nhanh một chút.

Thương Tuyệt Lệ xoay người nhìn lướt qua thị vệ chung quanh, nghiêm khắc trách cứ: “Nàng là Vương hậu nương nương, các người còn không hành lễ!”

Bọn thị vệ lúc này mới từ giật mình hoàn hồn, sợ hãi đều quỳ xuống đất: “Tham kiến Vương hậu nương nương, xin Vương hậu nương nương thứ tội.”

Bối Bối khoát tay: “Các người đều trở về giữ thành đi.”

Sau đó nàng liền cùng đi Thương Tuyệt Lệ bước nhanh rời đi.

.....

Rất cục trở lại trong cung, Bối Bối có cảm giác vui sướng khi trở về nhà.

“Thương Tuyệt Lệ, tất cả mọi người trong cung có khỏe không? Cô Ngự Hàn thế nào rồi?” Nàng vừa đi vừa hỏi.

Xích Diễm quốc chiến bại, Cô Ngự Hàn nhất định chịu khổ sở rồi.

Thương Tuyệt Lệ do dự một chút, mới cân nhắc trả lời: “Bối Bối tiểu thư, Vương người..... không tốt lắm.”

Bước chân của Bối Bối lảo đảo một chút, lòng đột nhiên siết chặt, nàng vội vàng truy hỏi: “Hắn làm sao vậy? Bị thương sao?”

Thở dài một hơi, Thương Tuyệt Lệ vẫn giữ nguyên biểu hiện: “Thuộc hạ đưa Bối Bối tiểu thư đi gặp Vương.”

Nghe vậy, lòng của Bối Bối bắt đầu bất ổn, bước chân càng thêm nhanh như bay.

Nhìn biểu hiện của Thương Tuyệt Lệ, nàng biết, Cô Ngự Hàn nhất định xảy ra chuyện gì rồi.

Trở về đến Diễm cung, Bối Bối bị một đồng hồ dồn đầy đất trước mắt làm chấn động, trái tim lo lắng bùm bùm nhảy rộn.

“Đây là chuyện gì? Vì sao Diễm cung lại bị hủy thành như vậy? Chẳng lẽ Hắc Phong quốc tấn công tiến vào trong cung?”

Thương Tuyệt Lệ còn không có tới kịp giải thích, bên trong Diễm cung đột nhiên truyền ra tiếng thét hoảng sợ: “A a a.....”

Ngay sau đó vài cung nữ thị vệ từ bên trong chạy té ngã thoát ra, trên vẻ mặt đều là khủng hoảng vô cùng.

“Cứu mạng a, cứu mạng.....” Bọn họ thét chói tai, chạy thẳng tới cửa mà trốn.

Bối Bối đỡ một cung nữ trong đám đó đang té ngã trước mặt nàng nâng dậy, vô cùng lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Cô Ngự Hàn đâu?”

Cung nữ vừa thấy là Bối Bối, không khỏi vui mừng cực độ mà khóc lại nhịn không được hoảng sợ: “Bối Bối tiểu thư, người rốt cục đã trở lại, là Vương..... Vương người muốn giết chúng tôi, Bối Bối tiểu thư cứu mạng a.”

“Gừm gừm gừm.....”

Chỉ thấy cự xà màu đỏ rực cả người bùng cháy lên ngọn lửa bay ra đến, đuổi bắt người chạy trốn trên mặt đất.

Sắc mặt của Thương Tuyệt Lệ trắng nhợt, cuống quýt đem bối Bối lôi đến phía sau: “Không tốt! Bối Bối tiểu thư, trước hết người nên rời khỏi nơi này..... Vương thoát khỏi dây xích sắt, bây giờ rất nguy hiểm!”

“Cái gì? Thoát khỏi dây xích sắt? Thương Tuyệt Lệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, các người vì sao muốn khóa Cô Ngự Hàn, rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại biến thành như vậy?”

“A a.....” Thị vệ cung nữ không ngừng bị công kích, máu tươi chảy ra.

Cự hồng xà như đã bị máu tươi kích thích, ánh mắt lóe ra ngọn lửa càng thêm tràn đầy, hắn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng há miệng cắn tên thị vệ bị thương kia.

Thương Tuyệt Lệ quỳnh lên, đem Bối Bối giao cho cung nữ bên cạnh: “Mau dẫn Bối Bối tiểu thư rời đi.”

Ngay sau đó, hắn tựa như mũi tên rời khỏi dây cung bay về phía cự hồng xà, động tác rất nhanh từ dưới miệng cự hồng xà cứu thị vệ bị thương ra.

303. Q.4 - Chương 304: Xà Giới [3]

Bối Bối trợn mắt há hốc mồm tâm hoảng ý loạn nhìn cự hồng xà liên tục thay đổi chiêu thức công kích Thương Tuyệt Lệ, chiêu chiêu tàn nhẫn không chút lưu tình.

Nàng không thể tin lắc lắc đầu, sắc mặt xanh trắng đan xen.

Cung nữ không ngừng ở bên cạnh sốt ruột nói: “Bối Bối tiểu thư, mau cùng nô tỳ rời khỏi nơi này, nơi này rất nguy hiểm, Vương Đã không nhận ra người.”

Bối Bối giãy khỏi tay cung nữ, môi run run nhìn tình hình cuộc chiến giữa không trung rất khó phân định.

“Không, không thể nào, Cô Ngự Hàn sẽ không thay đổi thành như vậy, sẽ không.....” Nàng không thể tin được, không ngừng lắc đầu, ngay cả tiếng nói cũng run lên.

Đúng lúc này, trưởng lão vội vàng đi tới.

“Bối Bối tiểu thư, người trước hết nên rời đi, sau này lão phu sẽ giải thích với người, hiện tại Vương rất nguy hiểm, có thể sẽ làm Bối Bối tiểu thư bị thương, người đâu, mau đưa Bối Bối tiểu thư rời đi.”

Trưởng lão ra lệnh, một vài cung nữ đành phải cưỡng chế giữ chặt Bối Bối.

“Buông, ta không muốn rời đi, thả ta ra, buông!” Bối Bối nhất thời kích động, trong cơ thể phát ra một đạo kim quang, đánh văng tất cả cung nữ đang giữ chặt nàng.

Thấy vậy, trưởng lão tức giận, vừa mới miệng mở miệng khuyên giải, bỗng nhiên Thương Tuyệt Lệ bị ném tới trước mặt bọn họ.

“A!” Thương Tuyệt Lệ nhíu mày, miệng phun ra máu tươi.

Cự hồng xà tiếp tục công kích lại phía này, trưởng lão nhanh nhẹn phi thân che chắn trước mặt Thương Tuyệt Lệ, thi pháp ngăn trở cự hồng xà công kích.

Thương Tuyệt Lệ cố gắng gượng đứng lên, lau đi vết máu bên miệng, lập tức hộ giá che chắn trước mặt Bối Bối: “Bối Bối tiểu thư, hiện tại Vương thần chí không tỉnh táo, người phải cẩn thận một chút.”

Nhìn cự hồng xà mất đi lý trí điên cuồng công kích trưởng lão ở giữa không trung, Bối Bối cảm giác lòng của mình thật đau.

Nàng cố gắng nuốt xuống nghẹn ngào nơi cổ họng, dứt khoát, kiên quyết đẩy Thương Tuyệt Lệ ra, vận khí bay về phía chiến cuộc.

Thương Tuyệt Lệ kinh hãi kêu lên: “Bối Bối tiểu thư, nguy hiểm!”

Bối Bối có tai như diếc tiếp tục tiếp cận cự hồng xà, trưởng lão quay đầu kinh ngạc, tay nàng vung lên, đem trưởng lão đang ở trước mặt cự hồng xà đẩy xuống dưới mặt đất.

Đột nhiên bị đẩy xuống dưới, trưởng lão lo lắng không thôi: “Bối Bối tiểu thư, không thể tới gần Vương.”

Trên mặt đất vài người lo lắng kêu gọi, giống như không nghe thấy, nàng chỉ nghe được tiếng hân diện cuồng gầm rú, cũng chỉ nhìn thấy ánh mắt cuồng loạn của hắn.

Trong lòng, rất đau.

Hắn biến thành như vậy, làm cho nàng đau lòng cơ hồ không thở nổi.

“Gừm gừm gừm.....” Cự hồng xà nhìn thấy có người đến gần, ánh mắt khát máu gầm rú công kích tới.

Nhìn thấy tầm mắt hắn chuyên chú ở trên người nàng, nhưng không có chút dịu dàng nào, lại càng không có sủng nịch, chỉ có một màu sát ý.

Trong lòng nàng đau như xát muối, thật sự rất đau lòng, đầu ngón tay đã ần ần đau.

Nàng không tránh cũng không trốn, chỉ đứng lặng ở giữa không trung nhìn hắn mang sát ý cực đại hướng đến phía mình, trên môi lại giương lên một nụ cười thâm tình.

Đôi mắt, tràn đầy cảm tình đối với hắn, lại không nhận được ánh mắt nhu tình của hắn đáp lại, ánh mắt nàng mang một tầng sương mù thật dày.

Hơi nước trong suốt xoay xung quanh trong ánh sáng xuất hiện ra cầu vồng bảy màu, mỏng manh, lại xinh đẹp động lòng người, chiếu rọi vào bóng dáng màu đỏ đang càng ngày càng gần của hắn.

“Cô Ngự Hàn.....” tiếng nói của nàng thoát ra nhẹ nhàng, gọi tên hắn, trên môi tươi cười như là chờ mong hắn đến.

Dù hắn có bộ dạng như thế nào, nàng vẫn yêu hắn.

Thấy cự hồng xà sắp công kích nàng, mọi người phía dưới hét hồn thất thanh đồng loạt kêu: “Vương, không được a!”

Hạt tuyết ào ào rơi xuống, bóng dáng nhỏ xinh đứng giữa không trung của Bối Bối hần sâu vào tận đáy mắt của cự hồng xà, khi tiến đến gần nàng, hơi thở của hắn hơi dịu xuống.

“Gừm gừm.....” Hắn giống như thật đau lòng hét lên.

Nếu, nàng chết ở trong tay hắn, nàng sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Bối Bối ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của hắn, tiếng khóc thật nhẹ: “Cô Ngự Hàn, ta yêu chàng, thực sự rất yêu chàng.”

Sau đó, nàng nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt tuôn rơi.....

Giọt lệ trong suốt trên gương mặt trắng nõn của nàng, tạo ra ánh hào quang thật đẹp, hướng đến ánh mắt hung tàn của hắn, va chạm với hung quang trong mắt hắn.

Hắn nhìn chằm chằm vào những giọt lệ đang thi nhau tuôn rơi kia, ánh mắt như có một chút mềm mại, miệng xà mở ra đột nhiên tạm dừng động tác, ở gần sát hai má của nàng.

Tất cả đều dừng lại, tất cả thật yên lặng, chính là ở trong khoảnh khắc đó.

Nhắm mắt lại đợi bị công kích, Bối Bối chỉ cảm thấy lòng mình thật bình tĩnh, thực an bình.

Nhưng mà, kết quả lại là..... lại là cảm thấy đầu lưỡi ẩm ướt đang liếm hai má của nàng, độ ẩm quen thuộc, cảm giác quen thuộc, hương vị quen thuộc.....

Lòng của nàng nhảy dựng, chậm rãi mở to hai mắt, cùng mắt xà gần trong gang tấc bốn mắt nhìn nhau.

Thấy được trong mắt hắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng đã có một tia hoang mang, còn có nét thực đơn thuần, tựa như đứa nhỏ dại khờ, ánh mắt phòng bị đã đổi thành ánh mắt thăm dò.

Cảm giác đầu lưỡi hắn không ngừng liếm đi nước mắt của nàng, nàng không thể ngăn nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn..

Nàng chỉ biết, cho dù thần chí của hắn mơ hồ không rõ, trong tiềm thức của hắn nàng vẫn tồn tại, tựa như thời điểm nàng mất đi trí nhớ, vẫn cảm thấy hắn rất quen thuộc.

Tay nàng hướng vào cái đầu mềm nhũn của hắn, kéo đầu hắn lại gần, nàng dùng hai má kề vào sát cái miệng của hắn, tùy ý hắn vẫn như cũ theo bản năng cố liếm đi nước mắt của nàng.

Nàng vừa khóc vừa nói nhẹ nhàng vào tai hắn: “Cô Ngự Hàn, ta chỉ biết chàng vẫn rất tốt với ta, dù thế nào đi nữa, chàng cũng sẽ không làm ta bị thương, ta vẫn thực tin tưởng điều đó.”

Liếm hết nước mắt của nàng, ánh mắt hắn hoang mang xem xét nàng, giống một đứa nhỏ lạc đường.

Sau đó, hung quang trong đáy mắt hắn dần dần mất đi, cuối cùng chỉ còn lại có một mảnh thuần khiết.

Cảm giác được da thịt mềm mại của nàng, hắn bướng bỉnh dụi đầu, vuốt ve hai má non mềm của nàng, cái mũi ngửi ngửi mùi hương trên da thịt nàng.

304. Q.4 - Chương 305: Xà Giới [4]

Người chung quanh vừa sợ lại vừa cảm động khi nhìn một màn này, thấy hai người bọn họ thâm tình như vậy, khắc sâu dưới đáy lòng hình ảnh của nhau.

Đôi mắt của trưởng lão nhòa lệ, vuốt vuốt chòm râu gật đầu:

“Thật tốt quá, Bối Bối tiểu thư có thể kiềm chế thần chí của Vương, Vương sắp bình phục rồi.”

“Ừ, lúc này Vương được cứu rồi.” Hốc mắt của Thương Tuyệt Lệ cũng có chút đỏ lên, bởi vì lo lắng, bởi vì kích động, bởi vì cảm động.

Giữa không trung, cự hồng xà lắc lắc cái đuôi, ngọn lửa đỏ thiêu đốt trên thân rắn dần dần tắt, sau đó vòng trở về quần lấy vòng eo của Bối Bối.

Bàn tay Bối Bối mềm mại vỗ nhẹ nhẹ lên mặt xà, khoe môi giương lên, ánh mắt mang theo nét giận:

“Cô Ngự Hàn, chàng định làm ta bị thương sao? Hừm, về sau phải thật ngoan ngoãn, ta mới có thể bỏ qua cho chàng, biết không?”

Nhìn nàng làm nũng, khuôn mặt tươi cười, như là một đóa hoa lê mùa xuân khắc sâu trong tâm trí hắn.

Hắn vươn đầu lưỡi liếm liếm tay nàng một chút, sau đó từ từ rơi xuống trên mặt.

Thấy thế, những người khác vui mừng chạy tới:

“Vương, Bối Bối tiểu thư.....”

Nhưng mà, người chung quanh vừa mới định bước tới gần, ánh mắt hung ác của cự hồng xà lập tức bắn về phía bọn họ:

“Gừm gừm gừm.....”

Tiếng kêu khiến Thương Tuyệt Lệ và mọi người chung quanh lập tức dừng bước chân.

Bối Bối cảm giác thân mình mềm mại của hắn lại trở nên cứng rắn, lập tức ngăn lại:

“Các người dừng lại đây, ta sẽ chăm sóc cho hắn.”

“Mọi người đều lùi lại.”

Trưởng lão tín nhiệm nhìn Bối Bối, sau đó chỉ huy mọi người ở đây ai đang làm gì thì tiếp tục làm việc này.

Cách xa một chút, ánh mắt trưởng lão vừa lòng nhìn một người một xà đang ôm nhau.

“Bối Bối tiểu thư, phiền người khuyên Vương về tẩm cung nghỉ ngơi, thuộc hạ sẽ đem thuốc của Vương giao cho Bối Bối tiểu thư, về sau bệnh của Vương đành nhờ cậy vào Bối Bối tiểu thư.”

Trưởng lão tiếng nói mang theo hy vọng vang lên.

Bối Bối quay đầu, kiên định gật đầu:

“Trưởng lão, người yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho hắn..... Thương Tuyệt Lệ, người bị thương không nhẹ, mau trở về chữa thương, từ nay về sau, Cô Ngự Hàn liền giao cho ta, không cần lo lắng.”

Thương Tuyệt Lệ nhẹ buông lỏng tâm tư, đường cong trên khuôn mặt thả lỏng, trả lời vang dội:

“Dạ.”

Sắp xếp xong đầu đó, Bối Bối ngưng mắt chuyển hướng tới cự hồng xà trong ngực nàng, dịu dàng nói:

“Cô Ngự Hàn, bên ngoài tuyết rơi, rất lạnh, chúng ta mau vào trong nhà đi.”

Hồng xà không có nghe thấy lời của nàng, vẫn như cũ thực thỏa mãn cọ cọ vào thân hình mềm mại của nàng, ánh mắt hí hí.

Bối Bối nhẹ nhàng bật cười, vuốt ve cái trán của hắn một chút, cúi đầu hôn thân rắn của hắn, sau đó đôi mắt dịu dàng nhìn hắn.

“Ng ngoan, theo ta đi vào được không?”

Đôi mắt của hồng xà mở to mê hoặc, cảm giác được nàng đứng lên, hắn lập tức cũng đi theo nhếch đầu lên, càng thêm kẻ sát bên nàng, giống như sợ bị bỏ rơi.

Nhìn thấy ánh mắt hắn có một chút đáng thương như vậy, cả trái tim Bối Bối đều mềm ra.

Nàng cúi đầu lại hôn một cái lên trán hắn:

“Không phải sợ, ta sẽ không rời xa chàng nữa, vĩnh viễn cũng không xa rời.”

Hồng xà giống như lưu luyến nụ hôn của nàng, chớp chớp ánh mắt hồn nhiên, hắn nâng đầu lên, vươn đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt của nàng.

Lơ dăng liếm qua khóe môi của nàng, ánh mắt hắn dần dần nóng lên, tầm mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào môi của nàng, sau đó giống như có chút hoang mang nghiêng đầu, giống như đang tự hỏi.

Nàng nhìn hắn cười thoải mái:

“Đi thôi, chúng ta vào nhà đi.”

Nhìn thấy nàng bước đi, đôi mắt dịu dàng nhìn hắn, hắn tựa hồ có chút đã hiểu, lắc lắc cái đuôi, hắn nhắm mắt theo đuôi nàng đi vào tấm cung.

.....

Trong Diễm cung, Bối Bối đem cự hồng xà chỉ dẫn đến nằm trên thảm mềm, đau lòng nhìn vết thương trên thân rắn.

Nàng quay nói với cung nữ đang đứng ở một bên rất xa:

“Dem hòm thuốc lại đây.”

Cung nữ rất nhanh tìm được hòm thuốc, đang định đi qua lại bị ánh mắt hung ác của Cô Ngự Hàn dọa cho chết khiếp.

“Bối Bối tiểu thư, nô tỳ.....”

Cung nữ run rẩy, có chút khó xử cầu cứu.

Thấy hắn đối với những người khác đều tràn đầy sát ý, Bối Bối bất đắc dĩ nắm tay gõ gõ cái trán của hắn

“Cô Ngự Hàn, người thật là khó hầu hạ nha.”

Nàng cười mắng, sau đó đứng dậy định đi qua lấy hòm thuốc.

Mới định bước đi, liền cảm giác chân bị giữ lại, nàng cúi đầu, có chút đỏ khốc đỏ cười nhìn hắn, đuôi hắn không biết từ khi nào đã cuốn lấy chân nàng, ánh mắt đề phòng nàng đào tẩu, gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Nàng bất đắc dĩ nói với cung nữ:

“Người đem hòm thuốc đặt ở kia, sau đó lui xuống đi.”

“Dạ.”

Tấm cung chỉ còn lại có bọn họ một người một xà, Bối Bối ngồi xuống bên người hắn, ôn nhu vỗ vỗ cái trán của hắn

“Không cho ta đi, ta làm sao có thể lấy hòm thuốc đến giúp người bôi thuốc?”

Hồng xà nghi hoặc nhìn nàng, sau đó giống như có chút đã hiểu.

Hắn đảo cái đuôi quét về phía hòm thuốc cách đó không xa.

Trong chớp mắt, cái hòm thuốc liền ở trên đuôi hắn, lập tức rơi xuống trước mặt nàng.

Ánh mắt hắn thuần khiết nhìn nàng, như là cố lấy lòng.

Bối Bối ngơ ngẩn một chút, rất nhanh phản ứng lại.

Mặt mày hơn hớn lấy hòm thuốc qua, ngay cả giọng nói chuyện cũng mang theo ý cười vui sướng:

“Cô Ngự Hàn, chàng biết suy nghĩ của ta đúng hay không? Thật ngoan nha..... lại đây, nằm yên, không nên cử động, ta bôi thuốc vào miệng vết thương cho chàng.”

Nàng vừa nói vừa phụ giúp hắn, làm cho hắn nằm thật thoải mái, sau đó mở được bình ra bôi thuốc lên miệng vết thương của hắn.

Khi thuốc tiếp xúc với vết thương, hắn đau đến cứng cả thân mình, nhưng không có lộn xộn.

Chỉ thủy chung dùng ánh mắt ý lại nhìn nàng, chớp mắt cũng không.

Bối Bối cúi đầu ở bên miệng vết thương của hắn nói:“ một chút nữa sẽ không đau.”

Mọi vết thương trên người hắn đều bôi thuốc xong, nàng lấy đến băng bó cột lại cho hắn.

“Ai..... Cô Ngự Hàn, đem thân rắn của chàng nâng lên một chút.”

Tay nàng vỗ vỗ vào bên người hắn.

Cô Ngự Hàn lần này rất nhanh liền hiểu ý tứ của nàng, hợp tác nâng thân mình lên.

Rốt cục đem tất cả vết thương to nhỏ đều cột chắc, Bối Bối vỗ vỗ tay, vừa lòng nhìn kiệt tác của chính.

Nhưng mà, hồng xà lại không vừa lòng nhả cái trán lại, ánh mắt nhìn thẳng thân mình, trên người lụa trắng quấn quanh, thân rắn đỏ rực ở giữa nhìn thực chán ghét, thực chướng mắt!

305. Q.4 - Chương 306: Xà Giới [5]

Ngoài cửa truyền đến giọng thông báo :

” Bối Bối tiểu thư, trưởng lão cầu kiến.”

“Mời vào”

Bối Bối đang ngồi trên ghế mềm đứng dậy, hồng xà đi theo sát bên cạnh người của nàng.

Chỉ lát sau trưởng lão đi vào, đứng ở một khoảng cách nhất định để không chọc giận Hồng Xà, đứng yên ổn ở chỗ xa một chút.

Bối Bối đưa tay vuốt vuốt đầu hồng xà trấn an, để hắn đối với người khác không như hổ rình mồi, sau đó mới quay đầu nhìn trưởng lão.

“Trưởng lão, xin mời ngồi.”

Trưởng lão nhìn hồng xà đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh Bối Bối, sau đó mới ngồi xuống.

” Trưởng lão, rốt cục Cô Ngự Hàn đã xảy ra chuyện gì, vì sao tự nhiên không nhận được ra người nào cả, mà còn rất..... hung dữ nữa?”

Thở dài một hơi trầm trọng, trưởng lão chậm rãi nói:

” Từ ngày Bối Bối tiểu thư rời Xà giới đến nay, Vương dường như chưa gượng dậy nổi, mỗi ngày đều dò xét nơi người đã rơi xuống, cuối cùng lão phu tính ra Bối Bối tiểu thư đã quay trở lại nhân gian, Vương liền liền linh muốn đi nhân gian tìm người , nhưng là khi đó Hắc Phong Quốc như hổ rình mồi, Hắc Khi Dạ lúc đó mang thân phận mới là Hắc Vương ngự giá mang quân xâm phạm Xích Diễm Quốc của chúng ta, Vương phải ở lại để an ổn lòng quân, nhưng Vương không thể không đi tìm Bối Bối tiểu thư, vì thế liền sử dụng phép phân thân, lưu lại hai phần ba pháp lực để đối phó Hắc Khi Dạ, căn bản là cùng Hắc Khi Dạ lúc đó pháp lực ngang nhau, nhưng không có nghĩ đến Hắc Khi Dạ pháp lực đột nhiên cao cường, cho dù là nguyên thần đầy đủ của Vương cũng không chắc thắng được hắn, ở ngoài thành, trận chiến ở thành gần biên giới đó, Vương bị Hắc Khi Dạ đánh trọng thương, thuộc hạ sợ Vương không kiên trì được nên đã cưỡng chế đem nguyên thần của Vương ở nhân gian gọi trở về, nhưng không nghĩ tới ở nhân gian Vương

cũng bị thương, hơn nữa còn bị thương ở đầu, ngay tại thời điểm, hai nửa bị thương của nguyên thần hợp lại nhau thì bị thương càng thêm nặng, không thể thuận lợi dung hợp, cho nên mới làm mất đi thần trí, trở về hình dáng nguyên thủy của loài Xà lúc ban đầu.”

” Hình dáng nguyên thủy của loài Xà lúc ban đầu?”

Bối Bối nghiêng ngẫm những lời này.

“Đúng vậy, hình dáng nguyên thủy của Xà Tàn bạo, khát máu, phản công cùng phòng bị đều phi thường mạnh, tính nguy hiểm rất cao, hơn nữa pháp lực của Vương cực cao, vì không muốn Vương tổn hại tới người trong cung, thuộc hạ đành phải đem Vương khoá lại.”

Nghe vậy, ánh mắt của Bối Bối nhìn về phía thân rắn màu hồng băng bó đầy những vết thương, trong đáy mắt tràn ngập đau lòng.

” Vậy thì bao giờ hắn mới khôi phục?”

Trưởng lão trầm ngâm một lúc, có chút khó xử đôi lông mày nhíu chặt:

” Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ cũng không nắm chắc được bệnh tình của Vương, nhưng mà.....Nếu Bối Bối tiểu thư dùng Hắc tinh ngọc bội giúp Vương trị thương, hơn nữa ngự y dùng thuốc để điều tiết, tin tưởng Vương sẽ khỏe lại, chỉ là.....?”

“Chỉ là cái gì?”

Bối Bối nôn nóng hỏi.

“Chỉ là.....Hắc Khi Dạ luôn luôn âm thầm làm phép phá hoại muốn giang sơn của Xích Diễm Quốc bị loạn, cho nên đem mục tiêu đặt lên Thiên Ti Nghi của Xích Diễm Quốc chúng ta, chỉ cần Thiên Ti bị hủy, lãnh thổ Xích Diễm Quốc sẽ có nguy cơ bị sụp đổ, đến lúc đó Xích Diễm Quốc không cần phá cũng tự hủy nên cần người trấn áp.....Cần Bối Bối tiểu thư dùng Hắc tinh ngọc bội thi triển pháp thuật để ổn định, nếu không sẽ không lường được hậu quả, Bối Bối tiểu thư trong khoảng thời gian này không có ở đây, toàn dựa vào Khả Y cô nương dùng tế huyết để trấn áp phép lực, nhưng mà Khả Y cô nương đã mất quá nhiều máu, cho nên.....”

Tế huyết?

Bối Bối trừng lớn ánh mắt:

” Khả Y bây giờ như thế nào? Có làm sao không?”

“Bối Bối tiểu thư yên tâm, mỗi lần dùng huyết tế thuộc hạ đều đo đạc đúng mực, Khả Y cô nương không có nguy hiểm tới tính mạng nhưng.....rất suy yếu.”

Trưởng lão áy náy nói nhỏ.

Thân là trưởng lão của Xích Diễm Quốc, lại đối với lúc Xích Diễm Quốc gặp nạn thì không làm được gì, thật sự uống công hân là một lão thần.

“Vì sao máu của Khả Y có thể trấn áp được phép lực?”

Bối Bối hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

Nghe vậy, trưởng lão ý vị thâm trường nhìn nàng:

” Bối Bối tiểu thư chính là Thần nữ chuyển thế, trong người có dòng máu của thần tộc, bản thân liền có vô hạn tiềm năng, Khả Y cô nương từng cản cánh tay của Bối Bối tiểu thư, trên người nàng có chảy dòng máu của thần tộc.....Xem ra, điều sâu xa bên trong đều là số mạng, tất cả đều là duyên phận.”

Bối Bối nhìn vết cắn trên cánh tay, bây giờ nàng mới hiểu con rắn hồi đó cắn nàng dĩ nhiên là Khả Y.....
Thật sự hồi xưa nàng đã từng có lần đi lầm vào Xà giới.

Cho nên Hắc tinh ngọc bội mới ở trên người Khả Y, đến lúc một lần nữa nàng lại đi vào Xà giới, rồi vô tình thay Khả Y tiến cung, từ đó quen biết với Cô Ngự Hàn.

Trời, tất cả điều này cũng quá huyền diệu đi, chẳng lẽ nàng cùng Cô Ngự Hàn gặp nhau là duyên phận.....Mọi việc đã được an bài từ sớm, nàng cùng Cô Ngự Hàn nhất định yêu nhau, ở cùng nhau, không thể tách rời.

Nghĩ đến đây, nàng nhìn xuống con hồng xà nhu thuận nằm bên cạnh mình, trong lòng cơ hồ tràn ngập nhu tình.

Nàng thật sự vui mừng vì đã cùng hắn yêu nhau.....

Giống như cảm giác được ánh nhìn chăm chú của nàng, hồng xà cũng nhìn lại nàng, ánh mắt trong suốt thuần khiết.

Hắn tỏ vẻ thân thiết cọ cọ vào cánh tay của Bối Bối, trong mắt là sự ỷ lại đối với nàng.

Bối Bối mỉm cười một chút, sau đó quay lại nhìn trưởng lão, trong đôi mắt sáng là sự kiên định.

” Trưởng lão, người không cần lo lắng ta sẽ mất sức, ta sẽ thi triển pháp thuật để trấn áp phép lực, sẽ làm ưu kế của Hắc Khi Dạ không thực hiện được, cũng sẽ vì Cô Ngự Hàn mà trị tốt vết thương cho hắn.”

“Nhưng mà.....”

Trưởng lão cảm thấy không ổn, như vậy sẽ rất tiêu hao năng lượng, hắn sợ Bối Bối sẽ mất nhiều sức lực.

” Không sao đâu, cũng không phải có một mình ta, còn có một nhóm cục cưng hỗ trợ nữa.”

Bối Bối cắt ngang lời nói của trưởng lão, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng xoa bụng:

” Cục cưng, các con sẽ giúp đỡ mẫu thân đúng hay không?”

Nghe lời nói của nàng, trưởng lão hoàn toàn ngây người, hắn không dám tin đôi mắt trừng lớn, trong đáy mắt hiện lên kinh hãi.

Hắn kích động đột nhiên đứng lên, đôi mắt sáng ngời như muốn rót ra nhìn chăm chăm bụng của Bối Bối.

” Bối Bối tiểu thư, người nói.....người nói là người đang có thai?”

Bối Bối có chút ngượng ngùng gật đầu:

” Đúng vậy, ta cùng Cô Ngự Hàn có cục cưng, nhưng là cục cưng rất lợi hại, bọn chúng sẽ vận chuyển năng lượng cho ta, lúc ở nhân gian, chính cục cưng giúp ta đánh bại Ma Vương .”

” Trời ạ, ta nhớ ra rồi, khó trách Bối Bối tiểu thư lần này trở về tinh thần sáng láng, nói như vậy..... pháp lực của Bối Bối tiểu thư đột nhiên thăng tiến là do đứa nhỏ giúp cơ thể mẹ! Tốt tốt phi thường tốt, lão phu muốn nhanh chóng tuyên bố tin tức tốt này, ha ha ha.....”

Trưởng lão vui mừng đến nỗi ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng đang cười, bởi vì cười mà râu ria cũng không ngừng rung động, bước chân nhẹ nhàng mà rời đi như muốn bay lên, có thể thấy được là hắn đang rất vui vẻ.

306. Q.4 - Chương 307: Xà Giới [6]

Bối Bối nhìn ngoài cửa sổ thấy tuyết rơi thưa thớt, hồng xà cuộn mình nằm một bên nàng, một tác cũng không rời.

Không, chính xác phải nói là hồng xà bám chặt lấy nàng, đem đầu gối lên đùi của nàng, ngủ ngon lành.

“Không biết Khả Y hiện tại thế nào?”

Nàng cúi đầu nhìn hồng xà ngủ trên đùi nàng ngủ thật thoải mái.

Nhẹ nhàng vỗ về cổ hắn, nàng bắt đầu dĩ thử dài:“Cô Ngự Hàn, bây giờ ta mới biết được chàng bám người như vậy nha..... Ta muốn đi thăm Khả Y, chàng ngoan ngoãn ở nơi này được không?”

Hồng xà đổi tư thế, tiếp tục vuốt ve chân nàng ngủ.

.....

Trên hành lang, một thân ảnh màu tím bay nhanh về hướng Diễm cung.

“Tẩu tử, tẩu tử, ta nghe người ta nói tẩu tử đã trở lại, tẩu tử.....”

Huyền Trữ công chúa còn chưa thấy người, tiếng nói đã rơi vào tai Bối Bối.

Vẫn bám chặt vào Bối Bối, hồng xà cũng nghe thấy giọng nói, thân mình hần đột nhiên cứng lại, trong mắt lập tức sinh ra cảnh giác, giống như sợ người khác cướp mất nàng.

Bối Bối vội vàng trấn an hần:

“Cô Ngự Hàn, không cần như vậy, nàng là muội muội của chàng, chàng không nhớ sao.”

Huyền Trữ công chúa vọt vào phòng ngủ, nhìn thấy ánh mắt đề phòng của hồng xà, cước bộ lập tức dừng lại, đứng cách xa nhìn Bối Bối: “Tẩu tử, ta biết Vương huynh nhất định sẽ tìm được người!”

Đôi mắt của nàng vì vui mừng mà nhện không được ngập nước, tiếng nói mang theo kích động khóc nức nở.

Bối Bối dương dương tự đắc, cố ý trêu chọc: “Như thế nào? Không phải đến đuổi ta ra khỏi cung sao?”

Huyền Trữ công chúa mặt đỏ cúi đầu: “Tẩu tử, người biết rõ người ta muốn sửa đổi mà, còn lấy chuyện trước kia trêu chọc ta.”

“Ha ha..... Khó được có cơ hội chinh công chúa một chút, ta như thế nào có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.”

Bối Bối cười đến nổi mi mắt cũng rung rung, đáy mắt cũng có chút kích động giống Huyền Trữ.

“Huyền Trữ, người lại đây, ngồi bên này.”

Nàng nhìn Huyền Trữ công chúa vẫn đứng ở rất xa vẫy vẫy tay.

Nhìn hồng xà bên người Bối Bối, Huyền Trữ công chúa có chút khổ sở, im lặng lắc đầu.

“Không được, sẽ khiến Vương huynh kích động a, ta vẫn là đứng ở chỗ này là được rồi.”

Bối Bối cười cười, cổ vũ nhìn Huyền Trữ công chúa: “không sao đâu, người là muội muội thân yêu của hần, trên người người cùng chảy dòng máu như hần, sẽ không khiến hần kích động a, nghe lời ta, lại đây.”

“Ta.....”

Huyền Trữ công chúa phân vân, ánh mắt dừng lại trên thân hình hồng xà, khổ sở, khiến cho hốc mắt của nàng có điểm đỏ lên.

Kỳ thật, nàng rất muốn lại gần Vương huynh, nhưng là nhìn thấy ánh mắt điên cuồng của Vương huynh khi nhìn thấy những người khác tới gần, nàng rất sợ, rất sợ.

Nàng không sợ Vương huynh làm nàng bị thương, chỉ là không muốn nhìn thấy Vương huynh mất đi lý trí, điều này làm cho nàng cảm thấy thực đau lòng, Vương huynh vốn rất tao nhã a.

“Lại đây nào.”

Bối Bối tiếp tục cổ vũ nói.

Huyền Trữ công chúa hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ giơ chân lên bước.....

Bối Bối cúi đầu hôn lên trán của hồng xà: “Nàng là muội muội của chàng, chàng không thể thương tổn nàng, biết không? Nàng là người một nhà với chàng, nàng sẽ không thương tổn chàng, tin tưởng ta.”

Nàng tiếp theo lại ở trên trán hần hạ xuống vài cái hôn khẽ, sau đó mỉm cười nhìn ánh mắt trong suốt của hần.

Hần quay đầu nhìn Huyền Trữ công chúa, lúc ban đầu, trong mắt sự cảnh giác còn nhiều hơn trước.

Sau đó, hần lại ngẩng đầu nhìn Bối Bối, thấy nàng mỉm cười nhìn Huyền Trữ công chúa, hần lại thuận thể nhìn về phía Huyền Trữ.

Dần dần, cảnh giác trong mắt hắn nhạt đi, ánh mắt trở nên yên tĩnh như là nước trong hồ.

Huyền Trữ công chúa từng bước một đến gần, nhìn thấy ánh mắt biến hóa của Vương huynh, nàng vừa mừng vừa sợ khóc ra tiếng: “Tẩu tử, Vương huynh không bài xích ta.”

Nàng run run vươn tay xoa xoa cổ hồng xà, thật cẩn thận nhẹ nhàng.

Bối Bối cong môi mỉm cười:

“Hắn là ca ca thân yêu của người a.”

Huyền Trữ công chúa vui vẻ vừa khóc vừa cười, cầm lên ống tay áo không ngừng lau nước mắt: “Ừ, Vương huynh yêu quý của ta.”

Tiếp theo, nàng kích động nói chuyện với hồng xà: “Vương huynh, muội là Huyền Trữ, huynh không nhớ muội sao?”

Hồng xà nháy mắt mấy cái, quay đầu hướng Bối Bối, ánh mắt như là hỏi nàng điều gì.

Thấy thế, Bối Bối gật gật đầu: “Cô Ngự Hàn, nàng là muội muội của chàng nha, là người thân của chàng.”

Hồng xà lại quay đầu lại nhìn Huyền Trữ công chúa, trong mắt dần dần hiện ra vẻ hiền lành.

“Tẩu tử, Vương huynh rốt cục đã nhận ra ta, người xem? Hắn nhận ra ta.”

Huyền Trữ công chúa kích động kéo ống tay áo Bối Bối, nước mắt lưng tròng nhìn nàng.

Bỗng nhiên, nàng dường như vừa nhớ ra điều gì kinh hô một tiếng, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào bụng Bối Bối: “A, vừa rồi ta có gặp trưởng lão, trưởng lão nói người có thai, có đứa nhỏ của Vương huynh!”

“Ừ, đúng vậy, ta có cục cưng, người sẽ làm cô, có thích không?”

Bối Bối cũng nhìn bụng mình, ánh mắt lộ ra yêu thương của tình mẫu tử.

“Đương nhiên vui mừng rồi thật tốt quá, Vương huynh, huynh sắp được làm phụ thân nha, huynh có vui mừng không?”

Hồng xà giống như cảm nhận được một điều gì đó, hắn tò mò nhìn nhìn bụng Bối Bối, sau đó lại ngẩng đầu nhìn nàng.

Trên mặt hắn nét yêu thương ẩn vào tận sâu trong đáy mắt, làm cho ánh mắt hắn không tự giác tràn ngập ôn nhu.

Hắn cúi đầu, dụi đầu nhẹ nhàng vào bụng của nàng, vuốt ve.

Bối Bối đột nhiên cảm giác cái bụng bị đá một chút, nàng cúi đầu thở nhẹ: “Aiz.....”

“Làm sao vậy, làm sao vậy?”

Huyền Trữ công chúa khẩn trương lo lắng.

Hồng xà đồng thời nhanh chóng lui ra phía sau một chút, ánh mắt trừng lớn nhìn bụng của nàng, một tia hưng phấn xẹt qua đáy mắt.

Bối Bối ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại:

“Ta không sao, chỉ là cục cưng trong bụng đột nhiên đá ta một chút.”

“A? Thật nghịch ngợm nha, còn chưa ra đời đã khi dễ mẫu thân, xem sau này cô sẽ dạy dỗ các người như thế nào”

Huyền Trữ công chúa mỉm cười uy hiếp.

Hồng xà vẫn nhìn chăm chăm bụng Bối Bối, sau đó cẩn thận đem đầu gối lên bụng nàng thiếp đi.

Về mặt hắn dường như còn đang làm chuyện đại sự.

Nhìn thấy cảnh này, Bối Bối cùng Huyền Trữ nhìn nhau cười. “Vương huynh nhất định đang cùng đứa nhỏ nói chuyện.”

Huyền Trữ công chúa gật gù, đuôi lông mày cong lên thật là vui sướng. “Ta cũng nghĩ vậy a.”

Bối Bối cười phụ họa.

307. Q.4 - Chương 308: Xà Giới [7]

Bóng đêm buông xuống, trên chiếc giường mềm mại, hồng xà và Bối Bối dính chặt vào nhau ngủ say.

Cảm giác bên người hô hấp thực đều, Bối Bối mới từ từ mất, nhìn hồng xà ngủ say, tay nàng nhẹ nhàng xoa xoa cái trán của hắn.

“Cô Ngự Hàn, chàng ngoan ngoãn ngủ đi nha, ta rất nhanh sẽ trở lại. Nếu tỉnh lại mà không thấy ta, không thể tấn công người khác biết chưa, bằng không ta sẽ tức giận nga.”

Nàng cúi đầu khẽ nói, hôn lên trán hắn.

Sau đó thật cẩn thận xóc chăn bông lên, cố gắng không kinh động đến hắn, chậm rãi đi ra ngoài.

Xuống giường, nàng cẩn thận kéo chăn cho hắn kỹ càng.

Ngồi ở bên giường nhìn hắn một hồi lâu, thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh dậy, nàng mới an tâm rời đi.

.....

Một nơi khác trong cung điện, ánh nến trong phòng sáng lên.

Thương Tuyệt Lệ đứng lặng ở bên giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của giai nhân, đáy mắt giấu không được nét đau lòng.

“Khả Y, nàng cảm thấy thế nào?”

Khả Y mỉm cười với hắn, sau đó nhắm mắt lặng im một chút.

Hồi lâu, nàng sợ hãi vươn tay nắm lấy tay hắn, đôi mắt trong suốt nhìn hắn.

“Ta không sao.”

Tay nàng mềm mại nhỏ bé nằm trong lòng bàn tay hắn, độ ẩm tinh tế truyền đến, làm cho tim hắn đập mạnh không thể khống chế.

Hắn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, ngồi vào mép giường, dịu dàng nhìn chăm chú vào nàng:

“Khả Y, sắc mặt của nàng một chút huyết sắc cũng không có, ta thực lo lắng.”

Lời nói thẳng thắn thành khẩn toát ra cảm tình mãnh liệt của hắn, làm cho Khả Y đỏ bừng mặt.

“Thương công tử, ta chỉ là mất máu một chút thôi, chỉ cần có thể làm cho quốc gia chúng ta yên bình, cho dù muốn ta mất đi nhiều máu hơn nữa, ta cũng nguyện ý, hơn nữa..... Ta cũng muốn giúp chàng, chàng ở trên chiến trường đánh giặc nhất định thực vất vả đúng hay không?”

Nàng ôn nhu uyển uyển nhìn hắn, trong mắt có cảm tình thẹn thùng.

Nàng đã từng trốn tránh hắn, nhưng mà nam nhân ngốc này không chịu buông tha cho nàng, nhìn thấy hắn đau lòng, nàng không thể tiếp tục cố chấp.

Hắn dùng tình cảm chân thành phá bỏ từng gông xiềng trong lòng nàng.

Đối mặt với thâm tình của hắn, chuyện cũ trước kia giống như đã rời đi rất xa rất xa.

Thương Tuyệt Lệ nhịn không được nhẹ nhàng ôm nàng, thương tiếc hôn nhẹ trên tóc mai của nàng.

“Khả Y, Bối Bối tiểu thư đã trở lại, nàng không cần phải tiếp tục lấy máu đi tế thiên nữa.”

Nghe vậy, Khả Y chấn động, nàng từ trong ngực hắn ngước lên, vội vàng nhìn lại hắn.

“Chàng nói Bối Bối đã trở lại? Nàng..... Nàng ở Diễm cung sao? Vương có đả thương nàng hay không? Ta muốn gặp nàng.....”

Thấy nàng nóng vội muốn xuống giường, Thương Tuyệt Lệ nhanh chóng giữ nàng lại.

“Khả Y, không cần vội, nàng bây giờ còn rất yếu, cần tĩnh dưỡng.”

Thấy nàng mở miệng muốn nói chuyện, hắn đưa tay để ở cửa nàng môi:

“Hừ..... Không cần nói, hãy nghe ta nói, nàng muốn biết chuyện gì ta đều nói cho nàng nghe.”

Khả Y còn muốn nói cái gì, nhưng thấy tia áp bức trong mắt hắn, nàng đành thỏa hiệp.

Gật gật đầu, nàng tùy ý hắn giúp đỡ nàng nằm xuống giường.

Nhìn không được nóng vội, nàng kéo ống tay áo hắn:“Bối Bối không có việc gì chứ?”

Hắn lắc đầu, nhớ lại, trong mắt không khỏi dâng lên tình cảnh cảm động khi đó.

“Lúc Bối Bối tiểu thư vừa trở về, Vương đang công kích tới toàn bộ thị vệ cùng cung nữ tại Diễm cung, tình hình đang rất rối loạn.....”

Tiếng nói trầm thấp chậm rãi thuật lại tình hình lúc đó, khi hắn diễn tả lại tình cảnh lúc đó, Khả Y trong mắt rớt cuộc nhìn không được một tầng mây mù.

Hồi lâu, rốt cục nghe xong toàn bộ, nước mắt của nàng đã không khống chế được chảy xuống.

Thương Tuyệt Lệ nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng:“Vương thực yêu Bối Bối.” Nàng nhẹ nhàng khẳng định.

Hắn gật gật đầu:“Đúng vậy, Bối Bối tiểu thư cũng thực yêu Vương, bọn họ hai người tình cảm tựa như tường đồng vách sắt, không có gì có thể lay động.”

“Đúng vậy, tình cảm hai người họ thật sự làm cho người ta hâm mộ, cảm tình khắc sâu vào tận đáy lòng như vậy, khiến mỗi người đều hy vọng có được.”

Lơ đãng, ánh mắt của nàng dừng ở trên mặt hắn, nhìn thấy ánh mắt chuyên chú của hắn, hai má của nàng chợt hồng lên một chút.

Lời nàng vừa nói..... Hắn có một chút cảm giác nào hay không?

Trong lòng có chút không yên, có chút kỳ vọng, chờ mong hắn nói.

Thương Tuyệt Lệ yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, bàn tay dày rộng ấm áp nâng lên khuôn mặt của nàng, ánh mắt kiên định không tiếng động như nói cho nàng biết cảm tình của hắn.

“Khụ khụ.”

Một thanh âm cổ ý thanh thúy vang lên đưa bọn họ từ trong thâm tình đánh thức.

Bọn họ đồng thời quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt bất được trộm của Bối Bối, mặt hai người không ngừng nóng lên.

Khả Y nhanh nhẹn che giấu xấu hổ, nàng không chút nghĩ ngợi liền xuống giường muốn đi đến gần Bối Bối :

“Bối Bối.”

“Aiz aiz aiz, không cần xuống dưới, ta đi qua là tốt rồi.”

Bối Bối ra tiếng ngăn cản, sau đó bước đi đến bên giường.

Nhìn Thương Tuyệt Lệ lo lắng cho giai nhân, Bối Bối chế nhạo :

“Xem ra ta không ở đây có mấy ngày, tình cảm hai người các người phát triển nhanh như vậy a, Thương đầu gối cũng không phải là rất đau gối, ha ha.....”

Khả Y mặt đỏ tới mang tai liếc Thương Tuyệt Lệ một cái, xấu hổ cắn môi không biết nên trả lời như thế nào.

Cẩn thận đem chân cẩn thận đắp lại cho Khả Y, Thương Tuyệt Lệ thức thời đứng lên, hắng giọng:

“Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ có việc cần phải ra ngoài.”

Bối Bối quay đầu nhìn bóng dáng Thương Tuyệt Lệ rời đi, trêu chọc nói:

“Chắc chắc chắc, thật sự là sẵn sàng cẩn thận.”

Nghe được lời nói giễu cợt của nàng, mặt của Thương Tuyệt Lệ càng thêm đỏ sẫm, bước chân càng nhanh hơn đi ra ngoài.

“Ha ha a..... Khả Y, nàng nói xem hắn là đối với nàng che chở chu toàn đúng không a?”

Mặt của Khả Y nóng nóng, giả bộ không có nghe thấy lời trêu chọc của Bối Bối.

Nàng vươn tay cầm chặt tay của Bối Bối, hốc mắt bởi vì kích động mà phấp phồng:

“Bối Bối, ta thật là vui mừng nàng rốt cục đã trở lại.”

“Ta cũng thật vui mừng gặp lại nàng, đúng rồi, nghe trưởng lão nói nàng vừa mới dùng máu để tế thiên, vất vả cho nàng rồi.”

Khả Y lắc đầu:

“Một chút cũng không vất vả, đây là điều ta phải làm. So với Vương mà nói, chút này của ta không đáng kể chút nào, Bối Bối, Vương sẽ tốt lên đúng không?”

“Ta sẽ làm cho hắn tốt lên!”

Đôi mắt của Bối Bối lộ ra ánh kiên định.

“Ta biết Bối Bối nhất định làm được.”

Khả Y tràn ngập tin tưởng nhìn nàng, trong mắt hoàn toàn chỉ có tín nhiệm.

308. Q.4 - Chương 309: Xà Giới [8]

Hai người bạn tốt lâu ngày mới gặp nhau, nằm trong chăn cùng nói đủ chuyện trên trời dưới đất. Bất tri bất giác, đã rất khuya. Lại qua không lâu, giọng nói của Thương Tuyệt Lệ ở ngoài cửa vang lên: “Bối Bối tiểu thư, đêm đã khuya.”

Bối Bối ách xì một cái, cười hì hì nói: “Khả Y, Thương đầu gối đau lòng nàng nghỉ ngơi không tốt.”

Đợi một lát, không nghe thấy tiếng đáp lại, Bối Bối nghi hoặc quay đầu, lại thấy Khả Y đã đi vào giấc ngủ. Nhìn khuôn mặt Khả Y tái nhợt yếu đuối, Bối Bối nhỏ giọng nói: “Cám ơn nàng vì Xích Diễm quốc ổn định Thiên Tì Nghi, ngủ cho ngon đi.”

Nàng nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, sau đó mở cửa, Thương Tuyệt Lệ đang đứng lặng ở ngoài cửa.

“Thương đầu gối, người không phải lo lắng người mềm yếu trong lòng của người mệt muốn chết rồi.”

Nàng xấu xa trừng mắt nhìn.

Nhìn ánh mắt nàng có điều ám chỉ, Thương Tuyệt Lệ kỳ lạ là không có xấu hổ, ngược lại thần nhiên chống lại đôi mắt của nàng: “Bối Bối tiểu thư, người cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút đi, thuộc hạ hộ tống Bối Bối tiểu thư trở về.”

Bối Bối ngẩn ra, thấy rõ trong mắt hấn quan tâm mình, nàng cười cười: “Vây đi thôi.”

.....

Trở lại Diễm cung, Bối Bối bước rất nhanh hướng tới trong phòng ngủ mà đi đến. Ánh nến mờ nhạt trong trời đêm rét lạnh, hương xông trong lò quanh quẩn, đuổi đi khí lạnh mà nàng mang từ bên ngoài vào.

Nàng vén trường mạn lên, lại chỉ nhìn thấy giường trống rỗng. Ngây người một chút, nàng khẩn trương đem chăn toàn bộ xốc lên, không có? “Cô Ngự Hàn, chàng đi đâu rồi? Cô Ngự Hàn.....”

Nàng kích động xoay quanh, ở trong phòng ngủ tìm kiếm bóng dáng cự hồng xà. Trời ạ, hắn sẽ không phải là đi ra ngoài chứ? Trễ như vậy hắn đi làm sao?

Tìm một lần không tìm được, nàng gấp đến độ chạy khỏi phòng ngủ, một mạch tìm kiếm. “Cô Ngự Hàn, chàng ở nơi nào? Mau ra đây a.”

Nàng lo lắng gọi nhỏ.

Nếu hắn lại đi ra ngoài công kích người.....Sẽ không, trên đường trở về nàng không có nghe thấy âm thanh hỗn loạn gì, cho nên hắn hẳn là không có lại công kích loạn người khác.

Nhưng mà, hắn đã đi đâu?

Đi tới đi tới, nàng đi vào một chỗ hành lang trong cung.

Ánh đèn mờ nhạt trong cung chiếu lên một quang ảnh, bên ngoài bông tuyết rơi rơi, ánh tuyết lóng lánh rực rỡ chiếu rọi trên đèn lồng, lóe ra màu hồng xinh đẹp.

Nhìn tuyết rơi bên ngoài, trong đầu của nàng bỗng nhiên lóe lên một hình ảnh. Một bóng dáng tuấn dật cũng từng ở trong trời đêm tuyết rơi đứng dưới tán tùng trầm tư...

Đôi mắt của nàng sáng lên, chứa một tia hy vọng rất nhanh đi về phía trước. Chỉ chốc lát sau, nàng liền đi tới. Kinh hãi, nàng nhìn cự xà đỏ bừng đang đứng dưới cây tùng, ngẩng lên nhìn nhìn về hướng nàng.

Nhìn thấy bóng dáng nàng trong nháy mắt nàng thấy trong mắt hắn lóe lên ánh sáng rực rỡ. Lòng nhói đau một chút, nàng nhẹ nhàng tươi cười bước chân đi nhanh hơn, mà hắn, cũng rất nhanh đi lại đây.

Bối Bối tiến lên ôm chặt lấy cổ hắn, đôi mắt nhịn không được ẩn một chút nước mắt. “Chàng ở chỗ này chờ ta sao?”

Lúc nàng nhìn thấy hắn đang ngẩng đầu nhìn xung quanh, giống như đang chờ đợi, sau đó nhìn thấy nàng đã đến, ánh mắt hắn sáng lên. Nàng biết, trong tiềm thức hắn muốn đi đến nơi này chờ nàng.

Hồng xà nhếch cái đuôi lên, nhẹ nhàng mà phủi đi hạt tuyết trên người nàng, sau đó quẩn lấy nàng “Vèo” một cái đi vào trong hành lang, ngăn bông tuyết tiếp tục rơi xuống trên người nàng.

Bối Bối nhẹ nhàng lui lại, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt mắt của nàng tới vào trong mù mịt. “Chàng ở chỗ này chờ thật lâu có phải không? Chàng xem, trên người chàng đều là tuyết, rất lạnh mà.”

Tay của nàng phủi đi tuyết trên người hắn, hắn phối hợp run thân hình, một chút liền làm rớt tuyết đọng trên người. Sau đó tròn mắt nhìn nàng, thực chuyên chú, giống như chỉ cần trong nháy mắt, nàng liền lại biến mất.

Cảm giác được hàm ý trong ánh mắt của hắn, Bối Bối hít một hơi thật sâu, mới không cho ghen ngào trong cổ họng tràn ra. “Đứa ngốc, ta chỉ là đi ra ngoài một chút, chàng như thế nào liền khờ khạo chạy đến đây hứng lạnh.”

Nàng nhẹ nhàng trách cứ, trong mắt lại có đau lòng.

Hồng xà nhìn nàng, sau đó nghiêng người cọ cọ hai má của nàng, vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Lúc này, đầu hắn lại áp lên bụng nàng, dịu dàng vuốt ve xuống. Bối Bối nhẹ nhàng cười nhẹ: “Chàng cảm giác được cục cưng tồn tại, đúng hay không? Vậy chàng phải nhanh chút tốt lên, sau đó chăm sóc cho tốt phụ nữ mang thai này biết không?”

Đầu của hắn ngừng lại, nâng đầu lên khỏi bụng nàng, ánh mắt lóe sáng nhìn nàng, sau đó vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi của nàng.

Một loại bản năng làm ra hành động, như là một lời hứa hẹn.

Bối Bối lộ ra vẻ cảm động ôm lấy cổ hần, yêu kiều cọ cọ thân thể mềm mại của hần: “Chúng ta trở về ngủ đi, ta mệt rồi.”

Hần lại liếm liếm hai má của nàng, sau đó dùng cái đuôi cuốn lấy lưng áo nàng, mang theo nàng bay nhanh trở lại trong phòng ngủ.

Đêm, rất sâu.

Tất cả đều rơi vào trong giấc mộng, chính còn có một ít quả trứng nghịch ngợm động đậy.

“Đại ca ca, phụ thân khi nào thì mới có thể khỏe lại nha?”

Hoàng kim dẫn be bé phát ra tiếng nói lo lắng.

“Muội muội không cần lo lắng, phụ thân rất nhanh sẽ khỏe lên.”

Hoàng kim dẫn to nhất cọ cọ tiểu dẫn, an ủi.

“Nhị ca ca, đừng ngủ, chúng ta thảo luận vấn đề của phụ thân đi.” Trứng nhỏ lẩn lẩn đụng một chút vào lão Nhị còn im lặng.

Giọng nói dễ thương buồn ngủ có chút bất mãn: “Muội muội, đừng ầm ỹ để ta ngủ, buồn ngủ quá, mẫu thân đều ngủ, chúng ta phải làm bé ngoan, ngủ sớm dậy sớm sức khỏe mới tốt.”

“Không được, ta rất lo lắng ấu thân nha, phụ thân không tốt lên, mẫu thân sẽ thực thương tâm, chẳng lẽ người không có cảm giác được lòng của mẫu thân đau khổ sao?” Lão Tam thực sầu lo.

“Muội muội ngoan, chúng ta nghỉ ngơi trước đã, bằng không sẽ đánh thức mẫu thân.” Lão Đại rất hiểu chuyện khuyên nhủ.

Lão Nhị miễn cưỡng mà chấn động quả cầu ánh sáng của mình: “Đúng vậy, chuyện ngày mai để ngày mai lại lo, hiện tại lo lắng cũng vô dụng a, chỉ ảnh hưởng giấc ngủ, a..... Ta ngủ.”

Ngáp nhỏ một cái, lão Nhị lại tiến vào giấc ngủ.

“Muội muội, ngoan ngoãn ngủ mới có thể dưỡng tinh thần giúp mẫu thân nha.”

“Được rồi, ta ngoan ngoãn ngủ.”

Quả cầu ánh sáng Lão Tam lẩn lộn một chút, nhanh chóng tiến sát lão Nhị, sau đó nặng nề rơi vào giấc ngủ.

309. Q.4 - Chương 310: Xà Giới [9]

Bối Bối bước đi vội vàng theo trưởng lão đi vào tế điện, hồng xà nhắm mắt theo đuôi ở bên người nàng.

Trải qua sự trấn an của Bối Bối, hồng xà đã không còn gặp người liền công kích, nhưng vẫn như cũ không quan tâm đến người khác.

Đi vào trong điện, chỉ thấy Thương Tuyệt Lệ cùng Khả Y còn có Huyền Trữ công chúa sớm đã chờ đợi ở đây.

“Bối Bối tiểu thư, Hắc Khi Dạ lại nhiễu loạn vị trí của Thiên Ti Nghi, phỏng chừng sẽ rất nhanh công kích Xích Diễm quốc của chúng ta.”

Lông mi trưởng lão nhíu chặt lại, dáng vẻ sầu lo thực rõ ràng.

Nhìn Thiên Ti Nghi ở trên bát quái trận không ngừng mà lay động, đôi mắt Bối Bối rùng mình.

“Trưởng lão, bản đồ phía dưới Thiên Ti Nghi là quốc thổ của Xích Diễm quốc sao? Có phải Thiên Ti Nghi nghiêng về hướng nào thì nơi đó sẽ lại xuất hiện sụp đổ hay không?”

“Đúng vậy, mỗi một quốc gia đều có Thiên Ti Nghi tượng trưng vận thế trấn quốc của quốc gia đó.....”

Lời trưởng lão còn chưa nói xong, Bối Bối liền khẩn cấp ngắt lời nói:

“Nói như vậy Hắc Phong quốc cũng có một Thiên Ti Nghi?”

“Đúng vậy.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta vì sao không gây ông đập lưng ông, dùng pháp thuật tạo ra một thứ phá hư cân bằng Thiên Ti Nghi của bọn họ?”

Trưởng lão lắc lắc đầu:

“Bối Bối tiểu thư, bài bố Thiên Ti Nghi phải tiêu hao rất nhiều năng lượng, bây giờ Vương bị thương, Xích Diễm quốc không ai có thể có đủ năng lực để có thể thi triển pháp lực cường đại như vậy.”

“A, tẩu tử, nó lại động, cái tên Hắc Khi Dạ trứng thối nhất định lại đang làm trò quỷ!”

Huyền Trữ công chúa tức giận mắng.

Sắc mặt trưởng lão nghiêm lại, nói với đám người Thương Tuyệt Lệ:

“Chúng ta đều đi ra ngoài đi, đừng quấy nhiễu Bối Bối tiểu thư thi pháp.”

Khả Y được Thương Tuyệt Lệ dìu tới:

“Bối Bối, một mình nàng thật sự có thể chứ?”

Thiên Ti Nghi này cần năng lượng thật lớn nàng là người rõ ràng nhất, mỗi một lần, dường như nàng đều bị mất máu nhiều mới miễn cưỡng đối kháng lại phá hoại của Hắc Khi Dạ.

“Không có việc gì, các người cùng trưởng lão đi ra ngoài đi, Cô Ngự Hàn ở trong này, hẳn sẽ không để ta gặp chuyện không may.”

Bối Bối cúi đầu nhìn hồng xà vẫn ở bên cạnh nàng.

Cự hồng xà trả lời bằng cách đem đầu đặt trên hõm vai của nàng, cọ cọ gò má mềm mại của nàng.

“Nhưng mà.....”

Khả Y vẫn lo lắng.

Thương Tuyệt Lệ lên tiếng ngăn lại:

“Khả Y, chúng ta vẫn là đi ra bên ngoài chờ đi, vạn nhất quấy nhiễu đến Bối Bối tiểu thư thi pháp sẽ không tốt lắm.”

“Được..... Được rồi.”

Tay của Huyền Trữ công chúa nắm chặt vạt áo:

“Tẩu tử, cố lên, đánh bại cái tên đại phôi đản Hắc Khi Dạ!”

“Được.”

Bối Bối mỉm cười gật đầu.

Chờ sau khi bọn họ đều rời khỏi, ánh mắt của Bối Bối dừng ở trên Thiên Ti Nghi, nhìn nó không ngừng lay động, nàng hít thở.

Hồng xà nghiêng đầu im lặng nhìn nàng, rất bình tĩnh ở bên cạnh nàng.

“Cô Ngự Hàn, chàng không phải đã nói chàng sẽ bảo vệ thật tốt cho ta sao?”

Bối Bối cười hì hì làm không khí nhẹ xuống.

Vốn chỉ là muốn nói đùa cùng hẳn, lại không nghĩ rằng hẳn nhìn chăm chú nàng một chút, lại gật gật đầu.

Bối Bối kinh hãi trừng lớn mắt:

“Cô Ngự Hàn, chàng..... chàng làm lại động tác vừa rồi một lần đi.”

Hồng xà nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt của nàng , dưới ánh mắt chờ mong của nàng, hần không tự giác lại gật gật đầu.

“Cô Ngự Hàn, chàng..... Ta thật là vui mừng.”

Bối Bối ôm chặt lấy cổ hần, dường như muốn ghì chặt cổ hần đến hít thở không được.

Cảm giác hô hấp khó chịu, nhưng mà hồng xà không có giấy khỏi nàng, vẫn ngoan ngoãn để cho nàng ôm, sau đó tự mình thở dốc.

Mãi cho đến khi tâm trạng kích động dần dần bình phục một ít, Bối Bối mới buông tay ra.

Nhìn thấy dáng vẻ hít thở mạnh không khí trong lành của hần, nàng nhin không được bật cười.

“Cô Ngự Hàn, chàng bị ta ôm sắp hít thở không thông vì sao không nói ra.”

Nàng cười hân hân vài cái.

“Tốt lắm, ta muốn thi pháp chống cự với cái tên trứng thối Hắc Khi Dạ, chàng hộ pháp tốt cho ta nha.”

Nói xong, Bối Bối liền xuất ra Hắc tinh ngọc bội, ngưng thần vận khí.

Chỉ chớp lát sau, Hắc tinh ngọc bội liền bay vút lên dừng ở chỗ Thiên Tì Nghi, hào quang bảy màu vụt sáng.

Bối Bối thi pháp đem năng lượng trong cơ thể đưa vào trong Hắc tinh ngọc bội, đem năng lượng Hắc tinh ngọc bội đánh ra bắn về phía Thiên Tì Nghi.

.....

Tể ti điện ở Hắc Phong quốc.

“Chết tiệt!”

Một tiếng rủa trầm thấp phẫn nộ vang lên.

“Hắc Vương, sao lại thế này? Vì sao thi pháp lại bị bắn ngược trở về?”

Hắc Khi Dạ phát mạnh một ống tay áo, ánh mắt lạnh lùng liếc tể ti một cái:

“Vấn đề này không phải bốn vương nên hỏi người sao? Người không phải nói chỉ cần ta có được nội đan của Phong đệ, hơn nữa có nội đan của ta, có thể phát ra pháp lực cường đại quấy nhiễu Thiên Tì Nghi của Xích Diễm quốc, vì sao hiện tại lại không cách nào khống chế bọn họ?”

“Việc này.....”

Tể ti không thể giải đáp.

“Còn không mau tìm ra nguyên nhân cho bốn vương, bốn vương không thể trước khi tấn công Xích Diễm quốc mà không nhiễu loạn bọn họ!”

“Dạ dạ, thuộc hạ lập tức bói xem nguyên nhân là gì.”

Tể ti vội vàng lấy thủy tinh cầu, sau đó chăm chú tính toán.

.....

Thời gian chậm rãi qua, Hắc Khi Dạ thử một lần lại một lần, chính là không thể tấn công khống chế Thiên Tì Nghi của Xích Diễm quốc như lúc trước, hần phát mạnh tay áo đi đến trước mặt tể ti.

“Tính được ra không?”

Hần không kiên nhẫn chất vấn.

Tể ti đổ mồ hôi lạnh xoay người đối diện với vẻ mặt lo lắng của Hắc Khi Dạ.

“Hồi..... Hồi Hắc Vương, thuộc hạ tính ra, là..... là năng lượng của Hắc tinh ngọc bội đang chống cự với pháp lực của ngài.”

Nghe vậy, sắc mặt của Hắc Khi Dạ lại âm trầm vài phần.

“Hắc tinh ngọc bội lại xuất hiện? Nói như vậy Tô Bối Bối lại trở về bên cạnh Cô Ngự Hàn? Chết tiệt, người không phải nói Tô Bối Bối đã không còn ở Xà giới sao? Vì sao nàng lại đột nhiên xuất hiện!”

“Có thể..... Có thể là Xích Diễm Vương đem Tô Bối Bối tìm về.”

Tể ti lấp bắp trả lời, không dám ngược mắt nhìn ánh mắt lãnh giận của Hắc Khi Dạ.

Hắc Khi Dạ vung tay lên, tể ti liền giống như điều đứt dây, rơi xuống trên mặt đất.

“Giữ lại người một chút tác dụng cũng không có, Cô Ngự Hàn đã sớm bị ta đả thương, người không phải nói chỉ cần ta khống chế Thiên Ti Nghi của bọn họ sẽ làm cho Xích Diễm quốc tự sụp đổ sao? Hiện tại nhảy ra một cái Tô Bối Bối cản trở, người thật đúng là tính toán tài tình!”

“Hắc Vương tha mạng a, tha mạng a.....”

Tể ti đứng lên quỳ trên mặt đất, liên tiếp dập đầu.

“Cút xuống đi.”

Hắc Khi Dạ lạnh lùng nhìn tể ti.

“Vâng vâng, thuộc hạ lập tức cút.”

Tể ti cơ hồ là vừa chạy vừa té lui ra.

310. Q.4 - Chương 311: Xà Giới [10]

Bối Bối liên tục không ngừng mà vận chuyển năng lượng hướng tới Hắc tinh ngọc bội.

Không biết giảng co bao lâu, nàng nàng rốt cục nhìn thấy Thiên Ti Nghi dưới tác dụng của Hắc tinh ngọc bội bắt đầu từ từ trở nên vững vàng, tốc độ lay động cũng dần dần nhỏ đi.

Nàng vui vẻ lộ ra một chút tươi cười, nhưng nàng cũng không dám khinh thường.

Chính là, theo một thời gian dài, nàng dần dần cảm thấy từng đợt mệt mỏi đánh úp về phía nàng.

Nàng ra sức trừng mắt nhìn, hy vọng làm cho chính mình duy trì tỉnh táo.

Bây giờ không thể nghỉ ngơi được, nàng muốn kiên trì giữ vững.

Nhưng mà, năng lượng liên tục mất đi, thân thể của nàng từ từ như nhũn ra, sức lực từ từ biến mất.

Mồ hôi lạnh, từ giữa trán chậm rãi chảy ra, dính ẩm ướt mái tóc mai của nàng, ngưng kết thành giọt theo hai bên đường viền mặt của nàng chảy xuống.

An toàn ở bên trong, nhóm xà cục cũng đang khe khẽ nói nhỏ với nhau.

Lão Tam có chút mệt mỏi, rã rượi:

” Đại ca ca, mệt mỏi mệt mỏi quá nha.”

Ánh sáng trên quả cầu của nàng như là đang dần tối đi, chợt sáng chợt tối, giống như rất gian nan để phát ra hào quang.

Hào quang của Lão đại cũng trở thành nhạt đi không ít, hắn nói cổ vũ :

” Muội muội, cố gắng chống đỡ một chút, mẫu thân đang cần chúng ta giúp đỡ, chúng ta không thể ngủ nha.”

” Nhưng mà.....Nhưng mà người ta mệt mỏi quá, thật muốn đi ngủ,ngủ.....”

Giọng nói của Lão Tam dần dần mơ hồ, hào quang trên người nàng cũng từ từ biến mất, một mảnh im lặng. Nàng không nghĩ sẽ ngủ, nhưng mà không cưỡng lại được mà ngủ.

” Ca ca, muội muội mệt rồi, chúng ta để cho nàng nghỉ ngơi đi.”

Lão Nhị cũng đang chật vật nhưng chưa cùng đi ngủ, mà thực tận lực che chở muội muội.

“Đệ đệ, đệ còn trụ được không? Nếu người cũng mệt rồi thì cứ giao cho ca ca là tốt rồi.”

“Ca ca, chúng ta là nam tử hán nha, không thể mệt mỏi, nếu chúng ta đều ngủ, mẫu thân sẽ thực vất vả.”

” Được, chúng ta phải làm nam tử hán bảo vệ mẫu thân.”

Giọng nói non nớt của Lão đại như cũ mà mang theo thành thực kiên định.

” Ừ !”

Tiếng nói trẻ con của Lão Nhị lúc này nghe qua rất có lực.

.....

Bối Bối cố gắng nhướn mí mắt đang muốn sụp xuống, không cho tầm mắt của mình rời khỏi Thiên Thi Nghi dù là một chút.

Kiên trì, ta phải kiên trì chống chọi !

Nàng không ngừng hít một hơi thật sâu.

Hồng Xà cứng cả người, ánh mắt cũng không chớp nhìn nàng, nhìn nàng đang không ngừng đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt của hắn hiện lên đau lòng, lo lắng.....

Hắn lo lắng không tiếng động bò lại gần một chút, sau đó lại tới bên người nàng.

Nghiêng đầu suy nghĩ, hắn đi đến sau thân thể nàng, sau đó hé miệng ra.

Chỉ thấy vàng sáng màu lửa đỏ từ từ trong tràn ra miệng hắn, ngưng tụ thành một chùm tia sáng tới hướng người Bối Bối.

Đang rất mệt mỏi chống chọi lại, Bối Bối cảm giác trong cơ thể có thêm một đạo năng lượng rót vào, không biết là ai đang giúp nàng, nàng hưng phấn làm cho tinh thần hăng hái tăng thêm sức lực.

Sau một lúc đem tất cả năng lượng rót vào Hắc tinh Ngọc bội.

Hắc tinh ngọc bội tiếp thu đủ năng lượng, đột nhiên bật ra vô số hào quang mãnh liệt bắn về phía Thiên Ti Nghi.....

Nhìn thấy cuối cùng Thiên Ti Nghi cũng ổn định, Bối Bối nhẹ nhàng thở dài một hơi nhẹ nhõm .

Ngay trong lúc nháy mắt nàng lơ lửng, thân thể của nàng cũng từ từ mềm nhũn rồi ngã xuống.

Hồng Xà lo lắng dùng thân đỡ lấy thân mình nàng đặt xuống, nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt lấm tấm mồ hôi, ánh mắt hắn tràn đầy ôn nhu nồng đậm.

Ngậm ống tay áo của nàng chà lau sạch sẽ mồ hôi lạnh vì nàng, sau đó hắn cuộn tròn thân thể đem nàng đặt trong vòng bảo vệ, rất nhanh bay ra khỏi tế ti điện.

.....

Diễm cung, tất cả mọi người tụ tập ở cửa phòng ngủ, ghé cổ nhìn tình hình bên trong.

Bối Bối nằm ở trên giường, im lặng ngủ.

Hồng Xà lẳng lặng quan sát nàng, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng ngự y đang bắt mạch cho Bối Bối, làm cho ngự y khấn trương ngay cả hô hấp lớn tiếng một chút cũng không dám.

Một lát sau, ngự y đứng lên, cung kính đối với hồng xà cúi đầu

“Vương xin yên tâm, Bối Bối tiểu thư chính là một nhóc, ngủ một giấc sẽ không sao, đứa nhỏ cũng không có việc gì.”

Lúc này hồng xà mới đem ánh mắt chuyển dời đến trên mặt Bối Bối, ánh mắt nhu tình, yên lặng nhìn nàng ngủ.

Ngự y không tiếng động lui ra ngoài, nói ra tình hình cụ thể với mọi người ở ngoài.

Phòng ngủ khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

.....

Nhìn thấy ngự đi ra, trưởng lão cùng đám người lo lắng chạy lại:

” Tình hình thế nào?”

Ngự y mỉm cười trấn an bọn họ:

“Bối Bối tiểu thư không có việc gì, đứa nhỏ cũng hết thấy mạnh khỏe.”

Huyền Trữ công chúa đưa tay vỗ vỗ ngực, thở hắt ra một hơi dài:

” Phù.....Vậy là tốt rồi.”

.....

Thời gian im lặng trôi qua.

Bối Bối chậm rãi mở to mắt, có chút mờ mịt nhìn đỉnh giường.

Tay nàng theo thói quen sờ sờ bên cạnh mình.

Đụng đến ấm áp mềm mại, nàng quay đầu, nhìn thấy hồng xà đang nhìn nàng, ánh mắt trong suốt nhu hoà.

Hồng Xà nhìn thấy nàng tỉnh lại trong mắt lấp lánh một chút vui mừng .

Hắn vươn đầu lưỡi liếm hai má của nàng, lại liếm liếm cổ của nàng, sau đó như bình thường làm nũng đem đầu gác qua hõm vai của nàng, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Bối Bối nhích thân mình, đưa tay ôm hắn:

” Ta đã dọa chàng phải không?”

Hồng Xà ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt chớp cũng không chớp .

Chỉ chốc lát sau, hắn chui đầu vào ổ chăn, ở bụng nàng đi lên nhẹ nhàng lướt qua.

” Ha...ha.....Rất nhột, Cô Ngự Hàn đừng như vậy ta rất nhột.”

Nàng vặn vẹo thắt lưng một chút, cánh tay tiến vào chăn lôi đầu hắn ra.

Hai mắt nhìn nhau, nàng nhìn thấy trong mắt hắn là ý cười bướng bỉnh.

Trong đầu không tự chủ được nhớ tới một đôi mắt luôn mang theo ý cười.....

Nàng nhẹ nhàng thở dài ôm lấy cổ Hồng Xà :

” Cô Ngự Hàn, chàng chừng nào thì mới khôi phục lại hình dạng trước kia, ta rất nhớ cảm giác hai tay chàng ôm chặt lấy ta.”

Hồng Xà nhìn nhìn nàng, ánh mắt dừng một chút, sau đó cái đuôi cuộn lại cuốn cả thân thể của nàng vào trong, đem thân thể của nàng bao bọc thật kĩ.

Khi thân hình hắn trườn qua hông nàng, nàng rốt cuộc nhịn không được cười rộ lên.

” A...a.....Cô Ngự Hàn, không cần cuốn lấy thắt lưng của ta như vậy, nhột lắm, a.....Thật là phá quá, còn cố ý ở nơi người ta nhột nhất mà nhích tới nhích lui.....ha.....ha.....Đừng đùa nữa ta nhột lắm.”

Bối Bối như thế nào cũng không nghĩ tới nàng thế nhưng cùng xà còn có thể đùa vui, hẳn thỉnh thoảng dùng cái đuôi cù vào nách của nàng.

” Ha.....ha.....ha....Cô Ngự Hàn dừng lại đi, nhột quá...ha ha ha.....”

Cô Ngự Hàn như càng đùa càng nghiện, một chút cũng không muốn ngừng lại.

Thấy nàng cười đến mặt đỏ bừng, ánh mắt của hắn cũng tràn đầy ý cười.

311. Q.4 - Chương 312: Xà Giới [11]

Trưởng lão bước vội vã bước trên hành lang, lát sau liền đi vào ngự thư phòng.

Thị vệ canh cửa lập tức thông báo:

“Bối Bối tiểu thư, trưởng lão cầu kiến.”

Bối Bối buông tấu chương trong tay, sau đó bảo đầu hồng xà đang nằm trên đùi nàng rời đi, mới đứng lên.

“Cho vào.”

Trưởng lão đi vào, ánh mắt sáng long lanh nhìn Bối Bối, một loại tình cảm sùng kính không thể nói thành lời tràn ngập trong đáy mắt.

Trải qua bao nhiêu việc từ trước tới nay, Bối Bối tiểu thư càng ngày càng làm cho ông tin phục, Xích Diễm quốc có Bối Bối tiểu thư làm Vương hậu, thật sự là có phúc!

Ý thức được ánh mắt không bình thường của trưởng lão, Bối Bối nghi hoặc cúi đầu nhìn lại cách ăn mặc của chính mình.

Nhìn trái nhìn phải, không thấy có điểm nào không thích hợp.

Cuối cùng, nàng kỳ quái đặt câu hỏi:

“Trưởng lão, trên người của ta có cái gì không thích hợp sao?”

Trưởng lão vội vàng hoàn hồn, thật có lỗi cúi mình vái chào:

“ trên người Bối Bối tiểu thư không hề có gì không thích hợp, là lão phu đường đột.”

Nghe vậy, Bối Bối cười cười, nhịn không được tò mò:

“..... Trưởng lão vừa rồi vì sao lại nhìn ta như vậy, ta cảm thấy trưởng lão giống như đột nhiên thực sùng bái ta nha, chẳng lẽ ta trở thành thần tượng, ha ha.....”

Bối Bối cười hì hì, tự thổi phồng mình một chút, điệu bộ không đứng đắn.

“Ha ha..... Bối Bối tiểu thư nói đúng, lão phu xác thực cảm thấy Bối Bối tiểu thư càng ngày càng gánh vác vị trí Vương hậu tốt hơn, Vương có thể lấy Bối Bối tiểu thư làm vợ, thật sự là phúc uôn dân.

Vốn chỉ là muốn tự thổi phồng bản thân một chút, nhưng là nghe thấy trưởng lão thật sự ca ngợi nàng, Bối Bối vội vàng xua tay.

“Trưởng lão người nói giỡn rồi.”

Hồng xà đứng lúc này cọ cọ vào chân của nàng.

Nàng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt hồng xà tươi cười nhìn nàng, ánh mắt kia càng ngày càng nhu tình.

Kỳ thật, đến ngự thư phòng xem tấu chương, là vì nàng thương hắn, hắn đang ở thời điểm khó khăn, cho dù nàng không thích chuyện triều chính đau đầu, nàng cũng muốn vì hắn mà xử lý.

Ngẩng đầu, nàng nhìn trưởng lão, trong mắt khôi phục vẻ đứng đắn:

“Trưởng lão, tấu chương này ta đã dùng ngự bút phê qua, người giúp ta xem xem có gì sơ suất không?”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

Trưởng lão tiến lên, cúi đầu đọc tấu chương, vừa đọc vừa gật đầu.

Hồi lâu, trưởng lão buông quyển tấu chương cuối cùng, khen ngợi cười nói:

“Bối Bối tiểu thư làm thật sự tốt lắm!”

Bối Bối ngượng ngừng cười cười:

“Đó là nhờ có trưởng lão giải quyết hết những vấn đề khó rồi, ta chỉ để ý một ít việc nhỏ thôi.”

Trầm ngâm một chút, trưởng lão tiếp theo giải thích:

“Bối Bối tiểu thư, lão phu sở dĩ thỉnh cầu người giúp Vương phê chuẩn tấu chương, là muốn làm cho thần dân bên ngoài an tâm, ngoại trừ số ít người trong cung biết tình trạng hiện tại của Vương, còn ở bên ngoài những người khác đều không biết Vương đã xảy ra chuyện gì.”

“Ta biết, trưởng lão là không muốn làm cho dân chúng Xích Diễm quốc biết chân tướng mà khiến lòng người hoảng sợ.”

Tiếp theo, nàng quay đầu nhìn phía hồng xà, xoa cái trán bóng loáng của hắc:

“Trưởng lão, cảm xúc của Cô Ngự Hàn bây giờ đã thực ổn định, khi nào thì ta có thể thi pháp giúp hắc khôi phục?”

“Lúc nào cũng có thể, chỉ là.....”

Trưởng lão chần chờ nhìn khuôn mặt đoan trang của Bối Bối, trong mắt có chút khó xử.

“Chỉ là cái gì?”

Bối Bối khẩn trương truy vấn.

Trưởng lão hòa ái nhìn nàng, dài thở:

“Lão phu là sợ thân thể Bối Bối tiểu thư không chịu nổi, phải giúp trợ Vương khôi phục nguyên thần..... Cần hao phí rất nhiều năng lượng a, Bối Bối tiểu thư vừa mới tốt lên một chút, lại vì Vương chữa thương chỉ sợ..... Không quá thỏa đáng.”

Hắc cùng những người khác đều hy vọng Vương mau mau hồi phục, nhưng mà hắc với mọi người cũng đều lo lắng cho sức khỏe của Bối Bối tiểu thư.

Thời gian này, vì chuyện chính sự trong cung, Bối Bối tiểu thư rất mệt nhọc, mọi người ai cũng biết, trong lòng ai ai cũng kính ngưỡng*.

Rất nhiều việc thân là thần tử có thể làm, nhưng mà cũng có rất nhiều việc thần tử không thể làm thay Vương.

Bối Bối tiểu thư cùng Vương như hình với bóng mọi người ai ai cũng biết, cho nên Bối Bối tiểu thư thay Vương xử lý đại sự, ổn định triều chính là chuyện đúng nhất, khiến ai ai cũng không thể phản đối.

Hiện tại Bối Bối tiểu thư chẳng khác nào là hóa thân của Vương.

Bối Bối cũng không biết tâm tư của trưởng lão, nàng dịu dàng nhìn hồng xà, sau đó ngược lại kiên định nhìn trưởng lão:

“Ta không sao, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho Cô Ngự Hàn, hắc cần ta, cho nên ta sẽ không làm cho chính mình ngã xuống, vì vậy xin trưởng lão nói cho ta biết nên làm như thế nào?”

Rất muốn đáp ứng, nhưng mà trưởng lão không thể không nghĩ cho Bối Bối tiểu thư.

Nhưng, nhìn sự kiên trì trong mắt Bối Bối, ông phân vân một chút, rốt cục đáp ứng:

“Bối Bối tiểu thư nếu vẫn kiên trì, vậy..... lão phu tuân mệnh.”

.....

Trên mặt đất bằng phẳng, hồng xà bị trưởng lão dùng bát quái trận vây khốn, hấn ử động thân hình phát hiện chính mình không thể động đây, ánh mắt dụ ngoan dần dần trở nên hung ác.

Hắn thẳng tắp nhìn vào trưởng lão, há mồm giận dữ:

“Gừm gừm gừm.....”

Trưởng lão bất động như núi tiếp tục bày trận, thần sắc còn thật sự nghiêm túc.

Bối Bối đứng ở ngoài trận, cách không xa nhìn hồng xà tức giận, nàng chạy nhanh đến lên tiếng trấn an hắn.

“Cô Ngự Hàn, không được như vậy, trưởng lão chính là đang giúp chàng, đừng giãy dụa được không? Ta sẽ lo lắng.”

Giọng nói dịu dàng như là mây nhạt nhẹ bay, từ từ lướt qua chân trời đến bên tai hồng xà.

Giữa tiếng rống của hắn, giọng nói của nàng cơ hồ cũng bị chìm đắm, nhưng mà giọng nói của nàng hắn lại ghi nhớ rất kỹ, cho dù chỉ là một chút dư vị, cũng bay vào trong tai hắn.

Hồng xà nhìn nàng, không hề chớp mắt, giống như muốn nhìn đến chỗ sâu nhất trong đôi mắt của nàng.

Dần dần, hắn nghe lời nàng, im lặng nằm xuống, dụ ngoan nằm yên trong bát quái trận, không hề giãy dụa hay rống giận nữa.

Bối Bối vui sướng nhìn hắn, nháy mắt mấy cái:

“Cô Ngự Hàn, chàng hẳn nhìn một chút là tốt rồi, chờ một chút nếu cảm thấy khó chịu cũng đừng phản kháng nha, bằng không chàng sẽ làm tổn thương đến ta và cục cưng, sau này liền không nhìn thấy ta nữa.”

Có lẽ hắn thật sự nghe hiểu, bởi vì hắn nghe xong lời của nàng, đồng tử trong mắt rõ ràng sụp xuống một chút.

Hắn nghe lời nàng! Phát ra từ bản năng để ý đến mọi cử chỉ của nàng!

Trưởng lão bày bố xong bát quái trận đi tới:

“Bối Bối tiểu thư, trận đã bày bố hoàn hảo.”

Bối Bối gật gật đầu: “Ta nên làm như thế nào?”

“Hắc tinh ngọc bội..... Bối Bối tiểu thư chỉ cần đem Hắc tinh ngọc bội đánh nát.....”

“Đánh vỡ vụn Hắc tinh ngọc bội?”

Bối Bối cực kỳ kinh ngạc, khó hiểu như rơi vào trong đám sương mù.

Kính ngưỡng*: kính trọng và ngưỡng mộ

312. Q.4 - Chương 313: Xà Giới [12]

Thấy sắc mặt hồ nghi của Bối Bối, trưởng lão cười ha ha.

Vuốt vuốt chòm râu, ánh mắt lóe ra vẻ sáng ngời thần bí.

“Bối Bối tiểu thư hắn là cũng nghe nói tới hắc linh châu, kỳ thật, hắc linh châu vẫn ở trong Hắc tinh ngọc bội, chỉ khi nào Hắc tinh ngọc bội vỡ ra, thì hắc linh châu mới có thể thoát ra ngoài, hắc linh châu chính là linh vật trong trời đất, không chỉ có thể tăng cường pháp lực, mà còn có thể khởi tử hoàn sinh, chỉ cần

Bối Bối tiểu thư đem hắc linh châu ra ngoài, sau đó đem hắc linh châu tiến vào trong cơ thể Vương, vết thương của Vương tự nhiên liền khỏi hẳn.”

Bối Bối nhin không được vui sướng đôi mắt sáng lên:

“Ý của Trưởng lão ta đã hiểu, chúng ta lập tức bắt đầu.”

Ngay khi nàng muốn bắt đầu, Huyền Trữ công chúa dìu Khả Y đi tới:

“Tẩu tử, chờ một chút.”

Nghe được tiếng kêu, Bối Bối quay lại, nhìn thấy Khả Y tái nhợt như tờ giấy trắng, nàng chạy nhanh qua đón.

“Các người sao lại đến đây? Sức khỏe của Khả Y còn thực suy yếu, mau trở về nghỉ ngơi a.”

Khả Y mỉm cười, lắc đầu:

“Bối Bối, ta ở chỗ này xem nàng làm, trên người của ta có máu của nàng, có cùng loại pháp lực với nàng, ta ở lại có thể tùy lúc mà giúp nàng a.”

“Không được, sức khỏe của nàng suy yếu như vậy, ngự y nói không thể tùy tiện vận chân khí.”

Bối Bối không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Không, Bối Bối, nàng cho ta ở lại được không? Bằng không ta sẽ thực lo lắng.”

Khả Y tuy rằng nhu nhược, cũng rất kiên định.

Nếu nàng bình yên nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, trong khi Bối Bối lại ở ngoài bên ba mặt nhọc, nàng làm sao có thể an tâm.

Huyền Trữ công chúa gật gật đầu phụ họa:

“Đúng vậy, tẩu tử, người cho chúng ta ở lại đi, chúng ta sẽ đứng rất xa sẽ không quấy nhiễu đến người.”

Nhìn các nàng kiên quyết không chịu rời đi, Bối Bối nhin không được bất đắc dĩ gật đầu.

Quay đầu về phía sau, nàng hô to:

“Thương đầu gối, người chạy đi đâu rồi? Mau tới đây làm anh hùng cứu mỹ nhân a, Thương đầu gối!”

Nhưng mà, tiếng gọi của nàng không giống như trước có thể khiến cho Thương Tuyệt Lệ từ bất cứ vị trí nào cũng phải xuất hiện, hiện tại chung quanh một mảnh im ắng.

Khả Y mặt đang tái nhợt bỗng ửng hồng lên một chút.

Huyền Trữ công chúa cười hì hì làm mặt quỷ:

“Tẩu tử, người đừng gọi nữa, thương hộ vệ đã đến cửa thành bên kia đi tuần tra, sẽ không xuất hiện khi nghe lời người gọi đâu, người cho chúng ta ở lại đi.”

Thì ra Thương Tuyệt Lệ không ở trong cung a, khó trách nàng lớn tiếng như vậy cũng không có gì nhúc nhích.

“Được rồi được rồi, các người liền ở lại đi, đợi cho đến khi nếu ta té xỉu nhớ rõ phải chạy ra đỡ ta cho được có biết không.”

Bối Bối cười tủm tỉm không đứng đắn, tâm trạng thoải mái một chút.

Tiếp theo, nàng quay đầu nhìn trưởng lão:

“Các nàng đứng xa một chút không có việc gì chứ?”

“Bối Bối tiểu thư cứ việc yên tâm, lão phu sẽ chăm lo cho công chúa cùng Khả Y cô nương thật tốt.”

.....

Bối Bối hít một hơi thật sâu, sau đó một mình đi vào bát quái trận, cách hồng xà một khoảng ngắn.

Bốn mắt nhìn nhau, luồng nhiệt trong mắt nhau truyền đi truyền lại.

“Cô Ngự Hàn, ta muốn thi pháp giúp chàng chữa thương, chàng chuẩn bị tốt chưa?”

Hồng xà mở to ánh mắt thuần khiết nhìn nàng, ánh sáng nhu hòa ở trong mắt hần truyền ra, truyền thẳng về hướng nàng.

Bối Bối hiểu ý nở nụ cười:

“Dù là lúc nào đi nữa, chàng đều biết ý của ta, thật tốt.”

Nàng cúi đầu, xoa xoa bụng:

“Cục cưng, giúp mẫu thân chữa khỏi cho phụ thân, được không?”

Trong nháy mắt, kim quang gợn sóng dập dờn mở ra, mỏng manh sáng ngời ở phía dưới, lấp lánh, chói lòa, mê hoặc ánh mắt của nàng, cũng hấp dẫn ánh mắt của hồng xà.

“Cô Ngự Hàn, chàng xem? Cục cưng của chúng ta đã đồng ý giúp chàng, cho nên, chàng nhất định phải nhanh chóng khỏi bệnh.”

Ánh mắt của Bối Bối chờ mong nhìn vào ánh mắt trong suốt của hồng xà, môi anh đào mỉm cười:

“Được, cả nhà chúng ta cùng nhau cố gắng, bắt đầu nha.”

Tay nàng giương lên, Hắc tinh ngọc bội lập tức từ tay nàng bay ra, nhẹ nhàng treo lơ lửng trên đỉnh đầu của hồng xà.

Bối Bối vận khí thi pháp hướng về phía Hắc tinh ngọc bội, ánh sáng bảy màu rực rỡ chậm rãi bao phủ xuống dưới, vây quanh hồng xà rồi bao lại.

Kích thích mãnh liệt không ngừng thổi quét trên đầu hồng xà, trán hần hung hăng nhăn lại, theo bản năng phản kháng.

Hồng xà kháng cự lập tức đem năng lượng của Hắc tinh ngọc bội đánh về phía Bối Bối.

“Ừ.....”

Bối Bối chỉ cảm thấy trong ngực một trận cuộn cuộn, cổ họng ngọt ngọt, máu đỏ tươi trào ra bên miệng.

Màu máu đỏ chói mắt dính trên môi nàng, thêm vào đó mặt nàng dần dần trở nên tái nhợt, khiến cho khi nàng đứng lên càng thêm suy yếu.

Đứng ở xa xa, ba người đều khẩn trương lo lắng.

“Trưởng lão, làm sao bây giờ? Tẩu tử thoát nhìn rất đau đớn, Vương huynh phản kháng lại, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Huyền Trữ công chúa gắt gao túm chặt ống tay áo trưởng lão, ánh mắt thẳng tắp nhìn vết máu bên miệng Bối Bối, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Không ai lên tiếng, khuôn mặt trưởng lão nghiêm túc, vẻ mặt không ngừng lo lắng.

Khả Y không ngừng đan ngón tay chặt vào nhau, dường như cắn nát môi.

Nàng không ngừng cầu nguyện trong lòng, trăm ngàn lần không thể gặp chuyện không may.....

.....

Bối Bối cảm giác được hồng xà đang bị kích thích, nàng khẽ cắn môi, không buông tay tiếp tục thi pháp, đồng thời âm thầm tăng cường pháp lực, đem năng lượng của Hắc tinh ngọc bội cường chế lại truyền về hướng hồng xà.

Lại thêm một lần kích thích nữa đánh về phía hồng xà, hần buồn bực rống lên một tiếng, ngẩng ngẩng đầu lên muốn ra sức chống cự.

Nhưng mà, khi hần lơ đãng nhìn thấy của nàng, ánh mắt khẩn cầu của nàng, ánh mắt kiên định của nàng.....

Tất cả biểu hiện của nàng, cứ như vậy in sâu vào tận trong đáy mắt hắn, bao gồm cả khóe môi rướm máu của nàng.

Dưới ánh tuyết, khuôn mặt tái nhợt như vậy, vết máu đỏ tươi như vậy, giống như là ma chú hút chặt ánh mắt của hắn.

Tim hắn chấn động, kích thích trong đầu tựa hồ đã không còn quan trọng, quan trọng là vết máu bên miệng nàng, làm cho tâm hắn co thắt thật đau, so với kích thích trong đầu còn đau hơn.

Nhìn ánh mắt kiên định của nàng, sự phản kháng của hồng xà dần dần giảm xuống, lửa đỏ trên người cũng dần dần nhạt đi, cuối cùng từ từ biến mất.

Hắn không có chú ý tới đau đớn trong đầu mình, chỉ không hề chớp mắt nhìn vết máu bên môi nàng, vết máu đỏ sẫm tựa hồ chiếu rọi vào mắt hắn, làm cho đồng tử của hắn co rút lại.

Bối Bối cảm giác được hắn không hề phản kháng, đôi mắt của nàng nhảy lên một tia vui sướng.

Cô Ngự Hàn, nhìn ta, không cần suy nghĩ điều gì khác, chúng ta cùng nhau vượt qua thống khổ.

313. Q.4 - Chương 314: Xà Giới [13]

Những quả cầu nhỏ màu vàng óng ánh không ngừng mà tỏa sáng.

“Đại ca ca, phụ thân giống như rất đau đớn, chúng ta còn phải tiếp tục sao?”

Quả cầu ánh sáng nhỏ Lão Tam không yên thu hồi một chút hào quang.

Lão Nhị lặn qua bắn vào lão Tam, giọng tức giận trẻ con trách cứ:

“Muội muội, đừng thu hồi năng lượng, bằng không mẫu thân sẽ bị thương.”

“Chúng ta phải tiếp tục nha, bằng không mẫu thân sẽ vì tiêu hao nhiều năng lượng sẽ lâm vào nguy hiểm.”

Giọng nói non nớt của Lão Đại rất nghiêm túc.

“Nhưng mà phụ thân giống như rất khó chịu.....”

Lão Tam yếu ớt nói.

“Ngu ngốc, phụ thân Tiểu Hàn khổ sở, mẫu thân cũng rất khó chịu, muội lắng nghe một chút đi, lòng của mẫu thân đang nói cùng phụ thân Tiểu Hàn rằng mẫu thân cũng rất khó chịu.”

Lão Nhị lại bắn lão Tam.

“Nhị ca ca đừng đánh đầu người ta nữa, người ta cũng biết mẫu thân khổ sở trong lòng a, sợ sẽ làm phụ thân bị thương thôi, nếu pháp lực chúng ta tổn thương đến phụ thân, mẫu thân sẽ càng thêm đau lòng đó.”

Lão Tam ủy khuất vì ảm ức của chính mình.

“Được rồi, không cho phép hai người các người lại phân tâm, tập trung tinh thần giúp mẫu thân.”

Lão Đại uy nghiêm giáo huấn.

“..... Vâng.”

Hai đứa nhỏ kinh sợ uy nghiêm đột nhiên của đại ca, ngoan ngoãn chấp nhận.

.....

“Loảng xoảng – xích xích xích.....”

Hắc tinh ngọc bội nứt ra, hào quang bảy màu như như dòng điện ở trung tâm vết nứt bắn ra vô số ánh sáng, chiếu sáng làm ắt người ta không mở ra được.

Hào quang rực rỡ chói mắt dường như chiếu rọi xung quanh nơi chứng kiến, xinh đẹp hoá mắt.

Thấy thế, trưởng lão vui sướng gọi:

“Bối Bối tiểu thư, cho hắc linh châu đi ra, mau đưa nó đánh nhập vào trong cơ thể Vương.”

Trên mặt Khả Y và Huyền Trữ công chúa hai người vừa kinh hãi vừa khẩn trương, không biết khi nào tay nắm tay cùng một chỗ, duy trì nắm với nhau.

Bối Bối hít một hơi thật sâu, trong lòng bàn tay bắn ra hào quang màu vàng, từng làn sóng từng làn sóng bắn về phía hắc linh châu nhiều màu lộng lẫy.

Đôi mắt của nàng cùng hồng xà nhìn nhau, hướng tới hắc lộ ra một nụ cười dịu dàng:

“Cô Ngự Hàn, thả lỏng.”

Hồng xà yên lặng nhìn nàng, ánh mắt không có chút dấu hiệu phản kháng.

Mỉm cười, bờ môi của nàng giương lên, làm cho vết máu đỏ tươi khô cạn kia càng tuyệt đẹp làm cho người ta không khỏi ngẩn người.

Năng lượng Hắc linh châu rất mạnh, nàng cơ hồ không thể khống chế được.

Cắn chặt môi, nàng dùng hết khí lực đem hắc linh châu kéo xuống dưới.....

Trong một nơi an toàn, nhóm xà dẫn dẫn thở hồng hộc.

“Đại ca ca, mệt mỏi quá nha, vù vù.....”

Lão Tam yếu khí thở gấp.

“Muội muội, kiên trì một chút, rất nhanh là có thể cứu được phụ thân nha, chờ cứu phụ thân, chúng ta là có thể ngủ một giấc ngon.”

Lão Đại trấn an.

“Ca ca, tập trung tinh thần nhanh chút, mẫu thân thực vất vả.”

Lão Nhị ra tiếng nhắc nhở.

“Được, muội muội, chúng ta cùng nhau cố lên vì phụ thân.”

Lão Đại cố vũ.

.....

Cuối cùng, lúc Bối Bối hao hết một chút năng lượng cuối cùng, hắc linh châu lóe ra tia sáng hồng rực đẹp mắt chuyển vào trong thân thể hồng xà.

Ánh sáng bảy màu tuyệt đẹp tiến vào cơ thể xà đỏ rực, xen lẫn đỏ đậm trong suốt long lanh, phóng xuất ra ánh sáng lung linh rực rỡ.

Dần dần, hắc linh châu bị hồng xà màu xích hồng hấp thu, nhạt dần đi ánh sáng bảy màu chói mắt.

Kích thích mãnh liệt làm cho hồng xà nhện không được ngửa mặt lên trời rống ra tiếng, miệng xà mở ra phun ra lửa đỏ hùng hực, dường như đốt tới giữa không trung.

Không khí rét lạnh chung quanh bởi vì ngọn lửa đỏ này mà hồng nóng lên, ánh lửa chiếu rọi những người có mặt, ở trên mặt bọn họ ánh lên màu hồng.

Nhìn đắm chìm trong ánh lửa đầy sức sống bắn ra bốn phía của hồng xà, Bối Bối nở nụ cười.

Tiếp theo, đôi mắt của nàng từ từ nhắm lại, nhẹ nhàng kêu gọi :

“Cô Ngự Hàn.....”

Tiếng nói mỏng manh lại thật sự chui vào trong tai hồng xà, hắc ngừng gầm rú, nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy thân mình lay động của nàng.

Đôi mắt của hắc hiện lên vô số kinh hoàng.

“Gừ Gừ.....”

Cái đuôi đảo qua, hần dễ dàng phá hủy trận bát quái, từ bên trong lao tới.

Trong lúc hào quang màu lửa đỏ lóe ra, hần đã quần lấy thân mình của nàng ngã xuống.

Nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, Trong đôi mắt hồng xà bốc lên hơi nước mỏng manh.

Hần vươn đầu lưỡi liếm qua bờ môi vươn máu của nàng, thương tiếc liếm qua cánh môi trắng nhợt của nàng, làm cho nàng dễ chịu.

“Tiểu Bối Bối.....”

Một tiếng nói khàn khàn bay ra, tràn đầy thâm tình nồng đậm.

Tiếp theo, hồng xà đem đầu kê lên hõm vai của nàng, cũng từ từ nhắm hai mắt lại.

Cách đó không xa ba người chạy tới.

Khả Y lo lắng nhìn Bối Bối, lại nhìn đến trưởng lão, không biết nên làm như thế nào nên cũng không dám quấy rầy.

“Vương huynh tốt rồi, ta nghe được Vương huynh gọi tên của tẩu tử!” Huyền Trữ công chúa vui mừng cực điểm mà quỹ gối trên mặt đất khóc thút thít, thật cẩn thận nhìn một người một xà lâm vào hôn mê.

Nàng mới muốn đưa tay chạm vào hồng xà, lại bị trưởng lão ngăn lại.

“Công chúa, thân thể hiện tại của Vương còn đang bốc cháy, người không thể đi chạm vào.”

Nghe vậy, Huyền Trữ công chúa vội rút tay về:

“Nhưng là tẩu tử ngủ ở trên người Vương huynh không có việc gì a.”

Trưởng lão cười tùm tùm giải thích:

“Đó là bởi vì trên người Bối Bối tiểu thư có máu của Vương, hơn nữa Vương đối Bối Bối tiểu thư không có một chút phòng bị, Bối Bối tiểu thư đương nhiên không có việc gì, cho nên, vì để ngừa chuyện có thể xảy ra, trước hết công chúa không nên đụng đến Vương.”

“Nói như vậy Vương đã khỏe rồi?”

Khả Y vội vàng hỏi.

“Ha ha..... Chờ một chút sẽ biết, bây giờ việc chúng ta cần phải làm là..... Chờ.”

Từng phút từng giây thời gian trôi qua, ba người nín thở tập trung tinh thần nhìn ngọn lửa trên thân hồng xà yếu dần rồi từ từ biến mất đi.

Lại một lát sau, thân hồng xà từ từ trở nên mơ hồ, trong suốt, một chùm hào quang mãnh liệt lóng lánh, hình người của Cô Ngự Hàn xuất hiện ở trước mắt.

“A..... Vương huynh biến trở lại rồi, biến trở lại rồi, Khả Y, người thấy không? Vương huynh biến trở lại rồi.....”

Huyền Trữ công chúa vui mừng dường như muốn nhảy dựng lên, tiếng nói bởi vì quá mức vui mừng mà run nhè nhẹ.

“Đúng vậy, Vương ổn rồi, Bối Bối thật sự rất lợi hại.”

Khả Y cười khanh khách dịu dàng nhìn khuôn mặt đang ngủ của Bối Bối, từ đáy lòng cảm thấy vui mừng.

Nếp nhăn trên mặt trưởng lão hoàn toàn thả lỏng, im lặng mỉm cười ngay cả ánh mắt cũng tràn đầy ý cười.

“Người đâu, đỡ Vương cùng Bối Bối tiểu thư trở về tẩm cung nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Rất nhanh, Cô Ngự Hàn và Bối Bối đồng thời bị chuyển về trong phòng ngủ của Diễm cung, bình yên ngủ.

314. Q.4 - Chương 315: Xà Giới [14]

Mặt trời mọc mặt trời lặn, hoàng hôn lại đến, bông tuyết bay bay đầy trời.

Bối Bối chỉ cảm thấy mình đã ngủ hơn một thế kỉ, ngủ đến cả người đều như nhũn ra.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng từ từ mở mắt.

Cung nữ canh giữ ở bên giường nhìn thấy nàng mở mắt, cúi đầu vội hỏi:

“Bối Bối tiểu thư, cuối cùng người đã tỉnh.”

Cung nữ đứng bên cạnh gọi vọng ra bên ngoài:

“Nhanh đi thông báo cho trưởng lão biết, Bối Bối tiểu thư tỉnh lại.”

Trùng mắt nhìn, đôi mắt của Bối Bối từ từ trở nên tỉnh táo.

Tình cảnh trước khi hôn mê rất nhanh đánh úp vào trong đầu, nàng bối rối ngồi xuống, nắm lấy tay cung nữ:

“Cô Ngự Hàn đâu?”

“Vương ở bên cạnh Bối Bối tiểu thư a.”

Giọng cung nữ nhắc nhở rất nhỏ.

Bối Bối quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn ngủ say, hô hấp đều đều, bạc môi hơi hơi giương lên, giống như đang vẽ thực thỏa mãn.

Tay của nàng run rẩy nhẹ nhàng vỗ lên hai má của hắn, tiếng nói có chút nghẹn ngào:

“Cô Ngự Hàn, cuối cùng chàng đã khỏe, ta..... Ta thật là vui mừng.”

Lòng, đang rất kích động, run rẩy hưng phấn.

Bàn tay mềm của nàng vuốt nhẹ qua mày, mũi, khóe môi của hắn, ánh mắt dịu dàng chân thành không muốn xa rời.

Cho cung nữ lui, nàng chống nửa người ngồi dậy, nháy nháy mắt, sau đó cúi đầu hôn lên môi hắn.

“Có giống như truyền thuyết nói, vương tử hôn công chúa làm nàng tỉnh dậy, ta hôn chàng như vậy, chàng sẽ mở mắt không?”

Sự thật chứng minh, truyền thuyết là giả!

Nàng bấu môi, cắn cắn môi của hắn:

“Không cho ta mặt mũi gì hết.”

“Bối Bối tiểu thư, trưởng lão cầu kiến.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của cung nữ.

“Đã biết.”

Bối Bối hạ giọng đáp lại.

Từ trên giường bước xuống, hắn vẫn ngủ sâu như cũ, khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy an bình, như mảnh ngọc không tì vết, tựa như một “người đẹp ngủ trong rừng” tuyệt đẹp.

Nhìn hắn ngủ trầm tĩnh như vậy, lòng của Bối Bối có chút hoảng sợ.

Trước kia, chỉ cần nàng vừa rời khỏi sự ôm ấp của hắn, hắn sẽ lập tức tỉnh lại.

Chẳng lẽ hắn còn có chuyện gì?

Nghe đến điều này, nàng hoang mang rối loạn khẩn trương chạy vội ra khỏi phòng ngủ gặp trưởng lão.

Nghe được tiếng bước chân, trưởng lão xoay người quay đầu, cười tủm tỉm cúi đầu hành lễ:

“Tham kiến Bối Bối tiểu thư.”

“Trưởng lão, người mau cùng ta đi xem Cô Ngự Hàn, đến bây giờ hắn còn chưa tỉnh.”

Bối Bối sốt ruột giữ chặt ống tay áo của trưởng lão đi hướng vào trong phòng ngủ.

Trưởng lão cười ha ha trấn an nói:

“Bối Bối tiểu thư không cần lo lắng, hiện tại Vương chính là đang tự mình điều hòa, năng lượng lớn mạnh của hắc linh châu lập tức tiến vào trong cơ thể Vương, Vương cần thời gian đến dung hợp”

“Nói như vậy hắn không có việc gì?”

Nhịp tim của Bối Bối vẫn như trước không thể trở về vị trí cũ.

“Bối Bối tiểu thư xin yên tâm, lão phu dùng đầu mình đảm bảo Vương đã không có việc gì!”

Đưa tay vỗ vỗ ngực, làm cho nhịp tim của mình bình phục, Bối Bối mới làm cho sắc mặt buộc chặt thả lỏng xuống.

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, Cô Ngự Hàn tên kia hại ta gánh chịu không ít đau lòng lo lắng, chờ hắn tỉnh lại xem ta hồi báo hắn như thế nào.”

Tuy rằng miệng giận dữ, nhưng mà khoảng giữa chân mày của nàng vui sướng lại hiện lên rõ ràng như thế.

Trưởng lão nhin không được vừa cười ha ha lên:

“Bối Bối tiểu thư bây giờ có thể thả lỏng lòng chờ Vương tự mình tỉnh lại.”

Ngay sau đó, trưởng lão lại tiếp tục nói:

“Lão phu đã mời ngự y xem qua cho Bối Bối tiểu thư, đứa nhỏ tất cả đều mạnh khỏe, xin Bối Bối tiểu thư cũng không cần lo lắng.”

Nghe vậy, Bối Bối mới phát hiện tay của mình bất tri bất giác đã đặt lên bụng mình.

Nàng ngẩng đầu, nở nụ cười tươi sáng:

“Trưởng lão, ta chưa có nói với người rằng kỳ thật người là một lão nhân gia rất hiền lành.”

“A?”

Trưởng lão được Bối Bối thẳng thắn khen ngợi như vậy sợ run một chút, mặt che kín nếp nhăn thế nhưng âm thầm nóng lên.

A..... Sống lâu như vậy, còn chưa có có văn bối nào nói với hắn giống như vậy.

Cảm giác được người ta khen ngợi.....thì ra cũng không tệ.

“Lão phu tạ ơn Bối Bối tiểu thư đã khen ngợi.”

Bối Bối cười hì hì cong đôi mắt lên:

“Phải phải.”

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới cái gì.

“A..... Đúng rồi, lúc ta ngủ, tấu chương làm sao bây giờ? Xong rồi xong rồi, nhất định đã tích lại rất nhiều tấu chương đi?”

Bối Bối mặt nhăn nhăn mày ai oán.

“Ha ha a..... Bối Bối tiểu thư hiện tại nếu không muốn phê duyệt cũng là có thể, lão phu đều chỉnh lại rồi, Bối Bối tiểu thư không cần phải gấp gáp.”

Đều chỉnh lại rồi?

Khỏe mắt của Bối Bối nheo lại, nhìn dáng vẻ mệt nhọc của trưởng lão, trong lòng cảm thấy có chút băn khoăn.

“Được..... Được rồi, ta đi phê duyệt.”

Cuối cùng, nàng thỏa hiệp.

Nghĩ lại cũng biết, nếu không phải tấu chương khẩn cấp, trưởng lão cũng sẽ không vội vã như vậy ngay tại lúc nàng tỉnh lại liền thúc giục nàng đi.

Đi trên hành lang cung, Bối Bối cảm giác được dáng vẻ của trưởng lão dường như có chút ủ dột.

Nàng dừng bước, nghi hoặc hỏi:

“Trưởng lão, Cô Ngự Hàn cũng đã khỏe, người dường như còn đang lo lắng?”

Trưởng lão do dự một chút, sau đó nói:

“Bối Bối tiểu thư, vừa rồi lão phu nhìn thấy trên một tấu chương nói..... Hắc Phong quốc có khuynh hướng xâm lược lần nữa..... Vương không biết cụ thể khi nào mới có thể tỉnh, lão phu lo lắng.....”

Nghe vậy, lòng của Bối Bối căng thẳng.

Quả nhiên là chuyện lớn, chuyện rất lớn!

“Đi thôi, ta đi xem trên tấu chương nói như thế nào.”

Bước chân của Bối Bối nhanh hơn, đi hướng tới ngự thư phòng.

.....

Xem xong tấu chương trong tay, Bối Bối khép lại, mi tâm hơi nhíu lại.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết khi nào màn đêm đã buông xuống, nàng quay đầu nói:

“Trưởng lão, người trước hết lui xuống đi, mấy ngày này người đã vất vả rồi.”

“Thuộc hạ không mệt, nhưng thật ra Bối Bối tiểu thư cũng vất vả.”

Trưởng lão từ ái nhìn dáng nhỏ xinh của nàng, ngồi trên ngai vàng rộng lớn, có vẻ càng thêm bé nhỏ.

Trong đáy lòng của hắn rất quý mến cô gái nhân loại làm cho người ta giật mình này.

Từ lúc ban đầu phản đối, đến tôn kính bây giờ, Bối Bối tiểu thư làm cho hắn thấy được nàng có một mặt rất phi phàm.

Khó trách Vương ngay từ đầu liền tuyển định Bối Bối tiểu thư làm Vương hậu, chưa bao giờ đồng ý chịu nhường bộ.

“Bối Bối tiểu thư, thủ hạ đi phân phó ngự trù chuẩn bị một chút thức ăn cho Bối Bối tiểu thư, đói sẽ làm cho đứa nhỏ cũng không tốt.”

Trưởng lão xin chỉ thị nói.

“Người vừa nói như vậy, ta còn thật sự cảm thấy đói bụng, hiện tại thật sự là càng ngày càng hao ăn, cơm chiều mới ăn xong không bao lâu đâu.”

Bối Bối cười khẽ le lưỡi.

“Ha ha.....”

Trưởng lão cúi đầu lui xuống.

315. Q.4 - Chương 316: Xà Vương[1]

Hạt tuyết không ngừng tuôn rơi, gió lạnh theo khe hở cửa sổ luồn vào trong.

Ấm lò tỏa hương tràn ngập trong ngự thư phòng, đến cả bản tấu chương buồn tẻ này cũng tỏa ra mùi thơm ngát.

Ánh sáng dịu dàng từ ánh nến tạo ra một vẻ thật tĩnh mịch.

Bối Bối nhìn tấu chương trong tay, tâm trí không biết đang để tận nơi nào .

Mí mắt sụp xuống, không tự giác đầu nàng gục xuống án thư *, tấu chương trong tay cũng chậm chậm rơi xuống.

Mơ mơ màng màng cảm thấy dường như có chần phủ lên bả vai của nàng thật ấm áp.

Chỉ một thoáng, cẩn thận đem nàng ủ ấm, ngăn cách không khí lạnh bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau, nàng liền rơi vào một lồng ngực dày rộng, bị ôm thật chặt.

Thật ấm áp.....

Bên môi của nàng nở ra một nụ cười thỏa mãn, theo bản năng hướng về ngọn nguồn ấm áp, tìm kiếm một vị trí tốt nhất, khuôn mặt khẽ động.

Mùi hương khiến cho người ta cảm thấy yên tâm vương vấn bên mũi, nàng ngửi ngửi, lời nói vô nghĩa nhẹ nhàng thoát ra:

“Cô Ngự Hàn.....”

Cô Ngự Hàn cúi đầu, bạc môi mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ về hai má của nàng, thương yêu nhìn đôi mắt có chút mệt mỏi của nàng.

Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc mai của nàng, tiếng nói trầm thấp:

“Ngaoan, ta ở đây, ngủ cho ngon đi, ta sẽ vẫn ở bên nàng.”

Như là nghe được giọng của hắn, mi tâm của nàng dần dần buông ra, thả lỏng tựa vào trong lòng hắn, tiếp tục ngủ say.

Nhìn khuôn mặt của nàng không còn hồng hào như xưa, lại có chút tái nhợt, Cô Ngự Hàn cảm thấy ngực mình đau nhói.

Mấy ngày này, Tiểu Bối Bối của hắn thật sự rất lợi hại, cũng khiến cho hắn vô cùng đau lòng.

Hắn nén đi hơi nước nơi đáy mắt, âm thầm áp chế cổ họng vì cảm động mà nhịn không được tràn ra ghen ngào.

Ôm nàng thật chặt trong tay, cảm giác được thân mình mềm mại của nàng tiếp xúc với cơ thể chính mình, hắn mới có cảm giác an tâm.

Si ngốc nhìn nàng ngủ hồi lâu, ánh mắt hắn dần dần tập trung đến bên môi của nàng.

Trong đầu xẹt qua một chút máu tươi đỏ bừng, lòng hắn tức thì co rút đau đớn.

Mây kiếm nhủ lại, hắn ảo não nắm chặt một quyền, hít một hơi thật sâu, hắn mới làm cho thân thể chính mình không còn buột chặt, để cho nàng dựa vào thoải mái.

Tuy rằng những ký ức khi bị thương hắn không nhớ rõ lắm, nhưng mà, hắn lại tinh tường nhớ rõ lúc ở giữa bát quái trận chữa thương, bởi vì hắn phản kháng mà làm cho nàng bị thương nôn ra máu.

Nhìn đến vết máu bên môi nàng khi đó, hắn liền bắt đầu dần dần tỉnh táo.

Hắn vẫn che chở Tiểu Bối Bối, thế nhưng nàng lại bị chính tay hắn làm bị thương, ngay lúc đó hắn đã muốn một quyền đánh vào chính mình.

Nhưng là, hắn cũng không làm như vậy, chỉ có thể phối hợp với nàng.....

“Tiểu Bối Bối, tiểu gia hỏa này, muốn làm cho lòng ta đau đến chết có phải hay không.”

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của nàng, thật sự đau lòng a.

Như lông chim mềm mại, thực thoải mái, giống như một loại cảm giác khắc sâu tận đáy lòng, làm cho nàng không tự chủ được nâng mặt lên tiếp cận đôi môi mềm mại kia.

Nhìn thấy phản ứng tự nhiên của nàng, Cô Ngự Hàn cúi đầu cười khê, vuốt ve môi nàng:

“Tiểu Bối Bối, thích nụ hôn của ta phải không.”

Bối Bối càng thêm dán sát vào môi hắn, hơi thở của hắn nhẹ nhàng phảng phất bên má nàng, nóng nóng.

Nàng cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, theo bản năng vươn chiếc lưỡi đình hương muốn liếm liếm môi mình, lại thành ra liếm đến môi hắn.

Liếm hôn ẩm ướt trên môi, làm cho ngực hắn chấn động một chút.

Hắn cố gắng áp chế khát vọng trong lòng, bức chính mình rời khỏi môi của nàng.

Nhưng mà, nàng cảm giác được hắn rời đi, nàng cũng không muốn:

“Không..... Chớ đi, Cô Ngự Hàn, đừng rời khỏi ta.”

Giọng nói yếu ớt nỉ non tràn ra, chạm mạnh vào trái tim hắn.

Nhìn thấy nàng khi ngủ cũng cảm thấy bất an, hắn cơ hồ cảm thấy lòng mình đau đớn tột cùng.

Nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, hắn nhẹ nhàng trấn an :

“Tiểu Bối Bối, đừng hoảng hốt, ta sẽ không rời, vĩnh viễn cũng không rời xa nàng.”

Tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng làm lòng của nàng cảm thấy yên ổn, môi của nàng cong lên tạo thành một nụ cười ngọt ngào, sau đó theo bản năng hôn môi hắn.

Ánh mắt Cô Ngự Hàn lóe lên ý cười, rất nhanh liền hưởng thụ đôi môi anh đào của nàng, hôn thật sâu.

Trải qua nhiều khó khăn như vậy, giờ phút này, hắn thật sự chỉ muốn hôn nàng thật sâu, chỉ khi cảm giác được mùi hương thơm ngát của nàng, hắn mới cảm thấy chính mình đang ôm nàng thật sự.

“Ừm.....”

Nụ hôn nồng cháy làm cho Bối Bối không thể không để cho chính mình rên rỉ.

Cảm giác gấn bó dây dưa chân thật làm cho nàng chậm rãi tự trong mộng thức tỉnh, mắt nàng mở to, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc, mắt phượng mị hoặc nhìn nàng.

“A.....”

Bối Bối kinh hô một tiếng thoái lui, bởi vì động tác quá nhanh làm cho hắn nhất thời không theo kịp thiếu chút nữa bị cắn vào đầu lưỡi.

Cô Ngự Hàn nhú mày, bạc môi trơn bóng cổ nén cười:

“Tiểu Bối Bối, không phải nàng muốn lưu lại dấu vết của nàng trên miệng ta chứ?”

Ngữ điệu không đứng đắn quen thuộc, Bối Bối ngẩn ngơ nhìn hắn, đến cả chớp mắt cũng không dám, chỉ sợ hắn là ảo ảnh.

Cuối cùng, tay nàng xoa xoa hai má hắn, chạm vào da thịt ấm áp của hắn, đôi mắt của nàng từ từ ngập nước.

Đây là sự thật, cho nên, hắn thật sự đã tỉnh!

Trong đầu nhanh chóng lãnh hội chuyện này thật, nàng nuốt xuống nghẹn ngào trong cổ họng.

Mím môi một chút, nàng đảo đảo con ngươi sắc mặt biến đổi không ngừng, nhìn hắn.

Sau đó, ngón tay vừa thu lại, hung hăng nắm hai má của hắn.

Vẫn mỉm cười dịu dàng nhìn phản ứng của nàng Cô Ngự Hàn phản ứng không kịp, hai má bị kéo thật đau.

Ý cười trong mắt hần tức khắc biến mất, ngay sau đó liền kêu lên:

“Aiz aiz, Tiểu Bối Bối, đừng dùng sức như vậy a, đau quá a..... Aiz aiz, nương tử thân yêu, hạ thủ lưu tình a, vi phu biết sai rồi.”

Bối Bối tuyệt không buông tay, nàng thở hổn hển bĩu môi:

“Hừ hừ, rốt cục chàng cũng biết đau sao, ta còn nghĩ rằng chàng cái gì cũng không cảm giác được cơ đấy, biết sai rồi? Tốt, chàng nói, chàng có biết mình đã làm gì sai rồi không? Nói rõ ràng cho ta nghe!”

Cho dù khóe miệng bị kéo đến lệch đi, hần vẫn ôn tồn cười làm lành:

“Vi phu không nên làm cho nương tử mệt nhọc, càng thêm không nên làm nương tử bị thương.”

Bối Bối mắt hạnh lại trừng đi qua:

“Không đúng, nói sai, nói không khiến ta vừa lòng, ta sẽ không tha cho chàng.”

“Được, được, được, vi phu tiếp tục nói, nói đến khi nương tử vừa lòng mới thôi.”

Cô Ngự Hàn làm điệu bộ sợ vợ đùa giỡn nàng, làm cho Bối Bối muốn cười, nhưng là vẫn tiếp tục nghiêm mặt, che dấu ý cười.

Hừ! Làm cho nàng lo lắng như vậy, nàng đã nói qua, chỉ cần hần tỉnh lại, nàng tuyệt không tha cho hần!

Án thư *: bản phê duyệt tấu chương

316. Q.4 - Chương 317: Xà Vương [2]

Cô Ngự Hàn nắm lấy tay nàng, mong được khoan dung nói:

“Nhẹ chút nhẹ chút, nương tử, vi phu nói, lập tức nói.”

“Vậy nói mau.”

Bối Bối nói.

Nhìn nàng đôi mắt bốc hỏa, giấu không được làn hơi nước mỏng manh trong đáy mắt, hần nhìn nàng thật sâu, vẻ mặt không hề ngả ngón, đôi mắt anh tuần từ từ tràn ngập nhu tình, nhanh chóng xin lỗi.

“Thực xin lỗi, ta đã làm cho nương tử lo lắng như vậy.”

Bối Bối chớp chớp mắt, giấu đi nước mắt, hít hít cái mũi, thái độ vẫn như cũ không chịu tha lỗi.

“Chàng có biết chàng làm cho ta lo lắng đến nỗi trắng bao nhiêu tóc không, ta còn đang ở tuổi thanh xuân như vậy, vậy mà tóc đã muốn bạc ra, đều là lỗi của chàng, chàng định bồi thường cho ta như thế nào đây. Chàng thật sự không có lương tâm, ta thật vất vả mới trở về được, chàng lại khiến ta kinh sợ như vậy, chàng không thấy có lỗi với ta sao?”

Nói xong lời cuối cùng, nàng buông tay đang nắm hai má hần ra, dùng đôi bàn tay trắng như tuyết đánh vào ngực hần.

“Thực xin lỗi.”

Lời xin lỗi khàn khàn vang lên từ sâu trong cổ họng hần.

Một lời nói đơn giản, nhưng lại mang theo sự thương tiếc từ tận sâu trong tim hần.

Ánh mắt hắn từ đầu đến cuối vẫn dịu dàng nhìn nàng, không né cũng không chống đỡ tùy ý cho tay của nàng đánh từng cái một trong ngực hắn.

Bối Bối lập tức mắng hắn:

“Chàng chính là thực xin lỗi ta, đúng không, phải phi thường xin lỗi ta, chàng xấu lắm, xấu lắm, xấu lắm.....
Oa.....”

Nàng đang đánh hắn, cuối cùng lại nhào vào trong lòng hắn khóc lớn, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng hắn.

“Thối xà, chàng thật sự xấu xa, ô ô ô..... Ta chán ghét chàng, ghét chàng nhất, chán ghét chàng nhất trên đời! Ô ô ô.....”

Nàng vừa khóc vừa mắng, nước mắt rất nhanh làm ướt một mảng trước ngực hắn.

Nàng khịt khịt, cố ý đem nước mắt nước mũi dính hết lên quần áo trắng tinh của hắn, cố ý khóc lớn.

Cô Ngự Hàn kiên nhẫn khuyên nhủ nàng, nhẹ nhàng vỗ về giúp nàng thuận khí.

Tiếng khóc của nàng đình tai như nước ối, nhưng hắn lại cảm thấy rất dễ nghe, bởi vì, nàng vì hắn mà khóc.

Hắn muốn để nàng có thể đem toàn bộ áp lực bất an, lo lắng, lo âu toàn bộ đều phát tiết ra, hắn yêu tất cả cảm xúc, biểu hiện của nàng.

“Tiểu Bối Bối, ngoan, ta ở đây, khóc đi, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng.”

Hắn hôn hôn tóc mai của nàng, cảm nhận được bả vai của nàng run run, khóc rất thê thảm.

Bối Bối hung hăng đẩy ra hắn, cách xa hắn một khoảng ngắn.

Nàng dùng sức lau quệt nước mắt, ánh mắt hồng hồng trừng hắn:

“Vô nghĩa, ta khóc chàng đương nhiên muốn ở cùng ta, nếu chàng không chọc ta khóc, ta sẽ khóc như vậy sao?”

Nói xong, nàng lại lau một chút nước mắt.

Đáng ghét, vừa rồi nàng khóc lớn tiếng như vậy, không biết những người khác có nghe được hay không, xấu hổ chết mất!

Cô Ngự Hàn kéo tay nàng không cho nàng tiếp tục dùng sức chà đạp da thịt non mềm kia.

Cầm lấy ống tay áo trắng như tuyết, hắn dịu dàng giúp nàng lau đi nước mắt, từng giọt từng giọt dấu vết cũng không còn lưu lại.

“Trong lòng thoải mái hơn chút nào chưa?” Hắn dịu dàng hỏi.

Bối Bối bỏ qua một bên đầu:

“Hừ!”

Hắn đem mặt của nàng quay lại, đối mặt chính mình, một tay kia ôm chặt thắt lưng của nàng đem nàng ôm vào lòng.

“Tiểu Bối Bối, mấy ngày nay nàng vất vả rồi.”

“Biết ta vất vả là tốt rồi.”

Nàng như cũ bĩu môi, sau đó lấy một bản tấu chương, tiếp tục lên án:

“Chàng xem xem, mấy thứ này nhìn khó chịu muốn chết, chàng thì tốt rồi, ăn no rồi ngủ, ngủ dậy rồi ăn, ta đáng thương mỗi ngày đều phải giúp chàng làm trâu làm ngựa!”

Hắn cầm lấy tấu chương để lại trên án thư, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt lên đôi mi thanh tú của nàng.

“Là vì phu sai, vì phu không nên làm cho Tiểu Bối Bối của ta mệt như vậy, còn để cho Tiểu Bối Bối của ta phải xem những văn tự chán ghét này, vì phu có tội, xin hỏi nương tử muốn thế nào mới bằng lòng tha thứ cho vi phu đây?”

Bối Bối chỉ vào tấu chương:

“Sau này ta không bao giờ muốn xem những thứ này nữa!”

“Được, không bao giờ xem nữa, sau này toàn bộ đều giao cho vi phu xem.”

Hắn dịu dàng vuốt từng sợi tóc của nàng.

“Còn nữa, ta không muốn mỗi buổi tối đều ôm xà ngủ, ta muốn ôm mỹ nam ngủ a.”

“Được, sau này nếu không được nường tử đồng ý, vi phu sẽ không biến thành xà, lúc nào cũng là mỹ nam ôm nường tử ngủ.”

“Hừ, chàng thức thời đó. Còn nữa chính là..... Ta không muốn lại thay chàng chữa thương, nếu chàng dám lại bị thương, ta sẽ để cho chàng tự sinh tự diệt.”

Nàng uy hiếp, chỉ là ánh mắt hồng hồng nhìn hắn, đáy mắt thật sự hoảng sợ.

Ánh mắt của hắn càng thêm nhu tình, nhìn đôi mắt lại đỏ lên của nàng, hắn dùng một chút lực ôm nàng thật sâu vào lòng.

“Thực xin lỗi, đã khiến cho nàng lo lắng như vậy.”

Bối Bối mềm mại ở trong lòng hắn, cảm nhận mùi hương quen thuộc của hắn.

Trong lòng dần dần an ổn.

Không cần ngôn ngữ, cứ như vậy im lặng ôm nhau, cũng đã làm cho nàng thỏa mãn không nghĩ tới chuyện gì khác nữa.

“Cô Ngự Hàn, ta sợ chàng lại bất tỉnh, thật sự rất sợ.”

Nàng cúi đầu giọng nói truyền ra từ trong lòng hắn, làm cho tim hắn đập thật nhanh.

“Không phải sợ, ta đã tỉnh rồi, hiện tại đang ôm nàng, không có việc gì.”

“Sau này đều phải luôn ôm ta, để cho ta yên lại, không được lại đột nhiên biến thành tiểu hài tử như vậy, ta sẽ không có cảm giác an toàn, nếu ta không có cảm giác an toàn, ta liền vứt bỏ chàng.”

Nàng đe dọa.

Vừa dứt lời, nàng cảm giác thắt lưng bị ôm thật chặt, có chút đau.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn thấy mày kiếm của hắn nhíu chặt lại.

Biết hắn không thích nghe câu nói vừa rồi kia, nhưng là nàng vẫn quật cường như cũ nhìn thẳng hắn.

Cô Ngự Hàn rầu rĩ trừng nàng một cái, nhìn thấy con người nàng điềm đạm đáng yêu, liền mềm lòng.

Hắn hung hăng hôn lên môi của nàng:

“Ta sẽ không cho nàng có cơ hội vứt bỏ ta!”

Nàng rớt cục thoảng nhẹ nhàng thở ra, khẽ mỉm cười, chủ động ôm cổ hắn đón nhận nụ hôn của hắn:

“Vậy chàng tốt nhất nên nhớ kỹ không được cho ta cơ hội.”

“Nàng nhất định không có cơ hội.”

Hắn một tay ôm đầu của nàng, hôn nàng thật sâu, nụ hôn này, thực dịu dàng, lại thực bá đạo, giống như muốn đem nàng hòa nhập vào hắn, không bao giờ tách ra nữa.

Hồi lâu, hắn mới buông nàng ra, vỗ về đôi môi hồng nhuận của nàng, hắn quyến luyến lại hôn thêm một cái, mới buông nàng ra, ôm nàng ngồi trên ngự tòa*, hưởng thụ một khắc yên bình này.

Ngự tòa*: ghế của vua ngồi khi phê duyệt tấu chương

317. Q.4 - Chương 318: Xà Vương [3]

Bối Bối nhào vào lòng của hắn, nắm lấy vạt áo của hắn, cố ý vô tình nhướn mày hỏi:

” Cô Ngự Hàn, chàng còn nhớ mọi chuyện lúc chàng bị thương hay không?”

Nghe vậy, thân mình hắn cứng đờ, cánh tay nắm chặt:

” Ta chỉ nhớ rõ thời điểm ở bên trong bát quái trận Ta làm nàng bị thương .”

Cảm giác được hắn buồn bã, Bối Bối nhéo nhéo thắt lưng của hắn:

” Ta muốn báo thù.”

Giọng nói của nàng mang theo ý cười.

” Được, tiểu Bối Bối của ta hẳn là nên báo thù.”

Cô Ngự Hàn hôn hai má của nàng, trong mắt là tràn đầy sủng nịnh đối với nàng.

Bối Bối cọ cọ đầu trong lồng ngực hắn, tay bé nhỏ sửa cổ áo của hắn, nhìn ánh mắt không hề biết rõ mọi chuyện của hắn, nàng cúi đầu tự hỏi.

Hắn không nhớ rõ chuyện lúc đó, nói như vậy hắn đến bây giờ còn không biết nàng đã mang thai.

Đưa tay nâng khuôn mặt của nàng, hắn cười tủm tỉm nhướn mày:

” Tiểu Bối Bối suy nghĩ cái gì mà xuất thần vậy, chẳng lẽ là đang nghĩ đến ta sao?”

Bối Bối chớp chớp đôi mắt, nghiêng người ngồi trên đùi của hắn, kéo tay hắn qua nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của nàng, sau đó mỉm cười nhìn hắn.

Hắn sững sốt, ánh mắt nhìn mặt nàng rồi lại nhìn xuống bụng nàng một hồi.

Dần dần, hắn thấy tươi cười của nàng rốt cục cũng nhìn ra được một chút manh mối, sau đó.....Xác định.

Tim hắn đập bùm bùm cơ hồ muốn thoát ra khỏi cổ họng, khẽ đặt tay trên bụng nàng nhẹ nhàng vuốt sờ soạng một chút, đôi mắt đen nhảy lên kích động.

” Tiểu Bối Bối, ý của nàng.....Sẽ không phải là muốn nói cho ta biết.....nàng mang thai?”

Một câu hỏi, hắn nói thật cẩn thận, nói lắp bắp.

Nhìn vẻ mặt vừa mừng vừa sợ lại như là trở tay không kịp của hắn, Bối Bối giả vờ không vui chu miệng lên:

” Không thích con của chúng ta sao?”

Chuyện này là sự thật, hắn xác định mình đã đoán đúng.

Đột nhiên nghe tin tức này làm cho hắn muốn từ ghế ngồi mà nhảy dựng lên, hắn thật cẩn thận vuốt bụng của nàng, khuôn mặt bàng hoàng như không thể tin được .

” Trời ! Nàng thật sự thật sự mang thai ! ”

Bối Bối gạt đầu, như trước mỉm cười nhìn hắn :

” Đúng vậy, ta thật sự thật sự mang thai, có mang Xà cục cưng của chàng, à không, là Xà dẫn dẫn, Hoàng Kim dẫn (trứng vàng).”

” Hoàng Kim dẫn?”

Cô Ngự Hàn ngẩn người lặp lại từ này, có chút nghi hoặc lại có chút buồn cười nhìn nàng.

Bối Bối lại gạt đầu mạnh:

” Đúng vậy, chính là Hoàng Kim dẫn, không biết có bán được tiền không, hoàng kim có phải châu báu đâu.”

Nàng cười hì hì cúi đầu nhìn bụng của mình ánh mắt khẽ cười lưu chuyển.

“Nàng làm sao mà biết được chính là Hoàng Kim dẫn, nhờ đâu là trứng gà đỏ.”

Hắn không biết nên khóc hay nên cười chỉ nhẹ vào cái mũi của nàng, sau đó nhéo nhéo.

” Ta chính là biết, cục cưng của chúng ta chính là Hoàng Kim dẫn.”

Bối Bối vuốt ve cánh tay tác quái của hắn, đôi mắt hàm chứa ý cười thần bí.

Cô Ngự Hàn bắt đắ dĩ hôn nhẹ lên cái trán của nàng, trong lòng nghĩ là nàng chỉ muốn tranh cãi với hắn, cũng thuận theo nàng.

” Được được, nàng nói là hoàng kim thì chính là Hoàng kim dẫn, tiểu Bối Bối của ta nói cái gì cũng đúng.”

Biết hắn không có tin tưởng lời nói của mình, nhưng mà nàng vốn là cũng không muốn nói cho hắn biết, bởi vì, đó là bí mật của nàng cùng cục cưng.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác được bản thân hình mình bay lên không.

Nàng phản ứng không kịp, kinh hô một tiếng, nhanh bám lấy cần cổ của hắn.

“Cô Ngự Hàn, chàng làm sao, đột nhiên ôm người ta mang đi, sẽ bị chàng hù chết.”

Bước chân của hắn đi rất nhanh, đi như bay, trong mắt có vụn phần khẩn trương:

“Nàng cần nghỉ ngơi.”

” Aiz aiz, đừng khẩn trương như vậy được không, ta còn chưa có mệt.”

“Không được, phụ nữ có thai cần nghỉ ngơi nhiều hơn, mới có thể dưỡng sức khỏe tốt.”

“Chàng cũng không phải đại phu, làm sao biết phụ nữ có thai nên làm gì và không nên làm gì.”

Nghe vậy, bước chân của Cô Ngự Hàn chậm lại một chút sau đó càng chạy nhanh.

Chính là trong nháy mắt, hắn liền ôm nàng đi vào phòng ngủ của Diễm cung, nhẹ nhàng mà đem nàng đặt lên giường .

Hắn ngồi ở mép giường, đôi mắt khoá trụ nàng, ánh mắt mang theo tia nguy hiểm .

Bạc môi gờ lên một chút cười dịu dàng như nước, tuần mỹ làm cho người ta hô hấp cũng muốn ngừng.

Nhưng mà, nụ cười này của hắn, lại làm cho nàng cảm thấy da đầu run lên.

” Chàng làm cái gì mà đem ánh mắt khủng bố đó nhìn ta?”

Nhìn nàng chớp chớp mắt, nụ cười của hắn càng thêm sáng lạn, nhưng cũng làm cho nàng cảm thấy càng thêm nguy hiểm .

Rốt cục, hắn mở miệng, tiếng nói nhu tình như nước, loại nhu làm cho lòng người ta phát run:

” Tiểu Bối Bối, nàng thật là đã nhắc nhở ta, phụ nữ có thai nên làm gì không nên làm gì, nàng nói xem là nên làm cái gì?”

Không thích hợp !

Bối Bối trong đầu vang lên cảnh tỉnh, vì thế nàng quyết định mang vấn đề thôi không cần suy nghĩ.

” Ta..... Ta cũng không phải đại phu, ta làm sao mà biết.”

” Đúng vậy, không biết phụ nữ có thai có nên hao phí năng lượng thật lớn hay không, hoặc có nên trong thời gian ngủ chạy tới ngự thư phòng xem tấu chương hay không, càng có nên mệt rồi ghé vào bàn ngủ, ngay cả quần áo cũng không mặc đủ ấm hay không!”

Hắn càng nói càng mau, ngữ điệu cũng càng ngày càng lớn lên, giống như muốn áp chế cơn giận, giống nhau ần nhấn một cái gì đó.

Nhìn gương mặt không một chút thay đổi của hắn, con người trong suốt không hề ôn nhu, mà là nặng nề làm cho nàng cảm thấy có chuyện hình như không thích hợp .

Nuốt nuốt nước miếng, nàng vươn tay kéo ống tay áo của hắn lắc lắc.

“Cô Ngự Hàn, chàng đang tức giận sao?”

Hắn cầm tay nàng, hít một hơi thật sâu, nhưng không cách nào đè nén được trong lòng đang sôi trào.

Cánh tay xoa hai má của nàng, hắn khẽ cắn môi, buồn bã thét:

” Đúng vậy, ta thật tức giận, ta cực kỳ tức giận! Ta tức giận vì sao mà ta có thể để cho nàng phí sức mệt nhọc, ta tức giận chính mình thế nhưng trong thời điểm nàng cần ta nhất thì không có cách nào có thể chăm sóc cho nàng, cho nàng cái ôm ấm áp, ta tức giận ta thế nhưng còn muốn lúc nàng hoài thai tiêu hao năng lượng giúp ta chữa thương, ta tức giận..... ”

” Hừ..... ”

Nàng đưa tay để trên môi của hắn, không cho hắn tiếp tục nói.

Nàng kéo hắn nằm xuống , sau đó tiến sát vào lòng của hắn.

” Cô Ngự Hàn, đừng tức giận, nếu thật sự muốn giận mình, sao không chừa chút khí lực nói với ta những lời ngọt ngào, ta đã lâu lắm rồi không nghe được lời ngon tiếng ngọt của chàng, ta thật sự rất muốn nghe.”

Nàng lấy tay quấn quanh tóc của hắn, chơi đùa, đôi mắt mang theo chờ mong nhìn hắn, má nàng nóng lên, có chút hồng.

Nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, trong mắt hắn rõ rệt hiện lên nhu tình.

Nhẹ nhàng thở dài, cánh tay đem nàng ôm vào lòng, hôn lên vành tai nàng, tiếng nói từ tính khàn khàn:

” Ta yêu nàng, thật yêu, thật yêu.”

318. Q.4 - Chương 319: Xà Vương [4]

Tâm trạng của Bối Bối hưng phấn nheo đôi mắt lại, đầu để sát vào trong ngực hắn cọ cọ.

Nhìn thấy quần áo của hắn có chút ẩm ướt, nàng mới nhớ tới mình đem nước mắt nước mũi đều lau đến trên quần áo của hắn.

MG, nàng còn ôm hắn ôm chặt như vậy, hẳn chết đi được.

Một tay của nàng đẩy ra hắn, cách hắn xa một chút.

Cô Ngự Hàn nhú nhú mày, không thích nàng rời khỏi ôm ấp của hắn, đưa tay muốn đem nàng kéo trở về.

“Đợi chút, quần áo của chàng..... Khụ khụ, bẩn bẩn, chàng đi tắm rửa trước đi.”

Ánh mắt của Bối Bối liếc trái rồi lại liếc phải, thỉnh thoảng liếc vào vạt áo chỗ của hắn, trong đôi mắt giấu không được có chút có tật giật mình.

Quần áo của hắn bẩn?

Cô Ngự Hàn sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn có chút chưa phản ứng kịp.

Nhưng mà, khi hắn chớp được sự chột dạ kia trong mắt của nàng, trong nháy mắt hắn đã hiểu được.

Đôi mắt anh tuấn chợt lóe, xẹt qua tà khí xấu xa:

“Tiểu Bối Bối, nếu đây là kiệt tác của nàng, vậy nàng hẳn là thực thích mới đúng, như thế nào lại có biểu hiện chán ghét thế kia.”

Lúc đó, tươi cười của hắn càng thêm mở rộng, đưa tay giữ chặt lấy thắt lưng của nàng, thoảng dùng một chút lực, liền làm cho nàng một lần nữa tựa vào hắn trong lòng, dựa vào không một khe hở.

Ngay sau đó, hắn trêu chọc mang theo giọng nói tươi cười tràn ra:

“Nương tử, ta biết nàng kỳ thật cũng thực thích kiệt tác của chính nàng, chính là ngượng ngùng nói ra, không có sao, vi phu hiểu được.”

Bị hắn ôm không thể động đậy, Bối Bối đành phải cố gắng đem mặt từ trong ngực hắn kéo ra một chút khoảng cách.

Mắt thấy mặt mình có khoảng cách nguy hiểm với khối ẩm ướt, Bối Bối nổi giận, hắn là cố ý!

“Hiểu biết cái đầu chàng, nhanh đi tắm rửa, bằng không đêm nay chàng ngủ trên đất!”

“Nương tử, nàng xác định muốn ta ngủ trên đất? Ừ..... lúc bây giờ cũng không sớm, bên ngoài giống như tuyết lại bắt đầu rơi, cuồng phong giống như lớn hơn nữa, căn cứ suy đoán của ta, nửa đêm có khả năng càng thêm lạnh, nương tử xác định không cần vi phu sưởi ấm cho nàng?”

Mỗi một nói câu nói của hắn, nàng liền run run một chút, bây giờ đã đủ lạnh, còn muốn lạnh hơn nữa a!

Bĩu môi, nàng buồn bực trừng hắn một cái, tiểu nhân bỉ ổi, biết rõ lúc nàng ngủ không ấm áp liền không ngủ được.

“Đi đi đi, nhanh đi tắm rửa.”

Nàng rõ ràng đuổi hắn xuống giường, sau đó chính mình co lại quần lấy chăn, dường như chỉ lộ ra đôi mắt.

Cô Ngự Hàn đứng ở bên giường, cười tủm tỉm nhìn xuống nàng, đáy mắt lóe ra ánh sáng long lanh.

Bối Bối bĩu môi, quanh co thỏa hiệp:

“Này, động tác của chàng phải nhanh chút nha.”

“Tuân mệnh, nương tử.”

Nhìn thấy nàng bĩu môi đáng vẻ không cam lòng lại không thể không thỏa hiệp thật đáng yêu, hắn nhin không được cười ha ha cúi đầu hôn lên môi của nàng một cái, sau đó trước khi bão của nàng nổi lên, lắc mình rời đi đến Tảo Trì.

“Xà đáng ghét, vừa tỉnh liền khi dễ ta.”

Nhìn bóng dáng áo trắng bay bay của hắn, nàng hờn dỗi một tiếng, chọc hắn càng thêm cười to.

Quay đầu, tặng cho nàng một nụ hôn gió, nháy mắt mấy cái, sau đó mới biến mất ở chỗ rẽ.

.....

Sáng sớm hôm sau, sự im lặng của Diễm cung liên tục bị “Quấy rầy”.

“Vương huynh, Vương huynh.....”

Huyền Trữ công chúa vẫn là người chưa đến mà tiếng đến trước.

Một tiếng nói trầm ổn khuyên nhủ :

“Công chúa, bây giờ thời gian còn sớm, Vương cùng Bối Bối tiểu thư hắn là còn đang nghỉ ngơi.....”

“Nhưng mà ta chờ không kịp rất muốn gặp Vương huynh a, Vương huynh đã tỉnh rồi không phải sao, chẳng lẽ Thương hộ vệ người không muốn nhìn thấy đáng vẻ của Vương huynh hoàn hảo như lúc ban đầu sao?”

Giọng nói thanh thúy hỏi ra có chút vội vàng.

Lúc này, một giọng nói khác nhẹ nhàng dịu dàng gia nhập vào ở một bên khuyên nhủ.

“Công chúa, trước tiên không bằng chúng ta ở bên ngoài im lặng đợi chút đi.”

“Khả Y, như thế nào người cũng nói như vậy chứ, người cũng là một người bệnh, nhưng lại là một nữ tử nha, Vương huynh là nam tử hán, người cũng rời giường đến đây, hấn cũng nên rời giường thôi.”

“.....”

Bên ngoài trầm tĩnh xuống.

Bối Bối buồn ngủ mắt lim dim giọng nói mơ hồ:

“Cô Ngự Hàn, xem ra chàng nếu không đi ra ngoài muội muội tốt của chàng sẽ nói chàng là anh hùng vô dụng, ngay cả so với nữ tử cũng không bằng.”

Hấn đưa tay véo nhẹ lên gương mặt nàng một chút, sau đó không muốn xa rời vỗ về trên bờ má của nàng, hưởng thụ cảm giác tiếp xúc da thịt mềm mại như tơ lụa của nàng.

“Cứ để cho nàng ta nói.”

Hấn không chút để ý trả lời.

Tay hấn phủ lên gương mặt nàng, thực thoải mái, nàng giống như con mèo meo meo thoải mái khi được vuốt ve một chút, đôi mắt vẫn buồn ngủ hơi hé nửa như trước.

Cuối cùng, nàng nhẹ nhàng thở dài:

“Ta xem chàng vẫn là nên đi ra ngoài nhanh chút đi, giúp ta ngăn chặn giọng lớn của bọn họ, ta còn muốn ngủ.”

“Nhưng mà ta muốn ngủ cùng nàng, ngoan, tiếp tục nhắm mắt lại ngủ, đừng để ý đến bọn họ.”

Bối Bối vươn tay ra, đùa giỡn vạt áo của hấn, làm nũng oán giận:

“Ta cũng muốn không để ý, nhưng mà bọn họ thật ồn ào, làm cho người ta ngủ không được.”

Hấn nghiêng tai lắng nghe xong một chút, đôi mày thanh tú giương lên, đúng thật rất âm ỉ!

Nhất là giọng nói của Huyền Trữ, càng âm ỉ.

Hấn yêu thương hôn lên trán của nàng, tay vung lên, một chùm hồng quang bắn ra, nháy mắt tràn ngập toàn bộ phòng ngủ, từ từ hình thành một cái lồng trong suốt, ngăn cách với bên ngoài.

“Như vậy sẽ không âm ỉ.”

“Oa.....Chàng thực là hư, thế nhưng hạ kết giới, nhưng mà..... Ta thích, ha ha.....”

Bối Bối vui vẻ giương đôi môi hồng lên, vùi vào trong lòng hấn, tiếp tục ngủ.

Trong chăn, tay hấn tai hấn từ từ tiến vào trong quần áo của nàng, đặt trên bụng của nàng, nhẹ nhàng vỗ về.

Nơi đó, có đứa con của hấn.

Đôi mắt đen của hấn nhìn không được chứa đầy vui sướng nồng đậm.

Nghĩ đến quá trình nàng mang thai đứa con của hấn, bạc môi của hấn giương lên một độ cong tà khí.

“Tiểu Bối Bối, ta thực đúng đắn có phải không, nhanh như vậy đã đạt được mục tiêu.”

Nghe lời nói xấu xa của hấn, trong đầu của nàng cũng xẹt qua lần ở khách sạn nhân gian kia.

Khuôn mặt ửng lên hai đóa mây hồng, nàng hờn dỗi nói:

“Chính là chàng hư hỏng.”

“Ta chỉ làm mấy chuyện xấu đối với một mình nương tử thôi.”

Hấn tiếp nhận thuận theo nàng.

Nàng nhìn không được cắn vào lồng ngực ở vạt áo mở rộng của hấn, hờn dỗi:

“Đáng ghét.”

“Ha ha.....”

Hắn cúi đầu bật cười.

Bàn tay vẫn như cũ di chuyển trên bụng mềm mại của nàng, tươi cười bên miệng của hắn từ đầu đến cuối không giảm.

“Tiểu Bối Bối, nàng thích con trai hay là con gái?”

Bối Bối thoáng mở to mắt, giảo hoạt quan sát hắn một cái:

“Con trai hay con gái ta đều thích.”

Nàng cười, cười đến có dụng ý khác.

Hắn cười, cười đến vui vẻ thuần túy.

319. Q.4 - Chương 320: Xà Vương [5]

Ngoài cửa, Huyền Trữ công chúa ồn ào càng thêm lớn tiếng.

“Vương huynh rất quá đáng, thế nhưng hạ kết giới! Thương hộ vệ, người mau mở kết giới ra, Vương huynh người này, hừ!”

Nàng nhin không được nắm chặt tay vung vung trong không khí, tức giận đến phồng quai hàm.

Thương Tuyệt Lệ vẻ mặt khó xử quan sát cửa phòng ngủ.

“Công chúa, thuộc hạ không dám.”

“Ta mặc kệ, bản công chúa mệnh lệnh cho người tháo bỏ kết giới, chẳng lẽ người không nghe lệnh?”

Huyền Trữ công chúa bị trêu chọc nổi lên cáu kỉnh.

Thương Tuyệt Lệ nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ qua đi, đành phải dẫn đo trả lời:

“Công chúa, pháp lực của Vương bây giờ đã không giống như xưa, lúc trước kết giới do Vương tạo ra thuộc hạ muốn giải đều phải rất khó khăn, huống chi là bây giờ trong cơ thể Vương có hắc linh châu của Bối Bối tiểu thư, thuộc hạ thật sự không có cách nào.”

“.....Vương huynh đáng ghét, ta mặc kệ, Vương huynh không chịu ra ta liền..... Không đi!”

Nàng chơi xấu ngồi trước cửa, liêu mạng nhìn chằm chằm cửa, giống như muốn tranh hơn thua.

Từ đầu đến cuối Khả Y đều vẫn duy trì im lặng nhìn cử chỉ của Huyền Trữ công chúa mang tính trẻ con, môi anh đào nhin không được hơi hơi giương lên.

Huyền Trữ công chúa thật sự rất trẻ con.

Nàng không biết rằng ở bên cạnh, Thương Tuyệt Lệ cơ hồ bị lạc vào trong nụ cười nhàn nhạt tự nhiên lộ ra của nàng.

Nụ cười của nàng, rất đẹp rất đẹp, làm cho hắn muốn cất giữ vĩnh viễn.

Trong lúc cười nhạt như hoa lê trên xoáy nước, nàng bỗng nhiên cảm giác được cái nhìn chăm chú nồng cháy.

Theo cảm giác, nàng quay đầu nhìn lại, chống lại ánh mắt nhiệt tình của hắn, mặt của nàng hơi hơi nóng lên.

Nàng e lệ hạ giọng:

“Huyền Trữ công chúa đang ở trong này, chàng..... đừng nhìn ta như vậy.”

Nhìn đáng vẻ cực kỳ thẹn thùng, suy nghĩ của hắn cơ hồ biến thành hồ tương.

“Vậy chúng ta đi đến nơi khác.”

Hắn cũng hạ giọng, có chút vội vàng thốt ra, ánh mắt lại nhiệt tình nhìn nàng.

Oanh..... hai má trắng nõn của nàng đỏ bừng như mai trong tuyết, xấu hổ đến ngay cả cổ cũng đỏ.

Hắn như thế nào..... trực tiếp như vậy, luôn làm cho nàng vừa thẹn lại..... cảm thấy bất đắc dĩ ngọt ngào.

Từ lúc nàng từ từ nhận ra cảm tình của hắn tới sau này, hắn liền luôn như vậy không chút nào che giấu nhìn nàng, làm cho nàng rất xấu hổ.

Ngay lúc không khí giữa bọn họ thực ái muội, giọng nói trong trẻo của Huyền Trữ công chúa đột nhiên xen vào:

“Ta nói các người trước mặt một kẻ cô đơn như ta mất đi mây lại là có ý tứ gì đây, cũng không sợ khuấy động đến nhược điểm trong lòng ta.”

Bọn họ đồng thời quay đầu nhìn lại, Huyền Trữ công chúa lại không biết khi nào đã gần ngay trước mắt, làm cho bọn họ bị dọa một chút.

“Công..... Công chúa, người không phải ở.....”

“Ngồi nơi cửa sao? Có phải nhắc tới một câu này hay không?”

Huyền Trữ công chúa cắt đứt lời nói của hắn, tức giận hỏi.

“Á.....”

Thương Tuyệt Lệ lúc này trả lời như thế nào cũng không được, chỉ có thể xấu hổ nhìn nàng.

Khả Y thấy đáng vẻ lúng túng của hắn, lòng mềm nhũn, không chút nghĩ ngợi liền đã mở miệng.

“Công chúa, là ta thất lễ, xin công chúa đừng..... đừng trách hắn.”

Nói vừa xong, mặt của nàng đã ửng đỏ.

Ánh mắt nhiệt liệt của Thương Tuyệt Lệ rơi xuống trên người nàng, đáy mắt chứa đầy cảm tình nồng đậm.

Nàng thế nhưng công khai giúp hắn nói chuyện, có phải có hàm ý..... hay không

“Aiz aiz aiz, các người thật đúng là..... Ta đều nổi da gà lên hết, đi đi đi, đến nơi không có ai mà tiếp tục tình ý nồng nàn đi.”

Huyền Trữ công chúa vẫy vẫy tay, như là đuổi ruồi bọ đuổi bọn họ ra khỏi Diễm cung.

“Vậy..... vậy thuộc hạ cáo lui.”

Thương Tuyệt Lệ mặt đỏ tới mang tai hành lễ cáo lui.

“Người không phải đã sớm muốn cáo lui sao?”

Huyền Trữ công chúa liếc hắn một cái, mím môi hiện ra một chút giễu cợt.

Thương Tuyệt Lệ xấu hổ vội giữ chặt tay của Khả Y, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng của bọn họ, ý cười bên môi Huyền Trữ công chúa từ từ nhạt đi.

Xoay người nhìn Diễm cung, nàng thở dài một tiếng mất mát, sau đó cúi đầu đi trở về cung điện của nàng.

.....

Không khí trong lành, hoa mai trong tuyết đọng ngạo nghễ đứng thẳng.

Khả Y hơi hơi thở hổn hển:

“Chờ một chút, Thương công tử, chàng muốn dẫn ta đi đâu?”

Nghe được nàng hơi thở mệt, Thương Tuyệt Lệ lập tức chậm lại bước chân, suy nghĩ, hần dứt khoát ngừng lại.

Xoay người nhìn nàng, môi cương nghị của hần bỗng nhiên gợi lên một nụ cười ngang ngược.

Hần đi lại từng bước, khom người, một tay bế lấy nàng.

“Như vậy nàng sẽ không cảm thấy mệt mỗi nữa.”

“A.....”

Khả Y lấp bắp kinh hãi, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ hần.

“Thương..... Thương công tử, chàng đừng..... đừng như vậy.....”

Nàng lấp bắp, hai má đỏ tươi mong mỏi.

Thương Tuyệt Lệ mê muội nhìn nàng thẹn thùng cúi đầu, đáng vẻ yêu kiều vừa nhìn không muốn rời đi.

Hần không khỏi tươi cười rạng ngời:

“Khả Y, nàng thực dễ thẹn thùng.”

Tiếng cười sang sảng khiến cho trong ngực hần chấn động, chấn động của hần xuyên qua lớp xiêm y truyền về hướng nàng, nàng cảm giác nhịp đập của tim mình cũng rộn lên.

“Thương công tử, chàng..... chàng thả ta xuống.”

Hần ôm nàng như vậy, nàng như thế nào có thể không thẹn thùng.

“Ta không muốn thả nàng xuống, ta muốn bế nàng đến một nơi.”

Giọng nói của hần kiên cường bên trong mang theo nhu tình, xen lẫn kiên cường không cho từ chối.

Lời nói của hần gợi lên hiếu kỳ trong lòng nàng, nàng đã quên e lệ, nâng mắt nhìn hần:

“Đi nơi nào?”

Rốt cuộc là nơi nào làm cho hần lộ ra biểu hiện như vậy? Nàng..... Muốn biết.

“Ta lập tức mang nàng đi.”

.....

Dọc theo đường đi, nàng nhìn thấy rất nhiều hoa mai, gió thổi qua, hoa bay bay như múa lượn đầy trời, đẹp không sao tả xiết.

Đôi mắt bị cảnh đẹp này hấp dẫn, nàng nhịn không được thở dài:

“Đẹp quá.”

“Phải không?”

Độ cong trên khóe môi của hần càng thêm giương lên.

Hần bế nàng, bước chân vững vàng nhanh như bay.

320. Q.4 - Chương 321: Xà Vương [6]

Không bao lâu, bọn họ đi vào một cung điện yên tĩnh thanh nhã .

Nàng nhìn thấy ở trước mắt điện phủ rộng lớn rất đơn giản, cơ hồ nhìn không thấy một chút trang trí hoa lệ, tiền viện của cung điện cô đơn một rừng mai, đóa hoa dịu dàng lay động hòa cùng sự sắc sảo của cung điện.

Nàng ần ần có thể đoán được một ít cái gì, đảo mắt nhìn hần:

” Nơi này là”

“Nơi này là chỗ ta ở.”

Hắn nhẹ nhàng đem nàng buông ra, thân hình cao lớn càng làm cho thân hình của nàng nhìn thật nhỏ bé nhu nhược.

“Nơi ở của chàng? Chàng dẫn ta tới để làm gì.....”

Khả Y có chút hoang mang ngón tay không biết làm sao đành đan chặt vào nhau, nghĩ đến cách hắn mang nàng tiến vào nhà của hắn, làm cho lòng nàng như có một dòng nhiệt nóng đang cuộn cuộn.

Hắn nhìn nàng thật sâu, sau đó ngược lại nhìn rừng mai trước mắt:

” Một mảnh rừng mai này là lúc mẫu thân của ta còn sống tự tay trồng, với ta mà nói rất có ý nghĩa, ta hi vọng có một ngày ta có thể ôm tận nường của ta đi vào nơi này.”

Tận nường ?

Khả Y trở tay không kịp, chỉ có thể chăm chú nhìn rừng mai trước mắt, mặt nàng bắt đầu hồng lên.

Ý tứ của hắn là đang muốn cầu hôn nàng sao?

Nghĩ đến đây, đầu nàng càng thêm cúi gằm xuống, tầm mắt không biết là nên nhìn đi chỗ nào.

Chỉ trong chốc lát, một đôi giầy màu xanh đen xuất hiện trước mắt của nàng, hơi thở nam tính ngay sau đó đánh úp về phía nàng.

Nàng khấn trương hô hấp cũng thật cẩn thận.

Thương Tuyệt Lệ đưa tay xoa hai má của nàng, chậm rãi nâng cằm của nàng lên, làm cho nàng nhìn vào mắt mình.

” Khả Y, nàng nguyện ý trở thành tận nường của ta không?”

Nhìn đôi mắt thâm tình của hắn, đôi mắt nhiễm một tầng hồng hồng cứ như vậy thành khăn trắng thẩn hiện lên trong mắt nàng, nàng cảm giác được ở nơi sâu nhất trong cơ thể dòng cảm xúc như đang tăng vọt lên.

” Ta ta không biết.”

Sau khi nàng nói xong, nàng thấy thật ảo não.

Kỳ thật, nàng không nghĩ sẽ trả lời như vậy, nhưng mà, nhưng cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Lập gia đình, tựa như là mộng ảo, vẫn vậy khốn lấy nàng, nàng không thể giải thoát được, cho nên..... Không thể đáp lại hắn.

Tay hắn chậm rãi xoa nhẹ mi tâm bất tri bất giác đang nhú lại của nàng, nhẹ nhàng thở dài.

” Khả Y, ta không ép buộc nàng, chỉ cần nàng đừng trốn tránh tình cảm của ta, ta sẽ chờ, chờ nàng hoàn toàn đón nhận ta, cho dù là bao lâu.”

Tiếng nói trầm thấp, tựa như đang câu dẫn lòng nàng, gắt gao ôm lấy lòng nàng.

Đôi mắt của nàng không nhịn được bỗng chốc dâng đầy nước mắt.

” Thương công tử.....”

Nàng cúi đầu gọi nhỏ một tiếng, rốt cuộc không nhịn được xúc động trong lòng, cánh tay ôm lấy cổ hắn, kiễng chân hôn lên môi hắn.

Thương Tuyệt Lệ chấn động một chút, rất nhanh vươn tay ôm lấy thân hình mềm mại của nàng, từ thế bị động thành chủ động hắn hôn thật sâu lên đôi môi ngọt ngào.

” Bùm.....bùm.....bùm....”

Da thịt dán sát truyền lại tiếng tim đập rộn ràng, nhiệt độ đang dâng lên.

Hồi lâu, hắn luyến tiếc buông nàng ra, đầu đặt trên xương quai xanh của nàng,

ánh mắt của hắn sáng ngời.

” Khả Y, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn ta, ta thật vui mừng.”

” Chàng đừng nói nữa.”

Khả Y thẹn thùng không thôi.

Thương Tuyệt Lệ không trả lời cúi đầu cười, yêu thương ôm lấy nàng.

Nhìn hoa mai trắng bay đầy trời, khuôn mặt nghiêm nghị của hắn trở nên dịu dàng.

Thời gian im lặng trôi qua.....

” Khả Y, ta sẽ không bỏ cuộc, chờ Xích Diễm quốc cùng Hắc Phong quốc không còn chiến tranh, ta sẽ lại cầu hôn nàng nữa, đến khi nào nàng đồng ý mới thôi.”

Chiến tranh? Đúng rồi, nàng như thế nào mà lại quên hắn bất cứ lúc nào hắn cũng có thể lên chiến trường.

Khả Y bừng tỉnh, nàng vội vàng ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng lo lắng:

” Vì sao mà phải chờ sau khi hết chiến tranh?”

Hắn vuốt sợi tóc bung ra của nàng:

” Bởi vì.....Ta nghĩ muốn xác định khi ta an toàn trở về sẽ cầu hôn nàng.”

Thì ra, hắn thật sự nghĩ như thế.

Hắn luôn vì nàng suy nghĩ chu toàn, sẵn sàng tử tử vì nàng muốn khóc.

Nếu là như vậy, bây giờ nàng sẽ đáp ứng.

Ý nghĩ dứt khoát, nàng vứt bỏ gông xiềng trong nội tâm, đôi mắt trong suốt nhu tình:

” Ta nhận lời chàng.”

“Hử?”

hắn phản ứng chậm chạp.

” Ta nói..... Ta nhận lời cầu hôn của chàng, nhưng mà, ta nghĩ đợi sau khi Xích Diễm quốc của chúng ta thắng lợi, xin Vương làm chủ cho hôn lễ của chúng ta được không?”

Thương Tuyệt Lệ ngây ngẩn cả người, hắn không thể tin được sợ mình nghe nhầm.

Kích động cầm tay nàng, ánh mắt nóng bỏng khoá chặt mắt nàng:

” Khả Y, nàng đang nói.....Là nhận lời gả cho ta sao?”

Thấy nàng gật đầu, hắn vui mừng đến nỗi muốn cười to.

Nhưng mà, khi hắn nghĩ lại, hắn cố đè xuống đáy lòng vui sướng:

” Không được, bây giờ nàng không cần đáp ứng, chờ hết chiến tranh.”

Tay nàng che cánh môi hắn, ánh mắt kiên định

” Không, ta đã nhận lời rồi.”

” Nhưng mà.....Nhưng mà.....”

Hắn nóng nảy, vừa muốn nàng nhận lời, lại sợ nàng nhận lời.

” Chàng vừa rồi đã cầu hôn với ta, ta cũng đã nhận lời, cho nên, chúng ta hiện tại là đính hôn. Trừ phi.....Lời cầu hôn vừa rồi của chàng là giả.”

Nói xong lời cuối cùng, nàng cúi đầu có chút mất mát.

” Đương nhiên là thật! Nhưng ta nghĩ nàng sẽ từ chối.”

Vừa rồi hắn muốn ám chỉ với nàng, ám chỉ hành động sau này của hắn.

Bởi vì nàng yếu đuối như vậy, hắn sợ sau này đột nhiên cầu hôn sẽ làm nàng hoảng sợ, cho nên mới mượn lần này nhắc cho nàng có sự chuẩn bị tâm lý.

Nhưng mà, hắn đoán chắc phía sau nàng còn khúc mắc không thể dứt bỏ bóng ma trong lòng để đón nhận hắn.

Cho dù vừa rồi nàng cự tuyệt hắn, cũng không ngoài dự liệu của hắn, nhưng mà, bây giờ nàng nhận lời, lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

” Ta nhận lời rồi, chàng..... Muốn rút lại lời cầu hôn sao?”

Nhìn nàng diễm đam đáng yêu, ánh mắt quẩn bách xấu hổ, lại như trước dững khí can đảm.

Nàng nhu nhược kiên cường cùng dững cảm, làm cho hắn yêu càng thêm yêu, định mở miệng, lại chỉ có thể phát ra thanh âm:

” Ta.....Ai.....”

Cuối cùng, hắn lựa chọn ôm chặt nàng vào lòng.

Nàng sợ hãi vòng tay ôm hắn:

” Đồng ý với ta, cho dù có chuyện gì xảy ra, đều phải nhớ rõ hẹn ước của chúng ta, ta.....chờ chàng.”

“Được.”

Hắn cảm động, vì sự ngu ngốc của nàng.

Ẩn nấp trong góc, hai bóng người chen chúc lén lút rình coi.

” Aiz,aiz, Cô Ngự Hàn, chàng xem Thương đầu gối, so với chàng còn hiểu phong tình hơn, người ta biết lựa chọn địa điểm lãng mạn như vậy cầu hôn, còn chàng, cũng chỉ biết ra lệnh’ Tiểu Bối Bối, chúng ta kết hôn’! Thật mất hứng!”

321. Q.4 - Chương 322: Xà Vương [7]

Cô Ngự Hàn bắt đắc dĩ chặn môi nàng lại, nàng càng nói càng hăng, cho nên, giọng nói cũng càng ngày càng lớn.

“Hừ, Tiểu Bối Bối, giọng nói của nàng quá lớn, không phải nàng muốn nhìn lên sao, nếu để cho Tuyệt Lệ phát hiện, nàng sẽ không thể tiếp tục nhìn lên.”

Hắn có lòng tốt báo cho nàng.

Nghe được hắn cảnh cáo, nàng lập tức ngậm miệng.

Nhưng mà, đôi mắt của nàng vẫn không ngừng lườm hắn, lại nhìn thấy Thương Tuyệt Lệ, ý tứ rõ ràng.

Cô Ngự Hàn nhú nhú mi tâm, buồn bực trong nháy mắt, sau đó khuôn mặt tuấn mỹ lại tươi cười.

Ghé sát vào lỗ tai của nàng, hắn cắn cắn vành tai nàng, cố ý hướng vào tai nàng, tiếng nói mê hoặc khàn khàn:

“Tiểu Bối Bối, ta còn là thích trực tiếp một chút, thí dụ như nói.....ở trong lúc yêu thương thì cầu hôn, cảm giác không phải càng thêm thú vị sao? Người cũng thích thế phải không?”

Giọng nói mỉa hoặc, hơi thở nóng bỏng phả lên chiếc gáy trắng nõn của nàng khiến nàng run rẩy, cố gắng ổn định nhịp tim.

Nhẹ nghiêng mình cách xa mặt hấn, hai má nàng hồng hồng liếc hấn một cái:

“Đừng quấy rầy ta, ta muốn xem bọn họ làm gì.”

Nhưng mà, đầu nàng mới muốn chuyển nhìn về phía Thương Tuyết Lệ, lại bị tay hấn ngăn lại.

Nàng bắt mắt nhìn chăm chăm hấn, hấn không thèm để ý nhếch môi cười cười:

“Chúng ta đến chỗ khác vụng trộm tình”

Cái gì vụng trộm tình, nói chuyện thực thô tục.

Ánh mắt của nàng như là “Khinh bỉ” nhìn hấn.

Hấn nhún nhún vai, cánh tay ôm chặt thắt lưng của nàng, hồng quang chột lóe, góc tường lập tức liền trống rỗng.

.....

Trong bụng Bối Bối, ba quả quang cầu xà dẫn dẫn đang thảo luận.

“Đại ca, phụ thân Tiểu Hàn nói muốn cùng mẫu thân đi vụng trộm tình, cái gì gọi là vụng trộm tình a? Là một nơi rất thú vị sao?”

Lão Tam nêu ra vô số câu hỏi.

Lão Đại cũng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu :

“Ta cũng không hiểu nha, nhưng mà nếu Tiểu Hàn phụ thân nói đến nơi kia vui vẻ như vậy, chắc hẳn đó là một nơi rất tốt nha.”

Cuối cùng, lão Đại chỉ có thể suy đoán như vậy.

“Ca ca, ta cũng muốn đi xem nơi đó nha, nhưng mà, ta đói bụng rồi, mẫu thân khi nào thì cho ta ăn cơm.”

Lão Nhị phát ra vô số than thở, càng không ngừng kêu thán.

“Nhị ca ca!”

Lão Tam chịu không nổi cất cao giọng nói.

“Muội muội, giọng nói của muội thật lớn, lỗ tai của ta điếc hết cả rồi, muội ra chỗ ca ca chơi đi, đừng dán vào ta.”

Lão Nhị bay lên, rơi xuống một nơi khác.

“Không thích, muội muốn dán vào huynh.”

Lão Tam cũng bay lên đuổi theo lão Nhị.

“Ca ca, mau đưa muội muội ra a, nàng bám lấy ta đến nỗi không thở nổi nữa.” Lão Nhị cầu cứu bay đến bên cạnh quả cầu ánh sáng của lão đại, vội vàng bay xung quanh tìm kiếm sự che chở.

“Aiz aiz, các người cả ngày cãi nhau, thật ồn ào, ngồi yên đi.”

Giọng nói non nớt của Lão Đại trách cứ, sau đó chính mình chuyển đến một bên yên tĩnh.

“Đại ca!”

Nói xong, hai quả cầu ánh sáng nho nhỏ đồng loạt bay về hướng quả cầu ánh sáng lớn, vù vù bay nhanh tới.

“Oa..... Đừng tới, rất chật chội nha!”

Lão Đại ngửa mặt lên trời kêu.

“Đáng đời!”

Hai giọng nói non nớt nhất tề phát ra.

.....

“Này này, Cô Ngự Hàn, có đường sao người không đi, không nên bay nha, tuy rằng bay lên cao cảm giác rất rộng rãi, nhưng mà gió tuyết rất nhiều, rất lạnh nha.”

“Lạnh?”

Hắn rất nhanh đáp xuống, lo lắng xoa xoa tay nàng.

“Như vậy có còn lạnh không?”

Khóe môi của Bối Bối giương lên, nhìn hắn khấn trương như vậy, nàng cười ngay cả lông mi cũng cong lên.

“Ngu ngốc, ta vừa rồi là lừa gạt chàng, tay của ta ấm như vậy, làm sao có thể thật sự lạnh, chàng nắm tay ta mà không thấy sao? Hay là thần kinh cảm giác của chàng bị hỏng rồi?” Nàng cười hì hì rút tay ra, nhéo nhéo mũi hắn.

Lông mày của hắn đều dựng thẳng lên:

“Tốt, thì ra là nàng trêu cợt ta, xem chiêu.”

“Oa..... Cứu mạng a.....”

Bối Bối kêu la chạy đi.

“Aiz aiz aiz, không cho phép chạy! Tiểu Bối Bối, dừng lại, ta không cho nàng chạy, để ý đến cục cưng nha, Tiểu Bối Bối!”

Hắn hốt hển nhìn nàng căn bản không có nghe lời hắn, hơn nữa càng chạy càng nhanh, hắn kinh hãi muốn nhảy lên.

Trong lòng quỳnh lên, hắn thi pháp, “Vèo” Chớp mắt đã đến trước mặt nàng, ôm lấy nàng vững vàng.

“Không công bằng, chàng khi dễ người ta, không được dùng pháp lực nha.”

Bối Bối không cam lòng giãy dụa, chính là cánh tay hắn lại cứng như sắt thép căn bản không thể lay động.

“Ta khi dễ nàng? Hừ, là nàng khi dễ ta, làm ta sợ tới mức trái tim muốn suy kiệt!”

Cô Ngự Hàn gõ lên cái trán của nàng.

Ngay sau đó, hắn nhéo nhéo cái mũi của nàng:

“Tốt lắm, không nào loạn nữa, chúng ta cũng nên đi xem Huyền Trữ, cái cô gái nhỏ kia hiện tại khẳng định đang mắng ta Vương huynh này không lương tâm buổi sáng hôm nay đem nàng ngăn ở ngoài cửa.”

“Chàng vốn là không lương tâm.”

Bối Bối liếc hắn.

“.....”

Hắn trừng phạt hôn nàng thật mạnh, sau đó mới mang theo nàng chậm rãi bước đi.

Huyền Trữ công chúa đang từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy Cô Ngự Hàn, nàng lập tức dừng lại, thu hồi nét vui sướng trên mặt.

Phụng phịu từ từ đi qua:

“Vương huynh.”

Đang cùng Bối Bối nói giỡn Cô Ngự Hàn xoay người, cười tủm tỉm nhìn muội muội, sau đó giang hai cánh tay.

Đôi mắt của Huyền Trữ công chúa dần đo một chút, sau đó khuôn mặt tươi cười, cao hứng phấn chấn đi qua:

“Vương.....”

Nhưng mà, ngay khi nàng chạy vội tới trước mặt hắn, lại ôm Bối Bối một cái thật to:

“Tẩu!”

Bối Bối sững sốt, lập tức nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của Huyền Trữ, nàng hiểu ý nở nụ cười.

Thấy Cô Ngự Hàn vẫn dang tay như cũ, nàng cười trêu nói:

“Cô Ngự Hàn, mị lực của chàng giảm xuống rồi, bị bỏ rơi rồi.”

Cô Ngự Hàn ngượng ngùng bỏ tay xuống, trên mặt tươi cười có chút không nhịn được.

Khụ khụ, từ trước tới nay, đây lần đầu tiên muối muối của hắn làm cho hắn kinh ngạc.

Xem ra, tức giận không hề nhẹ.

Huyền Trữ công chúa cũng không thêm nhìn tới Cô Ngự Hàn, nhiệt tình ôm lấy cánh tay Bối Bối:

“Tẩu tử, ngự trù* vừa mới đem cho ta thiết nhiều điểm tâm, lại đây, chúng ta cùng nhau ăn.”

“Tốt, bụng của ta giống như đã kêu từ lâu rồi.”

Bối Bối cười hi hi phụ họa Huyền Trữ, không để ý đến Cô Ngự Hàn.

Nhìn các nàng cùng nhau đi vào, Cô Ngự Hàn sờ sờ cái mũi cũng theo vào, trong mắt đã có chút vui mừng.

Ngự trù*: nhà bếp

322. Q.4 - Chương 323: Xà Vương [8]

“Tẩu tử, người ném món này xem.”

Huyền Trữ công chúa thực ân cần đem từng loại điểm tâm để trước mặt Bối Bối.

Bối Bối cười tủm tỉm hưởng thụ đồ ăn, đuôi mắt liếc về phía nam nhân vẫn im lặng kia, thấy vẻ mặt hắn vẫn như cũ, hoàn toàn không nhìn ra chút manh mối nào, nàng nhún nhún vai, tiếp tục nhắm nháp điểm tâm.

Dù sao huynh muội bọn họ muốn thử sức chịu đựng của nhau thì cũng không ảnh hưởng gì đến nàng, nàng vừa hóng mát vừa xem diễn.

Thao thao bất tuyệt nói rất nhiều nói, Huyền Trữ cảm thấy miệng mình khô cả vào, nhưng vẫn không thấy Vương huynh mở miệng nói cái gì, nàng bực mình cầm lấy tách trà một ngụm uống cạn.

Nhưng mà, nước trà vừa mới xuống đến yết hầu, không cẩn thận lại bị sặc :

“Khụ khụ khụ.....”

Bối Bối thấy Cô Ngự Hàn khẩn trương đi tới, nàng đảo mắt một chút, giành trước hắn từng bước xoa lưng cho Huyền Trữ.

“Sao uống chén trà cũng không cẩn thận vậy.”

Nàng vừa nhẹ nhàng vỗ vừa nói.

Huyền Trữ vừa không ngừng ho khan vừa liếc Cô Ngự Hàn, oán hận không giấu vào đâu được, Bối Bối đem của nàng động tác nhỏ nhút vào đáy mắt, khóe miệng lại vụng trộm giương lên.

Ha ha..... Lại tiếp tục đầu đi, nàng mừng thầm.

Đôi mày thanh tú của Cô Ngự Hàn nhướng lên, nhìn thấy biểu hiện của Bối Bối một cái.

Cô gái nhỏ này, nghĩ hắn không biết nàng cố ý ngăn trở hắn sao? Thật sự là sợ thiên hạ không loạn sao.

Lòng bàn tay hắn thi pháp một chút, một cái khăn tay liền xuất hiện ở trong tay hắn.

“Huyền Trữ, lau miệng đi, lần sau đừng uống vội như vậy.”

Hắn đưa cho nàng chiếc khăn.

“Cám ơn Vương huynh.”

Huyền Trữ công chúa động tác rất nhanh cầm lấy khăn lụa, nhẹ nhàng lau nước trà nơi khóe miệng, cười đến ngọt ngào.

Chiến tranh lạnh kết thúc!

Bối Bối ngượng ngừng buông tay, chắc, nhanh như vậy a, nàng vốn đang nghĩ đến chuyện kéo dài thêm một chút nha.

Không nghĩ tới Cô Ngự Hàn mới cho nàng một cái bạc thang, nàng cũng rất mau đăng đăng chạy xuống.

Đang tiếc trò chơi kết thúc sớm, đầu nàng bị người ta gõ một cái:

“Aiz, đau.”

Cô Ngự Hàn cầm lấy một khối điểm tâm nhét vào miệng nàng:

“Bỏ ngay cái ý tưởng bắt lương trong đầu nàng đi.”

“Người ta nào có ý tưởng bắt lương nào đâu.”

Bối Bối nhấm nuốt điểm tâm, mồm miệng mơ hồ không rõ phản bác.

“Vương huynh, uống trà đi.”

Lúc này, đối tượng được Huyền Trữ ân cần lập tức thay đổi, trong chốc lát đem điểm tâm cùng nước trà “phụng dưỡng”

Cô Ngự Hàn, Bối Bối quả muốn kêu lên lòng người dễ thay đổi.

Đem nàng lợi dụng xong rồi liền đá sang một bên, nàng mệnh khổ, ô.....

Huyền Trữ hoàn toàn xem nhẹ ai oán của nàng, nhưng Cô Ngự Hàn thấy bộ dáng nhìn điểm tâm và nước trà trong tay hắn đến nỗi chảy cả nước miếng của nàng cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

Bị ánh mắt ai oán của nàng nhìn, bất đắc dĩ, hắn cầm lấy chén trà hướng đến bên miệng của nàng:

“Há miệng”.

Bối Bối lập tức tươi cười rạng rỡ uống một ngụm.

Nhìn bọn họ kẻ tung người hứng, Huyền Trữ công chúa nhin không được tròn tròn mắt.

Thực không hay ho, nàng tự nhiên lại bị biến thành kẻ phá đám !

.....

Bọn họ ba người đang nói nói cười cười, ngoài cửa truyền đến giọng nói:

“Vương, trưởng lão mời người đến triều đình nghị sự.”

“Đã biết.”

Cô Ngự Hàn đáp lại.

“Tiểu Bối Bối, nàng cùng Huyền Trữ ở trong này tán gẫu, ta đi một chút.”

“Được, chàng đi lo việc chính sự của chàng đi, nhanh đi nhanh đi.”

Bối Bối vẫy vẫy tay, rõ ràng hơi đẩy hắn một chút.

Bây giờ nàng nghe thấy chuyện triều chính đã muốn phun!

Hiểu được phản ứng của nàng, Cô Ngự Hàn gạt sợi tóc lơ đãng ở giữa trán của nàng.

Sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng, sau đó nói chuyện với bụng của nàng:

“Cục cưng, ngoan ngoãn không cho phép làm ầu thân khổ sở, bằng không phụ thân liền đánh pp.”

Vội vàng tạm biệt nhau hai người không có chú ý tới sắc mặt của Huyền Trữ công chúa có chút không thích hợp.

Cô Ngự Hàn rời đi , Bối Bối nhìn về phía Huyền Trữ, phát hiện vẻ mặt của nàng tựa hồ có chút hoảng hốt.

Bối Bối nghi hoặc phe phẩy ở trước mặt Huyền Trữ, cũng không thấy có phản ứng gì, nàng nhin không được lên tiếng:

“Huyền Trữ, người làm sao vậy? Huyền Trữ.....”

Gọi vài tiếng, Huyền Trữ mới đột nhiên hoàn hồn:

“A? Nha, tẩu tử, người nói gì sao, ta...?”

“Người làm sao vậy?”

Bối Bối cảm thấy nghi vấn, không phải vừa nãy vẫn ổn sao?

Huyền Trữ nhanh chóng sửa sang lại vẻ mặt, cúi đầu tránh đi ánh mắt thăm dò của Bối Bối:

“Không..... Không có việc gì a.”

Vương huynh đến chính điện, hẳn là vì chuyện của Hắc Phong quốc.

Hắc Phong quốc.....

Nàng cắn cắn môi, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt anh tuấn trong sáng của một nam nhân, ánh mắt luôn luôn nhẹ nhàng, phiêu du, lại rất ôn hòa khi nhìn tẩu tử.

Hắc Khi Phong.....

.....

Trên chính điện, chúng đại thần đang ở dưới thảo luận.

Cô Ngự Hàn ngồi trên ngai vàng, bạc môi có một chút ý cười, đôi mày thanh tú cong lên, ánh mắt nhàn nhạt.

Khuôn mặt tà mỹ tạo nên khí phách rất mê người, rõ ràng là cảnh đẹp ý vui nhưng lại làm cho người ta không dám lơ mãng quả quyết.

“Thế nào? Đã bàn luận xong chưa? Kết quả thế nào? Chuyện Hắc Phong quốc đang âm mưu tấn công chúng ta một lần nữa, các người cho rằng nên xử lý như thế nào?”

Hắn vừa đặt câu hỏi xong, đại thần bên dưới lập tức im lặng, Chính viện khôi phục một mảnh im lặng.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng nhất trí đem ánh mắt chuyển đến trên người Thương Tuyệt Lệ.

Cô Ngự Hàn thay đổi tư thế, miến cường nâng tầm mắt, tóc đen như mực lơ đãng rơi xuống trước trán, nổi bật trên y phục trắng như tuyết..

Thật đẹp, thật mỹ hoặc.....

Cuối cùng, hắn từ từ mở miệng:

“Tuyệt Lệ, mọi người đều chờ nghe ý kiến của người, vậy người nói xem, nên đối phó Hắc Phong quốc như thế nào?”

Thương Tuyệt Lệ chấp tay thi lễ, sau đó thẳng thắn nói ra ý nghĩ của mình.

“Vương, nếu Hắc Phong quốc muốn sử dụng kế sách đánh từ trong đánh ra, tạo ra nội loạn, làm suy yếu lực lượng của chúng ta từ bên trong, vậy tại sao chúng ta không làm như vậy, gây ông đập lưng ông, trả lại bọn chúng một đòn, làm cho bọn họ biết Xích Diễm quốc chúng ta cũng không phải dễ bị khi dễ!”

Nghe vậy, các đại thần khác có người đồng ý, có người ánh mắt lại có chút quái dị.

Bởi vì, có nghe sơ qua chuyện Vương bị thương, muốn không chế Thiên Ti Nghi nói thì dễ làm mới khó.

“Kế sách này rất hay, bốn vương liền cùng Hắc Vương của Hắc Phong quốc chơi trò này.”

Bờ môi mỏng của Cô Ngự Hàn mỉm cười, dáng vẻ nhàn nhã, giống như căn bản không đem chuyện này để vào mắt.

Nhìn dáng vẻ của Vương, ánh mắt của các đại thần dần dần khôi phục niềm tin tưởng.

323. Q.4 - Chương 324: Xà Vương [9]

Ở trên hành lang cung, vang lên tiếng cúi đầu nói chuyện.

” Trưởng lão, vừa rồi tại đại điện người thấy bốn vương cùng Tuyệt Lệ diễn trò như vậy có thành công không?”

” Ha.....ha.....Vương cùng Thương hộ vệ biểu diễn đều không chê vào đâu được .” Trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, cười tủm tỉm trả lời.

Thương Tuyệt Lệ mặt mày trầm trầm:

” Tin tức thương thế của Vương cũng đã khỏi rất nhanh sẽ được truyền ra ngoài, giả bộ si khờ cũng nên tỉnh táo lại rồi.”

“Chắc, làm Vương cũng thật không dễ dàng gì.”

Cô Ngự Hàn oán giận, nụ cười bốn cột thủy chung cũng không rời môi, một chút cũng không nhìn thấy là hấn đang oán giận hay là đang hưởng thụ loại cảm giác quân thần đấu trí.

Trưởng lão nhẹ nhàng thở dài:

“Các thần tử đó tuy rằng không phải là tài đức vẹn toàn, nhưng cũng không phải là những người có tư tưởng nổi loạn, chính là bản năng sinh tồn khiến cho bọn họ đi tìm cây đại thụ mạnh nhất để dựa vào, nghiêm khắc mà nói, năng lực của bọn họ không phải là nhỏ, chỉ cần thêm một ít thuyết phục, bọn họ sẽ vì triều đình cống hiến vẫn là rất hữu dụng.”

“Trưởng lão phân tích rất là đúng, quốc gia nào cũng có những nhân tài không đồng đều, chúng ta cứ dựa vào sở trường của bọn họ mà dùng thì sẽ được .”

Giọng điệu của Thương Tuyệt Lệ cứng lại, đối với chuyện như vậy xem ra phải rộng lượng.

Rừng lớn, loại chim nào cũng đều có, cũng phải là nhiều loại, mới tính là đầy đủ hết.

Trưởng lão đứng im, ánh mắt sáng ngời quan sát thần thái Cô Ngự Hàn một chút, sau đó mới hỏi :

” Vương, ngài cảm thấy hắc linh châu trong cơ thể thích ứng như thế nào? Đã dung hợp được hoàn toàn chưa?”

Nói đến hắc linh châu, Cô Ngự Hàn mày kiếm thoáng nhướng lên, dừng một chút mới thản nhiên nói:

” Tốt lắm.”

Hắn cúi đầu, ánh mắt xẹt qua một tia cảm động, Tiểu Bối Bối của hắn đem Hắc tinh ngọc bội cho hắn.

Tuy rằng chưa bao giờ nghĩ sẽ vận dụng Hắc Tinh ngọc bội nâng cao pháp lực, nhưng mà nàng làm cho hắn không khỏi cảm thấy áy náy.

Nhìn mặt của Vương, trưởng lão biết là hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Bối Bối tiểu thư đối với Vương là hết lòng có trời đất chứng giám, mong rằng về sau Vương sẽ yêu thương chăm sóc nàng hơn.”

Một câu nói này là hẩn lấy thân phận trưởng bối khuyên bảo.

Cô Ngự Hàn cười cười không đáp lại, con mắt ngập tràn nhu tình.

.....

Hắc Phong quốc.

Hành lang âm u, một bóng người cao lớn ở thang lầu nhỏ hẹp đi lướt qua rất nhanh.

Đi vào trước cửa một căn phòng tối, tay ấn vào vòng tròn đá nổi lên ở góc tường, cửa đá nặng nề mở ra.

Ánh đuốc mờ nhạt trong phòng tối chiếu ra, soi rõ mặt người mới tới.

Hắc Khi Phong đứng đưa lưng về phía cửa đá, hai tay đặt phía sau lưng, đối với người mới tới cũng không nhìn.

Bởi vì, hẩn biết người đến là ai.

” Phong đệ.”

Hắc Khi Dạ đứng phía sau Hắc Khi Phong khoảng cách không xa, một thân hoàng bào làm cho hẩn nhìn rất khí phách, cả người tỏa ra lạnh lùng.

Hắc Khi Phong trầm mặc không đáp, khuôn mặt tuấn tú nhìn tái nhợt, nhưng sắc mặt không thay đổi.

Hồi lâu, Hắc Khi Dạ không nói nữa, không khí thật im lìm.

Nhìn Hắc Khi Phong từ đầu đến cuối vẫn đưa lưng về phía mình, cuối cùng sắc mặt Hắc Khi Dạ có chút tức giận.

” Phong đệ, mặc kệ người có chấp nhận hay không, bây giờ ta là Vương của Hắc Phong quốc, người nhìn thấy ta phải làm lễ quân thần đúng hay không? Chẳng lẽ nhị hoàng tử được phụ vương dốc lòng dạy dỗ ngay cả điều lễ nghĩa ấy mà cũng không hiểu.”

“.....”

Hắc Khi Phong như cũ không nói gì.

Thấy Hắc Khi Phong đối với mình hờ hững, Hắc Khi Dạ có chút thẹn quá thành giận :

” Phong đệ.”

Rốt cục, Hắc Khi Phong xoay người, một đôi mắt đen trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chăm chú Hắc Khi Dạ, cho dù giờ phút này hẩn nhìn tái nhợt như người bệnh nặng, nhưng mà trong mắt khí lạnh bắn ra mũi nhọn có thể làm đông lạnh không khí xung quanh.

” Ta đối với người hành lễ hay không quan trọng lắm sao?”

Khuôn mặt của Hắc Khi Dạ trong nháy mắt đã cứng lại:

“Ý của người là gì?”

” Ta chỉ là một người mất đi nội đan không pháp lực thành người bình thường, Hắc Vương còn chấp nhất với ta một cái gì vậy? Vì làm cho người trong lòng hả hê một chút, hay muốn là cho ta thấy người sẽ không chịu nổi một đòn đả kích?”

” Người..... Ta không chịu nổi một đòn đả kích? Ha.....ha, Phong đệ, người có phải bị hồ đồ rồi không, đừng quên hiện nay pháp lực của ta ngay cả Xích Diễm Vương cũng không phải là đối thủ.”

Hắc Khi Phong lạnh lùng cười:

” Phải không? Vậy người còn đứng trong này làm gì?”

” Ta đương nhiên là tới an ủi đệ đệ tốt của ta gần đây cuộc sống có phải rất tốt hay không.”

Ánh mắt đảo qua mặt Hắc Khi Phong, con người đen híp lại, mắt xẹt qua một tia sát ý.

” Ta không có phúc làm huynh đệ với đường đường một Hắc Vương, nếu Hắc Vương muốn nhận thân thích, sao không đi ra lăng mộ của phụ vương tỏ một chút hiếu đạo.”

Cầm của Hắc Khi Dạ co rút lại, miệng ngoan tuyệt bật ra lời nói:”

Nói như vậy là ngươi muốn phản lại Hắc thị Vương tộc, không nhận ta là đại ca.”

” Phản trắc, tin rằng ai có mắt cũng đều biết, phụ vương rốt cuộc chết như thế nào, ngươi đừng mơ tưởng che mắt cả thiên hạ. Giết cha đoạt ngôi, lại nham hiểm thuốc mê lấy đi nội đan của ta khi đó, ngươi như vậy là đã không muốn nhận thân thích rồi ? Ngươi bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa.”

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn, trong đầu Hắc Khi Dạ hiện lên một vẻ mặt hiền hoà, cùng ánh mắt trước mặt trùng hợp là một người.

Hắn sửng sốt một chút mím môi:”

Ngươi cho rằng ngươi còn năng lực đó sao? Ta sẽ không giết ngươi, ta muốn cho ngươi nhìn thấy ta đoạt thiên hạ, trở thành bá chủ thiên hạ.”

” Sau đó chứng minh ngươi mạnh hơn ta.”

Hắc Khi Phong cười nhạo một tiếng.

Chậm rãi nói ra một câu như cây kim đâm vào ngực Hắc Khi Dạ, hắn nắm chặt tay, thật sâu hít một hơi áp chế lửa giận trong lòng.

” Sự thật bây giờ ta mạnh hơn ngươi, ít nhất hiện tại ngai trên ngôi vua là ta, được làm vua thua làm giặc, đạo lý đơn giản như vậy Phong đệ cũng không biết sao? Khó trách Tô Bối Bối lựa chọn Cô Ngự Hàn chứ không chọn ngươi, ngươi đối với mình muốn gì cũng không biết, so với Cô Ngự Hàn biết liều lĩnh bỏ mạng nguy hiểm của thiên hạ cũng phải kiên quyết đến nhân gian tìm Tô Bối Bối, thì ngươi thật sự kém hơn nhiều, cho nên, ngay từ đầu ngươi nhất định phải bị bại bởi Xích Diễm Vương, hiện tại, ngươi cũng nhất định bại bởi ta, ngươi, không thích hợp làm Vương .”

Châm chọc một hồi, hắn phất tay áo rời đi.

Cửa đá nặng nề đóng lại, trong hầm đá khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ có ánh đuốc chói lọi.

Hắc Khi Phong bình tĩnh liếc nhìn cửa đá một cái, sau đó xoay người đưa lưng về phía cửa, lại khôi phục trạng thái trầm mặc.

324. Q.4 - Chương 325: Xà Vương [10]

Hắc Khi Dạ giận dữ vội vàng đi trở về cung điện, thủ vệ cùng cung nữ nhìn thấy khuôn mặt u ám của hắn đều sợ tới mức thở mạnh cũng không dám.

Nhìn bọn họ khúm núm, Hắc Khi Dạ càng thêm tức giận.

” Khốn nạn, tất cả rút hết ra ngoài cho ta. ”

Thủ vệ cùng cung nữ chạy nhanh ra ngoài, một giây cũng không dám dừng lại.

Hắn nổi giận cánh tay vung lên.

” Loảng xoảng.....loảng xoảng!”

Trên bàn chén bát toàn bộ đều rớt trên sàn nhà, phát ra tiếng vang bèn nhộn.

Tế ti từ bên ngoài đi vào tới, nhìn Hắc Khi Dạ đang phát đại hỏa, ánh mắt híp vào, đáy mắt hiện lên một tia quỷ dị âm u.

Tiếp theo, hắn cúi đầu, thật cẩn thận hành lễ:

” Thuộc hạ tham kiến Hắc Vương.”

Hắc Khi Dạ nháy mắt xoay người, trong chớp mắt đã tới trước mặt tế ti, cánh tay nắm cổ áo tế ti lôi hẳn lại gần.

” Hừ lâu vậy mới đến, chán sống à?”

” Hắc Vương thứ tội.”

Tế ti sợ hãi run run, nho nhỏ trong ánh mắt toàn là sợ hãi.

Nhìn bộ dáng khúm núm của tế ti, lòng của Hắc Khi Dạ càng thêm phiền chán, hần hung hăng ném tế ti ra.

” Đồ vô dụng!”

” Dạ dạ, thuộc hạ đáng chết. ”

Tế ti sợ đến nỗi môi cũng phát ra âm thanh lập cập.

Hắc Khi Dạ nhướn đôi mày rậm, mím chặt môi, toàn thân ngồi dựa vào ghế lớn.

” Tế ti, nội đan của Phong đệ thủy chung không thể chân chính dung hợp được vào trong cơ thể của ta, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Người không phải nói nội đan sẽ dần dần thích ứng với chủ nhân mới sao?”

” Thỉnh Hắc Vương an tâm một chút chờ nóng, dung hợp cần một chút thời gian…….”

” Vô nghĩa! Đã lâu như vậy, ta còn không thể điều khiển tự nhiên nội đan của Phong đệ, chết tiệt còn cần bao lâu nữa.”

Hắc Khi Dạ quát lớn lên, bả vai tế ti run run.

” Ách…….Vương thỉnh không cần gấp, hấp thu nội đan ngoại lai để tăng pháp lực không thể gấp gáp, nhiều khi còn có thể bị tẩu hỏa nhập ma, Vương nghĩ kĩ lại, nội đan của nhị điện hạ nói như thế nào cũng là tu luyện rất nhiều năm mới được, nếu muốn trong thời gian ngắn điều khiển…….”

“Ý của ngươi là tu vi của ta kém Phong đệ quá xa, cho nên, mới không thể trong thời gian ngắn điều khiển được nội đan của hần sao?”

Ánh mắt của Hắc Khi Dạ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, thẳng tắp bắn về phía tế ti, khuôn mặt bùng nổ giận dữ.

Không khí xung quanh bởi vì hần tức giận mà giảm xuống vài độ.

” Không, không, thuộc hạ không phải ý này, ý của thuộc hạ là…….Là người bình thường luyện pháp thuật cũng ít nhất trăm năm sau, Vương hiện tại tuy rằng hấp thu nội đan, nhưng cũng phải cần thời gian.”

Nghe vậy, Hắc Khi Dạ có chút buồn bực đứng lên, đi đi lại lại vài bước rồi dừng lại.

” Tế ti, nếu hiện tại ta giết Phong đệ, sẽ có hậu quả gì?”

Phong đệ ngày nào còn sống là ngày đó hần không yên tâm, thật vất vả mới ngồi lên được ngôi vua mà hần mơ ước lâu nay, hần tuyệt đối không để phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn !

Cho dù là người thân của hần, nhưng mà…….Thì có sao đâu, từ xưa đến nay muốn làm việc lớn nhất định phải là người tài giỏi, càng phải có tâm lạnh lùng đối với mọi người.

Hần tuyệt đối sẽ chứng minh cho phụ vương thấy rằng, đường hần đi là đúng.

Tế ti tinh tường quan sát sắc mặt trầm tư của Hắc Khi Dạ, trong mắt âm thầm hiện lên một tia sáng.

Đợi hồi lâu không thấy đáp án, Hắc Khi Dạ mắt lạnh quét về phía tế ti.

” Tế ti, bốn Vương đang hỏi ngươi!”

Không dấu vết hần thu lại tâm tình, tế ti cung kính giải thích:

” Hắc vương, lúc này vạn lần không thể giết nhị điện hạ, nếu nhị điện hạ chết, như vậy nội đan của hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng, vì đề phòng xảy ra chuyện, Vương vẫn nên đợi nội đan của nhị điện hạ hợp vào thân mình thì giết cũng chưa muộn.”

” Đợi chờ, ta còn phải chờ bao lâu nữa, làm cái này không được làm cái kia cũng không xong, chẳng lẽ phải đợi đến lúc Xích Diễm quốc mang quân đến diệt Hắc quốc sao?”

Hắc Khi Phong giận dữ rống lên, cơn thịnh nộ cuộn cuộn dâng trào.

” Vương ai dà.....”

Ngay tại thời điểm tế ti mở miệng, đột nhiên một trận rung chuyển trời đất, làm hắn thiếu chút nữa đứng không vững.

Bên ngoài truyền đến những tiếng la hét hoảng sợ.

Hắc Khi Dạ lạnh lùng đứng thẳng, đối với sự rung chuyển vừa rồi, hai hàng lông mày của hắn càng nhăn chặt lại.

Qua một hồi lâu, tất cả lại khôi phục lại trật tự.

Tế ti thật vất vả mới đứng vững, hắn ôm ngực, bị dọa tới mặt trắng toát.

Hắn bấm đốt ngón tay, mắt ti hí bởi vì giật mình mà trừng lớn:” Vương, không tốt, Thiên Ti Nghi bị người khống chế.”

” Chết tiệt!”

Hắc Khi Dạ mắng một tiếng bay nhanh ra ngoài, hướng tới điện tế nơi đặt Thiên Ti Nghi.

Tế ti cũng chạy nhanh ra ngoài.

.....

Bối Bối theo hành lang cung quẹo trái quẹo phải, chỉ chốc lát là đến ngự thư phòng.

Nàng quay lại nói với cung nữ đi theo:

” Đưa canh cho ta, ta sẽ mang vào, người đi xuống đi.”

” Vâng.”

Cung nữ cầm khay đưa qua, sau đó hạ thấp người lui xuống .

Đi vào bên trong, liền nhìn thấy Cô Ngự Hàn đang cúi đầu xem tấu chương.

Nàng đi nhẹ nhẹ, không muốn làm kinh động tới hắn.

Cô Ngự Hàn không có ngẩng đầu, giống như không phát hiện ra nàng đã đến.

Nhưng mà, lúc thời điểm nàng không chú ý, bờ môi mỏng của hắn gợi lên ý cười gian.

Đem khay đặt một bên trên bàn trà, nàng lén lút bước tới phía sau hắn, định hù dọa hắn, bên hông đột nhiên căng thẳng.

Không kịp giật mình, nàng liền cảm thấy hoa mắt, nháy mắt cả người đã muốn lộn vào

” Tiểu Bối Bối, đùa có vui không?”

Tiếng nói trêu chọc ở trên đỉnh đầu vang lên.

Bối Bối ngẩng đầu, nhìn thấy con người đen mang theo ý cười, nàng chu miệng không cam lòng.

” Chàng chưa thấy rõ người nào đã ôm rồi, nếu là thích khách thì chàng làm sao bây giờ?”

Hắn cười tủm tỉm hôn lên môi nàng một cái:

” Yên tâm, người có thể tới gần ta tuyệt đối rất ít, mà có thể bị ta ôm như vậy cũng chỉ có một Tiểu Bối Bối thôi.”

Bối Bối cười mắng:

” Hừ, tự cao tự đại!”

Mày kiếm nhếch lên:

” Nàng không phải là yêu nhất tính cách này của ta sao?”

Trùng to mắt, Bối Bối lắc đầu thở dài, giống như là bất đắc dĩ lắm:

” Thế giới này chính là có nhiều người tự phụ như vậy.”

Trả lời của hắn chính là một tràng cười lớn.

325. Q.4 - Chương 326: Xà Vương [11]

Tiếng cười trầm thấp dễ nghe ở quanh quần bên tai, nàng giả bộ không chịu nổi ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Chàng có cần cười mãi như vậy không?”

Nhìn nụ cười của hắn, gương lên nét thanh tú làm cho người ta vô cùng tức giận, ực.....khiến cho nàng giận luôn cả gương mặt kia, há có thể dùng từ yêu nghiệt để hình dung!

“Ha ha.....”

Thấy ánh mắt “ai oán” của nàng như vậy, Cô Ngự Hàn tươi cười liên tục không ngừng.

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới mục đích mình tới đây, nên đẩy hắn một cái.

“Cô Ngự Hàn, ta mang canh nóng đến cho chàng, nhân lúc vẫn còn nóng uống nhanh đi.”

Nói xong, nàng đã muốn rời khỏi cái ôm của hắn để đi lấy canh, hắn vòng giữ thắt lưng của nàng không cho nàng nhúc nhích.

“Ngoan ngoan ngồi xuống đi.”

Ngón tay hắn bung ra, trong lúc đó hồng quang lóe ra, cái khay được đặt ở bên kia xuất hiện trên bàn văn án trước mặt bọn họ.

Hương thơm từng trận tràn ra, khiến cho ngón trở của người ta phải nhúc nhích.

Bối Bối nuốt nuốt nước miếng.

Có một vấn đề lớn! Từ sau khi nàng mang thai, sức ăn của nàng đã tăng gấp đôi so với trước kia, cứ còn tiếp tục như vậy nữa, nàng sẽ biến thành con lợn béo.

Không thể ăn, không thể muốn ăn.

Nàng liều mạng cảnh báo mình, đôi mắt nhìn vào lòng ngực của hắn, cuối cùng rõ ràng đem khuôn mặt ửng đỏ giấu vào trong lòng hắn, mắt không thấy, cũng không nghe được, sẽ không sẽ không thèm ăn.

Đem một loạt động tác của nàng thu vào đáy mắt, Cô Ngự Hàn cười xấu xa, múc thìa canh nóng đổ vào trong miệng.

“Ừ..... Uống ngon thật, Tiểu Bối Bối, nàng đối xử thật tốt với ta, thấy ta mệt nhọc đặc biệt mang món canh uống ngon như vậy đến thăm hỏi ta, thật sự uống rất ngon, uống cực kỳ ngon.”

Hắn vừa uống vừa khen ngợi, còn phát ra giọng nói thỏa mãn.

Tay của Bối Bối thoáng dùng sức nắm chặt vạt áo của hắn, không thể bị hấp dẫn, tuyệt đối không thể bị hấp dẫn!

Cảm giác quần áo buộc chặt, bờ môi mỏng của Cô Ngự Hàn càng thêm gương lên.

“Không tệ, uống ngon lắm, Tiểu Bối Bối, nàng muốn hay không.....”

Không đợi hắn nói xong, Bối Bối đã đoạt lấy cái thìa trong tay hắn, sau đó chậm rãi uống.

Cô Ngự Hàn nhíu mày, bạc môi mỉm cười:

“Tiểu Bối Bối, ta nghĩ đây là cho ta, chẳng lẽ ta hiểu sai ý, là cho hai chúng ta?”

Nghe ra trêu chọc trong giọng nói của hắn, Bối Bối làm bộ không có nghe thấy, một hơi uống xong, nàng thỏa mãn liếm liếm khóe miệng.

Nàng thỏa mãn thở ra một hơi.

Ánh mắt của hắn quét qua cái chén trống không, hắn nhéo nhéo hai má của nàng.

Bối Bối nhìn nhìn cái chén rỗng, le lưỡi, cười gượng nói:

“Ha ha..... hình như ta uống hơi vội một chút.

Dưới ánh mắt của hắn ý cười liên tục, nàng rõ ràng vòng ôm lấy cổ của hắn làm nũng.

“Cô Ngự Hàn..... Chàng đã đói bụng hay chưa? Nếu không ta lại đi lấy chút thức ăn cho chàng?”

Câu trả lời của hắn là mạnh mẽ hôn lên môi anh đào của nàng một cái, sau đó đưa tay xoa bụng của nàng.

“Hôm nay đứa nhỏ có ngoan không?”

“Rất ngoan a.”

Bối Bối thật sự thuận theo trả lời, suy nghĩ, nàng lại cảm thấy sức khỏe có chỗ nào đó không đúng.

Nàng nghiêng đầu tự hỏi:

“Kỳ quái, ta nghe người nhà nói mang thai sẽ có nôn nghén, nhưng là ta cũng chỉ có nôn một lần, sau đó vốn không có cảm giác gì, chàng xem bụng của ta cũng bằng phẳng, một chút cũng không giống dáng vẻ mang thai, hại ta còn phải chuẩn bị tốt tâm lý là phải nôn thốc nôn tháo.”

Nghe vậy, hắn kiêu ngạo mà nhướn mày:

“Cục cưng của loài xà chúng ta một khi hình thành, liền có linh tính, huống chi là đứa con của Cô Ngự Hàn ta, đương nhiên không giống người thường, đương nhiên sẽ không chịu để cho nàng khó chịu.”

Gật gật đầu, nàng nâng má :

“Nói cũng đúng. Nhưng mà..... khi nào thì ta mới có thể sinh bọn chúng ra a? Cũng phải mang thai 10 tháng sao? Đến lúc đó bụng càng biến càng lớn, eo nhỏ biến thành thắt lưng dạng thùng nước, đáng người nhất định xấu đến chết!”

Nhìn nàng nhăn mặt nhăn mày, hắn cũng nhíu mày theo, giống như ở thận trọng lo lắng theo vấn đề nàng nói ra.

Cuối cùng, vẻ mặt của hắn còn thật sự tuyên thệ:

“Thế nhưng lại làm cho Tiểu Bối Bối của ta biến dạng, chờ đứa nhỏ vừa sinh ra ta liền đánh mông của nó, dạy dỗ nó.”

Hắn nói lên lòng đầy căm phẫn, giống như thực vì chuyện lo lắng của nàng là chuyện bất công của thiên hạ.

Bối Bối sững sốt, lập tức mỉm cười ngọt ngào, ngọt đến làm người ta ngán, thiếu chút nữa làm cho hắn giữ vững không được nữa mạnh mẽ hôn nàng.

Đột nhiên, tươi cười ngọt của nàng trở nên lạnh lùng, cánh tay nhỏ bé đưa ra kéo vạt lấy áo của hắn:

“Vây.....đánh chàng trước một cái, nếu không có chàng là tên đại đầu sỏ tội ác, làm sao có thể có tiểu đầu sỏ tội ác!”

“Ha ha..... Nương tử như thế nào nói vì phu là đầu sỏ tội ác đây.”

Tiếp theo, hấn nhảy nháy mắt phượng câu hồn, hôn vành tai của nàng:

“Nương tử rõ ràng thực thích vi phu yêu thương, mỗi một lần đều cầu vi phu mau một chút, vi phu chẳng qua là thỏa mãn nhu cầu của nương tử mà thôi, chẳng lẽ hầu hạ tốt cho nương tử cũng là tội?”

“Câm miệng.”

Bối Bối mặt đỏ tới mang tai đẩy hấn một cái, nhìn đáng vẻ ta đây không có tội thông dong nhàn nhã của hấn, trong đôi mắt đen còn lưu chuyển ánh sáng ái muội, nhìn khiến cả người nàng nóng lên.

Nàng giận dữ liếc hấn một cái:

“Ta không nói với chàng nữa, chàng chỉ giải nguy biện, vòng tới vòng lui cuối cùng lại biến thành sai lầm của ta rồi, vòng vòng khiến ta choáng váng đầu, hừ!”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của hấn tươi cười mở rộng, miệng mở ra, lộ ra hàm răng trắng tinh đều khít, sáng long lanh.

“Tiểu Bối Bối, làm sao cảm thấy choáng váng, vi phu xoa dầu cho nàng.”

Nói xong, ngón tay trắng nõn thon dài của hấn thật sự đặt lên huyệt thái dương của nàng, một biểu hiện yêu thương thể tử.

Sâu xa không biết trong mắt hấn ý cười rõ ràng như thế, thực chứng mất!

Nam nhân này mỗi lần chiếm tiện nghi còn ra vẻ thông minh.

Được rồi, da mặt của nàng không dày bằng hấn, đâu không lại ta còn tránh không khỏi sao, cho nên, nàng quyết định..... nàng câm miệng.

Nhưng mà, tay hấn thật không tốt như người thường, bị hấn xoa như vậy, nàng cảm giác có chút buồn ngủ.

Nhìn đôi mắt nửa muốn ngủ của nàng, vẻ mặt say mê, hấn sủng nịch giương bạc môi lên.

Nhưng mà, trong lúc nàng lơ đãng tràn ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, lại giống một ngọn lửa ném vào trong cơ thể hấn, làm cho hấn nhanh chóng bị thiêu cháy.

Cơ thể mềm mại thơm ngát của nàng bắt đầu tỏa ra một làn sóng hương thơm tập kích, làm cho lý trí của hấn nổi lỏng sụp.

Tay vốn đặt ở trên bụng của nàng dần dần dao động hướng lên trên, vuốt ve mềm mại của nàng.

Bởi vì mang thai, tròn trịa của nàng càng thêm có xúc cảm, cảm giác tiếp xúc mềm mại lại co giãn giống như một dòng nước xiết chạy tán loạn khắp cả người hấn.

Máu trong cơ thể bắt đầu chảy nhanh, hò hét..... Hấn muốn nàng.

326. Q.4 - Chương 327: Xà Vương [12]

Hấn ở trên người nàng châm dầu vào lửa.

“Cô Ngự Hàn, chúng ta trở về phòng.”

Tiếng nói mềm mại của nàng bởi vì mong muốn mà chậm rãi mê hoặc người.

Giọng nói yêu kiều ở trong tai câu dẫn mê hoặc, hấn dường như muốn nhìn không được sôi trào trong cơ thể, vội vàng lại yêu thương hôn lên khóe môi của nàng, hô hấp bắt đầu thiêu đốt nặng nề.

“Thật sự có thể chứ? Nàng chịu đựng được? Tuy rằng ngự y nói có thể yêu thương, nhưng mà..... Nàng thật sự có thể?”

Khuôn mặt của nàng đỏ lên:

“Ngay cả loại chuyện này chàng cũng đi hỏi ngự y, chết người mất.”

Hắn tuyệt không cảm thấy thẹn thùng, còn nghiêm trang rất hùng hồn nói:

“Đương nhiên phải hỏi, đây chính là liên quan đến vấn đề hạnh phúc của ta nha.”

“Chỉ cần chàng dịu dàng một chút là được.”

Nàng hạ mắt, không dám nhìn ánh mắt quá mức nhiệt tình của hắn.

Nghe vậy, hắn dường như không thể chờ đợi được nữa ôm lấy nàng:

“Ta sẽ cực kỳ dịu dàng.”

Bước chân của hắn vội vàng nhanh như bay, từ sau khi nàng mang thai, cuối cùng hắn cũng đã không chạm vào nàng, nhẫn nhịn đến muốn nổ tung.

Nếu nàng cho phép, hắn đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt!

Bối Bối thuận theo nằm trong lòng hắn, tùy ý hắn ôm nàng về tấm cung.

.....

Trong bức màn phù dung, một mảnh kiều diễm. Cô Ngự Hàn thương tiếc hôn bờ vai trắng nõn của nàng, bàn tay dày rộng phủ lên bụng trơn nhẵn của nàng từ từ đi trở lên.

“Vừa mới rồi có phải ta rất dịu dàng hay không?”

Bạc môi trơn bóng của hắn hàm chứa nụ cười thoả mãn.

Bối Bối liếc hắn một cái, bốc lên phản quyền đâm vào lòng ngực rắn chắc của hắn một cái:

“Dịu dàng, dịu dàng đến ta muốn đánh chàng, chàng xấu lắm, luôn thay đổi biện pháp để khi dễ ta!”

Tiếng cười trầm thấp của hắn chuyển động ở cổ họng, đánh chết không nhận.

Nhẹ nhàng vuốt ve môi đỏ mọng bĩu lên của nàng một cái:

“Vi phu làm sao nở lòng khi dễ lòng nương tử yêu dấu của ta, chiêu thức vừa rồi nàng không phải cũng rất thích sao?”

Lại một cái phản quyền dừng ở trên bờ vai của hắn, mặt của nàng càng thêm đỏ bừng:

“Chính một mình chàng phá hư thì tốt rồi, còn ý định dạy hư ta.”

“Hai người xấu cùng một chỗ không phải càng thêm hợp nhau thú vị?”

Hắn nhếch môi, mắt phượng nháy nháy với nàng, ngàn vạn tình cảm, làm cho nàng cơ hồ muốn mềm yếu.

“Yêu nghiệt!”

Nàng nhẹn không được trách móc ra tiếng.

“Ha ha..... Đa tạ nương tử khen ngợi.”

Hắn không đứng đắn cho nàng một nụ hôn gió.

Nàng liếc hắn một mắt.

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới một chuyện gì, vì thế đứng đắn một chút.

“Cô Ngự Hàn, nghe nói chàng lợi dụng Thiên Ti Nghi của Hắc Phong quốc đối phó bọn họ một chút?”

“Ừ, xác thực có chuyện như vậy. Hắn vẫn như cũ lộ nụ cười đậm bất cần đời, không quá nghiêm túc trả lời.

Nàng nhéo nhéo thất lực của hắn:

“Ta nói chuyện đứng đắn với chàng, đem mặt nạ của chàng lấy xuống cho ta, thành thật một chút!”

Nói xong lời cuối cùng, nàng bất mãn đưa tay qua kéo khuôn mặt tuấn mỹ của hắn.

Nam nhân này, chuyện lớn chuyện nhỏ đều có một biểu hiện, rất khó cho người ta từ trong dáng vẻ của hắn đoán ra chuyện lớn có bao nhiêu lớn, chuyện nhỏ có bao nhiêu nhỏ.

Nàng cũng lười đoán, trực tiếp một chút có vẻ tốt hơn, dùng ít sức!

Da mặt rất cục không chịu nổi kéo căng của nàng, hắn vội đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé tác quái của nàng.

“Nương tử thủ hạ lưu tình a, lúc nào vi phu cũng vô cùng thành thật nghiêm túc với nương tử, tấm lòng này trời đất chứng giám.”

Hắn thực còn thật sự giơ ba ngón tay lên, hét to là ta oan uổng.

Bĩu môi, nàng rất nhanh đưa tay chụp lấy tay của hắn:

“Chàng đừng tưởng nói vòng vo mà dời đi sự chú ý của ta, vấn đề của ta chàng còn chưa trả lời, mau đem sự thật nói ra.”

Thấy nàng một chút cũng không chịu nhả ra, hắn đành phải thu hồi cợt nhả.

“Tiểu Bối Bối, nàng không phải nói không bao giờ nữa để ý đến chính sự sao? Chuyện này được vi phu xử lý là tốt rồi, nàng ngoan ngoãn dưỡng sức khỏe, sinh cục cưng, vi phu mới an tâm, đừng mệt, ta sẽ đau lòng.”

Nàng nhú nhú mày, bĩu môi:

“Ai nói với chàng chính sự, ta nghĩ hỏi chàng lúc thi pháp có thuận lợi không? Trưởng lão nói chàng cần một khoảng thời gian để thích ứng hắc linh châu, chàng nhanh như vậy liền thi pháp, thật sự không có việc gì chứ?”

Câu trả lời của hắn là mạnh mẽ ôm chặt nàng, khàn khàn thở nhẹ:

“Tiểu Bối Bối, đừng lo lắng, có nàng tồn công cực khổ chăm sóc như vậy, vi phu làm sao dám lại xảy ra chuyện.”

Vùi ở trong lòng hắn, giọng nói của nàng có chút buồn:

“Tuy rằng ta thực chán ghét chính sự, nhưng mà ai bảo nam nhân của ta là vua của một nước, ta muốn không quan tâm cũng khó, aizz..... Ta lên nhằm thuyền giặc!”

Hắn hôn lên tóc mai của nàng:

“Ta biết Tiểu Bối Bối của ta đi theo ta chịu ủy khuất rồi.”

“Chàng mới biết được ta ủy khuất a, quả thực chính là khổ sở a.”

Nàng đưa tay che nửa đôi mắt, giả bộ số khổ khóc kể lể.

Cười nhìn nàng rõ ràng diễn trò như vậy, hắn nói thuận theo:

“Vậy ta nên làm như thế nào mới có thể làm cho Tiểu Bối Bối của ta không cảm thấy ủy khuất đây?”

Thấy nàng muốn nói chuyện, hắn gian xảo giành trước một bước:

“Dem ta một tuyệt thế mỹ nam bồi thường cho nương tử có đủ hay không?”

Bối Bối nhìn không được bật cười:

“Chàng thật tự cao, có người nào lại tự nói mình là tuyệt thế mỹ nam, chàng tự kỷ như vậy cũng không biết mặt đỏ nha.”

“Cái này gọi là tự tin, có thể mê hoặc nương tử ta, không phải tuyệt thế mỹ nam còn có thể là cái gì, phải biết rằng ánh mắt nương tử nhà của ta rất cao, mặt hàng bình thường nàng không thèm nhìn!”

Két? Nam nhân này thực giáo hoạt, nếu nàng không thừa nhận hắn là tuyệt thế mỹ nam, chẳng phải là chính nàng phải tự miệng nói mình không có ánh mắt?

Nàng tức giận trừng mắt.

Được rồi, nàng là nữ nhân tốt không đấu với nam nhân xấu.....

Ý? Đợi chút, bọn họ vừa rồi giống như không phải đang nói vấn đề mỹ nam này!

Thấy đôi mắt của nàng lại lóe ra sự tỉnh táo, hần đi trước một bước hôn lấy nàng, dây dưa thật sâu môi lưỡi của nàng, đem nàng cuốn vào trong một vòng lạt tình mới.

“Nương tử, bây giờ vi phu liền chứng minh cho nàng xem sức khỏe của vi phu có bao nhiêu tốt!”

.....

Hồi lâu, trong màn trướng truyền ra tiếng thở gấp của nàng:

“Cô Ngự Hàn, chàng rất gian trá, mỗi một lần đều dùng đến chiêu này.”

“Nương tử, lừa gạt mới càng khỏe mạnh.”

Giọng nói xấu xa của hần mới vang lên, chợt nghe “Ba” một tiếng!

“Aiz aiz, nương tử, dùng sức nhẹ một chút, cẩn thận đánh tới nơi không nên đánh a, bằng không hạnh phúc đời này của chúng ta sẽ không còn.”

Nam nhân diễn kịch kêu trời kêu đất, chỉ chốc lát, trong trướng mạn liền đến càng nhiều âm thanh lạch cạch, xen lẫn tiếng nữ nhân cười mắng, còn có tiếng nam nhân khoa trương cầu xin tha thứ.

327. Q.4 - Chương 328: Xà Vương [13]

Trên hành lang trong cung, trưởng lão bị thân ảnh đang chạy nhanh kia làm cho hoảng sợ.

“Bối Bối tiểu thư, bây giờ người đang mang thai a, đừng chạy nhanh như vậy, rất nguy hiểm.”

Trưởng lão ôn tồn cảnh báo.

“Không có việc gì, đứng rồi, trưởng lão, lúc Cô Ngự Hàn thi pháp đối phó với Hắc Phong người cũng có mặt phải không? Hần có chuyện gì không? Mọi chuyện đều ổn chứ?”

Nghe vậy, trưởng lão tươi cười:

“Bối Bối tiểu thư không cần lo lắng, Vương phi thường tốt, Vương thật sự kỳ tài tu luyện pháp thuật, lập tức có thể đem hắc linh châu dung hợp, pháp lực của Vương kết hợp với năng lượng của hắc linh châu, tuy rằng Hắc Khi Dạ đã hấp thu nội đan của Hắc Khi Phong, pháp lực tiến bộ thần tốc, nhưng Vương đối phó với Hắc Khi Dạ sẽ không có gì khó khăn.”

“Tiểu Bối Bối, nàng muốn hỏi tình hình của ta, hỏi chính bản thân ta không phải tốt hơn sao?”

Thân ảnh tuần tú của Cô Ngự Hàn từ hoa viên không xa đi tới, ánh sáng chiếu trên khuôn mặt tuyệt trần của hần, tạo nên khí chất tao nhã tôn quý.

Lát sau, hần liền đi đến trước mặt Bối Bối, cúi đầu mỉm cười nhìn nàng.

Bối Bối liếc hần một cái:

“Ta không phải đã hỏi chàng rồi sao? Kết quả thế nào, chàng cho ta câu trả lời như thế nào đây.”

Nhớ tới triền miên khi đó, hai má của nàng nhẹn không được có chút nóng.

Con người đen của hần nồng đậm ý cười:

“Như thế nào, nàng không hài lòng câu trả lời của ta sao?”

Nàng thở phì phì trừng mắt nhìn hần:

“Một chút cũng không vừa lòng!”

Hừ, lúc nào cũng khi dễ nàng như vậy, không thay nàng ngấm lại, chưa nghe được chính miệng hần nói, nàng có thể an tâm sao?

Trưởng lão không hiểu nhìn bọn họ, sau đó ánh mắt khiển trách dừng ở trên người Cô Ngự Hàn.

“Vương, người hần là nên nói rõ ràng một chút với Bối Bối tiểu thư, Bối Bối tiểu thư đang mang thai, không nên có nhiều chuyện lo lắng như vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy, sẵn sóc ôn nhu một chút cũng không có, trưởng lão, người phải làm chủ cho ta, hiện tại hần không cần ta, ngay cả một vấn đề nhỏ bé của ta cũng không chịu cho ta biết, hần muốn làm ta phải suy nghĩ a.”

Bối Bối cố gắng mang vẻ mặt đau khổ, giả bộ ta phải chịu khi dễ.

Nhìn bộ dáng trách mắng phu quân của nàng, trưởng lão một phen đau lòng.

Trong lúc nhất thời bất chấp lễ nghĩa quân thần, trưởng lão nhẹ nhàng vỗ vai Bối Bối, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cô Ngự Hàn.

“Vương, người làm như vậy thật sự là không nên, Bối Bối tiểu thư quan tâm sức khỏe của Vương như vậy, Vương hần là nên giải thích rõ ràng làm cho Bối Bối tiểu thư an tâm mới đúng.”

Trưởng lão nói ra bất bình trong lòng, thần sắc bình tĩnh từ trước đến nay đã bị kích động hoàn toàn biến mất.

Bối Bối không ngừng gật đầu phụ họa, ánh mắt rất ai oán.

Nhìn bọn họ kẻ tung người hứng, Cô Ngự Hàn có chút không biết nên khóc hay cười.

Thấy vậy, con người đen bực người của hần nhìn chăm chú vào Bối Bối, tiếng nói âm nhu trầm thấp:

“Tiểu Bối Bối, nàng xác định nàng chỉ muốn hỏi chuyện này mà thôi sao?”

Thấy ánh mắt của hần như vậy, Bối Bối rụt cổ, ngọt ngào trả lời:

“Đúng..... Đường nhiên đúng rồi, ta chỉ quan tâm sức khỏe của chàng, có trời đất chứng giám.”

Đuôi lông mày của hần cong lên, bên môi không chút để ý nhếch lên:

“Vậy sao?”

Chịu không nổi ánh mắt hiểu rõ chuyện mà cứ cố ý giả vờ của hần, Bối Bối đành phải nói thật:

“Được rồi được rồi, ta thừa nhận ta còn muốn hỏi thăm tình trạng của Hắc Khi Phong nữa.”

Hả? Ý tứ của Bối Bối tiểu thư là quan tâm Hắc Khi Phong?

Trưởng lão mông lung một chút, sau đó lập tức hiểu được, thì ra Vương là không thích Bối Bối tiểu thư hỏi về vấn đề kế tiếp, cho nên mới không trả lời nghi vấn của Bối Bối tiểu thư a.

Nói như vậy, Bối Bối tiểu thư là muốn hỏi mình về tình hình của Hắc Khi Phong?

Sau khi hiểu ra, trưởng lão có chút đổ mồ hôi lạnh nhìn biểu hiện bí hiểm của Vương, thái độ vừa rồi của chính mình không chỉ phạm thượng, hơn nữa còn vượt qua cả giới hạn quân thần, thật sự là..... xấu hổ.

Cô Ngự Hàn lẳng lặng nhìn Bối Bối, đường cong trên bạc môi dần dần biến mất, nhưng cũng không nói lời nào, làm cho người ta không thể biết giờ phút này hần đang nghĩ gì.

Không để ý đến sự thay đổi trên nét mặt của trưởng lão, Bối Bối có chút nóng vội hỏi:

“Trưởng lão, mất đi nội đan..... sau này Hắc Khi Phong sẽ thế nào?”

“Chuyện này..... Bối Bối tiểu thư, chuyện của Hắc Khi Phong quốc người không nên quan tâm, Vương sẽ toàn quyền xử lý, an tâm dưỡng thai mới là tốt.”

Trưởng lão cẩn thận lựa chọn từ ngữ, có chút muốn chạy trốn.

Hắc Khi Phong cùng với Hắc Khi Dạ cướp Bối Bối tiểu thư, như vậy mới có thể khiến cho Vương cùng Bối Bối tiểu thư trải qua nhiều đau khổ như vậy, nếu hắc đoán không sai, Vương tuyệt đối sẽ để Hắc Khi Phong cùng Hắc Khi Dạ vào chỗ chết.

Thấy nàng nóng lòng truy vấn về Hắc Khi Phong, đôi mắt của Cô Ngự Hàn càng lạnh thêm vài phần.

“Trưởng lão, người lui xuống trước đi.”

Tiếng nói của hắc trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên.

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

Trưởng lão như được đại xá, vội vàng hành lễ với Bối Bối sau đó liền bước nhanh rời đi.

“Aiz aiz.....”

Bối Bối còn muốn gọi trưởng lão lại, lại bị Cô Ngự Hàn vươn tay kéo vào trong lòng, thiếu chút nữa đụng vào mũi hắc.

Cảm giác được thất lưng có chút đau đau, nàng muốn thoát ra cánh tay như kìm sắt của hắc:

“Cô Ngự Hàn, chàng làm đau ta.”

Nhìn thấy nàng hơi hơi nhăn mặt, hắc giảm lực xuống một chút, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ thực bình tĩnh nhưng không vui.

Không cần phải cẩn thận tìm tòi suy xét, nàng đã cảm giác được sự hờn giận từ trên người hắc.

Ngẩng đầu, trông thấy vẻ mặt lo lắng của hắc, con người đen không hề có ý cười, chỉ nặng nề nhìn nàng.

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt tuần tú làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay kia, vẻ mặt tuần dật khiến cho người ta muốn bỏ nhào vào.

Nhưng mà, vì sao nàng lại cảm thấy chính mình giống như đi tới gặp Diêm La vậy, hơn nữa là đang bị Diêm Vương nhìn từ trên xuống dưới.

Muốn đem nàng mổ bụng moi gan sao? Hay là lột da nấu xương ném vào chảo dầu vẫn chưa thỏa lòng?

Nuốt nuốt nước miếng, nàng thật cẩn thận cười theo, tục ngữ nói trời cũng không đánh người đang cười.

“Cô Ngự Hàn.....”

Không đợi nàng nói hoàn chỉnh một câu, hắc đã cắt đứt lời của nàng, nhẹ nhàng trả lời:

“Ừ?”

Tay hắc đồng thời vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng dịu dàng, động tác chậm chậm, ánh mắt lại bí hiểm dọa người.

Ồ..... Loại vẻ mặt này của hắc, so với tức giận còn đáng sợ hơn a.

Tuy rằng..... Có chút sợ, nhưng là vẫn muốn hỏi!

Nàng lấy hết dũng khí, cúi đầu không dám nhìn hắc, vừa bắt tay làm dấu cầu nguyện vừa ngọt ngào mở miệng:

“Cái đó..... Khi ở Hắc Phong quốc, Hắc Khi Phong đối xử với ta tốt lắm.....”

“Ừ.”

Hắc lại cắt đứt lời của nàng, tiếng nói nhẹ nhàng mà lại áp đảo một chút.

“Cái kia..... Cái kia.....”

Bối Bối xèo xèo ô ô nói không ra lời, cho dù không có ngẩng đầu, vẫn cảm giác được da đầu đang bị một ánh mắt nhìn đến dựng cả lên.

328. Q.4 - Chương 329: Xà Vương [14]

Nhiều loại hoa đẹp rực rỡ, tuyết đọng trên cánh hoa trong suốt, tuyết rơi trên lá cây làm cho cảnh đẹp thêm mấy phần, nắng chiều mỏng manh chiếu vào tạo ra nhiều màu rực rỡ .

Trong đình nghỉ mát, Bối Bối nằm trên ghế quý phi mềm mại, đôi mắt buồn bã ỉu xiu.

“Aiz.....”

Bất tri bất giác, nàng thở dài.

Huyền Trữ công chúa tò mò hỏi:

“Tẩu tử, người đang buồn bức chuyện gì sao? Chẳng lẽ cùng Vương huynh cãi nhau?”

Nghe được lời nói của Huyền Trữ công chúa, Bối Bối càng thêm thở dài, nàng lặn một vòng rồi ngồi dậy.

“Ai dám cãi nhau với hần a, người không biết đâu, một ánh mắt của hần là có thể đem cái mạng nhỏ này của ta đánh gãy a, làm sao ta còn dám lỗ mãng.”

“Vương huynh dùng ánh mắt giết người, vậy thì.... nhất định là tẩu tử lại không ngoan.”

Về mặt Huyền Trữ công chúa dường như hiểu rõ nhìn Bối Bối, nhìn xem nàng thực không cam lòng.

“Ta làm sao lại không ngoan a, ta cùng lắm chỉ là muốn hỏi thăm tình hình của Hắc Khi Phong một chút thôi, không có kêu hần đi cứu Hắc Khi Phong nha.”

Tẩu tử nói vậy, chả lẽ Hắc Khi Phong đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Huyền Trữ công chúa nhảy mắt liên tục tự nhiên, nàng theo bản năng thốt ra:

“Vậy Hắc Khi Phong thế nào rồi?”

Bối Bối nghe nàng vội vàng hỏi như vậy, trong lời nói tựa hồ mang theo một tia lo âu, đôi mắt không khỏi lộ ra một chút hồ nghi.

Nàng ghé sát vào mặt Huyền Trữ công chúa, còn thật sự dò xét ánh mắt của đối phương, trong đầu hiện lên một suy đoán.

“Huyền Trữ, người có vẻ rất quan tâm đến Hắc Khi Phong?”

Ánh mắt thăm dò của Bối Bối, làm cho Huyền Trữ công chúa có chút trở tay không kịp.

Nàng cuống quýt lắc đầu, hơi nghiêng mình về phía sau, cách xa Bối Bối một chút.

“Không..... Không có a, ta chỉ bất quá là thấy tẩu tử người quan tâm đến Hắc Khi Phong, cho nên liền thuận tiện hỏi một chút thôi.”

Nhìn ánh mắt trốn tránh của nàng, Bối Bối không chỉ có không tin giải thích của nàng, mà ngược lại càng thêm hoài nghi.

Chớp chớp mắt, nàng quyết định lùi một bước, giả bộ cái gì cũng không có thấy cười tủm tỉm với Huyền Trữ.

“Huyền Trữ, người ta nói đại tẩu cũng như mẹ, nếu người có tâm sự gì của nữ nhi không tiện nói với Cô Ngự Hàn, ta thân làm tẩu tử sẽ nguyện ý nghe người nói hết nha.”

Thấy biểu tình của nàng đột nhiên biến hóa, nghiễm nhiên mang bộ dáng từ mẫu.

Nhưng mà, Huyền Trữ lại cảm thấy bị Bối Bối nhìn như vậy cả người không được tự nhiên.

Loại cảm giác này, thật giống như chỗ bí mật sâu nhất trong nội tâm của chính mình bị phát hiện.

Nàng hoang mang rối loạn đứng lên muốn thoát đi:

“Ta..... Ta nào có tâm sự nữ nhi gì đâu, tạ ơn tẩu tử quan tâm, ta đột nhiên có chút việc, ta bảo vài cung nữ đến hầu hạ tẩu tử ngắm hoa nha, ta..... Ta phải đi a.

Vội vàng bỏ lại một câu lấp bắp, Huyền Trữ không đợi Bối Bối có gì phản ứng liền hoả tốc rời khỏi đình nghỉ mát.

Nhìn nàng vội vã cước bộ, Bối Bối có chút đăm chiêu nâng quai hàm.

Nếu nàng không có nhìn lầm, vừa rồi nàng tựa hồ thấy được mặt Huyền Trữ đỏ.

Cái dáng vẻ thẹn thùng này..... Hoàn toàn giống như một cô gái đang ôm ấp tình cảm.

Chẳng lẽ Huyền Trữ thích Hắc Khi Phong?!

Đôi mắt của nàng mở lớn, ánh mắt đăm đăm nhìn bóng dáng Huyền Trữ biến mất ở chỗ rẽ trên hành lang.

Nếu Huyền Trữ thật sự thích Hắc Khi Phong, chỉ riêng việc lập trường đối địch giữa hai bên vốn đã rất khó khăn, hơn nữa còn Cô Ngự Hàn kia Nha, quả thực là họa vô đơn chí.

.....

Bối Bối vội vàng đi gặp Cô Ngự Hàn, bởi vì nóng vội, nàng trực tiếp đẩy cửa đi vào.

“Cô Ngự Hàn.....”

Nàng mới nói ra tiếng liền đã không có âm cuối.

Bên trong có rất nhiều đại thần, hơn nữa không khí tựa hồ có chút nghiêm trọng.

Vốn dĩ, bọn họ đang thương thảo chuyện quốc gia đại sự!

Muốn yên lặng lui ra ngoài, nhưng mà người ở bên trong sớm đã trước một bước quay đầu nhìn lại nàng.

Cái này, nàng tiến cũng không được, lui cũng không xong, chỉ có thể xấu hổ nhìn xung quanh.

Mọi người đều đồng loạt nhìn lại nàng, nàng đành cười gượng pha trò:

“Thật có lỗi thật có lỗi..... Các người cứ tiếp tục, các người cứ tiếp tục a, ta lập tức đi ra.....”

Ngồi trên ngai vàng, Cô Ngự Hàn lại bất đắc dĩ dung túng nhìn thân ảnh nhỏ xinh đang đứng trước cửa.

Nàng đang muốn nhanh chân chạy ra, hần lại giành trước mở miệng:

“Tiểu Bối Bối, lại đây.”

Bối Bối ngẩng đầu nhìn hần, khoe miệng rữ xuống.

Nàng không muốn đi qua, người ở đây nhiều như vậy, nàng xấu hổ muốn chết.

Nhưng mà, ánh mắt của hần không cho phép nàng cự tuyệt, nàng vẫn là chậm chạp bước qua, mỗi bước đi, đầu của nàng lại cúi thấp hơn, như là không thể thấp hơn được nữa.

Ngay khi nàng vào còn cách hần một bước chân xa nữa, hần đưa tay ôm lấy thắt lưng của nàng, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh hần.

Ngai vàng rất rộng, hai người cùng ngồi sẽ không chật chội, nhưng mà cũng không còn rộng rãi thoải mái nữa.

Bối Bối không được tự nhiên xoay người nhéo nhéo thắt lưng của hần, nhỏ giọng:

“Cô Ngự Hàn, mau bỏ tay của chàng ra, rất nhiều người đang nhìn nha, xấu hổ muốn chết.”

Cô Ngự Hàn không có phản ứng gì, chỉ mỉm cười đối với nàng thì thầm:

“Tiểu Bối Bối, nếu không muốn càng thêm mất mặt liền ngoan ngoãn ngồi cho tốt đi.

Dư quang trong đuôi mắt nàng liếc con người đen tà ác của hần, Bối Bối nắm chặt lòng bàn tay, cố gắng ngăn chặn ý nghĩ muốn tìm lỗi mà chui xuống, an phận ngồi yên.

Ai biết được nếu nàng làm theo ý mình, nam nhân này sẽ làm ra chuyện gì dọa người a.

Nàng vốn là, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt nga.

Ồ..... Sớm biết trước thế này, hỡi thị vệ ở cửa một chút bên trong đang làm gì rồi mới tiến vào có phải tốt không.

Đối mặt với các đại thần bên dưới, người đang cười người thì có ánh mắt ám muội, Cô Ngự Hàn coi như không có việc gì, bình thường như trước, nhàn nhã tự nhiên.

“Các người tiếp tục nói, bỗn vương đang nghe.”

Hắn thản nhiên nói tiếp vấn đề vừa rồi.

Một đại thần chấp tay hành lễ:

“Vương, đối với chuyện Hắc Phong quốc đang âm mưu xâm chiếm nước ta lần nữa, thuộc hạ cho rằng chúng ta có thể lợi dụng chiến lược dụ địch xâm nhập, Hắc Vương vốn rất cao ngạo, nếu quân ta giả bộ không địch lại được quân hắn, hắn nhất định sẽ càng thêm cuồng vọng tự đại, sau đó thừa thắng xông lên ý đồ đem quân ta đuổi tận giết tuyệt, quân ta ngay tại nửa đường bố trí mai phục thật tốt, đến lúc đó Hắc Phong quốc sẽ trở tay không kịp.”

Sau khi nghe xong, các đại thần khác đều trầm ngâm suy nghĩ, có người nhẹ nhàng gật đầu.

Bờ môi mỏng của Cô Ngự Hàn nhếch lên, con ngươi đen xẹt qua một chút sáng:

“Mưu kế của Văn tướng quân như vậy, các người cảm thấy như thế nào?”

329. Q.4 - Chương 330: Xà Vương [15]

“Mưu kế của Văn tướng quân quả thật nắm bắt được tính cách đặc điểm của Hắc Vương để mà triển khai, Hắc Vương tuy rằng kiêu ngạo, nhưng Tề ti bên cạnh hắn lại đa mưu túc trí, chúng ta nên làm gì để bọn họ chỉ dựa vào dấu hiệu đó mà lập tức tin quân ta thất bại tan tác đến bỏ chạy?”

Câu hỏi của Thương Tuyệt Lệ vừa xuất ra, những người khác đều đem ánh mắt cần nghe giải thích tụ tập trên người Văn tướng quân.

“Cái này... Thuộc hạ hồ thẹn, chỉ là có ý tưởng này, cụ thể thực hiện như thế nào thì tạm thời còn chưa nghĩ ra, nhưng mong các vị có thể đưa ra ý kiến của mình” Văn tướng quân không kiêu ngạo cũng không khiêm nịnh mà thẳng thắn thành khẩn, ánh mắt bình thản làm cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy hắn là một vị tướng lĩnh có thể tin tưởng.

Bối Bối lặng lẽ kéo ống tay áo của Cô Ngự Hàn.

Hắn không biểu lộ gì mà cười nhẹ nhàng, thì thầm nói:

“Tiểu Bối Bối, làm sao vậy?”

Nàng âm thầm liếc mắt sang Văn tướng quân:

“Vị tướng quân này quả không tồi”

Con ngươi đen của hắn ẩn chứa ý cười, giễu cợt hừ nhẹ:

“Ồ? Thế hắn so với ta thì ai tốt hơn?”

Nàng âm thầm liếc hắn :

“Cái này... Hắn làm sao có thể so với chàng được”

Một bên là người yêu, một bên là bộ phận đáng để tin cậy, căn bản là không có chung ý nghĩa.

“Thì ra trong tim của Tiểu Bối Bối không một ai có thể so sánh với ta nha.”

“Chàng đứng đắn một chút đi, chàng xem có biện pháp nào giúp hần hoàn thiện cái mưu kế kia không?”

Cô Ngự Hàn nhú mày, giả vờ không hài lòng mà chuyển tầm mắt sang một bên:

“Nàng cứ thế mà quan tâm hần, ta cố tình không giúp.”

Ngay sau đó, tay áo của hần lại bị kéo, hơn nữa lực kéo so với vừa rồi mạnh hơn nhiều.

Bối Bối tức giận muốn lớn tiếng kháng nghị, nhưng lại chỉ có thể nhỏ giọng nhẹ lời:

“Cô Ngự Hàn, đừng náo loạn, chàng biết rõ ý của ta mà.”

“Ồ? Tiểu Bối Bối của ta có ý gì? Nói ta nghe thử nào.”

Hần tiếp tục trêu nàng.

Không còn cách nào, nhìn gương mặt nàng giận dữ, hần muốn phản kháng lại không thể làm gì được biểu hiện đáng yêu đó của nàng, hần liền nghĩ đến việc trêu chọc nàng.

Ha ha... Giống như bị nghiền.

Bối Bối giận liếc hần một cái, tên nam nhân này nhất định là cố ý, hần biết rõ, biết rất rõ!

Tức chết được, hiếm khi nàng tốt bụng như thế giúp hần nhận định nhân tài, hần còn quá xấu xa nhân cơ hội mà trêu nàng.

Trời, nhìn cái biểu hiện kia, một dáng vẻ lẳng tai chăm chú lắng nghe của hần!

Nhìn biểu hiện tà ác của hần, toàn bộ cơn giận của nàng ào ngay đến, nhằm phía cổ họng, trực tiếp giải khai lời của nàng.

“Biết rõ là ta yêu chàng!”

Lời vừa nói ra đã làm kinh thiên động địa toàn bộ ngự thư phòng.

Bối Bối lúc sau mới bình tĩnh, nàng nàng nàng... tựa như nghe được giọng gào thét của bản thân, không nhỏ như tiếng vo ve của muỗi.

Là thét to!

Tròng mắt nàng từ từ chuyển động, ngấm xuống bậc thềm ngọc, đám đại thần vừa như là bị chấn kinh vừa như có đầy hứng thú nhìn lại nàng.

Tròng mắt lại chậm rãi chuyển hướng Cô Ngự Hàn, đập vào mắt nàng chính là gương mặt tươi cười đến tuần mỹ vô song của hần.

A a a...

Nàng sắp điên lên, nàng muốn tìm cái lỗ chui xuống, nàng muốn...

Vì sao, vì sao lần nào nàng cũng mất mặt như vậy a a a!

“Xì!”

Trong đám người đột nhiên phát ra một giọng khẽ cười nhưng lại nén không dám cười to.

Cho dù người nọ rõ ràng đã muốn áp chế giọng cười của mình, nhưng là nàng vẫn... nghe... được!

Ai! Rốt cuộc là ai đến giờ phút này còn bỏ đá xuống giếng đối với nàng!

Nàng hung hăng phóng ánh mắt qua, lại nhìn thấy cảnh tượng làm cho nàng càng thêm kinh hãi.

Luôn luôn là Thương đầu gỗ một trăm linh một biểu tình thế nhưng lại đang nhìn nàng cười, hơn nữa còn cười rất tươi!

Ánh mắt nàng ngơ ngác nhìn chằm chằm Thương Tuyệt Lệ đang tươi cười.

Không tưởng được người này thoát nhìn thực đầu gối nhưng cười rộ lên cũng có mị lực đến vậy.

Rất MAN, một nụ cười thật mãnh liệt, giống như là..... giống như là băng sơn ngàn năm đột nhiên gặp mùa xuân thì tan chảy ra.

Nàng vắt hết óc rôt cục nghĩ ra một câu có thể hình dung.

Nhìn gương mặt tươi cười còn hiểm thấy hơn là trên châu bảo quý, Bối Bối đem màn xấu hổ vừa rồi tạm thời cất sau đầu.

Chỉ là vì sao thời gian càng lâu, nàng lại càng phát hiện luồng hơi lạnh lạnh, giống như có một cây đao đang uy hiếp trên cổ nàng.

Không đợi nàng hiểu rõ tình hình, một tiếng thì thầm nguy hiểm tiến thẳng vào óc tai.

“Tiểu Bối Bối, nàng cứ thích nhìn chăm chăm tên nam nhân khác như vậy thật đúng là làm cho ta cảm thấy đau... lòng, hơn nữa... ta thực không... còn... mặt... mũi!”

Ồ ồ, nàng đã biết cổ mình bị ai uy hiếp rồi.

Rụt rụt bả vai, nàng một dáng con dâu nhỏ ngoan ngoãn gục đầu xuống, không tiếng động dần tiến sát vào người hắn mà nịnh nọt.

Nghiêm nhiên làm ra dáng vẻ thẹn thùng, làm cho những người phía dưới nghĩ rằng nàng là vì vừa rồi thất thố mà thẹn thùng không thôi.

Nhưng mà, Cô Ngự Hàn lại nổi cơn ghen.

Mặt của hắn như băng, lạnh lùng hạ lệnh:

“Buổi thiết triều hôm nay đến đây thôi, về sách lược của Văn tướng quân mọi người có ý kiến gì cứ trình tấu chương lên, bốn vương sẽ đưa ra kết luận”

Giọng nói tức giận khiến mọi người một phen bối rối, nhưng cũng chỉ có thể áp chế nghi hoặc hành lễ lui ra:

“Vâng.”

Trước khi đi, vài thần tử nhịn không được nhìn Bối Bối một cái, thần sắc trong ánh mắt khó giải thích được.

.....

Cửa ngự thư phòng từ từ đóng lại.

“Bùm!”

Một thanh âm vang lên tuy rằng rất nhỏ, nhưng Bối Bối lại nghe như tiếng sấm vang bên tai khiến nàng nhảy dựng.

Nhìn con người đen đầy vẻ âm trầm của hắn, nàng liền cảm thấy mình như một con kiến không hề có một chút năng lực nào để phản kháng.

Nhìn bạc môi hắn chuẩn bị mở, ánh mắt của nàng nhảy dựng, động tác vô cùng nhanh chóng bổ nhào lên người hắn, môi đỏ mọng liền như thế mà lấp đầy bạc môi của hắn.

Mặc kệ, nàng muốn lật ngược tình thế xấu, tiên hạ thủ vi cường, miễn cho hậu hạ thủ tao ương*.

Thân thể hắn căng thẳng, không đẩy nàng ra, nhưng cũng không phản ứng, chính là để cho nàng tùy ý vừa mút vừa cắn môi hắn.

Chặc, động tác của nàng nói chung thật không phải quá ngốc nghếch.

Tuy rằng thực ngốc, nhưng là..... ít ra cũng có chút tiến bộ, biết như thế nào lấy lòng hắn.

Bối Bối thực tận tâm tận lực hôn hắn như thể sắp mang tim phổi ra mà dâng lên hắn.

Hồi lâu, thẳng đến khi nàng thở hồng hộc không thể tiếp tục được nữa, nàng mới chậm chậm buông hắn ra.

Ôm lấy cổ hắn, nàng làm nũng dùng hai má trắng nõn của mình mà mơn trớn lên khuôn mặt tuần tú của hắn:

“Đừng nóng giận nữa nha, ta yêu chàng nhất đó, trên đời này chàng là người đẹp nhất, anh tuấn tiêu sái nhất không ai có thể so được, tình yêu của ta dành cho chàng cao hơn trời rộng hơn biển, trên trời nguyện làm chim liền cánh mà bay lượn, dưới đất nguyện làm cây liền cành không phân biệt chàng ta, ngoài biển khơi cạn nước nguyện tương cứu lúc hoạn nạn chàng chết ta cũng không sống, nếu muốn dùng một loại cảm giác để hình dung tình yêu của ta dành cho chàng, ta đây nhất định dùng việc dời núi lấp biển cũng dốc toàn bộ sức lực, nếu chỉ dùng một cái câu để chứng minh là ta yêu chàng, ta sẽ dùng câu thiên hoang địa hoang tình này vĩnh không hoang**!”

Nàng càng nói càng phấn chấn, cuối cùng cơ hồ chỉ còn hát để thét to lên những cảm xúc tràn ngập trong lòng mình.

Tiên hạ thủ vi cường, miễn cho hậu hạ thủ tao ương*: kẻ ra tay trước thì có lợi thế, kẻ còn lại đương nhiên chiếm thế hạ phong

Thiên hoang địa hoang tình này vĩnh không hoang**: có thể hiểu là trời long đất lở vẫn sẽ yêu đến cùng.

330. Q.4 - Chương 331: Xà Vương [16]

“Ha ha..... Tiểu Bối Bối, thì ra nàng yêu ta như vậy a.”

Mi mắt của Cô Ngự Hàn mở lên cũng tràn đầy ý cười, trên khuôn mặt tuần tú cũng chứ đầy vẻ hưng phấn, vẻ lo lắng vừa rồi kia trở thành hư không, không thấy một chút dấu vết.

Tiếp theo, hắn đưa cho nàng một ly trà:

“Đến, nói nhiều như vậy, khát nước rồi, uống chén trà thấm cổ họng.”

Bối Bối tiếp nhận ly trà uống một hơi cạn sạch:

“Thật đúng là có chút khát nước, không thể tưởng được ta có thể nói như vậy, ha ha.....Tuyên ngôn tình yêu này của ta nghe hay chứ.”

Nàng biểu hiện vẻ mặt chờ mong khen ngợi đối với hắn.

Nhìn nhau trong chốc lát, hai người nhìn không được đồng thời xì cười ra.

Hắn sủng ái ôm chặt nàng một chút:

“Tiểu Bối Bối, nàng thật sự là càng ngày càng đáng yêu.”

Nàng cười hớ hớ ôm lại hắn, bản thân ngây ngất:

“Đúng đó đúng đó, bằng không như thế nào mê hoặc được cực phẩm nam nhân anh tuấn tiêu sái như chàng đây.”

Chỉ nhẹ vào chiếc mũi thanh tú của nàng, hắn đối với sự ca ngợi của nàng cảm thấy thực thoải mái:

“Vừa rồi nàng mới lỗ mãng như vậy chạy vào đây tìm ta có chuyện gì?”

Nghe vậy, nàng mới nhớ tới mục đích mình tìm hắn.

Nghĩ đến vấn đề muốn hỏi, vẻ mặt của nàng dần dần ủ dột xuống.

“Cô Ngự Hàn, ta nghe nói chàng phải lĩnh binh đi đánh nhau với Hắc Phong quốc?”

Thấy đôi mày thanh tú của nàng nổi lên nếp uốn, khuôn mặt của hắn mở ra nụ cười như cây cỏ trong gió mùa xuân, ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng vuốt thuận theo mi tâm của nàng.

“Ngoan, đừng lo lắng, nàng ngoan ngoãn ở trong cung chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Nàng cầm tay hắn, ánh mắt khó nén lo lắng:

“Ta không thể ngăn cản chàng đi đánh giặc bảo vệ quốc gia, nhưng mà..... Chàng dẫn ta cùng đi có được không?”

“Không được.”

Hắn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Nhưng mà ta.....”

Nàng mới mở miệng, liền bị hắn đưa tay đặt ở trên môi.

“Tiểu Bối Bối, ta không hy vọng nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho dù là dù một chút xú cũng không được, cho nên, vì ta, vì con của chúng ta, nàng hãy nghe lời ta ở lại trong Vương cung.”

Nàng vội vàng lắc đầu, không chịu thỏa hiệp, thậm chí có chút khấn cầu nhìn hắn.

“Ta không muốn, ta muốn đi theo chàng, ta cam đoan sẽ không xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, con của chúng ta cũng muốn cùng kẻ vai chiến đấu với chàng, Cô Ngự Hàn, tuy rằng bây giờ ta đã không có Hắc tinh ngọc bội, nhưng mà ta còn có pháp lực a, chỉ cần lúc cần thiết, cực kỳ đều đã cho ta rất nhiều rất nhiều năng lượng, chàng cũng biết, không phải sao?”

Khuôn mặt tươi cười của Cô Ngự Hàn dần dần thu lại, có chút buồn rầu nhìn nàng.

“Tiểu Bối Bối, nàng thật sự là không thể không đi theo ta sao?”

Nàng gật đầu mạnh, thực kiên định nhìn hắn:

“Bất kể chàng đến nơi nào, ta đều phải đi cùng.”

Nghe vậy, bậc môi của hắn giương lên nhàn nhạt, tuy hứng thú nhưng lại nhíu mày:

“Ta đây đi nhà vệ sinh nàng cũng muốn đi cùng sao?”

“Đương nhiên.....Á..... Cô Ngự Hàn!”

Nàng thở hổn hể trừng mắt, tức giận thét lên với hắn.

“Ha ha..... Tiểu Bối Bối, nàng thật giống như cái đuôi.”

Hắn xấu xa tiếp tục trêu tức.

Bối Bối bực mình nắm chặt tay, còn chưa có động tác gì, hắn cũng đã giành trước một bước chạy đi.

“Cứu mạng a!”

Hắn thực khoa trương la hét ầm ỉ.

“Cô Ngự Hàn, chàng..... Chàng khoa trương như vậy sao? Chàng đứng lại đó cho ta!”

Thấy hắn thật sự chạy đi cho nàng đuổi theo, nàng hung hăng thét lên với hắn, tiếng thét lại không giữ được hắn, nàng đành phải đuổi theo.

.....

Hắc Phong quốc.

Trong một gian phòng của Tế ti điện, tế ti một thân hắc bào ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường đá vận công tu pháp.

Làn sương mù đen tối càng nồng đặc hơn từ đỉnh đầu dâng lên, dường như muốn làm cho không khí chung quanh hắn cũng vẫn đục.

Một lát sau, ngoài cửa thạch thất vang lên tiếng dẫn truyền vội vã:

“Tể ti, Hắc Vương đến đây.”

Đôi mắt của Tể ti đột nhiên mở ra, ánh mắt hung ác nham hiểm lướt qua.

Hắn rất nhanh điều chỉnh chân khí, sau đó trầm giọng trả lời:

“Đã biết, nói với điện hạ ta lập tức đi ra.”

“Vâng.”

Ngoài thạch thất, tiếng bước chân dần dần đi xa.

Tể ti có chút không kiên nhẫn nhíu chặt mày:

“Rất nhanh ta sẽ không cần nhìn cái tên kia nữa, hừ, Hắc Vương? Thật đúng là còn cho rằng mình ngồi yên ổn được trên vị trí kia, đồ ngu không đầu óc.”

Đi ra thạch thất, vẻ mặt nghiêm nghị của hắn lập tức mất đi, giả vờ dáng vẻ lo lắng thật cẩn thận đi đến vài bước xa phía sau Hắc Khi Dạ.

“Thuộc hạ tham kiến Hắc Vương.”

Hắc Khi Dạ chợt xoay người, có chút không vui nhìn chằm chằm tể ti:

“Động tác như thế nào chậm như vậy, vừa rồi đi làm cái gì?”

Tể ti kinh sợ cúi đầu:

“Là thuộc hạ lớn tuổi bước chân chậm chạp, xin Hắc Vương thứ tội.”

Có chút hồ nghi nhìn chăm chú vào tể ti, Hắc Khi Dạ bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Tuổi của Tể ti tuy rằng không nhỏ, nhưng mà tuổi ấy cách tuổi già bước đi chậm chạp còn rất xa!

Dòng khí ngưng đọng lại ở giữa hai người bọn họ, khi Hắc Khi Dạ đang chăm chú nhìn xuống thăm dò hư thực, tể ti chỉ cúi đầu, duy trì dáng vẻ cung kính.

Sau một lát, Hắc Khi Dạ thu hồi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, thản nhiên hỏi:

“Ta lệnh cho người tính toán vận may trong trận chiến này của chúng ta là khoảng bao nhiêu, người tính ra chưa?”

“Việc này..... Hồi Hắc Vương, kết quả tính toán là..... là vận thế song phương đều là một nửa một nửa, thành bại chỉ nhờ vào bày mưu nghĩ kế.”

“Như vậy sao.”

Một câu thực nhạt thực nhạt.

Hắc Khi Dạ nhíu chặt mày, lâm vào trong trầm tư.

Qua một hồi lâu, lúc không khí trong tể ti điện sắp ngưng trệ, Hắc Khi Dạ mới lại đảo mắt hướng tể ti.

“Tể ti, người cho rằng bốn vương đối trận hắc linh châu của Xích Diễm Vương, ai có phần thắng lớn hơn?”

Nghe vậy, tể ti trầm ngâm một chút, có chút khó xử nhăn mày lại:

“Việc này..... Thuộc hạ không dám kết luận bừa, hắc linh châu vẫn là thần vật thượng cổ, nó đến tột cùng có năng lượng lớn bao nhiêu là một ẩn số, nhưng mà Hắc Vương ngài trong cơ thể có được nội đan của nhị điện hạ, nhị điện hạ trời sinh là võ học kỳ tài, nội đan của hắn có được tiềm năng vô hạn, hơn nữa tu vi của riêng ngài còn có..... công lực suốt đời Lão Hắc Vương, đối phó với hắc linh châu, thắng bại này thật sự rất khó định đoạt.”

“Nói như vậy lần này bốn vương là chưa nắm chắc có thể thắng Xích Diễm Vương.”

Mặt mày của Hắc Khi Dạ trầm xuống, khuôn mặt tuần mị căng thẳng.

Nhìn bộ dáng u ám của hắn, tế ti càng thêm hạ thấp thất lưng, không dám lên tiếng nữa.

Dàng vẻ của Tế ti, đã muốn nói rõ hết tất cả, Hắc Khi Dạ cho dù không nguyện ý, cũng chỉ có thể tức giận chấp nhận đáp án khiến hắn bất mãn.

331. Q.4 - Chương 332: Tranh Bá[1]

Ngày mới tờ mờ sáng, một chút ánh mặt trời chiếu sáng mặt đất bằng phẳng kia.

Tia nắng ban mai mỏng manh đến độ dường như nhìn không tới dấu vết chiếu rọi trên những bông tuyết thừa thớt, từng bông tuyết từng bông tuyết lặng lẽ rơi xuống dừng lại trên đầu cành hoa mai.

Tuyết màu trắng óng ánh, hoa mai sắc đỏ tươi, tô điểm cho buổi sáng sớm có chút yên tĩnh lại có chút u ám.

Trong cung điện, hương thơm ấm áp lượn lờ xuyên qua tầng tầng trướng幔, bên trong một mảnh an bình nhu hòa.

Trong giấc mộng, Bối Bối trở mình, theo thói quen đưa tay qua ôm người bên cạnh.

Nhưng mà, tay nàng sờ soạng một hồi lâu, lại không chạm đến cái ôm ấm áp.

Mí mắt của nàng chớp chớp vài cái, mắt từ từ mở ra.

Trước mắt vẫn còn u ám như cũ, chứng tỏ bây giờ còn rất sớm.

Sau một lát, đôi mắt của nàng thích ứng với bóng tối, cũng hoàn toàn thấy rõ ràng.....Nam nhân luôn ở bên cạnh thể như không có ở đó!

Tay nàng sờ sờ xuống vị trí bên cạnh, kinh hoàng phát hiện độ ấm thể nhưng không còn cao.

Điều này chứng tỏ Cô Ngự Hàn đã khởi đó một thời gian rồi.

Hắn đi đâu? Nếu muốn đi vệ sinh, cũng không cần phải đi lâu vậy?

Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới ngày trước hắn đã nói qua.

– ta đây đi nhà vệ sinh nàng không phải cũng muốn đi cùng chứ.....

Chẳng lẽ hắn thật sự đi nhà vệ sinh?

Bối Bối mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, vì thể động tác rất nhanh xốc lên chăn, lấy áo lông cừu thật dày khoác lên người.

Nàng cảm lấy một cái đèn lồng, liền đi ra ngoài.

Ai mà biết bước chân của nàng mới đến cửa lớn, liền bị chướng ngại trong suốt ngăn trở.

Nàng mở to hai mắt, không tin vươn một tay về phía trước sờ soạng.

Quả nhiên, lại bị hạ kết giới!

Hắn vì sao muốn giam nàng? bây giờ nàng cũng sẽ không chạy trốn, càng thêm sẽ không rời khỏi hắn.

Sau một lúc suy nghĩ những điều không thể lý giải này, đầu óc của nàng chợt lóe ra ánh sáng, chẳng lẽ.....
Hắn có ý định ngăn trở mình theo đuôi hắn?!

Suy nghĩ đến khả năng đó đã đúng tám chín phần mười, nàng vừa tức vừa vội.

“Người đâu, một người mau mau đến đây!”

Nàng la lên đối với ngoài cửa, tiếng nói lo lắng ở trong buổi sáng im lặng nghe được hết sức rõ ràng.

Chỉ chốc lát sau, một cung nữ liền vội vội vàng vàng chạy chậm chạy bộ lại đây, hạ thấp người hành lễ.

“Bối Bối tiểu thư có điều gì cần căn dặn?”

“Người có nhìn thấy Cô Ngự Hàn hay không?”

Bối Bối dường như lấy cả đáy lòng ra hỏi.

Đầu của cung nữ lập tức cúi thấp, xem ra giống như có cái gì khó nói.

Thấy thế, trong lòng Bối Bối đột nhiên có loại cảm giác không tốt, cảm giác cực kỳ không tốt.

“Nói mau, Cô Ngự Hàn hẳn ở nơi nào?”

Ngữ điệu của nàng bởi vì sốt ruột mà có chút nghiêm túc.

Cung nữ vội vàng ngẩng đầu nhìn, sau đó lại cúi thấp, mới lí nhí trả lời:

“Hồi Bối Bối tiểu thư, lúc canh ba Vương đã lĩnh quân xuất quan, Vương còn nói.....”

“Hắn còn nói cái gì?”

Bối Bối đã sắp phát điên.

“Vương còn nói bảo Bối Bối tiểu thư ngoan ngoãn ở trong cung chờ người trở về, bảo nô tỳ hầu hạ Bối Bối tiểu thư an thai cho tốt.”

“An cái đầu hắn, hắn ở chiến trường, ta như thế nào yên tâm, cuộc sống hàng ngày của ta khó an ổn! Tức chết ta, thế nhưng cứ như vậy bỏ rơi ta, hắn..... hắn suy nghĩ thật tuyệt. Người đi tìm trưởng lão đến cho ta.”

Cung nữ kinh sợ quỳ xuống:

“Bối Bối tiểu thư, trưởng lão đang bế quan, nô tỳ không dám tiến đến quấy rầy.”

“Bế quan? Vì sao lúc này lại bế quan, sẽ không phải là Cô Ngự Hàn căn dặn người nói như vậy chứ?”

“Nô tỳ không dám lừa gạt Bối Bối tiểu thư, trưởng lão thật sự là bế quan, mỗi một lần chỉ cần có chiến sự, trưởng lão đều bế quan cầu phúc cho tướng sĩ, để cầu bình an.”

Nghe vậy, mặt của Bối Bối suy sụp.

Ngay cả trưởng lão là người lựa chọn hi vọng có thể giúp đỡ nàng nhất cũng không có mặt, bây giờ nàng ra ngoài như thế nào a?

Nàng phiền chán đi trở về trong phòng.

“Cô Ngự Hàn, chàng đồ xấu xa này, lần nào đều dùng đến chiêu này!”

Mây nhú lại khó chịu, nàng lại thì thào tự nói:

“Ta nên đi ra ngoài như thế nào đây? Có cách nào đi ra ngoài đây? Bây giờ đã không có Hắc tinh ngọc bội, pháp lực lại thường thường, như thế nào mở kết giới của tên gia hỏa đó?”

Đi qua đi lại một hồi, nàng lại ngồi xuống.

Phiền chán vô cùng tâm trạng lo lắng rất nhanh rơi vào trong lòng của xà đàn đàn.

“Đại ca ca, bây giờ mẫu thân không ngủ được, đang làm cái gì đây? Như vậy không vui, làm hại người ta cũng ngủ không được theo.”

Giọng nói buồn ngủ đáng yêu của Tiểu xà đàn lão Tam vang lên.

Quả cầu ánh sáng nhỏ của Lão Đại phát ra một chút kim quang: “Mẫu thân đang lo buồn làm sao giải kết giới do phụ thân thiết lập.”

“Vậy chúng ta giúp mẫu thân tháo bỏ a, như vậy mẫu thân sẽ không khổ sở.”

Lão Tam đương nhiên nói.

“Không được đâu, pháp lực của phụ thân rất cao, khả năng của chúng ta không giải được.”

Giọng nói trẻ con bên trong có sự trưởng thành của Lão Đại nặng trĩu.

“Vây..... Chúng ta làm sao bây giờ đây, tâm trạng mẫu thân không tốt, ta ngủ không được.”

Lão Tam không vui ồn ào, sau đó cầu ánh sáng của mình bắn lên một chút, bắn một chút hướng tới lão Nhị còn đang ngủ nhiều vù vù.

“Nhị ca ca, nhanh, mau tỉnh dậy thôi, mẫu thân không vui.”

Nhưng mà, lão Nhị cũng một chút phản ứng đều không có, vùi trong giấc ngủ say như cũ.

Hơn nữa quái dị là, kim quang trên người hắn bắt đầu lập lòe nhấp nháy.

“Muội muội, đừng âm ỹ đệ đệ, bây giờ đệ đệ đã tiến vào trong ngủ đông, rất nhanh sẽ trưởng thành, lần này hắn cần ngủ thật lâu, mới có thể bảo tồn thể lực lớn lên.”

“Nhị ca ca như thế nào so với đại ca ca còn muốn lớn mau hơn chứ?”

Lão Tam cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

“Bởi vì năng lượng của đệ đệ trưởng thành nhanh hơn so với ca ca a.”

Lão Đại mang giọng trẻ con giải thích muội muội nghe.

“Hai người chúng ta đây như thế nào giúp mẫu thân mở kết giới do phụ thân thiết lập đây.”

Quả cầu ánh sáng Lão Tam xụ xuống, biểu hiện của nàng rất nhiều rất nhiều không biết làm sao.

“Không bằng bảo mẫu thân tìm người bên ngoài đến giúp chúng ta thôi.”

Lão Tam nói ra thật hồn nhiên.

“Ừ..... Tìm người..... A..... Buồn ngủ quá.”

Lão Đại rất muốn duy trì tỉnh táo, nhưng lại lâm vào giấc ngủ.

Chỉ chốc lát sau, quả cầu ánh sáng của lão Đại cũng bắt đầu lóe sáng không ngừng, biểu hiện lão Đại cũng tiến vào trạng thái trưởng thành.

Lão Tam nóng nảy, quả cầu ánh sáng nho nhỏ không ngừng mà gọi tới gọi lui.

“Đại ca ca, nhị ca ca, các huynh đều ngủ, vậy muội muội nên làm sao bây giờ? Muội muội nên làm sao bây giờ đây?”

Nhưng mà, lão Đại cùng lão Nhị đều không có lên tiếng, chỉ còn lại có quả cầu ánh sáng lập lòe lúc sáng lúc tối.

332. Q.4 - Chương 333: Tranh Bá (2)

Mặt trời dần dần hé dạng xua tan mây mù, ánh nắng chiếu xuống làm tan tuyết đọng chung quanh.

Trên đường mơ hồ xuyên qua hai thân ảnh chạy vội vội vàng vàng .

Hai bóng dáng đó di động rất nhanh.

” Khả Y, chúng ta phải nhanh chóng đi tìm tẩu tử.”

Tiếng nói của Huyền Trữ công chúa hỗn hển.

” Ừ.”

Đáp lại là giọng nhẹ nhàng của Khả Y.

Một lát sau, hai người đi vào Diễm cung.

” Tẩu tử, tẩu tử, người rời giường chưa? Không tốt rồi, Vương huynh mang binh đi ra ngoài đánh giặc”

Huyền Trữ công chúa vọt vào cung điện, ánh mắt đảo xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Bối Bối.

Chỉ một lúc sau, Bối Bối ủ rũ bước từ phòng ngủ đi ra.

” Ta ở trong này.”

Nàng như không còn sức tiếng nói buồn bã ỉu xiu.

” Tẩu tử (Bối Bối).”

Huyền Trữ cùng Khả Y đi đến trước mặt Bối Bối.

” Bối Bối, nàng.....”

Khả Y cẩn thận nhận ra cảm xúc của Bối Bối như có gì không đúng.

Nâng mắt nhìn các nàng, Bối Bối thật sâu thở dài.

” Cô Ngự Hàn cái tên vô lại kia dùng kết giới đem ta nhốt lại đây, hiện nay pháp lực của ta căn bản là không giải được, hơn nữa cục cứng hình như đều đang ngủ, ta gọi hồi lâu cũng không đáp lại, ta còn trông mong gì bọn họ giúp ta giải kết giới chứ.”

Nói xong, cúi đầu nhìn bụng mình, bất mãn bĩu môi.

” Hoàng Kim dẫn, các người còn muốn ngủ bao lâu nữa, lão nương ta đầu cũng sắp bạc trắng rồi.”

Khả Y chuyển tầm mắt nhìn cửa lớn, suy nghĩ một chút, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng.

”Bối Bối, ta nghĩ có thể cởi bỏ được kết giới.”

” Khả Y tỷ tỷ, người làm thế nào để cởi bỏ? Pháp lực của người cùng tẩu tử cũng không hơn là bao nhiêu, tẩu tử có cục ứng hỗ trợ cũng chưa chắc có thể tháo bỏ được.”

Khả Y, mỉm cười đi đến bên cạnh cửa, dưới ánh mắt hoài nghi của Huyền Trữ công chúa, nàng cắn đầu ngón tay .

Máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ ra.

” Khả Y (Khả Y tỷ tỷ) người đang làm cái gì?”

Bối Bối cùng Huyền Trữ đồng loạt kêu lên.

Khả Y chính là như không việc gì khẽ cười với các nàng:

” Máu của Bối Bối nếu có thể khống chế được Thiên Ti Nghi, làm thức tỉnh Hắc tinh ngọc bội, ta nghĩ có thể phá bỏ được kết giới của Hắc linh châu do Vương bày ra.”

Nói xong, nàng đi về phía trước đưa tay ra.

Cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, chỉ thấy kết giới trong suốt nhìn không thấy dần dần xuất hiện nguyên dạng.

Một bức màng mỏng màu hồng trong suốt vắt ngang trên cánh cửa, chỉ chốc lát sau, màng mỏng bắt đầu hấp thu máu trên ngón tay của Khả Y, từ từ chuyển thành màu đỏ.

Hai người Bối Bối và Huyền Trữ kinh ngạc một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Khi hai người nhìn Khả Y thì thấy sắc mặt của nàng càng ngày càng tái nhợt, màng mỏng không ngừng hấp thu máu của nàng.

” Khả Y mau buông tay!”

Bối Bối hô lên.

” Ta.....Tay của ta không thu lại được.”

Khả Y cắn môi nhìn Bối Bối cầu cứu, tay nàng như có một lực níu kéo, căn bản không thể nhúc nhích.

Bối Bối nóng nảy, nàng vận khí cho lòng bàn tay ngưng tụ năng lượng, sau đó động tác rất nhanh cầm tay kia của Khả Y, dùng sức kéo về.

Chỉ một thoáng, tay các nàng dính chặt với nhau, tia sáng màu hồng bắn ra, làm chói loà tầm mắt.

” A.....”

Khả Y bay trở về, lão đảo vài bước mới đứng vững.

Cùng thời gian đó, màng mỏng màu hồng trong suốt kia đột nhiên thu lại thành miếng nhỏ, sau đó từ từ biến mất ở trong không khí.

Các nàng ba người nhìn nhau vui mừng .

Bối Bối thử vươn tay về phía trước, không còn bị ngăn trở, lại đi nhanh bước qua cửa, cũng không còn chướng ngại.

Nàng vui vẻ đi nhanh ra ngoài.

” Ta đi ra, ta có thể đi ra ngoài, thật tốt quá, kết giới thật sự đã không còn!”

Huyền Trữ giúp đỡ Khả Y đi ra, nàng cao hứng mặt mày hớn hờ:

” Tẩu tử, chúng ta nhanh đi tìm Vương huynh.”

” Được.” Bối Bối cũng rất cao hứng phấn chấn.

.....

Ba người lén lút đi tới bên bờ tường.

Huyền Trữ sắc mặt như gặp nạn nhìn lỗ nhỏ ở góc tường:

” Tẩu tử, người nói không cần đi bằng lối cửa cung là có thể chuồn êm ra bên ngoài chính là..... Chui qua lỗ chó này sao?”

” Đúng vậy, lỗ này cũng lớn vừa đủ cho chúng ta chui ra ngoài.”

Bối Bối tùm tùm cười ngồi xổm xuống, thăm dò xem xét bên trong.

” Nhưng mà.....Đây là lỗ chó nha, bên ngoài không chừng còn có chó hoang.”

Huyền Trữ công chúa cố gắng lấy lí do uyển chuyển cự tuyệt.

Nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng làm những chuyện như thế này.

Nhìn sắc mặt của Huyền Trữ, Bối Bối không cần nghĩ cũng có thể biết, chuyện gì đã làm Huyền Trữ không được tự nhiên.

” Được rồi, người không cần chui ra ta cùng Khả Y chui, người ở trong cung thay bọn ta trông nhà là tốt lắm.”

Bối Bối không để ý bĩu môi.

Ngay tại thời điểm Huyền Trữ muốn phản bác, Khả Y đã giành nói trước.

” Bối Bối, ta ở trong cung chờ các người trở về.”

Nàng ôn nhu uyển chuyển nói.

” A! Người không đi? Vì sao? Chẳng lẽ người không muốn gặp Thương đầu gối?”

Bối Bối kinh ngạc hỏi.

Khả Y lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn bầu trời bên ngoài, vẻ mặt ôn nhu yên tĩnh.

” Ta đã đồng ý với hần, ta sẽ ở tại rừng mai chờ hần trở về.”

Nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Khả Y, gương mặt dịu dàng, cuốn hút nàng.

Bối Bối không khỏi dõi theo ánh mắt của Khả Y nhìn về phía chân trời, một loại cảm giác ngọt ngào chờ mong chảy vào lòng nàng.

Nàng nghĩ, nàng biết cảm giác của Khả Y.

Khẽ cười cười, nàng cầm tay Khả Y.

”Được rồi.....Nàng nhất định phải chờ hần về.”

”Ừ.”

Khả Y ôn nhu mang theo kiên định.

Huyền Trữ công chúa nhìn các nàng, ánh mắt cũng nhìn theo nơi mà mới vừa rồi hai người trông ngóng xa xa, nàng không khỏi dấy lên một tia hi vọng chờ mong.

Một lúc sau, Huyền Trữ thu hồi tầm mắt, nói nhắc nhở:

Tẩu tử, chúng ta đi nhanh đi, nếu như bị cung nữ phát hiện chúng ta trốn đi, sẽ không thoát được đâu.”

”Bối Bối, các người nhanh đi đi, nhất định phải bảo trọng!”

Khả Y lưu luyến có chút không muốn xa các nàng.

”Được.”

Bối Bối ôm Khả Y, trong mắt cũng là không nỡ rời đi.

Sau đó, nàng cùng Huyền Trữ lần lượt chui ra ngoài.

Trong không gian, còn có thể nghe thấy giọng oán giận của Huyền Trữ:

Thật là tò mò, đời này lần đầu tiên đi chuồng chó, ta hoài nghi chính mình biến thành con chó nhỏ, tẩu tử thực là biết chọn chỗ.”

333. Q.4 - Chương 334: Tranh Bá (3)

Hắc Phong quốc.

Tầng hầm âm u, im lặng như tờ, im lặng đến nỗi một tiếng thở nhẹ cũng có thể nghe được

Im lặng như vậy, càng làm cho hầm ngầm thêm quỷ dị âm trầm.

Một bóng người nhỏ bé đi trên đường, chỉ chốc lát sau liền tiến lại một gian hầm đá.

Hần đứng im cạnh cửa, sau đó đưa tay xoay cơ quan.

”Cách cách.”

Cánh cửa đá từ từ mở ra.

Bóng người nhỏ bé nhìn trái nhìn phải, không thấy ai mới yên tâm đi vào bên trong.

Nhìn bóng người đưa lưng về phía mình, bóng dáng nhỏ bé kích động run run.

”Nhị điện hạ.”

Cả người Hắc Khi Phong cứng đờ, nhanh chóng quay đầu lại.

”Từ công công?”

Hần kinh ngạc nhìn người mới tới.

Về mặt Từ công công kích động đi lên trước, trông mắt thậm chí đỏ lên.

” Nhị diện hạ, lão nô rốt cục cũng tìm được ngài. Nhanh, nhanh cùng nô tài rời đi nơi này.”

” Rời đi?”

Hắc Khi Phong nhượng mắt, có chút không tin hỏi lại.

” Đúng vậy, thái tử điện hạ mang theo tể ti đi ra ngoài tấn công Xích Diễm quốc, hiện giờ trong cung phòng bị có chút nới lỏng, nô tài thật vất vả mới tìm được nhị diện hạ, ngài mau cùng nô tài đi thôi.”

Từ công công nói xong, cũng bất chấp lễ nghi, giữ chặt tay Hắc Khi Phong chạy chối chết ra bên ngoài.

.....

Ở trong đường hầm lờ mờ, không biết đi bao lâu, phía trước bỗng nhiên hiện ra một luồng ánh sáng.

Từ công công cao hứng kêu lên :

” Nhị diện hạ, mau, phía trước là lối ra, chỉ cần rời khỏi nơi này, chúng ta liền an toàn.”

Nhìn đến cửa động, Hắc Khi Phong trong thời gian ngắn không thích ứng được, mắt có chút đau.

Hắn lấy tay che mắt, nhắm chặt lại, một lúc sau mới từ từ mở ra.

” Phù phù.”

Từ công công quỳ xuống.

” Từ công công, người làm cái gì vậy, mau đứng lên.”

Hắc Khi Phong cúi xuống muốn nâng hắn dậy.

” Nô cứu giá chậm trễ, thỉnh Hắc Vương thứ tội.”

Nói xong, dập đầu một cái cộp.

” Ta không phải là Hắc Vương .”

Hắc Khi Phong thản nhiên nói, ánh mắt sâu thẳm xẹt qua trăm ngàn cảm xúc.

Vì cái danh hiệu này, thật sự mất đi nhiều lắm, đáng giá sao? Đại ca.

Từ công công lấy ra ở trong lòng một bọc giấy được gói kĩ càng, mở ra, chỉ thấy ngọc tỷ bằng bạch ngọc trong suốt, một vài quyền ấn ở dưới ánh mặt trời tỏa hào quang lóng lánh.

Nhưng mà, hấp dẫn ánh mắt của Hắc Khi Phong, là một phong thư bằng da dê, hắn nhận được trên mặt da là chữ viết của phụ Vương .

Từ công công trình lên:

” Nhị diện hạ, thánh thượng đã sớm đoán được thái tử có mưu đồ gây rối, cho nên mang ngọc tỷ cùng phong ấn bình quyền đều giao cho nô tài giấu đi, đợi thời cơ tốt sẽ giao lại cho nhị diện hạ.”

Hắc Khi Phong run run vươn tay cầm lấy da dê, mở ra nhìn.

Nhìn chữ viết, hắn ử đột, con người đen lạnh lòng có một chút mong manh lệ quang.

” Phụ Vương”

Hắn nghẹn ngào kêu lên, tiếng nói thương cảm hoang vắng.

.....

Đứng ở trên đỉnh núi hoang dã, Từ công công hỏi:

” Nhị diện hạ, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Hắc Khi Phong đem tâm tư thu hồi, nhắm mắt lại, dần dần cũng khôi phục lại bình tĩnh, tâm tình lắng đọng lại xuống dưới, chỉ còn cơ trí trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhìn phương xa cỏ dại mọc thê lương, Hắc Khi Phong một chữ một chữ chậm rãi nói:

” Chúng ta.....Đi tìm Xích Diễm vương .”

” Đi tìm Xích Diễm Vương, nhị diện hạ.....à,à, ngài là muốn mượn sức của Xích Diễm Vương để đối phó với thái tử ?”

Hắc Khi Phong không đáp, nhẹ nhàng gạt đầu, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

” Nhưng mà.....Có khi nào Xích Diễm Vương nhân cơ hội lợi dụng ngài, tới đánh chiếm Hắc Phong quốc, thì làm sao.....?”

” Cô Ngự Hàn không phải là người như vậy, bằng không.....Nàng cũng sẽ không đi theo hắn.”

Câu cuối cùng, ngữ điệu rất nhỏ, làm cho Từ công công không nghe rõ.

Giọng nói kia, cơ hồ là lẩm bẩm trong miệng hắn, sau đó theo gió bay đi.

Gió lạnh vù vù thổi qua, cuộn cuộn nổi lên vạt áo xanh đen của hắn, lúc ta áo lay động đó, làm cho hắn thêm vài phần cô đơn.

“Đi thôi.”

.....

Cỏ hoang mọc um tùm, gió lạnh gào thét.

Bối Bối nhìn xung quanh mênh mông bát ngát đồng cỏ khô, gió lạnh thổi tới, vờn qua hai má, nhìn rất hiu quạnh.

Nàng kéo nhanh vạt áo thắt chặt xiêm y, nhin không được nói thầm:

” Đây là chỗ nào, ngẩng đầu không thấy chim bay, cúi đầu không thấy con kiến, giống như một thành trì chết, không không không, ta nói bậy cái gì a, nơi này nếu là thành trì chết, ta chẳng phải là.....”

” Tẩu tử, người nói nhỏ niệm chú cái gì vậy?”

Huyền Trữ ngược đầu gió đi tới, ánh mắt cũng bị gió lớn làm cho không mở ra được .

Bối Bối lấy ống tay áo cản gió:

“Huyền Trữ, người xác định là mình đi đúng hướng?”

” Đúng vậy, chỉ cần đi xuyên qua bãi cỏ hoang này, ra ngoài biên cương, là chúng ta có thể nhìn thấy Vương huynh.”

Bối Bối nhìn nhìn xung quanh, có thể nói chim không làm ổ để hình dung.

” Hy vọng là người chỉ đúng phương hướng.”

” Tẩu tử,người nên tin tưởng ta, đi một đường dài như vậy, người đã nghi ngờ ta không dưới một trăm lần, tuyệt không nể mặt ta, suốt ngày hoài nghi, ta.....Ta liền tức giận.”

” Người nghĩ rằng ta không tin tưởng người sao, người nhìn xung quanh xem, chim cũng không đẻ trứng, ngay cả một gốc cây xanh cũng không có, chúng ta cũng sắp hết lương thực nha, nếu không tìm thấy Cô Ngự Hàn, chúng ta sẽ thành ma đói!”

Nghe vậy, Huyền Trữ công chúa bắt đầu lo lắng.

Nàng không kìm chế được sờ túi đồ ăn bên hông:

” Hình như thật sự sắp hết đồ ăn rồi, phương hướng này chắc là..... Chắc là không có sai chứ.”

Tai nghe được Huyền Trữ lẩm bầm lâu lâu, Bối Bối thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

” Cái gì? Người không phải là rất chắc chắn sao? Vì sao bây giờ lại là không xác định, Cô Ngự Huyền Trữ , người nếu mà để ta đi sai hướng, ta thứ nhất sẽ mang người đem nướng cho no bụng.”

Nàng hung dữ nhìn thẳng Huyền Trữ, nuốt nuốt nước miếng.

Nhìn đôi tay trước mặt không ngừng vung lên, ánh mắt của Huyền Trữ không nhìn được co rút lại.

Ồ.....tẩu tử thật là hung dữ nha, so với nàng còn dữ hơn !

” Tẩu tử, ngươi đừng kích động, dọa tới cục cưng bây giờ.”

Huyền Trữ cười làm lạnh trấn an Bối Bối đang như hung thần ác sát.

Bối Bối hít một hơi thật dài, chậm rãi áp chế lửa giận trong lòng.

” Dưỡng thai, dưỡng thai, ta cần chú ý dưỡng thai.....”

Thì thảo đọc vài lần, nàng mới bình tĩnh lại.

334. Q.4 - Chương 335: Tranh Bá [4]

Gió lạnh thổi bay, bông tuyết từ trên trời rơi xuống, rất nhanh liền phủ kín mặt cỏ hoang vu.

Bối Bối lo lắng xoay người về phía sau nhìn thấy Huyền Trữ công chúa đang đếm từng bước.

“Huyền Trữ, đi nhanh lên, tuyết đang rơi a, chúng ta nhanh chút tìm một nơi trú chân đi, bằng không nếu tuyết rơi nhiều hơn nữa, chúng ta sẽ bị lạc đường.”

“Tẩu tử, ta..... Ta đi không được nữa.”

Hai chân Huyền Trữ mềm nhũn, cơ hồ cả người muốn ngã xuống.

Nhìn thấy thân mình lay động của nàng ta, Bối Bối vội vàng đi qua đỡ lấy nàng:

“Huyền Trữ, ngươi tỉnh lại đi, ta dìu ngươi đi.”

Quay đầu nhìn bốn phía cơ hồ đều bị tuyết che khuất, ánh mắt Huyền Trữ rốt cuộc nhìn không được trở nên yếu ớt.

“Tẩu tử, ta..... hình như ta đã đi nhầm đường rồi, làm sao bây giờ? Tẩu tử, ta rất sợ hãi, nơi này mệnh mông bát ngát, ta sợ là chúng ta sẽ không tìm được đường ra.”

Trước mắt một mảnh mênh mông mù mịt, nước mắt ngập trong hốc mắt của Huyền Trữ, lại cố nén không rơi xuống.

Bối Bối nặng nề nắm tay Huyền Trữ, cổ vũ nói:

“Huyền Trữ, trước hết chúng ta đừng vội nghĩ cách ra khỏi nơi này, hiện tại việc chúng ta nên làm hàng đầu là tìm được một chỗ tránh tuyết đã.”

“Nhưng mà..... Nhưng mà nơi này bốn phía đều là tuyết, ngay cả một gốc cây đại thụ cũng không có.”

Huyền Trữ hít hít cái mũi, lau đi bông tuyết nơi đuôi mắt.

Hít một hơi thật sâu, nàng thực dùng sức cầm tay Bối Bối, kiên cường nói:

“Tẩu tử, chúng ta đi thêm một đoạn nhất định có thể tìm được một nơi để tránh tuyết, có phải hay không?”

“Đúng vậy, chỉ cần không buông tay, chúng ta nhất định có thể tìm được, đi nào, chúng ta đi mau.”

.....

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, rất nhanh trên mặt đất chồng chất một tầng tuyết thật dày.

Trong gió tuyết mông lung, một gian nhà tranh nho nhỏ chìm trong tuyết như ẩn như hiện.

Ánh lửa theo khe hở trong căn phòng từ gian nhà tranh cũ nát chiếu ra, mỏng manh như bị tuyết che khuất.

“Nhị điện hạ, lửa đã được nhóm lên rồi, người mau tới đây ngồi cho ấm.”

Từ công công cho thêm củi vào đồng lửa, rất nhanh khí lạnh ở gian nhà tranh đã bị đuổi đi hết.

“Ừ.”

Hắc Khi Phong thần nhiên lên tiếng, bóng dáng lại vẫn như cũ đứng lặng ở cạnh cửa nhìn tuyết rơi đầy trời bên ngoài.

Nơi này cách quan ngoại* của Xích Diễm quốc không xa nữa, phỏng chừng không lâu nữa, hắn có thể tìm được Cô Ngự Hàn.

Sau đó..... Huynh đệ tương tàn**.....

Hắn ử dột nhắm mắt lại, trong đầu xẹt qua một bóng dáng xinh đẹp.

Không thể quên một màn ở thành lâu kia, hắn trở mắt nhìn đại ca đâm kiếm vào sau lưng Tiểu Bối, máu tươi chảy ra không ngừng.

Hắn chạy tới, lại không kịp cứu được nàng.

Khi hắn nghe thấy Cô Ngự Hàn khóc thảm gọi tên của nàng, lòng hắn cũng đã chết.

Một kiếm đại ca, cho dù là có được pháp lực rất cao cũng rất khó có thể sống được, Tiểu Bối..... lành ít dữ nhiều.

Lúc đó, hắn thật hận đại ca, thật sự rất hận!

Nhưng mà, hắn lại càng thêm hận chính mình.....

Không có một thân pháp lực, hắn có thể làm gì, hắn không thể bảo hộ chính mình còn muốn bảo hộ ai nữa, dù là Tiểu Bối, hay là phụ Vương, hắn đều không có bảo hộ được.

Ngẩng đầu, hắn nhìn tuyết trắng mờ mịt phía chân trời, con người đen kiên định, lãnh khốc.

Tiểu Bối, ta rất muốn đối tốt với người, lại luôn đem người lâm vào cảnh nguy hiểm, là ta không tốt.

Tiểu Bối, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng, nhất định sẽ báo thù cho nàng.

Chờ giúp nàng báo thù xong, ta sẽ đến thiên đường hoặc là địa ngục tìm nàng, cùng nàng, sau này, ta sẽ không để cho nàng khó xử.

Ta sẽ đứng ở nơi nàng không thấy, yên lặng bảo vệ nàng, không bao giờ để cho nàng bị tổn thương nữa, cũng không để cho nàng không vui.

“Nhị điện hạ, gió to lắm, người đóng cửa lại đi, lửa cũng bị thổi tắt mất.”

Từ công công ân cần khuyên nhủ, kéo tâm trí của Hắc Khi Phong về.

Hắn thật sâu nhìn tuyết trắng bên ngoài, sau đó đóng cửa lại, đi trở về bên cạnh đồng lửa.

Từ công công tinh tế nhìn khuôn mặt nhợt nhạt Hắc Khi Phong, ánh mắt nhin không được ngập đầy lệ.

“Nhị điện hạ, thái tử điện hạ thật nhẫn tâm, lại có thể cướp đi nội đan của nhị điện hạ.”

Hắc Khi Phong cúi đầu, ánh mắt vô tình, hắn lạnh lùng kiên định đáp lại một tiếng:

“Ta sẽ lấy lại, nhất định sẽ lấy lại!”

Từ công công cầm ống tay áo lau lau khóe mắt, gật gật đầu.

Nhưng rồi, lại có chút lo lắng nhìn Hắc Khi Phong.

Cảm giác được ánh mắt của Từ công công, Hắc Khi Phong ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi:

“Từ công công là sợ ta sẽ lại mềm lòng với đại ca?”

Nghe vậy, Từ công công im lặng một chút, sau đó thẳng thắn thành khẩn nói ra lo lắng của chính mình.

“Đúng vậy, nô tài biết nhị điện hạ rất nhân hậu, đối với thái tử điện hạ vẫn rất mực tôn kính, cho nên.....”

“Đại ca đã không đáng để ta tôn kính, vì phụ Vương, vì nàng, ta sẽ không lại một lần nữa nương tay, Từ công công không cần lo lắng, ta tuy rằng không thích tranh đấu, nhưng mà..... Cũng không phải là lấy ơn báo oán, nên ta biết chính mình hẳn nên làm như thế nào.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng không mang theo một chút tình cảm, làm cho Từ công công giật mình.

Từ công công nhìn mặt nhị điện hạ không chút thay đổi thậm chí là tuyệt tình, hai mắt mở lớn, có chút không thể tin được nhị điện hạ luôn luôn nho nhã ôn hòa thế nhưng cũng sẽ có biểu tình như vậy.

“Nhị điện hạ, người.....”

Từ công công có chút ngơ ngác.

“Từ công công, không cho thêm củi sao.”

Hắc Khi Phong thần nhiên nhắc nhở, ánh mắt dừng ở nơi khác, trên mặt lạnh lùng cơ hồ nhìn không tới một tia cảm tình.

Ánh lửa bập bùng trên khuôn mặt hắn, ánh lửa ấm áp nhưng không cách nào đánh vỡ vẻ lãnh khốc trên mặt hắn.

Phản ứng của Từ công công, hắn hiểu rõ.

Có lẽ mọi người đều nghĩ hắn luôn luôn bình thản, kỳ thật, hắn không phải bình thản, chính là không muốn phí tâm tư suy nghĩ vào việc phân tranh quyền lợi phức tạp.

Đối với người hắn để ý, hắn sẽ sẵn sàng thể hiện tình cảm của mình không nuôi tiếc, nhưng mà, đối với người hắn không để ý, hắn cũng không lưu tình.

Im lặng, trong gian nhà tranh một mảng im lặng.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa bỗng nhiên lao xao.

“Cộc, cộc, cộc, xin hỏi bên trong có người không?”

Một giọng nữ run run vang lên ngoài cửa.

Hắc Khi Phong cả người cứng đờ, quay đầu lại thật nhanh, con ngươi đen thẳm tập nhìn chằm chằm vào ván cửa.

Giọng nói này..... Rất giống với giọng nói của Tiểu Bối Bối.....

Quan ngoại*: biên giới

Huynh đệ tương tàn**: anh em đánh giết lẫn nhau

335. Q.4 - Chương 336: Tranh Bá [5]

Ngoài cửa, tuyết bay tán loạn.

Bối Bối nhin không được kinh hãi:

“Huyền Trữ, người xem, chúng ta đã tìm được nơi để tránh tuyết rồi.”

Huyền Trữ lạnh run gào dựa vào thân mình của Bối Bối, khuôn mặt đông cứng cố gắng mỉm cười.

“Tẩu tử, người xem ta không phải là rất lợi hại sao, ta chỉ đúng hướng như vậy đúng không?”

Lời nói này, không có khí thế cao ngạo mọi khi nữa, chỉ có một loại tình cảm khổ tẫn cam lai*.

“Tẩu tử, người có khỏe không? Cục cưng không có việc gì chứ?”

Tiếng nói của nàng đột nhiên có chút khản trương.

Bối Bối mỉm cười, trên mặt cũng vì rét lạnh mà trở nên xanh trắng, tươi cười vui mừng.

Huyền Trữ giống như đã thật sự trưởng thành, biết quan tâm người khác.

Ngay khi nàng muốn mở miệng khen ngợi Huyền Trữ, cửa đột nhiên mở ra.

Các nàng đồng thời ngẩng đầu, lại đồng thời kinh ngạc trừng lớn mắt.

Đáy mắt của Hắc Khi Phong cũng tràn đầy kinh ngạc, thêm nữa là rất vui mừng, kích động, còn cố che dấu lệ quang.

“Tiểu Bối, đúng là nàng! Vậy nàng chưa.....chưa.....”

Lời cuối cùng, hắn không thể nói ra, cũng không muốn nói ra.

Nhìn gương mặt của nàng, vẫn quen thuộc như vậy, khắc sâu ở trong lòng hắn.

Động tác của hắn nhanh chóng vươn tay muốn chạm vào nàng, lại bị Huyền Trữ nhanh chóng ngăn cản.

Huyền Trữ che chắn trước mặt Bối Bối, đề phòng ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hắc Khi Phong.

“Hắc Khi Phong, ta không cho phép ngươi đụng đến tẩu tử của ta, bằng không đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!”

Nhìn ánh mắt phòng bị của Huyền Trữ công chúa, lại nhìn hướng Bối Bối, ánh mắt của các nàng giống như có rất nhiều loại cảm xúc, hắn không rõ nàng hiện tại đang nghĩ gì.

Nhưng mà, hắn có thể xác định, Tiểu Bối giờ phút này cũng không có ý đề phòng hắn.

Vì thế, ánh mắt của hắn càng trở nên nhu hòa.

Chỉ cần Tiểu Bối tin tưởng, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không thương tổn nàng, vậy là đủ rồi.

Ổn định lại cảm xúc của chính mình, hắn cố gắng ép chính mình bình tĩnh trở lại.

Hắn nghiêng người, ánh mắt thủy chung dừng ở trên người Bối Bối, đối với Huyền Trữ công chúa như là không thấy.

“Tiểu Bối, bên ngoài rất lạnh, mau vào trong phòng đi.”

Hắn dịu dàng nói.

“Đồ giả mù sa mưa**.” Huyền Trữ công chúa không chịu buông lỏng phòng bị.

Bối Bối lẳng lặng nhìn Hắc Khi Phong, ánh mắt dừng ở khuôn mặt tái nhợt của hắn, không còn thần thái như xưa nữa, làm cho nàng nhận không được muốn thở dài, nhưng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mất đi nội đan, hắn còn sống, như vậy là quá tốt rồi.....

Tiếp theo, nàng trấn an vỗ vỗ vai Huyền Trữ.

“Huyền Trữ, đừng như vậy, hắn không có ác ý, chúng ta vào thôi.”

“Nhưng mà tẩu tử..... Hắn là kẻ địch a.”

Huyền Trữ không thể làm cho chính mình thả lỏng.

Chính là, khi không ai lưu ý đến, nàng đang nói ra “kẻ địch”, thời điểm đó, ánh mắt có chút khó hiểu.

Bối Bối lắc lắc đầu:

“Huyền Trữ, nghe lời ta, chúng ta vào thôi, người sắp đông cứng rồi, hơn nữa, người cũng không muốn cục cưng của ta sẽ bị lạnh sao?”

Nhắc tới cục cưng, vẻ mặt đề phòng của Huyền Trữ công chúa dần dần thoái nhượng.

Nàng nhanh nhẹn đỡ lấy Bối Bối:

“Tẩu tử, không thể để cục cưng bị lạnh, bằng không Vương huynh nhất định sẽ trách phạt ta, chúng ta đi vào, nhưng mà tẩu tử người yên tâm, ta sẽ bảo vệ người.”

Ngay sau đó, nàng liếc Hắc Khi Phong một cái, đánh giá một chút, mới nói:

“ bây giờ hắc cũng không phải là đối thủ của ta.”

Hắc Khi Phong có chút ngậy người, tâm tính thiện lương giống như bị điều gì đó vây kín, thực khó chịu, thực khổ sở.

Nàng có đứa nhỏ? đứa nhỏ của nàng và Cô Ngự Hàn.....

Nhìn các nàng đi vào trong phòng, hắc thật vất vả mới áp chế chua sót trong lòng, nhanh chóng đóng cửa lại, ngăn cản gió tuyết bên ngoài.

Huyền Trữ chọn một vị trí cách xa hai người kia và cũng không xa đồng lửa trong phòng.

“Tẩu tử, người ngồi ở đây đi, sẽ rất ấm áp.”

Nàng giúp Bối Bối ngồi xuống, sau đó ngồi ở bên người Bối Bối, ánh mắt kín đáo quét về phía hai nam nhân đối diện, mím môi không lên tiếng.

Hắc Khi Phong ánh mắt xẹt qua bụng Bối Bối.

“Tiểu Bối, nàng có con rồi, chúc mừng nàng.”

Hắn cố gắng làm cho chính mình lộ ra một chút tươi cười.

Chỉ là, độ cong tươi cười thực nhạt, rất nhỏ.

Hắn muốn tươi cười thật lớn, giống như trước đây tươi cười ấm áp nhìn nàng.

Nhưng mà, hắn phát hiện thật khó, trong lòng, thật đau, cảm giác này không giống như nỗi đau bình thường, giống như trong nháy mắt lấy đi toàn bộ sinh lực của hắn.

Cho đến giờ phút này, hắn mới biết được, thì ra có đôi khi, cười..... cũng cần sức lực.

Không phải không nhìn thấy nỗi đau trong mắt hắn, Bối Bối lại chỉ có thể buộc chính mình không để ý đến.

Cũng mỉm cười đáp lễ:

“Cám ơn lời chúc phúc của người, đứa con của ta và Cô Ngự Hàn tốt lắm.”

Nhắc tới Cô Ngự Hàn, ánh mắt của nàng không khỏi mềm mại, bàn tay mềm cũng không tự giác xoa xoa bụng mình, vẻ yêu mến dịu dàng tràn ngập trên khuôn mặt.

Biểu hiện yêu thương này của nàng, dường như làm hắn đau nhói.

Hắn chỉ có thể giả bộ bình thản, giả bộ trong lòng cảm giác gì cũng đều không có.

Trong gian nhà tranh, không khí đột nhiên trở nên rất quái dị, không ai nói chuyện, chỉ có củi lửa cháy vang lên vài tiếng lép bép.

Hồi lâu, Bối Bối vẫn là nhịn không được mở miệng.

“Hắc Khi Phong, người..... Nghe nói đại ca người đã lấy đi nội đan của người, người..... Sẽ không sao chứ?”

Nàng có chút lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, thân hình gầy yếu, ánh mắt u buồn làm cho nàng không đành lòng.

Trước đây, ở trước mặt nàng, hắn luôn ấm áp, thần sắc tuấn nhã, hiện tại lại.....

Nhìn hắn như vậy, khác rất xa so với trí nhớ của nàng, rất xa, xa đến nỗi nàng cơ hồ không nhận ra được.

Ánh mắt quan tâm của nàng, làm cho con người đen của hắn ngập tràn vui sướng.

Hắn nhìn chăm chăm nàng, tình cảm trong mắt rất khó che giấu.

“Tiểu Bối, ta tốt lắm, không có việc gì, cám ơn nàng quan tâm.”

Nhìn hắn trong chốc lát, Bối Bối chỉ có thể bất đắc dĩ tránh đi ánh mắt nhiệt tình của hắn, thản nhiên lên tiếng:

“Ừ.”

Giống như..... Rất nhiều việc đều không thể trở lại trước đây.

“Đúng rồi, Tiểu Bối, nàng làm sao có thể tới nơi này?”

Hắc Khi Phong nghi hoặc hỏi, có chút suy nghĩ cẩn thận.

“Ta đến tìm Cô Ngự Hàn, hắn đi đánh giặc, không mang ta theo, ta liền tự mình theo tới.”

Quả nhiên là như thế này.

Con người đen của Hắc Khi Phong u ẩn một chút bất đắc dĩ, chuyện này mới đúng là thật là phong cách của Tiểu Bối, muốn nàng ngoan ngoãn chờ đợi, e là rất khó.

Khổ tấn cam lai* : trải qua gian khổ cùng nhau

Giả mù sa mưa** : vờ vĩnh, giả bộ

336. Q.4 - Chương 337: Tranh Bá [6]

Ánh lửa bập bùng, hầu hết là những khoảng khắc im lặng, cho dù có âm thanh, cũng chỉ là những câu đối thoại ít ỏi của Hắc Khi Phong và Bối Bối.

Bỗng nhiên, công chúa Huyền Trữ phát giác ra thứ cái gì đó, ánh mắt của nàng dính chặt lấy Hắc Khi Phong.

“Nơi này thuộc lãnh thổ của nước Xích Diễm chúng ta, các người là người của Hắc Phong quốc xuất hiện ở chốn này có ý đồ gì?”

Cuối cùng thì Hắc Khi Phong cũng nhìn thẳng về công chúa Huyền Trữ, nhưng cũng chỉ nhìn một cái, sau đó lại chuyển tầm mắt quay lại khuôn mặt của Bối Bối.

Nhìn thấy khuôn mặt của nàng ấy có cùng một mối nghi hoặc, hắn liền cup mắt xuống, dấu đi sự ảm đạm:

“Ta và các người giống nhau là cùng tới tìm Cô Ngự Hàn.”

“Người tìm Vương huynh làm gì? Người muốn hành thích Vương huynh?!”

công chúa Huyền Trữ trừng mắt kích động, cả người dâng lên đầy địch ý.

Nàng quyết không cho phép bất kỳ kẻ nào làm tổn hại đến Vương huynh, cho dù là hắn cũng không được.

Ách.....sao nàng thấy suy nghĩ của mình lại kỳ cục vậy chứ? Vì sao lại là “Cho dù là hắn” chứ?

Huyền Trữ công chúa vẫn không nghĩ ra, trong tiềm thức cũng không muốn nghĩ cho ra nữa, không thể tìm cách hiểu được.

Nghe thấy những lời đầy hồ nghi của Huyền Trữ, trong mắt Bối Bối không chỉ đơn thuần là nghi hoặc nữa, mà đồng thời xen cả sự phòng bị.

Nàng mím môi nhìn Hắc Khi Phong, chẳng nói chẳng rằng.

Hắc Khi Phong lẳng lặng nhìn Bối Bối, ánh mắt thản nhiên, trong veo một cách thuần khiết.

“Tiểu Bối, ta không phải đến để làm hại Cô Ngự Hàn, ta chỉ đến để giúp hắn..... Đánh bại đại ca của ta.”

“Giúp Cô Ngự Hàn [Vương huynh]?”

Bối Bối cùng Huyền Trữ đồng thời kinh ngạc thốt lên.

Hắn gật gật đầu, đôi mắt toát ra một tia đen tối, lạnh như băng.

“Đúng vậy, ta đích thực là muốn đối phó với đại ca của ta, nếu có sự giúp đỡ của ta, Cô Ngự Hàn sẽ mau chóng chiến thắng, và cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Bối Bối yên lặng nhìn sâu vào mắt hắn, như muốn tìm ra một thứ gì đó, nhưng lại chỉ thấy một nét thần nhiên.

Trầm ngâm một chút, nàng thử xác định lại thông tin:

“Người muốn liên kết với Xích Diễm quốc đánh bại Hắc Khi Dạ, sau đó đoạt lại Vương vị sao?”

Nghe vậy, hắn chỉ cười nhẹ, ánh mắt nhìn như khóa cứng lấy nàng, trả lời một cách mơ hồ:

“có thể phải có thể không.”

Câu trả lời của hắn làm cho Bối Bối cảm thấy rối rắm

“Cái gì gọi là có thể phải có thể không phải?”

Bối Bối cảm thấy lời nói của hắn thật lạ lùng.

Hắn mím lấy đôi môi mỏng, cuối cùng cũng không trả lời câu hỏi của nàng.

Huyền Trữ công chúa lại cảm thấy có gì đó không đúng, nàng nghi ngờ nhìn Hắc Khi Phong, hỏi:

“Người đã bị đại ca người đoạt mất nội đan rồi, làm sao có thể giúp Vương huynh nhẹ nhàng đánh bại Hắc Khi Dạ được?”

“Không phải chỉ có pháp lực cao cường mới có thể hành quân, đánh giặc trước sau vẫn phải dựa vào quân đội.”

Hắc Khi Phong thần nhiên trả lời.

Cái này thì, Bối Bối hiểu được.

Nàng chớp chớp mắt, nhớ lại, sau đó nói:

“Hắc Khi Phong, ý của người là nói lão Hắc Vương đem binh quyền giao cho người?”

Ý nguyện của Lão Hắc Vương là muốn Hắc Khi Phong đến kế thừa Vương vị, cho nên giao cho Hắc Khi Phong binh quyền trước cũng không có gì là lạ.

“Đúng vậy, tuy rằng lúc đại ca ngồi lên Vương vị đã tiếp nhận quân đội của Hắc Phong quốc, nhưng không có binh phù, đại ca cũng chỉ có thể ngăn chặn quân đội nhất thời, nhưng không cách nào chỉ huy cả đời được, muốn thống lĩnh một đội quân, chỉ dựa vào quyền lực thì chưa đủ, mà quan trọng nhất vẫn là binh phù.”

Bối Bối gật gật đầu phụ họa cách nói của hắn, nhưng vẫn cảm thấy nghi vấn.

“Người..... Xác định người sẽ đối phó đại ca người sao? Hắn là đại ca mà người vẫn luôn rất kính trọng không phải sao?”

Sự kính trọng của hắn đối với Hắc Khi Dạ nàng không phải chưa tận mắt trông thấy, còn tự mình cảm nhận qua rồi.

Tuy rằng hắn đối xử với nàng rất tốt, nhưng sẽ không vì nàng mà xung đột với đại ca, bằng không, đã không có cảnh bị thâm ở dưới thành lâu ở Hắc Phong quốc.

Ánh mắt của Hắc Khi Phong ánh lên một tia chua xót.

Về mặt không dấu được nổi thống khổ hắn nhìn nàng, tiếng nói khản đặc:

“Tiểu Bối, từ lúc dưới thành lâu, vào cái khoảnh khắc đại ca đâm kiếm vào thân thể của nàng, ta đã không thể kìm hãm làm đại ca ta được nữa, ta..... Không thể dung ta cho bất cứ kẻ nào làm tổn hại đến nàng, bao gồm đại ca ruột thịt của ta.”

Ngay cả bản thân mình, hắn cũng không cho phép.

Lúc nàng trúng kiếm, chưa biết sinh tử thế nào, hắn đã bình tĩnh, hắn vĩnh viễn không thể tìm được điểm cân bằng giữa nàng và đại ca, chỉ là khi đó hắn hối hận quá muộn rồi.

Hắn ánh mắt, rất sâu sắc thâm tình, giống như là đang bao phủ lấy người nàng, ánh mắt của nàng cứ nhìn qua trái rồi lại qua phải, không biết nên tránh ánh mắt chứa chan tình cảm nhưng không cách nào tiếp nhận này như thế nào.

Huyền Trữ công chúa nhíu mày, giơ tay định kéo Bối Bối ra phía sau ngăn cái ánh mắt đọng đầy tình cảm mà Hắc Khi Phong đã không tự kiềm hãm được.

“Này, người tốt nhất thu cái ánh mắt đắm đuối của người lại cho ta, Bối Bối là thê tử của Vương huynh ta, là Vương hậu của Xích Diễm quốc, người còn nhìn nàng như vậy, ta sẽ móc mắt của người ra đó!”

Ngữ điệu dữ dằn ấy đã xuyên thủng được vào tai Hắc Khi Phong, làm thức tỉnh mối tình tan vỡ của hắn.

Hắn rũ mắt xuống, cứng rắn buộc chính mình giấu đi cái tình cảm mà gần như không thể khống chế.

“Công chúa, ta biết Tiểu Bối là thê tử của Cô Ngự Hàn, ta đối với nàng ấy.....không có ý đồ gì hết.”

Từng câu từng chữ của hắn, cơ hồ như đã rút cạn khí lực của hắn

“Ai tin lời nói ma quỷ của người, ánh mắt vừa rồi của người như muốn nuốt chửng lấy tấu tử của ta vậy, hừ!”

Hắc Khi Phong mím chặt môi, trầm mặc không nói.

Từ trong sự không kìm lòng được mà bình tĩnh, nhìn thấy Tiểu Bối khó xử, hắn âm thầm ảo não.

Rõ ràng đã tự nói với mình rồi, không bao giờ làm cho nàng khó xử nữa, nhưng mà..... lại không khống chế được bản thân.

“Nhị điện hạ, hình như bên ngoài tuyết sắp ngừng rồi.”

Từ công công nói khẽ với Hắc Khi Phong.

Thật ra, nhìn thái độ của nhị điện hạ đối với Tiểu Bối cô nương, ông cũng thấy đau lòng cho nhị điện hạ.

Nhìn thấy cái cô công chúa Huyền Trữ hung dữ nói chuyện với nhị điện hạ, ông càng thêm đau lòng.

Nhưng mà, nhị điện hạ không cho phép ông lên tiếng, ông chỉ có thể tự mình đau lòng cho nhị điện hạ.

“Ý? Tấu tử, tuyết đúng là đã ngừng rồi, xem ra chúng ta sắp có thể đi tìm Vương huynh rồi.”

Ánh mắt của Huyền Trữ công chúa bừng lên niềm hưng phấn.

Ánh mắt của Bối Bối cũng nhìn qua khe cửa, đúng là tuyết quả nhiên đã giảm rơi thật!

Ánh mắt vui mừng của nàng sáng bừng lên, gạt đầu phụ họa cho Huyền Trữ.

“Tiểu Bối, chúng ta cùng đi được không?”

Hắc Khi Phong ôn hòa hỏi Bối Bối.

Bối Bối quay đầu nhìn hắn, thấy vẻ mặt thành khẩn của hắn, nàng suy nghĩ một chút, sau đó lộ ra một nụ cười đầy tin tưởng với hắn.

“Được rồi, ta tin tưởng người.”

Hắn mỉm cười một cách kiên định: “Ta sẽ không làm cho nàng thất vọng nữa đâu.”

337. Q.4 - Chương 338: Tranh Bá [7]

Mây dần dần tản ra, bầu trời xuất hiện hào quang màu bạc chói lóa, ánh sáng màu trắng trong suốt cùng tuyết đọng trên mặt đất chiếu rọi lẫn nhau, hơi lạnh, có chút ẩm.

“Aiz.....”

Đột nhiên, nhẹ nhàng một tiếng than thở vang lên, làm cho đoàn người đều ngừng lại.

Bối Bối chỉ cảm thấy thân mình suy yếu, giống như khí lực đột nhiên bị lấy mất đi, giảm xuống từng chút một.

“Tẩu tử [Tiểu Bối]!”

Tiếng gọi hoảng hốt cùng lo lắng của Huyền Trữ cùng Hắc Khi Phong vọt ra khỏi miệng, bọn họ dường như cùng đưa tay ra nâng đỡ Bối Bối, mới làm cho nàng may mắn thoát khỏi bị té ngã.

Bối Bối vô lực lắc lắc đầu, lại dẫn đến một cảm giác chóng mặt khác:

“Đầu thật choáng váng.....”

Một bàn tay ôn hoà hiền hậu đặt lên trán của nàng, cảm giác ấm áp làm cho nàng nhận không được dùng sức chống đỡ mí mắt.

“Hắc Khi Phong.....”

Giọng nói của nàng nghe qua có chút suy yếu.

“Tiểu Bối, nhiệt độ cơ thể của nàng rất thấp, nàng bệnh rồi, vì sao không nói sớm.”

Hắn lại lo lắng lại lo lắng, muốn trách cứ, nhưng lại không nỡ.

“Ta không sao..... Khụ khụ khụ..... Chúng ta tiếp tục đi, chúng ta rất nhanh là có thể tìm được Cô Ngự Hàn rồi.”

Bối Bối cố gắng muốn đứng thẳng thân mình, nhưng lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể nửa dựa vào người Hắc Khi Phong.

“Tẩu tử, người nhất định là cảm phong hàn, thăm thăm, nơi này trừ núi hoang chính là đường núi hoang vắng, phải đi đâu tìm đại phu a?”

Huyền Trữ công chúa lo lắng không thôi nhìn gương mặt tái nhợt của Bối Bối, trong lòng cực kỳ buồn bã, vì sao nàng cũng không có phát hiện tẩu tử bị bệnh.

“Huyền Trữ, ta không sao.”

Bối Bối muốn an ủi nàng.

“Còn nói không có việc gì, tẩu tử, người có biết hiện tại sắc mặt của người thoát nhìn kém tới cực điểm hay không, hiện tại người của người đứng cũng không nổi a.”

Huyền Trữ cầm chặt tay của Bối Bối, càng không ngừng xoa xoa, muốn chà xát cho nàng ấm lên.

Nhìn khuôn mặt không hề có huyết sắc của Bối Bối, lòng của Hắc Khi Phong dường như muốn thắt chặt lại.

Huyền Trữ công chúa nói đúng, hiện tại sức khỏe của Tiểu Bối đứng cũng không nổi.

Nhưng mà, nơi này núi hoang thôn quê hẻo lánh, tìm không thấy đại phu.....

Hắn đưa mắt nhìn về phía trước một mảnh mờ mịt, trống trải vô ngần.

Hạ mắt, hắn lo lắng nhìn về mặt dường như sắp mê man của Bối Bối, cầm tay nàng nắm thật chặt.

Hít một hơi thật sâu, hắn vẫn kiềm nén bối rối ở trong lòng, làm cho chính mình tỉnh táo lại.

“Huyền Trữ công chúa, trước hết phiền người giúp đỡ Tiểu Bối, ta sẽ công nàng ta đi, nơi này phía trước không thôn xóm phía sau không quán trọ, chúng ta chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ đến quan ngoại, chỉ cần gặp được Cô Ngự Hàn, còn có biện pháp cứu Tiểu Bối.”

“Vậy người làm nhanh chút a.”

Huyền Trữ đem Bối Bối đỡ lên lưng Hắc Khi Phong.

Bối Bối cố gắng bắt lấy một chút ý thức cuối cùng, tiếng nói mỏng manh: “Hắc Khi Phong, người như bây giờ, công ta rất vất vả, thả ta xuống dưới đi.”

Hắc Khi Phong giương lên một ý cười ấm áp, thoáng quay đầu nói với nàng.

“Tiểu Bối, nàng yên tâm, tuy rằng hiện tại ta không khác gì người bình thường, nhưng mà, ta tự tin còn có sức lực công nàng, nàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi một chút, ta rất nhanh sẽ mang nàng đi gặp Cô Ngự Hàn.”

“Nhưng mà.....”

Bối Bối mới muốn nói cái gì, lại bị Huyền Trữ công chúa cắt đứt.

“Tẩu tử, bây giờ sức khỏe của người rất suy yếu, không cần nói nhiều lời.”

“Nhị điện hạ, ngài chịu đựng được không? Không bằng để nô tài.....”

Từ công công có chút lo lắng, dù sao bây giờ nhị điện hạ không giống như trước đây.

“Từ công công, không cần nói nhiều lời, chúng ta đi thôi.”

Hắc Khi Phong thân nhiên cũng không mất uy nghiêm đánh gãy những lời còn chưa nói ra của Từ công công.

Có chút mất ý thức, Bối Bối cảm thấy buồn ngủ, ý thức có chút mơ hồ.

Bình tĩnh mà xem xét, bị Hắc Khi Phong công, từng trận ấm áp từ tấm lưng dày rộng của hắn truyền đến, nàng cảm giác thoải mái rất nhiều.

.....

Huyền Trữ luôn thật cẩn thận lưu ý sắc mặt của Bối Bối, thấy đôi mắt của nàng suy yếu nhắm lại, nàng lo lắng gọi ra tiếng.

“Tẩu tử, tẩu tử..... Hắc Khi Phong, tẩu tử nàng ấy đang ngủ, nên làm cái gì bây giờ? Chúng ta phải đánh thức nàng ấy không?”

Giờ phút này, Huyền Trữ cảm thấy không biết làm sao.

Ngủ trong loại thời tiết này, sẽ càng thêm dễ dàng cảm lạnh.

Hắc Khi Phong tạm dừng bước chân một chút, sau đó quay đầu nhìn Bối Bối đem khuôn mặt đặt trên vai hắn, choàng mũ áo lên trên người nàng dường như đem toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều bao lại.

Hô hấp của nàng có chút mỏng manh, hơn nữa hỗn loạn, thổi vào trên cổ hắn, không cảm giác được có bao nhiêu độ ấm, trái tim hắn co rút một chút.

“Chúng ta tiếp tục đi.”

Đôi mắt đen của hắn xẹt qua một chút lo lắng, rất nhanh lại trấn định xuống, chỉ là bước chân càng thêm nhanh.

.....

Đội gió lạnh, cũng không biết đi rồi bao lâu.

Thời gian giống như qua thật mau, lại giống như qua thật chậm.

Không biết qua bao lâu, phía trước loáng thoáng lá cờ tung bay bỗng nhiên nhảy vào mi mắt của bọn họ.

“A! Các người mau nhìn, phía trước có lá cờ đang bay, chúng ta tìm được rồi, tìm được quân doanh của Vương huynh!”

Huyền Trữ công chúa vui mừng nghẹn ngào ở cổ họng, nhin không được vui mừng quá độ mà khóc.

Tiếp theo, nàng quay đầu nói với Bối Bối đang ngủ say bên trong nhẹ nhàng mà không thể ngăn chặn vui sướng:

“Tẩu tử, rốt cục chúng ta tìm được Vương huynh rồi!”

Hắc Khi Phong ngẩng đầu, hí mắt nhìn ngay lá cờ đang bay cách mắt không xa lắm, trong đôi mắt đen xẹt qua một tia không nở buồng xuống.

Lộ trình công Tiểu Bối như vậy, dường như sắp đến cuối.

Lòng hần thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng mắt mát, nhưng mà, so với Tiểu Bối, cái khác cũng không quan trọng.

Đi thẳng về phía trước, một lát sau, phía trước bỗng nhiên có một tiểu đội ra nghênh đón, nhìn bọn hắn một thân võ trang nghiêm nghị, hiển nhiên còn chưa nhận ra bọn họ là ai.

Không bao lâu, đội ngũ binh lính liền ngăn ở trước mặt bọn họ, mâu thương thẳng tắp chỉ vào trước mặt bọn họ.

“Đứng lại, phía trước là trọng địa quân doanh, rốt cuộc các người là ai?”

Huyền Trữ công chúa đi về phía trước đứng lại:

“Làm càn, ta là Huyền Trữ công chúa, còn không mau mau tránh ra.”

Đám binh lính này chưa có gặp qua mặt của Huyền Trữ, vì thế có chút nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, từ đầu đến cuối không nói gì.

“Các người tránh ra nhanh chút a.”

Huyền Trữ nóng nảy.

Hắc Khi Phong hơi nhíu mày, sau đó quay đầu ánh mắt hướng về Từ công công.

Từ công công hiểu rõ ý, cho dù có chút không muốn, lại vẫn là dựa theo ý tứ của Hắc Khi Phong lấy ra ngọc tỷ của Hắc Phong quốc.

Đám binh lính này nhìn thấy ngọc tỷ của Hắc Phong quốc, mặt đều biến sắc.

338. Q.4 - Chương 339: Tranh Bá [8]

Hắc Khi Phong thản nhiên nói:

” Ta là nhị điện hạ của Hắc Phong quốc, ta đến đây là muốn nói chuyện hợp tác với Xích Diễm Vương, hơn nữa, Vương hậu nương nương của các người đang bị bệnh, cần phải chữa trị gấp.”

Tiếng nói của hắn thật bình tĩnh, làm cho người ta có cảm giác tin tưởng.

Những người lính do dự một chút, liền nhanh chóng nhường đường, đi theo phía sau giám sát, thẳng một đường hướng tới quân doanh.

.....

Ở trong lều của chủ tướng, Cô Ngự Hàn đứng bật dậy, nhìn chăm chăm vào tên lính đang đứng trước mặt hét lên;

” Người nói cái gì ? Lặp lại lần nữa!”

Đôi mắt hắn mở to, không dám tin những gì hắn vừa nghe được .

Tên lính nuốt nước miếng, sau đó mới tiếp tục nói:

” Vương, Vương hậu nương nương cùng Huyền Trữ công chúa vừa đi vào trong quân doanh .”

Trong nháy mắt khuôn mặt của Cô Ngự Hàn trắng bệch :

” Chết tiệt, các nàng hiện giờ đang ở đâu?”

” Ở lều trại của quân y.”

” Quân y? Các nàng làm sao vậy?”

Cô Ngự Hàn cảm thấy lòng của mình giống như đang thít chặt.

” Vương hậu nương nương.....”

Tên lính còn chưa trả lời xong, chỉ thấy “vèo” một cái, bóng dáng của Cô Ngự Hàn đã bay nhanh ra ngoài.

Lòng hắn tràn ngập lo lắng bước tới lều trại quân y, chiến bào màu đen trên người đập phần phật trong gió, tóc dài cuộn cuộn tung bay.

Sợi tóc hỗn độn quệt qua gương mặt anh tuấn, nhưng không quét được nét mặt vô cùng lo lắng của hắn.

.....

Trong lều trại quân y.

Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ công chúa còn có Từ công công chờ ở ngoài bức bình phong.

Huyền Trữ công chúa bất an đi tới đi lui, được một lúc, nàng cắn cắn môi đi đến trước mặt Hắc Khi Phong.

Đang Hắc Khi Phong trầm ngâm suy nghĩ đột nhiên nhìn thấy đối diện hiện lên đôi giày thêu, hắn không cần nhìn cũng biết là ai đang đứng trước mặt.

Hắn không ngẩng đầu, chỉ lãnh đạm hỏi:” Có chuyện gì sao công chúa?”

Huyền Trữ thấy hắn ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn mình một lần, trong lòng cứng lại như bức tường đá.

Nàng ngập ngừng một chút, nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú, lời nói ấp a ấp úng:

” Ta.....Ta muốn cảm ơn người đã công tẩu tử của ta tới đây, người.....Vất vả cho người rồi.”

“Công Tiểu Bối là do ta can tâm tình nguyện làm, không cần phải cảm ơn .”

Nghe vậy, Huyền Trữ dường như cảm thấy có một cú giáng mạnh vào mặt mình.

Nàng tức giận trừng mắt lườm hắn, bàn tay siết thật chặt .

” Người, thái độ như vậy là sao, giống như rất khinh thường lời cảm tạ của bốn công chúa, ta mặc kệ người có cần hay không cần lời cảm ơn này, bốn công chúa đã nói ra thì người phải nhận.”

Nàng rất là tức giận .

Hừ! Nghĩ tới, nàng đường đường là một công chúa dễ dàng nói lời cảm tạ với người khác sao? Vậy mà còn không cho nàng một chút mặt mũi .

Hắc Khi Phong nhướng mày, rốt cục ngẩng đầu nhìn nàng, cũng chỉ liếc nhẹ một cái, sau đó đi qua bên kia.

Thấy hắn lạnh lùng như thế, Huyền Trữ chỉ cảm thấy cơn tức như bạo phát.

Được, khinh thường không thèm nhìn nàng, nàng sẽ cùng hắn tranh luận!

Vì thế, nàng xoay người đi tới trước mặt hắn .

” Đây, đây, người như thế nào mà không có lễ phép, người ta có lòng cảm ơn, người không muốn nhận thì cũng phải nói vài lời khách sáo chứ!”

Hắc Khi Phong nhíu chặt lông mày, bạc môi mím lại, vẫn như cũ không nói lời nào.

” Hắc Khi Phong, ta muốn hỏi ngươi.....”

Tiếng nói của Huyền Trữ do tức giận mà cao giọng.

Nhưng mà, nàng còn chưa nói xong, Hắc Khi Phong đột nhiên quay lại, con mắt đen như mắt báo lạnh lùng nhìn nàng, làm cho giọng nói ngang ngạnh của nàng cũng vì thế giảm xuống .

” Đừng âm ỹ nữa! Tiếng nói của ngươi lớn quá, làm ồn tiểu Bối đang ngủ.”

Nói không nên lời, đó là cảm giác bây giờ nàng mới biết, Huyền Trữ nhìn chằm chằm vào ánh mắt nguy hiểm của hắn, trong lòng có chút chua xót.

Nàng quay mặt đi, sau đó đi thẳng qua chỗ khác, lặng lẽ không nói gì.

Chỉ một lát sau, màn trướng bị xốc lên, một thân ảnh cao lớn cơ hồ như bay vào.

” Vương huynh.”

Huyền Trữ vui mừng kêu lên.

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn nhìn lướt qua tình hình bên trong, khi nhìn thấy Hắc Khi Phong, con người xẹt qua một tia thâm trầm.

Rất nhanh, hắn đem ánh mắt đang nhìn Hắc Khi Phong dời đi, quay sang nhìn Huyền Trữ:

” Tiểu Bối Bối đang ở đâu?”

” Tẩu tử.....Tẩu tử nàng ở.....”

Huyền Trữ nhìn về phía sau bình phong, nàng còn chưa nói xong, Cô Ngự Hàn đã mau chóng đi vào bên trong.

Quân y vừa nhìn thấy người đi vào là Cô Ngự Hàn, muốn cúi đầu hành lễ.

Cô Ngự Hàn khoát tay ngăn hắn lại, chạy vội lại tới bên giường, yên lặng nhìn sắc mặt tái nhợt của người đang ngủ say .

Hắn nhẹ nhàng lấy tay xoa hai má nàng, quay đầu gấp gáp hỏi quân y.

” Tình huống của nàng như thế nào?”

” Vương , Bối Bối tiểu thư bị nhiễm một chút phong hàn, chỉ cần cẩn thận điều trị, rất nhanh sẽ khỏe lên.”

Nghe được đáp án của quân y, lúc này Cô Ngự Hàn mới cảm giác được tim mình vẫn còn đập.

Hắn âm thầm thả lỏng tâm trạng, vừa tức lại vừa thương, nhìn người đang say ngủ như không có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Bối Bối, nàng thật sự càng ngày càng không ngoan, tự nhiên chạy tới đây làm ta sợ!

Tức giận muốn đánh thức nàng dậy, nhưng mà tay để ở bả vai lại thành cử chỉ nhẹ nhàng, đắp lại chăn cho nàng.

” Đi sắc thuốc đi, sau đó phân phó Tuyệt Lệ tiếp đãi khách quý từ phương xa tới.”

” Vâng.”

Quân y hành lễ lui ra.

Cô Ngự Hàn cởi bỏ áo giáp trên người, chui vào trong chăn, đem thân hình bé nhỏ ôm vào lòng .

Nhìn nàng vô tư im lặng ngủ, hắn vô lực thở dài.

Đem nàng ôm chặt vào lòng, hắn dịu dàng hôn nhẹ lên đôi môi anh đào:

” Nàng, cô gái nhỏ này, mỗi lần đều muốn hù dọa cho ta sợ, nàng mới cam lòng có phải hay không?”

Cảm nhận được hơi ấm, Bối Bối theo bản năng ngọ nguậy tìm kiếm vị trí thoải mái, sau đó tiếp tục ngủ say.

Có lẽ là do vòng ôm của hắn rất thư thái, mơ mơ màng màng, bởi vì thân thể không được khoẻ nên đầu lông mày nhíu chặt, rốt cục cũng thả lỏng.

Ngón tay thon dài của Cô Ngự Hàn chỉ nhẹ vào chóp mũi, chậm rãi xoa nhẹ hàng mi của nàng, đôi mắt tràn đầy sủng nịnh:

” Ngoan ngoan ngủ đi, ngủ một giấc sẽ thấy khoẻ lên, chờ nàng khoẻ lại, sau đó, chúng ta sẽ tính sổ !”

Giống như nghe được tiếng nói như đang hờn giận của hắn, trán của Bối Bối rói nhíu lại một chút, cánh môi vô ý thức thì thào.

” Cô Ngự Hàn.....”

339. Q.4 - Chương 340: Tranh Bá [9]

Bối Bối cảm thấy như được nằm trong một cái ấm lò thật to, cả người bị vây quanh bởi làn hơi ấm, cho dù ngủ say, nàng vẫn nhớ lại một mảng tuyết lạnh như băng, làm cho nàng không khỏi run lên.

” Ừ.....”

Trong vô thức, nàng ôm chặt chắn, cọ cọ, cảm giác thoải mái làm khoé môi của nàng cong lên.

Cô Ngự Hàn sủng nịnh nhìn dung nhan yêu kiều đang say ngủ của nàng, sau đó dùng ánh mắt bảo hộ nhân cầm chén thuốc đặt lên bàn rồi đi ra ngoài.

Nhìn bát thuốc đen tuyền, môi hắn hiện lên nụ cười xấu xa.

Đi đến bên giường ngồi xuống, ngón tay của hắn phủ nhẹ lên hai má nàng, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng hắn cảm thấy không vui.

Nhẹ giọng gọi nàng dậy:

” Tiểu Bối Bối, mở mắt ra, uống thuốc.”

Tiếng nói quen thuộc luẩn quẩn bên tai, kích thích thần kinh của nàng.

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, mí mắt giật giật, từ từ mở mắt ra.

Nàng mờ mịt nhìn trước mặt, không để ý thấy Cô Ngự Hàn ngồi ở bên cạnh.

Đầu giật bưng bưng làm nàng cảm thấy khó chịu .

” Ừm.....Đau đầu quá!”

Nàng chớp đôi mi thanh tú cúi đầu rên rỉ một tiếng, lấy tay xoa xoa trán.

Một bàn tay phủ lên tay nàng, nhiệt độ ấm áp truyền tới, nàng nhíu nhíu đôi mắt, đầu óc mụ mị làm cho nàng phản ứng chậm chạp, nâng mắt nhìn xem là ai.

Hé ra khuôn mặt tuấn tú quen thuộc mơ mơ hồ hồ, nàng trừng mắt nhìn kỹ, rốt cục nhìn rõ người trước mặt.

” Cô Ngự Hàn!”

Nàng kêu lên, quên là mình đang đau đầu, rất nhanh bật dậy.

Nhưng mà, vừa mới nâng cổ lên, liền cảm thấy choáng váng, than nhẹ một tiếng nàng lại nằm xuống.

” Sinh bệnh mà còn không an phận như vậy, hử ?”

Tiếng nói như trêu chọc lại như trách cứ vang lên.

Bối Bối thật vất vả mới mang ý thức quay về, sau đó đáng thương nhìn hấn, nàng nắm chặt bàn tay to ấm áp.

” Cô Ngự Hàn, ta rất nhớ chàng!”

” Phải không ?”

Tiếng nói nhàn nhạt, không có gì là lo lắng cả, làm cho người ta cảm thấy đắn đo, không biết giờ này hấn đang đau lòng hay cái gì khác .

Hấn không chớp mắt nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm không thấy đáy, làm lòng nàng run sợ.

Theo như trước kia, nếu nàng tự ý phá bỏ kết giới của hấn chạy tới nơi này, lại còn sinh bệnh, đúng lý là hấn sẽ không bình tĩnh như vậy chứ.

Nuốt nuốt nước miếng, nàng đưa tay sờ mặt hấn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Cô Ngự Hàn, chàng đang tức giận phải không?”

“Nàng nói xem?”

Cô Ngự Hàn không mẫn không nhạt hỏi lại.

” Ta....Ta biết sai rồi!”

Ánh mắt Bối Bối căng thẳng, thành thật nhận sai.

” Ừ.”

Hấn cứ như vậy nhàn nhạt lên tiếng, rất nhanh hấn rút tay về, nàng muốn bắt lại mà không kịp .

” Cô Ngự Hàn....”

Bối Bối chớp mắt nhìn hấn, trong lòng thấp thỏm, hấn như vậy, làm nàng không biết làm sao?

Xoay người đem chén thuốc lại, hấn nâng người nàng dậy.

” Aiz, thật là choáng váng!”

Bối Bối cự mình muốn phối hợp với hấn nâng người lên, đầu lại cảm thấy đau hơn.

” Không nên cử động, ta mang thuốc tới là được rồi.”

Lần này, tiếng nói của hấn lộ ra một tia lo lắng.

Đem nàng dựa vào ngực mình, hấn cầm chén thuốc đưa đến bên miệng nàng.

” Nếu đã biết là sai, vậy thì mang chén thuốc này uống hết cho ta.”

Mùi thuốc xộc vào mũi, Bối Bối có chút lo sợ, theo thói quen chải chải tóc trốn tránh chén thuốc mà mới nghĩ thôi là đã thấy rất đáng rồi.

Chính là động tác còn chưa kịp thực hành, hấn liền thấy rõ ý đồ của nàng, tay giữ chặt đầu không cho nàng nhúc nhích.

” Sinh bệnh là phải uống thuốc, nếu muốn tới quân doanh, là biết sẽ khổ cực.”

Tiếng nói nghe qua thì rất bình tĩnh, nhưng mà, quá bình tĩnh đi, cho nên.....không giống tác phong của hấn.

Bối Bối vùng trộm nhìn sắc mặt hấn, thật cẩn thận hỏi”

Cô Ngự Hàn, chàng.....Đang giận ta có phải không?”

“Uống thuốc.”

Hắn không trả lời, chính là lời ít mà ý nhiều, chén thuốc lại đưa tới bên miệng nàng.

Nhìn chén thuốc đặc quánh kích thích hô hấp của nàng, nàng lắc lắc đầu, nhìn hắn cầu xin tha thứ.

” Cô Ngự Hàn, ta không uống được.....”

” Uống thuốc!”

Lần này, giọng nói lớn hơn, có vài phần nghiêm nghị.

Bối Bối rụt cổ, không dám làm nũng với hắn nữa.

Nhìn chén thuốc đen thui, Bối Bối vẻ mặt đau khổ, lại chỉ có thể không rên một tiếng há mồm.

Thấy nàng há miệng, hắn rất nhanh đem chén thuốc lại gần, đút cho nàng uống hết.

“Ừ.....Đáng quá.”

Bối Bối khó khăn nuốt xuống, nàng nhấp nhấp đầu lưỡi, sau đó nâng mắt uý khuất nhìn hắn.

Cẩn cẩn môi, nửa câu cũng không dám nói.

Cô Ngự Hàn cũng không liếc mắt nhìn nàng, mang chén thuốc đặt một bên, sau đó lẳng lặng ôm nàng vào lòng không nói lời nào.

Không khí im ắng quỷ dị, làm nàng cảm thấy bất an.

Bối Bối rốt cục không nhịn được không khí trầm mặc như vậy, nàng nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn.

Không phản ứng.

Nàng lại kéo, hơn nữa còn dùng sức.

Hắn mới phản ứng cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm, làm cho người ta không biết giờ này hắn đang nghĩ gì.

” Cô Ngự Hàn, ta biết chàng đang giận ta không ở trong cung lại chạy tới đây, chàng.....Chàng mắng ta đi.”

Bối Bối nhắm mắt lại, trên mặt biểu tình giống như đang chờ đợi sự trừng phạt.

“Ta mắng nàng làm gì?”

Khuôn mặt tuấn tú mê hoặc lòng người, nhìn biểu tình của nàng trong hắn mắt dần dần mang theo ý cười.

Bối Bối rất nhanh mở to mắt, hắn cười cười nhìn nàng.

Nàng bình tĩnh đại ngộ, thì ra.....Hắn đang giả bộ hù dọa nàng!

” Cô Ngự Hàn, chàng làm cho ta sợ!”

Nàng chu miệng lên án.

Câu trả lời của hắn là càng dùng sức ôm nàng một chút, ôm nàng cơ hồ muốn thở không nổi:

” Ta chỉ muốn đáp lễ nàng một chút, ai bảo nàng đột nhiên chạy đến đây làm ta sợ, làm cho ta lo lắng, cho nên cần giáo huấn một chút.”

Càng nói, hắn càng ôm chặt sức lực lại càng lớn, làm cho nàng muốn giãy ra khỏi vòng ôm của hắn.

Thấy nàng muốn kháng nghị, hắn rất nhanh ôm nàng lại, cánh tay tiến vào trong chăn vuốt ve bụng nàng, cảm giác bụng nàng đang lớn dần, hắn bực môi không tiếng động nhếch lên.

” Con chúng ta đang trưởng thành.”

Hắn đột nhiên mở miệng nói, tiếng nói của người sắp làm cha vui mừng và kiêu ngạo.

340. Q.4 - Chương 341: Tranh Bá [10]

Bối Bối cúi đầu nhìn bụng mình, không dám tin trông lớn đôi mắt.

“Này..... Cô Ngự Hàn, bụng của ta tại sao lập tức lại lớn lên nhiều như vậy?”

Hắn cúi đầu bật cười, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve bụng của nàng, con người đen một mảnh nhu hòa.

“Con của chúng ta lớn lên, bụng của nàng đương nhiên cũng sẽ lớn lên theo, nàng đã gặp qua người nào phụ nữ mang thai nào mà bụng không to chưa?”

“Nhưng mà..... Nhưng mà ta nhớ rõ không lâu trước đây còn không có lớn như vậy a, Hoàng kim dẫn lớn cũng quá nhanh đi! Xà loại bọn chàng đều lớn nhanh vậy sao?”

Nàng vỗ về bụng mình, vẫn cảm thấy có chút không phản ứng kịp.

Thấy vẻ mặt nàng nhìn trân trân không nói lên lời, biểu hiện rõ ràng hoảng sợ không nhỏ, Cô Ngự Hàn hôn lên hai má của nàng trấn an.

“Ha ha..... Xà loại cùng nhân loại không giống nhau, không có chu kì sinh sản cố định, khi nào lớn thì sẽ lớn, thân mình của nàng cùng cục cưng có liên quan, bụng nàng càng to nhanh, chứng minh con của chúng ta càng lợi hại, nói không chừng a..... ngày mai đứa nhỏ lại đột nhiên ra đời.”

Ngày mai?!

Bối Bối tròn mắt cơ hồ muốn lòi ra.

Nàng thất kinh kéo ống tay áo của hắn, đôi mắt có chút bất lực nhìn hắn:

“Cô Ngự Hàn, thật là làm sao bây giờ? Nếu ngày mai đứa nhỏ thật sự chào đời, thật là làm thế nào mới tốt?”

Hắn nhéo nhéo cái mũi của nàng, nhú mày, bạc môi mỉm cười:

“Không cần làm gì hết, khi cục cưng chào đời bảo bọn chúng gọi chúng ta là phụ thân mẫu thân a.”

Bối Bối há mồm tròn mắt, không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng thật loạn.

Nàng chưa từng nghĩ tới xà dẫn dẫn có thể sinh ra nhanh như vậy sẽ, cứ nghĩ sẽ mang thai 10 tháng , để cho nàng trong lòng có quá trình chuẩn bị.

Nhưng mà hiện tại.....

Nàng muốn gõ trán mình mà rên rỉ.

Thấy nàng sầu khổ, bờ môi của Cô Ngự Hàn cong lên tươi cười, ghé sát nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Tiểu Bối Bối, nàng buồn cái gì? Nói cho vi phu, để cho vi phu chia sẻ nỗi buồn giúp nàng.”

Đôi mắt đen của hắn thực dịu dàng, như là có ma lực có thể mê hoặc lòng nàng.

Dần dần, nhịp tim lộn xộn của nàng có xu hướng êm dịu lại, lo lắng trong lòng cũng dịu xuống.

“Ta chỉ là cảm thấy quá ngạc nhiên, nếu cục cưng nhanh như vậy liền sinh ra, mà ta lại một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, ta nên chăm sóc bọn chúng như thế nào đây.”

Nói xong lời cuối cùng, nàng buồn rầu nhìn hắn.

Nghe vậy, con người đen của hắn xẹt qua một tia trêu chọc nàng:

“Chỉ cần cho bọn chúng ăn uống no là được.”

Ngay sau đó, tầm mắt hắn tà khí đảo qua phần trước ngực “no đủ “ của nàng, bên môi tươi cười càng thêm mở rộng.

Bối Bối chớp mắt, cảm giác được ánh mắt không có ý tốt của hắn, nàng rất nhanh nhìn lại trước ngực mình, nàng nhanh chóng đưa tay che trước ngực tổng tài không mãnh vải của mình dưới cái nhìn chăm chú của hắn.

“Cô Ngự Hàn, chàng..... chàng có thể đứng đắn một chút không, chúng ta đang thảo luận vấn đề của cục cưng, thu hồi ánh mắt mê đắm của chàng lại.”

Hắn đành buông tay, nhưng, ánh mắt vẫn tà ác như trước:

“Ta cũng đang nói chuyện với nàng một cách đứng đắn a, đứa trẻ nhỏ không phải đều là uống sữa mà lớn lên sao? Chẳng lẽ ta nói không đúng?”

“Đáng ghét.”

Bối Bối đánh hắn một cái, da mặt nóng hừng hực.

“Ha ha.....”

Hắn một tay ôm lấy nàng, cúi đầu hung hăng hôn lên môi của nàng, đầu lưỡi rất nhanh liền mở hàm răng của nàng, bừa bãi xâm nhập vào miệng của nàng dây dưa.

Hắn hôn, thực đột nhiên, thực bá đạo, rất mạnh, làm cho nàng ngay cả khe hở để thở cũng không có.

“Ừm.....”

Nàng bị động đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt của hắn, môi bị hắn hôn có chút đau.

Kịch liệt dây dưa hồi lâu, hắn mới thoáng buông nàng ra, con ngươi đen thâm thúy dừng ở đôi môi sưng đỏ của nàng, ánh mắt nồng cháy.

Khuôn mặt nàng có chút mê say như trước, đầu choáng váng vui sướng, chỉ có thể thất thần nhìn khuôn mặt tà mĩ của hắn.

Ngón tay thon dài của hắn xoa xoa đôi môi đỏ mọng của nàng, nhẹ nhàng dùng sức, đau đớn đem nàng trong mê say tỉnh lại.

“Cô Ngự Hàn, chàng hôn môi của ta đau quá.”

Nàng lên án nhìn hắn.

Nhìn cánh môi đỏ tươi ướt át của nàng, hắn nuốt nuốt nước miếng, cố gắng ngăn chặn cảm xúc trong lòng cuộn cuộn.

Con ngươi đen của hắn nặng nề liếc nàng một cái:

“Nàng tự tiện từ trong cung chạy tới nơi này khiến ta sợ hãi, nàng nói, ta có nên trừng phạt nàng một chút hay không, hay là nói..... nàng cho rằng trừng phạt như vậy vẫn là rất nhẹ, hử?”

Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói của hắn bỗng nhiên xoay chuyển rất nhẹ, lại thật sự nguy hiểm.

Bối Bối âm thầm kêu không xong, nàng nghĩ hắn sẽ không truy cứu nữa, ai biết hắn bây giờ còn nhớ rõ muốn tính sổ với nàng.

Ánh mắt lên án đột nhiên thay đổi, nàng lập tức mang một khuôn mặt tươi cười lấy lòng.

Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve trong ngực hắn, làm nũng cọt cọt:

“Cô Ngự Hàn, người ta đã bị chàng trừng phạt rồi a, chàng tạm tha cho ta đi, chàng xem xem môi người ta nhất định là lại sưng lên rồi, trừng phạt như vậy là đủ rồi a.”

Hắn lưỡi biếng dựa vào ghế, khiến cho nàng nửa nằm nửa ngồi ở trong lòng hắn, hưởng thụ việc nàng đang dụ dỗ lấy lòng hắn.

“Nàng cảm thấy như vậy thật sự là đủ sao? Nhớ kỹ đấy?”

Nàng liều mạng gạt đầu, lại quên chính mình đang bị choáng váng.

Động tác gật đầu liên tục, làm cho nàng cảm thấy trước mắt có chút choáng váng hoa mắt.

Nàng theo phản xạ tính đỡ lấy cái trán, khó chịu than nhẹ:

“Ừ.....”

Thấy nàng sắc mặt trắng xanh, vẻ mặt đùa cợt của Cô Ngự Hàn vội vàng thay đổi.

Hắn nhíu chặt mày, đem nàng nằm xuống ghế.

“Trước hết nằm xuống đây đã, không được lộn xộn.”

Sau đó, ngón tay thon dài của hắn ấn ấn vào huyệt thái dương của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Đầu ngón tay ấm áp tạo cho nàng cảm giác thực thoải mái, ánh mắt nàng điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, giả bộ mệt nhọc.

“Cô Ngự Hàn, ta không thoải mái.”

Nàng chớp ánh mắt, tiếng nói yêu kiều.

“Biết không thoải mái còn làm cho chính mình sinh bệnh, tự mình chịu đựng đi.”

Hắn tức giận trừng mắt liếc nàng một cái, nhưng động tác càng thêm nhẹ nhàng.

Cảm giác được hắn đang lo lắng ình, Bối Bối âm thầm thè lưỡi.

“Cô Ngự Hàn, người ta không được khỏe, chàng cũng đừng giận ta nữa, cũng đừng phạt người ta được không?”

Hắn tức giận dò xét nàng:

“Nàng ngoan ngoãn dưỡng khỏi bệnh rồi nói sau.”

“Cô Ngự Hàn, Hắc Khi Phong hắn.....”

Nàng nói sang chuyện khác.

Hắn trầm xuống, uy hiếp nhìn nàng chằm chằm:

“Không cho phép nói nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.”

“Ta.....”

Nàng còn muốn nói chuyện, lại bị ánh mắt thâm trầm của hắn ngăn chặn, đành phải không cam lòng nhắm mắt lại, cố gắng ngủ say.

341. Q.4 - Chương 342: Tranh Bá [11]

Trong trường thực im lặng, Hắc Khi Phong khoanh chân ngồi trên ghế, nhắm mắt, khuôn mặt phẳng phất vẻ an bình.

Từ công công từ ngoài bước vào vài bước, dừng lại.

“Nhị điện hạ, đã lâu như vậy, Xích Diễm Vương một chút đều không có ý gặp người, nô tài xem.....”

“Từ công công, ngồi xuống đi.”

Mắt của Hắc Khi Phong không có mở ra, chỉ bình tĩnh hạ chỉ thị, đánh gãy lời của Từ công công.

Hắn do dự một chút, đành phải nghe lệnh ngồi vào một bên.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, không biết qua bao lâu, màn trướng doanh bị xốc lên.

Thân ảnh anh tuấn của Cô Ngự Hàn xuất hiện ở cửa trường doanh .

Ánh mắt hần thẳng tắp dừng trên người một chút động tĩnh cũng không có của Hắc Khi Phong, ánh mắt thâm thúy không lường được.

Hai người cứ như vậy lấy tư thế kỳ quái giằng co hồi lâu, Hắc Khi Phong mới chậm rãi mở mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn lại Cô Ngự Hàn .

Cô Ngự Hàn đến gần vài bước:

“Ý tứ của ngươi, ta đã nghe Huyền Trữ nói qua.”

Hắc Khi Phong đứng lên, dáng người tuyệt mỹ không hề thua kém Cô Ngự Hàn.

“Vậy xin hỏi Xích Diễm Vương có chấp nhận hay không?”

Hần thản nhiên hỏi, con người đen bình tĩnh nhìn Cô Ngự Hàn, ánh mắt bằng phẳng không nhìn ra tâm tư.

Cô Ngự Hàn xoay người đến một bên ngồi xuống, lấy một chén trà nóng chậm rãi uống một ngụm.

Sau đó mới từ từ ngẩng đầu, đôi mắt đen như chim ưng đánh giá Hắc Khi Phong.

“Người xác định người không phải người cùng Hắc Khi Dạ lừa bịp ta?”

Sắc mặt của Hắc Khi Phong không thay đổi, lạnh nhạt bình tĩnh như trước.

Chỉ là, ánh mắt hần dần trở nên thâm trầm, thậm chí chút không áp chế được chua xót.

Hần nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu áp chế nỗi đau đớn trong lòng.

“Từ khi đại ca của ta đâm một kiếm vào Tiểu Bối, ta đã không có khả năng cùng đại ca ta chung sống hoà bình, lúc này đây, ta sở dĩ đến đây, đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, đó là vì cái chết của phụ vương ta, nhưng mà ta không muốn nhắc lại chuyện đó.”

Cô Ngự Hàn lặng lẽ nhìn Hắc Khi Phong, thật lâu, thật lâu.

Không khí trong trường doanh thật trầm mặc quỷ dị.

Cho đến khi chén trà trong tay đã nguội lạnh, Cô Ngự Hàn mới chậm rãi buông ra, sau đó đứng lên đi đến trước mặt Hắc Khi Phong.

Con người đen của hần giống như có thể xuyên thấu tâm tư người khác, từ từ, khuôn mặt tuấn mỹ của hần mỉm cười nhạt.

“Ta tin tưởng ngươi, từ giờ trở đi, chúng ta cùng nhau hợp tác. Nhưng mà..... Ngươi không sợ ta sau này sẽ thôn tóm Hắc Phong quốc sao?”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong thản nhiên trả lời:

“Chỉ cần có thể làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp, cho dù ta phải đem Hắc Phong quốc tặng cho ngươi, cũng không có gì oán thán.

Cô Ngự Hàn sững sốt, một lần nữa nhìn thật sâu vào mắt hần.

Một lát sau, hần nhếch miệng, cười không đứng đắn:

“Ta không có hứng thú thôn tóm nhiều quốc gia, có thời gian..... Ta thích cùng Tiểu Bối Bối của ta du ngoạn.”

Ánh mắt của Hắc Khi Phong run run một chút:

“Ngươi sẽ đối tốt với Tiểu Bối, đúng không?”

“Tuyệt đối sẽ đối với nàng tốt hơn so với ngươi đối với nàng .”

Bạc môi của Cô Ngự Hàn mỉm cười, ý tứ thật rõ ràng trong đôi mắt đen lạnh ấy.

Không cần nghĩ, Hắc Khi Phong cũng biết ý tứ trong ánh mắt lạnh lùng của Cô Ngự Hàn.

Mắt hắn xẹt qua một tia chua xót, không lên tiếng.

Cô Ngự Hàn nói đúng, hắn đối với Tiểu Bối, xác thực so ra không thể bằng được Cô Ngự Hàn.

Trầm mặc hồi lâu, hắn xoay người lại, đem ngọc ẩn binh quyền đưa cho Cô Ngự Hàn.

“Ngọc ẩn cùng binh phù này, có thể làm nhiễu loạn quân tâm của đại ca ta, chỉ cần người dùng hai vật này, rất nhanh có thể đánh bại quân đội của đại ca ta.”

“Người muốn đem những vật này giao cho ta?”

Cô Ngự Hàn nhún mày.

“Không sai.”

“Phải làm sao đây, ta muốn người dùng những thứ này, tự mình đối phó với Hắc Khi Dạ.”

Cô Ngự Hàn nhún nhún vai, không chút để ý đến ngọc ẩn, binh phù kia.

“Ta nghĩ nếu người giữ mấy thứ này người sẽ yên tâm tin tưởng ta hơn.”

Ánh mắt của Hắc Khi Phong phức tạp nhìn Cô Ngự Hàn.

Bạc môi của Cô Ngự Hàn cong lên:

“Nếu ta nói tin tưởng người, vậy thì sẽ không lại hoài nghi người. Đợi đến lúc giáp chiến, người cùng ta cùng hiệp lực đánh bại Hắc Khi Dạ, người phải chuẩn bị tâm lý, vì Tiểu Bối Bối của ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.”

“..... Ta biết.”

Hắc Khi Phong thản nhiên trả lời, sau đó đem ngọc ẩn và binh phù cất vào trong người.

Do dự một chút, hắn tiếp theo nói:

“Ta..... Ta muốn gặp Tiểu Bối.”

“Ta vì sao phải cho tình địch của ta gặp nữ nhân ta yêu.”

Cô Ngự sắc mặt lạnh lùng không tốt trừng mắt nhìn Hắc Khi Phong.

Hơi cúi đầu, Hắc Khi Phong nhẹ nhàng nhếch môi, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, có chút khiêu khích:

“Người sợ Tiểu Bối sẽ phải lòng ta sao?”

Cô Ngự Hàn cũng tươi cười, so với Hắc Khi Phong càng thêm sáng lạn:

“Người cho là người là đối thủ của ta sao?”

“.....”

Hắc Khi Phong hơi đắn đo một chút, sau đó tiếp tục cười dài không lên trả lời.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn cũng cười không nói lời nào.

Hai nam nhân cứ như vậy tươi cười nhìn đối phương, chỉ là, thâm ý trong đó chỉ có đương sự mới hiểu được.

Từ công công đứng ở xa, vừa rồi trong lúc bọn họ đó nói chuyện không nghe được rõ ràng, hiện tại cũng hoàn toàn không hiểu được dòng nước ngầm giữa bọn họ.

Nhưng mà, nhìn bọn họ đột nhiên không nói lời nào trừng mắt nhìn nhau, trong lòng rất là lo lắng.

Không phải là đàm phán thất bại chứ? Nếu Xích Diễm Vương động thủ với nhị điện hạ, thì phải làm thế nào mới tốt?

Suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy khẩn trương.

Vì thế, Từ công công từng bước đến gần bọn họ, sau đó đứng ở trước mặt Hắc Khi Phong, lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn Cô Ngự Hàn.

“Xích Diễm Vương, nếu người muốn đụng đến nhị diện hạ của ta, phải bước qua xác ta trước đã!”

Cô Ngự Hàn cùng Hắc Khi Phong đồng thời sửng sốt.

Rất nhanh, Cô Ngự Hàn biết Từ công công hiểu lầm, vì thế đâm lao phải theo lao, xẩu xa giường môi:

“Ha ha..... Người cho là chỉ mình người có thể chống đỡ được ta sao? Bất quá..... Người đã trung thành với nhị diện hạ của người như vậy, ta đây sẽ thành toàn người! Xem hỏa diễm cầu của ta!”

Trong chớp mắt, một ngọn lửa rực rỡ ngưng tụ trong tay Cô Ngự Hàn, hắc tà ác nhìn, hỏa diễm trong tay chậm rãi hướng về phía Từ công công.

Thấy hỏa diễm ngay trước mắt, Từ công công nuốt nuốt nước miếng, run run nói:

“Nhị diện hạ, người mau..... chạy mau, nô tài ở trong này chống đỡ.”

342. Q.4 - Chương 343: Tranh Bá [12]

Hắc Khi Phong chớp mắt, cũng không nhúc nhích.

Từ công công tiếp đến liền vươn tay đẩy: “Nhị diện hạ, đi mau đi.”

“Cô Ngự Hàn, người đùa giỡn đã đủ chưa.” Hắc Khi Phong nhíu mày nhìn chằm chằm Cô Ngự Hàn, giọng nói mang chút thất bại.

Nếu bây giờ hắn có pháp lực, tỉ thí một chút với Cô Ngự Hàn cũng không tệ.

Ngay tại lúc ngọn lửa sắp lan tới đôi mắt lão hóa của Từ công công, Cô Ngự Hàn mới thu lại ngọn lửa trong tay, cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt tái nhợt của Từ công công.

“Chắc chắc, không ngờ người tuy rằng đã lớn tuổi, cũng còn có một chút gan dạ, được rồi, bổn vương liền niệm tình người một lòng trung thành, tạm thời buông tha nhị diện hạ nhà người một lần.”

“Ta không cần người tha.” Hắc Khi Phong lạnh lùng lên tiếng.

Trong giọng nói của hắn mơ hồ có chút u sầu.

Cho dù che dấu rất khéo, nhưng Cô Ngự Hàn lại nghe được.

Hắn không chút khách khí cười to: “Ha ha ha... Xem ra người đối với bản thân tay trái gà không chặt hiện tại rất ảo não, thật sự là đáng tiếc, ta còn định nói rằng muốn cùng người tỉ thí một chút, xem xem người có bao nhiêu can lực, nhưng hiện tại xem ra ta phải thất vọng rồi.”

“Hừ!” Hắc Khi Phong hừ lạnh một tiếng, xoay người trở về chiếc giường gỗ, ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại không hề để ý tới những gì xung quanh.

Cô Ngự Hàn vẫn không buông tha hắn.

Hắn ung dung tự tại đi đến trước giường, vẻ mặt cười xẩu xa hạ thấp mắt nhìn Hắc Khi Phong.

“Không sao, tuy rằng bây giờ người tay trái gà không chặt, nhưng mà ta sẽ rất kiên nhẫn chờ người từ từ khôi phục pháp lực.”

Hắc Khi Phong mở choàng mắt, hung tợn trừng mắt nhìn Cô Ngự Hàn: “Ta không phải tay trái gà không chặt!”

“Ồ? Phải không?” Cô Ngự Hàn giọng nói hoài nghi, còn mang theo vài tia trêu chọc.

Hắc Khi Phong hít thở phập phồng mạnh, sau đó nở nụ cười không hề thua kém vẻ cười ác liệt của Cô Ngự Hàn: “Nếu ta là tay trái gà không chặt như người nói, ta như thế nào có thể công Tiểu Bối tử Hoàng Sơn Tuyết Linh kia đến nơi đây.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn nheo mắt lại, sắc mặt căng lại.

“Sau này người sẽ không bao giờ có cơ hội công Tiểu Bối Bối của ta nữa, đây là quyền lợi của ta!”

Câu trả lời của Hắc Khi Phong chỉ là cong môi, nhún nhún vai.

Cô Ngự Hàn tức giận đến nghiến răng, hung hăng trừng mắt liếc Hắc Khi Phong một cái, sau đó trong lòng thực không thoải mái mà phát tay áo rời khỏi doanh trại.

Tức chết được, quả nhiên làm cho Hắc Khi Phong có cơ hội ve vãn Tiểu Bối Bối của hắn.

Hắn thở hổn hển đi ra ngoài...

Trên đường, Huyền Trữ không biết từ nơi này chui ra ngăn đường đi của hắn.

“Vương huynh, cuối cùng muội cũng tìm được huynh rồi.”

Cô Ngự Hàn dừng bước: “Muội tìm ta làm gì?”

Ngữ khí của hắn không tốt lắm, bởi vì còn đang trong cơn ghen.

“Đương nhiên là muốn thăm Vương huynh a, từ lúc đến nơi này muội cũng chưa có thời gian tán gẫu với Vương huynh.”

“Chuyện muội tự tiện chạy tới nơi này ta còn chưa tính với muội, muội tới là để lĩnh phạt phải không?” Cô Ngự Hàn nhìn muội muội một cách tàn ác.

Huyền Trữ nhìn hắn, cảm thấy sắc mặt của Vương huynh có vẻ không đúng lắm, giống như không phải thật sự giận nàng.

“Vương huynh.... Huynh đang giận cái gì đó phải không?”

“Hiện tại ta có việc cần làm, muộn chút nữa sẽ chỉnh muội.” Đôi mắt của Cô Ngự Hàn nhìn sang một bên, sau đó lướt qua nàng rồi khỏi đó rất nhanh.

Ánh trăng trong suốt, như một mảnh sa mỏng, nhân nhật chiếu trên từng tòa doanh trại, từng đợt gió mát phát qua rèm doanh trại.

Trong doanh trại, rất hay có tiếng bước chân rất đều của quân lính truyền đến, đặc biệt ổn định, khiến người ta cảm thấy an tâm.

Thân thể nhỏ nhắn của con mèo Bối Bối vừa qua cơn bệnh nặng, đang uốn éo trong ổ chăn ấm mà ngủ một cách ngọt ngào.

Nàng hô hấp đều đặn, giống như một con mèo nhỏ chỉ thích ngủ.

Trong đêm tối, một thân hình cao lớn, lạng lẽ xuất hiện ngoài doanh trướng.

“Vương!” Chiến sĩ chỉnh tề cúi đầu hành lễ.

Nam nhân giương tay lên, ý bảo bọn họ chớ có lên tiếng, “Tiểu Bối Bối đang ngủ?”

“Hồi bẩm Vương, Bối Bối tiểu thư rất sớm đã đi ngủ.”

“Ừm, các người đi tuần tra đi!” Cô Ngự Hàn dặn dò một tiếng, xoay người vén màn lên, nhẹ nhàng bước vào.

Trong bóng tối, đôi mắt hắn sâu thẳm, sáng chói như bảo thạch đen.

Đôi mắt đó sáng quắc khóa lại thân ảnh gầy gò nhỏ nhắn trên giường kia, đáy mắt thâm thúy, nhất thời phức tạp khó lường, có hờn dỗi, có thương yêu...

Chậm rãi đi đến bên giường, mượn ánh trăng, tham luyến mà nhìn cái tiểu nữ nhân thuộc về mình đang nằm trên giường kia.

“... Ừm...” Gió lạnh thổi nhẹ qua, bóng dáng trên giường dường như đã nhận ra có cái gì xâm nhập, nàng bất an trở mình lại.

Cánh tay nhỏ bé từ trong chăn vươn ra, trơn bóng như ngọc, lộ ra ngoài.

Ngay sau đó, chăn nhùng trên giường rơi xuống, toàn bộ những gì gợi cảm - thân thể kiều diễm của nàng đều bộc lộ trong không khí, chỉ mặc bộ áo nhỏ thường ngày, viên phấn hồng tròn trịa ở dưới lớp áo, rõ ràng có thể thấy được, tản ra từng đợt hương thanh mê người, khiến Cô Ngự Hàn một phen thất thần.

Ánh mắt của Cô Ngự Hàn bỗng dừng trở nên thâm thúy vài phần, ần ần có vài tia dục hỏa lay động.

Thân thể hần rất thành thực mà nổi lên phản ứng.

Mà hiện tại, hần tuyệt không định sẽ ủy khuất bản thân!

Hần muốn Tiểu Bối Bối! Ngay lập tức! Một giây cũng không muốn chậm trễ!!!

Ngay sau đó, hần bỗng đứng xốc chăn lên, đôi môi chuẩn xác không chút lầm lẫn hôn lên bờ môi ngọt ngào của Bối Bối.

Nụ hôn của hần cuồng dã mà cực nóng, tựa như mang theo phát tiết, lại như mang theo trừng phạt.

Thừa dịp Bối Bối đang mơ màng, hần đã linh hoạt dùng lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, trực tiếp xâm nhập, bắt chấp tất cả hấp thu hương vị ngọt ngào thuộc về nàng.

Bàn tay lại không kiêng nể gì càng giúp hần tưởng niệm thân thể mềm mại mà hần thật nhớ đã từ rất lâu, rất lâu.

“Ừm...” Bối Bối mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có cái gì ở trên người nàng liếm láp không ngừng.

Giống như đầu lưỡi của con cún a!

Nhột nhột, mềm mềm, thật thoải mái...

Bối Bối một tiếng ưm làm Cô Ngự Hàn như nhận được sự khích lệ, hơi lui cách đôi môi đỏ mọng của Bối Bối, gương mặt chuyên chú ngắm nàng một hồi, chiếc lưỡi mềm ẩm ướt bỗng dừng một thoáng chuyển hướng ngậm vành tai tinh xảo của Bối Bối.

Hần yêu thích không ngừng liếm nàng, trêu nàng. Hơi thở nóng tựa lửa toàn bộ đều phủ trên cổ Bối Bối.

Trong mơ hồ, thân thể Bối Bối một phen run rẩy.

Ừm...

Rốt cuộc là con cún nhà ai mà lại nghịch ngợm như vậy?!

“Tiểu Bối Bối... tiểu xấu xa, hại ta lo lắng lại hại ta ghen, xem ta có buông tha cho nàng không nha...” Cô Ngự Hàn ý loạn tình mê thì thảo, lưỡi của hần từng chút từng chút một trượt xuống.

Lửa nóng xẹt qua xương quai xanh tinh xảo của Tiểu Bối Bối, cảm dưới không kiên nhẫn mà cởi ra chiếc áo lót đã sớm nhàu nát của nàng, phấn hồng mềm mại thành công bại lộ trong không trung.

Đôi mắt sâu thẳm của Cô Ngự Hàn bỗng nhú lại.

Dục hỏa điên cuồng bắt đầu khuấy động.

Tiểu Bối Bối của hần... Từ lúc nào trở nên mê người như vậy, như một cây thuốc phiện, làm cho hần muốn ngừng mà không được...

“Ừm... Lạnh quá...” Trong lúc ngủ mơ Bối Bối rùng mình một cái, theo bản năng đưa tay giật lấy tấm chăn nhưng.

Cô Ngự Hàn nhanh tay đoạt trước vật ngăn trở kia, vung tay lên, kiên quyết ném chăn xuống giường..

“Ta sẽ khiến nàng ấm lên...” Cô Ngự Hàn tà mị cười, cúi đầu, chuẩn xác mà ngậm chặt phấn hồng kiều diễm ướt át của nàng.

“A-” Khoái cảm cực hạn lướt qua toàn thân Bối Bối, nàng run lên, bỗng dừng choàng tỉnh.

Một trận miệng khô lưỡi nóng, ngay cả thân thể cũng hoàn toàn ấm đến phát nhiệt, quả thực có thể xem là phát sốt.

Mê mộng mở mắt ra, chỉ thấy trước ngực vùi thật sâu một cái đầu...

Hơi thở hỗn hển, nặng nề kiềm gáp gáp ... Nàng đều quá quen thuộc rồi...

343. Q.4 - Chương 344: Tranh Bá [13]

Gió tuyết vù vù thổi mạnh lều trại phát ra tiếng phành phạch chấn vang.

Tiếng vang lên rất lớn, nhưng lại không giấu được hô hấp dồn dập trong trướng doanh, cùng vài tiếng rên khê.

Âm thanh ái muội kéo dài thật lâu rồi mới dần dần trở về an tĩnh .

Cô Ngự Hàn kéo cao tấm chăn ấm, thật kỹ càng trùm kín cả hai người.

Bối Bối cuộn lại trong lòng hần, đưa mắt nhìn về mặt chợp mắt ngủ của hần, cho dù rất mờ mịt nhưng đường nét trong như ngọc của hần vẫn cứ rõ ràng. Ngón tay nàng trượt lên mày kiếm của hần, nói ra một sự thật: “Cô Ngự Hàn, tâm trạng của chàng không tốt.” “Ừ hừ.” Đôi mắt của hần không mở, chỉ là thần nhiên hừ nhẹ một tiếng.

Thái độ không thừa nhận cũng không phủ nhận cũng đã rõ ràng nói cho nàng biết tâm trạng của hần đúng là không tốt.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm của hần, thực thoải mái, làm cho hần không biết mình đã buông lỏng chân mày. Thấy hần không còn cau mày, Bối Bối mới hỏi nhỏ: “Vì sao tâm tình không tốt? Bởi vì chuyện chiến tranh sao?” Hần bắt tay nàng bỏ vào trong ổ chăn ấm, sau đó mở to mắt, nhìn thẳng nàng, nói một cách đơn giản, ngắn gọn: “Nàng.” “Nàng? Ta sao?” Bối Bối có chút mờ mịt chỉ vào chính mình, lúc nào nàng chọc hần làm cho tâm trạng của hần không tốt? Vì sao nàng cũng không biết? Nàng vẫn luôn ngoan ngoãn uống thuốc đi ngủ không phải sao?

“Hừ!” Hần liếc nàng một cái.

“Thật là ta sao?! Ta lại làm sao có thể chọc giận Đại vương chàng mất hứng? Muốn phán tội người khác dù sao cũng phải có cái tội danh nha?” Bối Bối kêu oan, cảm thấy chính mình thật sự oan uổng cực kỳ, đang ngủ ngon giấc bị hần lay dậy vận động kịch liệt đã không nói, còn phục tùng hầu hạ hần, hần còn bắt măn cái gì? Muốn nói bắt măn cũng nên là nàng, người bị quấy rầy giấc ngủ mà bắt măn nha. Nàng cũng không so đo với hần, hần còn ồn ào khó chịu cái gì? Cô Ngự Hàn lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, sau đó mới mở miệng nói: “Nàng bị bệnh.”

Thì ra là vì chuyện này.

Trong lòng của Bối Bối cảm thấy rất ngọt, nàng cười to với hần, thực chủ động tặng một cái hôn ở trên bạc môi của hần. “Ta gần như khỏe hần rồi, chàng không cần phải lo lắng.”

Hần lại lẳng lặng nhìn nàng, một lúc lâu cũng không nói lời nào.

Bối Bối vừa định mở miệng trấn an hần, hần lại nói.

“Nàng muốn Hắc Khi Phong công.” Hần cơ hồ là từ trong kẽ răng thốt ra những lời này.

Cái này, Bối Bối rốt cục biết vì sao tâm trạng của hần không tốt rồi.

Thì ra không phải vì nàng sinh bệnh!

Hại nàng còn thật vui mừng tim như sôi trào, thì ra là Đại vương ghen tị!

Nàng tức giận liếc hần một cái: “Khi đó sức khỏe của ta suy yếu, không lẽ chàng muốn ta bỏ đi?”

“Không có, ta sao nỡ để nàng bỏ được”. Hấn ôm chặt nàng, sau đó vùi đầu vào hõm vai nàng, tinh tế hưởng thụ hơi ấm của nàng. “Ta ghét hấn công nàng.” Âm thanh rầu rĩ truyền ra.

“Tại sao khi nàng bệnh ta không được công nàng.” Hấn tiếp tục lầm bầm, giọng nói mang vẻ buồn bực cực kỳ. Cuối cùng Bối Bối cũng hiểu mâu thuẫn tâm lý của hấn, ngoại trừ không nói gì, nàng không biết có thể nói cái gì.

Tên nam nhân này, có đôi khi thật sự rất rắc rối như một đứa bé, làm người ta vừa yêu vừa giận, nhưng lại không nỡ giận. Âm thầm thở dài một hơi, nàng đành phải dỗ hấn: “Thế lần sau chàng công ta được chưa?”

“Không cho phép nàng lại sinh bệnh.” Hấn ngẩng đầu, ánh mắt không thiện ý cho lắm nhìn chằm chằm nàng.

“Vây... Vây không phải chàng nói lúc ta bệnh chàng muốn công ta sao? Ta không bệnh chàng làm sao có cơ hội công.” Trầm ngâm một hồi, Cô Ngự Hàn cười bày ra bộ dáng tuấn mỹ, rất nhanh ghé sát môi nàng hôn một cái.

“Sau này ta công nàng cả đời!” Giọng nói vui vẻ của hấn vang lên..

Bối Bối bất đắc dĩ nhìn mặt mày hớn hở của hấn, vì cái “tính toán chi li” của hấn mà cảm thấy vừa ngọt ngào vừa buồn cười...

Trời vừa tờ mờ sáng, ngoài rèm đã có người đến.

“Vương, Thương hộ vệ cầu kiến.”

Cô Ngự Hàn từ trong giấc ngủ mở to mắt, cúi đầu nhìn dáng người nhỏ nhắn trong lòng, thấy nàng vẫn ngủ say, khuôn mặt hồng hào thật đáng yêu làm sao. Hấn cúi đầu hôn hai má của nàng, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy mặc y phục.

Không bao lâu, hấn liền oai phong đi ra, khoác trên người trang phục màu đen.

Thương Tuyệt Lệ đi lên trước hành lễ: “Vương, thuộc hạ có quân tình cần bẩm báo.”

“Ừ, chúng ta đến nơi khác nói.”

“Vâng.”

Ngay sau đó, Cô Ngự Hàn dặn dò thị vệ: “Trông chừng Bối Bối cho tốt, đừng cho nàng chạy loạn.” “Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Thị vệ trả lời thật cẩn thận.

...

Rẽ mấy vòng, bọn họ đi vào một trường doanh vắng vẻ.

Cô Ngự Hàn nhìn lướt qua người ở bên trong, ánh mắt dừng trên người Hắc Khi Phong, đôi mày thanh tú giương lên.

Trong trường doanh, thần sắc của các tướng quân đề phòng cẩn thận nhìn chằm chằm Hắc Khi Phong.

Vẻ mặt lạnh nhạt của Hắc Khi Phong trấn định đứng ở một bên, căn cứ vào cự ly của mọi người mà xem, một người hấn tựa hồ có chút lẻ loi. Không khí có phần quỷ dị.

Cô Ngự Hàn đi đến bên Hắc Khi Phong .

“Vương!” Những người khác mở miệng, giọng nói có chút cấp bách.

Khoát khoát tay, khuôn mặt tuấn tú của Cô Ngự Hàn mỉm cười, đôi mắt đen còn vô cùng nghiêm chỉnh nhìn một đám thuộc hạ của mình. “Sau này Hắc Khi Phong chính là minh hữu của chúng ta, mọi người phải có điểm khí độ (khí chất và độ lượng), biết chưa?”

Mọi người sững sốt một chút, sau đó liền đồng loạt lên tiếng trả lời: “Vâng.”

Giọng nói của bọn họ vang vọng hữu lực, bên trong giọng nói toát ra sự tuyệt đối tin phục (tin tưởng và phục tùng) đối với Cô Ngự Hàn.

“Tuyệt Lệ, người nói tình thế bây giờ như thế nào?” Cô Ngự Hàn ý bảo Thương Tuyệt Lệ báo cáo.

Thương Tuyệt Lệ chấp tay hướng mọi người, sau đó mới mở miệng nói: “Quân của Hắc Khi Dạ rạng sáng hôm nay đã khiêu chiến chúng ta, quân đội của chúng ta cũng đều đã chuẩn bị đầu vào đó, chỉ còn đợi một tiếng ra lệnh của Vương.” Cô Ngự Hàn trầm ngâm một chút, sau đó hỏi ngược lại Hắc Khi Phong: “Trong quân đội của Hắc Khi Dạ, người có thể điều động bao nhiêu quân?” “Có thể chỉ là một phần ba.”

“Ừ... Được, vậy chúng ta đây sẽ đi gặp trăm vạn hùng binh mà Hắc Khi Dạ đã tự xưng, Văn tướng quân, kế hoạch lần trước của người đã có chỗ để dùng rồi.” Cô Ngự Hàn chuyển mặt hướng Văn tướng quân, chỉ là hân có chút mờ mịt.

“Vương, thuộc hạ không hiểu.” Văn tướng quân cảm thấy nghi hoặc, lần trước chỉ là đưa ra một mưu sách, cũng chưa từng có kết quả. Nhìn mọi người với biểu tình mờ mịt trên mặt, Cô Ngự Hàn lộ ra một nụ cười tự tin, sau đó đưa tay chỉ lên bản đồ trên án thư. “Các người nghe cho cẩn thận đây...”

344. Q.4 - Chương 345: Tranh Bá [14]

Bối Bối xóc mào trưởng doanh lên, chân trước mới bước ra, thị vệ canh giữ bên ngoài lập tức cung kính hành lễ.

“Bối Bối tiểu thư, người muốn đi đâu? Thuộc hạ có thể dẫn đường cho Bối Bối tiểu thư.”

Bối Bối định mở miệng cự tuyệt, nhưng là xem sắc mặt thị vệ, giống như thực kiên định muốn đi theo nàng.

Không cần nghĩ lại, nàng liền biết đây là mệnh lệnh của Cô Ngự Hàn.

Xem ra hân thật sự lo lắng cho nàng, tuy rằng không thích có người đi theo, nhưng mà, bây giờ là đang đánh giặc, nàng vẫn là nên ngoan ngoãn một chút a.

Khóe miệng nhin không được mỉm cười một chút ngọt ngào, nàng nói với thị vệ: “Vậy được rồi, người dẫn ta đi tìm Huyền Trữ công chúa.”

“Dạ. Bối Bối tiểu thư, mời.”

Trong khi đi lại trong trưởng doanh, Bối Bối nhìn thấy binh lính giống như thực vội vàng, ngay sau đó, nàng lại thấy một số ít binh lính đang nhỏ trại, nàng cảm thấy có chút khẩn trương.

Bắt đầu giao chiến rồi sao?

Quay đầu về phía thị vệ bên cạnh, nàng mở miệng hỏi: “Có phải sắp bắt đầu giao chiến rồi hay không?”

Biểu hiện của thị vệ dần dần có chút kích động, nắm chặt tay, gạt đầu thực nhanh, ánh mắt hân kiên định mà nghiêm nghị, trả lời.

“Đúng vậy. Vương vừa hạ lệnh chính thức nghênh chiến, các huynh đệ đã sớm chuẩn bị tốt, lúc này đây nhất định phải cùng Hắc Phong quốc đánh một trận quyết chiến, tuyệt đối không được phép thua nữa!”

Nghe vậy, Bối Bối nhớ tới hoàn cảnh lúc mình vừa mới trở về, nhìn thấy cảnh hoang vắng thảm đạm kia, mơ hồ có thể hiểu loại tình cảm oán giận của thị vệ giờ phút này.

Nàng dừng lại, nhìn người thị vệ này cổ vũ: “Ta tin tưởng các người lúc này đây nhất định sẽ thắng!”

Thị vệ giống như càng có thêm sức lực, trả lời đầy tự tin: “Dạ!”

Không bao lâu, hai người liền đi vào chỗ trưởng doanh của Huyền Trữ.

Vén rèm lên đi vào, đúng lúc thấy Huyền Trữ đang đi ra.

“Tẩu tử, ta đang chuẩn bị đi qua tìm người, không nghĩ tới người đã tới rồi.” Huyền Trữ làm bộ đáng hai chúng ta tâm linh tương thông, khuôn mặt tươi cười, thực tự nhiên đỡ Bối Bối.

“Tẩu tử, bụng của ngươi to nhanh thật nha, cục cứng của ngươi và Vương huynh thực khó lường a, lớn lên nhanh như vậy.”

Bối Bối xoa xoa bụng mình, có chút buồn rầu, có chút bất đắc dĩ, cũng là thực vừa yêu thương oán giận: “Ta cảm thấy cục cứng lớn quá nhanh, một chút chuẩn bị tâm lý ta cũng chưa có, ai biết xà loại các ngươi trưởng thành nhanh như vậy.”

“Tẩu tử, đó là vì năng lực của Vương huynh quá mạnh mẽ, cái này gọi là hổ phụ sinh hổ tử, con của Vương huynh đương nhiên không thể bình thường, trưởng thành so với những người khác sẽ càng thêm nhanh, ngươi xem xem, cục cứng vẫn còn ở ngươi trong bụng, cũng đã biết giúp ấu thân ngươi vận chuyển năng lượng đánh bại không ít kẻ địch rồi, ngươi ngẫm lại xem, năng lực của cục cứng sẽ mạnh như thế nào a.”

Về mặt Huyền Trữ tự hào nhẹ nhàng vỗ về trước bụng Bối Bối, ghé sát mặt vào, cúi đầu nói chuyện với bụng Bối Bối.

“Tiểu bảo bảo, ta là cô cô a, các ngươi có nghe thấy không, các ngươi mau mau ra ngoài đi a, cô cô đã chuẩn bị cho các ngươi rất nhiều rất nhiều thứ hay ho nha.....”

Nói xong, nàng bỗng nhiên nhớ tới một cái gì đó lại đứng thẳng dậy.

“Tẩu tử, ta nghe sắp bắt đầu giao chiến, là thật sao?”

Bối Bối còn chưa có mở miệng trả lời, một giọng nói trầm ổn nam tính tiến vào: “Đúng vậy.”

Các nàng cùng lúc quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng anh tuấn của Cô Ngự Hàn xuất hiện ở trước mắt.

Hắn nhanh nhẹn đi đến bên người Bối Bối, tiếp nhận động tác của Huyền Trữ, nhẹ nhàng nắm thất lưng Bối Bối, thoáng thi pháp truyền vào eo nàng, giúp nàng giảm bớt mệt nhọc khi mang thai.

“Không nghĩ tới mới qua một đêm, tiểu tử kia lại trưởng thành thêm không ít như vậy, xem ra con của Cô Ngự Hàn ta sẽ là thiên hạ vô địch.”

Trong tiếng nói kiêu ngạo dường như có một cái đuôi cũng muốn nhấc lên ve vẩy.

Bối Bối liếc hắn một cái: “Chàng đúng là không biết xấu hổ, có người nào lại tự khoa trương như vậy không?”

“Ta tuyệt đối không khoa trương, chỉ cần xem tốc độ trưởng thành của đứa nhỏ là biết, con của Cô Ngự Hàn ta không lên tiếng thì thôi, chứ nếu đã muốn thì sẽ kinh người!”

Thấy hắn càng nói càng cường điệu, Bối Bối lắc lắc đầu, dáng vẻ không thèm chấp nhệch người như hắn.

“Vương huynh, huynh vừa rồi nói sắp đánh trận phải không?” Huyền Trữ có chút gấp gáp.

“Ừ, cho nên trước tiên các nàng hãy lui về phía sau, cách nơi này một khoảng”

Nghe được lời hắn nói, Bối Bối vội vàng kéo ống tay áo của hắn, đôi mắt có chút không chịu thỏa hiệp: “Vì sao muốn chúng ta lui về phía sau, cách xa nơi này, chúng ta ở chỗ này chờ chàng trở về không được sao?”

Hắn nghiêm mặt, con ngươi đen vô cùng nghiêm túc: “Tiểu Bối Bối, nghe ta an bài.”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng gì cả, đây chính là chiến lược, ta sẽ rất nhanh liền lui ra phía sau theo gập nàng.”

Hắn cũng sẽ rất nhanh lui ra phía sau? Đây là ý tứ gì?

Bối Bối trầm ngâm nhìn hắn: “Cô Ngự Hàn, ta không hiểu được ý tứ của chàng?”

Bàn tay ấm áp của hắn xoa xoa hai má mềm mại của nàng, dung túng mỉm cười: “Ta biết nếu ta đánh giặc, nàng nhất định sẽ ở chỗ đây chờ ta đúng hay không?”

Bối Bối thực kiên định gật đầu, dáng vẻ không gì có thể lay động được, quyết tâm nhìn hắn.

“Đúng vậy! Chỉ cần chàng ở chiến trường, ta nhất định phải đứng ở khoảng cách gần chàng nhất, chàng đừng mong bỏ rơi được ta.”

Hắn bắt đầu dĩ nhiên mày, tuy rằng động tác có vẻ thực hết cách với nàng, nhưng mà nét tươi cười trên mặt hắn cũng thật là sủng nịnh.

Bấm tay gõ nhẹ vào trán của nàng, hắn mỉm cười nói: “Nàng liều lĩnh từ trong cung chạy tới nơi này tìm ta, ta còn không biết nàng dù nói thế nào đi nữa vẫn quần lầy ta sao, vì không muốn ấu thân của con ta liều tính mạng chạy loạn lên, người làm trưởng phụ và làm cha như ta đành phải ra sức an bài tốt một chút.”

Tiếp theo, hắn nhìn Huyền Trữ, xoa đầu của nàng.

“Trước hết hai người các nàng hãy lui cách nơi này hơn trăm dặm, đợi ta ở nơi có núi non hiểm trở, sẽ có một đám binh lính đi cùng các nàng, ta chỉ mang một ít binh lính tiến đến khiêu chiến với Hắc Khi Dạ, cùng hắn giao chiến một chút, sau đó cũng nhanh chóng chạy về ôm ấp nữ xinh đẹp của ta.”

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt hắn tươi cười có vẻ bất cần đời, nói chuyện lại không đứng đắn.

Bối Bối cùng Huyền Trữ nghe được không hiểu ra sao.

“Ta.....” Bối Bối mới muốn hỏi tiếp, lại bị hắn điểm trúng môi.

Đôi mắt đen của hắn dịu dàng, bình tĩnh nhìn nàng: “Nàng không tin vì phu sẽ an bài thỏa đáng chặn mọi chuyện sao?”

“Ta đương nhiên tin tưởng.” Bối Bối không chút nghĩ ngợi đã nói.

“Vậy ngoan ngoãn nghe lời ta.”

345. Q.4 - Chương 346: Tranh Bá [15]

Hắn nhẹ hôn lên của má của nàng: “Trải qua chuyện nàng liều lĩnh chạy tới chiến doanh, ta cho là..... cùng tiểu nương tử dũng cảm của ta tác chiến cũng tốt, sắp đặt cho nàng lui khỏi đây cũng là một trong những chiến lược, nàng ngoan ngoãn giúp vì phu yên ổn định lòng quân hiền không.”

Lặng lặng nhìn hắn hồi lâu, Bối Bối bị ánh mắt trong suốt của hắn thuyết phục, cũng tin hắn làm như vậy là có sự sắp xếp của hắn, mà sắp xếp này, không phải là lại đem nàng đặt ở một nơi mà hắn tự cho là an toàn.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Được, ta sẽ ngoan ngoãn theo những người khác cùng nhau chờ chàng bại trận, chạy về.”

Có ý cường điệu bốn chữ “bại trận chạy về”, nàng suy nghĩ, nàng có chút hiểu được chiến lược của hắn là cái gì.

Huyền Trữ nhìn qua nhìn lại bọn họ, mắt sắc có một loại lo âu phức tạp nào đó.

Cẩn cẩn môi, nàng cuối cùng nhịn không được hỏi ra miệng: “Vương huynh, vậy..... Hắc Khi Phong cùng huynh tiến lên chiến trường hay là theo chúng ta lui ra phía sau?”

Cô Ngự Hàn không phải không chú ý lo âu không rõ ràng phớt qua trên mặt của muội muội, yên lặng nhìn muội muội một hồi lâu, mãi cho đến nàng có chút không được tự nhiên cúi đầu.

“Vương huynh, huynh làm gì nhìn Huyền Trữ như vậy?”

Bờ môi mỏng của hắn giương lên một nụ cười nhạt, đôi mày thanh tú nhíu nhẹ: “Muội quan tâm hướng đi của Hắc Khi Phong như vậy làm gì?”

“Muội..... muội nào có quan tâm đến hướng đi của hắn, ta chỉ là..... Chỉ là sợ hắn ở lại bên cạnh Vương huynh sẽ..... sẽ liên lụy Vương huynh.”

Huyền Trữ ấp úng lắp bắp nói xong, vội vàng ngẩng đầu, lúc nhìn thấy ánh mắt cơ trí của huynh trưởng, lập tức lại cúi đầu, tay nhỏ bé không biết đặt đâu đành nắm chặt làn váy.

Bối Bối quan sát Huyền Trữ, đôi mày thanh tú có chút ngưng tụ suy nghĩ.

Ngay sau đó, nàng đưa tay lôi kéo ống tay áo của Cô Ngự Hàn, nhẹ giọng nói: “Huyền Trữ chỉ là lo lắng cho chàng, chàng phải trả lời nàng ấy một chút làm cho nàng ấy an tâm đi.”

Nghe được nàng năn nỉ, Cô Ngự Hàn thu hồi ánh mắt đánh giá muội muội, khuôn mặt tươi cười chuyển về hướng Bối Bối.

“Tên trời gà không chặt kia đương nhiên không thể theo ta lên chiến trường, nhưng mà..... Tiểu Bối Bối, nàng nghe lời ta nói cho rõ, ta không cho phép nàng đến gần hấn, bằng không ta sẽ ghen, ta nếu ghen, ở trên chiến trường sẽ không có thể an tâm, nếu đánh giặc không thể an tâm.....”

“Đừng nói!” Bối Bối khấn trương đưa tay lên đặt trên môi hấn, mắt hạnh trừng hấn.

“Chàng có thể đứng đắn một chút hay không, câu nói tùy tiện này cũng thể nói sao? Chàng có ý định làm cho ta ăn không ngon ngủ không yên có phải hay không? Nếu chàng còn như vậy, ta sẽ không nghe lời chàng, ta dứt khoát lên chiến trường với chàng như dự định, như vậy chàng có thể đích thân coi xét ta có đến gần nam nhân khác hay không.”

Nhìn nàng thở hổn hển ánh mắt lóe ra lửa giận, Cô Ngự Hàn vội vàng cười làm lành trấn an.

“Nương tử đừng nóng giận, vi phu nói sai nói, đừng nóng giận, cẩn thận dưỡng thai.” Tay hấn nhẹ nhàng mà vỗ về bụng của nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó mới đưa tay nhéo nhéo hai má của hấn.

“Sau này không cho phép lại nói những lời đó, an tâm đánh tên Hắc Khi Dạ kia tan tác tã tơi.”

“Vi phu tuân mệnh.” Hấn nhắc tay lên trán hành lễ, trong lòng rất có hứng thú đùa giỡn cùng nàng.

Huyền Trữ ở một bên nhìn bọn họ nói chuyện với nhau, trong lòng càng hâm mộ, nàng nâng quai hàm, ánh mắt không khỏi nhìn nơi xa.

Nếu một ngày kia nàng cũng gặp được một nam nhân giống Vương huynh yêu thương tấu tử thì thật tốt.

.....

Trên chiến trường, cờ chiến tung bay “phần phật” trong gió lạnh.

Quân đội hai bên ở trên sa trường giằng co, tiếng trống trận từ hồi buồn bã vang lên.

Đôi mắt của Hắc Khi Dạ nheo lại nhìn người ngựa bên đối phương, bờ môi mỏng giương lên một nụ cười châm chọc.

“Xích Diễm Vương, người dẫn theo một chút ít quân như vậy đến đánh với ta trận? Hóa ra là sau một lần bị bại trận Xích Diễm quốc chưa gượng dậy nổi sao?”

Cô Ngự Hàn cười trên chiến mã, áo giáp màu xám ở dưới ánh tuyết lấm liệt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Hấn cười dài nói: “Đúng vậy, một lần thật đúng là bị người đánh cho vô cùng thê thảm, nhưng mà..... Thực đáng tiếc nha, người vẫn là chưa có thể đánh cho ta thảm hại hơn một chút đúng không, bằng không bây giờ như thế nào còn có sức lực nghênh chiến, cho nên, lúc này đây người cần phải ra sức nhiều hơn một chút để đối phó với ta, bằng không lặp lại giống chuyện cũ đánh tới đánh lui, thực phiền phức!”

Lời nói giống như đùa cợt nghe vào trong tai Hắc Khi Dạ, quả thực giống như là một loại khiêu khích khinh thường hấn.

Hấn tức giận nắm chặt kiếm trong tay, cảm thấy vẻ mặt của Cô Ngự Hàn kia ung dung tự tại cực kỳ chói mắt.

Mới nghĩ muốn mở miệng lại bị nổi cơn lửa giận, tề tề ở một bên thấp giọng ngăn hấn lại: “Hắc Vương, đừng xúc động, Xích Diễm Vương ung dung như vậy khiêu chiến với chúng ta, khẳng định là có âm mưu gì đó, chúng ta không thể trúng bẫy của hấn.”

Nghe được lời khuyên của tể ti, Hắc Khi Dạ miễn cưỡng áp chế lửa giận đang bị khiêu khích trở dậy ở trong lòng.

Sắc mặt của hắn không tốt như trước nhìn chằm chằm Cô Ngự Hàn, gơ kiếm lên nói: “Hôm nay, cho bổn vương mở mang tầm mắt linh giáo hắc linh châu của ngươi một chút, bổn vương thực muốn nhìn xem bây giờ ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!”

Trong chớp mắt, Hắc Khi Dạ đã bay vút đến.

Ngân kiếm trong tay hắn cắt qua không khí đông lạnh, vẽ ra một luồng ánh sáng bạc chói lóa, đâm thẳng về hướng Cô Ngự Hàn.

Cô Ngự Hàn lười nhác nhếch bờ môi mỏng, nụ cười nhạt trên khuôn mặt tuấn tú như ngọc không thay đổi, đôi mắt đen đã âm thầm lạnh lẽo trầm xuống.

Cánh tay phải vung, ngân kiếm cắt đứt khoảng không, tiếng vang của thanh kiếm kéo dài.

Trong nháy mắt, hắn đã phi thân tới giữa không trung đón nhận công kích của Hắc Khi Dạ.

Kiếm của hai người va chạm nhau ở giữa không trung, một tiếng kiếm rít chói tai cắt phá bầu trời: “Keng –”
“Giết……”

Trên mặt, tướng quân hò hét nhằm về phía trước, thể mạnh như vũ bão……

Cổ tay Cô Ngự Hàn vừa chuyển, ngân kiếm ngăn trở kiến sắc bén của Hắc Khi Dạ.

Hắn hung tợn trừng mắt Hắc Khi Dạ, trong mắt lửa giận bùng hực thiêu đốt: “Hắc Khi Dạ, nhìn thấy thanh kiếm này của ngươi từng đâm vào trong thân thể nữ nhân của ta, ta thực ước gì băm vằm ngươi thành trăm mảnh, dùng nồi nấu ngươi thành canh rắn cho chó ăn.”

Nhìn thấy lửa giận trong ánh mắt của Cô Ngự Hàn, Hắc Khi Dạ lạnh lùng cười thầm, nhanh như vậy liền thiếu kiên nhẫn?

Tốt lắm, cực kỳ tốt!

“Phải không? Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không.” Hắn cười nhạt một tiếng, cố tình xem thường Cô Ngự Hàn.

“Lần này, ngươi cũng không còn vận may như lúc đó nữa thừa dịp lúc ta sử dụng phân thân thuật dùng thủ đoạn thâm độc, tốt nhất ngươi chờ cho ta lột da!”

Cô Ngự Hàn khẽ cắn môi, giống như mong muốn của Hắc Khi Dạ, càng thêm tức giận lửa giận lại càng bùng bùng, ánh mắt dường như cũng sắp biến thành hai ngọn lửa bùng cháy.

“Ta chờ!” Hắc Khi Dạ khiêu khích giương lên nụ cười phóng túng.

346. Q.4 - Chương 347: Tranh Bá [16]

Đường núi quanh co, ngẩng đầu lên, chỉ thấy những cụm dân cư tọa lạc trên sườn núi hiểm trở.

Dưới những bóng cây cổ thụ lác đác vài doanh trường, ẩn mình một cách kín đáo.

Trong một doanh trường yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đi qua đi lại.

“Tẩu tử, ngươi cứ đi qua đi lại như vậy, làm ắt ta cũng hoa cả lên nè.” Huyền Trữ dụi dụi mắt, ngay khi nói ra.

Bối Bối một tay đỡ lấy lưng, uốn bụng, ngồi xuống một cách khó khăn.

“Chúng ta đã đi suốt một ngày một đêm, nhưng bên Cô Ngự Hàn một chút tin tức cũng chưa truyền đến, ta lo lắng quá.”

Ánh mắt của Huyền Trữ bắt chợt nhìn về phía cửa rèm, nhúu mày, lo lắng trách nhẹ.

“Đúng vậy, sao Vương huynh lại không truyền chút tin tức nào về thế nhĩ..... nhưng mà, muội tin Vương huynh lần này nhất định đánh bại Hắc Khi Dạ, một trận rửa nhục!” ánh mắt của nàng tràn đầy sự tin tưởng đến kiên định.

“Ừ.” Bối Bối gật đầu phụ họa.

Nàng cúi đầu xuống nhìn bụng, rồi lại nghiêng đầu cảm thấy hiếu kỳ, lại có chút hoài nghi.

“Huyền Trữ, ta nói ngươi nghe nè, trước đây ta mỗi lần thi triển pháp thuật đều cảm nhận được bảo bối đang giúp ta, nhưng từ khi bụng ta bắt đầu to lên, ta đã không còn cảm thấy chút động tĩnh nào của bảo bối nữa, chẳng lẽ bé rấn con ngừ đông rồi à?”

Thật kỳ lạ, buổi tối nàng ngủ cũng không thấy trứng Hoàng Kim đi vào giấc mộng đùa giỡn với nàng nữa.

Huyền Trữ lấy tay đỡ lấy cằm, cùng một vẻ mặt hoang mang: “Ta cũng không biết nữa, đây cũng là lần đầu tiên ta ở gần phụ nữ đang có mang đó, những chuyện thế này ta cũng không rõ lắm. nhưng mà..... loài rấn thiêng bọn ta không cần ngủ đông đâu.”

Cả hai người đối với chuyện có thai đều là những tân binh người này nhìn người kia rồi sau đó cả hai cùng nhìn cái bụng to của bối Bối, có cả trăm câu hỏi không lời đáp.

.....

Ở một doanh trại khác, cứ cách vài bước lại có một thị vệ cầm kích đứng gác, phòng bị cực kỳ nghiêm ngặt.

Từ công công đứng ở cửa rèm mà nhìn xung quanh, sau đó quay vào một cách tức giận.

“Nhị điện hạ, Xích Diễm Vương miệng nói tín nhiệm ngài, trên thực tế lại phái thị vệ canh gác bên ngoài như vậy, rõ ràng là nói một đằng làm một nẻo mà.”

Hắc Khi Phong vẫn giữ tư thế ngồi xếp bằng một cách tĩnh lặng, mắt nhắm nhẹ, chỉ có đôi môi mỏng héch lên thành một nụ cười thần nhiên.

“Là một người đàn ông, hấn đích thực là có lý do để phòng bị ta.”

“Nhị điện hạ ngài không cảm thấy chúng ta đang bị sỉ nhục? chúng ta đã tỏ rõ thành ý như thế, mà lại bị người đối xử như vậy.....”

Từ công công cảm thấy bất bình cho chủ nhân của mình, ngay cả ngọc tỷ trấn quốc của bọn họ cũng đã đem đến trại địch rồi, chẳng lẽ thành ý của bọn họ còn chưa đủ sao?

“.....” Hắc Khi Phong nâng mắt lên rồi cuối cùng lại hạ xuống, không nói lời nào nữa.

Về tĩnh lặng của hấn làm cho Từ công công chỉ biết ngậm miệng không dám cất thêm tiếng nào làm phiền nữa

Không lâu sau đó, ngoài cửa rèm vang lên tiếng của Huyền Trữ: “Ta muốn vào, các người tránh ra.”

“Vâng.” thị vệ tức trực cung kính trả lời.

Hắc Khi Phong mở to mắt, trong ánh mắt không nén được có chút mong chờ hướng về rèm cửa.

Đúng lúc đó, bức rèm bị vén lên, Huyền Trữ công chúa với những bước đi kiêu sa uyển chuyển tiến vào

Bức rèm được vén lên hết, một luồng gió lạnh thổi lướt nhẹ qua bộ y phục xanh đậm của hấn, hấn chớp chớp hàng lông mi vừa dài vừa cong của mình, đôi mắt rực sáng của hấn lúc này lại ánh lên một tia âm đạm, đôi mắt vừa lóe lên rực sáng ấy cuối cùng cũng từ từ dịu lại.

Tiểu Bối không tới.

Gần như ngay lập tức, đôi mắt của hấn rũ xuống, hấn lại quay trở về kiểu ngồi yên tĩnh của mình.

Huyền Trữ chứng kiến một loạt các biểu cảm trong mắt hắn, bĩu môi, nàng khó chịu giậm chân bước đến trước mặt hắn.

Với tư thế chấp tay sau lưng nàng bước qua bước lại trước mặt hắn, tỏ rõ dáng vẻ kiêu ngạo thanh tú.

“Này, bốn công chúa ta đã đến tận đây, mà ngươi, mắt cũng không buồn mở lấy một cái, có phải cảm thấy là tướng mạo của bốn công chúa ta không bằng người?”

Hắc Khi Phong nhíu mày, trầm ngâm một lúc rồi liếc lên nhìn nàng: “Công chúa có gì chỉ giáo sao?”

Thấy cái kiêu không thêm để ý của hắn, đôi mắt tuyệt đẹp của Huyền Trữ liếc hắn một cái, nàỏ đảo mắt, rồi lại tiếp tục chấp tay đi qua đi lại.

“Điều mà bản cung muốn chỉ giáo cho ngươi thì nhiều lắm, ngươi nghe cho kỹ đây, đầu tiên, ta muốn.....”

Còn chưa bắt đầu chỉ giáo, cũng có lẽ là vì nàng quá kiêu ngạo, không cẩn thận nàng đạp trúng váy của chính mình.

“A aaa.....” Nàng la lên thất thanh, hai tay quơ quào chụp lấy khoảng không phía trước.

Hắc Khi Phong không kịp phản ứng, trong khi hắn còn bị bất ngờ, Huyền Trữ đã theo đà ngã nhào vào lòng hắn, thuận thế đè luôn cả hắn xuống giường.

“Oành.” gáy hắn đập luôn vào chiếc giường không được êm ái cho lắm, va mạnh đến mức đầu hắn quay quay, mắt chỉ nhìn thấy những ngôi sao lấp lánh.

Từ công công đứng bên cạnh nhìn đến ngây người, nhất thời cũng quên mất phản ứng.

Huyền Trữ té nhào vào lòng hắn, mặt nàng ửng đỏ, nhưng chủ yếu là thấy thích thú mới lạ.

Thì ra là ngoài Vương huynh thì vòng tay của Hắc Khi Phong cũng rất ấm áp.

Thuận theo ý muốn của bản năng nàng vòng tay quàng qua cổ hắn, rồi ngồi ỳ luôn đấy.

Khó khăn lắm, Hắc Khi Phong mới từ từ thoát ra khỏi tình trạng choáng váng.

Đến lúc lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra có hai cánh tay đang ôm chặt lấy mình, hơi thở có chút gấp rút hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi như hoa của nàng mà gằm gừ: “Người..... Người mau đứng lên!”

Huyền Trữ bĩu môi, càng ôm sát hắn hơn: “Ta cứ không đứng dậy, ngươi có thể làm gì được ta, ngươi nên biết rằng, bản công chúa hạ mình cho ngươi ôm, vinh hạnh biết bao nhiêu, ngươi không được phép cự tuyệt!”

Nàng kiêu kỳ trừng mắt với hắn.

“Người..... Không biết liêm sỉ.” Hắc Khi Phong không thêm nói nữa, vì thế hắn dùng sức thẳng thùng đẩy nàng ra.

Thấy hắn cự tuyệt, Huyền Trữ không vui, nàng bực mình trề môi, cứ níu lấy hắn không buông.

“Hừ, ngươi không cho bản công chúa ôm, bản công chúa cứ ôm đấy, ta muốn ôm, vĩnh viễn cũng không buông tay, xem ngươi làm thế nào!”

“Buông tay, nam nữ thụ thụ bất thân.....”

Đôi mắt lạnh đậm của Hắc Khi Phong rốt cục không nhịn được đã bùng cháy lên ngọn lửa giận.

Bỗng nhiên, bên ngoài trướng doanh vang lên tiếng kèn, từng tiếng một được truyền đến, làm cho hai người đang đôi co đồng thời dừng lại.

“Là Vương huynh!” Huyền Trữ gần như lập tức chồm dậy, vô tình nàng thúc khuỷu tay vào bụng hắn.

“Hự.....” Hắc Khi Phong gằn lên một tiếng, đôi mày thanh tú cũng vì chỗ đau nơi bụng mà nhăn lại rất chặt, hắn che bụng trừng trừng nhìn Huyền Trữ, nhưng nàng thì lại không hay biết gì cứ thế mà chạy như bay ra ngoài doanh trại.

347. Q.4 - Chương 348: Tranh Bá [17]

“Chát chát chát..... Bang bang phanh..... bùm bùm.....”

Tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng vó ngựa, kết hợp lại vang khắp cả một vùng trời, cơ hồ như muốn lay động cả dãy núi.

Hắc Khi Dạ giục ngựa chạy tới, truy đuổi đội quân chạy tan tác lẫn trong những cụm khói mù mịt phía trước.

Ngay lúc sắp tiến vào một khe núi hiểm trở, tể ti bắt đầu cảm thấy bất an, hần nheo đôi mắt nhỏ tí tinh quái lại để suy nghĩ.

Một khắc sau, hần tăng tốc giục ngựa chặn ngay trước con tuần mã của Hắc Khi Dạ, giơ tay ra ngăn Hắc Khi Dạ tiến về phía trước

“Hắc Vương, phía trước đường núi hiểm trở, dễ thủ khó công, chúng ta nên thám thính trước rồi hãy tiến tới.”

Hắc Khi Dạ mím chặt môi, đôi mắt lạnh lẽo của hần toát ra một luồng yêu khí khát máu.

Hần giơ kiếm lên, đặc ý nhìn những vết máu tươi còn dính ở mũi kiếm.

Sau đó, hần phóng tầm mắt lạnh lẽo về phía tể ti: “Tránh ra, bốn vương vất vả lắm mới đả thương Xích Diễm Vương, lần này..... Bốn vương tuyệt đối sẽ không cho hần có cơ hội trốn thoát, bốn vương nhất định tiêu diệt hần!”

“Hắc Vương, xin ngài cân nhắc rồi hãy đi, cũng có thể đây là cái bẫy mà Xích Diễm vương đặt ra, thuộc hạ cảm thấy không ổn, Xích Diễm Vương đường đường vua của một nước, làm sao có thể chạy trốn chết. Nếu chúng ta không suy nghĩ kỹ mà chỉ đem theo vài tinh binh đuổi bắt thế này, chỉ sợ.....”

“Hừ! lực lượng hùng hậu này của Bốn vương cũng đủ để đối phó với Xích Diễm Vương đưa thêm những tên binh tôm tướng cá kia đến chiến trường chỉ thêm dư thừa, huống chi bây giờ cả lính và ngựa của hần đều chạy trốn hết rồi,

Bỏ lại quân đội. Về phần Xích Diễm Vương đó.....khi đã là người đang phải đối mặt với sinh tử thì, mặc kệ hần có là Vương hay thần, đều làm mọi thứ có thể để cầu xin

Sống, Xích Diễm Vương đương nhiên phải chạy trốn chạy, nếu ngay cả ngọn núi xanh này mà hần không giữ được, củi của cả Xích Diễm quốc liệu có còn không? Huống hồ.....tể ti, hành quân đánh giặc,

Trọng yếu nhất là lương thảo, không có cơm, nói binh lính làm sao có thể lực đánh giặc đây, chúng ta trên đường đuổi theo, mọi người đều cùng nhìn thấy quân bại trận của Xích Diễm quốc

Sự nhanh nhẹn giảm xuống, những cụm lò được nhóm càng ngày càng ít chính là chứng minh tốt nhất, cơm được nấu để cầm bụng cũng ngày càng ít, không phải những vật chứng như vậy đã chứng minh cho chúng ta thấy tình hình binh lính của Xích Diễm quốc

Vì cố chạy trốn mà trở nên tán loạn, Xích Diễm Vương ngay cả lòng binh cũng không nắm được, bốn vương lúc này không thừa thắng xông lên thì phải đợi đến bao giờ!”

Hắc Khi Dạ quét ánh mắt một dọc những đài bếp nằm rải rác hai bên đường, ánh mắt tràn đầy sự chế nhạo.

Hần vung tay lên: “Cùng bốn vương đi, tiếp tục đuổi theo!”

Rồi hần trừng mắt vào tể ti: “Còn không mau tránh ra cho bản vương!”

Mắt tể ti trầm ngâm, những vết nhăn nganh dọc trên mặt cứ kéo giãn rồi nhả lại, từng nếp nhăn đều đang run.

Cho dù mọi việc có chỉ ra Xích Diễm Vương bị thua tháo chạy là sự thật, nhưng hần vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Còn chỗ nào không đúng thì hần không nói được.

Cặp mắt sáng quắc của hắn nhìn Hắc Khi Dạ, muốn ngăn cản, nhưng lại không tìm ra lý do thích hợp.

“Hắc Vương, thuộc hạ vẫn là cảm thấy không quá thỏa.....” Hắn khuyên nhủ.

Hắc Khi Dạ hết kiên nhẫn nhíu đôi mày rậm, cổ tay quay một vòng, thanh kiếm sắc nhọn đầy vết máu “vút” nhảy mắt chĩa thẳng vào tế ti

“Người dám cản đường bốn vương?!”

Thanh kiếm lạnh toát hướng thẳng về phía tế ti, nhưng mà, lần này thần thái khác thường hắn không sợ xanh mặt đến tề cả ra quần

Hắn thoáng cúi đầu, cặp mắt nhỏ đầy nham hiểm nhìn mũi kiếm sắp đâm thẳng vào yết hầu.

Đáy mắt hắn thấp thoáng luồng âm khí lạnh lẽo.

“Hắc Vương, thuộc hạ vẫn là thỉnh ngài cân nhắc.” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt nặng nề nhìn Hắc Khi Dạ một cách giận dữ.

Đôi mắt của tế ti ẩn dấu một sự lạnh lẽo, nó còn khiến cho người ta thấy ớn lạnh, bị nhìn như vậy mắt Hắc Khi Dạ cũng dần se lại.

Rất nhanh, trong ngực hắn cái cảm giác rứt rứt kỳ quái ấy bị ngọn lửa phẫn nộ che mất .

Tên tế ti đáng kiếp, dám khiêu chiến với Vương uy của hắn.

Lóa mắt một cái, thanh kiếm trong tay Hắc Khi Dạ vung lên rồi để lại trên cổ tên tế ti một vết cửa từa máu.

“Tế ti, hôm nay ngươi ăn gan hùm mật gấu rồi à, dám to gan phạm thượng như thế, ngươi còn ngăn cản bốn vương, bốn vương không ngại đem thứ như ngươi đi thi hành vương pháp đâu”

Sự đau đớn do vết thương trên cổ làm cho tế ti chớp chớp mắt, mặt hắn nhăn lại, một cách chậm rãi, hắn quay đầu ngựa, không có ý ngăn cản nữa.

“cha!” Hắc Khi Dạ giục ngựa cất vó, chỉ trong chớp mắt, hắn thống lĩnh quân sĩ tiếp tục truy kích về hướng Cô Ngự Hàn đã chạy xa

.....

“Rầm rầm oanh.....”

Tiếng vọng như tiếng của thiên binh vạn mã vang khắp cả vùng núi dốc hẹp.

Bối Bối nghe thấy liền lao tới.

“Tẩu tẩu, tẩu tẩu..... Làm ơn, người đừng chạy nhanh như vậy, hiện bụng người lại lớn như thế, lỡ như té ngã ta sẽ bị Vương huynh mắng chết, tẩu tử.....”

Huyền Trữ thở hồng hộc đuổi theo sau Bối Bối, lo lắng nhìn cảnh Bối Bối bước đi không vững mà còn ôm cái bụng ngày một lớn mà chạy.

“Lịch lịch lịch.....” đột nhiên Bối Bối nghe thấy tiếng ngựa hí, nàng không kịp phản ứng lại, liền cảm giác chính mình nâng lên không trung.

“A.....” Nàng thất thanh, nhắm mắt lại không dám đi tưởng tượng mình ngã xuống sẽ như thế nào.

Một chốc, nàng đã rớt vào một vòng tay ấm áp to lớn.

“Dám liều mạng chạy nhanh như vậy, bây giờ sao lại không dám mở mắt ra nhìn thế, hử?”

Tiếng nói xen lẫn có chút phẫn nộ từ trên đỉnh đầu nàng vọng xuống.

Bối Bối chớp chớp rồi mở to mắt, không kịp cảnh báo nàng ngẩng thẳng đầu.

“bình!”

“Ôi [ư]”âm thanh vang lên cả từ hai phía.

Cái mũi thẳng cao của Cô Ngự Hàn bị đụng phải đổ hết cả, hấn trừng mắt nhìn con người liều lĩnh với sắc mặt không tốt tí nào.

“Tô Bối Bối!” Hấn dường như rút tên nàng qua từng kẽ răng.

Thật muốn dựng nàng đứng dậy rồi đánh vào mông nàng một trận, nàng có thể đừng có luôn hành động mà không để ý đến hậu quả như thế được không.

Vừa rồi nhìn thấy nàng mang cái bụng to như vậy mà còn đi lắt lẻo trên vách núi hiểm trở, thân hình nhỏ nhắn của nàng lại mang theo cái bụng to quá khổ, tim của hấn cơ hồ như muốn nhảy cả ra ngoài.

Hấn thấy kinh ngạc bụng của nàng sao có thể lớn nhanh như thế, vui mừng mong ngày đứa bé lớn lên nhưng hấn cũng cảm thấy xót xa vì bản thân không thể ở bên nàng trong những ngày đó.

Nhưng mà, có bao nhiêu cảm xúc đi nữa thì cũng không bằng cái khoảnh khắc kinh hoàng vừa nãy.

Người phụ nữ này..... không có một khắc nào làm cho hấn an tâm được!

348. Q.4 - Chương 349: Tranh Bá [18]

Bối Bối day day trán, cười ngây ngô với hấn: “Ha ha ha...”

Cuối cùng lại duỗi tay xoa cái mũi hồng hồng.

“Cô Ngự Hàn, chàng đã trở lại, ta chờ đã lâu lắm nha, chàng như thế nào lại đi nhiều ngày như vậy, người ta thực lo lắng thực lo lắng.”

Nàng nhìn gương mặt phong trần (gió và bụi) đầy nét mệt mỏi của hấn, những sợi tóc rối tung, cảm giác có vài điểm tang thương, che đi một ít phong lưu phóng khoáng vốn có của hấn, thêm vào một phần nam nhân vị thô tục.

Ồ, dù là bất cứ khi nào, hấn cũng đều đẹp trai như vậy!

Nàng tròn xoe mắt nhìn hấn, hốc mắt không tài nào ngăn được vẻ phiếm hồng ửng bên trong.

Chỉ có gần trong gang tấc, nàng mới có thể chân chính cảm nhận được nàng mấy ngày nay nhớ hấn như thế nào, ban đêm, nàng nhớ cơ thể ấm áp của hấn, ban ngày nhớ khuôn mặt tuần tú đắm chìm dưới ánh sáng, nhớ hấn với nụ cười, với bạc môi mang vẻ bất cần đời...

“Ta rất nhớ chàng.” Cánh tay nhỏ bé của nàng chuyển sang chạm vào những sợi râu đã mọc dài trên gương mặt tuần tú của hấn, tất cả những tiếc thương nàng đều giấu trong giọng nói khàn khàn.

Con người được ví như vầng trăng trong dòng nước trong veo tinh thuần, trong suốt như ngọc Lưu Ly đã mang về tang thương của hấn giờ phút này đây chiếu rọi ở đáy mắt.

Hấn nhẹ nhàng thở dài, hoàn toàn bất lực với nàng.

Nói không ra lời trách cứ, đau lòng quả thật một tầng nổi tiếp một tầng.

Hấn buộc chặt cánh tay, ôm nàng trong vòng tay, lẳng lặng lẳng động lại yêu thương trong lòng.

Sau một lát, hấn mới thoảng đẩy nàng ra, ôm nàng nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, vững vàng đáp đất.

Hấn một tay nâng thắt lưng nàng, một tay vuốt ve bụng: “Con có ngoan ngoãn hay không?”

“Dù sao còn ngoan hơn chàng!” Bối Bối đưa tay chỉ vào ngực hấn, nụ cười trên đôi môi cánh sen toát ra sự dịu dàng.

Hấn nhúu mày, nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp dịu dàng của nàng, tim dịu đi.

Tiểu Bối Bối của hấn tựa như đã thật sự trưởng thành rồi...

Nhìn nhìn chung quanh một mảnh im ắng, không có nhiều quân là bao, Bối Bối cảm thấy có chút kỳ quái.

“Cô Ngự Hàn, bọn thủ hạ của chàng đâu, còn Thương Tuyệt Lệ nữa, sao không thấy bóng dáng?”

Hắn cúi đầu hôn môi nàng một cái, rước lấy một cái liếc hờn dỗi.

Tươi cười rộng mở, lông mày của hắn nhướng lên vẻ tự tin: “Ta cho bọn họ ôm cây đợi thỏ [1] rồi.”

“Vậy chàng về đây bằng cách nào?”

Bối Bối thuần túy cảm thấy tò mò, cứ xem như quân hắn còn đang trong trận đi, thế hắn làm sao có thể một mình bỏ về được?

“Ta trở về mang một số người đi đánh giặc, họ vốn phải lên chiến trường.” Hắn nháy mắt nàng, sau đó nhìn về phía muội muội đang đứng cách không xa.

Huyền Trữ đưa tay nắm lấy bàn tay đang vươn ra của huynh trưởng, trong mắt chan chứa lệ quang thổ phào nhẹ nhõm.

“Vương huynh.” Nàng nhẹ nhàng mà hô, tình cảm tưởng nhớ không cần nói cũng biết.

Một gã thị vệ đi tới: “Vương.”

Cô Ngự Hàn nhìn về phía thị vệ: “Người đâu rồi?”

“Ta ở đây.” Hắc Khi Phong mang theo Từ công công đi tới, thân hình thon dài từ một đám cỏ hoang xẹt qua, cỏ thơm um tùm, một mảnh trống vắng trên mặt hắn mang đến một cảm giác thê lương không rõ ràng.

Hắn khép lại hàng mi, đôi mắt ngăm đen dừng trên người Bối Bối một lúc, sau đó mới quay sang đối diện với tầm mắt của Cô Ngự Hàn.

Bối Bối nhìn hắn, biết được tình cảnh mà hắn sắp phải đối mặt, nàng muốn mở miệng, nhưng lại thủy chung không biết nên nói cái gì.

Cục diện huynh đệ tương tàn, định mệnh đã định...

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, tim Hắc Khi Phong chỉ ngăm cảm thấy ấm, hắn gửi nàng một cái mỉm cười ấm áp.

Lúc này, hắn cùng với nàng... không nói lời nào nhưng lại hay hơn là nói.

Chỉ cần một chút công phu, hắn đã đến trước mặt bọn họ.

Hắc Khi Phong đem tầm mắt từ trên người Bối Bối chuyển hướng Cô Ngự Hàn, bắt giác đụng phải ánh mắt ghen tuông tràn lan của Cô Ngự Hàn, hắn cố ý xem nhẹ vẻ không hài lòng của Cô Ngự Hàn, lại nhìn sang Bối Bối.

Một tiếng hít thở mạnh lập tức vang lên, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Đạt mục đích, Hắc Khi Phong rút cục cũng chuyển mắt nhìn Cô Ngự Hàn, biến sắc mặt nhanh chóng nghiêm túc hỏi: “Cần ta lên chiến trường rồi sao?”

“Hừ! Động tác nhanh chút.” Khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn căng lên, hung tợn trừng mắt Hắc Khi Phong, ghét nhất tên gia hỏa (thằng cha - chỉ người đàn ông với ý coi thường) này luôn nhìn lên Tiểu Bối Bối của hắn.

Hắc Khi Phong gạt đầu, rũ mắt trầm ngâm trong chốc lát, sau đó yên lặng nhìn Bối Bối.

“Tiểu Bối...”

Ai ngờ hắn một câu còn chưa nói, Cô Ngự Hàn với tính chiếm hữu đã đứng lệch lên ngăn Bối Bối, ngữ khí không tốt: “Đi thì đi nhanh, không cần phải từ biệt nương tử của ta!”

Bối Bối trợn trắng mắt, ngón tay chọc chọc eo hắn: “Cô Ngự Hàn, còn chưa tránh ra.”

“Tiểu Bối Bối...” Cô Ngự Hàn nói không cam lòng.

Vừa dứt lời, eo hấn lại truyền đến cơn đau đặng.

A, Tiểu Bối Bối của hấn lại dùng chiêu này!

Mấp máy bạc môi, Cô Ngự Hàn mới cam chịu di động cước bộ, để cho Bối Bối đối mặt Hắc Khi Phong.

Bối Bối tiến lên một bước, nở nụ cười tươi sáng với Hắc Khi Phong, ẩn bên trong đôi mắt là sự khích lệ, nàng nắm quyền giờ lên, dí dỏm le lưỡi: “Cố lên!”

Nhìn nàng vẫn cười tươi sáng như trước đây, vẫn như cũ mang theo chút hài hước, Hắc Khi Phong cười.

“Được.” Hấn nhẹ nhàng nhưng nghiêm túc mà đáp ứng.

...

Nhìn bóng dáng Hắc Khi Phong cười ngựa dần dần đi xa, Bối Bối dựa vào ngực của Cô Ngự Hàn.

“Cô Ngự Hàn, khi nào chúng ta thì đi viện trợ cho Hắc Khi Phong? đến lúc đó chàng giúp hấn đoạt lại nội đan từ chỗ đại ca của hấn được không?”

“Không được.” Cô Ngự Hàn cự tuyệt có chút hơi trẻ con.

Bối Bối rất nhanh đứng thẳng thân mình, hai tay chống nạnh, mắt hạnh trừng hấn, môi anh đào hàm chứa một chút nguy hiểm cười: “Thật sự không được?”

Nhìn nàng tươi cười mang theo một hàm ý khác, Cô Ngự Hàn chuyển tầm mắt sang một bên, chỉ chốc lát sau lại quay nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú nhất thời suy sụp, đáng thương dựa vào hõm vai nàng.

“Tiểu Bối Bối, nàng chỉ quan tâm nam nhân khác cũng không quan tâm ta, ta cũng bị thương, nàng còn kêu ta đi giúp Hắc Khi Phong đánh tên Hắc Khi Dạ kia, không sợ ta đang bị thương càng thêm đau lòng sao?”

“Chàng bị thương?” Bối Bối khiếp sợ đến quên tất cả, ánh mắt nàng bận nhìn trên người hấn, nhin không được tự tay lột bỏ quần áo hấn xem miệng vết thương ở đâu.

Mắt thấy vật áo sắp bị giựt ra, Cô Ngự Hàn chạy nhanh đưa tay bảo vệ “sự trong sạch” của mình.

“Tiểu Bối Bối, đừng nóng vội, chỉ là vết thương nhỏ, hơn nữa cũng không phải bị thương trong này, là ở trên cánh tay, nàng cũng không nên trước mặt muội muội ta mà làm cái ”Phách vương ngành thượng quân” [2] ha, ha ha...”

[1] Ôm cây đợi thỏ (): tự thân vận động mới có thành quả tốt.(chờ đợi để thu lại lợi ích = cấm sào chờ nước, há miệng chờ sung)

[2] Phách vương ngành thượng quân: cường gian, cây mạnh bức hiếp.

349. Q.4 - Chương 350: Tranh Bá [19]

Bối Bối dời tay hướng ống tay áo của hấn, đồng thời liếc ngang hấn một cái, tuy rằng biết hấn nói bậy, nhưng vẫn là nhin không được mặt có chút nóng và đỏ.

Nàng quay đầu nhìn về phía Huyền Trữ, nhưng không thấy người vốn đứng tại đó: “Ồi? Huyền Trữ đâu? Vừa rồi nàng rõ ràng còn ở đây mà.”

“Không biết.” Cô Ngự Hàn nhún nhún vai thực rõ ràng mà trả lời, ánh mắt không rời nàng, trong mắt chỉ nhìn thấy vẻ thâm tình của nàng.

Bối Bối buồn bực liếc hấn: “Vậy chàng vừa rồi kêu loạn cái gì mà ta đối với chàng ”Phách vương ngành thượng cung” a, thật sự là muốn đánh mà... Vết thương của chàng ở đâu, mau đưa ta xem.”

Nhớ tới vết thương, nàng cũng không thể nào cùng hấn tranh cãi nữa, một lòng chỉ muốn xem một chút vết thương của hấn rốt cuộc ra sao?

Cô Ngự Hàn thực hợp tác kéo tay áo của mình, lộ ra một dải băng, nhìn không ra vết thương sâu bao nhiêu, nhưng là lại có thể nhìn được lúc ấy nhất định chảy rất nhiều máu.

Bắt lấy tay hắn, nàng lại phát hiện trên tay áo màu đen một vết đã khô có cảm giác dính dính, là máu!

Mũi nàng cảm thấy đau, nhẹ nhàng chạm vào xung quanh vết thương, đầu ngón tay chạm tới khô vết máu, chớp mũi nàng bắt đầu đỏ rồi, nước mắt trong hốc mắt bắt đầu trào ra.

“Chàng... Chàng chảy nhiều máu như vậy, Hắc Khi Dạ thể nhưng lại thương tổn chàng, cái tên gia hỏa chết tiệt, ta phải đi tìm hắn báo thù!”

Một bàn tay dịu dàng lau đi nước mắt của nàng, giọt lệ mang theo ít hơi ấm làm bỏng đầu ngón tay hắn, làm tim hắn đau.

Nhìn vẻ mặt nàng tức giận, hắn cười hì hì hôn lên hai má đầm lệ của nàng: “Ta chỉ biết nương tử sẽ đau lòng vì ta, được, chúng ta cùng đi đánh tên Hắc Khi Dạ kia, giúp ta báo thù!”

Sớm biết thì sẽ không nói cho nàng biết, nàng quả nhiên khóc, khóc làm hắn đau lòng muốn chết!

Nàng nhịn không được vừa khóc vừa cười nhéo nhéo khuôn mặt tuần tú của hắn: “Đã bị thương thành như vậy, còn cợt nhả, không chút đứng đắn.”

“Ha...” Hắn vẫn hé ra cười đến rất đẹp mà đối diện với nàng.

Ngón tay thon dài ở trước mặt nàng vẫy vẫy, hắn thản nhiên nhìn lướt qua vết thương cánh tay.

“Tiểu Bối Bối, cái này gọi là khổ nhục kế, nếu không chịu một vết thương nhỏ, Hắc Khi Dạ làm sao có thể ngoan ngoãn rơi vào bẫy của ta, hơn nữa miệng vết thương không sâu, chỗ máu này... là ta cố ý bức ra, không còn biện pháp, vì diễn trò, ta chỉ có thể hy sinh một chút máu, dù sao về sau nương tử sẽ bổ dưỡng cho ta đúng hay không?”

Hắn nháy đôi phượng mâu với nàng, ý cười lưu chuyển, cúi đầu không đứng đắn hôn trộm môi nàng.

“Được, chờ sau khi chúng ta đánh đổ tên Hắc Khi Dạ chết tiệt, ta mỗi ngày sẽ bổ dưỡng cho chàng!” Bối Bối kiên định sáng quắc nhìn hắn, không buông tay xoa lên cái cằm mọc đầy râu ria kia.

Nghĩ vì để dụ Hắc Khi Dạ mắc mưu, hắn mất không ít khí lực.

“Ta biết nương tử là tốt nhất mà.”

“Đó là đương nhiên rồi... Ai da...” Bối Bối một câu còn chưa nói xong, liền ôm bụng cúi người lại.

“Làm sao vậy làm sao vậy? Tiểu Bối Bối, nàng không khỏe ở đâu?” Cô Ngự Hàn gấp đến độ sắc mặt cũng thay đổi.

Hắn rõ ràng là hoảng hốt một phen bẽ nàng: “Ta phải đi tìm quân y...”

Động tác hắn quá nhanh, làm Bối Bối không kịp phản ứng.

Chờ khi nàng hoàn hồn, hắn đã bế nàng chạy như bay rồi, nâng mắt, vẻ mặt siêu cấp lo lắng của hắn rơi vào đáy mắt, nàng kéo kéo vạt áo hắn.

“Cô Ngự Hàn, không cần tìm đại phu, ta không sao, chỉ là bị động thai khí, phản ứng bình thường của phụ nữ mang thai thôi.”

Động thai khí?

Khi ba từ đó như sét đánh thẳng tai của Cô Ngự Hàn, cước bộ của hắn cứng rần mà ngừng lại.

Nhẹ nhàng buông nàng ra, hắn thật cẩn thận vỗ về bụng nàng, vẫn như cũ không thể tin được mà hỏi: “Thật sự chính là động thai khí sao?”

Bối Bối thực khẳng định gật đầu: “Đúng vậy, ta lấy thân phận mẫu thân của cục cưng thực xác định nói cho cái tên daddy(*) chàng nghe, vừa rồi đích thật là động thai khí!”

Tinh tế đánh giá nàng trên dưới đều một lượt, phát hiện không có chỗ nào không đúng, hần mới thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiếp theo, lòng bàn tay hần ở bụng nàng qua qua lại lại, thậm chí hạ thấp thân thể tò mò dán tại bụng nàng.

“Tiểu Bối Bối, nàng mau kêu con lại động thai một chút cho ta cảm giác, cảm giác có được không?”

Ha?

Bối Bối cười khoái trá, người làm daddy này thật đúng là làm cha làm đến ngốc.

“Con ở trong bụng, ta như thế nào có thể nói chuyện cùng con được? Chàng nói thử ta xem nào.” Nàng hờn dỗi bĩu môi.

“Ha ha...” Cô Ngự Hàn bây giờ mới phát hiện chính mình vừa nói cái gì ngốc nghếch, lần đầu tiên thật ngốc mà cười gượng với nàng.

Sau đó, hần rõ ràng nửa quỳ ở trước mặt nàng, đem lỗ tai dán tại bụng nàng, bàn tay dày rộng nhẹ nhàng vỗ về bụng to của nàng.

“Cục cưng, ta là phụ thân, lại động thai khí một lần nữa để phụ thân cảm giác một chút được không?”

Tiếng nói hần tràn ngập vẻ trìu mến nhu hòa, rất khó đem hần của bây giờ cùng một mỹ nam tử luôn bất cần đời phong lưu phóng khoáng kết hợp lại với nhau.

Nghe hần nói, Bối Bối chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, theo thói quen muốn trêu hần: “con căn bản còn không hiểu... Ai da...”

Nói đến một nửa, nàng lại cảm giác được bụng bị cục cưng đập một phát.

Cái này, Cô Ngự Hàn chân chân thật thật thực cảm giác được, hần vui mừng cười híp mắt, hai má ở bụng nàng cọ tới cọ lui không muốn xa rời.

Qua một hồi lâu, thẳng đến khi thỏa mãn, hần mới đứng lên mặt mày hớn hở ôm mặt của nàng rất lớn tiếng mà nói.

“Tiểu Bối Bối, ta có dự cảm con của chúng ta cũng sắp được sinh ra rồi, cũng sắp muốn đi ra kêu ta một tiếng phụ thân, ha ha... Ta rất vui con của Cô Ngự Hàn ta, ha ha...”

Bối Bối mới đầu còn cười theo hần, lại bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh giờ phút này của bọn họ, nàng thu lại khuôn mặt tươi cười, đưa tay vắt thắt lưng hần một cái (vắt là mạnh hơn cả nhéo).

“Ai, Tiểu Bối Bối, làm sao vậy?” Bỗng nhiên bị đau, Cô Ngự Hàn thiếu chút nữa bị nàng làm cho bực tức.

Bối Bối đưa mắt nhìn chung quanh một lần, sau đó thầm oán hần: “Ta mới không muốn cục cưng sinh ra nhanh như vậy, hiện tại là đang ở trong núi non hiểm trở nha, chẳng lẽ muốn ta ở đây sinh con hay sao, hơn nữa quân địch còn chưa có thoái lui, đối mặt với một kẻ địch lớn, nếu cục cưng của ta sinh đến một nửa chừng lại bị dọa trở vào thì làm sao!”

Cô Ngự Hàn bây giờ mới nhớ tới chính mình thật sự quá đắc ý mà quên mất tình hình hiện tại, tuần mỹ tươi cười vừa thu lại, hần lập tức trở nên nghiêm túc.

“Chúng ta lập tức đi giúp Hắc Khi Phong, sau khi lật đổ Hắc Khi Dạ chúng ta mau mau hồi cung.”

Hần vội vàng nhưng thật cẩn thận ôm lấy nàng, thi pháp bay lên, hướng nơi cần đến mà lướt.

(*) Daddy: Bản gốc là , phát âm giống daddy, người TQ hay dùng chữ Hoa để mô phỏng các từ tiếng Anh

350. Q.4 - Chương 351: Tranh Bá [20]

Hắc Khi Phong nhíu chặt mày nhìn về hướng nữ nhân nhỏ bé kiêu diễm bên cạnh.

“Công chúa, người đi theo ta rất nguy hiểm.” Hắc không thể không mở miệng nhắc nhở nàng bây giờ hắc đang đối mặt với kẻ địch.

“Ta thích đi cùng người thì đi cùng, nguy hiểm hay không nguy hiểm người cũng không được xen vào.” Huyền Trữ bĩu môi, sau đó tầm mắt hung tợn lại hướng về Hắc Khi Dạ còn đang trong kinh ngạc ở phía trước.

Thấy nàng vẫn có cái dáng vẻ được nuông chiều ngang ngược như xưa, Hắc Khi Phong cũng lười nói với nàng.

Hắc thực không hiểu, Huyền Trữ công chúa này không đi đoàn tụ cùng Vương huynh của nàng, thế nhưng giục ngựa kiên quyết đi theo hắc, hơn nữa từ đầu đến cuối vẫn duy trì chặt chẽ khoảng cách nửa cánh tay.

Thậm chí có lúc đường núi gấp ghe, ngựa của nàng không chế không được thiếu chút nữa va chạm vào hắc, nếu hắc không cưỡi ngựa tốt tránh đi trong nguy hiểm thì đúng thật là nguy hiểm, dọc theo đường đi cũng không biết cũng bị nàng hại bao nhiêu lần.

Hắc Khi Dạ không dám tin nhìn đệ đệ ở bên kẻ địch, Phong đệ lại chạy trốn, hơn nữa cùng Xích Diễm quốc đứng trên một chiến tuyến!

Cơn tức trong ngực của hắc hừng hực dấy lên, đôi mắt mà phun ra được lửa thì dường như đã đốt Hắc Khi Phong đến mấy lỗ rồi.

“Phong đệ, người còn đứng là con cháu của Hắc Phong quốc không! Thế nhưng lại vô liêm sỉ giúp đỡ địch quốc đến đối phó với quốc gia của mình, Vương tộc Hắc Phong quốc ta không có kẻ nào đáng sỉ nhục như người!” Hắc gần từng tiếng nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Đối diện với sự trách mắng trước mặt mọi người như thế, Hắc Khi Phong chỉ lạnh nhạt kéo nhẹ khóe môi, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh như thường.

“Thái tử diện hạ, người là đang tự cho người là thân phận đại ca giáo huấn ta, hay là người tự xưng thân phận Hắc Vương để áp chế ta, hoặc là..... Ta nên hỏi người xác định người có tư cách như vậy giáo huấn ta sao?”

Giọng nói của hắc rất lạnh đậm, không có cố ý khiêu khích, chỉ có vô tận lạnh lùng.

Hắc Khi Dạ khề cấn môi, đáy lòng cảm thấy Hắc Khi Phong đang châm chọc chính mình, hắc tức giận đến dường như muốn bốc khói: “Người là đệ đệ của ta! Huynh trưởng như cha, ta muốn giáo huấn người cần bản là không cần dùng đến thân phận đường đường vua của một nước của ta!”

Nhìn gương mặt quen thuộc đối diện, những kỉ niệm lúc nhỏ chung sống từ chút một vụt qua trong đầu, Hắc Khi Phong chỉ cảm thấy trong lòng một trận tê lương.

Không cần nói từ khi nào, hắc tự xưng là đại ca kính yêu lại đem quyền lực danh vị đặt lên hàng đầu, thân tình thì xem là cái gì, rốt cuộc xem là cái gì?

Hắc ngửa đầu, trong đôi mắt đen thu hồi lại nỗi đau khổ vừa lóe ra, thất thần cười mỉa vài tiếng, hắc mở to mắt, ánh mắt lạnh liệt bắn về phía Hắc Khi Dạ.

“Vua của một nước? Cười chết người, người cùng lắm chỉ là kẻ là giết cha đoạt vị, lại ở nơi này lấy tiếng lừa gạt chúng tướng sĩ của Hắc Phong quốc!”

Tình hình phía sau Hắc Khi Dạ có chút vi xôn xao, đội ngũ lại vẫn như cũ vẫn duy trì quân quy không loạn.

Cảm giác được quân đội của mình có chút hoang mang, Hắc Khi Dạ phản nộ cứng mặt: “Chúng tướng sĩ, các người đều thấy, nhị diện hạ không chỉ có phản quốc, còn công nhiên thông đồng với địch người đến đối phó quốc gia của chúng ta, vì không phục bổn vương, vì đoạt được Vương vị của Hắc Phong quốc, thế nhưng lại xấu xa như vậy, hành vi này thực làm người ta giận sôi, chúng tướng sĩ, hôm nay ta lấy danh nghĩa của Hắc Vương đời sau xin thề, cho dù phải quân pháp bắt vị thân (vì nước quên tình riêng), cũng muốn giữ nghiêm quốc uy của Hắc Phong quốc!”

Cuộc nói chuyện, nói đến xúc động phần nộ hào hùng, giống như đang trong lúc chịu đựng sự lựa chọn khó khăn giữa người thân và chính nghĩa, làm cảm động các tướng sĩ của Hắc Phong quốc.

Nhìn các tướng sĩ đối diện cùng chung mối thù trừng mắt nhìn mình, Hắc Khi Phong cười lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm của hắn dừng lại hướng Hắc Khi Dạ.

Sau đó, hắn đưa tay về hướng Từ công công, Từ công công đã sớm chuẩn bị tốt ngọc tỷ đưa qua.

Hắc Khi Phong giơ lên ngọc tỷ trong tay hướng về mọi người Hắc Phong quốc: “Các người thấy rõ ràng đây là cái gì không?”

Ngọc tỷ trong suốt ở dưới ánh sáng ở phản chiếu ra ánh sáng trong suốt, lẫm lẫm uy nghiêm, làm mọi người Hắc Phong quốc kinh sợ.

“Là ngọc tỷ!” Một số người trong đội quân nhin không được kêu lên kinh ngạc.

Ngay sau đó, Hắc Khi Phong lại lấy ra quyền ấn của trọng binh, ánh mắt lạnh lùng trào phúng của hắn hướng tới một chi quân đội trong đám binh của Hắc Phong quốc: “Các người nhìn thấy không phải đã thể hiện quá rõ sao?”

Đội quân đó trong đám quân đội của Hắc Phong quốc nhìn thấy quyền ấn, vẻ mặt đều là nghiêm nghị, phản ứng nhất trí đồng loạt quỳ xuống.

Hắc Khi Dạ trừng mắt nhìn quân đội của mình mang đến thế nhưng không hề nghe lệnh y, hắn hận hết lên một tiếng cực lớn: “Chết tiệt các người đang làm cái gì!”

Hắn kiểm vung lên, đem đầu của gã thị vệ gần nhất chém xuống, máu tươi vấy ra đến cả trên người gã binh lính đứng sau, phát ra “Xoạch” tiếng vang rất nhỏ.

Hắc Khi Phong nắm chặt tay lại, ý lạnh lùng trên gương mặt anh tuấn càng sâu, cả người tỏa ra hơi thở nồng đậm lạnh lẽo tuyệt tình, dường như ngay cả không khí chung quanh cũng muốn đông cứng. Huyền Trữ đứng gần sát hắn nhất cũng không khỏi kinh ngạc nhìn hắn.

Quen biết hắn lâu như vậy, hình như chưa từng có gặp qua gương mặt lạnh lẽo tuyệt tình của hắn.

Ánh mắt quyết đấu bắn về phía Hắc Khi Dạ, chỉ chốc lát sau, Hắc Khi Phong lại chuyển hướng về đám quân đội kia lạnh lùng cứng rắn ra lệnh: “Các người toàn bộ lại đây cho ta!”

“Các người dám.....” một câu uy hiếp của Hắc Khi Dạ còn chưa nói xong, chỉ nghe tiếng vang đồng loạt rất có lực—

“Vâng.” Đám quân đội kia một chút cũng không chần chừ, động tác rất nhanh theo huấn luyện xưa nay mà vọt tới bên người Hắc Khi Phong.

.....

Cô Ngự Hàn ôm lấy Bối Bối đứng ở sau một gốc cây đại thụ nhìn động tĩnh ở phía trước.

“Chàng xem, Hắc Khi Phong làm Hắc Khi Dạ tức giận đến dường như muốn sung huyết não nha, nhưng mà..... Ta cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ quân đội người xưa chỉ biết nhận binh phù không nhận người sao? Hắc Khi Phong mới đưa ra một khối đồ vật kia, đám binh lính này liền lập tức ngoan ngoãn nghe lời.”

Hắn vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng, ở bên tai nàng giải thích: “Có thể giữ lực ngưng tụ của một quân đội phải có một tướng lãnh tốt, nhưng mà tướng lãnh tốt cũng chỉ là phụ trách thay thế binh phù quản lý quân đội kia, chân chính có thể sai khiến quân đội là binh phù, đó là ngay cả quốc Vương cũng không thể vượt qua quân quyền, bây giờ biết chỗ tốt của binh phù chưa ?”

Bối Bối đảo tròn đôi mắt, cười tủm tỉm nhìn hắn: “Vậy nói cách khác chỉ cần ta có binh phù, ta cũng có thể đem đại Vương như chàng đá xuống khỏi Vương Vị đúng hay không?”

Nhìn ánh mắt tinh quái của nàng, Cô Ngự Hàn chỉ nhẹ vào mũi ngọc của nàng, hắn giương lên nụ cười xấu xa, mắt phượng câu hồn câu phách nhảy mắt tán tỉnh, mê hoặc câu dẫn người.

“Nàng muốn binh phù của ta đem ta đá xuống khỏi Vương vị a? Tốt, Vậy Xích Diễm quốc liền làm phiên nàng, vì để cho nương tử yêu dấu trong lòng ta vui vẻ, vì phụ cho dù làm nam sủng không có tiếng tăm gì cũng cam nguyện, chỉ cần nương tử tốt của ta nhớ rõ buổi tối mỗi ngày đều đến sủng hạnh người ta là được.”

Nói xong lời cuối cùng, hấn giả vờ như con chim nhỏ nép vào người nàng đem đầu gác qua hõm vai của nàng, hứng thú cọ cọ chiếc cổ non mềm của nàng.

Bối Bối cảm giác được cổ ngựa ngửa, nàng cười đẩy hấn ra: “Đừng náo loạn, ai muốn tự chuốc lấy mấy chuyện chính sự phiền toái này của chàng, ta chỉ nói đem chàng đá xuống Vương vị, cũng không nói ta muốn thay chàng quản lý Vương vị kia, ha ha..... Ta sẽ tìm nam nhân càng đẹp trai càng hoàn mỹ đến..... uhm.....”

Chủ ý phá hư của nàng còn chưa có nói xong, môi đã bị hấn mạnh mẽ hôn lấy.

Cô Ngự Hàn thực dùng sức cắn mút trên đôi môi anh đào của nàng, đôi mắt đen vọt lên ngọn lửa sáng quắc nhìn chăm chăm nàng, thấy nàng vẫn không biết tốt xấu ánh mắt mỉm cười đối với hấn, hấn hung tợn bắt đầu chà sát trước ngực mềm mại của nàng.

“Uhm..uhm.... Đau.....” Bối Bối kháng nghị mở to hai mắt, lại nhịn không được trong cơ thể cảm thấy khô nóng, ý kháng cự cùng ý muốn đón nhận đang bắt đầu giằng co trong cơ thể nàng.

Ngay lúc nàng đang chịu đựng sự giằng co này một hồi lâu sau hấn mới thở hổn hển buông nàng ra.

Con người đen sáng ngời liều chết trừng nàng: “Không cho phép sau này nàng nói muốn tìm nam nhân khác, cho dù là nói đùa cũng không được, bằng không..... Chờ nàng sinh con xong, ta sẽ cho nàng một tháng không xuống giường được, hơn nữa muốn cho toàn bộ mọi người trong Diễm cung biết nường tử tốt của ta được yêu thương như thế nào!”

Bối Bối bị hấn hôn biến thành cả người mềm nhũn, chỉ có thể tựa vào trong lòng hấn để hấn đỡ nàng, nàng cũng lười dùng sức đứng vững.

Nhưng mà lúc nghe thấy lời uy hiếp của hấn, rốt cục nàng nhịn không được hao chút sức lực ngẩng đầu.

“Đừng? Rất mất mặt!” Bối Bối không chút nghĩ ngợi liền lên án nhìn hấn.

“Nàng có thể thử xem!” Con người đen của Cô Ngự Hàn tỏa ra hào quang kiên quyết tà mị, ánh mắt cường thế dường như phải cắn nuốt nàng mới chịu.

Bối Bối nuốt nuốt nước miếng, thực nhút nhát không dám lại dùng ánh mắt lên án, ngược lại giống như cô gái nhỏ chớp chớp đôi mắt trong sáng, giơ tay lên thật cẩn thận thề: “Ta..... Ta cũng không dám nữa.”

Được rồi, da mặt của nàng không dày bằng hấn, không phải là đối thủ của hấn.

351. Q.4 - Chương 352: Tranh Bá [21]

Mặt đất bị sang bằng, khí thế ào ào thổi quét cỏ cây chung quanh.

Bối Bối khấn trương kéo lấy ống tay áo của Cô Ngự Hàn, ánh mắt run sợ nhìn chỗ khói thuốc súng cuộn cuộn ở phía trước không xa lắm.

“Đánh nhau rồi! Cô Ngự Hàn, cái tên Hắc Khi Dạ bí ổi kia muốn giết Hắc Khi Phong, chàng nhanh đi giúp đỡ..... A! Cái tên Tề ti thể nhưng đi đánh lén Thương đầu gỗ, rất bí ổi, không hổ là tay sai của Hắc Khi Dạ, âm hiểm giống nhau như vậy..... Xong rồi xong rồi, này binh lính căn bản không phải là đối thủ của Hắc Khi Dạ, bây giờ Hắc Khi Phong một chút pháp lực cũng không có, sắp gặp nạn rồi, Cô Ngự Hàn!”

Nói lâu như vậy, cũng không thấy nam nhân bên cạnh có một chút lời đáp lại, Bối Bối rõ ràng chất cao giọng nói lên.

Vẫn là không có phản ứng?!

Tầm mắt của Bối Bối từ trên chiến trường thu hồi về, quay đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

Ý! Vào lúc này hấn còn có hiểu hiện háo sắc cái gì?

Chỉ thấy Cô Ngự Hàn từ đầu đến cuối mỉm cười nhìn nàng, khuôn mặt tà khí tuấn mỹ tràn đầy tình nồng dịu dàng, ánh mắt nhìn cũng không nhìn chiến trường bên kia một cái.

“Chàng đang nhìn cái gì? Còn không mau đi giúp đỡ” Bối Bối mím chặt đôi môi đỏ mọng.

Cô Ngự Hàn cúi đầu cười ra tiếng, hần kề sát vào bên tai của nàng, vô cùng thân thiết cắn cắn vành tai trắng nõn của nàng: “Tiểu Bối Bối, ta phát hiện nàng càng ngày càng đẹp, nhìn nàng khuôn mặt đỏ bừng, đang mang thai còn hò hét cổ vũ, hình ảnh này..... thật sự là xinh đẹp cực kỳ, ta yêu nàng!”

Lời ngon tiếng ngọt ai không thích nghe, lòng của Bối Bối sớm đã hết giận.

Đôi môi đỏ mọng của nàng nhếch lên, liếc hần một cái: “Ba hoa.”

Ngay sao đó, nàng lại đem ngọt ngào trong lòng để sang một bên, tay nhỏ bé đẩy ngực của hần: “Nhanh đi trợ giúp, ta cùng cực cùng nhau cổ vũ cho chàng cố lên.”

“Hôn ta một cái cổ vũ cổ vũ.” Hần xoay người, đem bạc môi tiến đến trước mặt nàng, con ngươi đen sáng quắc nhìn chằm chằm môi đỏ mọng của nàng, ý nghĩ trong đầu lại chọn rộn.

Bối Bối tức giận liếc hần, rất nhanh hôn lên môi hần một cái: “Được rồi, nhanh đi.”

Nàng còn chưa thoái lui, hần liền hôn nàng một cách nóng bỏng, triền miên hồi lâu mới buông ra.

Hần hôn lên trán của nàng, tiếng nói khàn khàn trầm thấp: “Nương tử, ngoan ngoãn chờ vi phu trở về.”

Nhìn con ngươi đen sâu sắc dịu dàng xoay chuyển của hần, Bối Bối đưa tay thay hần sửa lại xiêm y, không muốn xa rời ngóng nhìn hần, cúi đầu đáp lại: “Được, ta sẽ ở chỗ này chờ chàng.”

Nhìn nàng thật sâu một hồi lâu, hần mới từ từ buông nàng ra.

Xoay người, không biết từ chỗ nào xuất hiện từng đám từng đám thị vệ vây quanh chung quanh nàng.

“Bảo vệ tốt Vương hậu cho bốn Vương!” Cô Ngự Hàn nghiêm khắc hạ lệnh tiếng vang rất có lực.

“Tuân mệnh.” Trong bọn thị vệ mỗi người đều có vẻ mặt nghiêm nghị trả lời.

.....

Hắc Khi Dạ giết người mở vòng vây, ngân kiếm không lưu tình chút nào vút về hướng Hắc Khi Phong.

“Phong đệ, người thật sự làm cho đại ca rất tức giận!”

Hắc Khi Phong mím chặt bạc môi, đôi mắt đen bình tĩnh kiếm bén đã đâm đến trước ngực, trong lòng suy nghĩ đối sách.

Còn chưa nghĩ ra nên thoát hiểm như thế nào, không biết từ chỗ nào bay ra một bóng dáng nhỏ xinh kiêu diễm, chùm tia sáng màu tím đồng thời tấn công về hướng Hắc Khi Dạ.

Không nghĩ đến còn có người dám ngăn cản đường đi của hần, Hắc Khi Dạ chấn động một chút quay đầu, nhìn thấy là Huyền Trữ công chúa.

Ánh mắt hung ác nham hiểm của hần trầm xuống: “Người, nữ nhân không biết sống chết này!”

Nói xong, mũi kiếm vô tình của hần vòng lại, tiến về hướng Huyền Trữ công chúa.

“Đừng!” Hắc Khi Phong nhìn Huyền Trữ căn bản không đủ sức trốn tránh công kích của Hắc Khi Dạ, chỉ có thể tro mắt nhìn kiếm sắc tối gần Huyền Trữ.

Huyền Trữ vừa kinh hoảng vừa sợ trừng mắt, ánh sáng bạc lóe ra từ mũi kiếm làm cho nàng lui về phía sau liên tiếp, lại thủy chung trốn không thoát.

“Vương huynh, cứu mạng a!” Mắt thấy kiếm sẽ đã đâm đến, nàng sợ hãi nhắm mắt lại lớn tiếng kêu.

“Hắc Khi Dạ, xem ra người thực có thói quen ra tay với nữ nhân, loại thói quen xấu này sẽ làm nam nhân chúng ta thực mất mặt nha.”

Một tiếng cười nói mỉa truyền đến, trong lúc đó, hồng quang chiếu vào vòng chiến, đột nhiên đem Hắc Khi Dạ buộc lui lại.

Cô Ngự Hàn phi thân ôm lấy Huyền Trữ, chậm rãi dừng ở bên cạnh Hắc Khi Phong.

“Công chúa, người..... Không có việc gì chứ.” Hắc Khi Phong đến gần, đôi mắt đen lãnh đạm rốt cục đã nhu hòa một chút, còn có nhàn nhạt lo lắng.

Huyền Trữ công chúa vừa đứng ổn định lại, hít mấy hơi thở sau mới mở miệng:“Bản công chúa đương nhiên không có việc gì.”

Lời nói của nàng vừa nói xong, đầu liền bị người ta gõ một cái, đau nàng kinh ngạc la lên:“Aiz.....”

Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn sâu sắc nhìn chằm chằm muội muội:“Huyền Trữ muội thật là to gan lớn mật, Hắc Khi Dạ muội cũng dám đi đối phó, không tự biết phân lượng của mình, nếu không đúng lúc ta đuổi tới, muội vẫn còn mạng sao!”

Tự biết trong đầu đuối lý, giọng điệu của Huyền Trữ ngay lúc đó liền yếu xuống:“Vương huynh, lần sau người ta không dám.”

“Hừ! Chờ ta giải quyết xong Hắc Khi Dạ lại đến giải quyết việc của muội, nha đầu không biết sống chết này.”

Nói xong, đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn vừa nâng lên, đáy mắt toát ra hồng quang, phi thân đón lấy công kích của Hắc Khi Dạ.

“Hắc Khi Dạ, nợ của chúng ta đến lúc phải thanh toán.” Khóe môi của hắn lộ ra nụ cười không chút để ý, giọng nói có chút trêu tức, lời nói cứ chỉ trong lúc đó tỏ rõ căn bản không đem Hắc Khi Dạ để vào mắt.

Nhìn dáng vẻ phiêu diêu nhẹ nhàng thoải mái của Cô Ngự Hàn, khuôn mặt lạnh lẽo của Hắc Khi Dạ càng thêm cứng lại.

“Cô Ngự Hàn, người thật đúng là mệnh lớn, hai lần đều cho người đào thoát, lúc này đây..... Người chuẩn bị chịu chết đi!”

Đổi nghịch với Hắc Khi Dạ nghiêng rằng nghiêng lợi, nụ cười của Cô Ngự Hàn càng thêm sáng lạn:“Hắc Khi Dạ, người cho là người thật sự có bản lĩnh dám ta một kiếm a? Nói người đầu óc đơn giản, người thật đúng là ngu xuẩn, nếu ta không cố ý cho người đâm một kiếm như vậy, người cũng sẽ không mang theo tính bình của người ‘Dùng cảm tiến tới’ theo ta đi vào nơi này cho thuộc hạ người tàn sát lẫn nhau, chắc! Màn diễn xuất này thật sự quá hay rồi, ha ha.....”

Hắn cúi đầu nhìn quân đội Hắc Phong quốc đang ở dưới đất dường như có một nửa chịu Hắc Khi Phong khống chế, đang ở giúp đỡ binh lính Xích Diễm quốc hắn chống lại thân binh của Hắc Khi Dạ, chân mày của hắn càng giương cao, nhìn ngực của Hắc Khi Dạ phun lửa, dường như sắp nổ mạnh.

Hắc Khi Dạ đồng thời nhìn đến hỗn chiến trên chiến trường, hắn tức giận đến mặt cơ hồ muốn vặn vẹo, vẻ hung ác mặt giống như muốn xé rách Cô Ngự Hàn mới cam tâm.

“Thì ra..... Tất cả chuyện này đều là người đang giở trò quỷ, Cô Ngự Hàn, người tên tiểu nhân dê tiện này!”

Một ngón tay thon dài trắng nõn vươn ra, thực ung dung nhàn nhã lắc lắc:“Hắc Khi Dạ, cái này gọi là binh bất yểm trợ, không thể gọi là dê tiện đâu.”

Thấy vẻ mặt tươi cười của Hàn Cô Ngự, mu bàn tay cầm chuôi kiếm của Hắc Khi Dạ dùng sức nổi lên từng sợi gân xanh: “Người..... Đáng chết!”

352. Q.4 - Chương 353: Hoàng Kim Xà Bảo Bảo [1]

“Rầm rầm rầm...” Trên chiến trường không ngừng bắn ra những tia sáng chói mắt, rơi xuống đất, dường như muốn đốt cháy sém cả đám cỏ hoang trên mặt đất.

Cô Ngự Hàn mạnh mẽ lưu loát cùng Hắc Khi Dạ so tài, con người đen lạnh lùng neho lại, bạc môi tuần mỹ tựa nửa cánh hoa đào lồi lạc gợi lên nụ cười âm nhu (nhẹ nhàng, tinh tế).

“Hắc Khi Dạ, người nói ta trước tiên giết người xong mới bỏ ngược phá bụng lấy đi nội đan không thuộc về người hay là cứ như vậy để người sống sờ sờ nhìn ta như thế nào lấy đi chúng nó, cách nào có vẻ tốt hơn?”

Lời nói trào phúng mang theo ý cười trộn lẫn vào những tạp âm của trận chiến, nhưng lại đặc biệt rõ ràng, ít nhất Hắc Khi Dạ nghe được triệt triệt để để.

Hắn giận dữ hét lớn: “Cô Ngự Hàn, người đừng đắc ý quá sớm!”

Ngay lúc đó, hắn nói ra một hơi thật sâu, đem toàn bộ năng lượng tập trung trong lòng bàn tay vung về hướng Cô Ngự Hàn.

Cô Ngự Hàn thần nhiên quét mắt sang Hắc Khi Dạ, tiếp tục cười mỉa: “Chỉ đến đó thôi sao? Xem ra người quả thật không có thiên phú tu pháp (tu luyện pháp thuật), nếu không có nội đan của Lão Hắc Vương thêm một tên Hắc Khi Phong, người làm sao mà chỉ có chút năng lượng như vậy?”

Nhẹ nhàng bay xa vài bước, con người đen của hắn nặng nề nhìn Hắc Khi Dạ, bạc môi gợi lên một nụ cười khinh thường.

“A... Hắc Khi Dạ, xem ra ta còn thật sự đánh giá cao người, bây giờ... đến lượt ta!”

Thi triển công phu trong nháy mắt, một con cự hồng xà liền ở giữa không trung phiêu diêu bay lượn, từng đợt nổi từng đợt hỏa cầu có thể đốt cháy người hướng Hắc Khi Dạ mà phun ra, hỏa thiêu tứ phương, vờn Hắc Khi Dạ khiến hắn chật vật không chịu nổi mà né tránh.

Hắn oán hận ngửa mặt lên trời rống dài, tiếng hô chấn động cơ hồ làm địa động sơn diêu (núi lay đất lở).

Khoảnh khắc tia sáng đầy trời, một con cự xà đen miệng máu tươi làm cho người ta sợ hãi thẳng tắp lao về phía cự hồng xà.

Bối Bối ở phía xa đôi mắt chớp cũng không chớp nhìn hai con cự xà đang dây dưa, nhìn đến kinh hồn tán phách, tay nàng che ngực, cảm giác tim mình đang theo từng tiếng gào rống của cự xà mà đập “bộp bộp”.

“Cô Ngự Hàn, chàng nhất định phải cẩn thận.” Nàng thì thào nhỏ nhẹ, môi bởi vì nội tâm kịch liệt rung động cũng run theo.

Ngay lúc Bối Bối nhìn đến thất thần, vì thế nên không phát hiện được thị vệ canh giữ bên người đang bị một cổ gió đen quỷ dị không tiếng động quật ngã.

Hắc vụ (sương đen) âm u lạnh lẽo len lỏi ngay dưới cổ cây um tùm không một dấu tích, dần dần hướng đến Bối Bối, càng ngày càng gần...

Đôi mày thanh tú của Bối Bối cau lại, vì sao nàng cảm thấy bụng rất nóng.

Theo bản năng cúi đầu, lại nhìn thấy bụng nàng đang vụt sáng phát ra kim quang.

“Cực cương?” Nàng kinh hô.

Ngay vào lúc này, ánh mắt cự hồng xà xẹt qua một tia lạnh lẽo, một loại bất an không tên bao phủ trong lòng.

Hắn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, màu đỏ lóng lánh trong sáng chợt biến thành lửa đỏ, “Vèo” một tiếng ném hướng cự hắc xà.

“Rầm rầm rầm...” Khói đen dày đặc ở giữa không trung bắn phụt ra, cự hắc xà theo dòng khói đen mù mịt mà rơi xuống.

Bối Bối nhin xuống cơn không khỏe trong bụng, ngẩng đầu, vừa vịn nhìn thấy màn hắc xà từ giữa không trung rơi xuống, nàng vui vẻ sáng mắt.

“Cô Ngự Hàn thắng... A!”

Trong bụng đột nhiên truyền đến một cơn đau dữ dội, làm nàng đau đến thiếu chút nữa đứng không vững.

Kim quang phát ra càng thêm mãnh liệt, cơ hồ muốn toàn thân nàng đều bị bao phủ bởi từng vòng từng vòng vàng sáng màu kim.

Cự hồng xà nghe tiếng quay lại, nhìn thấy trên người nàng xuất hiện kim quang, ngơ ngác một chút liền bay với tốc độ nhanh hướng nàng mà qua.

Ai ngờ, vòm sương đen dày đặc kia đột nhiên lao về phía Bối Bối, quấn nàng lên.

Bối Bối căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy thân mình bị cái gì đó trói buộc lại, chặt đến nỗi nàng cơ hồ không thể hô hấp.

“Gầm gầm gầm...” Cự hồng xà lửa giận đầy trời bay đến trước mặt nàng không xa hạ xuống, ngay trong lúc đó đã biến trở lại hình người.

“Tiểu Bối Bối...” Hắc cơ hồ thất kinh kêu nàng, thấy nàng giãy dụa thống khổ trong màn sương đen hấn lại bất lực chỉ có thể lo lắng suông.

Tiếp theo, hấn phần nộ nhìn thẳng màn sương đen dày đặc không tên kia: “Đáng chết, ngươi là yêu nghiệt phương nào, quả nhiên dám động đến nàng!”

“Xi!” Hắc vụ phát ra một đạo khinh miệt cười mỉa, tiếp tục quấn quanh Bối Bối.

Bối Bối chỉ cảm thấy mình sắp ngạt thở, bụng nàng truyền đến cơn đau một đợt rồi lại một đợt, hai cảm giác khó chịu làm cho trán nàng toát ra mồ hôi lạnh, khí lực toàn thân đang dần dần tiêu tan.

“Cô Ngự Hàn, ta... ta thật khó chịu.” Nàng khó khăn lắm mới phát ra âm thanh, đôi mắt cầu cứu nhìn hấn.

“Hừ, ngươi sớm đã đáng chết!” Hắc vụ phát ra thanh âm âm trầm, chỉ truyền đến tai của nàng.

Nghe tiếng nói lạnh lùng tàn ác này, Bối Bối chỉ cảm thấy sau ót từng trận mát lạnh, giọng nói này... Rất quen thuộc, giống như đã nghe qua ở đâu rồi.

Rốt cuộc là giọng của ai?

Nàng khó chịu cau mày, cho dù bị siết chặt đến sắp phát điên, nàng như cũ không từ bỏ việc tập trung tinh thần để hồi tưởng.

“Xi!” Hắc vụ lại phát ra tiếng cười lạnh.

Trong đầu phẳng phát một đạo quang, Bối Bối trừng lớn mắt – Ma Vương?!

Làm sao có thể? Ma Vương không phải ở nhân gian đã bị nàng tiêu diệt rồi sao? Vì sao cái thứ quái dị này cho nàng cảm giác cứ nhiên lại giống như đức so với tên Ma Vương độc ác?

Cô Ngự Hàn cảm giận cơ bắp cả người cứng lại, pháp phòng, nắm đấm siết lại vang lên tiếng răng rắc

“Ngươi rốt cuộc là thứ gì? Nhanh chút buông thê nhi (vợ con) ta ra, bằng không ta sẽ phanh thây ngươi thành vạn mảnh!”

Thương Tuyệt Lệ che ngực lão đảo đi tới: “Vương... Phụ...”

Vừa nói một tiếng, từ trong miệng hấn liền phun ra máu tươi, cơ thể tựa hồ đứng không vững loạng choạng như sắp ngã.

Cô Ngự Hàn rất nhanh đưa tay đỡ lấy hấn: “Tuyệt Lệ, ngươi làm sao có thể bị thương đến vậy?”

Thương Tuyệt Lệ rất cố gắng mới có thể lấy hơi, ánh mắt thẳng tắp nhìn màn hắc vụ kia đang vây khốn Bối Bối: “Vương, đó là tề ti của Hắc Phong quốc, pháp lực của hấn... cao đến quỷ dị, chúng ta đều đánh giá sai hấn.”

“Tế ti?” Cô Ngự Hàn lập lại, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng hắc vụ, ánh mắt xẹt qua Bối Bối sắc mặt đang dần dần tái nhợt.

Bỗng dừng, tâm tư hần vừa động, cùng hắc vụ đàm phán: “Người buông thê nhi ta ra, ta cũng sẽ buông tha Hắc Khi Dạ, như thế nào?”

Nghe vậy, hắc vụ đang chuyển động tựa hồ dừng lại một lúc, vùng dày đặc cư nhiên biến thành một đôi mắt mơ hồ nhìn về phía Hắc Khi Dạ sụp đổ ở cách đó không xa.

Tựa như suy tư một chốc, hắc vụ mới âm lãnh mở miệng: “Người mang Hắc Vương lại đây trước.”

Mặt mày Cô Ngự Hàn trầm xuống, hung tợn trừng mắt hắc vụ, sau đó mới thoảng xoay người, hồng quang trong tay vung lên, cự xà màu đen liền bị hồng quang bao phủ.

“Vèo” một tiếng, hắc xà nháy mắt đã nằm dưới chân Cô Ngự Hàn.

353. Q.4 - Chương 354: Hoàng Kim Xà Bảo Bảo [2]

Đôi mắt lạnh lẽo của Cô Ngự Hàn nhìn đám hắc vụ trên người Bối Bối, đáy mắt dần dần trở nên nóng rực.

Chuyển mắt hướng về Bối Bối, chỉ thấy nàng trong trạng thái suy yếu gật gật đầu với hần, tim hần trầm mạnh xuống, con ngươi lạnh lẽo mà hung ác bắn về phía hắc vụ. “Ma Vương phải không! Người thật đúng là âm hồn không tan!” Cô Ngự Hàn ra sức làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Đám hắc vụ kia xốt xa cười rộ lên: “Ha ha... Không phải ta âm hồn không tan, là bản thân ta vốn đã có rất nhiều hồn, người không phải đã sớm biết sao?” Tiếp theo, tròng mắt mơ hồ kia chuyển động tới gần trước mắt Bối Bối, hận ý thâm trầm nhìn nàng: “Mà tất cả... Đều do Thần Nữ người, kẻ không biết sống chết ban tặng, là người đánh ta, làm cho ta hồn phi phách tán, nhưng mà... Thân là Vương của ma tộc, ta không chỉ dựa vào thù hận mà sống, mắt thấy hồn phách của ta dường như đã được thu thập hoàn toàn, thế nhưng lại để người đồ nữ nhân đáng chết phá hỏng một Ma Vương khác tại nhân giới, người tưởng hủy đi nó là trấn áp được ta sao? Ha ha... Cho dù ta chỉ còn lại một chút hồn phách, cũng sẽ không suy yếu, ”Ly hồn đại pháp” (thuật lia hồn) khiến trời long đất lở của ta đã tu luyện thành công, hiện tại ta sẽ cho các người nếm thử tư vị của hồn phi phách tán!” Đột nhiên, cảm giác khó thở trên người Bối Bối lại tăng thêm, nàng thở gấp gấp, sắc mặt cơ hồ hiện ra màu tím. Mắt thấy nàng sắp chống chọi không nổi, Cô Ngự Hàn không thể bình tĩnh được cơ hồ muốn xông lên.

Hần buộc bản thân phải trấn tĩnh, ánh mắt chợt lóe, cúi đầu nhìn hắc xà đang vô lực nằm dưới chân mình, trong lòng bàn tay ngưng tụ một đạo hồng quang chói mắt, dần dần bức gần đỉnh đầu hắc xà. “Mau thả thê nhi của ta, nếu không ta sẽ khiến cho hần cũng giống người năm đó, hồn phi phách tán!” Hần uy hiếp nhìn chằm chằm hắc vụ. Ai ngờ, đám hắc vụ kia lại chuyển động càng thêm hùng hổ: “Ha ha ha... Các người toàn bộ đều chết đi!” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hắc vụ xoay mình biến thành một bóng đen mơ hồ, ngựa mặt lên trời rít gào: “Long trời lở đất—” Thanh âm rào rỗng kia, chấn động khiến đất rung núi chuyển.

Trong phút chốc, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

“Ầm ầm...”

Theo tiếng vang càng lúc càng lớn, cơ hồ toàn bộ sơn cốc bắt đầu lâm vào quá trình rạn nứt sụp đổ.

Sắc mặt của Cô Ngự Hàn không thể nguy trang bình tĩnh được nữa, hần dùng lực tại gót chân làm cho bản thân đứng vững, đồng thời đưa tay giữ vững Tuyệt Lệ đang bị thương. “A...” Trong bóng đen, Bối Bối cử động thân dưới, lưng lay không vững, đất dưới chân nàng lại bắt đầu xuất hiện vết nứt. Sắc mặt của Cô Ngự Hàn đại biến rống to: “Tiểu Bối Bối!”

Bối Bối còn không kịp đáp lại lời hấn, mặt đất liền trong nháy mắt sụp đổ, cùng lúc đó Ma Vương rút khỏi thân thể của nàng, mà nàng cả người liền như vậy theo khe hở của đất mà rơi xuống. “A...” Bối Bối hoảng sợ ý nghĩ muốn nắm lấy cái mép nào đó, nhưng chỉ nắm trúng vài bả bùn đất.

“Tiểu Bối Bối!” Cô Ngự Hàn tê tâm liệt phế sợ hãi rống.

Trong lúc đó “vèo” một cái, hồng quang lóe ra, Cô Ngự Hàn liền biến thành cự hồng xà tiến vào trong khe hở, khe nứt cực lớn tối không thấy đáy, nhìn không tới tận cùng. “Tiểu Bối Bối, đừng sợ, ta ở trong này.”

Cự hồng xà lo lắng vì nàng mà gào thét, dùng hết toàn lực khiến bản thân rất nhanh vượt qua tốc độ rơi xuống của nàng. Dư quang trong đuôi mắt của Bối Bối bắt gặp ở dưới một màn tối như mực không thấy đáy, sợ hãi nhắm mắt lại, run rẩy gọi to: “Cô Ngự Hàn...” Thử vài lần cũng không thể vượt qua nàng, Cô Ngự Hàn gấp đến độ muốn phát cuồng.

Hắn miễn cưỡng buộc bản thân trấn tĩnh lại, thông thả trấn an nàng: “Tiểu Bối Bối, đừng nhìn phía dưới, ngẩng đầu lên nhìn ta là được rồi.” Giọng nói dịu dàng đầy quyến rũ dừng bên tai nàng, tựa như hấn đang níu non thâm tình, trấn an trái tim hoảng loạn của nàng. Thấy nàng phảng phất tiếp nhận sự an ủi của hấn thoáng bình tĩnh lại, hấn tiếp tục ôn nhu dời đi sự chú ý của nàng từ trong kinh hãi: “Tiểu Bối Bối, ngoan, nhìn ta.” Có lẽ thanh âm trấn tĩnh ôn nhu đã có tác dụng, ánh mắt của Bối Bối không còn gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới tối đen như mực nữa, ngược lại còn ngẩng đầu ngóng nhìn cự hồng xà đang đuổi theo nàng ở phía trên. Đôi mắt xà trong khe nứt tối như mực có vẻ rất sáng rất sáng, chiếu sáng cái vực không đáy kia trong trí óc của nàng. “Cô Ngự Hàn...” Nàng thử giơ tay lên, suy nghĩ trong lòng là muốn cho tốc độ của mình chậm lại.

Hai người tâm ý tựa như có thể tương thông, hấn cơ hồ lập tức cảm giác được suy nghĩ trong lòng nàng.

Lòng hấn vui vẻ, vì thế không ngừng cố gắng mở miệng, dịu dàng động viên nàng: “Tiểu Bối Bối, nhìn vào mắt ta, nhớ lại pháp lực của nàng, nàng có pháp lực nàng không nhớ sao? Chỉ cần nàng ngưng thần tĩnh khí, khởi động năng lượng của bản thân, nàng nhất định có thể làm chậm lại tốc độ rơi xuống của mình!” Nhìn trong mắt nàng thấy được sự tin cậy cùng kích động, hấn càng thêm phát ra tiếng nói dịu dàng: “Ng ngoan, nào, vì ta, vì con của chúng ta, thử một chút, chỉ cần nàng chậm một chút, ta sẽ có thể nắm được nàng.” Nhìn ánh mắt hấn ôn nhu cơ hồ có thể tích nước, Bối Bối cố gắng bình ổn lại trống ngực đang đập loạn của mình.

Nàng nhìn hấn, ánh mắt chớp cũng không chớp, cảm thụ đầy mắt ôn nhu, cổ vũ của hấn, nàng hít sâu một hơi, từ từ khởi động năng lượng bên trong cơ thể. Tiếp tục rơi xuống, nhưng là tâm linh tương thông giữa bọn họ đang từng bước tăng mạnh.

Sự động viên của hấn thật kiên trì, nàng cảm thụ nó thật sâu trong tim.

“Cực cương, giúp giúp mẫu thân.” Lúc Bối Bối khởi động niệm lực, ở sâu trong lòng lẩm bẩm.

Dần dần, nàng cảm giác cái bụng thường đau của mình đột nhiên không còn đau nữa, trong cơ thể bắt đầu nháo lên từng dòng nhiệt. Kim quang nhàn nhạt nhấp nháy, thân thể của nàng tựa hồ như đang bay, không, chính xác mà nói là từ từ phiêu phiêu dừng lại, không còn là rơi xuống với tốc độ cao nữa. Vào lúc này, cự hồng xà đã với tới nàng, hấn không chút do dự cuốn đuôi, cuốn quanh chặt thắt lưng nàng, nhẹ nhàng nâng lên, nàng liền dừng trên lưng hấn. Động tác lưu loát, trống ngực của hai người đồng thời phản ảnh lẫn nhau.

“Tiểu Bối Bối, ta đón được nàng rồi!” Giọng nói của Cô Ngự Hàn bởi vì mất mát mà run rẩy.

Bối Bối ôm chặt lấy hấn thân thể trơn bóng của hấn, kích động vừa khóc vừa cười: “Cô Ngự Hàn, ta... Ta muốn ôm chàng.” Đầu rắn của hấn chuyển hướng nàng, ánh mắt tràn đầy vui mừng cười, mơ hồ mang theo lệ quang: “Được! Bây giờ chúng ta cùng nhau cố gắng để lên trên, ôm chặt ta biết không?” “Ừm, ta sẽ ôm chàng thật chặt.” Bối Bối nhìn hấn lộ ra khuôn mặt hoa lệ tươi cười mà đắm lệ, kiên định gật đầu.

354. Q.4 - Chương 355: Hoàng Kim Xà Bảo Bảo [3]

Rất nhanh, cự hồng xà liền chở Bối Bối bay lên.

Nhưng mà, ngay lúc gần tiếp đất, khe đất đột nhiên thu hẹp lại, hai bên tường đất giống như vách núi nó bắt đầu nhập lại.

Bối Bối thất kinh vì sức ép từ hai: “Cô Ngự Hàn, Ma Vương có ý định muốn ép chết chúng ta, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Ngoan, đừng hoảng, tin tưởng ta.”

Cô Ngự Hàn trấn an nàng xong liền lập tức thi pháp chống lại hai bên tường đất không ngừng ép đến.

Luồng sáng đỏ chói lợi tỏa ra từ pháp lực mạnh mẽ của hấn, nguồn lực mạnh mẽ chói lòa ấy hướng về hai bên, hai nguồn năng lượng bắt đầu đối chọi trong vô hình.

Bối Bối nhìn hấn một cách căng thẳng, nàng có thể cảm thấy cả thân hình của Cự Hồng xà cũng gồng lên một chút.

Nàng biết, trong tình trạng lơ lửng hiện nay, hấn nhất định phải hao phí thêm rất nhiều năng lượng mới có thể kháng cự lại sức ép từ hai bên.

Vì tâm trạng căng thẳng đến cực độ của nàng, mà bụng nàng cũng co thắt một cách đau đớn.

“a.....” Nàng đau đớn nhíu đôi mày thanh tú.

Trong lúc phải ứng phó, nhưng Cô Ngự Hàn cũng không bỏ lỡ bất kỳ một phản ứng nào của nàng, tiếng rên đau đớn của nàng truyền đến tai hấn, làm tim hấn như thắt lại, nguồn năng lượng phát ra cũng có chút không ổn định.

“Tiểu Bối Bối, nàng làm sao vậy? Nàng khó chịu à?”

Bối Bối che bụng, nàng cảm thấy – hình như là nàng sắp sinh rồi!

Không muốn làm hấn phân tâm, Bối Bối cố gắng nhấn cơn đau xuống. “Ta không sao, Cô Ngự Hàn, chúng ta nghĩ cách lên trên trước được không, đừng để phân tâm.” Nàng cố làm cho giọng nói của mình nhẹ nhàng và ổn định.

“..... được, Tiểu Bối Bối, ta sẽ mang nàng lên nhanh thôi.” Cô Ngự Hàn biết hiện tại chính mình không nên phân tâm, nếu không thì cả hấn cùng Tiểu Bối Bối đều sẽ bị Ma Vương đánh bại.

Giằng co hồi lâu, Cô Ngự Hàn dần dần bắt đầu cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, thi triển pháp lực trên không để chống lại lỗ đen đã có xu hướng kéo họ xuống, đồng thời còn phải đối kháng với sự uy hiếp của tường đất, hấn dần dần cảm thấy thấm mệt.

“Chết tiệt, không ngờ cái tên Ma vương này còn mạnh hơn cả con người trên nhân giới.” Hấn thầm rủa thành tiếng, pháp lực của hấn cộng với năng lượng hắc linh châu cùng đối kháng mà vẫn tồn sức quá.

Bối Bối nghe không rõ lời hấn nói, nhưng nàng cảm nhận được được tình thế của bọn họ bắt đầu bất ổn.

Nàng nhịn cơn đau bụng, gắng gượng vận khí để giúp hấn: “Cô Ngự Hàn, chúng ta cùng nhau cố gắng.”

Bất luận tình cảnh nào, nàng cũng dành cho hấn sự hỗ trợ lớn nhất, mặc dù bụng của nàng tựa hồ càng lúc càng đau.

Cực cương..... Mẫu thân biết các con muốn ra ngoài, nhưng mà đợi một chút có được không?

Nàng cố gắng làm như trước đây nói chuyện với đứa con trong bụng, nhưng mà, lần này cuộc nói chuyện lần này thất bại, bụng nàng vẫn đau đớn như vậy.

Bỗng nhiên, trên mặt đất truyền lại tiếng rít, một con cự xà màu vàng lượn vòng ở trên đỉnh đầu họ.

“Hắc Khi Phong?” Bối Bối kinh ngạc kêu.

Hấn khôi phục pháp lực rồi?

Cự hoàng xà nhìn nàng một cái, đáy mắt có lo lắng:“Tiểu Bối, đừng sợ, ta tới cứu nàng đây.”

Lúc này, Cô Ngự Hàn ngẩng đầu nói với Hắc Khi Phong:“Nhanh đem Tiểu Bối Bối đi.”

“Ta biết rồi.”

Thế là, Hắc Khi Phong đảo đuôi một cái, Bối Bối liền rơi lên người hắn,nhanh đến mức Bối Bối không kịp lên tiếng phản đối.

Nàng ngồi vững trên người cự hoàng xà,nhưng cái phản ứng đầu tiên là nàng muốn đi xuống:“Hắc Khi Phong, ta không muốn rời khỏi Cô Ngự Hàn, mau bỏ ta xuống.”

“Tiểu Bối, hắn sẽ có cách, nàng ở bên cạnh hắn sẽ chỉ làm hắn phân tâm thôi.”

Tiếng của Cô Ngự Hàn đồng thời truyền đến:“Tiểu Bối Bối, các người tránh ra khỏi đây trước, ta sẽ xông lên.”

Cự hoàng xà gật gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào cự hồng xà, ánh mắt có cùng một tia nhìn cổ vũ:“Nhất định phải lên đó!”

Trong chớp mắt, cự hoàng xà đã mang theo Bối Bối vọt người bay lên.

Trên mặt đất, cụm khói ngưng tụ thành Hắc ma vương không biết bị trận pháp gì vây hãm, hắn phần nộ hét lớn làm rung chuyển núi đồi.

“Hắc Khi Phong, ngươi giam hắn à?” tiếng của Bối Bối có chút yếu ớt.

“Đó là trận pháp kỳ môn mạnh nhất của Hắc Phong quốc, nhưng mà..... theo tình hình này thì chống đỡ không được bao lâu.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ma Vương chỉ với một tiếng hét điên loạn, tia sáng bạc lóe ra từ trận pháp đã bị nguồn năng lượng của hắn làm cho rách toạc.

Đột nhiên, Ma Vương liền hóa thành một cột khói đen mờ ảo, chỉ thấy một trận gió lớn nổi lên, lay động sơn cốc.

“Oành!” cái khe đất mà Cô Ngự Hàn vẫn còn mắc kẹt ở đó cứ thế liền khép chặt lại.

Đôi mắt Bối Bối đại ra, ngẩn người ra trong một khắc, nàng đau khổ la lên:“Cô Ngự Hàn –”

Tiếng thét đã lấy hết toàn bộ sức lực, lại càng thêm tác động cái bụng đau của nàng, nàng hạ tay xuống đỡ lấy bụng, sắc mặt tái nhợt như tuyết, nhiệt độ cơ thể vì đau mà hạ xuống một cách nhanh chóng.

Nàng đau khổ khi chịu cú đả kích, khí lực như bị rút cạn, thân thể suy kiệt đổ lên người Hắc Khi Phong.

Hắc Khi Phong hốt hoảng, vội vàng hạ xuống đất đỡ lấy nàng, Huyền Trữ vội vàng chạy tới đỡ lấy Bối Bối.

“Tẩu tẩu, ngươi làm sao vậy? Hắc Khi Phong, tẩu tẩu ta làm sao vậy?”

Hắn chưa kịp mở miệng, Ma Vương nhắm đúng vào lúc này tấn công về phía bọn họ.

“Công chúa, mau đưa Tiểu Bối ra khỏi nơi nguy hiểm này, ta đi đối phó hắn.” Hắc Khi Phong chỉ có thể vội vàng dặn dò một câu, sau đó liền phi thân lên ngăn cản đòn tấn công của Ma Vương.

Huyền Trữ sốt ruột đỡ lấy Bối Bối, khó khăn cất bước:“Tẩu tẩu, mau đi cùng ta.”

“Không, ta không đi, Cô Ngự Hàn..... Cô Ngự Hàn chàng ấy bị chôn mất rồi, Huyền Trữ, ngươi nhanh đi cứu cứu chàng ấy, cứu cứu chàng ấy.” lúc này Bối Bối khóc đến không còn nghĩ được gì nữa.

Muốn thi pháp, nhưng là thân thể của nàng lại yếu quá ngay cả đứng còn đứng không vững, chỉ có thể níu lấy ống tay áo Huyền Ninh cầu xin.

Huyền Trữ nhìn khe đất, đám quân sĩ còn sót lại đang ra sức đào bới.

Nàng cắn môi, nước mắt lăn dài, nuốt nước mắt .

“Tẩu tẩu, chúng ta rời khỏi đây trước đi, hiện nay tình trạng cơ thể của tẩu tử rất nguy hiểm, ta sợ người cùng lứa bé xảy ra chuyện, Vương huynh sẽ không bị chôn mất đâu, ta đem tẩu đến nơi an toàn trước.” Nàng cường ép đỡ Bối Bối đi.

Nhưng mà, bởi vì Bối Bối cố sức khóc la giãy dụa, từng bước đi đều rất khó khăn.

“Huyền Trữ, ta không rời khỏi nơi này, Cô Ngự Hàn ở đâu, ta sẽ ở đó, ta không muốn rời khỏi chàng, đừng.....” Bối Bối cơ hồ như khóc mềm cả người.

Bỗng nhiên, Huyền Trữ hét lên một tiếng:“A! Tẩu tử, người..... Người chảy máu rồi!”

Nàng hoảng sợ nhìn thấy máu đang loang ra đỏ cả váy Bối Bối, máu nhanh chóng thấm qua vạt áo, nhìn thấy cũng phát hoảng.

355. Q.4 - Chương 356: Hoàng Kim Xà Bảo Bảo [4]

Bối Bối cúi xuống nhìn thấy vết máu loang đầy váy, cảm thấy cơ thể đau như xé.

Chỉ nhìn một cái, ánh mắt của nàng lại quay về chỗ cũ, trong lòng nàng chỉ còn nghĩ về khối đất đã làm tim nàng tan vỡ.

Mặc dù nàng không muốn đi, nhưng..... Nàng biết lúc này mình ở lại cũng không giúp được việc.

Cắn chặt môi, nàng đau khổ nhắm mắt lại, quơ tay lên quệt qua loa nước mắt trên mặt, giữ cho tầm nhìn được rõ ràng, lại..... thật khó.

Nàng cầm chặt lấy tay Huyền Trữ, tiếng nói như vỡ ra:“Huyền Trữ, đem ta ra khỏi đây, ta..... ta hình như sắp sinh rồi, ta không thể lại ở lại chỗ này được.”

Gần từng tiếng, cơ hồ là nghẹn ngào nói ra, mỗi một tiếng nói, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tim, giống như bị xé nát, ở thời điểm sống còn, nàng lại không thể giúp được chút nào hết, còn biến thành gánh nặng.....

Nhìn thấy sắc mặt đau khổ của Bối Bối, Huyền Trữ cảm thấy lòng nàng cũng khổ sở.

Trở tay nắm chặt lấy tay Bối Bối, Huyền Trữ đè nén sự lo lắng và nước mắt xuống, trấn an nói:“Tẩu tẩu, người phải tin tưởng Vương huynh, Huyền Trữ đem người đến nơi an toàn trước, Vương huynh mới không còn lo lắng gì mà đối phó với Ma Vương được, nào, chúng ta đi.”

Bối Bối lại nhìn về phía mà phần đông thị vệ đang đào bới, nàng cố nén nước mắt:“Cô Ngự Hàn, ta chờ chàng, chàng nhất định phải còn sống.”

.....

Đúng lúc Bối Bối rời đi không lâu, chỗ đất bị vùi lấp “uỳnh” Một tiếng bùng nổ lớn vang lên.

Thị vệ đều bị ném qua một bên, một con cự hồng xà gầm rú toàn thân phùng lửa phi thẳng lên.

“gru gru gru.....” Cự hồng xà lộn một vòng trên không rồi bay về phía có trận chiến giữa Ma vương và cự hoàng xà.

Khi Cô Ngự Hàn bay lại gần mới phát hiện trên mình con rắn màu vàng to lớn của Hắc Khi phong loang lỗ những vết khác màu.

Hắn nhăn cái trán bóng lưỡng lại, mắt quét qua một lượt những vết thương trên thân con rắn vàng:“Người còn chưa chết được đâu hả?”

Nghe được lời ân cần thăm hỏi hắn như vậy, cự hoàng xà ánh mắt đảo qua, đáy mắt chứa đầy sự ngạo nghễ:“Hừ, ta sẽ không chết trước người đâu.”

Nghe vậy, mắt Cô Ngự Hàn thoáng qua một ý thích thú: “Vậy thì giữ lấy mạng mà cùng ta đối phó tên chết tiệt này, rồi sau đó đánh với ta một trận.”

“Phí lời!” Hắc Khi Phong lạnh lùng trả lại một câu, sau đó lại chuyển tâm đối phó với Ma Vương.

Ánh mắt nham hiểm lạnh lẽo của Ma Vương quét qua hai con rắn, cười nhạt: “Các ngươi là không thắng được ta! Chờ chết đi!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trên người Ma Vương phụt ra ra vô số khói đen, gần như tức khắc toàn bộ bầu trời bị che mất, trên trời dưới đất rơi vào bóng tối.

Nhìn không rõ bóng người đang quần thảo trên không, chỉ nghe nhìn thấy những âm thanh kinh thiên động địa: “Rầm rầm oanh.....”

.....

Một chỗ hẻo lánh trong hang động, Bối Bối nằm trên một chiếc giường chỉ được đan tạm thời bằng những cành cây khô.

“Đau..... Ta đau quá.....”

Bối Bối dường như đã lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, mồ hôi lạnh túa ra ướt hết cả mái tóc của nàng, môi và mặt nàng cũng cùng một màu tái nhợt không một chút máu.

Thân thể của nàng run rẩy, năm ngón tay nắm lấy những túm cỏ khô bên dưới, các khớp ngón tay nắm chặt tới mức trắng bệch.

Huyền Trữ gấp đến độ trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, lại không biết nên làm gì bây giờ.

Bỗng nhiên, ngoài cửa hoang có một người té vào .

“Ai?” Huyền Trữ khẽ kêu lên cảnh giác, quay đầu lại thì phát hiện là Thương Tuyết Lệ.

Nàng rất nhanh chạy đến nâng Thương Tuyết Lệ dậy: “Thương hộ vệ, ngươi có sao không?”

Thương Tuyết Lệ lau khóe miệng dính máu, ra sức nâng mí mắt lên nhìn Bối Bối: “Công chúa, Bối Bối tiểu thư có thể là sắp sinh rồi, người..... Người nhanh đi tìm bà mụ lại đây khụ khụ khụ..... Nôn.....”

Thương Tuyết Lệ lại ói ra một ngụm máu tươi.

Huyền Trữ nâng hân ngồi vào một bên vách tường, đặt một ít cỏ khô phủ lên người hân.

“Thương hộ vệ, cơ thể của ngươi lạnh quá, ngươi phải cố lên, Khả Y tỷ tỷ còn đang chờ ngươi.” Huyền Trữ sợ đến độ hốc mắt đỏ lên.

Không còn chút sức lực hân giơ tay đẩy nàng: “Ta sẽ không chết, ta ở trong này chăm sóc Bối Bối tiểu thư, người nhanh đi tìm bà mụ, có phải bắt cũng bắt cho được một người đến đây, khụ khụ khụ.....”

Huyền Trữ nhìn qua lại giữa hai người bọn họ, nước mắt tuôn rơi không ngừng, nàng khẽ cắn môi: “Được! Ta đi tìm bà mụ, ngươi nhất định phải chăm sóc tốt cho tẩu tẩu, ngươi cũng đừng để xảy ra chuyện gì với mình, đây là mệnh lệnh!”

Nói xong lời cuối cùng, ngũ khí của nàng trở nên kiên cường, giấu đi những run rẩy đang hỗn loạn.

Chưa khi nào, nàng cảm thấy tứ bề khốn đốn, cũng chưa khi nào, nàng cảm thấy chính mình phải có kiên cường chủ trì đại cục như vậy.

Thương Tuyết Lệ thở hổn hển, nuốt nuốt nước miếng, mới làm cho ngũ khí xoay chuyển cung kính: “Thuộc hạ tuân..... Tuân mệnh.”

“Được, bây giờ ta đi đây, các ngươi..... Cẩn thận một chút, ta sẽ cho thị vệ ở cửa động canh cho các ngươi.”

Huyền Trữ thận trọng đi đến bên người Bối Bối nửa quỳ, dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên mặt Bối Bối.

“Tẩu tẩu, ngươi phải cố lên, ta đi tìm bà mụ đến, người nhất định phải bình an sinh đứa bé, Vương huynh không thể không có người, nhất định phải cố lên, ta rất nhanh sẽ trở về!”

Đang ở trong sự đau đớn dai dẳng Bối Bối giống như không nghe thấy tiếng của Huyền Trữ.

Chỉ thấy mắt nàng nhắm nghiền, mí mắt giật giật một cách bất an, miệng cứ rên lên từng hồi.

.....

Bối Bối cảm thấy linh hồn đã tách rời với thân thể rồi, đang phiêu du đâu đó, trước mắt nàng là một màn trắng xóa, tìm không thấy lối ra.

Đứng trong một màn sương trắng mờ mịt, đầu nàng cũng trống rỗng.

Nhìn màn sương trắng trước mắt, đôi mắt của nàng hoang mang.

Nàng không biết vì sao mình lại ở chỗ này, nàng cảm thấy mình không nên ở trong này mới đúng.

Bỗng nhiên, một luồng sáng mãnh liệt đâm đến, làm ắt nàng không mở ra được, theo bản năng nàng lấy tay che mắt.

Tiếp theo, giọng của một cụ già truyền đến: “Ha ha a..... Thần nữ, chúng ta lại gặp mặt.”

Cái giọng nói này..... hình như rất quen thuộc?

Bối Bối chậm rãi buông tay ra, chỉ thấy trước mắt là một ông lão đã xuất hiện từ khi nào.

Nàng hí mắt, cố gắng nhớ lại một ít cái gì đó trong đầu: “Ngài là..... Ta hình như gặp qua ngài, hình như ta kêu ngài..... Lão bá.....”

Tóc trắng xoá ông lão già vuốt vuốt chòm râu, cười hiền lành chưa cất tiếng.

356. Q.4 - Chương 357: Kim Xà Tình Thâm [1]

Bối Bối đưa tay lên gõ gõ đầu suy nghĩ, vì sao đầu óc của nàng trống trơn không nghĩ được cái gì thể này?

Nhìn thấy các động tác của nàng, lão bá đi đến trước mặt nàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt trán nàng, từng luồng khí ấm áp thổi vào óc nàng, cảm giác rất dễ chịu.

Bối Bối từ từ nhắm hai mắt lại, cảm nhận cả thân thể thật khoan khoái, dễ chịu.

Dần dần, sương mù dày đặc trong đầu nàng đang tản hết đi.

Trong trí nhớ, từ cảnh từng cảnh đang được phát lại trong đầu nàng như xem qua gương.

Mí mắt nàng nhảy lên một cái, trong cơ thể dòng nhiệt lưu cuồng cuộn chảy.

Nhắm chặt mí mắt đang giật liên hồi, trong đầu những kí ức càng ngày càng rõ nét, nàng lo lắng không ngừng gọi tên “Cô Ngự Hàn...Cô Ngự Hàn...”

Lão bá điềm đạm rút tay về, mỉm cười nhìn nàng từ từ mở mắt, đáy mắt đã khôi phục sự bình tĩnh. Nàng cảm thấy cơ thể nóng lên, không lạnh đến thấu xương giống như lúc này.

“Thần nữ, Ma vương đã luyện được thân thể như thật như ảo, hai vị Xà vương pháp lực thuần yêu thì không làm gì được hắn, chỉ có lấy thân thể thần tộc của người phát ra năng lượng kết hợp với linh xà có yêu phát thật lớn mới có thể vây bắt Ma vương, đi thôi, đi làm chuyện mà trong lòng ngươi muốn làm.”

Trên chiến trường, Cô Ngự Hàn cùng Hắc Khi Phong càng đánh càng thấy không ổn.

“Hắc Khi Phong, ngươi đã nhìn ra chưa?” Cô Ngự Hàn dung một loại khẩu ngữ chỉ có hai người mới hiểu.

Hắc Khi Phong vịn cái đầu rần rần tuột “Đã nhìn ra, chúng ta công kích giống như không thể nào đả thương hắn, có thể hắn đã phân thân, có thể nói hắn căn bản chính là phi vật thể, nếu như vậy thì chúng ta sức cùng lực kiệt cũng khó có thể mà đối phó được với hắn.”

Cho dù bọn hắc đối thoại trong lúc chiến đấu tiếng nổ vang trời không thể nghe thấy, nhưng Ma vương lại có thể nghe thấy

“Hahaha... biết sự lợi hại của ta chưa? Chỉ với chút pháp thuật vô dụng của các ngươi mà đã muốn đối phó với ta sao? Hừ!” Ma vương đắc ý cười.

Một bóng đen bất ngờ chớp đến ngay lúc đó, lốc xoáy đột nhiên cuộn cuộn nổi lên mang theo năng lượng mạnh mẽ đánh về phía hai người Cô Ngự Hàn và Hắc Khi Phong. Vừa bay đến vừa công kích bốn phương tám hướng không có chỗ nào để trốn tránh.

Hai con xà to lớn bị gió lớn đẩy lui, từ trên không rơi xuống.

“Uỳnh uỳnh” hai âm thanh vang dội phi thường cùng với bụi đất cuộn cuộn thổi lên.

....

Trong nham động, Bối Bối đột nhiên mở to mắt.

“Cô Ngự Hàn!” nàng đột nhiên thét chói tai.

Ngay sau đó người nàng bỗng nhiên giống như có sức lực, phút chốc ngồi xuống trên cỏ, cứ chỉ giống như máy móc.

Thương Tuyệt Lệ giật mình đi tới “Bối Bối tiểu thư, bây giờ người còn rất yếu, hãy nằm xuống nghỉ đi.”

Nhưng mà khi hắc nhìn thẳng vào mắt nàng, hắc chợt giật mình. Đôi mắt của Bối Bối tiểu thư lại có màu vàng ngọc lưu ly.

Bối Bối không màng đến sự tồn tại của Thương Tuyệt Lệ, nàng lấy tay ôm ngực, miệng không ngừng thì thào lặp đi lặp lại “Cô Ngự Hàn, Cô Ngự Hàn gọi ta, Cô Ngự Hàn cần ta, ta phải đi cứu chàng.”

Nhìn thấy nàng giống như người mất hồn ngồi lảo đảo, Thương Tuyệt Lệ cả kinh.

“Bối Bối tiểu thư, người làm sao vậy? Bối Bối tiểu thư...” Hắc gọi nàng thật lớn để nàng nghe thấy được, nàng quay người lại nhìn Thương Tuyệt Lệ, trông mắt vẫn bất động.

Tiếp theo, nàng nhấp nháy mắt, trong ánh mắt chứa màu kim lấp lánh, nàng như mộng du mất hồn “ta muốn đi cứu Cô Ngự Hàn.”

Thương Tuyệt Lệ chưa kịp phản ứng với hiện tượng bất thường thì bỗng dưng trên người Bối Bối phát ra vô số kim quang, với năng lượng mạnh mẽ đem Thương Tuyệt Lệ ném sang một bên.

Ngay lúc đó một luồng chớp điện đánh lên, rồi sau đó nham động lại yên tĩnh trở lại.

Đến lúc Thương Tuyệt Lệ mở mắt ra chỉ kịp nhìn thấy một con cự xà màu vàng kim vượt ra khỏi động.

“Bối Bối tiểu thư!” Thương Tuyệt Lệ chỉ biết mở to mắt nhìn, hoàn toàn bị hành động trước mắt làm rung sợ.

Những thị vệ canh giữ ở ngoài cửa động chỉ kịp thấy một ánh kim quang lóe lên, con mắt mở to, nhưng cái gì cũng không thấy, cũng chẳng rõ nguyên do gì.

....

Một con cự kim xà mang theo ánh kim quang chói lóa, xẹt qua phía chân trời, để lại một quãng sáng rực.

Lúc kim xà bay đến giữa không trung của chiến trường là lúc hồng xà bị bao vây trong trận gió đen, ở giữa giây giụa.

Nàng phấn nộ đến cả người tỏa ra ánh kim quang chói lóa, chiếu sáng toàn bộ bầu trời.

“Ma vương, ta liều mạng với ngươi!” Bối Bối liều mạng bay thẳng về hướng Ma vương, miệng đồng thời phun ra các tia kim quang sắc bén, biến thành vô số những mũi kiếm màu kim tạo thành một màn mũi tên dày đặc bay về phía Ma vương.

Nhìn thấy một thân cự kim xà đang lồng lộn bay về phía mình, Ma vương ngây người một chút “Thần nữ đáng chết, vậy mà lại xuất hiện phá hỏng chuyện tốt của ta.”

Trong luồng tia chớp điện, kim xà quần tròn chân quanh hắc vụ biến hóa khó lường, chiến đấu kịch liệt làm cho đám mây trời bầu trời bị cuốn đi..

Cô Ngự Hàn và Hắc Khi Phong bị chấn động ngây người, mở to đôi mắt nhìn kim xà, không thể nào tin nổi.

“Đó là Tiểu Bối Bối.” Cô Ngự Hàn gần như thừ người ra mà nói.

“Đúng là giọng của Tiểu Bối, Tiểu Bối vậy mà có thể biến hóa thành linh xà bậc cao nhất- kim xà! Này...này, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Hắc Khi Phong vẫn ở trạng thái mơ hồ.

Kim xà mang theo kim quang như lưỡi dao sắc bén bắn về phía Ma vương, Ma vương phần nộ điên cuồng la hét, tiếng thét giống như muốn vang vọng khắp bầu trời.

“Chết tiệt, chết tiệt, dám có ý đồ vây bắt ta, ta tuyệt đối sẽ không chịu thua dưới tay ngươi!” Ma vương dùng toàn bộ lực công kích để đối phó với kim xà, sương mù màu đen ngày càng dày đặc, bầu trời trở nên ngày càng tối.

Nhưng mà, kim xà mang theo ánh kim quang đi đến đâu, chỗ đó giống như đêm đen được xua tan.

Cô Ngự Hàn và Hắc Khi Phong sửng sốt một lát liền trở lại công kích Ma vương.

Trong lúc hỗn chiến, Cô Ngự Hàn tìm được cơ hội đến gần kim xà, vừa sợ vừa giận “Tiểu Bối Bối, sao nàng có thể đến đây!”

Bối Bối biến thành kim xà quay đầu lại nhìn hắc, ánh mắt có sự thất thần và bướng bỉnh, lại có thêm tình cảm nồng đậm “Ta muốn giúp chàng giết Ma vương, ta muốn giết hắc!”

Câu cuối cùng, nàng giống như nóng giận hét lên, ánh mắt bắn về phía Ma vương, trở nên phần nộ.

Không cho Cô Ngự Hàn có cơ hội nói chuyện, kim xà lắc thân mình, rất nhanh hướng tới Ma vương, điên cuồng tiến tới tấn công cùng hủy diệt.

Nhìn thấy nàng tấn công không màng sống chết, Cô Ngự Hàn và Hắc Khi Phong đồng thời hô to “Tiểu Bối Bối [Tiểu Bối] đừng làm càn!”

Nhưng mà, lời nói của bọn họ không thể ngăn cản kim xà toàn thân phát sáng, từ từ trở nên mơ hồ.

Rất nhanh, thân hình kim xà lúc ẩn lúc hiện, tan thành những đám mây màu vàng bao phủ không trung, vây quanh tên Ma vương biến đổi khôn lường.

357. Q.4 - Chương 358: Kim Xà Tình Thâm [2]

Từ từ , sương mù đen vây kín bầu trời dần dần tản ra, xóa tan đêm đen khôi phục lại ban ngày như cũ.

Căn bản giống như là đám sương mù màu đen được ánh kim quang vây hãm, trối buột lại thành một hình dáng, trên đầu xuất hiện hai cái sừng, Ma vương đã hiện nguyên hình.

“Thả ta ra, Thần nữ chết tiệt, mau thả ta ra.” Ma vương hét lên, vùng vẫy thân mình, muốn thoát khỏi kim xà đang quần quanh trên thân mình.

Nhưng lại thấy hắc càng giãy dụa kịch liệt “ Nữ nhân chết tiệt, mau thả ta ra!”

Kim xà có tai như diều, chuyển ánh mắt nhìn về phía Cô Ngự Hàn và Hắc Khi Phong lúc này đã biến trở lại thành người, cuối cùng ánh mắt dịu dàng dừng trên người Cô Ngự Hàn.

“Cô Ngự Hàn dùng hắc linh châu trong người chàng đánh lại đây, hắc sẽ vĩnh viễn biến mất.”

“Tiểu Bối Bối, không được, nếu như nó làm nàng tổn thương thì phải làm sao?” Cô Ngự Hàn lắc đầu cự tuyệt.

Hắc Khi Phong tức giận tay nắm thành quyền, hấn thật sự muốn lại kéo kim xà về.

“Tiểu Bối, nàng trước tiên hãy lại đây đã, Ma vương rất khó đối phó, nàng cứ quần lấy hấn như vậy thật nguy hiểm...”

“Ta sẽ không bị nguy hiểm đâu...” Bối Bối dùng ánh mắt trấn an Hắc Khi Phong, sau đó chuyển sang Cô Ngự Hàn.

“Cô Ngự Hàn, mau ra tay đi, chàng quên rằng hắc linh châu từng là của ta sao, nó sẽ không làm ta bị thương...haiz...”

Bối Bối mới nói đến một nửa lại bị Ma vương sống chết dây dưa khiến nàng suýt chút nữa buông lỏng vòng vây hãm, nàng nhanh chóng tiếp tục quần chặt lấy Ma vương, chống cự với Ma vương thật sự làm nàng mất hết sức lực.

“Ừm....” Bụng lại bắt đầu đau, thân thể kim xà nhấp nháy nhấp nháy sáng tắt, giống như muốn biến mất.

Bối Bối hoảng hốt cảm nhận được năng lượng trong thân thể mình đang dần dần yếu đi, nàng cắn răng chống đỡ, giọng nói có phần yếu đi “Cô Ngự Hàn, nhanh một chút, ta không có... không có thời gian chẳng lẽ chàng muốn Ma vương hủy diệt toàn bộ Xà giới sao? Đó là đất nước của chàng, con dân của chàng, bảo vệ những người dân vô tội là trách nhiệm của chàng, cũng là trách nhiệm của ta, bởi vì chúng ta là một!”

Ánh mắt nàng dịu dàng nhìn hấn, nhưng mà nói đến những câu cuối thì hơi thở của nàng có phần càng gấp gáp không ổn định, âm thanh cũng dần vô lực.

Cô Ngự Hàn lo lắng nhìn nàng, rất khó khăn mới mở miệng “Vậy nàng phải đồng ý với ta, nàng sẽ không có việc gì.”

“Được, ta đồng ý với chàng.”

Hắc Khi Phong đứng một bên, âm thầm lo lắng nhìn nàng, hấn không nói gì, hấn chỉ có thể đứng phía sau nhìn nàng.

Mắt thấy hắc linh châu trong miệng Cô Ngự Hàn bay ra, hấn không chế những tia hồng quang phát sáng tỏa ra xung quanh.

Ma vương hoàn toàn kinh hoảng “Xích Diễm Vương, người không thể làm như vậy, chẳng lẽ người không sợ sẽ làm tổn thương đến nữ nhân người yêu này sao?”

Nghe vậy, Bối Bối khẽ kêu lên “Người cầm miệng, hắc linh châu là bảo bối của ta, không có khả năng đã thương ta, bất cứ người nói cái gì cũng vậy thôi, hôm nay chính là ngày cuối cùng người có mặt trên thế gian này!”

Cô Ngự Hàn nhú chặt mày kiếm, ánh mắt rực sáng chăm chú nhìn nàng, hồi lâu, hồng quang trong tay hấn tăng mạnh, hắc linh châu, “vù” một phát, đánh mạnh về phía Ma vương.

“Á....!” Ma vương bị hắc linh châu đâm xuyên tim, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trước khi chết già giữa thật đáng sợ, sức lực Ma vương đột nhiên tăng lên, hung hăng hất kim xà ra khỏi người mình.

“Á....!” Lúc này đây, tiếng kêu phát ra từ miệng kim xà.

Chỉ thấy kim xà bị hất ra, tựa như mất đi toàn bộ sức lực không thể bay lên, mà rơi thẳng xuống.

“Tiểu Bối Bối [Tiểu Bối]!” Cô Ngự Hàn và Hắc Khi Phong đồng thời bay qua.

Cùng lúc đó, Ma vương bị hắc linh châu đập nát “Uỳnh Uỳnh Uỳnh...”

Nhưng mà, Ma vương chết lại không được chú ý gì.

Cô Ngự Hàn nhanh chân đỡ được kim xà trước khi nàng ngã xuống, ngay lúc đó kim xà biến lại trở thành Bối Bối nằm trong lòng Cô Ngự Hàn.

Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt chứa sự tình cảm xúc động.

Bối Bối lưu luyến nhìn hần, môi liền nở nụ cười tươi thắm.

Thật tốt, lại có thể nằm trong lòng hần tận hưởng cảm giác ấm áp....

“Tiểu Bối Bối, ta đỡ lấy được nàng rồi.” - Tiếng nói của Cô Ngự Hàn khàn khàn, dừng ở ánh mắt tràn đầy dịu dàng của nàng.

“Đúng vậy, ta bị chàng đỡ lấy rồi.” Giọng nói nàng nàng rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ như gió thoảng.

Chầm chậm, đôi mắt dịu dàng của nàng từ từ khép lại.

Cô Ngự Hàn ngẩn ra, kích động hét lên “Tiểu Bối Bối, nàng làm sao vậy? Mở mắt ra đi Tiểu Bối Bối....”

Hần ôm nàng quì trên mặt đất, nhìn khuôn mặt tái nhợt trần trụi của nàng, hần hoảng hốt đến nỗi đôi môi trắng bệch ra.

Hắc Khi Phong đi đến, lo lắng quì xuống bên cạnh, hoảng hốt nhìn vết máu trên váy Bối Bối.

“Cô Ngự Hàn, Tiểu Bối chắc là sắp sinh rồi, hãy mau đi tìm bà đỡ, nhanh đi đi!”

Cô Ngự Hàn trong lòng đang sợ hãi bỗng sức tỉnh lại, nhanh chóng ôm lấy nàng, miệng hoảng hốt hét lên “Đúng, tìm bà đỡ, tìm đại phu, mau dẫn Bối Bối đi tìm bà đỡ và đại phu.”

....

....

....

Trở về doanh trại, Huyền Trữ vừa vịn túm được một bà lão đang hồng hộc chạy đến, hai người đứng lúc va vào nhau.

“Vương huynh, nhanh lên, ta đã đem được bà đỡ đến rồi này.”

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng đặt Bối Bối lên giường, bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé, lãnh lẽo của nàng.

“Bà đỡ, nhanh lên, thê tử ta sắp sinh!” Hần hô to, chân tay có chút cuống cuống, ánh mắt chăm chăm nhìn vào làn váy bị nhuộm máu của Bối Bối, sau đó ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch, tỉnh lặng của nàng, tâm can co rút.

Tiểu Bối Bối, nàng không thể có chuyện được, tuyệt đối không thể!

Chỉ chốc lát sau, Hắc Khi Phong kéo cả quân y vào.

“Cô Ngự Hàn, mau tránh ra để đại phu xem thử Bối Bối thế nào.”

“Không, ta muốn ở bên cạnh với nàng.”

Sau đó, hần dùng một tay kéo tên tướng quân y lại “Mau cứu nàng, cứu không được thì người cũng đi theo luôn đi, có hiểu không?”

“Vâng vâng vâng.” Quân y giọng nói run rẩy trả lời.

Rất nhanh, tên tạp vụ chạy từ trong trường ra ngoài.

Bà đỡ và quân y cùng xem xét thực trạng của Bối Bối, bà đỡ la lên đầu tiên “Trời! Phu nhân sớm đã bị vỡ nước ối, vậy mà đến giờ mới kêu ta.....Mau, mau đi nấu nước ấm đến đây.”

“Vâng.” Thị vệ bên ngoài trường nhanh chóng chạy đi.

358. Q.4 - Chương 359: Xà Bảo Bảo [1]

Trong doanh trường, sự trầm tĩnh khiến người ta hoảng sợ.

Mồ hôi lạnh của Bối Bối ứa ra, cơ hồ rên không lên tiếng, đôi mày thanh tú bết lại vì mồ hôi.

Nhìn nàng giãy dụa trong đau khổ, hô hấp mỗi lúc một yếu dần, đều như một thanh đao nhọn đâm vào tim của hắn.

Hắn nắm tay nàng đặt trên gương mặt, giọng nức nở: “Tiểu Bối Bối, nàng nhất định phải chống chọi đến cùng...”

Đáp lại hắn, chỉ là đôi mắt đang nhắm chặt lại, còn có hơi thở yếu ớt.

Quân y lật mí mắt của Bối Bối lên, mày nhăn lại: “Vương, huyết khí của Bối Bối tiểu thư đều bị hao tổn, hơn nữa hao phí thể lực quá sức, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, thuộc hạ nhất định phải dùng kim châm* châm vào huyết của Bối Bối tiểu thư khiến nàng tỉnh lại mới có thể sinh được.”

Kim: vàng; châm: kim

“Còn không nhanh châm!” Ánh mắt lạnh lùng của Cô Ngự Hàn hướng về đại phu thét lên.

Bị thét như vậy, quân y thiếu chút nữa nhũn chân, thật vất vả lắm mới trấn định lại.

Mấy cây ngân châm cắm vào huyết đạo trên người Bối Bối, chỉ chốc lát sau, nàng liền có một chút phản ứng.

“Đau... Đau quá... A...” Bối Bối hô lên đau đớn, ánh mắt nửa khép nửa chống chọi, hoàn toàn mất đi tiêu điểm, sự chú ý của nàng hoàn toàn bị đoạt đi bởi cơn đau như xé nát cơ thể nàng.

Cô Ngự Hàn hôn tay nàng, cúi đầu thì thầm: “Tiểu Bối Bối, ta ở đây, ngoan, rất nhanh sẽ không đau...”

Hắn một bên vì nàng lau sạch mồ hôi trên trán, một bên thét lên với bà đỡ: “Rốt cuộc sinh ra chưa, sao lại lâu như vậy, nàng đã chịu không nổi rồi không thấy sao!”

Tiếng thét vì lửa giận thiếu chút nữa dọa ngất bà đỡ.

Bà ỗn định nhịp tim, mới run rẩy cất tiếng nói: “Cơ thể người mẹ quá yếu, khí lực không đủ.”

Ngay sau đó bà lại nói với Bối Bối: “Phu nhân, hít sâu, dùng lực, làm theo ta.”

Bối Bối một lòng chỉ muốn giải thoát nhanh chóng, căn bản không rảnh để ý tới cái gì mà hít sâu.

“A... Đau quá, a... Cô Ngự Hàn, chàng ở đâu, Cô Ngự Hàn...” Nàng hí mắt hô to, đau đến chảy nước mắt.

“Ta ở đây, ta ở bên nàng, Tiểu Bối Bối, ta ở đây...” Cô Ngự Hàn chen lên phía trên, nhẹ nhàng hôn trán của nàng, mang đến cho nàng một cảm giác rất sâu sắc.

Bối Bối run run nắm chặt lấy tay của hắn, chịu đựng từng đợt rồi từng đợt đau nhức truyền từ hạ thể.

“Ta đau quá, Cô Ngự Hàn, cứu ta... A...”

“Ta không muốn sinh con nữa, không muốn sinh... A...” Nàng gào lên, nói năng lộn xộn.

Nhìn nàng gào khóc, hắn lại một chút biện pháp cũng không có, cực kỳ ảo não.

“Tiểu Bối Bối, đừng khóc, nàng khóc đến nỗi tim ta đau chết được... Trời ạ, chúng ta đừng sinh, đừng sinh...”

Nói xong lời cuối cùng, hắn nắm tóc giữa mặt lên trời kêu rên.

Mất thấy lâu như vậy cũng sinh không được, bà đỡ lòng nóng như lửa đốt kêu: “Phu nhân, dùng lực a!”

“Nàng không còn khí lực, còn dùng lực như thế nào.” Cô Ngự Hàn giận rống qua đó.

“Không dùng lực thì sinh con như thế nào a.” Bà đỡ gấp đến độ cái gì cũng không để ý.

...

Bối Bối đã không biết mình đau bao lâu, chỉ biết là cứ thế mà đau, đau đến tột cùng nàng đã không còn cảm giác.

Bỗng nhiên, một quả Hoàng Kim dẫn phát sáng nảy ra, ngay sau đó là quả thứ hai, quả thứ ba.

“A! Sinh rồi rồi sinh, phu nhân sinh ra ba cục cưng!” Bà đỡ cao hứng nhìn ba quả Hoàng Kim dẫn trên giường, cười đến toé toét không ngậm miệng được.

Tuy nhiên, tâm tư của Cô Ngự Hàn không cách nào hướng đến bên Hoàng Kim dẫn được, ánh mắt chỉ chú ý Bối Bối.

“Tiểu Bối Bối, con của chúng ta sinh ra rồi...” Hắc thâm tình nhẹ nhàng nói với nàng.

Nhưng mà, hai mắt của Bối Bối lại vừa đảo, đầu nghiêng về một bên, lại ngất đi.

Nàng vừa hôn mê, Cô Ngự Hàn thất kinh, tiếng gào thét lại vang lên: “Tiểu Bối Bối!”

Quân y đưa tay đặt lên mạch tay của Bối Bối, ngưng mảy trăm ngăm không lên tiếng.

Thời gian đang khấn trương một phút một giây trôi qua, dài tựa một thế kỷ, quân y mới buông tay Bối Bối ra, thần sắc rất nghiêm trọng.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn mạnh tay nắm chặt vạt áo của quân y: “Rốt cuộc thì tình trạng ra sao, mau nói cho bốn vương!”

“Cái này...” Quân y chần chờ, ánh mắt liếc trái liếc phải, không dám đối mặt với ánh mắt như muốn ăn thịt người của Cô Ngự Hàn.

“Trả lời!” trong giọng nói của Cô Ngự Hàn căng thẳng không che dấu được sự hoảng sợ.

Quân y lại do dự một lúc, sau đó mới mở miệng: “thân thể của Bối Bối tiểu thư đã rất suy yếu rồi, thuộc hạ không có cách nào làm cho nàng tỉnh lại.”

Phảng phất có một đạo sét đánh vào óc, thân hình Cô Ngự Hàn chợt lạnh, nín thở nghiêng răng nghiêng lợi trừng quân y: “Không có cách nào làm cho nàng tỉnh lại là có ý gì? Chết tiệt người rốt cuộc là có ý gì?”

“Chính là Bối Bối tiểu thư có thể không chống chọi được nữa rồi.” Quân y nhắm mắt lại nói một hơi.

“Người... Ta không tin, ta tuyệt đối không tin.”

Cô Ngự Hàn hung tợn bỏ quân y ra, sau đó ngồi xuống, động tác mềm nhẹ mang Bối Bối ngồi dậy tựa vào lòng hân.

Thấy trong lòng bàn tay hân ngưng tụ hồng quang, quân y liền biết ngay ý đồ của hân.

“Vương, ngàn vạn lần không thể a, hiện tại thân mình của Bối Bối tiểu thư căn bản chịu không nổi một chút pháp lực nào, ngài cứ như vậy ép buộc nàng nhận chân khí chỉ tổ hại nàng thôi.”

Quân y vội vàng ngăn lại.

Nhưng vào lúc này, ba quả Hoàng Kim dẫn bị bà đỡ bực lại bằng vải đột nhiên nghịch ngợm bay lên, ở trước mặt Bối Bối bay tới bay lui.

“Mẫu thân, mẫu thân...” Ba đạo thanh âm mềm mỏng đồng loạt vang lên.

Bà đỡ trợn mắt há hốc mồm nhìn này ba quả Hoàng Kim dẫn biết bay: “Này... Nhỏ như vậy đã có pháp lực, quả là thần kỳ!”

Quân y cũng có chút chấn động, cũng rất mau phản ứng lại.

“Tiểu hoàng tử tiểu công chúa, các người đừng lên tiếng, bây giờ Bối Bối tiểu thư cần tĩnh dưỡng a.”

Cô Ngự Hàn ôm chặt lấy thân thể không hề có chút dấu hiệu sống của Bối Bối, ánh mắt hung tợn đã man trướng ba quả Hoàng Kim dẫn phiền nhiễu kia: “Có nghe chưa, không được ồn!”

Đột nhiên truyền đến giọng gầm nhẹ làm cho ba quả Hoàng Kim dẫn sợ tới mức lui ra sau.

“Oa... Phụ thân thật hung dữ, ghét phụ thân, mấu thân, mấu thân...” Ba quả Hoàng Kim đản vừa khóc vừa kêu, nhưng lại không dám lại gần.

Tuy nhiên, Cô Ngự Hàn không để ý tới lời chỉ trích của bọn chúng, chỉ lẳng lặng ôm Bối Bối, thất hồn lạc phách hôn nhẹ hai má nàng.

“Tiểu Bối Bối, nàng sẽ khỏe thôi, nhất định, không phải sợ, ta sẽ luôn bên nàng, luôn luôn...” Giọng nói của hắn khàn khàn thì thào ở bên tai nàng, vẻ mặt chuyên chú tựa như trong thiên hạ chỉ còn lại nàng trong mắt hắn.

359. Q.4 - Chương 360: Xà Bảo Bảo [2]

Bối Bối không một chút khí tức nằm trong lòng Cô Ngự Hàn, trong lúc hô hấp, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều.

Căn bản cơ thể cơ hồ đã không có hơi ấm nay lại càng hạ nhiệt hơn, tựa như sắp buốt cứng.

Cô Ngự Hàn không ngừng xoa xoa thân thể của nàng, cảm giác nghẹn ngào chua xót nghẹn ở cổ họng, cố nén bi thương kêu gọi nàng: “Tiểu Bối Bối, nàng có phải là rất lạnh không, ta sưởi ấm cho nàng, nàng từng nói ta là đại ấm lò của nàng, ta nhất định có thể làm ấm nàng.”

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé trắng toát tựa tuyết cơ hồ trở nên trong suốt đặt ở trong lòng, đau lòng thổn thức: “Tiểu Bối Bối, nàng mở mắt nhìn ta được không, nhìn ta đi...”

Tuy nhiên, mặc kệ hắn gọi nàng ra sao, nàng lại thủy chung không có phản ứng, ánh mắt ngay cả thoáng chớp cũng không.

“Tiểu Bối Bối, đừng rời xa ta, ta không thể không có nàng được, nàng không phải đã nói ta và nàng là một thể sao, sao nàng nhẫn tâm rời xa ta...”

Nàng nhỏ nhắn xinh xắn bị ấn ôm, lồng ngực cao to bao bọc lấy nàng, tựa như chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, nàng cũng sẽ bị bóp nát.

Hốc mắt của hắn đã tràn đầy giọt lệ nam nhi, thâm tình thì thào lời lẽ yêu thương bên tai nàng: “Ta yêu nàng, thực yêu thực yêu, nàng đừng bỏ ta lại một mình, ta yêu nàng a...”

Ba quả Hoàng Kim đản bay chung quanh bọn họ, bay lên bay xuống, không dám lên tiếng, chỉ vang lên thanh âm ầm ầm của tiếng khóc trẻ thơ.

Bỗng nhiên, bên ngoài rèm trường tiến vào một người.

Đuổi theo vào đến là Huyền Trữ: “Hắc Khi Phong, người không thể quấy rầy bọn họ...”

Hắc Khi Phong không mấy may để ý đến nữ nhân phía sau, ánh mắt hắn thẳng tắp dừng trên gương mặt tái nhợt của Bối Bối, tim, đột nhiên đau đến tận tận gan.

“Tiểu Bối...” Hốc mắt của hắn nhanh chóng tràn lên dòng nhiệt.

Chỉ nghẹn ngào một chút, hắn liền thu lại bi thương của bản thân nhanh chóng tới gần.

“Cô Ngự Hàn, người tránh ra trước.” Hắn cố đưa tay kéo Cô Ngự Hàn ra.

Cô Ngự Hàn đã thất hồn lạc phách không để ý tới người đến là ai, hắn tựa như đang bảo vệ cái thuộc sở hữu của mình hung tợn trừng Hắc Khi Phong: “Tránh ra, ai cũng không được động vào Tiểu Bối Bối của ta!”

Nhìn vẻ mặt của người trước mắt đã từng là tình địch của mình, không còn tràn ngập phong thái tự tin, mà là che dấu sự thống khổ, đồng tử Hắc Khi Phong co rút lại.

Hắn mở tay ra, một đóa sen bảy màu xuất hiện trên lòng bàn tay.

“Cô Ngự Hàn, đây là đóa tiên liên được trân tàng (cất giữ như bảo vật) trên vạn năm của Hắc Phong quốc ta, có thể tạm thời ổn định tâm mạch của Tiểu Bối, người trước tiên cho nàng dùng, sau đó mau đưa nàng về cung mà tĩnh dưỡng, nơi này núi non hiểm trở, không thích hợp cho Tiểu Bối lưu lại lâu.”

Tiên liên tản ra tia sáng bảy màu, chiếu rọi trên gương mặt tuyết trắng của Bối Bối, những tia bảy màu vô tình lướt qua cơ thể nàng lại như có ý mà từ từ xâm nhập vào cơ thể nàng.

Cô Ngự Hàn bây giờ mới dần dần khôi phục ý thức, hẩn nhìn Hắc Khi Phong thật sâu, con người đen đã không còn kiêu ngạo, chỉ khẩn cầu thật tâm: “Người nhất định phải làm cho nàng sống trở lại.”

Hắn nói giọng khàn khàn, giọng nói ẩn chứa sự giao phó đầy thâm tình của người đàn ông.

Ánh mắt của Hắc Khi Phong chỉ dừng trên mặt Bối Bối, thực dịu dàng thực dịu dàng, một loại yêu thương thâm kín vây quanh lấy nàng.

“Ta sẽ không để nàng gặp chuyện, nhất định sẽ không.” Giọng nói của hắn vô cùng tươi sáng, mặc dù nói chuyện cùng Cô Ngự Hàn, nhưng ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối chỉ khóa lấy Bối Bối.

Cô Ngự Hàn nuốt xuống cái nóng nghẹn trong cổ họng, há hốc miệng, thật vất vả mới nói nhỏ: “Cám ơn.”

Một lời cảm tạ, đã đại biểu sự cân bằng trong lòng hắn, giờ phút này, hắn chỉ cần nữ nhân hắn yêu có thể sống sót, ghen với tình địch hắn cũng có thể vứt bỏ.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Khi Phong đã thay thế vị trí Cô Ngự Hàn, hắn thật cẩn trọng phóng tiên liên trên tay lên trán của Bối Bối, sau đó cùng những người khác lui sang một bên, cầu nguyện kỳ tích xuất hiện.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tựa như rất chậm, rất chậm.

Rốt cục, tiên liên bắt đầu phản ứng cường đại với thân thể của Bối Bối, ánh sáng bảy màu trên đóa sen cuộn cuộn không ngừng mà tiến vào thân thể Bối Bối, tiên liên cũng bắt đầu dần dần nhỏ đi, trở nên mờ hồ...

Nhưng vào lúc này, thanh âm nữ thanh âm khi* vang lên, đánh vỡ sự tĩnh lặng trong trường doanh.

*Nữ thanh âm khi: mô phỏng giọng nói của trẻ nhỏ.

“Mẫu thân được cứu rồi, mẫu thân được cứu rồi, mẫu thân được cứu rồi.”

Ba đạo thanh âm phân biệt đầu tiên là hai giọng nam, cuối cùng là giọng nữ.

Cô Ngự Hàn lúc này mới dành một chút tâm lực đi chú ý tới con của hắn, chỉ là... Bọn nhỏ đã sớm rất “khôn khéo” “theo” bên người hắn, hắn một mực không phát hiện!

“Các người...” Hắn nhìn hai bên vai mỗi bên một quả Hoàng Kim đản, sau đó... Hắn ngẩng đầu, cảm giác được một quả Hoàng Kim đản khác trên đỉnh đầu của hắn.

Trời ạ, bọn chúng từ khi nào mà ở trên người hắn làm cái tư thế thật khiến hắn xấu mặt như thế, vì sao hắn một mực vẫn không phát hiện ra!

Ánh mắt của Huyền Trữ sáng lên nhìn chằm chằm ba quả ở Hoàng Kim đản trên vai, trên đầu của Cô Ngự Hàn.

Nàng vẫy vẫy tay, rất tử tế lộ ra nụ cười mỉm với Hoàng Kim đản: “Chào các con, ta là cô cô.”

Ba quả Hoàng Kim đản vặn vẹo cái đầu, sau đó biến hình khom người cùng lên tiếng ân cần thăm hỏi: “Chào cô cô.”

Oa! Hoàng Kim đản thật dễ thương a! Nhất là khi bọn chúng đứng lặng ở ba vị trí trên người Vương huynh, quả nhiên đáng yêu khiến người ta muốn bật cười, cười cái tư thế hiện tại của Vương huynh thật sự là... siêu cấp đáng yêu!

“Ha ha ha...” ánh mắt của Huyền Trữ lướt qua sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Cô Ngự Hàn, nhìn không được mà cười ra tiếng.

“Vương huynh, huynh như vậy giống như... tiểu tử (anh hề). Ha ha ha...”

Trong trường doanh những người khác nhìn thấy cảnh tượng này, cũng cảm thấy buồn cười, nhưng không dám cười ra tiếng, dù sao Cô Ngự Hàn là Vương, nhưng mà, trên mặt bọn họ vì nhin cười mà trở nên có chút méo mó cũng đã làm sáng tỏ tất cả.

Cô Ngự Hàn hơi khó chịu đưa tay định vẫy ba quả Hoàng Kim đản trên vai, trên đầu xuống, chỉ là nhấc tay đến nửa đường lại đột ngột dừng lại.

Bọn chúng vẫn còn nhỏ, vạn nhất bị thương thì làm sao.

Dưới tình huống không có biện pháp nào, hắc danh phải banh cổ họng cứng rắn mệnh lệnh: “Ba đưa các người xuống cho ta.”

“Phụ thân, mẫu thân được cứu rồi.” Ba đạo thanh âm mềm mỏng không hồi đáp, ngược lại còn đem sự chú ý của Cô Ngự Hàn chuyển đến trên người Bối Bối.

Quả nhiên, Cô Ngự Hàn rất nhanh lại không nhớ đến bọn, ánh mắt gắt gao trụ lấy hai má có chút khô phục huyết sắc của Bối Bối, kinh hỉ trờng lớn mắt.

“Hắc Khi Phong, tiên liên còn phải đợi bao lâu mới có thể hoàn toàn tiến vào trong cơ thể Tiểu Bối Bối?”

Hắn khẩn cấp quay đầu hướng Hắc Khi Phong.

Hắc Khi Phong chỉ im lặng không trả lời, ánh mắt vẫn căng thẳng rung động, nhìn tiên liên từng chút từng chút một biến trong suốt.

360. Q.4 - Chương 361: Xà Bảo Bảo [3]

Trải qua một trận làm cho người ta nín thở ngưng thần chờ đợi, tiên liên rốt cục hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể của Bối Bối.

Làm ột chút hào quang cuối cùng còn sót lại trên người nàng đều biến mất, kỳ tích đã xảy ra.

Chỉ thấy Bối Bối, mặt căn bản đang tái nhợt như tờ giấy trắng từ từ khôi phục một ít màu hồng, mà hô hấp của nàng đang suy yếu cũng dần dần trở nên ổn định.

Cô Ngự Hàn mừng rỡ như điên bỏ nhào đến bên cạnh nàng, rất nhanh cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, cảm giác được độ ấm ở trong lòng bàn tay truyền đến, hắn rất vui mừng, cảm giác sống mũi cay cay.

Hắn âm thầm hít hít mũi, miễn cưỡng lắm mới không làm cho chính mình ở trước mặt mọi người chảy xuống giọt lệ vui sướng của đấng nam nhi.

Bàn tay to xoa hai má của nàng, hắn si ngốc nhìn nàng, sau đó dường như nhớ ra cái gì ngẩng đầu lên nhìn Hoàng kim đản trên bờ vai, đối với nàng thấp giọng: “Tiểu Bối Bối, nàng biết không, chúng ta có ba xà cục cứng, bọn chúng đều đang chờ nàng tỉnh dậy để gọi một tiếng mẫu thân, chúng ta một nhà đông đủ nên trở về thôi.”

Hoàng kim đản từ trên người Cô Ngự Hàn nhảy xuống dưới, chạy tới bên Bối Bối cọ cọ hai má nàng :” Mẫu thân, chúng con nhớ nhà.”

Nhìn ba Hoàng kim đản đang làm nũng bên người Bối Bối , hình ảnh thật là ấm áp, Cô Ngự Hàn cảm động hốc mắt lại đỏ lên.

Cánh tay hắn nhẹ nhàng mơn trớn ba thân hình Hoàng kim đản, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể bọn họ, bạc môi gờ lên :” Các người ba đứa nhỏ phá phách.”

” Hi....hi....hi..” Hoàng kim đản bay đến nằm trên cánh tay hắn, tiếp tục vui đùa, Huyền Trữ nhin không được cũng gia nhập bọn cùng nhau đùa giỡn.

Hắc Khi Phong đứng ở bên cạnh nhìn một màn cảm động này, yên lặng cup mắt xuống, trong lòng có đủ mùi vị lẫn lộn.

.....

Màn đêm dần dần buông xuống, bóng đêm ở vùng biên cương tựa hồ càng thêm u tịch.

Hắc Khi Phong đứng trầm lặng trong bóng tối, sương xuống càng thêm lạnh lẽo, mơ hồ làm cho trời đêm có một chút ánh sáng.

Miệng hắn thở ra khói rất nhanh ngưng tụ thành hơi sương mờ, ở dưới ánh đuốc có thể nhìn thấy rõ ràng.

Huyền Trữ ở đầu bên kia đi tới, lẳng lặng đứng nhìn từ phía sau lưng hắn, thân ảnh gầy gầy mỏng manh dưới ánh trăng càng thêm cô đơn, tịch liêu.....

Cứ như vậy im lặng nhìn bóng hình hắn, đột nhiên trong lúc đó có thể cảm nhận được ở hắn tỏa ra sự hiu quạnh cùng thê lương, đáy lòng nàng cảm thấy có chút khó chịu.

Hồi lâu, nàng rốt cục không thể chịu được cảm giác buồn bực trong lòng, nàng chậm chậm cước bộ đi qua.

“Hắc Khi Phong, ngươi một người đứng ở chỗ này làm cái gì?”

Nghe được tiếng nói của nàng, Hắc Khi Phong vẫn như cũ nhìn đằng trước, cũng không nhúc nhích.

Nàng kéo kéo ống tay áo của hắn :” Đây, ta đang nói chuyện với ngươi nha, ngươi có thể lịch sự một chút được không?”

Hắc Khi Phong nhíu nhíu mày, thoáng một cái dùng sức rút tay áo về, lãnh đạm mở miệng :” Ta không có chuyện gì để nói với ngươi cả.”

Nghe được giọng điệu xa cách dễ kích lòng đó, Huyền Trữ nổi giận hai tay chống nạnh:” Thái độ của ngươi như vậy là sao, tốt xấu gì ta cũng là dùng pháp lực của chính mình giúp ngươi lấy lại nội đan từ trong người tên đại ca vô lương tâm của ngươi về có đúng không, tuy rằng bản công chúa rất đại nhân đại lượng không cần ngươi báo đáp, nhưng mà ngươi ít nhất cũng phải lễ phép một chút với bản công chúa chứ.”

Lại là một hồi im lặng, ngay lúc Huyền Trữ nghĩ rằng hắn sẽ không mở miệng, thì hắn lại xoay người đối diện nàng, ngữ khí có vẻ dịu đi.

Bóng dáng cao lớn, cúi xuống nhìn nàng :” Ngươi tìm ta có việc gì?”

” A?” Huyền Trữ sửng sốt một chút, mới nhớ ra mục đích của mình khi tới tìm hắn.

Nàng nhăn nhó trán, ngập ngừng hồi lâu, nàng mới quyết định nhìn thẳng hắn :” Ta.....Ta hỏi ngươi, chúng ta ngày mai sẽ khởi hành hồi cung, ngươi có muốn đến Xích Diễm quốc làm khách hay không?”

Hắc Khi Phong nhìn đại bản doanh cách đó không xa, cho dù là khó bỏ xuống, nhưng vẫn nên buông tay.

Chuyển mắt nhìn nàng, làm cho trong đáy mắt có loại lưu luyến đó chậm rãi bị vùi lấp, hắn rốt cục thông thả mở miệng :” Không được, ta còn phải trở về Hắc Phong quốc xử lý việc đăng cơ.”

” Ngươi..... Ngươi chẳng lẽ không muốn nhìn thấy tẩu tử của ta tỉnh lại sao?”Huyền Trữ có chút nóng nảy.

Nghĩ về sau có khả năng sẽ không gặp lại hắn nữa, lòng của nàng trở nên thật rối loạn, còn có chút hơi đau.

Hắc Khi Phong yên lặng nhìn nàng, một lát, hắn mới lạnh nhạt mở miệng :” Bảo trọng.”

Nói xong, hắn liền lướt qua nàng, đi tới chỗ của hắn nghỉ ngơi.

” Aiz ngươi.....” Huyền Trữ còn muốn nói thêm, lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng hắn càng ngày càng xa.

.....

Hôm sau, đội quân của Xích Diễm quốc đang chờ xuất phát, cờ xí tung bay.

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng ôm Bối Bối mang vào một chiếc xe ngựa trang trí rộng rãi thoải mái, ba Hoàng Kim dẫn vẫn là chiếm dụng ba vị trí đỉnh đầu hai bên vai theo hắn vào trong xe.

Cẩn thận đắp chăn cho nàng, hấn mới bắt đắ dĩ dặ dò ba Hoàng Kim đắ :” Các người ngoan ngoãn ở cùng mẫu thân, phụ thân đi một chút sẽ quay lại.”

Ba Hoàng Kim đắ ” Vèo” một cái bay đến bên cạnh người Bối Bối, tiến vào trong ổ chắ của nàng, im lặng ngủ.

” Phụ thân đi rồi, chúng ta sẽ bảo hộ mẫu vệ thật tốt.”

Tiếng nói của bọn chúng có phần non nớt, dù sao bọn chúng vẫn còn là trẻ con, ngủ thật nhiều, mới có thể mau mau lớn lên.

.....

Cô Ngự Hàn đi đến bên Hắ Khi Phong, cùng hắ nhìn xuống dưới chân núi, gió lạnh thổi tới, cuồn cuộn cuốn theo vạt áo của bọn họ, gió lạnh rít gào.

Lặg im hồi lâu, Cô Ngự Hàn nhìn Hắ Khi Phong, khuôn mặt tuấn tú chắ thành :” Ta nợ người một cái ân tình.”

” Người không nợ ta cái gì cả, ta không phải bởi vì người mới cứu tiểu Bối, về sau.....Đổi xử tốt với nàng.”

Hắ Khi Phong thắ nhiên nói xong, sau đó xoay người, mang theo Từ công công không chút do dự xoay người rời đi.

Đi được một đoạn, tiếng nói thắ nhiên rõ ràng của hắ truyền tới :” Khi nào tiểu Bối tỉnh lại nhớ gửi tin cho ta hay.”

Bờ môi mỏng của Cô Ngự Hàn hiện lên tươi cười :” Ta sẽ phái người mang thiệp cưới của ta và Bối Bối đưa đến cho người.”

” Hừ.”

Ầm thanh buồn bực của Hắ Khi Phong theo gió bay tới.

Cô Ngự Hàn nhú mắ, sau đó cũng không chút do dự xoay người, rời đi theo hướng ngược lại.

Đội ngũ chiến thắng từ biên cương khắ hoàn trở về, ở dưới đường, không khí thật náo nhiệt, ông già bà lão đều nói Xích Diể Quốc chiến thắng Hắ Phong quốc, oai phong lắ liệt, người người đều muốn đi ra đường chúc mừng, trên phố lớn thậm chí còn treo rất nhiều liễn đỏ ăn mừng, tất cả đều hắ hoan.

Cô Ngự Hàn ôm lấy Bối Bối ngồi trong xe ngựa, ánh mắt không rời khỏi nàng, vẻ mặt chắ chú như một, giống như sự náo nhiệt bên ngoài đều không lọt vào tai hắ.

” Tiểu Bối Bối, chúng ta sắp về nhà.” Lời nói nhẹ nhàng bình thường, dịu dàng hôn lên môi của nàng.

Nhìn nét mặt vô tư bình thắ say ngủ, mắ kiể của hắ thủy chung chưa từng buông ra, đôi mắt tràn ngập sầu lo ủ dột .

Tiểu Bối Bối của hắ..... Vẫn còn chưa tỉnh dậy.

361. Q.4 - Chương 362: Xà Bảo Bảo [4]

Diể cung.

Lò hương tỏa ra làn hơi ắm khắp nơi, trong cung diể một mắ thắ yên tĩnh .

Thắ hình gắ gắ tĩnh mịch cô đơn đứng bên cạnh cửa sổ, đôi mắt sâu kín, không khí u buồn quanh quắ tỏa ra từ người nam nhắ tuấn tú đứng dựa bên cửa sổ.

Ba Hoàng Kim đắ bay qua, dừng lại trước mặt hắ.

” Phụ thân, mẫu thân khi nào mới tỉnh lại?”

Cùng một vấn đề, cơ hồ mỗi ngày đều hỏi trên dưới mười lần.

Cô Ngự Hàn đang chìm trong suy nghĩ buồn phiền thu hồi về, cúi đầu nhìn ba Hoàng Kim dẫn be bé lập loè ánh sáng, rất nhanh ánh mắt cuối cùng cũng buông lỏng ra một chút.

Cánh tay ôm lên Hoàng Kim dẫn be bé nhất, nở một nụ cười tươi trấn an bọn chúng.

” Mẫu thân rất nhanh chóng sẽ tỉnh lại.”

” Phụ thân ngày nào cũng nói như vậy, nhưng mà mẫu thân cũng chưa có tỉnh lại chơi cùng chúng con a.”

Cô Ngự Hàn vuốt vuốt Hoàng Kim dẫn nho nhỏ trong tay, yêu thương nói :” Mẫu thân sẽ tỉnh lại trong ngày mai.”

Vẫn là câu trả lời như cũ.

Ba Hoàng Kim dẫn nhất thời đều ỉu xiu buồn bã, đáng vẻ rất là ai oán .

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa tấm cung truyền đến giọng nói lo lắng, hốt hoảng gọi ầm lên :” Hai hoàng tử, công chúa, các người đang ở nơi nào a?”

Nghe được tiếng gọi của cung nữ lo sợ đến nỗi như muốn bật khóc, đuôi lông mày của Cô Ngự Hàn khẽ nhếch lên, con ngươi đen xẹt qua một tia âm trầm, đột nhiên hiểu ra :” ” Bây giờ hình như đúng là thời gian uống sữa của các người thì phải, các người sao lại chạy đến đây, hử?”

” Hừ, chúng con nói, nếu muốn chúng ta ngoan ngoãn uống sữa thì phải bắt được chúng ta, nằng chậm quá, đuổi theo không kịp bọn con.” Tiểu công chúa trên bàn tay Cô Ngự Hàn nhảy nhảy mấy cái, một đạo kim quang chợt loé, không biết ở đâu biến ra một quả cầu nhỏ.

Sau đó, ” Vèo.” nằng bay lên, không ngừng chơi với quả cầu, bộ dáng rất là đắc ý.

Hai ca ca của nằng thì không nói gì, cũng nhảy lên cùng chơi đùa với muội muội, chẳng qua miệng vẫn không nhịn được nói một câu :” Bọn họ thật ngu ngốc, chơi không vui chút nào.”

Cô Ngự Hàn bực môi khẽ nâng lên, nhìn bọn họ ở giữa không trung biến hoá đủ mọi tư thế chơi đùa, đáy mắt ôn nhu tràn đầy ý cười

Ngay sau đó, hần nghe thấy tiếng bước chân của cung nữ đã tìm vào tới, bờ môi mỏng mím lại, thu lại ý cười, ánh mắt nghiêm nghị nhìn ba tiểu dẫn dẫn đang ầm ỹ nô đùa.

” Các người đi uống sữa .”

Ba Hoàng Kim dẫn không để ý đến hần tiếp tục đùa giỡn.

Thấy thế, ánh mắt của Cô Ngự Hàn hơi hơi nheo lại :” Thật là không muốn đi sao?”

Bọn họ vẫn không để ý đến hần.

” Nếu là như vậy được rồi, các người đều không đói bụng, thế thì hôm nay không cần ăn cái gì, lại đây, phụ thân cùng chơi đùa với các người.”

Nói xong, khoé môi của Cô Ngự Hàn lộ ra tươi cười, nhưng mà là nụ cười nguy hiểm.

Ba Hoàng Kim dẫn chỉ một thoáng dừng lại không đùa giỡn nữa, nhìn phụ thân đang bước lại gần, bọn họ liền lùi lại, cuối cùng là bay xa hơn.

” Phụ thân, bọn con sẽ đi uống sữa, chúng con sẽ thực nghe lời, không để đói bụng.”

Ba tiếng nói non nớt mang theo vẻ sợ sệt, phụ thân không dễ chọc, bọn họ mà không ngoan sẽ thực sự bị đói bụng, thật đáng sợ.

” Muội muội, chúng ta đi nhanh đi, bằng không phụ thân phạt chúng ta bỏ đói mềm nhũn không ngủ được.” Lão nhị dẫn đầu mở miệng, hần sợ nhất là bị đói bụng.

” Được.....Được rồi, phụ thân, chúng con đi uống sữa đây, không thể chơi cùng phụ thân được.” Giọng nói nhỏ nhẹ của tiểu công chúa vang lên, có chút hoảng sợ.

” Phụ thân, con sẽ trông coi tốt đệ đệ muội muội .” Lão đại đáng vẻ giống như người lớn mở miệng.

Thấy bọn họ đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, lúc này Cô Ngự Hàn mới vừa lòng gật đầu, sau đó lòng bàn tay loé lên một đạo hồng quang, từ từ bao phủ bọn họ.

Chỉ chớp lát sau, ba hình hài trẻ con xuất hiện trên ghế quý phi, đang y y a a vươn chân tay ra.

Cô Ngự Hàn đi đến gần, ngón tay chỉ chỉ cái mũi nhỏ của bọn họ :” Các người ngoan ngoãn một chút cho ta.”

” Y y nha nha nha.....” Ba đứa trẻ con đưa bàn tay nhỏ bé ra phủi bàn tay hấn, miệng không ngừng phát ra âm thanh y y nha nha.

Nhìn bọn họ giống như đang phản đối, Cô Ngự Hàn cười tủm tỉm rút tay về, sau đó gọi cung nữ tới :” Người đầu.”

Mấy người cung nữ tiến vào :” Vương.”

” Mang hoàng tử cùng công chúa đi dùng cơm.” Hấn một bên hạ lệnh.

” Nô tỳ tuân chỉ.”

Ngay sau đó, cung nữ thật cẩn thận ôm lấy ba cái nô tử trẻ con, hạ thấp người rời đi.

Cho dù cung nữ đã đi ra khỏi tầm cung, Cô Ngự Hàn vẫn còn nghe thấy thanh âm trẻ con y y a a.

Hấn lắc đầu, trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập tươi cười từ ái của người làm cha.

Chậm rãi, nụ cười của hấn nhạt dần, ánh mắt một lần nữa chìm sâu về u buồn .

.....

Hấn chạy nhanh đến bên cạnh giường, dịu dàng nhìn người đang ngủ trên giường.

” Tiểu Bối Bối, nửa tháng đã trôi qua, nàng còn muốn ngủ bao lâu nữa?”

Hấn cởi giày, nhẹ nhàng nằm trên giường, đem nàng kéo chặt vào lòng, tinh tế hôn lên gương mặt nàng, trần trọc hôn lên cánh môi nàng.

Ôn nhu hôn nàng, đã nói lên hết những nhớ nhung của hấn.

Lưu luyến trên môi nàng hồi lâu, hấn mới dời đi, vuốt sợi tóc nằm loạn bên mặt, hấn ngắm nhìn nàng ngủ đến xuất thần.

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu hấn đã ngăn người ngắm nàng như vậy, từ khi nàng hạ sinh đứa nhỏ tới nay, việc hấn có thể làm..... Chính là mỗi ngày cứ như vậy nhìn nàng, cùng nói chuyện với nàng.

Tiểu Bối Bối, nàng có từng nghe thấy giọng nói của ta, cho dù là một chữ cũng được .

Nàng có biết hay không ta rất nhớ đáng về khi nàng nhìn vào mắt ta, rất nhớ giọng nói của nàng khi gọi ta, rất nhớ rất nhớ.....

Hai má của hấn dán vào mặt nàng, sau đó nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe tiếng hít thở của nàng.

Thời gian im lặng trôi qua, dường như là đã lâu lắm rồi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo :” Vương, trưởng lão cầu kiến.”

Cô Ngự Hàn mở mắt ra, nhẹ nhàng buông Bối Bối, từ trên giường ngồi dậy.

” Cho vào.” Hấn buông màn, đi ra ngoài.

Chỉ chớp lát sau, trưởng lão về mặt vội vàng đi vào.

” Vương, thuộc hạ đã tìm được biện pháp khiến cho Bối Bối tiểu thư tỉnh lại.” Trưởng lão đáng vẻ kích động.

” Thật sao?” Cô Ngự Hàn khó nén vui mừng “Vào” một cái đã đến trước mặt trưởng lão, ánh mắt nhìn không được nổi vui sướng.

” Đúng vậy, trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, tình trạng sức khỏe của Bối Bối tiểu thư khôi phục rất khá, sở dĩ còn chưa tỉnh, là do có thể Bối Bối tiểu thư trong tiềm thức còn cảm thấy chính mình vẫn bị vây hãm bởi sự yếu ớt lúc trước nên không tìm thấy sức lực để tỉnh lại, chỉ cần Vương đi vào giấc mộng của Bối Bối tiểu thư gọi nàng tỉnh lại, thì không có vấn đề gì.”

” Tốt, vậy chúng ta nhanh chóng tiến hành biện pháp đi vào giấc mộng.” Cô Ngự Hàn cơ hồ như rất vội cấp tốc nói nhanh.

362. Q.4 - Chương 363: Xà Bảo Bảo [5]

Trong mơ, cũng doanh trại, chỉ là doanh trại cực kỳ im lặng, hình như không nghe được một chút âm thanh nào.

Cô Ngự Hàn cứ dán mắt vào tấm màn che lúc Bối Bối đang sinh, chỉ là không nghe thấy tiếng ồn ào lúc đó, cũng không nghe thấy tiếng đau đớn của nàng.

Trong nháy mắt, hần thấy đến Bối Bối nằm trên giường, nàng ngủ thật yên tĩnh, giống như không còn biết trời đất gì hết.

Khó trách bên ngoài nàng cũng ngủ triền miên, thì ra trong mộng, nàng cũng ngủ như vậy.

Hần nhẹ nhàng mà ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn khuôn mặt nàng ngủ vô tư như trẻ con, trong lòng chỉ thấy một khoảng êm ái.

Ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng lần theo lông mày của nàng, niềm thương cảm rơi xuống từng giọt từng giọt.

“Tiểu Bối Bối, tỉnh tỉnh, ta là Cô Ngự Hàn, ta tới đón nàng về nhà đây.”

Hần cúi đầu dịu dàng gọi nàng, cũng không thấy nàng có phản ứng gì.

nhú mày, đôi mắt của hần lướt qua nụ cười tinh quái.

Từ từ cúi đầu, hần hôn lên môi nàng: “Người đẹp đang say ngủ, nàng sẽ tỉnh dậy trong nụ hôn của ta.”

Bờ môi tiếp xúc, hần vươn đầu lưỡi viền lấy cánh môi của nàng, dùng thân nhiệt của chính mình để làm ấm thân nhiệt của nàng lên.

Hôn hồi lâu, lại như cũ không thấy nàng có một chút đáp lại, hần hơi giận nổi.

“Tiểu Bối Bối, nàng thật sự tỉnh cả đời cũng không tỉnh lại nhìn ta một cái sao? Nàng không cần ta và cả con của chúng ta sao? Tiểu Bối Bối.....”

Hần kêu gọi, tiếng dần dần khản đi.

Từ từ, tiếng gọi dần tắt ngấm, hần chỉ lẳng lặng nhìn nàng, kỳ vọng nàng có thể cho hần một chút phản ứng.

Chờ đợi, làm cho tim hần gần như tan nát.

Hồi lâu, hần nắm tay nàng áp sát vào mặt mình, lại một lần nữa lên tiếng: “Tiểu Bối Bối, nàng đã hết đau rồi, nàng tỉnh lại được không, ta cần nàng, thật sự cần nàng, nàng đừng bỏ lại ta.....”

Dừng một chút, hần ngửa đầu, cảm không được nước mắt, đôi mắt đong đầy bi thương.

Qua hồi lâu, nghẹn ngào của hần dần dần nhỏ lại.

Rất nhanh hắn lau giọt nước mắt vừa lăn dài, hạ mắt xuống, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang ngủ của nàng, mắt hắn dâng trào lên một niềm kiên quyết.

“Tiểu Bối Bối, nàng không chịu tỉnh phải không? Tốt thôi, ta sẽ mãi mãi cùng ngủ với nàng, nàng không cần con, ta cũng không cần, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Nói xong, lòng bàn tay hắn chợt lóe ánh hồng quang, năng lượng mạnh mẽ bắt đầu ngưng tụ, gần như làm chung quanh chấn động.

Nhìn nàng lần cuối, ngược lại hắn rất bình tĩnh.

“Tiểu Bối Bối, ta đến với nàng, chúng ta vĩnh viễn cũng không chia lìa.” Hắn cúi người, nhẹ nhàng mà hạ xuống môi nàng một cái quyền luyện.

Cái hôn này, mang theo cả xa cách, lại mang theo cả thâm tình vĩnh cửu.

Từ từ, hắn giơ bàn tay lên, hướng tới tiếp cận với đỉnh đầu của chính mình.

Giống như cảm nhận cái ý muốn tự tử của hắn, giấc ngủ yên tĩnh của Bối Bối cuối cùng cũng xuất hiện biểu hiện bất an.

Mí mắt nàng giật liên tục, cùng lúc bàn tay Cô Ngự Hàn càng tiếp cận đỉnh đầu, môi của nàng cũng bắt đầu có những cử động mỏng manh.

Môi cử động mấy lần, nàng khó khăn phát ra âm thanh yếu ớt :“Không.....đừng.....”

Nhưng mà, đã nhắm mắt lại chuẩn bị theo nàng mà đi Cô Ngự Hàn không nghe được tiếng nói của nàng, động tác của hắn lại không dừng lại, mắt thấy tay hắn sắp chũm vào đỉnh đầu, mí mắt Bối Bối giật càng thêm lợi hại.

“Tiểu Bối Bối, mặc kệ thiên thu muôn đời, sau này chúng ta có thể vĩnh viễn cùng nhau.” Hắn nhẹ nhàng lẩm bẩm, tiếng nói tràn đầy tình cảm không còn quan tâm đến gì hết.

Lời nói xa cách của hắn như sấm đánh thẳng vào tai nàng, nàng mở choàng mắt, đồng thời cất tiếng thét:“Cô Ngự Hàn,đừng!”

Tiếng thét này, lập tức chặn đứng bàn tay của Cô Ngự Hàn, hắn nhanh chóng mở to mắt, nhìn thấy đôi mắt thất kinh của nàng, hồng quang ở lòng bàn tay đột nhiên biến mất tăm.

“Tiểu Bối Bối, nàng tỉnh rồi, nàng thật sự tỉnh rồi,nàng nhìn thấy ta rồi phải không?” Hắn mừng như điên giữ lấy hai má nàng, vuốt ve, có chút không dám tin được vào hai mắt của mình.

Nhìn thấy biểu cảm hắn vừa mừng vừa sợ, ánh mắt còn lệ đỏ đỏ, đôi mắt Bối Bối lập tức có một nguồn nhiệt chảy qua.

“Cô Ngự Hàn, làm sao chàng có thể làm như vậy.” Hai mắt của nàng đầm lệ nhìn chặt lấy hắn, ánh mắt có ý trách cứ, có cả đau lòng, càng thêm có cả cảm động.

Hắn làm sao có thể ngốc như vậy, làm sao có thể si tình như vậy, làm cho nàng không nỡ.

Lại nghe được nàng nói ra câu hoàn chỉnh, Cô Ngự Hàn dường như không cách nào hình dung tâm trạng vui sướng của mình trong giờ phút này.

Hắn ôm lấy nàng, giữ chặt nàng trong lòng mình, một chút khe hở cũng không chừa.

“Tiểu Bối Bối, ta rất nhớ nàng, rất nhớ rất nhớ, nhớ nàng đến tim ta cũng tan nát hết, nàng thật tàn nhẫn, cứ không để ý tới ta, nàng nỡ lòng dày vò ta như thế sao?”

Tiếng nói khàn khàn hòa lẫn với những lời ghen ngào, cứ rót bên tai nàng, cứ thế làm cho nàng đau lòng.

Nàng giơ tay ôm lại hắn:“Thực xin lỗi, ta..... Ta ngủ lâu quá?”

Hắn lại càng thêm dùng sức ôm chặt nàng thêm, sau đó mới nhẹ nhàng đẩy ra nàng, con ngươi đen sáng quắc chuyển chú khóa chặt lấy khuôn mặt nàng:“Đúng, nàng ngủ lâu quá, lâu quá.”

Đứng hình một hồi, lòng nàng bỗng nhiên căng thẳng đi một chút, nàng đưa tay sờ sờ bụng, lại phát hiện bụng rất bằng phẳng.

“Đứa bé, con của chúng ta.....” Nàng vội vàng la lên.

Hắn giữ lấy mặt nàng, dịu dàng trấn an nàng: “Con của chúng ta đã sinh được nửa tháng, cho nên..... nàng ngủ suốt nửa tháng rồi.”

Nhớ lại nửa tháng chờ đợi, đôi mắt hắn không thể kìm được lướt qua tia đau đớn.

Cái kiểu chờ đợi không có thời hạn này, giống như làm cho người ta nhìn không thấy hy vọng.....

“Nửa tháng? Trời ạ, ta ngủ lâu như vậy à, vậy..... Con chúng ta có khỏe không? chúng hiện tại ở đâu?”

Thấy mặt nàng lại đong đầy lo lắng, Cô Ngự Hàn hôn lên mi nàng: “Đừng hoảng hốt, bảo bối của chúng ta rất khỏe mạnh, tốt lắm, bọn chúng ở bên ngoài chờ nàng đó, bọn chúng và ta giống nhau rất nhớ nàng.”

Nghe vậy, nàng vội vàng bước xuống giường: “Chúng ta nhanh đi gặp các con đi.”

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng dùng sức kéo nàng trở về, một lần nữa lại ôm nàng.

“Nàng muốn đi đâu gặp bọn trẻ, nàng bây giờ vẫn còn ở trong mộng của chính nàng, chỉ có tỉnh lại, nàng mới có thể thấy bảo bối của chúng ta.”

Bối Bối sưng sốt: “Ta ở của ta trong mộng?”

Nàng có chút mơ hồ không thể phân biệt được hiện thực và mộng ảo, chỉ ngơ ngác nhìn hắn, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hắn đưa tay cho nàng: “Nào, nắm lấy tay cho ta, ta mang nàng ra ngoài gặp con chúng ta.”

“Được.”

Nàng nhìn hắn mỉm cười tin cậy, đưa tay giữ lấy hắn, mười ngón tay đan chặt với nhau.

363. Q.4 - Chương 364: Xà Bảo Bảo [6]

Mí mắt của Bối Bối giật giật, từ từ mở mắt.

“Tiểu Bối Bối, rốt cục nàng tỉnh rồi.”

Tiếng reo mừng của Cô Ngự Hàn vang lên bên tai nàng, nàng quay đầu, nhìn vào đôi mắt trong sáng như sao, trấn ấn hiện nét thận trọng.

Chớp chớp mắt, nàng cố làm tầm nhìn càng thêm rõ ràng, nhưng cũng càng thấy rõ thêm trong mắt hắn ẩn hiện một màn sương mờ.

Nàng nâng tay xoa khuôn mặt rõ ràng là ốm đi của hắn: “Chàng sao có thể để cho chính mình gầy thành như vậy, vậy không giống khuôn mặt ta yêu, khụ khụ.....”

Muốn hôn đối với hắn, lại phát hiện tiếng mình khàn khàn, nàng gần như không nhận ra đây là tiếng của mình.

Thấy nàng phát ho, Cô Ngự Hàn chạy nhanh xuống giường rót đến một ly nước.

Nâng đỡ nàng tựa vào trong lòng, đưa ly đến bên môi: “Tiểu Bối Bối, uống chút nước.”

Gật gật đầu, nàng từ từ uống hết nước.

Cảm thấy cổ họng rốt cục dễ chịu hơn rồi, nàng mới ra hiệu bảo hắn đem ly nước đi.

Hắn lau sạch vết nước trên khóe môi nàng, sau đó vuốt vuốt những sợi tóc có chút hỗn loạn của nàng, động tác nhẹ như lông chim phất quá.

Lúc êm ái như vậy làm cho nàng nhịn không được hạnh phúc nhẹ nhàng thở dài.

“Sao lại thở dài? Không muốn thấy ta, hử?” hai mắt hắn nắm chặt một chút, chỉ sợ thả lỏng tay, nàng liền trốn vào giấc mộng của nàng.

Bối Bối ngẩng đầu, nhìn lấy con người đen chuyên chú, khuôn mặt tươi cười: “Ta chỉ là cảm thấy mình thật hạnh phúc, vừa tỉnh dậy đã được chàng hầu hạ như vậy, nếu sau này mỗi ngày tỉnh lại chàng đều hầu hạ ta như vậy sẽ càng hạnh phúc hơn, ha ha.....”

Chớp chớp con người trong suốt, đáy mắt của nàng ánh lên một tia giảo hoạt cười trộm.

Hắn nhíu mày, tay gõ gõ trán của nàng: “Khó khăn lắm mới tỉnh lại liền lập tức tác quái với ta có phải không, ta vất vả đợi nàng nửa tháng, nàng không thấy trong lòng áy náy nên sẽ hầu hạ người chồng này chu đáo mới là đúng sao?”

Tiếp theo, hắn kề sát bên tai nàng, hôn lấy vành tai nàng, hạ thấp giọng: “Hơn nữa..... Hầu hạ vợ chồng cho tốt là nghĩa vụ thê tử đó.”

Ánh mắt của Bối Bối tinh nghịch: “Ra vẻ, ta còn chưa phải là thê tử của chàng.”

Thấy dáng vẻ nàng hờn dỗi, Cô Ngự Hàn cười ha ha, dùng sức hôn lên môi nàng, cho đến khi cánh môi của nàng đỏ lên mới buông ra.

“Tiểu Bối Bối của ta là đang cầu hôn sao? Ha ha..... vậy ta đây cung kính không bằng tuân mệnh, ngày mai chúng ta thành thân!”

Bối Bối nhéo hai bên má hắn, đôi mắt tinh anh trừng trừng: “Đừng đánh trống lảng, ba cái Hoàng kim dẫn kia của ta đâu, bọn chúng ở đâu rồi?”

Cô Ngự Hàn còn chưa kịp trả lời, ba Hoàng kim dẫn liền từ cửa sổ “Vèo vèo vèo” bay vào, chạy thẳng vào lòng Bối Bối.

“Mẫu thân.....” âm thanh non nớt vang lên, âm điệu bởi vì hưng phấn mà tăng cao.

Nhìn ba Hoàng kim dẫn trong ngực cọ qua cọ lại, khuôn mặt của Bối Bối tươi cười.

“Oa! Ta rốt cục nhìn thấy các người rồi, các người hình như lớn rất nhiều a?” Ánh mắt của nàng tò mò chớp chớp, ung dung quan sát ba cái trứng đang phát sáng.

Tò mò, đây là con của nàng và Cô Ngự Hàn sao? Hơn nữa là từ trong bụng của nàng nhảy ra?

Nàng chỉ thấy trẻ con, nhưng không có gặp qua trứng trẻ con, loại cảm giác này..... Thật sự kỳ quái.

Nhưng mà, nghĩ đến bọn chúng từng là một bộ phận trong chính cơ thể mình, tim nàng lại cảm thấy từng cơn từng cơn ấm áp.

“Mẫu thân, chúng con lớn lên mới có thể sinh ra mà, mẫu thân ngốc nghếch.” Tiếng nói non nớt của Tiểu công chúa mang một chút giễu cợt, lại càng thêm chui vào trong lòng Bối Bối.

“Ha ha..... Đừng quấy, rất nhột đó.” Bối Bối giơ tay như muốn bắt tiểu công chúa ở trước vạt áo của nàng nhích tới nhích lui, nó lại càng nghịch ngợm càng thêm nhảy qua nhảy lại trốn tránh.

“Ha ha..... Cô Ngự Hàn, con gái của chàng thật nghịch ngợm, nhanh đem nó xuống đi, nhột quá.”

Bối Bối bắt không được tiểu công chúa, đành phải nhìn Cô Ngự Hàn xin giúp đỡ.

Nhìn bọn chúng nháo nhào đùa giỡn, Cô Ngự Hàn lười nhác dựa vào đầu giường, hai tay vòng ra sau gối đầu, ánh mắt mỉm cười nhìn Bối Bối bị ba Hoàng kim dẫn làm cho cười đến gần như chảy nước mắt, hoàn toàn không có ý ra tay cứu viện.

Vui đùa ầm ĩ một hồi lâu, Bối Bối cười đến thở không ra hơi.

“Cô Ngự Hàn, mau giúp giúp ta.” Nàng vừa cố trốn ba Hoàng kim dẫn càng giỡn càng hăng say, vừa giật giật ống tay áo Cô Ngự Hàn, mong hấn nhanh chút hỗ trợ.

Trong lúc rối rắm, cuối cùng nàng cũng để ý đến thái độ khoanh tay đứng nhìn của hấn.

Lập tức nàng liền trề môi liếc hấn một cái: “Cô Ngự Hàn, chàng là đồng lõa!”

Hấn ngược mắt nhìn, có chút vui sướng khi người gặp họa: “Nàng để chúng ta, bốn người cha con ta đợi lâu như vậy, thiếu chút nữa hại chúng ta tương tự thành họa trả đũa nàng một chút chẳng phải là còn nhẹ nhàng cho nàng sao. Bảo bối, các con nói mẫu thân có phải nên phạt không?”

Khuôn mặt của hấn cười nhìn ba bảo bối, ánh mắt lóe ra tia nhìn uy hiếp.

Các tiểu bảo bối, mau mau phối hợp lời nói phụ thân, bằng không..... Hừ hừ!

Đám Hoàng kim dẫn uốn éo hình dạng, rõ ràng hiểu ý tứ trong mắt phụ thân.

Trải qua trong khoảng thời gian ở chung này, bọn chúng hiểu rất rõ ràng loại ánh mắt này của phụ thân muốn bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, bằng không sẽ ném mùi đau khổ.

Vì thế..... Ba Hoàng kim dẫn nhất tề đồng thanh trả lời: “Mẫu thân để cho chúng con chờ lâu quá!”

Nói xong, ba quả trứng đồng thời thi pháp gia tăng khí lực, đẩy ngã Bối Bối ra giường, tiếp tục “Công kích” nàng.

“Ha ha ha..... nhột quá, các người cả đám tiểu trứng thối cộng gộp với cả quả trứng thối bự kia để tiếp tay bắt nạt mẫu thân, không có lương tâm, uống phỉ ta khổ cực sinh hạ ra các người, ha ha ha..... Ta đem các người nhốt hết trong bụng, không cho các người đi ra!”

Bối Bối vừa cười to vừa ai oán lên án, cuối cùng biến thành uy hiếp.

Nhưng mà, lời của nàng một chút tác dụng cũng không có, ba Hoàng kim dẫn theo ý chỉ của phụ thân ra sức “Trừng phạt” nàng.

Nhìn trên giường một mảnh hỗn độn, trên đệm, vợ con hấn đang ở cười lớn, đùa tơi “không có gì vui bằng”, Cô Ngự Hàn nở nụ cười.

Hồi lâu, thấy tình hình đã kha khá, cuối cùng Cô Ngự Hàn mới chịu mở miệng vàng, nghĩ cách cứu viện người mẹ đang cười đến mệt mỏi của mấy đứa con hấn.

“Các bé cưng, các con mệt chưa?” Hấn nén cười cất tiếng hỏi.

Ba Hoàng kim dẫn lập tức bay ngược lại vào lòng Cô Ngự Hàn, ngoan ngoãn ở yên đó.

“Phụ thân, tiếng cười mẫu thân thật lớn quá, lỗ tai chúng con đau đau.”

A?

Bối Bối hơi há hốc mồm, liền thở phì phì trèo ra khỏi đệm đứng lên, hai tay chống nạnh trừng mắt ba tên tiểu tử kia.

“Được lắm, mẫu thân vừa tỉnh dậy là các người liền ức hiếp mẫu thân không thèm quan tâm, bây giờ còn ác ôn đi cáo trạng!”

gru, dường như bất hiếu mà!

364. Q.4 - Chương 365: Xà Bảo Bảo [7]

Qua một lượt chải chuốt, tinh thần của Bối Bối sáng khoái hẳn.

Cô Ngự Hàn lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, bước dài đến đón, con người đen sáng đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lượt, một ngọn lửa tràn lên đáy mắt.

Bối Bối bị ánh mắt đánh giá của hắn làm cho không được tự nhiên, nhin không được cúi đầu nhìn xem chỗ nào trên người mình có vấn đề.

Quần áo rất ngăn nắp, cũng không có chỗ nào bẩn, cho nên... không có chỗ nào có vấn đề!

Xác định qua, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, tò mò hỏi: “Chàng đang nhìn cái gì?”

Bạc môi hắn mấp máy, một nụ cười xấu xa hiện bên môi.

Cúi đầu sát bên tai nàng, lời nói mang theo ý cười tràn ra: “Tiểu Bối Bối, ta phát hiện sau khi sinh con đáng người của nàng càng ngày càng được, câu dẫn ta khiến tim ta ngứa ngáy khó nhin, hay là chúng ta đừng ra gặp đám người ngoài kia nữa, chúng ta trở về phòng...”

Vành tai Bối Bối nóng lên, đưa tay捏éo thắt lưng hắn.

“Đừng náo loạn, Hoàng kim dẫn ở trên vai chàng, đừng dạy hư trẻ nhỏ!”

Ánh mắt của nàng nhìn hướng hai bên bả vai của hắn, sau đó lại nhìn đỉnh đầu của hắn, có chút buồn cười.

Thì ra cục cưng của bọn họ thích dựa vào Cô Ngự Hàn như thế, ha ha...

Cô Ngự Hàn mấp máy bạc môi, mới hậm hực mà ngăn lại sự kích động trong lòng.

Hắn đưa tay vuốt Hoàng kim dẫn trên vai, khuôn mặt tuấn tú mở ra một nụ cười triu mến: “Các trứng cục cưng, chúng ta đi tìm cô cô chơi nào.”

“Hay quá hay quá, phụ thân, chúng ta đi chơi với cô cô cùng dì Khả Y.”

Bối Bối nhìn hình bóng bọn họ đang đi trước nàng, trong lòng có chút chua chát.

Hừ! Ba quả tiểu dẫn (trứng nhỏ) này một chút dính lấy mẫu thân cũng không, chỉ thích dựa trên người tên nam nhân yêu nghiệt kia, mà tên nam nhân yêu nghiệt kia cũng quá đáng, có được cục cưng liền không cần nàng, người mẹ đã vất vả sinh cục cưng cho hắn!

Trước kia hắn đều dính lấy nàng, cho dù nàng đuổi cũng đuổi không được, hiện tại... Hừ hừ, cứ nhiên chạy trước!

Xem ra nàng phải chuẩn bị tốt tâm lý cho việc bị thất sủng thôi, ôi...

Số khổ a!

Càng nghĩ càng cảm thấy chán nản trong lòng, nàng phồng má lên ngồi ngay xuống bên cạnh, không thềm đi.

Nàng tùy tay lấy ly trà trên bàn trà đưa lên uống, lại bị một bàn tay to đột nhiên xuất hiện ngăn lại, đồng thời phát ra một đạo thanh âm thâm trầm dễ nghe.

“Nương tử thân ái, chén trà này đã nguội rồi, vi phu rót một ly nóng cho nàng.”

Á?

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu, chỉ thấy tên nam nhân nguyên bản đã rời đi giờ phút này chính là đứng trước mặt nàng cười mỉm, khuôn tuấn đạt tuyệt trần lộ vẻ nhu tình nồng đậm.

“Chàng... Không phải đã đi rồi sao?” Nàng sững sờ nhìn hắn, phát hiện Hoàng kim dẫn trên người hắn đã không còn tung tích, đôi mắt nhin không được tản ra nghi vấn.

Lông mày của hắn khẽ động, ngón tay thon dài trắng nõn nắm lấy cầm nàng, nhẹ nhàng nâng lên, mắt phượng chớp chớp, trong mắt tản ra nét kiều diễm câu hồn câu phách khiến người ta say mê.

“Nương tử tốt à, trước tiên vi phu mang trẻ nhỏ ra ngoài, mới có thể... làm những chuyện tốt không thích hợp với trẻ nhỏ...”

Nói xong, hắn nghiêng người liền ôm nàng lên, xoay người, đổi hắn ngồi vị trí của nàng, mà thì ngồi trên đùi hắn.

“Chàng... Ừm...”

Nàng chỉ kịp nói ra một chữ, bờ môi liền bị bao phủ.

Hôn bờ môi mềm mại của nàng, hắn cơ hồ nhịn không được thở dài vì thỏa mãn.

“Tiểu Bối Bối, ta đã lâu lắm rồi không hôn nàng như thế, ta rất nhớ hương vị của nàng, nhớ biểu tình động tình (tình cảm bị kích thích) của nàng trong lòng ta, nhớ tiếng nàng la hét với ta...”

Hắn vừa hôn nàng, vừa thì thảo bên bờ môi nàng.

Bối Bối bị hắn hôn đến cả người mềm nhũn, tiếng trầm thấp của hắn trong lúc răng môi giao nhau truyền ra, thêm vài phần ái muội, câu hoặc nàng khiến nàng nhịn không được nhè nhẹ mà run.

Lửa nóng vì hôn càng lúc càng đậm, hắn ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, bàn tay to không kìm lòng được vuốt ve vật mềm mại trước ngực nàng.

Trải qua sinh sản, vật mềm mại của nàng càng thêm đầy đặn, nắm trong tay cảm giác thật tốt, dễ dàng gợi lên khát vọng của hắn.

“Ô, Tiểu Bối Bối, nàng cái vật nhỏ nhắn mê người này, ta yêu nàng...”

Nụ hôn của hắn dần dần dừng trên chiếc cổ trắng nõn của nàng, lưu lại từng vết nóng ướt trên đó.

Nhiệt tình, bởi vì một cái hôn càng không thể vãn hồi.

Ngay tại lúc bọn họ đang tung trời nở đất, ngoài cửa truyền đến tiếng la của Huyền Trữ.

“Vương huynh, huynh không phải nói mang tẩu tử đi ra sao? Sao lại lâu như vậy a? Tẩu tử còn chưa thay xong quần áo sao?”

Tiếng la này cơ hồ lập tức dập tắt lửa nóng toàn thân của Bối Bối, nàng vội vàng đẩy hắn ra: “Cô Ngự Hàn, là Huyền Trữ đang gọi chúng ta.”

Cô Ngự Hàn khó nhịn gương bạc môi lại định hôn nàng, Bối Bối vội vàng đưa tay ngăn lại

“Cô Ngự Hàn, chúng ta nhanh ra ngoài đi.”

“Tiểu Bối Bối, chúng ta đừng đi ra được không, ta rất muốn yêu nàng, ta đã độc thủ không khuê (không thân mật với chồng/vợ) nửa tháng, nàng hẳn tâm muốn ta hiện tại lại phải đau khổ áp chế khát vọng trong cơ thể sao.”

Khuôn mặt tuần tú của hắn mang màu đỏ ửng vì kích tình, đôi mắt anh tuần đầy lửa nóng nhìn chăm chăm vật áo nàng.

Bối Bối thuận thế cúi đầu, nhìn thấy một mảng lớn da thịt trắng nõn lộ ra.

“A...” Nàng hốt hoảng hét một tiếng nhanh chóng kéo vật áo lên.

Nhìn ly kem trước mắt mà không ăn được, Cô Ngự Hàn không cam lòng trơ mặt ra: “Tiểu Bối Bối, chúng ta giả ngốc một chút nữa là được rồi, chỉ một chút thôi.”

Bối Bối liếc hắn một cái: “Không được, chúng ta nhanh ra ngoài.”

Nàng đưa tay thay hắn sửa sang lại y phục có chút hỗn độn, sau đó vừa định từ trên đùi hắn đi xuống.

“Tiểu Bối Bối...” Hắn như cũ không buông tha tiếp tục vòng trụ thắt lưng của nàng, nụ hôn nóng bỏng dừng bên đôi môi đỏ mọng của nàng, cuối cùng chỉ còn việc cố gắng câu dẫn nàng.

Vốn là muốn nếm trước hương vị ngon ngọt, hiện tại hắn lại phi thường muốn làm toàn bộ, Tiểu Bối Bối của hắn chính là có bản lĩnh châm lên nhiệt tình của hắn trong nháy mắt.

Bối Bối thật cố gắng mới khiến bản thân không chịu sự câu dẫn của hắn, nàng đưa tay đẩy hắn.

“Cô Ngự Hàn, đừng như vậy...”

Thấy tay hấn lại ở trên người nàng không an phận, nàng thở gấp một chút mới ổn định lại tâm thần.

Đưa tay giữ lại bàn tay không an phận của hấn, hơi thở của nàng có chút không ổn, thương lượng với hấn: “Trước hết chàng đừng vội, cùng lắm thì... buổi tối ta bồi thường chàng là được.”

Aiz, tên nam nhân này thật đúng là khi gấp lên thì cái gì cũng không quản, bướng bỉnh cực kỳ!

Con người đen của hấn sáng ngời, rất nhanh dừng lại việc câu dẫn nàng.

“Nàng nói nha? Sẽ không gạt ta? Tùy ta xử trí?” Hấn hỏi liên tục ba vấn đề.

Bối Bối hai má có điểm đỏ, liếc hấn một cái: “Là thật, tùy chàng xử trí.”

“A... Tiểu Bối Bối, ta thật sự là yêu chết bộ dáng nũng nịu này của nàng, chúng ta đi ra ngoài đi, buổi tối lại tiếp tục việc tốt của chúng ta.”

Hấn hôn nhẹ lên mặt nàng, sau đó mặt mày hớn hở ôm nàng đi ra ngoài.

365. Q.4 - Chương 366: Xà Bảo Bảo [8]

Rốt cục nhìn thấy hai người như bùn tựa keo khoan thai bước đến, Huyền Trữ dẫn đầu vọt tới trước mặt Bối Bối, thực kỹ xảo gạt Cô Ngự Hàn qua một bên.

“Tẩu tử, người rốt cục đã tỉnh, mọi người đều rất nhớ người a!”

Đôi mắt của Bối Bối kích động, nhìn Huyền Trữ, lại nhìn Khả Y chậm một bước đang bước đến, hốc mắt không khỏi có chút phiếm hồng.

“Ta cũng rất nhớ các người.”

Cô Ngự Hàn bị gạt sang bên cạnh, có chút bất đắc dĩ sờ sờ mũi, sau đó không tiếng động đi ra ngoài, lưu lại không gian cho ba nữ nhân này.

...

Đi tới ngự thư phòng, thị vệ canh gác nhanh chóng khom mình hành lễ.

Cô Ngự Hàn đang muốn như thường lệ đi vào, dư quang trong đuôi mắt lại lưu ý đến thần sắc của thị vệ có chút không thích hợp, giống như có cái gì đó muốn nói với hấn.

Hấn đi vài bước, rồi bèn ngừng lại.

“Các người có chuyện gì?”

Thị vệ cúi thấp đầu, đồng loạt cùng nhau quỳ xuống, tiếp sau một gã thị vệ trong đó do dự mở miệng: “Vương, tiểu hoàng tử cùng tiểu công chúa một mực đòi vào ngự thư phòng chơi, thuộc hạ đáng chết... Thuộc hạ ngăn không được.”

Đuôi lông mày của Cô Ngự Hàn giật nhẹ, mới thấy trên người thị vệ tựa hồ có vết thương, cũng hiểu được bọn họ nói ngăn không được là như thế nào, chắc hẳn ba đứa con bảo bối kia lại lợi dụng pháp lực trời sinh siêu cường của chúng để khi dễ bọn thị vệ rồi.

Hấn có chút đau đầu xoa xoa mi tâm, sau đó khoát tay: “Bốn vương biết rồi, không trách các người, đứng lên đi.”

Bọn thị vệ lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, dùng ánh mắt cung tiễn Cô Ngự Hàn vào ngự thư phòng.

Vào ngự thư phòng, trước mặt bay tới một quyển tấu chương, thiếu chút nữa ném vào trán hấn, hấn nâng tay, tấu chương liền bị kẹp trong ngón tay hấn.

Nâng mắt nhìn lại, giá sách nguyên bản chỉnh chỉnh tề tề giờ phút này giấy vụn bay đầy trời, sách vở bị lật hỗn loạn không chịu nổi, mà ba quả trứng cục cứng của hắn vẫn còn lủi động trên dưới vui đùa âm ỉ, căn bản là không thấy phụ thân là hắn đã đến.

Hắn vỗ vỗ trán, đối với ba quả trứng cục cứng này, hắn muốn giận nhưng lại giận không được.

Hắng giọng, hắn căng mặt ra đi vào: “Các người ở trong này làm cái gì?”

Tựa như không nhìn thấy đồng hồ xung quanh, mắt của Cô Ngự Hàn thẳng tắp đi về hướng ngự tòa, sau đó thông thả ngồi xuống, thuận tay cầm lấy một quyển tấu chương, cứ như vậy lẳng lẳng mà xem.

Ba quả Hoàng kim dẫn thấy vẻ mặt phụ thân sòng êm gió lạnh, ngược lại có chút chột dạ.

Bọn họ cúi đầu xì xầm trao đổi với nhau.

“Đại ca ca, phụ thân có thấy chúng ta nghịch thư phòng đến rối loạn hay không?” Tiểu công chúa thực ngay thơ lay lắc thân Hoàng kim cầu, tiếng nói mang vẻ mừng thầm.

Lão Nhị thả người nhảy đến gần bên muội muội, thực không đồng ý mà phun ra câu: “Đồ trứng ngốc, phụ thân đương nhiên là thấy rồi!”

“Nhưng mà đáng về phụ thân rõ ràng thật giống như không thấy được.” Tiểu công chúa thực không cam lòng vì bản thân mà phản bác.

“Cho nên mới nói muội ngốc.” Lão Nhị hừ hừ, sau đó lười nói tiếp, lẩn lộn cái xác trứng đến bên đại ca.

Lão đại vẫn luôn duy trì trầm mặc chuyển tới giữa đệ đệ muội muội, trầm ngâm một chút mới lên tiếng: “Ý của phụ thân là muốn chúng ta tự mình dọn dẹp lại thư phòng.”

“A? Nhưng mà... Nhưng mà rất lộn xộn a, muốn thi pháp thu thập sẽ mệt chết đó... Ca ca, các huynh lớn hơn ta, hơn nữa là nam tử hán, cô cô nói các huynh làm ca ca phải bảo vệ muội muội, phải yêu thương muội muội, cho nên loại công việc nặng thì giao cho các huynh nha.”

Tiểu công chúa cất tiếng ngon ngọt làm nũng với hai vị ca ca.

Lão Nhị giành nói trước cười nhạt: “Chuyện của mình thì tự mình làm, muội cũng có phần làm loạn cái phòng, thì phải dọn dẹp, đừng nghĩ đến việc nhờ cậy!”

“Nhị ca ca!” Tiểu công chúa có chút tức giận.

Tiếp theo, nàng chuyển sang cọt cọt lão đại: “Đại ca ca, huynh xem nhị ca ca bắt nạt ta.”

Lão đại thực thật trọng gật đầu: “Ừ, ca ca thấy rồi, được rồi, chúng ta cùng nhau chỉnh lý lại thư phòng, như vậy thì đệ đệ sẽ không bắt nạt muội nữa.”

Trứng vàng của tiểu công chúa co lại, ai oán la lên: “Đại ca ca ngốc lắm!”

Nhưng lão đại sớm đã tự mình bắt đầu thi pháp chỉnh sửa lại đồng hồ cuốn (hồ sơ, tài liệu) hỗn loạn kia..

Lão Nhị bay qua, thực không khách khí cười nhạo muội muội: “Muội mới là ngốc nhất! Mau bắt tay thu thập đi, bằng không thì để phụ thân phạt một mình muội!”

Tiểu công chúa bắt mắt thì thầm một tiếng, sau đó mới nhận mệnh (chấp nhận số mệnh) bắt đầu thu thập.

Phụ thân bình thường tuy rằng rất thương bọn họ, để cho bọn họ ở trên đầu phụ thân tác oai tác quái, nhưng là khi phụ thân trở nên nghiêm túc thì nàng vẫn là hơi đáng sợ, phải ngoan ngoãn nghe lời.

...

Cô Ngự Hàn cầm tấu chương trong tay lật một tờ, sau đó tiếp tục như không có việc gì mà xem tiếp.

Tại nơi mà Hoàng kim dẫn không có để ý, con người đen của hắn nhảy lên ý cười, bạc môi hơi nhếch lên.

Kinh nghiệm làm cha thu được sau nửa tháng, chính là phải vừa đánh vừa xoa, mới có thể trị đám trứng cục cứng của hắn trở nên ngoan ngoãn, dễ bảo, ha...

Qua không bao lâu, ngự thư phòng lại khôi phục vẻ ngăn nắp gọn gàng như ban đầu.

Ba quả Hoàng kim dẫn thổ hồng học bay xuống ngự án, nhu thuận nằm ở trên: “Phụ thân, chúng con đã dọn dẹp xong phòng rồi ạ.”

Giọng nói non nớt mang theo chờ mong, chờ mong một câu khen ngợi.

Cô Ngự Hàn giấu đi ý cười trong đáy mắt, xoẹt qua một chút xảo trá.

Hắn buông tấu chương trong tay, ngẩng đầu nhìn xung quanh, vờ lộ vẻ kinh ngạc: “Tốc độ rất nhanh nha, các trướng cục cứng của ta quả là pháp lực cao cường! Phụ thân thực cảm thấy kiêu ngạo thay cho các con, lại đây, phụ thân hôn một cái.”

“Chúng ta lợi hại nhất!” Ba đứa trẻ nhỏ rất đắc ý tự tăng bốc mình một chút, sau đó thật vui mừng bay đến bên má của Cô Ngự Hàn, từng đứa hôn một cái.

Con người đen của Cô Ngự Hàn lóng lánh hưởng thụ nụ hôn mềm nhẹ của con, trong lòng cười trộm không thôi.

...

Bối Bối vào đến ngự thư phòng, nhưng không nhìn thấy người vốn phải cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Ánh mắt nàng di chuyển một lần, ở một bên giường, nhìn thấy một nam nhân tuấn mỹ vô song đang ngủ say, bên mặt còn lưu lại một quyển tấu chương, có thể thấy được là do mệt quá mà ngủ.

Mà nằm bên người hắn chính là ba đứa hài nhi, trên gương mặt ngủ của chúng mang theo hạnh phúc, mà chạm vào đáy lòng thật sâu của nàng.

Hài nhi ngủ thật ngon, ngẫu nhiên bĩu môi, phát ra tiếng chặc chặc giống như ăn được cái gì ngon vậy.

Nàng không tiếng động nở một nụ cười mỉm, bước nhẹ qua.

Thay bọn họ đắp chăn, trong lúc vô tình, thấy trên cánh tay của ba đứa hài nhi, đều có ba cái bớt hình xà màu vàng kim, vị trí có điểm không giống nhau.

Vị trí của bớt từ cao xuống thấp, vết bớt vàng của đứa nằm bên ngoài ở trên ngón tay cái, mà đứa nằm ở giữa bớt thì vết bớt ở trên cổ tay, đứa nằm bên trong gần Cô Ngự Hàn, vết bớt vàng ở mu bàn tay.

Nàng đưa tay vuốt vết bớt màu vàng kim hình xà kia, đôi mắt phát ra ánh sáng nhu hòa yêu thương.

Chỉ nhẹ vào cái mũi nhỏ của hài tử, nàng cười khê tràn đầy dịu dàng: “Tuy rằng các con làm cho ta đau đến chết đi sống lại, nhưng mẫu thân vẫn là thật vui mừng vì các con đến với cái thế giới này, hoan nghênh nha, bảo bối của ta.”

366. Q.4 - Chương 367: Xà Bảo Bảo [9]

Hôn ba đứa trẻ, mỗi đứa một cái, nàng mới quay ngược về hướng Cô Ngự Hàn đang ngủ bên cạnh.

Hạ thấp mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú ngủ say của hắn, làn da trơn nhẵn như ngọc trong suốt, nàng không khỏi đưa tay sờ sờ mặt mình, sau đó lại duỗi tay ra đi vỗ về hai má của hắn.

Nhỏ giọng nói thầm: “Làn da hoàn hảo của ta cũng cũng không tệ lắm, bằng không cho chàng một đại nam nhân đã đẹp hơn so với ta, mà làn da ta còn kém hơn chàng, phỏng chừng ta dù đội mặt nạ cũng không dám ra cửa.”

Dần dần, ngón tay nàng trượt đến dưới hốc mắt của hắn, vành mắt đen nhàn nhạt bao phủ dưới đôi mi đen dài cong vút.

Lòng của nàng hơi đau, thầm nghĩ, xem ra mấy ngày này thật sự mệt nhọc cho hắn rồi.

Từ từ cúi người tới gần hắn mặt, nàng hạ xuống một nụ hôn nhẹ lên khoảng gian mày của hắn: “Vất vả rồi, thân ái.”

Nàng mới nghĩ muốn đứng dậy, lại đột nhiên cảm giác thắt lưng căng thẳng, cả người nàng liền thuận thế nằm sấp trên ngực hắn: “Aiz, chàng.....”

Hắn đưa tay để lên môi của nàng, nháy nháy mắt phượng với nàng, tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng thì thầm: “Hừz..... Nhỏ giọng chút, sẽ đánh thức con.”

Nhìn đôi mắt đen trong trẻo thanh suốt của hắn, Bối Bối đưa tay kéo kéo khuôn mặt tuần tú của hắn: “Thì ra chàng đã sớm tỉnh, lại giả bộ ngủ!”

Hắn nở một nụ cười tươi với nàng, hàm răng trắng loá hình như muốn lấp lánh ánh sáng.

“Vừa rồi nàng trộm hôn ta.” Hắn thật sự vạch ra chuyện trộm hôn này, đáy mắt chứa đầy đắc ý.

Vừa dứt lời, nàng thực dùng sức hôn lên mi tâm của hắn một cái, nhíu mày: “Ai nói ta trộm hôn, ta là quang minh chính đại hôn!”

Hắn sững sốt, lập tức cười rạng rỡ.

Thoảng dùng sức đè lưng của nàng, làm cho cả người nàng dính sát vào hắn, một tay vòng lên ôm lấy chiếc cổ mềm của nàng, dường như mặt sát mặt với hắn.

“Nương tử tốt yêu quý, nàng có muốn thử một chút để càng thêm kích thích không, hử?” Hắn thổi khí nóng rục ở bên tai của nàng, dùng giọng nói từ tính của hắn câu dẫn nàng.

Bên tai của Bối Bối lập tức bắt đầu nóng lên, nàng đưa tay nheo nheo chiếc mũi thanh tú của hắn, hung hãn nhìn hắn một cái: “Sắc phôi! Trừ cái kia chàng cũng không nghĩ ra cái khác sao?”

“Cái khác? Hay là nương tử cũng muốn học người ta mấy chuyện lạc thú nơi khuê phòng?” Hắn xấu xa giương môi, con ngươi đen có ý lấp lánh lưu chuyển.

Nhìn hắn nháy mắt ám muội, Bối Bối đưa tay.

“Ba.”

Cái trán của hắn lập tức xuất hiện dấu đỏ ửng nhàn nhạt.

“Ai ai, đau quá a, nương tử thủ hạ lưu tình.....” Cô Ngự Hàn che cái trán, ủy khuất nhăn đôi mày đẹp trên mặt, mắt phượng xinh đẹp động lòng người lại có ý định chứa chứa ánh nước.

“Biết đau chứ, xem sau này chàng còn dám nói lung tung không.”

Bối Bối bĩu môi mắng hắn, tay vẫn là không khỏi lại phủ lên xoa nhẹ nhàng vết hồng không rõ trên trán của hắn.

Đôi mắt của Cô Ngự Hàn chất chứa ý cười, đôi mắt hơi hơi nheo lại, thực thoải mái mà hưởng thụ cảm giác ngón tay mềm mại khéo léo của nàng phủ trên trán hắn xoa xoa.

“Nương tử thật tốt.” Hắn cười tùm tùm hôn lên má của nàng, bàn tay đặt trên thắt lưng nàng dịu dàng vuốt dọc theo đường cong hoàn mỹ.

Bối Bối yêu kiều liếc hắn: “Đừng náo loạn, cục cưng còn đang ngủ đó, đừng đánh thức bọn chúng.”

“Ta biết, ta rất im lặng a, ta cũng không phát ra âm thanh gì hết, nhưng thật ra nàng..... nương tử tốt của ta, chỉ cần hô hấp của nàng đừng dồn dập lớn tiếng như vậy, sẽ không đánh thức bọn chúng.”

Hắn nháy mắt mấy cái với nàng.

Bối Bối dứt khoát vòng tay ra sau lưng mở bàn tay đang tác quái của hắn ra.

“Không cho phép lại giở trò xấu!” đôi mắt lấp lánh như sao của nàng hơi trừng lớn, cảnh cáo nhìn hắn.

Hừ! nam nhân này nếu không biết thức thời, đêm nay nàng sẽ cho hắn ngủ dưới đất.

Đọc được ý tứ trong đáy mắt của nàng, Cô Ngự Hàn vội vàng giơ lên hai tay làm ra vẻ đầu hàng.

“Nương tử yêu dấu, ta cũng không có làm mấy chuyện xấu cho dù là một chút xíu đi nữa, ta luôn luôn nghe lời nói của nàng.” Hắn biểu hiện một dáng vẻ thực sợ vợ, liền ngay cả giọng điệu cũng là đáng thương.

Bối Bối trừng to mắt, cũng không muốn đấu võ mồm với hắn, vội vàng bắt lấy cơ hội từ trên người hắn đứng dậy.

Thấy nàng vội vàng rời khỏi ôm ấp của mình, Cô Ngự Hàn vẫn là nhịn không được ai oán một chút: “Nương tử thật sự là một chút cũng không lưu luyến, aizz!”

Nàng liếc nhìn hắn một cái, đưa tay kéo hắn một chút, dùng ánh mắt ý bảo hắn đứng lên.

Cô Ngự Hàn nhíu mày, động tác xoay người đứng lên rất nhanh, nhanh như chớp tiến gần sát nàng: “Nương tử, có phải chúng ta về phòng hay không?”

Bối Bối đáp lại hắn là chỉ dùng để khuấy tay thúc vào hắn một cái, tức giận liếc ngang hắn: “Đứng đắn một chút!”

“Tuân mệnh, nương tử.”

Hắn mỉm cười ôm nàng, giọng điệu lộn xộn không đứng đắn.

Thật không có cách với hắn, Bối Bối đành phải rời khỏi cái ôm của hắn.

Nàng ngồi vào trên chiếc giường nhỏ, nhìn mấy đứa con của nàng, nhìn gương mặt thuần khiết khờ dại đang ngủ của bọn chúng, lòng của nàng cảm thấy dịu dàng mềm mại.

Suy nghĩ, nàng quay đầu hỏi hắn: “Bây giờ lúc bọn chúng ngủ đều biến thành trẻ con sao?”

Đôi mắt đầy yêu thương của hắn nhìn đám con, cất tiếng nói nhẹ nhàng: “Không phải, bọn chúng thích biến khi nào thì khi đó biến, nàng đừng xem con chúng ta còn nhỏ, nhưng pháp lực bọn chúng rất là mạnh, thường thường treo cột làm cho hoàng cung từ trên xuống dưới gà bay chó sủa, rất nghịch ngợm!”

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút than phiền, trong ngữ điệu xen lẫn càng nhiều cưng chiều.

“Vây..... Bọn họ có thể biến thành xà hay không a?” Bối Bối có chút do dự hỏi.

Cô Ngự Hàn nhíu mày, lập tức buông ra, nở nụ cười có chút xấu xa nhìn nàng: “Nàng sẽ không phải ngay cả chính con của mình cũng sợ chứ?”

Bối Bối nuốt nuốt nước miếng, sau đó nghiêng đầu cố gắng suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ có thể thành thật trả lời: “Ta..... Ta cũng không biết, chờ ta thấy qua rồi nói sau, nhưng mà tốt nhất là đừng nhìn thấy.”

Câu nói cuối cùng kia nàng dường như ngậm cả đầu lưỡi, Cô Ngự Hàn nghe không rõ.

“Tiểu Bối Bối, nàng nói nhỏ cái gì vậy? Yên tâm đi, cho dù bọn chúng biến thành xà, cũng nhất định giống ta là một con xà anh tuấn phóng khoáng mỹ lực vô địch, chỉ biết mê hoặc nàng, sẽ không hù dọa nàng đâu.”

Bối Bối liếc hắn một cái, nhịn xuống chấn động làm hai mắt trợn trừng.

Nam nhân này thật đúng là tự tin quá đáng, xà chính là xà, còn phân chia ra anh tuấn phóng khoáng nữa chứ!

“Đúng rồi, chàng đặt tên cho bọn chúng chưa, bây giờ có hai trai một gái, nữ hài tử có thể dễ dàng nhận biết, nhưng hai đứa con trai thì đáng vẻ giống nhau như đúc muốn phân biệt như thế nào? Ai là lão Đại, ai là lão Nhị?”

Bối Bối tiến sát qua đánh giá từng khuôn mặt của hai đứa bé trai kia, có chút buồn rầu nhăn cái mũi.

Mấy đứa trẻ con đều giống nhau, như vậy muốn nàng nhận biết như thế nào chứ?

367. Q.4 - Chương 368: Xà Cục Cưng [10]

Cô Ngự Hàn gõ đầu của nàng: “Đông!”

Một tiếng rất lớn, Bối Bối ăn đau hít không khí.

“Này, chàng làm sao mà gõ đầu của ta, còn dùng sức mạnh như vậy! chàng có biết rất đau hay không.” Bối Bối kháng nghị nhìn hấn, đáy mắt có ủy khuất.

Ồ..... Lần này hấn thật sự dùng sức gõ nàng!

Hấn mím bạc môi: “Ai bảo ngang ngay cả con của mình cũng không phân biệt được rõ ràng lắm, xem nè, mày của lão Đại đậm một chút, mày của lão Nhị nhạt hơn một chút, hơn nữa lão Nhị thoạt nhìn có vẻ nhu hòa, đường công trên mặt lão Đại có vẻ cương nghị, sau này nhất định là một ca ca rất kiên cường, nếu nàng vẫn còn phân không rõ, nàng xem có bớt trên tay bọn chúng, lão Đại bớt ở trên ngón cái, lão Nhị thì ở trên cổ tay, có biết chưa?”

Nói xong, ánh mắt của hấn mang theo uy hiếp nhìn thẳng nàng.

Bối Bối theo sự phân tích của hấn nhìn thực cẩn thận nhìn kia hai đứa bé trai, nhìn một hồi lâu, nàng từ từ nhìn ra chỗ không giống nhau.

Nhưng mà..... Chỗ khác nhau hấn nói thật sự rất nhỏ, không chăm chú qua sát tỉ mỉ tường tận một hồi lâu, thật đúng là có chút khó nhận ra.

Về phần đường công cương nghị và nhu hòa trên gương mặt trong lời nói của hấn, nàng vẫn là một chút cũng không nhìn ra, nàng chỉ nhìn ra lông mày xác thực có đậm nhạt khác nhau một chút như vậy thôi.

Quay đầu, nàng lộ ra một nụ cười tươi với hấn: “Cô Ngự Hàn, chàng nhìn bọn chúng bao lâu mới tổng kết ra được kết luận?”

“Ngay từ ánh mắt đầu tiên đã nhận ra!” Hấn có chút tự hào đối với nhãn lực của mình, trong đôi mắt còn thể hiện ánh nhìn không hề qua loa như người làm mẫu thân như nàng.

“Ha ha.....không tồi, không uống phí ta cho chàng làm phụ thân của mấy đứa nhỏ.”

“Nàng là mẫu thân thất trách.....” Hấn hôn mạnh lên khóe môi của nàng một cái, thẳng đến lúc làm mặt nàng hồng nhuận mới buông nàng ra.

Bối Bối cười ha ha quay đầu lại nhìn chăm chăm mấy đứa con của nàng, tự nói thầm: “Ta thật sự không có cách nào tưởng tượng bọn chúng là từ trong bụng của ta chui ra, sau này ta chính là mẫu thân, nhưng mà ta phải làm như thế nào mới ra dáng một mẫu thân?”

Nói tới đây, nàng có chút buồn rầu, dựa theo tuổi ở nhân gian, nàng vừa mới trưởng thành thôi, thế nhưng chính là mẹ của ba đứa nhỏ!

Nàng từng ngay cả tưởng tượng cũng không thể nghĩ đến khả năng như vậy đâu, thế sự thật sự rất khó đoán trước a.

Giống như cảm giác được ý nghĩ trong lòng nàng, hấn đưa tay ra ôm nàng, đem cằm gác lên hõm vai của nàng, dịu dàng trấn an: “Tiểu Bối Bối, chỉ cần làm bản thân nàng là tốt rồi, mặc kệ có phải có con hay không, đều giống nhau, nếu như nàng không biết làm mẫu thân, vậy cũng không sao, ta sẽ làm một phụ thân tốt, nếu nàng cảm thấy không dạy được con, vậy giao cho ta, ta sẽ dạy dỗ tốt bọn chúng, chỉ cần trong lòng nàng vui vẻ luôn đứng ở bên cạnh ta là tốt rồi.”

Nghe vậy, trong lòng Bối Bối xúc động ầm ập tuôn chảy, nàng quay đầu sang hôn khuôn mặt tuần tú của hấn.

Ngay lúc đó, trông mắt vừa chuyển, cười gian với hấn: “Đây chính là chàng nói nha, vậy sau này trách nhiệm dạy dỗ con giao cho chàng!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười long lanh của nàng, mang theo giáo hoạt, Cô Ngự Hàn sững nịch cọ cọ má của nàng, đôi mắt đen xẹt qua một luồng ánh sáng ranh mãnh.

“Ừ.....làm trọng phụ có bốn phận chăm sóc nường tử thì không sai, nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” Bối Bối tò mò truy vấn, trong lòng có chút lo lắng hấn sẽ không muốn đổi ý chứ?

Hấn cười tà mị với nàng: “Nhưng mà bây giờ ta còn chưa phải trọng phụ của nàng nha, cho nên còn cần phải quá nghe lời.”

Bối Bối trừng lớn mắt, từ trong lòng hắt giãi ra: “Chàng muốn đổi ý? Ta mặc kệ, dù sao con thì chàng phải đích thân chăm sóc dạy bảo chúng, không thể đem bọn chúng giao cho những người khác, nhưng bọn chúng là miếng thịt trên thân thể ta, chàng dám không chăm sóc dạy bảo chúng thử xem xem.”

Nàng có cảm giác, ba xà dần dần này hình như là vốn thích theo phụ thân của chúng, cục cưng của nàng thích, nàng nhất định phải cho ra sức tranh thủ cho bọn chúng.

Mặc kệ thế nào, nàng cũng không hy vọng con của nàng giống như một số đứa con của quân vương khác bị quăng cho hạ nhân dạy dỗ.

Cô Ngự Hàn khẽ cong bạc môi, đưa tay lại kéo nàng vào lòng, ôm rất chặt.

“Tiểu Bối Bối thương yêu, ta lại cũng không có nói là không chăm sóc dạy dỗ con của chúng ta, chỉ cần nàng gả cho ta, thành thê tử thật sự của ta, vì phu nào dám không vâng theo mệnh lệnh của thê tử?”

Á? Làm như vậy nửa ngày, thì ra hắt đang cầu hôn với nàng a!

Bối Bối nhướn nhướn mày: “Chàng còn chưa có cầu hôn, vậy như thế nào chúng ta có thể thành thân?”

“Không phải ta đang cầu hôn với Tô Bối Bối tiểu thư xinh đẹp đáng yêu sao? Ngoan, nói cho ta biết là nàng bằng lòng.”

Tuy rằng giọng điệu của hắt mang theo dụ dỗ như trước, nhưng đáy mắt của hắt hơi gọn lên khẩn trương.

Bối Bối im lặng một lúc, một câu cũng không nói.

Hồi lâu không nghe được câu trả lời, Cô Ngự Hàn có chút sốt ruột, cánh tay hơi siết chặt.

“Tiểu Bối Bối, nói nàng bằng lòng đi.”

Lại im lặng một chút, rốt cục Bối Bối mới mở miệng, lời nói có chút thông thả: “Ta không muốn.”

Vừa dứt lời, nàng liền cảm giác thất lực của mình bị hắt siết đau.

“Vì sao?” Giọng nói của hắt bắt đầu có chút căng thẳng, khuôn mặt anh tuần biến đổi hắt, mày kiếm lại nhíu chặt.

Bối Bối thực dùng sức thoát khỏi cánh tay hắt, xoay người lại, đôi mắt ý cười ha ha nhìn khuôn mặt thối của hắt.

Đưa tay phủ lên khuôn mặt của hắt, nàng kiễng chân hôn môi của hắt: “Trước hết đừng nóng giận, người ta cũng không phải không lấy chồng, người ta chỉ là muốn chàng thật sự nghiêm túc cầu hôn người ta thôi.”

“Ta có chỗ nào không nghiêm túc?!” Hắt hơi buồn giận, trong lòng có chút giận dữ không vui, chẳng lẽ đến hôm nay nàng còn chưa biết cảm tình của hắt đối với nàng nghiêm túc cỡ nào sao?

Nếu nàng dám cho rằng như vậy, hắt tuyệt đối sẽ..... sẽ làm sao, chuyện sao này hãy nói sao, trước mắt bây giờ thu phục cô gái nhỏ không có đầu óc này.

Bối Bối mới không sợ mặt thối của hắt, nàng bĩu môi: “Chàng xem chàng kia, hung dữ như vậy, làm sao giống cầu hôn, nói là ép hôn cũng không quá, ta còn chưa gả cho chàng đâu, chàng đã vội vã bày vẽ mặt đó cho ta xem, nếu thực gả cho chàng.....”

“Nàng gả ta ta sẽ không bày vẽ mặt đó cho nàng xem.” Hắt tiếp lời của nàng, con ngươi đen sáng quắc nhìn thẳng nàng.

Bối Bối há miệng, lập tức nghĩ đến hắt từng đến nhân giới một lần, nhưng lại học mọi chuyện ở nhân giới rất nhanh.

Suy nghĩ, nàng chuyển lời nói: “Chàng không phải đã từng đến nhân gian sao, ta nhớ rõ chàng đã nói chàng đối với chuyện nhân gian dễ dàng biết rõ, một khi đã như vậy, vậy chàng hắt là biết rất rõ ràng chuyện nam nhân cầu hôn nữ nhân ở trên nhân gian mới đúng, mặc kệ nói như thế nào ta cũng là con người, ta cũng mặc kệ xà cầu hôn như thế nào, dù sao chàng muốn kết hôn với ta, phải cầu hôn ta giống theo nghi thức ở nhân gian.”

Nghe được lời của nàng, trong đầu Cô Ngự Hàn nhanh chóng tìm kiếm lại trí nhớ lúc ở nhân gian, càng nhớ lại, độ cong run run trên khóe môi của hắn càng rộng.

368. Q.4 - Chương 369: Cầu Hôn Ký [1]

Ban đêm, ánh trăng trên cao nằm giữa tầng mây lững lờ trôi, chiếu ánh sáng khắp thế gian, gió hiu hiu thổi. Bối Bối ngồi cạnh bàn trà, hai tay nâng má, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc ra cửa.

Nhìn vài lần, như cũ vẫn không thấy bóng người nàng muốn gặp, rốt cục nàng nhin không được nói thầm :
” Cái tên Cô Ngự Hàn kia không biết đang làm gì, đã trễ thế này mà còn chưa về phòng.”

Đúng lúc Huyền Trữ đi vào, lơ đãng nghe được tiếng lầm bầm của nàng, vụng trộm che miệng cười:

” Tẩu tử, người đang nhớ Vương huynh a? Ban đêm cô đơn không ngủ được, chắc ta phải đi tìm Vương huynh về đây thôi.”

Bối Bối làm sao mà nghe không ra Huyền Trữ đang muốn giấu cợt mình, nàng cảm thấy mặt mình nóng ran lên, lại làm bộ như không có việc gì khoát khoát tay: “Không cần, tốt nhất là đêm nay hắn đừng trở về đây, một mình ta chiếm cả cái giường lớn ngủ càng thêm thoải mái.”

” Đúng rồi, đã trễ thế này người còn tìm ta có việc gì không?”

Huyền Trữ ngồi xuống đối diện nàng, tay cũng chống cằm, ánh mắt chớp chớp nhìn nàng :” Ta hỏi thật tẩu tử, chừng nào người mới chịu gả cho Vương huynh? Ta còn vội hơn hai người nữa, đã có ba đứa nhỏ rồi, hai người còn không mau bái đường thành thân phải chờ tới khi nào a?”

Bối Bối còn chưa kịp mở miệng, bóng dáng của Cô Ngự Hàn liền xuất hiện .

” Tiểu Bối Bối thân ái, ta cũng muốn biết đáp án, nàng phải chờ bao lâu nữa mới chịu gả cho ta?” Hắn khoanh tay, tựa vào cạnh cửa, lấy thái độ nhàn nhã để ép người.

” Vương huynh.....” Huyền Trữ đứng lên đối diện với hắn.

Cô Ngự Hàn giơ tay ngăn không cho Huyền Trữ nói chuyện, ánh mắt như cũ giăng co trên người Bối Bối, nhưng mà vẫn nói với Huyền Trữ :” Muội muội, muội đi về ngủ trước, Vương huynh cùng tẩu tử của muội muốn làm sáng tỏ vài điều.”

Huyền Trữ nhìn qua nhìn lại bọn họ một chút, sau đó cười hì hì đi ra ngoài, lúc đi ngang qua bên người Cô Ngự Hàn, nàng giơ tay thấp giọng nói :” Vương huynh cố lên!”

Đóng cửa lại, Cô Ngự Hàn từng bước từng bước chậm rãi đi đến chỗ Bối Bối, trên mặt ý cười ngày càng đậm.

Ở dưới ánh nến, con người đen của hắn lưu chuyển ánh sáng như ngọc.

Bối Bối nhìn thấy ánh mắt như lửa nóng của hắn nhin không được run rẩy.

Thấy nàng khăn trương nuốt nước miếng, nụ cười của hắn càng thêm tà ác, hắn chậm rãi gạt gạt tàn nến, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

” Tiểu Bối Bối, đêm đã khuya, chúng ta đi ngủ thôi.”

Làm như, hắn không nhớ rõ mới vừa nãy đang hỏi vấn đề gì, giống bình thường bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng.

Từng cái từng cái rơi xuống , dần dần lộ ra dáng người cân đối của hắn.

Không khí có vẻ im lặng, chỉ nghe tiếng cởi đồ vang lên rất khê.

” A.....Cô Ngự Hàn, chàng.....chàng làm cái gì vậy.....”

Bối Bối nhìn dáng người hớ hênh chỉ còn mỏng manh một cái đồ lót, ánh mắt của nàng không biết nhìn đi đâu.

Cô Ngự Hàn làm như không có chuyện gì xảy ra quay người lại, cố nín cười nhìn nàng vội vội vàng vàng xoay người đi chỗ khác.

” Tiểu Bối Bối, cơ thể của ta nàng không những đã xem qua, còn dùng thì cũng không biết bao nhiêu lần rồi, còn thẹn thùng cái gì a.”

Không biết từ khi nào mà hấn đã tới đằng sau nàng, thực tự nhiên ôm vòng eo mềm mại của nàng.

Lưng Bối Bối cứng đờ, hoàn toàn cảm giác được dáng người cân đối của hấn.

Độ ẩm trên người hấn không ngừng truyền đến, làm cho nàng mặt hồng tai đỏ :” Chàng Chàng trước kia sẽ không cởi đồ hết ra như vậy a.”

Trước kia bọn họ đều là vừa động vừa cởi, đêm nay như thế nào mà hấn đột nhiên cởi sạch sẽ ra hết, nhưng lại làm như không có việc gì ôm nàng.

” Vậy? Hồi đó làm sao mà ta cởi đồ được ?” Hấn xấu xa trêu đùa bên tai nàng, hơi thở nồng đậm.

Bối Bối không biết hình dung cảm giác giờ phút này như thế nào, nàng vừa thẹn lại vừa không biết thoát ra làm sao, sau đó lấy tốc độ trăm mét chạy đến bên giường, kéo chăn quấn chặt thân mình, động tác liền mạch lưu loát, công phu chỉ trong nháy mắt.

Hấn ha ha cười, bước tới bên giường, khi nàng còn chưa kịp kêu lên thì đã bị áp chế dưới thân hấn, hơi thở ái muội phả vào mặt nàng.

Tiếng tim đập hỗn loạn của hai người rộn ràng như nhau, sau một lát, hấn mới thông thả mở miệng :” Tiểu Bối Bối, bảy ngày sau chúng ta thành thân.”

” Bảy ngày? Chàng.....” Bối Bối không dám tin ánh mắt trừng lớn, nam nhân này, lại tự mình quyết định, nàng muốn một lời cầu hôn hấn không chịu cho, liền trực tiếp nhảy lên thành thân.

” Tiểu Bối Bối, nếu nàng không hài lòng với thời gian như vậy, thì chúng ta có thể làm hôn lễ sớm hơn.”

” Sớm hơn ?” Ánh mắt của Bối Bối càng dần to ra.

” Không được, Cô Ngự Hàn, chàng.....Chàng còn chưa có.....Hơn nữa chàng không thấy bảy ngày thì quá nhanh sao?” Nàng bĩu môi không hài lòng.

Muốn nhắc nhở hấn vụ cầu hôn, nhưng nàng là con gái nha, hơn nữa còn ám chỉ nhiều lần quá, thì xấu hổ lắm.

Đầu ngón tay của hấn xoa xoa môi không cho nàng nói tiếp, sau đó chuyển lên hai bầu má phúng phính của nàng.

Cúi đầu, môi hấn nhẹ nhàng lướt qua hàng mi, tới mặt, sau cùng dừng ở đôi môi nàng, tà khí cười :” Ừ..... Quả thật ta rất vội, bây giờ càng thêm gấp.”

Hấn xốc chăn lên, thân mình rất nhanh lại lần nữa đè lên nàng, Bối Bối hoàn toàn cảm giác được phản ứng của hấn.

” Cô Ngự Hàn, không cần náo loạn.” tầm mắt của Bối Bối bắt đầu mơ hồ, chính là không dám nhìn hấn.

Giờ phút này, thân thể của bọn họ tiếp xúc quá mức thân mật, cơ hồ là dính chặt vào nhau, mà hấn, rõ ràng đang nóng lên, làm nóng cả lòng nàng.

” A.....Tiểu Bối Bối, nàng có biết sau khi nàng tỉnh lại từ giấc ngủ dài, đối với sự thân mật của chúng ta lại trở nên xa lạ hay không, nhưng mà không sao.....Ta sẽ làm cho nàng một lần nữa trở nên quen thuộc.” Tiếng nói từ tính mang theo dụ hoặc, rung động tiến vào trong tai nàng, quấy rầy lòng của nàng.

Cảm giác hơi thở của hấn càng ngày càng nóng, Bối Bối đỏ mặt giãy dụa, lại càng làm cho hai người thêm dính sát vào nhau, đưa tới một tiếng thở gấp của hấn.

” Tiểu Bối Bối, nàng quá gấp gấp tiếp đón ta sao? A.....Ta phi thường thích!” Hắc cười xấu xa, lập tức phủ lên bờ môi nàng, nuốt hết xuống âm thanh kháng cự của nàng.

” Uhm.....Không.....Được.....” Nụ hôn của hắn, triển miên kỹ càng, làm cho nàng không thể trốn tránh, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm kháng nghị.

Tay nàng đặt trước ngực hắn, không biết là nên đẩy ra, hay là ghì chặt lấy hắn, không được a.....Bọn họ trong khi đó còn chưa thảo luận xong, chuyện kết hôn của bảy ngày sau, nhưng mà, nụ hôn của hắn thật say lòng người.

Tựa hồ có thể nhìn thấy sự giãy dụa của nàng, Cô Ngự Hàn cầm tay nàng quàng qua cổ mình, làm cho nụ hôn của hai người càng sâu, trong lúc gần bó đó mơ hồ hắn còn chế nhạo nàng :” Ta biết nàng được .”

369. Q.4 - Chương 370: Cầu Hôn Ký [2]

Say đắm hôn môi, làm cho ánh mắt nàng dần dần mê loạn, không thể suy nghĩ được cái gì, chỉ có thể đi theo sự dẫn dắt của hắn lâm vào bể tình.

Tay hắn linh hoạt tiến vào lưng nàng, vuốt ve da thịt trắng nõn của nàng, lấy đầu ngón tay đẩy ra cái yếm của nàng, hắn tà khí cười, bàn tay chậm rãi từ sau lưng dao động đến trước ngực.

” Uhm.....Cô Ngự Hàn, không cần.....” Nàng ngâm nga một tiếng, then thùng đổ mặt.

” Tiểu Bối Bối, ta không chỉ muốn như vậy, còn muốn.....” Hắn bám vào bên tai nàng, cúi đầu nói ra lời ám muội, làm cho hai tai nàng đều đỏ lên.

Nàng e lệ đẩy đẩy hắn, âu yếm của hắn làm cho nàng thở dốc, lực không nặng không nhẹ vuốt ve, càng kích thích thần kinh nàng, nhiệt độ trong cơ thể nàng nhanh chóng dâng cao, hoà cùng nhiệt độ cơ thể hắn.

.....

” Tiểu Bối Bối, giúp ta cởi quần .” Hắn được đà dụ dỗ, con người đen trần đầy nồng đậm dục tình.

Nhìn nàng môi đỏ mọng khe khẽ nhếch lên, má đỏ ửng, ánh mắt long lanh như nước, cổ họng hắn căng thẳng, muốn vùi thật sâu khát vọng bức thiết như thế vào trong cơ thể nàng, lại càng thêm muốn nàng ứng hồng lên đến cực đỉnh.

Bối Bối cũng bắt đầu hướng đến bên hông hắn, ngón tay trắng nõn có chút bối rối cởi quần hắn, lại phát hiện ra lực bất tòng tâm.

” Cô Ngự Hàn, ta..... Không cởi được.....” Nàng cắn cắn đôi môi hồng nhuận, ánh mắt cũng như hắn động tình.

Hắn cúi đầu cười, tiếng nói khàn khàn :” Ta giúp nàng.”

Nói xong, tay hắn liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, chỉ dẫn cho nàng cởi quần hắn, cởi.....

Toàn bộ quá trình, động tác của hắn rất chậm, nhìn nàng càng ngày càng đỏ bừng mặt, hắn cảm thấy trong cơ thể xôn xao nhộn nhạo, nhưng mà, hắn càng thích nhìn bộ dáng then thùng e lệ của nàng.

A.....Tiểu Bối Bối của hắn, biểu tình then thùng sẽ như thế nào.

Thật vất vả hai người mới cởi hết đồ, hơi thở hỗn loạn, tình nùng mật ý, hắn hôn lên khoé môi nàng :” Tiểu Bối Bối, muốn hay không?”

Hắn xấu xa hỏi, cổ ý ở trên người nàng châm lửa, rước lấy một trận run rẩy của nàng.

” Cô Ngự Hàn, chàng.....thật xấu.” Bối Bối bên trong mơ hồ hờn dỗi.

” Mau.....Nói cho ta biết muốn hay không?” Hấn không chịu buông tha cơ hội được trêu chọc nàng, cố ý muốn nghe chính nàng nói muốn hấn.

Bối Bối cắn cắn cánh môi của hấn :” Chàng là cố ý, biết rõ..... Biết rõ.....”

Cánh môi hơi hơi đau đớn, làm cho hấn khó khắc chế, hấn cười hỏi :” Biết rõ cái gì?”

Hấn lại cọ cọ nàng một chút, làm cho nàng thở dốc.

Bối Bối rên rỉ một tiếng, khuất phục dưới sự tra tấn của hấn :” Muốn.....Muốn...”

” Như nàng mong muốn.” Thắt lưng hấn căng cứng, tiến vào trong nàng thật sâu, bắt đầu tiết tấu nguyên thủy nhất, mang nàng bay lên thiên đường.

.....

Cao trào qua đi, nàng giống co mèo lười cuộn tròn trong lồng ngực rộng rãi của hấn.

Tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng nàng, hưởng thụ dư vị đã qua :” Tiểu Bối Bối, yêu hay không yêu ta?”

Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng, hơi thở cuồng dã thổi vào trong màng tai, tê dại, nàng đem đầu vùi vào trong lòng hấn gập đầu tỏ vẻ trả lời.

” Ta muốn nghe nàng nói.” Hấn nâng mặt nàng đối diện chính mình, con ngươi đen nhu tình tà mị.

Nàng trừng mắt nhìn hấn, bên môi nhếch lên một ý cười khê :” Không nói.”

” Hừ? Thật sự không nói?” Hấn tà ác nhíu mày, ánh mắt trở nên nguy hiểm, cười như không cười nhìn nàng.

Nhìn khuôn mặt tà mị của hấn, Bối Bối rụt cổ, nhỏ giọng lầu bầu :” Chính là không muốn nói.....Bạo quân, chỉ biết uy hiếp người ta.”

Cho dù nàng nói rất nhỏ, hấn cũng nghe được rõ ràng, bạc môi mỉm cười liếc mắt trừng nàng một cái :” Hừ hừ, muốn mắng thì mắng lớn tiếng lên.”

Bối Bối ngẩng đầu, nhìn con ngươi ngăm đen của hấn, cười cười mở ra bờ môi đỏ mọng, thật mềm mại đề cao thanh âm :” BẠO QUÂN.”

Hấn hung hăng hôn nàng một chút :” Nàng đúng là rất nghe lời !”

” Ta làm sao mà dám không nghe lời.” Bối Bối le lưỡi, không phục cắn cắn cắn cổ hấn, nhìn dấu hôn nhợt nhạt, nàng cảm thấy đáy lòng như có một tiếng nhạc vang lên, như vậy.....Có phải đại biểu rằng hấn thuộc về nàng, a.....

Hấn lấy tay sờ cổ, cảm giác được dấu hôn mờ nhạt, tà khí cười :” Tiểu Bối Bối, nàng để lại dấu ấn trên người của ta, ta đây cũng cần có qua có lại đúng không?”

” Không cần không cần, a.....”

Nàng còn chưa nói xong, hấn liền cúi người ở trên hai quả tuyết trắng rất tròn của nàng in một dấu hôn, thời điểm hấn ngẩng đầu, nàng thấy vết hồng hồng tựa như một cánh bướm.

” Cô Ngự Hàn, chàng.....Ta chỉ cần cần cổ của chàng thôi, thế nhưng chàng lại liên cần người ta.....” Bối Bối mặt đỏ rục nói không được, kéo chăn che mặt, không thèm để ý đến hấn.

Hấn cười nhẹ, tiếng cười kìm nén ở cổ họng, rất là vui sướng, cánh tay lôi kéo góc chăn, nàng lại càng quấn càng chặt.

” Tiểu Bối Bối, trời ban đêm rất lạnh, nàng chiếm hết chăn, không sợ tướng công thân yêu của nàng sẽ lạnh sao?”

Hấn mới nói xong, Bối Bối cơ hồ là lập tức chui ra khỏi chăn, đồng thời kéo chăn đắp lên người hấn, chính là, khi nhìn thấy khuôn mặt trêu chọc của hấn, nàng mới biết được chính mình bị lừa.

Nàng bắt màn chu miệng lên, nũng nịu lên án ” Cô Ngự Hàn, chàng khi dễ ta.”

Ổ bên trong chặn, hấn một lần nữa kéo nàng vào lòng, dùng sức ôm, cười đến thực không đứng đắn :” Ta nào dám khi dễ nương tử đại nhân.”

” Có mà.” Nàng không cam lòng lấy tay chỉ chỉ bộ ngực rắn chắc của hấn.

” Có hay không có, tuyệt đối là không có, ta yêu nương tử đại nhân còn không kịp, làm sao có thể khi dễ được .” Hấn nháy nháy mắt với nàng, cúi đầu trộm hôn môi thơm.

Bối Bối vòng tay ôm lấy thắt lưng hấn, cảm giác cơ bắp rắn chắc sờ thật thoải mái, bàn tay nhỏ bé không khỏi sờ loạn.

Cảm giác khoan khoái, làm cho khoé môi đỏ mọng của nàng cong lên, ánh mắt mê ly.

Cô Ngự Hàn híp mắt, ánh mắt nổi lên đốm lửa.

Đôi môi nhếch lên nụ cười xấu xa, đem nụ cười ngọt ngào của nàng thu hết vào trong mắt.

Bàn tay to không dấu vết ôn nhu xoa lưng nàng, hấn thở một hơi thật sâu, sau đó tiếng nói trầm khàn mị hoặc lòng người cất lên :” Tiểu Bối Bối, nàng nói ngày thành thân của chúng ta, để cho cục cưng đảm đương việc làm hoa đồng (*) được không?”

Tiếng nói nam tính trầm thấp dễ nghe, ở bên tai nàng rót vào, cảm giác dễ chịu, thực thích, lợi dụng lúc nàng tỉnh ý đang mê loạn dẫn dắt nàng đồng ý theo hấn.

” Cục cưng làm hoa đồng....Ừ, là một ý hay.”

(*)Hoa đồng: là những đứa trẻ trong hôn lễ sẽ tung hoa, đem nhẫn cưới, ngoài ra còn có thể biểu diễn vài tiết mục nhỏ để chúc mừng.

370. Q.4 - Chương 371: Cầu Hôn Ký [3]

Tia nắng ban mai mỏng manh, xuyên qua bức rèm cửa sổ thêu hoa, chiếu xuống mặt đất, rơi trên một bóng dáng yêu kiều, theo cơn gió nhẹ chậm rãi lướt nhẹ.

Cô Ngự Hàn nghiêng người, dịu dàng nhìn người trong lòng mình, hạnh phúc tràn trề lấp đầy tim.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má nõn nà của nàng, hấn không tự giác câu môi, cúi đầu hôn trán nàng: “Tiểu Bối Bối, rốt cục ta lại thấy được nàng tỉnh lại bên người ta, nàng biết không? Thời gian gần đây, ta mỗi buổi tối đều như vậy nhìn nàng ngủ, buổi sáng cũng là như vậy nhìn nàng tỉnh, sau đó chờ mong nàng mở mắt, lần này đây, nàng sẽ mở mắt, phải không?”

“Cô Ngự Hàn, thì ra chàng có thói quen nhìn trộm.” Giọng nói ngây thơ vang lên, đồng thời Bối Bối mở đôi mắt mang theo ý cười, cảm động sâu lắng trong đáy mắt.

Khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn nở nụ cười tươi: “Được lắm, thì ra nàng giả vờ ngủ... Nhưng mà, làm trượng phu nhìn nương tử của mình thì sao có thể nói là nhìn trộm được ta.”

Con người đen của hấn lẫn tia cười xấu xa, pha với vài lời nhắc nhở ngầm nào đó.

Xem ra hấn thật sự cũng không có một chút sức kháng cự đối với nàng, ở gần nàng, ngay cả cái cơ bản nhất là năng lực phân biệt cũng sẽ biến mất.

Dựa vào tu vi cùng sự sắc bén của hấn, hấn là có thể thấy được nàng vờ ngủ mới đúng, nhưng mà... aiz... Gặp phải nàng, hấn nhất định sẽ bị bắt quả tang, nhưng hấn sẵn sàng cam chịu.

Bối Bối chớp chớp đôi mắt buồn ngủ còn có chút mọng mị, đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cổ hấn.

Nhớ lại tối qua hẳn xui khiến nàng đồng ý hôn sự, còn mang hình thức hôn lễ mà mình thích nhất nhất liệt kê ra hết với hẳn, cuối cùng lại mơ mơ hồ hồ vỗ đùi lớn tiếng đồng ý ngày sau bọn họ bảy sẽ thành thân.

Ồi... Nàng đối với hẳn một chút biện pháp cũng không có, luôn luôn bị bắt ăn sạch đến chết.

Nhìn ánh mắt rất ai oán của nàng, con người đen của Cô Ngự Hàn xẹt qua một chút giảo hoạt, bạc môi giờ lên một tia cười tà, hẳn tiến sát vào môi anh đào của nàng, cố ý vô ý mà vuốt ve: “Nương tử thân ái, mặt trời sắp phôi đến tiểu P cổ[1] của nàng rồi, nàng còn định cứ như vậy mà ôm ta không rời giường sao?”

“A?” bây giờ Bối Bối mới phát hiện hai tay mình vẫn ôm thắt lưng hẳn, nhìn vẻ mặt chế nhạo của hẳn, nàng bĩu môi, hào phóng dứt khoát nhìn thẳng hẳn.

“Ta cứ thích ôm chàng như thế, chàng dám không cho ta ôm?!” Nàng hung hăng liếc hẳn.

“A... Nàng là nương tử của ta, nương tử ôm trượng phu là lẽ thường tình, nương tử thích ôm bao lâu thì ôm bao lâu, vì phu không dám có ý kiến.”

Ngữ khí hẳn vô cùng dung túng, nghe vào trong tai tuy rằng thực ngọt ngào, nhưng lại nhin không được hờn dỗi.

“Hừ! Rõ ràng là ta bị ủy khuất, mỗi lần bị chàng nói, thì thật giống như đều biến thành chàng mới là người ủy khuất.”

Cẩn thận ngẫm lại, thật giống như là mỗi lần đều như vậy, ở trước mặt hẳn, nàng vĩnh viễn đều chiếm không được thế thượng phong, nàng hờn dỗi liếc hẳn một cái, quyết định đẩy hẳn ra, lại phát hiện cánh tay hẳn vòng bên hông nàng ôm thật chặt, nhúc nhích cũng không thể.

“Sắc trời còn sớm, muốn đi đâu?” Hẳn cố ý xấu xa siết nàng càng chặt, làm cho hai người không y phục càng thêm gần sát, cảm giác được nhịp đập từ tim của cả hai bên.

Mặt của Bối Bối cơ hồ đỏ tựa con tôm luộc, nàng cảm giác được khát vọng của hẳn lại trỗi dậy.

“Hình như có người nào đó vừa mới nói mặt trời chiếu đến P cổ rồi!” Nàng thực không nể mặt nhắc nhở lời nói trước sau không đồng nhất của hẳn.

“Ồ? Ai nói vậy, vì sao ta không nghe được, Ừm... Nhất định là nương tử còn chưa ngủ đủ nên nghe nhầm rồi, vì thân thể khỏe mạnh của nương tử, thật không thể thiếu ngủ được, chúng ta tiếp tục ngủ.”

Hẳn ấn đầu nàng vào lòng, vờ như đã nhắm mắt lại, nhưng tay lại càng ngày càng không an phận.

“Cô Ngự Hàn, chúng ta... Chúng ta rời giường, phải ăn bữa sáng.” mặt của Bối Bối đỏ hồng, muốn tránh đi loại ái muội khiến mặt đỏ tim đập này.

Thấy bộ dáng nàng xấu hổ đến cả người đỏ bừng, Cô Ngự Hàn cười ha ha, xoay người đè lên nàng: “Tiểu Bối Bối, nàng đói bụng rồi à, có phải tối qua ta đã đem năng lượng của nàng đều tiêu hao hết hay không?”

Hẳn nháy mắt xấu xa, độ cong hoàn mỹ trên bạc môi khiến nàng cơ hồ lóa mắt.

“Cô Ngự Hàn...” Bối Bối không hài lòng nhẹ nhàng đánh bờ vai của hẳn một cái, dời người muốn né hẳn.

Lại không đoán được càng thêm kích thích dục vọng của hẳn, hẳn cúi đầu thở gấp một chút, độ ẩm cơ thể cấp tốc tăng cao.

“Tiểu Bối Bối, nàng đang câu dẫn ta!”

“Ta... Ta không có...” Bối Bối trừng lớn mắt hạnh, không thể tin được cảm giác của bản thân, hẳn... Hẳn tựa như càng thêm kích động.

Độ ẩm của hai người làm cho bọn họ đồng thời cảm thấy miệng ráo lưỡi khô, nàng vô ý thức liếm liếm môi anh đào.

Con người đen của hẳn càng thêm sâu, chẳng lẽ nàng không biết động tác liếm bờ môi đối với hẳn quả thực là lửa đổ thêm dầu sao.

Ai... Không cần phải nói, nàng khẳng định không biết hành động này đối với nam nhân mà nói là cú dụ hoặc chí mạng, không còn cách nào khác, sau khi thành thân, hắn sẽ dùng cả đời từ từ mà dạy nàng... cứ chỉ gì sẽ làm nam nhân trở nên điên cuồng!

Phu thê chi gian, khuê phòng chi nhạc[2] làm sao có thể khinh thường, a...

Cười tà tà, hắn đột nhiên phủ lên môi đỏ mọng của nàng, nhẹ nhàng cắn, hôn.

Một chút đau từ cánh môi lan ra, không đau nhức lắm, lại cảm thấy từng đợt tê dại lan tràn khắp mọi nơi trong cơ thể, Bối Bối bị động chấp nhận nụ hôn của hắn, trong lúc động tình, nàng thử chủ động hôn đáp trả hắn, lưỡi dính hương quần lấy lưỡi hắn...

Hắn thở gấp: “Tiểu Bối Bối, nàng sẽ bức ta điên mất.”

Thấp giọng rủa một tiếng, hắn không thể tiếp tục nhàn nhã cùng nàng âu yếm nữa, lửa nóng toàn thân hóa thành lực lượng, đánh về phía nàng.

Đệm giường bắt đầu lung lay, hỗn loạn lộn xộn, một buổi sáng thuộc về đôi tình nhân, cho dù bên ngoài gió sớm thổi lạnh, bên trong thì một dạng quyến rũ ấm áp.

...

Lúc nàng mở mắt lần nữa, mặt trời đã lên cao, bên trong vẫn còn có chút âm u, giúp nàng lúc mở mắt cũng sẽ không cảm thấy chói mắt.

Nhìn về phía rèm cửa sổ, lại buông xuống một tầng rèm có vẻ dày để chắn ánh sáng.

Nàng không khỏi cong lên khoe môi, sự chu đáo của Cô Ngự Hàn, nàng cảm nhận được.

Đưa tay đập đập vị trí trống bên cạnh, còn lưu lại hơi ấm, chứng minh hắn rời giường còn chưa lâu, không biết hắn hiện tại đang làm cái gì?

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bị mở ra, Cô Ngự Hàn vẫn một thân bạch y phiêu phiêu, tiêu sái anh tuấn, có lẽ là bên ngoài gió lớn, mái tóc đen của hắn có một số chỗ bị rối, vài sợi tóc dừng giữa trán, thêm vào vài phần biếng nhác, vài phần tà mị.

“Cô Ngự Hàn.” Bối Bối nhìn hắn lộ ra nụ cười.

Hắn đi tới, khuôn mặt tuấn tú mang theo sự nghịch cười: “Sao thế, không ngủ à?”

Lắc đầu, lập tức cảm giác thân mình còn có chút rã rời, nàng nhin không được thẹn thùng liếc hắn một cái: “Ta hình như biến thành con heo ngủ rồi.”

“Ta không ngại, bởi vì... Là ta quá mạnh mẽ!” Hắn ngồi vào bên giường, ôm cả người nàng vào lòng, con người đen mím cười.

Bối Bối cự quấy một chốc liền từ bỏ ý niệm rời khỏi lòng hắn.

Mặt nàng đỏ bừng, không biết nên nói cái gì, bên trong chăn nàng là hồng quả quả[3], mà hắn thì ăn mặc chỉnh tề, cảm giác có điểm kỳ quái, hơn nữa ánh mắt của hắn tuyệt không biết xấu, nam nhân này... chính là tà ác như vậy!

“Tiểu Bối Bối, ta lúc nào cũng tà ác như vậy, nàng ngay lần đầu tiên đến bên ta không phải đã biết rồi sao, ha...”

Hắn cười tủm tỉm nhìn đôi mắt kinh ngạc của nàng, nàng không biết nàng có một đôi mắt biết nói, chỉ cần lưu ý một chút, kỳ thật nàng suy nghĩ cái gì, thực dễ dàng để biết!

Bối Bối ngăn người, hắn làm sao mà biết nàng suy nghĩ cái gì?

Hắn không giải thích nhiều đối với nghi hoặc trong đáy mắt nàng, chỉ là khoái trá gương mặt: “A... nương tử yêu, mau chải chuốt lại một chút, hôm nay chúng ta phải làm một chút chuyện đặc biệt.”

Ngay sau đó hắn gọi cung nữ: “Giúp Bối Bối tiểu thư trang điểm cho tốt.”

“Vâng.”

Hắn buông nàng ra, hôn nhẹ ở môi nàng, sau đó dưới ánh mắt bối rối của nàng mỉm cười mà rời đi, có thể nói là lai khứ thông thông (thành ngữ - đến nhanh mà đi cũng nhanh).

[1] P cổ: cách nói tế nhị của từ “mông”, tiểu P cổ nghĩa là cái mông nhỏ

[2]Phu thê chi gian, khuê phòng chi nhạc: những chuyện mà chỉ có vợ chồng mới có thể làm.

[3]Hồng quả quả: diễn tả thân trần, đây là cách dùng của cư dân mạng TQ, thay cho các từ nói trực tiếp đã bị cấm.

371. Q.4 - Chương 372: Tình Nồng

Bối Bối cúi đầu nhìn bộ y phục hồng nhạt mới của mình, ngay cả đồ trang sức cũng là mới.

Sờ sờ cái nơ con bướm trên tóc, lại vuốt vuốt khuôn mặt đã đánh phấn tô son, nhìn người trong gương, môi hồng răng trắng, da thịt mềm mại, nộn nà, lông mày được kẻ hời hợt, tóc mây nhu lượng thuận hoạt.

Người trong gương nhìn sao cũng thấy giống con bướm hồng, hơn nữa là loại bướm rất lớn.

“Sao lại đem ta biến thành một con bướm hồng.” Nàng nhin không được nói thầm.

Cung nữ gắn cây trâm bạc cuối cùng lên tóc mai của Bối Bối, sau đó lộ ra ánh mắt tán thưởng nhìn Bối Bối.

“Bối Bối tiểu thư, Người thật xinh đẹp, y sức (y phục và trang sức) mà Vương tặng Bối Bối tiểu thư quả thật tinh xảo độc đáo, đem những điểm đáng yêu của Bối Bối tiểu thư đều thể hiện ra hết. A... sắp đến giờ rồi, Bối Bối tiểu thư xin mời.”

Thấy bộ dáng cung nữ tựa hồ có chút gấp gáp, Bối Bối cảm thấy nghi hoặc: “Giờ gì sắp đến?”

“Vương đang đợi Bối Bối tiểu thư a.” Cung nữ vừa đi vừa nói, khoe miệng nhẹ nhàng giơ lên, tựa hồ có chuyện gì vui.

Mới ra cửa Diễm cung, đập vào mắt đó là một biển lớn hoa hồng, những bông hoa kiều diễm ướt át dưới sự rọi sáng của tuyết quang lấp lánh từng hạt nước, chiết xạ ánh sáng bảy màu.

Bối Bối có chút há hốc mồm nhìn con đường sỏi đá dài thật dài đều được trang trí bởi hoa hồng.

“Cái này... Hoa hồng từ lúc nào mà nở nhiều như vậy trong mùa tuyết này a?” Cuối cùng nàng cũng tìm được giọng nói của mình, trong lòng loáng thoáng đã có đáp án.

Chẳng lẽ hẳn thật sự...

Tim nàng bắt đầu đập nhanh, bước chân cũng trở nên nhanh hơn: “Cô Ngự Hàn ở đâu?”

Cung nữ dẫn Bối Bối đến trước con đường hoa hồng mới dừng bước chân, mỉm cười nói: “Chỉ cần Bối Bối tiểu thư đi dọc theo con đường này, là có thể nhìn thấy Vương.”

...

Dọc đường đi, mùi thơm nhẹ của hoa xông vào mũi, thấm tận sâu bên trong.

Con đường sỏi đá ngày càng ngoằn ngoèo, thẳng hướng nơi thâm u của cung điện, đi càng xa, nàng phát hiện vết chân ngày càng ít, mùi thơm của hoa lại ngày càng rõ ràng.

Không bao lâu, trước mắt nàng xuất hiện một mảng rừng thông lớn, từng cây từng cây cao thẳng san sát nhau trên tuyết, tuyết trắng thuần khiết, không khí tươi mát, rừng thông sinh khí bừng bừng...

Không thể phủ nhận, mảng rừng thông thanh tịnh này, thoáng cái khiến tâm tình của nàng cũng trở nên tràn đầy sức sống.

“Kỳ quái, vì sao ta chưa bao giờ biết trong cung còn có một nơi thanh tịnh dễ chịu như vậy?”

Nàng tò mò bước lên phiến tuyết, vòng qua từng cây thông, ngoại trừ gió tuyết nhàn nhạt quanh đây, chính là sự yên tĩnh.

Đi hồi lâu, không nhìn thấy người muốn gặp, nàng dừng bước chân, ở tại chỗ xoay người nhìn xung quanh, cảm thấy mình tựa hồ đã lâm vào rừng thông mê cung rồi.

Lại một trận gió thổi qua, phất lên dải vải tơ trên búi tóc nàng, lướt qua mặt, tạo nên một lớp hồng nhạt trên gò má trắng nõn của nàng.

Nhìn một hồi lâu, vẫn là không thấy bóng những người khác, nàng nhịn không được nhẹ gọi: “Cô Ngự Hàn, chàng ở đâu? Mau ra đây.”

Ngừng kêu to, im lặng một chút, không ai đáp lại nàng.

Bối Bối đảo con người, giả vờ run run cơ thể, hai tay vòng quanh mình, sau đó tiếp tục hô: “Cô Ngự Hàn, chàng làm gì gọi ta tới nơi này thối gió, lạnh quá nha, ta không đùa với chàng nữa, lạnh, quá,!”

Giọng nói bất mãn của nàng vừa ra, bầu trời bỗng nổi tuyết.

“Không thể nào? Thật sự để ta lạnh a!” Bối Bối ngẩng đầu, ủ rũ nhìn từng bông tuyết trắng rơi từ trên không.

Nàng còn chưa bắt đầu hưởng thụ màn cầu hôn lãng mạn a, sao có thể thật sự có tuyết rơi!

Bực mình đưa tay bắt lấy một đóa bông tuyết, vừa định nắm quyền đầu lại phá hoại một chút, lại phát hiện vật trên tay cứ nhiên không phải bông tuyết.

Nhìn kỹ, nàng kinh hô: “Hoa mai?”

Nàng lại ngẩng đầu, nhìn những cánh hoa trắng không ngừng tung xuống, bay lượn đầy trời, mùi hương thoang thoảng quanh quẩn.

“Oa! Đẹp quá...” Nàng không thể không lên tiếng tán thưởng, vui vẻ chạy trên tuyết, cao hứng mà xoay tròn.

Vài cánh hoa trắng muốt rơi trên tóc mai của nàng, tăng thêm vẻ mềm mại, cùng da thịt phấn hồng của nàng tương hỗ bù trừ lẫn nhau, tựa như một tinh linh trên đất tuyết.

Bỗng nhiên, nàng một lúc sơ sẩy, bước chân đang xoay tròn lâm vào một khối thông trên tuyết, nàng thoáng lao đảo.

“Oa a!”

Căn bản hay tay đang múa may nhưng giờ phút này như người sắp chết đuối không ngừng vơ lấy không khí, kêu than liên tục.

Kỳ này thảm rồi, vui quá hóa buồn!

Mất thấy mặt mình sắp đập trên tuyết, nàng theo bản năng kêu thét chói tai: “Cô Ngự Hàn, cứu mạng a!”

Ngay tại lúc khuôn mặt cách tuyết một khoảng cách gần như là không, tư thế ngã xuống của nàng tức thì ngừng lại.

Cảm giác được bên hông không ngừng truyền đến luồng khí ấm áp, hơi thở nam tính quen thuộc từ gáy truyền lại, Bối Bối rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Há há, nguy hiểm thật, Cô Ngự Hàn, mau kéo ta lên a.” Mặt nàng đối diện với tuyết mà nói chuyện.

“Chắc chắn, thật đúng là không ngờ một cách bình thường, thời khắc tốt đẹp như vậy cứ nhiên lại té ngã, xem ra là trời sinh không có số hưởng thụ lãng mạn rồi.” Tiếng nói trêu tức ở bên vành tai nàng vang lên, ẩn ẩn mang theo giễu cợt.

Bối Bối phồng hai má, trong lúc lơ đãng mà chạm đến tuyết, cảm giác lạnh như băng lập tức thẩm nhập da thịt, lần này nàng là run thật sự.

“Cô Ngự Hàn, chàng còn ở đó mà nói lời châm chọc! mau kéo ta lên đi, lạnh quá!”

Một tiếng thở dài bất lực lại vang lên bên tai, khoảng cách càng thêm gần, gần đến nỗi dán lên tai nàng.

“Tiểu Bối Bối, thật đáng tiếc nói cho nàng biết, màn cầu hôn lãng mạn này bị cú ngã của nàng làm hỏng hết rồi”

Cánh tay hắn thoáng dùng lực, liền kéo nàng lên, rơi vào bộ ngực ấm áp của hắn.

Ánh mắt không dấu vết đánh giá một phen trang phục của nàng, sự hài lòng xẹt qua đáy mắt.

Sau khi Bối Bối đứng vững, rất nhanh ngẩng đầu nhìn thẳng hắn: “Sao có thể hỏng hết được, ta mặc kệ, chàng phải tiếp tục, màn hoa vừa rồi thật đẹp, chàng làm như thế nào, nơi này căn bản là không có hoa mai nở, hơn nữa ta cũng không có nhìn thấy người của chàng ở đâu... Á?”

Nhìn hắn ngay trước mắt dần dần trở nên trong suốt rồi biến mất, Bối Bối ngây ngốc mở to mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn mỉm cười từ từ biến mất ngay trước mặt...

Rất nhanh, nàng liền phản ứng, đưa tay về trước ôm, lại chỉ ôm được không khí, hắn thật sự không còn ở đó nữa!

372. Q.4 - Chương 373: Đi Công Chứng

Bối bối bực mình giậm chân, dứt khoát đứng tại chỗ hét lớn:” Cô Ngự Hàn, chàng chạy tới nơi nào, nhanh đi ra, khi dễ ta pháp lực không mạnh sao?!”

Gọi một hồi lâu, xung quanh im ắng như trước, chỉ còn lại những đóa hoa như tuyết rơi.

Gọi thêm một tiếng nữa vang lên cũng tan biến mất, thật là không biết hắn đang dở trò gì.

Lúc nàng mở mắt không biết nên làm cái gì kế tiếp, những đóa hoa bay đầy trời cũng dần dần tan biến, thì không biết từ phương nào truyền đến tiếng nói trầm thấp của Cô Ngự Hàn

“ Tiểu Bối Bối, nàng thích cảnh “thiên thần tán hoa” vừa rồi không?”

“Thiên thần tán hoa?”

Bối Bối khẽ tràn ra tiếng cười khẽ, mỉm cười nói:”Ta chỉ nghe qua “thiên nữ tán hoa”.”

Nghe vậy, trong không khí truyền đến tiếng cười, chỉ trong chớp lát Cô Ngự Hàn hiện thân ở trước mặt của nàng, trong tay đang cầm một bó hoa hồng đỏ như lửa, áo trắng phiêu phiêu, tóc dài tung bay, thực tuần mỹ rất giống như vương tử bước ra từ tiên cảnh.

Nhìn hắn từng bước một đi về hướng của mình, trên môi tươi cười như hoa lên chiếu sáng trong làn nước mùa xuân, đem đến cho nàng một cảm giác dịu dàng trong lòng.

Bỗng nhiên, nàng giật mình há miệng nhìn hắn. nếu là một vị vương tử hiện đại đang cầm hoa hồng kia khẳng định là hoàn mỹ, nhưng mà hiện tại hắn lại một thân cổ trang, nàng chỉ có một từ để hình dung: “Quái dị!”

Cho dù là quái dị, nhưng mà, tình cảm nồng nàn tỏa ra trên gương mặt của hắn cũng mãnh liệt như thể thổi quét về hướng nàng, tất cả quái dị cũng trở thành lẽ dĩ nhiên bình thường.

Nàng nở nụ cười, đôi mắt hiện ra lệ quang hạnh phúc

Rốt cục, hắn cũng đi trước đến mặt của nàng, thân hình cao lớn anh tuấn bao phủ lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, đem nàng hoàn toàn hòa nhập vào trong lòng hắn, che chở kĩ càng.

Yên lặng nhìn nàng, hắn nở nụ cười, hắn tình nguyện cho tiểu nữ nhân này bắt giữ.

Đột nhiên, hắn hạ đầu gối, quỳ xuống, tay cầm hoa hồng đưa đến trước mặt nàng: “Tiểu Bối Bối, nàng nguyện ý gả cho ta không?”

“...” Bối Bối há hốc miệng, lệ quang trong mắt càng trở nên trong suốt.

Nàng che miệng lại, đem theo tia hạnh phúc ghen ngào che lại, muốn vĩnh viễn trên quý thời điểm này.

Lúc ở nhân gian, nàng cũng từng ảo tưởng đến tương lai của chính mình, cũng mơ ước giống như trong những câu chuyện đồng thoại, hiện tại hẳn cũng đã thực hiện ước nguyện của nàng.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, lau đi một giọt nước mắt của nàng lơ đãng rơi xuống: “Như thế nào lại khóc? Không thích hoa ...?”

Không đợi hắn nói xong, nàng liền đoạt bó hoa trong tay hắn: “Ai nói ta không thích, ta thích nhất đó!”

Nàng đem bó hoa cầm ở trong tay, đưa lên mũi ngửi hương hoa thơm ngát, đôi mắt lóe sáng.

“Vậy còn cái này? Thích không?” Tay hắn duỗi ra, ánh sáng bạc lóe lên, trên bàn tay hắn xuất hiện một cặp nhẫn.

“Chàng...” Bối Bối kinh ngạc ngây người, cũng vui vẻ ngây người.

Thừa dịp nàng đang ngây ngốc, động tác của Cô Ngự Hàn rất nhanh chóng đeo nhẫn vào ngón tay nàng, sau đó kéo tay nàng để đặt một cái nhẫn khác để vào trong lòng bàn tay nàng, ý bảo nàng đeo cho hắn.

Bối Bối hoàn toàn lâm vào tâm trạng hạnh phúc, dựa theo chỉ thị mà đeo nhẫn vào ngón tay hắn.

Nhìn bọn họ tay trong tay đeo cùng kiểu nhẫn, Bối Bối hạnh phúc khôn nguôi, hồi lâu cũng chưa hoàn hồn.

Cổ đại thiên thần tán hoa, hiện đại nhẫn cầu hôn.....

Trí nhớ của nàng không ngừng xoay tròn trong lăng mạn, không tìm được từ để nói.

Cô Ngự Hàn đứng lại, vòng tay ôm nàng vẫn còn lơ đãng vào trong lòng, bạc môi nở nụ cười: “Thân ái, nếu nhẫn đeo xong rồi, chúng ta đi công chứng đi”

“Công chứng?” Bối Bối lặng lặng nhìn hắn, đầu óc bắt đầu xoay chuyển trong thời gian ngắn. Loại trình tự công chứng này không phải ở hiện đại mới có sao?

Hay là...

Nàng thầm nghĩ đến khả năng nào đó, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú thoải mái cười như không của hắn.

Sẽ không phải là cái ý nghĩ kia?

“Đúng vậy, chính là cái ý nghĩ kia!”

Hắn nhếch miệng cười, con ngươi đen dần hiện lên hồng quang, bọn họ liền đồng thời biến mất trong màn tuyết.

Trong đường hầm thời gian, thân ảnh hai người bay nhanh. Bối Bối trừng mắt nhìn, cuối cùng cũng thích ứng với tốc độ bay này.

Nàng kéo quần áo của hắn một chút: “Chàng thật sự sẽ không dẫn ta đến nơi đó ở nhân gian công chứng chứ? Chúng ta cũng không có hộ khẩu.”

Tay hắn giơ lên, hộ khẩu, chứng minh thư, từng thứ đều có đủ.

Bối Bối trợn mắt, há hốc miệng nhìn đồ trong tay hắn: “Chàng ... Chàng làm sao có thể có mấy thứ này?”

“Ta muốn có liền có, ngoan, chúng ta đến cục dân chính làm thủ tục, chính là vợ chồng.” Hắn nhếch môi, đôi mắt lấp lánh dưới đôi mày thanh tú không ai bì nổi.

Cái chuyện này, Bối Bối hoàn toàn tin tưởng hắn muốn cùng nàng đến nhân gian đi công chứng!

Đột nhiên, nàng bắt đầu cảm thấy có cái gì đó không ổn, nàng biết nghi thức hiện đại đúng là như vậy, nhưng là..... nhưng là nàng không nói quan trọng việc công chứng, như vậy vô cùng đơn giản đi công chứng, không có khâu chiêng gõ trống, không có giá y, không có khăn voan đỏ trùm đầu, không có quá trình trang trọng.

Nha nha, như thế nào lại biến thành công chứng?... Nàng không muốn kết hôn như vậy.

Nàng thiếu chút nữa là vỗ ngực giậm chân, nàng vội vàng kéo vạt áo hắt: “Cô Ngự Hàn, chúng ta trở về đi, không cần công chứng được không?”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gương mặt trắng nõn phần hồng của nàng, tà khí cười tự đắc: “Ngoan, rất nhanh sẽ đến rồi, nàng không phải thích quy củ của nhân gian sao, bây giờ ta thực hiện từng bước cho nàng, hay là.... Tiểu Bối Bối của ta vội vàng muốn nhảy qua bước công chứng mà liền vào động phòng?”

Nàng lắc đầu, khóc không ra nước mắt: “Không phải Cô Ngự Hàn, tóm lại chúng ta không cần đi công chứng...”

Nhưng mà lời của nàng còn chưa nói xong, hồng quang chợt lóe, bọn họ liền đứng trước một tòa nhà lớn.

Vài chữ màu vàng viết bằng sơn rơi vào mắt nàng, nàng nhú mắt kiểm tra lại một lần: “Dân chính cục...”

Cô Ngự Hàn không đợi nàng nói nhiều liền cứng rắn ôm nàng đi vào, Bối Bối lệ rơi quay đầu nhìn bên ngoài trời dần dần biến mất ở đáy mắt, đáy lòng nàng kêu lên, ông trời muốn hại nàng, khăn voan đỏ của nàng, hỉ đường của nàng a a a

Trong thang máy, một đôi trẻ tuổi, một đôi lớn tuổi dùng ánh mắt kinh hãi vụng trộm đánh giá bọn họ.

Đối với ánh mắt của người ngoài, Cô Ngự Hàn hoàn toàn xem nhẹ, đôi tay vẫn như cũ ôm chặt lấy nàng, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy nụ cười hạnh phúc. Ngược lại với hắt Bối Bối muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Trời ạ, bây giờ bọn họ mặc quần áo cổ trang, người khác nhìn vào nhất định nghĩ là hai người điên ở bệnh viện tâm thần muốn đi kết hôn!

373. Q.4 - Chương 374: Bán Rồi!

Ngồi trước bàn gỗ lim làm việc của cục dân chính, khóe mắt của Bối Bối run rẩy nhận lấy ánh mắt khác thường từ bốn phương tám hướng, cúi đầu không dám nhìn lên.

Cô phụ trách đăng ký kết hôn đang ở trước máy tính nhập tư liệu của bọn họ. “Đát Đát Đát” âm thanh trong gian phòng tự dưng vang dội, từng chút một đều đập vào trong lòng Bối Bối.

Nàng nuốt nước miếng, rốt cuộc không nhịn được mở miệng: “Cô à ... cái kia... cháu nghĩ...”

Cô phụ trách đăng ký ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp quét qua toàn thân Bối Bối từ trên xuống dưới, sau đó mới bày ra giọng điệu chức vụ dịu dàng: “Tiểu thư, cô có vấn đề gì?”

“Cháu... cháu nghĩ...”

Nàng quay sang nhìn Cô Ngự Hàn một bên, câu từ ở trong cổ họng không nói nên lời

“Tiểu như, cô.... Có không muốn kết hôn phải hay?” Cô dựa vào ánh mắt của Bối Bối nảy ra suy đoán. Nói xong, cô phụ trách đăng ký quay qua nhìn Cô Ngự Hàn, trong mắt không thể che dấu sự ca ngạo, thật sự là đệ nhất tuấn mỹ nam tử, cổ trang thật thích hợp với hắt.

Xếp hàng ở phía sau, một số người không nhịn được nói nhỏ: “Con người hiện đại thật là đa dạng đủ loại, mặc cổ trang đi đăng ký kết hôn... ừ ừ không mặc đồ hiện đại”

Âm thanh to nhỏ khe khẽ, kèm theo còn có tiếng cười mỉa mai, đều lọt vào tai của Bối Bối, sắc mặt của nàng càng suy sụp, đầu càng không ngẩng lên nổi.

Cô phụ trách đăng ký cười cười, lại đem ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Bối Bối: “Tiểu thư”

Bối Bối nắm chặt tay, hít thật sâu chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì bị Cô Ngự Hàn cướp lời nói.

“Cô ấy thực nguyện ý kết hôn.”

Cô Ngự Hàn quay đầu, dịu dàng nhìn Bối Bối, dáng vẻ thâm tình không hối hận tâm trạng thoải mái.

Chỉ có Bối Bối cảm giác được ánh mắt đó xen lẫn khí phách cường thế bất buộc

Ngay sau đó, Bối Bối nghe được hần thì thầm: "Tiểu Bối Bối, nàng sẽ là không muốn ta bị khó xử ở nơi này chứ, hử?" Bối Bối vặn vẹo ngón tay, có nỗi khổ không nói nên lời ngược nhìn hần.

Ồ.... Nàng làm sao biết được hần tự đứng trực tiếp đưa nàng đi công chứng!

Như thế rất tốt, đám lao phải theo lao, sau khi công chứng bọn họ sẽ không cần bãi đường, hần luôn luôn hiểu nỗi lòng của nàng, nhưng sao lần này thế nhưng lại không hiểu!

A a a Nhưng vào lúc này, cô công chứng cho là thấy được sự thật, vỗ vỗ vào mu bàn tay Bối Bối, liếc mắt nhìn Cô Ngự Hàn một cái rồi hòa ái nói với Bối Bối: "Tiểu thư, kết hôn là chuyện cả đời, nên suy nghĩ cẩn thận rồi quyết định cũng chưa muộn...."

"Không cần lo lắng, nàng ấy là nguyện ý, cô mau đóng dấu" sắc mặt của Cô Ngự Hàn đanh lại, ngữ khí toát ra hơi lạnh.

Bối Bối mím môi, không dám nói chuyện.

Cô công chứng thật nhiệt tình, không qua loa quay lại liếc Cô Ngự Hàn một cái, sau đó lôi ra một quyển luật bảo hộ quốc gia thư thái nói với Bối Bối: "Tiểu thư, nếu cô không chuẩn bị tốt tư tưởng thì nói đi, không cần sợ hãi, chúng ta có chế độ pháp luật quốc gia, cực kỳ bảo vệ đối với phụ nữ, cực kỳ coi trọng!"

Nói xong lời cuối cùng, nàng lại quay lại nhìn Cô Ngự Hàn, ánh mắt ca ngạo ban đầu chuyển thành phòng bị.

Cô Ngự Hàn nhếch mày lên. Hần cầm lấy tay Bối Bối, giọng nhẹ nhàng: "Tiểu Bối Bối, ta vì hi vọng trong lòng của nàng mà tổn không biết bao nhiêu pháp lực mới đưa chúng ta đến nhân gian, vào lúc này nàng lại cự tuyệt ta sao?"

Nghe hần nói vô cùng ai oán, trong lòng Bối Bối thấy có lỗi, đối với hôn sự làm khó dễ hần, tuy rằng nàng thật thích một đoạn lúc trước hần quỳ xuống cầu hôn, hiện tại đi công chứng thật không nằm trong suy đoán của nàng.

Ai.... Chẳng nhẽ cả đời nàng đã được định như vậy rồi sao, không có nền đồ, không có vợ chồng đối bái, không có hoa đồng, thật nhiều tiếc nuối nha!

"Nhưng mà..." Bối Bối quỳnh lên, thốt ra lời nói.

"Nhưng mà cái gì?" hần lập tức truy vấn, mục đích là muốn nàng tránh xa nữ đồng bào kia!

Ánh mắt Bối Bối di chuyển trên khuôn mặt Cô Ngự Hàn một vòng, sau đó cúi đầu, lẩm bẩm: "Nhưng mà ta nghĩ muốn "kiệu hoa tám người khiên" nghênh đón nường tử, sau đó mặc hỉ phục bái đường..."

Nghe vậy, khóe miệng của cô công chứng trầm xuống, cái trán nhăn lên, ánh mắt có chút quái dị liếc mắt quét lên hai người bọn họ, đáy mắt hiện lên ngờ vực vô căn cứ, nghĩ rằng bọn họ là từ trong bệnh viện tâm thần đi ra!

Đây là thời đại nào, mặc cổ trang đến đăng ký coi như là kiểu mới, nhưng mà.... Lại kiệu tám người khiên, hỉ phục đồ thẩm còn nói "bái đường!"

Không đề ý đến ý nguyện của Bối Bối, cô công chứng trực tiếp lấy con dấu "ping ping" ấn hai ấn ở quyển sổ hồng, sau đó động tác nhanh chóng đem sổ đưa ra, lạnh lùng thần nhiên nói: "Được rồi, đôi tiếp theo"

Bối Bối khóc không ra nước mắt, tay cầm hôn thú theo Cô Ngự Hàn rời đi.

Ra khỏi dân chính cục, nụ cười trên miệng Cô Ngự Hàn vẫn không giảm, hơn hờ nắm lấy tay Bối Bối, cảm thấy trước mặt là một vầng sáng.

"Tiểu Bối Bối, chúng ta rốt cuộc đã danh chính ngôn thuận thành vợ chồng, ta thật vui mừng!"

Hần cúi đầu, dùng sức hôn lên cánh môi của nàng, tạm dừng một hồi lâu buông nàng ra còn hiện lên dấu vết.

Nhưng mà, Bối Bối không vui vẻ nổi, ô... nàng như vậy lại bị con dấu của cục dân chính bán đi.

Nàng khắc khổ nhìn hắn, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cũng miễn cưỡng cười ha ha: “Ừ, ta cũng thực vui về”

Cô Ngự Hàn xẹt qua một chút ánh mắt quỷ dị, ẩn ẩn ý cười

Đôi mày thanh tú nhìn nàng cười, hắn dùng hết sức mà ôm chặt nàng, nụ cười tràn đầy tự tin: “Có thể đốt đèn lồng đi khắp nơi cũng không tìm được vị hôn phu tốt như ta đâu, gả cho ta không vui cũng khó,a...”

Chậc! Hắn thật là lời nói như vậy cũng nói ra, cũng không sợ da mặt dày.

Bối Bối trừng mắt, ngón tay chỉ chỉ trong lòng ngực hắn: “Chàng thật là không lúc nào quên tự cao!”

Bỗng nhiên Cô Ngự Hàn nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời không mây.

“Tiểu Bối Bối, công chúng xong rồi, chúng ta nên trở về thôi”

Bối Bối vội vào kéo trụ vai hắn: “Chờ một chút, chúng ta cần đi thăm bà nội!”

“Hiện tại không thể được, chúng ta đến nhân gian là vi phạm quy luật tự nhiên, pháp thuật ta tuy cao nhưng mở một đạo khe hở không dễ dàng, ngoan chúng ta trở về trước, lần sau đi thăm bà nội, được không?”

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng mà nàng vẫn ra quyết định: “Chúng ta trở về đi, ta không muốn lại gây chuyện cho chàng”

“Thực ngoan, đi”

Hắn ôm lấy nàng, toàn thân lóe ra một đạo hồng quang, bọn họ liền tan biến ở nhân gian.

Một chiếc xe đứng ở bên đường, lái xe dụi dụi mắt, không thể tin được nhìn lại khoảng đất trống rỗng “Ta là gặp quỷ sao?”

374. Q.4 - Chương 375: Xà Con Nho Nhỏ

Bối bối đứng ở bên cửa sổ, ba quả trứng nhỏ hoàng kim đồng loạt đứng ở trên thảm mềm bên cửa sổ, lẳng lặng hưởng thụ thời khắc gần gũi với mẫu thân.

Nhìn bầu trời phía xa xăm, Bối Bối nhin không được gạt gù đắc ý ngậm thơ:

“Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn.

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn”

(Gió điều hieu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về)

Đúng lúc Huyền Trữ đi vào :” Tẩu tử, ngươi ở đây than thở cái gì ? ”

Bối Bối xoay người, thuận tay ôm tấm thảm trên đó có ba đứa nhỏ đi vào bên trong, ngồi lên chiếc giường nhỏ.

“Huyền Trữ, ngươi sẽ không hiểu được tâm tình của ta.” Bối Bối lại một tiếng thở dài.

Lúc trải thảm xuống sắp xếp lại, chiếc nhẫn đeo trên ngón tay của nàng không ngừng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Nhìn chiếc nhẫn kia, Huyền Trữ yêu thích và ngưỡng mộ nói : ” Tẩu tử, ta nghe nói ngươi thích nghi thức hôn lễ của nhân gian, Vương huynh vì thế còn đặc biệt hao phí thật nhiều nguyên lực mang ngươi xuyên đến nhân gian đi thành thân, thật sự là rất lãng mạn. Vương huynh thật là rất thương ngươi nha! ”

Bối Bối cũng thuận thể nhìn ngón tay đeo nhẫn, môi nhẹ nhàng nở ra, đáp lại: " Ừ.... Cuối cùng còn có một chút làm cho ta vừa lòng. "

" Đúng rồi tẩu tử, nhân gian các người thành thân là như thế nào? Rất đẹp sao? Náo nhiệt sao? "

Công chứng là nơi có thể náo nhiệt sao, chỉ sợ còn chưa có bắt đầu gây ồn ào, thì bên dân chính cục liền trực tiếp gọi điện thoại đến cảnh sát đi nói có hai người thần kinh quấy rối.

Lắc lắc đầu, Bối Bối vô tình đem đầu dựa vào thành giường, mí mắt cúi xuống. Trong lòng vẫn là không thể không "Nuối tiếc" kiện lớn tám người khiên của nàng.

Khi nàng bình tĩnh tinh thần, bỗng nhiên cảm giác được ngón tay làm ngứa, tựa hồ có vật gì bò bò trên mu bàn tay.

Nàng không có lưu ý, vươn tay kia nắm lấy, đầu tiên đụng đến nhẫn của mình, ngay sau đó....mềm mềm, âm âm, nhỏ nhỏ, trơn nhẵn, còn có thể động, hơn nữa... còn có thể bò...

Đầu óc bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, nàng há nuốt nuốt nước miếng, từ từ quay đầu nhìn.

Chưa nhìn thấy hết toàn cảnh, nàng vừa thấy sợ tới mức trông mắt dường như muốn rớt xuống.

" Nó... Chúng nó ..." Ngón tay Bối Bối chỉ vào ba con rắn nhỏ trên giường, kinh hãi thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Huyền Trữ căn bản không biết phản ứng của Bối Bối, nàng cười hì hì đưa tay đến bên giường chơi đùa với một con rắn nhỏ trong đó: " Tẩu tử, người mau nhìn, pháp lực cực cứng thật là cường đại, biết tự biến thân, bọn chúng rất dễ thương, một con rắn nhỏ nhỏ, thật đáng yêu đúng hay không ? Tẩu tử, tẩu tử ? "

Hồi lâu không nghe thấy Bối Bối đáp lại, Huyền Trữ nghi hoặc quay người nhìn lại, lại nhìn đến Bối Bối trợn mắt, há hốc mồm miệng, biểu hiện sợ hãi.

"Tẩu tử, người như thế nào?"

" A..... Các người vì sao phải biến thành con rắn mềm như thế! "

Bối Bối hét lên một tiếng, không thể khống chế chính mình bắt đầu chạy đi ra ngoài.

" Đại ca ca, mẫu thân chạy, chúng ta có đuổi theo hay không a ? " Tiểu công chúa ngẩng đầu rắn, trong ánh mắt lóe ra tia hưng trí trò đùa dai.

Lão Đại còn chưa có mở miệng, lão Nhị cũng rất hưng phấn mà nói : " Chúng ta đi đuổi theo mẫu thân đi, chúng ta cùng mẫu thân chơi trốn tìm đi."

" Tốt tốt, chúng đi tìm mẫu thân chơi, hì hì..."

Tiểu công chúa "vèo" một cái bay ra ngoài, ngay sau đó lão Nhị cùng lão Đại cùng nhau đi theo ở sau.

Mãi cho đến bên trong phòng không còn ai, Huyền Trữ mới giật mình, ánh mắt ngơ ngác nhìn cửa, bất đắc dĩ vỗ vỗ cái trán : " Không thể nào, tẩu tử ngay cả một con rắn nhỏ như vậy cũng sợ, nhưng lại là đứa nhỏ của nàng chứ, thật sự là..."

Trong Vương cung, giờ phút này gà bay chó sủa nói to làm ồn ào.

Bối Bối chạy trốn không kịp hít thở, thỉnh thoảng quay đầu lại hét lớn với ba con rắn nhỏ theo sát phía sau:

" Các người mau biến thành đản đản."

" Khanh khách.... Mẫu thân hình như rất sợ chúng ta nha.." Tiểu công chúa cười thật sự rất vui.

Nghe được tiếng cười của tiểu công chúa, Bối Bối trong đầu cảm giác vừa yêu thương lại vừa bức mình.

Nàng dừng bước, thở hổn hển hai tay chống nạnh, hung hãn nhìn xuống các con : " Không cho phép các người."

Thật sự là đứa nhỏ không nghe lời, thiếu giáo huấn!

Ba con rắn nhỏ cũng ngừng lại, từ từ xuống mặt đất, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Bối Bối:

” Mẫu thân, người không chạy sao? ” Tiểu công chúa còn lý do chưa hỏi hết.

Bối Bối thở phì phì chỉ vào xà con nhỏ nhỏ :” Ta là mẹ của ngươi, vì sao ta phải chạy?”

“Nhưng là mẫu thân không phải vừa mới chạy sao?” - Tiểu công chúa nghi hoặc

” Đó là bởi vì... Bởi vì tình huống quá đột nhiên, đúng, chính là quá đột nhiên, các ngươi cứ như vậy một tiếng báo trước cũng không có liên biến thành xà, hại ta một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.” - Bối Bối tức giận quét nhìn trên mặt cả ba con rắn nhỏ, nàng khẳng định, bọn họ tuyệt đối là cố ý đột nhiên biến thành xà đến hù nàng!

“Nhưng là phụ thân nói muốn như vậy để mẫu thân có thể quen hình thái của chúng ta thôi.” - Tiểu công chúa có chút oan ức

Lúc này, lão Đại cùng lão Nhị cũng gật đầu phụ họa theo.

“Cái gì?! Phụ thân các ngươi cho các ngươi làm như vậy?” - Giọng nói của Bối Bối nhất thời lên cao vài đề-xi-ben. (đơn vị âm thanh)

Cô Ngự Hàn kia, rõ ràng nàng nói với hắn là nàng muốn từ từ thích ứng, thế nhưng rõ ràng hắn cho nàng một cái cảnh “thích ứng” thật đặc sắc!

Giọng hét với đề-xi-ben cao làm cho ba con rắn nhỏ rụt đầu, liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, trong mắt cùng lúc có một dạng ánh mắt—âm thanh mẫu thân thật đáng sợ nha.

Bối Bối nắm chặt tay, nhắm mắt, sau đó mở ra, trong nháy mắt nảy lên ánh lửa.

Nàng ngồi xổm xuống, rất nhanh bắt ba con rắn nhỏ, ánh mắt trừng trừng đối với bọn họ :“Các ngươi hảo hảo trở về suy nghĩ cho ta, thật sự là tạo phản, ngay cả mẫu thân cũng dám dọa, chờ ta thu nhập phụ thân các ngươi xong lại đến thu nhập các ngươi, hừ!”

Ba con rắn nhỏ ở trong tay Bối Bối giãy dụa, đầu xoay qua xoay lại, thực ngoan ngoãn cầu xin tha thứ:“Mẫu thân, chúng con biết sai, về sau không dám dọa mẫu thân...Là phụ thân sai chúng con làm như vậy thôi.”

Ba con rắn nhỏ sợ mẫu thân tức giận, đành phải chuyển tới phụ thân anh minh thần vũ ra trợ trận.

Bối Bối bực mình đưa bọn họ tới trong tay một cung nữ :” Coi chừng ba đứa cho cẩn thận, không được để bọn họ lại đi theo sau, ta đi tìm Cô Ngự Hàn tính sổ.”

“Dạ, cung tiễn Vương hậu nương nương.”

Nghe cái xưng hô, Bối Bối nhin không được, muốn nhục chí, từ sau khi công chứng, danh hiệu của nàng liên biến thành Vương hậu nương nương, thật sự là cách gọi nhằm chán giống như bà cụ.

375. Q.4 - Chương 376: Cục Cưng Cũng Muốn Xuất Cung Đi Chơi

Rất nhanh, Bối Bối liền như một trận gió cuốn vào ngự thư phòng.

“Cô Ngự Hàn...” Nàng người chưa tới tiếng đã truyền vào trong thư phòng.

Cô Ngự Hàn mới ngẩng đầu, cửa thư phòng liền bị đẩy ra, Bối Bối một mặt nổi giận dề dề từng bước chân nặng nề đi vào.

Hắn chuyển mắt về phía các cung nữ dưới đài, các nàng rất thức thời lui ra ngoài.

Lúc đi ngang qua người Bối Bối, các nàng thực cung kính hành lễ: “Vương hậu nương nương.”

Bối Bối nghi hoặc nhìn các nàng một cái, Cô Ngự Hàn tìm cung nữ của Tú Cung (cung chuyên thuê thừa) tới đây làm gì?

Cô Ngự Hàn rất nhanh tới đón, đôi mắt anh tuần lưu chuyển tia sáng xảo quyệt khóa trụ hai gò má đang tức giận của nàng.

Tâm tư vừa chuyển liền biết nàng đến với ý đồ gì, hần vờ không biết đưa tay nắm lấy vai nàng: “Tiểu Bối Bối, sao nàng lại tới đây? Không phải đang chơi cùng bọn nhỏ sao? Sao lại nổi giận đùng đùng, bọn chúng chọc giận nàng à?”

“Ta tới tìm chàng tính sổ, chàng cái tên vô lại, cố ý dạy cục cưng dọa ta.” Nàng ở trong lòng hần giãy dụa, giận hết sức nói ra tội của hần.

Bàn tay to ấm áp xoa mi tâm nàng, nhẹ nhàng mà vuốt ve: “Nương tử, đừng tức giận, tức giận rất dễ biến già nha.”

Bối Bối thực dùng sức bỏ tay hần ra, mày liễu dựng thẳng: “Chàng miến đánh trống lảng, gần đây tâm trạng của ta rất không tốt, chàng tốt nhất đừng chọc ta, hừ!”

Nghe vậy, hần biểu hiện lo lắng dùng hai tay nâng mặt nàng làm cho nàng đối mặt hần: “Gần đây tâm trạng không tốt? Làm sao vậy?”

Bối Bối liếc mắt sang một bên không nhìn hần: “Ai cần chàng lo.”

Thấy thế, bờ môi mỏng của Cô Ngự Hàn không dấu vết mở ra độ cong hoàn mỹ, đáy mắt tinh quang lấp lánh, rất mê người.

Hần làm sao có thể không biết Tiểu Bối Bối của hần không vui cái gì a, ha...

Ai bảo nàng không ngoan muốn cái gì lễ cầu hôn hiện đại, cố mà làm khó, hần mới chịu nghe lời, một khi đã như vậy, hần cũng chỉ có thể chiều theo ý nguyện của Tiểu Bối Bối của hần, làm một cái lễ cầu hôn hiện đại, thuận tiện đem hôn sự cũng dựa theo “ý nguyện” của nàng mà làm.

Thành thân, là đại sự của một đời người, nghi thức công chứng đơn sơ, ngay cả bạn bè thân thích đều không có, chắc hẳn Tiểu Bối Bối của hần lúc này đây đang hối hận đối với cái ý nguyện ban đầu của mình rồi, biết vậy nàng sẽ không làm.

Cô gái nhỏ hừ, bèn cho nàng khốn khổ một chút, tiện thể vì chính bản tính ương ngạnh của nàng mà đắm ngược dặm chân một thời gian đi, ha...

Bối Bối rầu rĩ nhìn nơi khác, trong lòng vẫn tồn tại một chút chờ mong, nhưng mà chờ lâu rồi cũng không thấy hần tiếp tục hỏi nàng gần đây phiền cái gì.

Hừ, thật sự là tức chết nàng mà.

Nếu hần theo ý nàng hỏi lại nàng một lần, vậy thì nàng đã có thể ám chỉ hần là nàng vẫn hy vọng bọn họ không công chứng kết hôn đơn giản như vậy, tốt xấu gì cũng phải có cái đại lễ thành thân gì đó chứ.

Vấn đề là... Hần cứ nhiên không hỏi!

Tức chết rồi tức chết rồi.

Bối Bối nhịn không được muốn trốn trên giường vò ổ chăn, hoặc là dứt khoát đem mười ngón tay của mình từ cái từng cái cắn một lượt phát tiết phát tiết.

Trên thực tế, nàng đã đang cắn ngón tay rồi.

Cô Ngự Hàn lắc đầu, đối với nàng hần đã vô lực vội đưa tay nắm lấy tay nàng, không cho nàng tiếp tục ngược đãi ngón tay nhỏ bé mà hần yêu quý.

“Tiểu Bối Bối, bây giờ nàng đã làm mẹ người khác rồi, sao lại còn cắn ngón tay như trẻ nhỏ, không sợ các cục cưng thấy sẽ chê cười nàng sao.”

Bối Bối dùng sức rút tay về, liếc hần một cái, chu miệng lên: “Bây giờ chàng mỗi ngày đều nhớ đến cục cưng.”

Cô Ngự Hàn nhướng mày, cảm giác mẹ của các con hần đang ghen với chính con mình, ha ha...

Các tiểu trướng bảo bối của hắn thật sự là bảo vật mà, trước kia muốn thấy Tiểu Bối Bối của hắn ghen thật đúng là không dễ dàng, ngược lại là nàng luôn làm hắn ghen.

Tuy rằng nhìn vẻ mặt ghen tuông của nàng tâm tình thực vui sướng, nhưng mà, Tiểu Bối Bối của hắn gần đây tâm tình không tốt lắm, vẫn cần phải cưng chiều một chút.

“Nương tử, nàng không cần ghen với bọn nhỏ, ở trong lòng vi phu, vị trí của nương tử không người nào có thể thay thế.” Hắn hôn trán nàng, ánh mắt dịu dàng bao phủ lấy nàng.

Trong lòng của Bối Bối cảm thấy ngọt ngào, nhưng miệng lại vẫn không chịu thừa nhận: “Ai nói ta ghen với bọn nhỏ, ta ước gì buổi tối chàng cũng đi ngủ chung với mấy quả trứng quỳ kia, như vậy ta một người chiếm một cái giường cũng thoải mái tự tại.”

Hắn thực dùng sức ôm chặt nàng, cơ hồ phải chặt đến đau thắt lưng, nhưng lại không thấy đau.

“Vi phu làm sao có thể làm cho nương tử độc thủ không khuê(*) được, như vậy người khác sẽ nghĩ vi phu không tốt, thật mất mặt.” Hắn cười hì hì trên cổ nàng trộm được một nụ hôn ái muội.

Cái gì, thì ra hắn suy nghĩ ặt mũi của hắn, không phải bởi vì muốn gần nàng a.

Bối Bối lại buồn bực, nàng ai oán liếc hắn một cái, lạnh lùng đẩy hắn ra: “Ta không quấy rầy chàng làm công sự nữa, ta còn có việc phải làm.”

Gót chân nàng vừa chuyển động, liền bị hắn một phen kéo trở về.

“Nương tử, nàng muốn đi làm chuyện gì? Nói vi phu nghe là chuyện gì?” Hắn muốn biết nương tử thân ái của hắn bận cái gì.

Bối Bối hướng hắn làm cái mặt quỳ: “Ta không nói chàng nghe.”

Nói xong, nàng tốc độ bay nhanh chạy đi.

Nhìn bóng dáng nàng chạy rất tốc độ, Cô Ngự Hàn mỉm cười lắc lắc đầu.

Tiểu Bối Bối, nàng đành phải ngoan ngoãn buồn phiền thêm vài ngày đi, ha...

Hắn với ánh mắt tà ác vẫn nhìn theo thân ảnh kiêu nhỏ của nàng biến mất ở chỗ rẽ của hành lang.

...

Bối Bối một đường chạy về Diễm cung, thở hồng hộc ở trong tấm cung tìm đông kiếm tây.

Thấy thế, cung nữ đi cùng nghi hoặc hỏi: “Vương hậu nương nương, xin hỏi người muốn tìm cái gì, nô tỳ có thể giúp người.”

Bối Bối dừng lại xoay bước chân: “Không cần đâu, người lui ra trước đi.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Cung nữ mang theo nghi hoặc khó hiểu lui ra ngoài.

Vòng đi vòng lại vài vòng, Bối Bối rốt cục tìm được cái nàng muốn tìm.

Nàng cười tủm tỉm đếm số bạc trong tay, sau đó thật cẩn thận mà cất giữ, liền nghênh ngang đi ra Diễm cung.

Hừ, làm cho tâm trạng của nàng không tốt, làm hắn có thể diện, nàng quyết định làm cho hắn độc thủ không khuê, nàng a... Liền ra bên ngoài giải sầu.

...

Đi vào một bên tường hẻo lánh, mặt mày của Bối Bối hớn hở ngồi xổm xuống, đem đồng cỏ khô bên góc động kia nhổ sạch, đang chuẩn bị bỏ ra ngoài, bên tai lại truyền đến thanh âm mềm mỏng.

“Mẫu thân, chúng con cũng muốn đi chơi.”

Á?

Cổ của Bối Bối cứng ngắc từ quay lại, liền nhìn thấy ba quả Hoàng kim dẫn đang ở trước mặt nàng nhảy a nhảy, trán nàng nhỏ xuống ba đường hắc tuyến.

(*)Độc thủ không khuê: phụ nữ có chồng nhưng chồng không ở nhà.

376. Q.4 - Chương 377: Phong Ba Ngoài Cung

Đột nhiên, Bối Bối cảm thấy mình bị người khác xách đi.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba cái quả tiểu trứng chuyên gây sự cứ nhiên thì pháp kéo nàng đi từ sau cổ.

“Này này này, các con ba đứa hài từ không nghe lời, cứ nhiên dám làm vậy với mẫu thân... Ách...”

Một câu còn chưa có nói xong, ba quả Hoàng kim dẫn lần lượt từ miệng động chui ra ngoài, nháy mắt thân ảnh liền biến mất.

Bối Bối nóng nảy: “Cục cưng, các con không thể tự mình đi, đợi mẫu thân a.”

Nàng rụt đầu nhìn, bên ngoài cái động cũng không còn bóng dáng của cục cưng.

“Xong rồi xong rồi, tốc độ của bọn chúng sao mà nhanh như vậy a a a.”

Bối Bối trong lòng lo lắng không thôi, vội vội vàng vàng hướng cái động mà chui, nhưng mà, thân thể của nàng mới vào được chút, bên hông liền như bị cái gì chộp lại.

Đầu ở trong động, nàng căn bản nhìn không thấy là cái gì bị chộp, đành phải đưa tay mò mẫm đi giải quyết cái kia.

Cứng rắn, cái gì vậy a?

Nàng không quản được nhiều như vậy, đành phải giật loạn xạ cái vật đang chộp lấy nàng, kéo giật một hồi lâu, nàng cảm thấy bên hông đã buông lỏng, được rồi!

Cái móng lắc trái lắc phải hai lần, nàng rất nhanh đã bò ra khỏi động.

Nhưng mà, nhìn bốn phía, làm gì còn bóng dáng Hoàng kim dẫn nữa.

Bối Bối giậm giậm chân, vội vã đi về phía trước mặt, vừa đi vừa gọi: “Cục cưng, các con ở đâu, mau ra đây, cục cưng...”

Một đường gọi, mãi cho đến đầu đường, cũng không nhìn thấy các cục cưng đáng yêu của nàng.

“Thảm rồi, bọn chúng đi đâu rồi, ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì a... Ta sẽ bị Cô Ngự Hàn bóp chết...”

Bối Bối rầu rĩ dọc theo đầu đường tìm, thủy chung không nhìn thấy bóng dáng Hoàng kim dẫn, nàng gấp đến độ muốn khóc.

Nhìn không thấy bọn họ, nàng chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị cái gì khoét một lỗ, trống rỗng làm cho nàng cảm thấy kinh hoàng.

Đi rồi đi, đến trước mặt là một đại thẩm có vẻ tử tế, nàng hai mắt lệ lúng tròng hỏi: “đại thẩm, xin hỏi người có nhìn thấy ba quả xà dẫn màu vàng từ đây bay qua hay không?”

đại thẩm lắc lắc đầu: “Không thấy qua, phu nhân bị lạc mất con à, yên tâm đi, hài tử của người tuổi còn nhỏ đã biết bay, pháp lực khó lường, sẽ không gặp chuyện gì đâu, người về nhà chờ xem, đứa nhỏ có linh tính như vậy sẽ tự về nhà được.”

Vừa nói, đại thẩm vừa vỗ vỗ vai Bối Bối an ủi, sau đó cười hớ hớ mà đi.

Bối Bối đứng tại chỗ, mắt đăm lẹ, sau khi nghe đại thẩm nói không thấy các cục cưng của nàng, liền không còn nghe được những lời khác của đại thẩm.

Thấy đại thẩm phải đi, nàng loạn xạ gật đầu: “Cám ơn người.”

Sau đó liền vội vàng đi đến trước, gặp người liền hỏi tin tức của cục cưng, chỉ là thủy chung không ai thấy qua.

...

Tại đầu đường nơi khác, bên trong đám người đang vây xem, vài đại thúc tạp kỹ (làm xiếc) đang hằng say biểu diễn, các tràng pháo tay không ngừng vang lên.

“Hảo hảo! Rất tuyệt vời!” Có người hét to.

“Đại ca, bọn họ đang làm cái gì vậy, có vẻ như chơi vui lắm, chúng ta đi qua xem được không?” Lão nhị hưng phấn bưng bưng đề nghị, không đợi bọn họ đồng ý sớm đã bay qua.

“Đệ đệ, đừng chạy nhanh như vậy.” Lão đại vội mang theo muội muội cùng nhau bay qua.

Đi vào đám người phía sau, Hoàng kim dẫn nhỏ xíu không chen vào được, hần nhẹ nhàng đụng đụng cái người lớn ở trước mặt, tiếng nói ngọt ngào: “Thúc thúc cường tráng, ta xem không thấy, thúc có thể nhường một chút cho ta xem trong chốc lát được không, một chút là được rồi a, cám ơn.”

Đại thúc đang xem đến hưng phấn cúi đầu nhìn, thấy một tiểu cầu màu vàng phát sáng, rất đáng yêu, hần lập tức cười.

“Tiểu quý, người nhỏ như vậy đã biết bay, thật đáng kinh ngạc, về sau khẳng định là anh hùng xuất thiếu niên! Lại đây lại đây, vào xem đi.”

Rất nhanh, lão nhị liền trong đám người chen chúc mất đi bóng dáng, làm cho lão đại cùng tiểu công chúa đi theo cũng không tìm được bóng người.

...

“Oa! hay quá tài quá, đại thúc các người tài quá!” Hoàng kim dẫn lão nhị kích động nhảy lên nhảy xuống, trong đám người bởi vì đột nhiên xuất hiện một cục cưng mà có vẻ càng thêm nhộn nhịp.

Trong đám người, vài đại bá đang nhìn Hoàng kim dẫn lão nhị, khe khẽ nói nhỏ: “Tiểu hài tử nhà ai, tuổi còn nhỏ đã có pháp lực, lớn lên về sau khẳng định thật không thể ngờ, nếu ta có một đứa con mạnh mẽ như vậy thì thật tốt a, sau này cho hần làm tướng quân gì đó để làm rạng rỡ tổ tông.”

Biểu diễn càng ngày càng kích động lòng người, Hoàng kim dẫn lão nhị nhìn xem đến thích thú, thỉnh thoảng kích động xoay vòng vòng.

Cuối cùng, hần thật sự nhện không được, vèo một tiếng bay về phía đại thúc đang biểu diễn cử trọng(*).

“Đại thúc, vật này thực lớn, người giỏi quá nha.” Hần dứt khoát bay lên trên vật nặng cân, ở mặt trên lăn lộn chơi đùa.

Bỗng nhiên, hần cảm thấy nghi hoặc: “Ôi? Sao tảng đá này lại không lạnh, a, ta biết rồi, đây là một vật bằng gỗ bộ dạng rất giống tảng đá, đại thúc, người thật thông minh nha, như vậy sẽ không quá nặng.”

Hoàng kim dẫn lão nhị tự cho đó là ca ngợi, nhưng lại làm cho những người chung quanh bắt đầu thay đổi ánh mắt, mà đại thúc đang nâng tảng đá gỗ biểu diễn kia mặt lập tức biến màu gan heo (xám mặt).

Hần hung tợn trừng lớn mắt trâu, hận không thể đem tên nhóc xà dẫn trên tảng đá gỗ của hần đập nát.

“Tên tiểu quý người ăn nói lộn xộn cái gì đó, mau cút xuống cho ta!”

Hoàng kim dẫn lão nhị vèo một tiếng lui ra vài thước, thở phì phì phản bác: “Đại thúc, ta lại không có làm sai, người không thể mắng ta, phụ thân nói chỉ có làm sai mới bị mắng, ta thực ngoan, còn cảm thấy người rất lợi hại nữa, người lại mắng người, người là người xấu.”

Đại thúc nhìn người chung quanh chỉ trở, thẹn quá hóa giận vút tảng đá gỗ đang cầm trên tay sang một bên, hai ba bước tới gần Hoàng kim dẫn lão nhị .

“Được lắm nhóc con, xem ra ngươi là cố ý khiến lão tử ngượng, hôm nay lão tử bèn thay thế cha mẹ ngươi giáo huấn một chút, cho ngươi biết cái gì nên nói, khi nào thì nên câm miệng!”

Nhìn thấy đại thúc kia hung thần ác sát hướng mình đi tới, Hoàng kim dẫn lão nhị sợ tới mức lại bay ngược vài thước.

“Đại thúc, ngươi thật sự rất hung dữ nha.”

Tuy rằng hấn lui ra phía sau, nhưng mà chung quy giọng nói lại nghe không ra một chút sợ hãi nào.

“Ngươi... Chết này!” Đại thúc giận dữ nắm quyền đầu sắp đáng về hướng người Hoàng kim dẫn lão nhị.

Những người vây xem vây quanh lại, ánh mắt không thiện nhìn chăm chăm đại thúc: “Thì ra các ngươi lừa tiền! Lừa không được tiền còn chuẩn bị đánh người, mọi người nói đi đây có phải kẻ lừa đảo ác nhất không?”

“Đúng vậy đúng vậy, kẻ lừa đảo ác độc, trả tiền lại cho chúng ta.”

Quần chúng xông đến, mục tiêu là tên đồng lõa đang ôm lấy tiền kia.

“A... Không được lấy không được lấy...” Cái tên đồng bọn cầm tiền kia hỗn hển quát to.

Hiện trường ngay lập tức hỗn loạn, Hoàng kim dẫn lão nhị “khanh khách ” cười: “Các ngươi đang chơi trò đánh nhau sao? Hay quá, ta cũng muốn chơi...”

Hấn vừa định bay qua, liền bị người ngăn trở.

Hoàng kim dẫn lão đại thực nghiêm túc cảnh cáo: “Đệ đệ, đừng quấy rối nữa, ngươi chọc tới người xấu rồi, mau cùng chúng ta đi.”

“Người xấu thực đáng sợ, nhị ca ca huynh thật sự là gây chuyện.”

Tiểu công chúa oán giận, sau đó theo hai vị ca ca cùng nhau bay nhanh rời khỏi hiện trường.

(*)Cử trọng: nâng vật nặng, trong phim thì đây là nâng đá tảng.

377. Q.4 - Chương 378: Xà Cục Cứng Là Kẻ Trộm

Trời dần dần chuyển hoàng hôn, tầng mây cũng dần ảm đạm, mất đi ánh sáng, tựa hồ có thể có tuyết rơi.

Ba quả xà dẫn trên đường bay mái hiên các cửa tiệm đi.

“Hai vị ca ca, muối đói bụng.” Tiểu công chúa ngừng trú trên xà ngang của một cửa tiệm, đối mặt với hai vị ca ca, cúi đầu không đi.

Hoàng kim dẫn lão nhị cũng có chút gấp gáp: “Ca ca, chúng ta hình như đã quên đưa mẫu thân ra, cũng không có bà vú, chúng ta không có sữa uống, làm sao bây giờ?”

“Cái này...Chúng ta đi tìm mẫu thân trước được không?” Hoàng kim dẫn lão đại trong lòng cũng gấp, bụng cũng đói rồi.

“Nhưng là mẫu thân ở đâu?” Tiểu công chúa rung rung quả cầu vàng kim, buồn bã ỉu xìu hỏi.

Bỗng nhiên, Hoàng kim dẫn lão nhị hít hít mũi: “Ý? Ta ngửi được mùi sữa.”

Tiếp theo, hấn lại từ hướng của hương sữa nhìn theo, chỉ thấy rất nhiều thùng chứa sữa, có một đại thảm còn cầm bát sữa cho những người khác uống.

“A, bên kia có sữa uống.” Hoàng kim dẫn lão nhị kinh hỉ kêu, động tác nhanh chóng “vèo” một tiếng bay qua.

“Nhị ca ca, đợi muội với.” Tiểu công chúa khẩn cấp đi theo.

Hoàng kim dẫn lão đại muốn gọi bọn họ lại cũng đã không còn kịp rồi, đành phải vội vàng đi qua: “Đệ đệ muội muội, sữa này không thể tùy tiện uống, phụ thân nói lấy đồ của người khác phải trả tiền.”

...

Đến trước cửa tiệm sữa, Hoàng kim dẫn lão nhị cười hì hì nhìn một trong những thùng sữa bên trong, hẳn bay qua người người: “Da da, sữa này uống ngon nhất.”

Nói xong, trên người hắc kim quang chợt lóe, một con rắn nhỏ uốn lượn bên ven thùng, đang cúi đầu xuống uống sữa trong thùng.

Nối đuôi đến là tiểu công chúa, nàng cũng theo đó biến thân thành con rắn nhỏ, cùng nhị ca của nàng uống.

Lão bản của cửa hàng ngơ ngác nhìn mấy hài tử hư hỏng đột nhiên xuất hiện, thật vất vả rốt cục phản ứng lại.

Nàng tức giận cầm lấy vĩ đập ruồi xông qua: “Tiểu quỷ từ đâu đến, cư nhiên dám uống trộm sữa tươi của ta!”

Nhưng mà, vĩ đập vừa hạ xuống, liền bị một cỗ lực lượng ngăn lại, kim quang lóe ra trên vĩ đập của bà ta.

Bà ta cắn răng dùng sức nắm chặt vĩ đập, ánh mắt trừng to: “Ta không tin đâu không lại hai đứa tiểu quỷ các ngươi!”

Hoàng kim dẫn lão đại từ bỏ vai đại thẩm bay qua, ngữ khí thành khẩn mà tạ lỗi: “Đại thẩm, thực xin lỗi, đệ đệ cùng muội muội của ta không hiểu chuyện, không biết không thể tùy tiện ăn đồ của người khác, thỉnh người tha thứ.”

Đại thẩm lão bản nhìn Hoàng kim dẫn bay lượn trên không trước mắt trên người lóe ra kim quang, lửa giận càng lớn.

“Là người ở trước mặt ta ăn trộm, hừ! Ba đứa tiểu quỷ các ngươi liên thủ đến uống trộm sữa tươi của ta phải không, ta phải mang bọn ngươi gặp quan, ta cũng không tin tiểu hài tử làm kẻ trộm sẽ không phải ngồi tù.”

Nói xong, bàn tay to béo của đại thẩm duỗi ra phía trước, muốn bắt lấy Hoàng kim dẫn lão đại.

Hoàng kim dẫn lão đại rất nhanh né được, làm cho đại thẩm kia bắt vào không trung.

Hắc vội vàng bay đến bên đệ đệ muội muội: “Mau chạy theo ca ca, đừng uống nữa.”

Tiếp theo, hắc thi pháp đưa bọn họ hai đệ muội tuyệt không quản thời gian địa điểm đã xảy ra chuyện gì mà cường ngạnh mang đi.

Dưới mái hiên của cửa tiệm, hai con rắn nhỏ bị một đoàn kim quang vây quanh bay hướng về phía trước, bọn họ không cam lòng giãy dụa: “Ca ca, chúng ta còn chưa uống no đâu, buông ra a.”

Hoàng kim dẫn lão đại hoàn toàn không nghe bọn họ nói, một lòng thâm nghĩ nhanh chóng mang bọn họ đi, bởi vì đại thẩm kia mang theo gia đình đuổi theo.

...

Bối Bối ủ rũ đứng ở đầu đường, mờ mịt nhìn bầu trời phía xa dần dần tối đi.

Nàng đưa tay dụi dụi mắt, gạt đi lớp mờ mịt đầy mắt: “Cục cưng, các con rốt cuộc đã đi đâu? Các con có biết mẫu thân rất lo lắng hay không ... Cục cưng, các con mau ra đây a...”

Nếu còn tìm không được bọn chúng thì làm sao bây giờ, trời cũng sắp tối rồi, chẳng lẽ bọn chúng bị bắt cóc? Hoặc là bị khi dễ? Hay là...

Đủ loại khả năng ở trong đầu nàng hiện lên, mỗi khả năng đều làm cho nàng kinh hồn胆 phách.

Bỗng nhiên, đằng trước truyền đến tiếng bát nháo, tựa hồ có người tiến về hướng này.

Bối Bối không có tâm tư đi để ý tới đã xảy ra chuyện gì, chính là vô lực nâng chân muốn nhường đường, lại bị một tiếng kêu gọi gấp khiến nàng dừng bước.

“Mẫu thân...”

Giọng kêu quen thuộc, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy một quả Hoàng kim dẫn mang theo hai con rắn nhỏ theo hướng của nàng xông tới.

Nàng giang hai tay tiếp được bọn chúng, vững vàng ôm vào trong lòng.

Nhìn vào trong ngực ba quả đã biến trở lại Hoàng kim dẫn kia, nàng vừa khóc vừa cười, nước mắt thẳng rơi.

“Các con...Các con rốt cuộc đã đi đâu?”

Ba quả xà dẫn thực khác thường không hề răng, ngược lại còn chui sâu vào cái ôm của nàng, bộ dáng giống như đang trốn cái gì.

Bối Bối đối với cử chỉ của chúng nghi hoặc khó hiểu: “Các con sao vậy, có phải rất nhớ mẫu thân không? Bây giờ đã biết không thể rời mẫu thân rồi sao...”

Lời của nàng còn chưa nói xong, liền bị một đạo thanh âm tức giận đánh gãy: “Thì ra người chính là mẹ của ba đứa nhóc này, hừ, người dạy con sao thế, cứ nhiên dạy chúng đến trộm sữa tươi của ta, thật sự là thể phong nhật hạ[1]!”

Nghe vậy, tâm tư của Bối Bối lược chuyển, cuối cùng có chút hiểu được các cục cưng của nàng vì sao lại vội vã nhào vào lòng nàng như vậy, sau đó lại trốn tránh không dám gặp ai, thì ra là làm chuyện xấu!

Tuy rằng biết con mình làm sai, nhưng Bối Bối vẫn ôm ấp, che chở chúng trong lòng.

Nàng lễ phép hướng đại thẩm đang tức giận kia cúi đầu một cái: “Đại thẩm, thật sự rất xin lỗi, ta không trông hải tử tốt, là bọn chúng không đúng, bọn họ uống trộm bao nhiêu sữa tươi của người, ta đền tiền cho người được chứ?”

Nghe thấy có tiền đền, đại thẩm sắc mặt cuối cùng thoáng hảo chuyển, nàng đưa ra hai ngón tay, ngạo mạn hếch đôi môi dày: “Chỉ cần người đền ta hai mươi lượng bạc, ta sẽ không truy cứu chuyện bọn chúng trộm sữa này.”

Hai mươi lượng bạc?!

Bối Bối khóe miệng co lại, này rõ ràng chính là sấn hỏa đả kiếp[2] (1 trong 36 kế - thừa lúc cháy nhà mà trộm cướp), cho dù uống cả thùng sữa, cũng không cần hai mươi lượng bạc, thật đúng là hại người!

Nàng hít một hơi thật sâu, để cơn tức đang bốc lên trong lòng chậm rãi hạ xuống, sau đó mới miễn cưỡng mỉm cười: “Đại thẩm, ta nghĩ...Hai mươi lượng bạc có phải nhiều quá hay không...”

“Hừ! Hai mươi lượng coi như tiện nghi cho rồi, người rốt cuộc có đền tiền không, không đền tiền chúng ta đi gặp quan.”

Bối Bối trên mặt tươi cười vừa thu lại, sắc mặt cũng trở nên không tốt lắm.

Nàng nhún nhún vai, tự tại nói: “Được rồi, vậy chúng ta đi gặp quan, dù sao trên người ta cũng không có tiền.”

Đại thẩm kia nhất thời há hốc mồm, lập tức phản ứng lại, thật sâu cảm thấy Bối Bối đang chơi xỏ mình, lửa giận xông lên.

“Đi, gặp quan!”

Bà ta cực giận túm trụ tay Bối Bối, vài người vây xem nhìn thấy có kịch vui để xem, vì thế cũng phần phật đi theo giúp vui.

[1] Thể phong nhật hạ: thói đời ngày sau

[2] Chính là sẵn hỏa đả kiếp: 1 trong 36 kế - thừa lúc cháy nhà mà trộm cướp

378. Q.4 - Chương 379: Xà Cực Cưng Náo Loạn Phủ Quan

Trên thềm đường của quan phủ, vị quan tuổi đã cao với chòm râu quai nón đang đẩy đẩy cặp kính đã rơi xuống sống mũi, chớp chớp ánh mắt tinh tế.

“Dưới công đường người nào báo quan a?”

Béo thắm thực tự mãn tiến lên một bước, dương cao giọng: “Đại nhân, là dân phụ muốn cáo quan.”

Ngay sau đó, ngón tay thũng béo chỉ vào mũi Bối Bối, lỗ mũi phun khí: “Muốn cáo.. nữ nhân dung túng để mặc con cái đi trộm cướp đáng khinh này.”

Bối Bối cau đôi mày thanh tú, ánh mắt thanh thanh nhìn ngón tay trước mắt, mới hé miệng, các cực cưng trong lòng bỗng nhiên bay ra ngoài.

Nàng sưng sốt, bẽn lẽn đưa tay muốn bắt chúng về, nhưng chỉ bắt trúng không khí.

“Cực cưng, các con muốn đi đâu, mau về bên mẫu thân.”

Nhưng Hoàng kim dẫn nghe lại như không nghe, vẫn hướng tới vị quan đang ngồi trên à bay tới.

“A?” Quan binh cùng vị đại nhân kia trên thềm đường đều có chút phản ứng không kịp nhìn ba quả Hoàng kim dẫn đột nhiên xông ra.

Chỉ chốc lát sau, ba quả Hoàng kim dẫn trước sau dừng trên bàn của quan đại nhân, hưng trí bưng bưng nhảy đồng nhảy tây.

Tiểu công chúa ngừng trên một bên quan ấn (con dấu của quan), dạo qua một vòng ở chung quanh quan ấn, tiếng nói tràn ngập tò mò: “Ca ca, các huynh xem cái này, cùng cái kia của phụ thân bộ dạng có chút giống nha...Lão gia gia, đây là dùng để đóng trên giấy sao?”

Quan đại nhân dụi dụi mắt, xác định trên bàn mình thật sự có ba quả tiểu kim dẫn, đôi mắt híp nhỏ của hắn mở to, khóe miệng co rúm.

“Các người mau xuống cho bốn đại nhân!”

Tiếp theo, hắn quay sang trừng Bối Bối, quát mắng: “Điều phụ lớn mật, cư nhiên dám trêu đùa bốn quan, mau kêu chúng lăn xuống!”

Lăn xuống?

Bối Bối bĩu môi, sao có thể kêu cực cưng của nàng lăn xuống, thật làm người ta tức giận.

Nàng liếc ngang vị quan đại nhân một cái, sau đó khoanh tay: “Ta cố tình không kêu.”

Trên bàn sách, ba quả Hoàng kim dẫn chơi đến điên đảo, lật tung sách vở, cơ hồ chỉ còn thiếu đánh đổ nghiên mực.

“Dừng tay, dừng tay...Các người mau dừng tay cho ta!” Quan đại nhân nóng giận ở trên bàn đồng xông đến tây nhào đi, vẫn bắt không được ba quả Hoàng kim dẫn.

Hắn cực tức đối với đám quan binh dưới công đường đang xem đến ngây người mà rống: “Các người còn đứng sững ở đó làm gì, còn không mau lại đây bắt lấy ba đứa nhóc đó.”

Đám quan binh chưa từng gặp qua tình huống như vậy, tại thềm đường thu hồi vẻ kinh ngạc, vội vàng rút đao xông lên.

Thấy thế, Bối Bối hoảng hốt: “Này này này, các người không được làm hại cục cưng của ta.”

Nàng vội vàng chạy nhanh qua, lại bị người dùng sức kéo, thiếu chút nữa không đứng vững té ngã.

Béo đại thẩm đắc ý dào dạt túm giữ tay Bối Bối, cố ý dùng sức nắm cổ tay mảnh khảnh của nàng: “Người chó mớ tưởng đi đâu hết, ta xem người lá gan không nhỏ, không những dung túng cho con trộm cắp, hiện tại còn dung túng con ám sát đại nhân, tội càng nặng thêm!”

Bối Bối vịn vẹo cổ tay: “Người mau buông tay.”

“Buông tay? Ha ha...Người có biết ta là ai của đại nhân không? Ta là muội ruột của hắc, hài tử của người trộm sữa tươi của ta, hiện tại lại bất kính với đại nhân, nhiều loạn thẩm đường, ta thấy người chán sống rồi!”

Nghe vậy, Bối Bối cau chặt đôi mày thanh tú, thì ra là một lũ với nhau, khó trách béo đại thẩm này dám can đảm hại nàng bởi thường như vậy còn dám tới báo quan đây.

“Buông mẫu thân ta ra.” Hoàng kim dẫn lão đại bay đến, trên người phát ra mấy đạo kim quang, thẳng tắp bắn về phía béo đại thẩm đang túm chặt Bối Bối.

Năng lượng không nhỏ đánh trúng lồng ngực của béo đại thẩm.

Chỉ nghe nàng kêu to một tiếng: “Á!”

Liền nghe “uỳnh” một tiếng bị ném xuống đất, rơi chổng vó.

Hoàng kim dẫn lão đại ngừng trên vai Bối Bối, sau đó lại bay lên cọt cọt mặt Bối Bối.

“Mẫu thân, con đánh ngã người xấu béo ú rồi.”

Trên mặt truyền đến một cảm giác mềm mại, Bối Bối đưa tay ôm trụ Hoàng kim dẫn lão đại, đưa lên miệng hôn: “Cục cưng thực ngoan.”

Béo đại thẩm giãy dụa từ trên mặt đứng lên, tức giận đến cả người mỡ dày đều phát run.

Nàng quay đầu đối với những quan binh đang truy đuổi hai quả Hoàng kim dẫn còn lại mà thét mắng: “Các thùng cơm (người vô dụng) bọn người, còn không mau phái người lại đây cùng bắt hai người này luôn.”

Tiếp theo, vài tên quan binh rút đao bức thẳng hướng Bối Bối.

Bối Bối còn chưa kịp ra tay, Hoàng kim dẫn lão đại liền giành trước bay qua.

Hắn quay tròn quanh đám quan binh đang bức lại, thanh âm non nớt xen lẫn mất hứng: “Các người rất xấu nha, cứ nhiên cầm dao đối mặt với mẫu thân, phụ thân nói ai khi dễ mẫu thân đều phải đánh!”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Hoàng kim dẫn lão đại trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Trong chớp mắt, quả trứng của hắn liền phát ra vô số kim quang, lập lập lờ lờ, chợt “vèo” một tiếng bắn thẳng vào đám quan binh.

Trong đó một gã quan binh trường lớn ánh mắt nhìn hoàng kim cầu đang hướng mình bắn qua, trốn tránh không kịp, bị đánh trúng mắt.

“Ai nha!” Hắn phản xạ đưa tay che mắt kêu rên.

Công phu trong nháy mắt, chỉ thấy Hoàng kim dẫn lão đại mang theo kim cầu đang phát sáng chuyển động bên trong đám quan binh, lúc thì đánh đầu, lúc thì đập mũi.

Rất nhanh, nguyên bản đám quan binh tới công kích Bối Bối bị Hoàng kim dẫn lão đại đùa bỡn đến choáng váng, hơn nữa người người trên mặt còn mang đủ màu sắc.

Bên kia, Hoàng kim dẫn lão đại cùng tiểu công chúa đang cùng quan binh chơi trốn tìm.

Tiểu công chúa bay đến bên chân một quan binh, cười hì hì nói: “Đại thúc, ta ở đây, người làm sao cũng không tìm được ta đâu, thật ngốc, so với bọn đầu gỗ trong cung còn ngốc hơn.”

Vị quan binh đại ca kia bị tiểu công chúa nói vậy, càng thêm tức giận, hấn nắm chặt đao trong tay liền hướng bên chân vung chém lung tung.

“Nha đầu chết tiệt kia, ta quả ngươi là trong cung hay là ở đâu, hôm nay lão tử phải mang quả trứng ngươi chém làm hai.”

Nhìn thấy cây đao bạc sáng chói, tiểu công chúa lập tức kêu cứu mạng: “Nhị ca ca, mau tới cứu mạng a, muốn giết người a...”

Tuy rằng vẫn kêu cứu mạng, nhưng một chút cũng nghe không ra ý vị hoảng hốt.

Hoàng kim dẫn lão nhị bay đến, bắn ra một đạo kim quang liền đem tên quan binh truy đuổi tiểu công chúa kia đánh bại ngã trên mặt đất.

“Nhị ca ca, huynh giỏi quá, bọn họ thật ngốc.”

Tiểu công chúa bay vòng quanh Hoàng kim dẫn lão nhị, hưng phấn bưng bưng nói tiếp: “Nhị ca ca, bọn họ đều bắt không được chúng ta nha, bọn họ đều cầm đao thật nha, không giống bọn đầu gỗ trong cung cầm đao gỗ, thật vui, chúng ta tiếp tục chơi.”

Hoàng kim dẫn lão nhị không cho là đúng bay đi, thuận tiện bỏ lại một câu: “Ta muốn đến bên kia chơi, không cho phép lại kêu ta cứu mạng, thực phiền toái.”

“Phụ thân nói kêu cứu mạng là quyền lợi của nữ nhân, cứu người là trách nhiệm của nam nhân.”

379. Q.4 - Chương 380: Gặp Được Đối Thủ

Trong Diễm cung, giờ phút này đang vì tìm kiếm Vương hậu nương nương cùng tiểu vương tử tiểu công chúa bị mất tích mà loạn đến gà bay chó nhảy.

Cô Ngự Hàn chấp tay sau lưng đi tới đi lui, những nếp nhăn trên trán cơ hồ sắp xếp đồng thành núi.

Chỉ chốc lát sau, một gã thị vệ vội vã chạy vào: “Bẩm báo Vương, chúng thuộc hạ đã lục soát trên dưới cung điện, cũng không tìm được một tin tức nào của Vương hậu nương nương, tiểu vương tử cùng tiểu công chúa.”

Nghe vậy, khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn biến động, bàn tay to hung hăng đập xuống mặt bàn: “Uỳnh.”

Một tiếng rất lớn, trên bàn xuất hiện vết rạn nứt, dọa tới cung nữ đang hầu hạ một bên cũng run lên, ngay cả hô hấp cũng phải cẩn cẩn thận thận.

Hạ xuống cơn lo lắng trong lòng, Cô Ngự Hàn mới đưa ánh mắt sáng lạnh bắn nhọn về phía cung nữ của Diễm cung.

“Nói cho bốn vương, trước khi mất tích Vương hậu nương nương có điểm nào khác thường?”

Cung nữ chân run lập cập quỳ xuống: “Nô tỳ... Nô tỳ thấy nương nương giống như đang tìm cái gì đó trong hầm cung, nô tỳ lúc ấy nói muốn tìm hộ, nhưng nương nương bảo không cần, còn bảo nô tỳ lui ra.”

Bờ môi mỏng của hấn mấp má, chuyển hướng sang ba bà vú: “Các người khi nào thì phát hiện tiểu vương tử cùng tiểu công chúa mất tích?”

“Nô tỳ phát hiện thời gian tiểu vương tử cùng tiểu công chúa mất tích cùng thời gian nương nương mất tích là không sai biệt lắm.”

Nhìn chung quanh các nàng một cái, Cô Ngự Hàn tâm phiền ý vội vẫy vẫy tay: “Các người lui xuống, tiếp tục tìm.”

“Vâng.” Cung nữ thị vệ run rẩy rất nhanh lui ra ngoài, chỉ để lại Cô Ngự Hàn một mình.

Hắn rầu rĩ đứng lên, ngón tay thon dài đặt lên mi tâm, nhẹ nhàng xoa.

Tiểu Bối Bối, nàng rốt cuộc đã chạy đi đâu? Còn cục cưng có phải ở cùng với nàng hay không?

Không bao lâu, Thương Tuyết Lệ đi đến.

Cô Ngự Hàn khẩn cấp hỏi: “Thế nào, ngoài cung có tin tức gì không?”

“Hồi báo Vương, thuộc hạ thăm dò qua tại nơi náo nhiệt nhất của kinh thành, có người nói từng nhìn thấy ba quả Hoàng kim dẫn ở đầu đường xuất hiện qua.”

“Nhất định là bọn chúng!” Con người đen của Cô Ngự Hàn nhảy lên tia vui sướng.

Thương Tuyết Lệ lắc lắc đầu, trong ánh mắt hàm chứa khó hiểu: “Nhưng thuộc hạ có hỏi qua thị vệ canh cửa cung, bọn họ đều nói không thấy Vương hậu nương nương cùng tiểu vương tử tiểu công chúa tiếp cận cửa cung một bước.”

“Không có tiếp cận cửa cung một bước, vậy bọn họ làm thế nào xuất cung? Chẳng lẽ nói không phải bọn họ? Không có khả năng...”

Cô Ngự Hàn có chút gấp gáp lại bắt đầu rảo bước đi lại, tâm tư hỗn loạn không thôi.

“Vương huynh, ta biết tẩu tử mang theo cục cưng đi ra từ chỗ nào.” Huyền Trữ đi vào, mang trên mặt vẻ thần bí.

“Chỗ nào?” Cô Ngự Hàn cùng Thương Tuyết Lệ cơ hồ đồng thời đặt câu hỏi.

Huyền Trữ nhìn bọn họ, sau đó nói: “Các người đi theo ta, ta dẫn người đi xem xem, nói không chừng sẽ phát hiện manh mối nào đó.”

...

Đi vào góc tường hẻo lánh, Huyền Trữ chỉ vào một cái động: “Vương huynh, tẩu tử hẳn là từ nơi này chui ra ngoài.”

Lông mày của Cô Ngự Hàn nhăn lại, bạc môi bất lực cong lên, lo lắng đồng thời lại cảm thấy vô lực.

Cũng chỉ có Tiểu Bối Bối của hắn mới chú ý tới cái động như vậy.

Hắn thở dài, ngồi xổm xuống, đưa tay hất ra đám cỏ dại đang che lấp cửa động.

Bàn tay to trong lúc di động tìm được một túi bạc.

“Đây là...” Hắn trầm ngâm nhìn túi tiền trong tay, sau đó mở ra xem, phát hiện bên trong có không ít ngân lượng.

Rất nhanh hắn liền nghĩ thông suốt, khẳng định là Tiểu Bối Bối của hắn cầm tiền muốn ra bên ngoài chơi, kết quả không cẩn thận trong lúc bò làm rơi túi tiền.

“Chết rồi, Tiểu Bối Bối làm rơi túi tiền, vậy cả ngày nay nàng ở ngoài cung chẳng phải là nhịn đói sao?”

Hắn chột đứng phất dậy, lo lắng trong đáy mắt cơ hồ muốn tràn ra.

“Tuyết Lệ, sai bọn người ngoài cung tiếp tục dò la tin tức của bọn họ, ta lập tức xuất cung.”

“Vâng.”

“Vương huynh, ta cũng muốn đi.” Huyền Trữ giữ chặt ống tay áo của hắn.

“Huyền Trữ, muội ở lại lại giúp Vương huynh chỉ huy hạ nhân tìm trong cung.”

“Cái này... Vậy được rồi.” Huyền Trữ đành phải buông ra hắn, nghĩ rằng suy nghĩ của Vương huynh cũng đúng, bây giờ còn không biết tẩu tử cùng cục cưng có thật sự rời khỏi hoàng cung hay không.

...

Ngoài cung, thăm đường vẫn như trước hỗn loạn vô cùng.

Bối Bối nhìn các cục cưng chinh đám quan binh xoay vòng vòng, nàng nhún nhún vai, dứt khoát ngồi vào một bên nhàn nhã nhìn các cục cưng chơi.

“Ôi... Ai da...”

Thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu rên của quan binh.

Nhìn thảm trạng té ngã của bọn họ, Bối Bối nhin không được che miệng bật cười.

Một lát sau, nàng nhin không được đứng lên, tay siết thành quyền hét lên: “Cục cưng, cố lên, đánh ngã tất cả, tất cả phải bị đánh đến nằm thẳng dưới đất!”

“Ca ca, mẫu thân bảo chúng ta cố lên.” Tiểu công chúa ở giữa hai vị ca ca chạy tới chạy lui.

“Biết rồi, muội đừng ở đây vướng tay vướng chân nữa, đi qua bên mẫu thân đi, muội lại không đánh người xấu, chỉ biết tránh sau theo đuôi bọn ta xem kịch vui.” Hoàng kim dẫn lão nhị phàn nàn.

Bỗng nhiên, một thân ảnh gầy gò cương mãnh cầm kiếm phi đến, thẳng hướng Bối Bối.

“A...” mắt hạnh của Bối Bối trừng lớn, nhất thời phản ứng không kịp, chỉ có thể ngơ ngác nhìn thanh kiếm sắc bén kia đâm về hướng mình.

“Mẫu thân!”

Ba quả Hoàng kim dẫn kích động cùng kêu to, rất nhanh thi pháp đánh đổ đám quan binh đang vây quanh, sau đó bay qua cứu giúp.

“Đệ đệ, chiếu cố muội muội cho tốt.”

Hoàng kim dẫn lão đại phi trước một bước, bắn ra năng lượng đánh lệch chuôi kiếm sắc bén kia.

Nhìn thấy kiếm đâm lệch, Bối Bối hít ngược một hơi, hoang mang rối loạn nhảy trốn sang một bên.

“Cục cưng, các con mau tới bên mẫu thân, nguy hiểm!”

Nàng không còn hứng nhàn nhã xem kịch, hai tay vận lên hồng quang, chuẩn bị đối phó tên cao nhân đột nhiên xuất hiện.

Ba quả Hoàng kim dẫn rất nhanh tụ tập ở bên người Bối Bối, bắt đầu cảm giác được địch nhân vừa xuất hiện.

380. Q.4 - Chương 381: Xà Vương Nổi Giận

“Các ngươi một người cũng đừng mơ tưởng đến việc bỏ chạy!” Lâm bộ đầu vung võ

kiếm lên, chuyển công kích sang hướng ba quả tiểu Hoàng kim dẫn.

Thấy thế, Bối Bối giận dữ tận tim gan: “Này, người rút cuộc có phải nam nhân hay không, cư nhiên ngay cả tiểu hài tử cũng ra tay.”

Nói xong, nàng vận năng lượng toàn thân công kích hướng Lâm bộ đầu.

Lâm bộ đầu chuyển người tránh đi công kích của Bối Bối, lông mày thẳng dựng lên: “Hừ! Bọn chúng cũng không phải là tiểu hài tử bình thường, là nghi phạm to gan tày trời có thể trêu chọc đại nhân!”

Thế công rào rạt mà đến, Bối Bối dốc hết khí lực toàn thân mới miễn cưỡng ngăn trụ được.

Nàng khế cắn môi, bắt được một sơ hở mà ra chiêu, đánh lạc hướng Lâm bộ đầu, vội vàng đến bên Hoàng kim.

“Mẫu thân...” Hoàng kim dẫn nhanh chóng tới gần Bối Bối, đối với tình huống hung hiểm đột nhiên xảy ra này có điểm hoảng sợ.

“Ngoan, đừng sợ, mẫu thân ở đây.”

Bối Bối đau lòng trấn an Hoàng kim dẫn, nhìn bọn chúng bộ dáng tựa hồ bị dọa hư tựa vào nhau, tim nàng đau như bị kéo căng ra.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Lâm bộ đầu, tiếp đó lại quay đầu nhìn hài tử của nàng.

Không được, không thể cho cục cưng tiếp tục ở tại đây.

Hạ định quyết tâm, lòng bàn tay nàng nhanh chóng ngưng tụ một đạo hồng quang, quét về phía ba quả Hoàng kim dẫn.

Trong chớp mắt, ba quả Hoàng kim dẫn thuận thế bị đẩy ra khỏi nha môn: “Mẫu thân...”

“Đi mau, đi tìm phụ thân.”

Bối Bối hô to một tiếng, không rảnh nói thêm nữa, Lâm bộ đầu liền đã lần nữa công kích lại.

“Điều phụ lớn mật, mau mau buông tay chịu trói.”

Lâm bộ đầu hét lớn một tiếng, ra tay càng thêm không lưu tình.

Tuy rằng ứng phó có chút lực bất tòng tâm, nhưng Bối Bối lại trấn định bản thân: “Chỉ có kẻ ngốc mới buông tay chịu trói.”

“Vậy đừng trách Lâm mỗ không khách khí!”

Lâm bộ đầu quét ngang tim, thi pháp lên kiếm sắc, ngân quang bay nhanh bắn về phía ngực Bối Bối.

“A!” Bối Bối tránh không kịp, ngực đột ngột bị trúng một chiêu.

Năng lượng mạnh mẽ đem nàng ném ra xa vài bước, ở giữa không trung rạch ra một đường cong, “Bịch” một tiếng nặng nề mà ngã trên mặt đất.

Bối Bối ôm ngực, cảm giác ngực một trận quận đau, nàng thống khổ nhíu lại đôi mày thanh tú: “Úm, đau quá.”

Ngẩng đầu, nàng nhìn thấy Lâm bộ đầu giơ kiếm đi tới, mũi kiếm bạc quang lóe sáng dần dần bức gần nàng.

Nàng theo bản năng bò lui ra sau, lại tác động tới vết thương trên ngực: “Úm... Đau chết ta.”

Lâm bộ đầu rất nhanh đã đến trước mặt nàng, đứng trên cao nhìn xuống, kiếm sắc đặt ngay cổ họng nàng, uy hiếp tính mạng của nàng.

Thấy tình trạng đã được khống chế, Quan đại nhân kể cả vị béo đại thẩm kia chỉnh chỉnh quần áo, sau đó giương cằm kiêu ngạo đi tới.

Quan đại nhân ngạo nghễ nhìn Bối Bối chật vật nằm cong trên mặt đất, cười nhạo một tiếng: “Tiếp tục đánh đi, tại sao không đánh?!”

Thấy bộ mặt kia của hần, Bối Bối mím môi không nói lời nào, thức thời vụ giả vi tuần kiệt[1].

Tên quan này vừa nhìn đã biết không phải người tốt gì cho cam, nàng vẫn là miệng lưỡi ngoan ngoãn một chút thì tốt hơn.

Không thấy Bối Bối đáp lại, tên quan đại nhân kia càng thêm huyên hoang: “Sao? Không dám lên tiếng, chỉ vậy mà đã sợ ta à?”

Hần tiến lên một bước, vuốt vuốt chòm râu, sau đó nheo mắt lại, cắn răng hung tợn nói tiếp: “Người cho là như vậy là hiểu rồi sao, dám ở trên đầu bốn quan nghịch lửa[2], bốn quan sẽ cho người ném thử lợi hại!”

Tiếp theo, hần xoay người hạ lệnh: “Người đầu...”

Tiếng ra lệnh còn chưa phát ra, béo đại thẩm giành trước một bước mở miệng: “Ca, chờ một chút, để ta thay ca giáo huấn giáo huấn nữ nhân không biết sống chết này.”

Quan đại nhân nhìn nhìn muội muội một chốc cùng nàng trao đổi một ánh mắt hiểu rõ, sau đó chậm rãi nở nụ cười: “Được, vậy thì người thay bốn quan hảo hảo giáo huấn điều dân lớn mật này một chút.”

Béo đại thẩm lắc lắc cái móng, từng bước một lại gần Bối Bối, ánh mắt âm hiểm độc ác, nhìn đến Bối Bối cả người ứa mồ hôi lạnh.

Bị kiểm sắc trụ lại, nàng động đậy không được, chỉ có thể nhìn béo đại thẩm đi đến trước mặt mình.

“Bốp!” Một cái tát vang dội dừng trên khuôn mặt yêu kiều mềm mại của Bối Bối, mặt nàng lập tức sưng đỏ lên, nhìn thấy mà khiếp.

Bối Bối nhin xuống cơn đau như nẩy lửa trên mặt, tựa như có trăm ngàn cây kim đang đâm vào da thịt nàng, đau đến khó chịu.

Lâm bộ đầu nhíu nhíu mày, thận trọng mở miệng: “Nàng là phạm nhân, hẳn là sau khi thẩm vấn mới chấp hình[3], bây giờ đã đánh người e là không tốt lắm.”

“Phi! Ở đây không tới phiên người lên tiếng, ta là phụng mệnh lệnh của đại nhân nhà người giáo huấn nàng, người chỉ cần canh chừng nàng cho tốt là được.”

Nghe vậy, Lâm bộ đầu mày càng nhăn hơn, nhưng không lên tiếng nữa, kiểm sắc thủy chung không rời cổ Bối Bối.

Béo đại thẩm vắn cái eo béo ngậy ngồi xổm xuống, đưa tay xoa mặt Bối Bối, giả bộ thực luyện tiếc “Chắc chắc, một gương mặt nõn nà a, một làn da mịn màng, đánh lên thật là đã tay cực kỳ.”

Bối Bối giận dữ trừng béo đại thẩm, cơn tức trong lòng theo cái đau trên mặt càng bốc càng lớn, chỉ muốn đem béo đại thẩm giả tốt bụng này đốt thủng một lỗ to.

“A, tiểu nha đầu ánh mắt rất lợi hại nha, vậy thì xem dùng ánh mắt giết người nhanh hay dùng tay giết người nhanh!” Béo đại thẩm hung ác lại ném cho Bối Bối một cái tát, trừng mắt, bộ dáng tựa như mẩu dạ xoa[4].

...

Đầu đường, ba quả Hoàng kim dẫn vẫn bị hồng quang buộc lùi về sau, nhất thời không có biện pháp để dừng lại.

Bỗng nhiên, bọn họ cảm giác được thân thể bị chặn lại, một loại cảm ứng huyết mạch tương liên làm cho bọn họ đồng thời kinh hãi hô lên: “Là phụ thân đến đây!”

Cô Ngự Hàn lắc mình một cái liền xuất hiện trước mặt bọn chúng, đôi mắt anh tuấn hàm chứa cơn lốc giận, lẳng lặng nhìn ba quả trứng cực cứng luôn khiến người khác phải gánh lên lo âu này..

Ba quả Hoàng kim dẫn không kịp lo đến cơn tức của hắn nữa, sốt ruột dừng trên vai của hắn: “Phụ thân, mau cứu mẫu thân, có người xấu đánh mẫu thân, phụ thân nhanh đi đi...”

Có người đánh Tiểu Bối Bối của hắn?!

Chết tiệt!

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, trên người bật ra ra vô số đạo hồng quang phản nỗ: “Mau dẫn phụ thân đi tìm mẫu thân.”

“Mẫu thân ở đây, phụ thân đi mau.”

Ba quả Hoàng kim dẫn “vèo” một tiếng hướng phía trước bay, Cô Ngự Hàn theo sát phía sau, quyền đầu nắm rất chặt

Ai dám động Tiểu Bối Bối của hắn, quả thực chán sống! Hắn không thể không giết bọn người ác độc không biết sống chết đó!

Nhìn bóng dáng bọn họ bay nhanh rời đi, Thương Tuyệt Lệ cũng lo lắng không thôi đuổi theo.

[1] Thức thời vụ giả vi tuần kiệt: kẻ thức thời mới là kẻ tài giỏi

[2] Nghịch lửa: ý là to gan tày trời

[3] Chấp hình: chấp hành hình phạt

[4] Bộ dáng tựa như mẩu dạ xoa: chỉ người đàn bà hung ác

381. Q.4 - Chương 382: Lửa Giận Ngập Trời

Quan đại nhân ngồi ở trên cao, mắt lé chằm chọc nhìn Bối Bối mặt bị xưng phù đang quỳ gối dưới công đường .

“Người còn có gì muốn nói không ?”

Hai tay Bối Bối bị trói sau lưng, bên cạnh còn bị lưỡi kiếm dĩa sát vào người.

Vết sưng trên mặt đang âm ỉ đau nhưng nàng cố nhịn xuống, khinh bỉ nhìn cái tên làm ra vẻ là quan đại nhân, sau đó lại liếc mắt nhìn nữ nhân béo đứng bên cạnh hắn.

“Các người là cầu quan ý thể hiếp đáp người dân, căn bản không xứng đáng làm quan phụ mẫu, ngày mà các người ngồi chỗ đó không còn lâu lắm, ta hứa đấy.” Nàng oán hận đảo mắt nhìn bọn chúng.

Khi nàng nói chuyện làm động đến vết thương trên mặt, còn ngực cũng bị nội thương, càng thêm đau đớn.

Nàng Tô Bối Bối cùng với bọn họ là kẻ thù không đội trời chung !

“Chát!”

Quan đại nhân đập quan ấn xuống bàn, trừng mắt nhìn Bối Bối, tức giận đến mặt đỏ tía tai : “Người cũng dám làm càn nói xấu bản quan, nhìn người là ta đã biết chưa được giáo huấn, người đâu, đề nàng ta xuống đánh ba mươi bản cho ta, bản quan muốn nhìn xem người còn mạnh miệng hay là ta mạnh tay, đánh cho ta !”

“Dạ!”

Hai tên lính cầm gậy lập tức lên tiếng trả lời.

Bối Bối toát mồ hôi lạnh, mắt nhìn thấy hai tên lính mang gậy thô cách mình càng ngày càng gần.

Không phải chứ?! Nàng sẽ bị đánh chết ở đây sao, nha nha, cầu quan này thật đúng là lương tâm bị chó gặm mất rồi.

Mắt thấy hai tên lính phụ trách việc thi hành án ngày càng gần, Lâm bộ đầu rốt cục không thể im lặng được nữa .

Hắn thu hồi kiếm, chấp tay hành lễ “Đại nhân, thuộc hạ chỉ sợ làm như vậy sẽ xảy ra án mạng, hoặc là đại nhân có thể đem nàng nhốt lại trước, để cho nàng tỉnh táo rồi tiếp tục tra khảo.”

Quan đại nhân lại vỗ bàn một cái chát, lời nói nghiêm khắc đối với Lâm bộ đầu : “Bản quan làm như thế nào có cần người dạy bảo sao ? Cút sang một bên đứng đi !”

Lâm bộ đầu chấp tay, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thương hại nhìn Bối Bối, sau đó đứng ở một bên cúi đầu nghe lệnh.

“Đồng !” Hai cây gậy gỗ đồng thời đánh lên người Bối Bối, thân hình nàng đang cố gồng mình chờ đợi bản án.

Bối Bối vẻ mặt đau đớn, cái này chết chắc rồi, xong đời.

Cô Ngự Hàn, chàng còn không mau tới cứu lão bà thân yêu của chàng, ta sẽ bị đánh chết ở đây, ô.....

Rốt cục nhìn thấy Bối Bối lộ ra sắc mặt đau khổ, quan đại nhân cùng muội muội của hắn liếc mắt nhìn nhau một cái, âm hiểm cười thầm.

Hắn đắc ý dào dạt, như là sự sống chết của Bối Bối đang nằm trong tay hắn, tay chậm rãi giơ lên quan ấn, sau đó dưới ánh mắt chật vật của Bối Bối một chút một chút tiếp cận mặt bàn.

“Chát ! Đánh.....Cho ta !”

Hai cây gậy gỗ đồng thời giơ lên, Bối Bối run rẩy, rốt cuộc không thể che giấu được sự sợ hãi, nhắm chặt mắt, chờ đợi đau đớn đang đến.

Ngay tại thời điểm chỉ mình treo chuông[1] đó, ngoài cửa nhà môn tiến vào một bóng trắng, cùng với lửa giận ngút trời thét to : “Chết tiệt các người, toàn bộ dừng tay cho bản Vương !”

Hồng quang bắn về phía hai cây gậy gỗ, ngọn lửa lập tức thiêu cháy, ngọn lửa lan dần sang hai tên lính.

“Ai nha!” Hai tên lính ngã lăn ra đất, hai cây gậy gỗ trong tay vẫn cháy, lửa thiêu đau đớn, bọn họ vội vàng vứt gậy sang một bên, luống cuống chui tay vào quần, kêu rên liên tục.

Trong chớp mắt, Cô Ngự Hàn đi đến bên người Bối Bối, ngón tay bắn ra hồng quang, dây thừng trói tay nàng đứt đoạn.

Hắn đem nàng ôm vào ngực : “Tiểu Bối Bối, nàng thế nào? Mau nói chuyện với ta, để cho ta nghe giọng của nàng, Tiểu Bối Bối.....”

Nhìn khuôn mặt tuần tú quen thuộc trước mặt, Bối Bối cơ hồ mừng tới phát khóc, nàng há miệng muốn nói chuyện, lại làm cho lồng ngực đang bị nội thương nhói đau.

“Khụ, khụ, khụ, đau.” Đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ nhăn nhó.

Nghe tiếng nói chật vật của nàng, trái tim của Cô Ngự Hàn co rút đau đớn, hắn nhẹ nhàng cầm cổ tay bắt mạch cho nàng, phát hiện nàng bị nội thương rất nhỏ.

Tức giận lại tăng thêm một tầng, hắn phẫn nộ hét to : “Cuối cùng là ai đã dẫm thương nàng, toàn bộ lăn hết ra đây cho ta!”

Quan đại nhân kinh hồn bạt vía chỉ chỉ Cô Ngự Hàn : “Thật là to gan..... Người là ai, cũng dám quát tháo tại công đường.”

Lâm bộ đầu đứng ở một bên, chậm rãi thu hồi kiếm trong tay.

Hắn nhìn kỹ Cô Ngự Hàn một lúc lâu, đồng tử trong mắt co rút lại vài cái, sau đó quỳ xuống cất tiếng nói: “Ty chức khấu kiến Vương .”

“Vương, Vương.....Vương ?” Cái này quan đại nhân hoàn toàn chấn kinh rồi, cũng bắt đầu sợ hãi, run rẩy.

Bên cạnh hắn, muội muội tới mức mờ trên người cũng run run, ánh mắt đăm đăm nhìn Cô Ngự Hàn miệng thì thào : “Vương ? Hắn là.....Xích Diễm Vương ? Vậy..... Nữ nhân kia là.....”

Mọi việc xung quanh, Cô Ngự Hàn tạm thời nhìn như không thấy, hắn thật cẩn thận ôm lấy Bối Bối đi lên ghế ngồi, sau đó tỉ mỉ kiểm tra trên người nàng còn vết thương nào khác không.

Cuối cùng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm hai gò má sưng đỏ, cơn giận trong lồng ngực như núi lửa sắp phun trào.

Hắn nhẹ nhàng thổi thổi vết thương : “Tiểu Bối Bối, thực xin lỗi, là ta tới chậm, làm nàng.....Bị thương.”

Nhìn con mắt đen tràn ngập đau lòng, Bối Bối cảm giác đáy lòng từ từ mềm đi, vừa rồi tất cả những nỗi sợ hãi, đều im lặng rút lui, lưu lại chỉ còn là sự ỷ lại đối với hắn.

“Chàng rốt cuộc cũng đã tới, ta sợ đợi không được chàng đến thì sẽ bị đánh chết dưới cây gậy gỗ.....”

Lòng Cô Ngự Hàn càng thêm đau, hắn gắt gao nắm chặt tay nàng : “ Không được nói chữ kia.”

Cảm giác tay hần run rẩy, Bối Bối cơ hồ có thể cảm nhận được sâu trong nội tâm của hần có bao nhiêu sợ hãi, nàng nuốt xuống những nghẹn ngào, nhẹ nhàng gạt đầu : “Ta sẽ không bao giờ gặp chuyện xui xẻo, sẽ vĩnh viễn ở cùng chàng.”

“Ngoan.” Đôi mày đang nhíu lại mới thoáng thả lỏng ra.

Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khoé môi của nàng, hần thật cẩn thận tránh đụng vào vết thương để không làm nàng đau.

Hôn môi qua đi, hần xoay người, Thương Tuyệt Lệ hiểu ý đi tới : “Vương, thuộc hạ đã điều tra ra, vết thương trên mặt Vương hậu là do nữ nhân béo đánh, nội thương là do Lâm bộ đầu đánh.”

Cô Ngự Hàn thong thả nhìn chung quanh, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua những người đang quỳ ở dưới công đường, hai tay siết lại kêu lên răng rắc.

“Mấy tên chết tiết này, ngay cả Vương hậu của bổn Vương cũng dám đánh, các người muốn chết sớm.....Bổn Vương sẽ cho các người được toại nguyện!”

[1]Chỉ mảnh treo chuông: rơi vào tình huống nguy hiểm

382. Q.4 - Chương 383: Không Chút Lưu Tình

Hồng quang từ trong công đường bắn phụt ra ngoài, nhằm hướng lên trời.

Nhìn thấy một loại hồng quang kiểu độc nhất vô nhị, quan đại nhân rốt cục biết chính mình đã trợ tới người nào.

Hai chân hần run run từ từ trượt xuống quỳ trên mặt đất, sau đó rất nhanh bò sát tới dưới chân Cô Ngự Hàn về mặt cầu xin tha thứ : “Vương, xin tha mạng a, tiểu nhân không biết nàng là Vương hậu nương nương, tiểu nhân đã biết tội rồi.....”

“Bang bang bang...” Quan đại nhân không ngừng đập đầu xuống đất.

Cô Ngự Hàn lạnh lùng hừ một tiếng: “Người là đồ chết tiết, là một tên cầu quan!”

Đôi chân thon dài duỗi ra, liền đem tên quan đại nhân đang phủ phục dưới chân một cước đá bay, đau tới nỗi hần hộc máu rên rỉ.

Ngay sau đó, Cô Ngự Hàn từng bước từng bước đi đến trước mặt Lâm bộ đầu, từ trên cao nhìn xuống Lâm bộ đầu đang quỳ gối trên mặt đất.

“Người đã thương Vương hậu của ta, phải bị tội gì ?”

Lâm bộ đầu càng thêm cúi thấp xuống, hai tay đem kiếm của mình dâng lên : “ Ty chúc tội đáng chết vạn lần, thỉnh Vương xử lý.”

Cô Ngự Hàn mím môi, trong lòng bàn tay ngưng tụ hồng quang mãnh liệt : “Người quả thật đáng chết!”

Tay phải giơ lên, năng lượng hùng hậu nhất thời vây quanh Lâm bộ đầu, đánh hần văng đến bên cây cột to.

“Oành oành” Hai tiếng nổ lớn, Lâm bộ đầu bị đập mạnh vào cây cột, sau đó rơi trên mặt đất.

“Oẹ” Một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng, hần nhịn xuống không dám hé răng kêu rên, sau đó chống thân mình đi đến trước mặt Cô Ngự Hàn, một lần nữa quỳ xuống.

Thấy thế, Bối Bối nhịn không được mở miệng : “Cô Ngự Hàn, quên đi, không cần giết hần, hần chỉ là nghe lệnh làm việc thôi.”

Giọng nói của nàng nghe thật yếu ớt, nhưng không người nào có thể địch lại năng lượng cường đại như thế, làm cho Cô Ngự Hàn đang chuẩn bị đánh Lâm bộ đầu, hồng quang trong lòng bàn tay chậm rãi mất đi.

Hắn xoay người, dịu dàng nhìn nàng, nhẹ nhàng thở dài : “Được, nàng ngoan ngoan ngồi đó đi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.”

Câu nói cuối cùng kia, ẩn giấu trong tiếng nói của hắn có mang theo một tia nghiêm túc.

Cục diện kế tiếp sẽ có máu chảy, hắn không hi vọng làm bẩn tới đôi mắt xinh đẹp của nàng.

Bối Bối im lặng nhìn hắn, một hồi lâu, nàng nhẹ nhàng gật đầu, quay đầu nói với Thương Tuyệt Lệ : “Thương đầu gối, nơi này thoáng khí mù mịt, người mang ta đi ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện đi gặp cục cưng luôn.”

“Tuân lệnh. Vương hậu nương nương xin mời.” Thương Tuyệt Lệ cẩn thận nâng nàng lên, chậm rãi biến mất trong tầm mắt của mọi người nơi công đường.

Một màn vừa rồi đại thẩm béo đã xem thấy Bối Bối thay Lâm bộ đầu cầu tình, nhìn ra được một ít manh mối.

Mụ quỷ xuống : “Vương hậu nương nương, thực xin lỗi thực xin lỗi, xin người đừng đi, xin người trừng phạt ta đi, Vương hậu nương nương, ta biết sai rồi, Vương hậu nương nương.....”

Bối Bối thoáng quay đầu, lạnh lùng liếc mụ béo một cái, sau đó lại nhìn về phía Cô Ngự Hàn, đôi môi hé ra một chút tươi cười ” Cô Ngự Hàn, nữ nhân này làm cho.....Ta thực chán ghét.”

Bạc môi Cô Ngự Hàn nhếch lên : “Ta đã biết.”

Đợi Bối Bối rời đi, Cô Ngự Hàn lạnh lùng cười, ánh mắt ngoan tuyệt làm ọi người ở đây cơ hồ như bị đông cứng lại.

Hắn từng bước từng bước đến gần đại thẩm béo, khuôn mặt anh tuấn phi phàm đột nhiên nở ra nụ cười ôn hoà : “Người thật sự biết sai rồi sao?”

Đại thẩm béo nhìn thấy hắn lộ ra tươi cười, nghĩ mình đã được cứu rồi, mụ liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ : “Vương, ta biết sai rồi, thật sự là biết sai rồi, xin Vương tha mạng.”

“Người đã biết sai rồi, vậy bổn Vương cũng nên cho người một cơ hội sửa đổi, như vậy bổn Vương mới có vẻ là một người khoan hồng độ lượng chứ nhỉ !”

Hắn tủm tỉm cười làm đuôi lông mày xéch lên, phóng ra vô số phong tình trong lúc đó, cơ hồ làm cho ánh mắt đại thẩm béo mê muội.

Mụ ngẩn ngơ, trong lòng nổ lộp bộp, rất nhanh hoàn hồn : “Vâng, vâng, cảm ơn Vương , cảm ơn Vương.....”

Thấy mụ bộ dáng sợ chết, Cô Ngự Hàn khẽ cười : “Nhưng mà.....Người đánh Vương hậu nương nương, chuyện lớn như vậy, người nói.....Bổn Vương như thế nào mới có thể vì Vương hậu lấy lại một chút mặt mũi, ta làm sao có đủ năng lực cho người một cơ hội sửa đổi đâu?”

Nghe vậy, đại thẩm béo suy nghĩ, khẽ cắn môi, cánh tay hung hăng đánh vào mặt mình : “Ba ba ba.....”

Tiếng bốp bốp liên tục vang lên, tại đây im lặng đến nỗi một cây châm rơi xuống đều có thể nghe được rõ ràng, làm cho người ta cảm thấy run sợ.

Con người đen láy của Cô Ngự Hàn xẹt qua nụ cười tà ác : “Thực là không sai, biết mình có lỗi nên nhận lỗi, các người có hiểu không ?”

Hắn nhìn bao quát xung quanh những người khác, ánh mắt sắc bén khiếp người.

Những người khác rét run gật đầu, sau đó đồng dạng đưa tay vả lên mặt.

“Ba ba ba.....”

Toàn bộ công đường bắt đầu vang lên hỗn tạp tiếng bốp bốp, tiếng kêu thật lớn.

.....

Cô Ngự Hàn ngồi ở trên cao, chậm rãi thưởng thức trà nóng, con mắt liếc nhìn đám hạ nhân mang mặt mình đánh đến sưng tấy chảy máu, khuôn mặt lãnh huyết không có ý định kêu ngừng.

Dám đụng đến người Tiểu Bối Bối của hần, tuyệt đối không xử nhẹ !

Tiếng ba ba vẫn tiếp tục vang lên, rốt cục, Cô Ngự Hàn cảm thấy vừa lòng, hần chậm rãi để chén trà xuống.

“Tốt lắm, các người đều ngừng tay đi.”

Dám hạ nhân mới dám dừng lại, chính là, mặt bọn họ đều đã muốn biến thành đầu heo.

Ánh mắt sắc bén của Cô Ngự Hàn rơi xuống trên mặt tên quan đại nhân, tiếng nói nghiêm nghị: “Người đâu, lột mũ quan của hần ra cho bốn Vương.”

“Dạ.”

Tên lính mặt sưng tấy đang quỳ gối một bên không dám chậm trễ chạy nhanh tới trước mặt quan đại nhân, lột mũ quan của hần xuống .

Quan đại nhân gườm gườm nhìn tên lính, âm thầm cắn răng : “Người....”

Một câu cũng không dám nói ra miệng, cuối cùng chỉ có thể nuốt vào bụng, ừ ừ giống con chó nhà có tang.

Tiếp theo, Cô Ngự Hàn đi xuống dưới, đi đến trước mặt Lâm bộ đầu : “Từ nay về sau, chức quan này.....Liền do người thay thế, bốn Vương sẽ phái người mang công văn bổ nhiệm tới, người phải thay bốn Vương quản lý tốt vùng này, nghe rõ chưa ?”

Lâm bộ đầu không dám tin hai mắt trừng lớn, ánh mắt kích động, mồm há to, cuối cùng chân thành tha thiết nói : “Ty chức tuân lệnh.”

“Ừ.”

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng lên tiếng, liền bước nhanh ra khỏi công đường.

.....

Đi ra ngoài cửa, chỉ thấy tiểu Bối Bối của hần ôm ba Hoàng kim dẫn ngồi trên kiệu, đang chờ đợi hần.

Hần đi đến, ánh mắt thủy chung không dời khỏi khuôn mặt sưng đỏ của nàng.

Vết thương đó, làm cho hần vừa rồi có chút bình tĩnh, lửa giận giờ lại bộc phát lên, khiến cho khuôn mặt tuần tú của hần hiện lên vẻ lo lắng.

383. Q.4 - Chương 384: Giá Y

Trong Xích Diễm cung, tiếng than liên tục không ngừng vang lên.

“Ai da... Ôi... Đau a...”

Bối Bối ủy khuất nhìn Cô Ngự Hàn, hần dùng bông gòn chạm vào hai má nàng, nàng liền bi thương kêu lên một tiếng, cứ muốn lui thẳng về sau.

Nghe tiếng kêu nàng thảm thương, mỗi lần nghe là mỗi lần sắc mặt Cô Ngự Hàn trầm đi vài phần, trầm đến cuối cùng cũng sắp biến thành màu đen rồi.

Thoa thuốc xong, hần cực giận bóp chặt bông đang cầm trong tay cơ hồ sắp nát vụn.

Hần đột nhiên đứng lên: “Ta đi giết nữ nhân chết tiết kia!”

Bối Bối vội vàng giữ chặt hần: “Đừng đi... Ta thật vất vả mới bình an trở lại trong cung, chàng không ở lại với ta sao?”

Cuối cùng, nàng dứt khoát dùng ai binh chiến lược[1], bộ dáng thật đáng thương, đôi mắt long lanh nước nhìn hần.

Nhìn mắt nàng đầy nước, cơn tức của Cô Ngự Hàn cơ hồ lập tức bị dập tắt, hần nhẹ than một tiếng ngồi xuống, ôm nàng vào lòng.

Hần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, thương tiếc nhẹ hỏi: “Ngực còn đau không?”

Tham lam hấp thụ hết hơi thở trong cái ôm, Bối Bối cọ cọ ngực hần, mới thỏa mãn nói: “Không đau, có lẽ công lợi hại chàng đây trị thương, ta khỏe nhanh vô cùng.”

“Nhanh vô cùng? Vậy vừa rồi ai đã than mặt đau vậy.” Giọng hần mang theo giấu cợt, lại pha lẫn nồng đậm thương tiếc.

Ngay sau đó, hần như là nhớ tới cái gì đó nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng khóa giữ đôi mắt nàng.

“Được rồi, bây giờ có thể nói tới tội nàng tự ý xuất cung được rồi, còn mang theo cục cưng đi, chuẩn bị vứt bỏ người làm cha đây để bước chân vào giang hồ phải không, hử?”

Bối Bối há hốc mồm, ánh mắt dao động sang trái phải không dám nhìn thẳng vào con người đen tinh xảo của hần.

Âm thầm thè lưỡi, làm sao bây giờ? Nàng còn tưởng rằng hần không truy cứu chuyện nàng xuất cung nữa chứ.

Hồi lâu thấy nàng không trả lời, Cô Ngự Hàn hơi trầm giọng xuống: “Tiểu Bối Bối...”

Vừa trầm lại vừa cố ý kéo dài tiếng gọi, nghe vào tai Bối Bối, vô cùng quý dị.

Rũ mắt xuống, nàng dứt khoát trực tiếp thừa nhận: “Ta... Ta chỉ là tâm tình có chút buồn, muốn xuất cung dạo chơi.”

Nhớ tới quyển sổ công chứng nhỏ kia, nàng liền buồn bực, chịu bó tay...

Nàng vắt các ngón tay thon mềm, bộ dáng ủy khuất thật sự, lòng Cô Ngự Hàn đã sớm trở nên mềm ra.

Hần nhẹ nhàng thở dài, có chút bất lực, lại có chút ảo não.

“Người đâu, đem giá y của Vương hậu nương nương lại đây.” Hần quay ra cửa hô to.

Chỉ chốc lát sau, hai cung nữ liền cầm trên tay bộ giá y đỏ thắm đi vào, cung kính trình đến tay Cô Ngự Hàn.

Cầm giá y, Cô Ngự Hàn đưa tới trước mặt Bối Bối, mày kiếm nhẹ nhàng giương lên: “Thích không?”

Bối Bối há miệng, không dám tin nhìn xiêm y trong tay hần, chớp mắt vài cái mới chậm rãi xác định đây không phải là ảo giác.

Đem biểu tình của nàng thu hết vào đáy mắt, đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn mỉm cười: “Tiểu Bối Bối, giá y của nàng.”

Tiếp theo, hần đem giá y đặt vào tay nàng, hôn trán nàng: “Mau mặc thử xem có hợp không?”

Sợi vải mềm mại mịn màng chạm vào da thịt, cảm giác thật thoải mái.

Nàng nâng mắt, vừa kinh vừa hí nhìn hần: “Cô Ngự Hàn, đây... cho ta sao?”

Nói như vậy, bọn họ sẽ báỉ đường thành thân?!

Cô Ngự Hàn cầm tay nàng, đồng thời cầm cả giá y, bạc môi cười xấu xa: “Trừ phi nàng muốn ta nạp phi, như vậy giá y này cũng có thể cho phi của ta...”

“Chàng dám?!”

Bối Bối hung hăng trừng hần, bĩu môi, vẻ mặt bất mãn.

Cô Ngự Hàn cười ha hả, đưa tay vén sợi tóc rối trên hai bên thái dương của nàng, đôi mắt chứa vô tận sủng nịch: “Ta đâu dám đâu.”

Bối Bối đưa tay thực dùng sức giữ chặt tay hắn, như cũ không chịu nhả ra: “Ta nói cho chàng nha, chàng có ta rồi sau này đừng mơ có cái gì tam cung lục viện, Vương hậu của chàng là ta, phi tử cũng là ta, chàng nếu dám kiếm thêm phi tử quý nhân gì đó, ta liền... ta liền tận thân chàng, xem chàng làm sao phong lưu.”

“Nương tử thật hung hãn, vi phu hơi sợ.” Hắn cười hì hì khua môi múa mép với nàng.

“Hừ!” Bối Bối quay mặt sang một bên, không muốn nói chuyện với hắn.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn thấy tốt rồi bèn thu lại, hắn ôm nàng vào lòng trấn an: “Được được được, vi phu không dám không nghe lời nương tử được rồi, bây giờ có thể đi thử giá y được chưa?”

Bối Bối quay đầu nhìn cung nữ đang đứng một bên, sau đó rời khỏi lòng hắn, nói với cung nữ: “Các người đến giúp ta mặc quần áo.”

Cô Ngự Hàn cũng đứng lên theo, xích gần tai nàng: “Tiểu Bối Bối, ta cũng đi giúp nàng mặc quần áo được không?”

“Chàng ở bên ngoài chờ cho ta, không được theo.”

Không cần nghĩ cũng biết hắn nổi sắc tính gì, Bối Bối dứt khoát đẩy hắn ngồi xuống, sau đó cho hắn một ánh mắt cảnh cáo, mới mang theo cung nữ đi hướng phòng canh y[2].

Lắc lắc đầu, Cô Ngự Hàn cười tủm tỉm cầm lấy chén trà nóng ở bên cạnh, ném một ngụm, bị buộc bởi uy nghiêm của nương tử, hắn đành phải an phận ở chỗ này chờ.

...

Qua một hồi lâu, rèm phòng canh y rốt cục lại xốc lên.

Bối Bối một thân hồng, kéo làn váy chậm chậm đi ra.

Tiếng bước chân nhỏ vun lập tức dẫn dụ ánh mắt Cô Ngự Hàn, khi hắn nhìn Bối Bối một thân giá y, chén trà trong tay dừng một chút mới buông xuống.

Đôi mắt anh tuấn nhú lại, màu đỏ của giá y phụ trợ cho làn da trắng nõn mềm mại của nàng như giọt sương giữa hoa hồng, kiều mỹ mê người.

Sắc đỏ, khiến vật trang sức mà hắn chọn phản chiếu vẻ mong manh thẹn thùng ở giữa cặp lông mày thanh tú của nàng, nàng e lệ... tựa như nàng là tân nương tử hạnh phúc nhất thế gian này.

Tim hắn bị một niềm hạnh phúc ngọt ngào tựa mật trương đầy, tầm mắt dính chặt vào nàng, chậm rãi đánh giá trên dưới thân thể của nàng vài lần.

Tơ lụa mềm mại dán vào da thịt, vẽ nên dáng người nhu mỹ khiến hắn trỗi lên ngọn lửa muốn cùng nàng thân mật.

Tiểu tân nương của hắn... Quả thực đẹp làm cho hắn không thể dừng lại ham muốn đó, ha...

Dưới cái nhìn chăm chăm càng ngày càng nóng bỏng của hắn, Bối Bối chỉ cảm thấy hô hấp bắt đầu trở nên khẩn trương.

Lần đầu tiên mặc giá y là khi bị bức gả cho Hắc Khi Phong, một chút tâm tình nàng cũng không có.

Hiện tại, là nàng cam tâm tình nguyện thậm chí là hưng phấn vì nam nhân mình yêu mà phủ lên người bộ giá y, loại tâm tình này, loại nhịp đập khi hắn nhìn chăm chăm... Thì ra là như thế làm người ta mê say, làm tim nàng đập nhanh, làm nàng cảm thấy... thẹn thùng.

Đây là thẹn thùng vì hạnh phúc...

[1] Ai bình chiến lược: chiến lược dựa vào sự tình cảm, sự thương xót

[2] Phòng canh y: phòng thay quần áo

384. Q.4 - Chương 385: Hoàng Kim Đản

Trong không khí, tràn ngập mạch sóng tình đang chảy ngầm.

Bối Bối cảm thấy bản thân bất giác trở nên khấn trương, bàn tay nhỏ bé nắm một mảnh sa mỏng, trong lòng bàn tay thấm chút mồ hôi.

Con người linh động không chớp mắt mà nhìn Cô Ngự Hàn, nhìn hấn đối với mình lộ ra một nụ cười mỉa hoặc như mơ, một khí chất thanh nhã như ngọc, là quyến luyến mà nàng khắc sâu nhất.

Cô Ngự Hàn chậm rãi đi tới, giữa hai hàng lông mi ẩn chứa ánh sáng tựa mặt trời.

Nhìn hấn từng bước một đến gần, tim của Bối Bối đập cũng càng ngày càng nhanh hơn.

Đây là tâm tình của nữ nhi sắp gả đi sao? Nàng cũng không biết mình cũng có chung sự xấu hổ, thẹn thùng như vậy, nhưng loại cảm giác này thật tốt, ha...

Bất được nụ cười như có như không bên môi nàng, hấn một phen ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt sáng lạng nhìn chăm chú vào nàng: “Tiểu Bối Bối, nàng thật xinh đẹp!”

Đây đâu phải lần đầu tiên hấn nói nàng đẹp, nàng nhớ rõ ngay lần đầu tiên vận nữ trang khi xuyên qua cổ đại, hấn đã nói nàng xinh đẹp.

Nghĩ nghĩ, trong mắt Bối Bối pha một chút giảo hoạt: “Không xinh đẹp bằng chàng.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn nhú mày, sau đó còn thật sự lắc đầu, đầu ngón tay hơi cong nhẹ vuốt dọc mũi nàng: “Không phải đã nói với nàng không thể dùng từ xinh đẹp để hình dung ta sao, thật không nghe lời.”

“Nhưng chàng thật sự rất xinh đẹp nha, không tin tự chàng soi gương đi, nam nhân mà xinh đẹp kiểu như chàng thật có tội, đối với ta một nữ nhân bình thường, càng thêm có tội!”

Nàng ngạo nghễ liếc hấn, đáy mắt ẩn chứa vẻ cười trộm.

Đối với lí do thoái thác của nàng, hấn ngoại trừ bất lực thì vẫn là bất lực: “Tiểu Bối Bối, sao ta cảm thấy nàng chính là chuyên môn ức hiếp ta nha.”

“Ta có sao? Chàng là Xà Vương cao cao tại thượng pháp lực vô biên nha, Tô Bối Bối ta nào dám chọc giận chàng.” Bối Bối cười hì hì kéo kéo hai má hấn, hành động cùng lời nói một chút cũng không đồng nhất.

Cô Ngự Hàn túm bàn tay nhỏ bé tác quái xuống: “Còn nói không có, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên đến thế giới này không, vừa mới đến đã hung hăng ngồi trên người ta, cho ta một đòn thị uy rất lớn a.”

Nghe vậy, trong đầu Bối Bối xẹt qua tình cảnh lần đầu tiên mình ngã xuống vách núi, nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, nàng nhin không được bật cười.

Nàng tựa vào lồng ngực dày rộng của hấn, ánh mắt sâu thẳm: “Chàng biết không, lúc ấy ta thấy mình bị nện vào một con rắn, ta cũng sắp bị dọa chết rồi, cứ tưởng sắp bị chàng ăn tươi nuốt sống luôn rồi.”

Cánh tay vòng bên hông nàng hơi siết chặt, hấn vuốt ve tóc mai của nàng, cũng cùng nàng nhớ lại sự ngẫu nhiên tươi đẹp kia: “Ta thực may mắn vì người nàng rơi trúng vào là ta, bằng không ta làm sao có được tân nương tử xinh đẹp.”

Tiếp theo, hấn thoáng lui ra sau, tường tận xem xét một thân giá y kiều mỹ của nàng một lần: “Tiểu Bối Bối, giá y này mặc trên người nàng thật sự là xinh đẹp cực kỳ.”

Bối Bối nhin không được đỏ mặt: “Ta rất bình thường, ở đâu mà chàng nói là xinh đẹp cực kỳ, mắt nhìn người của chàng không phải là có vấn đề gì chứ.”

Hấn vươn một ngón tay ở trước mắt nàng vô cùng tao nhã mà lắc lắc, cười tủm tỉm rất sáng lạn: “Nương tử thân ái, chẳng lẽ nàng cô lậu quả văn[1] như vậy cư nhiên chưa nghe qua câu ”tình nhân trong mắt là Tây Thi“?”

Nói xong, hắn cố ý dùng một loại ánh mắt đồng tình cho việc tóc mọc dài, kiến thức ít[2] mà nhìn nàng.

Rống lên, cái gì, dám nói nàng cô lậu quả văn.

Nàng đưa tay nhéo thắt lưng hắn, bĩu đôi môi đỏ mọng: “Được thôi, nếu ta cô lậu quả văn, vậy chàng cười ta rồi cũng giống như thừa nhận tầm mắt của chàng không nhìn xa được tới đâu.”

“Vậy thì quả là vừa vặn, chúng ta hai người kẻ tám lạng người nửa cân, trời sinh một đôi.”

Nói xong, hắn hôn lên môi nàng, lấy nụ hôn để niêm phong tất cả lời nói của nàng.

...

Biệt uyển của cung điện, ba quả Hoàng kim dẫn trốn sau một bụi cây thấp, đang nói nhỏ.

“Đại ca ca, tên thị vệ đầu gối kia hẳn là tìm không ra chúng ta sao?” Tiểu công chúa đựng đựng Hoàng kim dẫn lão nhị, nhưng lại nói với Hoàng kim dẫn lão đại.

“Muội muội ngốc, muội thấy có lần nào bọn họ tìm được chúng ta không, thật sự là chơi không vui.” Hoàng kim dẫn lão nhị nhảy lên, nảy nảy lên hoàng kim cầu của muội muội.

Nhưng vào lúc này, phía sau bọn họ truyền đến một tiếng nói vừa kinh hãi vừa ngoài ý muốn: “Các người... các người là tiểu vương tử tiểu công chúa sao?”

Ba quả Hoàng kim dẫn đồng loạt quay đầu, nhìn cung nữ đứng trước mặt: “Người là ai a? Sao cho tới bây giờ cũng không có gặp qua người?”

“Nô tỳ kêu Anh Nhi, là cung nữ của Tẩy Y cung[3].”

Anh Nhi cúi đầu thật sâu hành lễ, ánh mắt thực kích động nhìn qua nhìn lại ba quả Hoàng kim dẫn trước mặt, đây là bảo bối của Bối Bối tiểu thư, à không, của Vương hậu nương nương, bọn họ đều thật đáng yêu, Vương hậu nương nương rất cục cựa cũng sống hạnh phúc trong Vương cung, nàng thật sự là cảm thấy vui mừng.

“Ồ, người từ đâu xuất hiện vậy, làm sao lại thấy được bọn ta ở trong này a? Người cũng là đến để cùng bọn ta chơi trốn tìm sao?” Tiểu công chúa bay đến trước mặt Anh Nhi, dạo quanh nàng một vòng, sau đó lại trở lại trước mặt nàng.

Anh Nhi có lẽ phép mỉm cười: “Nô tỳ là từ tiền điện bên kia đi qua có nghe nói mọi người đều đang tìm tiểu vương tử tiểu công chúa, cho nên nô tỳ liền tự tiện âm thầm hỗ trợ tìm, không biết được vương tử điện hạ cùng công chúa điện hạ lại ở chỗ này.”

Hoàng kim dẫn lão nhị cũng bay đến: “Tuy rằng không cẩn thận bị người tìm được rồi, nhưng người không được nói với những người khác bọn ta ở đây nha.”

“Nô tỳ tuân lệnh.” Anh Nhi mềm mại nói.

Tiểu công chúa vèo một tiếng bay trở về bên người Hoàng kim dẫn lão đại, nhỏ giọng nói: “Ca ca, huynh xem Anh Nhi này giống như thực nghe lời chúng ta nha, không bằng chúng ta giữ nàng ở lại cung điện của chúng ta cùng chúng ta chơi được không?”

Hoàng kim dẫn lão đại suy nghĩ, sau đó bay đến trước mặt Anh Nhi, có chút nghiêm túc hỏi: “Người biết chơi xúc cúc[4] không?”

Xúc cúc? Đó là trước kia Bối Bối tiểu thư khi thấy nhàm chán thì rất thích chơi, còn chơi đá cầu.

Khi đó, nàng thường cùng Bối Bối tiểu thư chơi, tuy rằng không lợi hại, nhưng hẳn là xem như biết chơi đi.

“Nô tỳ... biết chơi xúc cúc cùng đá cầu, nhưng mà không quá lợi hại.” Nàng do dự trả lời.

“Đá cầu cũng biết chơi a, quá tốt rồi, vậy từ nay về sau người đi theo chúng ta, không cần trở về cái gì Tẩy Y cung nữa, trực tiếp theo chúng ta trở về Bảo Bảo cung.” Tiểu công chúa thực vui vẻ bay lên vai Anh Nhi, sau đó ở hóm vai nàng cuốn qua cuốn lại, tâm tình phi thường tốt.

Anh Nhi chần chờ, nàng khó xử mở miệng: “Nhưng mà... Nô tỳ không thể tự tiện rời khỏi Tây Y cung, Vương nếu biết sẽ...”

“Bọn ta sẽ nói với phụ thân.” Ba quả Hoàng kim dẫn trăm miệng một lời chặn đứng câu nói kế tiếp của Anh Nhi, ngữ điệu tự nhiên đậm khí thế hoàng gia, làm Anh Nhi không thể nói thêm gì nữa.

[1] Cô lậu quả văn: hiểu biết nông cạn

[2] Tóc mọc dài, kiến thức ít: qua năm tháng tóc mọc dài nhưng kiến thức thì không học được là bao => Nông cạn.

[3] Tây Y cung: phòng giặt giũ

[4] Xúc cức: tương tự bóng đá, nhưng không giành bóng mà là giành cầu.

385. Q.4 - Chương 386: Quyển Rũ

Huyền Trữ bưng tới một chén trà nóng đặt vào tay Bối Bối, thật vui mừng nhìn Bối Bối: “Tẩu tử, người rất nhanh sẽ cùng Vương huynh cử hành hôn lễ, chúc mừng a.”

“Cám ơn.” Bối Bối cười đến híp cả mắt, nàng biết Cô Ngự Hàn đang chuẩn bị cùng nàng thành thân, nàng thật sự rất vui mừng.

Nhìn Bối Bối hạnh phúc mỉm cười, Huyền Trữ cảm thán một tiếng.

“Tẩu tử, người biết không, cho tới bây giờ ta đều chưa từng thấy Vương huynh vui vẻ như vậy khi chuẩn bị hôn lễ, trước kia Vương huynh cho dù là nạp phi cũng để cho nội thị thần chọn lựa, hiện tại thật khác thường, Vương huynh tự mình chuẩn bị tất cả nha, tẩu tử, Vương huynh thật sự yêu người, thăm rồi a.”

Bối Bối giờ mi lên: “Yêu ta sẽ rất thăm sao?”

Huyền Trữ tuyệt không để ý đến Bối Bối đang hiểu lầm, nàng cũng học theo Bối Bối giương mi lên: “Tẩu tử, người biết rõ ý tứ của ta.”

Buông chén trà, Bối Bối im lặng một chút, sau đó mới thật sự nhìn Huyền Trữ nói: “Huyền Trữ, ta nghĩ muốn nhờ người giúp một việc, ừ..... Có thể nói việc này người có trách nhiệm phải giúp.”

Trách nhiệm?

Về mặt của Huyền Trữ đứng đắn một chút, xem biểu tình của Bối Bối, nàng bắt đầu tỉnh lại: “Ta..... Có phải lại làm sai chuyện gì hay không?”

Xem ra bản lĩnh điêu ngoa của công chúa càng ngày càng nhỏ, a.....

Bối Bối cười tủm tỉm nhún nhún vai: “Đều là chuyện quá khứ, chính là khi ta vừa mới tiến cung, người trăm phương nghìn kế đem ta đuổi khỏi cung, việc này.....”

“Chuyện này..... Tẩu tử, ta biết sai rồi.” Huyền Trữ vội vàng ngắt lời, sắc mặt vẫn là tránh không được xấu hổ một phen.

Bối Bối lắc đầu: “Ta không phải nói với người xem chuyện này đúng hay sai, người còn nhớ khi đó cung nữ bên cạnh ta tên Anh nhi không? Nàng ta chính là bởi vì chuyện này, Cô Ngự Hàn cho rằng Anh nhi bất trung với ta, vì thế đem nàng ta điều đi, ta muốn làm cho nàng trở về, nhưng mà Cô Ngự Hàn không chịu nghe, người thay ta tìm ra biện pháp đi.”

“Anh Nhi?” Huyền Trữ tự hỏi một chút, loáng thoáng có chút ký ức xẹt qua trong óc.

Mắt nàng sáng ngời: “Ta đã biết, ta nhớ trước đây Anh Nhi từng hầu hạ ta một thời gian, sau khi ta đi Thiên Sơn chữa thương, bởi vì trước kia ta luôn luôn không để ý đến những cung nữ trong cung, cho nên cũng không có nhớ tới nàng, nhưng mà thời gian trước nàng hầu hạ ta cũng chu đáo.”

“Khó trách khi người rơi xuống nước Anh Nhi thay đổi thái độ với ta, thì ra nàng trước kia là nha hoàn của người a, nếu là nói như vậy, Cô Ngự Hàn lại càng nên đem Anh nhi trả lại cho ta, ta đã quen có Anh Nhi ở bên người, mặc kệ nói như thế nào nàng cũng là người quan tâm tới ta nhất khi ta mới tới đây.”

Bối Bối đứng lên muốn đi ra ngoài tìm Cô Ngự Hàn nói rõ lí lẽ, nhưng mà, ngay tại đúng lúc đó, ba cái Hoàng kim dẫn tiến vào, thẳng tắp nhào vào trong lòng Bối Bối.

Nhìn thấy nhóm bảo bối, Bối Bối có chút khấn trương cẩn thận nhìn từng bảo bối, thấy bọn chúng đều tốt, nàng mới yên tâm.

“Cục cưng, các con sao lại liều lĩnh như vậy, vạn nhất bị thương thì phải làm sao bây giờ?”

Hoàng kim dẫn từ trên tay nàng bay về phía bả vai của nàng, vô cùng thân thiết cọ cọ vào cổ của nàng: “Mẫu thân, chúng ta muốn cái cung nữ kia đến cùng chúng ta chơi đùa, người đi tìm phụ thân nói chuyện có được không?”

“Các người muốn có thêm cung nữ? Cục cưng, cung nữ trong cung còn chưa đủ a?”

Bối Bối không hiểu ra sao, bình thường cục cưng không phải rất ghét cung nữ và thị vệ đi theo sao? Sao lại đột nhiên muốn tìm nhiều cung nữ?

Tiểu công chúa bay đến trước mặt Bối Bối, có chút kích động: “Mẫu thân, con cùng ca ca nói nếu ai tìm được chúng con, chúng con liền cùng người đó chơi đùa, hôm nay chúng con bị một cung nữ tên là Anh Nhi tìm được, hơn nữa nàng còn biết rất nhiều trò chơi a, cho nên con cùng ca ca về sau muốn cùng nàng chơi đùa nữa.”

Anh Nhi? Cung nữ? Cục cưng vừa nói không phải là Anh Nhi của nàng trước kia đó chứ?

Bối Bối tò mò nhìn ba cục cưng của mình: “Các con nói Anh Nhi đang ở đâu?”

“Nàng ở bên ngoài nha, con đi kêu nàng tiến vào.” Tiểu công chúa thật vui vẻ bay ra.

Chỉ chốc lát sau, tiểu công chúa liền mang theo Anh nhi vào.

Nhìn người trước mắt, Bối Bối tròn tròn mắt.

Ánh mắt Anh Nhi kích động nhìn Bối Bối, đáy mắt cất giấu lệ quang, nàng âm thầm hít hít cái mũi, hạ thấp người hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương hậu nương nương.”

Bối Bối đi qua nâng Anh Nhi dậy, ngữ điệu có chút kích động: “Anh Nhi, đúng là người a?”

Anh Nhi gật gật đầu, nước mắt nhịn không được theo động tác gật đầu mà rơi xuống.

“Ta vừa mới còn đang suy nghĩ muốn trước khi ta thành thân, muốn xin Cô Ngự Hàn cho người trở về bên ta a.”

Ngữ điệu Bối Bối vô cùng vui mừng, không thể tưởng được nhóm cục cưng của nàng thật đúng là cùng nàng tâm linh tương đồng a.....

Nghe vậy, Anh Nhi vừa mừng vừa sợ lau nước mắt: “Bối Bối tiểu thư..... À không, Vương hậu nương nương, người thật sự còn muốn Anh Nhi trở về sao? Anh Nhi..... Anh Nhi không tốt.”

Nhưng vào lúc này, Huyền Trữ đi ra: “Anh Nhi, chuyện này là vì ta dựng lên, ta sẽ giải thích rõ ràng với Vương huynh, người trở về bên tẩu tử đi, tẩu tử đã quen có người hầu hạ.”

“Công chúa.....” Anh Nhi ghen ngào, khóc không thành tiếng.

Bối Bối ôm ba cái Hoàng kim dẫn, mặt mày hớn hở rất nhiệt tình nói: “Cái này được rồi, chúng ta cùng đi tìm Cô Ngự Hàn lý luận đi, người đông thế mạnh, xem hẳn lúc này còn như thế nào bác bỏ lời của ta.”

Anh Nhi vừa khóc vừa cười nhìn Bối Bối, ánh mắt dừng lại ở ba cái Hoàng kim đản, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Nàng chỉ biết, Bối Bối tiểu thư tốt như vậy, nhất định sẽ thật hạnh phúc, hiện tại, nàng ấy rất cực kỳ thấy được – hạnh phúc.

.....

Bối Bối đẩy cửa ngự thư phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nam nhân của nàng đang ngồi ở trên ngự tòa, đang chăm chú nhìn tấu chương.

Nàng rón ra rón rén đi vào, lặng yên đi đến bên cạnh hắn, vừa mới tới nơi, hắn liền duỗi tay, đem nàng ngồi vào trong lòng hắn.

Bối Bối thuận thế ôm cổ hắn, đưa lên đôi môi đỏ mọng của chính mình, hắn vui vẻ tiếp nhận nụ hôn của nàng, nhiệt liệt đáp lại nàng.

Hồi lâu, bọn họ mới buông nhau ra.

Tay hắn xoa xoa đôi môi hồng của nàng, con ngươi đen nóng cháy nhìn khuôn mặt ngây thơ hồng nhuận của nàng: “Nương tử, hôm nay nàng thực nhiệt tình nha.”

Bối Bối mị hoặc trừng mắt nhìn hắn, giả bộ quyến rũ hôn lên khóe môi hắn: “Chàng không vui sao?”

Đem vẻ đẹp kiều mỵ của nàng thu vào đáy mắt, hắn nhếch môi: “Vi phu quả thực cực kỳ hứng thú!”

386. Q.4 - Chương 387: Tân Nương Là Lớn Nhất

Ôm thân thể mềm mại trong ngực, làm cho người ta không xao động là chuyện không có khả năng.

Cô Ngự Hàn nâng khuôn mặt của nàng, từ từ cúi xuống, chuẩn bị tiếp tục hôn.

Bối Bối nhanh chóng để tay trên môi hắn, ngạo nghễ liếc hắn một cái: “Đừng làm mấy chuyện xấu với ta, ta có chuyện đứng đắn muốn nói với chàng.”

Chuyện đứng đắn? Tiểu Bối Bối của hắn khó có được chuyện gì đứng đắn muốn nói cùng hắn chứ, a.....

Hắn ngoáy ngoáy lỗ tai, đáng vẻ chăm chú lắng nghe, bộ dáng giống như trượng phu tốt: “Nương tử mời nói.”

Bối Bối đẩy hắn, ý bảo hắn để cho nàng đứng dậy.

Cô Ngự Hàn cắn cắn vành tai của nàng, nhỏ giọng nói vào tai nàng, ôn nhu lại sắc sảo: “Ta thích ôm nàng nói chuyện, cứ như vậy nói đi.”

“Không được.”

Bối Bối giãy dụa đứng dậy, sau đó hướng ra cửa ngự thư phòng hô lớn: “Các người đều vào cả đi.”

Cô Ngự Hàn nhíu mày, liếc về phía cửa, để xem là loại người nào đi vào?

Cửa bị đẩy ra, Huyền Trữ mang theo Anh Nhi đi đến.

Nhìn thấy Anh Nhi xuất hiện, Cô Ngự Hàn liền có chút hiểu được, mặt hắn không biến sắc, bạc môi thoáng mím lại.

Xem ra, Tiểu Bối Bối của hắn vẫn chưa từ bỏ ý định.

Anh Nhi lo sợ bất an cúi đầu, hạ thấp người hành lễ, sau đó im lặng không dám phát ra thanh âm nào, ngay cả hô hấp cũng thực khản trương

Huyền Trữ tiến lên vài bước, thần sắc có chút nghiêm nghị, tình hình này, làm ày kiếm của Cô Ngự Hàn phải giương lên thật cao, ngược lại Bối Bối lại đứng nghiêm nghị ở bên người hắn, xem ra thế trận này, hắn tựa hồ không có đường sống.

“Vương huynh, ta muốn.....”

Cô Ngự Hàn gọi bạc môi lên, khoát tay áo ngăn Huyền Trữ tiếp tục nói.

Thấy thế, Bối Bối cùng Huyền Trữ đều nóng nảy, các nàng còn chưa kịp mở miệng, Cô Ngự Hàn liền thản nhiên từ từ nói chuyện.

“Các người thích làm như thế nào liền làm như thế đó đi.”

Dát?

Bối Bối cùng Huyền Trữ bao gồm cả Anh Nhi đồng thời há mồm tròn mắt, các nàng cơ hồ cái gì đều chưa có nói, thế nhưng liền như vậy thuận lợi thông qua.

Ngẫm lại, vẫn là cảm thấy không thích hợp, Bối Bối nhin không được đặt câu hỏi: “Cô Ngự Hàn, chàng biết chúng ta muốn nói gì sao? Chàng không phải vẫn không đồng ý.....”

Nói còn chưa xong, Cô Ngự Hàn liền lại đem nàng một lần nữa ôm vào lòng, vững vàng ngồi ở bên cạnh hần.

Hần nhìn nàng, con ngươi đen mĩm cười nhu tình: “hiện tại tâm trạng của ta tốt lắm, nàng nói cái gì ta đều đồng ý.”

Thật đúng là đâu có nói!

Bối Bối bật cười ha ha, sau đó chuyển hướng Huyền Trữ, nháy mắt với nàng ta một cái.

Huyền Trữ nở nụ cười: “Nếu Vương huynh đều đã đồng ý, vậy... Huyền Trữ sẽ không quấy rầy Vương huynh cùng tẩu tử ân ái, ta đi, các người cứ tiếp tục.”

Rất sợ Cô Ngự Hàn xoay người lại đổi ý, Huyền Trữ mang theo Anh Nhi nhanh như bay rời đi, còn có lòng tốt giúp bọn họ đóng cửa lại.

.....

Trong ngự thư phòng, lại chỉ có hai người bọn họ.

Cô Ngự Hàn thu hồi ánh mắt, cười dài nhìn nàng, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ tươi cười lại càng thêm tuyệt mỹ, làm cho Bối Bối thiếu chút nữa lại dao động.

Nàng xoa xoa hai má hần, tim đập bang bang, nhin không được nói thầm: “Chàng thật đúng là yêu nghiệt, khuôn mặt này thật sự là yêu nghiệt, có thể tùy ý dùng mỹ nhân kế ở bất kỳ chỗ.”

“Vậy nàng trúng kế rồi sao?” Hần cười đến càng mỉa mai.

“Ta chính là trúng kế mới có thể ở trong này.” Bối Bối tuy rằng nói không cam lòng cũng không được, đuôi lông mày ý cười lại vừa xem không tiếc, rõ ràng hần nhìn liền ra nàng căn bản chính là dùng mỹ nhân kế.

Nhìn mặt của nàng, hần cười càng sâu.

Sau khi sinh đứa nhỏ, nàng càng ngày càng có thêm vẻ đẹp của nữ nhân, quyến rũ lại mang theo xinh đẹp, khẽ mỉm cười lại càng mềm mại.

Cứ như vậy nàng khiến cho trong lòng hần tràn đầy tư vị, bởi vì..... chính hần đã đem nàng từ một cô gái biến thành nữ nhân, lại từ nữ nhân biến thành mẫu thân, hần cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo.

Bỗng nhiên, hần nhớ tới một chuyện gì đó, nhanh chóng cầm một quyển sách đặt vào trong tay nàng.

“Tiểu Bối Bối, đây là những thứ ta đã chuẩn bị cho ngày hôn lễ của chúng ta, nàng xem xem còn cần gì nữa không?”

Bối Bối tiếp nhận cuốn sách, mở ra xem, khoe miệng hạnh phúc mỉm cười: “Tất cả những thứ này đều là chàng tự mình chỉ thị sắp xếp sao?”

“Đương nhiên, hôn lễ của chúng ta, ta đương nhiên muốn đích thân giám sát, ta muốn nàng trở thành tân nương xinh đẹp nhất hạnh phúc nhất!” ngữ điệu của hần như là tuyên thệ.

Nhìn đến danh sách khách mời, nàng nâng mắt nhìn hấn: “Chàng quên mời Hắc Khi Phong.”

Cô Ngự Hàn nhếch môi: “Ta không muốn mời hấn.”

Có làm hay không, ai lại muốn mời tình địch tới tham gia hôn lễ chứ, nếu Hắc Khi Phong lại có ý gì với Bối Bối nữa, chắc hấn sẽ thật sự giết người mất.

Thật vất vả mới đợi được đến lúc hấn cùng Tiểu Bối Bối cử hành hôn lễ, hấn tuyệt đối không để xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên..... người có khả năng đưa tới chuyện ngoài ý muốn kia, hấn nhất định phải ngăn chặn!

Bối Bối làm sao không hiểu ý của hấn, nàng buông quyển sách trong tay ra, ôm cổ hấn, thật dịu dàng nói: “Cô Ngự Hàn, không ai có thể phá hư hôn lễ của chúng ta, tin tưởng ta..... Hắc Khi Phong nói như thế nào cũng từng vô số lần đã cứu ta, chúng ta nên mời hấn.”

Không sai, để tay lên ngực tự hỏi, hấn biết Hắc Khi Phong đối với Tiểu Bối Bối của hấn xác thực rất tốt, nhưng mà, chính bởi vì như thế, hấn mới càng thêm khó chịu.

Tiểu Bối Bối của hấn chỉ cần có mình hấn là đủ rồi, những nam nhân khác đứng một bên hóng mát đi, nhất là Hắc Khi Phong, nam nhân so với hấn không hề thua kém kia!

Không tình nguyện đồng ý yêu cầu của nàng, hấn hôn lên môi của nàng, thương lượng: “Tiểu Bối Bối, chúng ta liền nói cho hấn một tiếng là được rồi.”

Mặc dù sau khi trận chiến kết thúc, hấn từng ở vách đá cùng Hắc Khi Phong muốn đem thiệp cưới của hấn cùng Tiểu Bối Bối đưa cho Hắc Khi Phong, nhưng mà..... Hấn giấu lại vẫn là không muốn đưa.

Nói hấn đại trượng phu nói không giữ lời cũng tốt, nói hấn cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ^[1] cũng được, dù sao vì Tiểu Bối Bối, hấn sẽ làm bất cứ việc gì.

Bối Bối suy nghĩ, sau đó mới thở dài: “Được rồi, vậy chàng nhất định phải nói cho hấn, về phần hấn muốn đến hay không vậy thì để cho chính hấn lựa chọn, được không?”

Con người trong suốt chân thành thâm tình, cuối cùng, Cô Ngự Hàn vẫn là bị khuất phục: “..... Được rồi, tân nương tử lớn nhất.”

Nói xong, hấn hung hăng hôn nàng để trừng phạt: “Nàng đó, chính là định ăn ta.”

Gắn bó dây dưa, nàng mơ hồ đáp lại: “Chàng nguyện ý để cho ta ăn không?”

“Phi thường nguyện ý.” Hấn càng mềm mại hôn trụ môi của nàng, nụ hôn sâu sắc, làm cho nàng không còn có tâm tư dư thừa để suy nghĩ chuyện gì khác.

[1] Cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ: lòng dạ hẹp hòi

387. Q.4 - Chương 388: Kết Cục [1]

Chiêng trống vang trời, trong cung ngoài cung nơi nơi đều vui sướng, trong tuyết, lụa hồng tung bay, lụa hồng bay trong tuyết càng thêm vẻ náo nhiệt.

Trên tường thành cao cũng một màu đỏ rực hỉ tự^[1] bằng lụa mỏng, không khí rất náo nhiệt.

Một cỗ xe ngựa rực rỡ chạy nhanh về phía cổng thành, chỉ chốc lát, sau khi được kiểm tra xong, liền thẳng hướng về Diêm cung.

“nhi nhi..... Ngự.....”

Xe ngựa dừng ở ngoài cửa Diễm cung, phu xe quay đầu, cung kính bẩm báo: “Hắc Vương, đã đến Diễm cung.”

Màn xe chậm rãi được vén lên, Hắc Khi Phong xuống xe ngựa, ngẩng đầu, nhìn cung điện to lớn trước mắt, khắp nơi, đều là một màu đỏ thắm của lụa hồng và hoa tươi, rõ ràng thật là bắt mắt.

Nhìn cảnh đó, hắn cũng hy vọng có thể dùng lụa hồng và hoa tươi cùng Tiểu Bối tổ chức một hôn lễ long trọng.

Chỉ là, hắn lúc ấy đã quên mất một điều, hôn lễ, phải là cả hai người cùng mong muốn, mới có thể có cảm giác thiêng liêng trân quý được.

Con người đen trong suốt, nhìn vào cửa cung diễm lệ kia, ánh lửa như có thể cháy lan ra đồng cỏ, không có khả năng.....

Khóe môi hắn nhẹ nhàng giương lên, tâm tình trong lòng tích tụ chậm rãi bắt đầu áp chế xuống tận sâu.

Nắm chặt thiếp cười trong tay, hắn thông thả bước chân, dứt khoát đi vào Diễm cung.

.....

Trong Xích Diễm cung, cung nữ đi qua đi lại, rất tất bật.

“Nhanh chút nhanh chút, Vương hậu nương nương không thích vòng tai kia, muốn đổi một bộ khác, nhanh chút đi đổi đi.” Một cung nữ có vẻ lớn tuổi đi ra cạnh cửa, chỉ huy tiểu cung nữ.

Bên ngoài thật sự náo nhiệt, trong phòng ngược lại rất im lặng.

Bối Bối lấy tay chống cằm, có chút đắm chiêu.

Thấy thế, Khả Y bất đắc dĩ đi tới, nhẹ nhàng đẩy Bối Bối: “Bối Bối, hôm nay là ngày vui của nàng cùng Vương, nàng như thế nào giống như không có chút tinh thần gì vậy? Có phải rất vui hay không, cho nên tôi hôm qua không ngủ được? Làm tân nương luôn có tâm tình như vậy.....”

Nói xong, ánh mắt của Khả Y trở nên có chút sâu thẳm, nhớ tới trước kia, nàng cũng từng trải qua tình huống này, ánh mắt của nàng ảm đạm một chút.

Nhìn mặt Khả Y đột nhiên có chút biến sắc, Bối Bối lập tức tỉnh táo tinh thần, nàng đảo vòng con người, xấu xa mím môi bật cười.

“Khả Y, chờ lúc Thương đầu gối với nàng thành thân, không phải nàng sẽ có cơ hội trải nghiệm cảm xúc lúc này của ta sao, ha ha..... Thành thật nói mau, Thương đầu gối có nói các người khi nào thành thân hay không?”

Nhắc tới Thương Tuyệt Lệ, vẻ ảm đạm của Khả Y liền biến mất, nhiễm thượng một chút thẹn thùng.

Nàng e lệ cắn cắn môi, có chút rối ren tránh đi vấn đề này, cầm lấy chiếc lược.

“Bối Bối, ta giúp nàng chải đầu.....”

Bỗng nhiên, một thanh âm tiếng cười vang vọng, già nua truyền vào trong tai các nàng.

“Ha ha a..... Chải đầu, việc này hẳn là tự ta làm mới đúng, cháu gái của ta lập gia đình nha, ha ha a.....”

Bối Bối đứng lên, kinh hãi quay đầu, lại không thấy người nàng muốn gặp, nàng nghi hoặc: “Bà nội, người ở nơi nào?”

“Cháu gái ngoan, bà nội ở trong này a.” Giọng có chút bướng bỉnh lại vang lên ở bốn phía, lại như cũ không thấy bóng người.

Bối Bối nhìn tới nhìn lui trong không khí, Cô Ngự Hàn mặc hỉ bào cùng Tô lão bà ẩn thân đứng chung một chỗ.

Ánh mắt hắn trong suốt nhìn tân nương của mình, muốn nhanh chóng đi qua, lại bị Tô lão bà túm lại: “Tiểu Hàn, hiện tại giờ lành còn chưa tới, người gấp gấp cái gì, còn không mau đi chuẩn bị tốt kiệu hoa, cháu gái của Tô bà cốt ta cũng không thể cứ như vậy để cho người hai tay trống trơn lấy về nhà đâu.”

“Nhưng mà bà nội.....” Cô Ngự Hàn cực lực muốn kháng nghị.

Tân nương của hần xinh đẹp động lòng người đứng ở trước mặt hần, hần muốn ôm nàng một chút nha.

Tô lão bà trừng mắt, đưa tay đẩy hần ra ngoài:“Nhanh chút đi ra ngoài chuẩn bị, nhớ rõ phải là kiệu hoa tốt nhất, đẹp nhất, bằng không Bối Bối nhà chúng ta mà có một chút không hài lòng liền bỏ người.”

“Nàng sẽ không.....” khóe mắt của Cô Ngự Hàn hơi co lại, bị động để cho Tô lão bà đẩy đi.

“Cái gì sẽ không, ta nói sẽ xảy ra là sẽ xảy ra.” Tô lão bà hung hăng liếc hần một cái.

Bỗng nhiên, ba cái Hoàng kim dẫn từ ngoài cửa phi vào, chuẩn xác không có lầm dừng ở trên vai Cô Ngự Hàn, bọn họ có chút không vui đối với Tô lão bà:“ bà bà, người không thể khi dễ phụ thân của chúng ta, chúng ta sẽ rất không vui nha!”

Lúc này, Tô lão bà nhanh chóng hướng vào một cái Hoàng kim dẫn, vui mừng phấn chấn ồn ào:“Oa, đây là tiểu kim tăng tôn[2] của ta sao? Ha ha ha..... Thật tốt!”

Thực bất hạnh, bị Tô lão bà bắt được đúng là Hoàng kim dẫn tiểu công chúa, nàng vịn vịn quang cầu của chính mình, thực mất hứng kêu:“Buông, nắm người ta khó chịu muốn chết, phụ thân, ca ca mau cứu ta, ta bị bóp sắp tắt thở a, vù vù.....”

Hoàng kim dẫn tiểu công chúa thực khoa trương thở phì phò, từng ngậm từng ngậm hô hấp.

Bối Bối chạy tới, dù không nhìn thấy Cô Ngự Hàn cùng bà nội, nhưng là nàng đã biết bọn họ ắt hẳn đang ở trước mặt của nàng.

Nàng đầu tiên là dựa vào cảm giác hướng về phía Cô Ngự Hàn, lo lắng thúc giục hần:“Cô Ngự Hàn, chàng cùng bà nội hiện thân nhanh chút.”

Vừa dứt lời, nàng cơ hồ là lập tức liền nhìn thấy một thân hỉ bào, còn có bà nội.

Nhìn thấy bà nội cầm lấy cục cưng của nàng như vậy, nàng nóng nảy:“Bà nội, người mau thả tay ra, tiểu bảo bối sắp không thể hô hấp.”

Tô lão bà cười tủm tỉm sờ sờ tiểu công chúa tròn vo trơn trượt:“Người vô dụng như vậy a, như vậy đã không thể hô hấp sao?”

Tiểu công chúa có chút tức giận:“Người mới vô dụng, lấy lớn bắt nạt bé, thật không hiền diệu!”

Nghe vậy, miệng Tô lão bà cười đến hết cỡ:“Ha! có thể nói như vậy a, ai dạy người?”

“Phụ thân của ta dạy!” Tiểu công chúa thực thành thật trả lời.

“Ta đã nói rồi, cháu gái bất thành tài của ta làm sao có thể dạy tiểu bảo bối của ta những lời vàng ngọc này được.”

Tô lão bà hòa theo tiểu công chúa nói chuyện, mặt mày hớn hở, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng như đoá hoa ủ rũ gặp được hơi nước tản ra, tựa hồ đã muốn quên mất bên người còn có những người khác.

Bối Bối nhăn nhó cái trán, không thuận theo kêu lên:“Bà nội, người làm sao có thể ở trước mặt tiểu nữ của ta nói như vậy, tốt xấu gì ta cũng là mẫu thân của bọn chúng, người không thể để lại cho ta một chút mặt mũi sao?”

Một bàn tay hươu hươu trước mặt nàng, Tô lão bà không để ý liếc Bối Bối một cái:“Con vốn chính là không có mặt mũi, như thế nào có thể để lại a..... Ha ha, tiểu bảo bối, cùng bà bà đi chơi được không, bà bà có rất nhiều trò vui nha, cam đoan các người sẽ thích!”

Nói xong, ánh mắt Tô lão bà nhìn về phía hai cái Hoàng kim dẫn khác, đầu rục rịch.

Thật đáng yêu a!

[1] Hỉ tự: chữ song hỉ

[2] Tăng tôn: cháu chắt

388. Q.4 - Chương 389: Kết Cục [2]

Một tiếng nói sốt ruột từ ngoài cửa truyền vào, càng ngày càng gần: “Cục cưng, các người đều chạy đi nơi đâu, ra đây nhanh đi, cô cô phải giúp các người đội hoa làm hoa đồng a.....”

Huyền Trữ vọt vào trong, lại nhìn thấy Tô lão bà đang bắt lấy cháu gái tiểu công chúa của nàng, mắt nàng trừng lớn, cơn tức giận bùng lên, bắt chắp những người khác đang làm những gì, liền thẳng tắp vọt tới trước mặt Tô lão bà.

“Này, người làm gì vậy, ai cho người cầm lấy cháu gái bảo bối của ta, buông ra nàng nhanh!”

“Cô àh, ô ô.....” Tiểu công chúa đáng thương hề hề la lên.

Nghe được cục cưng vừa khóc vừa gọi, Huyền Trữ cảm thấy thực đau lòng, nàng thở phì phì chỉ vào mũi Tô lão bà: “Người, lão gia hỏa này, còn không mau buông tiểu công chúa ra, bằng không ta không khách khí đối với người!”

Tô lão bà cười tủm tỉm: “Chắc chắc, người, tiểu oa nhi[1] này thật sự là không lẽ phép, cha mẹ của tiểu dẫn dẫn còn không nói gì, người chỉ là tiểu cô cô ở đây ồn ào cái gì.”

Đúng vậy, như thế nào mà Vương huynh cùng tẩu tử đều giống như không có việc gì đứng ở một bên vậy?

Huyền Trữ nhăn trán, thực không đồng ý nhìn Cô Ngự Hàn: “Vương huynh, huynh như thế nào liền nhăn tâm nhìn lão thái bà này đem công chúa đáng thương ngược đãi như vậy a?!”

“Đây là bà nội của Bối Bối, sau này cũng là bà nội của chúng ta, bà sẽ không thương tổn tiểu công chúa.” Cô Ngự Hàn giải thích.

Nghe vậy, miệng của Huyền Trữ há hốc, nhưng ánh mắt vẫn như cũ không tốt nhìn Tô lão bà: “Ta mặc kệ bà ấy là bà nội của ai, ngược đãi tiểu bảo bối của ta như vậy, thực là chán ghét!”

Tô lão bà nhướn mi: “Ha ha..... Xem ra người rất thương yêu cục cưng của cháu gái ta.....”

“Biết vậy còn không mau buông tiểu công chúa ra.” Huyền Trữ có chút tức giận, ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm tay của Tô lão bà đang cầm tiểu công chúa, sống chết nhìn chăm chăm, quả muốn đem cái tay kia chụp lại.

Nhìn Huyền Trữ không tự giác nắm chặt tay, Tô lão bà đáy mắt xẹt qua một tia sáng, cố ý dùng một loại ngữ điệu khiến người ta tức chết nói: “Ta chính là không buông, xem người có thể làm gì ta?”

Huyền Trữ cảm thấy trong ngực lửa giận cháy phừng phừng, trong lòng bàn tay nàng nhanh chóng ngưng tụ một đạo ánh sáng màu tím, đồng thời tức giận nói: “Ta đây liền không khách khí đối với người!”

“Huyền Trữ!” Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối đồng thời hô lên.

Đối với công kích của Huyền Trữ, Tô lão bà có vẻ phi thường hưng phấn, dùng ánh mắt ngăn cản Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối nhúng tay vào, sau đó lưu loát tránh đi công kích của Huyền Trữ.

“Ha ha..... Tiểu nha đầu, chỉ bằng đạo hạnh chừng ấy của người, ngay cả tự bảo vệ mình đều có vấn đề, còn muốn muốn cứu người a.” Tô lão bà tuyệt đối không để cho Huyền Trữ chút mặt mũi nào, tiếp tục trêu chọc nàng.

Vài lần công kích qua đi, Huyền Trữ phát giác ra đến ngay cả ống tay áo của Tô lão bà nàng đều không chạm vào được, trong lòng càng gấp gáp.

Sau một lát, nàng dừng tay, ánh mắt bình tĩnh còn thật sự nhìn Tô bà nội: “Ta không phải đối thủ của người, người muốn thế nào mới không ngược đãi công chúa nhỏ bé của ta, người nói đi!”

Tô lão bà cũng ngừng lại, cười hì hì vươn tay, bàn tay buông lỏng, Hoàng kim dẫn tiểu công chúa lập tức chạy như bay đến trong lòng Huyền Trữ, làm nũng cọ cọ: “Cô cô, ta biết người hiểu rõ ta nhất.”

Khả Y đi tới, mỉm cười hoà giải: “Giờ lành cũng sắp tới rồi, chúng ta vẫn là không nên làm chậm trễ giờ lành, nhanh chóng chuẩn bị bái đường.”

Bái đường.....

Ánh mắt của Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối chạm nhau, trong mắt tình cảm mênh mông.

“Đúng đúng đúng, phải chuẩn bị bái đường, tiểu Hàn, người còn không đi, còn sững sờ ở nơi này làm gì, nhanh đi chuẩn bị kiệu hoa đi, nhanh đi nhanh đi.”

Tô lão bà vừa nói vừa đem Cô Ngự Hàn đuổi đi, mặc kệ ánh mắt hân lưu luyến cõ nào nhìn Bối Bối, cũng tuyệt đối không mềm lòng.

Rơi vào đường cùng, Cô Ngự Hàn không cam tâm tình nguyện rời đi.

Ngay khi thấy bóng dáng hân biến mất ở cạnh cửa, Bối Bối liền nhớ tới tiếng nói tà ác trầm thấp của hân: “Tân nương của ta, hôm nay chúng ta cùng tận hưởng một đêm thật đẹp.”

Đôi môi đỏ mọng Bối Bối cong lên, ánh mắt xấu hổ nhìn thân ảnh của hân cuối cùng cũng biến mất.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Huyền Trữ cùng Hoàng kim dẫn bắt đầu vang lên.

“Aiz aiz, các người đừng chạy a, cô còn chưa giúp các người chuẩn bị xong.”

“Cô cô, ta cùng ca ca là nam nhân, không cần mang vòng hoa nhỏ a, quá xấu!” Hoàng kim dẫn lão Nhị ghét bỏ ồn ào.

“Cái gì nam nhân, các người còn không phải là nam nhân trưởng thành nha, nhanh chút lại đây, không được chạy.”

Huyền Trữ đuổi theo hai cái Hoàng kim dẫn vương tử ở trong phòng, trong tay còn mang theo hai cái vòng hoa nhỏ, mà Hoàng kim dẫn tiểu công chúa chạy ở phía sau Huyền Trữ, không ngừng hò hét cổ vũ.

“Cô cô cố lên, nhanh chút đuổi tới ca ca, bọn họ là ở chỗ này, nhanh chút nhanh chút.....”

Nhìn bọn họ càng không ngừng truy đuổi, Bối Bối cùng Khả Y nhìn nhau, quyết định ngồi yên, ghêu cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Tô lão bà đi tới, nhận lấy lược trong tay Khả Y, ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn Bối Bối: “Không thể tưởng được chỉ chớp mắt nửa thôi, cháu gái ngoan của ta sẽ xuất giá, thời gian thế nào..... Quá thật đúng là nhanh quá.”

Nhìn bà nội trong mắt ẩn ẩn lệ quang, trong lòng Bối Bối có chút buồn, mà cũng là hạnh phúc ghen ngào.

Nàng nắm chặt tay bà nội, nhìn tóc bà nội đã trắng xoá, trong lòng đột nhiên cảm thấy thực thương cảm, mắt nàng rưng rưng: “Bà nội, nếu người luyến tiếc, Bối Bối sẽ không.....”

Nói còn hết câu, Tô lão bà liền gõ lên trán của nàng một chút: “Con, đúng là nha đầu phiền toái này, vẫn là nhanh chút đem con đưa cho tiểu Hàn, đỡ phải ở lại trong nhà lãng phí cơm gạo của ta.”

Bối Bối ủy khuất xoa cái trán, mới vừa rồi một cô thương cảm kia bị một cú gõ đột ngột này xóa tan.

Nàng bất mãn chu miệng lên: “Bà nội, sao người có thể nói con là đồ tốn cơm chứ, tốt xấu gì đồ cưới của con cũng không thiếu đâu, cũng đủ trả nợ tiền cơm của con những năm qua, đừng cho là con không biết người đã yêu cầu Cô Ngự Hàn bao nhiêu, hừ!”

Nghe vậy, Tô bà nội hung liếc nàng một cái: “Con có ý kiến gì sao?”

Dưới ánh mắt hung ác của Tô lão bà, Bối Bối rụt đầu, ngoan ngoãn trả lời: “Con..... con nào dám có ý kiến.”

“Không có ý kiến là tốt nhất, nhanh chóng ngồi xuống ta chải đầu cho con, sau đó mới có thể đưa “hàng” ra ngoài.”

Tô lão bà ấn Bối Bối ngồi vào trước bàn trang điểm, miệng nói không ngừng, động tác chải đầu cũng rất mềm nhẹ.

Bối Bối nhin không được nói thẳm: “Cái gì a, người ta cũng không phải hàng hóa.”

“Dong dài, về sau a..... Hàng hóa đã bán ra không thể trở về.....” Tô bà nội lải nhải, khi Bối Bối không để ý, trong mắt hiện lên nhiều lệ quang.

Một khác chỗ, Huyền Trữ vẫn đang đuổi theo hai cái Hoàng kim dẫn ca ca, không đạt được mục đích quyết không bỏ qua.

[1] Tiểu oa nhi: đứa trẻ

389. Q.4 - Chương 390: Kết Cục [3]

Cô Ngự Hàn sắp xếp cung nữ đi theo kiệu hoa một cách thỏa đáng, hết sức cẩn thận, vẫn là không thể yên tâm mà kiểm tra lại toàn bộ một lần.

Một lát sau, Thương Tuyệt Lệ đi tới, thấp giọng bẩm báo: “Vương, Hắc Khi Phong đến đây.”

Rốt cục hắc vẫn đến đây sao?

Bờ môi mỏng của Cô Ngự Hàn cong lên, con ngươi xẹt qua một chút ánh sáng: “Được, ta đi gặp hắc trước, xem hắc chuẩn bị quà gì tặng ta cùng Bối Bối”

Đôi chân thon dài đi ra, trong chớp mắt, thân ảnh của Cô Ngự Hàn biến mất trong tầm mắt của mọi người.

....

Trước mắt, tân khách, quan to, quý nhân, Vương hầu đi lại nối liền không dứt.

Hắc Khi Phong một thân áo xanh, khí chất tôn quý bất phàm áp bức tân khách, cuốn hút ánh mắt của các thiên kim tiểu thư, cũng đưa tới cho các vị Vương hầu sự suy đoán về thân phận của hắc.

Một số quan lại cùng phu nhân quyền quý còn lại cũng dùng cặp mắt cao thấp đánh giá lại Hắc Khi Phong vài lần.

Đối mặt với nhiều chú ý như vậy, nhưng Hắc Khi Phong không cảm nhận được ánh mắt xung quanh, thủy chung như trước lạnh nhạt đứng một chỗ nhìn về phía hỉ đường.

Ánh mắt thâm sâu, lại càng thu hút thêm nhiều ánh mắt của các thiên kim tiểu thư. Ngử điệu nũng nịu, truyền ra giọng nói nhẹ nhàng tìm hiểu: “Hắc là công tử nhà ai, như thế nào trước giờ chưa gặp qua?”

Một thiên kim khác con nhà danh gia cũng cầm quạt che một nửa khuôn mặt, thẹn thùng trả lời: “Ta cũng không biết hắc là công tử nhà ai, ngoại trừ Vương ra, ta không thấy ai tuần tú như hắc.”

“Như thế nào, người có phải vừa ý rồi không, người gọi thừa tướng đại nhân phụ thân thỉnh cầu Vương ban hôn không phải là được sao?” Tiếng nũng nịu có chút vị chua.

Cho dù tiếng nói của các nàng rất nhỏ, nhưng đối với người có tu vi cao như Hắc Khi Phong mà nói, câu chuyện của các nàng mỗi một câu đều truyền vào tai hắc.

Hắc lộ ra gương mặt đậm bạc như trước, con ngươi đen thâm thúy đem đến cho người khác cảm giác run sợ.

Có chút không kiên nhẫn chính mình làm đối tượng cho người khác bàn tán, hắc thấp giọng nói với người thị vệ: “Lôi Mông, người ở trong này ứng phó, ta đi ra ngoài một chút.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Lôi Mông cũng thấp giọng đáp lại.

Thản nhiên hạ môi, Hắc Khi Phong không hề liếc mắt tới những người khác, cứ như vậy không quay đầu lại đi ra trước con mắt ái mộ của nữ giới.

...

Đi vào một nơi thanh tịnh trong vườn, hần đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn mái nhà cong xung quanh, trong mắt không nhận được chút tán thưởng.

Kiến trúc của Diễm cung quả thật phi phàm, so với cung điện của Hắc Phong quốc có sự bất đồng về phong cách thật lớn

“Thích Diễm cung của ta sao?” một tiếng trêu chọc truyền đến, thân ảnh của Cô Ngự Hàn cũng đi tới.

Hắc Khi Phong xoay người, nhìn thấy Cô Ngự Hàn một thân hỉ bào, bạc môi nhếch lên, tựa cười nhưng không cười: “Thực đáng tiếc.... ta không có hứng thú, người không phải là thất vọng chứ?”

Cô Ngự Hàn nhướng mày tủm tỉm cười: “Ta thực thích người không có hứng thú, phải biết rằng tục ngữ có câu “mời thần dễ, đuổi thần khó”, ta cũng không tưởng kẻ nào đó ở địa bàn của ta lại làm ta thấy chướng mắt.”

Kẻ nào đó là ai, trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng.

Thản nhiên liếc mắt quét Cô Ngự Hàn một cái, Hắc Khi Phong khôi phục sắc mặt lạnh lùng hờ hững: “ Ta không phải đến chúc mừng người”

“Ta biết, người đến là chúc mừng Tiểu Bối Bối của ta thôi, nhưng mà Tiểu Bối Bối là của ta, người chúc mừng nàng cũng đương nhiên là chúc mừng ta, ha ha.... Trước hết cảm tạ sự chúc phúc của Hắc Vương”

Cô Ngự Hàn cợt nhả, còn giả bộ cúi đầu chấp tay đáp lễ một cái.

Nhìn vẻ tươi cười bất cần đời của nam nhân trước mắt, Hắc Khi Phong không thể không thừa nhận, nam nhân này quả thật nham hiểm, luôn tìm được cách che dấu được cơ trí trong mắt mọi người.

Hắc Khi Phong thản nhiên mỉm môi: “Người không cần đùa giỡn với ta, ta thật không chịu nổi”

“Vậy được rồi, bớt nói lời vô nghĩa đi, người đến uống rượu mừng, nói chung là không thể tay không mà đến chứ?” sắc mặt của Cô Ngự Hàn vẫn tươi cười như cũ.

Quà mừng? Hắc Khi Phong nhún mày, đuôi mày không nhận được hiện lên chút tức giận: “Quyền cao thế đại như Xích Diễm Vương còn cần trân bảo gì nữa sao?”

Cô Ngự Hàn tiêu sái đứng nói: “Trân bảo kỳ thật ta không thiếu, ta đã có chí bảo Tiểu Bối Bối, nhưng mà... không ai ngại sở hữu nhiều trân bảo châu báu, phải không?”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong lộ ra nụ cười lạnh: “Người là hy vọng ta tặng mỹ nhân cho người sao? Không vấn đề, ta sẽ mời tân nương Tiểu Bối đến kiểm chứng một chút mỹ nhân có đủ tư cách là trân bảo hay không.”

Mỹ nữ? Cái trán Cô Ngự Hàn lộ ra nhiều hắc tuyến.

Thất sách thất sách, hần mỉm bạc môi, thâm trầm liếc ngang qua Hắc Khi Phong, tâm tư chuyển từ trầm tư sang ôn nhu cười, giả bộ ngoáy lỗ tai.

“Người vừa rồi nói cái gì, ta nghe không rõ, giống như người nói... là muốn Tiểu Bối Bối giúp người nghiệm chứng mỹ nhân của người một chút xem có đủ tư cách hay không, không thể tưởng tượng được người thật là nhanh, đã nhanh như vậy tìm được người khác, xem ra ta cũng phải nên chúc mừng người một tiếng.”

Hắc Khi Phong mặt mày tái nhợt, toàn thân bước đi: “Không thể tưởng được Xích Diễm Vương lại vô lại như vậy.”

Nghe tiếng nói các xa ngàn dặm không thấy bóng dáng, Cô Ngự Hàn đắc ý cười tủm tỉm: “Chắc chắc chắc, cái miệng nói chuyện không đáng yêu, thái độ vô tình, chẳng trách không có người muốn, thật đáng thương nhường nào.”

Giọng nói của hần không lớn không nhỏ, vừa ý rơi vào tai của Hắc Khi Phong.

Thân ảnh dừng một chút rồi tiếp tục đi về phía trước.

....

Trong phòng nghỉ của tân nương tử, Huyền Trữ cười hì hì nhìn ba cái Hoàng kim dẫn rớt cuộc nằm ngoan ở trên nhuyển giáp, giúp nàng đội vòng hoa.

“Được rồi, đại công cáo thành, các cháu thật là hoa đồng đẹp nhất nha”

“Cô cô, nam tử không phải dùng từ đẹp để hình dung, phải dùng anh tuấn tiêu sái nha.” Hoàng kim dẫn lão nhị bất mãn nói thầm.

“Đúng vậy, cô cô, cháu với đệ đệ là nam nha.” Hoàng kim dẫn lão Đại cũng thành thực nghiêm túc sửa lại.

“Ai da, dù sao cũng là cùng ý nghĩa thôi” Huyền Trữ không để ý lăm nhún nhún vai.

“Không giống” Hoàng kim dẫn lão Đại cùng lão Nhị đồng thời phản bác.

Bối Bối quay đầu nhìn lại, khóe miệng cười cười lắc đầu, sau đó tiếp tục ngồi yên để cho bà nội và Khả Y trang điểm.

“Tốt lắm, đại công cáo thành” Tô bà bà buông lược, vừa lòng nhìn vào tân nương tử trong gương.

Khả Y đi đến cạnh cửa nhìn xung quanh một chút: “Kiệu hoa hẳn là sẽ rất nhanh đến...”

“Vèo vèo vèo” Mấy luồng ánh sáng đột nhiên chiếu vào, đánh trúng mỗi người, trừ Bối Bối ra, bọn họ đều bị điểm huyệt, không thể động đậy.

Phát hiện có điểm khác thường, Bối Bối khiếp sợ đứng lên: “Ai?”

“Tiểu Bối, đừng sợ, là ta.”

Thân ảnh của Hắc Khi Phong từ từ trước mặt nàng, ôn hòa nhìn nàng.

390. Q.4 - Chương 391: Kết Cục [4]

Nhìn người đến là Hắc Khi Phong, Bối Bối thở dài nhẹ nhõm.

Tay đặt trước ngực, hoãn lại nhịp tim đập, nàng nở một nụ cười như đóa hoa : “Hắc Khi Phong, hoan nghênh người tới tham gia hôn lễ của ta.”

Tươi cười như vậy, cuối cùng nàng nở nụ cười với hắn.

Hắc Khi Phong dụi đôi mắt đen, nhìn y phục trên người nàng quan sát một lần, sau đó mới nhẹ nhàng thở dài : “Tiểu Bối, chúc mừng nàng, y phục cưới này ở trên người nàng, thật sự phi thường xinh đẹp.”

Lời ca ngợi, Tô Bối Bối nàng vẫn là thích nghe,a.....

Cúi đầu nhìn chính y phục cưới của mình, bờ môi của Bối Bối tươi cười hạnh phúc : “Đúng vậy, Cô Ngự Hàn cũng nói như vậy, nhưng mà, nghe người nói xinh đẹp, ta liền tin.”

Lời nói của hắn, thật sự quan trọng đối với nàng như vậy sao?

Hắc Khi Phong khó nén kích động : “Nàng... cảm thấy lời ta nói thực sự có thể tin?”

Nàng ngẩng đầu, chân thành nhìn hắn, sau đó gạt đầu mạnh, đôi mắt long lanh: “Tiểu Ngoan sẽ không lừa Tiểu Bối, không phải sao?”

Thật sự hít một hơi, Hắc Khi Phong ghì xuống vị chua xót trong lòng, cũng nặng nề mà gạt đầu, chân thành tha thiết nói: “Đúng vậy, Tiểu Ngoan vĩnh viễn cũng không lừa gạt Bối Bối.”

Ngay lúc đó, hắn khó khăn nở nụ cười, sau đó hai ngón tay chạm lại, điểm huyệt đạo của Bối Bối.

“Nhưng mà.... Tiểu Bối, ta còn muốn mang nàng đi.”

Nói xong, hắn thoáng nghiêng người, ôm lấy Bối Bối đang ngồi, đem Bối Bối bắt đi trước mặt những người khác.

Ánh mắt của Huyền Trữ cơ hồ muốn trừng ra, Hắc Khi Phong, người, người kia...

.....

Ở trong một rừng mai thanh tịnh, một cơn cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, tản ra, bóng dáng của Hắc Khi Phong cùng Bối Bối liền xuất hiện ở trong đó.

“Hắc Khi Phong, ngươi muốn Cô Ngự Hàn đánh chết sao?” Bối Bối miễn cưỡng mở miệng, một chút cũng không có dấu hiệu sốt ruột.

Nhìn chung quanh rừng mai một chút, đóa hoa phấn hồng mang theo một chút trắng bay đầy trời.

Hắc Khi Phong cười nhẹ, đưa tay bắt lấy một đóa hoa: “Tiểu Bối, nơi này cảnh sắc thật đẹp, chúng ta cùng nhau thưởng hoa đi.”

“Tốt, dù sao ta ngồi ở phòng nghỉ cũng rất buồn, đi ra hít thở không khí cũng không sao.”

Nàng đi lại vài bước, đi đến một gốc cây hoa mai, tay đặt trên mặt cánh hoa một chút, cảm giác lạnh lẽo, làm cho người ta cảm giác tinh thần thoải mái lại tinh tịnh.

Nhìn mặt nàng đỏ bừng, kiều diễm như hoa, Hắc Khi Phong nở nụ cười: “Tiểu Bối, ta vẫn hy vọng chúng ta có thể bình tĩnh hòa nhã cùng nhau ngắm cảnh một lần, một lần ngắm cảnh ở Hắc Phong Quốc, nàng không thích ngự hoa viên của ta, hiện tại, ở nơi đây cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp một lần, cảm giác cũng không tệ.”

Bối Bối quay đầu, nhìn hắn, thản nhiên cười: “Bởi vì ta thuộc về nơi này.”

Bỗng nhiên, một trận tiếng bước chân hỗn độn, còn có nói to làm ồn ào, âm thanh từ xa đến gần, ——“Mau tìm được vương hậu nương nương.”

Bọn họ nhìn nha, Hắc Khi Phong trầm ngâm một chút, nhìn Bối Bối thật sâu: “Tiểu Bối, về sau.... hãy hạnh phúc.”

Nói xong, trong lòng bàn tay hắn lóe ra tia sáng màu vàng, từ từ bao phủ Bối Bối, trong chớp mắt, bóng dáng Bối Bối liền mất đi.

Nhìn nơi nàng đã đứng, trở nên trống rỗng, Hắc Khi Phong nhắm mắt, sau đó hít một hơi sâu, niệm thuật, nháy mắt, nam nhân anh tuấn cao ngất biến thành Bối Bối mặc y phục cưới.

Hắn im lặng đứng tại chỗ, chờ thị về tìm tới đây.

Chốc lát sau, Cô Ngự Hàn liền mang theo thị vệ vàng chạy tới, nhìn thấy bóng dáng mang sắc đỏ hồng, hắn kinh hãi bước nhanh tới: “Tiểu Bối Bối, rốt cục ta tìm được nàng.”

Hắn bước một lên phía trước, vừa định ôm lấy người kiều diễm trước mặt, đột nhiên hai tay đang đưa lên cứng lại, nụ cười trên mặt đồng thời ngưng tắt.

“Người là ai?!” Cô Ngự Hàn lui từng bước ra phía sau, con người nhu tình thoáng chốc phục hồi, ánh mắt phun ra những mũi nhọn nhìn Bối Bối trước mắt.

Mây “Bối Bối” giương lên, khe khẽ đôi môi đỏ mọng nũng nịu không nói nào, lẳng lặng nhìn Cô Ngự Hàn.

Không thể tin được Cô Ngự Hàn có thể nhận ra hắn không phải Tiểu Bối nhanh như vậy.

Cô Ngự Hàn cũng yên lặng nhìn hắn [nàng], đôi mày thanh tú ngưng tụ lại, trầm ngâm một lát, mặt hắn trầm xuống.

“Hắc Khi Phong, ngươi đem Tiểu Bối Bối của ta đi nơi nào, nhanh đem nàng giao ra đây!”

Khi nói chuyện, lòng bàn tay hắn đã bắt đầu xuất ra năng lượng màu đỏ, khí thế lạnh lùng, dần dần đem nhiệt độ của không khí chung quanh hạ xuống.

Hắc Khi Phong chết tiệt, thế nhưng vẫn cho hắn có cơ hội.

Nghe vậy, Hắc Khi Phong biết mình không thể diễn xướng nổi nữa, hào quang trên người hắt chột lóe, khôi phục lại nguyên bộ dáng.

Hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, lãnh đạm cười: “Cô Ngự Hàn, giờ lành nên lập tức đi, tân nương không có tân lang thì thật đáng thương.”

Bờ môi mỏng của Cô Ngự Hàn mím lại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đem Tiểu Bối Bối trả lại cho ta !”

Hắc Khi Phong đón nhận một cánh hoa rơi xuống, chậm rãi thì thào: “Giờ lành thật sự đã đến.”

Giờ lành?

Trong đầu hiện lên một luồng ánh sáng, Cô Ngự Hàn hung tợn liếc Hắc Khi Phong một cái, sau đó rất nhanh trở về.

Nhìn bóng dáng hắn, khuôn mặt thanh thanh lạnh lạnh của Hắc Khi Phong từ từ ủ dột, sau đó chậm rãi bình tĩnh, cuối cùng trở về lạnh lùng như trước.

Hắn nên đi rồi.

.....

Chờ Cô Ngự Hàn vội vàng trở lại tắm cung nơi tân nương nghỉ ngơi, tân nương đeo khăn voan hồng sớm đã đứng ở bên kiệu hoa, ba Hoàng Kim dẫn đi theo phía sau tân nương, vòng hoa nho nhỏ lóe ra kim quang, rất sáng lạn.

Nhìn thấy tân nương của hắn, ngay tại đầu bên kia, tim của hắn đập mạnh như tiếng trống, khẩn trương như thế, nên đã quên đi lên phía trước.

Tô lão bà “xạc xạc” đi tới hai ba bước, nói với hắn: “Tiểu Hàn, nhanh chút, giờ lành đã tới, nhanh đi đón tân nương a, như thế nào thời khắc mấu chốt liền biến thành đầu gối, thật đúng là.”

Nói xong, Tô lão bà kéo hắn chạy nhanh về phía trước.

Cô Ngự Hàn hoàn toàn hoàn hồi, vội vàng bước về phía trước nhanh hơn, đi tới trước mặt nương tử của hắn, tay nhẹ nhàng cầm tay nàng, tiếng nói kích động khàn khàn: “Tiểu Bối Bối, nàng nguyện ý đi cùng ta không?”

Bối Bối trả lời chân thành là bắt đầu bước từng bước.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn tươi cười rạng rỡ, dẫn nàng đi hướng tới kiệu hoa, dùng giọng nhỏ nhẹ chỉ có hai bọn họ mới nghe được nói nhỏ: “Bối Bối, nàng vẫn là không ngoan, trước khi bái đường còn làm cho ta lo lắng đề phòng.”

“Vậy mau mau mang ta đi bái đường, bái đường xong không cần phải lo sợ nữa.” Bối Bối cười khê nói nhỏ, chỉ nói ột mình hắn nghe.

“Nương tử nói đúng.”

391. Q.4 - Chương 392: Kết Cục [5]

Bên trong hỷ đường, chú rể từng bước từng bước dẫn tân nương đi về phía trước, đi theo phía sau là ba Hoàng kim dẫn, kim quang chớp chớp, đáng yêu nhất là trên đỉnh đầu bọn chúng đều có đeo một vòng hoa nhỏ.

Giọng nói non nớt của Hoàng kim dẫn lão nhị có chút buồn bực :” Đại ca, huynh xem mọi người ai cũng đang cười nhạo vòng hoa trên đầu chúng ta kìa .”

Hoàng kim dẫn lão đại trầm ngâm suy nghĩ một lúc mới nói :” Đúng là có chút hơi mất mặt .”

“Cái gì mà có chút hơi mất mặt, có mà mất mặt rất nhiều mới đúng.” Lão nhị bắt đầu lần đầu.

Tiểu công chúa thì ngược lại, hưng phấn nhảy nhót : “Ca ca, các huynh có phát hiện được là hôm nay phụ thân rất xinh đẹp hay không?”

“Là anh tuấn chứ không phải là xinh đẹp.” Lão nhị tức giận sửa lại cho đúng.

“Muội mặc kệ, muội cứ thích nói phụ thân rất là xinh đẹp, hừ, chắc là do các huynh không xinh đẹp bằng phụ thân, cho nên trong lòng không được thoải mái chứ gì .” Tiểu công chúa cười nhạo bọn họ.

“Theo ta thấy, mẫu thân mới đúng là xinh đẹp, mẫu thân là nữ nhân, hơn nữa mặt cũng đẹp, cho nên mẫu thân xinh đẹp nhất .”

“Phụ thân xinh đẹp nhất .” Giọng nói của tiểu công chúa có chút mất hứng.

“Mẫu thân xinh đẹp hơn.” Hoàng kim dẫn lão nhị cãi lại.

“Muội mặc kệ, muội mặc kệ, dù sao cũng chính là phụ thân xinh đẹp nhất.” Tiểu công chúa bắt đầu chơi xấu.

“Muội nhỏ như vậy mà đã biết không nhẽo rồi, vậy gọi là làm xấu, người xấu cho nên lời nói cũng không đẹp, không tin tưởng được.”

Hoàng kim dẫn lão nhị đắc ý lắc lư quang cầu của mình, bộ dáng như là rất coi thường tiểu công chúa.

“Huynh.....Đại ca ca, huynh thấy không nhị ca khi dễ muội.”

Hoàng kim dẫn lão đại an ủi nói : “Muội muội ngoan, muội không thêm nói chuyện với hắn thì hắn sẽ không khi dễ muội được .”

“Này..... Đại ca ca nói như vậy cũng đúng, nhưng mà..... Muội mặc kệ, nhị ca ca, chúng ta cùng đấu với nhau, ai thắng thì người đó nói đúng.”

“Đến đây, coi ai lợi hại hơn ai a!”

Lão nhị còn chưa nói xong, người chủ hôn bắt đầu tăng giọng nói lần áp giọng của hai Hoàng kim dẫn.

“Nhất bách thiên địa.....”

“Nhị bách cao đường”

Dưới cái khăn đỏ, Bối Bối lắng tai nghe, sau đó nhẹ giọng nói với chú rể đứng bên cạnh:”

Cô Ngự Hàn, chàng có nghe thấy cục cưng đang cãi nhau không?”

Bạc môi của Cô Ngự Hàn cố nín cười, con người đen không dấu vết xẹt qua một chút hồng quang, không tiếng động không màu sắc, đã đem ba Hoàng kim dẫn trụ lại, tạm thời làm cho bọn chúng an phận.

“Nhưng mà.....” Bối Bối cảm thấy có chút không ổn, nàng vừa mới nghe được hơn nữa còn cảm giác hình như bọn chúng muốn đấu võ?!

“Nương tử, không có chuyện gì đâu .” Tiếng nói từ tính trầm ổn, trấn an nghi hoặc trong lòng nàng.

“Phu thê giao bách.....Đưa vào động phòng.....”

Rốt cục, kết thúc buổi lễ!

Khoé môi của Cô Ngự Hàn cười vui sướng, hắn không đợi người chăm sóc cô dâu hỗ trợ liền tự mình chủ động hoặc có thể nói là cấp tốc không kịp chờ, nắm lấy tay Bối Bối, nhỏ giọng thì thầm :” Tiểu Bối Bối, rốt cục ta đã cưới được nàng, nàng nha.....Thật là vất vả gian nan mới cưới được nàng.”

Bối Bối quay tay lại nhéo hắn, trừng phạt hắn một chút , khoẻ môi lại nhin không được hơi nhếch nhếch lên.

Rốt cục, đã trở thành tân nương của hắn, tâm tình rất tốt, cho nên quyết định tha cho lão công thân yêu của nàng một lần, a.....

Trong lòng bàn tay tự nhiên hơi đau, Cô Ngự Hàn không tiếng động nở nụ cười, mang theo tân nương của hắn đi về hướng tân phòng của bọn họ.

Nhìn hai người rời đi, người trên hỉ đường cười toe toét.

Chỉ có ba Hoàng kim dẫn bị trói buộc trong vô hình đang giãy dụa.

“Ca ca, chúng ta đã bị phụ thân vây khốn, mau nghĩ biện pháp đi, muội ngứa quá, muốn gãi ngứa.” Tiểu công chúa vịn vẹo tiểu quang cầu, làm cho vòng hoa trên đầu bị lệch.

“Muội ngứa hả? Ha.....ha.....Thật tốt quá, ta quyết định sẽ không nghĩ biện pháp.” Lão nhị bắt đầu chơi xấu.

“Lão đại đau lòng trấn an:” Muội muội, muội đừng lo, ca ca nghĩ biện pháp gãi ngứa uội nha.”

“Nhanh nhanh đi, rất là ngứa đó, phụ thân thật xấu xa, có mẫu thân thì sẽ quên muội, phụ thân hoa tâm, có mới nới cũ.” Tiểu công chúa một bên lắc lắc thân mình một bên oán giận nói.

“Muội muội ngu ngốc, phụ thân thích mẫu thân kia gọi là thương người cũ ghét người mới, mẫu thân thích ta mới gọi là có mới nới cũ.” Lão nhị nói om sòm.

“Mẫu thân mới không thích huynh, huynh xấu xa!” Tiểu công chúa thở phì phì sẵn giọng đáp trả.

Lão đại gian nan mới di động được đến bên người tiểu công chúa: “Muội muội, muội ngứa ở đâu, ca ca gãi uội.”

“Ở chỗ cài hoa đó, ghét cô cô quá, làm vòng hoa ngứa cho ta đội.”

“Được, ca ca gãi uội, đừng nhúc nhích nha.”

Lão đại giống như trở thành hình tượng một ca ca tốt.

.....

Bóng đêm buông xuống, ánh trăng lững lờ trôi, như rất thanh thoi, vàng trắng sáng trên cao chiếu rọi xuống, thật là một đêm đẹp.

Bối Bối ngồi ở mép giường, lắc lắc cái đầu, làm khăn đội đầu lay động.

“Anh nhi, ta đói bụng quá, Cô Ngự Hàn khi nào mới trở về phòng a?”

“Vương hậu nương nương, người kiên nhẫn chờ một chút, hôm nay rất nhiều khách đến chúc mừng, Vương là chủ nên có khả năng sẽ bị chậm trễ một chút thời gian, nhưng mà nhìn trời đêm, xem chừng Vương sắp trở lại rồi.”

“Nếu hắn bị khách giữ lại cả đêm cũng không về, thế thì chẳng lẽ cả đêm ta sẽ phải đội mũ phượng này sao, còn bị đói bụng cả một đêm nữa? Không được không được, ta không đợi hắn, ta muốn ăn cái gì đó, ăn cơm là tốt nhất.”

Bối Bối ngẩng đầu muốn xốc khăn hỷ lên, Anh Nhi vội vàng ngăn lại.

“Vương hậu nương nương, vạn lần không thể a, khăn hỷ là do Vương mở.....”

“Hắn còn chưa trở về!” Bối Bối mím đôi môi đỏ mọng, oán giận nói.

Vừa dứt lời, chân của Cô Ngự Hàn đã bước vào bên trong tấm cung, mang theo tiếng cười nói vô cùng dễ nghe: “Xem ra tân nương của ta chờ không kịp muốn gặp tướng công rồi nha, ha ha..... Đừng nóng vội, vì phu không phải đã đến rồi sao.”

Nghe được tiếng nói của hắn, động tác mở khăn hỷ của Bối Bối ngừng lại.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền đi tới trước mặt nàng, cúi xuống nhìn đỉnh đầu nàng, đôi mắt tràn ngập vui mừng.

“Anh Nhi chúc Vương cùng Vương hậu nương nương bách đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.”

Nói xong, Anh Nhi cúi thấp người, sau đó thực thức thời đóng cửa lui xuống.

392. Q.4 - Chương 393: Kết Cục [6]

Nền đỏ lập lòe, ánh nền lung linh chiếu rọi trên những sợi tơ của hỉ khăn, làn sóng khăn tơ lay động ẩn hiện khuôn mặt ửng hồng, rất mê người.

Tầm mắt bị ngăn trở, Bối Bối nhìn không được nam nhân đứng trước mặt nàng vì sao đứng lâu như vậy vẫn không động đậy gì.

Đợi rồi lại đợi, nàng rút cuộc nhìn không được hờn dỗi: “Này, chàng định đứng cho tới bao giờ?”

Nghe được kiều thanh thúc giục của nàng, Cô Ngự Hàn mới mạnh mẽ hoàn hồn.

Hắn nhếch môi, ngồi xuống bên cạnh nàng, sau đó mới đưa tay xốc hỉ khăn của nàng lên, lộ ra gương mặt đã qua son phấn, kiều diễm như hoa.

Con người trong veo như nước chuyển hướng sang hắn, đôi đồng tử đen bóng cơ hồ lại khiến hắn lóa mắt.

Tim của hắn đập “thịch thịch thịch” một cách không khống chế được, bao nhiêu thâm tình cơ hồ muốn trào ra.

Đưa tay xoa hai má mềm mại của nàng, hắn câu hồn câu phách nháy mắt nàng: “Nương tử, nàng có biết nàng mê hoặc vi phu đến thần hồn điên đảo hay không, điển hình như ngày hôm nay, ta cũng không biết mình mất hồn hết bao nhiêu lần, nàng mê hoặc ta thậm chí như vậy, nàng nghĩ phải bồi thường ta như thế nào.”

Trong ánh mắt thâm tình đậm thắm của hắn, giọng nói đầy từ tính, ôn nhu say lòng người, đôi mắt của Bối Bối không khỏi trở nên mê ly.

Bỗng nhiên...

“Ừng ục.”

Tiếng kêu phá đám từ cái bụng đói của nàng phát ra.

Nàng cùng hắn đồng thời nhìn về phía bụng nàng, sau đó lại lần nữa nhìn đối phương, bầu không khí trong nháy mắt trở nên thật quý dị.

Bối Bối cười gượng: “Ha ha... Cái kia, ta rất đói bụng.”

Rốt cục, Cô Ngự Hàn cũng bật cười mắng: “Nàng thật đúng là một chút tế bào lãng mạn cũng không có.”

Quơ quơ mũ phượng trên đầu, nàng đưa tay chỉ chỉ: “Mau lấy cái kia xuống luôn, ép tới cổ ta ê ẩm quá.”

Lắc lắc đầu, hắn bất lực nhéo nhéo mũi nàng, sau đó mới lấy mũ phượng của nàng đặt sang một bên.

“Vì đêm động phòng hoa chúc tốt đẹp mỹ mãn của ta, vi phu quyết định vẫn là trước tiên giải quyết vấn đề no bụng của nương tử, sau đó... mới cùng nhau trải qua đêm xuân của đôi ta.”

Nói xong, hắn không hề báo động trước một phen ôm lấy nàng, làm nàng kinh hô.

“Cô Ngự Hàn...” Nàng vừa định mở miệng, liền bị bạc môi của hắn chặn ngay miệng.

Hắn vươn đầu lưỡi cực nóng liếm liếm đôi môi đỏ mọng của nàng, vẫn chưa thỏa mãn nói: “Son của nương tử có một mùi vị riêng, thực ngọt.”

Tiếp đó, hắn lại hôn khước môi nàng, mắt phượng dập dờn ái muội: “Nương tử, chúng ta cũng đã bái đường thành thân, nàng hẳn là nên gọi vi phu một tiếng tương công, hay là nàng thích cách xưng hô của nhân giới kêu lão công cũng được.”

Chống lại con người đen chờ mong của hắn, Bối Bối há hốc mồm, kêu không ra.

“Ai nha, chàng nói thật buồn nôn a, ta đã đói bụng, chúng ta ăn trước thôi, nếu không ăn ta sẽ ngất vì đói, đến lúc đó chàng tự mà qua đêm động phòng hoa chúc.”

Nghe không được lời muốn nghe, Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng thở dài, trừng phạt cắn cánh môi nàng, mới bế nàng đi đến bên kia bàn đã đặt đầy thức ăn.

Vừa ngồi xuống, Bối Bối liền chờ không kịp cầm lấy một khối điểm tâm nhét vào miệng: “Ưm ưm, ngon, ngon.”

Nuốt xuống khối điểm tâm, nàng lại tiếp tục tiến công đồ ăn trước mắt.

Nhìn nàng lang thôn hổ yết[1], Cô Ngự Hàn sủng nịch đưa tay lau thức ăn bên miệng nàng: “Đừng nóng vội, không ai giành với nàng, từ từ ăn.”

Tiếp theo, hắn gấp một khối Tùng Nhục[2] đưa đến bên miệng nàng: “Nào, ăn chút thịt bổ sung năng lượng.”

“Cám ơn.” Bối Bối cười tươi nhìn hắn, sau đó mở miệng không chút lưu tình liền một ngụm mà cắn.

...

Thời gian chậm rãi đi qua, thức ăn trên bàn từng chút một giảm đi.

Bối Bối thỏa mãn liếm liếm môi: “Hô, rốt cục cảm thấy bụng có một chút cảm giác thực tại rồi.”

Một chén rượu đưa tới trước mặt nàng, nàng nghi hoặc nhìn hắn, nhất thời phản ứng không kịp.

Cô Ngự Hàn đặt chén rượu vào tay nàng, sau đó lấy một chén khác, đôi mắt anh tuần mím cười: “Nương tử, chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi.”

“A, đúng rồi a, rượu giao đôi, nào nào nào, chúng ta uống chén rượu giao đôi, uống xong rồi mới thật sự xem như là đã thành thân.”

Bối Bối cười hì hì nâng tay cùng hắn cùng chén, thực chủ động vòng tay qua khuỷu tay hắn, hai người nhìn nhau, trong không gian nùng tình mật ý, rượu chậm rãi lọt xuống cổ họng.

Xem nàng phối hợp như vậy, khẩn cấp như vậy, Cô Ngự Hàn trong lòng mở ra tia vui sướng nồng đậm, xem ra, nương tử của hắn rất vui vẻ gả cho hắn, ha...

Một chén rượu xuống bụng, men rượu chậm rãi phát tác, làm ấm người của Bối Bối, hơn nữa có xu hướng ngày càng nóng.

Bối Bối đưa tay sờ sờ mặt mình, cảm giác hai má nóng hầm hập.

“Kỳ quái, trước kia ở nhân gian ta dù sao cũng được coi như là điều tử sư [3], tử lượng tuy rằng không tốt nhưng cũng không phải rất kém cõi a, sao... nóng quá...”

Nàng không khỏi đưa tay kéo kéo vạt áo, tác dụng của men rượu cộng thêm nhiệt khí quái dị trong cơ thể nàng tán loạn, đôi mắt như sao sáng của nàng bắt đầu có chút sương mù của men say.

Nhìn mặt nàng chuyển hồng, dần trở nên quyến rũ, ý cười bên môi Cô Ngự Hàn càng thêm mở rộng.

Tay hắn chậm rãi đưa lên đùi nàng, ở bên trong náo loạn, như có như không mà khiêu khích nàng.

Sự vuốt ve trên đùi giống như dòng điện xẹt qua toàn thân, Bối Bối nhin không được run rẩy thân mình, xương bắt đầu không chịu nổi chế mà nhũn ra.

Cô Ngự Hàn chuyển thân mình, ngồi vào trường kỷ của nàng, cùng nàng ngồi chen trong cái ghế lớn.

Đôi mắt của Bối Bối mê say nâng mắt nhìn hắn, vết ửng hồng trên mặt lan rộng sang cái cổ trắng nõn của nàng, nàng mềm mại nói nhỏ: “Cô Ngự Hàn, rượu giao bôi của chúng ta là rượu gì, vì sao... rượu tính lại... lại mạnh như vậy?”

Nói xong lời cuối cùng, nàng cảm thấy hắn ở trước mắt nàng bắt đầu lắc lư, tầm mắt có chút mê ly, ngay cả lí trí để nói chuyện cũng truyền không vào đầu được.

Tiếp theo, nàng cảm giác được tay hắn ở trên đùi nàng di động không an phận, nàng đưa tay muốn ngăn lại hắn: “Cô Ngự Hàn, trước hết đừng nháo, ta... Ta cảm giác rất kỳ quái, ta... ta muốn...muốn ...”

Hai má càng thêm hồng, nàng bắt lực nhìn hấn, thân mình mềm nhũn đổ vào lòng hấn, không kìm được mà cọ xát hấn.

Cô Ngự Hàn một tay đi vào thắt lưng của nàng, chậm rãi ma sát, bạc môi cố ý vô ý lướt qua đôi môi đỏ mọng của nàng, xấu xa đùa bên cánh môi nàng: “Ta biết nàng muốn cái gì.”

“Rượu... Rượu...” Loáng thoáng, trí óc nàng tựa hồ cảm thấy rượu có vấn đề.

Cô Ngự Hàn nhướn mày, dùng đầu lưỡi phác theo đường nét trên viền môi nàng, tiếng nói không mạch lạc trôi chảy mà lại tà ác: “Đúng vậy, ở trong rượu ta đã thêm vào... mì được.”

“Ừm... Mì được, cái gì...” Bối Bối đã bắt đầu thần chí không được tỉnh táo, chỉ biết khát vọng đuổi theo môi của hấn, muốn hôn, lại luôn bị hấn né tránh, nàng ảo não nhũn mày.

Hấn nhẹ nhàng cắn cổ nàng: “Tiểu Bối Bối, nàng thực không ngoan, trước khi chúng ta thành thân, nàng cứ nhiên xuất cung, còn bị thương trở về, ta đã từng nói với nàng... cơ thể nàng là của ta, bị thương sẽ bị phạt.”

Nói xong, hấn thoải mái bế nàng lên, đi hướng giường của bọn họ.

[1] Lang thôn hổ yết: ăn uống vội vã, thô lỗ

[2]Tùng Nhục (): một món ăn của Hồi Giáo, làm từ thịt bò, đậu phụ, hành... Để biết chi tiết nguyên vật liệu và cách chế biến, xin mời ghé Google

[3]điều tử sư: nhân viên pha chế

393. Q.4 - Chương 394: Kết Cục [7]

Cô Ngự Hàn đem nàng đặt ở trên giường, trên chiếc giường lớn màu trắng khiến màu đỏ của giá y trên người nàng càng nổi bật, càng thêm câu hồn đoạt phách, mặt nàng đã nhuốm hồng, đôi mắt mê ly, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, làm cho độ ẩm trong cơ thể hấn nhanh chóng tăng cao.

Hấn cúi người tới gần nàng, khuôn mặt kiều diễm của nàng được ánh trăng chiếu vào như trở nên trong suốt, càng làm tăng thêm vẻ đẹp của đôi mắt trong suốt như nước của nàng.

Nàng mê say nhìn hấn, ánh mắt tràn đầy khát vọng, thở gấp dường như đang thử thách giới hạn chịu đựng của hấn.

Một lúc lâu sau, không thấy hấn có hành động gì, đôi tay nhỏ bé của Bối Bối nóng vội ôm cổ hấn, đôi môi đỏ mọng hạ xuống lung tung trên cổ hấn, nàng ngây thơ nỉ non: “Cô Ngự Hàn, giúp ta..... Ta nóng quá.”

Hấn nhướn mày, bắt lấy hai tay của nàng, đồng thời ngăn cản nụ hôn của nàng.

“Cô Ngự Hàn.....” Bối Bối không thuận theo nhìn hấn, tiếng nói ủy khuất cực kỳ.

Hấn yên lặng nhìn nàng, sau đó cởi vạt áo ra, lộ ra vòm ngực trắng kiện, từng chút từng chút một lộ ra, khiến cho khát vọng của Bối Bối càng thêm tăng.

Nàng bắt đầu không an phận vịn vẹo thân mình, muốn thoát khỏi kiềm chế tới gần hấn.

Hấn dễ dàng khống chế được nàng, cúi đầu, nhu tình thật sâu, tiếng nói trầm thấp dụ hoặc: “Gọi ta một tiếng tướng công, ta liền giúp nàng hạ nhiệt.”

Giọng nói nam nhân trầm thấp, mang theo biết bao say đắm.

Bối Bối mê loạn, vươn đầu lưỡi liếm liếm đầu môi, ánh mắt tà mị, ngọt ngào gọi hấn: “Tướng công.”

Giọng nói mềm mại tựa như gió thoảng, khóe môi hần nở rộ tươi cười tuần mỹ, hôn lên môi của nàng: “Ngoan, gọi thêm một tiếng.”

“Tướng công.” Nàng ngoan ngoãn kêu gọi, ánh mắt khẩn thiết nhìn hần, một lòng thầm mong hần nhanh chút giúp nàng giải nhiệt.

Lời nói ngọt ngào trêu chọc trái tim hần, hần rốt cuộc nhịn không được rung động trong lòng, đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu, bạc môi phủ lên đôi môi đỏ mọng của nàng, tràn ngập khát vọng, nhiệt tình hôn nàng.

“Nương tử, ta yêu nàng, yêu nàng.....” Hần một lần rồi lại một lần nỉ non ở bên môi nàng, tình cảm trong lòng toát ra chỉ vì nàng.

“Ừ.....” Nàng nhẹ nhàng ngâm nga, mềm mại thừa nhận nụ hôn của hần, tay ôm cổ hần, vì hần hôn mà càng thêm lửa nóng

Bỗng nhiên, hần buông môi của nàng ra, ngồi dậy, đồng thời nâng nàng dậy, ánh mắt nóng rực chưa từng rời khỏi khuôn mặt của nàng.

“Cô Ngự Hàn, chàng rời khỏi ta.” Nàng khẩn cầu ôm lấy hần, không chịu như vậy, ôm ngang lưng hần, nàng muốn.....

Hần tà khí cười: “Nương tử, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, nhưng mà..... Trước khi chúng ta đến khúc nhạc dạo đầu, chúng ta nên cùng nhau đi tắm uyên ương trước.”

“Tắm uyên ương?” đầu óc của Bối Bối sớm đã biến thành mơ hồ, chỉ có thể lẳng lặng lặp lại lời hần nói.

“Đúng vậy.” Hần nháy mắt mấy cái đối với nàng, nhìn khuôn mặt hồng nhuận của nàng, cười nhẹ ra tiếng.

.....

Trong bồn tắm, Bối Bối nắm chặt vạt áo, khăn trương dựa vào hần, ý thức mơ hồ như trước: “Cô Ngự Hàn, ta sắp ngã xuống.”

“Gọi là tướng công.” Hần cởi vạt áo của nàng ra, cắn cắn bờ vai trắng như tuyết của nàng một chút.

Hơi hơi đau đớn kích thích khát vọng của nàng, nàng khẽ mở môi: “Ừ..... Tướng công.”

“Ngoan.” Hần hôn lên môi của nàng, nhẹ nhàng mút lấy.

Hô hấp của nàng trở nên dồn dập, nhiệt khí trên người hần thông qua ngực hần truyền lại hương nàng, khiến lòng nàng càng thêm động.

“Nương tử, nàng thật đẹp.” Hần thở nhẹ, nhẹ nhàng hôn lên vành tai của nàng.

Cả người Bối Bối run rẩy, da thịt bởi vì phấn tình mà trở nên ửng đỏ, khiến cả người nàng giống như quả anh đào chín mọng.

Lời lẽ triền miên hồi lâu, Bối Bối không chịu nổi luồng nhiệt trong cơ thể, nàng kim lòng không đậu cắn bờ vai của hần, động tình nức nở: “Tướng công, giúp ta, ta nóng quá, nóng quá.....”

“Vi phu đã tới rồi.” Hần tà khí cười, đối với sự vội vàng của nàng, vui đến cực điểm.

.....

Khát vọng qua đi, trong bồn tắm dần dần bình tĩnh trở lại, nàng như là con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm ở trong ngực hần, hần dựa vào cạnh bồn, đôi mắt đen dày nhắm lại, bàn tay dày rộng dịu dàng dao động ở trên thân thể của nàng, hưởng thụ dư vị kích tình vừa qua.

“Cô Ngự Hàn, chàng, tên vô lại này, thế nhưng lại kẻ đơn, chàng..... Xấu xa.” Bối Bối cảm phần quyền đánh vào bả vai rắn chắc của hần.

Hần ôm vòng eo trắng mịn của nàng, xấu xa cười nhẹ: “A..... Nương tử vừa rồi thật sự là nhiệt tình nha.”

Một lát sau, hần mở con ngươi đen, bạc môi giương lên một tia sủng nịch cười.

Đang lúc nàng không rõ nên xử lý hấn như thế nào, hấn đột nhiên ngồi xuống, lấy tay xoa nước lên thân thể của nàng, giúp nàng tắm rửa.

“Cô Ngự Hàn, chàng..... Ta tự mình làm được.” Bối Bối vội vàng bắt lấy tay hấn, xấu hổ đến mặt và cổ đều đỏ.

“Không cần, ta muốn giúp nương tử yêu quý của ta tắm rửa.” Giọng điệu của hấn có chút trẻ con, liền giữ chặt đôi tay mềm mại của nàng, tiếp tục vuốt ve ở trên thân thể của nàng.

“Cô Ngự Hàn.....” Bối Bối tức giận một chút, thân thể của nàng bây giờ thực mất cảm, bị hấn nhất chạm vào, liền run rẩy không thôi.

“Gọi tướng công, ta muốn nghe nàng gọi tướng công, ngoan, mau gọi, ta muốn nghe.” con người đen của hấn tiếp tục đùa dai uy hiếp.

“Chàng rất xấu xa.” Nàng không cam lòng yếu thế cũng bắt đầu sờ soạng ở trên người hấn, cảm giác được cơ bắp, đường cong hoàn mỹ của hấn lòng bàn tay của nàng có chút căng thẳng, nàng bướng bỉnh cúi đầu bật cười.

“Tốt , xem ra nàng vẫn là học không ngoan.” Ánh mắt Cô Ngự Hàn lại nóng lên.

Bối Bối cảm giác cổ nhiệt kia lại nổi lên trong cơ thể, nàng vừa sợ vừa thẹn:“Tướng công, đừng..... Đừng như vậy, ta..... A, lại tới nữa, nóng.....”

“Nương tử, nàng nghĩ rằng ta dễ dàng như vậy buông tha nàng sao.” Hấn tà ác nhếch môi, đối với phản ứng lại động tình của nàng cảm thấy đắc ý cực kỳ.

Cứ như vậy, bọn họ ở trong bồn tắm cọ xát đã lâu rốt cục mới đi ra.

Hai người chỉ mặc áo ngủ, hấn ôm nàng mềm nhũn thoải mái mà đi ra, khi bọn họ nhìn đến trên giường liền thấy ba cái Hoàng kim dẫn, Cô Ngự Hàn trừng lớn ánh mắt.

“Cục cưng? Các con như thế nào lại ngủ ở nơi này!” Cô Ngự Hàn gầm nhẹ.

Bối Bối lười biếng nằm ở trong lòng hấn, ngay cả xương cốt đều đau nhức, nàng miễn cưỡng dào dạt nâng mắt, con người vẫn như cũ còn đọng chút dư vị kích tình vừa rồi, nhảy lên vui sướng khi người gặp họa cười:“Chàng xứng đáng.”

Cho dù mắng chửi người, giờ phút này tiếng nói của nàng cũng như là làm nũng, không hề có chút thuyết phục.

Ba cái Hoàng kim dẫn nằm ở trên giường, đang ở vui đùa âm ỉ ở trên đệm quay cuồng chơi đùa:“Phụ thân, đêm nay chúng ta muốn ngủ cùng phụ thân và mẫu thân, chúng ta cùng nhau qua đêm động phòng hoa chúc, như vậy mới náo nhiệt.”

“Không được!” Cô Ngự Hàn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, hấn dám chắc chắc, bọn chúng tuyệt đối là cố ý đến đây!

“Nhưng mà bà bà nói muốn chúng ta lại đây ngủ cùng phụ thân, như vậy động phòng mới náo nhiệt a.” Ba cái Hoàng kim dẫn không quên đem bà bà ra để dựa vào.

“Aiz aiz, không phải bà bà đã nói với người không được nhắc tới bà bà sao?” Giọng nói của Tô lão bà hỗn hển rầu rĩ từ trong tủ quần áo truyền ra.

Bờ môi mỏng của Cô Ngự Hàn nhin không được run rẩy một chút!

“Bà nội!” Hấn bực mình thét to đối với tủ quần áo, làm cái gì quỷ, đêm nay là đêm tân hôn hấn cùng Tiểu Bối Bối hai người ngọt ngào thân mật nha, bọn họ thể nhưng lại chạy xen vào, tuyệt đối muốn đem bọn họ đá ra ngoài!

“Đi ra liền đi ra, làm cái gì hung hăng như vậy a.” Tô lão bà bấu môi từ trong tủ chui ra, mắt chớp chớp, làm bộ đáng của một lão ngoan đồng.

“Bà nội?” Bối Bối quay lại nhìn về phía ba cái hoàng kim dẫn, lại nhìn vẻ mặt đang thộn ra của Cô Ngự Hàn, nàng nhin không được cười thầm.

Cô Ngự Hàn ôm chặt thắt lưng mềm mại của nàng, đối với cả ba hoàng kim dẫn trừng mắt: “Cả bốn người các ngươi đi ra ngoài!”

“Không muốn!” Bọn họ phi thường ăn ý đồng thời cự tuyệt.

“Không muốn? Hừ hừ.” Đôi mắt đen của Cô Ngự Hàn bỗng nhiên nguy hiểm nheo lại, bạc môi giương lên một nụ cười lạnh, âm trầm làm cho bốn người phá đám kia không khỏi cảnh giác đứng lên. Nhất trí cầu cứu nhìn về phía Bối Bối.

Cô Ngự Hàn âm hiểm cũng nhìn về phía Bối Bối, tay ôm nàng càng chặt, không tiếng động uy hiếp.

Bối Bối chu miệng, ách xì một cái, giả bộ cái gì đều không có nhìn thấy.

Đến bản thân nàng còn khó bảo toàn, làm sao còn có thể dám giúp bọn họ.

Cô Ngự Hàn một tay ôm Bối Bối, một tay kia ngưng tụ hồng quang mạnh mẽ, uy hiếp nhìn bốn người chướng mắt, ý tứ quá rõ ràng.

Tô lão bà cùng ba cái Hoàng kim dẫn tựa vào nhau, kháng nghị: “Người [Phụ thân] không thể đem chúng ta ra bên ngoài!”

“Ta không thể sao?” Cô Ngự Hàn âm hiểm cười, giương tay lên, ba cái Hoàng kim dẫn tức khắc biến mất không dấu vết.

“A..... Phụ thân là quả trứng xấu xa!” Ngoài cửa phương xa truyền đến tiếng Hoàng kim dẫn ồn ào.

Tiếp theo, Cô Ngự Hàn nhìn Tô lão bà, bạc môi nở nụ cười có lẽ, lại cười đến làm cho người ta xương cốt dựng cả lên: “Bà nội, người muốn đi ra ngoài giống như cách của mấy cục cứng, hay là tự mình đi ra ngoài?”

Tô lão bà không cam lòng trừng mắt nhìn vẻ mặt tà ác của Cô Ngự Hàn một cái, đáng thương lại nhìn về phía Bối Bối, Cô Ngự Hàn đem Bối Bối ôm thật chặt, làm ặt của nàng vùi sâu trong ngực hắn.

Khóe môi của Bối Bối mỉm cười, thực xin lỗi a, bà nội, ta cũng là thân bất do kỷ.

“Bà nội, không muốn tự mình đi sao?” Cô Ngự Hàn nhú mày.

“Người..... được, chúng ta đi!” Tô lão bà thở phì phì, ánh mắt tức giận lay động, sau đó mới cúi đầu xoay người rời đi, còn nhiều thời gian, ta nhất định sẽ tìm cơ hội tới “Bảo thù”.

Cửa phòng lại bị đóng chặt, đáy mắt của Bối Bối cười khê nhìn hắn, giống như chân chó vuốt móng ngựa: “Tướng công, bọn họ bị chàng đuổi đi nha, chàng thật lợi hại!”

“Nương tử, tuy rằng lời ca ngợi của nàng thực êm tai, nhưng mà..... Vì phụ vẫn là muốn ăn nàng!” Hắn đem nàng hướng về phía giường lớn mềm mại, nhanh chóng đi lên, bắt đầu nhiệt tình tấn công.

Bối Bối thở hồng hộc hờn dỗi: “Cứng mềm cũng đều không chịu buông tha ta..... A.....”

Oán giận của nàng khiến hắn càng thêm dùng sức tấn công.

Đêm, còn thật dài.....

394. Q.4 - Chương 395: Lời Cuối Sách

Tại hành lang trong cung, ba cái Hoàng kim dẫn vòng quanh cây cột bay nhảy chơi đùa.

“Đại ca ca, huynh có thấy cô cô đâu không a? Sao mọi người không thấy cô cô đâu?” Tiểu công chúa có chút buồn bực.

“Đúng vậy, cô cô giống như thật sự không thấy, chúng ta tìm lâu như vậy, cũng không gặp cô ở đâu.” Thân là lão Đại Hoàng kim dẫn cũng bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Lão Nhị bay đến, thần bí hề hề hạ giọng nói: “Ta nhìn thấy cô cô vụng trộm từ hỉ đường chuồn ra ngoài.”

“A? Cô muốn đi nơi nào a..... Ý? Chẳng lẽ cô muốn chuồn êm ra ngoài cung chơi?” Tiểu công chúa ngừ khí bắt đầu cao lên, có chút hưng phấn.

“Ừ..... Cũng có thể.” Lão Nhị nhảy lên, cũng có chút hưng phấn.

Lão Đại nghiêm túc nói :“Hai người không thể chuồn đi ra ngoài, phụ thân nói ta là đại ca, ta phải chần sóc các đệ-muội.”

“Đại ca ca, chúng ta đi ra ngoài chơi thôi, dù sao cũng là phụ thân đem chúng ta đá ra ngoài, không cần chúng ta, hừ!” Tiểu công chúa tức giận bắt bình.

“Không được! bây giờ hai người liền cùng ca ca trở về Bảo Bảo cung ngủ thôi, trẻ con ngoan phải ngủ sớm dậy sớm.”

Bỗng nhiên, một giọng nói già nua bướng bỉnh truyền tới:“Ha ha a..... Đúng, đúng, đứa trẻ ngoan phải ngủ sớm dậy sớm.”

“Bà bà!” Ba cái Hoàng kim dẫn nghe tiếng liền biến sắc, nhìn thấy Tô lão bà kích động chạy tới, bọn họ động tác nhất trí quay đầu đã muốn chạy.

Thấy thế, Tô lão bà nhướng mi, ngón tay bắn ra một luồng hồng quang :“Đừng lại!”

“A a a!” Ba đạo giọng nói non nớt cầu cứu kêu thảm.

Tô lão bà ngoáy tai bước chậm lại, sau đó nhắc kính lão lên, nhãn mắt nhãn mí mắt, bộ dáng tò mò đánh giá ba cái Hoàng kim dẫn bọn họ.

“Để cho ta nghiên cứu một chút xem linh xà dẫn với xà dẫn ở nhân gian của chúng ta có cái gì khác nhau a?”

Nàng xuất ra một cái gói to, liền chụp xuống ba cái Hoàng kim dẫn.

“Oa a, cứu mạng a –” tiếng nói của trẻ con tràn đầy kinh hoàng, cũng không có thể ngăn cản vận mệnh của bọn họ.

.....

Trở lại Bảo Bảo cung, Tô lão bà phần khích đem ba cái Hoàng kim dẫn đặt ở trên mặt bàn, sau đó từ trong thùng dụng cụ lấy ra đủ loại dụng cụ.

Ba cái Hoàng kim dẫn gắt gao tựa vào nhau lạnh run.

“Đại ca ca, bà bà sẽ làm gì chúng ta? Ý? Cái này là cái gì a?”

Lão Đại Hoàng kim dẫn cố gắng giãy dụa, cố gắng che chở cho đệ đệ muội muội, phòng bị nhìn Tô lão bà:“Không biết.”

Lão Nhị Hoàng kim dẫn rụt lui:“ hiện tại bà bà cười thực đáng sợ.”

“Ha ha a..... Đừng sợ a, bà bà sẽ không thương tổn các người, lại đây, ngoan ngoan để cho bà bà nghiên cứu một chút, chỉ cần một chút là tốt rồi nha, bà bà cho các người kẹo nha.”

“Không cần!” Ba giọng nói có cùng chung mối thù cự tuyệt.

Đối với phản kháng của bọn họ, Tô lão bà nghe thấy cũng như không nghe thấy, vẫn như cũ cười toe toét, bà cầm kính hiển vi, ánh mắt liền ở trên người ba cái Hoàng kim dẫn đảo qua đảo lại.

“Ha ha a..... Ngoan ngoan, ừ..... Không bằng tiểu công chúa thử trước đi, xem kính hiển vi phân biệt yêu quái vô địch của bà bà nha, chơi vui lắm nha.” Lời nói của Tô lão bà có chút dụ dỗ.

Tiểu công chúa tò mò nhìn xiêm áo trên thân mình, lại nhìn đến cái kính hiển vi kia:“Thật sự chơi rất vui sao?”

Thấy đứa trẻ nhỏ mắc câu, Tô lão bà cười càng thêm hòa ái, gật đầu mạnh cam đoan:“bà bà cam đoan chơi rất vui!”

Nói xong, bà liền nhanh chóng đem tiểu công chúa lại, đi tới bên cạnh chiếc kính hiển vi đang đặt trên bàn trang điểm kia.

“Không được bắt muội muội!” hai cái ca ca kia nóng nảy, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn muội muội bị mang đi.

Tiểu công chúa nhìn thấy chính mình bị đặt phía dưới chiếc gương, gương bên trong trơn tru, nàng cố lặn thân mình, sau đó ngó đông ngó tây đối với chiếc gương.

“Ý? Có một con mắt ở bên trong, bà bà, ta nhìn thấy có một con mắt ở bên trong, mắt của ai, thật đáng sợ nha, nhiều nếp nhăn, quá xấu xí!”

Tô lão bà buồn bực hừ hừ: “Bà bà đang nhìn người đó, người ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để cho bà bà xem xem chất tiểu hoàng kim của ta bộ dạng xinh đẹp thế nào, có đáng yêu không.”

Lại một câu lừa gạt theo tiếng cười truyền ra.

Tiểu công chúa quả nhiên im lặng đoan trang: “Phụ thân nói ta là đứa nhỏ xinh đẹp đáng yêu nhất!”

“Ca ca, huynh xem muội muội giống như thực thoải mái, thật sự chơi rất vui sao?” lão Nhị Hoàng kim dẫn có chút nóng lòng muốn thử.

“Ừ..... Hình như là vậy.” Lão Đại cũng bắt đầu có chút hứng thú với kính hiển vi kia.

Cứ như vậy, Tô bà nội liền ở trong Bảo Bảo cung, quang minh chính đại dụ dỗ ba Hoàng kim dẫn trở thành vật thí nghiệm của quá trình dò xét yêu quái của bà.

Sau khi bị cha mẹ của ba Hoàng kim dẫn phát hiện, sau khi được ba mẹ dạy bảo một phen, ba cái Hoàng kim dẫn rốt cục cũng biết..... Bọn họ đều bị bà bà lợi dụng!

Từ đó về sau, trong Diễm cung liền có một tiết mục, đó là Tô lão bà luôn thừa mọi dịp Xà Vương không để ý, đuổi theo ba Hoàng kim dẫn, bởi vì..... bà muốn viết một cuốn sách vĩ đại nhất nhân loại về việc phân tích về xà yêu.

.....

Bên ngoài cửa thành, cây cỏ um tùm, mênh mông bát ngát.

Một chiếc xe ngựa càng chạy càng xa, thẳng đến tường thành cao cao của Xích Diễm quốc, bóng dáng xe ngựa biến mất ở thảo nguyên mờ mịt.

Hắc Khi Phong ngồi trong xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, yên tĩnh như gió nhẹ thổi qua, không dậy nổi làn sóng.

Bỗng nhiên, mí mắt hần giật giật, mở ra, ánh mắt thẳng tắp dừng lại ở trên một cái rương.

Có người?!

Hần giơ tay lên, một đạo ánh sáng màu vàng bay vụt ra ngoài, thẳng tắp đánh bật khóa rương.

“Loảng xoảng lang!” âm thanh thúy vang lên.

Ánh sáng màu vàng bắn vào phía trong rương, lập tức truyền ra phản ứng.

“Ôi, đau chết người, tên vương bát đản nào không biết thương hương tiếc ngọc như vậy!”

Huyền Trữ tức giận nâng đầu lên, bàn tay nhỏ bé vuốt cái trán của chính mình, ánh mắt chỉ trích trừng trừng nhìn Hắc Khi Phong, nói, là nói với hần a.

Nhìn thấy là nàng! khuôn mặt tuấn tú của Hắc Khi Phong thoáng chốc căng thẳng: “Xin hỏi vì sao công chúa muốn ở trong xe ngựa của ta?”

“Ta muốn đi theo người về Hắc Phong quốc tham quan a, Vương huynh ta đã đồng ý rồi.” Huyền Trữ nói dối không đỏ mặt thở hổn hển.

Trên thực tế, nàng là để lại thư rồi trốn đi.

“Hắc Phong quốc không chào đón người.” Hắc Khi Phong tuyệt không nường tay.

Ngay sau đó, hắn mở miệng đối với màn xe nói: “Lôi Mông.....”

Đôi mắt Huyền Trữ trừng lớn, luống cuống tay chân nhảy ra khỏi rương, rất nhanh nhằm phía hắn muốn che lại cái miệng của hắn: “Không cần..... A nha.....”

Bởi vì quá nhanh, nàng không cẩn thận bị vướng vào dây thừng quấn trên rương, cả người thẳng tắp ngã vào trong ngực hắn, miệng liền dán lên bạc môi của hắn.

Ánh mắt của hai người chứa hai loại tình cảm khác nhau, đều bị tình huống đột ngột này làm cho ngây ngốc một lúc.

Rất nhanh, Hắc Khi Phong dùng sức đẩy nàng ra, lấy tay xoa xoa môi, ánh mắt lạnh lùng cơ hồ khiến nàng đông cứng.

Huyền Trữ bị hắn đẩy, ngã vào vách tường trong toa xe, cũng may vách tường của toa xe được làm bằng cẩm bố mềm mại, nên nàng mới không có đau.

Đảo tròn mắt, nàng dùng kế bị ai nhìn hắn, miệng méo máo, nhướn mày, kêu rên: “Ôi, đau quá, đầu của ta muốn đổ máu a, ôi.....”

Nàng giả bộ bức ra hai giọt nước mắt đồng tình.

Nhưng mà, rốt cuộc nàng là xem nhẹ bản lãnh của Hắc Khi Phong.

Hắn hờ hững liếc nàng một cái, liền kéo màn xe ra tiếp tục lời vừa nói.

Thấy hắn thờ ơ, Huyền Trữ nóng giận cực kỳ, nàng ngồi thẳng dậy, đưa tay cầm lấy vạt áo của mình: “Hắc Khi Phong, ngươi dám không cần ta, ta liền lập tức ở trước mặt ngươi xé nát quần áo, sau đó nói cho Vương huynh ta biết ngươi phi lễ ta, đến lúc đó xem Vương huynh ta có bắt ngươi cưới ta hay không !”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong nhíu mi, lời nói bên miệng cứ như vậy không phát ra được.

Hắn nắm chặt tay, nét giận giữ ngưng tụ ở đôi mắt, không nói được một lời nhìn nàng, phải nói là trừng mắt nhìn nàng, hồi lâu, hồi lâu.....

395. Q.5 - Chương 1: Xà Vương Cô Ngự Hàn [1]

Gặp được nàng, là việc ngoài ý muốn không kịp chuẩn bị trong cuộc đời ta,

Yêu nàng, cũng là việc ngoài ý muốn ngọt ngào nhất trong cuộc đời ta,

Có lẽ, số ngày chúng ta quen biết, đối với trăm ngàn năm tu hành của ta mà nói, có vẻ như ngắn ngủi;

Nhưng, chuyện tình chúng ta trải qua, so với trăm ngàn năm qua của ta đều phần khích rục rồi!

Ở cùng một chỗ với nàng, ta mới thực sự hiểu được, thì ra..... Thời gian không hề có ý nghĩa, yêu nàng, đối với ta chỉ có một ý nghĩa, đó là..... chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau.

Trở lại lúc ban đầu, trưởng lão bức hôn, thần tử dân chúng kỳ vọng, ta biết, thân là Xích Diễm quốc Vương, ta có nghĩa vụ lập Vương hậu Xích Diễm quốc .

Cho dù lời tiên đoán của trưởng lão tai kiếp rơi xuống chính là một cái giả thiết, thậm chí chính là một cái thủ đoạn bức ta lập hậu , ta..... Xích Diễm quốc Vương, cho dù lại bất đắc dĩ, cũng không thể coi thường mà tìm lí do từ chối vị trưởng lão được mọi người tin phục.

Lập hậu, có thể, nhưng là ta không chịu sự an bài, ta sẽ tìm được người mà ta nguyện ý lập nàng làm hậu.

Vì thế, đang gánh vác một trách nhiệm, một sứ mệnh, một loại bất đắc dĩ, mặc dù ở trước mắt bao người ta tạm thời thoát li áp lực , nhưng là trong lòng lại thủy chung chưa từng thật sự đem lời tiên đoán kia để ý tí ti, bởi vì ta là Xích Diễm Vương.

Nhưng mà, trong khi ta đang bỏ đi, trong một thoáng giấc ngủ của ta bị đánh tỉnh đó , khi ta nhìn thấy một tiểu cô nương nhân loại đang ở trên người của ta sờ soạng, bàn tay nhỏ bé kia mềm mại đụng vào trên cơ thể của ta , một loại cảm giác mềm mại như tiếng sét tiến vào trái tim ta.

Khi ta nhìn nụ cười của nàng khiến ánh mắt co lại, giống như may mắn, lại giống như đặc ý cái gì, dưới tuyết quang lung linh, ánh mắt của nàng đến thấu triệt trong vắt, tươi cười của nàng, hồn nhiên đến thế, trong nháy mắt đó, ta cảm giác chính mình hình như đã không nhớ rõ lúc nhìn thấy nụ cười như vậy đã trôi qua bao nhiêu năm rồi.

Khi ta nghe được lời nói tự lảm bảm của nàng, ta đã biết vì sao nàng lại ngồi ở trên người ta.

Vì thế, có một xúc động ở trong ta, ta nghĩ muốn giữ lại tươi cười của nàng ,giữ lại hết thấy hết thấy phản ứng chân thật không hề chịu bất kì tác động nào của nàng, mặc kệ là đặc ý, tò mò (ta biết nàng tò mò cơ thể của ta mềm mại ấm áp, a.....), vẫn là hồn nhiên, ta đều muốn muốn giữ lại, hơn nữa..... Muốn có được!

Sau đó, nàng phát hiện ta là một con rắn, nàng bị dọa, nhìn thấy nàng trợn mắt há hốc mồm, ta thế nhưng cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, ý nghĩ kia nảy ra trong một khắc Ta không muốn nàng sợ hãi ta!

Ta không chỉ có trong lòng không thoải mái, cũng có một loại ý niệm điên cuồng trong đầu, muốn nàng nhận thức ta một cách chân thật nhất, bắt đầu từ những điểm không tốt của ta, không biết vì sao, ta chỉ là muốn cho nàng biết điểm xấu của ta , đã được che giấu kĩ.

Rừng mai xinh đẹp, cô gái nhân loại đáng yêu, tâm tình của ta rất mau trở nên nhẹ.

Nhưng mà, nàng muốn rời khỏi ta, với ta e sợ trốn tránh không kịp.

Ta nổi giận, là một loại giận bị vứt bỏ, ta thề, ta nhất định phải tìm được nàng, sau đó ý niệm trong đầu chính là đem nỗi sợ hãi trong lòng nàng ta nhổ tận gốc.

Gặp lại lần nữa, nàng lại đột nhiên xuất hiện ở hoàng cung của ta, trước mắt ta.

Ta biết, cơ hội của ta đã tới, cơ hội giữ nàng lại!

Vì thế, ta không tiếc chữ bởi chính mình, lừa bịp giữ nàng, làm cho nàng từ bỏ tất cả ở lại cùng ta, sống cùng nhau

Trời biết ta làm sao có thể chấp nhất như vậy, điên cuồng như vậy, tẩm cung của ta, chưa từng có nữ nhân ở qua.

Kỳ thật, ta cũng cảm thấy kinh ngạc với hành vi của chính mình , cũng từng để tay lên ngực tự hỏi vì sao lại đối xử với nàng đặc biệt như thế, chẳng lẽ chỉ là vì muốn giữ lại nàng, đơn giản như vậy sao?

Ta là Vương, muốn giữ lại một thiếu nữ đối với ta mà nói quả thực dễ như trở bàn tay, ta có thể dùng trăm ngàn phương pháp để giữ lại nàng.

Nhưng mà, trăm ngàn loại phương pháp kia , không thể giữ được trái tim của nàng.

Ta bắt đầu hiểu một chút về suy nghĩ của mình, ta không chỉ muốn giữ lại thân xác của nàng, còn muốn giữ lại trái tim của nàng, ta hy vọng nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta.

Ta bắt đầu nuông chiều nàng, nuông chiều đến vô lí không thể khống chế say mê, chỉ hy vọng vẫn nuông chiều nàng như vậy, đem hết thấy đều dâng đến trước mặt nàng, chỉ vì làm cho nàng tươi cười với ta, tiểu nhân đặc ý cười, hảo tâm cười, hồn nhiên cười.....

Sau lại ta dần dần phát hiện nàng thật là một cô bé thuần khiết đáng yêu, lòng của nàng đều đã khắc ở trên trán, giống như nói với ta — “Đây, bây giờ ta suy nghĩ chính là chuyện này, bây giờ ta chính là nghĩ như vậy.....”

Nàng thật sự là bảo vật, ta chưa từng có gặp qua một người khờ khạo như vậy, lại ngốc như thế làm cho ta cảm giác nàng là cô bé đáng yêu.

Ngay từ đầu, ta cũng không hiểu được ý đồ thật sự của mình khi muốn giữ nàng lại, ta chỉ biết, ta muốn mỗi ngày thấy nàng, ta muốn nàng, vô cùng muốn nàng, chưa từng có muốn người nào cuồng nhiệt như vậy .

Có lẽ là nhìn ra khát vọng bất thường của ta đối cô gái nhân loại, hộ vệ trung thành của ta Thương Tuyệt Lệ cảm thấy ta không giống bình thường, đây là thực không phải là hành vi khôn ngoan.

Nếu không hữu duyên, mạnh mẽ mang nàng giữ lại, ta có thể bị đánh trả lại, có lẽ là tai kiếp của ta, có lẽ là tai kiếp của Xích Diễm quốc .

Dù vậy, ta còn chưa có nghĩ qua muốn thả nàng, đó là một loại phản ứng theo bản năng , theo bản năng ta mệnh lệnh Thương Tuyệt Lệ không cho phép đụng đến một sợi lông của nàng .

Thì ra, bản năng cũng là một thứ đáng sợ, sẽ làm ta trở nên ngay cả chính mình cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, trưởng lão lại nhắc tới tuyển hậu, lúc ấy trong đầu của ta chỉ chọn một người, phải là Tiểu Bối Bối của ta, nếu như phải lập hậu, như vậy..... Ta muốn để nàng làm Vương hậu của ta, ta muốn làm cho nàng hòa nhập vào cuộc sống của ta.

Thực không thể tưởng tượng nổi, ta như vậy lại hy vọng nàng để ý đến ta thật nhiều, thậm chí quản lý ta.

Trước đây, ta thích mỹ nữ, chỉ cần là mỹ nhân, ta đối với ai cũng không cự tuyệt, nhưng ta chán ghét nữ nhân thường thường lớn vồn bên cạnh ta.

Nhưng ta lại phi thường hy vọng Tiểu Bối Bối của ta luôn luôn ở bên cạnh ta, hy vọng con người của nàng , lòng của nàng đều quay chung quanh ta.

Chẳng qua nàng tựa hồ không quá nghe lời, luôn nghĩ muốn chạy trốn khỏi ta, khi đó, ta phi thường muốn rất lớn giọng nói với nàng, cho nàng biết được ở bên cạnh ta là vinh quang lớn đến cỡ nào.

Nhưng mà, ta lơ mơ bắt đầu biết nếu ta nói như vậy, Tiểu Bối Bối của ta nhất định là đang ôm bụng cười to, sau đó nói với ta — ” thật xin lỗi, loại vinh quang này ta không thích chút nào”.

Cuối cùng rõ ràng muốn ta đem vinh quang này đi cho nữ nhân khác!

396. Q.5 - Chương 2: Xà Vương Cô Ngự Hàn [2]

Ta đã cho rằng nàng là chỉ là niềm vui của ta, ý nghĩa sâu sắc, ta cũng chưa hiểu nhiều.

Ta cho rằng ta là Vương, ta có thể dựa vào quyền thế của ta, bề ngoài của ta, vĩ đại của ta..... là thứ nữ nhân đều thích làm điều kiện giữ nàng lại .

Nhưng mà, ta lại không biết thì ra thứ Tiểu Bối Bối của ta muốn không phải là quyền thế, cũng không phải bề ngoài của ta. Đến một ngày, ta phát hiện lúc rời đi nàng lại chỉ lấy hai hạt dạ minh châu làm lộ phí, ta hoàn toàn chấn kinh rồi, cũng tức giận rồi.

Tiểu Bối Bối của ta không cần ta, không cần ta-nam nhân vĩ đại cho dù bên trong hay bên ngoài đều giá trị hơn không biết bao nhiêu viên dạ minh châu.

Ta phần nộ đập tan hết tất cả mọi thứ trong tầm cung, ta nghĩ chỉ cần sau khi trút giận xong là có thể quên nàng đi, nhưng ta còn chưa mang tầm cung của mình hủy hết, ý nghĩ trong đầu muốn tìm nàng đã mãnh liệt đến nỗi ta không thể tiếp tục trút giận, thậm chí phải nhanh chóng ra khỏi cung tìm nàng.

Nhưng mà, cuối cùng lúc ta tìm được nàng, sinh mệnh của nàng gặp phải uy hiếp.

Nhìn thấy nàng bị Hắc Khi Dạ ép buộc khóc ra nước mắt, phần nộ của ta cơ hồ muốn lật ngược trời đất.

Cho đến giờ khắc đó, rốt cục ta mới biết, thì ra..... Ta không chỉ muốn nàng, ta còn yêu nàng, cái loại cảm giác này mãnh liệt như thế, tình cảm muốn che chở nảy sinh đã vượt xa tưởng tượng của ta.

Ta không cho phép Tiểu Bối Bối của ta có chút nguy hiểm nào, ta không cho phép, không cho phép!

Mất đi nàng, tìm ta, sẽ trở nên trống rỗng.

Sau đó, ta đem bảo bối của ta an toàn trở về, nhưng nàng cũng không vui vẻ, ta không biết nàng vì sao không vui vẻ, bởi vì ta biết Tiểu Bối Bối của ta cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác với ta .

Hai người cùng yêu nhau, ta rất vui, nhưng bảo bối ta yêu lại không vui vẻ, nàng không muốn làm Vương hậu của ta.

Ta mơ hồ rồi, vì sao yêu ta, lại không nguyện ý trở thành tân nương của ta?

Cho đến khi..... Cho đến khi trong lúc vô ý nàng chỉ trích ta một câu, nàng nói..... Nàng không thích hoàng cung, sau đó còn nói..... bảo ta không cần phát ra tính tình Đại vương .

Vì thế, ta bắt đầu có chút hiểu Tiểu Bối Bối của ta vì sao vẫn tồn tại tâm lý kháng cự trở thành Vương hậu.

Bảo bối đáng yêu của ta, có điểm tự ti, không buông xuống được cái bóng ma trong lòng là phần đông đại thần trong vương cung còn có muội muội ta không chào đón nàng, cho dù nàng là một người rất lạc quan, nhưng về mặt tình cảm, đối mặt trước mắt tất cả phồn hoa quyền thế, nàng vẫn là lùi bước.

Bởi vì bảo bối của ta dù sao chính là người không hiểu Xà giới, hơn nữa ở nhân gian chỉ có thể tính làm là cô gái vừa trưởng thành, nàng đương nhiên sẽ sợ hãi.

Về mặt tình cảm, tất nhiên là hai người cùng nhau đi, niềm tin của Tiểu Bối Bối đối với ta không nhiều.

Tuy rằng nàng không tín nhiệm ta như vậy làm cho ta cảm thấy có chút không tiếp nhận được, nhưng mà càng đau lòng ta càng che dấu bằng lòng kiêu ngạo của mình.

Ta tự nói với chính mình, ta sẽ làm cho bảo bối của ta từng chút từng chút tín nhiệm ta, không cần bởi vì hào quang là Vương của ta , cũng không cần vì ánh mắt của người khác mà hoài nghi ta đến nỗi không chịu được áp lực.

Ta muốn làm cho nàng biết, không có bất kỳ kẻ nào, sự việc gì có thể thay đổi tình yêu của ta đối với nàng!

Ta hành động rồi. Hành động của ta kỳ thật chính là không có hành động, bởi vì hành động so với không làm gì cũng không khác biệt gì mấy, ta còn là giống như thích đùa giỡn nàng, giống như thích thỉnh thoảng trêu chọc nàng.

Từ từ, nàng sẽ hiểu ta, biết ta thỉnh thoảng trêu chọc không phải tính tình Đại vương đùa giỡn, hiểu được ta vô luận lúc nào cũng đều sủng ái nàng như vậy, đùa vui cùng nàng.

Cuối cùng nàng sẽ hiểu được, bản thân ta chính là như vậy, chính là từ đầu đến cuối yêu nàng như vậy, ta lấy lòng chân thành của mình cùng nàng sống một đời, chúng ta sống cùng nhau , tựa như vợ chồng bình thường, ân ái, cũng sẽ cãi nhau, nhưng mà là một đôi vợ chồng không bao giờ chia cách.

Bởi vì ta dung túng muội muội , bởi vì ta trong lòng luôn ái nấy với muội muội , ta lại làm cho bảo bối yêu quý của ta chịu ủy khuất, nàng lại rời khỏi tầm mắt của ta, biến mất khỏi thế giới của ta .

Lúc này đây, ta không phải giận, ta là sắp nổi điên.

Lúc ta tìm lại được của nàng ở ngoài cung, nàng lại mang cho ta một nỗi khiếp sợ lại đau lòng ngoài ý muốn

Bên cạnh nàng thế nào mà lại có nam nhân khác!

Nhìn nàng cười với cái nam nhân gọi là Tiểu Ngoan kia, cười chân thành như vậy, ta đổ kỵ, ta nổi điên, nàng thuộc về ta, sự chú ý của nàng cũng phải thuộc về ta, nam nhân gọi Tiểu Ngoan kia cũng dám cướp đi sự chú ý của Tiểu Bối Bối, lòng ta cuộn cuộn một vô dấm chua, khó chịu muốn tìm cái tên gọi là Tiểu Ngoan kia đánh nhau ba ngày ba đêm, mạnh mẽ đánh bại hắn.

Ta biết hành động cùng ý nghĩ này đều có vẻ ngây thơ, nhưng ta không thể không chế muốn nghĩ như vậy, làm như vậy.

Ai nói ghen là độc quyền của nữ nhân, nam nhân yêu rồi, cũng có quyền ghen, ta trừng phạt nàng, ta muốn làm cho nàng thể xác và tinh thần đều in ấn kí thuộc về ta , vì thế..... Ta rất xấu đem nàng đưa đến Yên Hoa lâu, mà nàng, bị lừa.

Tiểu Bối Bối của ta, rất dễ lừa, nhưng về phương diện khác, ta càng biết, Tiểu Bối Bối hình như cũng không ngốc, nàng dễ dàng để cho ta lừa, là vì nàng yêu ta.

Bảo bối như vậy, ta như thế nào bỏ được, làm cho nàng trốn khỏi lòng bàn tay của ta.

Kỳ thật, rất muốn cho nàng một cục cưng, phải làm cho nàng phụng chỉ thành hôn với ta, nhưng ta lại càng muốn nàng mang thai con của ta trong tình cảnh lòng nàng tràn đầy niềm tin đối với ta.

Chỉ có trong tình huống hai người ý hợp tâm đầu có cục cưng, mới là chờ mong lớn nhất của nàng, cũng là mong chờ lớn nhất của ta, bởi vì đó gọi là kết tinh của tình yêu.

Chính là ta nằm mơ cũng nghĩ không đến, Tiểu Bối Bối của ta còn bị thương trước mắt ta.

Nhìn lúc nàng dùng chủy thủ đâm vào tim mình, tim ta thoáng chốc ngừng đập, ta gọi nàng, ta điên cuồng mà kêu gọi nàng, ta không muốn Tiểu Bối Bối của ta bởi vì ta mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Bảo bối yêu dấu của ta, lại cùng ý nghĩ, ôm chặt lấy ta, nàng cũng không muốn bởi vì nàng mà làm cho ta bị thương, lòng chúng ta.....tan thành nước hòa vào nhau.

Nàng đổ máu quá nhiều, hấp hối.

Ta sợ nàng sẽ chết, ta sợ chính mình bất lực không cứu được nàng, từ trước đến giờ chưa từng có giờ khắc nào, ta xem thường năng lực của mình như vậy, có thể ta không cứu được bảo bối yêu dấu của ta.

Ta đem máu của ta chuyển vào trong cơ thể của nàng, ta biết có thể vô dụng, nhưng là ta muốn làm như vậy, máu của nàng không đủ, ta liền đem máu của ta cho nàng, mặc kệ nàng có thể sống hay không, ta cũng không quản cuối cùng bởi vì mất máu quá nhiều mà chết, bởi vì ta thâm nghĩ muốn sống chết cùng nàng.

397. Q.5 - Chương 3: Xà Vương Cô Ngự Hàn [3]

Trải qua sinh tử cùng nhau, tưởng rằng cuối cùng chúng ta đã thấy được vân khai kiến minh nguyệt(*), ta tưởng rằng chúng ta sẽ trở kết thành một đôi vợ chồng hạnh phúc

Nhưng, Tiểu Bối Bối của ta thế mà lại cự tuyệt lời cầu hôn của ta, lòng của ta..... đau đến rét run.

Ta từng nghĩ, có phải là ta đã đơn phương tình nguyện hay không, nàng có phải không yêu ta hay không, như ta đối nàng là thật lòng thật dạ nuông chiều nàng, có phải nuông chiều nàng đến hư luôn hay không, loại ý tưởng này vừa nháy mắt xuất hiện trong đầu ta, ta liền lập tức phủ định.

Tiểu Bối Bối mà ta yêu không phải nữ nhân ý được cưng chiều mà trở nên kiêu ngạo, nàng có lẽ chỉ là ý được cưng chiều mà muốn làm quái, cũng sẽ không làm ra chuyện làm cho ta đau lòng như vậy, khi cơ thể của ta không thể khống chế mà trở nên lạnh lẽo, ta nhìn thấy trong mắt nàng ẩn dấu đau lòng chợt lóe rồi biến mất.

Xót xa, đau lòng của nàng, đau khổ không cách nào nói ra lời nàng che giấu ở trong lòng.

Rốt cuộc là cái gì vậy lấy bảo bối của ta, là cái gì làm cho nàng làm ngược tâm ý mà cự tuyệt cầu hôn của ta?

Ta muốn biết rõ ràng, sau đó nói cho nàng biết, cho dù trời có sụp xuống, cũng không cách nào thay đổi quyết tâm muốn cưới nàng của ta.

Khi dùng thời miên pháp ta biết được chân tướng, biết bảo bối của ta thế nhưng một mình chấp nhận đau lòng không thể nói rõ như vậy.

Trong giờ khắc đó, ta có một cảm giác, tình yêu của ta dành cho bảo bối của ta, chỉ biết càng ngày càng sâu đậm.

Thì ra, yêu một người, có thể sâu sắc như vậy, yêu đến làm cho ta cũng không cách nào có thể đoán trước được mức độ.

Tiểu Bối Bối vì ta, có thể không chút do dự gươm dao đâm vào chính mình, vì Vương vị của ta, nàng không ngại trở thành người khách qua đường trong cuộc đời ta.

Nhưng mà, ta để ý, ta cực kỳ để ý !

Yêu nàng, nếu nhất định làm tội nhân thiên cổ, nhất định phụ hết mọi người trong thiên hạ, ta cũng không hề hối tiếc, ta muốn cho nàng biết, cho dù giờ khắc sau đó là tận thế, chỉ cần một khắc kia còn chưa đến, chúng ta đều phải ở cùng nhau.

Chính là, ta chưa bao giờ tin vào ông trời, dường như ta thật sự đã được ông trời chiếu cố, Tiểu Bối Bối của ta chính là chủ nhân của Hắc tinh ngọc bội, nàng là tân nương định mệnh của ta.

Bởi vì là người đã định, cho nên ta mới có thể ở dưới vách núi nhất kiến chung tình với nàng, mới có thể ở trong Vương cung tái kiến khuynh tâm với nàng, chúng ta nhất định phải ở cùng nhau!

Vốn cho rằng mọi chuyện đều đã trở nên đơn giản, nàng là tân nương định mệnh của ta, hôn sự của chúng ta danh chính ngôn thuận.

Nhưng, nằm mơ cũng không có nghĩ đến, ở Huyền Thiên tự cầu phúc cho hôn nhân của chúng ta, hôn sự thể nhưng lại có sóng gió.

Đến khi ta phát hiện nàng lại mất tích, đến khi ta nhìn thấy Hậu Quan (mão của Hoàng Hậu) kia lẻ loi đơn độc nằm trên mặt đất, chói sáng như trước, lại tìm không thấy chủ nhân của nó .

Ta biết, Tiểu Bối Bối nhất định đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Bởi vì bảo bối của ta sẽ không đem những thứ ta tặng cho nàng tùy tiện vứt lung tung, nàng..... quả thực lại xảy ra chuyện rồi.

Khi ta được tin biết là Hắc Khi huynh đệ bắt nàng đi , trong đầu của ta chỉ có một suy nghĩ, là ta muốn đánh bại Hắc Phong Quốc, làm cho Hắc Khi huynh đệ hai người biến mất trên thế gian .

Chỉ có bọn họ biến mất, sau này Tiểu Bối Bối của ta sẽ không bị bọn họ thương tổn.

Vì bảo bối của ta, ta không quan tâm đến việc san bằng Hắc Phong Quốc , không quan tâm hai tay dính đầy máu tươi, khuynh tấn thiên hạ, ta chỉ vì người ta yêu.

Nhìn không thấy nàng, ta sợ, ta sợ nàng ở Hắc Phong quốc bị ngược đãi, ta sợ Hắc Khi huynh đệ sẽ tra tấn nàng.

Nàng là bảo bối của ta , ta không thể tưởng tượng bộ dáng nàng bị thương dù chỉ là một chút, ta sẽ đau lòng.

Đoạn ngày không có nàng, ta mới phát hiện thì ra ban đêm lại dài như vậy, ban ngày càng dài hơn.

Mỗi một ngày, ta làm cho bản thân mình tập trung vào việc an bài kế hoạch tấn công Hắc Phong Quốc, chỉ có bận rộn một chút mới có thể làm cho ta miễn cưỡng khống chế mình không một mình xâm nhập vào Hắc Phong Quốc, làm như vậy là hành động mạo hiểm không có lý trí.

Vì Tiểu Bối Bối, ta tuyệt đối không thể mất đi lý trí, chỉ có lý trí sáng suốt, ta mới có thể tìm được phương pháp tốt nhất để nghĩ cách cứu nàng.

Chỉ là, khi một ngày bận rộn kết thúc, khi ta đối mặt với bàn ăn không có nàng, căn phòng không có nàng, chiếc giường không có nàng, lòng ta vẫn luôn trống rỗng, ăn không biết vị, ngủ không biết ngon.

Nàng đã muốn xâm nhập sâu vào xương tủy của ta, trở thành một bộ phận của ta, không có nàng, sẽ không trọn vẹn.

Ở ngoài cửa thành Hắc Phong Quốc, trận chiến ấy, còn chưa bắt đầu đánh, ta đã nhất định thua rồi.

Bởi vì..... Hắc Phong Quốc có trong tay quân bài chí mạng nhất của ta.

Nhưng, ta thua, không phải bởi vì ta chiến bại, trận chiến ấy, Xích Diễm quốc không có bại, thất bại là ta, bởi vì..... Ta mất đi Tiểu Bối Bối.

Khi Hắc Khi Dạ đâm kiếm vào người nàng, khi máu tươi đỏ thắm của nàng bắn tung tóe vào không khí, ta chỉ cảm giác được rằng thế giới của ta đã sụp đổ.

Giờ khắc ấy ta thậm chí hận nàng, ta hận nàng thế nào lại bỏ rơi ta như vậy, nhưng, ta càng yêu nàng.

Ở mỗi một lần sinh tử trước mắt, vì sao nàng lại đều có thể xem sinh mệnh ta còn quan trọng hơn sinh mệnh của nàng, làm sao có thể đi vào nơi nguy hiểm trước mặt ta, làm sao có thể.....

Ta xem nàng còn quan trọng hơn so với mạng sống của ta, chẳng lẽ nàng không biết sao?!

Ta biết, nàng biết điều đó, nhưng ta cũng biết, nàng với ta có cùng một suy nghĩ, nàng cũng xem sinh mệnh của ta còn quan trọng hơn so với sinh mệnh của chính nàng.

Cho nên, mỗi lần, nàng đều làm cho vô tình kiếm kia xuyên qua thân thể của nàng, thay thế cho ta.....

Khi ta trở mắt nhìn nàng biến mất trong hào quang, khi ta không tài nào tới gần nàng được, khi trong tâm mắt ta lại không còn có hình bóng của nàng, ta nghĩ đến cái chết.

Nhưng mà, ta cũng không thể chết, ta dùng hết lý trí mới miễn cưỡng ngăn cản mình tự sát, bởi vì nếu ta chết, ta cũng sẽ không còn hy vọng tìm được nàng.

Ta nói với chính mình, nàng chỉ là biến mất, nàng không có chết, nàng còn đang chờ ta tìm được nàng.

Cho nên, ta nhất định phải đi tìm nàng, bất kể chân trời góc biển, năm nào tháng nào, ta đều phải tìm cho được nàng, tìm không thấy..... Ta sẽ vẫn tìm.

Ta mang theo thể xác vô hồn trở lại hoàng cung, chỉ có ở trong Vương cung, ta mới có thể dùng năng lực lớn nhất đi tìm bảo bối của ta về.

Trường lão, là hy vọng duy nhất của ta, hẩn tinh thông huyền diệu, lần đầu tiên ta cảm thấy pháp lực của ta hoàn toàn không có tác dụng, lần đầu tiên cảm thấy..... thì ra mất đi nàng, ta sẽ trở nên bất lực.

Cuối cùng, trường lão bói toán đến nơi Tiểu Bối Bối đi, nàng quay về nhân gian, về tới thế giới của nàng.

Ta liệu lĩnh muốn tới nhân gian tìm nàng, vì đối phó với Hắc Phong Quốc, vì yên ổn lòng dân, ta không tiếc mạo hiểm có thể tẩu hỏa nhập ma sử dụng phân thân thuật, đem một linh hồn phân thành hai.

Ta biết, một nửa của ta nếu như đi đến nhân gian, Xích Diễm Quốc đối phó Hắc Phong quốc, rất có thể sẽ bại.

Nhưng mà, Tiểu Bối Bối đã trở thành trái tim của ta, không có nàng, ta vẫn sẽ bại.

Cho nên, ta muốn đi tìm nàng, tìm được nàng, ta sẽ chuyển bại thành thắng, nhất định sẽ!

(*) Vân khai kiến minh nguyệt: cũng giống như câu “sau cơn mưa trời lại sáng” trong tiếng Việt, sau khi mây tan lại thấy được ánh trăng sáng

398. Q.5 - Chương 4: Xà Vương Cô Ngự Hàn [4]

Đi đến nhân gian, đầu ta nhanh chóng sưu tập mọi tin tức trên thế gian.

Dựa vào trí tuệ cao, trong thời gian ngắn ta muốn hiểu biết tin tức cơ bản về nhân gian thực dễ dàng.

Ở nhân gian, ta nghe được một ca khúc kinh điển- “yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân”.

Bài hát này, thực không tệ, ta quyết định về sau sẽ hát cho Tiểu Bối Bối của ta nghe, nhưng mà, điều đó phải chờ ta tìm được nàng, cũng chờ ta tăng thêm dũng khí rồi nói sau, a.....

Kỳ thật, ta tuy rằng thích câu dẫn bảo bối của ta, nhưng, nói ra lời tỏ tình tựa hồ luôn có chút ngại ngùng.

Thì ra, ta cũng là nam nhân then thùng ngây thơ.

Ha ha, theo tình sử của ta, có phản ứng như vậy thật sự làm cho ta đều cảm thấy chính mình khác thường.

Nhưng, ta quả thật có phản ứng như vậy, phản ứng chân thật, ta rơi vào tình cảnh khó xử, then thùng xấu hổ, đó là bởi vì..... Ta thật sự yêu rồi.

Nhưng mà, lúc này đây, ta rất muốn nói với Tiểu Bối Bối, ta yêu nàng, ta yêu nàng, thực yêu thực yêu.

Ta muốn bắt lấy cơ hội nói với nàng rằng ta yêu nàng, tuyệt đối không để làm cho chính mình phải hối tiếc, tuyệt đối đừng tái diễn bi kịch như vậy — khi ta muốn nói lời yêu với nàng, nàng đã không nghe được nữa rồi.

Cảm giác đau lòng hối hận đó, ta sẽ không cho lịch sử lại tái diễn.

Yêu một nữ nhân sâu đậm như vậy, cái loại cảm giác khắc cốt铭心 ta muốn khuynh đảo tất cả, ta rốt cục hiểu được lịch sử nhân gian — Đắc Kỷ diệt Thương, Bao Tự một nụ cười khởi khởi hiệu.

Cả hai người đều là bị người đời sau truyền lại là nữ nhân hại nước kinh điển, ta rốt cục cảm nhận được thâm tình của đế vương, dùng sức nặng của vạn dặm giang sơn, cũng không cách nào đo lường được tình yêu của đế vương.

Mang theo tình yêu, ta dễ dàng cảm giác được Tiểu Bối Bối của ta ở nơi nào, bởi vì, cho dù nàng không ở bên người, tìm ta, cảm nhận được nàng, tìm ta sẽ chỉ lối để ta đi tìm được nàng.

Quả nhiên, ta lại gặp được nàng.

Chính là, Tiểu Bối Bối vẫn lỗ mãng như vậy a, cũng không nhìn rõ ràng xem ta hay là nam nhân khác liền tiến vào trong lòng.

Tuy rằng đối với sự lơ mơ của nàng, lòng của ta cảm thấy có chút không vui, nhưng, người nam nhân kia lại là ta, ta liền tha thứ cho sự lỗ mãng của nàng vậy.

Nhưng mà, ta không cách nào tha thứ việc nàng lại đem ta quên mất!

Chính là nhẹ nhàng thoải mái như vậy mà nàng quên ta rồi, nàng không nhớ rõ ta, còn hỏi lại ta, ta là ai?!

Ta tức giận.....

Nhưng, khi ta thấy sự lơ mơ hồ trong ánh mắt của nàng, mặc dù có đối với ta xa lạ, nhưng cũng có tình cảm với ta.

Cho dù quên ta, lòng của nàng, vẫn là đem ta nhớ kỹ.

Cho nên, ta quyết định đại nhân đại lượng lại tha thứ cho nàng.

Kỳ thật, bất kể nàng đối với ta như thế nào, ta biết, ta đều sẽ tha thứ nàng, bởi vì, ta yêu nàng.

Ta biết, nàng yêu ta như vậy, cho nên, nàng sẽ không vô duyên vô cớ quên ta, nhất định là ở thân thể của nàng có cái gì đó phát sinh ngoài ý muốn.

Yêu nàng, cho nên ta phải tìm ra nguyên nhân mất trí nhớ của bảo bối của ta.

Nguyên nhân, rất đơn giản, trong cơ thể nàng có một loại độc tố khổng lồ chế được trí nhớ, không cần nghĩ, ta liền biết cái đó nhất định là lúc ở Hắc Phong quốc bị người hạ độc.

Hắc Khi Phong đối với bảo bối của ta rất có ý, hẳn sẽ không đối đãi bảo bối của ta như vậy, thế thì còn lại chỉ có một người, phải là Hắc Khi Dạ!

Không có vấn đề gì, Hắc Khi Dạ có thể hạ độc, ta tự nhiên có biện pháp giải độc.

Trải qua quá nhiều lần sinh tử cùng nhau, ta biết, ta cùng bảo bối sớm đã ý hợp tâm đầu.

Bởi vì, cho dù mất đi trí nhớ, tình yêu của nàng vẫn là dành cho ta, chứng minh..... tình yêu của chúng ta, có thể vượt qua tất cả.

Như vậy, ta không cần lại do dự, vì trí nhớ của nàng, vì quá nhiều việc chúng ta cùng nhau trải qua, ta muốn để lại trong cơ thể nàng đứa con của ta.

Ta tin tưởng, nàng sẽ không lại cự tuyệt, nàng sẽ vui vẻ đón nhận con của chúng ta.

Nhưng mà, ta dù sao vẫn có chút xấu xa, cho nên, ta đòi lại cho chính mình một chút công đạo với bà nội, thuận tiện giáo huấn tiểu nữ nhân luôn làm cho ta phập phồng lo sợ này.

Vì thế, ta tranh thủ làm quen với bà nội, quang minh chính đại vào ở phòng nàng, cùng nàng cùng giường chung gối, nếu đã tìm được nàng, ta không có lý do gì lại để cho chính mình cô chằm nan miên[1], không phải sao? A.....

Cô gái nhỏ này kỳ thật lại không hiểu rõ quyết định của bà nội, còn tưởng rằng bà nội bán đứng nàng.

Bổn qua(dưa ngọc), bà nội chính là vì nàng, vì tranh thủ cho nàng, bởi vì, bà nội kỳ thật rất khôn khéo, sớm biết ta đã đem nàng ăn luôn.

Bà nội cho phép ta cùng nàng cùng giường chung gối, ngụ ý, kỳ thật là làm cho ta phải chịu trách nhiệm với nàng, mà ta, phi thường vui vẻ chịu trách nhiệm với bảo bối của ta.

Chính là, trên thân thể của nàng tựa hồ có phát sinh làm cho ta bất ngờ ngoài ý muốn,

Ai biết được Ma Vương trăm ngàn năm trước thế nhưng lại tìm bảo bối của ta tính toán ân oán xa xưa như vậy, thật sự là âm hồn không tiêu tan.

Vì mau mau loại bỏ độc trên người nàng , loại bỏ độc tố áp chế pháp lực nàng, ta đem nàng mang đến khách sạn , đối với nàng thi hành..... gieo kế hoạch, a.....

Xà loại, chỉ cần muốn gieo, liền bất cứ lúc nào cũng có thể hạ gien, rất nhanh, bảo bối của ta trong bụng sẽ có bảo bối nho nhỏ.

Bảo bối nho nhỏ dù sao cũng là bảo bối của ta, biết rõ lòng của phụ thân bọn chúng , hai ba lần liền đem độc tố trong cơ thể nàng thanh lọc sạch sẽ.

Chúng ta là thân thể linh xà , thân mình chính là kịch độc, còn có loại độc gì có thể sẽ ảnh hưởng thân thể của chúng ta được.

Hắc Khi Dạ, nước cờ này của người tuy rằng hạ rất tốt, đã thành công làm cho ta đau đầu, nhưng cũng hạ thật sự hay, làm cho ta biết tình cảm của ta với Tiểu Bối Bối , không có gì có thể dao động!

Đương nhiên, bảo bối nho nhỏ của ta cũng nên đến , kết tinh tình yêu..... của chúng ta

Làm nàng giằng co mê muội, khi ta nhìn đến trên người nàng phát ra kim quang, ta liền biết, tình yêu của chúng ta rốt cục đã khai hoa kết quả.

Kim xà, là linh xà thần kì nhất của chúng ta, vừa sinh ra liền có pháp lực cực lớn.

Ta biết, có kim xà cực cương giúp, nàng có thể đối phó Ma Vương, nhưng mà, ta lại vẫn không thể thuyết phục chính mình yên tâm, ta nghĩ muốn lưu lại, ta nghĩ muốn vì nàng che gió che mưa.

Nhưng, ta phải đi, bởi vì ở Xà giới ta bị thương, nếu ta nếu không trở về, ta có thể sẽ vĩnh viễn đều không thấy được bảo bối của ta.

Nhìn đến ta bị thương, bảo bối của ta nổi giận, a..... Ta thích nhìn đến biểu hiện của nàng vì ta bị thương mà tức giận, Tiểu Bối Bối của ta, càng tức giận, lại càng đại biểu nàng thực yêu thực yêu ta.

Lúc này đây, ta tuy rằng không thể ngăn cản chính mình biến mất ở nhân gian trở lại Xà giới, nhưng mà tâm lý của ta, in đậm một câu — ta yêu nàng, thực yêu, thực yêu.....

[1] Cô chằm nan miên: gối đơn khó ngủ

399. Q.5 - Chương 5: Xà Vương Cô Ngự Hàn [5]

Bởi vì bị thương, ta không thể khống chế chính mình hung tàn thị huyết (hung ác thích máu), chỉ biết tấn công người khác.

Nhìn bọn họ bị thương, sẽ làm ta hưng phấn, cho nên, suy nghĩ duy nhất trong đầu ta chính là giết chóc.

Trong mắt ta, chỉ nhìn thấy một màu đỏ, chỉ nhìn thấy màu máu tươi khiến cho ta hưng phấn, chỉ ngửi thấy mùi vị máu tươi kia.

Nhưng mà, khi ta nhìn thấy nàng đi đến trước mặt ta, nàng không giống những người khác phản kháng ta, thoát khỏi ta, nàng chỉ bình yên dịu dàng đứng ở trước mặt ta .

Da thịt nàng mịn màng , ở dưới ánh sáng có vẻ trong suốt, ta dường như có thể nhìn thấy mạch máu nhỏ dưới làn da nàng, trong giờ khắc đó, ta muốn cắn thật mạnh xuống.

Nhưng mà, khi ta nhìn thấy nước mắt của nàng, nàng nhìn ta, ánh mắt tràn ngập đau đớn, loại cảm giác đau này, ta không hiểu, nhưng lòng ta, lại dường như bị cái loại cảm giác đau này lây bệnh, ta cảm thấy lòng bị đau đớn, rất khó chịu.

Căn bản, ta muốn cắn nàng, nhưng trong giờ khắc đó, hô hấp lại đột nhiên ngừng lại, ta rốt cuộc không ngửi thấy mùi máu tươi làm ta sung sướng, chỉ ngửi được mùi hương thoang thoảng trên thân thể của nàng tỏa ra, mùi hương ấy dường như sớm đã khắc sâu ở trong trí nhớ của ta, làm cho ta không thể bỏ xuống như vậy, quyến luyến như vậy.

Liền ngay cả nước mắt của nàng , cũng cho ta cảm thấy đau lòng như vậy.

Nàng nhìn ta, nhìn ta thật dịu dàng, sau đó, nàng khóc, cho dù ta cảm thấy nàng có chút quen thuộc cũng có chút xa lạ, nhưng mà nước mắt nàng, làm cho ta hoàn toàn đầu hàng.

Nàng nói:“Ta yêu ngươi, thực yêu, thực yêu.....”

Những lời này, dường như nghe qua ở đâu đó, không phải, ta cảm thấy giống như ta từng nói qua?

Nhìn ánh mắt nàng, chỉ cảm thấy vô cùng thân thiết với ta, không có một chút nhỏ sợ hãi, ta bắt đầu có chút bối rối, ta cảm thấy..... giống như ta nên đối xử với nàng thật tốt, ta không thể thương tổn nàng.

Ta chỉ muốn cho nước mắt nàng ngừng rơi, ta không muốn lại làm làm cho nàng đau lòng rơi lệ, cho nên, ta muốn nghe theo lời nàng, làm cho nàng không khóc nữa.

Khi ta thu hồi bạo ngược của ta, nàng cười trên khuôn mặt vẫn còn mang lệ, lại chạm vào trái tim của ta.

Trong tiềm thức, ta biết, ta thích nàng tươi cười, giọng nói dịu dàng làm nũng của nàng, tác động vào lòng ta.

Đúng vậy, ta không muốn thương tổn nàng, không chỉ có không muốn, ý thức của ta nói cho ta biết, trước kia ta sẽ không làm tổn thương nàng, cho nên, ta hiện tại cũng sẽ không tổn thương nàng.

Nàng đối với ta thực dịu dàng hiểu ý, đau lòng nhìn vết thương trên người ta, thật cẩn thận băng bó.

Nhưng mà, nàng lại khẽ cười , ta nhìn thấy băng vải băng bó miệng vết thương trên người ta kỳ thật có thể dễ nhìn hơn nữa, nhưng nàng lại biến thành rất khó xem.

Không biết vì sao, ta chính là biết nàng cố ý làm như vậy, ta biết lúc nàng đùa giỡn với ta là lúc nàng thể hiện tính tình rất đáng yêu.

Mà ta, tuyệt không cảm thấy tức giận, thế nhưng ta cảm thấy thực vui vẻ, ta thích nhìn thấy những trò nhỏ không ảnh hưởng đến ai này của nàng, chung quy cảm thấy..... Như vậy mới là kiểu sống chung của chúng ta.

Nhìn nàng, ta giống như cảm thấy chúng ta đã biết nhau thật lâu, thật lâu.

Giống như thật lâu trước kia, chúng ta từng ôm nhau thân thiết, cho nên ta mới có thể quen thuộc hơi thở của nàng như vậy, quen thuộc mỗi một động tác của nàng như vậy.

Từ đó về sau, ta trở nên ngoan ngoãn, ta chỉ nghe theo lời của nàng, nàng bảo ta hướng đông, ta không phải không dám đi hướng tây, ta là không muốn đi hướng tây, bởi vì ta muốn dùng phương thức hiện tại để chiều chuộng nàng.

Đúng vậy, chiều chuộng nàng, là chuyện duy nhất ta muốn làm, mùi máu tươi làm cho ta hưng phấn đã không còn là hứng thú, hứng thú của ta là muốn dán chặt bên nàng, nhìn nàng, cùng nàng.

Sau đó, nàng đem ta bỏ vào một bát quái trận, ta mơ hồ biết cái kia bát quái trận dường như chơi không vui lắm, ta không muốn đi vào, nhưng là nàng muốn ta đi vào.

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, ta cuối cùng là không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng, cho dù ta cảm giác yêu cầu của nàng có thể sẽ làm ta không thoải mái, nhưng mà..... Ta cũng không muốn cự tuyệt, cho nên ta đi vào.

Nhưng, nàng thi pháp với ta, ta cảm thấy rất đau, ta không hiểu, nàng đều vẫn tốt với ta như vậy, dịu dàng như vậy, vì sao nàng làm chuyện khiến cho ta cảm thấy đau.

Ta không biết nàng đem cái gì tiến vào trong đầu ta, ta đau đến không thể chịu đựng được, trong giờ khắc đó, ta tức giận với nàng, ta cảm thấy nàng bán đứng ta, cho nên..... Ta phản kháng nàng.

Ta không phải thiệt tình muốn làm tổn thương nàng, ta chỉ là muốn tránh đi cái thứ đang chui vào đầu làm ta đau mà thôi, nhưng ta lại làm nàng bị thương.

Khi ta nhìn thấy nàng nôn ra máu vì bị ta phản kháng, khi ta nhìn thấy ánh mắt dịu dàng như trước của nàng, ánh mắt của nàng đang nói chuyện với ta, nàng chính là muốn giúp ta.

Máu của nàng, đỏ như vậy, chói mắt như vậy, ta cảm thấy đôi mắt nóng nóng, ta bắt đầu theo bản năng hận chính mình, ta làm sao có thể làm cho nàng học máu.

Ta không thể lại làm cho nàng bị thương, trong giờ khắc đó, ta có một loại cảm giác, cho dù nàng muốn ta chết, ta cũng sẽ không phản kháng nữa, cho nên, đau này, ta có thể vì nàng chịu đựng.

Trong phút chốc suy nghĩ thông suốt đó, đầu óc của ta sáng tỏ thông suốt hẳn ra, ta nhớ rõ..... Nàng là Tiểu Bối Bối mà ta yêu nhất, bảo bối của ta!

Sau đó, cơ thể của ta tốt hơn, nhưng đối với bảo bối của ta lại rất mệt mỏi, làm cho lòng ta cực kỳ đau đớn.

Bảo bối của ta luôn luôn đều là thích tự do tự tại, ngẫu nhiên ham chơi muốn làm quái một chút, cũng tuyệt đối không phải an tĩnh ngồi xuống xử lý công việc nghiêm túc ..

Vì ta, nàng xem tấu chương, vì ta, nàng làm ình trở nên trưởng thành hơn, vì ta, nàng gánh vác áp lực triều chính

Nàng như vậy, làm ta yêu đến lòng đều đau.

Nhìn thấy ta tỉnh lại, nàng trước hết là kinh hãi, sau đó giận dữ, lại gào khóc, cảm xúc của nàng biến ảo vô cùng mau, nhưng ta biết, nàng tức giận, nàng khóc, đều là vì ta bị thương.

Liền ngay cả khi nàng hung dữ nói nếu ta lại bị thương nàng sẽ vứt bỏ ta, cũng là bởi vì nàng rất sợ hãi ta sẽ lại bị thương.

Ta muốn làm một việc, chính là làm cho Tiểu Bối Bối trở về cuộc sống vốn có của nàng, dưới sự che chở của ta, sống thật tự do thoải mái.

Nếu ta đem nàng làm hư, ta cũng sẽ thật cam nguyện vì nàng thu dọn cục diện rối rắm, a..... Bởi vì việc kia cũng là một gánh nặng ngọt ngào.

Ta tin tưởng, trải qua quá nhiều trắc trở như vậy, tương lai của chúng ta sẽ không hề ngại mưa gió gì, cho dù tương lai còn có rất nhiều khó khăn chưa biết ở trước mặt, nhưng ta rất tin, ta cùng Tiểu Bối Bối nhất định sẽ sống vai cùng nhau vượt qua.

Trên thân thể của nàng, có máu của ta, chúng ta là một thể, tương lai, chúng ta sẽ vẫn tay trong tay cùng đi .

400. Q.5 - Chương 6: Vui Mừng Oan Gia [1]

Trong ngự thư phòng im lặng, ngón tay thon dài trắng nõn của Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng điểm trên một quyển tấu chương , một tay kia cầm bút viết xuống chỉ thị ở phía dưới.

Ở trên ngự án , còn 1 chồng tấu chương cao cao, chứng tỏ bây giờ hấn rất bận rộn.

Bỗng nhiên,cửa thư phòng bị người không hề báo trước đẩy ra.

Tuấn mi hấn nhíu lại, bờ môi nhẹ nhàng cong lên, có người tiến vào thư phòng hấn như vậy, chỉ có một, chính là nương tử yêu quý của hấn.

Quả nhiên.....

“Cô Ngự Hàn, nguy rồi, nguy rồi, ta muốn xong đời!”

Bối Bối vẽ buồn khổ chạy về phía hấn, trên mặt ra vẻ rất hoang mang.

Thấy thế, Cô Ngự Hàn lập tức buông bút trong tay, đem tấu chương gấp lại, xoay người về hướng nàng mở rộng vòng tay.

Bối Bối nhào vào trong lòng hấn, gât gao ôm lấy hấn, có thể thấy được hoang mang của nàng thực không phải bình thường.

Hấn vỗ vỗ lưng nàng:“Tiểu Bối Bối, làm sao vậy, phát sinh chuyện gì làm nàng hoang mang vậy?”

Chôn trong ngực hấn lắc lắc đầu, ôm hấn càng chặt, chuyện gì cũng không chịu nói.

Có chuyện!

Về mặt của Cô Ngự Hàn xoay chuyển ngưng trọng nghiêm túc hấn , hấn thử hỏi:“Có phải cục cưng lại gặp rắc rối?”

Nàng lại lắc đầu.

“Vậy..... Là nàng gặp rắc rối?” Hấn hỏi thật cẩn thận .

Lúc này, Bối Bối nhắc đầu lên, miệng mân mê, bất mãn liếc mắt hấn một cái:“Chàng mới gặp rắc rối đó, ta lớn như vậy, còn có thể làm ra cái họa gì, chàng đừng gán tội danh cho ta .”

“Được được được, vậy nàng nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng không nói cho ta làm sao mà biết cái gì xảy ra, uh?”

Hấn hôn hôn cái trán của nàng, đôi mắt phượng một màu đen trong suốt tỏa sáng nhìn chăm chú vào nàng, không tiếng động thúc giục nàng nhanh chóng giải thích rõ xem chuyện gì?

Bối Bối buồn rầu nhăn đôi mi thanh tú lại, có chút ai oán nhìn hấn:“Cô Ngự Hàn, linh xà bọn chàng có phải đều lớn rất đúng không?”

Linh xà có phải đều lớn rất nhanh đúng không?

Đầu của Cô Ngự Hàn vừa chuyển, lập tức hiểu được nàng đang nói cái gì.

Hấn nhếch môi cười vui vẻ:“Tiểu Bối Bối, có phải cục cưng của chúng ta bắt đầu trưởng thành đúng không?”

“Đâu chỉ là lớn lên, là lập tức liền lớn, rõ ràng vẫn là đứa trẻ nhỏ, ta vừa mới nhìn bọn chúng, vậy mà bọn chúng đã biến thành đứa trẻ lớn, còn chạy nhảy đuổi theo đùa với ta, ta thiếu chút nữa ngất đi luôn!”

Bối Bối nhớ tới việc mới vừa rồi nhìn thấy cục cưng của mình đột nhiên biến thành dáng vẻ của một đứa trẻ lớn lanh lợi hoạt bát, nàng liền cảm thấy đầu óc trống rỗng.

“Ha ha ha..... Bọn chúng ra đời lâu như vậy, cũng nên tới lúc lớn lên một chút.”

Khiến cho Bối Bối chịu đủ sợ hãi, Cô Ngự Hàn cũng chỉ cười ha ha, rất vui vẻ.

Cục cưng của hắc trưởng thành, Uhm..... Cũng nên đặt tên, bọn họ gọi tên gì cho hay đây?

Bối Bối bất mãn nhìn hắc sung sướng giương môi lên :“Cô Ngự Hàn, chàng không cảm thấy rất quái dị sao? Cục cưng của chúng ta lập tức tựa như thổi khí cầu mới thổi một chút đã lớn như vậy a, rất kỳ quái a”

Câu trả lời của Cô Ngự Hàn là ôm lấy nàng đặt lên đùi, vô cùng thân thiết ôm nàng, hạ xuống một nụ hôn trên mi tâm của nàng

“Chuyện này có cái gì kỳ quái, linh xà chúng ta đều lớn lên như vậy, thời kì sinh trưởng của loài xà không giống con người , thời kì sinh trưởng của chúng ta rất ngắn, không cần bao lâu a, nàng sẽ nhìn đến đứa trẻ nhỏ của chúng ta biến thành người lớn, phỏng chừng so với nàng còn cao hơn nữa cũng không kỳ quái.....”

“Cái gì? Biến thành người lớn?! Trời ạ, không phải đâu, ta đây chẳng phải là trở thành mẫu thân trẻ tuổi nhất, kỳ quái nhất sao!”

Bối Bối đưa tay vỗ trán, không thể tưởng tượng đến lúc đó có một người lớn nhìn không kém tuổi hơn mình mà gọi mình là mẫu thân.

OMG (Oh my god), làm cho nàng ngất đi!

Một bàn tay to ấm áp vỗ nhẹ hai má nàng, nàng mới hé mở đôi mắt nửa phần mê mang.

Nhìn hắc cười đến vui vẻ nhưng lại không thể trách khuôn mặt tuần tú, Bối Bối hoàn toàn không biết nói gì rồi.

Nàng vô lực kéo áo hắc, nét đáng thương suy sụp hiện rõ trên khuôn mặt nàng:“Cô Ngự Hàn, chàng là đang nói đùa với ta có đúng hay không, làm sao có thể lập tức lại biến thành người lớn vậy, chàng nhất định là muốn làm ta sợ có phải hay không?”

“Ta như thế nào lại muốn làm nường tử yêu thương của ta sợ đây, sự thật..... Không phải đã xảy ra trước mắt nàng sao, tiểu bảo bảo lập tức liền lớn lên nhiều như vậy, về sau lại từng chút lớn lên thành người lớn nàng hẳn là có thể chấp nhận rồi.”

Bối Bối vuốt mái tóc, biểu hiện một gương mặt tan vỡ:“Ta như thế nào chấp nhận, ta không thể chấp nhận..... A a a, bọn chàng cả nhà yêu nghiệt !”

Bờ môi hắc càng thêm mở rộng, ung dung nhìn nàng, ý cười liên tục:” Tiểu Bối Bối thương yêu, hình như nàng cũng là người một nhà với chúng ta, nàng chẳng phải là yêu nghiệt sao, hử?”

“Ta..... ta ta.....”

Bối Bối mang vẻ mặt buồn bực đau khổ, nghĩ đến khả năng này, nàng còn trẻ như vậy, đã bị ba đứa nhỏ cao bằng nàng thậm chí so với nàng còn cao lớn hơn gọi nàng là mẫu thân, da gà của nàng đều nổi lên hết .

“Ô ô ô..... Cô Ngự Hàn, ta cảm thấy ta không phải lão yêu quái, vẫn là cái loại đó rất lợi hại .” Nàng ôm lấy hắc cổ, đem khuôn mặt chôn vào vai hắc, khóc kể.

Hắc vuốt lưng tóc dài mềm mại của nàng, cười tủm tỉm nói:“Đúng vậy,Tiểu Bối Bối của ta vốn sẽ không già đi, hiện tại nàng cùng ta là nhất mạch tương liên, huyết khí tương thông, ta không lão, nường tử của ta đương nhiên sẽ xinh đẹp trẻ trung, nàng không thích mình trẻ mãi sao?”

“Ai cũng đều hy vọng mình trẻ mãi, nhưng mà..... nhưng mà lâu như vậy cũng không già đi, ta chỉ là cảm thấy quái dị thôi.” Giọng nói của Bối Bối từ bờ vai của hắc rầu rĩ truyền ra.

Hắc thoáng đẩy nàng ra, làm nàng cùng hắc mặt đối mặt, hắc buồn cười nhìn vẻ mặt mướt đáng của nàng, hôn môi trấn an nàng.

“Được rồi, cục cưng lớn lên là chuyện tốt, không cần bĩu môi, không cần làm vẻ mặt đau khổ, chúng ta cũng nên suy nghĩ xem cục cưng chúng ta tên gọi là gì, bọn chúng trưởng thành, không thể lại kêu đại bảo, nhị bảo, tam bảo, phải có tên mới được.”

Tuy rằng vẫn là không thể tiêu tan cảm giác quái dị kia, nhưng cũng phải từ từ chậm rãi tiếp nhận rồi.

Ồ..... Nàng càng ngày càng cảm thấy chính mình cũng biến yêu nghiệt rồi, quả nhiên là lấy gà theo gà lấy chó theo chó, nhưng mà vì sao nàng không biến đổi thành giống hần một yêu nghiệt xinh đẹp vậy.

Bối Bối thở dài nâng quai hàm, đắm đắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của lão công thân yêu của nàng, trong miệng không để ý liền đem nỗi ai oán trong lòng lộ ra.

Cô Ngự Hàn vừa tức giận vừa buồn cười gõ lên trán của nàng:“Bộ dạng đẹp đã bị nàng nói thành yêu nghiệt, vi phu thật đúng là ủy khuất.”

Nàng nhu nhu trán, bĩm môi, rất tự đại nói:“Hừ! Có thể làm cho Tô Bối Bối ta nói thành yêu nghiệt cũng chỉ có chàng, chàng nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng, trong cảm nhận của ta, yêu nghiệt nhất định phải đủ đẹp, hơn nữa..... Đối với ta đủ tốt, yêu nghiệt tương công, chàng cảm thấy ta nói vậy thực ủy khuất sao?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của nàng thực ngọt ngào, ánh mắt cũng rất có lực uy hiếp nhìn hần.

Hần nhướng mày, đáy mắt lướt qua một tia giảo hoạt, sau đó tươi cười lấy lòng nói:“A..... Nương tử, vi phu thật sự là yêu chết mất..... ngại biện của nàng.”

“A..... Chàng dám nói ta ngại biện, đáng đánh đòn!”

Bối Bối nắm tay thành quyền, đánh xuống.

Ai ngờ, trước mắt hồng quang chợt lóe, trên ngự tọa chỉ còn lại có nàng đang ngồi, hần sớm đã bỏ trốn mất dạng.

“Nương tử, ta ở trong này này.”

Ngồi bên kia, gương mặt phong lưu phóng khoáng của hần đối diện tươi cười với nàng , một chén trà nóng ở trên tay hần , tao nhã giờ lên.....

401. Q.5 - Chương 7: Vui Mừng Oan Gia [2]

Bối Bối nắm tay thành tiểu quyền đầu duỗi lại, trong ánh mắt cũng là tràn đầy ý cười.

“Đừng chạy, ta nhất định phải giáo huấn chàng, cho chàng biết cái gì gọi là uy nghiêm của nương tử.” Nàng hồn nhiên thét lên.

Trong tay Cô Ngự Hàn bùng một ly trà, ý định chạy cho nàng đuổi theo, bước chân không nhanh không chậm, nước trà trong tay 1 chút cũng không rơi ra.

Hần vừa trốn tránh nàng vừa cười:“Nương tử, vi phu rất sớm liền lĩnh giáo qua uy nghiêm của nàng, còn có chiêu số khác không?”

Nhìn hần quay đầu lộ ra biểu hiện giễu cợt với mình, mày liễu của Bối Bối lập tức dựng thẳng, khuôn mặt bởi vì kích động mà có vẻ đỏ bừng.

Con người nàng chuyển động một chút, sau đó dừng lại, ừ ừ ai oán nhìn hần, đôi mắt long lanh ngân ngấn nước, ủy khuất cực kỳ.

“Chàng khi dễ ta, biết rõ người ta thực đơn thuần không có chiêu số khác, cũng chỉ có nghìn lẻ một lần lặp lại chiêu này, chàng còn muốn giễu cợt người ta, chàng không có lương tâm, không có lòng đồng cảm, không có lòng thương hoa tiếc ngọc, cũng không có lòng yêu nương tử, càng thêm không có..... Dù sao chính là tấm lòng gì đó đều không có!”

Ngay sau đó, nàng ngồi xổm một góc tường vẽ vòng tròn, tiếp tục rưng rưng rơi nước mắt:“Quả nhiên nam nhân đều là như thế này, chiếm được rồi liền cảm thấy không mới mẻ, sẽ vượt ra khỏi quy củ, sau đó có mới nới cũ, chỉ thấy người mới cười không thấy người cũ khóc..... Ô..... Ta thực có số khổ, liễu mạng nhỏ vì tên bạc tình lang sinh ba đứa nhỏ đáng yêu, ai biết hần tuyệt không đem chua xót của ta mà nhớ tới.....”

Cô Ngự Hàn hoàn toàn tròn tròn mắt, như thế nào liền lập tức ngồi xổm góc tường đi? Không phải mới vừa rồi còn chỉ trích hần với lý lẽ tràn đầy không sợ gì sao?

Ai..... nhìn nàng, thân hình xinh đẹp nhỏ nhỏ ngồi ở góc tường nơi đó, rất ủy khuất.

Cho dù biết nàng là giả bộ, nhưng mà..... lòng vẫn là đau đau.

Hắn cam chịu bất hạnh lại đau lòng đi qua, đem nàng từ chỗ góc tường kéo lên, nhẹ giọng gọi một cách yêu thương:“Nương tử.....”

Bối Bối giấu không được ý cười đem mặt giấu trong lòng hắn, cười đến run lên, miệng cũng không ngừng:“Hừ, ta không phải nương tử của chàng, trong lòng chàng đã muốn bỏ rơi ta , trừ khi chàng lại cầu hôn ta, lại cưới ta, ta mới nghĩ xem có muốn lại làm nương tử của chàng hay không.”

Nghe được tiếng nói rầu rĩ của nàng, cảm giác bả vai nàng đang run rẩy, Cô Ngự Hàn có chút hoảng:“Nương tử, lời này về sau đừng nói nữa, nàng biết lòng ta mà.”

“Ai biết, ta không biết.” Bối Bối ý cười trên môi càng thêm mở rộng.

Nói nàng tà ác cũng tốt, nói nàng cố tình gây sự cũng thế, nàng thích nghe được giọng điệu khấn trương như vậy của hắn, thỉnh thoảng nghe, làm cho nàng cảm thấy được tình cảm của hắn dành cho nàng, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Khổng Tử nói, chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó dạy, nàng là nữ tử, cho nên..... nàng thỉnh thoảng làm một chút chuyện xấu cũng không lỗi nha, a.....

Huống chi, hắn đối với mấy chuyện xấu nàng làm lại càng không nói gì đâu.

Hắn thoáng dùng sức muốn kéo nàng, muốn nhìn gương mặt nàng, nhưng nàng lại vẫn vui trong bả vai hắn.

“Tiểu Bối Bối, ngoan, ta yêu nàng, đừng khóc, là vi phu sai, vi phu không nên giấu cột nương tử chiêu số thực hiện nghìn lẻ một lần vẫn không có sáng ý, sau này vi phu nhất định không tái phạm được không?”

Hắn không ngừng mà dỗ nàng.

Đỗ hồi lâu, Bối Bối mới lại rầu rĩ mở miệng:“Vậy chàng về sau muốn mỗi ngày phải nói với ta rằng chàng yêu ta, bây giờ ta muốn nghe.”

“Được, nàng yêu ta.”

Hắn nhếch miệng mà cười, không thay đổi được bản tính xấu xa.

Phản ứng của nàng là muốn đẩy mạnh hắn ra .

“Được được, vi phu yêu nương tử, thực yêu thực yêu nương tử.”

Cô Ngự Hàn nhanh lại dỗ nói, tay ôm nàng thủy chung không buông.

Rốt cục cảm thấy đùa đã, Bối Bối mới ngẩng đầu, cười với hắn mắt ngọc mây ngài rất đặc ý:“Ta chỉ biết chàng thực yêu ta.”

Nhìn thấy nàng “Tiểu nhân đặc chí” tươi cười, Cô Ngự Hàn sưng sốt trong nháy mắt, liền rất nhanh thích ứng, tuần mi nhẹ nhàng lên, cười dài hôn nàng thật mạnh coi như trừng phạt một chút.

Hắn biết Tiểu Bối Bối của hắn trên cột hắn, ai, nhưng.... Hắn vẫn thực cam tâm tình nguyện mà làm, ai bảo hắn chính là không muốn nhìn dáng vẻ rầu rĩ của nàng, cho dù là giả vờ, hắn vẫn sẽ “bị lừa”.

Chắc chắn, nương tử của hắn gần đây rất gian trá, càng ngày càng giống hắn, a.....

Thoáng xoay người, hắn một tay ôm lấy nàng, một lần nữa đi trở về ngồi xuống ngay vàng.

Lấy ra tờ giấy đưa tới trong tay nàng ý bảo nàng xem.

Bối Bối nhẹ nhàng nhớ kỹ từng chữ trên đó:“Cô Ngự Thần, Cô Ngự Nguyệt, Cô Ngự Tuyết..... Đây là chàng đặt tên cho đứa nhỏ của chúng ta sao?”

Hắn gật gật đầu, hỏi ý kiến của nàng:“Thích không?”

Bối Bối suy nghĩ một chút, sau đó mới trả lời:“Uhm, thích, chàng có phải chuẩn bị cho bảo bối lão đại của chúng ta kế thừa Vương vị?”

Nghe vậy, con người đen của hắn xẹt qua một tia khen ngợi, hiểu lòng của hắn cũng chỉ có Tiểu Bối Bối.

“Nhưng mà..... Nàng làm sao mà biết ta muốn bồi dưỡng lão Đại kế thừa Vương vị?”

Ngón tay của Bối Bối chỉ hướng tên Cô Ngự Thần :“Chữ Thần này, có ẩn ý để vương , chàng đặt tên như vậy không phải ám chỉ lão Đại tương lai phải làm thái tử sao? Nhưng mà.....”

Nói xong, đôi mày thanh tú của nàng có chút nhũn lại, sắc mặt hiện ra lo lắng.

Hắn ôm lấy nàng:“Nàng là sợ con của chúng ta sẽ giống huynh đệ Hắc Khi tranh đoạt Vương vị có phải hay không?”

Bối Bối khó nén u buồn nhẹ nhàng gật đầu:“Chàng không lo lắng sao?”

Hắn thực tự tin nhếch môi:“Đương nhiên không lo lắng,đứa con của Cô Ngự Hàn ta làm sao có thể sẽ vì cái Vương vị trời buộc này mà tranh đoạt, nàng nha..... nàng nên lo lắng là bọn chúng về sau không đứa nào chịu kế thừa Vương vị, muốn nàng sẽ sinh thêm một đệ đệ để kế thừa Vương vị, ha ha.....”

Thấy mày của nàng vẫn không có cách nào giãn ra, hắn cầm lại tờ giấy có viết ba cái tên:“Tiểu Bối Bối, nàng chỉ đoán đúng phân nửa, Thần mặc dù có ý tứ để vương, nhưng cũng có ẩn ý phải có trí tuệ vĩ đại cùng năng lực cường đại, ta đặt con lớn nhất tên là Thần, còn hy vọng hắn làm một đại ca mạnh mẽ có thể bảo vệ đệ đệ muội muội, ta tin tưởng Thần nhi sẽ không làm cho chúng ta thất vọng.”

Bỗng nhiên, cửa phòng bị đẩy mạnh:“Oành!”

Ba đứa nhỏ cùng ngã vào trong.

Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy ba đứa con của bọn họ đang té trên mặt đất.

Thân của lão Đại nằm dưới nhất, lão Nhị ở giữa, muội muội cuối cùng ở trên, thoải mái mái tuyệt không cảm thấy khó chịu bị đè nặng , cho nên..... nàng có ý xấu không muốn đứng dậy.

“Muội muội, muội còn không mau đứng lên, người nặng muốn chết, sắp đem ta ép tới nghẹt thở rồi đây.” Lão Nhị thở hổn hển quay đầu kêu muội muội .

Ngay sau đó, hắn lại quay đầu nói vào bên tai của ca ca :“Ca ca, ta đã nói không muốn uội muội theo, nàng ta thật phiền phức, nếu vừa rồi không có nàng ta, chúng ta sẽ không ngã vào, lần sau nếu lại uội muội theo cùng, ta liền vứt bỏ hai người các người, ta tự mình đi chơi!”

402. Q.5 - Chương 8: Vui Mừng Oan Gia [3]

Lão nhị vừa mới đặt tên là Cô Ngự Nguyệt thi pháp, liền từ giữa hai huynh muội đi ra, lười biếng khoanh tay nhìn hai huynh muội nhà mình còn chồng lên nhau thành một khối trên mặt đất.

“Không chơi với các người.”

Nói xong, hắn thực oai vệ quay mặt đi, ánh mắt sáng trong suốt nhìn sang Bối Bối, cười tủm tỉm ngọt ngào gọi:“Mẫu thân, ta tới rồi!”

Hắn phi thường nhiệt tình chạy hướng Bối Bối, ôm chặt lấy.

“Mẫu thân, ta nghe nói người lấy cái tên gọi Cô Ngự Nguyệt cho ta, rất êm tai, ta thực thích, cảm ơn mẫu thân.” Hắn ngẩng cao đầu lên, ở trên mặt Bối Bối hạ hai ba cái hôn.

Cô Ngự Hàn khóe môi run rẩy một chút, một tay ôm con lại đây:“Tiểu tử, tên của người là phụ thân đặt cho người, như thế nào lại không thấy người cảm ơn phụ thân?”

Chắc, tiểu tử này càng lớn lại càng thích dính lấy mẫu thân, thực muốn cùng hắn tranh thủ tình cảm.

Cô Ngự Nguyệt chớp chớp đôi mắt đen láy, khuôn mặt xinh đẹp lập tức lộ ra tươi cười: “Cám ơn phụ thân, phụ thân thật sự là vĩ đại, nghĩ ra tên hay như vậy, quá lợi hại! Vỗ tay!”

Hắn vỗ tay thật lớn, “Ba ba” vang lên.

Lúc này, lão Đại cùng muội muội đi tới.

Tiểu công chúa bĩu môi, chạy vào lòng Cô Ngự Hàn, cố ý đem lão Nhị đẩy ra: “Nhị ca ca, huynh vuốt móng ngựa, đây là biểu hiện của nịnh thần, về sau đi ra ngoài đừng nói với người khác huynh là nhị ca ca của muội, muội sẽ mất mặt!”

Cô Ngự Nguyệt tuyệt không phiền bị muội muội đẩy ra từ trong lòng phụ thân, hắn còn thuận thế vùi vào trong lòng Bối Bối, đối với muội muội thực không cho là đúng: “Hình như mỗi một lần đều là muội muốn đi theo đuôi ta gọi nhị ca ca.”

“Huynh……” Tiểu công chúa xụ mặt.

Mặc kệ cho đệ đệ muội muội khắc khấu, Cô Ngự Thần sớm an vị đứng một bên, im lặng nhìn quyển sách trên tay, giống như tranh cãi âm ỉ bên cạnh không thể ảnh hưởng đến hắn dù chỉ một chút.

Chính là, ở lúc không có ai chú ý, khuôn mặt tuần tú dễ nhìn của hắn không tiếng động lộ ra mỉm cười, thực nhạt.

“Tốt lắm tốt lắm, Tiểu Nguyệt, con là ca ca, nhường muội muội một chút” Bối Bối bắt đắc dĩ nhìn mỗi ngày nhất định sẽ trình diễn một màn khắc khấu, cảm thấy có chút đau đầu.

Một bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng xoa nhẹ mi tâm nàng, nàng chuyển ánh mắt, chỉ thấy Cô Ngự Hàn đang nhìn nàng dịu dàng.

Nàng le lưỡi, nũng nịu oán giận: “Tướng công, Tiểu Nguyệt cùng Tiểu Tuyết thật ồn ào.”

Cô Ngự Hàn chau mày, nghiêm túc nhìn hai cái tiểu gây sự: “Có nghe hay không, mẫu thân nói các người thực âm ỷ, thân là Vương tộc, phải có thể thống, tự kiểm điểm lại đi.”

“Phụ thân, người nhăn mặt xấu quá.” Tiểu công chúa cười hì hì nhéo nhéo mặt Cô Ngự Hàn, sau đó rất nhanh chạy đi, đến bên cạnh Cô Ngự Thần.

Mà Cô Ngự Nguyệt lại như là không nghe thấy gì khuôn mặt vẫn như trước, tiếp tục vùi ở trong lòng Bối Bối, còn nhỏ giọng quỷ quyết: “Mẫu thân, phụ thân thật hung dữ, Tiểu Nguyệt bảo hộ người, đừng sợ nha.”

Nghe vậy, Bối Bối cười tủm tỉm sờ sờ đầu nhỏ của con: “Tiểu Nguyệt thực ngoan, vậy về sau nhớ rõ bảo hộ mẫu thân thật tốt nha, mẫu thân về sau phải dựa vào Tiểu Nguyệt……”

Lời của nàng còn chưa nói hết, liền có một cánh tay hoành đến ôm nàng vào một bờ ngực rộng lớn, một giọng nói không vui rơi xuống: “Nữ nhân, người nàng nên dựa là ta, không phải đứa nhỏ này.”

Cô Ngự Nguyệt chỉ cảm thấy tay nhỏ bé trống rỗng, mẫu thân đáng yêu của hắn đã bị phụ thân đoạt đi.

Tay nhỏ bé chống nạnh, hắn không chịu thua ngẩng đầu cùng Cô Ngự Hàn giằng co: “Phụ thân, người hung dữ như vậy, cũng không thương xót nữ hài tử, người trước kia không phải nói nữ hài tử phải yêu thương sao, người hung dữ nha, không đủ tư cách làm tướng công của mẫu thân, con đây hảo tâm giúp người bảo hộ mẫu thân, người phải cảm kích con mới đúng.”

“Trước khác giờ khác người hiểu hay không, Tiểu Nguyệt Nguyệt a, người cần rèn luyện nhiều hơn, nhớ rõ muốn dễ dàng thắng được toàn bộ trái tim của mỹ nhân, trước hết luyện pháp thuật thật tốt rồi mới lại nói bảo hộ mẫu thân, bằng không cũng đừng ăn nói lung tung biết không, nam nhi nói chuyện phải bằng thực tài, đừng chỉ biết nói suông.”

“Ta không có nói suông……” Cô Ngự Nguyệt không cam lòng chu miệng lên.

Bên kia, Cô Ngự Tuyết ngồi xem kịch vui.

Nàng đẩy nhẹ bên hông Cô Ngự Thần: “Đại ca ca, huynh xem nhị ca ca có phải tự mình chuốc lấy cực khổ, lại chạy tới khiêu chiến với phụ thân.”

Cô Ngự Thần ánh mắt thoáng rời khỏi sách, thản nhiên quét bên kia một cái, sau đó rũ mắt xuống tiếp tục đọc sách, không để ý lắm trả lời: “Ừa, là tự mình chuốc lấy cực khổ.”

“Đại ca ca, sách xem hay lắm sao?”

“Ừa, hay.”

“Đại ca ca, chúng ta cùng đi giúp phụ thân đối phó nhị ca ca được không?”

“Muội muội lợi hại như vậy, phụ thân có muội giúp cũng đủ rồi, ta ở bên cạnh cổ vũ cho các người.”

“Vậy cũng được, ta với phụ thân cùng nhau đối phó nhị ca ca vậy là đủ rồi, vậy huynh phải cổ vũ cho ta nha, ta đi giúp phụ thân đối phó nhị ca ca, thuận tiện giúp ta báo thù!”

Nói xong, Cô Ngự Tuyết kích động lại chạy vội về hướng “Chiến trường”.

Cô Ngự Thần ngẩng đầu nhìn muội muội chạy như bay, mới có chút nghịch ngợm le lưỡi, nhún nhún vai, sau đó tiếp tục cúi đầu đọc sách của hân.

.....

Bóng đêm buông xuống, trên không đom đóm bay bay, hạt tuyết thừa thốt rơi xuống.

Cô Ngự Hàn nằm ở trên chiếc giường nhỏ bên cửa sổ chớp mắt, Bối Bối tắm rửa xong từ trong bồn tắm đi ra, đi đến bên người hân, đem bàn tay nhỏ bé dúi vào trong áo ngủ của hân, hơi nóng ấm áp dễ chịu lập tức vây quanh hai tay nàng, nàng thoải mái mà thở dài.

Khóe môi của hân cong lên, hai tay ôm lấy, làm cho nàng nằm ở trong ngực hân.

“Tắm chưa?” ngữ điệu hân mang trêu chọc.

Bối Bối thoải mái mái nằm trong lòng hân, lưỡi biếng trả lời: “Nói chuyện với chàng thực muốn đánh.”

“Phải không? Vì phu chính là ăn ngay nói thật mà thôi, đến đây, để cho vi phu kiểm tra xem có tắm chưa.”

Tay hân tiến vào vạt áo nàng, không đứng đắn di chuyển trên thân thể mềm mại của nàng.

“Đừng xằng bậy, mượn danh nghĩa chính đáng để làm chuyện không đúng đắn!”

Bối Bối đưa tay đè bàn tay của hân lại, liếc mắt xem thường hân.

Sau đó, nàng nhớ tới điều gì liền hỏi: “Đúng rồi, mấy đứa nhỏ đều đã ngủ chưa?”

“Ừa, đều ngủ rồi.” Hân ngửi mùi hương trên người nàng, giọng nói có chút mơ hồ không rõ.

“Chàng thật giỏi, nhanh như vậy đã dỗ được bọn chúng ngủ.”

Hân đưa tay nhéo nhéo cái mũi nàng: “Đương nhiên, nếu cho nàng đi dỗ bọn chúng ngủ, nàng chỉ biết cùng bọn chúng đùa giỡn ồn ào đến đêm khuya, nàng nha..... Làm mẫu thân còn ham chơi như vậy không thay đổi.”

Bối Bối le lưỡi, cười gượng: “Ha ha.....”

403. Q.5 - Chương 9: Vui Mừng Oan Gia [4]

Ánh trăng ở giữa tầng mây chậm rãi di động, đêm dần khuya.

Bối Bối từ trong lòng hân đứng dậy đi đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trong trời đêm từng bông tuyết trong suốt lóng lánh bay xuống, nàng buống bình vơi tay đến ngoài cửa sổ bắt lấy hạt tuyết.

Cái lạnh thấu tim lập tức xuyên thấu qua trong lòng bàn tay tràn về phía ngực, nàng lạnh run rẩy cười hi hi, quay đầu nhìn: “Cô Ngự Hàn, ta đột nhiên phát hiện một chuyện rất kì quái nha.”

Hắn một tay nâng đầu, nghiêng người mỉm cười nhíu mày: “Chuyện gì kỳ quái?”

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó cảm thấy nghi hoặc: “Ta tới nơi này cũng hơn một năm rồi, nơi này như thế nào lại luôn luôn có tuyết rơi nha? A..... Chẳng lẽ Xà giới chỉ có mùa đông không có mùa khác? Không phải chứ, cứ lạnh như thế, ta đây chẳng phải là thực đáng thương.”

Nghe được lời của nàng, hắn nhướng mi dương dương tự đắc, đưa ra một cánh tay vẫy nói: “Lại đây ở nơi này sẽ không lạnh.”

Nhìn khuôn ngực dày rộng của hắn mở rộng, thực có sức dụ hoặc, nàng từ chối một chút, cảm thấy vẫn là tìm hiểu được nghi vấn rồi nói sau.

“Chàng mau nói cho ta biết, có phải nơi này chỉ có mùa đông không có mùa khác hay không?” Nàng hỏi có chút khẩn trương, lại không có biện pháp, nàng sợ lạnh.

Cô Ngự Hàn có chút tiếc nuối thu tay lại, ôm không được giai nhân.....

“Không phải, chỉ là nơi này thời gian mỗi mùa luân phiên không giống nhân gian, nhân gian một mùa là một quý, nơi này theo như nhân gian mà nói là một năm, nhưng với chúng ta mà nói gần là một mùa mà thôi.”

Không thể nào, nơi này một mùa lại là nhân gian một năm?! Vậy về sau nàng phải chịu đựng rồi.

Nàng mím môi, buồn bực liếc mắt hắn một cái: “Mùa đông lạnh như vậy, lại dài như vậy, ta sẽ lạnh nha, mùa hạ nóng như vậy, cũng vẫn là dài như vậy, muốn nóng chết ta sao, nơi này không tốt không tốt.....”

Oán giận còn chưa xong, hắn phất chốc liền vọt đến sau nàng, vòng tay ôm nàng, tiếng nói thấp dịu dàng chiều chuộng: “Bảo bối yêu à, đừng lo lắng, mùa đông không phải có ta sao, ta khi nào lại để nàng chịu lạnh, ban ngày khắp nơi có ấm lò cho nàng sưởi, buổi tối có ta làm đại ấm lò cho nàng ôm, đợi hè liền lại càng không cần lo lắng, ta sẽ lệnh cho hạ nhân hầu hạ cho nàng được mát mẻ, sẽ không cho nàng chảy mồ hôi thối.”

Bối Bối xoay người, cảm cứng lại, nhíu nhíu mày: “Cái gì mồ hôi thối, chỉ có xú nam nhân mới có thể chảy mồ hôi thối, ta là hương hương nữ nhân, chảy ra mồ hôi cũng là mồ hôi thơm.”

“Vậy a? Nàng xác định mồ hôi của nàng thơm?” Cô Ngự Hàn giả bộ vẻ mặt hoài nghi cười.

Nhìn đến vẻ mặt của hắn, Bối Bối liền cảm thấy muốn tranh cãi với hắn.

Bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trên khuôn mặt tuần tú của hắn, thực không khách khí nhéo một cái: “Đến lúc đó chàng sẽ biết ta là hương hương công chúa, hừ.”

“Tốt, vì phu mỗi mắt mong chờ, chúng ta có thời gian cả đời đến nghiệm chứng, nhìn xem nương tử của ta là hương hương công chúa hay là thối thối công chúa, a.....”

Đôi mi thanh tú của Bối Bối nhướng lên, thực tự tin bĩu môi: “Chờ xem đi.”

Nhìn con người nàng tràn ngập khiêu chiến, ánh sáng lấp lánh, thật trong suốt, tim Cô Ngự Hàn trở nên mềm lại, cánh tay càng ôm chặt, càng thêm kéo nàng vào, vươn một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nắm lấy nơi nàng vừa hứng hạt tuyết mà lạnh.

Cúi đầu tới gần bên tai nàng, hắn nhẹ nhàng hà hơi, dòng hơi ấm hướng đến cổ nàng.

“Tiểu Bối Bối, người ở đây có vui vẻ không?”

Một câu hỏi mang giọng trầm thấp khàn đặc, một tia hỗn loạn khẩn trương.

Bối Bối hạ mắt, nhìn hắn nắm tay nàng, đôi môi đỏ mọng của nàng nhếch lên, trở tay càng thêm cầm chặt tay hắn.

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Bởi vì..... Ta muốn biết nương tử của ta có cảm thấy hạnh phúc hay không, cũng bởi vì..... làm cho nương tử hạnh phúc là trách nhiệm của tướng công.” Giọng nói của hắn mang theo tình cảm nồng nàn.

Nàng xoay người, mặt đối mặt với hắn , tay vòng lên ôm lấy cổ hắn, ánh mắt hiện ra một chút giảo hoạt , không đáp hồi lại:“Vậy tướng công yêu quý đó có cảm thấy đã cho nương tử của hắn hạnh phúc hay chưa?”

Thật sự là một cô gái nhỏ giảo hoạt .

Cô Ngự Hàn đưa tay điểm nhẹ vào mũi ngọc của nàng, sau đó gương bạc môi mỉm cười đáng vẻ tự cao tự đại, đôi mắt đen như thanh tuyến chảy xuôi ánh mắt long lanh dịu dàng:“Đó là đương nhiên, được làm nương tử của bổn vương đương nhiên là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này!”

Nghe lời nói này có cái gì đó rất kiêu ngạo !

Bối Bối vừa tức giận vừa buồn cười chỉ nhẹ vào ngực hắn:“Người ta nói cho ba phần nhan sắc liền bắt đầu tự cao, mà chàng đó, ta còn không có cho chàng nhan sắc chàng liền bắt đầu tự cao, thật đúng là không hổ là Cô Ngự Hàn tên gia hỏa da mặt dày!”

Hắn chỉ cười nhạt, cười đến khuynh quốc khuynh thành, tùy thời, gương mặt tươi cười của hắn nghiêm lại, bắt đầu vẻ mặt nghiêm túc:“Vậy..... Nàng cảm thấy hạnh phúc không? Sẽ không cảm thấy buồn chán?”

Câu trả của nàng là kiễng chân, nhanh chóng hạ xuống một nụ hôn trên môi hắn, sau đó cười tủm tỉm thoái lui:“Tướng công, ta rất hạnh phúc!”

Nghe vậy, hắn ôm chặt lấy nàng, một hồi lâu, hắn mới thoáng buông ra, để cho hô hấp của nàng có thể thông thuận.

Nâng mắt, cái mũi thẳng đẹp của hắn dường như muốn phồng lên :“Ta chỉ biết bằng với bản lĩnh của ta Cô Ngự Hàn , làm sao có thể khiến cho nương tử không hạnh phúc!”

Bạc môi lại nở ra nụ cười không đứng đắn, đôi mắt đen lại lướt qua một tia cảm động sâu sắc.

Cả đời, có nương tử, có những đứa con, có gia đình, có hạnh phúc của bọn họ

Những giờ phúc hạnh phúc mới duy trì được một lát, Bối Bối lại nói chuyện :“Nhưng mà.....”

Nhưng mà?!

Cô Ngự Hàn nhún tuấn mi, đôi mắt đen có chút khấn trương chăm chú nhìn nàng, chờ đợi những lời tiếp theo của nàng .

Nhìn đáng vẻ khấn trương của hắn , Bối Bối nhăn mũi, ra một vẻ mặt của oán phụ:“Nhưng mà nếu chàng rút ngắn thời gian xử lý công việc một chút, ta sẽ cảm thấy càng hạnh phúc hơn.”

Từ sau khi bọn họ thành thân, nàng mới biết được tướng công của nàng không chỉ là hoa hoa công tử rảnh rỗi đùa giỡn, thì ra có đôi khi cũng có thể là làm việc điên cuồng, tuyệt đối làm việc điên cuồng!

Ví dụ như, có đôi khi ban ngày cả một ngày nàng không thấy tướng công thân ái của nàng, có đôi khi canh ba nửa đêm nàng còn phải chạy tới ngự thư phòng tranh giành người với tấu chương.

Tuy rằng cũng có lúc hắn giống một khối kẹo cao su dính cả một ngày quăng đi cũng không xong, nhưng mà cái tình huống này dù sao cũng là rất ít!

Sau khi nghe xong, hắn thấy mình thật có lỗi hôn nhẹ lên khóe môi của nàng:“Nương tử cũng biết vì phu mang theo gánh nặng, trên người gánh vác cả cuộc sống của vạn dân, hơn nữa thời gian gần đây, vì phu không có cách nào dành nhiều thời gian được, nương tử tha thứ cho ta có được không?”

Từ khi có nàng, có con, có gia đình, hắn mới biết được phải làm một người đứng đầu một gia đình, đứng đầu một quốc gia thật đúng là không dễ dàng, phải làm gương cho con nữa.

Cuộc sống buộc tay buộc chân này hắn đã từng e sợ trốn tránh còn không kịp, nay lại làm không biết mệt.

Bối Bối cọ cọ trong ngực hắn , vừa nở nụ cười :“Được rồi, ta biết vất vả của chàng, tha thứ chàng một chút, ai bảo ta không cẩn thận lấy phải một người đứng đầu một nước chứ.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, môi đỏ mọng tuyệt đẹp, lòng của hắn rung động, kề sát vào bên tai của nàng, thấp giọng nhẹ nhàng mê hoặc:“Nương tử, sắc trời đã tối, chúng ta đi ngủ đi.”

“Tốt, nhưng mà..... đêm nay chàng ngủ trên sàn, ha ha.....” Nàng tươi cười chạy đi.

Tuần mi của Cô Ngự Hàn nhướn lên, đuổi theo:“Để xem ai ngủ trên sàn vẫn còn chưa biết đó, ai cướp được giường trước thì người còn lại ngủ trên sàn.”

Hắn nhanh chân chạy như bay, hai ba bước đã đuổi kịp còn vượt qua nàng.

“A..... Không tính không tính, chân của chàng dài hơn, phải nhường ta một đoạn đường.....”

Giọng nói của một cô gái nhỏ không cam lòng oang oang kêu vang lên, cùng với giọng cười của nam nhân trầm thấp đầy vui vẻ.

404. Q.5 - Chương 10: Khách Không Mời [1]

Hôm nay thời tiết thực trong sáng, là một ngày rất tốt để du ngoạn.

Nhưng, nàng một chút tâm tình đi chơi trong tiết thanh minh cũng không có.

Bối Bối tựa cằm trên bàn, hai mắt vô thần nhìn cái chén, thở dài thật dài:“Ai.....”

“Vương hậu nương nương, ngài làm sao vậy, không vui sao?” Anh nhi thân thiết nhìn vẻ mặt rầu rĩ không vui của nàng.

Bối Bối uể oải nâng mắt liếc nhìn Anh nhi một cái, sau đó lại đem ánh mắt trở lại trên cái chén, buồn bực thì thào:“Ta làm thế nào vui vẻ được, từ sau khi cái tên cái gì phương bắc đệ nhất phú kiêu tiên nhiệm cái gì Vương hầu kia cùng với con gái bảo bối của hắn nghe nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đi vào hoàng cung, ta muốn thấy cũng không thấy được tướng công thân ái của ta ban ngày trở về cùng ta nói chuyện phiếm, cho dù là buổi tối thật vất vả đem được hắn trở về phòng, thì hắn cũng đã mệt đến muốn dính giường liền đi ngủ.”

Ngay sau đó, trong đầu nàng tỉ mỉ nhớ lại tình hình mấy ngày gần đây, nhin không được mà bắt tay vào tính lại tiếp tục than:“Tính mấy ngày nay, nếu dùng một ngày không thấy như cách ba thu để tính, ta đã không biết bao nhiêu năm không gặp tướng công của ta, ai..... Tuổi còn trẻ liền biến thành oán phụ giam mình khuê phòng a a a a.”

Nghe Bối Bối tính toán tỉ mỉ, Anh nhi suy nghĩ, sau đó nói ra đề nghị lớn mật:“Nếu Vương hậu nương nương muốn gặp Vương, như vậy thì đi tìm Vương a, ngài là Vương hậu nương nương, muốn gặp Vương đó là thiên kinh địa nghĩa (lý lẽ chính đáng), mặc kệ cái gì phú giáp hay là tướng quân hay là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cũng không thể ngăn Vương hậu nương nương không gặp được Vương.”

Ánh mắt của Bối Bối sáng lên, sức sống lại đã trở lại, nàng vỗ cái bàn:“Đúng vậy, hắn không rảnh tìm ta, ta đi tìm hắn không phải được rồi sao, dù sao ta là Vương hậu, ai dám ngăn cản ta tìm hắn. Đúng vậy, ta lập tức phải đi tìm hắn!”

Nàng nói gió chính là mưa, động tác rất nhanh khoác áo ngoài đi ra.

“Vương hậu nương nương, đợi nô tỳ chút a.” Anh nhi nhắc váy chạy theo phía sau.

.....

Nhưng mà, Bối Bối vạn tính cũng thật không ngờ mình lại bị mấy tên đàn ông cường tráng xa lạ chặn lại ở ngoài cửa.

Nàng thở hổn hển nhìn mấy võ sĩ trước mắt:“Ta là Vương hậu, các người dám ngăn cản ta?!”

“Thực xin lỗi, Vương hậu nương nương, chúng ta phụng mệnh lệnh tiểu thư nhà ta phải ngăn tất cả nhân sĩ bên ngoài đến quấy rầy chủ nhân của ta cùng Vương trao đổi.”

“Làm càn!” Bối Bối tuy rằng thực không muốn làm đáng, nhưng tình hình trước mắt làm cho nàng có chút mất hứng, nàng cảm thấy những người này đang nói “Tiểu thư” xưng hô tựa hồ có dụng ý khác!

Võ sĩ nghe Bối Bối khê kêu một tiếng, tựa hồ có chút thu hồi ý, trong bọn có một người cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi: “Vương hậu nương nương, bọn thuộc hạ đều là phụng mệnh chủ tử, như vậy đi, nếu Vương hậu nương nương có việc muốn gặp Vương, không bằng hẹn trước, để thuộc hạ đi thông báo lại.....”

“Hừ!” Bối Bối hừ nhẹ, đánh gãy vẻ giả vờ của bọn họ .

Gót chân vừa chuyển, quyết định vẫn hờn dỗi mà rời đi.

Ở địa bàn của nàng, nàng còn phải xem sắc mặt người khác, Cô Ngự Hàn, chàng thật đúng là thương ta mà!

Ngay khi chân của nàng mới nâng lên, tiếng nói quen thuộc cuốn hút vang lên bên tai nàng: “Tiểu Bối Bối, là nàng sao?”

Nghe được thanh âm cuốn hút của hắn, Bối Bối sửng sốt một chút, rất nhanh phản ứng lại đây là hắn truyền âm tới nàng, nàng bĩu môi, cầm lấy hồng ngọc bội trước ngực, nổi giận nói: “Ta không nói chuyện với chàng.”

Ngọc bội này là hắn cố ý ngưng luyện cho nàng, nguyên lý có chút giống điện thoại nhân gian, có nó, nàng có thể thông qua nó nói chuyện với hắn.

Lời của nàng vừa ra, bên kia hiển nhiên sửng sốt một chút, sau đó phát ra tiếng cười thấp giọng, nhẹ nhàng dỗ: “Tiểu Bối Bối, đừng chơi trò trốn tìm với ta nữa, mau nói cho ta biết nàng đang ở nơi nào?”

“Ta đang chuẩn bị chuẩn êm khối cung chơi!” Bối Bối bực mình đáp lại một câu.

“Cái gì?!” Cô Ngự Hàn dường như là lập tức cất cao giọng.

Nàng thoáng ngóai lỗ tai, nói thầm: “Cô Ngự Hàn, chàng nhỏ giọng chút được không, lỗ tai ta muốn điếc.”

“Nàng..... Tiểu Bối Bối, bây giờ nàng thật sự ở cửa cung à?” Tiếng nói của hắn nghe qua bắt đầu không ổn định, có vẻ có chút vội vàng.

“Đúng, ta muốn đi chơi, chàng làm việc của chàng, chúng ta buổi tối gặp lại!”

“Không cho phép!” giọng nói bá đạo tức khắc phát ra khác hẳn mệnh lệnh bình thường.

“Ai để ý tới chàng.....” Bối Bối rõ ràng đem ngọc bội thu vào trong áo, từ chối tiếp tục nói với hắn.

“Tiểu Bối Bối.....” trong tai vang lên, thanh âm Cô Ngự Hàn đột nhiên trở nên mỉa mai lại rõ ràng.

Loáng thoáng, nàng tựa hồ cảm thấy giọng gọi không chỉ có đến từ trong tai, giống như ngay cách nàng khoảng cách không xa.

Nàng theo bản năng quay đầu, liền nhập vào một cái ôm ấm áp quen thuộc, nàng kinh ngạc hô lên: “Cô Ngự Hàn.....”

“Như thế nào, nhìn thấy tướng công kinh hỉ đến vậy a.” Cô Ngự Hàn cười tủm tỉm ôm nàng, cúi đầu hôn lên trán của nàng một cái, hoàn toàn không để ý có một đôi cha và con gái cũng đi theo ra, nhìn một màn bọn họ ân ái.

Bối Bối đẩy hắn ra, nhìn đến người ngoài đứng sững sờ một bên , hai má nhện không được đỏ bừng, nhưng nàng lại tuyệt không cam yếu thế quét qua mỹ nhân rất đẹp liếc mắt một cái, nũng nịu : “Cô Ngự Hàn, có rất nhiều người đang nhìn đó.”

“Ta một chút cũng không để ý.” Cô Ngự Hàn cuồng vọng tươi cười, thỏa mãn ôm nàng, tiến tới xoay mặt hướng đôi cha con đều đang có chút sắc mặt không thích hợp.

“Hoặc tiền bối, ta giới thiệu Vương hậu của ta một chút, nàng gọi là Tô Bối Bối.”

Tiếp theo, hắn giảm thấp giọng nói cùng Bối Bối nhẹ giọng giải thích: “Tiểu Bối Bối, hắn gọi Hoắc Giả, năm đó là trợ thủ đắc lực cho phụ vương chúng ta, từng xả thân cứu phụ vương, cho nên ta cùng Huyền Trữ vẫn đều thực tôn kính hắn.”

Nghe được xưng hô của hắn đối người nọ, đôi mắt của Bối Bối hạ xuống, trong lòng đoán rằng, xem ra phú thương kiêm Hầu gia họ Hoắc dường như đối Cô Ngự Hàn không chỉ có ý nghĩa tầm thường.

Nàng ngăn chặn phản cảm vì ánh mắt sắc bén của “Hoắc tiền bối” nhìn nàng, cũng cung kính theo cách gọi của Cô Ngự Hàn mà chào hỏi: “Bối Bối xin chào Hoắc tiền bối.”

Hoắc Giả thu hồi ánh mắt lại, lộ ra ý cười ha ha, tiến lên cúi đầu hành lễ: “Thảo dân khấu kiến Vương hậu nương nương.”

“Hoắc tiền bối không cần đại lễ như thế, cứ giống như là đối với ta, xem chúng ta đều như hậu bối là được.” Cô Ngự Hàn giành nói chuyện trước, bạc môi hàm chứa tươi cười có lễ, cánh tay ôm thắt lưng Bối Bối thủy chung không rời, lời nói cử chỉ biểu hiện ý tứ hắn cùng Bối Bối là một thể.

405. Q.5 - Chương 11: Khách Không Mời Mà Đến [2]

Bối Bối không biểu hiện gì quan sát mỹ nhân đứng bên cạnh Hoắc Giả, trong lòng không khỏi nói thầm, Hoắc tiểu thư này như thế nào cứ nhìn chăm chăm tướng công của nàng, con gái cổ đại không phải nên kín đáo một chút sao!

Không có cảm giác được cảm xúc của Bối Bối, Cô Ngự Hàn vẫn tự ý giới thiệu nói: “Tiểu Bối Bối, đây là thiên kim trong tay của Hoắc tiền bối tên là Hoắc Liên Tâm.”

Hoắc Liên Tâm phản ứng rất nhanh chuyển ánh mắt từ trên người Cô Ngự Hàn sang tới trên mặt của Bối Bối, chân thành hành lễ: “Liên Tâm khấu kiến Vương hậu nương nương.”

Tiếng nói của nàng nghe qua có chút yêu kiều làm nũng, chắc chắn cũng là một vị thiên kim không an phận, Bối Bối suy đoán.

“Xin chào, gọi ta là Bối Bối đi.”

Cô Ngự Hàn cười tủm tủm âm thầm tỏ vẻ khen ngợi nàng, sau đó đề nghị đối với cha và con Hoắc Liên Tâm nói: “Nãy giờ nói chuyện có chút buồn tẻ khô khan, các người rời khỏi hoàng cung lâu như vậy, không bằng chúng ta cùng nhau đi dạo một chút cho thoải mái như thế nào?”

“Đúng vậy, lão phu thật sự rất lâu chưa có tới hoàng cung, lâu ngày không gặp lại, thật đúng là hoài niệm ngày xưa a.” Hoắc Giả không nhịn được than thở.

.....

Trong ngự hoa viên, bóng dáng của bốn người cùng đi với nhau.

“Ta nói Liên Tâm a, muội như thế nào giống như không hề lớn được bao nhiêu a?” Ngữ điệu của Cô Ngự Hàn lộn xộn trên chốc không đứng đắn.

“Đâu có! Muội lớn lên rất à!” Hoắc Liên Tâm không phục cãi lại, tiếng nói hóm chứa ý tứ làm nũng.

“Ta đây như thế nào cảm thấy muội càng giống quả bí đao lùn?” Cô Ngự Hàn cố ý đưa tay ra so đo độ cao với Hoắc Liên Tâm, tuấn mi gương thật cao.

“Đó là bởi vì huynh cũng trưởng thành rồi, Hàn ca ca ngu ngốc.”

“À? Thì ra là như vậy a, đó là nói Liên Tâm muội muội lớn lên rồi phải không?”

“Đương nhiên!”

“Vậy Liên Tâm đại tiểu thư như thế nào vẫn là chưa có vị hôn phu chứ? Chẳng lẽ là quá khó nên gả không được? Muốn ta giúp muội chỉ hôn ột vị phu quân hay không?”

“Vậy mới không cần, người ta và Huyền Trữ giống nhau, muốn tự mình tuyển vị hôn phu, mới không cần huynh chỉ hôn!”

Tiếng nói của Liên Tâm dường như có chút tức giận, nhưng là nàng vẫn hồn nhiên như cũ, làm cho người không để ý cũng không thể nghe ra được tâm trạng của nàng.

Nhưng mà, thân là nữ nhân, trong lòng của Bối Bối nổi lên một chút gợn sóng, theo trực giác của nàng, Liên Tâm này thích nam nhân của nàng.

“Ha ha, Huyền Trữ cũng sắp có vị hôn phu ội xem.” Cô Ngự Hàn thần bí nháy mắt mấy cái.

“A? Chẳng lẽ là Hàn ca ca nói Huyền Trữ thật sự đi tìm phò mã của nàng ấy, chính là điện hạ của Hắc Phong quốc kia sao?” Liên Tâm kinh ngạc một chút sau đó lập tức liên tưởng đến ngay.

Nghe vậy, Hoắc Giả cũng nói :“Ha ha..... Huyền Trữ rất nhanh sẽ có phu quân rồi, Tâm nhi nhà ta lâu như vậy chưa có chọn được vị hôn phu nào, cũng đừng đùa giỡn như hồi nhỏ nữa? Đó là lời lẽ của trẻ con, Tâm nhi đừng ngây thơ cho là thật chứ?”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn cùng Liên Tâm đồng thời nhớ tới tình cảnh lúc còn nhỏ trước đây, bọn họ lúc còn nhỏ vẫn thường cùng nhau đi chơi, Liên Tâm đặc biệt thích dán với hắn, còn thề nói sau khi lớn lên phải làm tân nương của hắn.

Hắn nhún nhún vai, cười hì hì vỗ vỗ đầu của Liên Tâm:“Như thế nào? Thì ra Liên Tâm còn chưa trưởng thành sao?”

Bối Bối âm ỉc âm thầm nhìn hắn một cái, ngu ngốc, nàng không phải chưa trưởng thành, là ôm ấp lời thề đến lúc trưởng thành của nàng!

Thực không hiểu nam nhân này, có đôi khi khôn khéo đòi mạng, nhưng một khi gặp phải người thân thích quan hệ với hắn, đầu óc của hắn sẽ chậm mạch, trước kia là đối với Huyền Trữ, bây giờ là đối với Liên Tâm, hắn là vì thương muội mà trí tuệ bị suy nhược hay sao?!

“Cha như thế nào lấy chuyện hồi nhỏ ra để trêu người ta.” Liên Tâm mặt đỏ hồng nhìn lên Hàn ca ca, trong đôi mắt giấu không được e lệ.

“Ha ha a, Tâm nhi còn biết chuyện lúc nhỏ là trò đùa a.” Hoắc Giả vẫn như cũ chê cười nàng không buông tha, dường như cảm thấy rất hứng thú với đề tài này.

“Không thèm nghe người nói nữa, cha thật đáng ghét.” Hoắc Liên Tâm không chịu, theo kéo lấy cánh tay của Cô Ngự Hàn, làm nũng nói:“Hàn ca ca, huynh xem, muội đã lớn rồi, cha còn giấu cọt người ta tới cùng! Huynh nói xem người có phải đã già không biết tiết chế hay không?”

“Ha ha..... Bởi vì muội thật sự chưa trưởng thành a, đứa trẻ nhỏ bị người lớn cười một chút không tốt sao?” Cô Ngự Hàn cười xấu xa.

“A a a, như thế nào ngay cả Hàn ca ca cũng cười người ta, người ta không chịu không chịu nha!” Hoắc Liên Tâm đỏ cả mặt, giống như làm nũng cúi xuống ôm lấy cánh tay cứng chắc của Cô Ngự Hàn.

“Ha ha ha.....” Trong ngự hoa viên vang vọng tiếng cười của hai nam nhân không hề kiêng nể gì cả, trong đó xen lẫn giọng nữ làm nũng uy hiếp.....

“Tiểu Bối Bối đâu?” Cô Ngự Hàn đi vào cửa thuận miệng hỏi.

“A, Vương hậu nương nương ở trong ngự hoa viên.” Anh nhi trả lời.

“Trẻ như vậy còn ở hoa viên?”

Cô Ngự Hàn xoay người một cái đi theo hướng hoa viên, trên con đường quanh co tìm được người ngồi trên dây đu dưới gốc cây đại thụ.

“Tiểu Bối Bối.”Đồng thời nâng cằm nàng lên, nhìn vào nơi sâu nhất trong tâm hồn nàng.

“Chàng việc xong rồi a.” Bối Bối vẫy tay mỉm cười với hắn, ý bảo hắn cũng ngồi xuống.

“Như thế nào không mặc thêm quần áo, sẽ bị cảm lạnh!” Đồng thời ngồi xuống bàn của dây đu, ôm nàng ngồi ở trên đùi của hắn, dùng cánh tay trắng kiện ôm chặt nàng, đem nhiệt độ cơ thể truyền cho nàng.

“Ta không lạnh.”

“Nghe lời, sau này mặc thêm nhiều quần áo, bằng không ta sẽ tức giận. Hử?”

“Được rồi.”

Bỗng nhiên, Bối Bối cảm thấy trong lòng bàn tay có cái gì đó, nàng cúi đầu thấy một sợi dây chuyền có hồng quang chớp động lấp lánh nằm trong tay. Nàng cầm lấy tỉ mỉ quan sát, nàng bị ngọn lửa tỏa ra bên trong hấp dẫn tâm thần –hiếu kỳ sờ sợi mặt dây chuyền!

“Đây là cho ta sao?” Bối Bối quay đầu hỏi.

“Thích?”

Gật gật đầu –“Rất thích.”

“Vậy nó chính là của nàng.”

“Cám ơn.”

“Đến đây, ta đeo giúp nàng.” Hắn cầm lấy sợi dây, vén mái tóc mềm mại của nàng, hắn đem hỏa diễm tâm đeo vào cổ của nàng.

Vỗ về sợi dây chuyền trước ngực, Bối Bối cảm thấy ẩn ẩn có dòng nước ấm từ cổ nàng truyền vào trong lòng.

“Nó thực kỳ diệu!” Bối Bối khen ngợi.

“Đương nhiên, đây là vi phu chuyên môn vì nương tử yêu thương của ta mà rèn thành, có nó, sau này giống như ở nhân gian của nàng, bất kể ta đang ở nơi nào, nàng đều có thể nói chuyện với ta thông qua nó.”

Đôi mắt của Bối Bối kinh hỉ trợn to:“Thật vậy chẳng? Vậy chính là nói sau này ta lúc nào muốn nói chuyện với chàng đều được?”

“Đúng vậy!” Hắn trả lời khẳng định.

“Thật tốt quá, sau này ta muốn kiểm tra lúc nào cũng được, xem chàng có đang ở đâu đó với người đẹp nào khác không, ha ha.....Chàng vứt bỏ không được ta đâu!” Bối Bối cười khê ôm lấy cổ của hắn.

“Ta ước gì nàng mỗi ngày đều quần quít lấy ta.” Hắn cho nàng một nụ hôn nóng bỏng.

406. Q.5 - Chương 12: Đánh Nhau

Sáng sớm yên tĩnh, tiếng chim hót nghe vui tai.

Trong đình nghỉ mát ở ngự hoa viên, rèm mỏng nhẹ nhàng bay, dập dờn gợn sóng dịu dàng, làm nổi bật trăm hoa đua nở xung quanh lương đình, tình thơ ý hoạ không nói nên lời.

Thời khắc thanh thản dễ chịu, bị đánh gãy.

Anh Nhi theo từng bậc thang mà lên, đi đến trong đình nghỉ mát, nhẹ giọng bẩm báo với Bối Bối đang chớp mắt.

“Vương hậu nương nương, Liên Tâm cô nương cầu kiến.”

Đôi mi Bối Bối thanh tú giương lên, đồng thời đôi mắt cũng mở.

Nàng từ ghế quý phi ngồi dậy rất nhanh, ánh mắt lập tức liền xuyên thấu qua rèm mỏng chắn gió nhìn thấy Hoắc Liên Tâm đứng cách đình nghỉ mát không xa đang nhìn về phía bên này.

Nhìn vẻ mặt của Hoắc Liên Tâm, đang suy nghĩ một số chuyện gì.

Bối Bối suy nghĩ, mỗi lần nhìn thấy Hoắc Liên Tâm nàng ta tỏ ra ý rõ ràng là ghen tỵ, giống như nàng là người thứ ba đoạt mất nam nhân của nàng ta, thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào, cho nên nàng vẫn lười giao tiếp với Hoắc Liên Tâm.

Không thể tưởng được nàng muốn tránh không để ý tới, ngược lại làm cho Hoắc Liên Tâm tự mình tìm đến cửa.

Tuy rằng không muốn gặp Hoắc Liên Tâm, nhưng bây giờ nàng là Vương hậu Xích Diễm quốc, không thể làm cho Cô Ngự Hàn mất mặt, dù sao người tới là khách.

Suy nghĩ nhiều lần, Bối Bối bất đắc dĩ than nhẹ, sau đó đứng lên: “Anh Nhi, cho nàng ta lại đây đi.”

Trong phút chốc, Hoắc Liên Tâm liền đi đến trước mặt Bối Bối.

“Hoắc cô nương, mời ngồi.....”

Lời khách sáo của Bối Bối còn chưa nói xong, Hoắc Liên Tâm lại giành trước một bước đánh gãy lời nói.

“Ta nói chuyện không thích vòng vo, vô sự bất đẳng tam bảo điện (không có việc thì không đến), ta hôm nay tới tìm người không phải khách sáo với người, có chuyện muốn nói rõ với người một chút.”

Hoắc Liên Tâm nói chuyện, đó là một dáng vẻ cao cao tại thượng kiêu ngạo một cách thoải mái.

Bối Bối âm thầm nhú mày, cố đè xuống ý niệm trong đầu muốn lập tức đuổi Hoắc Liên Tâm đi, miễn cưỡng duy trì nụ cười lễ phép.

“Không biết Hoắc cô nương muốn nói rõ chuyện gì với ta?”

Nàng ta cố ý cường điệu hai chữ nói rõ, hoặc là nói hay chữ đó có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoắc Liên Tâm mở miệng, nhìn bằng nửa con mắt nói với Bối Bối: “Tô Bối Bối, mấy ngày này người cũng nhìn thấy thái độ của Hàn ca ca đối với ta khác trước cỡ nào, từ sau khi ta tiến cung, Hàn ca ca dường như mỗi ngày đều ở bên cạnh ta và cha ta, mà người..... thời gian còn lại có thể nhìn thấy Hàn ca ca ít lại càng ít, bằng không ngày đó người cũng sẽ không tự mình tìm đến Hàn ca ca đúng không?!”

Lời nói có chút hàm chứa ý cười nhạo, nghe vào trong tai Bối Bối, quả thực như là một vò dấm chua dội vào trong lòng Bối Bối, rất chua.

Cuối cùng Bối Bối lười duy trì mỉm cười lễ phép, nàng từ khuôn mặt cười chuyển sang lạnh lùng, trong lòng ẩn chứa ngọn lửa, nàng lạnh lùng nhìn thẳng Hoắc Liên Tâm: “Người là đến đây muốn khoe khoang cái gì?”

Quả nhiên là lai giả bất thiện, thiện giả bất lai[1].....

Hoắc Liên Tâm mỉm môi cười: “Đương nhiên không phải khoe khoang, ta nói là tới đây nói rõ một chuyện, nói vậy người cũng đã biết từ nhỏ ta và Hàn ca ca chính là thanh mai trúc mã, hơn nữa sau khi lớn lên phải làm vợ chồng, cho nên, sau này chúng ta hẳn là tỷ muội, tuy rằng người vì Hàn ca ca sinh ba đứa con, nhưng là ngôi Vương hậu không phải vì sinh con có thể ngồi yên ổn, mà còn phải giúp Hàn ca ca củng cố giang sơn, mới có thể xem như xứng đôi làm Vương hậu của Hàn ca ca, tuy rằng ta không biết người là từ nơi nào nhảy ra, nhưng là người không có sức mạnh giúp đỡ giang sơn Xích Diễm quốc là sự thật.”

Nghe vậy, Bối Bối giận dữ cực điểm ngược lại mỉm cười: “Vậy theo lời nói của Hoắc cô nương, người có sức mạnh gì giúp đỡ giang sơn Xích Diễm quốc?”

Một tiếng cười tự tin vang lên, Hoắc Liên Tâm nghĩ đến Bối Bối đã bắt đầu thức thời, nàng ngông cuồng tự cao tự đại nói: “Cha ta là người giàu có ở phương bắc, hàng năm vì quân doanh ở vùng biên cảnh phương bắc bổ sung lương thảo, hơn nữa Hoắc gia chúng ta ở phương bắc cũng là gia thế quân nhân hiển hách, thống trị phương bắc không thể thiếu công lao của cha ta. Người nói xem, đây có tính là giúp đỡ giang sơn xã tắc của Xích Diễm quốc không chứ?”

Nàng ý cười từ từ nói: “Xích Diễm quốc có người như vậy thật là phúc khí, Hoắc tiên bối cho dù cáo lão hồi hương, còn có thể đủ vì triều đình dốc sức như vậy, thật sự là làm cho người ta khâm phục.”

Thấy thế, Hoắc Liên Tâm vui mừng cực kỳ: “Người đã cũng hiểu được điều kiện của mình không bằng ta, vậy được rồi, sau này ta làm Vương hậu, ta cho phép người gọi ta một tiếng tỷ tỷ.”

Cho phép nàng kêu một tiếng tỷ tỷ?

Bối Bối nắm chặt tay, cực lực nhịn xuống đáy lòng muốn ngửa mặt lên trời xúc động cười to vài tiếng.

Hoắc Liên Tâm này ngạo khí cùng tự tin thật đúng là mười phần làm cho người ta không thể chịu đựng được!

Hít một hơi thật sâu, Bối Bối vuốt uất khí thuận xuống, mới từ từ ngồi xuống, nhắc một ly trà uống một ngụm.

Tiếp theo, Bối Bối hàm chứa ý châm biếm hỏi nhẹ: “Hoắc cô nương, xin hỏi ta có từng nói qua điều kiện của ta thật sự không bằng người, như người nói sao?”

“Người vừa rồi rõ ràng nói.....” Hoắc Liên Tâm có chút phát hỏa.

“Ta vừa rồi thật sự có nói như vậy sao, Hoắc cô nương xác định trí nhớ của người không có vấn đề chứ?” Bối Bối trách móc nói.

Hừ! Nếu người đến không có ý thiện, vậy nàng cũng không phải dễ bị bắt nạt.

Sắc mặt của Hoắc Liên Tâm thay đổi, cắn chặt răng: “Nói như vậy người vừa rồi là ở cố ý lừa bịp ta?!”

“Lừa bịp? Ta tự hỏi không có lừa người, cha người thật là một vị nhân tài khó có được, chẳng lẽ ta không nên khen ngợi hần sao? Ta khen ngợi cha người, chỉ thế thôi.”

Bối Bối miễn cưỡng nâng mắt quét nhìn mặt của Hoắc Liên Tâm chột xanh chột trắng, tiếp tục nhàn nhai uống trà của nàng.

Ngụ ý của nàng đã đủ rõ ràng, cho tới bây giờ nàng cũng không cảm thấy Hoắc Liên Tâm có gì đặc biệt hơn người.

“Người.....”

Hoắc Liên Tâm tức giận đến bốc ra khói, chưa từng có người dám không đem nàng để vào mắt như vậy!

Miệng nàng ta mím chặt, hai tay nắm chặt hai bên người đột nhiên phát ra vô số mũi nhọn bắn về phía tách trà trong tay Bối Bối.

“Loảng xoảng!”

Một tiếng thanh thúy của tách trà vỡ tan vang lên trong đình nghỉ mát.

Bối Bối chỉ cảm thấy đau đớn trong lòng bàn tay, nàng chuyển mắt nhìn lại, chỉ thấy lòng bàn tay thấm ra từng giọt vết máu đỏ sẫm.

Miệng vết thương không quá lớn, nhưng là đau xót lại vẫn là làm cho nàng hít một hơi.

“Hoắc Liên Tâm, người đừng có quá đáng!” Bối Bối phẫn nộ đột nhiên đứng lên, ánh mắt nổi lên ngọn lửa.

“Hừ! Như vậy liền chịu không nổi sao, hôm nay ta muốn cho người thấy lợi hại của ta!”

Hoắc Liên Tâm khẽ kêu một tiếng, hàn quang màu bạc lại từ trong tay nàng bắn ra, công kích về hướng Bối Bối.

Bối Bối lách qua trong lúc nguy hiểm, cũng tức giận: “Người nữa nhân đáng chán này, chạy đến kêu gào trước mặt chánh cung ta, người không cảm thấy mất mặt, ta đều cảm thấy xấu hổ thay cho người! Đừng cho là Tô Bối Bối ta dễ bị khi dễ!”

[1] Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: người đến thì không lương thiện, người lương thiện thì không đến

407. Q.5 - Chương 13: Bảo Vệ

“Oành oành oành.....”

Hoa viên yên tĩnh bị hoa lửa đánh nhau đánh trúng vào bụi hoa cánh hoa bay tán loạn, làm vườn hoa căn bản tuyệt đẹp ngay ngắn bị khuấy động thành một mảnh hỗn loạn.

Trong vòng chiến, hai nữ nhân đánh nhau đều có chút thở hồng hộc.

Bối Bối tránh đi công kích mạnh mẽ của Hoắc Liên Tâm, lui ra phía sau vài bước, cảnh giác nhìn Hoắc Liên Tâm, ngực phập phồng lớn.

Nữ nhân này là muốn liều mạng với nàng hay sao, đã như vậy

“Hoắc Liên Tâm, ngươi nếu không dừng tay thì đừng trách ta không khách khí với ngươi!”

Ai ngờ, Hoắc Liên Tâm mím môi:“Hừ! Đánh thắng thì Hàn ca ca chính là của ta.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thừa dịp Bối Bối đang hơi nhú mảy, ánh sáng lạnh trong tay của Hoắc Liên Tâm nhanh như chớp bắn về phía nàng.

Đôi mắt của Bối Bối trừng lớn, thật không ngờ Hoắc Liên Tâm vừa rồi thể nhưng chỉ dùng một chút công phu ở mê hoặc phòng bị của nàng, cũng càng thêm không thể tưởng được Hoắc Liên Tâm lại thừa dịp lúc nàng phân tâm nói chuyện lại xuất ra toàn lực tấn công nàng.

Mắt thấy ánh sáng sắc bén kia bắn thẳng tới trán của nàng, nàng biết rõ chính mình căn bản là không chống cự được năng lượng mạnh mẽ như vậy.

“A.....”

Dựa theo bản năng, Bối Bối đành phải làm đà điều đưa tay ra che trước mặt, đôi mắt nhắm chặt thành một đường, độ ẩm cả người dường như muốn lạnh đi.

Trời ạ, nàng sẽ không bị chết chắc chứ?!

Nhìn Bối Bối vô lực ngăn cản, đôi mắt của Hoắc Liên Tâm lạnh nhạt, hừ nhẹ tự nói một mình :“Chờ ngươi chết, Hàn ca ca chính là của một mình ta.”

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng thét chấn động đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy luồng đạo hồng quang lóe ra trước mặt Bối Bối, nàng còn chưa có phản ứng lại, thì liền cảm giác mình bay lên trời.

Một hơi thở ấm áp nhanh chóng bao phủ lấy nàng, làm cho nhiệt độ của nàng bởi vì kinh sợ đã giảm xuống giờ lại hấp trở lại.

Nàng đang định mở to mắt, tiếng nói nam tính quen thuộc lo lắng dừng ở bên tai của nàng:“Tiểu Bối Bối, mau mở mắt ra nhìn ta.”

Bối Bối xoay đầu sang một bên, khuôn mặt anh tuấn của Cô Ngự Hàn ánh vào mi mắt, cuối cùng nàng cũng có thể khiến cho chính mình thở ra một hơi.

Nguy hiểm thật!

Nhìn vẻ mặt lo lắng không thôi của hắn, đôi mắt đen ản ản mang theo kinh hoảng nào đó, nàng tay ôm chặt lắt thắt lưng của hắn:“Cô Ngự Hàn, ta không sao.”

Hắn vẫn như cũ lòng không hề thả lỏng, gương mặt vẫn còn buộc chặt lo lắng, mảy lại nhú thật sâu.

Từ từ, hắn mang theo nàng rơi xuống trên mặt đất.

Hai chân vừa đặt trên mặt đất, Cô Ngự Hàn liền vội vàng sờ soạng toàn thân nàng từ trên xuống dưới:“Để cho ta xem nàng có bị thương hay không.”

Khi hắn nhìn thấy lòng bàn tay trắng nõn của nàng thấm ra tơ máu, khuôn mặt chứa đầy lo lắng của hắn lập tức nổi lên buồn thương.

Hắn lại ôm chặt nàng một lần nữa, chuyển hướng về phía Hoắc Liên Tâm, đôi mắt đen phun ra ánh nhìn lạnh như băng, hắn gần từng tiếng nghiến răng nghiến lợi: “Hoắc Liên Tâm, ngươi cũng dám tổn thương đến Vương hậu của ta!”

Thấy sắc mặt của Cô Ngự Hàn chuyển sang lạnh, ánh mắt lại cơ hồ muốn nuốt lấy mình, Hoắc Liên Tâm chấn động từng bước lui về phía sau.

Nàng ta không thể tiếp nhận trông mắt đen run run, đáy mắt tỏa ra hơi nước, có chút thất thần thì thào: “Không thể nào, Hàn ca ca sẽ không gọi cả tên họ của ta như vậy.”

Lúc đó, nàng cúi đầu khóc nức nở một chút, đem hơi nước mù mịt trong đáy mắt đè nén xuống, ánh mắt nhìn thẳng về phía Cô Ngự Hàn: “Hàn ca ca, nữ nhân này có cái gì tốt, chẳng lẽ huynh vì nàng ngay cả tình nghĩa của chúng ta cũng không để ý, huynh sẽ vì nàng ta mà làm khó dễ với cha muội sao?”

Mắt lạnh của Cô Ngự Hàn nhú lại, giọng nói càng lạnh hơn: “Ta chưa từng nói qua với ngươi sao, người nào chỉ cần tổn thương đến Tiểu Bối Bối của ta, vô luận là ai, ta cũng không khách sáo!”

Một câu nói sau cùng kia, hắn nói ra từng chữ từng chữ một cách thông thả, nói ra âm vang rất có lực, nói ra đến lạnh lòng.

Lời nói của hắn, giống như sét đánh vào đầu, Hoắc Liên Tâm sắc mặt trắng bệch, không thể tin lắc đầu rơi lệ: “Muội không tin huynh sẽ đối xử với muội như vậy, chúng ta là thanh mai trúc mã, hôn ước của chúng ta.....”

“Ta từ trước đến giờ chưa từng có hôn ước với ngươi!” Cô Ngự Hàn lạnh lùng ngắt lời.

Hoắc Liên Tâm chịu đả kích sâu đậm môi run rẩy: “Chẳng lẽ mấy ngày nay huynh đối với muội đều là giả hay sao?”

Cô Ngự Hàn mím chặt bạc môi, đôi mày anh tuấn lạnh thấu xương: “Mấy ngày nay ta vẫn luôn quý mến ngươi như một tiểu muội cách biệt lâu ngày mới gặp lại, nhưng mà ngươi lại làm cho ta rất thất vọng rồi, ý nghĩa của Tiểu Bối Bối đối với ta còn quan trọng hơn sinh mạng, ngươi thương tổn nàng, sẽ không còn là muội muội tốt của ta.”

Hai tay của hắn nắm chặt, không thể tưởng tượng được tình cảm huynh muội của mình đối với Hoắc Liên Tâm, lại gây ra cảnh nàng ta ngang ngược đến thương tổn Tiểu Bối Bối của hắn.

Bối Bối hơi nhếch môi, lạnh nhạt nhìn cuộc nói chuyện của bọn họ, xem sắc mặt tái nhợt của Hoắc Liên Tâm đem vào đáy mắt, đem sự tức giận lạnh lòng của Cô Ngự Hàn tiến vào trong lòng.

Suy nghĩ một chút, nàng từ từ đẩy hắn ra, nhẹ giọng nói nhỏ: “Cô Ngự Hàn, trước hết chàng thu phục nàng ta đi, ta muốn đi về trước.”

Cánh tay của Cô Ngự Hàn co lại, thoáng dùng sức lại đem nàng tiến vào trong lòng, dịu dàng nói: “Chúng ta cùng nhau trở về.....”

“Không..... Chàng vẫn nên khai thông cho nàng ta một chút đi, ta tự mình trở về.”

Tuy rằng lời nói của nàng rất nhẹ, nhưng sự kiên trì trong giọng nói cũng rất rõ ràng, nàng không muốn hắn đi theo.

Nhìn ánh mắt kiên định cự tuyệt của nàng, Cô Ngự Hàn đấu tranh một hồi lâu, biết nàng là thật không muốn hắn theo, lòng của hắn có chút khổ sở, tuy rằng rất muốn ở cạnh bên nàng, nhưng cuối cùng vẫn là thuận theo nàng cho nàng rời đi trước.

“Vậy cũng được, nàng phải gọi Anh nhi nhanh chóng thoa thuốc lên tay nàng, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Lúc đó, hắn nhẹ nhàng đặt lên trán của nàng một nụ hôn: “Tiểu Bối Bối, thực xin lỗi, ta lại liên lụy nàng bị thương.”

“Ừ.” Bối Bối nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó nhẹ nhàng lướt qua rồi đi.

Dọc đường đi, mày của nàng chưa từng buông lỏng.

Tình huống như vậy sau này còn có thể xuất hiện bao nhiêu lần nữa chứ? Aiz..... lão công của nàng dường như thật rất trên hoa ghen ghét.

Kỳ thật, vừa rồi nàng rất muốn giáo huấn Hoắc Liên Tâm một chút, đổi lại nàng trước kia, tuyệt đối không có khả năng cứ như vậy rồi đi.

Làm thê tử của Cô Ngự Hàn, Vương hậu Xích Diễm quốc, nàng phải học chín chắn độ lượng đối mặt với vấn đề, không thể giống như lúc còn độc thân muốn làm gì thì làm như vậy.

Nhưng mà vô cớ bị sỉ nhục, còn bị thương, tuy rằng là vết thương nhỏ, nhưng trong lòng vẫn không hề dễ chịu, nếu không phải mấy ngày nay Cô Ngự Hàn đối xử với nàng lạnh nhạt như vậy, chắc chắn Hoắc Liên Tâm cũng không đến mức không hề kiêng kỵ gì.

Cho nên.....đều là lỗi của nam nhân thôi kia, nếu như mỗi lần đều đến một cô muội muội cứng chiều của hắn, vậy những ngày sau này của nàng cũng không biết phải chịu bao nhiêu cơn tức giận oan uổng đây.

408. Q.5 - Chương 14: Đầu Sấp Nổ Tung

Ngẩng đầu, nàng mới phát hiện mình đã trở về đến tấm cung.

Anh nhi lập tức ra nghênh đón, mắt nhìn thấy tay Bối Bối có máu, nàng thét chói tai: “Vương hậu nương nương, tay của người bị thương, mau.....để nô tỳ bôi thuốc cho ngài.”

Sau một trận luống cuống tay chân cộng thêm đôi mắt Anh nhi rưng rưng khóc, tay Bối Bối rốt cục được băng bó xong.

“Nương nương, tay của người làm sao mà bị thương? Nô tỳ đi bẩm báo Vương.....”

Anh Nhi lau nước mắt đi ra ngoài.

Thấy thế, Bối Bối vội vàng giữ chặt nàng, cũng không cẩn thận vờn cái tay bị thương kia, một trận đau từ trong lòng bàn tay truyền đến.

“Aiz..... Đau.....” Bối Bối hít một ngụm khí lạnh, đồng thời rút tay về.

Anh nhi sợ hãi, nàng vội vàng nói: “Nương nương, nô tỳ xin người đừng tiếp tục lộn xộn, nếu miệng vết thương lại chảy máu thì làm sao bây giờ.”

Nhưng vào lúc này, ba đứa trẻ từ ngoài cửa sổ nổi đi vào: “Mẫu thân, chúng con đến thỉnh an.”

Nhìn thấy bảo bối đáng yêu, Bối Bối lập tức đứng lên, mặt mày hớn hở đi qua đón, trên đường, trông mắt của nàng xoay tròn, một ý tưởng xẹt qua trong đầu.

Đôi mắt của nàng sáng lên, dùng ánh mắt ý bảo Anh Nhi lui ra, sau đó mới thần bí hề hề tiếp đón ba bảo bối của nàng đến phòng trong.

Còn chưa kịp nói chuyện, Cô Ngự Nguyệt trên mặt liền lộ vẻ một chút ngây ngô lại có ý cười không đành lòng đem đầu tiên đến trước mặt Bối Bối.

“Mẫu thân, có phải lại muốn làm chuyện xấu?” Hắn nói tiếng rất nhỏ, còn nháy nháy mắt với Bối Bối, đáy mắt toát ra tò mò cùng hưng phấn.

“A? Muốn làm chuyện xấu sao? chuyện xấu như thế nào a? Chơi vui không?” Tiểu công chúa Cô Ngự Tuyết cũng hưng trí bừng bừng gia nhập trong đó, ánh mắt sáng long lanh nhìn Bối Bối, chờ mong nàng nói ra.

Cô Ngự Thần lại thực nhu thuận im lặng đứng đó, không có biểu hiện ra lòng nhiệt tình, cũng không có lạnh nhạt, như vẻ bình thường của hắn, thực bình tĩnh.

Bối Bối giả bộ không vui, đôi mi thanh tú nhăn nhó: “Cái gì chuyện xấu, chẳng lẽ đến bái chùa miếu cũng là làm chuyện xấu? Hừ!”

“A? Muốn đi bái trong miếu a, kia..... Bái xong sẽ đi chơi sao?” Ánh mắt của tiểu công chúa càng thêm sáng.

“Đương nhiên, mẫu thân mang bọn người đi tới chỗ chơi rất vui.....” Bối Bối khẽ nhếch môi.

“Nhưng phụ thân có đồng ý không?” Con lớn nhất - Cô Ngự Thần có lễ phép hỏi.

Bối Bối vỗ vỗ đầu nhỏ của hân, cười tủm tỉm mặt không đỏ khí không suyễn nói dối: “Đương nhiên đồng ý, mẫu thân đã cùng phụ thân các người nói qua, hân gần đây vội vàng tiếp đãi khách quý, cho nên không thể cùng đi theo chúng ta, chúng ta tự mình đi.”

“Thật vậy chẳng?” Cô Ngự Thần hỏi lại, ngữ khí có chút giống ông cụ non.

Ánh mắt của hân không chút nào che giấu nghi ngờ nhìn Bối Bối, đôi mắt cơ trí thành thực thiếu chút nữa làm cho Bối Bối chống đỡ không được.

Nuốt nuốt nước miếng, Bối Bối phát hiện ánh mắt của con lớn khiến cho há mồm thề nhưng không biết nói gì.

Trời, cũng không biết vì sao, nàng đối với đứa con lớn nhất trầm mặc ít lời này thực không quyết đoán, ở trước mặt hân, nàng cảm thấy chính mình qua không được ải khó khăn như vậy.

Ngao ngao ngao, nàng làm mẫu thân thực không uy nghiêm nhất chính là ở trước mặt đứa con lớn nhất này, đừng thấy hân nho nhỏ, nói cũng ít, nhưng hân vừa nói, liền nhất định là làm cho nàng rất khó trốn mắt nói dối giống như với hai tiểu hài kia.

Cô Ngự Nguyệt làm một bộ dáng hộ hoa đứng ở trước mặt Bối Bối, đối với Cô Ngự Thần trề môi: “Ca ca, mẫu thân nói được là được, hay là huynh không muốn theo chúng ta đi chơi? Vậy quên đi mẫu thân sẽ không dẫn huynh đi.”

“Không được, ta muốn đi.” Cô Ngự Thần nhăn mày rậm lại, ánh mắt bắt đầu có chút khấn trương nhìn Bối Bối.

Thấy đứa con lớn nhất thay đổi sắc mặt, Bối Bối cười hì hì vỗ vỗ đầu hân: “Được rồi được rồi, chúng ta cùng đi, ai cũng không bỏ lại.”

“Ta có thể cùng đi không?” Một tiếng nói mềm mại đi vào, làm bọn họ đều phải quay đầu nhìn.

“Dì Khả Y.” Ba cái đầu củ cải nhỏ rất lễ phép gọi.

Bối Bối nhìn Khả Y trong mắt u buồn cùng cầu xin, Bối Bối thoáng suy nghĩ một chút, sau đó không chút do dự gật đầu: “Được, chúng ta đi ra ngoài giải sầu.”

.....

Lúc bước chân của Cô Ngự Hàn vội vàng trở lại tẩm cung, chỉ có Anh Nhi ngênh đón, nàng trong lòng run sợ đưa qua một phong thư bỏ trốn để lại.

Hân nhanh chóng nhìn một lần, bàn tay nắm chặt, thư cầm trong tay vò thành một cục, khuôn mặt tuần tú buồn bực.

Đứng im tại chỗ hồi lâu, cho đến khi Anh nhi thiếu chút nữa bởi vì khấn trương mà hô hấp siết chặt không thông, rốt cục hân mới nói chuyện: “Anh Nhi, chuyện Vương hậu xuất cung đừng cho những người khác biết, bốn vương sẽ xử lý.”

Nói xong, ánh mắt của hân ử dột rồi rầm hân lên.

Anh nhi tuy rằng đối với lời nói của hân cảm thấy không hiểu ra sao, lại vẫn là cung kính lên tiếng trả lời: “Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Vâng lệnh, nàng nhẹ nhàng mà lui ra ngoài, trong lòng không tránh khỏi nói thầm, Vương hậu nương nương cùng tiểu vương tử tiểu công tử đều xuất cung, Vương không phái người đi tìm, thế nhưng còn muốn nàng

thủ khẩu như bình (giữ kín miệng), càng làm cho nàng bức mình là Vương sau đó còn có tâm tình đi cùng cha con họ Hoắc nâng cốc chúc mừng.

Chẳng lẽ Vương thật sự giống trong cung đồn đãi đối xử đặc biệt với Hoắc cô nương ?!

Suy nghĩ, bước chân của nàng không khỏi tăng thêm rất nhiều, hiển nhiên lòng có bất bình.

Ngay tại chỗ rẽ hành lang, nàng không để ý thiếu chút nữa đụng vào người đang đi ngược tới -Thương Tuyệt Lệ.

Thương Tuyệt Lệ vừa thấy là Anh nhi, trên khuôn mặt lo lắng thoáng giãn ra một chút, hẩn lo lắng hỏi: “Anh Nhi, người ở tẩm cung Vương hậu có thấy Khả Y?”

“Khả Y cô nương? A..... Khả Y cô nương thực có đi đến tẩm cung Vương hậu nương nương, nhưng mà..... Nhưng là hiện tại không có, nô tỳ..... Nô tỳ cũng không biết nàng đi nơi nào?”

Lời nói của Anh Nhi có chút ấp úng, nàng rất muốn nói với Thương hộ vệ là Vương hậu không ở trong cung, để cho Thương hộ vệ đi tìm Vương hậu cùng các tiểu chủ tử, nhưng nghĩ đến lời của Vương, nàng đành phải đột nhiên ngừng lại.

“Không biết đi nơi nào.....” Thương Tuyệt Lệ hạ mắt, nhịn không được có chút uể oải.

Sau một lát, hẩn lại lấy lại tinh thần, đối Anh nhi khoát tay: “Không có việc gì.”

Tùy theo, hẩn lại bước đi nhanh tiếp tục hướng tới hướng khác.

Nhìn bóng dáng Thương Tuyệt Lệ đi thực vội, Anh Nhi do dự : “Thương hộ vệ hẩn là đi tìm Khả Y cô nương, nhưng Khả Y cô nương thực có thể là cùng Vương hậu nương nương bọn họ đi ra cung, ta nếu nói cho Thương hộ vệ hành tung của Khả Y cô nương, vậy..... Liền vi phạm ý tứ của Vương tiết lộ chuyện Vương hậu nương nương không ở trong cung, Vương sẽ trách tội ta, nhưng mà nếu Vương không đi tìm Vương hậu nương nương, Vương hậu nương nương cùng tiểu vương tử bọn họ ở ngoài cung có thể gặp nguy hiểm không? Vương đến tột cùng tính làm như thế nào.....”

409. Q.5 - Chương 15: Ân Tình Và Uy Nghiêm Đều Trọng

Trong điện phủ, ca múa người người đều vui vẻ, rượu ngon món ngon mùi hương lượn lờ, làm cho ngón trở người ta động dẩy.

Hoắc Giả vẫn duy trì tươi cười trên mặt , ánh mắt lại là âm thầm đánh giá vẻ mặt Cô Ngự Hàn.

Trầm ngâm một chút, hẩn muốn mở mồm, cuối cùng vẫn là quyết định duy trì im lặng.

Ánh mắt Cô Ngự Hàn thản nhiên đảo qua Hoắc Giả, sau đó đem tầm mắt dừng ở cửa lớn cung điện, cố ý vô tình nhẹ nhàng nhượng môi: “Hoắc tiên bối, Liên Tâm muội muội trẻ như vậy cũng không đến, có phải lại bướng bỉnh đi chơi nơi nào hay không?”

Hẩn cố ý tăng thêm hai chữ “bướng bỉnh”, nói xong đồng thời còn có thâm ý khác nhìn Hoắc Giả liếc một cái.

Nghe vậy, Hoắc Giả chấn động một chút, ánh mắt che kín nếp nhăn chống đỡ chống đỡ, chỉ là trong nháy mắt suy nghĩ, hẩn liền vội vàng đứng dậy quỳ xuống, thành thành khấn cúi đầu.

“Vương xin thứ tội, Tâm Nhi không hiểu chuyện mạo phạm Vương hậu nương nương, lão phu đã giáo huấn nó, nó cũng biết chính mình sai lầm rồi, giờ phút này đang ở bên trong điện suy nghĩ về tội của mình.”

“À? Liên Tâm muội muội thật sự biết sai lầm rồi sao?” Cô Ngự Hàn nhú mày.

“Đúng vậy, tiểu nữ xác thực biết sai.....”

Ai ngờ, hần một câu đều còn chưa có nói xong, chỗ cửa liền truyền đến tiếng hỗn hỗn lên án, cũng đồng thời đánh gãy lời Hoắc Giả.

“Cha, con không có sai, cha..... Người rõ ràng nói với con là đến nói chuyện cùng Hàn ca ca để cho con gả cho Hàn ca ca, người không phải cũng nói Tô Bối Bối không xứng làm Vương hậu sao? Nhưng là hiện tại vì sao.....”

Hai má của Hoắc Liên Tâm tức giận đến đỏ bừng, đằng đằng đằng hai ba bước vội chạy vào, lấy ánh mắt chỉ trích nhìn Hoắc Giả.

Không thể tưởng được nữ nhi lại đột nhiên xuất hiện, càng thêm không thể tưởng được nữ nhi thế nhưng có thể không dùng đầu óc mà nói như vậy, sắc mặt của Hoắc Giả lúc xanh lúc trắng, tức giận đến cả người phát run, cũng sợ đến tay phát run.

Hần phản nộ, tức giận quát:“Người câm miệng!”

“Con không muốn câm miệng, cha, người đã nói muốn thay con lấy lại công đạo, con mới là người được chọn làm thể tử của Hàn ca ca, người từ nhỏ đến lớn không phải vẫn nói với con như vậy sao? Cha.....”

“Ba!” Một cái vang dội, bàn tay dừng ở trên mặt Hoắc Liên Tâm, dấu tay màu đỏ lập tức hiện lên ở trên gương mặt trắng nõn của nàng.

Hoắc Liên Tâm sợ ngây người, nàng vừa nổi giận lại đau lòng hốc mắt đỏ lên, ủy khuất nhìn Hoắc Giả:“Cha, người đánh con..... Ô ô ô.....”

Nàng ôm mặt, xấu hổ và giận dữ chạy ra, còn đánh ngã một cung nữ khiêu vũ.

Cô Ngự Hàn từ đầu tới đuôi đều không nói một lời nhìn một màn trước mắt này, khóe môi lộ một nụ cười lãnh đạm trào phúng.

Cảm giác được ánh mắt lạnh giá của Cô Ngự Hàn, Hoắc Giả cảm thấy da đầu một trận run lên, hần từ từ quay đầu, vẻ mặt thất bại xám tro chống lại ánh mắt của Cô Ngự Hàn, không dám thở mạnh một chút.

Cô Ngự Hàn cười bí hiểm, bước đi xuống bậc thang, nhìn cửa trống trơn, chậm rãi nói:“Hoắc tiên bối, ta lấy ai làm thể tử dường như phải được qua sàng chọn của người? Không biết Vương hậu của ta làm sao không xứng làm Vương hậu? Có phải không đủ điều ngoa, hoặc là không đủ sức đảm đương ngôi vị Vương hậu hay không?”

“Vương..... Vương, lão phu..... Lão phu..... Xin Vương thứ tội, Tâm Nhi tuổi nhỏ không hiểu chuyện nói lung tung, khẩn cầu Vương trăm ngàn lần đừng để trong lòng.” Hoắc Giả kiên trì nói.

“Làm càn!” Cô Ngự Hàn bỗng nhiên nghiêm mặt, hét lớn.

Ngay sau đó, sắc mặt của hần xanh mét trừng Hoắc Giả:“Hoắc tiên bối, bốn vương niệm tình người là công thần tiên triều, đối với cha con các người đối đãi lễ nghĩa có thừa, không thể tưởng được cha con các người lại ngầm tính toán chuyện không đúng với phận sự, phải bị tội gì?”

Hoắc Giả “Phù phù” Một chút lại quỳ trên mặt đất, đuối lý gấp đôi:“Vương, xin thứ cho tội, lão phu không có các dạy con gái, không có các dạy con gái.....”

Cô Ngự Hàn vung ống tay áo, hừ nhẹ:“Người thật sự không biết dạy con gái, hơn nữa tà tâm không nhỏ, hôn sự của bốn vương nên để người tới quyết định sao? Người nói thể tử của bốn vương là ai bốn vương phải lấy người đó sao? Hoắc tiên bối, bốn vương luôn luôn đối với người kính trọng có thừa, người chính là không phải được coi trọng nên không sợ gì nữa ngay cả cuộc sống của bốn vương cũng muốn điều khiển? Hay là nói người muốn ngồi lên Vương vị của bốn vương?!”

“Oan uổng a, Vương, xin người nhất định phải tra rõ, lão phu tuyệt đối tuyệt đối không dám có ý tưởng như thế, Vương tra xét cho rõ ràng a.” Hoắc Giả sợ tới mức cái trán toát ra mồ hôi lạnh, khí thế trường bối ban đầu sớm đã biến mất vô tung tích.

Nữ nhi a, người như thế nào liền thiếu kiên nhẫn như vậy! Tình nghĩa chỉ là chuyện nhỏ, mạo phạm Vương uy, làm cho cha phải hạ đài bảo mệnh như thế nào?

Cô Ngự Hàn ngồi trở lại chỗ ngồi, giả bộ giận dữ nói: “Hoắc tiên bối, bốn vương tin tưởng người không có ý phạm thượng, nhưng mà..... Mới vừa rồi những lời này bốn vương đã nghe vào tai, bốn vương không muốn lấy tội danh có tâm làm phản ghép trên người người, dù sao người từng đã cứu cố phụ Vương của ta một mạng.”

“Lão phu khấu tạ Vương ân.” Hoắc Giả lại phủ phục một chút.

“Nhưng là..... Bốn vương hy vọng người sau khi trở về dạy Liên Tâm muội muội cho tốt, nàng làm Vương hậu của ta bị thương là sự thật, nếu để cho đại thần khác trong cung biết, bốn vương không biết sẽ xảy ra sóng gió như thế nào, người cũng nên biết tội danh thương tổn đường đường Vương hậu nương nương.....”

Nói xong lời cuối cùng, Cô Ngự Hàn cố ý kéo dài âm cuối, sau đó vẻ mặt khó xử nhìn Hoắc Giả.

Hoắc Giả lập tức ngẫm hiểu: “Lão phu sẽ lập tức mang Tâm Nhi rời đi.”

Cô Ngự Hàn gật gật đầu, trịnh trọng hứa hẹn nói: “Bốn vương sẽ làm những người nhìn thấy chuyện Liên Tâm muội muội công kích Vương hậu cảm miệng, người có thể yên tâm đừng để chuyện vì tình riêng mà tổn hại danh tiếng lại xảy ra nữa.”

“Lão phu hổ thẹn, lão phu tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của Vương, vì tỏ vẻ bồi tội, lão phu sẽ hàng năm tiến cống hoàng cung, hơn nữa còn sống thì còn đem hết toàn lực hiệp trợ giám sát trị an phương bắc, chia sẻ lo lắng với Vương.”

Nghe vậy, trong mắt Cô Ngự Hàn xẹt qua một luồng ánh sáng, bạc môi mở ra một chút như là mỉm cười hòa khí sinh lợi: “Hoắc tiên bối không hổ có phong độ của một đại tướng, để việc sóng gió này bình ổn, bốn vương hoan nghênh Hoắc tiên bối lúc nào cũng có thể tiến cung ôn chuyện, mấy ngày nay, bốn vương chiêu đãi nồng hậu Hoắc tiên bối coi như vừa lòng chẳng, aiz..... Nếu không có sự kiện Liên Tâm muội muội đã hạ phạm thượng kia.....”

Hắn giả bộ bất đắc dĩ lắc đầu, giống như đối với chuyện phát triển như vậy rất tiếc nuối.

“Lão phu hổ thẹn.”

.....

Anh Nhi ở bên ngoài thò đầu vào nhìn hồi lâu, chỉ nhìn thấy Vương không biết cùng Hoắc Giả nói cái gì đó, bộ dáng giống như vẫn chưa nói xong.

Nàng sốt ruột đi tới đi lui: “Chẳng lẽ Vương thật sự không để ý tới chuyện Vương hậu nương nương ở ngoài cung sao..... Không được, hoàng cung bên ngoài không an toàn, ta muốn tìm viện binh vì Vương hậu nương nương đi!”

Hạ quyết tâm, nàng bước nhanh hướng tới một hướng khác chạy vội đi.

410. Q.5 - Chương 16: Bắt Hái Hoa Tặc

Vội vàng đi về phía trước, Anh nhi cũng bất chấp lễ nghi liền trực tiếp cất giọng gọi người.

“Thương hộ vệ, Thương hộ vệ.....”

Thương Tuyệt Lệ nghe tiếng gọi đi ra, chỉ thấy dáng vẻ của Anh nhi vội vã, hẳn nghi hoặc khó hiểu đi qua.

“Anh Nhi, người vội vàng tìm ta như vậy có chuyện gì?”

Anh nhi vừa thở vừa quan sát chung quanh một lần, nhìn thấy không có người khác, nàng mới yên lòng, sau đó hạ giọng nói: “Thương hộ vệ, tôi tới là muốn nói cho người biết Vương hậu nương nương cùng các tiểu chủ tử đều đã đi ra ngoài cung, Khả Y tiểu thư hẳn là cũng đi theo, người nhanh đi tìm bọn họ.”

Đi ra ngoài cung?!

Nói như vậy không phải được Vương phê chuẩn ra cung, cho nên..... Cũng không có mang theo bất cứ thị vệ nào.

Ngừng suy nghĩ, Thương Tuyệt Lệ lập tức vội vàng hỏi:“Vậy người như thế nào không nói sớm chút? Vương biết chuyện này không? Vương có phái người ra cung tìm không?”

Anh Nhi lắc lắc đầu, gấp đến độ hốc mắt đều đỏ lên :“Vương không cho ta nói với bất cứ ai, Vương nói sẽ xử lý, nhưng mà..... Nhưng mà ta đều không thấy Vương có phái người ra cung tìm, Vương bây giờ còn đang ở cùng Hoắc đại nhân bọn họ uống rượu mua vui, Thương hộ vệ, Vương có phải thật sự giống như đồn đãi thích Hoắc tiểu thư rồi.....”

“Anh Nhi! Đừng nói lung tung nói!” Thương Tuyệt Lệ nghiêm túc bác bỏ phán đoán của Anh Nhi.

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà, ta tuy rằng không biết Vương vì sao lại có thể không tức giận, nhưng mà ta tin tưởng Vương sẽ không phản bội tình cảm với Vương hậu, loại ngờ vực vô căn cứ này về sau không cho phép nói!”

Thấy Thương Tuyệt Lệ bỗng nhiên trở nên nghiêm khắc, Anh Nhi sợ tới mức rụt đầu, chỉ có thể mím môi, không dám nói tiếp.

Ngay sau đó, nàng lấy lại dũng khí ngẩng đầu:“Vây..... Thương hộ vệ dự định làm như thế nào?”

Thương Tuyệt Lệ đi qua đi lại vài bước, trong lòng gợn lên từng đợt từng đợt sóng lo lắng.

Tuy rằng cảm thấy chuyện Vương muốn Anh Nhi giữ im lặng là có suy tính khác, hẳn rất tin sự lo lắng của Vương dành cho Vương hậu nhất định vượt qua những người khác, nhưng mà..... Hẳn vội vã muốn gặp Khả Y.....

Hắn đi qua đi lại vài bước rút cục ngừng lại.

“Anh Nhi, ta lập tức ra cung tìm Vương hậu nương nương, người lập tức hỏi Diễm cung đi, đừng để cho Vương phát hiện người đem chuyện này nói cho ta.” Hẳn thận trọng dặn dò.

Anh Nhi liên tiếp gật đầu:“Nô tỳ biết rồi.”

.....

Ngoại ô u tĩnh, cánh rừng xanh mượt, dòng suối nhỏ từng giọt chậm rãi chảy.

Ẩn ở chỗ sâu trong cánh rừng nhỏ thanh bình, một ngôi miếu xưa loáng thoáng ẩn hiện.

Bối Bối dựa vào lan can ở thềm đá , nhìn chăm chăm xuống cầu thang, ngẩn người.

“Bối Bối, nàng đang nhìn cái gì?” Khả Y đi tới, ánh mắt không khỏi cũng dừng chỗ đó, nơi đó trống rỗng, không có gì.

Bối Bối thu tâm trí quay đầu về hướng Khả Y, đôi mày thanh tú giãn ra, sau đó nhẹ cười cười.

“Khả Y, nàng biết không, nơi miếu này là nơi đính ước của một người bạn tốt của ta trước kia cùng người trong lòng nàng ấy, nơi ta vừa mới nhìn, chính là nơi người trong lòng của nàng ấy thường xuyên đứng đó chờ nàng ấy, nhìn nơi đó, làm cho ta nghĩ lại một đoạn tình yêu gian khổ mà tốt đẹp của bọn họ.”

Nghe vậy, Khả Y tò mò :“Ta chưa từng nghe nàng nói đến chuyện này,tình yêu của bọn họ..... thực gian khổ?”

“Đúng vậy, nàng ấy gọi là Uyển Nhi, hẳn gọi Trương Sinh, Uyển Nhi xuất thân kỹ viện, nhưng chỉ bán nghệ không bán thân nhưng vẫn là thân bất do kỷ.....”

Khả Y trừng lớn đôi mắt, không dám tin kinh ngạc thốt lên:“Kỹ viện? Nàng ấy..... Vây..... Trương sinh hẳn không ngại sao? Dù sao đây chính là điều thế tục khinh thường.”

Bối Bối lắc lắc đầu, ánh mắt lại dừng ở một chỗ:“Ta không muốn biết thế tục thấy thế nào về tình yêu của bọn họ, ta chỉ biết bọn họ yêu nhau, cũng nguyện ý vì nhau trả giá hết tất cả, cũng không quản con đường phía trước đầy chông gai, bọn họ vẫn yêu nhau không buông tay người kia, yêu là như vậy, không phải sao?”

Nói xong, nhìn Khả Y đầy thâm ý.

Nhìn ánh mắt của Bối Bối, Khả Y có chút rối loạn, tầm mắt của nàng dao động :“Ta.....”

Nàng ngừng lời, đầu tranh, cuối cùng hơi nhếch môi, ánh mắt ảm đạm hướng về nơi khác.

Bối Bối lờ tay Khả Y lại, nghiêm túc nhìn Khả Y:“Khả Y, nàng tại sao còn không chịu đồng ý kết hôn cùng Thương Tuyệt Lệ?”

“Ta..... Ta không biết, ta cảm thấy nếu ta thật sự làm thê tử của hắn..... Thương công tử là người tốt như vậy, hắn là có cô nương đẹp hơn tốt hơn thích hắn, như vậy đối hắn mới là tốt.....”

Nghe vậy, Bối Bối thở dài, ngắt lời của nàng:“Vậy nàng có hỏi hắn chưa, trong lòng hắn là nghĩ như thế nào, hắn thật sự cảm thấy tìm nữ nhân xinh đẹp khác sẽ tốt cho hắn ? Nàng đã hỏi hắn chưa?”

Nàng..... chưa từng hỏi hắn, vậy hắn thật sự cảm thấy ý nghĩ của mình là vì tốt cho hắn sao?

Khả Y mê muội, nàng kinh ngạc nhìn Bối Bối, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không tìm thấy lời đáp lại.

Nhưng vào lúc này, Cô Ngự Thần hoang mang rối loạn chạy tới:“Mẫu thân, không tốt, mẫu thân..... Đệ đệ cùng muội muội..... Vù vù.....”

Hắn thở hổn hển, một câu cũng không có thể nói xong.

Bối Bối vừa thấy con lớn nhất luôn luôn trầm ổn đột nhiên kích động như vậy, trực giác cảm thấy có chuyện không tốt.

Nàng vuốt vuốt ngực con, kiểm chế dự cảm không tốt trong lòng, cố gắng tự trấn định hỏi:“Tiểu Thần, không cần kích động, chậm rãi nói, xảy ra chuyện gì?”

Cô Ngự Thần thở hổn hển vài cái rốt cục mới thuận khí, hắn vội vàng nói:“Mẫu thân, đệ đệ cùng muội muội để lại một phong thư, nói muốn đi bắt tên hái hoa đạo tặc thanh danh xấu kia.”

Mất hạnh của Bối Bối trùng lớn:“Cái gì? Hái hoa đạo tặc? Cái gì hái hoa đạo tặc? Bọn họ.....”

Ở một bên Khả Y thoáng suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói:“Bối Bối, ta biết hái hoa đạo tặc trong thư của tiểu vương tử cùng tiểu công chúa là ai, lúc ta vừa từ trong miếu đi ra vừa vặn nghe được nhóm đại thẩm tiến lên bái thần thảo luận chuyện này, gần đây không biết từ đâu tới một cái tên hái hoa tặc rất lợi hại, nghe nói chỉ cần hắn muốn, thì không có khuê nữ không trộm được, ngay cả quan phủ cũng không có cách bắt hắn, đã có rất nhiều khuê nữ gặp độc thủ, rất nhiều người đều tới nơi này cầu thần bái phạt phù hộ khuê nữ nhà mình bình an.”

Không nghe hết, Bối Bối cơ hồ ngắt xui đi.

“Trời ! Kia hai đứa nhỏ không biết trời cao đất rộng!”

Đôi mày thanh tú của Bối Bối nhíu chặt, ánh mắt kích động, nên làm cái gì bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ?

411. Q.5 - Chương 17: Tiểu Tiểu Quý Công Tử

Đêm đen dần sâu thêm, làn gió đêm đầu xuân vẫn còn mang theo vài hạt tuyết mỏng manh.

Ở ngã tư đường cũng dần nhuộm màu đen của bóng tối, trừ vài người thỉnh thoảng đi qua, còn có vài bóng dáng khác.

Ẩn ở một góc đường, mơ hồ truyền ra giọng nói non nớt đang thấp giọng.

“Nhị ca ca, người nói cái tên hái hoa tặc xấu xa kia sẽ xuất hiện ở chỗ này sao? Người làm sao mà biết nha?”

Cô Ngự Tuyết nói xong, cái đầu nho nhỏ nhin không được nhìn trộm ngã tư đường tối như mực dò tìm, nhưng mà nhìn phải nhìn trái, ánh mắt trừng thật lớn, vẫn không nhìn thấy cái gì.

Một cái tay nhỏ bé vươn đến, kéo đầu Cô Ngự Tuyết trở về: “Muội muội, không phải đã nói với người đừng thò đầu ra nhìn sao, người làm như vậy thực dễ dàng bị người khác phát hiện!”

“Nhưng mà đâu có người đâu.” Cô Ngự Tuyết bắt mãi bĩu môi.

Ánh trăng mỏng manh xuyên thấu qua mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt nhỏ tuần tú của Cô Ngự Nguyệt, lông mày của hấn giương lên có vẻ trẻ con lại không mất đi khí khái anh hùng: “Ngu ngốc, chúng ta là đang ôm cây đợi thỏ, con thỏ còn chưa có tới đương nhiên làm sao có người.”

“Ừ..... Nói cũng đúng, nhưng mà nhị ca ca người làm sao mà biết con thỏ kia nhất định sẽ đến nha, nếu lỡ hấn không đến làm sao bây giờ, kia..... Chúng ta sẽ ở trong này chờ đến hừng đông sao? Ta không muốn, ta không muốn ngủ đứng, ta muốn ngủ trên giường mềm mại.....”

Càng nghe, Cô Ngự Nguyệt lại càng muốn trợn trắng mắt.

Bỗng nhiên, lỗ tai hấn vừa động, mơ hồ nghe thấy động tĩnh gì, hấn đưa tay bịt miệng muội muội còn đang lải nhải: “Hừ..... Không nên lên tiếng, cái người xấu kia xuất hiện!”

“Ừ Ừ.....Ừ ừ.....”

Phản ứng của Cô Ngự Tuyết vẫn rất nhanh, nàng gật đầu không ngừng, ánh mắt trừng rất lớn nhìn động tĩnh bên ngoài ngã tư đường, ánh trăng chiếu lên lóe ra ánh sáng hừng phấn.

Ánh trăng chiếu trên ngã tư đường, một bóng người vội vàng nhanh như bay, bước chạy vững vàng nhanh nhẹn.

Không biết quán trọ nhà ai để lại một ngọn đèn đêm mờ nhạt, lộ ra ánh sáng mỏng manh, ở trên lưng bóng dáng người đang chạy hết sức nhanh kia xẹt qua một chiếc túi.

Nhìn thấy bóng đen di động nhanh, đôi mắt xinh đẹp của Cô Ngự Nguyệt hơi hơi nheo lại, trong mắt xuất hiện một chút ánh sáng đi săn không phù hợp với lứa tuổi.

Ánh mắt hấn theo bóng đen di động mà chậm rãi toát ra tinh quang, như là đang đánh giá cái gì.

Sau một lát, đợi lúc bóng đen sắp rời khỏi tầm mắt hấn, Cô Ngự Nguyệt một phen giữ chặt tay Cô Ngự Tuyết, nhẹ giọng nói: “Muội muội, đi cùng ca ca, ca ca mang người đi bắt tặc đi!”

“Ừ!” Cô Ngự Tuyết đã sớm khấn trương.

Ngay lúc đó, Cô Ngự Nguyệt một tay nắm chặt, một tay lóe lên một luồng ánh sáng mang kim sắc, “Bá” chỉ bằng thời gian một cái liếc mắt, hai đứa trẻ nhỏ cứ như vậy ẩn thân ở trong bóng tối.

Gió đêm im ắng phất qua, mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ.

Hái hoa tặc đi vào trong một ngôi miếu đổ nát, đem bao tải trên vai ném lên mặt đất.

Ngay lúc đó, bao tải lập tức có động tĩnh, chỉ thấy người ở bên trong như thú mắc bẫy giẫy dụa, càng không ngừng phát ra tiếng khóc: “Ô ô ô.....”

Hái hoa tặc phát ra tiếng cười âm hiểm: “Ha ha a..... Tiểu mỹ nhân, đêm nay cửa hàng đều đóng cửa sớm, lão gia ta cũng chỉ có thể ủy khuất cho người ở trong này cùng ta triền miên một đêm.”

Nói xong, hấn cởi bỏ dây thừng buộc bao tải, bên trong lập tức xuất hiện một tiểu nữ tử tóc tai hỗn độn quần áo cũng có chút hỗn độn

Trong miệng nàng bị nhét một mảnh vải trắng, chỉ có thể vừa phẫn nộ vừa sợ hãi trừng hái hoa tặc, không ngừng mà vụn vụn cổ tay, ý đồ tìm cách thoát khỏi dây thừng đang buộc hai tay, mặc kệ cổ tay bị cọ đến rách da.

Nhìn nàng liều mạng như vậy, hái hoa tặc tựa hồ càng thêm cao hứng, miệng hấn cười đến gần như bệnh hoạn đắc ý, tay lại muôn ngàn nhu tình xoa cổ tay nàng.

“Mỹ nhân, người ngược đãi tay người như vậy, trái tim lương thiện của ta đau nha, ngoan, đừng từ chối nữa, bằng không lòng của ta lại càng đau, lòng của ta càng đau, như thế này động tác của ta có thể cũng sẽ làm cho người ta càng đau nha.”

Nghe thấy tiếng cười xót xa xót xa làm cho nàng run run, trong mắt lộ ra càng nhiều sợ hãi, nàng tựa hồ bị lời nói của hắn dọa dừng lại một chút.

Chỉ là chấn động trong nháy mắt, nàng lại bắt đầu giãy dụa, hơn nữa là giãy dụa càng thêm kịch liệt.

“Chắc, tiểu mỹ nhân, người thật đúng là không nghe lời, người xem người, tay đều đổ máu, lòng lương thiện của lão gia ta sẽ đau nha.”

Vừa dứt lời, tay hái hoa tặc bỗng nhiên đầy sức mạnh, hung hăng đẩy ngã nàng, sau đó cười dâm dăng đi tới.

“Ô ô ô.....” Nữ tử tuyệt vọng mở to mắt, nước mắt từng giọt rơi xuống, ý nghĩ trong đầu dao động tựa như làn sóng vỗ.

“Tiểu mỹ nhân, đừng khóc, cho dù người khóc khô nước mắt cũng sẽ không có người đến cứu người, người liền ngoan ngoãn theo lão gia ta..... A.....”

Một câu của hái hoa tặc còn chưa nói xong, liền phát ra một tiếng kêu đau.

Hắn cơ hồ là lập tức bỏ nữ nhân trong tay ra, sau đó động tác rất nhanh muốn đứng lên.

Ai ngờ, hắn vừa mới giơ chân đứng lên, có người sau lưng đạp một cái, cả người hắn mất đà ngã sang một bên, suýt nữa đụng lên vách tường, may mà công phu hắn cũng không tệ lắm, cuối cùng không ngã.

“A..... Cái thằng nhóc kia dám đá lão tử!”

Hắn tức giận rống to.

“Đúng vậy ta là đứa nhỏ, nhưng mà ta không phải thỏ, ta là con xà nhỏ, mà người..... là con thỏ to ngu ngốc mà ta muốn săn!”

Cô Ngự Nguyệt cười tủm tỉm nói xong, khuôn mặt nhỏ tuổi tràn vẻ ngây thơ mà đùa cợt, trong tay nhỏ bé cầm một cây quạt giấy nhàn nhã quạt, áo choàng cẩm y, ngọc bội trơn bóng, giống như dáng vẻ của một tiểu công tử cao quý.

Hái hoa tặc tập trung nhìn vào, chỉ thấy mình bị một đứa nhỏ ám toán, hắn tức giận đến ót cơ hồ muốn nổ tung.

“Người tiểu tử chưa dứt sữa này, thế nhưng ngay cả chuyện của lão gia ta cũng dám quấy, xem ta làm thịt người!”

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng đánh qua, “Vèo” một một đoản đao đồng thời từ trong ống tay áo của hắn bay ra, phóng thẳng hướng tới Cô Ngự Nguyệt.

Khuôn mặt của Cô Ngự Nguyệt đang lộ ra vẻ cười chột tất, hai tay ôm lấy đầu, hoàn toàn khác thái độ lúc này, chạy trốn không thôi.

“A a a..... Giết người, người xấu muốn giết ta, cứu mạng a, cứu người.....”

Hắn vừa chạy vừa trốn ánh sáng chói mắt của lưỡi đao kia, tiếng la trong miệng tựa hồ thực thảm.

Nữ nhân bị trói khấn trương lại lo lắng nhìn cảnh truy đuổi trước mắt, lòng lo lắng dâng lên cổ họng, nhìn bóng dáng nho nhỏ của Cô Ngự Nguyệt kêu rên chạy trốn, nàng không đành lòng nhắm mắt lại, miệng không ngừng mà thì thào cầu trời phù hộ.

412. Q.5 - Chương 18: Tiểu Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Ping ping oành oành.....”

Trong ngôi miếu đổ nát tro bụi tràn ngập, gỗ mục bay loạn lên, cùng với tiếng kêu la của trẻ con.

“A a a..... Thật sự là đến đòi mạng, a.....”

Cô Ngự Nguyệt lão đảo một cái gục xuống , bổ nhào ngay trúng vào người nữ nhân đang nấp ở góc tường.

Hai tay của hắn bò bò, nhìn thật thảm thương, hắn vừa nhấc đầu, chống lại vẻ mặt của nữ nhân thất kinh lại lo lắng thay cho hắn, hắn mở đôi môi phần hồng cười hì hì nói:“Cám ơn đại tỷ tỷ, nếu không có người đỡ, khuôn mặt anh tuần vô cùng của ta sẽ chịu tai họa rồi, nguy hiểm thật!”

Nói xong, tay nhỏ bé của hắn không dấu vết vừa lật, lăm lăm trong miệng, kim quang chiếu sáng, mảnh vải trong miệng nàng đột nhiên xuất hiện trên tay hắn, nàng khiếp sợ nhìn đứa bé trai này còn ngã vào trên người nàng:“Người..... Người..... Đến tột cùng là ai?”

Cô Ngự Nguyệt hắc hắc cười vài tiếng, cây quạt giấy trong tay nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, hắn đùa giỡn cười khê nháy mắt mấy cái:“Đại tỷ tỷ, ta cứu người, người hắn là thực kích động cảm kích ta mới đúng, ha ha..... Về phần ta là ai, à..... Ta chính là một đứa trẻ thôi.”

Nàng còn không kịp nói chuyện, hái hoa tặc lại đuổi giết đến:“Thằng nhóc, người chết chắc rồi!”

Cô Ngự Nguyệt bĩu môi, lười biếng quay đầu, chỉ thấy một phen đao ngân lấp lánh đang đánh xuống đầu hắn.

“A.....” Nữ nhân hoảng sợ thét chói tai.

Tiếng la thật lớn, lỗ tai của ta cũng sắp điếc rồi.

Trong lòng Cô Ngự Nguyệt nói thầm một chút, sau đó ánh mắt chợt lóe kim quang, trong thời gian chớp mắt, hái hoa tặc chỉ cảm thấy ánh mắt bị lóa một chút, liền mất đi bóng dáng hai người kia.

“Ý? Người đâu?” Hái hoa tặc giật mình trừng mắt nhìn tình hình.

“Ở đây này.” Tiếng trẻ con cười tùm tùm vang lên ở phía sau hái hoa tặc.

Hái hoa tặc vừa nghe, định quay đầu, trong lúc không đề phòng liền bị đập một cước.

Hắn vừa di động một chút, vận công ổn định thân hình, nhanh chóng xoay người dùng hết sức cầm đao bén trong tay chém xuống.

Cô Ngự Nguyệt chỉ xoay tròn đôi mắt xinh đẹp, cây quạt trong tay mở ra, vô số kim quang bắn ra, phóng thẳng về hướng trên người hái hoa tặc.

“A.....” Hái hoa tặc phát ra một tiếng hét thảm thương, lão đảo vài bước liền suy sụp té ngã.

Tiếp theo, hắn không cam lòng ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt Cô Ngự Nguyệt:“Người..... Người đến tột cùng là ai?”

Một đứa trẻ thể thế nhưng có pháp lực cao như vậy, hắn thể mà lại ngã quỵ ở trong tay một đứa trẻ tinh nghịch!

Thấy hái hoa tặc bị khuất phục, Cô Ngự Nguyệt làm mặt quỷ, bưng bình bĩu môi:“Ha ha..... Ta không nói cho người nghe.”

Nữ nhân ở một bên sớm bị tình huống trước mắt làm cho kinh ngạc, sững sốt hồi lâu, cuối cùng nàng mới hoàn hồn.

“Phù phù” quỳ gối trước mặt Cô Ngự Nguyệt , nàng khóc lên vui sướng:“Cám ơn, cảm ơn ân cứu mạng của tiểu công tử, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích.”

Khóe miệng của Cô Ngự Nguyệt tươi cười không thay đổi, hắn từng bước tiến lên, đưa tay nâng người quỳ trên mặt đất:“Đại tỷ tỷ, ta thực anh dũng chứ, ha ha..... Không cần cảm tạ, có thể có cơ hội cứu mỹ nhân thật ư phong a.....”

Lời của hắn còn chưa nói xong, một tiếng nói nhỏ liền xuyên vào—

“Hừ! Người tiểu tử thôi này, cái gì tốt không tốt học, cũng chỉ học cha người phong lưu thành tánh, tuổi còn nhỏ đã đùa giỡn nữ nhân, trưởng thành còn thể nào!”

Nghe được tiếng nói quen thuộc, Cô Ngự Nguyệt lập tức xoay người, đồng thời trên mặt tỏ ra nhu thuận chọc cười người ta: “Mẫu thân, người tới, Tiểu Nguyệt rất nhớ người nha!”

Nói xong, hần liền mở hai tay, khấn cấp vượt qua cửa miếu đổ nát nhào vào trong lòng Bối Bối.

Bối Bối đưa tay gõ đầu Cô Ngự Nguyệt một cái, “Đồng” Một tiếng rất vang dội.

“Ai u, mẫu thân, người gõ thật sự dùng sức, rất đau.” Cô Ngự Nguyệt ủy khuất mếu máo, ngẩng đầu ánh mắt lưng tròng nhìn Bối Bối, đáng vẻ làm cho người ta rất không nỡ.

Hiển nhiên, Bối Bối cũng không bị bộ dạng của hần lừa.

Nàng kéo tay hần ra, sau đó hai tay chống nạnh cúi đầu nhìn hần: “Muội muội đâu?”

Cô Ngự Nguyệt buông tay nhỏ bé vuốt ve cái trán, cười tủm tỉm nói: “Mẫu thân yên tâm, ta đem muội muội giấu ở một nơi rất an toàn.”

Chỉ có đem cái muội muội riu ra riu rít kia dàn xếp tốt, ở lúc hần bắt tặc mới không mang lại cho hần thêm phiền toái, hắc hắc.

Bối Bối rốt cục an tâm, nhưng nàng vẫn hung hăng truy vấn: “Nói mau, giấu ở nơi nào?”

“Ngay bên ngoài ở chỗ rẽ a, mẫu thân, con mang người tìm muội muội.”

Cô Ngự Nguyệt nước tới trôn mới nhảy, vẻ mặt lấy lòng nhìn Bối Bối.

“Hừ! Lại di truyền giống cha người, sau khi làm chuyện sai trái xong mới chịu xuống nước!”

Bối Bối bĩu môi, sau đó xoay người nói với Khả Y “Chúng ta đi tìm Tiểu Tuyết.....”

Đột nhiên, một tiếng kêu vang lên: “A!”

Đám người Bối Bối nhìn theo tiếng hét, chỉ thấy hái hoa tặc mới vừa rồi rõ ràng bị hàng phục không biết khi nào đột nhiên nhảy dựng lên ý đồ công kích nữ tử kia.

Thấy thế, Bối Bối cả kinh, vội vàng ra tay.

Nhưng mà, tình huống xảy ra làm cho người ta giật mình.

Ngay khi Bối Bối dường như sắp ngăn cản được hái hoa tặc, bóng dáng của hái hoa tặc đột nhiên trở nên hư ảo.

Nháy mắt, trong ngôi miếu đổ nát trống rỗng liền xuất hiện bóng dáng của hái hoa tặc, làm cho người ta không biết thật giả.

“Không xong! Đây là phân thân thuật!” Bối Bối kinh ngạc thốt lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, Bối Bối không thể biết chính xác, không biết nên công kích người nào mới là hái hoa tặc thật sự.

“Hừ hừ, người nghĩ lão gia ta thật sự chỉ có chút bản lĩnh thế sao!”

Mấy hái hoa tặc đồng thời nói ra cùng một câu, sau đó đồng thời công kích về hướng ba người Bối Bối.

“Tiểu Nguyệt, Khả Y, các người cẩn thận!”

“Mẫu thân, người cũng cẩn thận.”

Vì thế, ba người đánh nhau với ba bóng người, tình hình chiến đấu có thể nói hỗn loạn cực kỳ.

Cô Ngự Nguyệt thở phì phì cắn đôi môi phần hồng tươi nhuận: “Thật sự là trứng thối đáng ghét, cũng dám gạt ta!”

“A.....”

Bên kia, truyền đến tiếng Khả Y kêu thảm thiết.

Bối Bối cùng Cô Ngự Nguyệt đồng thời quay đầu, khiếp sợ nhìn Khả Y che mũi miệng, ở trước mặt nàng ấy tràn ngập khói đặc còn chưa từng hoàn toàn tan biến.

“Khả Y!”

“Ha ha ha..... Mất đi một tiểu mỹ nhân, lại có được một đại mỹ nhân, vụ mua bán này, đáng giá, đáng giá!”

Hái hoa tặc một phen lao tới đánh hôn mê Khả Y, ngửa mặt lên trời cười to, bên trong khói đặc cuộn cuộn, bóng dáng của bọn họ biến mất.

413. Q.5 - Chương 19: Tin Lành [1]

Hai bóng người một lớn một nhỏ chạy nhanh khỏi miếu đồ nát, cùng với tiếng kêu rên của nữ nhân.

“Thăm thăm, Khả Y bị bắt đi rồi, a a a..... Ta phải mau đi cứu người..... Nhưng mà, ta phải đi đâu để cứu đây, xong đời.....”

Về mặt của Bối Bối buồn rười rượi, đôi mắt mê mang nhìn một mảng tối đen xung quanh, trận tuyến trong đầu hoàn toàn rối loạn.

Đột nhiên, nàng dừng bước, phút chốc xoay người đè lại bả vai của Cô Ngự Nguyệt, thận trọng căn dặn nói:“Tiểu Nguyệt, con ngoan ngoãn đi tìm muối muối về, sau đó trở về trong miếu chờ mẫu thân, mẫu thân muốn đi cứu Khả Y.....”

Đúng lúc này, từ hư không truyền đến tiếng nói trầm thấp từ tính:“Không cần đi.”

Thân mình của Bối Bối sững lại, đồng thời trên mặt xuất hiện vui mừng, nàng xoay người trên dưới trái phải nhìn xung quanh tối như mực .

“Cô Ngự Hàn, là chàng! Chàng ở nơi nào, nhanh chút đi ra.”

Nàng cơ hồ muốn vái trời, bởi vì người lợi hại nhất tối rồi!

“Vi phu đây không phải đang đi ra sao.”

Thanh âm mang theo tiếng cười lại truyền đến, ngay lúc đó, bóng dáng của Cô Ngự Hàn cố tình nhàn nhả tự nhiên không biết từ phương nào từ từ bay xuống.

Hắn mới vừa chạm đất, Bối Bối vừa mừng vừa sợ trừng lớn đôi mắt sáng, trừng mắt nhìn, nàng không nói hai lời liền lập tức nắm vạt áo hắn kéo về một hướng.

“Mau, chúng ta nhanh đi cứu Khả Y.”

Ai ngờ, Cô Ngự Hàn trở tay, nhẹ nhàng giữ lấy cổ tay nàng, hơi chút dùng sức liền đem nàng kéo lại vây ở trước ngực.

Bối Bối sốt ruột thúc giục hắn:“Này, chàng đang làm cái gì, Khả Y bị bắt đi rồi, ta muốn đi cứu nàng, chàng ôm ta như vậy ta như thế nào đi cứu người a?”

Hắn nhướng đôi mày thanh tú, đôi mắt ẩn chứa thâm ý cười:“Yên tâm, nàng ta có anh hùng của nàng ta đi cứu rồi, về phần nàng không cần lo lắng mù quáng cho hai người kia .”

“A? Nha..... Thương Tuyệt Lệ tên đầu gỗ kia cũng đến đây? Ừ ừ, có Thương đầu gỗ đi cứu Khả Y, ta đây sẽ không cần lo lắng nữa.”

Tiếp theo, ánh mắt của nàng lóe sáng, con mắt chuyển động một chút, môi đỏ mọng giương lên:“Nói không chừng nhờ sự kiện này mà bọn họ tu thành chính quả, ha ha..... có mỹ nhân nào lại không thương anh hùng a!”

Hắn sủng nịch chỉ nhẹ vào mũi nàng: “Vậy tiểu mỹ nhân của ta có phải là nên theo anh hùng của nàng trở về?”

Nghe vậy, tươi cười trên môi Bối Bối lập tức mất đi, nàng mím môi, đẩy mạnh ra hắn: “Mới không!”

Chuyện trước khi nàng xuất cung còn chưa có tính sổ với hắn, hắn cho rằng vì mấy chữ đơn giản của hắn mà tùy tiện bỏ qua như vậy?!

Thấy vẻ mặt của nàng thay đổi, trong lòng Cô Ngự Hàn cũng đại khái cũng biết, hắn bắt đầu dĩ than nhẹ, một lần nữa đem nàng kéo vào trong lòng.

Hắn vô cùng thân thiết dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu nàng dịu dàng trấn an: “Vậy chúng ta không trở về cung ngay, đem chuyện khiến nàng không vui xử lý đã?”

“Hừ!” Bối Bối hừ nhẹ.

Sau đó, nàng bỗng nhiên phát hiện con không biết khi nào thì không thấy bóng dáng.

“Ý? Tiểu Nguyệt đâu?”

Cô Ngự Hàn đưa tay ôm nàng đến chỗ ngồi, cúi đầu nhìn nàng nhếch môi: “Yên tâm, vừa rồi ta đã sai người đem Tiểu Nguyệt cùng Tiểu Tuyết mang về.”

Mới vừa rồi lúc nàng vẫn quan tâm chuyện của Hà Khả Y, hắn liền thừa dịp ra hiệu cho thủ hạ núp ở gần đó đem con trai và con gái nhỏ của hắn mang đi, đỡ phải có hai đứa tiểu gia hỏa kia gây trở ngại việc hắn cùng Tiểu Bối Bối nói hết tình cảm nhiều ngày tương tư.

.....

Khu ngoại ô thanh tịnh, ở trong một cây đại thụ cao ngất, cất dấu một tòa biệt uyển hoàng gia.

Bối Bối bị Cô Ngự Hàn đưa tới nơi này.

Phòng cấm lệ, trang sức thanh lịch ấm áp, màn mỏng thêu hoa nhẹ nhàng đong đưa khắp nơi làm cho trong phòng thêm đẹp nhu hòa.

Chỉ là, bầu không khí bình yên này rất nhanh bị một tiếng đập cửa thô lỗ phá vỡ.

“Ping!”

Cửa phòng bị đá văng, chỉ thấy chân Bối Bối vừa vặn thu hồi, nàng run run hé ra gương mặt cười đi vào, phía sau đi theo chính là tướng công thân ái anh tuấn phi phàm Cô Ngự Hàn.

Bối Bối chọn một chiếc ghế ngồi mạnh xuống, sau đó quay mặt sang một bên không thèm liếc tới hắn.

Cô Ngự Hàn cười tủm tỉm đứng trước mặt nàng: “Tiểu Bối Bối, nương tử tốt, vi phu có lễ chào nàng.”

Hắn nỗ lực cúi chào, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy chỉ có chân thành nhu tình với nàng.

Bối Bối cắn cắn môi, trầm ngâm một chút mới chuyển mắt nhìn hắn: “Ta không phải nói chàng không cần đi tìm ta sao? Còn không đến vài ngày chàng liền theo đuôi chạy ra làm cái gì, ta còn chưa muốn nhìn thấy chàng.”

“Nhưng mà ta muốn gặp nương tử thôi, rất muốn rất muốn, không có nương tử, buổi tối vi phu đều ngủ không được.” Cô Ngự Hàn đáng thương nói.

“Phải không?” Bối Bối lạnh lùng ném xuống một câu nói cho hắn, ánh mắt nghi ngờ không tin lời nói của hắn là thật.

Nếu hắn thật sao không có nàng liền ngủ không được, vậy lúc trước ở trong cung như thế nào không thấy hắn sớm một chút trở về ngủ cùng nàng?! Hắn không phải chỉ cần có muội muội là đủ rồi sao?!

Nhớ tới tâm lý thương muội muội hơi quá của hắn, nàng liền cảm thấy trong lòng buồn bực, còn có Hoắc Liên Tâm kia ở trong vương cung tạo ra lời đồn rằng nàng đã bị lạnh nhạt nàng liền cảm thấy ghen khuất

Theo bản năng, ánh mắt của nàng không khỏi rơi xuống nơi bàn tay đã từng bị thương, vết sẹo kia đã bắt đầu mờ nhạt, nhưng vẫn như cũ còn đó, vết sẹo... giống như có thể tiến vào trong tim nàng, rõ ràng, chua chát, ánh mắt nàng ảm đạm xuống.

Đem biến hóa rất nhỏ trong mắt nàng thu vào đáy mắt, Cô Ngự Hàn thương tiếc nhẹ nhàng hôn tóc mai của nàng, sau đó ngồi vào bên cạnh nàng, đem nàng kéo ngồi lên đầu gối hắn.

Bối Bối muốn giãy dụa, nàng còn chưa có tính sổ với hắn đâu.

Chỉ là, sức lực của nàng căn bản là không địch lại Cô Ngự Hàn, hắn chỉ cần hơi dùng chút sức liền đem nàng ôm thật chặt, khiến cho nàng làm sao cũng không giãy được.

“Tiểu Bối Bối, thực xin lỗi.....” Hắn nhẹ giọng nói.

Bối Bối không có lên tiếng, lẳng lặng tùy ý hắn ôm, chỉ là thân mình đang cứng rần có dấu hiệu mềm mại.

Dễ dàng cảm giác được nàng hoá mềm xuống, Cô Ngự Hàn mới lại tiếp tục nói: “Khi ta biết nàng lại rời khỏi hoàng cung, ta rất tức giận, lại càng thêm lo lắng, hận không thể bay ra đem nàng tìm trở về, nàng có biết, ta sợ nhất nàng đột nhiên rời đi phạm vi tầm mắt của ta.”

Hắn dừng một chút, tiếng nói ngược lại khàn khàn: “Tiểu Bối Bối, là sai lầm của ta, thói quen dung túng muối muối..... Đây là tâm lý áy náy của ta chuyển biến thành tình cảm, ta đem tâm lý vì áy náy với Huyền Trữ mà cứng chiều đồng thời cũng cho Liên Tâm, ta vẫn đều không có vượt qua được bóng ma nội tâm kia, cho nên lần này Liên Tâm tiến cung, ta khiến nàng chịu ủy khuất, về sau ta nhất định sẽ sửa, sẽ không tái phạm sai lầm như vậy nữa, tha thứ cho ta được không?”

414. Q.5 - Chương 20: Tin Lành [2]

Bối Bối mím môi, lặng im trong chốc lát mới mở miệng, cũng đáp lại lời nói của hắn, mà cũng là hỏi điều nàng muốn hỏi.

“Vậy chàng đã giải quyết vấn đề của chàng chưa?”

Hắn hôn miệng nàng đang hơi hơi mím chặt: “Đương nhiên, ta không lưu tình chút nào đã đem cha con Hoắc gia đuổi ra hoàng cung, ai dám tranh thủ tình cảm cùng Tiểu Bối Bối của ta, ta sẽ coi như kẻ thù, như vậy nàng có vui không?”

“Tạm tạm, ai biết chàng cuối cùng còn có lần sau nữa hay không.”

Nàng nhẹ nhàng thở dài, mi tâm vẫn như cũ không thể hoàn toàn giãn ra.

Ngay lập tức, nàng quay đầu, đem hai má dựa vào hắn, nhẹ giọng sâu kín xa xôi: “Chàng biết không? Lúc Liên Tâm làm tay ta bị thương, ta thật muốn đánh nàng ta, dựa theo tính tình của ta trước kia, ta nhất định sẽ cho nàng ta biết tay, nhưng mà... ta dù sao cũng không phải ta trước kia, làm nương tử của chàng, làm mẹ của các con, làm vương hậu của Xích Diễm quốc, ta không thể khiến chàng mất mặt phải không?”

“Cho nên lúc ta đuổi đến nàng mới im lặng không nói lời nào, để cho ta tới giải quyết mọi chuyện, vì không muốn cho ta đánh mất quyền phân xử của Đại vương trước mặt người ngoài, giữ lại mặt mũi cho ta.”

Hắn tiếp theo lời nàng nói, con người đen thâm thúy càng thêm ngập tràn dịu dàng.

Bối Bối nhéo nhéo ngực hắn, bĩu môi: “Tuy rằng là như thế, nhưng mà ta cũng không cần nén giận, hậu quả phong lưu của chàng, ta đóng cửa lại để tính với chàng!”

“Còn muốn tính à?! Nương tử, vì phu đã giải quyết vấn đề nha, hơn nữa cam đoan về sau sẽ không tái phạm, bằng không ta làm sao dám đi ra tìm nàng.”

“Xác định sau này sẽ không lại dung túng muối muối?” Bối Bối thực còn nghi ngờ nhìn vào đáy mắt hắn.

Nói nàng hẹp hòi cũng được, nàng chính là thực để ý tâm lý thiên vị muối muối của hắn, chỉ cần một ngày hắn không nhớ cái loại tâm lý này, nàng vẫn còn ăn dấm chua!

Loại chuyện hết sức không vừa lòng này, nhất định phải phòng bị cho kịp, không, là ngăn chặn!

“Sau này vi phu chỉ biết dung túng nương tử.” Hấn thận trọng tay thề trượng.

Dung túng nương tử?

Bối Bối lặng lẽ trợn mắt, sau đó bật cười.

Tay nhỏ bé đầm nhẹ vai của hấn một cái, chế nhạo nói:“Chàng học được thật đúng là mau.”

“Đó là nương tử có cách dạy.”

Hấn tăng tốc theo nàng, làm cho Bối Bối tươi cười càng thêm mở rộng, ánh mắt cũng cười.

Nhìn khuôn mặt nàng tươi cười như ánh nắng, Cô Ngự Hàn cũng nở nụ cười theo, hấn nhìn hôn đôi môi hồng nhuận của nàng, nháy nháy đôi mắt đen mê hoặc người:“Nương tử tốt, vi phu có phải đã được tha thứ?”

Bối Bối vươn tay ôm lấy cổ hấn, nhiệt tình hôn môi hấn:“Chàng nói xem?”

“Ha ha..... Vi phu yêu nhất nương tử!”

Đôi mắt hấn nẩy lên chút lửa, một tay nâng cằm nàng, bờ môi liếm hôn đôi môi phần hồng của nàng.

“Tiểu Bối Bối, ta rất nhớ nàng.....”

Tiếng nói của hấn nam tính trầm thấp khàn khàn, đầu lưỡi linh hoạt khai mở hàm răng nàng, xông thẳng vào khuôn miệng thơm mùi đàn hương, dây dưa với chiếc lưỡi mềm mại của nàng

Nụ hôn dịu dàng tràn đầy tình mật ý sâu đậm ẩn chứa nỗi nhung nhớ lẫn nhau của hai người, khát vọng lẫn nhau, thâm tình với nhau.

Trời đêm vào đầu xuân, có chút lạnh, trong phòng, lại nóng hôi hổi.

Nếu chỉ dừng lại ở một nụ hôn, Cô Ngự Hàn lại khó có thể thỏa mãn, hơi thở cực nóng của hấn theo chiếc cổ trắng nõn của nàng đi xuống.....

Nhiệt tình tràn ngập mở ra, ngay khi Bối Bối hết sức động tình, tiếng nói ngằm có ý trêu tức vang lên –

“Tiểu Bối Bối, nàng thích ở trên ghế hay là ở trên giường mềm mại?”

“Đáng ghét.....”

Bối Bối nhẹ thở gấp thẹn thùng, trên mặt đều đỏ ửng, ánh mắt lấp lánh nửa mơ màng nửa say tình, mềm mại đáng yêu đến cực điểm.

“Ha ha.....”

Hấn cười xấu xa, sau đó ôm lấy nàng rời chỗ ngồi đi về hướng giường lớn.

Đêm, nồng nàn.....

Ở một chỗ đầu đường cuối ngõ khác, trong một gian phòng hẻo lánh thấp bé, mơ hồ lộ ra ánh nến le lói.

Cả người Khả Y như nhũn ra nằm ở trên một cái giường, hai má hiện ra màu hồng quái dị, nàng thở hổn hển, ngực bối vì hô hấp dồn dập tạo nên đường cong ôn nhu trên y phục.

Hái hoa tặc đứng ở một bên tham lam nhìn mỹ nhân trước mắt, miệng cơ hồ muốn chảy ra nước miếng.

“Mỹ nhân, ta đến đây.”

Hấn vội vàng cởi bỏ xiêm y, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng.

Khả Y sợ tới mức cả người phát run, muốn đứng dậy, nhưng mà, chính là hơi động một chút, liền cảm thấy thân thể giống như đang bị cái gì gãi ngứa, không chỉ có như thế, còn khô nóng khó nhịn.

Nàng gắt gao nắm chặt hai tay, làm óng tay đâm vào lòng bàn tay, ý đồ dùng đau đớn đến kích thích ý chí của mình.

“Người..... Người đừng xằng bậy, mau thả ta.”

“Thả người? Đại gia ta lần này cũng không chuẩn bị để cho đại mỹ nhân như vậy rời đi, ha ha..... Mỹ nhân, nàng vẫn là người đầu tiên làm đại gia ta động ý niệm muốn lưu lại, ta làm sao có thể thả nàng.”

Hái hoa tặc vừa cười dâm dăng vừa tiếp tục cởi áo lót.

“Không.....” Khả Y lắc đầu, đôi mắt xinh đẹp nhuộm đầy vẻ bất lực.

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nếu để cho tặc nhân này khi dễ, nàng tình nguyện chết!

Nếu nàng không phải bảo thủ không chịu thay đổi như vậy, nếu nàng sớm một chút gật đầu gả cho Thương Tuyệt Lệ, nếu..... nếu có nhiều như vậy, nếu nàng cũng không có trốn tránh quá, có phải sẽ không cảm thấy tiếc nuối như vậy.

Thương Tuyệt Lệ.....

Nhớ tới nam nhân chưa từng buông tay theo đuổi mình, nam nhân cương nghị kia, nước mắt ở đáy mắt nàng càng nhanh tụ lại, đầy tràn, theo khóe mắt chảy xuống

Đều là nàng, là nàng hủy đi hạnh phúc của bọn họ, nàng một lần lại một lần khiến cho hắn thất vọng, một lần lại một lần trốn tránh thâm tình của hắn.

“Thương công tử, nếu có kiếp sau, hãy để cho ta theo đuổi chàng, vĩnh viễn không buông tay, được không?”

Nàng thấp giọng khóc, ánh mắt sâu thẳm, bóng dáng của hắn rõ ràng lại mờ lung.....

Nhưng vào lúc này, hái hoa tặc đã chuẩn bị, như sói đói bỏ nhào tới:“Mỹ nhân, ta đến đây!”

Khả Y nhắm mắt, hé miệng định cắn lưỡi:“Thương công tử, kiếp sau.....gặp lại.”

Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, tất cả động tác của Khả Y đột ngột dừng lại, mà động tác của hái hoa tặc cũng đồng thời cứng lại

“Đáng giận! Cũng dám khi dễ nữ nhân của ta!”

Tiếng nói phẫn nộ của Thương Tuyệt Lệ vang lên từ trên nóc nhà phá xuyên khoảng không, tiếng vang chấn động tâm mạch người ta quanh quẩn ở trong phòng, chấn động hái hoa tặc làm hắn kinh sợ không thôi.

“Ai?” Giọng nói của hái hoa tặc run run.

Giờ phút này hắn bị chế trụ, giống như miếng thịt trên thớt, tùy người xử lý, hắn sợ tới mức dường như sắp tiểu ra quần.

415. Q.5 - Chương 21: Thương Tuyệt Lệ Vs Hà Khả Y

Nhìn hắn, ánh nến leo lét bao phủ ở trên người hắn, tựa như vị thần trong bóng đêm, cao lớn như vậy, có cảm giác an toàn như vậy, có thể dựa vào như vậy.

Khả Y nức nở một tiếng, nước mắt chảy xuống càng nhiều.

“Tuyệt Lệ.....”

Sau khi trải qua tuyệt vọng mà sống lại, cuối cùng nàng không thể áp chế được tình cảm trong lòng.

Nếu đây là mộng, nếu đây là cái nhìn trước lúc chia tay, nàng hy vọng mình “Chết không nhắm mắt”.

Thương Tuyệt Lệ chạy như bay vài bước đã đi đến bên giường:“Khả Y, Khả Y.....”

Cánh tay trắng kiện của hắn duỗi ra, đỡ nàng lên khỏi giường mà ôm lấy, ôm chặt vào lòng.

Mãi cho đến giờ phút này, mãi cho đến khi cảm giác được nhiệt độ cơ thể của nàng, cuối cùng lòng của hắn mới lại sống lại.

Hắn nghe thấy được trái tim mình đập, cũng nghe thấy được trái tim của nàng đang đập.

Hồi lâu, hắn mới lưu luyến không rời thoảng buông nàng ra, bàn tay thô của hắn khẽ vuốt lau giọt lệ trên hai má nàng, đáy mắt thâm tình của hắn từ đầu đến cuối vẫn không tiêu tan.

“Thực xin lỗi, ta vẫn đến chậm, để cho nàng kinh sợ, thực xin lỗi.....”

Giọng nói của hắn nhin không được có chút ghen ngạo, nếu đến trễ một bước, hắn nhìn thấy chính là xác.....

Không dám suy nghĩ tiếp, trong mắt của hắn lại vẫn là nhin không được vì khả năng kia mà xuất hiện nỗi đau sâu sắc.

Khả Y nhẹ nhàng khóc nức nở, chậm rãi lắc đầu:“Đừng nói thực xin lỗi, nên nói lời xin lỗi là ta, ta không nên do dự về tình cảm giữa chúng ta, ta không nên.....”

Nàng đưa tay phủ lên mu bàn tay hắn, nắm thật chặt.

Trong lúc đó, tình cảm hai bên không còn có che dấu, như sức mạnh dời núi lấp biển trút về hướng đối phương.

Hắn dịu dàng lau nước mắt trên má nàng, sau đó giúp nàng tựa vào thành giường, mới đứng dậy chuyển hướng về tên hái hoa tặc vẫn còn đứng một bên.

Trong phút chốc, nhu tình trên mặt hắn không còn, cuồng phong bão táp như làn khói mờ tràn đầy khuôn mặt của hắn, ánh mắt lại như đao kiếm sắc bén muốn đem hái hoa tặc ra lăng trì.

Nhìn gương mặt kia giống như lệ quỷ muốn lấy mạng, hái hoa tặc sợ tới mức phát lạnh đến thấu xương.

“Không.....đừng giết ta, đại hiệp tha..... tha mạng a, ta biết sai rồi, tha mạng a.....”

Đôi mắt của Thương Tuyết Lệ nhú lại, đáy mắt lóe ra vẻ tàn nhẫn từ trước đến nay chưa hề có.

Lòng ngực của hắn phập phồng, tay nắm chặt thành quyền “rắc rắc” âm thanh rung động vang lên.

“Tha người? Ta không chỉ có sẽ không tha cho người, ta còn sẽ làm người muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Tiếng nói tàn khốc lạnh như băng tựa như từ trong địa ngục bay ra, lọt vào trong lỗ tai hái hoa tặc, lạnh đến thấu xương.

Hai chân hắn không trụ được mà phát run, đáy quần màu xám dần dần hiện ra một khối ẩm ướt, chỉ chốc lát sau, hắn liền ngã xuống trên mặt đất.

“Đại..... Đại hiệp, ta thật sự biết sai rồi, biết sai rồi.....”

Hái hoa tặc cứng ngắc trên mặt đất, thân người không thể nhúc nhích, chỉ có thể nâng mí mắt cầu xin tha thứ nhìn Thương Tuyết Lệ, khóc vừa nước mũi vừa nước mắt, hoàn toàn đã không có thái độ như trước, xấu như kẻ ăn xin.

Lòng bàn tay của Thương Tuyết Lệ mở ra, một chưởng không lưu tình chút nào đánh về phía ngực của hái hoa tặc.

“A.....” Hái hoa tặc đau rú lên, thân thể giống như điều đứt dây bay về phía ngoài cửa, thị vệ sớm đã chờ đợi ở cửa cầm đao lên vây lấy, lưỡi đao sáng quắc chìa đây vào cổ hái hoa tặc.

Thân hình nhẹ nhàng di chuyển, Thương Tuyết Lệ “vèo” một cái đi ra đến ngoài cửa, lập tức lòng bàn tay chưởng ra gió, liền đóng kín cửa lại, ngăn cách khỏi tầm mắt.

Hắn không muốn để cho bất kể kẻ nào nhìn thấy dáng vẻ yếu kiêu khuôn mặt ửng hồng do được tính phát tác của Khả Y bây giờ.

“Tha mạng a tha mạng a.....”

Hái hoa tặc hoảng sợ nhìn lưỡi đao sắc bén trước mắt này, một dáng vẻ cầu xin tha thứ.

Thương Tuyết Lệ một bước giẫm lên ngực của hái hoa tặc, ấn mạnh xuống, dường như muốn giẫm bẹp hái hoa tặc.

“Người có biết có một kiểu chết phải trải qua ngàn đao cắt xẻo hay không, từng đao từng đao lưu lại vết cắt không sâu ở trên người người, cho người chảy máu từ từ, cho đến một ngàn đao mới có để cho người máu chảy hết mà chết, cho nên..... cái này lại gọi là lăng trì!”

Nhìn ánh mắt khát máu của Thương Tuyết Lệ, hái hoa tặc hoảng sợ đầu ong ong phát vang tiếng: “Không..... Không.....đừng.....”

“Đem hân kéo xuống, khiến cho hân từ từ nếm trải mùi vị lăng trì.”

Thương Tuyết Lệ vung tay lên, sau đó lạnh lùng xoay người, đẩy cửa vào, cửa mở ra lại đóng chặt lại, ngăn cách tiếng kêu rên của hái hoa tặc.

.....

“Khả Y, nàng cảm thấy thế nào?”

Thương Tuyết Lệ luống cuống tay chân lấy khăn thấm lau mồ hôi trên trán Khả Y, nhưng mà, lại thủy chung không thể giúp nàng ngừng chảy ra mồ hôi nóng.

Khô nóng, thổi quét lý trí của Khả Y.....

Khả Y không thể tự mình cởi bỏ vạt áo, môi hồng nhuận phát ra tiếng: “Nóng..... Thiếp nóng quá, cứu cứu thiếp, thiếp thật là khó chịu..... Tuyết Lệ.....”

Thuận theo bản năng của thân thể và tâm lý, nàng ngả dựa vào hân, dùng hai má cọ xát lồng ngực rắn chắc của hân: “Người của chàng rất lạnh, thật thoải mái, Tuyết Lệ..... Thiếp thích dựa vào chàng như vậy, ôm thiếp một cái được không?”

Nàng nâng đôi mắt mơ màng lên, dịu dàng chân thành chăm chú nhìn hân, đáy mắt xuất hiện ngàn vạn tình ý.

Thương Tuyết Lệ thở gấp gấp, cố gắng áp chế phản ứng của thân thể theo bản năng.

Nữ tử âu yếm vào trong ngực, nhu tình ngàn vạn, kiều mỵ đến không ngờ, gọi hân, như thế nào có thể làm Liễu Hạ Huệ.

Lắc lắc đầu, hân muốn xua tan đi suy nghĩ kiều mị ẩn hiện trong đầu.

“Khả Y, đừng động đây, nàng nhịn một chút, rất nhanh sẽ tốt thôi, Khả Y.....đừng động nữa.....”

Hân vừa cố sức đỡ lấy thân hình mảnh mai nghiêng ngả của nàng, vừa không quên giúp nàng lau mồ hôi.

Cho dù đây là sự chăm sóc nhưng tra tấn người bao nhiêu, hân cũng cam nguyện.

“Tuyết Lệ..... Thương công tử.....”

Nghe được của nàng thay đổi phương pháp, cả người của Thương Tuyết Lệ chấn động, hạ tầm mắt nhìn nàng: “Nàng..... tỉnh táo lại chưa?”

Khả Y nuốt nuốt nước miếng, chớp chớp đôi mắt long lanh, thẹn thùng gật đầu: “Thiếp..... Thiếp còn biết mình đang làm những gì, chàng..... không cần thiếp sao? Thiếp..... Thiếp không muốn lại trốn tránh, thiếp..... thiếp.....”

Nàng thẹn thùng không biết nên nói tiếp như thế nào, hơn nữa trong cơ thể khô nóng, làm cho tiếng nói của nàng cũng là mềm mại lại là vỡ tan, vỡ tan làm cho người ta muốn yêu thương luyện tiếc thật sâu sắc.

Thương Tuyết Lệ trừng lớn mắt, mừng như điên nâng gương mặt của nàng: “Nàng..... Nàng thật xác định sao? Xác định muốn đi theo ta, không hề trốn tránh ta? Muốn ở bên cạnh ta?”

Nàng thở hổn hển một chút, cố gắng ngăn chặn sự nóng bức trong cơ thể, kiên định nhìn chăm chú hân, gật đầu: “Vâng.”

416. Q.5 - Chương 22: Tất Cả Đều Vui Vẻ [1]

Trong bức màn phù dung, sóng tình kiều diễm nhiều lần gợn lên.

“Khả Y, lại gọi tên của ta một lần nữa.” Giọng nam khàn khàn mang theo tình cảm nồng nàn.

“Tuyệt Lệ, Tuyệt Lệ.....”

Hắn kích động ôm nàng, hôn lên cánh môi đỏ sẫm ướt át của nàng, hơi thở mang mùi hương nhàn nhạt của nàng, làm cho hắn say.

Tiếng vọng động tình từ trong màn trướng nhẹ nhàng truyền ra.....

Lúc cuối cùng, giọng nam kiềm chế lại vang lên.

“Khả Y, nàng..... Thật sự không hối hận?”

Nữ tử chủ động ôm lấy nam nhân trên người, yêu kiều dịu dàng thì thầm:“Vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận.”

“Khả Y, ta yêu nàng, từ lúc ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng bên vách núi kia, liền yêu nàng, mãi mãi.....”

“Vậy..... đừng do dự nữa..... yêu thiếp.....”

“.....”

Xuân sắc khôn cùng, ngôn ngữ diễn đạt cũng dư thừa, giai điệu xinh đẹp động lòng thuộc loại của những người hứa tình.

Xung quanh, một mảnh yên ắng.

Ngoại ô thanh tịnh, ánh nắng thân nhiên rơi vào cánh rừng rơi vào trong biệt uyển, ánh sáng xuyên qua cửa sổ tạo thành từng bóng nắng

Ở chỗ sâu bên trong những màn lụa, tình cảm ấm áp dào dạt trong giường.....

Bối Bối xoay người, đưa cánh tay đặt lên người bên cạnh, theo thói quen ôm lấy nam nhân bên người

Tay nàng mới chạm đến, bạc môi Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng gợn lên, tiện đà chậm rãi mở to mắt.

Dưới chăn, tay hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang đặt ở thắt lưng hắn, trong mắt tràn đầy nhu hòa.

Động tác của hắn rất nhẹ, nghiêng người, đôi mắt đen sáng nhìn nàng, nhìn vẻ mặt nàng ngây thơ ngủ, da thịt mềm mại như trái đào chín, dụ dỗ hắn nghĩ muốn hái.

Tâm động lập tức thân động, hắn tiến sát vào, khế hôn khuôn mặt nàng, thương tiếc hôn xuống một nụ hôn, hô hấp của hắn thật sâu cũng nhẹ nhàng phất lên da thịt nàng.

Bối Bối cảm giác trên mặt ngứa, nàng mơ mơ màng màng lầu bầu mấy lời vô nghĩa, sau đó đem đầu dụi vào ngực hắn, tiếp tục ngủ say hô hấp đều đều.

Hơi nhíu mày, bên môi hắn gợn lên nụ cười xấu xa, tay không đứng đắn đặt trên lưng bóng loáng của nàng, vuốt ve qua lại.

“Ừ..... Ba!”

Bối Bối đầu tiên là động tình “ưm” một tiếng, ngay sau đó một tay chụp qua bàn tay đang vuốt ve trên người.

Nhìn vết hồng trên mu bàn tay, Cô Ngự Hàn vừa tức giận vừa buồn cười nhéo nhéo hai má nàng, bất đắc dĩ lại dung túng thấp giọng:“Tiểu Bối Bối, rời giường, heo nhỏ ngủ lười, tỉnh tỉnh.”

Lần nữa bị quấy nhiễu giấc ngủ, Bối Bối có chút mất hứng hé đôi mi thanh tú, mím môi, xoay người đưa lưng về hắn.

Cô Ngự Hàn sững sốt một chút, tiếng cười rớt cuộc nhin không được tràn ra cổ họng.

Hắn nắm chặt eo nàng, đem nàng xoay người lại đối diện với hắn: “Tiểu Bối Bối, còn không tỉnh dậy sao?”

Có lẽ là hắn rất dịu dàng, cho nên nữ nhân ngủ say vẫn không có sợ hãi tiếp tục vù vù ngủ.

“Xem ra..... nương tử tốt của ta luôn luôn là thích vi phu thô lỗ một chút, a.....”

Ngay sau đó, bạc môi hắn phủ lên đôi môi đỏ mọng khe khẽ của nàng, liếm hôn thật sâu.

Hơi thở nam tính quen thuộc rất nhanh liền câu động tình dục nguyên thủy của nàng, kim lòng không được hé miệng nghênh đón hắn xâm nhập.

“Ừ.....” Nàng động tình nhẹ nhàng ngâm nga, đôi mắt đang nhắm giật giật, sau đó từ từ mở.

Khuôn mặt anh tuấn phóng đại, nàng hiểu ý mỉm cười, chủ động đặt lên bờ vai của hắn, cùng hắn dây dưa.

Thẳng đến hai người đều thở hồng hộc, bọn họ mới ngừng lại được.

“Tướng công, cái Hoắc tiền bối kia thoát nhìn không dễ ứng phó, lại là công thần lớn, chàng làm thế nào đem hắn ra hoàng cung? Hắn lại đơn giản như vậy mà từ bỏ ý đồ?”

“Dù đại công thần, cũng chung qui phải tuân thủ quân thần chi lễ, đối với loại lão thần dựa vào công lao mà khoe khoang như thế, không thể quá mềm dẻo, cũng không thể quá cứng rắn, ta liền.....”

Hắn cắn lỗ tai của nàng, đem sự tình trải qua nói lại đầy đủ cho nàng nghe.

Nghe xong, Bối Bối nhéo nhéo khuôn mặt tuấn tú yêu mị của hắn: “Có thể đem Hoắc tiền bối dọa chạy mất, ta suy nghĩ không biết sắc mặt của chàng ngay lúc đó bày ra thế nào đây? Nhất định thực thối!”

“Nàng muốn nhìn?” Hắn nhú mày biết rõ còn cố hỏi.

“Ai muốn nhìn sắc mặt thối của chàng. Nhưng mà..... chàng đem phụ tử Hoắc gia đuổi ra cung như vậy thật sự không có vấn đề gì sao? Dù sao ở phương bắc nhà bọn họ có ảnh hưởng không nhỏ, có sợ không.....”

“Chuyện lớn bằng trời cũng có ta - tướng công làm đệm lưng cho nàng không phải sao?”

Đôi mày anh tuấn của hắn khiêu khích, mắt phượng mị hoặc giống như nhớ lại cái gì mang theo ý cười nồng đậm như trước.

Bối Bối ngẩn ra, lập tức cũng nhớ đến cái gì mím môi bật cười: “Đúng vậy, có chuyện gì chàng thì đều làm đệm lưng cho ta, sợ cái gì. Ha ha.....”

Ngoại ô, một bạch mã tư thế oai hùng, chở một nam một nữ tiêu sái phi như bay

“Cô Ngự Hàn, ta phát hiện chúng ta đã lâu không có cưỡi ngựa du ngoạn cùng nhau, gả cho chàng rồi thật đúng là bị vắng vẻ không ít.”

Nữ nhân nào đó nghe hình như có chút oán giận.

“Khụ khụ khụ..... Nương tử, chúng ta đều là lão phu lão thê.....” Nam nhân nào đó cẩn thận đáp lại.

“Cái gì lão phu lão thê, chúng ta thành thân cũng mới chưa đến hai năm, nhanh như vậy chàng liền cảm thấy sống một ngày bằng một năm, cho nên mới cảm thấy lão phu lão thê!”

Nam nhân nào đó vừa nghe, bị ghen thiếu chút nữa một câu cũng nói không được.

“Đó là bởi vì ở trong lòng vi phu, chúng ta tựa hồ đời trước cũng đã cùng một chỗ.” Hắn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Đát đát đát.....” một tiếng vó ngựa khác đột nhiên xuất hiện

Bối Bối quay đầu, chỉ thấy trên ngựa đen, không phải đó là hai người Thương Tuyết Lệ cùng Khả Y sao?!

Nàng vừa thấy dáng vẻ thẹn thùng của Khả Y, liền mím môi cười trộm: “Thương đầu gối, người rất cục ô mỵ nhân về, chúc mừng chúc mừng a.”

“Thuộc hạ cũng cảm thấy vui mừng.” Thương Tuyết Lệ trả lời vẻ nề nếp như cũ.

Bối Bối bĩu môi môi, sau đó có ý trêu chọc chuyển sang Khả Y: “Hắc hắc, Khả Y, Thương đầu gối này không phải lúc nào đó cũng biểu hiện thế này chứ? Ha ha ha.....”

Không đợi Khả Y trả lời, nàng liền cười ha hả.

Khả Y xấu hổ đến dường như đầu cúi đến trước ngực, khuôn mặt Thương Tuyệt Lệ cứng nhắc run rẩy, lập tức liền ra roi thúc giục ngựa chạy trước.

Bối Bối không ngăn được quay đầu, nghênh đón bộ dáng Cô Ngự Hàn bất đắc dĩ dở khóc dở cười, nàng le lưỡi.

“Nàng đó, sau này những lời những lời như vậy ít nói lại đi, đỡ khiến người khác nói ta quân giáo không nghiêm.”

Cô Ngự Hàn nhéo nhéo hai má nàng cười đến hồng hết lên, đối với nàng, hẳn hoàn toàn không có cách.

“Chàng muốn xen vào chuyện ta làm sao?” Bối Bối nhũm mày hờn dỗi.

“Vi phu nào dám.”

417. Q.5 - Chương 23: Tất Cả Đều Vui Vẻ [2]

Diễm cung.

Một vòng hồng quang bao phủ cung điện, vây khốn ba cái tiểu hài tử đáng yêu.

“Đại ca ca, chúng ta còn phải bị nhốt tại nơi này bao lâu? Phụ thân thật đáng giận, lại đem chúng ta thành giống như phạm nhân mà nhốt.”

Cô Ngự Tuyết thở phì phì phồng quai hàm, hai tay cầm lấy bím tóc của mình kéo kéo, đôi mày tú lệ nhăn cau cau, một bộ dáng thực phiền chán.

Mặc kệ Cô Ngự Tuyết oán giận, Cô Ngự Thần không đáp lại.

Chỉ thấy hắn dùng tay lật lật trang sách, thân mình nho nhỏ ngồi ở trên ghế, đang hết sức chăm chú đọc.

Thấy dáng vẻ ngốc tử của hắn đọc sách, Cô Ngự Tuyết mím môi, nhanh như chớp chạy lại ghế Cô Ngự Thần, cố ý chiếm đi hơn phân nửa không gian.

“Đại ca ca, ta đang nói với ngươi!”

“Ừ, ta nghe được.” tầm mắt của Cô Ngự Thần không rời sách vở.

“Đại ca ca!”

Cô Ngự Tuyết cất cao giọng, hơn nữa cố ý kề sát vào bên cạnh lỗ tai Cô Ngự Thần, âm thanh rất chói tay, quanh quẩn ở trong cung điện.

Cô Ngự Thần thoáng lui ra phía sau một chút, nhẹ nhàng trả lời: “Hử?”

Nhưng mà, không như Cô Ngự Thần vẫn đang bất động, Cô Ngự Nguyệt đang ngủ ngon nhíu mày.

Hắn mở một con mắt, mắt liếc Cô Ngự Tuyết, khuôn mặt tuấn tú cũng mặt nhăn lại.

“Muội muội, ngươi thực lắm mồm! Tuổi còn trẻ tựa như người đàn bà chanh chua, về sau gả không được.”

“Nhị ca ca, ngươi không nói lời nào không có ai nói ngươi câm điếc!”

“Ta vốn không phải câm điếc, đương nhiên muốn nói thì nói.”

Cô Ngự Nguyệt đưa tay che miệng, ngáp một cái, sau đó bĩu môi, xoay đầu hướng khác, tiếp tục ngủ ngon.

Nói không lại Cô Ngự Nguyệt, Cô Ngự Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhị ca ca là trứng xấu!”

Vừa bước vào cửa Bối Bối chợt nghe một câu này, nàng nhướn cao lông mi: “Các con sao vậy?”

Nhìn thấy có người tới, Cô Ngự Tuyết chạy nhanh qua, như là tìm được chỗ cứu mạng ôm chặt lấy Bối Bối.

“Mẫu thân, con không muốn bị nhốt, người bảo phụ thân thả chúng con ra ngoài đi.”

Ôm lấy thân mình nho nhỏ của nữ nhi, mềm mại mang theo hương sữa làm cho nàng cảm giác trong lòng một mảnh mềm mại.

Nàng trấn an vỗ lưng nữ nhi, nhìn nhìn hai đứa con khác mỗi đứa một chỗ, thấy bọn họ đều dùng có ánh mắt đáng thương nhìn mình, lòng của nàng càng thêm mềm xuống.

Không có cách từ chối, nàng đành đồng ý: “Được……”

“Ta sẽ không thả.”

Một tiếng nói thản nhiên mà không mất uy nghiêm truyền đến, ngay sau đó thân ảnh Cô Ngự Hàn liền xuất hiện ở trong phòng.

“Phụ thân!” Ba đứa nhỏ cùng nhau làm nũng kêu lên.

Cô Ngự Hàn vẫn như cũ trưng ra khuôn mặt nghiêm, hần bước qua, một tay ôm lấy Bối Bối, sau đó liền đi ra ngoài.

“Aiz aiz, tướng công, chàng tạm tha bọn chúng đi.”

“Hừ! Nàng và ta tính cho xong đã, ta còn chưa tính sổ với nàng, nàng tự thân khó bảo toàn, còn muốn thay bọn chúng cầu tình, hử?”

Con người đen của hần thật sâu, sâu đến độ làm cho nàng rụt đầu, ngữ điệu lại cực kỳ nguy hiểm.

Nàng muốn mở miệng, nhưng nhìn ánh mắt thâm trầm của hần nửa tiếng cũng không phát ra khỏi cổ họng, đành phải đem ánh mắt có lỗi, quay đầu nhìn ba đứa con bị để lại bên trong

Thực xin lỗi a các bảo bối, bây giờ mẫu thân là tượng bồ tát bằng đất qua sông, tự thân khó bảo toàn, chuyện cầu tình lần khác lại nói, lần khác lại nói……

Mẫu thân thật vô dụng! Vừa mới còn nói được, đảo mắt liền bỏ mình.

Trong mắt ba đứa trẻ đồng loạt lộ ra cùng một ánh mắt khinh bỉ.

Làm mẫu thân bọn họ, Bối Bối tự nhiên sẽ hiểu ánh mắt các con, nàng cúi đầu cười gượng.

……

Ban đêm, đám mây bay như làn nước chảy qua xung quanh vầng trăng, ánh trăng trải xuống.

Dưới ánh trăng sáng, bóng cây loang lổ, u tĩnh vô cùng.

Bối Bối ngồi ở lan can lương đình, hai chân buông thông đá động.

Quay đầu, nàng nhìn về hướng nam nhân ngồi ở bên người dựa vào cây cột mà chớp mắt, xuyên thấu qua ánh trăng, khuôn mặt hần tuần mỹ càng có vẻ không tì vết.

Nam nhân nói muốn tính sổ với nàng, đã ngồi lâu như vậy, cũng không thấy hần lên tiếng, rốt cuộc là muốn cái gì ?

Nhịn không được, nàng vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn quơ quơ ở trước mặt hần, không thấy có động tĩnh.

Đảo tròn con người, miệng nàng giương lên một nụ cười giảo hoạt.

Dứt khoát tiến lại gần hần, sau đó ôm lấy thắt lưng hần, hần cũng là không cự tuyệt, nhưng cũng không mở to mắt.

“Thu.” Nàng hôn bờ môi của hần một cái, sau đó chớp mắt nhìn hần.

Hần như cũ không có mở mắt, chỉ là đem cánh tay nhẹ nhàng mà vòng qua vòng eo của nàng, dịu dàng nhẹ vỗ về thắt lưng của nàng, đường cong trên mặt cũng thả lỏng dịu dàng hơn.

Mây của Bối Bối nhuộm đầy vui sướng, hai má nàng áp vào trong ngực hần, vô cùng thân thiết vuốt ve.

“Tướng công.”

“Hử?”

“Ta yêu người.”

“Ngoan.”

Bờ môi mỏng của hắn nhẹ nhàng giương lên.

“Ta thích dựa vào chàng như vậy, chàng sẽ để cho ta dựa vào vĩnh viễn?”

“Sẽ.”

“Vĩnh viễn đối xử thật tốt với ta?”

“Ừ.”

“Vĩnh viễn yêu ta?”

“Ừ.”

Đôi mắt của nàng dần dần tỏa sáng: “Thỉnh thoảng mang ta ra cung chơi được không?”

“Ừ.”

Khóe môi của nàng mở rộng: “Vây thả bọn nhỏ ra được không.”

“.....” Hắn không hề lên tiếng trả lời.

Đợi hồi lâu, một mảnh im lặng.

Bối Bối bĩu môi, như vậy cũng không chịu mắc mưu.

“Ta còn chưa tính món nợ xuất cung của nàng.”

Rốt cục đợi được hắn nói chuyện, lại làm cho thân thể của nàng lập tức căng thẳng.

“Vây..... chàng muốn tính như thế nào?” Nàng thật cẩn thận hỏi.

“Ta không thích ôm thân mình cứng rắn.” Hắn không đầu không đuôi toát ra một câu.

Bối Bối sững sốt một chút, lập tức đã hiểu, nàng dần dần kéo căng môi anh đào, người chậm rãi thả lỏng, mềm mại dựa vào trong lòng hắn.

“Tướng công, như vậy thích không?”

“Ừ.”

“Không tính sổ?”

Cuối cùng hắn cũng mở to mắt, ánh mắt chứa đựng ngàn vạn dịu dàng, bàn tay to xoa hai má mềm mại của nàng: “Ta thích nàng mềm mại tựa vào trong lòng ta như vậy.”

“Ta cũng thích chàng ôm ta như vậy.”

Bối Bối cười ngọt ngào.

Hắn sẽ không tính sổ với nàng, ha ha.....

418. Q.5 - Chương 24: Tất Cả Đều Vui Vẻ [3]

Ánh nắng tươi sáng, ngày xuân phong cảnh đẹp vô cùng.

Bối Bối nằm ở trên quý phi tháp, ngẩng mặt, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp.

Ở một chỗ rẽ của hành lang trong cung, một bóng người nhẹ nhàng phong độ tuấn mỹ đi tới, chỉ chốc lát sau liền tới bên người nàng.

Một bàn tay dịu dàng vuốt sợi tóc của nàng, hơi thở nam tính quen thuộc trong nháy mắt bao phủ lấy nàng.

Bối Bối chậm rãi mở mắt, lười không muốn đứng dậy.

Nàng vươn tay giữ chặt tay hắn, ý bảo hắn ngồi xuống.

Hắn thuận thể ngồi tựa vào bên người nàng, ôm nàng vào trong lòng, làm cho nàng dựa vào hắn.

“Vội vã tìm ta như vậy là có chuyện gì?”

“Chúng ta không cần chuẩn bị tiệc cưới cho Tuyệt Lệ.”

“Hừ? Nàng không phải nói muốn chúng ta làm một hôn lễ long trọng cho bọn hắn? Vừa rồi ta mới còn cùng Tuyệt Lệ đàm luận việc này, còn chưa có kết quả nàng liền vội vã bảo ta lại đây, vì muốn nói không cần chuẩn bị tiệc cưới?”

Hắn tỏ vẻ nghi vấn giương cao đôi mày thanh tú.

Cô gái nhỏ này lại suy nghĩ cái ý đồ xấu gì? Hắn cũng không cho rằng nàng lại không cho Hà Khả Y một an bài thật tốt.

Quả nhiên.....

Bối Bối thần bí nháy mắt mấy cái.

“Ta chuẩn bị cho Thương đầu gối mang Khả Y đi hưởng tuần trăng mật.”

“Hưởng tuần trăng mật?”

Cô Ngự Hàn nghe bốn chữ này, trong đầu nhanh chóng tìm tòi tin tức liên quan tới nó.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền hiểu được.

“Ngẫm lại Tuyệt Lệ từ sau khi đi theo ta cũng chưa từng có thời gian nghỉ ngơi, bây giờ bốn biển yên bình, để cho hắn có một kì nghỉ dài hạn đi.”

Nghe vậy, Bối Bối lập tức mặt mày hớn hở hôn lên môi của hắn.

“Nói như vậy là chàng đồng ý rồi?”

Hắn nhéo nhéo chiếc mũi ngọc của nàng, bờ môi mỏng giương nhẹ: “Nương tử đại nhân mở miệng, vi phu nào dám không theo.”

“Cái gì đây, nói cho cùng là bảo người ta giống Dạ Xoa sao, ta có lấy đao buộc chàng ‘Theo’ sao?!”

Bối Bối liếc hắn, bĩu đôi môi đỏ mọng mang theo ý cười.

“Không cần lấy đao, vi phu thực nguyện ý ‘Theo’ nương tử.”

Hắn có dụng ý khác cười xấu xa, mắt phượng lưu chuyển ánh sáng nồng nhiệt ái muội.

Hai má của Bối Bối ửng hồng.

Nàng yêu kiều đẩy ra hắn, động tác nhanh chóng rời khỏi lồng ngực của hắn, le lưỡi với hắn.

“Sắc phôi!”

Cô Ngự Hàn cười ha ha, từ lòng bàn tay một luồng hồng quang bay ra.

Nháy mắt công phu, nàng còn chưa biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, liền đã bị bắt trở lại trong lòng hắn.

Mới muốn mở miệng, liền bị một cái hôn sâu bao trùm xuống, dán chặt vào ngăn chặn ngôn ngữ của nàng.

Lúc này, không có lời nói nào nhưng hơn vạn lời nói.....

Cửa cung, lưu luyến chia tay.

“Khả Y, nắm chắc cơ hội du ngoạn cho đã rồi trở về, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, không khí cũng thực mới mẻ, nhất là.....”

“Hừ hừ!” Một tiếng hừ nhẹ không vừa lòng từ bên cạnh nàng truyền qua.

Nàng quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Cô Ngự Hàn không quá dịu dàng, đôi mắt đen lạnh lùng xốt xa nhìn nàng chăm chăm.

Le lưỡi, nàng lập tức ngậm miệng lại, thuận tiện đưa tay vuốt vuốt ngực hần.

Nguôi giận nguôi giận.....

Thế này Cô Ngự Hàn mới hòa hoãn sắc mặt.

Hần chuyển hướng sang Thương Tuyệt Lệ, cười tủm tỉm chế nhạo:“Tuyệt Lệ, khó có được nữ nhân bằng lòng lấy người nha.”

“Vậy nhớ rõ đừng làm mất uy phong của nam nhân, ta chờ người mang đứa con trở về, người có biết ta nói cái gì chứ?”

Ánh mắt của Cô Ngự Hàn lưu chuyển, vẻ mặt cười xấu xa lại làm cho Khả Y thẹn thùng cúi đầu đến độ không thể cúi được nữa.

Bối Bối thấy Khả Y e lệ không chịu nổi, âm thầm nhéo thắt lưng Cô Ngự Hàn một cái.

“Cái miệng ba hoa của chàng ngậm chặt lại cho ta một chút.” Nàng cúi đầu dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được mà mắng hần.

“Vâng, nương tử đại nhân.”

.....

Ở ngoài hoàng cung, trời cao biển rộng.

Một đôi nam nữ tựa vào nhau cười trên một con tuần mã.

Thương Tuyệt Lệ ôm ấp thiếu nữ xinh đẹp, giờ phút này khuôn mặt cương nghị có một tia thay đổi, hình dáng đường cong dịu dàng cũng nhu tình.

“Khả Y, nàng muốn đi đâu?”

Nàng nghiêng người mà ngồi, dựa vào hần, hần đem cằm đặt trên hõm vai nàng, hôn sợi tóc của nàng.

Cảm giác hơi thở nóng rực của hần phun ở bên tai, Khả Y đỏ bừng mặt, cổ cũng đỏ.

“Đi nơi nào đều được, thiếp đều nghe lời chàng, thiếp tin tưởng chàng sẽ mang thiếp đến nơi tốt nhất.”

Tiếng nói của nàng ôn nhu uyển chuyển, gợi lên mối tình thâm kín.

“Tin tưởng ta như vậy sao.”

Câu hỏi của hần ẩn chứa thỏa mãn nồng đậm, cánh tay ôm nàng thoáng buộc chặt, làm cho nàng càng thêm dán sát vào trong ngực hần.

Ôm nàng như vậy, đi khắp thiên hạ, hần cảm thấy hạnh phúc cực kỳ.

Câu trả lời của Khả Y là dịu dàng dựa vào lòng hần, nghiêng đôi mắt, tràn đầy thâm tình nhìn hần.

Bàn tay mềm của nàng lén lút nắm lấy bàn tay to của hần đặt trên thắt lưng nàng, hạnh phúc than nhẹ.

“Thiếp chưa bao giờ biết làm người có thể có hạnh phúc như vậy.”

Bờ môi cương nghị của hần thản nhiên tươi cười:“Ta sẽ làm cho càng ngày càng hạnh phúc.”

Kinh ngạc nhìn đôi môi tươi cười của hần, nàng kim lòng không đậu đưa tay lướt nhẹ qua bờ môi đang tươi cười của hần.

“Chàng cười.” Nàng nhẹ giọng nói nhỏ, ánh mắt như nước dập dềnh quyến luyến thật sâu.

Được cái nhìn thâm tình của nàng, nụ cười tươi của Thương Tuyệt Lệ càng thêm mở rộng.

“Chỉ cần nàng thích, sau này ta sẽ cười cho nàng xem được không?”

Nàng hạnh phúc gật đầu:“Ừ.”

Tình cảm dịu dàng chân thành nhìn khuôn mặt thiên kiều bá mị của nàng, Thương Tuyệt Lệ kim lòng không đậu cúi đầu xuống, hôn lên cánh môi của nàng.

“Cuối cùng nàng cũng là nương tử của ta.....”

Cho dù thẹn thùng, nhưng nàng không trốn tránh, mà đón nhận nụ hôn của hắn, nàng nhẹ giọng thề:“Thiếp nguyện ý vĩnh viễn cũng là nương tử của chàng, tướng công.....”

Nụ hôn triền miên, trời đất làm chứng.

Hồi lâu, hắn mới buông ra, đưa vào nhau mặt đối mặt với nàng, ánh mắt lưu luyến.

“Nương tử, ta sẽ làm cho nàng vĩnh viễn hạnh phúc.”

“Thiếp cũng vậy, làm cho chàng vĩnh viễn hạnh phúc.”

Hắn trả lời nàng bằng cách ôm nàng thật chặt, giục ngựa chạy:“Giá.....”

Con ngựa “dát dát dát.....” nghênh ngang mà đi, vung lên nhàn nhạt khói bụi, xuyên qua cánh rừng sâu, lướt qua thảo nguyên hoang dã trắng lệt, vẫn phi nhanh về phương hướng xa xăm.

Nơi phương xa, là hành trình hạnh phúc đang bắt đầu, hành trình của bọn họ, hành trình hạnh phúc, sẽ vĩnh viễn tiếp tục kéo dài....

419. Q.6 - Chương 1: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [1]

Hắc Phong quốc.

Đêm đã khuya, ánh trăng lơ mờ sáng tỏ, trải xuống mặt đất một ánh sáng trắng bạc, màn đêm u tĩnh tươi đẹp.

Cung điện trang nghiêm đắm chìm trong ánh trăng, nét thần thánh không thể xâm phạm, tăng thêm vài phần sáng chói thánh khiết.

Mọi tiếng động đều chìm lắng.....

Trong ngự thư phòng, vẫn còn sáng rõ ánh nến chưa tắt.

Hắc Khi Phong ngồi trên ngai vàng, hết sức chuyên chú lật xem công văn.

Gió đêm thổi nhẹ vào, thổi động cuốn công văn, phát ra tiếng vang sần sật, càng làm tăng thêm độ yên tĩnh.

Xuyên thấu qua ánh nến, khuôn mặt thanh tú như sương của hắn giống như dịu dàng một chút, nhíu mày lại nghiêm túc như trước.

Tất cả im lặng, đột nhiên bị phá vỡ.

“Vương có lệnh, bất kể kẻ nào chưa được truyền triệu không thể bước vào thư phòng.”

Huyền Trữ bĩu môi, nhìn thủ vệ ngăn trở trước mắt mình, không cho là đúng.

“Nếu ta nói không muốn đi vào là không thể đâu?”

Thủ vệ không chút mảy may buông lỏng:“Thuộc hạ liều chết tuân thủ ý chỉ của Vương.”

“Người.....”

Huyền Trữ bực mình trừng mắt nhìn hắn, tay nắm thành quyền, nàng mím môi cười, cười đến thực không có ý gì tốt.

“Vậy..... Người liền liều chết đi.”

Nói xong, nàng nhanh chóng ra tay, ánh sáng màu tím lóa ra trong bóng đêm trở nên sáng tuyệt đẹp.

Thủ vệ còn chưa bắt đầu phản kích, một ánh sáng rực rỡ khác liền thu phục lấy ánh sáng tím.
Hắc Khi Phong không biết từ khi nào đã đứng cạnh bên cửa, hờ hững lướt nhìn Huyền Trữ một cái.
“Cho nàng ta vào.”

Lạnh nhạt bỏ xuống một câu, hắn liền xoay người đi trở vào.

Huyền Ninh vui mừng giương nụ cười, bước chân nhẹ nhàng theo đi vào.

Nhưng mà, nàng mới tiến thư phòng, hắn cũng cử động vô cùng nhanh không biết từ khi nào đã ngồi vào ngai vàng đọc sách.

Đối với việc nàng đến, hắn giống như một chút ảnh hưởng cũng không có, quả thực làm như là nàng trong suốt.

Huyền Trữ nhú mày.

“Đằng đằng đằng” Chạy hai ba bước lên, duỗi tay ra muốn lấy đi cuốn sách trong tay hắn.

Hắc Khi Phong động tác nhanh hơn, hơn nữa thủ pháp quái dị.

Nhìn không thấy hắn hành động như thế nào, vốn dĩ muốn cầm lấy cuốn sách liền làm cho tay nàng bắt lấy khoảng không.

Nàng không buông tay lại muốn đi cướp, nhưng lại hụt.

Lại duỗi tay ra, lại thất bại.

Rốt cục, nàng không cam lòng buông tha.

Nàng buồn bực ngồi lên ngự án (bàn để tấu chương!), bất mãn bĩ môi: “Hắc Khi Phong, người tới là khách, tốt xấu gì chàng cũng nhìn ta một cái chứ.”

“Ta chưa từng gọi nàng là khách.” Hắn ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không thèm.

Huyền Trữ “Tạch” một chút đứng lên, chỉnh sửa gương mặt một chút nâng quai hàm lên, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Nhưng tấu tử của ta gửi thư bảo chàng phải đối đãi tử tế với ta, chàng đồng ý rồi không phải sao? Chẳng lẽ đường đường là Hắc Vương lại nói đùa sao?”

Lúc này, cuối cùng Hắc Khi Phong cũng lướt nhìn nàng một cái.

“Rốt cuộc nàng muốn làm cái gì đây?”

“A! Giọng điệu của chàng không tốt lắm nha, tức giận à?”

Huyền Trữ có vẻ có chút phấn khởi tràn đầy, giống như nhìn thấy biểu hiện tức giận của hắn làm nàng vui lắm.

Cho dù tức giận, cũng tốt hơn gấp trăm lần gương mặt lạnh lùng khiến người ta tránh xa ngàn dặm của hắn đối đãi với nàng, hắc hắc.

Muốn theo đuổi nam nhân lạnh lùng như núi băng, phải đánh phá núi băng trước, Cô Ngự Huyền Trữ cố lên!

Nhìn thấy vẻ mặt hơi phấn khởi của nàng, Hắc Khi Phong nhú mày, sau đó lại khôi phục vẻ mặt gió êm sóng lặng.

Tầm mắt của hắn lại dời về quyển sách trên tay, tiếp tục xem như không nhìn thấy sự tồn tại của nàng.

Thấy thế, Huyền Trữ lần này ngược lại không hề càn quấy.

Nàng im lặng trong chốc lát, vẻ mặt có chút méo mó đấu tranh.

Sau một lát, nàng không biết từ đâu lấy ra một túi hương.

Nhìn túi hương trong tay, nàng có chút ngượng ngùng nhăn mặt nhăn mũi.

Cuối cùng, da mặt của nàng rất dày nhét vào trong tay của hắn.

“Nè, đây là túi hương ta thêu tặng cho chàng, tuy rằng đôi duyên ương thêu xấu một chút, nhưng là ta thực cố gắng, chàng không được ghét bỏ nó, bản công chúa nói như thế nào cũng là chưa làm qua việc nặng nhá..... ê chàng.....”

Ngay trong lúc nàng đang nói, hắn lạnh lùng cầm túi hương trong tay trả lại vào tay nàng.

“Ta không cần.”

Lễ vật tặng đi bị trực tiếp trả lại, Huyền Trữ lập tức cảm thấy mất mặt vô cùng không nhin được :“Chàng.....”

Nàng nắm chặt túi hương kia, thở hổn hển nhìn khuôn mặt lạnh lùng như sương của hắn, lòng giống như bị cái gì đó đâm, đau nhói.

Từ ngày đầu tiên nàng đến Hắc Phong quốc đến bây giờ, nàng thường xuyên nhất là chỉ nhìn thấy được sườn mặt của hắn.

Tới khi nào thì, hắn mới có thể đối diện với nàng, mới có thể nhìn nàng nhiều một chút?

Đối với suy nghĩ trong lòng nàng, hắn hoàn toàn không hiểu.

“Đêm đã khuya, cô nam quả nữ ở chung một phòng dễ bị người ta đặt điều thêu dệt, xin công chúa tự trọng, sớm một chút trở về.”

Lời nói lạnh nhạt, so với bình thường càng thêm làm người ta đau lòng.

Huyền Trữ cố nén nỗi xấu hổ và giận dữ trong lòng để người ta không nhìn thấy, cũng kiềm chế vị chua trong lòng.

Nàng nhắm mắt, đem dòng lệ tràn đầy trong hốc mắt ép trở vào.

Hít vào thật sâu, nàng đưa tay vỗ mạnh lên bàn, đem túi hương vỗ dẹp xuống.

“Bản công chúa tặng cái gì đi không có lý nào thu hồi nó lại, chàng không cần cũng phải cần, bằng không đêm nay ta liên quấy nhiễu sự yên tĩnh của chàng!”

Nghe vậy, mày của Hắc Khi Phong nhin không được nhú chặt lại.

Hắn rút cục quay đầu, lạnh lùng mím môi.

“Trở về.”

“Ta không về!”

Nàng cùng hắn đấu mắt.

“Ta nói lại lần nữa, trở về!” tiếng nói của Hắc Khi Phong lạnh hơn.

“Ta cũng nói lại lần nữa xem, ta chính là không quay về, trừ phi chàng nhận lấy túi hương này.”

Mắt của Huyền Trữ bùng lên ngọn lửa, ngọn lửa bùng ra như thiêu đốt.

Nhìn chằm chằm nàng một lát, Hắc Khi Phong lạnh lùng chuyển biến trở thành lạnh nhạt.

Hắn lướt qua nhìn túi hương một cái, thờ ơ nói:“Buông vật đó ra, nàng có thể đi rồi.”

Đôi mắt của Huyền Trữ sáng lên, vui sướng ôm lấy cánh tay hắn, ánh mắt đều tràn đầy ý cười.

“Nói như vậy chàng đồng ý nhận lấy?!”

Cánh tay hắn hơi động, tránh tay nàng ra, ánh mắt lại trở lại trên quyển sách.

“Nàng có thể đi trở về.”

Huyền Trữ cười tủm tỉm tăng thêm, một lần nữa lại ôm lấy cánh tay hắn, lần này lại ôm vào hư không.

Thấy sắc mặt của hắn lại lạnh xuống, nàng phần nộ buông mạnh tay xuống.

“VẬY..... Ta đi đây.”

Được rồi, đêm nay dừng lại tại đây, không thể ép hắn tức giận.

420. Q.6 - Chương 2: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [2]

Bóng trăng dời đi, bầu trời đêm khuya càng thêm tối đen, cơ hồ che khuất toàn bộ ánh trăng .

Huyền Trữ rón ra rón rén tiến vào tấm thất[1] của Hắc Khi Phong, nhìn trái liếc phải, mục tiêu tập trung trên khe hở của ngăn tủ ở đầu giường.

“Rốt cục cũng tìm được một chỗ có thể ẩn trốn rồi.” Nàng vui mừng thì thầm.

Thân mình yếu kiêu nhỏ nhắn tiến vào trong khe hở, bóng tối bên trong lập tức che đầy hoàn toàn thân ảnh của nàng.

Nhìn xung quanh tối đen không thấy rõ năm ngón tay, nàng chấp tay nói thầm: “Thần linh ơi, phù hộ ta không bị tên gia hỏa kia phát hiện, ta không phải đến làm chuyện xấu, ta chỉ là muốn nhìn đáng vẻ lúc ngủ của hắn, như thế mà thôi, phù hộ phù hộ...”

Nàng liên tục niệm vài lần phù hộ rồi mới ngưng lại, sau đó bắt đầu im lặng chờ đợi chủ nhân của tấm thất trở về.

Chờ a chờ, chờ qua chờ lại, chờ tới chờ lui, chờ cho đến khi mí mắt nàng bắt đầu chống đỡ không nổi mà hạ xuống...

Đầu nặng nề gập xuống, nàng đột nhiên mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng kia đã không biết khi nào dời đi rồi.

Nàng dụi dụi đôi mắt ẩm ướt, nhìn về phía giường, vẫn trống tuếch.

“Đã trễ thế này sao chàng còn chưa trở về ngủ?”

Trong bóng đêm, thanh âm nói thầm của nàng có chút mơ hồ.

Không lâu sau, trong khe hở tối đen lại khôi phục im lặng, thì ra nàng lại đi câu cá rồi.

Không biết thời gian qua bao lâu, ngoài cửa tấm thất vang lên giọng nói của cung nữ trực đêm.

“Vương.”

Hắc Khi Phong khoát tay: “Lui ra đi.”

“Vâng.”

Ngay sau đó, một loạt tiếng bước chân sột soạt dần dần hướng gần tới tấm thất.

Đóng cửa phòng, Hắc Khi Phong đi về hướng giường.

Đi vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, trong bóng đêm, đôi mắt đen nhánh của hắn lóe ra hàn quang sắc bén.

Có người!

Lợi dụng cảm giác trời sinh vốn nhạy cảm cực độ, trong khoảnh khắc hắn phân biệt được chỗ ẩn thân của người này.

“Vèo” một tiếng, bóng đen nhất thời chuyển động, hắn đã tới trước ngăn tủ, ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm khe hở tối đen kia.

Trong bóng đêm, ánh mắt của hắn sáng như sao, cho dù chung quanh đều là một mảnh tối đen, hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng mà, khi hắn nhìn thấy người trong góc kia, tia sắc bén trong mắt lập tức tan biến, thay vào là sự thiếu kiên nhẫn sâu sắc.

Nữ nhân chết tiệt, nàng sao có thể ở trong này?! (BB: Phong ca tuy là thần tượng của ta, nhưng dám nói con gái là chết tiệt thì quả là ko đúng)

Xét tình hình, nàng tựa hồ là đặc biệt trốn ở đây chờ hắn!

Nữ nhân này rốt cuộc muốn thế nào...

Hạ thấp người, hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm tiểu nữ nhân trước mặt đang gật gật đầu ngủ đến vô tư, có một loại cảm giác thâm trầm vô lực.

Đưa tay, hắn muốn lay nàng tỉnh để đuổi ra ngoài.

Nhưng mà, bàn tay đưa đến bả vai nàng thì ngừng lại.

Nếu lay nàng tỉnh, không biết nàng lại sẽ quẫn quít hắn sao đây.

Suy tư một chút, ngón tay hắn điểm nhẹ vào huyệt ngủ của nàng.

Huyền Trữ giật giật môi đỏ mọng, ưm một tiếng, thân mình mềm nhũn trượt xuống.

Ánh trăng không biết khi nào lại lọt vào, chiếu vào cánh tay nhỏ bé đang rủ xuống của nàng, ngón tay trắng nõn qua ánh trăng ẩn ẩn tản ra ánh sáng như ngọc.

Bỗng nhiên, Hắc Khi Phong nhíu mắt lại, ánh mắt khóa trụ lên những đốm máu nhỏ kia trên ngón tay trắng mềm của nàng.

Trong đầu nhanh chóng nhớ lại cái túi hương bị hắn ném lại ngự thư phòng, trên đám hoa được thêu kia cũng có những đốm máu nhỏ như vậy khó có thể nhìn thấy được.

Đồng tử hắn co lại, ánh mắt nhìn thẳng về thân thể của nàng tử liên tục trượt xuống...

Mắt thấy nàng sắp ngủ trên mặt đất, cánh tay trắng kiện động tác nhanh hơn, trước lúc nàng trượt xuống đất đã bế nàng lên.

Tiếp xúc được cái ôm ấm áp, Huyền Trữ theo bản năng càng thêm dựa sát vào hắn, khuôn mặt nhỏ xinh thoải mái ma sát nguồn truyền đến ấm áp.

Mây hắn càng nhăn hơn, có loại cảm giác hối hận vì đã quá lỗ mãng mà bế nàng lên.

Hạ mi nhìn nàng, nhìn thấy gương mặt ngủ của nàng thật thỏa mãn, khóe môi còn mơ hồ giương lên nụ cười hạnh phúc.

Nhìn gương mặt nàng ngủ yên tĩnh cùng hạnh phúc, khác xa so với lúc nàng tỉnh càn quấy không thôi, hắn cư nhiên không nở lại lần nữa để cho nàng ngủ sà.

Nàng ngủ, thêm một phần an tĩnh đáng yêu, hô hấp nhẹ cũng có vẻ thực nhu hòa.

Quên đi, coi như nhật hành nhất thiện[2] đi.

Vừa nghĩ, hắn bế nàng lên, mở rộng bước chân đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua hành lang quanh co, thị vệ trực đêm cùng cung nữ nhìn thấy hắn đến, cuống quýt hành lễ.

Nhưng mà, thời điểm bọn họ nhìn thấy Hắc Vương vĩ đại trong ngực còn ôm một người, mắt cơ hồ muốn lọt ra ngoài.

Vì để che dấu sự kinh hãi, khi hành lễ đầu bọn họ so với ngày thường cúi càng thấp.

Hắc Khi Phong không lưu ý đến cử chỉ bất bình thường của thị vệ và cung nữ, bước chân vẫn nhanh như cũ.

Nhìn bóng dáng bọn họ ở một đầu khác của hành lang, thị vệ các cung nữ nhin không được hai mắt nhìn nhau, ánh mắt ái muội lại thêm tò mò.

Đi vào Di Hòa điện nơi nàng đang ở, Hắc Khi Phong đi thẳng vào tấm thất của nàng.

Khi hắn sắp đặt nàng lên giường để rời khỏi, lại phát hiện ống tay áo của mình không biết từ khi nào bị nàng nắm chặt.

Hắn kéo kéo, lại phát hiện lực níu tay áo của hắn thật đúng là không phải do sự ngoan cố bình thường, liền ngay cả động tác của hắn mạnh cơ hồ có thể kéo cả nàng đi cũng không thấy tay nàng có chút dấu hiệu buông ra, một chút cũng không!

Mím chặt bạc môi, hắn vận khí vào lòng bàn tay, đôi mắt chớp cũng không chớp rạch hướng tay áo.

“Roẹt.” Một thanh âm y phục rách toạc trong đêm tối an tĩnh có chút đột ngột.

“Rầm” một tiếng, tay nàng rơi trở lại giường, trong tay vẫn như cũ túm lấy nửa đoạn ống tay áo của hắn.

Hắc Khi Phong giơ tay lên, tấm chăn ấm áp liền tự động phủ trên người nàng.

Hắn lại đưa tay bắn một phát, trường màn liền hạ xuống. (BB:Có công lực thật là sướng)

Hết thấy lại khôi phục lại sự yên tĩnh của đêm tối.

Xoay người, hắn một phút cũng không chần chừ mà đi ra ngoài.

Trên chiếc giường tối đen, Huyền Trữ bị bao bọc bởi chăn đang chuyển thân, tay nắm nửa đoạn tay áo bất giác siết chặt lại, đem ống tay áo càng thêm nắm chặt.

Trong lúc ngủ say, môi nàng mấp máy, nói mớ một cách không rõ: “Hắc Khi Phong... Chớ đi... Ta rất thích chàng...”

Hắc Khi Phong vừa đi đến cửa lập tức cứng đờ, nín thở nghiêng tai lắng nghe, phát giác hô hấp nàng đều đều, hiển nhiên không phải đã tỉnh.

Hắn âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, may là không phải đã tỉnh lại, thời gian này thật sự là bị nàng cuốn lấy có chút khó có thể chịu đựng được.

Trên đường trở về, lông mày hắn cứ nhăn chặt.

Nàng thích hắn?

Đây không phải là những gì hắn muốn thấy.

421. Q.6 - Chương 3: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [3]

Sáng tinh mơ, điều nhi (chim chóc) ngoài cửa sổ kêu “chiêm chiêm”.

Người lười biếng trên giường không chịu nổi sự quấy nhiễu, vươn một cánh tay nhỏ bé nòn nà kéo lấy chăn, cả đầu liền được bao bọc bên dưới chăn.

Nhưng mà điều nhi tựa hồ không đạt được mục đích đánh thức người thì không bỏ cuộc, bay lên trên cửa sổ “chiếp chiêm chiêm...”

Huyền Trữ buồn bực nhăn mặt lại, nổi giận dưng dưng lật chăn ra, vừa mới định rời giường phát giận, lại đột nhiên nhìn đến mảnh vải trong tay phát qua trước mắt.

Nàng dùng tay kia dụi dụi mắt, nhìn kỹ.

Ý? Đây không phải là loại vải trên y phục của Hắc Khi Phong sao?!

Nhìn nửa đoạn tay áo trong tay, nàng bỗng nhiên nhớ lại tối hôm qua mình hẳn là ở trong góc phòng của Hắc Khi Phong.

Trong trí nhớ nàng tựa hồ không có đoạn nàng tự trở về kia.

Nhìn lại mảnh tay áo nàng đang túm chặt, tinh thần nàng phấn chấn hẳn lên.

“Vụt” một tiếng từ trong ổ chăn đứng lên, nàng hớn hử nhếch môi.

“Nhất định là ta đang ngủ, sau đó Hắc Khi Phong bế ta trở về!”

Nghĩ đến hẳn bế mình trở về, nàng liền vui mừng đến hoa tay múa chân.

Nhưng mà, ngẫm nghĩ lại, hẳn hiếm khi bế nàng, thế mà nàng lại ngủ, thật tức chết!

Mang theo tâm tình vừa vui vừa bức, nàng tự chải chuốt một phen rất nhanh, lại thật cẩn thận cất giữ mảnh vải đó, sau đó vô cùng vui mừng chạy vội ra ngoài.

Khi nàng xông tới cửa, bất ngờ đụng phải cung nữ ở trước mặt.

“Ai nha, người nào không có mắt!”

Huyền Trữ che trán, thốt ra thanh âm khiển trách kiêu nhẹ.

Cung nữ hoang mang rối loạn quỳ xuống: “Xin lỗi, nô tỳ lỡ mãng, xin công chúa thứ tội.”

Dụi dụi trán, Huyền Trữ mở to mắt, gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười duyên.

“Không sao, người đứng lên đi, cũng là do ta chạy quá nhanh, không thể trách người.”

“Tạ công chúa.”

Cung nữ đứng thẳng dậy, nhìn thấy lúm đồng tiền nghiên lệ[1] của Huyền Trữ, cũng không khỏi nhếch lên khóe môi.

Hầu hạ công chúa lâu như vậy, phát hiện nàng tuy rằng miệng lưỡi hay điêu ngoa, nhưng cũng là một chủ tử tốt hiểu rõ thị phi ân oán, hơn nữa công chúa trưởng thành cũng xinh đẹp.

Công chúa chi tôn[2], kết hợp với Hắc Vương cao cao tại thượng, không còn gì thích hợp hơn...

Cung nữ đang suy nghĩ nhập thần không phát hiện rằng mắt của mình đang nhìn Huyền Trữ không chớp mắt.

Huyền Trữ nghi hoặc sờ sờ khuôn mặt, không phát hiện cái gì không ổn a, nàng hẳn là tin tưởng mình lần đầu tiên tự chải chuốt sẽ không quá tệ chứ.

Vì thế, nàng buông tay, nhú ày, hắng giọng: “Tiểu Tiểu, người nhìn chăm chăm ta xem cái gì? Mau khai thật.”

Nghe vậy, Tiểu Tiểu lập tức hoàn hồn, liên tục xua tay: “Không có không có, nô tỳ cái gì cũng không có làm, chỉ là... chỉ là phát hiện công chúa buổi sáng hôm nay rất giống như là đặc biệt vui vẻ.”

Nàng lại thử nhìn Huyền Trữ một cái.

Kỳ thật, hạ nhân ở gần Hắc Vương cùng công chúa người nào không biết công chúa đang theo đuổi Hắc Vương của bọn họ.

Cho nên, chuyện tối hôm qua Hắc Vương tự mình bế công chúa trở về phòng đã sớm truyền đến xôn xao, huyền nào.

Nghe được lời của Tiểu Tiểu, Huyền Trữ cũng không kiêng nể gì mà mở ra một nụ cười tươi, hai má đỏ hồng tựa như một đóa hoa xinh đẹp, kiều diễm lóa mắt.

“Đúng vậy, bốn công chúa hôm nay tâm tình phi thường tốt... Ta phải đi tìm Hắc Khi Phong.”

Vừa nói, nàng vừa hào hứng lại tiếp tục chạy.

Tiểu Tiểu dương cao thanh âm sau lưng nàng kêu: “Hắc Vương hôm nay xuất cung đến Đông thành tuần tra.”

Bước chân của Huyền Trữ dừng lại một chút, mặt mày hớn hở quay đầu: “Cám ơn, ta ghi nhớ ân tình của người.”

...

Đông thành, phần vinh mà trang nghiêm, là nơi phần hoa nhất kinh thành, cũng là nơi có trị an cường đại nhất.

Dọc theo bậc thang của tường thành, Hắc Khi Phong đứng đầu, đi theo bên người là Từ công công, các hộ vệ khác ở phía sau diệp bộ diệp xu[3] mà bảo vệ.

Đứng trên tường thành cao, Hắc Khi Phong cho binh lính lui ra, một mình đứng đón gió.

Cúi đầu nhìn xuống, trong lúc mơ hồ, hắn phảng phất lại thấy trận chiến ngày xưa, thấy một người thân mặc giáp[4] nằm dưới thành lâu, máu đầy người.

Tiểu Bối...

Hắn nhắm chặt mắt lại, cổ đau lòng kia vẫn còn đó như cũ.

Bây giờ nàng đang sinh sống hạnh phúc tại Xích Diễm quốc (BB: Tội Phong ca quá hix.).

Thế sự luôn luôn hướng phía trước mà đi, nhưng hắn lại dừng tại chỗ không chịu đi, có lẽ, là hắn không có cách nào khác để đi về phía trước, bởi vì cảm giác đau lòng... thủy chung vẫn còn.

Lặng lặng nhìn phía dưới, hắn thất thần.

Thẳng đến khi một tiếng hô truyền đến: “Hắc Khi Phong, cẩn thận!”

Cơ hồ là tiếng hét tê tâm liệt phế, cứ như vậy đánh thẳng vào màng nhĩ của hắn, khiến hắn hoàn toàn hoàn hồn.

Trong nháy mắt, không có thời gian để nghĩ ngợi, một mũi tên nhọn không biết từ đâu phát ra, bắn thẳng tắp hướng về tim của hắn.

Ngay tại lúc sét đánh không kịp bưng tai[5] dưới mi mắt, hắn thật mạo hiểm mới tránh được mũi tên kia.

“Vèo!” Mũi tên bắn về hướng tường cạnh thân hắn, xẹt ra tia lửa.

Hắn tập trung nhìn, lòng buộc chặt mạnh mẽ.

Mũi tên này, sắc bén đến ngay cả tảng đá cũng không chấn nổi, hơn nữa phát ra lực lượng kinh người, ý đồ lấy mạng hắn không cần nói cũng biết.

Theo tiếng hô kia, thủ vệ bắt đầu tiến vào trạng thái cảnh giác, một ít người ở lại bên người Hắc Khi Phong, một số khác bước nhanh dọc theo phương hướng phát ra mũi tên mà tìm kiếm: “Có thích khách, bảo vệ Hắc Vương!”

Hắc Khi Phong dưới sự yểm hộ của binh lính đi xuống, thần sắc vẫn đạm mạc như sương, đôi mắt đen lợi hại cũng không dấu vết tìm kiếm tứ phía.

Trong lúc hỗn loạn, Huyền Trữ thở hồng hộc xông tới, cái gì cũng bắt chập cả người cơ hồ áp trước ngực hắn, một đôi tay nhỏ bé lại bận rộn không thôi ở trên người hắn lục lọi.

“Sao rồi sao rồi? Chàng có bị thương không? Mau cho ta xem chỗ nào bị thương?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, giọng điệu không thể áp chế được run run, còn thiếu một chút, hắn liền...

Nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm vừa rồi, máu cả người nàng cơ hồ muốn đông cứng.

Trước mắt bao người bị nàng lục lọi như vậy, nàng cơ hồ muốn bóc hết y phục của hắn mới cam tâm, khuôn mặt đạm mạc của Hắc Khi Phong âm thầm nóng lên.

Hắn dùng động tác xảo diệu tránh đi đụng chạm của nàng, sau đó giúp nàng định tâm quay trở lại việc chính trước mắt, không cho nàng tiếp tục gần gũi ngực của hắn.

“Nàng có thấy thích khách ở đâu không?”

Câu hỏi vừa ra, quay chung quanh chủ đề nghiêm túc, chỉ có hắn mới biết bản thân đang cố gắng tránh đi thời khắc ngưng nghịu này.

Bị âm thầm đẩy ra, Huyền Trữ cũng không còn hơi sức để lo tới xấu hổ mà nhích sát lại, đôi mắt nàng không bỏ cuộc cao liếc thấp dòm ở trên người hắn.

“Chàng trước tiên nói cho ta biết chàng có bị thương hay không rồi ta mới nói.”

Ánh mắt thẳng thắn làm Hắc Khi Phong giờ phút này cảm thấy cả người không được tự nhiên, đám binh lính hộ vệ bên cạnh dùng một loại ánh mắt xem trọng để nhìn bọn họ, cũng không lên tiếng.

Hắn thản nhiên nhăn mày, thanh âm có điểm cương ngạnh, dưới sự kiên trì của nàng thỏa hiệp: “Ta không sao.”

“Thật không?” Huyền Trữ vẫn lo lắng đi xác nhận, con ngươi ẩn ẩn rung động ánh nước.

Hắn gật gật đầu.

Ai ngờ, nàng lại đột nhiên nhảy đến bên người hắn, ôm chặt lấy hắn, nức nở nghẹn ngào: “Oa... Thật tốt quá, chàng không có sao, làm ta sợ muốn chết, hu hu hu...”

[1] Nghiên lệ: đẹp

[2] Công chúa chi tôn: thân phận cao quý của công chúa

[3] Diệc bộ diệc xu: nhắm mắt theo đuôi

[4] Giá y: áo cưới

[5] Sét đánh không kịp bưng tai: nhanh như chớp, đột ngột

422. Q.6 - Chương 4: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [4]

Binh lính chung quanh đều cúi đầu, làm như cái gì cũng không thấy.

Hắc Khi Phong có chút há hốc mồm, muốn đẩy ra nàng, lại bị nàng ôm càng chặt, giống như con bạch tuộc vậy chỉ còn thiếu hai chân không ôm lấy hắn nữa thôi, căn bản là kéo không ra.

Thân thể run run mềm mại trong ngực không ngừng chấn động, sự hoảng sợ của nàng, thông qua cái ôm mà truyền sang cho hắn, mặt nạ lạnh lùng có chút tan ra.

Hắn mím môi, cố thử vài lần, cuối cùng vẫn là không thể dùng sức đem nàng đẩy ra.

“Công chúa, nam nữ thụ thụ bất thân.....” Hắn cố ý nói như vậy để đẩy nàng ra.

“Ô ô ô.....” Nàng vẫn khóc.

Bỗng nhiên, nàng ngẩng đầu lên, nước mắt loang lổ trên khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt lại bắt đầu ngưng tụ lửa giận.

“Thích khách chết tiệt, bản công chúa liều mạng với người!”

Vừa dứt lời, nàng lập tức liền biến mất khỏi lòng hắn, bay nhanh về phía nơi nào đó.

Hắc Khi Phong sững sờ một chút, mới phản ứng kịp.

Hắn lập tức chạy đi theo nàng, thị vệ hộ giá cũng rất nhanh đuổi theo.

Hướng về phía cửa sổ nhỏ bên kia nơi vừa rồi mũi tên bắn ra, nàng đá văng cửa phòng.

Mới vừa đi vào, liền bị một bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy cổ tay nàng, thoáng dùng một chút lực liền đem nàng kéo lại.

Hắc Khi Phong nhíu mày nhìn nàng vẻ mặt phẫn nộ, không thể không ra tiếng trấn an.

“Nàng không được kích động.”

“Bản công chúa muốn kích động, buông, buông ra.....”

Nàng kịch liệt giãy dụa, chưa từng có một khắc nào giống như bây giờ, không muốn tới gần hắn, mà là muốn giãy dụa ra khỏi hắn.

Rơi vào đường cùng, Hắc Khi Phong đành phải điểm huyết đạo của nàng.

Huyền Trữ trừng lớn ánh mắt, chỉ có thể vô lực ngã xuống.

Hắc Khi Phong đỡ được nàng, rất nhanh đem nàng lùi về phía sau cách xa cửa trước, sau đó ý bảo thị vệ phía sau đi thử đi vào thám thính.

“Phanh!”

Cánh cửa bị thị vệ đánh gãy, đem theo trường mâu sắc bén tiến vào trong.

Nhưng mà, khi bọn họ đi vào, bên trong trống tuếch, ngoại trừ một chiếc cung tên bị vứt lại, một cái bóng đáng thích khách cũng không có.

Huyền Trữ kích động phẫn nộ nhìn vào bên trong, sau đó từ từ yên tĩnh lại.

Lúc này, nàng mới rốt cục ý thức được.....

Hắc Khi Phong lần thứ hai chủ động ôm lấy nàng.

Ha ha.....

Nàng quên đi thích khách, dù sao hiện tại cũng là tìm không thấy.

Nhéch môi lên, nàng cười có chút ngây ngốc.

Thừa dịp Hắc Khi Phong không có để ý đến khoảng cách giữa bọn họ lúc đó, nàng mềm mại nhẹ nhàng tiến vào trong lòng ngực rộng và ấm áp của hắn, hé miệng cười trộm.

Nếu hắn điểm huyết đạo của nàng, như vậy nàng đương nhiên là quang minh chính đại đứng lý hợp tình dựa vào hắn.

Sự ôm ấp của hắn thật thoải mái, khó trách tẩu tử lại thích làm nũng ở trong lòng Vương huynh như vậy.

Ngọt ngào, ấm áp, ấm áp.....

Cảm giác hạnh phúc, làm cho người ta muốn say mê.

Nàng nhất định phải theo đuổi hạnh phúc này đến cùng, hạnh phúc của nàng nàng cam tâm tình nguyện cho hắn.

Đem hết chút sức lực cuối cùng, nàng lặng yên đem hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, nhu thuận im lặng, không muốn đánh vỡ hạnh phúc lên trộm cho đến lúc này.

Hắc Khi Phong hoàn toàn không có để ý đến động tác nhỏ của tiểu nữ nhân trong lòng.

Ánh mắt hắn đảo qua hết các nơi trong phòng, dừng lại ở một túi cung tên.

Quay qua phía thị vệ ý như ra lệnh, một thị vệ đi qua nhặt túi cung tên lên giao cho hắn.

Lật xem đường may bên cạnh của túi cung tiễn, đường cong hoa văn màu bạc kia, được làm rất tinh tế, chứng tỏ chủ nhân của nó không tầm thường.

Dem túi cung tiễn đưa cho thị vệ, hần thần nhiên hạ lệnh:“Hồi cung.”

“Dạ.”

Hần giải huyết đạo cho Huyền Trữ, đỡ nàng đứng dậy:“Thật có lỗi, tình thế vừa rồi cũng là bất đắc dĩ.....”

Chưa nghe hần nói xong, Huyền Trữ nhin không được nói thẳm:“Ta thật hy vọng mỗi ngày đều có tình huống như vậy.”

Giọng nói của nàng rất nhỏ rất mơ hồ, nhưng mà Hắc Khi Phong lại nghe rõ không sót một lời.

Hần không tự giác đem hai tay để ra sau lưng, chỗ hai tay giao nhau tựa hồ còn lưu lại cảm giác thân thể mềm mại của nàng, còn kèm theo độ ấm nhẹ nhàng.

Hắng giọng, giọng nói của hần có chút hơi hòa hoãn:“Công chúa, chúng ta đi về trước đi, chuyện thích khách ta sẽ điều tra rõ ràng sau.”

Có lẽ hần không phát hiện ra ngữ khí của chính mình có chút thay đổi, nhưng là Huyền Trữ lại cảm nhận được, thực vui vẻ.

Nàng nâng mi mắt, khuôn mặt phấn hồng kiều diễm cười như hoa:“Được, chúng ta đi thôi.”

Thực tự nhiên, nàng ôm lấy khuỷu tay hần, cười tủm tỉm nhìn hần.

Hần cúi đầu, đối diện với ánh mắt của nàng, nhìn vào con ngươi của nàng mang theo dấu vết vừa khóc, trong suốt như thủy, ngấn lệ lóe sáng, lộ ra vẻ yếu đuối.

Hạ mắt xuống, đối cử chỉ của nàng, hần không lên tiếng, chỉ là im lặng đi ra ngoài.

Huyền Trữ vui mừng vụng trộm ôm cánh tay hần, chạy nhanh theo hần, cùng hần song hành.

.....

Trở lại hoàng cung, Hắc Khi Phong liền đi vào điện phủ cùng quần thần thảo luận về vấn đề thích khách.

Huyền Trữ ở bên ngoài điện nghị sự đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại ngẩng cổ nhìn ra xa, lại chỉ có thể nhìn thấy cửa điện đóng chặt trước mắt.

Rốt cục, cửa lớn mở ra, thần tử bên trong lục tục đi ra.

Huyền Trữ vội vàng vọt vào, lại nhìn thấy Hắc Khi Phong chuẩn bị theo con đường sau bình phong bên cạnh rời khỏi điện phủ.

Nàng lập tức mở miệng gọi hần:“Hắc Khi Phong!”

Đứng bước, Hắc Khi Phong thoáng xoay người, đứng tại chỗ lạnh nhạt nhìn nàng.

Huyền Trữ chạy nhanh lên thêm ngọc đi đến trước mặt hần.

Bởi vì hần cao lớn hơn nàng, nên nàng chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn hần.

“Hắc Khi Phong, ta mới là người phát hiện ra thích khách, chàng đem ta vứt bỏ ở ngoài cửa thật sự không hợp lý.”

Bờ môi mỏng của hần mím lại, vưng vàng trả lời:“Đây là chuyện của Hắc Phong quốc, ta không hy vọng công chúa can thiệp vào, công chúa của Xích Diễm quốc ở lại Hắc Phong quốc, Hắc Phong quốc có trách nhiệm bảo đảm sự bình an cho công chúa, công chúa không nên quan tâm đến chuyện này là tốt nhất.....”

Huyền Trữ trừng mắt, thở hổn hển đánh gãy lời hần:“Bản công chúa muốn nhúng tay vào chuyện này! Nếu người không cho ta tham dự, ta liền tự mình đi bắt thích khách.”

“Ta đây đành phải nói lại với Xích Diễm Vương, để cho hần mời công chúa hỏi Xích Diễm quốc.”

“Chàng.....”

Huyền Trữ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hần, quả muốn đem mặt nạ lạnh lùng trên mặt hần đánh tan.

Thở ra, hít vào, nàng nắm chặt tay, ánh mắt phun hỏa nhìn hần quát:“Ta ghét chàng!”

Toàn thân nàng đều tức giận, thi pháp rời khỏi điện phủ.

423. Q.6 - Chương 5: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [5]

Nhìn thân ảnh nàng bay ra, ánh mắt của Hắc Khi Phong trầm xuống.

Hiện tại đối với vấn đề thích khách không hề có đầu mối, nếu thích khách nhận ra Huyền Trữ công chúa, nàng sẽ gặp nguy hiểm, hậu quả kia thật khó lường.

Có lẽ..... Hắc nên cứng rắn đuổi nàng về Xích Diễm quốc đi.....

Ngay khi hắc hạ quyết, giọng nói của Huyền Trữ lại vang lên.

“Hắc Khi Phong!”

Hắc làm mặt lạnh nhìn nàng vừa tức hừng hực vừa chạy vội tới trước mặt hắc, hắc biểu hiện một thái độ ung dung thản nhiên.

Huyền Trữ hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng áp chế cơn tức giận trong lòng.

Đi qua đi lại vài bước ở trước mặt hắc, nàng cố căng da mặt ra từ từ hòa hoãn xuống, khóe môi thậm chí giương lên nụ cười tự tin.

Nàng chấp tay sau lưng đứng trước mặt hắc, ngẩng cao đầu, con ngươi linh hoạt nhìn vào khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của hắc.

Trầm ngâm một chút, nàng mới bình tĩnh mở miệng:“Hắc Khi Phong, ta cứu chàng một mạng, đúng không?”

Không rõ nàng muốn làm cái gì, Hắc Khi Phong chỉ im lặng nhìn ánh mắt sáng long lanh của nàng.

Đáy mắt nàng phát ra tin tức nói cho hắc biết, nàng hỏi như vậy, nhất định có mục đích!

Hắc từ tốn trả lời:“Ta nợ nàng một mạng, ta sẽ.....”

Còn chưa có nói xong, Huyền Trữ liền nhanh chóng ngăn hắc tiếp tục nói.

“Chàng biết nợ ta một mạng là được rồi, ta chỉ cần chàng đồng ý với ta một việc, chuyện này chàng rất có thể làm được một cách dễ dàng, dùng để đổi một mạng hắc là đáng giá.”

“Chuyện gì?”

Cẩn cẩn môi, nàng yên lặng nhìn hắc:“Sau này ta không muốn ăn cơm một mình, ta muốn chàng ăn cơm cùng ta, như thế nào? Rất đơn giản, chuyện nhỏ phải không?”

Sau này cùng nàng ăn cơm?

Hắc Khi Phong sửng sốt một chút, bình tĩnh xem xét, chuyện này đúng là chuyện rất nhỏ a.

“Thế nào? Nếu chàng đồng ý rồi, coi như là đã trả ân cứu mạng cho ta, thế nào?”

Mặc dù vẻ bên ngoài của nàng xinh đẹp xảo quyệt, nhưng mà, chỉ có trong lòng nàng mới biết chính mình thật chua xót.

Khi nào thì, nàng thế nhưng lại phải dùng đến điều kiện để trao đổi với một người chỉ để cùng nàng ăn cơm, mà đó lại là để báo đáp ơn cứu mạng..

Vì muốn theo đuổi cảm tình xa xôi, nàng ngay cả đến tôn nghiêm của một công chúa cũng quên.

Nàng biết, hành động của mình nói dễ nghe một chút là da mặt dày, nói khó nghe một chút chính là vô lại.

Nhưng mà, hắc chính là hạnh phúc của nàng, việc kia nàng sẽ không hối hận.

Cho dù kết cục không được như ý, nàng cũng không hối tiếc, vì ít nhất, nàng cũng đã cố gắng hết sức rồi. (MC: chị em nào muốn tấn công trai đẹp thì nhớ học tập nghe)

Chỉ có cố gắng thực hiện, mới sẽ không làm cho cuộc sống này của nàng không để lại bất kì tiếc nuối nào.

Bạc môi hơi mím lại, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ nhìn nàng, im lặng hồi lâu, trong mắt lộ ra một chút phiền chán, hần xoay người đi vào phía sau bình phong, lãnh đạm bỏ xuống một câu: “Ta đồng ý.”

Nhìn bước chân của hần không hề giảm tốc độ mà rời đi, bóng dáng cao lớn kia, tựa hồ luôn cao lớn như vậy, làm cho nàng chỉ có thể cố gắng ngẩng đầu lên nhìn.

Có đôi khi, nàng không muốn ngẩng đầu, bởi vì nàng thân là công chúa tôn quý.

Nhưng mà, nếu không ngẩng đầu, nàng vĩnh viễn đều không thấy ánh mắt của hần.

Cho dù, bất cứ khi nào nàng nhìn ánh mắt của hần đều là lãnh đạm như thế.....

Bóng dáng kia lạnh lùng biến mất khỏi tầm mắt nàng, giống như có một lớp băng thật dày, chảy vào trong lòng nàng, thật lạnh, một loại cảm giác vừa lạnh vừa đau trong lòng tản ra, lan tràn tới toàn thân.

Nuốt nuốt nước miếng, đem sự buồn tủi nhanh chóng nuốt vào, nàng nắm chặt lòng bàn tay.

“Cô Ngự Huyền Trữ, cố lên, người nhất định có thể làm được.” Cố gắng giương khóe môi lên, nàng lộ ra vẻ tươi cười kiên cường đối với chính mình.

.....

Trên bàn cơm, sơn trân hải vị đầy đủ hết, nhưng mà, đặt ở trong đó một đĩa rau xanh rất lớn.

Huyền Trữ đứng ngồi không yên liên tiếp nhìn về phía cửa.

Hần đồng ý sẽ dùng cơm cùng nàng rồi, hần là sẽ không nuốt lời đi.

Chờ đợi không lâu, thân ảnh cao lớn tuấn dật của hần liền hiện ra.

Mặt mày của nàng sáng ngời, đứng lên nghênh đón: “Chàng đã về rồi, nhanh chút ngồi xuống đi.”

Thân thiện giữ chặt tay hần, nàng không khỏi phân trần liền ấn hần ngồi xuống vị trí bên cạnh mình, sau đó đem bát dưa đặt trước mặt hần, mới ngồi trở lại vị trí của mình.

Giờ phút này, nàng có chút giống như thê tử hiền lương, trong mắt nàng là một sự tha thiết mãnh liệt chờ đợi ánh mắt của hần nhìn lại nàng, làm cho hần không thể bỏ qua.

Tâm tình của hần không khỏi cảm thấy hỗn loạn.

Lắc lắc đầu, hần im lặng cầm lấy bát dưa tự mình ăn cơm.

“Từ từ đã, đây là món rau xào ta tự mình xuống bếp làm, trước khi ăn cơm nên ăn chút khai vị nhẹ mới tốt.”

Huyền Trữ thực nhiệt tình gấp rau xanh bỏ vào trong bát hần, miệng cười tủm tỉm không thôi.

Nhìn rau xanh trong bát, Hắc Khi Phong ăn cũng không được, không ăn cũng không xong, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể ngồi im.

Huyền Trữ không cho hần cơ hội cự tuyệt, tha thiết thúc giục nói: “Nhanh chút ăn đi, ném thử tay nghề của ta thế nào, bổn công chúa đúng là chưa bao giờ xuống bếp, ha ha..... nói với chàng nha, khi tẩu tử hào hứng cũng sẽ làm điểm tâm cho Vương huynh ăn sáng, tuy rằng tay nghề của nàng ấy không được tốt lắm.....”

“Ba!”

Hắc Khi Phong đột nhiên đặt mạnh chén bát lên bàn, con ngươi đen lạnh lùng bắn về phía nàng.

“Không cho phép nàng phê bình Tiểu Bối, nàng căn bản không có gì có thể so được với nàng ấy!”

Lời nói lạnh như băng, tựa như tất cả đường cong trên mặt hần đều đông cứng lại làm cho người ta đau lòng.

Bị hiểu lầm, hơn nữa lại bị làm tổn thương một cách lạnh lùng như vậy, Huyền Trữ nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào mũi hắc mắng: “Hắc Khi Phong, chàng đừng có tự ình là đúng, ta khi nào nói qua muốn phê bình tẩu tử, tẩu tử đã gả cho Vương huynh ta, chàng còn muốn nàng ấy như thế nào, nàng ấy vĩnh viễn cũng không khả năng giống như ta đối với người chân thành như vậy.....”

“Ta cũng không cần nàng đối với ta như vậy, hơn nữa là tự nàng muốn theo tới Hắc Phong quốc không phải sao? Nếu công chúa không thích ở lại có thể rời đi, ta sẽ không ngăn trở.”

Lời nói này giống một nhát dao đâm tới, Huyền trữ chỉ cảm thấy toàn thân từ ngoài vào trong đều bị đập vỡ nát.

Hốc mắt của nàng đỏ lên, nắm tay hướng về hắc: “Chàng..... Hắc Khi Phong, chàng thật vô lại!”

Cổ nén nước mắt, nàng như là tiểu sư tử bị chọc giận hét đám lại đá về phía hắc.

Hắc nắm hai tay của nàng, đem nàng chế phục.

“Huyền Trữ công chúa, sự nhẫn nại của ta là có hạn độ!” Giọng nói của hắc không có chút lưu tình, lại lạnh lùng nghiêm nghị.

Tay nàng bị siết có chút đau, hốc mắt, càng đau hơn.

Cắn chặt cánh môi, nàng cố nén nước mắt ủy khuất.

Cuối cùng, nàng dùng sức rút tay về, ánh mắt lơ đãng nhìn đến đĩa rau xanh trên bàn.

Nàng tức giận bưng lên đĩa rau kia, ném mạnh xuống đất.

“Loảng xoảng lang!” Thanh âm thanh thúy rất là vang dội.

“Chàng không thích ăn, bốn công chúa cũng không muốn cho chàng ăn nữa.”

Ngay sau đó, nàng đem tất cả các món ngon trên bàn hất xuống hết, không sót lại dù là một mảnh nhỏ.

“Loảng xoảng lang, loãng xoảng lang.....”

424. Q.6 - Chương 6: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [6]

Trên đất một đồng hỗn độn, chiều hướng càng lúc càng gay go.

Hắc Khi Phong một tay nắm lấy bàn tay của Huyền Trữ đang cầm chiếc đĩa định ném đi, quát lên lạnh lùng: “Cô Ngự Huyền Trữ, rốt cuộc nàng âm ỉ đủ chưa, ta nhin nàng đã đủ rồi, nếu không phải Tiểu Bối có lời nhờ...”

Nghe vậy, Huyền trữ đã chịu đủ sự đả kích, đôi mắt đầy nước mang theo ý chí chiến đấu.

“Chàng nói đi, vì tẩu tử, chàng mới chịu đựng ta? Vì nàng ấy, tất cả đều là vì nàng ấy?”

Hắc Khi Phong trầm giọng nói ra từng tiếng rõ ràng: “Đúng vậy, tất cả đều là vì Tiểu Bối, ta không thể lấy nàng ấy để mang lại cho nàng ấy một cuộc sống hạnh phúc, vì vậy về mặt khác, ta nguyện ý dôn hết mọi tâm tư vì nàng ấy, bao gồm cả việc chịu đựng nàng làm phiền, chỉ cần đây là nguyện vọng của nàng ấy muốn ta chiều cố nàng”

Hắc nói..... Hắc luôn chịu đựng nàng làm phiền, thì ra, nàng từ trước đến nay cố gắng theo đuổi hắc, nhưng trong mắt hắc, nàng chỉ càng làm cho hắc thấy phiền chán.

Cho dù trái tim đã bị đâm tổn thương, bao gồm cả lòng tự trọng nhưng nàng vẫn nhin xuống, mắt nhìn thẳng vào hắc, run run giọng nói: “Ta thích chàng, đây không phải là làm phiền mà là theo đuổi.”

“Ta không thích nàng, nếu nàng theo đuổi ta sẽ thành gánh nặng của ta, mà không ai thích gánh nặng cả.” Hắc lạnh lùng phản bá.

“Oanh” nàng chỉ cảm thấy gáy của nàng như có ai đánh mạnh vào, là như thế này sao? Tình yêu của nàng dành cho hắn lại thành gánh nặng của hắn.

Nàng theo đuổi hạnh phúc, lại làm cho hắn càng thêm ghét nàng, tình cảm của nàng vì sao lại chịu đựng không nổi.

Từ trước tới nay, nàng muốn cái gì có cái đó, nàng được Vương huynh yêu thương vô tận, nàng có hoàng cung trên dưới ủng hộ.

Cho dù nàng tính tình điêu ngoa, nhưng mà nàng biết mỗi người ở Diễm cung đều thương nàng, giống như là Anh Nhi nhiệt tình hầu hạ nàng một thời gian. Nàng rất hạnh phúc, cho đến khi gặp được hắn, đã kích nàng không một chút lưu tình, cũng như hắn nhẫn tâm làm cho nàng thức tỉnh.

Là hắn, hắn làm cho nàng hiểu được sự thật, làm cho nàng biết nàng ở trong Diễm cung là một cô bé ngây thơ, là hắn làm cho nàng biết cách thành thực, là hắn cho nàng biết khi rời đi Diễm cung nàng chỉ là một cô gái bình thường, không thể ỷ lại thân phận công chúa. Cũng chính là hắn, làm cho nàng vứt hết mặt mũi, tự tôn mà theo đuổi hắn.

Nhưng cũng là hắn đã cho nàng nếm trải cái gì gọi là đau lòng không hề có sự kiêu ngạo.

Chẳng lẽ.....hạnh phúc của nàng đã có quá nhiều. Cho nên, ở hắn, nàng không thể tìm thấy hạnh phúc mà nàng mong muốn.

Thì ra, không chỉ sau khi rời khỏi Diễm cung, nàng không còn là công chúa cao quý, mà ngay trước tình yêu, nàng cũng chỉ là một cô gái bình thường thậm chí là một người không thể có hạnh phúc.

Cứ như vậy, nàng tâm thần hoảng loạn nhìn hắn, đôi mắt tan rã, hồi lâu, hồi lâu....

Cơ hồ muốn tiêu tan hết kiên nhẫn của hắn, cùng lúc con ngươi của nàng cũng khôi phục một tia thanh tĩnh.

Chậm rãi, tay nàng rút ra khỏi bàn tay to của hắn, trong mắt một mảng đen tối, ngay sau đó cả sắc mặt cũng dần sạm đi.

Nàng miễn cưỡng đứng lên như muốn ngưng thở, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh, hơn nữa còn cố gắng....không cho giọt nước mắt rơi xuống.

Ngẩng đầu, nàng lẳng lặng nhìn hắn, nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Định há miệng ra, nàng vất vả lắm mới phát ra âm thanh bình tĩnh: “Ta cảm thấy mệt mỏi, phải về đi nghỉ, người từ từ dừng.”

Vốn là định nói lời quyết tuyệt, nhưng mà lúc lời nói ra đến bên miệng thì sự kiên cường, cứng rắn lại chuyển thành bản thân có cảm giác hèn mọn, khinh bỉ, trốn tránh.

Nhìn nàng cố nén giọt lệ nơi hốc mắt, vẻ mặt tối sầm lại, thế nhưng khiến hắn không đành lòng nhìn.

Nhìn sang một bên, mặt mày của hắn nặng nề, ngữ khí mang theo cảnh cáo: “Sau này đừng tuyên chiến với tính nhẫn nại của ta.”

Huyền Trữ cắn môi, không đáp lại.

Tâm can thất lại, nàng lẳng lặng đi ra ngoài.

Đầu mùa xuân, gió lùa vào cánh cửa, vẫn như cũ mang theo chút giá lạnh, cuộn cuộn nổi lên trên làn váy của nàng, lạnh lùng xâm nhập vào da thịt.

Nàng đưa hai tay ôm lấy thân mình, thân hình nhỏ nhắn theo quần áo có chút lay động. Giờ phút này, bóng dáng đơn bạc kia làm cho người khác nhìn không thể tránh khỏi thương tiếc.

Ánh mắt của Hắc Khi Phong trở nên phức tạp nhìn nàng rời đi, bạc môi mở ra, cuối cùng muốn nói cái gì cũng không nói nên lời.

Để nàng tỉnh táo một chút cũng tốt, không cần phải lãng phí thời gian ở bên cạnh hắn.

...

Liên tiếp mấy ngày, tấm cung của Hắc Khi Phong không xuất hiện bóng dáng nũng nịu của ai đó, tự nhiên làm cho người ta có cảm giác quá mức yên lặng.

Mỗi ngày, cung nữ đưa cơm đến phòng ngủ của Huyền Trữ, từ bên ngoài nhìn vào, thấy bóng dáng của nàng tựa vào cửa sổ xuất thần nhìn về phía phương trời xa nào đấy.

Tiểu Tiểu đem cơm vào trong phòng, sau đó chạy qua chỗ Huyền Trữ.

“Công chúa, người đã một ngày không ăn gì, qua dùng chút cơm đi.”

“Ta không đói”

Huyền Trữ thản nhiên nhẹ nhàng trả lời, sức sống trong giọng nói đầu tiêu tan hết không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại là yếu ớt, ủ rũ.

Thấy vậy, Tiểu Tiểu cố gắng một lần rồi lại một lần, rút cuộc cũng có dũng khí để đặt câu hỏi: “Công chúa, có phải ... người và Vương cãi nhau hay không?”

Cãi nhau? Không, bọn họ không có cãi nhau, vốn là chỉ có nàng âm ỷ với hần, hần ngay cả nói chuyện cũng lười nói với nàng một câu, như thế nào còn phí lời đấu võ mồm với nàng.

Vô tình thở dài, Huyền Trữ rầu rĩ nói nhỏ: “Ta thật hy vọng hần cãi nhau với ta.”

Bỗng nhiên, nàng quay người ngồi thẳng đối mặt với Tiểu Tiểu, thực tình hỏi: “Tiểu Tiểu, ta... có phải làm cho người ta chán ghét hay không?”

“A?” Tiểu Tiểu bất chợt phản ứng sững sốt, lập tức định thần, rốt cuộc mới đem câu hỏi của Huyền Trữ trả lời.

Nàng vội vàng lắc đầu: “Không phải, công chúa làm thế nào lại cho là như vậy, trong cung mọi người đều thích công chúa nha, tuy rằng công chúa đôi lúc kiêu ngạo một chút, a không không không, ý nô tỳ là công chúa là một người ân oán rõ ràng, dám làm dám chịu.”

“Dám làm dám chịu?” Huyền Trữ thì thào lặp lại lời nói.

Tiểu Tiểu nghe được lời thì thầm của Huyền Trữ công chúa, gật đầu mạnh: “Đúng, công chúa thích Vương, tuyệt không nũng nịu ngại ngùng, không giống với các nữ tử khác, công chúa rất dũng cảm, dũng khí của công chúa khiến chúng nô tỳ khâm phục.”

Huyền Trữ tự nói trong lòng.

Dám làm dám chịu...

Đúng vậy, nàng Cô Ngự Huyền Trữ chính là dám làm dám chịu, nếu nàng làm cho hần cảm thấy phiền chán, nàng sẽ làm cho hần thay đổi cách nhìn về nàng.

Hần chán ghét, nàng sẽ chịu đựng.

Nhiều ngày im lặng như vậy, nàng không thể thuyết phục chính mình buông bỏ hần, như vậy, chỉ còn cách dũng cảm tiến tới.

Xong xuôi, nàng một lần nữa cố lấy sức mạnh, cảm kích vỗ vỗ tay lên bả vai của Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, cảm ơn người đã nhắc nhở ta, người lại giúp ta một lần nữa nghĩ thông suốt, ta mới không bị Hắc Khi Phong đánh lui trở về, người sẽ theo ta chứ?”

Thấy nàng lấy lại sức sống, Tiểu Tiểu cũng vui vẻ lấy: “Nô tỳ tất nhiên sẽ theo công chúa”

425. Q.6 - Chương 7: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [7]

Nơi cung điện hẻo lánh, cây đại thụ che trời, cơ hồ che khuất ánh nắng mặt trời, từng bóng râm mát, rất là tối tăm.

Hắc Khi Phong một mình không yên đi đến chỗ ngồi ngoài cung điện.

Lưng đứng thẳng, ẩn thân sau một gốc cây đại thụ, con người đen của hắn phức tạp nhìn cửa đồng cung điện rắn chắc, thần sắc trầm trọng.

Cuối cùng hắn cũng định thần, trong lòng bàn tay ngưng tụ ánh hào quang, tay khẽ động, hào quang nhanh như sét đánh về phía hai thủ vệ.

Hai thị vệ cả người cứng đờ, tiếp theo là như người mất hồn, trong mắt cái gì cũng không thấy.

Hắc Khi Phong từ phía sau cây đại thụ đi ra, sau đó đi vào, hai thị vệ không nhận biết được sự tồn tại của hắn.

Bên trong, một mảnh u ám.

Hắn đi lại phía bên cạnh tường. tay nhấn vào cơ quan, hiện ra một cái cầu thang dẫn thẳng không nhìn thấy điểm cuối.

Mặc kệ phía dưới chỉ một màu đen, Hắc Khi Phong vẫn vững bước đi xuống dưới như cũ.

Vòng vo mấy vòng, một con đường mang vẻ bụi bặm hiện ra.

“Oanh...”

Lại một cánh cửa đá nữa bị mở ra, Hắc Khi Phong bước vào, ánh mắt khóa trụ vào bóng người chật vật nơi góc tường.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng làm kinh động người ngồi ở góc tường, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo oán hận.

“Người tới làm gì?!”

Bờ môi của Hắc Khi Phong giật giật, đáy mắt xẹt qua tình cảm sâu nặng.

“Hắc Khi Dạ, bị người giam ở đây, mùi vị không dễ chịu có phải hay không?”

Hắn hỏi, hỏi thật sự bình thản, không có một chút gì là châm chọc, tựa như chỉ là đang kể một câu chuyện có thật.

Cho dù bị xiềng xích, một thân chật vật nhưng Hắc Khi Dạ vẫn khí thế bức người như cũ không giảm, bạc môi màu đỏ ở nơi góc tường u ám lóe ra như ngọn lửa mang vẻ yêu dã.

Hắn lạnh lùng nhìn Hắc Khi Phong, Hắc Khi Dạ phần nộ cần rằng: “Không giết ta, ta sẽ cho ngươi hối hận!”

Bình tĩnh nhìn ánh mắt đầy hận ý của Hắc Khi Dạ, Hắc Khi Phong chuyển dời tầm mắt, dừng lại trên cái cùm sắt thô chắc trên người của Hắc Khi Dạ, ánh mắt của hắn trở nên lạnh nhạt.

Hạ mắt, hắn lẳng lặng đứng trong chốc lát, tiếp theo từ tay hắn một hào quang lẻ ra bắn về phía xích sắt.

“Loảng xoảng...” liên tiếp tiếng kim loại gãy vang lên, những trói buộc trên người Hắc Khi Dạ bị tháo bỏ.

Ngay lúc hắn phần chấn muốn công kích Hắc Khi Phong, động tác của Hắc Khi Phong càng thêm nhanh, chỉ thấy hắn dịch một chút đến gần Hắc Khi Dạ, điểm vào các đại huyệt của Hắc Khi Dạ.

“Phốc” Hắc Khi Dạ miệng phun máu tươi, tay ôm ngực quỳ xuống.

Hắn chống một tay trên mặt đất, ngẩng đầu, ánh mắt tàn nhẫn như cũ nhìn Hắc Khi Phong.

“Người.... phong bế pháp thuật của ta, không bằng ngươi giết ta đi, giết ta đi!”

Hắc Khi Dạ phần nộ thét lên.

Hắc Khi Phong từng bước lùi về phía sau, quay lưng lại, bóng dáng thân hình thon dài dưới ánh lửa bị kéo dài, có vẻ nghiêm túc.

“Ta không nghĩ sẽ giết ngươi, bây giờ ta cho ngươi một con đường sống, ngươi mau rời khỏi nơi này đi.”

“Không...” Hắc Khi Dạ theo bản năng cự tuyệt, nhưng mà sau khi đầu óc hắn vận động, hắn nuốt xuống nỗi hận này.

Chống đỡ thân người, hắn đứng thẳng lưng, neho mắt lại nhìn thấy nét mặt nghiêng của Hắc Khi Phong: “Ngươi hôm nay không giết ta, có một ngày, ta sẽ không nương tay chút nào mà giết ngươi!”

Ai ngờ, Hắc Khi Phong thoáng xoay người, con ngươi đen run run mãnh liệt: “Hôm nay tha cho ngươi một mạng, tình nghĩa huynh đệ chúng ta đến đây là ân đoạn nghĩa tuyệt, nếu có một ngày gặp lại, ta cũng sẽ không nương tay một chút nào mà giết ngươi, vì phụ thân rửa hận.”

Nghe vậy, Hắc Khi Dạ khẽ cong bạc môi một cách quỷ dị: “Hừ!”

Tiếp đó, hắn xoay người đi ra khỏi thạch thất, cũng là đi theo một thông đạo khác rời đi.

.....

Bóng đêm buông xuống, hoàng cung dần dần im lặng, thị vệ được huấn luyện tuần tra ban đêm đi lại, bước chân nhẹ nhàng không gây kinh động.

Trong ngự thư phòng, Lôi Mông cung kính bẩm báo với người ngồi trên ngự tọa.

“Vương, thuộc hạ đã điều tra ra được tin tức có liên quan đến tên thích khách ngày hôm trước.”

Hắc Khi Phong buông tấu chương trên tay, con ngươi đen xẹt qua.

“Nói đi.” Giọng nói của hắn có chút lạnh nhạt.

Biết rõ cảm xúc của chủ tử, Lôi Mông nhìn Hắc Khi Phong một hồi lâu rồi mới nói chi tiết: “Thuộc hạ căn cứ vào nét đặc biệt của túi cung tiền truy ra được đây là vật phẩm quen dùng của thuộc hạ của tiền nhiệm thái tử là Lôi Hành và Lôi Vân, sau khi thái tử tiền nhiệm bị bắt, bọn họ cũng mất bóng dáng trong Vương cung, không biết bọn họ đi về hướng nào, thuộc hạ đoán chắc rằng bọn họ ẩn nấp ở nơi lân cận Vương cung, tìm thời cơ báo thù cho thái tử tiền nhiệm.”

Hắc Khi Phong còn chưa nói hết thì bên ngoài cửa vang lên âm thanh cấp báo.

“Cấp báo.”

Hắc Khi Phong nhíu mày, đáy mắt toát ra ánh sáng lạnh lùng: “Truyền.”

Một gã thị vệ vội vàng chạy vào: “Vương, thái tử điện hạ tiền nhiệm mất tích.”

“Chuyện khi nào?” Hắc Khi Phong biết rõ còn có ý hỏi.

Thị vệ càng thêm phủ phục cúi đầu: “Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ.... thuộc hạ thật không xác ra thời gian thái tử tiền nhiệm mất tích, thuộc hạ cũng chỉ vừa mới phát hiện, thuộc hạ đáng chết!”

“Bốn vương đã biết, ngươi lui xuống trước đi, việc này bốn vương sẽ tự xử lý.”

“Vâng.” Thị vệ kinh sợ lui ra ngoài.

Nhìn thị vệ đi ra ngoài, ánh mắt của Lôi Mông hiện lên một tia suy nghĩ.

Im lặng một chút, hắn chấp tay hành lễ: “Vương, thuộc hạ nguyện ý nhận trọng trách đuổi bắt thái tử tiền nhiệm”

“Lôi Mông, ngươi theo ta đã bao lâu?”

“Thuộc hạ theo Vương từ lúc được phong làm tùy tùng của nhị điện hạ, đã sớm không nhớ được bao lâu.”

Hắc Khi Phong đứng lên, con ngươi đen sáng ngời nhìn Lôi Mông, bắt giữ tia nghi ngờ kia trong mắt của Lôi Mông: “Việc ta đã làm, trong lòng của ngươi không phải sớm đã hiểu rồi sao?”

Quả nhiên, vẻ mặt của Lôi Mông lập tức nghiêm nghị: “Vương! Thả cộp về núi sẽ có hậu họa!”

“Bổn vương biết, cho nên.... Nếu lại thấy Hắc Khi Dạ, bổn vương sẽ giết không tha.”

“Vương.....Aiz.....”

Lôi Mông cho dù còn nhiều lời muốn nói, nhưng cũng biết đều là vô ích.

“Thuộc hạ xin chỉ đi theo giám sát hành tung của thái tử tiền nhiệm.”

“Không cần, hiện tại, bổn vương muốn cùng hãn tiến hành một trận quyết đấu, đây là việc riêng của huynh đệ ta.”

“....Vâng.” Lôi Mông cho dù không muốn, nhưng cũng không thể kháng mệnh.

426. Q.6 - Chương 8: Chương 8

427. Q.6 - Chương 9: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [9]

Gió thổi qua, mang theo vài cánh hoa, xoáy vòng bay lượn ở quanh thân thể nàng, làm loạn lên những sợi tóc của nàng.

Nàng thực dứt khoát gạt đi tóc rối bên mặt, gương giọng kêu to: “Hắc Khi Phong, chàng đợi chút, ôi!”

Mới đi được một bước, nàng liền cảm thấy mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn, đau đến nàng thiếu chút nữa đứng không nổi.

Tiếng kêu đau đớn bén nhọn của nàng truyền vào tai hãn, làm bước chân của hãn dừng lại.

Hít sâu một hơi, hãn căng mặt quay đầu, nhìn thấy nàng nhăn mày một cách thống khổ, sắc mặt trắng xanh, quả nhiên bị thương.

Đáy mắt của hãn xẹt qua một chút lo lắng, nhíu nhíu mày, đi nhanh trở về.

“Bị thương ở đâu?”

Người yêu ngay tại trước mắt, Huyền Trữ thực dứt khoát ra vẻ yếu ớt dựa qua, chỉ vào mắt cá chân, đáng thương nhìn hãn.

“Chân ta bị trật rồi, đau quá.”

Không có cách nào đẩy nàng ra, hãn đành phải thuận thế đỡ nàng ngồi xuống, sau đó khom người xem xét mắt cá chân của nàng.

Giày cùng tất bị cởi ra, ngón tay thon dài chạm vào chân nàng, hơi ấm của hãn xuyên thấu qua da thịt truyền hướng nàng.

Lực chú ý của Huyền Trữ dần dần từ cái đau đớn của mắt cá chân trung chuyển, ánh mắt sáng lạng nhìn một bên mặt đang rất chân thật của hãn, vẫn còn mừng thầm.

Ngón tay Hắc Khi Phong nhẹ nhàng kiểm tra xung quanh mắt cá chân của nàng, xác định mức độ bị trật không quá nghiêm trọng, mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cũng may không bị thương quá nghiêm trọng, ta kêu ngự y kê một thang thuốc cho nàng.”

Nói xong, hãn ngẩng đầu nhìn nàng, lại nhìn thấy ánh mắt mê luyến của nàng đang bao phủ lại đây.

Hãn không được tự nhiên rời tầm mắt qua một bên, đột nhiên phát hiện tay mình đang nắm lấy bàn chân trắng nõn như ngọc của nàng.

Da thịt trắng nõn gần như trong suốt dưới ánh mặt trời nhàn nhạt, chiết xạ vàng sáng mê người, khiến hắn có chút sợ run.

Thì ra chân của nữ hài tử là dạng như vậy.

Bàn tay to của hắn, cùng bàn chân kiêu nhỏ xinh xắn của nàng hình thành hai hình ảnh đối lập mãnh liệt, một loại cảm giác che chở tự phát của nam tính trỗi lên trong lồng ngực.

Trong lúc sợ hãi, tay hắn bắt giắc siết chặt hơn mắt cá chân nàng.

“A! Đau quá! Chàng muốn mưu sát ta a!”

Huyền Trữ cơ hồ là lập tức ồ ào lên, cảm giác đau đớn khiến nàng thiếu chút nữa giật chân lại, đáng tiếc chân bị thương, bằng không nàng thật sự sẽ giật chân lại.

Tiếng thét chói tai rắn chắc của nàng làm hắn tỉnh lại.

Mau chóng buông tay, hắn giống như một tiểu hài tử làm chuyện sai lập tức đưa tay ra sau, thần sắc trên mặt biến rồi lại biến.

“Ta... Thực xin lỗi.”

Ngữ khí của hắn đông cứng mà áy náy xin lỗi, vì bản thân vừa rồi không biết như thế nào lại lỡ mồm cảm thấy không đúng không nói nên lời lại xấu hổ.

Có lẽ là hắn che giấu rất tốt, Huyền Trữ tuyệt không hoài nghi hắn có ý tưởng khác.

Nàng bĩu môi vươn tay hướng hắn.

Nhìn bàn tay nhỏ bé trước mặt, Hắc Khi Phong theo phản xạ lui về sau một bước, giống như nàng là rắn độc mãnh thú.

Huyền Trữ tức giận thét lên: “Hắc Khi Phong, chàng là có ý tứ gì, ta có cái gì đáng sợ sao! Ta bị thương, chàng chẳng lẽ không biết rằng nên phát huy một chút phong độ của nam tử đồ ta một chút a, đừng quên là chính chàng làm ta bị thương, thực không hiểu một đại nam nhân cư nhiên e lệ đến loại trình độ này, cho dù không chấp nhận...”

“Câm miệng.”

Giọng nói lạnh lẽo lập tức át đi tiếng lải nhải của nàng.

Sau đó, hai người cứ giằng co như vậy, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, chính xác mà nói là Huyền Trữ đang trừng hắn.

“Nàng thực phiền toái.”

Hắc Khi Phong khó tránh được oán giận lên tiếng, sau đó khom người bế nàng lên.

Huyền Trữ thuận thế vòng ôm cổ hắn, đặt đầu lên bờ vai, hưởng thụ sự phục vụ từ hắn.

Trên đường về Di Hòa cung, người trên đường đi nhìn hắn bế nàng, đều lặng lẽ dùng ánh mắt khác biệt nhìn về hướng nàng.

Huyền Trữ âm thầm nháy mắt mấy cái với bọn họ, càng thêm ôm sát hơn cái nàng đang tựa vào.

Lại đi được vài bước, giọng nói của Hắc Khi Phong nhện không được vang lên.

“Công chúa, xin nàng đừng ôm chặt như vậy, ta sắp không thể hô hấp rồi.”

“Sợ cái gì, nếu chàng không thể hô hấp thì ta cho độ khí cho chàng.”

“Công chúa!”

“Kêu la cái gì, bốn công chúa còn biết mình là công chúa.”

“Nàng đã biết thân phận của mình không tầm thường, xin công chúa chú ý lời nói lễ nghi, đừng để mất mặt Xích Diễm quốc.”

“Nơi này cũng không phải Xích Diễm quốc, sợ cái gì.”

“Nàng...”

“Ta muốn như vậy, trừ phi chàng chặn miệng ta lại.”

“...”

Xa xa, truyền đến chỉ còn lại tiếng bước chân trầm ổn của Hắc Khi Phong .

...

Trong Di Hòa cung, Huyền Trữ ngồi trên giường, ngự y đang vì nàng chẩn đoán tận tường.

Cuối cùng, ngự y vuốt vuốt chòm râu, bình thần nói: “Công chúa chỉ bị thương nhẹ, lão phu kê chút thuốc để đắp, qua vài ngày sẽ ổn.”

“Qua vài ngày? Là bao nhiêu ngày?” Huyền Trữ động óc, trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt.

“Đại khái là ba bốn ngày.”

Nghe vậy, Huyền Trữ bĩu lên đôi môi đỏ mọng, hạ giọng áp lực với ngự y: “Bổn công chúa không muốn khỏe lên nhanh như vậy.”

“A? Lão phu không hiểu ý của công chúa.”

Thấy dáng vẻ ngây ngốc của ngự y, Huyền Trữ dứt khoát nói thẳng: “Ý ta là muốn kéo dài thêm vài ngày mới khỏe lên. mấy ngày nay ta muốn Hắc Khi Phong thay thuốc giúp ta, nam tử hán đại trượng phu hữu sở vi hữu sở bất vi [*], hắn làm ta bị thương hắn phải có trách nhiệm chăm sóc ta.”

Lúc này, ngự y rốt cục hiểu được tâm tư của Huyền Trữ.

Hắn cười ha ha: “Lão phu cẩn tuân ý tứ của công chúa.”

Huyền Trữ vui mừng mặt mày hớn hở, tiếp đó nàng lại có chút khản trương dặn dò: “VẬY NGƯỜI CŨNG KHÔNG NÊN LẬT TẨY TA TRƯỚC MẶT HẮC KHI PHONG A.”

“Lão phu là đại phu, chỉ biết kê đơn bốc thuốc, những cái khác lão phu đều không biết.”

Nghe ngự y trả lời, Huyền Trữ cuối cùng cũng chân chính yên tâm.

“Cám ơn.” Nàng nở nụ cười.

“Không dám nhận không dám nhận.” Ngự y cười rất hòa thiện, trong mắt tinh quang lấp lánh.

...

Ngự y đi ra, Hắc Khi Phong đang đứng đưa lưng về phía cửa.

“Vương.”

Hắn xoay người, ánh mắt quét qua cửa tấm thất, sau đó mới hỏi: “Sao rồi?”

“Thần đã vì công chúa kê phương thuốc, chỉ là chân của công chúa từng mắc bệnh cũ từ trước, lần này bị trật phải thêm chăm sóc cẩn thận gấp bội, nếu không hậu quả sẽ khó lường.”

“Bệnh cũ?” Hắc Khi Phong cảm thấy khiếp sợ.

Chân nàng có vấn đề gì sao? Bình thường không phải nhảy đông nhảy tây hay sao, làm sao có thể có bệnh cũ?

Ngự y cúi đầu hành lễ, thận trọng giải thích: “Đúng vậy, theo chuẩn xác của lão phu, chân của Huyền Trữ công chúa từng mắc bệnh nhiều năm, hơn nữa là gần vài năm nay mới khỏe lên, cho nên thương tật ở chân của công chúa phải chăm sóc cẩn thận.”

Mắc bệnh nhiều năm? Vậy không phải là trước đây nàng không tiện đi lại hay sao, dựa vào tính tình kiêu ngạo của nàng làm sao mà chịu được.

Hắc Khi Phong chỉ cảm thấy tim bị căng lên, ngực như có gì ngăn lại.

“Vậy người còn không kê phương thuốc tốt nhất giúp nàng trị liệu.” Lời nói của hắn có chút gấp gáp.

Nếu chân nàng lại xuất hiện vấn đề gì, lương tâm hắn làm sao có thể yên được.

“Thần đã kê phương thuốc tốt nhất rồi, chỉ là...” Ngự y tựa hồ có cái gì khó nói.

Tim của Hắc Khi Phong như bị kéo căng, bật thốt lên truy vấn: “Chỉ là cái gì?”

“Công chúa không chịu bôi thuốc, trừ phi... trừ phi Vương tự mình bôi.” Ngự y do dự một hồi mới nói đầy đủ.

Ngự y vừa mới nói xong, sắc mặt của Hắc Khi Phong liền trở nên âm trầm.

Hắn bước nhanh, thoáng chốc đã đi vào, khí thế hùng hục, như là muốn tìm người tính sổ.

_____ [1] Nam tử hán đại trượng phu hữu sở vi hữu sở bất vi (): là 1 câu toàn văn – làm đàn ông có những chuyện nên làm, những chuyện không nên làm. Ở đây HT tỷ đang nói Phong ca ko nên đả thương tỷ ấy :)

428. Q.6 - Chương 10: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [10]

Huyền Trữ ung dung dựa vào giường, ánh mắt không ngừng liếc về phía cửa.

Không bao lâu sau, bóng dáng của Hắc Khi Phong tựa như nàng chờ mong xuất hiện.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú nhún nhó của hắn, dưới đáy lòng của nàng cười trộm.

Trên mặt hắn tựa hồ ngày càng có nhiều biểu hiện tình cảm, rất hợp ý nàng.

Hắc Khi Phong đi đến trước mặt nàng, ánh mắt quét về phía cái chân bị thương của nàng, thuốc mỡ để một bên hóng mát.

Sau đó, tầm mắt của hắn trở lại trên mặt nàng, con ngươi đen hơi co lại: “Vì sao không bó thuốc?”

Huyền Trữ nói mềm mại mà như ra lệnh: “Ta đang đợi chàng giúp ta bôi thuốc, chàng hại ta bị thương, cũng nên chăm sóc ta, bằng không ta sẽ không bó thuốc.”

“Thật hồ đồ! Chân của nàng đã từng bị thương rất nặng có phải hay không?”

“Đúng vậy.” Huyền Trữ thẳng thắn trả lời.

Nhìn biểu hiện như là đúng lý hợp tình trên mặt nàng, Hắc Khi Phong chỉ thiếu chút nữa giận xông lên tận tột.

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn bao phủ một cơn tức giận: “Vậy sau này nàng không nên đem tính tình công chúa của nàng ra phát tiết nữa.”

Huyền Trữ hừ nhẹ: “Ta vốn chính là công chúa, lúc phát giận chính là tính tình công chúa.”

“Nàng..... Rốt cuộc muốn thế nào?”

Cuối cùng, hắn cứng họng cúi đầu.

Thấy thế, mắt của Huyền Trữ sáng ngời ý cười: “Ta muốn chàng giúp ta bó thuốc, bằng không ta làm cho chân bị phế bỏ, dù sao, đến lúc đó Vương huynh ta cũng sẽ bắt chàng chịu trách nhiệm.”

Hắc Khi Phong mím môi ngồi xuống, cầm lấy thuốc mỡ.

Huyền Trữ rất hợp tác kéo làn váy lên, để cho hắn bó thuốc.

Khi hắn nhìn thấy mắt cá chân sưng đỏ kia, ánh mắt chợt thấy đau, hít một hơi thật sâu, hắn mới đưa thuốc mỡ nhẹ nhàng xoa lên.

Khi thuốc mỡ đọng tới chỗ vết thương, Huyền Trữ đau đến nhúm mày: “A.....”

Hắn nhìn thấy nàng nhăn mặt nhúm mày, biết nàng giờ phút này rất đau đớn khó chịu.

Bất đắc dĩ, hắn lên tiếng trấn an: “Kiên nhẫn một chút, chờ một chút sẽ không đau nữa.”

Huyền Trữ cau mày thật chặt, đôi môi đỏ mọng thản nhiên cong lên: “Không sao đâu, chàng cứ việc bôi thuốc đi, ta đã thành thói quen rồi.”

“Không sao đâu”, lời này vào trong tai Hắc Khi Phong, lại cảm thấy trong lòng áy náy càng sâu.

Hắn thật cẩn thận cố gắng không làm đau nàng, động tác mềm nhẹ, thông thả, hắn kiên nhẫn từ đầu tới cuối.

Cảm giác được bàn tay hắn ở mắt cá chân của mình thật mềm mại, Huyền Trữ nhìn vào bên mặt hơi nghiêng của hắn, xuất thần.....

Nếu hắn có thái độ như vậy cùng nàng ở chung, nhất định thực hạnh phúc.

Bất tri bất giác, nàng ảo tưởng mơ tới dáng vẻ dịu dàng của hắn đối với nàng, có phải giống vẻ mặt Vương huynh khi sủng ái tiểu tử, thật nhu tình dung túng hay không.

Không biết qua bao lâu, hắn rốt cục thật cẩn thận cột chắc băng vải.

Ngẩng đầu, lại nhìn thấy nàng không e dè ánh mắt si mê nhìn hắn, Hắc Khi Phong có chút chột vạt tránh đi.

“Mấy ngày nay không nên đi lại nhiều, ta không có nhiều thời gian để chăm sóc nàng.”

Hắn theo bản năng làm cho lời nói của mình có chút lạnh lùng, rất nhanh muốn thoát khỏi cảm giác xúc động này.

Ánh mắt của nàng, chẳng lẽ sẽ không thể hơi che giấu một chút sao, tốt xấu gì cũng là một nữ tử.

Nhìn chân trời phía ngoài cửa sổ, đã sắp hoàng hôn rồi.

Hắn điều chỉnh lại sắc mặt một chút, khôi phục vẻ lạnh nhạt như cũ: “Bữa tối ta sẽ phân phó hạ nhân đem đến nơi này, nàng không cần đến phòng ăn đâu.....”

“Không! Ta muốn đi đến phòng ăn dùng cơm.” Huyền Trữ một câu liền cự tuyệt hắn, vì chân của nàng bị thương, trong đầu đang tính kế khác rất tốt.

“Không được.” Khuôn mặt của Hắc Khi Phong cứng lại.

Huyền Trữ không thèm nhìn sắc mặt hắn, lên giọng đanh đá.

“Ta mặc kệ, chàng đã đồng ý với ta cùng ta ăn cơm, ta muốn đến phòng ăn ăn cơm.”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong chỉ cảm thấy đau đầu không thôi đối với nàng.

Hắn không khỏi nhíu nhíu mi tâm: “Ta sẽ cùng nàng dùng cơm ở đây.”

“Ta không muốn, ta muốn đến phòng ăn, ăn ở trong này ta sẽ khó tiêu hóa, chàng muốn hại ta mắc bệnh bao tử có phải hay không.” Nàng xảo quyết đem tội danh không hề có đổ lên người hắn.

“Chân của nàng căn bản không có cách nào đi đứng được.” Hắc Khi Phong nhịn không được cất cao giọng.

Ánh mắt của Huyền Trữ tỏa sáng nhìn hắn: “Vậy chàng có thể bế ta đi ra ngoài, ta tin tưởng chàng sẽ không làm ta té ngã.”

Tuy rằng ánh mắt của nàng thoát nhìn đối hắn trăm phần trăm tín nhiệm, hơn nữa thuần khiết vô tội làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Nhưng mà, hắn lại có một loại cảm giác bị nàng bày kế.

Hắn nhú mày, vẻ mặt tuấn dật vô song ẩn hiện một loại tình cảnh bất đắc dĩ.

Đứng yên một hồi lâu, hắn mới vươn tay hướng về phía nàng.

Thấy động tác của hắn, Huyền Trữ liền biết mình đã thắng.

Mắt nàng ngập ý cười, lập tức đưa tay qua ôm lấy hắn.

“Được rồi, bέ ta đi ra ngoài đi.” Nàng vênh mặt hất hàm sai khiến.

Mặt của hắn đen sạm đi một nửa, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ liếc nàng một cái, giật giật bạc môi, nói cái gì cũng lười nói.

.....

Ánh nắng tươi sáng, khuôn mặt kiều diễm, trong không khí tràn ngập từng làn hương thơm ngát.

Huyền Trữ miễn cưỡng nằm ở trên ghế quý phi trong đình nghỉ mát, trong tay cầm một tập thơ, ánh mắt lại lạc ở chỗ bụi hoa bên cạnh.

Trong đầu không khỏi nhớ lại một màn chính mình bị té ngã, khoe miệng giương lên ý cười.

Ít nhiều thì lần này cũng làm cho khoảng cách giữa nàng cùng Hắc Khi Phong kéo gần lại rất nhiều.

Tuy rằng hắn vẫn đối với mình không có bao nhiêu hoà nhã, nhưng là mỗi một lần hắn giúp nàng, động tác đã mềm nhẹ hơn rất nhiều.

Đang xuất thần suy nghĩ, Tiểu Tiểu dẫn một người đi đến, Huyền Trữ lập tức liền nhận ra đó là người thường xuất hiện bên người của Hắc Khi Phong – Lôi Mông.

Nàng ngồi thẳng dậy, chờ bọn họ đến.

Không phải là tới nói cho nàng biết Hắc Khi Phong hôm nay không rảnh đến thăm nàng chứ?

Không tự giác, nàng hơi hơi chu miệng lên, phát giận đem mặt chuyển hướng sang một bên.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đi vào đình nghỉ mát.

“Công chúa, Lôi Mông tướng quân có việc cầu kiến.” Tiểu Tiểu bẩm báo.

Huyền Trữ không chịu quay đầu nhìn bọn họ, không vui nói: “Không có nghe thấy không có nghe thấy, bớ công chúa người nào cũng không muốn gặp!”

Tiểu Tiểu sững sốt, không biết làm sao nhìn về phía Lôi Mông.

Lôi Mông chính là thoáng trầm ngâm một chút, sau đó liền đưa cho Tiểu Tiểu một ánh mắt trấn an.

Thoáng tiến lên từng bước, Lôi Mông chấp tay hành lễ: “Thuộc hạ Lôi Mông khấu kiến công chúa, thuộc hạ đến lần này không phải lĩnh ý chỉ của Vương.”

Không phải Hắc Khi Phong gọi tới?

Huyền Trữ nghi hoặc quay đầu nhìn hắn: “Người..... Chính là tự mình muốn tới tìm ta?”

“Đúng vậy, thuộc hạ cả gan xin công chúa khuyên nhủ Hắc Vương hạ lệnh đuổi bắt thái tử điện hạ tiền nhiệm.”

Hắc Khi Dạ?!

Huyền Trữ trong đầu lập tức hiện lên vẻ mặt lãnh khốc, nhin không được run run một chút, tay theo phản xạ sờ sờ vào cổ, hắn từng thiếu chút nữa bóp chết nàng a!

Buông tay, nàng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lôi Mông, cảm giác có sự tình nghiêm trọng.

429. Q.6 - Chương 11: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [11]

Hắc Khi Phong buông tấu chương trong tay, mày hung hăng nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng về phía Tiểu Tiểu.

“Người trở về nói cho công chúa, bây giờ bốn vương không rảnh.”

Tiểu Tiểu do dự một chút, kiên trì tiếp tục nói: “Nhưng mà..... Nhưng mà công chúa nói nô tỳ nhất định phải mời Vương đến, bằng không sẽ..... sẽ.....”

Nghe vậy, sắc mặt Hắc Khi Phong trầm xuống: “Lui ra!”

Tiếng nói của hắn hơi chút cất cao, trầm lãnh dọa người.

Tiểu Tiểu run run một chút, không dám lưu lại: “Dạ, dạ, nô tỳ lập tức đi ra.”

Nhìn cung nữ kia vội vàng rời đi, Hắc Khi Phong phiền chán cầm tấu chương trong tay để xuống án thư.

Hiện tại rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ngay cả cung nữ trong cung của hắn nàng cũng đều thu phục, bọn họ nghe lời nàng còn hơn nghe lời hắn.

.....

Qua hồi lâu, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói có chút kinh hoàng của thị vệ.

“Công chúa, người..... người..... bây giờ Vương nói không muốn gặp bất luận kẻ nào.”

Nàng?!

Hắc Khi Phong âm thầm cắn răng, thân ảnh vèo một cái liền bay ra ngoài.

Khi hắn đi ra ngoài cửa, liền nhìn thấy nàng nhảy lò cò một chân đi tới, thân mình lắc lắc cơ hồ có thể ngã xuống dưới bất cứ khi nào.

“Nàng rốt cuộc đang làm cái gì?!”

Hắn buồn giận rống một tiếng đi đến trước mặt nàng, một tay hung hăng giữ lấy bả vai của nàng, một cơn tức giận không rõ ràng từ đáy lòng toát lên.

Huyền Trữ thực chủ động ôm lấy thắt lưng hắn, cười đến mắt ngọc mày ngài: “Chàng đi ra, ta cũng đỡ phải khổ sở nhảy vào.”

Nhìn khuôn mặt nàng không tự giác tươi cười, Hắc Khi Phong chỉ cảm thấy cơn tức càng tăng thêm.

“Chẳng lẽ nàng không biết nàng làm như vậy rất nguy hiểm sao? Vạn nhất ngã xuống, nàng không phải là muốn làm người què cả đời chứ?!” Hắn tức giận đến nổi nói năng không liền mạch.

Nữ nhân này có thể để hắn yên một lát có được hay không.

“Này! Chàng rống lớn tiếng như vậy làm gì, chàng cho là bốn công chúa muốn đi một chân như vậy lắm sao, nếu không tại chàng, ta cũng sẽ không thê thảm như vậy, nếu không bởi vì chàng không chịu tới gặp ta, ta cũng sẽ không bởi vì có chuyện rất gấp gáp nên mới phải mạo hiểm mang cái chân què tới tìm chàng.”

Huyền Trữ đúng lý hợp tình sẵn giọng giảng giải, cũng cảm thấy có chút bốc hỏa.

Cái gì a, nàng vất vả đổ mồ hôi chạy lại đây, hắn không một chút thương tiếc nàng thì thôi, lại còn lớn tiếng mắng chửi người.

Dù mệt nhưng nàng vẫn luôn lo lắng chuyện Hắc Khi Dạ uy hiếp hắn, lo lắng cho an nguy của hắn, ngay cả chân bị thương cũng không để ý, thế nhưng hắn.....

Càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nàng tức giận đánh vào ngực hắn mắng: “Ta chính là muốn làm người què suốt đời thì sao, chàng cũng không phải là gì của ta, chàng không cần phải xen vào.”

Một câu vừa nói ra, sắc mặt của Hắc Khi Phong thật sự khó coi. Lời của nàng, giống như một cái sấm rền đánh trúng hắn.

Nàng nói đúng, hẳn vì sao muốn xen vào chuyện của nàng? Rõ ràng vẫn muốn tránh đi việc dây dưa cùng nàng, vì sao hiện tại lại rối loạn như vậy.

Hắn nên đẩy nàng ra, lại làm cho nàng càng tới gần.

Cảm giác quái dị làm cho hắn muốn trốn tránh, thần sắc của hắn càng không ngừng biến hóa, tâm tình lại phức tạp khiến cho hắn cảm thấy hoàn toàn hỗn loạn.

Trầm mặc một hồi lâu, hắn liền nghĩ ra một đáp án.

“Tiểu Bối dặn ta phải chăm sóc cho nàng thật tốt, nếu nàng có chỗ nào không ổn, ta giải thích như thế nào với Tiểu Bối, cho nên, xin công chúa người đừng tạo cho ta vấn đề khó khăn này.”

Tiếng nói của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như đối với nàng chỉ là khoảng cách giữa đại phu và bệnh nhân.

Cánh tay đang ôm lấy thắt lưng hắn cứng đờ, từ từ buông ra.

Mặt nàng trắng xanh, ánh mắt run run, chỉ cảm thấy trái tim bị đâm mạnh một nhát.

Bất kể nàng làm như thế nào, đều không thể khiến hắn động tâm sao?

Tiểu Bối Tiểu Bối, vĩnh viễn đều là bởi vì tẩu tử, chẳng lẽ trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng ở trong tâm trí hắn cũng không có một vị trí nào sao?

Đột nhiên, nàng cảm thấy chính mình thực thật đáng buồn. Nhìn con người đen lạnh lùng của hắn, Huyền Trữ chỉ cảm thấy cả người thật lạnh.

Xiết chặt nắm tay, dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay, dùng cảm giác đau đớn để duy trì dũng khí.

Cổ họng của nàng tắc nghẽn, nàng lại mạnh mẽ nuốt mùi vị chua chát kia xuống.

Yên lặng một hồi lâu, nàng mới làm cho chính mình nói ra điều muốn hỏi trong lòng: “Nói cho ta biết, có phải chàng sẽ..... vĩnh viễn cũng không thể tiếp nhận ta?”

Nói ra câu hỏi thẳng thắn, con người ngập nước trong suốt hỗn loạn yếu ớt, hung hăng va chạm vào lòng của hắn.

Không đành lòng, tựa hồ âm thầm lên men.

Thân thể của hắn cứng lại, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, câu nói đầu tiên cứ như vậy thốt ra: “Ta không thích nàng.”

Câu trả lời trực tiếp như vậy, làm cho nàng ngây dại một chút, nhìn biểu hiện của hắn luôn luôn cự tuyệt nàng như vậy, luôn để nàng cách xa ngàn dặm, lòng của nàng..... thật đau, đau đến..... tê tâm liệt phế.

Nàng cố gắng chống đỡ thân hình lay động của mình.

Nàng là Huyền Trữ công chúa, cho dù là thua, cũng phải thua một cách kiên cường.

Cánh môi trắng bạch, nàng nhìn sâu về phía hắn, tận sâu trong đáy mắt vẫn nuôi một chút hy vọng cuối cùng, nhẹ nhàng tràn ra tiếng nói: “Nếu không phải có lời dặn dò của tẩu tử, chàng..... có thể quan tâm ta hay không?”

Lời của nàng, hỏi thật sự rất khê, bởi vì sức lực của nàng đang không ngừng mất đi.

Về yếu đuối tái nhợt phản chiếu vào đôi mắt của hắn, ngực tựa hồ bị đôi mắt của nàng làm cho hỗn loạn.

Nhìn nàng như vậy, hắn định mở miệng, thế nhưng lại không thể nói sau lời nói lạnh lùng được.

Hồi lâu, Huyền Trữ rũ mắt xuống, tận sâu trong đầu, là khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Hít một hơi thật sâu, một lần nữa nàng ngẩng đầu kiêu ngạo.

Ngẩng cao đầu, vẻ yếu ớt trên mặt biến mất không hình dáng, giống như nét tái nhợt vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nàng đẩy hắn ra, hừ nói: “Hắc Khi Phong, sau này bổn công chúa không bao giờ để ý đến chàng nữa, chàng có chết ta cũng không quản.”

Sau đó, nàng quay đầu hướng đến cung nữ bên cạnh, tiếng nói trong trẻo rất khí thế: “Tiểu Tiểu, giúp ta trở về! Bổn công chúa phải mau chóng khỏe lại, sau đó rời khỏi xứ nam nhân đáng ghét này!”

“Dạ.”

Tiểu Tiểu vội vàng đỡ lấy nàng.

Nhìn thân ảnh các nàng đi xa, trong lòng Hắc Khi Phong có cảm giác mỏng manh mất mát.

Lúc này đây, nàng phải đi rồi.....

Liên tiếp vài ngày, trong Vương cung tràn ngập áp lực, mọi người ai cũng không dám ho một tiếng.

Trong điện, Huyền Trữ cố lấy dũng khí đem bị cái chân thương đặt xuống đất, sau đó từ từ đứng lên.

Tiếp theo, nàng lại hít một hơi thật sâu, mới dám bước một bước nhỏ.

Đi lại vài bước, nàng phát hiện chính mình thật sự đủ năng lực để đi đứng.

“Thật tốt quá, chân của ta khỏe rồi, thật sự khỏe rồi!”

Nàng hưng phấn có chút không để ý đến thân phận công chúa của mình.

Kỳ thật, nàng cũng không phải giống như miệng nói kiên cường như vậy, từng nhiều năm bị thương ở chân, loại cảm giác sợ hãi này vẫn như một bóng ma chôn chặt trong lòng nàng.

Cho dù là vết thương nho nhỏ, nỗi sợ hãi trong lòng kia cũng ảnh hưởng đến nàng.

Chỉ là, vì muốn có thể cùng hắn gần gũi nhiều hơn, nàng đã cố quên sợ hãi kia.

Nay, trong lòng đã không còn chờ mong gì nữa, sự sợ hãi kia lại trở lại, may mắn tất cả đều tốt rồi.

Nàng âm thầm thở dài một hơi, ánh mắt mất mát nhìn về phía cửa.

Ngoài cửa trống trơn, đã thật lâu rồi thân ảnh cao lớn kia không có xuất hiện.

430. Q.6 - Chương 12

431. Q.6 - Chương 13: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [13]

Mặt trời chiều ngã về phía tây, trải dài như những dát vàng đang tan chảy óng ánh, nhuộm đắm cung điện trang nghiêm.

Một đạo thân ảnh tuấn tú đứng ở dưới ánh tà dương, hào quang mỹ lệ chiếu rõ khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lung linh đến chói mắt, khí chất thanh nhã bao phủ cảnh vật xung quanh, thêm vài phần anh tuấn.

Đưa mắt nhìn về phía chân trời, miên man tràn ra hơi thở muộn phiền.

Lôi Mông tiến lại gần, thân hình kia lập tức phát giác có người, ánh mắt mê mang liền khôi phục bình tĩnh.

“Xoạt xoạt” Lôi Mông không hề báo động trước quỳ xuống.

Thấy thế, Hắc Khi Phong nhướng mày, con người đen lạnh lùng: “Có chuyện gì?”

Nhiều năm qua đều đi theo bên người, hắn làm sao mà không biết Lôi Mông lúc này nhất định đã làm “chuyện xấu” gì đó mà hắn không dự liệu được.

“Thuộc hạ đáng chết, bởi vì thuộc hạ nhất thời lỗ mãng thỉnh cầu Huyền Trữ công chúa đi khuyên Vương đuổi bắt thái tử điện hạ, công chúa lo lắng an nguy của Vương, cho nên mới nhất thời xúc động nói chuyện chọc giận Vương, cũng làm công chúa uỷ khuất rời khỏi Hắc Phong quốc.”

Nghe vậy, cả người Hắc Khi Phong chấn động.

Nói như thế lúc ấy nàng cũng không phải cố tình mạo hiểm mang đôi chân bị thương đi tìm hấn để gây chuyện, mà vì lo lắng cho an nguy của hấn.

Vì hấn mà mới không màng đến nguy hiểm, nàng thế nhưng cũng không để ý chính mình có thể bị què chân, cứ như thế mạo hiểm vì hấn.....đáng giá sao?

Giờ khắc này, hấn cũng không thể phủ nhận mình cũng thay đổi suy nghĩ về nàng.

Nàng..... còn rất thật lòng, chẳng màng tới an nguy chỉ suy nghĩ cho hấn.

Đánh bạc kiểu này tất cả đều phải trả giá, hấn cũng đã từng trải qua, chẳng qua đối tượng của hấn là tiểu Bối.

Chưa từng có người nào làm như vậy vì hấn, hấn vẫn tránh xa e ngại nàng công chúa kiêu ngạo đó, nhưng chính nàng lại làm cho hấn thật cảm động.

Nhớ tới chính mình làm cho nàng thương tâm muốn chết, rốt cục hấn không thể đứng im ở chỗ này được nữa.

“Lôi Mông, phân phó ngự trù chuẩn bị rượu ngon món ngon, bốn Vương muốn cùng công chúa dùng cơm.”

Lôi Mông luôn luôn nghe lệnh lúc này lại cúi đầu không nói.Ở thời điểm Hắc Khi Phong còn đang phần chấn, Lôi Mông cúi đầu càng thấp: “Công chúa.....Công chúa đã rời khỏi hoàng cung.”

“Cái gì? Nàng đã rời đi? Chuyện đó không có khả năng, ta còn chưa phái người hộ tống nàng, nàng làm sao có thể tự mình rời đi, mau đi tìm, có thể nàng đang ham chơi ở đâu đó.”

Ở chung nhiều ngày như vậy, hấn biết nàng thích chạy khắp nơi, giống như đối với hoàng cung của hấn có nhiều điều ngạc nhiên, dường như một khắc cũng không ngồi yên.

Nhớ tới hấn luôn bắt gặp nàng ở tất cả mọi nơi, khoé môi hấn bắt giắc nhếch lên.

“Vương, công chúa lần này thật sự đã đi rồi, công chúa sai Tiểu Tiểu đi tìm thuộc hạ, sau đó một mình rời khỏi Hắc Phong quốc, công chúa có để lại lá thư.”

Nói xong, Lôi Mông cầm trong tay lá thư trình lên.

Hắc Khi Phong tiếp nhận thư đọc được.....

“Bốn công chúa nếu là tự mình đến, vậy thì chính mình sẽ tự đi, không nhọc giá Hắc Vương phái người hộ tống, không hẹn gặp lại!”

Không hẹn gặp lại.....

Bốn chữ như gõ mạnh vào trái tim hấn, một loại cảm giác mất mát bao phủ hấn.

Giờ phút này, hấn rốt cục có thể thấy sau này ở trong hoàng cung sẽ không bao giờ ngẫu nhiên bắt gặp nàng, cuộc sống của hấn cuối cùng cũng khôi phục thanh tĩnh.

Nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Hắc Khi Phong tựa hồ không phải hoàn toàn thờ ơ, Lôi Mông lớn mật đặt câu hỏi: “Vương, có cần thuộc hạ đi tìm công chúa trở về không?”

Hắc Khi Phong nắm chặt lá thư, ngần ngừ một lúc mới nói: “Người đi tìm công chúa, sau đó âm thầm hộ tống nàng về Xích Diễm quốc.”

Còn muốn đưa công chúa về Xích Diễm quốc?!

Nhìn thần sắc của Vương vẫn lãnh đạm như cũ, Lôi Mông không nhận được nhú mày.

Chỉ thấy hấn cung kính hành lễ, sau đó ngữ điệu thật thông thả trả lời: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Nói xong, hắn lại liếc mắt nhìn Hắc Khi Phong một cái, hy vọng có thể nghe thấy mệnh lệnh khác, nhưng là vẫn thất vọng rồi.

.....

Ở bên ngoài hoàng cung, trên đường hẻo lánh, thỉnh thoảng có những thương nhân chở hàng hoá đi ngang qua.

Trong đó có một xe ngựa cũ, nhưng cũng chưa mất đi vẻ hoa lệ của nó.

“Đại thẩm, cảm ơn người đã cho ta đi nhờ, bằng không chỉ sợ ta sẽ lạc đường mất.”

“Huyền Trữ cô nương không cần khách sáo, cũng là cùng chung đường thôi mà, có cô nương đồng hành với bà già này cho đỡ buồn.”

.....

Ngay lúc hai người đang chuyện trò, xe ngựa đột nhiên bị xóc nảy lên.

Thân mình Huyền Trữ lắc lư một chút, nàng nhanh tay tìm kiếm chỗ để bám vào ổn định thân hình của mình, đồng thời cũng vươn tay giữ chặt đại thẩm không cho bà ngã.

“Ôi ! Không biết chuyện gì xảy ra vậy, lão gia, rốt cục bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Đại thẩm vừa chống đỡ thân mình, vừa hỏi với ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

Nhưng vào lúc này, xe ngựa lộp cộp một lúc rồi dừng lại, phanh lại cực nhanh làm Huyền Trữ cùng đại thẩm đồng thời ngã nhào về phía trước, đụng vào màn xe.

Khi hai người nhìn rõ ràng tình hình bên ngoài, bị dọa hết hồn.

Chỉ thấy một nam nhân vạm vỡ đang lia kiếm vào cổ của ông lão, sắc kiếm loang loáng uy hiếp bất cứ lúc nào cũng có thể làm đầu ông rơi xuống, một nam nhân khác mặc trang phục giống nam nhân kia đứng ở bên đường, ánh mắt như đang săn mồi nhìn bọn họ.

Đại thẩm hoàn toàn kinh hãi, luống cuống tay chân đi ra khỏi xe, mặt mày xanh lét giọng nói run run :”
Này.....Này.....Các người đừng thương tổn lão gia nhà ta, các người muốn tiền phải không, chúng ta sẽ mang hết tiền trên người giao cho các người, chỉ cần các người đừng dẫm thương lão gia nhà ta .”

Huyền Trữ đi đến bên cạnh đại thẩm, khẩn trương nhìn một màn này.

Ánh mắt cẩn thận đánh giá hai gã cường đạo, xem khí thế cùng trang phục của bọn chúng, không giống sơn tặc bình thường.

Ánh mắt bọn họ trong lúc đó tỏa ra một loại khí thế bức người, rất là bất thường.

Trong lúc Huyền Trữ đang quan sát bọn họ, bỗng nhiên dừng lại một chút nhìn thẳng về bên hông nam nhân vẫn đứng yên kia.

Túi cung tiền có đường viền được thuê bằng chỉ bạc?!

Đôi mắt của nàng chợt loé, trong đầu hiện lên một cái cung tiền cùng loại, làm nàng cảm thấy run sợ.

” Người.....Các người là.....” Nàng khiếp sợ lùi lại phía sau, cả người lông tơ dựng đứng lên.

Nếu nàng đoán không lầm, bọn họ vừa không phải là cướp cạm cũng không phải muốn đối phó với hai vợ chồng thương nhân này, mà là thích khách ngày đó tập kích Hắc Khi Phong, hơn nữa hiện tại là.....tìm đến nàng gây phiền toái !

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ ?

Nàng kích động, trong lòng vội vàng tìm cách để thoát thân.

Hai nam nhân kia tựa hồ như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, kèm hai bên lão thương nhân lạnh lùng uy hiếp: “Huyền Trữ công chúa, nếu không muốn bọn họ chết oan uổng, khuyên người nên ngoan ngoãn đi theo chúng ta.”

Nàng ngu ngốc mới có thể ngoan ngoãn đi theo bọn họ.

432. Q.6 - Chương 14: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [14]

Nhìn xung quanh, Huyền Trữ đánh giá phương hướng nào có thể chạy trốn, sau đó mới không dấu vết quay lại đối mặt với hai ánh mắt đang hung thần ác liệt kia.

Đại thẩm đứng cạnh nàng đang lấp bắp kinh hãi: “Huyền Trữ cô nương, người... người là công chúa?”

Huyền Trữ cười thật có lỗi: “Đại thẩm, thực xin lỗi, ta không phải cố tình giấu bà.”

Ánh mắt đại thẩm lại nhìn về phía trước, giọng nói không nén được run rẩy: “VẬY... VẬY bọn họ là... là...”

“Bọn họ phỏng chừng là tới giết ta.” Huyền Trữ cố gắng duy trì sự trấn định.

“Giết... Giết công chúa?” Đại thẩm sợ tới mức cơ hồ sắp hồn phi phách tán.

Huyền Trữ đưa tay giữ lại tay của đại thẩm, nhỏ giọng nói: “Đại thẩm, chờ một chút ta kêu chạy thì bà phải mau chạy biết không?”

“Nhưng mà lão gia nhà ta...”

“Ta sẽ cứu ông ấy.”

“Ừ... Ừ.” Tình thế như vậy, đại thẩm đã lực thần vô chủ [1], chỉ có thể phụ họa theo chỉ thị của Huyền Trữ.

Sau đó, Huyền Trữ nghiêng đầu, giả bộ kinh hãi trừng lớn mắt, nhìn phía sau hai nam nhân kia hô to: “Hắc Khi Phong! Chàng đã đến rồi!”

Bọn họ nghe thấy thế cảnh giác nhìn ra sau.

Nắm chặt cơ hội, Huyền Trữ hai tay lập tức ngưng tụ hai luồng ánh sáng màu tím, động tác rất nhanh chóng phóng qua.

“Bang” một tiếng, ánh sáng tím đã đánh lệch đi thanh kiếm đặt trên cổ vị lão gia kia, sau đó tay kia đồng thời thu lại, liền cuốn lão gia lại đây.

“Chạy mau!” Nàng thúc giục.

Đại thẩm lập tức giữ chặt lão gia vừa được cứu liều mạng chạy về trước, Huyền Trữ cũng không ngừng chuẩn bị tháo chạy.

Hai người bị lừa quát một tiếng: “Chết tiệt, đứng lại!”

Bởi vì thực lực kém rất xa, bọn họ một cái nhảy liền đã chắn trước mặt bọn người Huyền Trữ, hai thanh kiếm đồng thời chỉ hướng bọn họ.

“Huyền Trữ công chúa, người dám gạt chúng ta!”

Nhìn hai thân hình cao lớn như bức tường chắn của bọn họ, Huyền Trữ liền biết kế hoạch tháo chạy của mình không thành rồi.

Nàng cố tự trấn định, nhếch miệng cười tủm tỉm: “Các người đều sắp giết ta rồi, bỏ công chúa cũng nên nghĩ biện pháp tháo chạy trước, ngơ ngác bị người khác giết chẳng phải là ngu ngốc sao?”

“Phí lời! Ngoan ngoãn theo chúng ta, nếu không...”

Một trong hai thanh kiếm sắc vút sáng, không biết từ khi nào đã kề trên cổ đại thẩm.

“A...” Đại thẩm sợ tới mức sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Thấy thế, thân là trưởng phu, vị lão gia trở nên căng thẳng: “Đừng... Đừng làm khó thê tử của ta.”

Huyền Trữ nghiêng răng nghiêng lợi trừng bọn chúng: “Bỉ ổi!”

“Thả bọn họ, bốn công chúa đi theo các người là được.”

Nói xong, Huyền Trữ “ngoan ngoãn” đi về phía một gã nam nhân cầm kiếm khác.

“Vèo!” Nam nhân kia lập tức cầm kiếm kề vào cổ nàng.

“Huyền Trữ công chúa, cảm phiền phương giá [2] rồi.”

Huyền Trữ nhìn về phía đôi phu thê đứng phía xa đã không còn chịu uy hiếp nữa.

“Cám ơn hai người trên đường đi đã chăm sóc ta, thật có lỗi liên lụy hai người khiến hai người kinh sợ, hai người bảo trọng.”

“Công chúa...” Đôi phu thê lo lắng kêu, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn Huyền Trữ bị mang đi.

...

Trong cung điện khí thế bức người, một gã thị vệ đang quỳ dưới bậc thang trong ngự thư phòng.

“Vương, ngoài cung có đôi phu thê nói có tin tức liên quan đến Huyền Trữ công chúa.”

Tìm được nàng rồi?

Hắc Khi Phong vội vàng đứng lên: “Mau truyền.”

Chỉ chốc lát sau, một đôi phu thê liền bị đưa vào ngự thư phòng.

Khi bọn họ nhìn thấy Hắc Khi Phong, có chút kinh ngạc, Hắc Vương không chỉ trẻ tuổi hơn nữa còn anh tuấn như vậy.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng lễ tiết đáng có vẫn như cũ không dám quên.

Hai người đồng loạt quỳ xuống: “Thảo dân Dư Hồng khấu kiến Vương.”

Hắc Khi Phong khoát tay: “Đứng dậy trả lời ta.”

Ngay sau đó, hần liền khẩn cấp truy vấn: “Công chúa ở đâu?”

Phu thê nhà họ Dư nhìn nhau, sắc mặt trầm trọng.

Dư lão gia mở miệng trả lời: “Vương, phu phụ thảo dân vốn đồng hành cùng công chúa, kết quả công chúa bị hai người vô danh bắt cóc đi.”

“Bắt cóc?” Hắc Khi Phong không khỏi giương cao giọng, cảm thấy rất khiếp sợ, nỗi lo lắng ẩn ẩn trở dậy.

Hần nhịn không được âm thầm nắm chặt tay, khiến bản thân tỉnh táo lại: “Kể chi tiết sự tình cho ta biết.”

“Vâng. Sự tình là như vậy...” Dư lão gia mang sự tình kể lại một chữ cũng không sót.

Cuối cùng, sắc mặt của Hắc Khi Phong đã không thể duy trì bình tĩnh được nữa.

Hần nhăn mày nhìn Dư lão gia, giọng bắt đầu khản trương: “Người vừa mới nói công chúa bảo hai người bắt cóc nàng là muốn giết nàng?”

Sẽ không phải là...

“Tâu vâng, mục tiêu của chúng khẳng định là công chúa, luôn miệng nói muốn công chúa theo bọn chúng, nếu không sẽ lấy mạng phu phụ thảo dân.”

Nghe vậy, tim của Hắc Khi Phong thất lại, quả nhiên...

“Người đâu, báo Lôi Mông dựa theo phương hướng mà phu thê họ Dư đã chỉ để truy tìm tin tức của công chúa.”

“Tuân lệnh.”

Một đám người lui ra, Hắc Khi Phong mới lộ ra biểu hiện phiến não.

Hắn khó nén lo lắng đi tới đi lui trong ngự thư phòng, trong lòng đối với việc Huyền Trữ bị bắt cóc đã có suy đoán.

Nhất định là Lôi Hành cùng Lôi Vân bắt cóc Huyền Trữ!

“Rầm!” Tay hắn nặng nề mà dừng trên bàn, đôi mắt đen đóng lại mang theo lo âu.

Từ công công bưng một ly trà đến gần, khuyên giải: “Vương, Người nhất định không nên hỗn loạn, đây nhất định là do đại diện hạ giảng bầy, Người phải cẩn thận.”

Hắc Khi Phong tiếp nhận trà, phiền muộn một ngụm uống cạn.

“Không được, ta không thể chờ trong Vương cung, Từ công công, người phân phó xuống dưới, bốn vương muốn xuất cung một chuyến.”

Từ công công tay nắm chén trà không, run lên một chút, ánh mắt lóe lên, thần sắc do dự muốn nói lại thôi.

“... Vương, Người thật sự muốn xuất cung sao? Nhưng mà...”

Còn muốn nói cái gì đó, Từ công công cuối cùng vẫn đành chỉ không nói, đầu cúi xuống, nhìn chén trà trong tay, tay càng thêm run lên.

Hắc Khi Phong bắt đầu cất bước lướt qua Từ công công đi ra ngoài, bỏ lại một câu: “Ta nhất định phải xuất cung, Từ công công thì ở lại tạm thời thay bốn vương xử lý mọi chuyện trong cung.”

“Vương...” Từ công công gọi, giơ tay lên lại từ từ buông xuống, hốc mắt trào ra nước mắt.

“Vương, Người... Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.”

Lời nói của hắn thất thần mà mệnh mang.

_____ [1] Lục thần vô chủ: mất đi chủ ý, bối rối đến không thể làm chủ được lục thần (tim, gan, phổi, tỳ, mật, thận). Tổng kết lại là hoảng sợ cực độ. [2] Phương giá: cách xưng hô tôn trọng dành cho đối phương

433. Q.6 - Chương 15: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [15]

Trong một căn phòng nhỏ âm u, không ngừng truyền đến âm thanh sột soạt.

Tại góc tường mốc meo, một thân ảnh yếu đuối nhỏ nhắn không ngừng giãy dụa trong không gian âm u.

“Hắc Khi Dạ chết tiệt, lại dám trói bốn công chúa như vậy.”

Huyền Trữ lắc lắc cổ tay, dây thừng thô ráp xát làn da trắng mịn của nàng đau rát, làm cơn tức trong lòng nàng càng thêm tăng cao.

Cho dù bị xát đến rách da, dây thừng trói chặt nàng vẫn như cũ không hề có dấu hiệu bị buông lỏng.

“Hắc Khi Dạ, người ra đây, Hắc Khi Dạ... Người như vậy thì hảo hán cái gì, người ra đây...”

Ngay vào lúc này, cánh cửa phản phật một cái bị đẩy ra, khuôn mặt tuần tú tà mị lạnh lùng của Hắc Khi Dạ ánh vào đáy mắt nàng.

Nhìn ánh sáng rung chuyển không tên trong mắt hắn, Huyền Trữ đột nhiên cảm thấy tim từng trận rét run.

Hắn từng bước một tới gần, nàng bỗng trở nên sợ hãi.

Ánh mắt hắn mang theo sắc tính, tựa như muốn nuốt sống nàng vào bụng, dưới ánh mắt đó, nàng nhin không được co thân mình lại, run rẩy dịch ra sau.

Nhưng mà sau lưng nàng chính là góc tường, nàng căn bản không có đường thoái lui.

“Người... Người muốn thế nào?”

Hắc Khi Dạ khoanh tay đứng thẳng trước mặt nàng, nhìn từ trên cao xuống, nhìn đôi mắt nàng tựa kính cung chi điều [1], hần nở một nụ cười phóng dăng.

“Muốn thế nào? Công chúa cao quý không phải nói ta không phải hảo hán sao? Bây giờ... Ta sẽ cho người biết thế nào gọi là hảo hán chân chính.”

Tiếp theo, hần ngồi xổm xuống, con người đen thiết tha bao bọc mặt nàng: “Nghe nói... Là người cứu Hắc Khi Phong khi ở trên tường thành, sao thế, người không phải thực chán ghét Hắc Phong quốc chúng ta sao, giúp Hắc Khi Phong như vậy, không phải là người đã yêu hần ta rồi phải không, hử?”

Sắc mặt của Huyền Trữ thay đổi, mạnh mẽ trấn định mình: “Bỏ công chúa... Chuyện của bốn công chúa không đến phiên người quản.”

“Không đến phiên ta quản sao? Ha ha...”

Hần nhẹ nhàng đỡ cằm nàng, ngón tay thon dài nghịch hai má mềm mại của nàng: “Gương mặt mỹ miều như vậy, tên đệ đệ của ta cứ nhiên không thích, đi thích Tô Bối Bối cái người không một điểm nổi bật, thật sự là sẽ làm tổn thương trái tim của công chúa a.”

Huyền Trữ nhú chặt mày, mặt quay trái quay phải muốn tránh khỏi tay hần.

“Buông ta ra, đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của người chạm vào ta!”

“Bẩn thỉu? Cách dùng từ của công chúa quả thật làm tim ta tổn thương, sao, đệ đệ của ta tổn thương tim người, người lại đi tổn thương tim ta sao?”

Ngay sau đó, cổ tay hần chuyển sang siết cằm nàng, làm mặt nàng đối diện hần, cười mỉa một cách ác liệt: “Người tổn thương tim ta như vậy, có phải nên bồi thường ta một chút hay không?”

Nói xong, đôi mắt âm u của hần ánh lên hai ngọn lửa, bàn tay còn lại đặt trên eo lưng mềm mại của nàng.

Huyền Trữ cả người run rẩy: “A... Đừng đụng ta! Đừng, buông tay...”

Nàng lắc eo, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nhiệt độ cơ thể kịch liệt đánh xuống dưới.

Đừng... Nàng tình nguyện chết cũng không muốn bị Hắc Khi Dạ xâm phạm.

Hắc Khi Dạ phóng dăng cười lạnh, bàn tay đang đặt bên hông nàng dần dần hướng lên trên: “Nếu Huyền Trữ công chúa của Xích Diễm quốc thành nữ nhân của Hắc Khi Dạ ta, không biết Xích Diễm Vương sẽ phản ứng như thế nào?”

“Không... Buông, Hắc Khi Phong, cứu ta, Hắc Khi Phong...”

Huyền Trữ liều chết giãy dụa, cũng không thể ngăn cản bàn tay dâm uế sờ loạn trên thân thể nàng.

“Đừng...” Nàng thét chói tai, nhưng giọt nước mắt hoảng sợ rớt cuộc không thể quật cường nhịn được nữa, toàn bộ rơi xuống.

“Hắc Khi Phong, cứu ta...”

Giọng nói của nàng vỡ vụn vừa khóc vừa gọi to, lệ theo từng lần giãy dụa của nàng không ngừng mà rơi xuống.

Hắc Khi Dạ một tay đẩy nàng ngã, cười nhạt: “Hắc Khi Phong? Trong lòng hần chỉ có Tô Bối Bối, người thực cho rằng đệ đệ kia của ta sẽ vì cứu người mà trở mặt với đại ca là ta sao, chó nằm mơ, người vĩnh viễn cũng không phải Tô Bối Bối, ngoan ngoãn theo ta, Hắc Phong quốc cùng Xích Diễm quốc nói không chừng tương lai sẽ trở thành minh hữu, mà người, chính là Vương hậu cao cao tại thượng của Hắc Phong quốc, Vương hậu của ta.”

Nàng không ngừng lắc đầu, mắt thấy mặt hần ngày càng áp gần trước ngực, nàng sợ hãi run rẩy.

Lời nói của hần tựa như từng cây từng cây như thế mà đâm vào tim nàng, rất đau.

Đúng vậy, nàng là Cô Ngự Huyền Trữ, không phải đứa trẻ chống đối với Hắc Khi Dạ, nàng... phải tính làm sao bây giờ.

Nước mắt hoảng sợ pha lẫn cái đau tê tâm liệt phế, nàng không bỏ cuộc muốn thoát khỏi bàn tay ma quái của hắn.

“Vương huynh, Vương huynh, cứu muội, Vương huynh, hu hu...”

Nghe tiếng kêu của nàng, động tác Hắc Khi Dạ chậm rãi ngừng lại, hắn đưa cột nhìn gương mặt nàng bao phủ bởi nước mắt, cặp mắt kia giờ phút này chính là thống khổ cùng thống hận.

Thống hận hắn xâm phạm, thống khổ vì Hắc Khi Phong.

Hắn nhú mày, cong môi lạnh lùng mỉa mai: “Sao không gọi Hắc Khi Phong, tiếp tục gọi hắn, đây là Hắc Phong quốc, gọi hắn so với gọi Vương huynh của ngươi không phải càng thêm có ý nghĩa sao?”

Tiếp theo, giọng nói của hắn lạnh hơn, ánh mắt hung tợn tuyệt tình: “Nếu không phải là ngươi, Hắc Khi Phong vốn đã chết, ngươi... nên vì cái này mà trả giá đắt!”

Huyền Trữ phẫn hận nhìn hắn, ánh mắt chan chứa tuyệt vọng trĩu vi ngọc toái bất vi ngỗ toàn [2]: “Ta thà chết cũng sẽ không cho ngươi toại nguyện!”

Nhưng hắn chỉ cười lạnh một tiếng.

“Roẹt...”

Áo ngoài của nàng bị xé rách.

“A... Đừng, van ngươi buông ta ra, buông ta...”

Cái gì mà tính kiêu ngạo của công chúa, trong khủng hoảng cực độ thì không còn sót lại chút gì, nàng khóc mà cầu xin, nhưng không cách nào ngăn cản hắn xé rách y phục của nàng.

Không khí lạnh lạnh xuyên thấu qua vết rách của y phục xâm nhập vào da thịt, nhắc nhở nàng tình cảnh tuyệt vọng trong giờ phút này.

Đối với lời cầu xin của nàng, Hắc Khi Dạ chỉ cảm thấy máu toàn thân càng thêm sôi trào.

“Roạc... Ta thích nghe nhất chính là giọng cầu xin này của nữ nhân, chắc chắn, thực êm tai...” (BB: A... Cái tên này BT cực độ)

“Tên ma quỷ ngươi, ngươi không phải người, ngươi nên bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục...” Huyền Trữ vừa khóc kêu vừa mắng rửa.

Giờ khắc này, nàng rất muốn chết...

Ngay tại lúc nàng kiên quyết bằng bất cứ giá nào muốn cắn lưỡi tự sát, hắn tựa hồ sớm đã biết rõ ý niệm trong đầu của nàng.

“Muốn chết? Thế ta còn chơi cái gì đây.”

Hắn tà cười phóng đảng, trong lúc ngón tay di động, đã chế trụ toàn bộ huyết đạo trên người nàng.

Toàn bộ động tác của Huyền Trữ đều ngừng lại, chỉ có thể mở to hai mắt đăm đăm nhìn hắn, nước mắt gần như không ngăn được mà tuôn ra.

Không thể nói, không thể động, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn cúi xuống cổ nàng làm chuyện xằng bậy.

Nước mắt, không ngừng mà tuôn rơi...

Trên thế giới này, chỉ có Vương huynh mới liều lĩnh cứu nàng, nàng không nên rời khỏi Vương huynh, nàng sai rồi, sai rồi...

[1] Kinh cung chi diệu: thành ngữ – chim sợ cành cong, thấy ma ắt sợ tối (xuất xứ Quảng Đông)[2] Trữ vi ngọc toái, bất vi ngỗ toàn: chết vinh còn hơn sống nhục.

434. Q.6 - Chương 16

435. Q.6 - Chương 17: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [17]

Khi mũi kiếm chạm đến cổ hắc, Huyền Trữ cảm thấy máu trong người đều ngừng chảy.

Hai tròng mắt xinh đẹp của nàng cơ hồ muốn nhòe đi, cuối cùng nước mắt không ngừng rơi, trong nháy mắt, tất cả mọi thứ trong mắt nàng đều trở nên vô nghĩa, thế giới xoay tròn, vách núi đen gió đang thổi gào nàng cũng không để ý.....

“Không.....”

Tiếng nói điên cuồng bị thương thống khổ tựa như trời đất ngã nghiêng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy một dòng khí trong thân thể cuộn cuộn, ánh sáng màu tím theo thân thể của nàng phát ra, lá rụng dưới chân nàng đều bị thổi bay.

“Ồn!”

Dòng khí cường đại trong giây lát đánh văng Lôi Vân, Huyền Trữ vừa khóc vừa hướng Hắc Khi Phong bay qua.

“Đừng.....”

Chỉ một thoáng, động tác của mọi người đều dừng lại một chút, tay cầm kiếm của Hắc Khi Phong cũng tạm dừng, đầu óc có chút trống rỗng.

Sự liều lĩnh của nàng, khiến cho hắc chấn động.

Sắc mặt của Hắc Khi Dạ không đổi, không chút nghĩ ngợi liền chém ra một chưởng, thẳng tắp đánh về phía lưng Huyền Trữ.

“Phụt!” Huyền Trữ bị đánh đến nổi thổ huyết, thân mình đang đến gần Hắc Khi Phong lay động một chút, không có dừng lại vẫn tiếp tục chạy qua.

“Công chúa!” Hắc Khi Phong hô to một tiếng buông kiếm xuống, vươn tay đỡ lấy được nàng.

Huyền Trữ ngã xuống ở trong lòng hắc, bên môi nhiễm một vết máu đỏ sẫm.

Vừa tiếp xúc với ngực hắc, nàng bởi vì lưng bị thương mà đau đớn đến nỗi không thể tươi cười như cũ nhìn hắc.

“Hắc Khi Phong, chàng không có sao, chàng không có sao.....” Nàng cực kỳ vui mừng khóc nhìn hắc, bàn tay nhỏ bé run run nắm lấy quần áo của hắc, giữ chặt không buông ra.

Nhìn mặt nàng nhanh chóng tái nhợt, khí huyết đang nhanh chóng mất đi, Hắc Khi Phong có chút hoảng.

Hắc đưa tay lau đi vết máu bên môi nàng, lo lắng nhìn nàng: “Trước hết nàng đừng nói chuyện, để cho ta xem thương thế của nàng.”

Cho dù thần chí đã bay mất khi nhìn thấy một chưởng kia, nhưng vẻ tươi cười của nàng lại càng sâu.

Hắc lo lắng cho nàng, thật tốt.

Cố gắng mở mắt nhìn hắc, nàng cố gắng ngăn cản làn sương mù trong mắt, muốn nhìn thấy mặt hắc.

“Khụ khụ..... Ọe..... Đừng lo, ta không sao, chàng..... cũng không sao.....”

Theo tiếng nói của nàng, máu tươi lại từ khóe miệng của nàng tràn ra, dính cả vào răng của nàng, da thịt nàng tái nhợt, thoát nhìn thật chói mắt.

Nàng cố sức nâng bàn tay muốn chạm vào một chút vết máu trên cổ hắc, lại phát hiện lực bất tòng tâm.

Hắc Khi Phong đưa tay cầm tay nàng, phát giác tay nàng thực lạnh lẽo, hắc ôm nàng thật chặt, hy vọng truyền cho nàng một chút hơi ấm.

“Công chúa, nàng phải chống đỡ, ta lập tức mang nàng trở về trị thương.”

Nói xong, hắn liền ôm lấy nàng muốn rời đi.

Nhưng mà, thân ảnh của Hắc Khi Dạ nhẹ nhàng đột nhiên chắn phía trước bọn họ.

“Phong đệ, ôm mỹ nhân trong ngực liền quên mất ta sao?”

Hắc Khi Phong đột nhiên bị ngăn bước chân lại, hắn ôm chặt người trong lòng, con người đen trầm hạ.

“Đại ca, ta hiện tại không có thời gian giết người.” Hắn lạnh lùng nói.

“Không có thời gian giết ta? Ta nghĩ người quá tự tin rồi, ai giết ai còn không biết đâu!”

Nói xong, Hắc Khi Dạ “vèo” một cái đến gần Hắc Khi Phong, đồng thời chưởng phong sắc bén lướt qua.

Hắc Khi Phong lập tức bay lên, tránh đi công kích của hắn.

Hắn đáp xuống một bên, đem Huyền Trữ đặt ở một nơi hắn có thể bảo hộ, rồi mới đứng dậy đối mặt với Hắc Khi Dạ.

Huyền Trữ suy yếu tựa vào một tảng đá, lo lắng giữ chặt tay hắn: “Hắc Khi Phong, chàng cần..... phải cẩn thận.”

Hắn cúi đầu, nhìn đến đôi môi tái nhợt khô nứt của nàng, hô hấp cũng trở nên thực mỏng manh, lòng hắn nhin không được thất chặt.

“Yên tâm, chúng ta đều đã không có việc gì.” Hắn trấn an nàng.

“Ừ.” Huyền Trữ lộ ra nụ cười cổ vũ đối với hắn, lại cười đến thực yếu đuối.

Nàng tựa hồ ngay cả cười cũng không có sức lực.

Hắc Khi Phong cầm tay nàng, nhìn nàng một cái để trấn an nàng, xong liền xoay người nghênh đón công kích của Hắc Khi Dạ.

Nhìn đến trận chiến bên kia, tuy rằng Hắc Khi Dạ dùng cả hai thủ hạ của hắn cùng nhau đối phó Hắc Khi Phong, nhưng là nàng có thể thấy Hắc Khi Phong vẫn là có thể ứng phó.

Nàng cố gắng chống đỡ ý thức cuối cùng, ánh mắt không chớp nhìn bọn họ công kích qua lại, ánh mắt thủy chung không rời Hắc Khi Phong.

Nhìn trong chốc lát, trước mắt của nàng dần dần trở nên mờ mịt như sương mù, nàng biết chính mình đang dần dần rơi vào hôn mê.

Cố sức lay động đầu, nàng cố gắng hết sức làm cho chính mình tỉnh táo.

Đột nhiên, Hắc Khi Phong không biết sao chợt ngã xuống đất, sắc mặt đau đớn.

Huyền Trữ chấn động, giãy dụa đi qua: “Hắc Khi Phong, chàng..... làm..... sao vậy?”

Hắc Khi Phong quỳ một gối xuống, một tay ôm ngực, khuôn mặt tuần tú một mảnh tái nhợt, nhú mào biểu hiện hắn đang chịu đựng đau đớn rất nhiều.

Nhìn thấy Huyền Trữ đi lại, hắn hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng nhin xuống cơn đau trong ngực kia, đưa tay đỡ lấy nàng, hai người tựa vào nhau.

“Hắc Khi Phong, rốt cuộc..... Sao lại thế này?” Huyền Trữ thở hỗn hển hỏi.

Nhưng vào lúc này, đám người Hắc Khi Dạ liền đứng ở trước mặt bọn họ, hai thuộc hạ của hắn đột nhiên nghiêng người, Từ công công liền xuất hiện ở phía sau bọn họ.

Huyền Trữ khiếp sợ nhìn bọn họ, ánh mắt khiển trách dừng ở trên người Từ công công: “Người..... Bán đứng Hắc Khi Phong.”

Nàng phẫn nộ, càng thêm thổ dốc, sắc mặt càng thêm tái nhợt như tờ giấy.

Hắc Khi Phong đề bả vai của nàng lại, quay đầu hướng tới Từ công công, đôi mắt thản nhiên nhắm lại, trong đầu xẹt qua hình ảnh lúc hắn ra ngoài cung uống chén trà kia.

Hắn đều hiểu được tất cả.

“Từ công công, nói cho ta biết lý do.”

“Phịch” một tiếng, Từ công công dập đầu xuống, nước mắt dàn dụa.

“Hắc Vương, lão nô thực xin lỗi người, lão nô không có cách nào, cả đời lão nô về sau đã không có người nối dõi, hiện tại lão nô chỉ còn lại một mình mẩu thân, lão nô không có cách nào nhìn mẩu thân chết uổng, lão nô đáng chết, lão nô đáng chết.....”

Hắc Khi Dạ đi lên hai bước, đôi mắt lạnh lẽo thẳng tắp dừng ở trên người Hắc Khi Phong, ánh mắt ẩn hiện lên một tia chua xót phức tạp.

“Phong đệ, người không nên nghe lời phụ Vương tiếp nhận Vương vị..... Chuyện cũng đã xảy ra, chúng ta nhất định không thể cùng tồn tại.”

Huyền Trữ hô hấp khó khăn vẫn lạnh lùng mỉa mai nói:“Người nên tự mình thức..... thức tỉnh lại, chứ không phải cứ bài..... bài xích Hắc Khi Phong, loại người như người, không có tư cách..... làm..... làm Vương.”

436. Q.6 - Chương 18: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [18]

Bị một nữ nhân khinh thường, sắc mặt của Hắc Khi Dạ biến đổi rồi lại biến đổi, con ngươi đen âm trầm nhắm lại.

“Vội vã muốn chết như vậy sao?”

Hắn tiến lên một bước, lòng bàn tay vừa lật, thu một cây kiếm từ dưới đất lên, chỉ phía trước, hướng thẳng Huyền Trữ đâm tới.

Hắc Khi Phong ngưng khí phản kích, trong chớp mắt hai người lại đấu với nhau.

Nhưng mà, lần quyết đấu này thực rõ ràng Hắc Khi Phong ngay từ đầu đã rơi xuống thế hạ phong.

Kiểm quang sắc bén loạn xạ giữa không trung, phát ra những âm thanh chói tai.

“Keng keng...” Mũi kiếm cắt qua không khí, uy hiếp thẳng đầu của Hắc Khi Phong.

Hắc Khi Phong cả kinh, ngửa mặt lên thét dài, hoàng quang sáng chói ở giữa không trung bắn ra.

Tại tiêu điểm của ánh sáng, một con cự xà cuộn tròn mà vũ động.

Tiếp theo sau cũng thêm một âm thanh thét dài, một con cự xà màu đen quay cuồng công kích hướng cự hoàng xà.

Hai con cự xà kịch liệt chiến đấu giữa không trung, kích ra vô số ánh sáng, cây đại thụ trên vách núi bị đuôi rắn quét đến lá rụng đều đều.

Đang lúc hai cự xà đang đánh nhau, trên mặt đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Huyền Trữ.

“Các người muốn làm gì, dừng lại đây...”

Huyền Trữ hoảng sợ nhìn hướng Lô Hành cùng Lô Vân đang bước tới gần, ra sức nhích thân mình ra sau, lại hoàn toàn không phát hiện sau lưng nàng chính là vách núi, không còn đường lui.

Ở giữa không trung Hắc Khi Phong khi nghe tiếng thì quay sang, lớn tiếng nhắc nhở:“Cẩn thận!”

Ngay sau đó, hắn lo lắng thoát khỏi sự dây dưa cùng cự hắc xà, phi thân đuổi tới bên người nàng.

Huyền Trữ ngẩng đầu, lại nhìn thấy cự hắc xà ở phía sau của Hắc Khi Phong đánh lên.

“Hắc Khi Phong, cẩn thận phía sau...”

Nhưng lời của nàng còn chưa nói xong, Hắc Khi Phong vốn đã biến thành cự hoàng xà liền ngang nhiên trúng công kích của cự hắc xà.

“Grư...” Cự hoàng xà đau đớn thét lên, thân thể tựa như điều đứt dây thăng hướng vách núi rơi xuống. (Bùm Bùm: Ta không phải xà nên không biết xà thét như thế nào nên ta mượn tạm bản quyền của nàng Ranbubam nha... Nhưng mà ta cũng ko phải nói nàng Ranbubam là xà nha hô hô...)

Huyền Trữ mở to hai mắt, cái gì cũng không kịp nghĩ nhiều đưa tay ôm lấy cự hoàng xà: “Hắc Khi Phong...”

Vì thế, một người một xà liền cùng nhau rơi xuống vách núi.

Gió rít gào thét thổi qua gò má, Huyền Trữ ôm chặt lấy cự hoàng xà không buông tay.

Hắc Khi Phong miễn cưỡng chống một hơi, hần cố gắng mở mắt xà, bắt lấy chút khí lực cuối cùng: “Công chúa, nàng mau buông tay, ta đẩy nàng lên.”

“Không! Muốn chết thì cùng chết.”

Tay nàng ôm lấy cổ hần càng thêm chặt, đôi mắt kiên định nhìn hần.

“Tội tình gì phải làm thế.” Hắc Khi Phong muốn giãy khỏi tay nàng để đưa nàng lên, lại tác động vết thương trên người, hần đau đớn thét một tiếng, vô lực nhìn đỉnh vách cách bọn họ càng ngày càng xa, thẳng đến khi không thấy gì nữa.

Hần nghiêm trọng nhăn trán lại, ánh mắt đen láy thăm dò qua lại vách đá, muốn tìm ra biện pháp khác.

Huyền Trữ thấy đôi mắt tinh quang chớp lóe của hần, lòng như ngấm được gì đó, nàng dứt khoát đem mặt cũng dính sát vào đầu hần, kiên quyết nói: “Hắc Khi Phong, chàng đừng nghĩ sẽ bỏ ta lại, ta chết cũng không buông tay.”

Đuôi xà cuốn một cái, vòng trụ thắt lưng nàng, quấn vòng quanh nàng.

Hần chỉ là nhìn nàng một cách sâu sắc, không hề lên tiếng.

Gió rít càng ngày càng cắt vào da thịt một cách đau đớn, theo chiều sâu rơi xuống, độ ẩm của không khí ngày càng giảm, thậm chí làm người ta bắt đầu cảm thấy lạnh.

“Uỳnh uỳnh...”

Một thanh âm trầm đục không biết từ đâu phát ra.

Cuối cùng, một tiếng rơi mạnh xuống kèm theo sau là tro bụi văng tứ tung làm vang dội cả đáy vực.

...

Không biết ngủ say bao lâu, Huyền Trữ chỉ cảm thấy cả người như bị nghiền qua, xương cốt đều sắp rã ra.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng chỉ cảm thấy trên người vừa lạnh vừa đau, thân mình cũng không thể động đậy.

Mí mắt nàng giựt giựt, tốn rất nhiều sức mới mở được mắt.

Ánh vào mắt đầu tiên chính là gương mặt anh tuấn kia của Hắc Khi Phong, chỉ là quá tái nhợt, còn dính vết máu, mắt nhắm chặt, một bộ đáng tỉnh mịch.

“Hắc Khi Phong, Hắc Khi Phong...” Giọng nàng run run gọi hần.

Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì...

Nàng kinh hoảng muốn đứng dậy, lại phát hiện tay hần gắt gao ôm bên hông nàng, mà nàng thì ngã trên ngực hần.

Trong lúc lơ đãng, dư quang từ đuôi mắt nàng nhìn thấy hai tay mình đầy vết máu khô.

Nàng hoảng sợ nhìn hai tay của mình, vô ý thức ở trên người hần tìm vết thương.

Vừa rồi tay nàng là đặt ở thắt lưng hắn, cho nên...

Bỗng nhiên, nàng hồi tưởng lại quá trình rơi xuống, hắn dùng thân xà vây quanh nàng, nàng nghe được tiếng va chạm... Cũng là hắn dùng thân thể đỡ hết thủy va chạm.

Nước mắt nàng không ngừng tuôn, loại cảm giác sợ hãi vì vừa mới mất đi hắn khiến nàng gần như sụp đổ.

“Không... Không...”

Bàn tay nhỏ bé dính đầy máu tươi run rẩy đặt lên mặt hắn, nhẹ nhàng vỗ: “Hắc Khi Phong, chàng tỉnh lại, tỉnh lại đi, đừng ngủ, tỉnh lại... Hu hu hu... Đừng bỏ lại ta một mình, Hắc Khi Phong... Xin chàng tỉnh lại...”

Nhưng mà bất kể nàng kêu gọi như thế nào, hắn vẫn thủy chung nhắm chặt mắt, một chút nhúc nhích cũng không.

Kêu gọi hồi lâu, nàng che miệng lại, tùy ý để nước mắt thấm ướt vết máu đã khô trong tay nàng, nhiễm đỏ hai má của nàng.

Rốt cuộc, nàng cố lấy dũng khí đưa tay dò xét hơi thở của hắn.

“Còn có hô hấp, chàng còn sống, còn sống...” Nàng trong tình cảnh nước mắt, nước mũi... hòa vào nhau mà thì thào.

Cố gắng nuốt xuống nghẹn ứ trong cổ họng, nàng quệt đi nước mắt, khiến chính mình trở nên kiên cường.

Đưa tay gạt đi cánh tay đặt bên hông nàng, nàng giãy dụa, cắn răng nhin xuống đau đớn từ nội thương của mình.

Bỗng nhiên, ánh mắt nàng dừng ở một cái động phía trước cách đó không xa, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

“Hắc Khi Phong, ráng chịu đựng, ta sẽ không để cho chàng chết, nhất định sẽ không.”

Nàng nghẹn ngào, cố sức di động thân thể hắn, hướng tới cái hang chắn gió che mưa kia.

Thật vất vả, nàng rốt cuộc cũng khuân được hắn vào hang động.

Nàng thật cẩn thận đưa hắn dựa vào vách đá, sau đó tìm một ít cỏ khô trải hoàn chỉnh, lại nghiêng người hắn nằm xuống, bắt đầu cởi bỏ y phục của hắn để kiểm tra vết thương.

Sau khi cởi bỏ phần y phục phía trên, nhìn thấy lưng hắn có vô số vết rách, máu loang lổ.

“Nhất định rất đau đúng không?”

Hai mắt nàng nhắm lệ nhẹ nhàng vuốt qua từng vết thương, mỗi một vết thương đều tựa một khe nứt trong tim nàng, rất đau, rất đau...

437. Q.6 - Chương 19: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [19]

Không biết ngủ say bao lâu, Hắc Khi Phong mơ mơ màng màng mở mắt.

“Đây là đâu?” Hắn mới mở miệng, lại phát hiện cổ họng cực khát, cơ hồ phát không ra tiếng.

Mới hơi động một chút, hắn chỉ cảm thấy cả người đều đau, nhất là cái đau sau gáy, đau đến mức nhin không được rên ra tiếng.

Hắn đưa tay sờ gáy của mình, cảm giác được nhiều tầng vải bọc quanh đầu, hắn vuốt ve mảnh vải, đối với một thân thương thể của mình cảm đến mờ mịt.

Nhưng vào lúc này, Huyền Trữ ôm trái cây đại đi đến.

Khi nàng thấy Hắc Khi Phong đã mở mắt, trái cây trong tay đều rơi xuống: “Bịch bịch...”

Nàng kích động nhìn hắn, quên mất phải đi qua, chỉ đứng tại chỗ sâu sắc nhìn hắn, nước mắt trào ra, từng giọt từng giọt chảy xuống má.

Hắc Khi Phong nghe tiếng quay qua, đối với mặt nàng hắn cảm thấy có chút quen thuộc lại xa lạ, hắn chần chờ khàn khàn giọng hỏi: “Nàng... Là ai?” (BB: Ai da Phong ca của ta bị đụng hổng não rờy huhu...)

Nghe vậy, cả người Huyền Trữ cứng đờ, rất nhanh bước qua.

Hắn giãy dụa muốn đứng lên, nàng vội vàng đỡ lấy hắn: “Chàng bị thương rất nghiêm trọng, đừng manh động.”

Nàng vừa nói, tiếng nói mang theo ghen ngào kèm theo vui mừng.

Cuối cùng hắn cũng đã mở mắt, đã qua bao nhiêu ngày, nàng vẫn sợ hắn sẽ không mở mắt.

Chờ đợi, hóa thành sự dày vò mỗi ngày.

May mắn, hắn tỉnh lại.

Nàng kích động nhẹ nhàng ôm hắn, quá vui mừng mà khóc: “Thật tốt quá, chàng rốt cuộc đã tỉnh, ta rất lo lắng.”

Sau đó, nàng vội vàng thối lui, dùng ống tay áo lau nước mắt loạn xạ: “Chàng ngủ lâu như vậy, bụng nhất định rất đói, ta lấy thức ăn cho chàng.”

Rất nhanh, nàng đi nhặt lên những trái cây hái được đưa đến trước mặt hắn: “Đây là trái cây ta vừa hái được, còn rất tươi.”

Nàng liên tục thay đổi cử chỉ, làm ánh mắt Hắc Khi Phong càng thêm quái dị, hắn nhìn nàng một hồi lâu, sau đó lại nhìn trái cây trong tay nàng, cuối cùng lại đem ánh mắt tập trung ở trên mặt nàng.

“Cô nương, chúng ta... quen biết sao?”

Hắn... Không biết nàng?

Ánh mắt của Huyền Trữ bỗng đại ra, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời, tất cả ngôn ngữ tựa hồ đều đã rời nàng mà đi.

Hoảng thần trong chớp lát, nàng mới từ từ tiêu hóa ý tứ trong lời nói của hắn.

Nàng miễn cưỡng giương lên nụ cười lạc quan.

“Hắc Khi Phong, chàng đừng dọa ta như vậy được không, ta biết chàng không thích ta đi theo chàng, hay là thế này, chờ thương thể chàng chuyển biến tốt, ta liền rời đi, sẽ không xuất hiện trước mặt chàng nữa, ta thề, được không? Cho nên... chàng mau khỏe lại...”

Nói xong lời cuối cùng, nàng ghen ngào cơ hồ nói không được nữa, chỉ có thể hai mắt đầm lệ nhìn hắn, khuôn hoảng trong lòng dần dần mở rộng, lan sang toàn thân.

Hắn quên nàng...

Nhưng mà, lời nói kế tiếp của hắn lại càng thêm làm nàng chấn kinh –

“Nàng gọi ta là Hắc Khi Phong? Ta tên Hắc Khi Phong? Cô nương, nàng... Ta làm sao biến thành như vậy? Ta đã xảy ra chuyện gì, vì sao trên người ta có nhiều vết thương như vậy, ta rốt cuộc là ai...”

Câu hỏi của hắn một câu tiếp một câu, hơn nữa càng hỏi càng nhanh.

Vì sao đầu óc hắn trống rỗng...

Đối với tất cả vấn đề hắn đều không biết khiến tim hắn cảm thấy vô cùng khủng hoảng, hắn cố gắng muốn suy nghĩ một cái gì đó.

“A!”

Mối động não, sau gáy liền truyền đến một trận đau thấu xương, làm cho hắn đau đầu rất khó chịu đựng.

Hắn ôm đầu, đau đến khuôn mặt tuấn tú cơ hồ muốn vặn vẹo.

Rốt cuộc, Huyền Trữ đều tiêu hóa hết thủy lời nói, cử chỉ của hắn, cũng tiếp nhận một sự thật tàn khốc.

Hắn cái gì cũng không nhớ, bao gồm chính bản thân hắn.

Một đôi tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng mà kéo xuống, sự ấm áp dịu nhẹ từ bàn tay truyền sang hắn, trái tim đang khủng hoảng của hắn dần dần bình tĩnh lại.

Thực giác, hắn cảm thấy mình có thể tin tưởng nàng.

Hắn ngẩng đầu một lần nữa chăm chú nhìn nàng, con ngươi đen lưu chuyển vẻ hoảng hốt, tín nhiệm cùng nghi vấn.

Huyền Trữ nắm chặt bàn tay to của hắn, cố nguy trang kiên cường, trấn an hắn: “Không sao, chàng chỉ vì đầu bị thương mới tạm thời nhớ không nổi chuyện trước kia, chỉ cần thương thể của chàng phục hồi, chàng sẽ không sao nữa.”

Tiếng nói nàng thực dịu dàng, cái mỉm cười nhẹ nhàng treo bên môi, thực bình tĩnh.

Giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng vắng vắng bên tai, không biết sao lại làm hắn cảm thấy an tâm.

“Vậy cô nương tên gì?”

Giọng của hắn rất khàn, đi vào tai nàng xuyên qua màng nhĩ, phẳng phát như truyền đến tim nàng, đau đớn tột cùng.

Nàng rủ mắt xuống, thu lại lệ quang trong đáy mắt.

“Ta tên Huyền Trữ, chàng có thể gọi ta là Huyền nhi.”

Tha thứ cho tính ích kỷ của nàng, nàng hy vọng biết bao được nghe hắn bình bình thường thường gọi một tiếng tên nàng, mà không phải là gọi công chúa, lạnh nhạt như vậy, xa cách như vậy khiến nàng cảm thấy chua xót.

“Huyền nhi?” Hắn nhẹ giọng thì thào, nuốt câu xưng hô này, ánh mắt không khỏi dừng lại tại đôi tay họ đang nắm lấy nhau, trong lòng cảm giác thực phức tạp.

Nghe hắn thì thầm, giọng nói từ tính khàn khàn gọi tên nàng, cảm giác rất thân mật.

Cái loại cảm giác thân mật này, khiến nàng cảm động muốn khóc. Nàng nuốt nuốt nước bọt, nuốt xuống cái ghen ngào trong cổ họng, ghen ngào vì vui mừng

“Đúng vậy, Huyền nhi, về sau cứ gọi ta là Huyền nhi.”

Nhìn đôi mắt nàng tràn đầy chờ mong, hắn bắt giác lại kêu một tiếng: “Huyền nhi.”

Lúc này đây, ngữ điệu của hắn không hề mang theo nghi vấn.

Nàng vui mừng cười rộng lộ ra lúm đồng tiền, vui sướng thuần túy làm cho hắn chỉ cảm thấy lồng ngực bị chấn động.

Nàng đối với tiếng gọi của hắn thực rất chờ mong sao?

“Để ta xem vết thương của chàng nào.”

Tiếp theo, nàng kéo tay hắn qua, nhấc ống tay áo lên, xem dải băng trên cổ tay, phát hiện không có dấu hiệu xuất huyết, sau đó lại xem xét những vết thương khác, một chỗ cũng không thiếu.

Hắn im lặng tùy ý để nàng vì hắn kiểm tra tất cả vết thương, bao gồm những vết thương trên người, động tác nàng thực thành thạo, tựa hồ sớm đã thành thói quen.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy phong thái nàng nghiêm túc kiểm tra vết thương khiến hắn có chút cảm động.

Rốt cuộc kiểm tra xong, nàng thoáng thở phào nhẹ nhõm, rất nghiêm túc nhìn hắn, dặn dò: “Thương thể của chàng vừa mới phục hồi, sau này đừng mạnh động, để tránh vết thương lại nứt ra.”

Tiếp theo, nàng không ngừng lại tiếp tục lấy trái cây đặt trên tay hắn, thúc giục: “Ăn một chút gì đi, ăn no vết thương mới có thể phục hồi nhanh hơn.”

438. Q.6 - Chương 20: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [20]

Một đồng trái cây trong lòng bàn tay lớn, kỳ thật cũng không phải là nặng lắm.

Nhưng mà, vì sao hắn lại cảm thấy đồng trái cây này nặng trĩu..... Không phải, là lòng hắn cảm thấy nặng trĩu.

Huyền Trữ, tay chống cằm, tủm tỉm cười nhìn hắn ăn trái cây.

Khuôn mặt hắn không còn cảm giác lạnh lùng nữa, ngược lại thoát nhìn cảm thấy rất thân thiết dịu dàng, như vậy nàng cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ thật gần gũi.

Bất tri bất giác, nhìn nàng có chút thất thần, khoé môi hiện lên nụ cười hạnh phúc ngọt ngào.

Thấy nàng nhiệt tình chăm chú nhìn mình, Hắc Khi Phong đang ăn trái cây cảm thấy như mắc nghẹn ở cổ, nuốt vào không được nhổ ra cũng không xong.

Do dự một lúc, hắn ngược lên nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú hiện lên dáng vẻ không được tự nhiên.

“Ách..... Huyền nhi, nàng đừng như vậy nữa.....Ừm, đừng nhìn ta như vậy nữa, nàng không muốn ăn trái cây à?”

Nàng nhướn mi, thản nhiên cười khẽ, vươn tay lấy một quả, cắn một ngụm, tiếng vang lên khi ăn nghe vào tai có cảm giác rất ngon miệng.

“Trái cây này ăn rất ngon đúng không?”

Đối với lời nói của nàng, hắn có chút chưa phản ứng kịp, sững sốt một lúc mới lên tiếng trả lời :”Ừ.”

“Vậy thì được rồi, sau này mỗi ngày ta sẽ đi hái trái cây về cho chàng ăn.”Huyền Trữ sáng khoái lớn tiếng hứa hẹn.

“Không.....”

Hắn mới định cự tuyệt, nàng giành trước một bước đánh gãy lời của hắn: “Không cho phép từ chối.”

Đôi mắt xinh đẹp của nàng sáng long lanh nhìn hắn, khoé miệng hơi hơi nhếch lên, ánh mắt có một chút trách cứ, giống như lời từ chối của hắn cỡ nào cũng là không đúng.

Cho dù lời nói của nàng nghe qua có vẻ ngang ngược, nhưng hắn cũng không cảm thấy bài xích, ngược lại thấy đáng vẻ mím môi thanh tú của nàng thật là đáng yêu.

Cứ như vậy, cuộc sống giản dị của hai người ở trong nham động bắt đầu từ đó.

Những ngày hắn bị thương phải nằm đó, mỗi ngày nàng đều đi ra ngoài tìm đồ ăn, không biết ở đâu mà nàng tìm được rất nhiều đồ ăn cho hắn no bụng.

Mỗi ngày khi mở mắt ra, hắn tựa hồ đã có thói quen nhìn thấy nàng tươi cười ôm một đồng trái cây tiến từ ngoài cửa động đi vào, ánh nắng mỏng manh chiếu rọi phía sau người nàng, gương mặt má lúm đồng tiền của nàng tựa như tinh linh trong khu rừng hoang dã này.

.....

Ngày trôi qua rất mau, hàng ngày, vẫn như cũ Huyền Trữ đều đi hái trái cây rồi thông thả trở về.

Nhưng mà, khi nàng đi vào nham động thì không thấy bóng dáng Hắc Khi Phong đâu.

“Bịch bịch bịch.....” Trái cây ôm trong lòng rơi hết xuống đất, ngay lập tức trái tim bị lấp đầy bởi kích động vô tận.

Bước chân của nàng vội vàng tìm khắp nơi trong động, miệng lo lắng gọi to: “Hắc Khi Phong, Hắc Khi Phong.....Chàng đang ở đâu, Hắc Khi Phong.....”

Mãi cho đến khi nàng cũng sắp khan tiếng, trong hang như cũ cũng chỉ có tiếng gọi của nàng vọng lại.

Tìm khắp nơi mà không thấy người, nàng gấp đến độ hốc mắt đều đỏ lên, nàng cố nhịn không cho nước mắt rơi ra, nhanh chân chạy ra bên ngoài.

Dọc theo đường đi, cỏ hoang dây leo ở trên đường nhỏ chằng chịt, nàng hoang mang hỗn loạn khẩn trương chạy, theo phương hướng trên đường mà tìm kiếm.

“Hắc Khi Phong.....Hắc Khi Phong.....”

Nàng khép hai tay lại đặt bên miệng làm loa cất tiếng gọi to, dưới chân cũng không dừng bước.

Trong lúc sơ sẩy, nàng bị dây leo quấn vào chân, thân mình ngã mạnh úp sấp trên mặt đất, bàn tay bị dây chằng cắt một đường, máu đỏ bắt đầu rỉ ra.

Vết thương trong lòng bàn tay bắt đầu nhức nhối, nàng cắn răng nhịn xuống, bỏ lại đám dây leo dưới chân, rất nhanh đứng dậy đi tiếp.

Rốt cuộc, cũng đi đến cuối đường, nàng nhìn thấy một dòng suối nhỏ, cũng nhìn thấy được người nàng muốn tìm.

Nàng mừng rỡ chạy nhanh qua, lúc chạy gần tới bên hẻm, nàng không cẩn thận lại bị trơn trượt bởi mấy hòn đá cuội bên cạnh dòng suối, toàn bộ thân mình ngã úp về phía hẻm :”A.....”

Hắc Khi Phong vừa quay đầu lại liền nhìn thấy thấy nàng sắp ngã, hẻm vội vàng vươn tay bắt lấy nàng.

Chỉ là công phu trong nháy mắt, nàng đã vững vàng rơi vào trong ngực hẻm, thật là có một chút kinh hãi nhưng chưa bị gì cả.

“Phù phù.....Không sao không sao, thiếu chút nữa thì bị ngã nữa rồi.” Hơi thở hỗn hển, nàng nói rõ tình hình.

Ngã nữa?

Hắc Khi Phong nhảy bèn nắm bắt ý tứ trong lời nói của nàng, ánh mắt đảo nhanh qua toàn thân nàng, thấy bàn tay nàng bị thương chảy máu.

Con người đen sâu thẳm co lại, động tác của hẻm rất nhanh cầm cổ tay nàng lên.

“Tay của nàng bị chảy máu.”

Bởi vì quan tâm nàng, đôi mày của hẻm nhíu lại.

Nhìn thấy khuôn mặt hẻm chứa đầy vẻ lo lắng, Huyền Trữ choáng váng một chút, sau đó lộ ra nụ cười ngây ngốc.

“Chàng quan tâm ta sao ?” Nàng nhịn không được kinh ngạc và vui sướng trong lòng hỏi hẻm.

Còn chưa thấy hẻm trả lời, đột nhiên nàng cảm thấy thân hình của mình bị nhấc bổng lên trời.

“A.....Chàng định làm gì vậy?”

Nàng mới vừa kinh hô lên một câu, liền đã thấy hẻm bế nàng đi lên bờ.

Đi tới bãi cỏ mềm mại sạch sẽ, hẻm nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó hẻm xé vạt áo của hẻm ra một miếng vải.

Đối với hành động của hẻm, Huyền Trữ nhất thời phản ứng ngây ngốc: “Hắc Khi Phong, chàng muốn làm gì?”

Hẻm mỉm môi không nói, chỉ là kéo tay nàng qua, cẩn thận nhìn lòng bàn tay chảy máu của nàng.

“Tay của nàng cần được xử lý, nếu không sẽ bị nhiễm trùng. Nàng ở đây chờ ta một chút, ta đi lấy nước giúp nàng rửa sạch miệng vết thương.”

Nói xong, hắn chạy nhanh xuống suối lấy nước. Động tác của hắn quá nhanh, làm cho nàng muốn gọi hắn lại cũng không kịp.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã quay lại trước mặt nàng, cầm lấy tay nàng, đôi mắt nhìn nàng trấn an : “Có thể sẽ có chút đau, ta sẽ cố gắng nhẹ tay, nàng cố chịu đau một chút.”

“Ừm.”

Nàng chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn, tâm tư của nàng đều bị cử chỉ quan tâm của hắn làm cho ngây ngẩn, cơn đau trong lòng bàn tay đã không thể tiến vào được tâm trí của nàng.

Trong đầu, không ngừng bị khuấy động bởi một sự thật, hắn quan tâm nàng.....

Hắn còn rất cẩn thận chăm sóc miệng vết thương của nàng, ánh mắt chăm chú tỉ mỉ, động tác nhẹ nhàng, nhất nhất cử chỉ đều tiến vào trong lòng nàng, làm cho nàng cảm động nước mắt đọng đầy trong mắt.

Không mất nhiều thời gian, hắn đã đem tay nàng rửa sạch sẽ, đồng thời ngắt lấy thảo dược, đắp lên tay nàng rồi băng bó cẩn thận.

Động tác của hắn lưu loát liền mạch.

Cuối cùng, hắn ngừng đầu, nhìn thấy đôi mắt của nàng mang theo lệ quang, đầm đìa đáng yêu, ánh mắt trong suốt, xâm nhập vào trái tim hắn.

“Rất đau có phải không?” Hắn khẩn trương lại đau lòng cầm lấy tay nàng nhẹ nhàng thổi thổi .

Nàng hít hít mũi : “Không đau.”

Hắn nhìn nàng, thật dịu dàng : “Vết thương chảy máu làm sao mà lại không đau, không có việc gì đâu, nếu đau thì cứ việc khóc, khóc xong sẽ thấy tốt hơn, không cần chịu đựng.”

“Thật sự là không đau mà.....Hu.....”

Rõ ràng không muốn khóc, nhưng thấy hắn dịu dàng như thế, dịu dàng đến độ làm nàng không nhịn được nữa mà rơi nước mắt.

Nàng nhào vào trong lòng hắn, cúi đầu nức nở.

Hắc Khi Phong ngây người một chút, khuôn mặt tuần tú hiện lên một chút hồng, đối với cái ôm của nàng hắn không biết làm sao, tim đập dồn dập :”Thành thích..... Thành thích....”Đập ngày càng nhanh, bàn tay không biết đặt chỗ nào.

Hắn cho rằng, vì đau quá nên nàng mới khóc, do dự một chút, tay hắn chậm rãi phủ lên lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ về trấn an.

439. Q.6 - Chương 21: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [21]

Thật vất vả thu hồi cảm xúc, Huyền Trữ lấy tay định lau nước mắt, nhất thời lại quên rằng tay mình đang bị thương.

“A.....”Mới chạm vào, đau đến nỗi nàng kêu ra tiếng.

Nghe được tiếng kêu, Hắc Khi Phong vội vàng hơi đẩy nàng ra để xem xét tình hình của nàng.

Sau khi biết được nguyên nhân tại sao nàng kêu đau, hắn bắt đầu dĩ khê trách: “Chạm vào vết thương đau à, như thế nào lại không cẩn thận như vậy chứ, biết rõ tay bị thương như thế mà còn lộn xộn.”

“Người ta cũng chỉ trong nhất thời quên thôi.”

Hắn lắc đầu, lấy ống tay áo nhẹ nhàng giúp nàng lau sạch nước mắt trên mặt.

Huyền Trữ cảm thấy rất ngọt ngào khi hưởng thụ sự chăm sóc dịu dàng của hắn, đột nhiên nhớ tới điều muốn hỏi hắn : “Đúng rồi, vết thương của chàng vừa mới lành, vì sao mà đã chạy ra ngoài rồi ?”

“Vết thương của ta cũng gần khỏi rồi, cho nên muốn đi ra ngoài một chút, thuận tiện bắt mấy con cá về làm đồ ăn, mấy ngày hôm nay đều ăn trái cây, mà hình như nàng cũng đâu có quen ăn như vậy.”

Nghe hắn nói, lúc này Huyền Trữ mới nhìn xung quanh thấy dưới suối có mấy cần câu cá, phản chiếu dưới nước, vẩy cá loè loè tỏa sáng.

Nàng chuyển mắt nhìn hắn, trong lòng cảm thấy khó hiểu: “Chàng làm sao mà biết ta không quen ăn chay?”

Đôi môi của hắn gợi lên một nụ cười thuần hậu, chậm rãi nói : “Con gái phải ăn ngon một chút, mới có vài ngày thôi, nhìn nàng đã gầy đi nhiều rồi.”

“Có sao? Như thế nào mà ta cũng không biết nữa .” Huyền Trữ theo phản xạ tự nhiên đưa tay lên sờ mặt .

Thấy thế, Hắc Khi Phong rất nhanh cầm lấy tay nàng : “Đừng có sờ loạn, nàng quên là tay nàng đang bị thương à?”

Nàng cứ sơ ý như vậy, làm cho người ta không thể yên tâm.

Hắn nhin không được hơi khẽ nhú mày .

“Đừng nhăn mày, ta chú ý là được rồi .”

Sau đó, nàng còn thật sự thấy hắn nhú mày lên, nàng cười cười khẽ nói : “Ta không thích nhìn thấy bộ dáng nhăn nhó của chàng đâu, chàng cười một cái được không, chàng cười lên thật sự nhìn rất là đẹp.”

Nghe nàng nói thẳng ra như vậy, Hắc Khi Phong xấu hổ đỏ mặt.

Chất chứa trong lòng một lát, cuối cùng hắn đánh không thắng một loại cảm xúc nào đó trong lòng lên tiếng: “Nàng thật sự là thấy ta cười đẹp lắm sao ?”

“Ừ, nhìn cực kỳ đẹp !” Huyền Trữ hơi gật đầu khẳng định với hắn, đôi mắt trong veo như nước nhìn hắn, vô cùng chuyên chú.

Mặt hắn âm thầm đỏ lên, nhìn trái nhìn phải mà cũng không có dũng khí nhìn thẳng vào cái nhìn nhiệt tình chăm chú của nàng.

“Sau này ta sẽ thường cười cho nàng xem.”

Nói xong, màu hồng trên mặt đã lan xuống cổ.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú đã hồng hết cả lên, Huyền Trữ cảm thấy rất buồn cười muốn bật lên thành tiếng.

“Hắc Khi Phong, ta cũng không biết thì ra là chàng cũng biết đỏ mặt nha, còn dễ thẹn thùng hơn so với nữ nhân, ha.....ha....”

Bị nàng nói như vậy, Hắc Khi Phong càng cảm thấy mặt như đang bị thiêu đốt.

Hắn xấu hổ lấy cớ né sang chuyện khác :”Ta.....Ta đi bắt mấy con cá mang về, để nấu chút canh cá.”

Vội vàng bỏ xuống một câu, thân ảnh của hắn mau chóng chạy trốn xuống suối, để nàng ngồi lại cười đến thỏa thích.

.....

Trở lại nham động, Hắc Khi Phong bảo Huyền Trữ ngồi nghỉ một bên, cái gì cũng không cần làm.

Ngồi được một lúc, cuối cùng Huyền Trữ vẫn nhin không được tò mò đi ra ngoài.

Nàng thấy Hắc Khi Phong mang đĩa rau xanh cùng bát canh xương cá đến, mùi hương ngào ngạt tỏa ra bốn phía.

Nàng ghen hòng nhìn trôn trối thức ăn trên phiến đá, không dám tin mắt tròng lớn : “Cái này.....Làm sao mà chàng có thể nấu nhiều đồ ăn như vậy?”

Đặt đĩa đồ ăn xuống, Hắc Khi Phong kéo nàng qua ngồi.

“Cũng chỉ có mấy món thôi, hai đĩa rau dại, một bát canh cá, còn lại chính là thịt cá, ta vừa rồi tìm thấy ở trong động có một ít gạo, thấy còn ăn được nên mang ra nấu cơm, nàng mau ăn đi.”

“Gạo.” Huyền Trữ kinh ngạc, nàng ở đây cũng đã mấy ngày, làm sao mà không phát hiện ra ở đây có gạo.

Hắc Khi Phong chỉ tay về phía sâu trong hang tối, thần bí nháy mắt : “Nơi đó có vẻ như là chỗ chứa lương thực, ta nghĩ chắc cũng đã có người ở đây qua.”

“À ? Trong đó á? Trong đó có đường đi sao ? Ta tới bây giờ cũng không biết.”

Con mắt sâu thẳm của hắn nhìn nàng, ánh mắt như đã hiểu rõ : “Nàng sợ bóng tối đúng không, cho nên cũng không dám đi đâu xa.”

“Chàng làm sao mà biết ta sợ tối?” Nàng càng thêm kinh ngạc.

Từ khi bọn họ rơi xuống đây tới nay, nàng vẫn bận rộn chăm sóc vết thương cho hắn, các chuyện khác căn bản cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều, mà hắn cũng cố gắng dưỡng thương, đối với những việc khác cũng không hỏi nhiều quá một câu.

“Trong thời gian ta bị thương, tuy rằng vào buổi tối nàng vẫn chờ ta ngủ rồi mới đi ngủ, nhưng ta biết sau trong ta ngủ say nàng luôn nhóm một đống lửa nhỏ xong mới yên tâm đi ngủ, cho nên ta liền đoán rằng nàng sợ bóng tối.”

“A.....Ta nghĩ chàng ngủ say rồi thì sẽ không bị ánh sáng làm chói mắt, không nghĩ tới vẫn bị.....”

“Không, nàng đốt lửa cũng không hề quấy rầy gì tới ta cả, kỳ thật ta cũng chưa ngủ, chỉ thấy nàng cứ kiên trì chờ ta ngủ trước, cho nên ta mới giả vờ nhắm mắt mà thôi .”

Hắn dịu dàng gấp một ít đồ ăn để vào trong chén của nàng, sau đó dùng thìa gỗ múc cơm cho nàng.

Nhìn thìa cơm trắng gần tới miệng, Huyền Trữ sững sờ nhìn hắn : “Chàng Muốn dứt cơm cho ta ?”

Trời ạ, nàng đang nằm mơ sao ? Nếu đúng là trong mơ, nàng tình nguyện vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Hắc Khi Phong cho là đương nhiên, gạt đầu : “Tay nàng bị thương, hay là để ta dứt thì tốt hơn.”

Cái này là sự thật, Huyền Trữ muốn véo mạnh mặt mình một cái xem có đau không, chứng minh rằng mình không phải đang nằm mơ.

Hơn nữa, nàng cũng thật sự làm như vậy.

Hai ngón tay bấm xuống, không chỉ mặt bị nhéo đau, vì sử dụng lực nên lòng bàn tay cũng đau.

“Đau quá, như vậy là ta không phải đang nằm mơ.” Nàng thì thào tự nói.

Hắc Khi Phong ngây ngẩn nhìn nàng tự nhéo mặt mình, gương mặt trắng nõn lập tức hiện lên một dấu đỏ, làm cho hắn không đành lòng.

“Nàng.....Làm sao mà phải tự véo vào mặt mình, đỏ lên hết rồi kia.” Hắn muốn đưa tay xoa xoa vết đỏ trên mặt nàng, lại đột nhiên thấy cử chỉ của mình có vẻ không ổn, đành phải cứng rắn hạ tay xuống.

“Thôi, ăn cơm đi.”

Hắn lên tiếng nói chuyện để che dấu vẻ mất tự nhiên của mình.

Nam nữ thụ thụ bất thân, thấy nàng đau hắn kim lòng không đau nên cử chỉ có vẻ không được thích hợp thì phải.

Nhưng mà, nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng như vậy, trong lòng hắn thật sự không buông được.

440. Q.6 - Chương 22: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [22]

Màn đêm buông xuống, sau khi Huyền Trữ nhìn “gian phòng” thoáng đặng rộng rãi, nàng cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Nhìn bức tường đá xung quanh, ánh mắt xẹt qua chiếc bàn đá kia, sau đó dừng trên giường gỗ.

“Thì ra trong này còn có động thiên [1] khác, thật là tệ, nếu ta to gan một chút đi vào đây, chàng đã có thể nằm trên giường thoải mái mái dưỡng thương rồi.” Nàng tự trách.

Hắc Khi Phong ấn nàng ngồi xuống bên giường, giọng nhẹ nhàng: “Đừng suy nghĩ nhiều vậy nữa, thương thể của ta khỏi rồi, bây giờ đến lượt ta chăm sóc nàng.”

“A? Chàng muốn chăm sóc ta?”

Huyền Trữ lại ngây người.

Rất nhiều những kinh hỉ mà từ trước đến nay nàng không dám hy vọng viễn vông ngày hôm nay lại từng cái từng cái phơi bày trước mắt, làm nàng vui mừng đến suýt choáng váng đầu óc.

Hốc mắt nàng kiềm không được lệ quang tuôn trào, xuyên qua ánh lửa bập bùng, đôi mắt ngấn lệ mang theo ánh hào quang mỹ lệ, bao phủ hắc thật sâu.

Bị nàng nhìn đến có chút không được tự nhiên, hắc vờ bận rộn đi đến một bên thêm củi: “Nàng... nàng cũng mệt rồi, nằm xuống ngủ chút đi.”

“Nhưng chỉ có một chiếc giường, ta ngủ trên giường vậy chàng phải ngủ ở đâu?”

“Ta ngủ chỗ ngày trước.”

Nói như vậy là ở đây chỉ có một mình nàng.

Nàng có chút kích động: “Chàng muốn ngủ kia sao? Vậy... Vậy một mình ta ngủ ở đây à?”

Tuy rằng bên ngoài chỉ cách trong này một ngã rẽ, nhưng nàng vẫn sẽ sợ, những ngày gần đây nàng cũng do trông thấy hắc mới có thể an tâm ngủ.

Nhưng bây giờ bọn họ phải phân cách trong và ngoài...

Hắc tinh tế phát giác nỗi kinh sợ của nàng, vì thế trấn an nàng: “Huyền nhi, ta ở ngay bên ngoài, có chuyện gì nàng cứ kêu một tiếng ta nhất định lập tức vội đến bên nàng, đừng sợ.”

“Không... Nếu không chàng cũng ngủ trên giường được không?” Nàng quính lên, bật thốt ra.

Bọn họ cùng ngủ một giường?!

Hắc Khi Phong ập a ập úng không dám nhìn nàng: “Huyền nhi, chúng ta... chúng ta không thể ngủ cùng giường, nam nữ thụ thụ bất thân...”

“Ta không quan tâm.” Huyền Trữ một lời đánh gãy câu nói của hắc.

Bởi vì tin tưởng con người hắc, càng bởi vì... nàng nguyện ý.

“Ách...”

Dưới tình cảnh này Hắc Khi Phong chết ngất, nhất thời không tìm được lý do gì để thuyết phục nàng.

Tim đập “thịch thịch” rất vang, hắc cảm giác tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng, ánh mắt ỷ lại nhìn hắc, rung động nóng bỏng từ lồng ngực phát tán, khiến hắc không thể trốn chạy.

“Nếu không... Nếu không thì ta dọn chiếu rơm ở ngoài vào đây, nàng ngủ giường, ta ngủ đất, như vậy nàng sẽ không sợ nữa.”

Nói xong, hấn cơ hồ chỉ cách trốn chạy ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hấn chạy như bay, Huyền Trữ sửng sốt một chút, lập tức phụt cười lên tiếng.

Nàng là một cô nương cũng không cảm thấy thẹn thùng, hấn một đại nam nhân lại vô cùng thẹn thùng như tiểu nương tử vậy.

Ha ha... Thì ra hấn cũng đáng yêu như vậy.

Ánh lửa bập bùng, bóng đêm dần dần chuyển tối.

Ngoài hang, ngẫu nhiên truyền tiếng sâu bọ kêu vang, một tiếng thấp một tiếng cao, tựa một đạo âm thanh thoi miên.

Huyền Trữ nghiêng thân, đồng thời mở mắt nhìn về người phía bên kia, đúng lúc đối diện với đôi mắt đen bóng của hấn cũng đang nhìn về phía nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hấn vội vàng di chuyển tầm mắt, xấu hổ ngó ngắ ngó nghiêng.

“Hắc Khi Phong, chàng vừa rồi đang nhìn ta sao?” Huyền Trữ giả hoạt chớp chớp mắt, khóe môi nhin không được nhếch lên.

Hấn vừa rồi nhất định là đang nhìn nàng!

“Không... Không có a.” Hấn lấp bắp phủ nhận.

“Chàng rõ ràng là có!” Huyền Trữ ngữ khí thực khẳng định vạch trần hấn.

“Không có...”

Lúc này đây, khí thế hấn có chút yếu đi, tiếng nói cũng có chút mơ hồ không rõ.

“Nói dối, chàng rõ ràng có!”

“Ta... Ta là đang nhìn nàng...”

Dưới “áp bức nghiêm khắc” của nàng, hấn ấp úng thừa nhận.

Huyền Trữ vui sướng từ trên giường bò dậy, nhanh bước đến trước mặt hấn.

Hấn cũng vội ngồi dậy: “Sao nàng không ngủ?”

Nàng rất dứt khoát ngồi cạnh hấn, đưa mặt qua, cùng hấn mắt đối mắt: “Chàng vừa mới nhìn ta, có phải cảm thấy ta nhìn rất vừa mắt không?” (BB: HT tỷ thật khiêm tốn; NV: vậy mới kiểm dc soái ca, học hỏi, học hỏi)

Đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, hơi thở tựa lan nhẹ nhàng phát qua da thịt hấn, độ ấm nhẹ nhẹ khiến hấn khẽ run.

Hấn thoáng ngửa mặt ra sau định kéo dài khoảng cách của hai khuôn mặt.

“Huyền nhi, nàng đừng dựa vào gần như vậy...”

Huyền Trữ không để ý tới hấn, nàng lại nhích qua: “Chàng nói đi, có phải cảm thấy ta nhìn rất vừa mắt không? Hay là... chàng thấy ta xấu xí, sợ ta thương tâm nên không dám trả lời.”

Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói của nàng có lắng đọng chút hương vị thương tâm.

“Không phải, nàng rất đẹp, thật đấy!”

Dưới tình thế cấp bách, hấn thốt ra.

Chờ hấn ý thức được mình đã nói gì, hấn xấu hổ ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu.

“Ha ha... Chàng thật sự cảm thấy vậy sao? Ta đã nói mà, ta xinh đẹp như vậy nên chàng mới nhìn trộm ta đúng không?” Huyền Trữ vui mừng cười tít mắt.

“Cũng... Cũng đúng.” Hấn đã thất thần chỉ có thể căn cứ ý tứ của nàng mà ngậm ngẩn trả lời một cách vô cảm.

Nụ cười của Huyền Trữ càng mở rộng: “Được rồi, thấy chàng thành thật như vậy, ta đành thưởng chàng chút.”

Nói xong, nàng rất nhanh hôn môi hấn một cái, sau đó thừa dịp hấn chưa hoàn hồn nhanh hết sức lại chạy về giường nằm xuống.

Ở nơi hấn nhìn không thấy, hai má nàng ửng lên hai đám hồng vân kiều diễm.

Tuy rằng nàng rất lớn mật, nhưng lần đầu tiên hôn nam nhân mình thích khó tránh khỏi cảm giác thẹn thùng.

Chỉ là, cảm giác hưng phấn so với thẹn thùng thì nhiều hơn.

Nàng đưa lưng về phía hấn mà ngủ, mãi cho đến khi rơi vào mộng đẹp, khóe môi như cũ không giảm đi cái mỉm cười ngọt ngào.

Nhưng mà, Hắc Khi Phong lại không có tâm tư để ngủ như nàng.

Chỉ thấy tay hấn xoa bạc môi, đôi mắt đen triệt để dãi ra, ánh mắt cứ như vậy một mực nhìn lưng nàng, đầu óc trống rỗng.

Vừa rồi, nàng thật sự hôn hấn.

Môi nàng, mềm mại, dịu dàng, ấm áp, cứ như vậy phủ lên môi hấn.

Trong khoảnh khắc da thịt tiếp xúc đó, một cái chạm thân thương, cảm giác ấy, phẳng phất khắc sâu vào tim hấn.

[1] Động thiên: động tiên, bông lai, nơi thần tiên ở.

441. Q.6 - Chương 23: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [23]

Hôm sau, sương sớm còn chưa tan, sắc trời vẫn còn sớm.

Huyền Trữ trở người, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy ngủ không yên ổn là bao.

Loáng thoáng thấy thiếu một cái gì đó.

Nàng bất an giựt giựt mi mắt, chỉ chốc lát sau, mắt chậm rãi mở ra, theo thói quen nhìn về một hướng khác

Tám chiếu rơm vốn nên có một thân ảnh cao lớn, không biết khi nào đã người đi chiếu trống, chỉ còn lại chiếc vải nhung được xem như chăn đã được gấp ngay ngắn troi đặt ở kia.

Người đâu?

Đôi mắt buồn ngủ của Huyền Trữ lập tức tỉnh táo, nàng bò nhanh xuống giường, ngay cả giày cũng không kịp mang liền để chân trần chạy vội đi.

Khoảnh khắc nàng chạy đến cổng, Hắc Khi Phong đi tới trước mặt, trong tay hấn đang bưng một chậu nước.

Mắt thấy hai người sắp đụng nhau, Huyền Trữ tránh không kịp, nàng trừng lớn mắt kêu một cách sợ hãi: “A... Xong đời rồi!”

Nàng nhắm chặt mắt lại, chờ bị nước xối vào.

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của Hắc Khi Phong chợt lóe, một tay nâng chậu nước, tay còn lại đưa ra ôm lấy thắt lưng nàng, gót chân xoay tròn, hai người dựa theo tốc độ như cũ đi vào trong, nước trong chậu một giọt cũng không rơi vãi. (Bùm Bùm: Phong ca thật là lợi hại)

Ngay tại lúc chân nàng tiếp đất, nàng phát hiện giày của mình không biết từ khi nào đã nằm dưới chân vừa vịn mang vào chân nàng.

“Sau này rời giường nhớ phải mang giày, mặt đất buổi sáng lạnh, đừng để bị cảm.” Giọng nói ôn nhã từ trên đỉnh đầu nàng truyền đến.

Huyền Trữ mở mắt, nhìn hắc không nhanh không chậm buông chậu nước xuống, mắt nàng lóe lên vẻ sùng bái.

“Hắc Khi Phong, phản ứng của chàng thật nhanh, tu hành rất cao a, lúc nào rảnh dạy ta pháp lực được không, sau này gặp người xấu ta có thể trực tiếp giết chết chúng, không cần phải lần nào cũng bị đánh thảm...”

Lời nói hưng phấn của nàng còn chưa nói xong, hắc xoay người ánh mắt sáng chói nhìn chăm chú vào nàng: “Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Một câu đơn giản, giọng nói dù nhạt, nhưng lại pha lẫn ý vị kiên định nồng đậm.

Hắc sẽ bảo vệ nàng?

Tim của Huyền Trữ đập chậm đi nửa nhịp, loại chờ mong càng thêm cường liệt nào đó giục nàng phải truy vấn: “Một mực bảo vệ ta sao? Là một mực nha.”

Nàng thận trọng nhấn mạnh, ánh mắt tràn đầy làn sóng khẩn trương.

Hắc sẽ trả lời như thế nào?

“Chỉ cần nàng cần, ta sẽ một mực bảo vệ nàng.” Hắc Khi Phong không chút nghĩ ngợi liền cho nàng một câu trả lời kiên định hữu lực.

Nghe vậy, Huyền Trữ cao hứng quên mất cả hình tượng, nhảy dựng lên ôm chặt lấy cổ hắc, vui vẻ náo loạn: “Thật tốt quá! Ta sẽ một mực cần sự bảo vệ của chàng, cho nên chàng sẽ luôn luôn ở bên ta đúng không?!”

Cho dù cảm thấy lập trường của nàng có chút gượng ép, nhưng nghe được nàng nói muốn hắc một mực ở lại bên người nàng, hắc cư nhiên cảm thấy trong lòng có dòng nước ấm áp chảy qua.

Một mực ở bên người nàng...

Hắc tinh tế thường thức tin tức này, khuôn mặt thanh tuấn không khỏi mở ra một chút nhu hòa, đôi mắt đen cũng trở nên dịu dàng.

Hãy còn lâm vào suy nghĩ, hắc không có ý thức được Huyền Trữ giờ phút này đang dính trên người hắc, vẻ mặt thỏa mãn dựa vào hắc.

Sau một lát, hắc rốt cuộc mới nhận ra trong ngực truyền lại độ ấm không đồng dạng.

Cúi mắt, thấy nàng hơi híp mắt, nụ cười mang trên môi, giống như đối với tình huống bây giờ cực kỳ vừa lòng.

Hai má nàng dán vào ngực hắc, xuyên qua xiêm y, hắc như cũ có thể cảm giác được da thịt nàng mềm mại, cái ôm nhu thuận kia, làm cho hắc không muốn buông.

Đối với tâm lý không nở buồng nàng ra, hắc cảm thấy xấu hổ.

Đấu tranh một hồi, hắc mới đè nén ý niệm muốn đưa tay ôm lấy nàng.

Đưa tay nhẹ nhàng đẩy nàng ra, hắc vờ trấn định đi đến trước chậu nước: “Nàng rửa mặt trước, chốc nữa ta có chuyện muốn nói với nàng.”

“Có chuyện nói với ta? Chuyện gì?” Huyền Trữ nổi tính nôn nóng lập tức truy vấn.

Hắc cười nhẹ: “Để chốc nữa nói sau cũng chưa muộn.”

Nói xong, hắn liền xoay người đi ra ngoài, nhìn biểu tình kia của hắn nàng liền biết hắn muốn khi nào nói thì chính là đến lúc đó mới nói.

Huyền Trữ nhìn bóng dáng hắn le lưỡi, vừa đùa nước trong chậu, vừa thì thào: “Tuy mắt trí nhớ rồi, trở nên then thừng rồi, nhưng vẫn có tính độc đoán của bậc đế Vương, nói cái gì là ra cái đó, ha ha... Nhưng như vậy cũng rất có hương vị... Ta thích.”

Không bao lâu, nàng đã chải chuốt xong.

Đi ra ngoài, nhìn thấy hắn đang bận gì đó bên hòn đá, nàng đi qua mới thấy hắn đang làm cơm lá sen.

“Ý? Chàng còn có thể làm cái này à? Thực nhìn không ra chàng thì ra cũng không phải dạng được nuôi chiều từ bé, ta cũng không biết nha.”

Động tác trên tay hắn ngừng lại, con ngươi đen nhìn nàng sâu sắc, có nghi hoặc, cũng có mê muội: “Ta được nuông chiều từ bé? Ta trước kia...”

Tuy rằng đối với chuyện trước kia đã không còn ấn tượng, nhưng đối với nhiều thứ trong tiềm thức hắn cảm thấy hắn biết, mà sự thật chứng minh hắn thật sự biết.

Nàng nói hắn không phải dạng được nuông chiều từ bé như trong tưởng tượng của nàng, chẳng lẽ trước kia hắn xuất thân trong môi trường được nuông chiều từ bé?

Chống lại ánh mắt mong được biết rõ của hắn thật cường liệt, Huyền Trữ cuống quýt dời tầm mắt, ấp a ấp úng: “Không... Không có a, ta chỉ tùy tiện nói mà thôi, chàng... chàng là một đại nam nhân, biết làm cơm thực rất kỳ quái, ừ ừ, rất kỳ quái.”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt nàng lập lòe, định dùng ngôn ngữ để cho qua đi lòng ham được biết của hắn.

Nàng cư nhiên có một loại ý tưởng ác độc, nàng hy vọng hắn dừng nghĩ gì về trước kia, nàng hy vọng dừng ngay tại đây, bọn họ hai người có thể sống gần gũi cùng nhau như vậy .

Hắc Khi Phong làm sao không nhạy cảm được, hắn cơ hồ lập tức liền cảm thấy Huyền Trữ đang lảng tránh chuyện quá khứ của hắn, cho dù hắn không rõ nguyên do trong đó.

“Huyền nhi, nàng... không muốn nói cho ta biết chuyện trước kia sao?”

Nàng vội vàng nhìn hắn một cái, nhìn thấy ánh mắt mang theo nghi hoặc, nàng vội trấn định mỉm cười.

“Không... Không phải a, ta chỉ là không biết... Không biết chuyện của chàng!”

Đột nhiên gian, trong đầu của nàng hiện lên một cái lý do, thì phải là... Nàng không biết chuyện của hắn –

“Ta bị kẻ cướp đuổi giết, đúng lúc chàng bắt gặp, vì thế chàng tưởng nghĩa ra tay muốn cứu ta, lại bởi vì địch nhân quá nhiều, chúng ta cuối cùng bị địch nhân đánh rơi xuống vách núi, chuyện sau đó chàng đều biết rồi.”

Nói xong, nàng mạnh mẽ thản nhiên nhìn hắn, con ngươi trong suốt không mấy may có chút dao động gì, rất sợ sẽ bị hắn nhìn ra manh mối gì đó.

Hắc Khi Phong trầm mặc không nói nữa, hắn lẳng lặng nhìn nàng. Cuối cùng hắn giống như là đã tiếp nhận rồi.

“Bỏ đi, nếu sự tình đã chuyển biến thành như vậy, vậy thuận theo tự nhiên đi.” Hắn ôn đạm nói, phảng phất đối với chuyện mình mất trí nhớ hoàn toàn không để ý, thật đúng như là thuận theo tự nhiên.

442. Q.6 - Chương 24: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [24]

Lại một lần nữa, bọn họ đi tới bên dòng suối.

Thấy ánh mắt hần hướng về dòng suối trước mặt, nhìn qua nhìn lại, Huyền Trữ đối với hành động này cảm thấy khó hiểu .

Nghiêng đầu nhìn hần: “Hắc Khi Phong, chàng dẫn ta tới nơi này làm cái gì?”

Hắc Khi Phong đáp lại nàng bằng một cái cười thần bí, trong chớp mắt đã xoay người đến một bãi cỏ, cầm lấy một cái túi bằng vải bố.

Hần mở cái túi, bên trong liền lộ ra các hạt gạo trắng ngần.

Huyền Trữ vẫn không hiểu nguyên do: “Chàng lấy gạo tới đây để vo sao? Không phải chàng muốn ta đi theo để nói chuyện sao? Chẳng lẽ muốn ta đến giúp ta giúp chàng vo gạo?”

Nói xong, nàng đột nhiên lại cảm thấy ý nghĩ của chính mình có chút buồn cười.

Như thế nào một chút gạo cũng cần nàng phải giúp? Không cần.

Cảm thấy suy đoán của mình thật ngây thơ khiến nàng không nhịn được mỉm cười.

Hần cũng cảm thấy buồn cười mà lắc đầu: “Không phải. Số gạo này không phải lấy từ trong hang động mang ra mà là ta vớt ra từng chút từng chút từ dòng nước suối.”

“A? trong dòng suối này có gạo? “Huyền Trữ cảm thấy ngạc nhiên.

“Đúng vậy, đây là chuyện mà ta muốn nói với nàng.”

Hần dọc theo dòng suối nhỏ đi lên, ý bảo nàng đi cùng.

“Ta phát hiện trong dòng suối nhỏ có hạt gạo chắc từ thượng nguồn chảy xuống, mới đầu ta còn tưởng là do người từng ở hang động còn lưu lại, nhưng sau này chứng thực không phải vậy.”

“Vậy chàng làm sao chứng minh được gạo này là từ trên thượng nguồn chảy xuống?” Huyền Trữ hỏi tới cùng.

Hần quay đầu lại, ánh mắt rơi vào một chỗ ở giữa khe suối, dưới tay chỉ tới trước: “Ta cố ý vớt gần hết gạo ở một đoạn suối này mà ta cũng không vo gạo ở đây, nhưng mới chỉ qua một ngày, bên trong một đoạn suối này đã gia tăng thêm rất nhiều gạo. Cho nên ta kết luận nhất định có người ở thượng nguồn vo gạo, hơn nữa rất có khả năng không chỉ một nhà bằng không không có khả năng tích lũy nhiều gạo như vậy dưới hạ nguồn.”

Lúc bấy giờ Huyền Trữ rốt cuộc mới hiểu rõ, nàng vừa mừng vừa sợ nhìn về phía thượng nguồn, mặc dù không nhìn thấy tận cùng.

“Ý chàng là nói đi dọc theo khe suối này lên... có người ở?”

Hần gật đầu, tầm mắt cũng theo hướng nàng nhìn về dòng suối phía thượng nguồn: “Ta nghĩ không sai được, chỉ cần chúng ta dọc theo hướng của dòng suối này sẽ đi đến được thượng nguồn, sẽ không phải mắc kẹt tại chỗ này.”

Huyền Trữ vui vẻ được trong chốc lát thì lại xịu vai xuống.

“Nhưng mà, chúng ta thế nào mà đi được, chàng xem đoạn suối này chỉ có chỗ này là bãi cỏ, chỗ đó, dòng suối là nước chảy qua phía dưới sơn động, căn bản là không có đường ra.”

Hần chỉ cười nhàn nhạt, con người đen phát ra tia sáng lấp lánh cảm thấy thú vị, đồng thời nhướn mày: “Chúng ta không phải là rắn sao? Chẳng lẽ nàng là rắn mà lại không biết bơi lội? Hay là nàng không biết biến thân? Cũng không sao, ta có thể giúp...”

“Ta biết biến thân, cũng biết bơi lội, nhưng mà khả năng bơi của ta không tốt lắm.” Nàng ngượng ngùng thừa nhận mình là một con rắn một chút hữu dụng cũng không có.

“Không sao, ta sẽ bảo vệ nàng”

Đôi mắt của hần ánh lên tia nhìn mạnh mẽ như ngọn lửa nóng rực nhìn về phía nàng.

Mặc dù được ngăn cách bởi một khối không khí nhưng Huyền Trữ vẫn cảm nhận được ánh mắt cháy bỏng kia.

Trong nháy mắt, nàng có một loại cảm giác, hần nhìn nàng, ánh mắt như Vương huynh nhìn tẩu tử, hàm ý thật mãnh liệt như muốn bảo vệ nàng ấy, giống như loại bảo vệ của tình yêu nam nữ.

Bốn mắt nhìn nhau, cảm giác nồng cháy, tựa hồ trong khoảnh khắc đưa nhiệt độ không khí lên cao.

Một lúc lâu sau đó, nàng mới dời tầm mắt khỏi người hần, không khỏi cảm thấy mặt đã đỏ bừng.

Lần đầu tiên nàng xuất hiện dáng vẻ yêu kiều của nữ nhi: “Ừ, ta tin tưởng chàng”

Đột nhiên, bàn tay to của hần cầm lấy tay nàng, nhìn vết thương trên tay nàng đã sớm kết lại thành sẹo, con ngươi đen tỏa ra một tia nhìn sâu thẳm.

“Ta hy vọng nàng luôn tin tưởng ta.”

Nghe vậy, Huyền Trữ ngây ngẩn cả người, nhìn hần, khí phách trong đôi mắt hần khác hẳn bình thường, khí phách này làm cho trái tim nàng đập nhanh như bay.

“Chàng... Ý của chàng là... Là cái kia sao?”

Bạc môi của hần ngậm cười, khuôn mặt tuần tú đỏ ửng, nhưng vẫn kiên định nhìn nàng: “Đúng vậy, chính là cái ý kia mà nàng nói”.

Huyền Trữ lại sửng sốt, hần cũng biết đùa a?

Nàng nở nụ cười, vùng phấn quyền khẽ đâm lên người hần một cái, đôi mắt giảo hoạt liếc nhìn hần: “Chàng có biết cái ý kia ta nói là cái gì?”

“Ta biết.” Hần vẫn mỉm cười như trước con ngươi đen càng trở nên thâm thúy.

“Vậy chàng nói xem là cái gì.”

Hần nhíu mày, khuôn mặt tuần tú bỗng có một chút hồng, xen lẫn một chút xấu hổ lại càng thêm đỏ ửng, thoạt nhìn càng thêm câu dẫn hồn phách.

Đấu tranh do dự một hồi, hần cuối cùng ấp úng nói nước đôi: “Khụ... Chính là cái ấy.”

“Cái nào.” Huyền Trữ không hài lòng bất mãn hiện rõ trên nét mặt, không có được đáp án nàng nhất quyết không bỏ qua.

Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng trước mặt khẽ giương lên khiêu khích quả thật đối với hần là một loại cảm dỗ mê hoặc. Tim hần như muốn nảy ra ngoài.

“Chàng nói đi.”

Thật muốn chết người a, đôi môi đỏ mọng ấy mở ra khép lại thật chấn động mê người.

Hần nuốt nước miếng, ánh mắt khóa chặt tại môi đỏ mọng của nàng không sao dời đi được.

Rốt cuộc cũng không thể kiềm nén được khát vọng không ngừng tăng lên trong đầu, bàn tay hần choàng qua vòng eo của nàng, nhẹ nhàng ấn một cái lập tức thân thể cả hai nhanh chóng gần sát lại với nhau.

Hần cúi đầu, bạc môi nhẹ nhàng đặt trên đôi môi đỏ hồng của nàng: “Chính là cái này.”

Sự tiếp xúc mật thiết trong khoảnh khắc, Huyền Trữ chỉ cảm thấy trong đầu như có tiếng nổ oành một cái, trong phút chốc cả người nóng lên.

Nàng mở to mắt, như không tin được trước mắt là gương mặt tuần tú của hần.

Hần hần hần....Hần đang hôn nàng.....

Thấy nàng phản ứng kinh ngạc như thế, đuôi mày của hần khẽ động đập càng thêm xúc động mà dây dưa lưu luyến ở môi nàng, đồng thời kề môi nàng mà khẽ gợn thì thầm: “Nhắm mắt lại.”

“Ừm..... được....”

Nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đôi cánh tay chậm rãi ôm lấy người hần, đồng thời hơi ngẩng đầu tiếp nhận nụ hôn của hần.

Môi của nàng thật mềm mại, giống như trong trí nhớ nàng chủ động hôn hắn, một loại tiếp xúc khuấy động các cảm xúc trong lòng hắn.

Hương thơm tinh khiết nhàn nhạt từ miệng nàng cứ quần quýt lấy hắn, cuốn hút khiến lòng của hắn như người say.

“Huyền nhi.....” Hắn thân thiết gọi nàng, khẽ than thở một tiếng, hôn nàng càng thêm nhiệt liệt.

Nàng cái gì cũng không suy nghĩ được, chỉ biết cơ thể của mình đã mềm nhũn đi, nếu không phải hắn ôm nàng, nàng cũng không chút nghi ngờ mình sẽ có thể ngã bất cứ lúc nào.

Thì ra, cảm giác hôn môi với một nam nhân mà mình yêu mến lại tốt đẹp như thế.

443. Q.6 - Chương 25: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [25]

Không biết đã qua bao lâu, chỉ biết là loại cảm giác này có duy trì đến tận cùng cũng không muốn dừng lại. Đến cuối cùng hắn cũng buông nàng ra, thân thể nàng không khống chế được trở nên mềm nhũn.

Cánh tay cường tráng của Hắc Khi Phong thoáng thi lực, liền ôm nàng vững vàng, để nàng tựa vào ngực hắn.

“Huyền nhi, nàng có sao không?”

Không hiểu vì sao nàng ngay cả đứng cũng không vững, hắn có chút lo lắng.

Huyền Trữ lặng một hồi lâu mới hoàn hồn.

Mặt nàng hồng hồng cọ sát lồng ngực hắn, nũng nịu oán giận: “Chàng hút sạch hết không khí của người ta.”

“A? Có... Có sao?”

Mặt hắn lập tức ửng đỏ.

Huyền Trữ bật cười, ngẩng đầu, mắt ngọc mây ngài chớp mắt chế nhạo nói: “Có phải ta nói gì chàng cũng tin không?”

“Ta đương nhiên tin nàng, cũng chỉ muốn tin nàng.”

Nói ra lời hàm chứa tình cảm trong đó, khuôn mặt tuấn tú của hắn đã có thể hình dung như Quan Công.

Huyền Trữ đưa tay vuốt mặt hắn, nũng nịu cười tủm tỉm: “Chàng sao có thể dễ dàng đỏ mặt vậy, còn thẹn thùng hơn cả nữ tử ha ha...”

Tiếp theo, sắc mặt nàng nghiêm lại, rất nghiêm túc nhìn hắn: “Chàng phải nhớ chàng nói qua những gì nha, chỉ tin tưởng ta.”

“Được, ta sẽ nhớ.” Hắn nhẹ nhàng ôn nhu trả lời.

Hai tay nàng từ thắt lưng hắn chuyển đến trên cổ, kiễng chân hôn bạc môi hắn một cái: “Được rồi, ta cũng tin chàng sẽ nhớ.”

Vuốt ve lồng ngực dày rộng săn chắc, nàng thì thảo mang theo chút ước ao: “Thật hy vọng chúng ta vĩnh viễn cũng ở đây.”

Tiếng nói của nàng rất mơ hồ, vì thế hắn nghe không được rõ lắm.

“Huyền nhi, nàng vừa mới nói cái gì?”

Người trong lồng ngực thoáng cứng đờ, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn.

Huyền Trữ mấp máy môi, đôi mắt mang theo tia đấu tranh, nhìn hắn hồi lâu, nàng cẩn thận mở miệng: “Hắc Khi Phong...”

“Gọi ta là Phong.” Hắn ôn nhu cắt ngang nàng.

Nàng hiểu ý cười với hắn, nũng nịu gọi: “Phong...”

“Ừm? Có chuyện gì?” Hắn cười mỉm hỏi.

Nàng càng ôm chặt hắn, do dự nói: “Phong, bằng không chúng ta ở trong này ẩn cư được không, chúng ta đừng trở về.”

Nghe vậy, hắn nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể im lặng nhìn nàng, tinh tế đánh giá sự ưu tư không tài nào giấu được trong đáy mắt nàng.

Nàng tựa hồ đang lo lắng cái gì? Là có liên quan đến địch nhân đã đánh bọn họ xuống vực mà nàng nói sao?

Còn không chờ hắn trả lời, Huyền Trữ lại lắc lắc đầu, không biết là đối với mình hay là đối với hắn.

Cẩn môi, nàng thoáng buông lỏng tay: “Vẫn là không cần, chúng ta trở về đi, nói không chừng sau khi trở về chàng có thể nhớ lại chuyện trước kia.”

Nếu để hắn cứ mất trí nhớ, với hắn mà nói là rất không công bằng, hơn nữa... quãng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi này, đối với việc nàng ôm nỗi thất vọng về Xích Diễm quốc trước khi rơi xuống vực đã là ân huệ trời ban rồi.

Nàng không thể ích kỷ bám trụ hắn như vậy, hắn phải trở về, Hắc Khi Phong quốc cần hắn.

Chỉ là, có lẽ hắn sau khi trở về nhớ lại chuyện trước kia, hạnh phúc của nàng cũng sẽ tan thành mây khói...

Nghĩ đến cuộc sống sau này của bọn họ không có hy vọng gì, tim nàng quặn đau.

Ẩm đạm rũ mắt xuống, nàng che dấu thống khổ trong đáy mắt.

Nhìn mặt nàng bỗng nhiên trở nên ẩm đạm, Hắc Khi Phong đưa tay xoa má nàng: “Huyền nhi, nàng làm sao vậy, không vui sao? Nếu nàng không muốn trở về, vậy chúng ta sẽ không...”

Huyền Trữ vừa nhấc đầu, nhanh chóng ngắt lời hắn: “Không, chúng ta phải về.”

Ánh mắt nàng kiên định nhìn hắn, đầu óc không dám nghĩ nhiều những vấn đề khác, nàng sợ một khi nàng nghĩ thì sẽ thay đổi chủ ý mà buộc hắn ở lại đây.

Nhìn nàng đột nhiên trở nên kiên quyết, hắn lẳng lặng nhìn nàng.

Cuối cùng, hắn đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của nàng, trấn an: “Đừng lo lắng, ta sẽ không rời xa nàng.”

Cho dù nàng cực lực che dấu, nhưng hắn vẫn nhìn ra, nàng đang lo sau này hắn sẽ rời xa nàng.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, miễn cưỡng buộc mình lộ ra nụ cười tin tưởng hắn: “Ừm.”

Nàng tin bây giờ hắn sẽ không rời xa nàng, nhưng sau này... Có lẽ hắn sẽ không cần sự tin tưởng của nàng.

Tim dường như lại bị thắt lại, nụ cười giả tạo trên môi suýt nữa bị cơn đau kéo xuống.

Lại thêm một cái nhìn sâu sắc, sau đó, hắn gắt gao nắm tay nàng, truyền độ ấm từ cơ thể sang nàng.

Hắn không biết nàng vì sao lại bất an như vậy, chỉ có thể dùng hành động để đuổi đi bóng ma trong lòng nàng.

“Suối nước hơi lạnh, chúng ta có thể làm một cái bè tre, như vậy thì chúng ta cũng không cần phải biến thân lợi suối, chỉ cần chèo bè tre là được.”

“Nhưng đi ngược dòng phải hao phí rất nhiều khí lực.”

Nàng không hy vọng hắn cực nhọc như vậy.

Hắn dừng bước chân lại, nắm bàn tay mềm của nàng lên: “Xương cốt người nàng yếu, không thích hợp ngâm dưới nước trong một thời gian dài, nghe lời ta, dòng nghịch lưu nho nhỏ này ta ứng phó được.”

Cho dù vẫn không muốn để hắn mệt, nhưng nàng không quên chân của mình, nàng... xác thực không thích hợp ngâm lâu trong nước.

...

Liên tiếp vài ngày, bọn họ đều vì làm bè tre mà nỗ lực.

Trong rừng trúc hoang dã, lòng bàn tay Hắc Khi Phong tràn ngập ánh sáng rực rỡ, theo cái hất tay nhanh nhẹn của hắn, từng cây trúc vang lên tiếng đổ sập.

Hắn chọn ra cây trúc từ đời nào, dùng chường phong chém thành sào trúc, sau đó dùng sợi dây thừng rắn chắc buộc từng cây lại.

Đang bận rộn, một cái khăn tay lau trán hắn.

Hắn quay đầu, Huyền Trữ cười mỉm nhìn hắn: “Chàng đã vất vả cả buổi sáng rồi, nghỉ ngơi một chút.”

“Được... Hay là chúng ta trở về nghỉ ngơi, ở đây rất bừa bãi.”

Ánh mắt Huyền Trữ lấp lánh, thực mềm mại khoát khuỷu tay hắn: “Được, nghe lời chàng.”

Kỳ thật, bè tre càng làm gần xong, bọn họ càng cảm thấy thêm quyến luyến cảm giác trong nham động.

Nhất là nàng, nơi này, là hạnh phúc của nàng, chỉ có hạnh phúc. Trên đường đi, mơ hồ truyền đến thanh âm của bọn họ.

“Phong, nếu chàng sau này cũng không nhớ lại chuyện trước kia, chàng sẽ thế nào?”

“Không sao cả.” Hắn trả lời thực nhạt.

“Vây... Nếu chàng nhớ rồi nhưng có quên chuyện của chúng ta không?”

“Ta sẽ không quên.”

“Ta cũng không cho chàng quên.”

“Được, cũng nghe lời nàng.” Hắc Khi Phong đột nhiên trả lời như vậy.

Huyền Trữ sửng sốt, nghiêng đầu nhìn đôi mắt đen của hắn mang theo vẻ cười, nàng nhin không được ha hả cười rộ lên.

444. Q.6 - Chương 26: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [26]

Ngày qua thật mau, tựa hồ chỉ trong nháy mắt, bè tre đã hoàn thành.

Bóng đêm dần dần buông, Huyền Trữ nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, tập trung nhìn về phía người đang ngủ say ở bên kia.

Cách một hồi lâu, thấy hắn không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại nào, nàng mới rón ra rón rén đi ra ngoài.

Châm đồng lửa, lập tức liền chiếu sáng bên ngoài động, ánh lửa bập bùng chiếu rọi trên vách đá.

Một chút ánh sáng chiếu rọi bên ngoài động, khiến cây cối cỏ dại trong bóng đêm độ lên một tầng sắc thái ấm áp, làm ấm lên cái lạnh của ban đêm.

Huyền Trữ ngồi dưới đất, hai tay vòng quanh đầu gối, ngơ ngẩn nhìn đồng lửa, ánh mắt ngẫu nhiên lưu luyến xung quanh.

Tầm mắt nhất nhất xẹt qua tất cả trong nham động, nàng nhin không được nhẹ nhàng thở dài.

Bè tre đã làm xong, ngày mai... là ngày bọn họ rời đi.

Nơi này, sẽ trở thành hồi ức.

Nhìn hết thấy những thứ trước mặt, trong đầu nàng nhất nhất hiện lên thân ảnh hắn từng đi qua.

Ở chỗ nào, hắn làm gì, nàng cơ hồ đều có thể tinh tường nói ra được.

Huyền Trữ cắn môi, lẳng lặng gục đầu xuống.

Ban đêm yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng có vẻ đột ngột.

Một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Huyền Trữ ngẩng đầu, liền nhìn thấy Hắc Khi Phong đứng trước mắt.

Hắc Khi Phong không nói gì, hắn thuận thế ngồi xuống ôm nàng, nhẹ nhàng thở dài: “Đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?”

Huyền Trữ thuận theo nằm trong lòng hắn không lên tiếng.

Thời gian trong lúc hai người cùng im lặng lẽ trôi qua.

“Đi ngủ được không, ta bế nàng trở về.” Hắc Khi Phong bế nàng định đi.

Huyền Trữ nhẹ nhàng níu ống tay áo hắn, ánh mắt đau đớn, khẩn cầu nhìn hắn: “Không... Chúng ta ra dạo chút được không?”

“Nhưng đã khuya rồi, nàng không mệt?”

Trông đen nàng chuyển vòng, khóe môi đưa ra cái cười ngây thơ: “VẬY chàng công ta được không, chúng ta tản bộ dưới trăng, hoa trước mắt trắng trên cao thực lãng mạn.”

Hắc Khi Phong quay đầu nhìn bên ngoài động, ánh lửa nhàn nhạt rọi không xa lắm, nhưng đêm nay ánh trăng lại cực kỳ sáng, trút xuống mặt đất, tản ra ánh sáng mát lạnh.

Quay đầu nhìn nàng, đem ánh mắt chờ mong của nàng thu hết vào đáy mắt, hắn cười.

“Được thôi.”

Nói xong, hắn xoay người ý bảo nàng trèo lên lưng hắn, sau đó nói tiếp: “Nếu nàng cảm thấy mệt thì ngủ, không cần chống chọi biết không?”

“Không cần, ta sẽ không mệt.”

Huyền Trữ cười hì hì thực khẳng định mà nói, tiếp theo nhảy lên lưng hắn.

“Ta bảo chàng trở về mới có thể trở về nha, không được giục ta, ta thích tản bộ bao lâu thì bao lâu.” Nàng nũng nịu nhao nháo sau tai hắn, thanh âm cũng rất nhu hòa.

“Được, chờ nàng nói trở về chúng ta mới trở về.” Hắn dung túng trả lời.

Ánh trăng rọi xuống, dừng trên người bọn họ, kéo bóng ra thật dài.

Đi được chốc lát, Hắc Khi Phong nhẹ hỏi: “Huyền nhi, có phải nàng không muốn rời khỏi đây?”

Huyền Trữ đem hai má kề sát lưng hắn, khí tức ấm áp tràn lên mặt, làm ấm lên hô hấp của nàng.

Nàng trầm mặc một chút mới mở miệng: “... Không phải... Ta chỉ là cảm thấy có chút luyến tiếc nơi này, chúng ta ở đây lâu như vậy, thoáng cái đã rời khỏi...”

Hắn trầm ngâm một chút, thoáng nghiêng đầu, thấy một bên mặt nàng đặt trên vai hắn, trắng nõn xinh đẹp, khiến người yêu mến.

“Nếu nàng thích, vậy sau này chúng ta có thể trở về.”

“Thật sao? Chàng thật sự nguyện ý sẽ lại trở về?”

“Nàng thích, ta làm sao có thể không thích.” Hắn trả lời như vậy.

“Phong, chàng đối xử với ta thật tốt.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, cước bộ vững vàng đạp trên con đường nhỏ, bóng dáng trong bụi cỏ thoát ẩn thoát hiện.

Hồi lâu, hắn mới lại mở miệng: “... Vui vẻ một chút rồi chưa?”

“Ừm. Có chàng ở bên ta, ta lúc nào cũng vui vẻ.” Nàng nhẹ nhàng than thở, ôm chặt cổ hắn, gác cằm qua vai hắn, hưởng thụ sự dịu dàng của hắn.

Lại đi được một đoạn đường, hết thấy đều im lặng, chỉ có sâu bọ trong bụi cỏ thấp kêu.

Hắc Khi Phong nghiêng tai, nghe được tiếng hô hấp đều đều của người trên lưng, độ ẩm từ hơi thở nhẹ nhàng quét bên tai hắn.

Nàng đang ngủ.

Hắn biết, nhưng hắn không đánh thức nàng, cũng không công nàng về, chỉ dọc theo đường nhỏ mà đi tiếp.

Không biết qua bao lâu, ánh trăng sáng rọi cũng không biết khi nào đã bị mây mù che khuất, màn đêm hạ, một mảnh đen kịt.

Chỉ là, hắn như cũ có thể nhìn rõ con đường dưới chân.

Lại một lát sau, Huyền Trữ động dậy, chậm rãi mở mắt, có điểm mơ mơ màng màng không biết vì sao.

Nàng dụi dụi mắt: “Phong, bây giờ là lúc nào rồi?”

“Canh hai [1].”

“Ừm, ta muốn về ngủ rồi.” Nàng nhẹ nhàng ngáp một cái, đôi mắt hơi hơi híp lại.

“Được, chúng ta trở về ngủ.”

Lúc Hắc Khi Phong công nàng trở về, nàng lại mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nàng không biết, hắn công nàng dưới ánh trăng đi liên tiếp một canh giờ [2], đơn giản là nàng đã nói nàng chưa đòi về, hắn sẽ không về.

...

Rốt cuộc trở lại trong nham động, Hắc Khi Phong nhẹ nhàng kêu: “Huyền nhi, chúng ta đã về rồi, Huyền nhi?”

Đợi một chốc, không thấy nàng phản ứng, Hắc Khi Phong dứt khoát nhẹ buông nàng ra, để nàng ngủ trên giường.

Vừa đụng vào giường cứng cáp, Huyền Trữ cảm giác không quá thoải mái bấu víu cặp môi đỏ mọng, tay bắt giác túm chặt tay áo hắn không cho hắn đi.

“Phong, đừng rời xa ta...” Nàng có chút bất an nói mớ.

Ánh mắt của Hắc Khi Phong dịu dàng nhìn gương mặt ngủ đáng yêu của nàng, kìm lòng không được đưa tay xoa mặt nàng.

“Ngủ ngoan, ta sẽ không rời xa nàng.”

Tiếp theo, hắn cúi mắt nhìn nàng gắt gao túm một góc tay áo của hắn, sùng nịch cười khẽ.

Đột nhiên, trước mắt hắn giống như xẹt qua một màn rất quen thuộc, giống như nàng cũng từng như thế mà túm lấy tay áo hắn.

Khi hắn muốn vớ giữ lại một màn đó, cảnh tượng kia lại đột nhiên biến mất vô tung, làm hắn muốn vớ giữ cũng không còn kịp rồi.

Hắn nhắm mắt, vận động đầu óc, cố gắng định hồi tưởng, lại chỉ cảm thấy một trận choáng váng đầu óc.

“A...” Hắn khó chịu nhin không nổi nhẹ gầm ra tiếng.

Sự không khỏe của hắn hình như đã quấy nhiễu đến giấc ngủ của Huyền Trữ, nàng cơ hồ đồng thời mở mắt.

“Phong, chàng làm sao vậy?” Nàng chớp mắt, làm rơi nét buồn ngủ trong mắt.

Hắn thoạt nhìn giống như có tâm sự...

[1] Canh hai: 9 giờ tối đến 11 giờ tối[2] Một canh giờ: một ngày = 12 canh giờ (thời thần), 1 thời thần = 2 giờ

445. Q.6 - Chương 27: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [27]

Hắc Khi Phong mau che dấu sự khó chịu vừa rồi, hắn cầm tay nàng: “Sao tỉnh rồi, đêm đã khuya, ngoan ngoan nhắm mắt ngủ đi.”

“Nhưng mà...” Nàng nhăn mày, cảm thấy hắn không thoải mái, nhưng lại nói không ra nguyên do.

Hắn đưa tay để trên môi nàng: “Hừm... Nàng cũng nên ngủ rồi, giấc ngủ không đủ sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Huyền Trữ đảo tay cầm tay hắn, không biết vì sao, nàng theo bản năng không muốn tiếp tục hỏi nữa, bởi vì nàng trực giác mình sẽ không thích đáp án tiếp đó.

Vì thế, nàng buông tay hắn ra: “Vậy chàng cũng đi ngủ đi, bây giờ đã khuya, ta sợ ta ngày mai dậy không nổi, ngày mai chàng gọi ta dậy được không, như vậy chúng ta mới có thể sớm khởi hành rời khỏi.”

“Được, nàng ngoan ngoan ngủ đi, ngày mai ta sẽ gọi nàng.” Hắc Khi Phong đáp chắn cho nàng, nhìn nàng nhắm mắt lại, nhưng không rời đi, hắn vẫn đang nắm lấy tay nàng.

Trong chốc lát sau, Huyền Trữ phát hiện hắn vẫn chưa đi, vì thế nàng mở mắt nghi hoặc nhìn hắn.

“Ta chờ nàng ngủ rồi sẽ đi, nàng mau nhắm mắt lại ngủ.” Hắn ôn nhu mệnh lệnh.

Sở dĩ hắn ở lại là vì hắn biết chuyện vừa rồi vẫn còn quấy nhiễu nàng, nếu lúc này hắn rời đi nàng khẳng định sẽ không ngủ được, hắn hy vọng nàng ngủ một cách thanh thản.

Hơi ấm trong lòng bàn tay của hắn truyền đến từng trận nhiệt khí rất thoải mái, Huyền Trữ trong hơi ấm của hắn rút cuộc chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, Huyền Trữ tỉnh dậy trong từng trận hương thơm của thức ăn.

Đưa tay dụi dụi mắt, nàng theo bản năng xuống giường đi tới nơi toát ra hương thơm.

“Phong? Chàng... A, hôm nay chúng ta không phải sẽ rời khỏi sao? Sao còn ở đây nhàn nhã nấu cơm... Đúng rồi, ta không phải bảo chàng phải đánh thức ta sao, sao chàng...”

Có một chút số ruột đối với thái độ chậm rãi một của hắn, nàng cảm thấy nghi hoặc cực kỳ.

Bọn họ hôm nay hắn là sớm chuẩn bị rời khỏi mới phải.

Nhưng nhìn ánh mặt trời bên ngoài, nói cho nàng biết thời điểm bây giờ đã không còn sớm!

Hắc Khi Phong lần lượt mang bữa sáng lại, ấn nàng ngồi xuống: “Chúng ta không cần rời sớm như vậy, chẳng lẽ nàng không thích sống ở đây sao?”

“Thích, nhưng mà...”

Huyền Trữ ngẩng đầu nhìn hắn, tinh tế nhìn vào hắc mâu của hắn, nàng nhẹ nhàng mở miệng: “Nhưng không phải chàng thích trở về hơn sao?”

“Chỉ cần được ở bên nàng, ở đâu ta cũng thích.” Hắn ôn nhu nhưng phi thường nghiêm túc nhìn nàng, toàn tâm toàn ý nói.

Nghe vậy, nàng chớp chớp mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn.

Trầm mặc một hồi lâu, nàng mới cười, nhìn thẳng khuôn mặt tuần tú của hắn mà chế nhạo: “Ta phát hiện bây giờ chàng nói những lời như vậy cũng không đỏ mặt, chàng...”

“... Chàng trở nên xấu xa rồi!”

Cho dù ngoài miệng thì trêu chọc, nhưng tim nàng lại cảm động đến mức tim đập càng thêm nhanh.

Chợt đứng lên, nàng ôm cổ hắn “chặt” một cái lên môi hắn, sau đó ánh mắt ẩn chứa tình cảm chăm chú nhìn hắn, cảm động, thâm tình, yêu thương...

“Phong, chàng biết không, ta cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời chàng sẽ nói ra những lời như vậy cho ta nghe.” Nàng có chút cảm khái.

Có lẽ, nàng vô ý thức không dám hy vọng xa vời.

“Nàng không tin ta sao?” Hắc Khi Phong nhăn mày, không hiểu cách suy nghĩ của nàng, hắn phiền não nhàu mày, nghĩ nên làm sao để nàng tin tưởng hắn là thật tâm cảm giác như vậy, mà không chỉ là nói nói suông.

“Ta tin!” Huyền Trữ cười cởi mở tươi sáng.

Giờ phút này, chỉ cần hắn nói gì, nàng cũng tin.

Hắc Khi Phong thấy thế, nở nụ cười, cười đến phi thường tuần mỹ, cười đến phi thường ôn nhu.

“Huyền nhi, ta nghĩ... Ta yêu nàng.”

Tuyệt đối là bom nổ – “Bùm!”

Huyền Trữ liền như vậy từ trong lòng hắn ngã xuống đất, thiếu chút nữa tứ chi hướng lên trời.

Hắc Khi Phong khẩn trương xoay người vớt nàng lên, che chở trong ngực.

“Huyền nhi, nàng làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu?” Hắn khẩn trương xem xét cả người nàng từ trên xuống dưới, hắc mâu tràn đầy lo lắng.

Sao có thể đột nhiên ngã xuống đất thế này?

Huyền Trữ há hốc mồm, nhưng lại hoàn toàn phát không ra nửa âm, chỉ có thể nhìn đăm đăm vào hắn.

Nàng không biết nên hình dung tâm trạng hiện tại, kích động? Mừng rỡ? Khẩn trương? Không dám tin? Chỉ sợ cái gì cũng có.

Rốt cuộc, nàng hoãn lại cái mừng rỡ trong lòng khiến nàng như sắp ngất kia, ánh mắt kích động phức tạp nhìn hắn –

“Phong, chàng mới vừa nói cái gì, nói lại lần nữa xem.” Nàng hô hấp dồn dập nhìn hắn vẫn đang lộ biểu tình lo lắng cho nàng.

“Mới vừa?”

“Đúng vậy, chính là chàng mới vừa nói với ta? Chàng lặp lại lần nữa.” Huyền Trữ thúc giục, tinh thần đã phục hồi, ánh mắt tỏa sáng.

Hắc Khi Phong tuy rằng cảm thấy biểu hiện của nàng quá dị lạ thường, nhưng vẫn hồi tưởng một chút, sau đó... hắn có chút hiểu được nàng vì sao lại có biểu hiện như vậy.

Hắn lộ ra nụ cười thật sâu, ôn nhu lại khẳng định nhìn chăm chú vào nàng, nói rõ từng câu từng chữ: “Huyền nhi, ta yêu nàng, sau này chúng ta sẽ không phân ly.”

“Trời ạ!” Huyền Trữ lại mạnh mẽ ngã vào lòng hắn, trong đầu trừ bỏ câu “Ta yêu nàng” của hắn, không còn gì có thể xâm nhập vào suy nghĩ của nàng nữa.

“Huyền nhi, nàng làm sao vậy? Không thích ta nói như vậy sao?” Hắc Khi Phong bị kích động quá độ của nàng quay đến chân tay luống cuống.

“Không! Ta rất thích chàng nói như vậy, rất thích, yêu cực kỳ!”

Huyền Trữ buông hắt ra, kiễng chân, cùng hắt chớp mũi chạm chớp mũi, tiếng nói mềm mại lưu luyến nhìn hắt –

“Nào, nói cho ta biết, chàng vĩnh viễn là của ta, vĩnh viễn cũng không rời xa ta.” Nàng dùng ánh mắt thâm tình mê hoặc hắt nói.

“Được, ta vĩnh viễn đều thuộc về nàng, vĩnh viễn đều yêu nàng.” Hắc Khi Phong nhìn ánh mắt của nàng, bất tri bất giác cũng bị cuốn hút bởi yêu thương của nàng, tràn ngập nhiệt tình, hắt rất nhanh đã trao cho nàng lời hứa hẹn, nhìn ánh mắt của nàng, hết thấy đều tự nhiên như vậy.

“Thật tốt quá, vô luận đời này kiếp này, đời sau kiếp sau, chàng cũng không được rời xa ta!” Huyền Trữ vừa kiên định vừa bá đạo nũng nịu mà nhao nháo.

Ngay sau đó, nàng rất lớn tiếng tỏ lời yêu: “Ta cũng yêu chàng, nghìn thu vạn niên, chết cũng không đổi!”

Hai người nồng tình rất nhanh kết hợp cùng một chỗ, dùng nụ hôn sâu nhất để thể hiện yêu thương tràn ngập, phổ ra bản tình ca nghìn thu vạn niên, chết cũng không đổi của họ...

446. Q.6 - Chương 28: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [28]

Gió xuân nhẹ thổi qua, hai người họ lại sống nhiều ngày dưới vách núi, cũng không ai lại nhắc tới chủ đề phải trở về.

Trên bãi cỏ bị gió núi nhẹ thổi qua, Huyền Trữ tựa vào vai Hắc Khi Phong, hưởng thụ cảm giác dễ chịu của gió nhẹ phất qua mặt.

Hắc Khi Phong quay đầu chăm chú nhìn nàng, đưa tay, kéo nàng vào lòng, hạ mắt chăm chú nhìn dung nhan kiều nộn của nàng, bạc môi nhẹ nhàng hôn lên mi tâm, giọng khàn khàn: “Huyền nhi, nàng thật đẹp.”

Dưới ánh mắt sáng rực đến trắng xóa của hắt, Huyền Trữ nhin không được then thùng rủ mắt hai má ửng lên hai vòng đỏ hồng, mi tâm thoáng ẩn hiện sự hạnh phúc.

Đột nhiên, một ý tưởng to gan xẹt qua trong đầu, mặt nàng càng thêm đỏ, nhưng ánh mắt cũng rất dũng cảm nhìn thẳng hắt.

“Phong, ta gả cho chàng có được không?”

“Được thôi.” Hắt cơ hồ lập tức đáp ứng, hơn nữa hắt mầu còn tràn đầy ý cười.

Huyền nhi của hắt, quả thực không giống bình thường, “dũng cảm” đến nỗi hắt không thể không cảm thấy rung động.

“Hả? Chàng... chàng đồng ý rồi?”

Dưới tình huống này, đổi thành Huyền Trữ ngơ ngác.

“Ừm? Nàng không muốn ta đồng ý sao?” Hắc Khi Phong hơi hơi nhếch mày, bạc môi vẫn mang ý cười.

“Oa! Thật tốt quá, chàng thật sự muốn lấy ta nha! Vậy chúng ta lập tức đi thành thân!” Nàng gương giọng nói rất khẩn cấp.

Ngay sau đó, nàng rất nhanh bò ra khỏi lòng ngực hắt, thuận tiện kéo tay hắt.

“Đi, chúng ta đi thành thân.”

Hắc Khi Phong có chút ngạc nhiên, bây giờ?

“Phong, đi mau, chúng ta thành thân đi.” Huyền Trữ kéo kéo giựt giựt hắt, mặc kệ hắt đối với vẻ vội vàng của mình có bao nhiêu trân trối ghen ghét.

Nàng tuyệt không nguyện ý bỏ qua một cơ hội nào giữa bọn họ, cho dù kết quả của loại cơ hội này sẽ không còn trong tương lai, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Hắc Khi Phong trừng thẳng mắt, có điểm trở mắt nói lấp bắp: “Huyền nhi... bây giờ thành thân, thời gian có thể... cái kia... hơi vội một chút.”

Nàng cười ha hả: “Một chút vội cũng không! Chúng ta có thể để thiên địa làm chứng, chỉ cần chàng và ta tâm ý nhất trí, có sính lễ bà mối cái gì hay không cũng không quan trọng, chẳng lẽ... chàng không muốn lấy ta?!”

“Ta đương nhiên muốn lấy nàng.” Hắc Khi Phong thực nghiêm túc khẳng định.

“Vậy được rồi, còn do dự cái gì nữa, mau lên, chúng ta đi bái thiên địa, ta muốn trong thời gian ngắn nhất trở thành thê tử của chàng.”

Huyền Trữ giữ chặt tay hắn, chạy rất nhanh.

...

Không tốn nhiều thời gian, Huyền Trữ động tác phi thường mau mà chuẩn bị cây gậy có thể dùng để dâng hương, đốt cháy lên.

Tiếp theo, nàng giữ chặt hắn – người vẫn còn ngây ngất cùng nhau quỳ xuống.

Nàng một chỉ thị hắn một động tác, hai người cứ như vậy mà bái thiên địa.

Tiếp theo, Huyền Trữ lấy hai chén “rượu” lại.

“Đây là nước ta vắt ra được từ trái cây đã hái, tuy rằng không thật sự giống như rượu, nhưng ta đã nếm qua một chút, hương vị so với rượu cũng không khác biệt lắm, chúng ta xem như nó là rượu giao bôi.”

Hắc Khi Phong tiếp nhận chén rượu, mỉm cười nhìn nàng, sau đó cùng nàng uống giao bôi.

Rốt cuộc, hết thấy đều trở thành kết cục đã định.

Huyền Trữ vui sướng nhảy lên trên người hắn: “Thật vui mừng, chúng ta đã là phu thê, Phong, chàng vui không?”

“Vui.”

Chuyện tới nước này, hắn chỉ có thể thuận theo lời của nàng mà đáp.

Cho dù vừa rồi tất cả lễ nghi đều là nàng chủ động, nhưng... hắn không hề cự tuyệt, hơn nữa còn phi thường vui vẻ phối hợp.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy đầu có điểm mơ hồ, thân thể bắt đầu khô nóng.

Huyền Trữ cũng cảm giác được hắn khác thường, phát hiện nhiệt độ cơ thể của hắn càng ngày càng cao.

Nàng nghi hoặc từ trong lòng hắn ngẩng đầu: “Phong, à không, tương công, chàng làm sao vậy?”

Khuôn mặt tuần tú một mảnh ửng hồng, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, hắn nuốt nuốt nước bọt, sau đó một tay bế ngang nàng lên, bước đi đến bên giường, cả hai cùng đổ xuống, hắn áp lên nàng, hơi thở ái muội phả vào mặt nàng: “Huyền nhi, nương tử, ta... ta muốn nàng.”

“Muốn... Muốn ta?” Huyền Trữ mặt đỏ hồng nói nhỏ, một tin tức nào đó truyền vào não, đầu óc nàng trống rỗng.

Đầu ngón tay hắn vỗ về hai má nõn nà, bạc môi nhẹ nhàng xẹt qua mi, mặt, cuối cùng ngừng trên môi nàng, nụ cười hắn trở nên có chút tà khí: “Ừm... Ta muốn nàng, rất muốn rất muốn, Huyền nhi...”

“Phong, chàng... chàng...” Huyền Trữ một câu cũng nói không xong, chỉ có thể tùy ý hắn dùng ánh mắt nóng bỏng hòa tan nàng.

Giờ phút này, thân thể họ tiếp xúc quá mức thân mật, cơ hồ là dính lấy nhau, mà hắn, rõ ràng đang tăng nhiệt, hâm nóng lồng ngực nàng.

“Huyền nhi, nương tử...” Giọng nói hần mang theo cái dụ hoặc từ tính, từng tiếng xông vào màng nhĩ nàng, quấy nhiễu tiếng lòng của nàng.

Cảm giác được hơi thở hần càng ngày càng nóng, Huyền Trữ đỏ mặt giãy dụa, lại càng tăng sâu tiếp xúc giữa hai người, dẫn đến một tiếng thở gấp của hần.

“Huyền nhi, nàng đang muốn ta sao... Ta rất thích!” Có lẽ là do tác dụng của rượu, hần trở nên lớn mật mà mị hoặc.

Tiếp theo, hần cười xấu xa, lập tức hôn lên môi nàng, không cho nàng phát ra thanh âm gì nữa.

“Ừm... Không...” Nụ hôn của hần, mật mật thiết thiết, khiến nàng không cách nào trốn chạy, chỉ có thể rên rỉ, e lệ không biết làm gì.

Tay nàng đặt trước ngực hần, không biết là nên đẩy ra, hay là nên ôm lấy hần... Nụ hôn của hần rất say lòng người.

Nhưng là... Bầu không khí như vậy, nàng cảm thấy rất thẹn thùng.

Tựa hồ có thể nhìn thấu đấu tranh của nàng, Hắc Khi Phong cầm tay nàng vòng qua cổ mình, gia tăng nụ hôn của hai người, trong lúc gần bó mớ hồ mà trêu chọc nàng: “Huyền nhi, chúng ta cùng nhau qua đêm động phòng hoa chúc.”

Nụ hôn say lòng người, làm đôi mắt sáng của nàng dần dần trở nên mê ly, không nghĩ được gì khác, chỉ có thể theo dẫn dụ của hần lâm vào tình triều.

Tay hần chuyển lọt sau lưng nàng, âu yếm qua lại làn da mềm mại của nàng, đầu ngón tay vẩy lên, yếm của nàng liền bị hần hất ra, bàn tay to rộng chậm rãi từ lưng mà dao động.

“Ừm... Phong, đừng...” Nàng kêu rên một tiếng, xấu hổ đỏ mặt, cả người khô nóng không thôi.

Tay hần trên da thịt lộ thể của nàng, thật ngượng.

Nàng e lệ đầm đầm hần, lại bị cái vuốt ve của hần khiến cho thở dốc, lực đạo âu yếm không nhẹ không nặng, càng thêm kích thích cảm giác thần kinh của nàng, nhiệt độ cơ thể nàng nhanh chóng lên cao, cùng nhiệt độ cơ thể của hần lan tỏa vào nhau.

447. Q.6 - Chương 29: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [29]

Trong bóng đêm, truyền ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Đôi môi mềm ẩm áp của hần tùy ý dao động trên cánh môi mềm mại của nàng, mang theo biết bao nhu tình cùng mị hoặc.

Rồi sau đó hần bắt đầu vội vàng xâm chiếm hương vị đàn hương ngọt ngào của nàng, bá đạo gợi mở cái miệng nhỏ nhắn non mềm, hai người hỗn loạn cùng dồn dập mang theo tiếng thở dốc liên tiếp.

Tại sao hần đột nhiên trở nên.....Rất nhiệt tình, làm nàng có chút chống đỡ không nổi.....

“Phong, ta....”

“Hừm.....Đừng nói gì cả.” Hần hôn liên tục không ngừng, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt.

Nàng thở hổn hển, bàn tay bé nhỏ run rẩy nắm chặt tấm chăn trên giường, hiện ra một ít nếp nhăn trên chân, đầu ngón tay sớm đã trắng bệch.

“Phong, chúng ta có thể động phòng hoa chúc chậm một chút có được không?” Huyền Trữ cố mở miệng, âm thanh run rẩy, mang theo một tia cầu xin.

Hần quá cuồng dã, làm cho nàng cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Lý trí nói cho nàng biết, có thể ở chỗ nào đó xuất hiện vấn đề.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp giãy ra, giãy tiếp theo, cánh môi của nàng lại bị hấn hung hăng xâm chiếm lấp kín, cảm giác ấm áp ướt át đột kích nàng, lấp tức cảm giác ấm áp, an tâm đều xuyên thấu toàn bộ thân thể mềm mại của nàng.....

Đôi môi ẩm ướt nhẹ nhàng vuốt ve vành tai mẫn cảm của nàng, hơi thở nam tính chỉ thuộc về riêng hấn như thổi vào bên tai nàng, làm nàng cảm thấy như có một luồng nhiệt nóng đang dâng lên, lấp tức thân thể khô nóng làm nàng khó nhịn cả người đầm ướt mồ hôi.

“A.....” Thân hình nhỏ bé yếu kiều run rẩy, nhịn không được rên rỉ ra tiếng, nàng chưa từng trải qua loại cảm giác này..... Rất xa lạ, nhưng cũng rất.....ấm áp.

“Đẹp quá!” Ánh mắt Hắc Khi Phong như mê muội, nhu tình nhìn nàng nằm trong lòng, Huyền nhi của hấn đêm nay rất xinh đẹp, rất mê người.

Trong đam mê, hấn say sưa hưởng thụ tư vị ngọt ngào của nàng, giống như bộ lông thiên nga làm người ta thoải mái mềm mại như nhung, lại càng giống hương vị mê người của rượu trái cây.....Mùi thơm quyến rũ say lòng người.

Hai bàn tay vuốt ve phần eo nhỏ làm người ta mất hồn kia rồi một đường đi thẳng xuống dưới.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, cũng càng ngày càng hỗn loạn. Thân hình kiều nhỏ đang căng thẳng đột nhiên run lên, đôi tay nhỏ bé không tự giác nắm chặt, nàng cắn chặt cánh môi, trong lòng một trận co rút, rung động đến tận tâm can, đôi mắt mờ hơi nước nhắm chặt, cảm giác xa lạ làm cho nàng không ngừng đi đến biên giới của sự tan vỡ.....Ý thức của nàng từ từ bị nhiệt tình của hấn làm cho dần dần hoà tan.....

Nàng yêu hấn, cho nên.....Nàng thật sự nguyện ý hiến dâng cho hấn, cho hấn sở hữu hết thảy của nàng, ở tình huống nào cũng đều nguyện ý.

Qua đêm nay, bọn họ chính thức là phu thê.

Tình cảm xúc động đọng đầy trong lòng, hơi nóng tràn lên khoé mắt, đôi mắt nàng trở nên mờ mịt, giọt nước mắt hạnh phúc chảy ra.

Đôi môi ẩm ướt run run yêu thương hôn lên lệ quang của nàng, rồi theo chiếc cổ trắng nõn của nàng hôn xuống, mượn trớn bờ vai trắng nõn khiêu gợi, từ từ đi xuống nữa.....

Hấn luôn luôn cố gắng nhẫn nại.....

Toàn thân nhiệt huyết sớm sôi trào đến điểm cao nhất, trên người mỗi một tế bào như đang gào thét .

Nhưng mà, hấn không dám dễ dàng có được nàng, bởi vì, hấn sợ mình không cẩn thận, sẽ làm đau thê tử bảo bối mà hấn yêu thương nhất.

Nàng là thê tử của hấn...

Hấn muốn đợi đến khi nàng thật thích ứng, chờ tìm cùng thân nàng hoàn toàn đón nhận hấn, cho dù trong cơ thể hấn như có một cổ quỷ dị đang tăng vọt lên muốn che lấp lý trí của hấn.

Hấn muốn nàng, thật sự rất muốn rất muốn.....

“Nàng có sợ không?” Hấn nhìn xuống sự đau đớn của ngọn lửa ham muốn, thương xót hôn lên trán của nàng, toàn thân lại sớm nóng cháy khó nhịn.

Huyền Trữ ngẩn愣 nhìn đáng vẻ hơi say tình của hấn, lắc đầu, nàng không sợ!

Rút rè nâng tay lên, gắt gao bám chặt bờ vai hấn, chủ động nhẹ nhàng hôn lên cánh môi ấm áp của hấn, khoé môi nở ra nụ cười nhạt hạnh phúc nhất thế gian.

Động tình, mà mê người!

“Ta không sợ!” Nàng nhẹ nhàng đáp ứng, cho dù là đau, nhưng cũng là nỗi đau khắc cốt ghi tâm!

Được nàng cho phép, dục hoả đang ản ản nhất thời tuôn trào như dòng thác lũ tràn qua đê.

“A.....”Huyền Trữ kêu rên ra tiếng, hít một ngụm khí lạnh, toàn thân nhất thời vô lực.

“Đau.....”Thật sự rất đau! Hàm răng cắn chặt đôi môi anh đào đang tái nhợt, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Huyền nhi, kiên nhẫn một chút, rất nhanh sẽ hết đau, ngoan.”

Hắn cúi người xuống, triền miên hôn nàng, thư giãn thân thể mềm mại của nàng bởi vì đau đớn mà căng thẳng lên.

Bóng đêm càng thêm mê người, động tình, trong thế giới của tình nhân.....

.....

Sáng sớm, Huyền Trữ chỉ cảm thấy cả người xương sống thất lưng đều đau nhức.

Trong lúc còn đang mơ màng trong giấc mộng, nàng rên rỉ ra tiếng, sau đó chuyển thân mình tiếp tục ngủ.

Cảm giác trên giường có một cái gối ôm ấm áp, nàng vòng tay ôm lấy, còn đem mặt cọ cọ vào.

Chỉ là, khi nàng có chút giật mình muốn cử động, liền cảm thấy rất không thoải mái, toàn thân đều đau nhức.

Lúc này, nàng nhận không được hai hàng lông mày nhăn lại, nét mặt cũng rất khổ sở .

Một bàn tay to lớn ấm áp xoa xoa hai má nàng, ngón tay có chút thô ráp đồng thời vuốt nhẹ mi tâm của nàng, nhẹ nhàng mà vỗ về, thực thoải mái.

Mí mắt nàng nhướng lên, chậm rãi mở đôi mắt còn ngái ngủ. Nét mặt tuần tú quen thuộc luôn làm nàng động tâm đã gần trước mặt, nụ cười rạng rỡ của nàng đón chào hắn “Tướng công, chúng ta thật sự đã là phu thê rồi.”

Hắn một tay ôm chặt lấy nàng, tay kia giúp nàng xoa bóp, làm cho thân thể đang không được khỏe của nàng cảm thấy thoải mái hơn.

“Đúng, chúng ta đã là phu thê rồi, nàng chính là thê tử của ta.” Hắn mỉm cười nhìn nàng.

Bàn tay xoa bóp tới bả vai của nàng, như rất có lỗi nói: “Huyền nhi, tối hôm qua ta đã làm nàng đau.”

Tối hôm qua, hắn chỉ cảm thấy cả người bốc hỏa, trong cơ thể hừng hực lửa nóng, muốn nàng một lần lại một lần vẫn không thể giải trừ được hết những dòng nhiệt lưu.

Hạ mí mắt, hắn cảm thấy có chút kỳ quái, nếu hắn đoán không lầm, trong rượu giao bôi hắn uống tối hôm qua có thể có chứa tác dụng giục tình.

Huyền Trữ ngẩng mặt liếc hắn một cái, há miệng cắn nhẹ bờ vai hắn, dịu dàng nói: “Chàng tối hôm qua cũng không cần biết người ta có một hay không một cứ quần quít ta cả đêm, một chút cũng không biết chăm sóc người ta.”

Nói xong, khuôn mặt nàng lập tức bị che kín bởi rặng mây hồng, đỏ bừng trong sáng.

Bạc môi của hắn nhếch lên, hưởng thụ nhìn nàng biểu lộ ra thẹn thùng.

Tiếp theo, thần sắc của hắn hơi nghiêm túc hỏi nàng: “Huyền nhi, tối hôm qua chúng ta uống rượu giao bôi, nàng đã dùng loại trái cây nào làm rượu?”

“Ừ, là một loại trái cây màu đỏ, ta nếm thử một chút cảm thấy nó giống hương vị của rượu.....Sao chàng lại hỏi vấn đề này?”

Hắn hôn nhẹ lên chóp mũi của nàng: “Ta nghĩ, tối hôm qua ta say mê như vậy, là do tác dụng của nước trái cây mà nàng cho ta uống, ta nghĩ nàng đã hái phải trái cây tên là Thôi Tình Quả [1], loại trái cây này toàn thân màu đỏ, bình thường mọc trên vách đá núi, chỉ có tác dụng đối với hùng xà [2] .”

“A, cho nên tối hôm qua chàng mới như vậy.....”

Huyền Trữ nói được một nửa, xấu hổ đến nỗi toàn thân đều ửng hồng, thì ra chính do nàng tự mình đưa đến tai họa này.

Hai tay ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng, nhìn hấn đang tươi cười vui sướng, nàng bực mình chu miệng lên hờn dỗi.

“Rõ ràng là trước kia thường thường toàn là chàng đỏ mặt, hiện tại vì sao mà chàng không có đỏ mặt.”

“Bởi vì, nàng đã là thê tử của ta, cho nên ta chạm vào nàng là lẽ đương nhiên, không cần phải xấu hổ đỏ mặt.”

Hấn cười, cười như gió xuân phơi phới.

[1] Thôi: Giục, thúc đẩy... Tình: tình cảm, tình ái...[2] Hùng xà: xà được

448. Q.6 - Chương 30: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [30]

Trong rừng cây im ắng, cỏ cây xanh tươi.

Huyền Trữ khom người tìm kiếm cây cỏ may, sau đó tỉnh té bện lại với nhau.

Được một lát, một vòng tay rộng ấm áp dán chặt sau lưng nàng, tiếng nói nam tính quen thuộc dừng ở bên tai.

“Đang làm cái gì vậy?”

Huyền Trữ trong lòng hấn xoay người lại, ngây thơ ôm lấy cổ hấn.

“Ta đang làm một đôi nhẫn, đây là một nghi thức rất vui, nghe nói chỉ cần đem nhẫn trao cho nhau, thì hai phu thê sẽ ngọt ngào ân ái với nhau suốt đời.”

Nói xong, nàng xoè bàn tay ra, trong lòng bàn tay có hai cái nhẫn được bện bằng cỏ hiện ra trước mặt hấn.

Hấn vươn tay cầm lên đôi nhẫn cỏ, ôn nhu nhẹ nhàng hỏi: “Cái này thì đeo ở ngón tay nào?”

Huyền Trữ tủm tỉm cười đưa tay chỉ: “Đeo vào ngón tay này.”

Rất nhanh, hấn không nói hai lời liền thuận theo đem nhẫn lồng vào ngón tay nàng.

Tiếp theo đó, nàng cũng cầm cái nhẫn kia lên đeo vào cho hấn.

Một lớn một nhỏ, hai ngón tay đặt cạnh nhau, hình thành một đôi nhẫn .

Nàng ôm lấy khuỷu tay hấn, cười nói: “Phong, như thế nào mà chàng không hỏi ta xem vì sao biết tập tục này?”

“Không cần hỏi, chỉ cần nàng thích thì ta đều thích.”

Huyền Trữ rời khỏi vòng tay ôm ấp của hấn, đưa mắt nhìn dòng suối nhỏ phía xa xa, trầm ngâm một lúc, nàng quay lại nhìn hấn.

“Vậy..... Chúng ta rời chỗ này đi .”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong cũng không có lập tức đáp lại, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, tinh tế đánh giá đôi mắt sáng ngời của nàng.

Rốt cuộc, không nhìn thấy trong mắt nàng có nửa điểm do dự, hấn nở nụ cười.

“Được, ta mang nàng đi .”

Hấn giơ tay ra hướng về phía nàng.

Huyền Trữ nhìn hấn thật sâu, cuối cùng nàng mím môi mỉm cười, đi qua.

Hai tay nắm chặt cùng một chỗ, bọn họ nhìn nhau cười.

.....

Đi tới bên dòng suối, hấn sớm đã chuẩn bị tốt bè tre thả theo dòng suối, sau đó ôm lấy nàng, tung người nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống ở trên bè, đứng vững vàng.

Hấn đỡ nàng ngồi xuống, nàng thuận thế tiến sát vào trong lòng hấn.

“Sợ sao?” Hấn hỏi.

Nàng lắc đầu, đôi mắt tràn ngập tin cậy nhìn hấn: “Không sợ, chàng sẽ luôn bảo vệ ta không phải sao?”

Ôm lấy thân hình nàng thật chặt, hấn hôn lên mái tóc mai của nàng “Ừ, ta sẽ dẫn nàng an toàn rời đi.”

Tiếp theo, hấn vung cánh tay lên, một đạo ánh sáng hướng tới nguồn thượng du mà đi, bè tre cũng thuận theo đó mà xuôi dòng, hướng tới đầu nguồn con suối .

Tiếng gió, ở bên tai không nhanh không chậm thổi qua, rất là sảng khoái.

Nhưng mà, bè càng đi lên trên, dòng nước càng chảy nhanh, bè tre đi qua có chút khó khăn.

“Ào ào.....”

Ngẩng đầu, nhìn thấy trên vách đá có thác nước lớn đang đổ xuống, Huyền Trữ theo bản năng tiến vào trong lòng Hắc Khi Phong.

“Phong, nơi này có thác nước lớn quá, bè của chúng ta không thể đi lên được.”

Hấn ôm lấy nàng đứng lên, cúi đầu nhìn nàng, một ít bọt nước đậu trên mặt nàng, hấn lấy tay nhẹ nhàng lau đi.

“Chúng ta cùng nhau biến thân bơi lên, nàng sợ không?”

Huyền Trữ nắm chặt lấy xiêm y của hấn, khít khao dựa vào hấn, ánh mắt nhìn dòng nước đang chảy xiết, cup mắt xuống .

Sau đó, nàng lại liếc mắt nhìn hấn, cánh môi thoáng có chút tái nhợt: “Ta không muốn giấu chàng, ta cũng có chút sợ hãi, nhưng ta sẽ cố gắng đi theo chàng.”

Hấn vỗ về hai má của nàng, chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, sau đó ôm chặt lấy nàng .

“Đừng sợ, có ta ở đây.”

Ôm nhau thật chặt, chỉ thấy thân thể bọn họ chậm rãi tỏa ra ánh sáng màu tím.

Trong chốc lát, hai con rắn một vàng một tím đồng thời rơi vào trong nước .

Đáy nước.....

“Huyền nhi, chỉ cần tựa vào trên lưng ta là được rồi, không được buông ra, một mình ta bơi là được.”

“Nhưng mà.....Ta sẽ làm tăng thêm gánh nặng cho chàng.”

“Sẽ không đâu, mau lên đây.” Hấn hối thúc.

Huyền Trữ do dự một chút, mới chậm rãi bò lên lưng hấn, dính sát vào nhau.

Hai con rắn nhảy mất lấy tốc độ cực nhanh bơi về phía trước.

Không biết qua bao lâu, Huyền Trữ bắt đầu cảm thấy đáy nước hơi lạnh, nàng càng thêm dính sát vào hấn, hấp thu ấm áp trên người hấn.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy thân hình mình bay lên trên.

“Ầm.....”

Trên mặt hồ phun ra vô số bọt nước, hai con xà từ dưới nước bay lên, ở giữa không trung tỏa ra vô số hào quang, hào quang chậm rãi ngưng tụ trên mặt đất .

Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ đồng thời nằm trên bãi cỏ.

“Khụ khụ khụ.....” Huyền Trữ vừa lên tới trên cạn, liền ho sặc sụa.

Hắn vội vàng ôm lấy nàng, xoa xoa thân thể của nàng, cảm thấy da thịt nàng rất lạnh, hắn nhú mày căng thẳng.

“Huyền nhi, chúng ta nhanh chóng đi tìm nhà dân mượn một bộ y phục khô cho nàng mặc.”

Nói xong không đợi nàng trả lời, hắn rất nhanh ôm lấy nàng mau chóng rời đi.

Đôi môi Huyền Trữ có chút tím tái, cho dù nàng cố gắng nhịn xuống, cũng vẫn không nhịn được mà lập cập run rẩy.

Muốn nói chuyện với hắn, nhưng mà hàm nàng cứng lại không mở ra được.

Cũng không mất nhiều thời gian, quả nhiên như hắn dự đoán lúc trước, bọn họ thấy một thôn trang nhỏ.

Hắc Khi Phong đi đến một căn nhà nhỏ .

“Xin hỏi ở đây có người không?” Hắn có chút lo lắng gọi to.

Chỉ chốc lát sau, ở bên trong có một vị đại thẩm đi ra, bà đánh giá hai người bên ngoài một chút, cuối cùng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Huyền Trữ, sau đó hiền lành hỏi: “Các người.....Nàng đang bị bệnh phải không?”

Hắn vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, nương tử của ta y phục ẩm ướt, có thể xin bà.....”

Hắn còn chưa nói xong, đại thẩm kia vội vàng: “Vào, vào trong rồi nói sau.”

“Xin cảm ơn.”

Hắn vội vàng cảm tạ, sau đó ôm Huyền Trữ mau chóng bước theo sau đại thẩm đi vào trong phòng .

Rất nhanh, Huyền Trữ liền thay y phục sạch sẽ nằm ở trên giường.

Ở bên cạnh giường của nàng, đặt một cái bếp than, từng nguồn nhiệt ấm áp tỏa ra khắp phòng.

Qua một thời gian sau, Huyền Trữ vươn tay về phía Hắc Khi Phong: “Phong, chàng.....Hắt xì.....”

Mới mở miệng, nàng đã hắt xì, dấu hiệu nàng đã bị cảm lạnh.

Hắn nắm chặt tay nàng, tay kia sờ trán: “Huyền nhi, nàng bị cảm lạnh.....Ta đi tìm đại phu cho nàng.”

Nói xong, hắn vội vàng vàng chạy nhanh ra ngoài, Huyền Trữ muốn gọi lại mà không kịp.

449. Q.6 - Chương 31: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [31]

Mới đi ra khỏi phòng, vị đại thẩm kia liền đi đến trước mặt.

Bà nhiệt tình ngăn hắn lại, đưa một bộ nam trang cầm trong tay qua, mỉm cười nói: “Công tử, người đừng vội, y phục trên người người cũng ướt rồi, đây là y phục của tướng công nhà ta, người mặc đỡ, về phần nương tử của người... Ta đã bảo tướng công ta đi mời đại phu, người đừng vội.”

Hắc Khi Phong tiếp nhận y phục, gật đầu cảm kích: “Cảm ơn người, tề [1] họ Hắc Khi, tên chỉ một chữ Phong, nương tử nhà ta là Cô Ngự Huyền Trữ, không biết xưng hô với đại thẩm như thế nào?”

Nghe Hắc Khi Phong giới thiệu, đại thẩm sững sốt một chút, rất nhanh liền hoàn hồn.

Bà cười ha hả trả lời: “Thì ra là Phong công tử, phu gia (nhà chồng) ta họ Vương, người gọi ta Vương đại thẩm là được.”

“Ồ, người mau vào thay y phục đi, bằng không người cảm lạnh thì không tốt lắm.” Bà thúc giục.

Hắc Khi Phong lại gạt đầu tỏ vẻ cảm tạ, sau đó lại đi trở về phòng.

Huyền Trữ có chút mệt mỏi mở mắt, nhìn thấy hắc đang sột soạt thay y phục.

Nhìn lồng ngực hắc để trần, mặt nàng hơi nóng lại hồng, thẹn thùng, nhưng không nỡ dời mắt.

Ai... Nàng càng ngày càng không giống Huyền Trữ công chúa không sợ trời không sợ đất rồi.

Từ sau khi cùng hắc có quan hệ thân mật, tình huống giao thiệp giữa bọn họ giống như đã hoàn toàn đảo ngược.

Hắc không còn đỏ mặt, ngược lại là nàng, thường đỏ mặt tới mang tai.

Quay lưng lại, hắc phảng phất cũng có thể biết được giờ phút này nàng đang nhìn hắc.

Tiếng cười trầm thấp vang lên, giọng hắc mang theo một tia mỉm cười: “Huyền nhi, nàng nhìn ta như vậy, sao ta thay y phục đây?”

Nghe vậy, Huyền Trữ vội nhắm mắt lại, hơi bĩu môi, giọng nói có điểm yếu ớt nhưng cũng không giảm đi thẹn thùng: “Cái gì, là chàng tự mình đứng trước mặt ta thay y phục, cũng không phải là ta thích nhìn.”

“Ha ha... Nàng là nương tử của ta, ta ở trước mặt nàng thay y phục cũng không có gì không đúng, ta thật vui khi nàng thích nhìn ta.”

Tiếp theo, hắc không biết từ khi nào đã thay xong y phục ngồi vào bên giường, nắm tay nàng lên, chuyển giọng dịu dàng: “Nhắm mắt nghỉ ngơi một chút trước, đại phu sẽ tới nhanh thôi.”

Huyền Trữ nhẹ nhàng lắc đầu, liếm liếm đôi môi tái nhợt nói: “Phong, ta có phải là rất vô dụng không, một chút nước ta cũng chịu không nổi, chàng có chê ta quá yếu điệu hay không.”

Hắc nắm chặt tay nàng, đem hơi ấm trong tay truyền hết vào bàn tay lạnh buốt của nàng.

“Đừng nghĩ những vấn đề rắc rối như vậy, chúng ta là phu thê, ta làm sao có thể ghét bỏ nàng, ta yêu thương còn không kịp nữa là, là ta không tốt, không chăm sóc nàng chu đáo để nàng đổ bệnh.”

Nhìn vẻ mặt hắc ảo não, Huyền Trữ ngẩng đầu áp tay lên mặt hắc.

“Chàng thật tốt với ta.”

Chỉ mong hắc vẫn luôn tốt với nàng như vậy.

Nàng nhìn xung quanh một chút, rũ mắt xuống, bọn họ trở về, không biết khi nào hắc sẽ khôi phục trí nhớ?

Tim, có chút thấp thỏm không yên.

Hít sâu một hơi, nàng che dấu nỗi ưu tư dưới đáy mắt, nâng mắt nhìn hắc.

Hắc Khi Phong đưa tay qua vuốt vuốt mi nàng, toàn thân tâm[2] đều tập trung vào tình trạng sức khỏe của nàng.

“Sao lại nhú mày, có phải cảm thấy rất khó chịu không?”

Nàng mỉm cười: “Ta cảm thấy rất tốt... Phong, đợi chút nữa đại phu đến, cũng để hắc xem giúp chàng xem có thể chữa khỏi bệnh mất trí nhớ của chàng hay không.”

Chữa khỏi hắc...

Sau đó, không muốn nghĩ nữa.

Bởi vì, cho dù chỉ là một đề nghị nhỏ nhỏ như vậy, đã làm nàng cảm thấy ngực rất đau.

Hắc cúi người hôn trán nàng, nhẹ giọng nói: “Cứ xem bệnh cho nàng trước, những chuyện khác chúng ta tạm thời không cần để ý, nào, ngoan ngoan nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.”

“... Được, vậy chàng ở lại bên cạnh ta được không?” Mặt nàng bắt đầu hiện vẻ càng thêm mỗi một, mắt có chút mở không nổi.

“Ta sẽ một mực ở lại đây, chờ nàng mở mắt lần nữa, nhất định sẽ nhìn thấy ta.”

“Được, ta ngủ một chút trước, rất nhanh sẽ tỉnh lại, ta thích nhìn chàng... Ta chỉ ngủ một chút là được, rất nhanh...”

Tiếng nói của nàng dần dần nhỏ đi, cuối cùng tắt ngấm.

Hô hấp đều đều biểu hiện rằng nàng đã ngủ rồi.

Hắn yêu thương vỗ về mặt nàng, màu hồng trên má đã không còn, chỉ còn một mảnh tái nhợt, tim hắn như bị đâm, đau đớn.

“Huyền nhi, xin lỗi nàng, để nàng chịu khổ rồi.” Hắn nhẹ giọng thì thào.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Hắc Khi Phong quay đầu, nhìn thấy một người nông dân dẫn một ông lão mang theo hòm thuốc tiến vào.

Hắn vội đứng dậy đi qua: “Vương đại thúc, làm phiền người rồi.”

Vương đại thúc mỉm cười chất phác: “Tiện tay mà thôi, để đại phu xem bệnh của nương tử nhà người trước đi.” Hắc Khi Phong lập tức nghiêng người thỉnh: “Đại phu xin mời.”

Sau khi xem mạch chẩn đoán, đại phu đặt tay Huyền Trữ vào chân mới đứng lên.

Hắc Khi Phong lo lắng hạ giọng hỏi: “Đại phu, bệnh tình nương tử ta như thế nào?”

Đại phu mỉm cười: “Công tử xin yên tâm, quý phu nhân chỉ bị cảm một chút, ta kê cho nàng ấy một pho được [3] để dùng, rất nhanh sẽ khỏe lên.”

“Cám ơn đại phu.”

...

Khi Huyền Trữ lại mở mắt, sắc trời đã tối.

Nàng chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, cổ họng rất khô.

Chỉ là, những vấn đề không khỏe đó nàng đều tạm thời xem nhẹ, một lòng muốn tìm Hắc Khi Phong.

Nhìn bốn phía phòng, cũng không thấy bóng dáng Hắc Khi Phong, nàng không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

“Phong...”

Nàng giãy dụa từ giường đứng lên, mở miệng muốn tiếp tục gọi hắn, lại phát hiện cổ họng khô ráo đến nỗi phát âm cũng khó.

Đúng vào lúc này, Hắc Khi Phong bưng chén thuốc đi vào.

Nhìn thấy nàng muốn xuống giường, hắn rất nhanh bước qua: “Huyền nhi, thân thể của nàng còn bệnh, đừng xuống giường.”

Nói xong, tay hắn đã ấn nàng ngồi xuống tựa vào thành giường, tay kia để chén thuốc lên một bên bàn.

Huyền Trữ nắm chặt tay hắn, tâm trạng hoảng loạn mới thoáng an tĩnh.

“Phong, ta tỉnh lại không thấy chàng, ta...”

Hắn đảo tay cầm tay nàng, vì tính dễ hoảng loạn của nàng mà cảm thấy đau lòng.

“Ta vừa mới đi nấu dược.”

Nói xong, hắn cầm chén thuốc lại một lần nữa bưng lại, cẩn thận thổi cho thuốc nguội.

[1] Tệ: Tiếng khiêm nhường khi nói về những thứ gì của mình.[2] Thân tâm: thể xác lẫn tinh thần.[3] Một phó dược: thuộc Trung Y, bao gồm nhiều loại thảo dược trộn vào nhau, cân lượng mỗi loại không giống nhau (tùy bệnh mà bốc dược). Một phó dược chia làm 6 lần dùng, mỗi ngày 3 lần.

450. Q.6 - Chương 32

451. Q.6 - Chương 33: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [33]

Trên bàn ăn, chỉ nghe nghe thấy tiếng đĩa chạm vào thành bát.

Hắc Khi Phong rất quan tâm gấp rau cho nường tử xinh đẹp của hắn ngồi bên cạnh: “Huyền nhi, ăn chút rau xanh đối với khẩu vị rất tốt.”

“Cám ơn, chàng cũng ăn nhiều một chút.” Huyền Trữ lễ thượng vãng lai [1].

Vương đại thẩm cùng Vương đại thúc nhìn nhau, sau đó mỉm cười.

Tiếp đó, nụ cười của Vương đại thúc thu lại, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Hắc Khi Phong.

Hắc Khi Phong lập tức phát giác được ánh mắt của Vương đại thúc, hắn ngẩng đầu nhìn qua, thành khẩn nói: “Vương đại thúc có chuyện gì cứ nói đừng ngại.”

“A? Ồ...”

Vương đại thúc không đoán được Hắc Khi Phong nhạy cảm như thế, ánh mắt lập tức càng thêm phức tạp.

Hắn trầm ngâm một chút, sau đó chuyển sang nhìn Vương đại thẩm, gật đầu ra hiệu.

Vương đại thẩm liền rời bàn đi vào phòng.

Khi đi ra, tay nàng cầm một bức họa.

Nhìn bức họa trong tay Vương đại thẩm, cho dù không xem trực tiếp, nhưng Huyền Trữ đã cảm thấy tim đập một cách hoảng loạn rồi.

“Đưa ta xem xem.”

Nàng kích động quên cả lễ phép, cơ hồ là trong lúc Vương đại thẩm ngồi xuống liền cầm bức họa đi.

Bất an nhìn Hắc Khi Phong, nàng cố ý không cho hắn nhìn thấy nội dung bức họa, mà xem một mình.

Đối với hành động kỳ quái của nàng, ba người khác đều cảm thấy khó hiểu.

Huyền Trữ không rảnh đi để ý tới những người khác, ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn người trong bức họa, đây rõ ràng... chính là bức họa vẽ Hắc Khi Phong.

Chẳng lẽ người trong Vương cung tìm đến rồi?

Mới trở về, thì đã tìm tới cửa rồi sao? Nhanh như vậy...

Nàng chỉ cảm thấy tim thắt chặt lại, hai má vốn đã không còn hồng nhuận bây giờ càng thêm tái nhợt.

Bàn tay cầm một góc của bức họa bất giác nắm chặt, giấy bị siết nhăn, cơ hồ sắp bị xé rách, nàng lại hoàn toàn không biết, thất hồn lạc phách mà sửng sờ.

Nhìn chuyển biến của nàng, lo lắng đầu tiên của Hắc Khi Phong là vẻ mặt của nàng, nàng xem ra tựa hồ rất không vui.

Chẳng lẽ... Có liên quan đến bức họa này?

“Huyền nhi, nàng làm sao vậy?”

Hắn đưa tay nắm tay nàng, ngược lại không vội mà xem nội dung bức họa, hắn biết, nàng tựa hồ không quá muốn cho hắn xem.

Ấm áp, từ tay hắn truyền lại đây, làm ấm bàn tay có chút lạnh của nàng.

Nàng buông bức họa, miễn cưỡng lộ ra một chút tươi cười.

“Ta không sao a, chỉ là cảm thấy có chút sợ hãi.”

Dừng một chút, nàng tăng thêm dũng khí, đưa bức họa cho hắn, đôi mắt chuyển sang hướng khác không nhìn hắn.

Tiếp nhận bức họa, hắn ngay cả liếc mắt nhìn cũng không thêm mà bỏ sang một bên, chỉ chuyên tâm vào cảm xúc của nàng.

“Huyền nhi, nàng không vui.” Ngữ khí hắn phi thường khẳng định, ẩn ẩn xen lẫn hàm ý truy vấn.

Nàng ngoái đầu lại nhìn hắn, ánh mắt có chút mơ hồ không định: “Không... Không có a, chàng không nhìn xem trong bức họa vẽ cái gì sao?”

Cái gì nên đến... ắt sẽ đến.

Thời gian này được hắn yêu thương, nàng đã rất thỏa mãn, cũng không thể... cả đời để hắn mất trí nhớ, nàng sao nhẫn tâm được.

Tuy rằng đối với phản ứng của bọn họ cảm thấy không rõ, nhưng Vương đại thúc vẫn lên tiếng.

“Phong công tử, bức họa này là cách đây không lâu có một người gọi là Lôi Mông cầm tới tìm người, ta thấy bộ dáng của hắn tựa hồ rất quan tâm Phong công tử, không biết có phải là người các người quen biết không?”

“Lôi Mông?” Hắc Khi Phong đưa tay lấy bức họa kia qua, nhìn người trong đó, vô luận tướng mạo hay thần vận[2] đều rất hiển nhiên là hắn!

“Lôi Mông...” Hắn nghiêng ngẫm cái tên này, đôi mắt đen thâm thúy có chút mê hoặc chuyển hướng Huyền Trữ.

Hai tay Huyền Trữ đặt trên đùi gấu gao nắm chặt làn váy.

Đối với ánh mắt mang theo thăm dò và nghi hoặc của hắn, nàng mở rồi mở miệng, nhưng cuối cùng lại cái gì cũng không nói nên lời.

Tất cả, nàng nên nói với hắn như thế nào?

Nói cho hắn tất cả chuyện trước kia, nói cho hắn... hắn trước kia không thích nàng, nói cho hắn... người trước kia hắn yêu là tẩu tử của nàng, nói cho hắn... hắn không muốn nàng xuất hiện trước mặt hắn, hay là nói cho hắn... nàng vốn đã tuyệt vọng rồi khỏi Hắc Phong quốc?

Căn môi, đôi mắt nàng nhịn không được dâng lên một màn mờ nhạt, rất muốn khóc.

Nàng âm thầm hít vào, cổ nén khổ sở trong lòng, rất nhanh rời khỏi bàn ăn chạy ra ngoài.

Nàng không biết nên đối mặt như thế nào, đừng ép nàng đi đối mặt, nàng không muốn đối mặt.

“Huyền nhi!”

Hắc Khi Phong cơ hồ là đồng thời đuổi theo, bức họa trong tay bị hắn vứt bỏ, trong lúc hắn quay người mà bay lên, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

...

Trên một bãi cỏ, hắn nhìn thấy nàng đứng ở đầu gió kia, gió lớn thổi bay lên váy áo nàng, khiến thân thể nàng có vẻ càng thêm kiều nhỏ không nơi nương tựa.

Bóng dáng nàng, nhìn có vẻ rất trợ trọi.

Tim hắn đau buốt, rất nhanh xông qua, từ sau lưng nàng ôm nàng vào trong lòng.

“Huyền nhi...” Hắc nhẹ nhàng gọi nàng.

Nàng trầm mặc trong chốc lát thì bắt đầu giãi dụa: “Đừng ôm ta, cái gì cũng đừng hỏi ta, cái gì ta cũng không biết, buông ta ra...”

Cái giãi dụa của nàng, có chút mất đi lý trí.

“Huyền nhi, đừng như vậy, nàng còn đang bệnh, đừng kích động như vậy.”

Hắc Khi Phong vòng đến trước mặt nàng, hai tay nắm chặt bờ vai gầy gò của nàng chưa từng buông ra, cho dù bây giờ nàng tựa hồ rất không muốn để hắc ôm.

Đối với lời khuyên của hắc, nàng hoàn toàn nghe không được, thậm chí phải rời khỏi hắc, không muốn bị hắc truy vấn bất cứ chuyện gì.

“Buông ta ra, buông ta ra...” Giãi dụa của nàng chưa từng dừng lại.

“Huyền nhi!”

Tiếng nói của hắc thoáng cất cao, mày nhíu chặt, đôi mắt đen nghiêm túc nhìn nàng.

Rốt cuộc, nàng tựa hồ nghe được tiếng hắc, dần dần không còn giãi dụa nữa, tùy ý để hắc giam cầm thân thể mình.

Nàng cúi đầu, cắn môi không nói.

Nhưng hắc cũng không để nàng trốn tránh hắc.

Đưa tay nâng cằm nàng lên, hắc đau lòng nhìn những giọt lệ trong mắt nàng đang quật cường chịu đựng để không rơi xuống.

Nhẹ nhàng thở dài, hắc hôn lên đôi môi tái nhợt của nàng, hôn thật sâu, hôn nỗi bất an của nàng, hôn sự mảnh mai yếu đuối của nàng.

Nàng ưm một tiếng tiếp nhận nụ hôn của hắc, nước mắt đồng thời trượt xuống, bị hắc thương tiếc từng giọt hôn đi hết.

“Phong, ta rất thích rất thích chàng, chàng đừng rời xa ta được không?” Nàng nâng hai mắt lên dẫm lệ điềm điềm đáng thương nhìn hắc.

Hắc nâng mặt nàng, dùng tay áo lau đi vệt nước mắt trên nàng, dịu dàng nói –

“Được, nhất định không rời xa nàng, đừng khóc nữa, ta sẽ luyện tiếu.”

_____ [1] Lãi thượng vãng lai: có qua có lại. [2] Thần vận: phong vận, sức hấp dẫn.

452. Q.6 - Chương 34: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [34]

Gió, lặng lẽ thổi.

Dần dần, Huyền Trữ bình tĩnh lại.

Nàng từ trong lòng hắc thoáng thối lui, hít hít mũi, chớp sạch mông lung trong mắt.

“Phong, ta...”

Nàng vừa định nói, môi liền bị tay của hắc ngăn lại.

Lắc lắc đầu, hắc mỉm cười trấn an đối với nàng: “Cái gì cũng đừng nói, chờ khi nàng muốn thì mới nói ta nghe.”

“Nếu... Ta một mực cũng không muốn nói thì sao?” Nàng xoắn ngón tay áp úng hỏi.

“Vậy thì một mực cũng đừng nói.” Về mặt của hắn vẫn ôn nhu như cũ.

Hắn như vậy, khiến nàng rất quyến luyến.

Nàng nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, một chút cũng không buông lỏng.

Hắn không lên tiếng, chỉ rất im lặng trao nàng cái ôm ấm áp.

Hồi lâu, giọng nói rầu rĩ của nàng từ lồng ngực hắn truyền ra: “Phong, chúng ta trở về đi, bằng không Vương đại thúc bọn họ sẽ cảm thấy rất kỳ quái.”

Kỳ thật, bọn họ đang cảm thấy kỳ quái.

“Nàng thật sự không sao?” Hắn không xác định hỏi.

“Ừm, ta không sao, không phải... Có sao chứ, đó là ta đã đói bụng.”

Nàng le lưỡi, làm một cái mặt quỷ nghịch ngợm đối với hắn.

Hắn chỉ cười cười, sau đó nắm tay nàng trở về.

Trở lại trong phòng, phu phụ nhà Vương rất thức thời cái gì cũng không hỏi lại, chỉ gật gật đầu với bọn họ, sau đó yên lặng tiếp tục ăn cơm.

...

Ban đêm, bóng tối bao phủ toàn thôn.

Cây đại thụ bên cạnh nhà đang lay động trong gió, phát ra tiếng sần sạt, bóng đen loang lổ đổ trên cửa sổ, một đêm tĩnh mịch.

Huyền Trữ nằm trong lòng Hắc Khi Phong, lắng nghe nhịp đập trầm ổn từ tim hắn, ánh mắt nàng thủy chung không cảm thấy buồn ngủ.

Cuối cùng, nàng từ trong chăn vươn tay ra, bộp bộp hai cái liền điểm trúng huyệt ngủ của hắn.

Sau đó, nàng nhẹ tay nhẹ chân xóc chăn lên xuống giường, sau đó lại tỉ mỉ vì hắn đắp lại chăn.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua mặt hắn, nàng quyến luyến than nhẹ: “Phong, chúng ta có phải đã định sẽ không ở bên nhau?”

Trả lời lại nàng, chỉ là hô hấp đều đều của hắn.

Nàng lại cúi đầu thở dài một tiếng, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng, đi ra khỏi nhà.

Ngay tại lúc nàng đóng cửa phòng, nam nhân vốn đã bị điểm huyệt ngủ mà ngủ đến an tĩnh đột nhiên mở mắt, có chút đăm chiêu.

...

Đi đến ngoại viện của căn nhà, nàng lấy một cái ghế gỗ ngồi xuống.

Đưa mắt nhìn chung quanh, ánh trăng nhàn nhạt từ tầng mây trải xuống, rơi xuống mặt đất loang lổ bao nhiêu là quang ảnh.

Ngẩng đầu, nhìn ánh trăng giữa không trung, đom đóm không ngừng bay.

Nàng vươn tay muốn bắt đom đóm trong không trung, nhưng vẫn là lúc sắp bắt được thì chúng tránh đi, một lần rồi một lần.

Nàng thở dài nhẹ nhàng uể oải trong bóng đêm.

Có lẽ, nàng không nên tiếp tục trốn tránh, nàng nên nói cho hắn biết tất cả mọi chuyện.

Có lẽ, sau khi biết hết tất cả hắn vẫn sẽ chọn nàng.

Nàng có thể ôm hy vọng xa vời như vậy sao?

Nhìn bầu trời phía xa tối đen như mực, nàng bắt đầu mờ mịt.

Đêm, có chút lạnh.

Bỗng nhiên, nhất chiếc áo khoác ấm áp nhẹ nhàng phủ lên vai nàng.

Nàng quay đầu, có chút kinh ngạc: “Phong, chàng không có ngủ?”

Hắn vòng lại ngồi vào bên người nàng, sau đó đưa tay ôm nàng lên đùi hắn, đồng thời kéo chặt áo khoác trên người nàng.

“Ban đêm rất lạnh, sao không mặc thêm y phục mà đã chạy ra, vạn nhất lại cảm lạnh thì làm sao, sao không tự chăm sóc mình như vậy.”

Giọng nói hắn rất ôn nhu, trách cứ cũng mang theo sự ái ngại sâu sắc.

Nàng tiến sát vào lòng hắn: “Ta rõ ràng đã điểm huyết ngữ của chàng rồi.”

“Đáng ghét, ta cuối cùng cảm thấy ta rất xấu hổ nha, giống như cái gì cũng không bằng chàng, chàng ưu tú như vậy, sau này vạn nhất bị nữ nhân khác để mắt đến... Không, cho dù bị nữ nhân khác để mắt, chàng cũng không được nhìn họ dù chỉ là liếc mắt, càng không được lấy họ, bằng không, ta sẽ không cần chàng.”

Nàng hung hăng điểm ngực hắn, từng điểm từng điểm tuyệt không lưu tình, phải điểm đến khi hắn đau mới bỏ qua.

Hắn bắt lực đỡ lấy trán.

“Nàng nghĩ đi đâu rồi, tại sao trong đầu óc cả ngày chỉ chứa đựng những thứ không có được, yên tâm đi, có nàng, ta làm sao còn có tâm lực đi quân nữ nhân khác.”

Nghe vậy, nàng mạnh mẽ ngắt đầu: “Ý của chàng là nói ta rất khó đỡ, hao phí rất lớn tâm lực của chàng?”

Nàng thực nghiêm túc trừng hắn.

Hắn vừa nghe, hiểu lầm hắn như vậy cũng được ư: “Không phải không phải...”

Bỗng nhiên, nàng bật cười: “Chàng có đôi khi thật ngốc nha.”

“Hử? Thì ra nàng cố ý dọa ta, xem ta báo thù sao đây.”

Hắn khó được một lần tinh nghịch, làm bộ muốn cù lét nàng

Còn chưa đụng tới nàng, nàng đã cảm thấy nhột mà nhảy dựng lên.

“Đừng đừng, tướng công, ta biết sai rồi, không dám nữa không dám nữa, đừng cù lét ta, ta sợ nhột.”

Nàng vừa nhảy vừa kêu.

Hắc Khi Phong vội vàng thay đổi tư thế mà che miệng nàng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hừm... đừng quá lớn tiếng, sẽ đánh thức người khác.”

“Ừm ừm.” Nàng gật đầu không ngừng.

Như vậy hắn mới buông tay ra, hai người nhìn nhau cười.

Nàng tiếp tục ngồi trên đùi hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn.

Trầm ngâm một chút, nàng yếu ớt nói: “Phong, ta kể cho chàng nghe một câu chuyện được không?”

Nhìn ánh mắt của nàng, Hắc Khi Phong theo bản năng cự tuyệt: “Không...”

Nàng giành trước một bước đưa tay đặt trên môi hắn, lắc lắc đầu, đôi mắt kiên định nhìn hắn.

“Không, Phong, câu chuyện này chàng nhất định phải nghe, chàng có quyền được biết câu chuyện này, hơn nữa... có quyền đi lựa chọn cuộc sống chàng muốn nhất.”

Hắn trầm mặc một chút, sau đó kéo tay nàng xuống, nhìn nàng thật sâu.

“Được, nếu nàng muốn nói, vậy ta nghe.”

Nàng chu môi nhẹ nhàng hôn hẩn một cái, sau đó thối lui, ánh mắt chuyển sang chỗ đen tối, không nhìn hẩn nữa.

“Câu chuyện này phải nói từ Xích Diễm quốc, từ lúc tẩu tử Tô Bối Bối lần thứ hai rời khỏi Vương huynh của ta...”

453. Q.6 - Chương 35: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [35]

Ánh trăng nhẹ nhàng di chuyển vào tầng mây, chậm rãi bị tầng mây nuốt hết, dưới mặt đất hoàn toàn tối đen, dù có đưa bàn tay đến trước mặt cũng chẳng thấy được năm ngón.

Đêm, rất yên tĩnh, tĩnh lặng đến nỗi làm cho người ta cảm thấy sẽ bị hút vào trong đêm tối này.

“.....Đây là toàn bộ câu chuyện.”

Sau một hồi lâu thuật lại chuyện cũ, Huyền Trữ cũng đã hạ được một câu kết thúc.

Tiếp theo, đó là một hồi trầm lặng khiến cho người ta không khỏi cảm thấy khó thở.

Nàng nín thở chờ đợi, cuối cùng vẫn là cổ lấy dũng khí quay đầu lại đối mặt với hẩn.

Khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, độc nhất một vẻ bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi làm cho nàng cảm thấy trái tim kinh hãi đập loạn lên.

“Phong...chàng có nghe được không?”

vBàn tay to ấm áp của hẩn xoa nhẹ khuôn mặt nàng, làm ấm lên đôi gò má lạnh buốt.

“Ta nghe được.” Hẩn dịu dàng khẽ đáp, nét mặt và giọng nói vẫn như cũ tràn ngập thương yêu vô hạn đối với nàng, giống như tất cả mọi việc đều không có ảnh hưởng.

Nàng mơ hồ.

“Chàng đã biết rồi, vậy vì sao còn đối với ta ...tốt như vậy? Người trong lòng mà chàng yêu chính là tẩu tử của ta, hẩn là chàng phải chán ghét ta mới đúng.”

Nàng chăm chú nhìn hẩn, đáy mắt nàng bởi vì nói ra hai chữ “chán ghét” mà lướt qua một tia đau xót.

Nhưng mà, hẩn lại lắc đầu.

Sau đó, hẩn nắm lấy tay của nàng, mười ngón tay đan chặt vào nhau, thật sự nghiêm túc nhìn nàng.

“Huyền Nhi, chuyện nàng nói ta đều nghe được, tuy rằng bây giờ ta cái gì cũng không nhớ ra, cũng không biết Hắc Khi Phong trước đây dùng tâm tình như thế nào để đối đãi với tẩu tử của nàng, thế nhưng, đó là Hắc Khi Phong trước kia, Hắc Khi Phong bây giờ... chỉ biết nàng là thê tử của ta, là thê tử cùng chung hoạn nạn không rời, cũng là người làm cho ta yêu, và cũng chỉ có nàng mới là nữ nhân khiến ta muốn đối xử dịu dàng.”

Nghe vậy, Huyền Trữ vừa kinh động vừa vui mừng, nàng không dám tin mà che miệng lại, vì lời nói của hẩn mà tâm tư đang siết chặt của nàng chợt thả lỏng, tràn đầy cảm động.

“Chàng... chẳng lẽ không để ý đến quá khứ một chút nào sao?”

Hẩn nhẹ nhàng thở dài, vòng tay ôm lấy bả vai gầy yếu của nàng, ôn nhu khẽ nói: “Thì ra nàng vẫn rầu rĩ không vui là vì chuyện này, nếu như nàng nói ra sớm một chút thì không phải chịu một mình không vui lâu như vậy, ngoan ngoan nghe cho kỹ, ta, người Hắc Khi Phong hiện tại yêu là Cô Ngự Huyền Trữ, sẽ không bởi bất cứ chuyện gì mà thay đổi.”

Giọng nói dịu dàng mang theo sự kiên định chân thật không thể nghi ngờ, lời nói của hẩn tựa như một viên thuốc an thần khiến cho sự bất an trong lòng nàng rốt cuộc cũng được dẹp bỏ.

Nàng vui mừng cười híp mắt: “Phong, chàng nói lại lần nữa có được không?”

Hắn nhúu mày, bạc môi nhếch lên cười: “Được, chỉ cần là nàng muốn nghe, mỗi ngày ta đều nói cho nàng nghe, ta yêu Huyền nhi.”

Huyền Trữ vui vẻ cơ hồ muốn hét chói tai, nhưng nàng còn chưa kịp hành động thì hắn đột nhiên đưa tay chắn ngang miệng nàng, khuôn mặt tuần tú trở nên cẩn trọng.

Cảm giác được sự chuyển biến của hắn, Huyền Trữ lập tức hiểu được ý tứ trong hành động đó.

“Có người”

Hắc Khi Phong thấp giọng nói nhỏ bên tai nàng, ánh mắt sắc bén chuyển về hướng góc khuất tối tăm cách đó không xa, toàn thân cảnh giác.

Nàng gật gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, theo ánh mắt của hắn nhìn tới, nhưng cũng nhìn không thấy gì, chỉ có thể nhu thuận mà dựa vào người hắn.

Đột nhiên, bàn tay hắn ở bên hông nàng chợt căng thẳng, trong chớp mắt, nàng cảm thấy chính mình đang được đưa tới một chỗ ẩn nấp an toàn.

Nàng khẩn trương nhìn hắn.

“Đừng sợ, bọn chúng không nhiều người lắm, ta có thể ứng phó...nàng ngoan ngoãn đứng ở nơi này đừng đi ra, ta ra ngoài xem.”

Dần dò xong, hắn hôn lên trán của nàng, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Huyền Trữ nắm chặt lấy tay áo của hắn đôi mắt ánh lên nỗi lo lắng.

“Phong, chàng sẽ không sao chứ?”

Hắn quay đầu hướng nàng lộ ra nụ cười cam đoan: “Ta sẽ không bỏ lại nàng.”

Chỉ một câu nhưng đủ để nói lên hết tất cả mọi thứ, vì nàng, hắn sẽ không để cho chính mình gặp chuyện không may.

Lúc này, Huyền Trữ mới chậm rãi buông cánh tay xuống, nhìn hắn từ từ đi đến phía trước mà không dám chớp mắt.

Ngoài kia, vang lên tiếng nói chuyện trầm thấp.

“Lôi tướng quân, đột nhiên không thấy bóng dáng của Vương.”

Lôi Mông từ chỗ tối ở giữa đi ra, nóng lòng chán nản nhìn xung quanh.

“Vương nhất định phát hiện có người quan sát người, hẳn xem chúng ta là kẻ địch, cho nên đi rồi.”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ, chúng ta thật vất vả mới rút cuộc xác nhận được đó là Vương của chúng ta.”

Ngay tại thời điểm bọn họ thất vọng nhất, thân ảnh của Hắc Khi Phong bỗng “vèo” một tiếng đứng trước mặt họ.

“Vương? Đúng là Vương!”

Ngay lúc đó một gã thị vệ giả dạng dân thường ngạc nhiên lẫn vui mừng kinh hô lên.

Liền theo đó, bọn họ đồng loạt quỳ xuống: “Thuộc hạ khấu kiến Vương.”

Lôi Mông ngẩng đầu, kích động không thôi: “Vương rốt cuộc chúng thuộc hạ cũng tìm được Người.”

Hắc Khi Phong nhúu mày, ánh mắt suy đoán nhìn Lôi Mông: “Người là...”

“Vương, thuộc hạ là Lôi Mông đó, Người không nhận ra thuộc hạ sao?” Lôi Mông cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

Nghe vậy, Hắc Khi Phong thu hồi ánh mắt suy đoán. Hắn khoát tay cho bọn họ đứng dậy, sau đó ánh mắt tập trung trên người Lôi Mông.

“Người vẫn luôn không ngừng tìm ta sao?”

Lôi Mông vẽ mặt thực cung kính, vừa cố che giấu sự sôi sục cuộn trào trong lời nói: “Đúng vậy, từ sau khi Vương gặp chuyện không may, thuộc hạ liền luôn luôn tìm kiếm ở nơi Vương rơi xuống, chưa từng trở lại hoàng cung. Hộ tống thuộc hạ đi ra còn có tả thừa tướng, chúng thần cũng không nguyện ý thuần phục Dạ thái tử...Nước một ngày không thể không có vua, giờ phút này trong triều đại loạn, rất nhiều đại thần đã bị Dạ thái tử thu phục, Dạ thái tử đang chuẩn bị tùy ý đăng cơ.”

“Tùy ý đăng cơ?” Hắc Khi Phong nhíu mày.

“Đúng vậy, Vương người mau hồi cung ngăn cản tất cả mọi việc, bằng không chậm trễ sẽ không kịp.” Lôi Mông tha thiết nói.

Nhìn qua hết thấy biểu tình của bọn họ, Hắc Khi Phong chợt trầm mặc xuống.

Đợi hồi lâu cũng không nghe đáp lại, Lôi Mông trở nên gấp gáp: “Vương, Người...”

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Hắc Khi Phong cũng mở miệng, hắc lãnh đạm đưa mắt nhìn: “Không, ta không muốn nghĩ đến chuyện trước kia nữa.”

“Nhưng mà Vương.....” Lôi Mông đối với câu trả lời như vậy phi thường khó hiểu.

“Từ khi ta rơi xuống từ vách núi, đối với chuyện trước kia ta không còn nhớ nữa, mà sự tồn tại của các người ta cũng mới vừa biết từ miệng của thê tử.”

Ngữ điệu của Hắc Khi Phong bình thản mà nói ra sự việc khiến cho bọn họ vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Lôi Mông hoàn toàn mù mờ: “Vương, Người.....Người nói là.....Người mất trí nhớ, lại.... còn thành thân?”

“Đúng vậy.”

Oanh! Sét đánh giữa trời quang cũng không gì hơn cái này.

454. Q.6 - Chương 36: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [36]

Mọi người ở đây đều hết sức bối rối, thì bỗng nhiên có một giọng nói mềm mại truyền tới.

“Các người không cần phải lo lắng, chàng sẽ hồi hoàng cung.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Hắc Khi Phong bước nhanh đến, ôm dáng người nhỏ xinh vào trong lòng, tỏ vẻ không đồng ý thấp giọng trách: “Huyền Nhi, nàng đang nói cái gì vậy.”

Huyền Trữ mím môi, cong môi cười nhẹ yên lặng xem xét hắc trong chốc lát, sau đó quay đầu hướng nhìn những người khác.

“Huyền Trữ công chúa.” Lôi Mông kinh ngạc hô lên.

“Lôi Mông lâu rồi không gặp.”

Huyền Trữ tiến về phía trước, sau đó lại nói: “Mấy ngày này người tìm người thật vất vả”.

Lôi Mông ước chừng hỗn loạn một hồi lâu rồi cuộc cũng có chút hiểu được.

Hắn nhìn nàng, lại nhìn Hắc Khi Phong, sau đó hướng tới Huyền Trữ hành lễ: “Đây là điều thuộc hạ nên làm.”

Xem tình hình này, trong thời gian mất trí nhớ Vương đã cùng công chúa Huyền Trữ thành thân.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền tới một trận hỗn độn tạp âm của tiếng bước chân.

Rất nhanh sau đó, bóng dáng một vị lão thần có tuổi vừa thở hồng hộc vừa chạy đến trước mặt Lôi Mông.

“Lôi Mông ta nghe nói người đã tìm được nơi Vương rơi xuống, Vương hiện tại....?”

Lôi Mông quay đầu lại: “Tả thừa tướng Vương hiện tại ở bên kia.”

Theo ánh mắt của Lôi Mông nhìn sang, cách đó không xa, Hắc Khi Phong đang ôm Huyền Trữ cũng hướng nhìn qua.

Tả thừa tướng kích động chạy qua, thở gấp quỳ xuống.

Những người đi sau hắn cũng quỳ theo, Tả thừa tướng kích động lại hổ thẹn: “Vi thần khấu kiến Vương, vi thần hộ giá chậm trễ, vi thần đáng chết.”

Nhìn tình hình trước mắt, Hắc Khi Phong nhíu mày: “Ta không phải...”

Hắn vừa mở miệng liền bị Huyền Trữ nhanh chóng ngăn lại.

“Phong, chàng là Hắc Vương.” Nàng thấp giọng nói nhỏ đủ chỉ để hai người nghe được.

Hắn siết chặt vòng eo của nàng, thấp giọng phản bác: “Ta chỉ là trượng phu của nàng.”

Nàng cắn môi, đôi mắt khổ sở chăm chú nhìn hắn, hắn biết nàng sợ hắn hồi hoàng cung, bởi vì nàng sợ hắn lại hồi phục bản thân trước kia của hắn, sẽ lại chán ghét nàng.

Hắn biết, nàng trong lòng rất sợ hãi.

Cho nên, vì nàng, hắn chấp nhận quên hết chuyện dĩ vãng, đều buông bỏ tất cả.

Thâm tình như vậy, khiến cho nàng muốn khóc, muốn vâng theo khát vọng trong lòng, hai người bọn họ sẽ rời xa sự việc trước kia, từ nay về sau vui vui vẻ vẻ ở cùng một chỗ.

Nhưng mà, nàng không thể, không thể ích kỷ mang hắn đi như vậy.

Hít một hơi thật sâu, nàng chuyển mắt nhìn về những người đang quỳ dưới đất thỉnh cầu: “Phong, bọn họ đều cần chàng, Hắc Phong quốc không thể giao về tay Hắc Khi Dạ, hắn sẽ không bỏ qua những người nguyện trung thành cùng chàng, hắn trời sanh tính khát máu, không phải là một vị vua nhân ái, chàng chẳng lẽ muốn phụ lòng phụ vương linh thiêng của chàng trên trời sao?”

“Huyền nhi, ta....”

Huyền Trữ cầm tay hắn, khẽ lắc đầu với hắn.

Sau đó nàng hướng mắt về phía Lôi Mông, ý bảo hắn tiến lại gần.

Lôi Mông đi đến cạnh: “Công chúa.”

Huyền Trữ nhìn khắp một lượt những người khác, sau đó thấp giọng với Lôi Mông nói: “Lôi Mông, người đừng đem chuyện Phong mất trí nhớ công khai, tránh chuyện hỗn loạn không cần thiết, tất cả chờ mọi việc trong Vương cung yên ổn rồi hắn làm sáng tỏ.”

“Thuộc hạ hiểu.”

“Tốt, vậy người đi nói với bọn họ, cho bọn họ về nghỉ ngơi trước, ngày mai ta và Phong sẽ cùng các người hội hợp.”

Nghe vậy, Lôi Mông mắt sáng rực lên, hắn vui sướng liếc nhìn Hắc Khi Phong một cái, sau đó ngửa đầu vang lên xác nhận: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Đợi tất cả mọi người nhanh chóng rời đi đến không còn một tiếng động, ban đêm, chỉ còn lại hai người Hắc Khi Phong và Huyền Trữ.

“Huyền nhi, nàng vì sao lại làm như vậy.”

Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thương yêu vỗ về đôi má mềm mại, nhẹ nhàng vuốt lấy những sợi tóc của nàng.

Nàng tựa người vào lòng hắn: “Ta không muốn chàng mất trí nhớ cả đời, như vậy chàng... không phải đầy đủ, vì chàng, ta nguyện ý đánh cược một phen.”

Cược rằng, hắn khôi phục lại trí nhớ, sẽ vẫn yêu nàng.

Tuy rằng, việc đánh cược này nàng có thể sẽ mất đi hắn, nhưng nà, cũng có khả năng thắng được hắn nguyên vẹn.

Hắn trầm mặc trong chốc lát, không biết phải nên nói cái gì, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng.

Hồi lâu, nàng ngẩng đầu, tay ôm choàng lấy cổ hắn, tủm tỉm cười khẽ nói: “Tướng công, ta mệt, chàng bế ta về ngủ có được không?”

Nàng lại lần nữa tươi cười như lúc trước, hắn có chút chưa thích ứng.

Nhưng mà, hắn vẫn chiều theo ý nàng, cho dù không biết vì sao nàng lại chuyển biến như thế, nhưng vì nàng cười, hắn cũng cùng cười với nàng.

Tiếp theo, hắn khom người một tay bế lấy nàng nói: “Được, bế nàng trở về, con sâu lười.”

“Oa, chàng cũng dám nói ta như vậy, chàng là đồ xấu xa.”

Huyền Trữ nũng nịu trong lòng hắn, bóng hai người dần khuất trong bóng đêm.

.....

Trở lại phòng, Hắc Khi Phong nhẹ nhàng đặt nàng ngồi trên giường.

Huyền Trữ cởi áo khoác ngoài ra, sau đó đi giúp hắn cởi y phục.

Sau một lát, thanh âm có chút ngưng ngững của hắn vang lên.

“Khụ khụ...Huyền nhi cởi áo khoác là được rồi, bên trong không cần cởi.”

“Không được, chàng không cởi y phục, chúng ta như thế nào mà...”

Huyền Trữ cười hì hì nhìn hắn, khuôn mặt tuần tú lập tức đỏ lên, càng xem càng thấy thú vị.

“Phong, chàng không phải nói chúng ta thành thân, chàng sẽ không lại đỏ mặt sao? Vì sao hiện tại mặt của chàng lại đỏ như vậy?”

“Khụ Khụ..... Huyền nhi, ở trong này làm sẽ bị người khác nghe được....”

Huyền Trữ một tay ôm lấy hắn giả vờ không biết khiến hắn ngã trên giường, sau đó ngồi ngang trên thắt lưng hắn, ngang ngược bắt chắp hôn lên bạc môi hắn: “Ta mặc kệ, ta chỉ muốn ôm chàng thôi”

Nàng muốn đứa con, muốn đứa con của hắn.....

Nhìn thân người đang ngồi trên thắt lưng mình, y phục nửa cởi nửa mặc, lộ ra phần da thịt mềm mại trắng nõn nà, thật là mê hoặc hắn.

Hắn siết chặt bàn tay, cố gắng nhịn xuống dòng sóng nhiệt đang dâng lên trong cơ thể.

“Huyền nhi, nàng..... xuống dưới trước ừm”

Lời nói của hắn con chưa kịp nói hết thì bạc môi liền bị nàng cắn một cái, có chút đau, lại càng thêm kích thích.

Sự mật thiết trong lúc đó, hắn cuối cùng cũng buông giáp xin hàng.

Tiếp theo, hắn từ bị động chuyển thành chủ động, một tay hung hăng đem nàng ôm chặt, trở mình một cái liền nhanh chóng đem thân nàng áp chế phía dưới, sau đó hôn lên da thịt nàng.

Trong gian phòng tối, truyền ra tiếng thở dốc có chút kiềm chế.

“Huyền nhi, nhỏ tiếng một chút.” Hắn thở hổn hển dặn dò.

“Chàng...người ta cũng không muốn như vậy nha, đều tại chàng.....”

“.....”

Cuối cùng, bên trong chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người, ngoài ra cũng không còn gì khác.

455. Q.6 - Chương 37: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [37]

Hôm sau, bọn họ đi tới chỗ của Lôi Mông, Lợi Châu đô đốc phủ.

Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ ngồi trong một căn phòng .

“Huyền nhi, tuy rằng ta đã biết một chút ít chuyện của trước kia, nhưng mà đối với quốc sự của Hắc Phong quốc thì hiện tại ta cũng không biết xử trí như thế nào.”

Hắn có vẻ khó xử nhìn nàng, bản lĩnh của hắn trong tiềm thức vẫn theo bản năng lâu lâu sẽ thi triển ra, nhưng mà đối với việc triều đình thế sự, hiện tại ngay cả các đại thần ai là ai hắn còn không biết rõ thì càng không nói tới việc triều chính.

Huyền Trữ trấn an hắn: “Không sao , ta sẽ ở bên cạnh nhắc nhở chàng.”

“Nhưng mà.....” Hắn vẫn cảm thấy có vẻ không ổn lắm, chuyện triều chính không phải là chuyện đơn giản như vậy, phải đối mặt với những quần thần có tâm tư phức tạp.

“Hừ..... Ta có biện pháp rồi.”

Huyền Trữ thần bí nháy mắt mấy cái.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Lôi Mông: “Vương, công chúa.”

Huyền Trữ đứng lên trước: “Vào đi .”

Cửa chính “két” một tiếng bị đẩy ra, sau đó lại đóng vào.

Lôi Mông đi tới, hành lễ xong liền hỏi: “Không biết công chúa cho gọi thuộc hạ đến có chuyện gì?”

Huyền Trữ ý bảo hắn ngồi xuống, sau đó đi đến ngồi cạnh Hắc Khi Phong.

“Lôi Mông, người cũng biết Phong đối với mọi chuyện trước kia đều không có khái niệm gì, hiện tại muốn hắn đến xử lý chuyện cung loạn chỉ sợ rất khó, ta chính là muốn tìm người tới thương lượng làm như thế nào mới thỏa đáng, vừa không để ọi người phát hiện ra Phong bị mất trí nhớ, lại có thể ổn định cục diện chính trị.”

Nghe như vậy, Lôi Mông thoáng suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Huyền Trữ cười.

“Không phải công chúa sớm đã có chủ ý rồi sao?”

Huyền Trữ mím môi cười, chuyển ánh mắt nhìn Hắc Khi Phong. Hắc Khi Phong vẫn thủy chung duy trì mỉm cười nhìn nàng, con người đen trần ngập sủng nịnh, còn có sự tín nhiệm đối với nàng.

Nàng tiện đà lại nhìn về phía Lôi Mông: “Đúng vậy, xác thực là ta cũng đã có chủ ý, ta hy vọng người tiếp tục vì Phong mà bảo trì bí mật Phong bị mất trí nhớ, đồng thời trước mặt mọi người ở bên ngoài thay Phong truyền đạt ý chỉ, người sẽ là người trung gian, ngăn cách mọi tiếp xúc giữa Phong và các đại thần, như vậy sẽ không lộ ra dấu vết khiến mọi người hoang mang.”

“Chủ ý này rất hay! Mọi người ai cũng đều biết thuộc hạ là hộ vệ bên người của Vương, chỉ cần ngẫu nhiên Vương lộ diện làm ọi người nhìn thấy, người khác sẽ không nghi ngờ khi thuộc hạ thay Vương truyền đạt ý chỉ là có gì không ổn, bởi vì Vương đã trở lại, như vậy Vương muốn thuộc hạ thay mặt truyền ý chỉ cũng không có một chút sơ hở nào.”

Huyền Trữ hớn hỏ cười: “Phong, chàng cảm thấy như vậy được không?”

Hắc Khi Phong cho nàng một nụ cười tán thưởng: “Huyền nhi, nàng làm rất khá.”

“Cứ quyết định như vậy đi.....Ừ, từ hôm nay trở đi Phong sẽ bắt đầu làm quen với chuyện triều chính.” Huyền Trữ nói.

Hắc Khi Phong mỉm cười: “Được rồi, đều nghe theo lời của nàng.”

Vì thế, ba người nhất trí đạt thành hiệp ước ăn ý.

.....

Giữa trưa, trời trong xanh nắng ấm áp, hoa nở rộ.

Huyền Trữ ngồi ở trong lương đình, nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng ấm áp.

Lôi Mông đi đến: “Công chúa.”

Nàng mở to mắt: “Lôi Mông? Người không ở cạnh Phong giúp hắn chuẩn bị chính sự, chạy tới đây làm gì?”

Lôi Mông cười tủm tỉm nhìn Huyền Trữ, trong mắt toàn là ý cười: “Vương nói đã đến giờ ngủ trưa, lệnh cho thuộc hạ tới thỉnh công chúa trở về nghỉ ngơi.”

“Hắn.....Thôi quên đi, ta trở về là được rồi.”

Huyền Trữ bắt đầu dĩ nhiên nhún vai, khoé môi lại nhịn không được nhếch lên.

Khi đi lướt qua bên người Lôi Mông, hắn đột nhiên lại mở miệng, môi hàm chứa ý cười: “Công chúa.....Hình như đã biến thành rất thông minh.”

Huyền Trữ dừng bước chân một chút, quay đầu trừng hắn: “Bổn công chúa vốn đã rất thông minh, người nói như vậy là đang ám chỉ bổn công chúa trước kia rất ngu ngốc?”

Đôi mắt nguy hiểm của nàng nheo lại, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác.

Lôi Mông buồn cười, vẫn cố gắng duy trì tư thế cung kính: “Không phải, công chúa trước kia chính là.....Khụ.....Thuộc hạ cảm thấy công chúa bây giờ đã trở nên thành thực hơn nhiều.”

Kỳ thật, Huyền Trữ công chúa có thể nói là tính tình rất trẻ con.

Nghe vậy, Huyền Trữ há mồm định mắng chửi người, lại đột nhiên trầm mặc một chút.

Ánh mắt của nàng chuyển hướng nhìn đoá hoa đang nở rộ ngoài lương đình, sâu kín nói “Khi một nữ nhân yêu một nam nhân, sẽ trở nên rất ngu ngốc, nhưng mà, nếu là vì nam nhân nàng yêu thương, nàng cũng sẽ trở nên thông minh.”

“Nói như vậy thì công chúa rất yêu Vương.”

Huyền Trữ lại quay đầu nhìn hắn, ánh mắt thản nhiên, tuyệt không che dấu “Cái này không phải người sớm đã biết sao?”

“Ha ha.....Công chúa quả nhiên làm việc lưu loát.”

“Đừng có mà nịnh nọt nữa, người phải giúp Phong trông chừng công việc trong hoàng cung cho tốt đi, chúng ta sẽ hồi cung bất chợt, làm Hắc Khi Dạ trở tay không kịp.”

Nói xong, Huyền Trữ vội đi tới nơi người nào đó đang chờ nàng.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp của Huyền Trữ, Lôi Mông hiểu ý nở nụ cười.

“Lúc này đây, Vương hẳn là đã có hạnh phúc thật sự.”

.....

Trở lại phòng, cũng không thấy thân ảnh của Hắc Khi Phong. Huyền Trữ nghi hoặc: “Phong, chàng đang ở đâu.....Hả? Không phải là nói đang đợi ta sao? Người đâu rồi?”

Gót chân vừa chuyển, nàng định rời đi, một đôi tay khỏe mạnh từ phía sau nàng vây quanh giam nàng lại trong lòng.

Tiếp theo, tiếng nói nam tính quen thuộc ở bên tai vang lên: “Làm cái gì mà lâu như thế mới trở về? Nàng chạy đến nơi rất xa để chơi sao? Cho Lôi Mông đi tìm lâu lắm rồi?”

Huyền Trữ từ trong lòng hẩn xoay người, hướng hẩn làm mặt xấu: “Đâu có đi đâu, ta làm sao mà có thể cách chàng quá xa, ta chỉ là ở ngoài lương đình phơi nắng thôi, sau đó cùng Lôi Mông hàn huyên một chút.”

Cùng Lôi Mông nói chuyện phiếm?

Lông mày Hắc Khi Phong không tự giác nhíu lại: “Hai người tán gẫu cái gì?”

Trong lòng có chút không thoải mái, rất khó chịu, chua chua.

Nàng cùng Lôi Mông nói chuyện phiếm, để cho hẩn đợi lâu như vậy.....

Cảm giác được ngữ điệu của hẩn có vẻ không thích hợp, có vẻ như đang chất vấn nàng.

Huyền Trữ sưng sốt một chút, nhìn khuôn mặt tuần tú đang căng thẳng, nàng lập tức hiểu ra.

“Ha ha ha.....Phong, chàng đang ghen sao?”

Mặt hẩn âm thầm nóng lên, ánh mắt mập mờ: “Không có.”

Hẩn trả lời quá nhanh, có chút giấu đầu lòi đuôi .

Huyền Trữ vui tươi hơn hỏ vuốt mặt hẩn: “Ta biết chàng đang ghen, đừng phủ nhận!”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đôi mắt trong suốt, hẩn có chút xấu hổ: “Không.....Không có.”

Nàng kiễng chân hôn hẩn một cái, cười tủm tỉm bên môi hẩn nỉ non:”Đừng ghen tị, ta yêu chàng nhất!”

“Ta cũng vậy.”

Lần này hẩn đáp thật sự mau, sau đó khuôn mặt tuần tú càng thêm đỏ, nhìn thấy Huyền Trữ bật cười vui vẻ.

Tướng công của nàng, sau khi kết hôn da mặt cũng mỏng hơn , ha ha ha.....

456. Q.6 - Chương 38: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [38]

Trong đêm tối, ánh trăng cao cao trên đầu ngọn cây, xuyên qua khe hở của lá cây, in trên mặt đất, từng vệt loang lổ.

Huyền Trữ từ trong phòng đi ra, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng, trời đã khuya lắm rồi.

Nàng quay đầu nhìn về phía bên kia hành lang, như cũ vẫn không thấy bóng người nàng đang chờ đợi.

Trầm ngâm một chút, nàng đi tới phía bên kia hành lang. Đi được một đoạn, nàng liền đi đến trước cửa một gian thư phòng.

Ánh nến mờ nhạt từ trong thư phòng hắt ra bên ngoài, người ở trong phòng vẫn còn thấp đèn để đọc sách.

“Cốc cốc cốc, Phong, là ta.”Nàng gõ cửa.

Tiếp theo, nàng chờ người bên trong đáp lại, nhưng mà, đợi được một lúc, bên trong cũng không có động tĩnh gì.

Nàng nghi hoặc lấy tay đẩy cửa ra. Đập vào trong mắt nàng, chính là hình ảnh hẩn ghé vào bàn ngủ gục.

Nàng lắc đầu, đi đến bên cạnh hẩn, nhìn khuôn mặt đang ngủ, hốc mắt đã thâm quầng, nàng đau lòng, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi của hẩn.

Sự đụng chạm ôn nhu của nàng rất nhanh làm Hắc Khi Phong tỉnh dậy.

Hắn mở mắt, ánh mắt có chút mờ mịt, tiếng nói trầm thấp thật từ tính: “Huyền nhi...”

Khẽ gọi một tiếng, cánh tay dang ra ôm lấy thắt lưng mềm mại của nàng, ôm nàng đặt ở trên đùi, vùi đầu vào cổ nàng, hô hấp yếu ớt, hiển nhiên thật sự rất mệt mỏi.

Huyền Trữ đau lòng vỗ về lưng hắn, tia mắt nhìn trên bàn thấy có một quyển sách mở ra một nửa.

Nhìn thấy tên cuốn sách, khoé môi Huyền Trữ giương lên: “Phong, đây là...”

Hắn nhúc nhích một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bìa sách giải thích: “Đây là tư liệu về mấy đại thần mà Lôi Mông đưa ta, có tư liệu này thì về sau cũng sẽ mau chóng quen thuộc với tình hình trong cung.”

“Nhưng như vậy thì chàng sẽ rất mệt...”

Hắn lấy tay che môi không cho nàng nói tiếp, cúi đầu đụng trán nàng “Huyền nhi, đừng lo lắng, ta còn chịu nổi.”

Tay nàng chạm vào mặt hắn, ngón tay lướt qua hốc mắt của hắn: “Vậy chàng phải đáp ứng ta không để mình quá mệt mỏi.”

“Có nàng cận kề bên ta, ta sẽ không biết mệt, hơn nữa, ta cũng xem xong rồi.”

Nghe vậy, Huyền Trữ dịu dàng cười nhẹ: “Phong, ta phát hiện ra chàng nha... Càng ngày càng biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng sắp vượt qua công lực của Vương huynh.”

“Vương huynh của nàng?” Hắc Khi Phong nhướng mi, mỗi khi Huyền Trữ nhắc tới Vương huynh của nàng, ánh mắt đều đặc biệt sáng ngời nhu hoà, tình cảm nàng dành cho Vương huynh rất sâu, làm cho lòng hắn có chút rầu rĩ.

“Đúng vậy, để ta nói cho chàng nghe nha, Vương huynh của ta trước kia từng là thiên hạ đệ nhất phong lưu nam tử, một khi mà hắn đã mở miệng thì chính là lừa người không đền mạng, không biết đã lừa đi bao nhiêu trái tim của nữ nhân rồi, nhưng mà đừng nhìn hắn giống như phong lưu đa tình, lúc đó Vương huynh căn bản là... Nhìn như đa tình thật ra rất vô tình! Nhưng hắn đã gặp được tấu tử, nàng đã rèn luyện hắn thành ngoan ngoãn dễ bảo...”

Huyền Trữ thao thao bất tuyệt nói xong chuyện của Cô Ngự Hàn, bên miệng tươi cười không ngớt.

Cơ hồ đồng thời, một chén trà nóng đưa tới bên môi nàng, nàng thuận thế hé miệng uống trà thông cổ họng.

Cuối cùng, tiếng nói của Hắc Khi Phong có chút rầu rĩ cất lên: “Huyền Trữ, Vương huynh của nàng tựa hồ như là một nam nhân rất vĩ đại.”

“Điều đó là dĩ nhiên, Vương huynh là ưu tú nhất... Á...”

Huyền Trữ rốt cuộc phát hiện sắc mặt của hắn không tốt lắm, nàng rất nhanh im miệng.

Tiếp theo, nàng lập tức lấy lòng vuốt ngực hắn: “Đương nhiên, đó là chuyện trước kia thôi, hiện tại trong lòng ta trong mắt ta, chàng mới là người ưu tú nhất, tình nhân trong mắt ra Tây Thi, chàng cũng biết ta rất yêu chàng, cho nên... Chàng không thể vì mấy lời vừa rồi của ta mà xụ mặt xuống, cười lên cái nào.”

Nhưng vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Cốc cốc cốc...”

Hắc Khi Phong buông Huyền Trữ ra, muốn đặt nàng ngồi sang một bên, nhưng mà Huyền Trữ không chịu.

“Ta sẽ ngồi trên đùi của chàng thôi.” Nàng ôm chặt thắt lưng hắn không chịu buông ra.

“Huyền nhi, đừng náo loạn, có người đi vào thì không tốt lắm...”

“Làm sao mà không được, chúng ta là phu thê, là một thể, ôm nhau có cái gì là không đúng, ta mặc kệ, ta cứ ngồi ở đây.”

“Huyền nhi...”

Hắc Khi Phong bất đắc dĩ gỡ tay nàng ra, lại không đành lòng dùng sức làm nàng đau.

Mà lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, hắn chỉ có thể lo lắng suy nghĩ.

“Vào đi” Huyền Trữ thay hần mở miệng.

Cửa bị đẩy ra, Hắc Khi Phong chỉ có thể bất đắc dĩ tùy ý nàng.

Nhìn về phía cửa, thần sắc của hần có vẻ xấu hổ không được tự nhiên.

Đi vào là đô đốc Lợi Châu, hần vừa tiến vào liền nhìn thấy trên ghế hai người đang ôm nhau, hần cúi đầu, không chớp mắt hành lễ.

“Vương.”

Hắc Khi Phong ngồi thẳng dậy, thần sắc khôi phục lại tự nhiên.

“Chuyện gì?”

“Vi thần đã chuẩn bị tốt mọi việc để hồi cung, bẩm Vương định khi nào thì khởi hành?”

Hắc Khi Phong không đáp lại, cúi đầu nhìn Huyền Trữ, dùng ánh mắt hỏi nàng.

Huyền Trữ hơi sững sốt, nhanh như vậy đã trở về cung rồi sao?

Nàng miễn cưỡng áp chế bất an trong lòng, giả bộ chuyện gì cũng không để ý dường như đang ngắm nghía vạt áo của hần.

“Không nên nhìn ta, chàng cảm thấy khi nào cần trở về thì trở về.”

Nghe vậy Hắc Khi Phong tinh tế xem xét thần sắc của nàng, nhưng không có phát hiện cái gì không thích hợp.

Hần âm thầm ôm chặt thắt lưng của nàng, sau đó nói với đô đốc đại nhân: “Ngày kia khởi hành đi.”

“Vâng... Vi thần cáo lui.”

Cánh cửa được đóng lại, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Huyền Trữ có chút khó hiểu nhướng mắt nhìn hần: “Phong, ta nghĩ chàng sẽ nói ngày mai liền hồi cung chứ, như thế nào lại là ngày kia?”

Hần chỉ cười không nói, sau đó rất nhanh ôm lấy nàng đứng lên.

“Đi ngủ thôi, ta bế nàng trở về?”

Hần hỏi ý nàng, con ngươi đen tràn ngập ý cười.

“Đương nhiên” Huyền Trữ nũng nịu cười híp mắt.

Vì thế, hần bế nàng ra khỏi thư phòng.

Ở chỗ quẹo trên hành lang, âm thanh của hần ản ản truyền đến: “Huyền nhi, nếu về sau ta trễ còn chưa về phòng, nàng cứ đi ngủ trước đi, không cần chờ ta.”

“Không thích, ta muốn ôm chàng ngủ nha, bằng không ta sẽ không ngủ.”

“Huyền nhi...”

Tiếng nói của hần có vẻ như không còn cách nào với nàng.

457. Q.6 - Chương 39: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [39]

Hôm sau, sắc trời vẫn còn sớm.

Trên giường, tầng tầng trướng rèm ngăn cách lời chào buổi sớm của mùa xuân còn xen lẫn chút lạnh.

Trong trướng rèm, Hắc Khi Phong nghiêng người nhìn người đang ngủ say trước ngực.

Khuôn mặt nàng ửng hồng tựa anh đào, hết đáng yêu lại mê người.

Xem nàng ngủ thật sự ngon, hẳn có chút không nỡ đánh thức nàng, nhưng cứ nghĩ tới kế hoạch của hôm nay, hẳn đành phải nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt nàng.

“Huyền nhi, tỉnh tỉnh... Huyền nhi...”

Huyền Trữ còn đang trong mộng đẹp cảm giác được mình bị quấy rầy, nàng thực không khách khí đưa tay đập bàn tay to trên mặt, lầu bầu: “Đừng âm ỹ, ta còn muốn ngủ.”

Ngay sau đó, nàng dứt khoát xoay người đưa lưng về phía hắn, tiếp tục ngáy o o.

Hắc Khi Phong sững nịch cong bạc môi lên, con ngươi đen tràn đầy yêu thương.

“Huyền nhi, rời giường, nếu không ta tự đi một mình, không cần nàng theo nha.”

Lời nói của hắn tựa một quả bom hung hăng nổ thẳng vào tai Huyền Trữ.

Nàng cơ hồ là kinh hoảng mở mắt, mạnh mẽ lật người, bàn tay nhỏ bé đã trong lúc xoay người gắt gao ôm thắt lưng hắn, đôi mắt còn buồn ngủ mang đầy kinh hoảng.

“Đừng bỏ ta lại!”

Nàng còn chưa kịp tiêu hóa câu nói đùa của hắn thì đã thốt ra.

Hắc Khi Phong cảm giác bên hông bị nàng ôm thật chặt, có thể nói là bị níu chặt, có thể thấy được nàng đã hoảng đến độ hoàn toàn không chế không được lực đạo.

Thật không ngờ nàng cư nhiên có phản ứng mãnh liệt như vậy, hắn ngỡ ngác, nỗi thương tiếc lập tức xâm nhập lòng hắn.

Hắn ôm lấy nàng, một tay ôm nàng vào ngực, đưa tay phủ lên mặt nàng, để nàng nhìn hắn.

Nhìn vào đôi mắt nàng, nỗi hoảng sợ tràn đầy mắt khiến hắn hận không thể đắm mình một cái, hắn làm sao có thể dọa nàng như vậy chứ.

“Huyền nhi, thanh tỉnh một chút, ta chỉ nói đùa, không phải muốn bỏ nàng lại, đừng hoảng, ta sẽ không bỏ rơi nàng, tuyệt đối không...” Hắn lần lượt trấn an cảm xúc hoang mang của nàng.

Giọng nói ôn nhu truyền vào trong ý thức, dần dần, nàng từ trong mơ hồ đã thanh tỉnh lại.

Chớp chớp mắt, để mắt được rõ ràng, nàng nhìn đôi mắt đen của hắn tràn đầy áy náy, nhất thời nghĩ thông suốt.

“Chàng... xấu xa! cư nhiên dọa ta như vậy, xấu xa xấu xa xấu xa...”

Nàng vừa mắng vừa đắm hắn cho hả giận, đem hoảng sợ trong lòng hóa thành cơn tức phát tiết ra.

Hắn để nàng tùy ý đắm đánh cũng không hé răng.

Hồi lâu, nàng mới thuận khí được chút, cũng ngừng tay.

Hắn vuốt vuốt những sợi tóc hỗn loạn của nàng, ôn nhu hỏi: “Không đánh nữa?”

Nghe vậy, Huyền Trữ thở hồng hộc cúi mặt xuống hôn lên môi hắn, hung hăng cắn một cái.

“Ừm...” Hắn kêu lên một tiếng, miệng lập tức tản ra mùi máu.

Ngửi được mùi máu tươi, lý trí nàng lập tức bị kích thích làm tỉnh ngộ.

Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn bên môi hắn một giọt máu đỏ tươi, nàng luống cuống không biết làm sao cho phải.

“Phong, ta... ta không phải cố ý cắn chàng, ta chỉ là... chỉ là... Chàng đau không? Nhất định rất đau, ta... ta đi lấy thuốc cho chàng bôi...”

Nói xong, nàng liền từ trong người hắn bò loạn xạ ra.

Nàng vừa bò lên, liền bị hắn kéo trở lại.

“Huyền nhi, không cần, ta không đau.” Hắn cười trấn an, giọt máu đỏ trên môi hắn càng thêm diễm lệ.

“Nhưng mà... Ừm...”

Huyền Trữ còn chưa kịp lên tiếng, miệng liền bị hắn ngăn lại.

Hắn ôm nàng, hôn nàng thật sâu, không cho đầu óc nàng lại tiếp tục nghĩ cái khác, giờ khắc này, hắn muốn nàng chỉ nghĩ đến hắn...

...

Dần dần, nắng sáng chiếu vào phòng, xuyên thấu qua rèm sa, rơi trên giường.

“Huyền nhi, hôm nay chúng ta đi chơi một ngày được không?”

“Được, chàng nói cái gì cũng được.”

Trải qua một lượt chải chuốt, hai người họ liền dắt tay ra Đô Đốc phủ, hướng phố Lợi Châu mà đi.

...

Đến phố, cảnh tượng náo nhiệt lập tức khiến Huyền Trữ tràn đầy sức sống

Nàng kéo tay hắn dạo nơi này chạy nơi kia, nhìn thấy sức phẩm đẹp cũng phải ghé vào xem.

Bỗng nhiên, nàng thấy một quầy bán ngọc bội rất thượng đẳng, vì thế nàng lại kéo hắn hướng bên kia đi.

“Phong, chúng ta qua bên kia xem... Nhanh lên.”

Nàng có chút hưng phấn.

Hắc Khi Phong sững nịch nhìn nàng mà cười, mặc nàng kéo hắn chạy khắp nơi.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đến trước quầy ngọc bội.

Lão bản vừa nhìn khí chất của họ, liền rất biết rõ khách quý đã đến, vì thế thực ra sức chỉ vào một trong số những ngọc bội đắt nhất mà chào hàng: “Công tử phu nhân mời xem, những món này đều là hàng thượng đẳng của quầy, tuyệt đối hàng thật giá thật.”

Ánh mắt Huyền Trữ lướt qua số ngọc bội đó, cuối cùng chọn trúng một khối ngọc bội đen sáng bóng, nàng vươn tay lấy lại đây, đặt trong lòng bàn tay lên mà ngắm nghía.

“Phu nhân thật sự là có mắt nhìn, đây chính là một khối bảo ngọc a.” Lão bản lập tức mặt mày hớn hở chào hàng.

Huyền Trữ cười cười, sau đó cầm ngọc bội đưa tới bên hông Hắc Khi Phong xem thử.

Ngọc bội đen bóng dưới phản xạ của mặt trời lập lòe phát sáng, bên trong ngọc bội tựa hồ lưu động hào quang, rất kỳ lạ.

“Cái này đi!”

Nàng cười tủm tỉm đem ngọc bội đặt vào tay Hắc Khi Phong, ngẩng đầu nhìn hắn, chờ mong hỏi: “Phong, thích không?”

Nhưng mà, Hắc Khi Phong lại thất thần, ánh mắt nhìn thẳng vào khối ngọc bội bị nàng nhét trong tay, ánh mắt có chút hoang mang.

Trong đầu, tựa hồ từng nhớ có bóng dáng một khối ngọc bội cùng loại màu đen...

Mây hắn bất giác nhíu chặt, theo bản năng muốn níu lại cảnh tượng vừa lóe đã mất trong đầu, không hề lưu ý đến Huyền Trữ đang nhìn hắn chờ mong.

Chờ đợi trong chốc lát, cũng không thấy hắn phản ứng, nụ cười của Huyền Trữ dần dần thu hồi.

Nàng theo ánh mắt ngơ ngẩn của hắn nhìn về phía ngọc bội trong tay hắn, bỗng nhiên, nàng như đã có chút hiểu.

Khối ngọc bội này... Hắc tinh ngọc bội!

Một tin tức nguy hiểm lập tức đánh úp đầu óc nàng, mặt nàng trắng bệch, ánh mắt chậm chậm chuyển hướng hắn.

Mở miệng, môi nàng tái nhợt, có chút run run: “Phong... Chàng... đang nhìn cái gì?”

Sự thất thần của hắn, giống như một cây kim đâm thẳng vào tim nàng.

Trong ánh mắt của hắn, không hề có sự tồn tại của nàng, chỉ có “Hắc tinh ngọc bội”, sự nhận thức này, nàng đau lòng ngay cả đầu ngón tay cũng đau.

458. Q.6 - Chương 40: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [40]

Trên đường, người đi đường đi đi lại lại, vẫn náo nhiệt như trước.

Đối với sự huyền ảo của xung quanh, Huyền Trữ sớm đã không để ý một chút nào, nàng chỉ yên lặng nhìn nam nhân trước mắt, thuận theo sự im lặng của hắn... mà im lặng.

Hắn nhìn “Hắc tinh ngọc bội” mà xuất thần, nàng nhìn hắn... mà chưa sót.

Tư thế như vậy duy trì trong chốc lát, lão bản bắt đầu cảm thấy quái dị.

“Công tử, phu nhân? Công tử... “

Lão bản càng kêu càng lớn, rốt cuộc đưa Hắc Khi Phong từ trong thất thần quay về.

Con người đen của hắn thanh tỉnh, thân mình run lên một chút, ngọc bội trong tay trong lúc lơ đãng mà rơi xuống.

Hắn hành động phi thường nhanh đuổi tay ra, liền vững vàng bắt được ngọc bội.

“Xin lỗi.” Hắn chuyển hướng lão bản mà tạ lỗi.

Nhìn thấy cử chỉ quái dị của họ, sắc mặt lão bản có chút thay đổi, nhưng vẫn không dám biểu lộ quá ra ngoài.

Sau đó, Hắc Khi Phong rốt cuộc nhìn về phía Huyền Trữ.

“Huyền nhi... “

Hắn mới kêu một tiếng, nàng liền giấu đi hết tất cả thương tâm, lộ ra nụ cười tươi sáng với hắn, làm bộ như vừa rồi cái gì cũng không có xảy ra.

Thật sự, đối với hắn mà nói, trong ý thức của hắn, vừa rồi cái gì cũng không có xảy ra.

“Phong, chàng thích ngọc bội này không?” Nàng một lần nữa hỏi lại.

“Nàng mua cho ta sao?”

Nàng gật gật đầu: “Đúng vậy, đương nhiên là mua cho chàng, mắt nhìn của ta cũng không tệ chứ? Thích không?”

Nàng lại hỏi lần nữa.

Hắn mỉm cười: “Chỉ cần là nàng mua, ta đều thích.”

Huyền Trữ cũng cười cười, sau đó xoay người hướng lão bản: “Chúng ta sẽ lấy ngọc bội này.”

“Được thôi!”

Lão bản cười híp mắt gói ngọc bội lại, thu tiền, hớn hở mời họ đi thông thả.

Bọn họ lại nhập vào trong đám đông.

Chỉ là...

Huyền Trữ nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, mặc dù lúc này đây hắn đang nắm tay nàng, nhưng mà, nàng lại không còn như vừa rồi có thể cảm nhận được lòng của hắn.

Lòng của hắn, tựa hồ rời nàng hơi xa.

Bởi vì, ánh mắt hắn, sẽ thường hay lạc sang hướng khác, về mặt trầm tư, mà không còn là... một mực chú ý đến nàng, lại càng không phải... một mực mỉm cười nhìn nàng.

Hứng thú đi dạo phố dần dần phai nhạt, hiếu kỳ trên mặt nàng không còn, mà hắn, cũng không lưu ý đến.

Nàng cúi mắt nhìn hai tay họ đang nắm nhau, ngực như bị luồng khí nóng ngăn lại, buồn đến đau.

Những ngày bọn họ có thể nắm tay như vậy... có phải đã kết thúc rồi không?

Đi rồi đi, hắn đột nhiên dừng bước.

Ánh mắt của Huyền Trữ lo được lo mất một lần nữa lại cứng lại, nàng quay đầu nhìn hắn, mà hắn lại nhìn phía trước, một nỗi tâm tư mà nàng không biết đang lưu chảy trong con ngươi đen của hắn.

Nàng thuận thế nhìn lại, nhìn thấy một tiểu hài tử chống một bó kẹo hồ lô đang đứng ở chỗ rẽ, một nam tử trẻ tuổi đưa thỏi bạc cho tiểu hài tử, sau đó lấy một xâu kẹo hồ lô cho nữ tử bên cạnh, hai người vừa nói vừa cười.

Chờ sau khi một nam một nữ kia đi xa, nàng kéo tầm mắt về, ánh mắt chưa sót phức tạp nhìn một bên mặt hắn.

Nàng nghĩ ra rồi, lúc tẩu tử cùng hắn quen biết, cũng là bởi vì một xâu kẹo hồ lô.

Hắn... vẫn như cũ đối với những chuyện liên quan đến tẩu tử có ấn tượng sâu sắc đến nỗi không chuyện nào có thể so sánh được.

Tình cảm của hắn dành cho tẩu tử... hiển nhiên, không thể bị thay thế.

Cho dù hắn quên hết quá khứ, nhưng quá khứ lại mang đến cho hắn cảm giác, không thể bôi xóa.

Nàng cúi đầu, chớp chớp mắt, giấu đi lệ quang vì không khống chế được mà trào ra.

Hít thật sâu, nàng nhịn xuống đau đớn đang nghẹn ứ trong cổ họng, nhưng, thật sự rất khó chịu, khí lực toàn thân như bị rút đi hết, ngay cả khí lực cầm tay hắn... Cũng bị mang cả đi.

Dần dần, nàng buông tay hắn ra, tinh thần ảm đạm.

Nhưng mà, ngay tại lúc tay nàng buông ra, hắn lại đột nhiên hoàn hồn, cầm chặt tay nàng.

Nàng sửng sốt, ngơ ngác nhìn hai tay họ lại nắm vào nhau, xuất thần...

“Huyền nhi, nàng làm sao vậy? Có phải muốn đi đâu không? Sao đột nhiên buông tay, rất dễ dàng bị lạc mất nhau.”

Nghe được giọng nói của hắn, nàng chậm rãi ngẩng đầu, hắn đang ôn nhu nhìn nàng.

Nàng muốn tỏ ra không có việc gì mà cười với hắn, nhưng, khi nàng muốn chuyển môi, lại phát hiện... nàng không có khí lực cười.

Rốt cuộc, nàng biết, thì ra, cười... cũng cần sức lực.

“Phong, nếu có một ngày chúng ta lạc mất nhau thì làm sao bây giờ?” Nàng nhẹ nhàng mà hỏi, ánh mắt xa xăm.

Hắn điểm điểm mũi nàng, cười điềm đạm: “Vậy nàng phải ngoan ngoãn trở về nơi chúng ta bị lạc, như vậy ta có thể tìm được nàng.”

“Chàng thật sự sẽ tìm được ta sao?”

“Nhất định sẽ.” Giọng nói hần thực khẳng định, hắc mâu lại càng kiên định nhìn nàng.

Thật sự sẽ sao? Vừa rồi, nàng chỉ đứng bên cạnh hần, hần cũng cơ hồ quên đi sự tồn tại của nàng, hần... thật sự sẽ tìm được nàng sao?

Cuối cùng hần cũng chú ý tới vẻ khác thường của nàng.

“Huyền nhi, sắc mặt nàng rất tái nhợt... tay cũng rất lạnh, có phải khó chịu hay không? Chúng ta lập tức trở về...”

Hần nắm hai tay nàng, dùng bàn tay to bao bọc lại, thần thái căng thẳng.

Nuốt nuốt nước miếng, nàng rút cuộc nuốt xuống đau đớn trong cổ họng, để mình khôi phục một chút thần thái.

Nhẹ nhàng lắc đầu, nàng mở miệng, dừng trong chốc lát mới phát ra âm thanh: “Không, ta không có khó chịu, chắc là đã đói bụng, ta còn chưa muốn trở về, chúng ta ăn gì trước là ta có thể tiếp tục có khí lực đi dạo.”

“Nhưng mà...” Hần vẫn là lo cho tình trạng sức khỏe của nàng.

“Phong, ta muốn cùng chàng chơi vui vẻ một ngày, sau này... có thể sẽ không còn cơ hội.”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ điệu của nàng có chút ảm đạm.

“Nếu nàng thích, sau này ta lại đưa nàng đến...”

Hắc Khi Phong như cũ muốn thuyết phục nàng trở về.

“Không, ta muốn đi dạo ngay bây giờ, ta không muốn trở về!”

Nàng dứt khoát khó chịu mà rút tay về, xoay người đưa lưng về hần, giả vờ giận dữ.

Thật ra, nàng chỉ muốn quý trọng mỗi một khắc có thể cùng hần ở bên nhau.

“Vây... Được rồi, ta đưa nàng đi ăn, nhưng nếu nàng thật sự cảm thấy khó chịu nhất định phải nói cho ta biết.”

Hần thận trọng dặn dò, đôi mắt đen chuyên chú trên gương mặt tái nhợt của nàng.

Rút cuộc, lại có được toàn tâm chú ý của hần, Huyền Trữ chậm rãi nở nụ cười.

“Ừm.”

Nàng nặng nề mà gật đầu.

459. Q.6 - Chương 41: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [41]

Mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, phố xá nhộn nhịp tan hết, cảnh tượng náo nhiệt trở nên quanh quẽ. Xa xa phía cuối đường, Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ thong thả trên con phố vắng người, ánh tịch dương còn sót lại kéo dài bóng hai người họ trên đường.

“Huyền nhi, chúng ta đã đi dạo cả ngày hôm nay, nàng cũng mệt rồi, chúng ta trở về có được không?”

“Không được.” Huyền Trữ rầu rĩ trả lời.

Hắc Khi Phong dừng lại, kéo nàng lại đối mặt với mình, nâng khuôn mặt nàng lên, nhìn sâu vào đôi mắt nàng. Hần chăm chú nhìn nàng, giọng nói có phần bất đắc dĩ “Huyền nhi, nàng hôm nay có vẻ không thoải mái, nàng có tâm sự gì không thể kể với ta sao?”

Huyền Trữ theo bản năng xoay mặt hướng khác tránh ánh mắt dò xét của hắn.

“Không có đâu.”

“Nàng có.” Hắn thoáng nhú mày.

Huyền Trữ cắn cắn môi, ánh mắt âm thầm quan sát hắn, do dự một lúc lâu, cuối cùng lộ ra khuôn mặt tươi cười, miễn cưỡng khôi phục thần sắc nhanh nhẩu ôm lấy khuỷu tay hắn.

“Phong, chàng đừng hỏi nữa, không có việc gì đâu, chúng ta trở về thôi.”

Hắn biết bất luận hỏi thế nào nàng cũng chẳng nói ra đâu. Hắn một lần nữa nhìn sâu vào mắt nàng, cố gắng tìm kiếm tìm gì đó trong ánh mắt nàng, nhưng vẫn thuận theo ý nàng không đặt câu hỏi gì nữa.

Những ánh tịch dương cuối cùng chậm rãi biến mất, chỉ còn lại le lói một quang sáng cuối cùng ở chân trời, sắc trời tối dần, gió đêm bắt đầu lạnh dần.

Bóng họ cũng khuất xa dần, trở nên mơ hồ.

....

Hôm nay là ngày khởi hành hồi cung.

Sáng sớm tinh mơ, đồ đốc dân binh ngoài phủ, binh lính người mặc giáp, tay cầm thương bạc, oai phong nghiêm nghị, khiến cho nhiều người đi ngang nhìn ngó.

Đại đội chờ xuất phát.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ đi ra.

Đi tới trước kiệu lớn, hắn đỡ nàng lên kiệu, sau đó cũng nhảy lên. Rèm kiệu buông xuống, ngăn cách với bên ngoài.

Huyền Trữ dựa vào ngực hắn: “Ta tưởng chàng cười ngựa chứ!”

“Ta sợ nàng ở một mình sẽ buồn.” Hắn dịu dàng vuốt ve tóc nàng.

Sau đó, giọng nói lại thấp trầm dịu dàng “Huyền nhi, nàng có muốn ngủ một chút?”

Nàng ngược mắt lên liếc hắn một cái, dẩu dẩu môi: “Chàng làm như ta là heo á, tuy rằng sáng nay thức dậy có hơi sớm, nhưng có chàng ở đây, ta không muốn ngủ, ta muốn nói chuyện với chàng.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã thật sự yêu sâu đậm tiếng nói của hắn, thích ôm hắn nhìn hắn cúi đầu nhỏ nhẹ nói chuyện với nàng, dù cho là những tiếng ừ hử của hắn, nhưng mà nàng vẫn thích nghe.

“Phong, chàng mau nói gì đi.” Nàng nũng nịu thúc giục, ánh mắt chăm chú nhìn hắn.

Hắc Khi Phong buồn bực nhìn nàng “Nàng muốn ta nói cái gì?”

“Nói gì cũng được, chỉ cần là chàng nói, ta đều thích nghe.”

“Nói gì cũng được? Để cho ta suy nghĩ chút...”

Nàng liếc mắt một cái “Nói chuyện với ta mà chàng còn phải suy nghĩ nữa, không phải là chàng không thích nói chuyện với ta đó chứ?”

Hắn mân mê đôi môi đỏ mọng của nàng, bất đắc dĩ đành đành: “Huyền nhi, không được cố tình gây sự.”

“Sẽ cố tình gây sự!” Nàng mới nói xong, nhẹn không được tự mình bật cười, hắn cũng lắc đầu, cứ nhiên vẫn không tránh khỏi sùng nịnh nàng.

Trầm mặt trong chốc lát, sắc mặt nàng có chút phấn khởi trở lại, không nén nổi thở dài: “Phong, chàng trở lại hoàng cung, tuyệt đối không được đối xử nhân từ với ca ca Hắc Khi Dạ của chàng, có biết không?”

Hắn mím môi trầm mặt một chút, mới thở dài mở miệng: “Huyền nhi, đừng lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không để cho hắn lại tiếp tục làm xằng làm bậy.”

“Vâng.” Nàng gật đầu, nhưng mà trong lòng vẫn không thoải mái.

....

Đường xá xa xôi, đoàn người đang đi qua núi sâu rừng thẳm thì bỗng nhiên gặp phải cơn mưa như trút nước.

Không bao lâu, con đường núi bị nước làm sụp lở, đường phía trước trở nên mơ hồ.

Đoàn binh phải dừng lại dựng trại. Qua một hồi bận rộn, Lôi Mông bung dù đi đến cạnh kiệu, cung kính nói “Vương, trưởng doanh đã dựng xong.”

“Ừ.” Hắc Khi Phong thần nhiên trả lời, sau đó ôm Huyền Trữ đi xuống, thị vệ lập tức đem dù đến hộ tống bọn họ đến trưởng doanh.

Trưởng doanh không lớn không nhỏ vừa để che mưa che gió, giữa trưởng là một đồng lửa ấm áp, xua đi cái lạnh của mưa gió.

Huyền Trữ đi tới cửa trưởng, từ khe hở của bức màn nhìn ra ngoài, mưa lớn che kín cả tầm mắt nàng.

“Phong, đột nhiên mưa lớn như vậy, phải chăng sắp xảy ra chuyện gì.”

Không hiểu vì sao nàng cứ cảm thấy bất an trong lòng.

Hắc Khi Phong kéo nàng trở lại ngồi bên cạnh đồng lửa, chân mày có chút nhíu lại “Huyền nhi, gần đây rốt cuộc nàng bị làm sao vậy? Nàng xem nàng đi, suốt ngày cau mày, nàng có chuyện gì không thoải mái trong lòng hả, nói cho ta nghe được không? Ta là phu quân của nàng, nàng phải để cho ta chia sẻ mọi chuyện với nàng chứ.”

Ánh mắt Huyền Trữ nhìn đắm đắm vào ngọn lửa bập bùng, nàng mím môi, trầm mặt hồi lâu, hồi lâu...

“Phong, ta có cảm giác.... ta có cảm giác như chàng sắp rời xa ta”

Nàng điềm điềm đáng yêu chăm chú nhìn hắn, trong mắt chất chứa nỗi buồn.

Nghe vậy, Hắc Khi Phong ôm chặt nàng: “Ngốc nghếch, sao nàng lại suy nghĩ những chuyện này chứ, nàng không tin ta sao?”

“Không, ta tin chàng, tin chàng, thật sự.” Nàng kiên định nhìn hắn.

Chỉ là, nàng không tin hắn của trước kia.

Bỗng nhiên vào ngày lúc này, ngoài trưởng doanh đột nhiên truyền đến tiếng náo loạn ầm ĩ.

“Không xong rồi, không xong rồi.... nước lũ tràn về rồi, mọi người chạy mau!”

Họ nghe loáng thoáng giọng của Lôi Mông. Bọn họ ngạc nhiên một chút, rồi đồng thời đứng lên: “Xảy ra chuyện rồi!”

Sau đó, bọn họ lập tức chạy ra ngoài. Cùng lúc Lôi Mông xông vào, không kịp hành lễ.

“Vương, không xong rồi, lũ không biết từ phương nào đột ngột chảy về, bây giờ đã tràn tới bên kia đỉnh núi chẳng mấy chốc sẽ tràn đến đây. Vương, người mau cùng thuộc hạ đến nơi trú ẩn an toàn.”

Hắc Khi Phong vẫn không hề động đậy, ánh mắt hắn nhìn ra ngoài, mây đen che kín bầu trời, trông thật quỷ dị.

Hắn nheo nheo mắt lại, chăm chú nhìn ra ngoài bầu trời đen kịt: “Là do người làm lũ tới bất ngờ, có người có ý định công kích chúng ta.”

“Có ý định công kích?” Lôi Mông ngạc nhiên trừng mắt.

“Dạ thái tử điện hạ? Nhất định là Dạ thái tử điện hạ biết Vương hồi cung nên muốn chặn đường lại.” Lôi Mông nói to.

“Đại ca của ta...” Hắc Khi Phong thì thào, con ngươi đen sâu không thấy đáy.

460. Q.6 - Chương 42: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [42]

“Hắn không phải đại ca chàng.”

Huyền Trữ kích động nhìn Hắc Khi Phong, lo lắng kéo lấy tay áo của hắn, nàng nói tiếp “Phong, Hắc Khi Dạ không có tư cách làm đại ca chàng, trong mắt hắn, quyền thế vượt qua tất cả, trong mắt hắn từ lâu đã không coi chàng là đệ đệ, không có ca ca nào cố tình làm tổn thương đệ đệ của mình, thậm chí còn tự tay sát hại đệ đệ của mình. Phong, là hắn bắt nhân trước, chàng không thể nhân từ với hắn được nữa, những chuyện trước đây chàng chưa nhận được bài học sao?”

Nàng lo lắng đến độ muốn chảy nước mắt.

Nếu Hắc Khi Dạ lại sử dụng thủ đoạn đê tiện, nàng rất sợ Phong sẽ mắc mưu mà bị thương tổn.

Không, nàng không muốn chuyện rơi xuống vách núi lại xảy ra, cũng tuyệt không cho phép Hắc Khi Dạ lại thương tổn Phong của nàng, tướng công của nàng.

Nghĩ đến hắn có khả năng bị Hắc Khi Dạ thương tổn, cả người nàng nhịn không được mà run rẩy.

Nàng không muốn không muốn..... Chết cũng không muốn lại nhìn thấy tình cảnh hắn bị thương nhắm mắt không dậy nổi.

Hắc Khi Phong đưa tay đỡ bả vai của nàng lại, trấn an kích động của nàng: “Huyền nhi, trước hết nàng đứng lo lắng, ta sẽ bình yên, đừng kích động.....”

Hắn nhiều lần lên tiếng trấn an, nhìn thần sắc tái nhợt của nàng, giống như đã lâm vào trong nỗi sợ hãi nào đó, trái tim hắn thắt chặt đau buốt.

Nàng vì hắn như vậy, hắn làm sao có thể để ỉn xảy ra chuyện gì.

“Ầm ầm ầm..... Ầm ầm ầm.....”

Bên ngoài sấm sét nổi lên, trận lũ bất ngờ long trời lở đất gào thét vượt qua đỉnh núi đập xuống.

Hắc Khi Phong nắm chặt tay, cúi đầu hôn thật sâu lên môi nàng, sau đó đẩy nàng đến bên cạnh Lôi Mông.

“Lôi Mông, thay ta chăm sóc nàng thật tốt.”

“Vâng”

Khi Huyền Trữ còn chưa kịp tiến về phía trước, thân ảnh của Hắc Khi Phong đã vèo một cái bay ra ngoài.

“Phong, đừng.....”

Huyền Trữ la lên chạy theo, nhưng mà Lôi Mông giữ chặt nàng lại.

“Công chúa, đừng đi, rất nguy hiểm.”

Huyền Trữ giãy dụa vặn cổ tay: “Buông ta ra, ta muốn nhìn thấy chàng, ta không thể để ột mình chàng đối địch với Hắc Khi Dạ, Hắc Khi Dạ âm hiểm như vậy, chàng đâu không lại Hắc Khi Dạ , cho ta đi.....”

Mặc kệ nàng giãy dụa như thế nào đều không thể thoát khỏi Lôi Mông.

Đột nhiên, ánh mắt nàng trong suốt, ngược lại bình tĩnh hẳn đi.

Đôi mắt nàng nhìn thẳng Lôi Mông: “Lôi Mông, chẳng lẽ ngươi thật sự tin tưởng Phong có thể chiến thắng Hắc Khi Dạ sao? Cho dù pháp lực của hắn cao hơn so với Hắc Khi Dạ, nhưng mà..... Ngươi theo Phong nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi còn không biết tính tình của Phong sao? Cho dù hắn mất trí nhớ, nhưng hắn vẫn là Phong nhân từ không thể xuống tay.”

Nói xong, môi nàng nhếch lên, lạnh lạnh nhìn thấy Lôi Mông không thêm lặp lại lời nói.

Nghe được lời nói của nàng, mặt mày của Lôi Mông nhăn chặt lại.

Hắn nghiêm túc hạ mí mắt, lo lắng từ từ hiện lên trên khuôn mặt.

Đúng vậy, tính tình của Vương hắn biết rõ, có lẽ pháp lực của Vương cao hơn rất nhiều so với Dạ thái tử, nhưng nói về thủ đoạn, nói về lòng dạ độc ác, Vương vẫn không bằng phân nửa so với Dạ thái tử.

Lòng, bắt đầu đấu tranh.

Nếu vương lại thủ hạ lưu tình đối với Dạ thái tử, như vậy.....

Hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Cuối cùng, hắn nghĩ thông suốt.

“Công chúa, thuộc hạ mang người đi tìm Vương, nhưng mà người nhất định không thể rời khỏi thuộc hạ.”

Hắn thận trọng nhìn Huyền Trữ.

Huyền Trữ vội gật đầu không ngừng: “Chỉ cần người dẫn ta gặp chàng, ta nhất định sẽ không khiến mình... trở thành phiền toái của hắn, cái gì ta cũng nghe lời người.”

“Được, xin theo thuộc hạ đi.”

Nói xong, Lôi Mông biến đổi thân người hóa thành một con rắn lớn, ý bảo Huyền Trữ ngồi trên.

Trong chớp mắt, hắn liền mang theo nàng bay đi.

Mưa to, không ngừng nghỉ như cũ, nơi con rắn lớn bay qua, thi pháp chặn mưa, cuối cùng không còn dấu vết.

.....

Hắc Khi Phong đứng ở phía trên hồng thủy, quanh thân tỏa ra ánh sáng rừng rực chói mắt, chiếu sáng mây đen bao phủ ở trên đỉnh đầu của hắn, nhìn qua tựa như vị thần của trời đất.

Hắn lạnh lùng nhìn cự hắc xà kia đang quay cuồng trong hồng thủy đối diện.

Trong nháy mắt, trên thân cự hắc xà chợt lóe sáng hào quang, thân ảnh của Hắc Khi Dạ liền xuất hiện ở giữa không trung, giống như đứng trên mặt nước.

“Phong đệ, không thể tưởng được người thật đúng là phúc lớn mệnh lớn, vách núi sâu như vậy người ngã xuống cũng không chết.” Hắn lạnh lùng mỉa mai nói.

Hắc Khi Phong nắm chặt tay, con người đen tối tầm nhìn người đối diện.

Trong đầu bắt đầu dồn dập xẹt qua một vài hình ảnh mơ hồ, hình ảnh kia hình như là.....

“Hắc Khi Dạ, ta nói rồi, gặp lại người, ta nhất định sẽ giết người!”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn chấn động một chút, chỉ cảm thấy những lời này rất quen thuộc.

Hắc Khi Dạ ngửa mặt lên trời cười dài, tiếp theo, hắn nheo mắt lại xốt xa, thông thả lại nói rõ ràng: “Phong đệ, có lẽ..... trong quá khứ xác thực pháp lực của người cao hơn ta, nhưng mà, hôm nay sao không nhìn xem rốt cuộc là ai giết ai đây.”

Nói xong, lòng bàn tay hắn chợt bắn ra vô số sương mù dày đặc, thổi quét mây đen giữa không trung cuộn cuộn lên.

Thần sắc của Hắc Khi Phong cứng lại: “Ma lực?”

Ma lực..... Là ma lực mà pháp lực của hắn không thể khắc chế!

Xem ra, Hắc Khi Dạ hôm nay đã không còn là Hắc Khi Dạ có pháp lực thấp hơn hắn mà Huyền nhi kể cho hắn nghe.

Hắc Khi Dạ đắc ý cong môi: “Đúng vậy, ma lực tối cao của ma vương..... Qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc hôm nay có thể cho người nếm thử lợi hại của bốn thái tử!”

Con người đen của hắn âm trầm đến tàn ác, khuôn mặt tà mị bởi vì ghen ghét trong lòng mà vặn vẹo.

Sau đó, hần vung tay lên, thân hình bay nhanh lên, làm sương mờ mịt trong lòng bàn tay theo tốc độ bay trên không của hần mà mở rộng thêm.

Một lát sau, mây đen dày đặc giữa không trung cơ hồ bị từng mảnh từng mảnh sương mờ dày đặc bao phủ lấy.

“Phong đệ, hôm nay chúng ta hãy tranh đua cao thấp!”

Hắc Khi Dạ quyết tâm công kích về Hắc Khi Phong.

Hắc Khi Phong bay nhanh trốn tránh, sau đó chuyển sang tấn công lên, hào quang bắn ra muôn ngàn tia sáng ở giữa làn sương mờ mịt.

Giữa không trung, hai thân ảnh một sáng một tối đánh nhau đến nỗi khó phân biệt.

“Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm.....”

Tia chớp cắt ngang qua bầu trời, đánh ra vô số ánh lửa, làm cho trận đánh nhau kịch liệt càng thêm nguy hiểm.

Lôi Mông chờ Huyền Trữ từ xa xa bay vút lại đây, nhìn thấy kích đấu phía trước, hần gọi thấp một tiếng: “Không tốt, Dạ thái tử cư nhiên học được ma pháp của tế ti ma vương trước kia, lần này Vương nguy hiểm rồi.”

“Cái gì? Ma vương kia đã chết còn muốn hại người!”

Huyền Trữ chặt nắm đôi bàn tay trắng như phấn, trong lòng lo lắng cơ hồ bức nàng muốn điên rồi.

Trước kia ngay cả Vương huynh cùng Phong liên thủ cũng không phải đối thủ của ma vương, bây giờ chỉ có một mình Phong.....

461. Q.6 - Chương 43

462. Q.6 - Chương 44: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [44]

Gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, không khí tươi mát mang theo từng trận hương hoa thấm sâu vào lòng người.

Trong Vương cung của Hắc Phong quốc, hoa trong ngự hoa viên nở rất đẹp, cung nữ thị vệ nhẹ chân đi qua, váy áo của cung nữ bị gió nhẹ thổi qua, tạo nên làn sóng dập dờn.

Hết thấy đều có vẻ bình tĩnh.

Trong tấm thất của Hắc Vương, trên chiếc giường to, Hắc Khi Phong bình yên nằm đó.

Thái y bắt mạch xong, Lôi Mông canh giữ bên giường vội hạ thấp giọng hỏi: “Thái y, Vương đến tột cùng là làm sao vậy? Vì sao lâu như vậy cũng chưa tỉnh lại?”

Thái y khoát tay ý bảo Lôi Mông bình tĩnh chờ nóng, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, Lôi Mông vội đuổi theo.

Ngoài tấm cung, thái y ngừng động đôi mi lão hoa [1], tựa như đang tự hỏi: “Lôi Mông, Vương có phải từng bị thương nặng hay không?”

Lôi Mông do dự một chút, hỏi lại: “Có phải tình cảnh của Vương có chỗ nào không ổn hay không?”

“Ừm... Nào sau của Vương từng bị thương, tuy rằng lão phu trong khoảng thời gian này dùng thuốc làm tan tụ huyết trong não của Vương, nhưng có thể để lại di chứng gì hay không khiến Vương cho đến nay vẫn chưa tỉnh lại thì phải đợi quan sát của ngày sau.”

“Vậy Vương khi nào thì mới có thể tỉnh? Chẳng lẽ một mực ngủ sao?” Lôi Mông có chút gấp.

Thái y vuốt vuốt chòm râu, trầm ngâm nói: “Bây giờ chủ yếu xem ý nguyện của Vương, chúng ta chỉ có thể chờ.”

“Chờ? Được, ta biết rồi, ta đi vào trông Vương.”

Lôi Mông cúi đầu, có chút nản lòng đi trở về tẩm cung.

...

Vào đêm, trong Vương cung, trừ tiếng bước chân đều đều của thị vệ tuần tra thì không còn gì khác.

Trong căn phòng tối đen, Hắc Khi Phong ngủ say, gió thổi vào, cuốn lên tầng tầng cung vi [2].

Trong mộng cảnh mờ mịt, Hắc Khi Phong chỉ cảm thấy mình tìm không thấy đường ra.

Hắn đưa tay muốn gạt đi sương mù đang vây quanh hắn, lại phát hiện càng gạt trước mắt càng mơ hồ.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy phía trước có một chùm hào quang chiếu qua, thực chói mắt.

Hắn đưa tay chắn lại, sau khi thích ứng được hào quang mới mở mắt nhìn lại.

Chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn, yếu ớt đứng ở trung tâm của hào quang, thấy không rõ dung mạo, nhưng mà, vì sao hắn cảm thấy hắn có quen biết nàng?

“Phong...”

Một tiếng gọi từ hào quang bên kia truyền đến, mềm mại dịu dàng, rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi làm hắn cảm thấy đau lòng.

Là ai? Nàng là ai? Vì sao hắn cảm thấy có quen biết nàng, nhưng lại nghĩ không ra dung mạo của nàng.

Hắn mở miệng muốn nói chuyện với nàng, lại phát hiện cổ họng mình giống như bị cái gì vướng vào không thể phát ra âm thanh.

“Phong, đừng rời xa ta, Phong...”

Giọng nói mềm mại tựa hồ trở nên có chút ưu sầu, đầm đìa đáng thương, giống như hắn đã thật sự vứt bỏ nàng vậy.

Thanh âm mềm mại quanh quẩn bên tai, tác động đến tiếng lòng của hắn, quyến luyến, đau đớn, thương tiếc...

Hắn phân không rõ cảm giác của bản thân, chỉ biết là, hắn rất muốn rất muốn đi qua ôm lấy nàng.

Ý niệm trong lòng mãnh liệt như thế, thúc giục hắn tiến qua.

Nhưng mà, ngay tại lúc hắn bắt chấp tất cả sắp phá tan sương mù trước mắt, đạo hào quang kia lại đột nhiên thu xa hơn.

“Vào” một tiếng, hào quang cũng đồng thời cuốn nàng đi.

“Phong...” Xa xa, thanh âm sâu bi của nàng phiêu diêu bồng bềnh, tựa như mang lệ, tựa hồ đang cùng hắn nói lời từ biệt.

Không còn nhìn thấy nàng nữa...

Tim hắn thắt lại rất chặt rất chặt, tựa như muốn cắt đứt mạch.

“Đừng đi –” Hắn đem hết toàn lực, rốt cục cũng nói được.

Chỉ là, không còn có thể gọi nàng về.

“Đừng... Đừng đi...”

Trong bóng đêm, trên giường không ngừng truyền ra tiếng vang khàn khàn lo lắng, trộn lẫn thống khổ tuyệt vọng.

Lôi Mông một bước chạy vào.

“Vương, Vương... Người có phải tỉnh lại hay không, Vương...”

Tiếng hấn một tiếng so với một tiếng lớn hơn, một tiếng so với một tiếng vừa hoan hỉ vừa lo lắng.

Mí mắt Hắc Khi Phong kịch liệt rung động, lỗ tai bị thanh âm của Lôi Mông chấn đến ong ong, càng thêm kích thích hấn.

Đột nhiên, hấn mở choàng mắt, miệng vẫn còn thì thào: “Dừng đi...”

Nhìn thấy hấn mở mắt, Lôi Mông kích động không thôi la lên: “Vương, Người rốt cục tỉnh lại, người đâu, mau tới, gọi Thái y, châm đèn...”

Trong nháy mắt, trong tấm cung đèn đuốc sáng trưng, cung nữ bận rộn, thái y bước chân vội vàng.

Hắc Khi Phong từ trên giường ngồi dậy, nhìn một màn quá mức nóng nực trước mắt, hơi hơi nhú mào.

Hấn quay đầu, ôn đạm nhìn Lôi Mông, không quá dễ chịu trầm giọng: “Lôi Mông, người làm tấm cung của ta nóng nực như vậy làm gì? Để bọn họ lui ra hết.”

“A? Vương, cái này...” Lôi Mông ngẩn người.

Vương khôi phục cũng quá nhanh, vừa nãy rõ ràng còn giống như đang trong cơn ác mộng, tạo sao lập tức lại khôi phục bộ dáng trước kia, là... bộ dáng trước khi rời khỏi Vương cung.

Kỳ quái hơn nữa, dựa theo quán tính của một quãng thời gian ở ngoài cung, Vương sau khi tỉnh lại hấn là sẽ lập tức hỏi Huyền Trữ công chúa mới đúng.

Trán hiện lên dấu chấm hỏi thật to, Lôi Mông có chút lơ mơ, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Hay là...

Lôi Mông chỉ cảm thấy đầu óc mờ mịt, hấn do dự hỏi: “Vương, Người... Còn nhớ Huyền Trữ công chúa không?”

“Công chúa?”

Hắc Khi Phong thì thầm, bỗng nhiên cảm thấy một trận đau đớn trên đầu, tựa như cả tim cũng bị đâm đến tê dại, mào hấn cau mày chặt.

Hít sâu một hơi, hấn mới từ cái đau đớn đột nhiên truyền đến cũng đột nhiên biến mất kia mà tỉnh lại.

Rất nhanh, trong đầu hấn xẹt qua một màn tại vách núi kia, hình như... hấn cùng công chúa đều rơi xuống vách núi?!

Hấn hít ngược một hơi, có chút lo lắng: “Lôi Mông, các người cũng cứu công chúa lên từ đáy vực rồi chứ?”

Kết? Cũng cứu công chúa lên từ đáy vực?

Đầu Lôi Mông lại nổ thêm một tiếng, hấn há miệng, có chút nghẹn họng trân trối nhìn Hắc Khi Phong, không biết nên nói từ đâu.

Chẳng lẽ Vương... sau khi khôi phục trí nhớ lại quên mất đoạn của công chúa?!

“Lôi Mông, trả lời ta.” Thấy Lôi Mông không trả lời, Hắc Khi Phong lạnh giọng.

Ngay tại lúc hấn lục thần vô chủ [3], thái y tiến vào.

Lôi Mông vừa thấy thái y vui mừng thở dài một hơi, hấn động tác thực vội mà mời: “Thái y, mau xem thân thể Vương thể nào?”

Thái y tiến lên, hướng Hắc Khi Phong hành lễ, sau đó bắt đầu chẩn đoán.

Hắc Khi Phong cũng không nói gì nữa, chỉ là một đôi mắt đen gắt gao nhìn Lôi Mông, ánh mắt khó dò.

[1] Lão hoa: chứng viễn thị. [2] Cung vi: màn che trong cung. [3] Lục thần vô chủ: hoảng sợ cực độ (chi tiết xem lại chap 14)

463. Q.6 - Chương 45: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [45]

Đêm càng sâu, mọi người tản đi.

Lôi Mông đi theo Thái y ra khỏi tấm thất.

“Thái y, tình trạng của Vương thế nào?”

Thái y cười híp mắt: “Thân thể Vương đã không còn trở ngại.”

“Nói như vậy... Vương thật sự là không sao rồi?” Lôi Mông thì thào, không biết là đang nói với thái y hay là nói với bản thân.

“Đúng vậy, thân thể Vương khỏe mạnh...”

Lôi Mông nghĩ rồi lại nghĩ, quyết định mở miệng: “Nhưng mà...”

Nhưng mà, khi lời nói đến cổ họng rồi lại ráng áp chế.

Nếu Vương đã quên Huyền Trữ công chúa, vậy hẳn có nên tiếp tục kích động Vương hay không, Vương tận mắt thấy công chúa biến mất, nhất định là tạm thời chịu không nổi đã kích mới lựa chọn quên đi.

Hắn hà tất phải vạch vết sẹo của Vương chứ...

Thái y thấy hắn hồi lâu cũng không nói tiếp, có chút bực mình.

“Nhưng mà cái gì?”

Lôi Mông hoàn hồn, cười cười cho coi: “Không có gì, Vương tỉnh lại ta rất vui mừng, có chút choáng váng mà thôi.”

“Ha ha ha... Vất vả cho ngươi, vậy lão phu đi trước.”

Thái y vừa đi, bên trong tấm thất liền truyền ra thanh âm của Hắc Khi Phong: “Lôi Mông, ngươi vào đây.”

Lôi Mông cả người cứng đờ, đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Hắn nên giải thích cho Vương chuyện công chúa không ở trong Vương cung như thế nào đây?

Trong lúc mãi suy nghĩ, hắn đã vào đến tấm thất.

“Vương, Người tìm thuộc hạ?” Hắn cung kính hành lễ.

Hắc Khi Phong tay chấp sau lưng đứng bên cửa sổ, ánh trăng sáng trong chiếu vào, làm nửa bên mặt lãnh tuấn của hắn trở nên thanh tịnh tuyệt trần.

Hắn thở nhẹ nhàng, hơi trong khí đêm lành lạnh ngưng tụ thành sương mù nhàn nhạt.

Trầm mặc một hồi lâu, hắn mới xoay người.

Mấp máy bạc môi, hắn cau mày, con ngươi đen lợi hại nhìn về phía Lôi Mông.

“Lôi Mông, ngươi nói công chúa đã đi khỏi Hắc Phong quốc là có ý gì?”

Cảm giác được ánh mắt của Hắc Khi Phong tinh duệ bức người, Lôi Mông chịu đựng áp lực của ánh mắt đó, cố gắng duy trì thản nhiên để đối diện.

“Vương, ý của thuộc hạ chính là công chúa đã không ở Hắc Phong quốc, trước kia Vương không phải đã để công chúa rời khỏi sao? Cho nên công chúa đã đi rồi.”

Hắn không nói sai, Huyền Trữ công chúa đích thực đã rời khỏi, chỉ là... là một loại rời khỏi khác.

Nghe vậy, Hắc Khi Phong lại lẳng lặng nhìn Lôi Mông hồi lâu, cuối cùng hắn rũ mắt xuống.

Không biết vì sao, thời điểm hắn nghe được Lôi Mông nói công chúa rời khỏi, tim cứ nhiên cảm thấy rất ghen, rất ghen.

Cau mày, hắn lại quay lưng lại, nhìn về phía chân trời, cúi đầu nhẹ than: “Ta nên viết lá thư cho Tiểu Bối để tạ lỗi vì chiếu cố công chúa không chu toàn.”

Tim của Lôi Mông nhảy dựng, ập a ập ứng: “Vương... Thuộc hạ nghĩ... nghĩ... hay là không cần viết đi?”

“Vì sao?” Hắc Khi Phong xoay người, mím môi nhìn Lôi Mông, hắc mâu sâu thẳm không thấy đáy.

“Thuộc hạ cảm thấy... cảm thấy nếu Huyền Trữ công chúa đã chết tâm mà rời Hắc Phong quốc, nếu Vương lại viết thư qua để Huyền Trữ công chúa nhìn thấy, chẳng phải lại đổ mực thương hoài [1] sao, Vương biết Huyền Trữ công chúa đối với Người... đối với Người...”

Nói xong lời cuối cùng, hắn cố ý kéo dài.

Không cần nói nữa, Vương tự nhiên sẽ hiểu ý của hắn.

Hắc Khi Phong phảng phất bị lời nói của Lôi Mông thuyết phục, hắn có chút thất thần nhìn về vầng trăng sáng trên cành cây ngoài cửa sổ, tuần bàng [2] tựa hồ có chút mông lung.

“Đúng vậy, ta không thể lại tổn thương nàng...” Hắn bắt tri bắt giác thì thầm.

Khi hắn ý thức được mình nói cái gì, hắn ngậy cả người.

Lôi Mông cũng nghe thấy, hắn âm thầm gạt mồ hôi lạnh, thật cẩn thận nhìn động tĩnh của Hắc Khi Phong.

Tuy rằng Vương quên đã từng cùng công chúa ở bên nhau, nhưng... hình như Vương không phải hoàn toàn không có cảm giác với công chúa.

Cảm giác được ánh mắt của Lôi Mông, lầm nghĩ lời nói của mình làm Lôi Mông cảm thấy quái dị, Hắc Khi Phong có chút không tự tại dời mắt lãnh đạm đi nói: “Chuyện này đến đây chấm dứt, đêm đã khuya, người trở về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Lôi Mông âm thầm thở ra, sau đó mau mau rời khỏi.

Thẳng đến khi trong tấm thất chỉ còn lại một mình Hắc Khi Phong, hắn mới bỏ mặc gánh nặng của bản thân mà giương mày lên.

Cất bước đến bên giường, nhìn chiếc giường to như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy giường rất lớn.

Đưa tay vuốt vuốt mi tâm, lại vuốt không đi cổ họng không trong lòng.

Ngoài cửa sổ, trăng sáng vẫn treo cao như trước, ánh sáng trắng trong xua tan đi tầng mây ở xung quanh, lại xua không tan nỗi hoang mang nặng trĩu trong lòng hắn.

...

Thời gian trôi qua, tất cả đều khôi phục lại an tĩnh như trước.

Sau khi thiết triều, Hắc Khi Phong đi đến ngự hoa viên, ánh mắt không khỏi dừng trong lương đình, trong đầu nháy mắt xẹt qua gương mặt xinh đẹp của Huyền Trữ.

Hắn nhắm mắt lại.

Gần đây hắn làm sao vậy, tại sao luôn nghĩ đến vị công chúa khiến hắn sợ hãi lần tránh cũng không kịp kia?

Mỗi một lần nghĩ đến nàng, trong tim lúc nào cũng âm thầm đau đớn.

Loại cảm giác đau lòng này... Rất giống cảm giác hắn đã từng nghĩ đến Tiểu Bối.

Đã từng?

Hắn làm sao có thể dùng “đã từng” để hình dung cảm giác nhưng nhớ Tiểu Bối?

Phảng phất bị dọa bởi suy nghĩ của mình, hắn nắm tay đập vào cây cột bên cạnh.

Lắc lắc đầu, hấn cực lực thuyết phục bản thân: “Người ta yêu là Tiểu Bối, là Tiểu Bối...”

Đúng vào lúc này, phía sau hấn truyền đến tiếng gọi: “Vương, Người... khó chịu sao?”

Hắc Khi Phong vội sửa lại tâm tình hỗn loạn của mình, xoay người, nhìn thấy người đang tới, hấn đàm đàm nhắc lên bạc môi: “Tả thừa tướng.”

Tả thừa tướng tiến lên hành lễ, sau đó ân cần nói: “Vương có việc phiền lòng?”

“Không có. Người tìm bốn vương có việc sao?”

Tả thừa tướng vừa nghĩ vừa cười: “Vâng, từ lần trước cùng Xích Diễm quốc đối chiến, sau khi Xích Diễm vương phóng hỏa đốt đỉnh Hắc Sơn của chúng ta, kỳ trân dị thú của chúng ta đã bị hủy diệt mà trước đây chưa từng có, chúng đại thần vẫn luôn vì chuyện này mà hao tổn tâm trí. Cho đến nay, kỳ trân dị bảo thuộc Lăng Nguyệt quốc là phong phú nhất, nếu có thể có được tiếp tế của Lăng Nguyệt quốc, Hắc Sơn của đất nước chúng ta có hy vọng trùng kiến [3] rồi.”

Nói tới đây, tả thừa tướng dừng một chút, nhìn thần sắc của Hắc Khi Phong.

Hắc Khi Phong mím môi: “Tiếp tục nói.”

“Vâng, vì thần nhận được tin tức từ Lăng Nguyệt quốc, nói Lăng Nguyệt công chúa sẽ đại diện cho Lăng Nguyệt quốc đến Hắc Phong quốc chúng ta làm khách, hy vọng hai quốc có thể kết thành quan hệ thông gia.”

Tả thừa tướng vừa nói xong, thở mạnh cũng không dám lộ ra.

Ôi, đám đại thần này quả thật khiến hấn tự mình tìm vất vả ỉnh.

Ai chẳng biết Vương vẫn nhớ thương không thôi Vương hậu nương nương của Xích Diễm quốc, bây giờ muốn Vương nạp phi tử, không biết Vương có chịu hay không.

_____ [1] Đồ mực thương hoài: thương tâm, đau buồn bởi những gì bản thân nhìn thấy. [2] Bàng: gương mặt. [3] Trùng kiến: xây dựng lại.

464. Q.6 - Chương 46: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [46]

Cùng Lăng Nguyệt quốc liên thân?

Hắc Khi Phong nắm chặt quyền, bạc môi mím chặt.

Hấn không nói không rằng nhìn tả thừa tướng, ánh mắt sắc bén.

Tả thừa tướng cúi đầu, từ đầu chí cuối vẫn duy trì tư thế cung kính nhưng không lùi bước.

Hồi lâu, Hắc Khi Phong từ khộp hàm bắn ra lời nói: “Đám đại thần các ngươi thật đúng là ăn no rồi việc!”

Tả thừa tướng còn chưa phản ứng kịp, một gã thị vệ tiến đến –

“Vương, công chúa của Lăng Nguyệt quốc đã tới ngoài cung.”

Sắc mặt Hắc Khi Phong càng thêm khó coi.

“Tả thừa tướng, công chúa của Lăng Nguyệt quốc đến bái phỏng Hắc Phong quốc chúng ta chuyện lớn như vậy vì sao bốn vương không biết một chút nào?!”

Tả thừa tướng kinh sợ quỳ xuống: “Vương, đây là Dạ thái tử thừa dịp Vương không ở Vương cung mà tự ra quyết định.”

“Quyết định của đại ca ta?” Hắc Khi Phong nói lại những lời này.

Mờ ảo, hấn cảm thấy sự tình trở nên thực quỷ dị.

Dựa theo Lôi Mông nói với hần, hần lại cùng đại ca trải qua một phen đấu tranh ác liệt ở một đỉnh núi, sau đó đánh bại đại ca, nhưng hần cũng bị thương mà hôn mê, bởi vì thương thế quá nặng, cho nên hần quên mất trận đấu kia...

Thủ túc tương tàn [1], hần đích xác không muốn nhớ lại tình cảnh đó, nhưng... vì sao hần cảm thấy nguyên nhân không đơn giản như vậy.

Ngay tại lúc hần thất thần, thị vệ có chút gấp gáp: “Vương, Lăng Nguyệt công chúa đã sắp đến cửa cung.”

Hắc Khi Phong đột nhiên hoàn hồn, hần khoát tay, thản nhiên nói: “Ta biết rồi, tả thừa tướng, người phân phó xuống dưới, thỉnh yến nghênh đón Lăng Nguyệt công chúa.”

“Vi thần lĩnh chỉ.”

...

Trên đường của kinh thành của Hắc Phong quốc, tiếng người ồn ào.

Tầng tầng thị vệ chắn lại dân chúng đang vây xem thành hai bên trên đường lớn.

Ở giữa con đường, một hàng đội ngũ trang phục hoa lệ xa xỉ.

Một cỗ kiệu lớn chở một thiếu nữ che mặt, sa mỏng màu xanh nhạt che hết nửa mặt của nàng, chỉ lộ ra một đôi mắt thu thủy [2], trong suốt như ánh trăng trong nước.

Nàng mày liễu cong cong, tóc mai mềm mại chia ra mà rũ xuống, xiêm y xanh nhạt bằng sa mỏng bồng bênh, thần vận trong sạch tựa tiên tử.

Đám thị nữ đi cạnh cỗ kiệu cũng dùng sa che mặt, khiến cho đội ngũ thoát nhìn thật thần bí.

Trong đám người, truyền ra thanh âm hưng trí bừng bừng—

“Mau nhìn mau nhìn, đó chính là Lăng Nguyệt công chúa của Lăng Nguyệt quốc a, bộ dạng xinh đẹp như thế, tựa như tiên nữ.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự rất xinh đẹp, công chúa quả nhiên khác người bình thường nha.”

...

Trong đám đông, nghị luận đều đều, chỉ chỉ trỏ trỏ, đều là tiếng ca ngợi.

Một cô gái che mặt chen chúc trong đám đó, nhin không được lên tiếng hỏi: “Lăng Nguyệt công chúa này đến Hắc Phong quốc làm gì?”

Đại thẩm đứng bên người nàng tốt bụng trả lời: “Nghe nói là tới cùng Hắc Vương của chúng ta liên thân.”

“Liên thân?!”

Thanh âm cô gái che mặt cao lên rất nhiều, dẫn dụ ánh mắt của những người bên cạnh.

“Ý? Cô gái này cũng che mặt, bộ dáng thoát nhìn cũng không tệ, hay là gỡ sa che mặt xuống cho chúng ta nhìn một cái.” Một nam nhân tướng mạo thô tục trong đó nói to.

Đồng lõa khác cũng nhân cơ hội phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, gỡ xuống nhìn xem, xem có phải so với Lăng Nguyệt công chúa còn xinh đẹp hơn không?”

Nói xong, bọn họ liền chen hướng cô gái che mặt, ý vào nhiều người liền ra tay muốn gỡ xuống mặt nạ của nàng.

Cô gái che mặt bị dọa đến lui ra sau, cảnh giác nhìn bọn hần: “Các người muốn làm gì? Đứng lại đây!”

Lui rồi lui, nàng lui đến sau đám người, càng thêm vẻ thân cô thế cô.

Mắt thấy bọn họ sắp xông qua, nàng âm thầm cắn răng, trong lòng bàn tay nâng lên hai luồng hào quang màu tím.

“Các người còn qua một bước, ta liền không khách khí với các người!”

“A! Muốn đe dọa chúng ta a? Lên!”

Mấy người kia căn bản không để nàng vào mắt, cuộn tay áo lên chuẩn bị bắt nạt nàng.

Hai hàng lông mày nàng cau lại, toàn thân chém ra luồng ánh sáng màu tím, cường quang không chút lưu tình bắn phá qua, quăng những tên lưu manh té ngã.

“Ôi! Nữ nhân đáng chết quả có bản lĩnh, Các huynh đệ, chúng ta cùng lên!”

Tiếp đó, bọn họ nhanh chóng từ mặt đất đứng dậy, sau đó cùng nhau xông lên.

Cô gái che mặt lui về sau vài bước, ánh sáng tím trong lòng bàn tay càng thêm mãnh liệt.

Sau vài hiệp, bọn họ bị đánh cho thất linh bát lạc [3].

Cô gái che mặt đứng trước mặt bọn họ, hừ lạnh: “Tình ta hôm nay không tốt lắm, đừng chọc giận ta!”

Những người nằm trên mặt đất liếc mắt nhau, sau đó cùng la lên: “Cứu mạng a cứu mạng a, giết người... Có người muốn giết người a...”

Thị vệ phía trước đám người nghe được tiếng kêu cứu, lập tức tiến lên, mở đầu chính là một tiếng quát –

“To gan! Rốt cuộc là ai dám vào lúc này mà gây sự?”

Những người bị đánh lập tức đồng loạt chỉ hướng cô gái che mặt: “Là nàng, chính là nàng!”

Cô gái che mặt không thể tưởng tượng được mình cứ nhiên bị vu oan, nàng hằm hằm trừng mắt những người thâm hại cực kỳ trên mặt đất.

“Các người...”

Nàng bức bối muốn tiến lên cho bọn chúng một chút giáo huấn nữa, lại quên thị vệ ngay tại bên cạnh đang nhìn nàng.

Thấy nàng có động tác như vậy, thị vệ rút đao kiếm tới tấp chỉ hướng nàng: “Thanh thiên bạch nhật cũng dám hành hung, còn không mau mau buông tay chịu trời!”

Nàng nâng mắt, lạnh lùng nhìn thị vệ: “Thị vệ Hắc Phong quốc đều ăn hại như thế sao? Cứ nhiên không hỏi rõ xanh đỏ đen trắng liền định tội lung tung, Vương của các ngươi thật đúng là anh minh vĩ đại!”

“Láo xược! Dám ngang nhiên bôi nhọ Hắc Vương, bắt lấy nàng!”

Bọn thị vệ tức giận, không lưu tình chút nào công kích hướng cô gái che mặt.

Tình huống trở nên hỗn loạn, đao kiếm “bình bang”.

Cô gái che mặt gắt gao cau mày ứng phó với thị vệ.

Bỗng nhiên, nàng thoáng vô ý, mu bàn tay bị đao sắc xẹt qua, lập tức ra máu.

Nàng hung hăng trừng hướng người chém nàng bị thương, sau đó ánh mắt trở về quét qua thị vệ trước mắt.

Ánh mắt chợt lóe, nàng toàn thân bay lên, trong lúc tử khí tràn ngập, một tử xà (rắn màu tím) nhanh chóng bay trốn qua nóc nhà bên đường.

Trong chớp mắt, liền mất đi bóng dáng của tử xà.

“Đuổi theo!”

Đám thị vệ hét lớn một tiếng, liền tập kết hướng tử xà biến mất mà đuổi theo.

[1] Thủ túc tương tàn: Anh em tàn sát lẫn nhau. [2] Thu thủy: nước mùa thu, chuyên dùng để ví đôi mắt của phụ nữ. [3] Thất linh bát lạc: kẻ đây người đó, nằm rải rác.

465. Q.6 - Chương 47: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [47]

Tử xà lướt nhanh một mạch đến vùng hoang dã, trước mắt là con sông rộng lớn mênh mông nhìn không thấy được bờ đối diện.

Bị rơi vào đường cùng, tử xà đành phải dừng lại. Vừa mới quay đầu lại liền thấy thị vệ đã đuổi theo kịp vây chặn ở trước mặt. Mấy tí tẩn ra, xuất hiện một thân ảnh nữ tử che mặt đáng vẻ mặt mỗi.

Nàng nhú mày lướt qua bọn thị vệ đang từ từ ép sát tới, khẽ kêu nói: “Các người không được bước tiếp tới đây bằng không chó trách ta không khách khí.”

Bọn thị vệ mặt biến sắc, không thèm để ý đến lời uy hiếp của nàng, đồng loạt vung đao hét lên vây tới.

Ai ngờ, bọn họ mới tiến lên không quá ba bước, một làn sương mù màu đen không biết đến từ hướng nào phụt đến, sắc bén đánh về phía họ.

“A, a a a.....”

Trong nháy mắt, tất cả bọn thị vệ đều ngã xuống đất, miệng phun máu đen, ánh mắt thoáng ánh lên tia kinh sợ, co rút được vài cái liền đứt hơi mà chết.

Nhìn thấy thảm kịch trước mắt, trong ánh mắt thiếu nữ che mặt đó xẹt qua một tia rung động, hai tay buông xuống bên người sớm siết chặt thành nắm đấm. Thân hình bởi vì sự kích động nào đó mà hơi run.

Một cơn gió lướt qua, mang theo mùi máu tươi trên mặt đất, xen lẫn mùi độc khí vẫn đục, khiến cho người ta buồn nôn.

Nhanh chóng che mũi lại, thiếu nữ che mặt kia chạy nhanh đến hướng phát ra làn sương đen kia.

“Hắc Khi Dạ, người là tên cuồng ma sát nhân, ai khiến người xen vào chuyện của người khác! Chỉ bằng nửa điểm ấy, người vĩnh viễn không đảm đương nổi Vương vị của Hắc Phong quốc, không có một binh lính nào ủng hộ một tên ma đầu giết người không chớp mắt, người vĩnh viễn kém hơn Phong...”

“Câm miệng.”

Một giọng nói lạnh lẽo hung hăng vọng tới, trong nháy mắt, thân ảnh của Hắc Khi Dạ liền xuất hiện trước mặt, tay nắm chặt lấy cổ họng của nàng.

“Cô Ngự Huyền Trữ, người còn dám nói thêm một câu nữa có tin ta sẽ cho người muốn sống không được muốn chết cũng không xong không?”

“Ta ngay cả chết còn không sợ, thì sợ gì.”

Nàng dốc hết toàn lực mới vất vả phát ra được âm thanh. Đôi mắt không sợ nhìn chằm chằm vào nam nhân tàn nhẫn khát máu trước mặt.

“Người...”

Hắc Khi Dạ hung hăng ném nàng sang một bên. Làm nàng bị một trận ho khan kịch liệt, vất vả lắm mới hít thở thuận lợi được.

Nàng cử động thân thể, cười đến châm chọc: “Người muốn giết ta sao? Thực đáng tiếc, chúng ta cùng ăn Huyết Tâm thảo, Huyết Tâm thảo ảnh hưởng đến sinh mạng của cả hai, ta chết..... người cũng sống không được!”

Nghe vậy, Hắc Khi Dạ nắm chặt tay tựa hồ phát ra tiếng kêu, hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Cuối cùng, hắc không những không tức giận trái lại còn cười âm hiểm: “Không sai, ta sẽ không để người chết, nhưng mà, ta sẽ cho người sống phi thường thống khổ.”

Nói xong, thân ảnh hắc nhanh như tên bắn hướng về phía nàng, tay xuất ra chưởng.

“Bốp bốp bốp”

Vài chưởng phong xuất ra, trên trán nàng lập tức xuất hiện vài ấn tay của hắc, hắc ấn trên phần trán trắng nõn của nàng rất nhanh biến mất. Đồng thời, một trận đau đớn kịch liệt xông tới, giống như có vật gì châm chích trong đầu. Đau đến nỗi nàng bật hét những tiếng kêu vô lực yếu ớt trên mặt đất.

“Người....người làm cái gì với ta?”

Nàng thở gấp dồn dập, trên trán toát ra giọt mồ hôi lạnh.

“Chờ một chút, người sẽ biết nhanh thôi.” Hắc Khi Dạ đắc ý cong môi.

Chỉ chốc lát sau, một giọng ma âm vang vọng khắp đầu nàng: “Giết chết Hắc Khi Phong, Giết chết Hắc Khi Phong.....”

Âm thanh ma quái vang vọng như thôi miên nàng, kịch liệt lôi kéo thần trí của nàng.

“Không... không....” nàng ra sức vùng vẫy đầu, nhưng lại khiến cho đầu óc thêm nhức buốt. Làm cho nàng cơ hồ sắp ngất đi.

Huyết sắc cả người nàng giảm xuống, da thịt tái nhợt giống như mất đi sinh mạng lẫn hơi thở.

“A.....”

Nàng không ngừng lăn lộn trên mặt đất kêu thảm thiết, tay không ngừng nện vào đầu. Vô số kim châm như xuyên thủng óc nàng, đau quá.....

Hồi lâu, Hắc Khi Dạ mở mắt nhìn cười cợt khi thấy bộ dạng chật vật thống khổ của nàng: “Đi thôi, đi làm chuyện người nên làm.”

Huyền Trữ dùng chút sức lực còn lại từ trên mặt đất đứng lên. Khăn tím che khuất gương mặt nàng đã nhuốm màu máu từ khi nào, đó là vết máu nàng vừa nôn ra vừa rồi.

Nàng cảm hận nhìn hắc, nhưng không có năng lực phản kích.

Đôi mắt rũ xuống, nàng ẫn nhẫn chịu đựng sự đau nhức trong đầu, nắm tay nắm chặt đến nỗi móng cũng cắm chặt vào da thịt.

Nàng sẽ không để cho hắc thực hiện được mục đích, nếu như không còn lựa chọn nào khác, nàng cũng không tiếc mọi thứ hủy diệt hắc một lần.

Hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ của mình, nâng đôi mắt lên nhìn hắc.

“Người không được phép theo ta.”

Hắc Khi Dạ lạnh lùng liếc nàng một cái, trong chớp mắt xoay người biến mất.

Hắc không cần phải đi theo nàng, chỉ cần hắc niệm chú ngữ, nàng lập tức sẽ biến thành con rối của hắc. Nếu hắc liên tiếp không giết được Hắc Khi Phong, thì để người thân thiết nhất bên cạnh Hắc Khi Phong chấp hành cái nhiệm vụ khó khăn này....Hắc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

...

Trời xanh ngắt, cung điện hoa lệ trang nghiêm sừng sững, buổi chiều, vào lúc mặt trời lặn làm cho các mái cong trên cung điện khoác thêm một tầng màu sắc vàng óng rực rỡ.

Hoàng cung, cửa cung dần mở rộng ra, tầm thăm đỏ trải dài đến tiền điện. Lăng Nguyệt công chúa bước nhẹ trên cánh sen chậm rãi đi về phía trước, cử chỉ yếu điệu thướt tha động lòng người.

Hắc Khi Phong đi ra trước tiền điện nghênh đón, hai tay chấp phía sau, tư thế oai hùng tuấn đĩnh mê người.

Nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ của hắc, ánh mắt Lăng Nguyệt sáng lên, sự yêu thích trong mắt tỏa ra bốn phía.

Gió nhẹ nhàng mà thổi, cuốn bay vạt áo trên y phục, toát lên vẻ lạnh lạnh mà uy nghiêm lẫm liệt, khí thế không thể chạm đến được.

Rốt cuộc bọn họ cũng dừng lại đối mặt nhau.

“Hoan nghênh Lăng Nguyệt công chúa.” Hắc tử vẻ lễ độ.

Lăng Nguyệt công chúa cúi xuống mạng che mặt hé ra một nụ cười thanh lệ, thể hiện một chút yêu kiều một chút đoan chính. Nàng chân thành ôn nhu hành lễ: “Lăng Nguyệt ra mắt Hắc Vương.”

Hắc Khi phong thần nhiên mỉm cười như đối với hảo hữu, sau đó nghiêng người mời nói: “Lăng Nguyệt công chúa xin mời.”

“Hắc Vương, mời.”

...

Trong yến tiệc, những ca vũ mê người, làm người ta tâm tình sung sướng. Lăng Nguyệt công chúa ngồi bên cạnh Hắc Khi Phong, ánh mắt nhìn về những điệu múa trước mắt sau đó lại chuyển về chăm chú nhìn người nam nhân bên cạnh, bất chợt mỉm cười dịu dàng.

“Hắc vương, trước thịnh tình khoản đãi như vậy, Lăng Nguyệt muốn gảy một khúc xem như báo đáp.”

Hắc Khi Phong nhìn người bên cạnh, trong mắt có chút xa cách: “Lăng Nguyệt công chúa quá khách khí.”

Lăng Nguyệt công chúa chỉ ôn nhu cười, sau đó chân thành đứng dậy đi đến cây đàn trước mặt, ngón tay say sưa điểm nhẹ huyền cầm, tiếng đàn êm tai quanh quẩn mở ra, làm say mê những người có mặt ở đó.

466. Q.6 - Chương 48: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [48]

Ánh trăng sáng mê người, mùi hoa thơm lượn lờ.

Đèn trong cung đình dần được thắp sáng lên, ánh sáng bao phủ khắp cung điện, phản chiếu lên khắp đồ vật khiến chúng trông thật mông lung huyền ảo.

Lăng Nguyệt công chúa một mình đi tới thư phòng. Sau khi được thông truyền (cho phép), nàng liền đi vào trong.

Vượt qua ngưỡng cửa trong nháy mắt, đập vào mắt nàng đầu tiên là hình ảnh Hắc Khi Phong dựa bàn đọc sách, thần thái thật chăm chú.

Xuyên qua ánh nền lung linh càng làm nổi bật thêm ngũ quan đẹp đẽ, đôi mắt đen trầm tĩnh, cái mũi anh tuấn, bạc môi khe khẽ, khắp nơi đều thể hiện hắn là một người anh tuấn xuất sắc.

Hai má của Lăng Nguyệt âm thầm nóng lên, đôi mắt tràn đầy tia ái mộ.

Nàng nhẹ nhàng bước tới.

Hắc Khi Phong nghe thấy âm thanh liền ngẩng đầu, khuôn mặt lãnh đạm có chút hồ hững nhưng cũng không mất đi lễ phép: “Lăng Nguyệt công chúa mời ngồi, không biết trễ như thế tới tìm ta có chuyện gì vậy.”

Lăng Nguyệt hơi ngượng ngùng cúi mặt, tay chấp lại ra cử chỉ cúi chào ấp úng một hồi lâu rốt cuộc cũng mở miệng: “Ta... Ta đến chuyển giao việc phụ vương dặn dò, lần này mang đến danh sách kì trân dị thú từ Lăng Nguyệt quốc đến.”

Vừa nói xong, nàng lại cảm thấy ân hận.

Nàng rõ ràng là muốn... muốn cùng hắn đề cập đến chuyện liên hôn.

“Danh sách”. Con người đen của Hắc Khi Phong xẹt qua một chút tinh quang.

Xem ra Lăng Nguyệt quốc rất có lòng thành mà đến.

Lăng Nguyệt công chúa đứng lên, từ trong tay áo lấy ra một bức tín thư đưa cho hắn: “Đây là thứ phụ vương đưa cho ta mang đến, Người nói hy vọng Hắc Phong quốc cùng Lăng Nguyệt quốc sẽ là hảo hữu mãi không thay đổi.”

Hắc Khi phong tiếp nhận tín thư, ánh mắt nhanh chóng xẹt qua một tia đánh giá, bạc môi hơi hơi mở.

Lăng Nguyệt quốc tuy rằng không phải là một quốc gia lớn mạnh như Hắc Phong quốc và Xích Diễm quốc nhưng cũng là một tiểu quốc sung túc. Nhưng trên một số phương diện có thể mang đến một số kì trân, dị vật lợi hại, có thể tu bổ cho số linh thú mà Hắc Phong quốc đã mất.”

Nhìn khuôn mặt tuấn đạt của hắn tràn ra vẻ tươi cười, ánh mắt nhu hòa đậm đặc lại càng thêm thu hút người.

Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy tim đập nhanh như bay, hai gò má đỏ ửng càng thêm tươi đẹp mong chờ.

“Hắc Vương, Người cảm thấy... còn có thể không?”

Ánh mắt của nàng quyến luyến nhìn hắn.

Hắc Khi Phong buông tín thư xuống, con ngươi đen nhìn nàng thật sâu, trầm ngâm nói: “Danh sách được lắm, chỉ là không biết Vương của quý quốc cần điều kiện gì khác để trao đổi hay không, có thể nói tỉ mỉ về điều kiện đó hay không?”

Có, phụ vương hy vọng nàng gả cho hắn.

Nhưng là, loại chuyện này một người con gái như nàng làm sao có thể nói ra.

Nàng xoắn chặt tấm khăn lụa trong tay, vội vàng liếc nhìn hắn một cái, con ngươi đen sâu sắc của hắn nhìn thấy khiến nàng cảm thấy có một trận áp lực.

Nàng định mở miệng nhưng lại không biết trả lời thế nào, có lẽ là hắn đang chú mục hướng nhìn, nàng đắn đo không biết có nên nói hay không.

Hắc Khi Phong trông theo thần thái của nàng liền đoán ra được chút manh mối, nhưng cũng không vạch trần.

Hắn hạ mắt, đầu ngón tay lơ đãng điểm điểm lên tín thư, cũng không nhắc lại.

Trầm mặc, khiến cho nàng nghệt thở cảm thấy hít thở thật không thông trước sự im lặng này.

Một hồi lâu, hắn rốt cuộc cũng nói: “Lăng Nguyệt công chúa, nàng mới đến Hắc Phong quốc lần đầu, đi đường chắc đã mệt nhọc, không bằng về nghỉ ngơi sớm chút, ngày mai ta sẽ dẫn nàng đi tham quan.”

Nghe vậy, Lăng Nguyệt công chúa kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt không che giấu sự ái mộ mà nhìn hắn.

“Được, vậy ta về nghỉ ngơi trước.”

“Ừ”. Hắc Khi Phong lên tiếng trả lời vẫn đậm đặc như cũ.

Nhưng mà, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng vui sướng của Lăng Nguyệt công chúa, nàng thanh nhả lui thân đi ra ngoài.

...

Đêm đã khuya, ánh trăng đã lên đến đỉnh.

Một thân ảnh nhỏ nhắn lướt qua trên tường cung điện, lần theo con đường quen thuộc hướng về một nơi nào đó.

Đi tới sảnh ngoài của ngự thư phòng, thiếu nữ che mặt ẩn mình sau lùm cây, đôi mắt lấp lánh quan sát đến thị vệ hai bên tả hữu đang canh giữ ngự thư phòng.

Nàng âm thầm vận khí, từ đầu ngón tay bắn ra hai luồng khí màu tím âm thầm hướng về hai gã thị vệ. Một tiếng khe khẽ vang lên, hai gã thị vệ liền thẳng tắp nhắm hai mắt lại.

Nhìn trái nhìn phải cũng không có người, nàng mới từ lùm cây đi ra, nhanh chân bước về hướng ngự thư phòng.

Cúi mắt nhìn cái khay trong tay, nàng nhắm mắt lại định thần rồi lại mở mắt ra hít thở.

Khi đôi chân đã bước đến ngưỡng cửa thì lại lưỡng lự.

Hắn.... bây giờ có khỏe không?

Hít một hơi thật sâu nàng bước vào ngự thư phòng.

Nhưng mà, lúc mà nàng đi tới, lại thấy hắn đang ghé vào văn án trên bàn ngủ. Đây là hình ảnh quen thuộc biết bao, quen thuộc đến mức khiến nàng muốn khóc.

Nàng nhẹ nhàng buông cái khay trong tay, từng bước một đi về phía hắn.

Hắn, ngủ thực sự, vẫn là... giống như trước đây luôn tín nhiệm nàng, sẽ không phòng bị nàng, cho nên không có bình tĩnh giấc từ trong mộng.

Nhìn thấy gương mặt của hắn, hốc mắt nàng không nhịn được đỏ lên.

“Phong... ta rất nhớ chàng.” Nàng cúi đầu nỉ non, tiếng nói như mang theo chút khóc thầm.

Bỗng nhiên, đang ngủ say hô hấp của hắn có chút nặng nề, cái mũi giật giật tựa hồ như người thấy cái gì.

Nàng hoảng sợ nhanh tay che miệng lại không dám lên tiếng nữa. Nhưng mà, đã quá muộn.

Mi mắt hắn khẽ giật choàng mở mắt: “Ai?”

Âm thanh có chút nôn nóng, lại ngoài ý muốn không cảnh giác đến mùi hương, cư nhiên lại nồng đậm lo lắng.

Hắn lo lắng cái gì? Vì sao hắn cảm giác giống như hắn là có cái gì đó ở trong lòng?

Thu lại tâm trạng, hắn phút chốc đứng lên, thân hình cao lớn khí thế hướng nhìn bộ dạng nhỏ nhắn của nàng.

“Người là ai?” Con người hắn sáng quắc nhìn thấy tấm mạng che mặt của nàng, bỗng có một cỗ xúc động muốn ra tay tháo xuống.

Mà hắn hành động tựa hồ với suy nghĩ của mình còn muốn mau hơn, tay sớm đã duỗi ra.

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, rất nhanh lui ra sau vài bước tránh đi tay hắn.

“Chàng...” Nàng khôi phục lại, ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Tay của Hắc Khi Phong hệt hẫng, hắn có chút run sợ nhìn ánh mắt nàng, con người đen mạnh mẽ bắn ra tia thăm dò: “Có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi hay không?”

Ánh mắt của nàng chợt lóe lên, nhanh chóng hạ mình xuống xin lỗi: “Vương, nô tỳ là phụng lệnh Lăng Nguyệt công chúa đưa điểm tâm đến cho Vương.”

“Người là thị nữ của Lăng Nguyệt công chúa?” Hắc Khi Phong nhíu mày, ngữ khí có nghi ngờ.

Nàng sửng sốt một chút lập tức phủ nhận: “Không, không phải, nô tỳ là bên ngự trù (phòng bếp).”

“Vậy vì sao người lại mang khăn che mặt.” Hắn gấp gấp nhìn chăm chú vào nàng.

Nàng nâng tay sờ lên mạng che mặt, đôi mắt phảng phất một tia chua xót, sau đó cuối đầu nhẹ giọng trả lời: “Trên mặt của nô tỳ có dấu vết rất khó xem, cho nên...”

467. Q.6 - Chương 49: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [49]

Yên tĩnh, tràn ngập trong thư phòng.

Hắc Khi Phong lặng lẽ nhìn nàng, nàng cúi đầu, những sợi tóc mềm mại ánh lên vẻ rực rỡ dưới ngọn nến lập lòe

Quen thuộc...

Vì sao hắn cảm thấy tư thế nàng cúi đầu lại quen thuộc như vậy? Hơn nữa, hơi thở tản ra từ người nàng... Cũng quen thuộc như vậy, quen thuộc đến nỗi hắn ngay cả trong lúc ngủ mơ đều cảm thấy quen thuộc, vì sao?

Một cảm xúc vô danh khiến hắn thốt ra: “Ta có thể nhìn mặt của ngươi không?”

Nàng ngẩng ngẩn cả người, hắn... thậm chí còn không biết rõ thân phận của nàng, muốn nhìn mặt nàng, lại còn dùng một loại ngữ khí thỉnh cầu.

Hắn là Vương, cư nhiên lại thỉnh cầu nhìn mặt của một nữ nhân xa lạ.

Cảm giác chua xót dần tản ra khỏi lồng ngực, nàng ngẩng đầu, đôi mắt u ám ảm đạm, xen lẫn nỗi ai oán ảm đạm.

“Tướng mạo nô tỳ nan dĩ kỳ nhân [1], xin Vương thứ tội.”

Nghe vậy, hắn chớp mấy môi, trong con ngươi đen có điểm phức tạp.

Nhìn nàng hồi lâu, hắn mang đôi mắt nàng khắc thật sâu trong tim, không, hình như ấn tượng trong đầu một lần nữa đang bốc cháy lại từ tro tàn, nhằm vào đôi mắt u ám của nàng.

Lắc đầu, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình quái dị đến nỗi hắn không thể thích ứng.

Cố gắng che giấu loại kích động vô danh trong lòng, hắn thản nhiên nói ——

“Thật có lỗi, ta chỉ là nhất thời tò mò, ngươi có thể lui.”

Nghe được lời nói của hắn, nàng khẽ run, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Nàng lại nhìn hắn một cái, sau đó chậm rãi hành lễ: “Nô tỳ cáo lui.”

Tiếp theo, nàng rũ mắt, che giấu nỗi bi thương trong đáy mắt, sau đó xoay người rời đi.

Mới đi vài bước, hắn rồi lại gọi nàng: “Đợi chút.”

Đôi mắt nàng mở to, tràn ra vẻ mừng rỡ.

Xoay người rất nhanh, giọng nói nàng có chút kích động: “Xin hỏi... Xin hỏi Vương còn có chuyện gì sao?”

Tại một khắc nàng xoay người kia, Hắc Khi Phong liền đã hối hận.

Hắn có chút ảo não cổ xúc động khó giải thích của mình.

Âm thầm thu lại hỗn loạn đáy lòng, ánh mắt lợi hại nhìn nàng: “Ngươi... hình như có chuyện nói với ta?”

Nàng nhìn hắn thật sâu.

Hồi lâu, nàng nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Nô tỳ... Nô tỳ muốn hỏi Vương có phải chuẩn bị nghênh thú [2] Lăng Nguyệt công chúa hay không?”

Hắc Khi Phong chấn động, đôi mắt đen tinh tế đánh giá ánh mắt nàng: “Sao hỏi như vậy?”

Cung nữ này... Rất kỳ quái.

Không chỉ cho hắn cảm giác kỳ quái, hơn nữa tư thái nàng cũng kỳ quái, cung nữ bình thường sẽ không to gan mà nói chuyện với hắn như vậy, mà nàng... lại cố tình đi ngược đạo lý này.

Nàng rũ mắt, giọng nói có chút khó nhọc: “Nói như vậy... Vương đích xác có ý cùng Lăng Nguyệt liên thân.”

Hắn hạ mắt, nhìn sâu vào gương mặt cúi xuống của nàng.

Lại nữa, tư thế này của nàng... Rất quen thuộc, hình như đã thấy qua ở đâu rồi?

Hơn nữa, không hiểu... khiến hắn cảm thấy luyến tiếc, nàng đang không vui!

Đúng vậy, trực giác nói cho hắn biết tư thái này của nàng là biểu hiện cho sự không vui.

Trầm ngâm một chút, hắn giấu đi nghi hoặc trong lòng, ra vẻ lãnh đạm: “Cái này có liên quan tới người không? Người chỉ là một cung nữ.”

Nghe vậy, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, cơ hồ là oán trách nhìn hắn: “Ta không phải... Không, ý của ta là... là Huyền Trữ công chúa kia thì sao? Người chẳng lẽ một chút cũng không để ý nàng sao?”

Nói xong lời cuối cùng, nàng có chút kích động, thân mình ần ần run rẩy, tựa hồ đang ẩn nhẫn cái gì.

Dưới tình huống này, Hắc Khi Phong giống như có chút sáng tỏ: “Thì ra người là bảo đảm bất bình [3] vì Huyền Trữ công chúa mà đến.”

Ngay sau đó, chân mày hắn cau lại: “Huyền Trữ công chúa không phải đã sớm quay về Xích Diễm quốc sao? Nàng ta có liên quan gì đến chuyện này?”

“Đương nhiên là có quan hệ, nàng là... của Người... của Người... Chẳng lẽ Người một chút cũng không nhớ chuyện giữa nàng và Người sao?”

Giọng nói nàng có chút run rẩy, đôi mắt lưu động thủy quang, nhu nhược đáng thương, giống như đang chịu sự dằn vặt.

Hắn mím chặt bạc môi, con ngươi đen khóa chặt đôi mắt nàng, thủy quang tràn ngập trong mắt nàng, khiến hắn cảm thấy trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Cổ áp xuống cổ cảm giác quái dị kia, giọng hắn biến lạnh: “Nếu Huyền Trữ công chúa đã quay về Xích Diễm quốc, chuyện của nàng ấy chấm dứt tại đây, người lui xuống đi.”

Nói xong, hắn xoay người đưa lưng về nàng, tựa hồ không muốn vì chuyện này mà nói thêm một câu nào.

Nàng không thể tự át được mà run rẩy bả vai, nước mắt chậm rơi xuống, thấm ướt khăn che mặt.

Nhìn bóng lưng hắn, nàng không thể thừa nhận mà lắc đầu, từng bước một lui ra sau.

Tim, đau đớn...

Phong, chàng quên ta, chàng thật sự đã quên ta.

“Hu... “

Thoáng bất cẩn, nàng nước nỡ ra tiếng.

Nàng vội vã đưa tay che miệng lại, không cho tiếng khóc của mình phát ra một chút thanh âm nào.

Nam nhân đứng trên bậc thềm, không còn xoay người lại nữa.

Nàng vừa yêu vừa hận nhìn thân ảnh hắn, cao lớn như vậy, nhưng lại tuyệt tình như vậy.

Đã từng, đó là một chỗ dựa nàng yêu nhất, hiện giờ, đó là một bóng dáng mà nàng chỉ có thể ngưỡng vọng (nhìn lên trông chờ)

“Hu... “

Ngay tại lúc tay nàng cũng giấu không được tiếng khóc, cả người nàng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cơ hồ là cùng lúc, hắn cũng xoay người lại, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh của nàng biến mất ở cửa.

Hắn nắm tay hung hăng nện lên bàn, đôi mắt đen tràn đầy cảm tình hỗn loạn.

Vì sao?

Vì sao tiếng khóc của nàng làm hắn cảm thấy khó chịu như vậy?

Loại cảm giác này, y hết với cảm giác một lần rồi một lần bị Tiểu Bối đẩy ra, cảm giác tim can bị xé rách đau đớn.

Tiểu Bối...

Hắn đau đớn nhắm mắt lại, để mặc cho cổ nhức nhối hỗn loạn đó bao phủ.

Trong đầu, một lần rồi lại một lần vọng đến tiếng khóc của tỳ nữ kia.

Tiếng khóc của nàng, thương cảm xen lẫn thống khổ... Tựa như bị người khác bỏ rơi.

Loại cảm giác bị bỏ rơi kia, hắn đã nếm trải qua một cách sâu sắc trên người Tiểu Bối.

Đó là một loại đau lòng tuyệt vọng lại luyến tiếc.

Nàng khóc vì lẽ đó sao?

Vì sao hắn lại cảm thấy nàng là?

Bất giác, ánh mắt hắn chuyển hướng cái khay đặt trên mặt bàn bên kia, trên khay có một ít điểm tâm.

Hắn theo bản năng đi qua, đưa tay cầm một khối điểm tâm cho vào miệng.

Xốp nhưng không khô, là khẩu vị mà hắn thích.

Lăng Nguyệt công chúa nhanh như vậy đã biết sở thích của hắn rồi sao?

[1] Nan dĩ kỳ nhân: không được tốt đẹp, khó bày ra.

[2] Nghênh thú: lấy vợ một cách trang trọng.

[3] Bảo đả bất bình [thành ngữ]: gặp chuyện bất bình trong thiên hạ, ra mặt giúp đỡ.

468. Q.6 - Chương 50: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [50]

Ánh nền lay động, lập lòe nhấp nháy.

Trong cung điện bố trí mới lạ, làn sa mỏng manh mềm mại phiêu đảng nhẹ nhàng trong gió, thấp phần tạo nhã.

Lăng Nguyệt công chúa đi qua nơi ấy, nhìn thấy vườn trăm hoa đua nở, xinh đẹp phi thường.

Nàng không khỏi dừng bước chân lại, chuyển hướng đi vào trong.

Nhìn cung điện trang trí đẹp đẽ trước mắt, nàng nhin không được tán thưởng: “Nơi này thật đẹp, không biết ai ở bên trong?”

Thì thảo tự nói, nàng có chút mê mẩn.

Nhìn không được, nàng bước chân vào, ai ngờ, chân trước nàng vừa bước vào, lại đột nhiên cảm giác được chân bị cái gì đánh trúng.

“A!”

Nàng đau đến rút chân về, kinh hoảng nhìn bốn phía: “Ai? Ai trốn trong bóng tối đã thương người khác?”

Từ trong cung điện truyền ra một tiếng nói rất bướng bỉnh: “Không cho phép người đi vào đây, mau rời khỏi cho ta!”

Nghe vậy, Lăng Nguyệt công chúa bình tĩnh lại.

Nghe giọng nói của đối phương, hẳn là một nữ tử rất trẻ tuổi.

Nàng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt nhìn cửa cung điện, dịu dàng nói: “Thật có lỗi, vô ý đi qua đây, cảm thấy nơi này rất đẹp, nhất thời kìm lòng không được đi vào thưởng thức, nếu có quấy rầy đến chủ nhân nơi đây, xin thứ lỗi.”

Bên trong trầm tĩnh một chút, lại truyền ra giọng nói: “Người đi đi, sau này đừng đến chỗ này nữa, ta không muốn nhìn thấy người.”

Bị người khác cự tuyệt kịch liệt như vậy, Lăng Nguyệt công chúa cảm thấy vừa thẹn vừa xấu hổ, nàng cắn cắn môi, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được, sau này ta không đến nữa là được.”

Nói xong, nàng khom người tỏ vẻ thật có lỗi, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng mà, ngay tại lúc nàng xoay người, một đạo sáng màu tím hướng mặt mà công kích qua.

Nàng trừng to mắt, nhanh chóng phản ứng lại, bàn tay vung lên đạo sáng màu xanh nhạt, liền chặn lại công kích của ánh sáng tím.

Liên tục lui về phía sau vài bước, nàng kinh hồn chưa bình tĩnh lại đã nhìn thấy nữ tử che mặt đứng trước mặt.

“Người... Rốt cuộc là ai? Vì sao công kích ta? Người có phải là người trong cung không?”

Nhiều câu hỏi liên tục từ miệng nàng xuất ra, ần ần mang theo hơi thở hỗn hển.

Cô gái che mặt không trả lời, nàng hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay vừa chuyển, ánh sáng tím trong tay càng phát ra mãnh liệt.

Nàng “vèo” một tiếng lại phi thân tới gần Lăng Nguyệt công chúa, đồng thời cả giận nói: “Ta là người căm ghét người!”

Lăng Nguyệt công chúa chuyển thân tránh đi công kích của nàng, hơi thở có chút không ổn.

Không xong! Pháp lực của nàng so ra kém hơn nữ tử che mặt này, không biết nữ tử che mặt này rốt cuộc là ai?

“Người rốt cuộc là ai? Vì sao muốn gây chuyện với ta? Người có biết ta là ai không, động đến ta với người mà nói thì không có ích lợi gì.”

Lăng Nguyệt công chúa vừa chột vật tránh đi công kích của đối phương, vừa thở hồng hộc nói.

“Hừ! Ai muốn ích lợi của người!”

Cô gái che mặt có chút tức giận, nàng vẫy tay, luồng sáng màu tím bay vút thẳng về phía Lăng Nguyệt công chúa.

“A!”

Lăng Nguyệt công chúa tránh không kịp, trang sức trên tóc bị đánh rớt, tóc tai có chút hỗn độn.

Nàng run đến lui vài bước, mắt thấy sắp té ngã.

Nhưng vào lúc này, một đôi tay lịch thiệp từ phía sau thân thể của nàng chặn ngang, vững vàng đỡ lấy nàng.

Nàng quay đầu, kinh hãi hô: “Hắc Vương, là Người?!”

Hắc Khi Phong không nhìn nàng, một đôi mắt đen thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm cô gái che mặt.

“Người vì sao muốn thương tổn Lăng Nguyệt công chúa? Ai cho người có quyền làm như vậy?”

Tiếng nói mang theo chất vấn nồng đậm, xen lẫn một tia sắc bén.

Từ sau khi hắn xuất hiện, cô gái che mặt liền ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt nàng kinh ngạc nhìn hắn, tầm mắt bồi hồi dừng trên đôi tay của hắn đang đỡ lấy thất lưng của Lăng Nguyệt công chúa, đáy mắt mang vẻ bi thương giấu không được.

Phong của nàng... đã không còn là tướng công của nàng, bây giờ hẳn là... Hắc Khi Phong.

Phong của nàng, sẽ không đi tiếp cận nữ nhân nào trừ nàng, chỉ biết đỡ nàng như vậy, thê tử của hắn, Huyền nhi của hắn.

“Nói!” Hắc Khi Phong hung hăng cau mày, bạc môi mím chặt, từ gương mặt căng của hắn mà nói, hẳn thật sự tức giận với nàng.

Ánh mắt Huyền Trữ lóe lên, yếu ớt nhìn hắn.

Nàng cười, cười đến rất nhẹ, rất nhẹ, lại mang theo sự thê lương vô hạn.

Vốn vẹn một tiếng cười ngắn ngủi, đã nói tận khổ sở của nàng.

Bỗng nhiên, đôi mắt nàng nhú lại, hung tợn trừng hướng Lăng Nguyệt công chúa: “Ta nhìn nàng ta không vừa mắt, nên ta đánh nàng ta!”

Vừa dứt lời, nàng lại nâng luồng sáng màu tím lên, thân mình nhanh chóng thẳng tắp bức về hướng Lăng Nguyệt công chúa.

Chân mày Hắc Khi Phong nghiêm lại, hắn đưa tay đẩy, liền đẩy Lăng Nguyệt công chúa qua một bên, sau đó tay còn lại giơ lên, một đạo hoàng quang chói mắt thẳng tắp bắn về phía Huyền Trữ.

Ngay tại lúc hoàng quang bức đến trước mặt, Huyền Trữ đột nhiên rút lại năng lượng, cứ như vậy thẳng tắp đứng ở đó, không né cũng không tránh, để mặc hoàng quang mạnh mẽ thẳng tắp đánh trúng ngực nàng.

Theo đạo hoàng quang công kích đó, nàng bị đánh đến bay lên, sau đó nặng nề rơi trên mặt đất.

“Rầm... Phụt... ”

Huyền Trữ gục trên mặt đất, một ngụm máu tươi từ miệng nàng phun ra, nhiễm đỏ khăn che mặt của nàng.

Nàng lẳng lặng nằm rạp trên mặt đất, chỉ là thoáng ngẩng đầu, đôi mắt đau đớn thẳng tắp nhìn hắn, ánh mắt không hề gợn sóng.

Từ lúc nàng cứng rắn tiếp một chưởng của hắn, Hắc Khi Phong liền sợ ngây người.

Hắn kinh ngạc đứng thẳng thân hình, con người đen phức tạp khó dò mà nhìn nàng.

Bàn tay đã thương nàng rũ xuống bên thân, cứ nhiên không tự chủ được hơi hơi phát run.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau hồi lâu, hắn mở miệng, nói chuyện có chút gian nan: “Người... Người vì sao không tránh?”

Hắn vừa rồi rõ ràng đã làm chậm lại chiêu thức, dựa theo tu hành của nàng, nàng có thể tránh.

Nhưng mà, hắn thật không ngờ nàng cứ nhiên... không né cũng không tránh, hình như... hình như cố ý đứng đó cho hắn đánh vậy.

Vì sao?

Nàng bị thương, hắn đánh nàng bị thương.

Vết máu đỏ sẫm thấm trên khăn che mặt của nàng, khiến hắn nhìn... rất chướng mắt.

Huyền Trữ rũ mắt, ôm ngực ráng nhẹn cơn đau chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy.

Đứng thẳng thân mình, nàng có chút tự giễu thì thào: “Vì sao? Ta muốn nhìn xem... cảm giác bị người đánh có giống với cảm giác bị người khác đánh không, nhưng mà, hình như...”

Càng thêm đau, đau trong tim nàng.

Lời cuối cùng, giấu trong lòng nàng không có nói ra.

Hắc Khi Phong cau chặt mày, nhin không được truy vấn: “Hình như cái gì?”

Huyền Trữ cười cười, có chút bi ai.

469. Q.6 - Chương 51: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [51]

Giăng co trong im lặng một hồi lâu.

Rốt cuộc, nàng cũng trấn định lại, thực bình tĩnh liếc nhìn Lăng Nguyệt công chúa một cái, sau đó lại chuyển ánh mắt qua Hắc Khi Phong.

“Ta đánh rơi cây trâm trên tóc của nàng ta, bây giờ chịu nhận một chưởng của người, không biết như thế thì có giải quyết xem như hai bên hòa nhau được không?”

Hắc Khi Phong sửng sốt, trong thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Huyền Trữ chuyển tầm mắt, nhìn quanh cung điện một chút, sau đó lạnh lùng thản nhiên hạ thấp người hành lễ: “Hắc Vương không nói lời nào, như vậy là đã chấp nhận, nếu đã như thế, nô tỳ cáo lui.”

Nàng xoay người, từng bước một rời đi trước mặt bọn họ.

Hắc Khi Phong chấn động một chút, mở miệng muốn nói chuyện, Lăng Nguyệt công chúa đúng lúc này lại đi tới.

“Hắc Vương, tỳ nữ này là ai a? Vì sao Hắc Vương lại... dung túng nàng ta như vậy?”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong âm thầm thu hồi bàn tay vừa mới đánh người đưa ra sau lưng, nghiêng người đối mặt với Lăng Nguyệt công chúa, vẻ mặt thản nhiên.

“Lăng Nguyệt công chúa, ta thực xin lỗi vì đã để nàng gặp phải chuyện như thế này, cung nữ này trên khuôn mặt có vấn đề, cho nên tâm tình không được tốt, nhất thời hồ đồ phạm sai lầm, ta thay nàng ta tạ lỗi với nàng, hy vọng nàng có thể tha thứ cho nàng ta.”

Lăng Nguyệt công chúa kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn đường đường là một Hắc Vương cư nhiên thay cung nữ hướng nàng cầu tình không nói đi, mà còn giải thích thay cho cung nữ kia?!

Cái này... Rất là kỳ quái!

Chẳng lẽ hắn và cung nữ kia có... ân tình gì?

Trong lòng có một chút không thoải mái, nhưng biểu hiện của nàng vẫn tỏ ra như là không để ý.

“Hắc Vương quan trọng hoá vấn đề rồi, đối với nữ nhân chú trọng nhất chính là dung mạo, ta nghĩ tỳ nữ kia vì chuyện đó mà nhất thời nghĩ không thoáng nên cũng khó cho nàng ta rồi, ta sẽ không trách nàng ta, chỉ là... không biết trên mặt nàng ta bị cái gì?”

“Cái này thì... Ta cũng không biết.” Hắc Khi Phong nhíu mày trả lời.

Kỳ thật, hắn cũng rất muốn biết dung mạo của cung nữ che mặt kia rốt cuộc là như thế nào?

Hơn nữa... Hắn càng muốn nhìn bộ dáng chân thật của nàng, ánh mắt của nàng làm cho hắn cảm thấy rất quen thuộc.

Khi nàng nhìn hắn... Tự hồ như có rất nhiều điều muốn nói.

Lăng Nguyệt công chúa tinh tế đánh giá biểu tình thất thần của Hắc Khi Phong, đầu lông mày hơi hơi nhíu lại.

Hắn đang nghĩ tới cung nữ vừa rồi sao?

Không biết vì sao, trực giác của nàng như cảm thấy sự xuất hiện của cung nữ kia đối với nàng rất là uy hiếp.

Hơn nữa...

Ánh mắt của nàng quay qua nhìn hướng cung điện tối thui, thử hỏi: ” Đúng rồi, không biết là ai ở đây?”

Hắc Khi Phong cũng thuận thế nhìn lại, trong đầu hiện lên một thân ảnh xinh đẹp, luôn cười tủm tỉm cố ý làm cho hắn tức giận khiến cho hắn phải chú ý tới nàng.

Đôi môi mím lại, quay lưng lại nói: “Nơi này không có ai ở cả, Lăng Nguyệt công chúa, ta tiễn nàng trở về.”

Lăng Nguyệt công chúa tức giận nắm chặt tay, cắn cắn môi, tuy rằng không cam lòng cứ như vậy rời đi, lại vẫn là thuận theo ý của hắn.

“Vậy làm phiền Hắc Vương.”

“Đi thôi.”

Hắn thản nhiên, nói xong liền bày ra tư thế xin mời.

Trước khi đi Lăng Nguyệt công chúa còn quay lại nhìn cung điện kia một chút, sau đó mới rời đi.

Dọc theo đường đi, trong đầu nàng nhớ lại tất cả sự việc vừa rồi.

Vừa rồi giọng nói trong cung điện kia cùng giọng nói của cung nữ che mặt rất là giống nhau, nàng dám khẳng định tuyệt đối đó chính là cùng một người.

Về phần Hắc Vương vì sao nói nơi đó không có ai ở, lại che chở cho cung nữ che mặt kia? Hơn nữa khi nàng hỏi chuyện cung điện tối thui đó hắn có vẻ như cũng không muốn nói.

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Những câu hỏi liên tục hiện lên trong đầu, làm cho thần sắc nàng lộ ra vẻ bất an.

...

Ánh nắng rực rỡ, ngày xuân trong hoàng cung, chim hót líu lo.Trong cung điện nơi Lăng Nguyệt công chúa ở.

Ngoài đại sảnh, Lăng Nguyệt công chúa ngồi trên ghế cao, nhìn thị nữ đang tiến vào.

“Thế nào? Đã điều tra ra được nữ nhân kia ở nơi nào chưa?”

Thị nữ cung kính quỳ gối hành lễ, sau đó trả lời: “Hồi công chúa, đã điều tra được, nghe ngự trù nói mấy ngày nay có một cung nữ che mặt tới giúp việc, hình như để thay thế biểu tỳ đang bị bệnh.”

Mấy ngày nay mới tiến cung thay thế cho người khác?

Nếu đúng là như thị nữ điều tra, như vậy... Chẳng phải thời gian ở trong cung của cung nữ kia cũng rất ngắn.

Nếu thật sự là như vậy, Hắc Vương làm sao mà có thể cùng cung nữ kia có vẻ như... Dây dưa với nhau.

Đúng vậy, ánh mắt của Hắc Vương khi nhìn cung nữ kia, còn có ánh mắt của cung nữ kia khi nhìn Hắc Vương, nàng cảm thấy như bọn họ biết nhau đã lâu lắm rồi!

Nhú nhú mày, nàng đột nhiên đứng lên: “Dẫn ta đi gặp nàng ta.”

“Dạ... Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Hiển nhiên, thị nữ cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không dám kháng lệnh.

Một lúc sau, các nàng đã tới phòng bếp.

Ngự trù vừa nhìn thấy Lăng Nguyệt công chúa đến, chạy nhanh đi ra hành lễ: “Khấu kiến Lăng Nguyệt công chúa.”

Ánh mắt Lăng Nguyệt công chúa đảo quanh gian phòng bếp, lại không nhìn thấy cung nữ che mặt đâu.

“Cung nữ che mặt đâu? Sao không thấy nàng ta?” Nàng mở miệng hỏi.

Cung nữ lớn tuổi nhất nghi hoặc nhìn nàng, sau đó thực cung kính bẩm báo: “Bẩm Lăng Nguyệt công chúa, a Toàn vừa mới bị Hắc Vương gọi đi theo Người.”

“Hắc Vương?!” Lăng Nguyệt công chúa nhin không được cất cao thanh âm.

“Đúng vậy, Hắc Vương vừa rồi đại giá quang lâm mang a Toàn đi.”

Lăng Nguyệt công chúa biến sắc, nàng âm thầm nắm chặt năm ngón tay, gắt gao mím môi, sau đó xoay người bước nhanh rời đi, lưu lại một đám hạ nhân hai mặt nhìn nhau.

Hôm nay thật là kỳ quái, Hắc Vương tôn quý đi tới phong bếp, sau đó Lăng Nguyệt công chúa cũng theo đến.

Hơn nữa, hai người đều tìm cùng một người.

...

Cung nữ trong cung điện không dám nhúc nhích, một đại nhân vật giá lâm.

Nam nhân cao lớn anh tuấn ngồi cạnh cái bàn đơn sơ, cung nữ che mặt đứng cách đó không xa, tư thế cung kính, nhưng cũng có vẻ xa cách.

Hắn nhìn nàng, nàng cúi đầu, lông mi dài cong cong ngẫu nhiên động đậy một chút, không hơn.

Cứ như vậy, bọn họ duy trì tư thế này thật lâu, không ai nói chuyện, không khí thật im lặng đến quỷ dị.

Một lúc lâu, nàng rốt cuộc nhin không được ngẩng đầu lên: “Không biết Vương đại giá quang lâm tới nơi này có chuyện gì không?”

470. Q.6 - Chương 52: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [52]

Hắc Khi Phong lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu, không biết ở đâu hắn lấy ra một lọ thuốc.

“Đã thương người, ta thực xin lỗi, bình thuốc này trị nội thương rất tốt.”

Hắn đem thuốc đặt ở trên bàn, hai mắt thủy chung không dời khỏi nàng.

“Thuốc này quá quý trọng, nô tỳ nhận không nổi, hơn nữa nô tỳ là cam tâm tình nguyện chịu một chưởng, Hắc Vương tới xin lỗi làm cho nô tỳ xấu hổ.”

Lời của nàng ản ản như mang theo một chút hờn dỗi, còn kèm theo một chút tự giễu.

“Mặc kệ nói như thế nào, nữ nhân thân mình luôn yếu ớt, thuốc này giữ lại mà dùng đi.”

“Không cần!” Giọng nói của nàng có vài phần chống đối.

Nàng vừa dứt lời, Hắc Khi Phong liền đứng bật dậy, đi tới gần nàng.

“Huyền Trữ công chúa.” Hắn gắt gao khoá chặt ánh mắt của nàng gọi ra tiếng.

Nghe được tiếng kêu của hắn, nàng sửng sốt một chút, cũng rất nhanh phản ứng lại.

Hắn đang thử nàng!

Âm thầm hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng bảo trì bình tĩnh, lạnh nhạt nhíu mày: “Vương, Huyền Trữ công chúa không có ở đây, Người gọi nàng ta, nàng ta cũng nghe không thấy.”

Lời của nàng mang theo ý châm chọc.

Châm chọc hắn, càng thêm châm chọc mình.

Huyền Trữ công chúa... Xưng hô xa lạ có lẽ biết bao, không phải Huyền nhi, không phải nương tử, mà là Huyền Trữ công chúa.

Ánh mắt thực bình tĩnh, lòng lại rất đau, lan tới nòng ngực đang bị nội thương, đau đớn kéo dài xuống tới đầu ngón tay.

Nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, thật dừng dừng, dừng dừng tới nỗi hắn không tìm thấy một chút dấu vết nào.

Hắn từng bước lui lại phía sau, hạ ánh mắt xuống, không biết có phải là thất vọng hay là... mất mát.

Vừa rồi hắn cố tình gọi nàng, hắn hy vọng nàng sẽ đáp lại, hắn hy vọng nàng là Huyền Trữ.

Về mặt hắn khôi phục lãnh đạm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn bình thuốc, thông thả mà nói rõ ràng: “Thuốc này là bốn Vương ban cho ngươi, nếu ngươi không tiếp nhận chính là... kháng chỉ.”

Huyền Trữ ngậy ngẩn cả người, hắn cư nhiên cũng biết... dùng Vương quyền để ép người?

Hơi hơi hạ mí mắt, nàng nhìn sườn mặt của hắn, lạnh lùng như vậy, khuôn mặt khí thế, hắn... thật sự đã khác xưa nhiều lắm.

Trong lòng lại nhớ tới nam nhân ôn nhu với nàng... Bây giờ cách nàng càng ngày càng xa, xa tới nỗi nàng tìm không thấy người giống như trong trí nhớ của nàng.

Cuối cùng, nàng lãnh đạm nhưng cũng rất cung kính quỳ gối hành lễ: “Nô tỳ đa tạ Vương ban cho.”

Nhìn thái độ xa cách của nàng, Hắc Khi Phong âm thầm nắm chặt tay, lồng ngực có chút khó chịu.

Hắn... rất là không thích nhìn thấy nàng hành lễ cung kính với hắn như vậy, tuyệt đối không thích.

Nhưng vào lúc này, Lăng Nguyệt công chúa đột nhiên đến đây.

“Hắc Vương, Người thật sự ở trong này?” Giọng nói của nàng mang theo ý tứ không dám tin, ánh mắt tràn ngập đủ mọi tình cảm.

Ánh mắt của nàng nhìn qua lại trên người Hắc Khi Phong và cung nữ che mặt, ghen tuông trong lòng dần dần lên men.

Bọn họ quả nhiên có ái muội!

Đuôi lông mày của Huyền Trữ khẽ nhướng lên, lạnh lùng nhìn Lăng Nguyệt công chúa đang làm ra vẻ chịu đủ đả kích.

Sau đó, nàng quỳ gối hành lễ: “Nô tỳ khấu kiến Lăng Nguyệt công chúa.”

Lăng Nguyệt công chúa nắm chặt khăn trong tay, cố gắng làm mình duy trì bình tĩnh: “Miễn lễ.”

Tiếp theo, ánh mắt của nàng lơ đãng nhìn xung quanh khi nhìn thấy bình thuốc đặt trên bàn, đôi mắt khẽ nhú lại một chút, xẹt qua một tia tức giận.

Hắc Khi Phong đối với sự xuất hiện của Lăng Nguyệt công chúa có chút ngoài ý muốn.

“Lăng Nguyệt công chúa tới nơi này là... ” Hắn nghi hoặc hỏi.

“Ta... Ta đến đây để tìm nàng ta.” Lăng Nguyệt công chúa chuyển ánh mắt nhìn Huyền Trữ, đáy mắt lộ ra tia đổ kỵ.

Vì sao cung nữ này có thể làm cho Hắc Vương tôn quý tự mình đưa thuốc tới chỗ ở của hạ nhân.

“Nàng tìm nàng ta làm gì?” Hắc Khi Phong thản nhiên hỏi, không tự giác từng bước đi đến gần cung nữ che mặt.

Hành động này của hắn, ở trong mắt Lăng Nguyệt công chúa không nghi ngờ gì đó chính là đả kích lớn.

Hắn cư nhiên lại như vậy mà che chở ột cung nữ.

Vậy nàng được xem là cái gì? Nàng là Lăng Nguyệt quốc công chúa hoà thân a, hắn làm sao có thể làm cho nàng mất mặt như vậy.

Kỳ thật, Hắc Khi Phong cũng không phát hiện ra hành động của mình, nhưng Huyền Trữ lại nhận thấy.

Ở thời điểm đối mặt với nam nhân mình yêu, lòng của phụ nữ luôn luôn sâu sắc.

Nàng nhú nhú mày, có chút khiêu khích nhìn Lăng Nguyệt công chúa.

Thấy thế, Lăng Nguyệt công chúa vừa đỏ kị vừa tức giận đến mất đi lý trí, nàng nhìn chăm chăm Huyền Trữ thốt ra lời nói: “Trâm cài tóc của ta không thấy, ta hoài nghi lúc bị rơi nàng ta đã thuận tay lấy đi.”

Nghe vậy, Huyền Trữ nổi giận, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nguyệt công chúa, lửa giận ngút trời như muốn bùng nổ, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng quên sạch.

“Người vu oan giá họa cho người khác, ta đây mới không thêm cây trâm của người.”

Lăng Nguyệt quốc là cái thá gì, nàng ở Xích Diễm quốc muốn dạng trâm nào mà không có, còn cần phải đi trộm của người khác sao?!

“Nhưng cây trâm của ta chính là tối hôm qua tìm không thấy, lúc đó trừ ta cùng Hắc Vương, cũng chỉ còn lại người.” Ngôn từ của Lăng Nguyệt công chúa có chút bèn nhẹn.

Ngụ ý rất rõ ràng, Hắc Khi Phong thì không có khả năng lấy cây trâm, nếu hắn không lấy thì chỉ có cung nữ lấy thôi.

Sắc mặt Hắc Khi Phong có chút căng thẳng: “Lăng Nguyệt công chúa có tìm kỹ chưa?”

“Ta đã sai người tìm kỹ lắm rồi, tìm khắp nơi cũng không thấy.”

Lăng Nguyệt công chúa trả lời chắc chắn, ánh mắt nghi ngờ nhìn chăm chăm cung nữ che mặt.

Huyền Trữ nắm chặt tay, nàng quay mặt nhìn thẳng Hắc Khi Phong, gần từng chữ: “Ta không có lấy.”

Nhìn ánh mắt của nàng, Hắc Khi Phong nhíu mày thật sâu, tiếp đó, hắn quay lại nhìn Lăng Nguyệt công chúa không nói gì.

Chuyện này... Không có chứng cứ, hiện giờ chưa kết luận được gì.

Thấy hắn lảng tránh ánh mắt của mình, Huyền Trữ cắn chặt môi, nàng oán giận liếc nhìn Lăng Nguyệt công chúa, nhìn thấy trong mắt nàng ta ánh lên vẻ thắng lợi, nàng nổi giận.

“Các người đi ra ngoài cho ta.” Nàng rống to, tức giận đến cực điểm, không quản cái gì Hắc Vương cao cao tại thượng!

“Người... “

Hắc Khi Phong còn muốn nói gì nữa, lại bị nàng giận dữ đẩy mạnh ra ngoài.

“Cút đi! Ta không muốn nhìn thấy người!”

Hắc Khi Phong đột nhiên bị đẩy mạnh ra ngoài, không chút phòng bị, bị đẩy ra ngoài cửa.

Lăng Nguyệt công chúa thực thức thời theo sau Hắc Khi Phong cũng chạy nhanh ra ngoài.

” Rầm!”

Cánh cửa nặng nề đóng sầm lại, ngăn cách với bên ngoài.

471. Q.6 - Chương 53: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [53]

Trong phòng, cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình nàng.

Tay Huyền Trữ siết chặt môn thuyền [1], dùng sức ngay cả các đốt ngón tay cũng trắng bệch.

Hít hít mũi, nàng đem vẻ thẫn thốc yếu ớt che giấu không được kia đè nén thật sâu bên trong cổ họng.

Đặt trán trên ván cửa, nàng yên lặng hít thở.

Ở lại đây... Rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Hắn đã quên nàng.

Thật ra... Quên cũng tốt, dù sao, bọn họ không bao giờ có thể quay về quá khứ nữa.

Cho dù đã biết bọn họ từng là phu thê, sẽ chỉ làm hấn thêm khó xử, dù sao Hắc Khi Phong thật sự... chỉ yêu tẩu tử, không yêu nàng.

Lần này trở về, nàng chỉ muốn nhìn hấn, như thế mà thôi.

Dần dần, nàng buông tay ra.

Xoay người, thân ảnh Hắc Khi Dạ không hề báo động trước đập vào mắt.

Nàng che ngực, cố gắng duy trì trấn định: “Người tới làm gì?”

Hắc Khi Dạ cong bạc môi lên, khoanh tay đùa cột hương gần nàng vài bước.

“Ta đến xem kịch hay, kịch hai nữ nhân tranh một nam nhân, còn rất hay nữa.”

Huyền Trữ buông tay, vờ bình tĩnh ngồi vào một bên: “Người không sợ bị phát hiện, không sợ Hắc Khi Phong sẽ giết người sao?”

“Ha ha... Hấn sẽ không giết ta, hấn giết ta... chẳng khác nào giết người, đừng quên người chính là nữ nhân của hấn, hấn làm sao có thể nỡ để người chết chứ.”

Hấn nói rất nhu hòa, nhu hòa làm người khác chán ghét từ đáy lòng.

Nghe được lời hấn nói, Huyền Trữ lại cười, cười đến thâm lương: “Hấn sẽ! Hấn nhất định sẽ giết người!”

“Ồ? Vậy thật đúng là khiến người khác thương tâm nha.” Hắc Khi Dạ cười mỉa ám chỉ.

Tiếp theo, thần sắc hấn chợt tắt: “Nữ nhân vừa rồi là Lăng Nguyệt công chúa à, xem ra... tình địch của người không quá yếu, không biết Huyền Trữ công chúa cùng Lăng Nguyệt công chúa phân cao thấp với nhau, đến cùng... ai mới là người thắng?”

“Dù sao cũng không phải là người.” Huyền Trữ mím chặt môi anh đào, hung tợn trừng hấn.

Hắc Khi Dạ cười lạnh, bỗng nhiên “vèo” một tiếng phi thân tiếp cận nàng, tay nhanh chóng vươn hướng mặt Huyền Trữ.

Huyền Trữ còn chưa phản ứng kịp, khăn che mặt đã bị hấn kéo xuống.

Lộ ra, là một gương mặt bình thường cực kỳ.

“Chắc chắc chắc, khó trách Phong đệ kia của ta lâu như vậy đều thờ ơ với người, thì ra... người cư nhiên động tay động chân trên mặt mình!”

Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói hấn đột nhiên trở nên âm trầm, con ngươi đen lấp lánh như mũi nhọn lạnh lùng uy hiếp nhìn gương mặt của nàng.

“Hừ!” Huyền Trữ quay đầu sang một bên.

Nàng sở dĩ lại che giấu gương mặt thật, đó là bởi vì nàng ngay từ đầu đã không muốn lại lần nữa cùng Hắc Khi Phong tương phùng.

“Người thật to gan, dám giấu ta để làm như vậy!”

Hắc Khi Dạ tức giận đến trừng thẳng mắt, bàn tay nhanh chóng ngưng tụ chân khí vấy hướng mặt nàng.

“Bốp” Một thanh âm rõ ràng của cái tát tay dừng trên mặt Huyền Trữ, đồng thời, khuôn mặt nguyệt trang của nàng bị xé ra, lộ ra gương mặt chân thật.

Dấu năm ngón tay lập tức hiện trên gương mặt trắng noãn của nàng, vết sưng đỏ nhìn thật kinh người.

Huyền Trữ che bên mặt bị đánh, oán hận quật cường nhìn Hắc Khi Dạ.

“Chỉ biết đánh nữ nhân, người cho là người có lợi hại gì.” Nàng không sợ chết mà chế nhạo.

“Ta làm việc luôn luôn chỉ cầu kết quả, về phần quá trình như thế nào... cho dù là một chút ta cũng không để ý, người, Cô Ngự Huyền Trữ, nghe rõ cho ta, sau này còn dám dịch dung, ta sẽ hủy dung người!”

Nói xong lời cuối cùng, đầu ngón tay hần xẹt qua hai má nàng, lạnh như băng.

Huyền Trữ quay mặt sang một bên, ở nơi hần không nhìn thấy, ánh mắt nhẹ nhàng run lên, hận, nhưng không dám lên tiếng nữa.

Đạt được hiệu quả uy hiếp, Hắc Khi Dạ quay ngoắt, lạnh lùng nói tiếp: “Hưởng thụ tốt những ngày bên cạnh người yêu, ta chờ xem các ngươi như keo như sơn, thế nào, ta đối với người sinh mệnh cộng đồng thể [2] người đây tốt chứ.”

Chỉ cần Hắc Khi Phong lại tiếp nhận Cô Ngự Huyền Trữ, chính là ngày chết của Hắc Khi Phong.

Không ai sẽ phòng bị người thân nhất bên cạnh mình.

Nghĩ xong, trong con ngươi đen của hần nhảy lên tà quang hung ác, sau đó chậm rãi biến mất trong làn sương đen.

Trong phòng, lại một lần nữa khôi phục trống rỗng, chỉ có một mình nàng.

Huyền Trữ cắn chặt môi, thẳng đến khi cắn ra máu.

Mang theo mùi máu tanh tiến vào miệng, kích thích khứu giác của nàng.

Nàng chậm rãi đứng lên, đôi mắt vọt lên ánh sáng của kiên quyết: “Hắc Khi Dạ, ta sẽ không để mưu kế của ngươi được thực hiện.”

Đúng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai?” Nàng luống cuống tay chân lau máu trên môi, sau đó lấy sa tím lần nữa che mặt.

“Hắc Vương sai nô tỳ mời người đến ngự thư phòng một chuyện.” Thanh âm cung nữ ở ngoài cửa vang lên.

Huyền Trữ trừng lớn mắt, hần tìm nàng?

Nói không rõ cảm giác trong lòng, là vui sướng, là mừng rỡ, là chờ mong, hay là lui bước?

Mặc kệ là tâm tình gì, nàng bây giờ là thân phận cung nữ, hần truyền gặp, nàng nhất định phải đi.

...

Đến trước cửa ngự thư phòng, Huyền Trữ bồi hồi, cư nhiên có loại tâm tình muốn trốn tránh.

Bây giờ nàng không thể gặp hần, vạn nhất Hắc Khi Dạ đột nhiên thì chú với nàng thì làm sao? Nàng không thể mạo hiểm có khả năng sẽ tổn thương đến an nguy của hần.

Mặc dù, khả năng nàng có thể thương tổn hần... là không, nàng cũng không nguyện ý, bởi vì, nàng cũng không nguyện ý giương đao với hần, thà chết cũng không nguyện ý.

Gót chân vừa chuyển, nàng muốn chạy.

Nhưng, hần lại như liệu trước được ý nghĩ của nàng –

“Còn không vào.”

Tiếng nói hần rất nhẹ, lại xen lẫn mệnh lệnh không thể phản kháng.

Rơi vào đường cùng, Huyền Trữ đành phải dừng lại bước chân muốn rời khỏi.

Hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng ổn định tâm tình của mình, sau đó vờ trấn định rảo bước tiến vào thư phòng.

“Vương, Người tìm nô tỳ có chuyện gì?”

Nàng hạ người hành lễ.

Nhìn nàng đứng rất xa mà vừa cung vừa kính, thái độ lễ phép lại lạnh nhạt, làm hần cảm giác cả người không thoải mái.

“Sau này không cần hành lễ.”

Lời nói còn chưa thông qua não mà đã thốt ra.

Nói xong, bọn họ đồng thời đều ngây người, nhìn thẳng đối phương, không khí quý dị tràn ngập.

Huyền Trữ nắm chặt quyền, cảm giác tim đập dồn dập.

Hắn... Vì sao lại nói như vậy.

_____ [1] Môn thuyên: thanh gỗ chắn cửa. [2] Sinh mệnh cộng đồng thể: nhiều nghĩa trên nhiều phương diện, nôm na là cùng một thể.

472. Q.6 - Chương 54: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [54]

Sau khi ý thức được mình nói cái gì, Hắc Khi Phong muốn thu hồi lời nói đã không còn kịp rồi.

Dưới ánh mắt không dám tin của nàng, hắn có chút xấu hổ háng giọng.

“Khụ... Ta là nói nếu thân thể người không khỏe thì không cần phải mệt nhọc.”

Nói xong, khuôn mặt tuần tú của hắn xông lên vẻ ửng đỏ đột ngột.

Hắn rốt cuộc là đang nói cái gì, quỳ gối hành lễ hắn là không quá mệt nhọc.

Có lẽ là cảm giác được lời nói mình quá gượng ép, mắt hắn không dám nhìn nàng nữa.

Nhưng mà, Huyền Trữ lại nở nụ cười.

Những ngày này, cuối cùng nàng lại có thể cảm thụ cảm giác cười thật lòng rồi.

Mặc kệ hắn vì sao đột nhiên lại nói như vậy với một người thân phận không rõ ràng này, nhưng mà, giờ khắc này, nhìn mặt hắn phiếm hồng, nàng tựa hồ lại thấy được ngày xưa người luôn thương yêu nàng hết mực... Tương công.

Có loại cảm giác muốn khóc.

Bao nhiêu là ước muốn được nhào vào lòng hắn như lúc trước, ỷ lại vào hắn, làm nũng với hắn.

Hít sâu lần nữa, nàng thật vất vả mới áp chế được cỗ mãnh liệt dưới đáy lòng cơ hồ sắp bao phủ nổi xúc động trong lý trí.

Không thể gần hắn thêm nữa, tuyệt đối không thể.

Đáy lòng nàng không ngừng nhắc nhở bản thân.

“Nô tỳ hành lễ với Vương là lẽ thường, Vương quan tâm đến tình trạng sức khỏe của nô tỳ như vậy, nô tỳ cảm tạ lòng ân sâu sắc.”

Nàng buộc mình nói ra những lời khách sáo, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Nàng sợ, nếu không cách hắn xa một chút, nàng thật sự sẽ khống chế không được.

Nghe vậy, ánh mắt Hắc Khi Phong cuối cùng cũng trở lại trên mặt nàng.

Hắn nhú nhú mày, không biết nên vì cự tuyệt của nàng cảm thấy thở dài nhẹ nhõm một hơi, hay là nuốt nghẹn một hơi.

Nhìn đôi mắt trong suốt bình thản của nàng, hắn siết chặt cuốn sách trong tay.

Trầm ngâm một chút, hắn nghiêm túc nhìn nàng: “Người là a Toàn phải không, về chuyện Lăng Nguyệt công chúa nói người lấy trộm cài...”

“Ta nói rồi không phải ta lấy!”

Không đợi hắn nói xong, Huyền Trữ liền kích động đánh gãy lời hắn.

Ai cũng có thể vu oan nàng, hắn thì không được, tuyệt đối không thể.

Hắc Khi Phong trầm mặc một chút, lẳng lặng nhìn nàng, nhìn ánh mắt kích động của nàng, hắn không nói tiếp.

Hồi lâu, Huyền Trữ rốt cuộc dần dần bình tĩnh lại, cũng ý thức được hành vi của mình không thỏa đáng.

Nàng cắn cắn môi, gục đầu xuống: “Xin lỗi, nô tỳ lỗ mãng.”

“Không sao.” Hắn mở miệng, ngữ khí mang theo tia dung túng nhu hòa.

Huyền Trữ sửng sốt, ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Vì sao lại khoan dung như vậy với nàng, vì sao?

Hắn khoan dung với nàng, ôn hòa với nàng, sẽ làm nàng nhớ tới Phong của nàng.

Lắc lắc đầu, nàng ảm đạm rũ mắt xuống.

Đừng khoan dung nàng nữa, cũng đừng biểu hiện bất cứ ý tốt nào với nàng nữa, đừng lại gần nàng nữa, càng đừng... dò xét nàng.

Hắn không phải Phong của nàng, đừng tốt với nàng như vậy.

Thấy nàng vô ý thức lắc đầu, Hắc Khi Phong cảm giác tim mình như bị cái gì ngăn lại, có chút khó chịu.

Vì sao nàng lắc đầu? Vì sao cứ như là rất tuyệt vọng?

Vì sao nàng luôn dùng cái loại... ánh mắt phức tạp này nhìn hắn?

Mím môi, hắn đem những nghi vấn đang chạy trong lòng tim tạm thời áp xuống.

“Người đừng căng thẳng, ta truyền người tới không phải vì để định tội người một cách lung tung. Chuyện trâm cài của Lăng Nguyệt công chúa mất đi kết quả như thế nào ta sẽ điều tra rõ, gọi người đến chỉ là muốn nói với người... Ta tin người không có lấy trâm cài, lúc ấy ta có mặt, trâm cài là rơi xuống trước người ta, người... chưa một lần tới gần ta, hơn nữa sau đó... người lại bị thương, càng thêm không có cơ hội tới gần nơi mà trâm cài rơi xuống.”

Nghe vậy, Huyền Trữ gục đầu xuống, không lên tiếng nữa.

Tim, rốt cuộc lại sống một chút.

Hắn nói với nàng... Hắn tin nàng, hắn tin nàng...

Không có câu nào so với câu này của hắn càng thêm làm cho nàng cảm thấy thỏa mãn.

Cho dù không lấy thân phận thê tử, nàng cũng hy vọng hắn tin... nàng sẽ không làm chuyện tổn thương hắn.

Sau này... Sẽ không bao giờ nữa.

Nàng... Muốn hắn sống một cách hạnh phúc.

Nàng nghĩ, nàng biết mình nên làm như thế nào rồi.

Tâm niệm đã định, lòng của nàng, bỗng nhiên trở nên rất bình tĩnh.

Ngẩng đầu, nàng nhìn sâu vào hắn: “Vương, nếu Người tin nô tỳ, vậy nô tỳ đã an tâm, cảm ơn tín nhiệm của Vương. Nô tỳ... cáo lui.”

Nhìn bóng dáng của nàng, Hắc Khi Phong không chút nghĩ ngợi liền đứng lên đi xuống bậc thang đuổi theo vài bước.

“Chờ... Chờ một chút.”

Bóng dáng này cứng đờ, không muốn quay đầu lại, nhưng vẫn là phải quay đầu.

“Vương còn có gì phân phó?”

Ánh mắt sáng rực của Hắc Khi Phong nhìn chăm chăm khăn che mặt của nàng, phẳng phất muốn nhìn xuyên qua khăn che mặt vậy.

Cuối cùng, hắn nói: “Ta truyền thái y xem giúp mặt của ngươi.”

“Không.”

Huyền Trữ vừa thốt ra đã là lời cự tuyệt, đồng thời còn phản xạ đưa tay che khăn che mặt, giống như rất sợ khăn bị người khác vạch ra vậy.

Nhìn phản ứng khẩn trương của nàng, Hắc Khi Phong âm thầm nhíu mày.

“Ta chỉ để thái y xem xét bệnh tình của ngươi, ta cam đoan sẽ không ở một bên nhìn mặt ngươi.”

Giọng hắn có chút hòa hoãn cùng thương lượng.

Huyền Trữ kích động nhìn hắn một cái, sau đó vội vàng cúi đầu: “Nô tỳ dạ tạ ân huệ của Vương, nhưng... nhưng nô tỳ đã xem qua đại phu, rất nhanh sẽ... sẽ không sao.”

Hắc Khi Phong trầm mặc một hồi lâu, cứ như vậy không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng.

Cuối cùng, vẻ mặt hắn khôi phục lãnh đạm: “Được rồi, nếu đã như vậy, vậy ngươi lui ra đi.”

Hắn chuyển biến cực nhanh làm cho nàng có chút không phản ứng kịp.

Dừng một chút, nàng mới phản ứng lại: “Vâng.”

Rốt cuộc, bóng dáng nàng biến mất ở trước mắt.

Chân mày Hắc Khi Phong cũng đồng thời nhíu chặt lại.

Nàng... đến tận cùng có phải Huyền Trữ công chúa hay không? Không, hình như lại không quá thích hợp.

Trong tiềm thức, hắn cảm thấy nàng là một người, là... một người mà hắn cảm thấy rất quen thuộc.

Cho dù là động tác, thần thái, ánh mắt... của nàng.

Tất cả, đều làm cho hắn cảm thấy quen thuộc như vậy, liền ngay cả mùi hương loáng thoáng trên cơ thể nàng, cũng làm hắn cảm thấy quen thuộc như vậy.

Nhìn cánh cửa trống rỗng, con người đen của hắn dần dần nhiễm lên một chút kiên định.

Hắn nhất định phải làm rõ đến tận cùng là chuyện gì xảy ra.

473. Q.6 - Chương 55: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [55]

Trong cung điện được bố trí tinh xảo, truyền ra một đạo thanh âm không dám tin.

“Cái gì? Người lặp lại lần nữa.” Lăng Nguyệt phút chốc đứng lên, ánh mắt trừng rất to nhìn thị nữ của mình.

“Bẩm công chúa, bên ngoài có một cung nữ che mặt tên a Toàn cầu kiến.”

Lúc này, cuối cùng Lăng Nguyệt công chúa cũng thật sự nghe được rõ ràng.

Nàng xoắn xoắn khăn tay, đi qua đi lại vài bước, sau đó mới trấn định lại.

“Để nàng ta vào.”

Nàng một lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh.

Chỉ chốc lát sau, Huyền Trữ liền đi vào.

“A toàn khấu kiến Lăng Nguyệt công chúa.”

Lúc này đây, vẻ cung kính của nàng khiến Lăng Nguyệt công chúa cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

Bởi vì, nàng tựa hồ đã không còn cảm thụ được dịch ý của cung nữ che mặt này đối với mình.

Tuy rằng trong lòng chứa đầy phiền muộn, nhưng nàng vẫn duy trì vẻ thản nhiên như cũ.

“Miễn lễ.”

“Tạ công chúa.”

“Người tìm ta có chuyện gì?”

Ánh mắt Huyền Trữ thản nhiên đối diện với ánh mắt tràn ngập suy đoán của Lăng Nguyệt công chúa, áy náy nói: “Nô tỳ là tới bồi tội, nô tỳ thật có lỗi trước kia năm lần bảy lượt xung đột với công chúa, nô tỳ đáng chết.”

“À?” Lăng Nguyệt công chúa ngây người, đối với lời tạ lỗi của Huyền Trữ cảm thấy kỳ quái.

Biết Lăng Nguyệt công chúa vì sao lại có loại phản ứng này, Huyền Trữ cũng không vội muốn nàng ta tin thành ý của mình.

Nàng rũ mắt, yếu ớt nói: “Thật ra... Nô tỳ trước kia từng là thị nữ của Huyền Trữ công chúa của Xích Diễm quốc, Huyền Trữ công chúa từng rất thích rất thích Hắc Vương, vì Hắc Vương, Huyền Trữ công chúa ngay cả sĩ diện cũng không cần mà đuổi theo tới Hắc Phong quốc, nhưng mà...”

Nói đến chỗ đau, ngữ khí của nàng có chút nghẹn ngào.

“Nhưng mà cái gì?” Lăng Nguyệt công chúa hiển nhiên bị khơi mào hứng trí.

Thì ra, còn có cái một công chúa khác si tình với Hắc Vương, cư nhiên vì Hắc Vương, ngay cả sự e lệ của nữ tử cũng từ bỏ, vậy thì phải chịu bao nhiêu ánh mắt khác thường a.

Đường đường công chúa theo đuổi nam nhân...

Nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút bội phục Huyền Trữ công chúa kia.

Thở dài một hơi, Huyền Trữ mới nói tiếp: “Nhưng mà... Hắc Vương rất chán ghét Huyền Trữ công chúa, cho nên, Huyền Trữ công chúa cuối cùng chỉ có thể ảm đạm rời khỏi Hắc Phong quốc.”

Nghe đến đó, Lăng Nguyệt công chúa lập tức liền hiểu được ngọn nguồn trong đó.

Ánh mắt nàng nhìn Huyền Trữ trở nên nhu hòa.

“Cho nên người nghe nói ta muốn cùng Hắc Vương liên thân, vì thế cảm thấy bất bình thay cho Huyền Trữ công chúa phải không?”

“Đúng vậy.” Huyền Trữ thản nhiên thừa nhận.

Thật ra, nàng đâu chỉ bất bình, nàng từng đổ kị cơ hồ muốn phát cuồng.

Tướng công của nàng muốn lấy nữ nhân khác, nàng sao có thể tâm bình khí hòa được.

Chỉ là, lúc nàng rút cuộc chấp nhận việc hắn đã hoàn toàn quên đi thê tử là nàng đây, lòng của nàng... cũng dần dần bình tĩnh lại.

Hắc Khi Phong trước kia lấy Lăng Nguyệt công chúa cùng nàng... lại có quan hệ gì chứ, nàng lại có lập trường gì đi ngăn cản hắn lấy những người khác.

Có lẽ sẽ cảm thấy không cam lòng, đồng dạng là công chúa, hắn lại tránh nàng cũng sợ không kịp.

Nhưng mà, bây giờ nàng không sao cả.

Yêu một người, là sẽ cho hắn sự hạnh phúc.

Nàng không thể cho hắn hạnh phúc, đành phải buông tay để hắn đi theo đuổi hạnh phúc thuộc về hắn.

Trầm mặc một hồi lâu, Lăng Nguyệt công chúa yên lặng nhìn nàng, đôi mắt xinh đẹp mang theo ánh sáng của sự khôn khéo: “Hôm nay người đến không phải vì tạ lỗi đơn giản như vậy chứ?”

Ánh mắt Huyền Trữ lóe lên, trong mắt nhiễm lên sự yên lòng.

“Người thực thông minh, ta nghĩ có người ở bên cạnh Hắc Vương, hẳn nhất định sẽ sống rất tốt.”

Nghe vậy, bên ngoài Lăng Nguyệt công chúa nở nụ cười tinh tường như không có gì, nhưng dường như nàng có chút đăm chiêu nhìn Huyền Trữ.

“Người... có thể nói rõ ý của người hay không.”

Huyền Trữ cắn cắn môi, hô hấp vài cái, mới phát ra âm thanh: “Ta... Ta hy vọng người giả cho Hắc Vương, làm hiền thê của hắn, khiến hắn sống thật hạnh phúc.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nàng mơ hồ xen lẫn một tia chua xót.

“Người... ” Lăng Nguyệt công chúa vừa định nói cái gì, lại phát hiện ánh mắt Huyền Trữ trở nên thực quỷ dị, quỷ dị làm cho nàng kinh hãi.

Giết nữ nhân chương mắt này, giết nàng ta, giết nàng ta...

Huyền Trữ thống khổ ôm đầu: “Đừng nói nữa, đừng ép ta... Tránh ra... A... ”

Đầu như bị cơn đau xuyên sâu, ma âm đang quanh quẩn trong đầu nàng một tiếng lại một tiếng như đâm thủng não bộ, làm thần chí nàng bắt đầu có chút tan rã.

“Lăng Nguyệt công chúa, mau... chạy mau, chạy... ”

Huyền Trữ dốc toàn lực đối kháng cơn đau trong đầu, gian nan duy trì lý trí của mình.

Lăng Nguyệt công chúa nhìn nàng đột nhiên biến hóa, có chút mơ hồ.

“Người... Người làm sao vậy? Người không sao chứ?” Nàng có chút bó tay muốn xông qua giúp đỡ.

Huyền Trữ một tay đẩy nàng ra, lo lắng vừa đau khổ thúc giục: “Chạy mau, ta... ta không muốn giết người, chạy mau, chạy a... ”

Giết nàng ta, giết nàng ta, giết nàng ta...

“Không, người cầm miệng, Hắc Khi Dạ, người cầm miệng, ta sẽ không nghe lời người... A... ”

Cơ hồ bị ma âm nhiễu loạn đến không nhận ra được, nàng phát cuồng đẩy ngã cái bàn, những vật trưng bày trong phòng đều rơi trên mặt đất.

Lăng Nguyệt công chúa kinh hãi nhìn Huyền Trữ lâm vào điên cuồng.

“Không được, ta phải đi tìm Hắc Vương.”

Sắc mặt nàng tái nhợt thì thào, sau đó xoay người muốn đi.

Nhưng vào lúc này, một đạo tử quang đột nhiên hướng nàng bắn lại.

Nàng hét lên một tiếng khó khăn tránh đi.

“A Toàn, người tỉnh táo một chút.”

Nàng vừa tránh né vừa gian nan chống đỡ công kích của Huyền Trữ.

Huyền Trữ đã hoàn toàn bị khống chế bởi ma chú của Hắc Khi Dạ, nàng như nổi cơn điên tận lực công kích Lăng Nguyệt công chúa, đôi mắt toàn là sát khí.

“Giết Lăng Nguyệt công chúa, giết nàng ta... ” Trong đầu, đạo ma âm kia chưa từng ngừng lại, khống chế tư tưởng của nàng.

Lăng Nguyệt công chúa tránh né hết sức chật vật.

Đột nhiên, nàng một phút bất cẩn, bị chiếc ghế ngã làm trượt chân.

“A –” Nàng kinh hô một tiếng, bản năng cầu sinh khiến nàng phản ứng từ mặt đất nhanh chóng bò xa Huyền Trữ đang bức đến gần.

Dưới đất, mảnh thủy tinh nhỏ bị đánh vỡ đâm vào lòng bàn tay nàng, máu đỏ sẫm dính trên mặt đất.

474. Q.6 - Chương 56: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [56]

Huyền Trữ như bị ma nhập, đôi mắt tràn đầy sát ý nồng đậm.

Lăng Nguyệt công chúa gục trên mặt đất, đau đớn trong lòng bàn tay làm chậm đi tốc độ bò của nàng.

Ngay tại một khắc này, đáy mắt của Huyền Trữ xẹt qua một tia tàn nhẫn, chỉ thấy thân ảnh của nàng “vèo” một tiếng tới gần Lăng Nguyệt công chúa, tử quang trong tay vô cùng sắc bén bắn về phía não bộ của Lăng Nguyệt công chúa.

Tơ mắt nhìn tử quang đoạt mệnh bổ về phía mình, lại không cách nào né tránh.

“Cứu mạng a –” Lăng Nguyệt công chúa sợ hãi nhắm mắt lại thét chói tai, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Mắt thấy Huyền Trữ sắp giết thành công Lăng Nguyệt công chúa, ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một đạo hoàng quang mạnh mẽ bắn lại đây, đem tử quang bắn ngược trở về.

Huyền Trữ chuẩn bị không kịp, trừng lớn ánh mắt nhìn tử quang hướng ngược về mình, rất chật vật.

“Vèo vèo!”

Thời điểm tử quang sắp đánh trúng Huyền Trữ thì lại đột ngột chuyển phương hướng, chỉ xẹt qua khăn che mặt của nàng.

Ngay tại lúc toàn thân nàng ngã xuống, khăn che mặt cũng đồng thời rơi xuống dưới.

Sa mỏng màu tím rơi xuống, trên mặt nhất thời không còn gì che lấp, Huyền Trữ ngây người ngơ ngác, ma âm trong đầu cũng ngừng lại.

Nàng khôi phục thanh tỉnh, lại chỉ có thể ngơ ngác nhìn Hắc Khi Phong.

Nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, con người đem của Hắc Khi Phong xẹt qua đủ loại cảm xúc phức tạp.

Là nàng, thật là nàng!

Trong nháy mắt thấy rõ ràng mặt nàng, tim hấn, lại không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Nhưng mà, khi lý trí lại trở về hiện tại, sắc mặt hấn dần dần trầm xuống.

Đôi mắt đen của hấn lạnh lẽo nhìn nàng: “Huyền Trữ công chúa, tính ngang ngược của nàng càng ngày càng làm cho người ta không thể chịu đựng được, cứ nhiên giết người!”

Nghe giọng nói nghiêm nghị của hấn, nhìn ánh mắt lạnh lùng của hấn, Huyền Trữ chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn.

Mặt nàng tái nhợt, cánh môi run nhẹ, yếu ớt giải thích: “Chàng... Chàng nghe ta giải thích, ta không phải cố ý, chàng hãy nghe ta nói...”

“Không cần phải nói nữa! Nàng không phải đã về Xích Diễm quốc sao, vì sao còn muốn ẩn thân ở Hắc Phong quốc, chẳng lẽ nàng còn chưa chết tâm?!”

Đối với lời giải thích của nàng, hấn chỉ cảm thấy đến một trận thất vọng.

Vì sao nàng cứ nhiên lại là nữ nhân nhấn tâm như vậy?

Một loại đau lòng không thể chấp nhận được hỗn loạn trong lòng hấn, làm nộ khí cứ một mực tăng lên.

Hấn rất tức giận, hơn nữa không thích nhìn thấy nàng lòng dạ ác độc như vậy, cực kỳ không thích, nàng không nên như vậy.

Thấy sắc mặt hần ngàn biến vạn hóa lại thủy chung đều là vẻ lo lắng.

Huyền Trữ gấp gấp, hoảng hốt.

Nàng cất bước muốn tới gần hần: “Phong, chàng hãy nghe ta nói... ”

“Ta không muốn nghe nàng nói bất cứ lời ngụy biện nào, càng không muốn gặp lại nàng, nàng đi, rời khỏi tầm mắt của ta, bằng không... Ta sẽ không khách khí!”

Hần lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó xoay người định xem tình trạng của Lăng Nguyệt công chúa.

Huyền Trữ cắn môi, bỗng nhiên hướng hần chạy vội qua.

Bất thành linh, nàng từ sau lưng hần ôm chặt lấy thắt lưng hần, ôm rất chặt, rất chặt.

“Phong, đừng hiểu lầm ta như vậy.” Nàng gần như khóc mà cầu khẩn hần.

Hắc Khi Phong cả người run một cái, vì cái ôm của nàng, tim, cứ nhiên trong nháy mắt đó mà rung động.

Hần hung hăng nhứ mày, cực lực gạt bỏ dao động trong nội tâm.

Thoáng nắm chặt quyền, chân khí cả người xông lên, hung hăng đánh văng Huyền Trữ.

“A!” Huyền Trữ không hề phòng bị bị hần đánh văng ra, lao đảo bổ nhào trên mặt đất.

“Ưm...”

Nàng kêu đau một tiếng, lòng bàn tay bị mảnh vụn rạch, từng giọt máu tươi thấm ra, từng trận phát đau.

Chậm rãi, nàng quay đầu nhìn hần, hần cũng đã sớm quay lưng nhìn Lăng Nguyệt công chúa.

Yếu ớt nhìn nửa bên mặt của hần, hần nhứ sâu chân mày, là sự quan tâm dành ột nữ tử khác.

Thủy tinh đâm vào lòng bàn tay rất đau, nàng lại hoàn toàn bất giác nắm chặt tay, để mặc cho sự đau đớn kia tăng lên.

Có lẽ, chỉ có cơn đau này, mới có thể làm nàng đè nén xuống chua xót trong nội tâm, mới có thể... làm nước mắt đầy lòng nàng vùi lấp thật sâu.

Khoảnh khắc hần bế Lăng Nguyệt công chúa lên, nàng như nghe thấy tiếng vang giòn của thủy tinh nát vụn, đó là thanh âm tan nát cõi lòng, tim, đau quá, loại đau này, kéo dài đến đầu ngón tay, đau đớn, đau đến chết lặng.

Bỗng nhiên, nàng thần nhiên nở nụ cười, cười đến rất đẹp, rất tinh khiết, tựa như cái mỉm cười của thiên sứ, không ai biết, vùi lấp sâu trong lòng... là dung nhan tái nhợt biết bao nhiêu.

Nàng chậm rãi đứng lên, gọi lại hần: “Chậm đã.”

Hắc Khi Phong dừng bước chân lại, nhưng không quay đầu nhìn nàng.

“Ta không hy vọng lại nhìn thấy nàng nữa.”

Giọng nói hần lạnh lùng rõ ràng truyền đến, trái tim bị lăng trì của nàng sớm đã chết lặng.

Nàng gắt gao nắm quyền, hít sâu một hơi, áp chế bi thương đầy lòng.

Cuối cùng, tiếng nói nàng đột nhiên chuyển: “Hắc Khi Phong, chàng xác định cứ như vậy thả ta đi sao? Không sợ ta lại lần vào giết Lăng Nguyệt công chúa?”

“Nàng...” Hắc Khi Phong nổi giận, hần vèo cái xoay người nhìn chằm chằm nàng.

Trong đôi mắt đen, ẩn chứa nộ khí sâu xa, còn có áp lực.

Rốt cuộc... lại quay đầu nhìn nàng rồi sao?

Huyền Trữ nhếch môi, ánh mắt đảo qua Lăng Nguyệt công chúa đang hôn mê trong lòng hần, sau đó mới đối diện với đôi mắt thâm trầm của hần, cười rất ác liệt: “Bổn công chúa nhìn nàng ta cực kỳ không vừa

mắt, chàng không lấy ta mà lại lấy nàng ta, tâm trạng của bốn công chúa cực kỳ không tốt, có thể... một phút không cẩn thận sẽ đổ kị lại giết người nha.”

Nàng nói rất khiêu khích.

Thân hình của Hắc Khi Phong cứng đờ, tiếng nói trầm lạnh: “Nàng nếu còn dám ở Hắc Phong quốc làm xằng làm bậy, ta liền...”

“Chàng liền sao? Giết ta sao?” Huyền Trữ giành trước một bước cố ý khiêu chiến hắn.

Nhìn tư thái ngang ngược của nàng, Hắc Khi Phong lập tức càng thêm phần nộ.

Hắn mím chặt bạc môi, trong phút chốc dưới tình huống nhịn không được nữa bức đến trước mặt nàng, một tay chế trụ cổ nàng.

“Ta cảnh cáo nàng, đừng điêu ngoa bướng bỉnh nữa!”

Nói xong, ngón tay hắn chậm rãi thắt chặt.

“Ừm... Khụ khụ khụ...” Huyền Trữ lập tức cảm giác được hô hấp thống khổ mà ho khan.

Nhưng mà, cho dù thân thể đang thống khổ, nhưng môi lại cười, cười như tuyết không đem uy hiếp của hắn để vào trong mắt.

Thấy thế, tay của Hắc Khi Phong lại thắt chặt thêm.

Hai má nàng dần dần chuyển thành xanh tím, nàng lại rên cũng không rên một tiếng, đôi mắt thủy chung giễu cợt nhìn hắn, tựa như đang nói cho hắn rằng chắc chắn hắn sẽ không giết nàng.

475. Q.6 - Chương 57

476. Q.6 - Chương 58: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [58]

“Lôi Mông, ngươi giấu ta chuyện gì phải không?”

Hắc Khi Phong lạnh lùng nhìn chăm chú Lôi Mông dưới bậc thang.

Cho dù ngữ khí ép hỏi của Hắc Khi Phong rất dọa người, nhưng Lôi Mông lại không bị dọa, ngược lại có chút sốt ruột hỏi lại: “Vương, thuộc hạ nghe nói Huyền Trữ công chúa xuất hiện ở trong Vương cung, việc này là thật sao?”

“Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của bốn vương!” Hắc Khi Phong vô ý thức lảng tránh chuyện về Huyền Trữ.

“Vương, xin Người trước nói cho thuộc hạ chuyện của Huyền Trữ công chúa, chuyện này rất quan trọng, nếu đã muộn thì sẽ không kịp a...” Lôi Mông khẩn cầu nói.

Đối với phản ứng của Lôi Mông, Hắc Khi Phong cảm thấy có chút kỳ quái.

Hắn mím môi, trầm mặc một hồi lâu mới thản nhiên mở miệng: “Ta đã đem Huyền Trữ công chúa trực xuất khỏi Vương cung.”

“Trực xuất?! Người làm sao có thể trực xuất nàng ta!”

Lôi Mông kêu la lên, ngay cả lễ quân thần cũng quên bèn, ánh mắt khiển trách nhìn thẳng Hắc Khi Phong, tựa như hắn đã làm những chuyện thập ác bát xát [1] vậy.

“Lôi Mông! Ngươi rốt cuộc giấu ta chuyện gì?”

Nhìn sắc mặt thần thái của Hắc Khi Phong không ổn, Lôi Mông nặng nề mà thở dài: “Vương, Người đối đãi như vậy với Huyền Trữ công chúa thật sự là... cũng là lỗi của thuộc hạ, là thuộc hạ làm sai.”

Hắn áy náy cúi đầu, một lần lại một lần tự đâm vào đầu mình. (BB: Ta thấy LM huynh hơi bị gì gì đó nha!!!)

Nhìn những động tác liên tiếp của Lôi Mông, tim của Hắc Khi Phong bắt đầu trở nên hoảng hốt, tuy rằng hắn vẫn mơ hồ như trước.

“Lôi Mông, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Lôi Mông lúc này mới ngừng tay, hắn giật mình tỉnh ngộ nháo lên: “Vương, hay là Người phái người đến ngoài cung tìm kiếm Huyền Trữ công chúa trước, sau đó thuộc hạ mới từ từ nói cho Người hết thấy.”

“Không thể, ta đã hạ lệnh không cho phép Huyền Trữ công chúa tái xuất hiện ở Hắc Phong quốc...”

Nhưng vào lúc này, một gã thị vệ đột nhiên cấp báo: “Vương, thuộc hạ đáng chết, Huyền Trữ công chúa ra hoàng cung liền... chạy trốn, thuộc hạ đuổi bắt bất lực...”

“Ngươi chạy trốn?” Hắc Khi Phong cau mi.

Lôi Mông đứng ở một bên gấp gáp vô cùng, trong lúc gấp gáp mạnh mẽ chen miệng vào nghiêm túc mà trách móc Hắc Khi Phong: “Vương, Huyền Trữ công chúa đã cùng Người thành thân, Người không thể đối đãi như vậy với nàng ta!”

“Cái gì?!” Hắc Khi Phong trừng to mắt, chỉ cảm thấy đầu như bị cái gì đập mạnh vào, ong ong mà kêu lên.

Có phải tai hắn có vấn đề rồi không?

Nhưng mà, biểu hiện của Lôi Mông khẳng định như vậy, ánh mắt còn kèm theo khiển trách đối với hắn.

Hắn chậm rãi nắm chặt tay gác của ngự tọa, cho đến khi các đốt ngón tay phát ra tiếng.

“Lôi Mông, ngươi... rốt cuộc đang nói cái gì?”

Lôi Mông trước tiên để thị vệ lui xuống, sau đó ánh mắt thẳng thắn chống lại áp bức của Hắc Khi Phong, thông thả nói từng câu từng chữ: “Vương, khoảng thời gian Người mất đi trí nhớ kia, đã cùng Huyền Trữ công chúa thành thân, hơn nữa, Người từng đối xử rất tốt với Huyền Trữ công chúa... Lúc đối chiến cùng Dạ thái tử diện hạ trong sơn cốc, Huyền Trữ công chúa vì cứu Người mới lựa chọn cùng Dạ thái tử đồng quy vu tận, thuộc hạ tưởng công chúa đã... đã không còn sống, vì sợ Vương nhớ lại mà không thoải mái, cho nên thuộc hạ mới có thể cả gan che giấu chuyện này, thuộc hạ đáng chết! Đây hết thấy đều là lỗi của thuộc hạ, xin Vương mau hạ lệnh truy hồi Huyền Trữ công chúa đi.”

Nói xong, Lôi Mông hổ thẹn quỳ xuống.

Hắc Khi Phong hoàn toàn ngây người, bờ vai của hắn rũ xuống, ánh mắt đại ra nhìn phía trước, tinh thần có chút hoảng hốt.

“Ngươi... là thê tử của ta? Đây...”

Nhắm mắt lại, hắn phất chớp đứng lên, bước nhanh xuống bậc thang: “Lôi Mông, theo ta đi ra ngoài, vừa tìm người vừa kể lại tình huống những chuyện đã qua, một chút cũng không được bỏ sót.”

“Vâng!” Lôi Mông trả lời rất to, nhất định phải mau tìm được Huyền Trữ công chúa.

...

Tiếp theo, hắn giống như nhớ tới cái gì đó từ trong ngực lấy ra chiếc nhẫn bằng rơm: “Vương, cái này trả lại cho Người.”

“Đây là lúc trước thuộc hạ vì tránh cho Vương nhìn vật nhớ người nên đã gỡ ra từ tay của Vương, cùng chiếc trên tay của Huyền Trữ công chúa là một đôi.”

Nhìn chiếc nhẫn rơm đã khô héo, Hắc Khi Phong chỉ cảm thấy một góc tim bị nứt ra.

Hắn run run tay, chậm rãi cầm lấy nhẫn rơm, bện thật sự tinh xảo, không có chỗ nào không ổn, có thể thấy người bện dụng tâm cỡ nào.

Này... Hắn biết nhẫn này đại diện cho cái gì.

Hắn đã từng nhìn thấy qua trên tay của Tiểu Bối, đây là một loại tục lệ của nhân gian, hai người đeo đôi nhẫn sẽ vĩnh viễn buộc lại cùng một chỗ.

Chúng có thật rõ ràng...

Hắn cùng nàng... Thật sự là phu thê...

...

Đáy vực hoang vu, cỏ thơm um tùm, nhìn thấy vô tận cũng là rừng cỏ hoang.

Huyền Trữ đặt mình vào trong đó, nhìn từng ngọn cây từng cọng cỏ, bỗng nhiên... cảm thấy thực hoang vắng, là trái tim, đang hoang vắng.

Nơi này, rất an tĩnh, cũng... rất tịch mịch.

Từng bước một, nàng đi hướng hang động đã từng chứa đầy khoảng thời gian hạnh phúc của nàng.

Cửa động, đã mọc dây leo, từng sợi dây leo mọc dài cơ hồ che lấp cả cửa động.

Nàng đưa tay gạt những sợi dây leo ra, thẳng đến khi hoàn toàn hiện ra cái hình dáng của động.

Ngơ ngác nhìn cái cửa động, hình dạng quen thuộc, nàng nhẹ thì thào: “Như vậy... mới đúng.”

Từ từ, nàng đi vào trong.

Bên trong, có chút tối, càng đi vào trong, càng tối.

Nàng đã từng rất sợ tối, bây giờ, nàng không biết cái gì là bóng tối, cái gì là... ánh sáng.

Nàng chỉ biết, hạnh phúc của nàng... đã bị bỏ lại trong bóng tối.

Đi vào hang nhỏ bên trong, nàng lấy hỏa chiết [2] ra thổi, bên trong lập tức liền sáng lên.

Những vật dụng bên trong, đều phủ một lớp bụi dày, hết thấy, đều dính bụi.

Nàng vuốt từng vật dụng nàng đã từng ngồi qua, dùng qua, ánh mắt cuối cùng dừng trên chiếc giường gỗ mục nát.

Trong đầu, không khỏi hiện lên hình ảnh bọn họ ân ái.

Bên tai, phảng phất có thể mang máng nghe được hắn đang ôn nhu nói nhỏ bên tai nàng.

Hắn của khi đó... thật tốt với nàng.

Ngồi bên mép giường, nàng ngơ ngác nhìn vách đá: “Phong, ta nhớ chàng từng nói với ta, nếu có một ngày chúng ta lạc mất nhau, chỉ cần ta ngoan ngoãn trở lại nơi chúng ta bị lạc, chàng nhất định sẽ tìm được ta... có phải hay không?”

_____ [1] Thập ác bất xá: 10 chuyện ác không thể tha thứ, theo thứ tự từ tội nặng nhất trở xuống: phản vua, giết vua, phản quan, giết trưởng bối, bắt đạo, bắt kính (xúc phạm hoàng gia), bắt hiếu, bắt mục (giết họ hàng hoặc chồng đánh vợ, vợ kiện chồng), bắt nghĩa, nội loạn (năm thê bảy thiếp, ngoại tình...).

[2] Hỏa chiết: giống hộp quẹt thời nay (thường thấy trong các bộ phim cổ trang xưa), thành phần là giấy cuộn được đốt cháy sau đó thổi tắt chứa trong một ống tre dài bằng cây bút, lúc đó sẽ có 1 điểm cháy đỏ nhạt duy trì được trong 1 thời gian dài. Khi dùng chỉ cần thổi lên.

477. Q.6 - Chương 59: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [59]

Bên ngoài hoàng cung, phố lớn ngõ nhỏ hôm nay có chút khác thường, có rất nhiều binh lính đi tuần tra thường xuyên.

Trong một biệt viện thanh tĩnh, ở bên ngoài đại sảnh Hắc Khi Phong lo lắng đi tới đi lui, mắt liên tục nhìn ra ngoài cửa.

Trong đầu không ngừng suy nghĩ một vấn đề – nàng là thê tử của hắn, nàng là thê tử của hắn...

Lôi Mông đã nói hết cho hắn nghe, giống như con người của hắn chia thành hai nửa khác nhau.

Như thế nào hắn cũng không tưởng tượng được mình từng yêu thương một nữ nhân, mà nữ nhân này lại là Huyền Trữ.

Thật sự có thể tưởng tượng được hay không?

Ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng, một âm thanh nhỏ đang tự hỏi.

Cả người hắn chấn động.

Đúng vậy, nếu thật sự không tưởng tượng được, vì sao đối với chuyện nàng luôn che mặt hắn lại cảm thấy rất hiếu kỳ, thậm chí rất... quan tâm.

Nếu không thể tưởng tượng, vì sao hắn cảm thấy trong lòng buồn phiền khi thấy ánh mắt chua xót của nàng.

Nếu không thể tưởng tượng, vì sao trong tiềm thức luôn nhớ kỹ những hành động của nàng thậm chí một ánh mắt thôi cũng khắc sâu vào trong lòng.

Tất cả tất cả không ngừng hiện lên trong đầu hắn, làm cho hắn không kịp trở tay, tâm tư hỗn loạn.

Xoè bàn tay ra, hắn kinh ngạc nhìn nhẵn cổ, nhẹ nhàng mơn trớn mỗi một hoa văn trên đó, tình xảo nhẵn nhụi cỡ nào.

Nàng, đến tột cùng có bao nhiêu dụng tâm trong lúc tỉ mỉ bện nhẵn cổ này?

Lúc này, hắn rất hy vọng mình có thể nhớ lại được... Nhớ lại bộ dáng của nàng khi ngồi bện nhẵn cổ.

Nàng luôn điều ngoa bốc đồng, nhưng trong lúc chăm chú ngồi bện nhẵn cổ đáng vẻ sẽ ra sao?

Nhắm chặt đôi mắt, hắn cố gắng nhớ lại.

Chưa từng có thời khắc nào, hắn mãnh liệt hy vọng mong muốn mình lập tức khôi phục lại trí nhớ như bây giờ.

Nhưng vào lúc này, Lôi Mông từ bên ngoài gấp gáp chạy vào.

“Vương, khắp nơi đều không tìm thấy Huyền Trữ công chúa.”

Hắc Khi Phong mở to mắt, vẫn là vì sao mà không đứng dậy nổi.

Hắn nắm chặt nhẵn cổ trong tay, hung hăng nhíu mày: “Như thế nào mà tìm không được, nàng chỉ là nữ nhân yếu ớt, trong thời gian ngắn cũng chẳng đi được bao xa, phải nhiều người như vậy mà tìm không thấy?”

“Thuộc hạ lo Dạ thái tử điện hạ có thể lại bắt công chúa đi mất rồi.”

Nghe vậy, đôi tròng mắt đen của hắn co rút lại một chút, không khống chế được lo lắng trong lòng, còn... âm thầm mà đau đớn.

Hắn... Cự nhiên chính tay đẩy nàng vào chỗ chết.

Nếu, nàng lại xảy ra chuyện gì...

Chỉ vừa nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy như có hàng vạn mũi tên xuyên qua.

Hắn... Phụ nàng nhiều lắm.

Trong đầu, nhanh chóng hiện lên đôi mắt yếu ớt u buồn của nàng, khó trách ở trong cung mỗi lần chạm mặt nàng, nàng đều mang nỗi bi thương không thể che giấu được, mà lại không thể không tự bảo vệ mình.

Còn có ánh mắt luôn đau thương lại mang theo chờ mong, thì ra... Nàng một mực hy vọng hấn có thể nhớ lại nàng. Chỉ là, vẫn thất vọng như vậy, nhớ tới khi đó mình còn vì Lăng Nguyệt công chúa mà đau thương nàng, trong lòng đau đớn đến thở không nổi.

Nàng... Đến tột cùng mang tâm tình như thế nào xuất hiện cạnh hấn, gặp lại... cũng không quen biết.

Nàng đã mang theo tuyệt vọng cùng đau lòng như thế nào để thành toàn cho hấn cùng Lăng Nguyệt. Đau đớn khi thành toàn cho người ta, hấn từng thử qua, không thể tưởng tượng được bây giờ lại xảy ra trên người nàng... Không, là thê tử của hấn thừa nhận loại đau đớn đến tê tâm phế liệt này.

Thì ra, hấn cái gì cũng không biết, không biết mình lại dữ dội tàn nhẫn như vậy đối với nàng.

Nháy mắt sự hối hận bao phủ toàn thân hấn, lấy tay ôm ngực, lòng rất đau, hấn thở gấp, giờ khắc này, hấn biết, hấn thực ngốc đã làm đau lòng nàng, không phải bài xích mà là thương tiếc.

Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng hối hận của hấn, Lôi Mông cũng tràn đầy ảo não, đột nhiên, trong đầu hấn chợt loé lên: “Vương, Người nói Huyền Trữ công chúa có thể đi Lợi Châu hay không?”

Hắc Khi Phong nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Rất có thể, người đang ở thời điểm thương tâm nhất, dù sao cũng hy vọng tìm nơi vui vẻ, ở Hắc Phong quốc, Lợi Châu... Là nơi nàng vui vẻ nhất.”

Vì thế, bọn họ liền không ngừng vó ngựa hướng Lợi Châu mà đi.

...

Hết ngày sang đêm, sao sáng đầy trời, thực yên lặng.

Trong hang động bên trên mỏm đá, Huyền Trữ bó gối ngồi bất động, ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm bầu trời đầy sao mà ngẩn người.

Không biết qua bao lâu, thảng đến khi rạng đông, mặt trời bắt đầu nhô lên chiếu sáng muôn nơi, ánh nắng sớm mai mỏng manh rơi vào mắt, làm đau mắt nàng.

Mở lớn mắt nhìn, nhìn về phía lối đi vào nơi đây, vẫn như cũ không bóng người.

Không khỏi thất vọng, nước mắt lại chảy xuống.

Nàng hạ ánh mắt, đôi mắt u buồn dừng tại ngón áp út có chiếc nhẫn cỏ vẫn nằm ở đó.

Qua một hồi lâu...

Nàng chậm rãi cúi xuống, cầm trong tay, trên nhẫn cỏ còn lưu lại hơi ấm nhàn nhạt của nàng.

Đi vào bên trong hang động, nàng đem nhẫn cỏ đặt tại trên đầu giường: “Phong, Phong của ta, ta biết... Chàng vĩnh viễn cũng không quay trở lại, vậy ta sẽ đi theo chàng.”

Nhìn thấy nơi đã từng lưu giữ những hạnh phúc ngọt ngào, nàng nhắm mắt lại.

Rõ ràng dặn mình là phải quên đi, nhưng mà cũng không nén được những chua xót trong lòng... Nàng biết, từ nay về sau, nàng phải học cách buông tay, cũng phải quen dần với ý nghĩ Phong của nàng đã sớm rời đi, đó là sự thật.

Từ nay về sau, trên đời này chỉ có Hắc Khi Phong, không còn tướng công của nàng.

Cúi đầu, nhìn ngón tay áp út trống rỗng, nàng thần nhiên mơ trốn nơi đã từng có chiếc nhẫn cỏ nay không còn dấu vết. Sau đó, nàng dứt khoát đi ra khỏi hang, hạnh phúc của nàng, từ nay về sau phủ đầy bụi.

...

Lại trở lại nơi phố phường náo nhiệt, tất cả... Dường như đã trải qua mấy kiếp rồi, giống như cuộc sống vẫn như bình thường.

Nhìn thấy người đến người đi, thiên hạ rộng lớn, nhưng đột nhiên nàng cảm thấy không có chỗ dung thân ỉn.

Nơi này là Hắc Phong quốc, Lợi Châu, cách cố hương của nàng rất xa, rất xa, nhưng mà ánh mắt nàng cũng đã lướt qua lãnh thổ một nước, nhìn về nơi xa xa gọi là Xích Diễm quốc.

“Vương huynh, tẩu tử, Huyền Trữ rất nhớ hai người, hai người có nhớ tới Huyền Trữ không?” Nàng nhẹ nhàng nỉ non.

Trong lòng, vương bận duy nhất cũng chỉ là thân nhân của nàng, nàng còn muốn thấy mặt bọn họ lần nữa.

Vì thế, nàng kiên định đi về phía trước, nàng phải về nhà.

Bỗng nhiên, đằng trước truyền tới âm thanh ồn ào, đám đông đều dạt qua hai bên đường, nàng theo dòng người đứng ở một bên.

“Đát... đát... đát...” Tiếng vó ngựa hỗn độn từ xa đang tiến lại gần.

Nàng ngẩng đầu nhìn, đột nhiên ngây dại.

Chỉ thấy Hắc Khi Phong cưỡi ngựa dẫn một đội kỵ binh đi ngang qua, xem bọn hắc thúc giục ngựa, giống như rất gấp.

Nàng kinh ngạc nhìn thấy hắc ngời trên lưng ngựa, bóng dáng cao to, tóc đen bay theo chiều gió, hỗn loạn trên khuôn mặt đậm đặc của hắc, làm cho hắc có vẻ phóng khoáng.

Giống như... Nàng cũng chỉ có thể ở dưới ngẩng đầu nhìn lên Hắc Khi Phong.

Chưa sót cười nhạt, nàng lắc lắc đầu, có lẽ nên thật sự buông tay thôi, cứ nhiên vẫn tham lam nhìn chăm chú vào hắc.

Vó ngựa tung bay đất bụi mù, nàng nghiêng mặt nhìn tránh qua chỗ khác tránh bụi, ở trong đám người tiếp tục bước về phía trước, không hề quay đầu lại.

Đội kỵ mã tiếp tục đi về phía trước, nàng thì đi ngược lại, lướt qua đoàn người ngựa...càng lúc càng xa.

478. Q.6 - Chương 60: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [60]

Dần dần, khoảng cách giữa bọn họ càng xa, chỉ còn lại một chút huyền ảo vang vọng.

Thẳng đến khi bên tai không còn tiếng vó ngựa, bước chân của Huyền Trữ mới ngừng lại.

Nàng không quay đầu, chỉ yên lặng đứng, gió bụi cuốn lên, khoe mắt nàng rơi ra một giọt nước mắt, giọt lệ trong suốt phiêu tán trong gió.

Một lát sau, nàng lại tiếp tục bước đi về phía trước.

“Đát đát đát... Ngự...” Hắc Khi Phong đột nhiên ngừng lại.

Có một giác quan làm cho hắc quay đầu thật nhanh nhìn xa xa về phía đám người, con người đen theo bản năng tìm kiếm trong đám đông.

Nàng... Có thể ở nơi này hay không?

Nhưng mà, cũng ngay tại thời khắc đó, thân ảnh Huyền Trữ biến mất ở chỗ rẽ.

Lôi Mông nghi hoặc đánh ngựa lại gần: “Vương, có chuyện gì vậy?”

Hắc Khi Phong có chút thất vọng thu hồi tầm mắt: “Không có gì, người tiếp tục dẫn đường cho ta đến thôn trang nhỏ kia tìm người nhà Vương đại thúc.”

“Vâng.” Lôi Mông lập tức giục ngựa phi thật nhanh.

Đội kỵ mã oanh oanh liệt liệt rút cuộc chậm rãi biến mất ở cuối con phố dài.

...

Đoàn người đi vào bên trong thôn nhỏ, bước chân Hắc Khi Phong vội vàng đi theo Lôi Mông dẫn đường.

Chỉ trong chốc lát, bọn họ liền đi đến trước cửa nhà Vương đại thúc.

“Ủa? Người không phải là Phong công tử sao?” Vương đại thẩm đang phơi thóc ngoài sân, nhìn Hắc Khi Phong mặc một thân áo gấm đẹp dễ sang trọng, cảm thấy có chút giật mình.

“Vương đại thẩm, chính là ta.” Hắc Khi Phong mỉm cười.

Vương đại thẩm nhìn tùy tùng bên người hắn, khí thế không nhỏ nha, mặt mày bà hớn hở nói: “À, thì ra người làm quan lớn?”

Lôi Mông định nói thân phận của hắn, Hắc Khi Phong nhanh chóng xua tay ngăn hắn lại, sau đó ôn hoà hỏi Vương đại thẩm: “Ta tới tìm thê tử, xin cho hỏi nàng có tới đây không?”

“Huyền Trữ hả... Người tới trễ một bước rồi, ngày hôm trước nàng có tới, chỉ ngồi yên lặng một nơi, hình như lúc đó tâm trạng không được tốt lắm... Phu thê cãi nhau sao? Ha ha... Làm phu thê đầu giường âm ỹ cuối giường lạnh, người là nam nhân, lại yêu nàng như vậy, nhường nàng một chút, chuyện gì rồi cũng sẽ qua, về sau lại là đôi phu thê ân ái ái ái thôi.” Vương đại thẩm tận tình khuyên nhủ.

Nghe được lời nói của Vương đại thẩm, Hắc Khi Phong có chút thất thần.

Bọn họ trước kia rất là... ân ái sao...

Thấy Vương đại thẩm còn muốn nói tiếp, Lôi Mông vội chen vào nói: “Vương đại thẩm, xin hỏi phu nhân nhà ta rồi đi hướng nào?”

“À, Huyền Trữ đi về hướng cuối thôn.” Vương đại thẩm chỉ tay về phía bên kia.

Hắc Khi Phong thuận thế đi nhanh qua, gió thổi đến, như mang theo tiếng nước chảy róc rách, trong đầu hắn bỗng hiện lên một hình ảnh nào đó.

“Dòng suối nhỏ?” Hắn thì thào, sau đó bước chân đi như chạy về hướng có tiếng nước chảy.

Nhìn đoàn người nhanh chóng dời đi, Vương đại thẩm lắc đầu: “Phu thê trẻ là như thế đó... Luôn luôn có những va chạm.”

...

Đi đến bên dòng suối, ánh mắt Hắc Khi Phong gắt gao khoá trụ dòng suối nhỏ kia, có linh cảm nào đó hiện lên trong đầu.

Dòng suối nhỏ này... Chắc là có thể thông đến một nơi...

“Lôi Mông, các người ở đây chờ ta, ta muốn xuống nước.”

“Nhưng mà...” Lôi Mông muốn đi theo, nhưng mà vừa chớp mắt, sớm đã không thấy thân ảnh Hắc Khi Phong.

Dư quang đuôi mắt hắn chỉ kịp bắt giữ giữa dòng suối có một con cự hoàng xà nhanh chóng bơi về phía trước mất tăm.

...

Theo dòng suối, hắn vẫn bơi đến chỗ dưới vách núi.

“Rầm...” Hắn từ dưới nước phóng lên trên bờ, lúc hoàng quang loé ra, thân ảnh tuấn tú nhẹ nhàng dừng ở trên cỏ bên dòng suối.

Nhìn cỏ hoang mọc um tùm trước mắt, cũng không thiếu mùi hoa thơm và tiếng chim hót.

Một loại cảm giác quen thuộc lại hiện lên trong đầu, nhìn mặt cỏ bên dòng suối, đột nhiên xẹt qua một đoạn đối thoại của đôi nam nữ—

“Có phải ta nói gì chàng cũng tin không?”

“Ta đương nhiên tin nàng, cũng chỉ muốn tin nàng.”

...

“Chàng phải nhớ chàng nói qua những gì nha, chỉ tin tưởng ta.”

“Được, ta sẽ nhớ.”

Giọng nói của nam nhân... Giống hần, còn giọng nói của cô gái thì... giống... Huyền Trữ công chúa.

Đầu tự nhiên phát đau, tựa hồ như có cái gì đó không ngừng cuộn cuộn.

Đoạn đối thoại ngắn mơ mơ hồ hồ xẹt qua trong đầu, bắt không được, thấy không rõ.

Hần cơ hồ có thể khẳng định, những lời này là lời bọn họ đã từng nói.

Có phải nàng sớm đã đoán được sau này hần sẽ thay đổi, cho nên luôn luôn bắt hần phải cam đoan.

Nhưng mà, cuối cùng hần vẫn nuốt lời, hần... sau này chưa từng tin tưởng qua nàng lấy một lần, ngược lại một lần lại một lần làm cho nàng bị tổn thương, hần còn tự tay... đã thương nàng.

Nhìn bàn tay của mình, run nhè nhẹ, hần đau lòng đến như không thở nổi.

Theo đường nhỏ, hần lần vào trong hang.

Nhìn trong động, áp lực dưới đáy lòng ở chỗ sâu trong tình cảm tuôn trào mãnh liệt như đào núi lấp biển, từng cảnh từng cảnh lại tái hiện trước mặt làm cho hần không thể ngăn chặn được –

“Thật vui mừng, chúng ta đã là phu thê, Phong, chàng vui không?”

“Vui.”

Đi vào bên trong, mỗi một nơi đều tác động lên trí nhớ của hần, chỗ này từng có một thời gian hạnh phúc, làm cho hần cảm thấy... tim rất đau.

Thì ra, hần cứ nhiên quên nàng hoàn toàn như vậy.

Huyền nhi... Nương tử của hần...

Trí nhớ của hần đã hồi phục lại, hần đau lòng đến nỗi ngay cả các đầu ngón tay đều tê dại.

Huyền nhi, xin lỗi...

Hần suy sụp quỳ rạp xuống dưới đất, hai tay ôm lấy đầu, tùy ý để trí nhớ bao phủ lấy hần.

Qua một lúc lâu, hần mới ngưng lại suy nghĩ hỗn độn nặng nề trong đầu.

Ngẩng đầu, phát hiện bày biện bên trong, dấu hiệu có người đã động vào, hần cảm giác tim đập gia tốc.

Chẳng lẽ nàng đã tới nơi đây?

Theo bản năng, hần đi sâu vào bên trong.

Một chiếc giường cũ nát đầy tro bụi, nơi này... là chỗ động phòng hoa chúc của bọn họ.

Hần nhắm chặt đôi mắt, trong đầu tựa hồ còn nghe thấy tiếng rên rỉ thẹn thùng của nàng.

Thì ra, hần cứ nhiên phụ nàng nhiều như vậy.

Đau xót mở mắt, cơ hồ là ngay lập tức hần nhìn thấy đầu giường có một chiếc nhẫn cỏ, so với nhẫn của hần thì nhỏ hơn, nhẫn của nàng.

Hần vội cầm nhẫn cỏ lên, bỗng nhiên, hần thấy ở đầu giường có khắc một hàng chữ.

– Trong giấc mộng không thể ở bên nhau, chỉ mong cả hai sẽ quên nhau–

Chữ viết của nàng, vết máu của nàng...

Trong gian phòng, hần nhìn thấy đầu giường đầy tro bụi tựa hồ bị lệ giọt rơi ầm ướt thấm vào, loang lổ lác đác.

Lúc nàng viết xuống những lời này, có phải đã rất tuyệt vọng hay không? Nàng đã buông tay?
Không... Hắn nắm chặt nhẫn cổ, kích động ở trong hang tìm kiếm xung quanh.
Nhưng mà, lật tung cả hang động lên, hắn cũng không nhìn thấy thân ảnh của nàng.

479. Q.6 - Chương 61: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [61]

Cát vàng cuộn cuộn, một mảnh hoang vắng.

Nơi này, là nơi nối giữa Xích Diễm quốc và Hắc Phong quốc.

Nhìn biên cảnh phía trước, vẻ mặt mỗi một của Huyền Trữ rốt cuộc nhiễm lên một nét cười mỉm.

“Cuối cùng ta có thể về nhà rồi.” Nàng thì thào.

Lòng, vui mừng, giống như vị khách lữ hành từng trải qua bao nhiêu tang thương rốt cuộc cũng tìm được đường về nhà, có một loại cảm giác an tâm khiến mình hy vọng.

Nàng nhắc váy, bước chân trở nên nhẹ nhàng.

Nhưng mà, còn chưa đi vài bước, phía sau liền truyền đến giọng nói âm trầm như ác mộng: “Sao? Muốn thoát khỏi ta sao?”

Thanh âm như ma quỷ chui thẳng vào màng tai nàng, nhất thời, độ ẩm toàn thân nhanh chóng giáng xuống âm độ.

Thân mình nàng cứng đờ, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ.

“Không quay đầu lại nhìn người đồng mệnh tương liên với ngươi sao?” Thanh âm đùa cợt tiếp tục vang lên.

Huyền Trữ từ từ nắm lại quyền, đôi mắt dần dần chuyển sang ảm đạm.

Vì sao, vì sao ngay cả cơ hội về nhà gặp người thân lần cuối cũng không cho nàng.

Ngửa đầu, nhắm mắt nhìn lên trời.

Có phải bởi vì nàng vẫn cố chấp mà nghịch thiên nhi hành [1] hay không, cho nên, rốt cuộc bị trừng phạt.

Dứt khoát mở to mắt, nàng đột nhiên xoay người lại, hờ hững nhìn tên ác ma cùng nàng như hình với bóng.

“Hắc Khi Dạ, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Không thế nào cả, ngươi còn chưa làm được chuyện ta phân phó, ta sao có thể để người rời khỏi chứ.”

“Ngươi...” Huyền Trữ cắn môi, ánh mắt lóe sáng, cả người tản ra tử khí, trong lúc chuyển thân liền liều mạng công kích hắn.

Thấy thế, đôi mắt đen của Hắc Khi Dạ lạnh đi: “Không biết tự lượng sức mình!”

Ngón tay hắn nhẹ gảy, một luồng sương đen nồng đậm cấp tốc xoay tròn bức về hướng Huyền Trữ.

Đôi mày thanh tú của Huyền Trữ chỉ nhíu lại một chút, liền cứng rắn tiếp nhận, trong mắt toàn là vẻ bình tĩnh thấy chết không sờn.

Nhìn thấy nàng hoàn toàn không sợ chết tiếp tục bay qua, Hắc Khi Dạ lại nhíu mày.

“Nữ nhân chết tiệt!”

Hắn vội vàng muốn rút năng lượng lại.

Nhưng vào lúc này, một tiếng rống giận phá không truyền đến: “Không được thương tổn nàng!”

Đồng thời, một đạo hoàng quang mạnh mẽ phản kích hướng làn sương đen, chắn trước mặt Huyền Trữ đánh lui tất cả những gì thương tổn nàng.

Huyền Trữ sửng sốt, thân ảnh Hắc Khi Phong từ trên trời giáng xuống, bay về hướng nàng.

Thấy hấn vươn tay về hướng nàng, nàng rũ mắt xuống, đề khí chuyển thân, tránh đi cánh tay của hấn.

Thấy nàng cự tuyệt mình đến gần, tim Hắc Khi Phong quặn thắt, đau đớn.

Hấn khổ sở nhìn chăm chú vào nàng, nhẹ nhàng gọi: “Huyền nhi...”

Một tiếng gọi này, làm cho lòng nàng chấn động một chút, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Nàng vờ như không nghe thấy hấn gọi, hãy còn đáp xuống một bên khác, đứng đối diện hấn.

Hắc Khi Phong vừa đứng vững, liền lo lắng đi về hướng của nàng: “Huyền nhi, nàng sao thế?”

“Đừng lại đây.” Huyền Trữ lui ra sau một bước, diềm nhiên nhìn hấn, ngữ khí lại mang theo đoạn tuyệt quyết liệt.

Nhìn đôi mắt nàng lãnh đạm, tim của Hắc Khi Phong lại thắt chặt.

Hấn bắt đầu dĩ dừng bước chân lại, cách một khoảng cách không xa không gần nhìn nàng thật sâu sắc.

Nhưng vào lúc này, Hắc Khi Dạ đến gần vài bước, nhìn Huyền Trữ, lạnh lùng cười: “Xem ra... Người là không định nghe phân phó của ta, cũng tốt, ta tốc chiến tốc thắng.”

Nói xong, mặt hấn chuyển hướng Hắc Khi Phong, rất nhanh công kích qua Hắc Khi Phong, chiêu thức mau lẹ sắc bén khiến người ta không kịp chuẩn bị.

“Đừng!” Huyền Trữ kinh hô.

Hắc Khi Phong một mực vẫn đem tâm tư đặt trên người Huyền Trữ hoàn toàn không nghĩ đến Hắc Khi Dạ cư nhiên trong một thoáng chốc ngăn ngử lại dốc toàn lực để công kích hấn.

Mắt thấy Hắc Khi Phong sắp bỏ mạng dưới ma pháp của Hắc Khi Dạ, Huyền Trữ từ trong ngực rút ra một đoản đao găm.

Đoản đao dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt, sắc bén vô cùng.

Hắc Khi Phong thấy nàng tự đâm đoản đao vào mình, hấn khiếp sợ rống to: “Huyền nhi, dừng!”

Lời vừa mới ra, “Phập!” một tiếng, đoản đao sắc nhọn đã đâm thẳng ngực của Huyền Trữ.

“Phụt ——” Nàng lập tức phun máu rồi mềm nhũn mà ngã xuống.

“A ——” Hắc Khi Dạ đau đớn gào thét, tất cả sức lực trong nháy mắt bị hút hết, hấn theo phản xạ đưa tay ôm ngực, thống khổ quỳ rạp xuống đất.

“Huyền nhi!” Hắc Khi Phong trừng to mắt, không cách nào tiếp nhận nhìn một màn đột biến (đột ngột biến đổi) này.

Lịch sử... lại tái diễn.

“Huyền nhi!” Hấn phi thân qua trước lúc nàng ngã xuống mà đỡ lấy nàng, hai tay ôm nàng đang phát run.

Huyền Trữ cau chặt đôi mày thanh tú, sắc mặt trắng bệch, môi mím thật chặt lại, dòng máu đỏ thẫm lại vẫn là từ môi nàng chảy ra.

“Huyền nhi, nàng vì sao luôn luôn ngốc như vậy? Vì sao...”

Hấn bị thống hối liên tục, cũng là đang hối chính hấn, vì sao hấn vẫn luôn thương tổn nàng.

“Huyền nhi, mở mắt nhìn ta, mở mắt... van xin nàng, đừng bỏ rơi ta lần nữa, mở mắt...”

Lần đầu tiên trong đời, hấn cầu xin một người, trong lòng đau đớn tột cùng mà cầu xin.

Phảng phất như nghe được lời cầu xin của hắn, đôi mắt nhắm chặt của Huyền Trữ thoáng giật giật, sau đó từ từ mở ra.

Nàng chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt, mặt của hắn... nhìn không rõ lắm.

Nuốt nuốt nước miếng, nuốt xuống dòng máu tươi đang tràn lên cổ họng, nàng khẩn cầu một cách yếu ớt: “Đưa ta... đưa về nhà, ta... ta muốn về... về nhà, về... nhà...”

Rất muốn trước khi nhắm mắt có thể gặp lại người nhà của nàng... Như vậy nàng chết cũng không tiếc.

Nghe vậy, Hắc Khi Phong chỉ cảm thấy lòng chua xót, rất tội lỗi, đau quá...

Hắn thương tổn nàng như vậy cư nhiên là thương tổn quá sâu sắc, trong lòng nàng, hắn đã không còn là người mà nàng muốn gặp nhất.

Giờ phút này, người nàng lưu luyến nhất, ở Xích Diễm quốc, không phải Hắc Phong Quốc.

“Van xin chàng, đưa... đưa ta về nhà...” Nàng chớp chớp đôi mắt mông lung, ý thức bắt đầu có chút tan rã, chỉ có thể không ngừng mà niệm ý tưởng duy nhất trong lòng.

“Được được, nàng nhất định phải chống đỡ, ta đưa nàng về nhà, ta lập tức đưa nàng về nhà.” Hắc Khi Phong cơ hồ là nghẹn ngào liên tiếp mà đáp ứng, ánh mắt gắt gao nhìn nàng, chỉ sợ chớp mắt một cái nàng sẽ nhắm mắt lại.

Nghe được lời hắn nói, Huyền Trữ suy yếu nở ra một nụ cười mỉm, rốt cuộc an tâm rồi: “Cám... Cám ơn...”

“Không... Không cần khách khí với ta như vậy, Huyền nhi, ta lập tức đưa nàng trở về chữa thương, nàng ngàn vạn lần đừng nhắm mắt lại, đừng...”

Nhưng mà, lời hắn còn chưa nói xong, nàng liền nhắm hai mắt lại, vết máu đỏ sẫm bên môi chiếu rọi nụ cười an tâm của nàng, chói mắt như vậy, nhưng cũng hư vô như vậy.

[1] Nghịch thiên nhi hành: đi ngược với ý trời, xem trời bằng vùng.

480. Q.6 - Chương 62: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [62]

Trong tấm cung được bố trí khí phái, trường rèm với đường vân vàng nhạt chậm rãi phiêu động, làm nhu hòa hơn khí phách dương cương (thuộc về nam nhân) của căn phòng, thêm một phần khoan khoái.

Ngự giường lớn như vậy, Huyền Trữ nằm trên đó, thân mình yếu đuối nhỏ nhắn thoát nhìn như là bị bao phủ bởi chiếc giường lớn, trông có vẻ yếu đuối gấp bội.

Mặt nàng không hề có một chút hồng hào, mồ hôi lạnh hai bên trán một giọt một giọt chảy ra.

Một đám thái y đang dốc toàn lực chẩn đoán cho nàng.

Hắc Khi Phong nóng lòng đứng ở bên giường, hô hấp cũng trở nên căng thẳng.

Cuối cùng, hắn nhịn không được lên tiếng: “Thái y, tình cảnh của nàng rốt cuộc như thế nào? Các người có kết luận chưa?!”

Một vị thái y tuổi tác cùng địa vị cũng là cao nhất đi ra nói: “Vương, tình cảnh của Huyền Trữ công chúa chỉ sợ... không quá lạc quan.”

Nghe vậy, đầu Hắc Khi Phong ục một tiếng ong ong vang lên, hắn mất đi lý trí túm cổ áo của thái y: “Người nói không lạc quan là có ý gì? Ta không cho phép người nói nàng không ổn, nói cho các người biết, các người nhất định phải chữa khỏi cho nàng, bằng không toàn bộ các người đều phải chịu tội!”

Sắc mặt của thái y trắng xanh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. “Vương... Vương, chúng thần nhất định dốc toàn lực đối phó.”

Nhìn thấy thần sắc hoảng sợ của thái y, Hắc Khi Phong mạnh mẽ hoàn hồn, hấn cố gắng đè nén xuống cảm xúc sắp sụp đổ, miễn cưỡng sửa sang lại thần sắc: “Tiếp tục chẩn trị!”

“Vâng vâng.”

Kế tiếp, cấp cứu liên tục đến tận trời tối, các thái y đều mệt mỏi bước chân mềm nhũn, nhưng lại không dám thả lỏng chút nào.

Hắc Khi Phong vẫn ngồi canh bên giường, gất gao giữ lấy bàn tay nhỏ trắng bệch lạnh buốt của nàng, không chớp mắt nhìn chăm chú vào nàng.

Trong khoảng thời gian này, nàng như đã mất đi linh hồn, mặc kệ thái y châm cứu hay là rút đoản đao ra, nàng một chút phản ứng cũng không có.

Cả người nàng duy nhất có thể làm người khác cảm giác được chính là nhiệt độ cơ thể đang liên tục hạ thấp.

“Huyền nhi, ráng chống đỡ, nhất định phải chống đỡ, chỉ cần nàng khỏe lên, cái gì ta cũng đồng ý với nàng... Xin lỗi, Xích Diễm quốc còn rất xa, ta chỉ có thể mang nàng về nhà của chúng ta trước, nơi này, cũng là nhà của nàng, là nhà của chúng ta, ta nhớ ra rồi, chúng ta là phu thê, nàng không phải đã nói chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau sao? Huyền nhi...”

Hắn không ngừng ở bên tai nàng kêu gọi, hy vọng nàng có thể nghe được giọng nói của hắn.

Nhưng mà, cho dù hắn nói đến khô miệng, nàng vẫn như cũ không phản ứng.

Nhìn sắc mặt nàng càng ngày càng trong suốt tái nhợt, hắn lại chỉ có thể nắm chặt tay nàng, ra sức.

Hồi lâu, thái y lau lau mồ hôi, kiên trì kinh sợ nói: “Vương, đám người vi thần đã... đã cố hết sức, thương thế của Huyền Trữ công chúa đều xử lý thỏa đáng, chỉ là bị thương quá nặng, khiến Huyền Trữ công chúa khí huyết lưỡng hư [*], hơn nữa trong cơ thể Huyền Trữ công chúa có độc của cỏ Huyết Tâm, bây giờ độc khí công tâm, chỉ sợ... chỉ sợ...”

Hắc Khi Phong áp giọng quát bảo ngưng lại: “Đủ rồi, không cần nói nữa, các người đều ra bên ngoài trông chừng đi.”

“Vâng, chúng thần cáo lui.”

Trong tấm thất, chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Đôi mắt đen của Hắc Khi Phong dịu dàng ngóng nhìn nàng, bàn tay ấm áp xoa lên má nàng.

Nếu không phải hắn xuất hiện, nàng sẽ không bị thương, nếu không phải yêu hắn, bây giờ vẫn là Huyền Trữ công chúa của Xích Diễm quốc như trước kia, mỗi ngày đều rất vui vẻ.

“Huyền nhi, ta nợ nàng nhiều như vậy, nàng tỉnh lại đòi nợ ta a, tỉnh lại đánh ta mắng ta xả giận.”

Nhưng mà, đáp lại hắn, thủy chung là tia hô hấp cực kỳ yếu ớt của nàng.

“Tay nàng rất lạnh, nàng nhất định rất lạnh đúng không? Ta ôm nàng ngủ, nàng sẽ không lạnh.”

Hắn thất hồn lạc phách thì thào, nhẹ tay nhẹ chân nằm cạnh thân thể của nàng, đưa thân thể ấm áp dính sát thân mình lạnh như băng của nàng, cánh tay trắng kiết thật cẩn thận mà ôm nàng.

Hàn khí, từ thân thể của nàng không ngừng mà truyền tới, hắn một chút cũng không để ý, ngược lại rất vui mừng.

“Huyền nhi, giao hết cái rét lạnh trong cơ thể nàng cho ta... Ta chuyển chân khí cho nàng, nàng cảm thấy ấm áp chút nào không?”

Hắn vừa vận khí khiến thân thể của mình bảo trì trạng thái ấm áp tốt nhất, vừa nhìn nàng mà thì thào.

Cứ như vậy, hắn không ngừng dùng thân thể của mình làm ấm nàng, cho dù chân khí tổn hao hết, mệt mỏi vô cùng nhưng vẫn không đình chỉ.

Bóng đêm thâm trầm, ngoài tầm thất, các thái y không dám tự tiện rời đi nửa bước, thảo luận lẫn nhau, xem còn có thể tìm ra đối sách khác hay không.

Trong tầm thất, Hắc Khi Phong vẫn nhìn chăm chú vào nàng, tầm mắt chưa bao giờ rời khỏi nàng.

Có lẽ là do sự cố chấp của hắn hay thậm chí là độ ẩm của cơ thể hắn có phát tác dụng, thân thể của nàng cứ nhiên từ từ tăng nhiệt độ, không chỉ không hề hạ nhiệt độ, ngược lại còn ấm lại.

Hắn lập tức liền phát hiện.

“Huyền nhi, Huyền nhi...” Hắn kinh hãi lớn tiếng gọi.

Hô hấp nàng nhột nhột, không đáp lại, nhưng, hô hấp trong ngực nàng phập phồng rõ ràng.

Hắc Khi Phong khó nén kích động đan chặt mười ngón tay của nàng, động tác rất nhanh cũng rất nhu hòa mà rời giường, sau đó hướng ngoài cửa gọi: “Thái y, Thái y...”

Thái y ngoài cửa vội vàng gấp rút tiến vào: “Vương.”

“Mau, mau nhìn xem nàng.” Hắc Khi Phong nóng vội thúc giục. Cho dù có chút không rõ, nhưng thái y một chút trì hoãn cũng không dám lập tức tiến lên tham mạch.

“À? Mạch của Huyền Trữ công chúa tăng cường, hơn nữa nhiệt độ cơ thể cũng tăng trở lại...”

Tiếp theo, Thái y lại chẩn tham toàn thân Huyền Trữ, chân mày chậm rãi dãn ra.

“Vương, tình cảnh của Huyền Trữ công chúa tốt hơn nhiều so với ban nãy, cứ dựa theo tình cảnh này, Huyền Trữ công chúa sẽ tỉnh lại, chỉ cần công chúa có thể tỉnh lại, như vậy chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn để nghiên cứu phương thuốc chẩn trị cổ Huyết Tâm.”

“Vậy các người mau trở về nghiên cứu, nhất định phải nghiên cứu được!” Bây giờ Hắc Khi Phong cái gì cũng không quản, cho dù là làm khó người khác hắn cũng phải làm.

Các thái y trầm trọng đáp “vâng”, sau đó vội vàng rời đi, nắm bắt thời gian nghiên cứu đối sách.

...

Đêm hôm khuya khoắt, vạn vật yên tĩnh.

Huyền Trữ bắt đầu mơ mơ màng màng nói mê: “Phong, đừng rời xa ta, đừng rời xa ta... Vương huynh, Huyền Trữ muốn về nhà... ta muốn về nhà... Phong, đợi ta với, đừng đi...”

Hắc Khi Phong kích động vạn phần nhìn nàng: “Huyền nhi, nàng đã tỉnh rồi phải không, Huyền nhi... Ta ở đây, nàng mở mắt nhìn ta xem, ta không có đi, ta ngay tại bên cạnh nàng, Huyền nhi...”

Tựa hồ nghe được lời nói của hắn, mí mắt nàng giật lên một chút, nói mê với hắn: “Phong... ở đây, ở bên cạnh ta, Phong...”

Giọng nói của nàng rất thấp rất thấp, cơ hồ là ngậm đầu lưỡi mà nói.

Nhưng mà, Hắc Khi Phong lại nghe được rõ ràng.

Hai tay hắn gắt gao bao vây bàn tay nhỏ bé của nàng, không ngừng ở bên tai nàng nói: “Đúng vậy, ta ở bên nàng, nàng chỉ cần mở mắt có thể thấy ta, ngoan, mở mắt nhìn ta...”

Nói tới lời cuối cùng, hắn dùng giọng nói rất nhu tình nhẹ nhàng dỗ dành nàng, dùng sự ôn nhu của hắn để nói với nàng, tưởng công làm nàng quyến luyến của trước kia lại về bên cạnh nàng.

[1] Khí huyết lưỡng hư: thiếu máu, giảm bạch cầu.

481. Q.6 - Chương 63

482. Q.6 - Chương 64: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [64]

Bên cửa vang lên tiếng bước chân.

Huyền Trữ vừa kích động vừa chờ mong gắt gao nhìn chăm chăm cửa.

Một lát, Hắc Khi Phong dẫn đầu đi vào, đi theo phía sau là Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối hai người.

Nhưng mà, ánh mắt nàng nhìn không được lưu lại tại vết bầm trên mặt hắc thêm chốc lát.

Ngay vào lúc này, Cô Ngự Hàn mở miệng kêu nàng: “Huyền Trữ.”

“Vương huynh, tẩu tử, hai người đã đến rồi.” Gương mặt tái nhợt của Huyền Trữ nở nụ cười tươi tắn thỏa mãn, hoàn toàn đã quên bémot thân thể của mình lại muốn xuống giường.

Hắc Khi Phong kinh hồn táng đảm vội vàng phi thân đi qua chặn nàng lại: “Huyền nhi, cẩn thận vết thương của nàng.”

Lời nhắc nhở của hắc rất khẩn trương, tiếng nói bao trùm sự vô lực.

Huyền Trữ gật đầu loạn xạ tỏ vẻ đã nghe được, nhưng tầm mắt vẫn thủy chung dừng trên người Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối.

“Huyền Trữ, muội làm sao lại biến mình thành như vậy?” Cô Ngự Hàn đi theo, rất không khách khí mà ngăn bàn tay đang đỡ nàng của Hắc Khi Phong.

Hắc Khi Phong bị đẩy ra, có chút ảm đạm đứng ở một bên.

Bối Bối đi đến bên người hắc, thấp giọng nói: “Người đừng trách hắc.”

“Ta không trách.” Hắc nhẹ giọng trả lời, đôi mắt đen khóa trụ khuôn mặt của nàng.

Thật lâu thật lâu rồi không thấy nàng, lần nữa gặp lại, tâm tình của hắc thật phức tạp.

Nàng trở nên thành thực hơn, cả người phát ra kiểu thái hạnh phúc của nữ nhân, làm hắc cảm thấy được an ủi trong lòng.

Xem ra Cô Ngự Hàn thật sự rất tốt với nàng.

Nàng từng nói qua, người có thể mang hạnh phúc đến cho nàng, chỉ có Cô Ngự Hàn.

Sự thật chứng minh, nàng bây giờ rất hạnh phúc, từ thần thái trên trán nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được hạnh phúc của nàng.

Bên kia, Cô Ngự Hàn cẩn thận dè dặt mà quan tâm tới Huyền Trữ.

“Huyền Trữ, bây giờ muội thấy thế nào?”

“Vương huynh, muội khỏe hơn nhiều rồi, thật ra muội đã có thể xuống giường đi được rồi, cũng có thể...”

Nàng dừng một chút, dư quang trong đuôi mắt nhìn về phía Hắc Khi Phong, thấy hắc chuyên chú nhìn Bối Bối, nàng ảm đạm rũ mắt xuống.

“Cũng có thể cùng Vương huynh trở về.”

Cô Ngự Hàn nhăn mày kiểm: “Không được, thương thế của muội còn chưa thể để muội lặn lội đường xa, muội an tâm ở đây mà dưỡng thương, chờ thương thế muội ổn rồi Vương huynh lại đưa muội về.”

“Vậy Vương huynh và tẩu tử sẽ lưu lại ở cạnh Huyền Trữ chứ?” Nàng có chút làm nũng hỏi.

Cô Ngự Hàn yêu thương sờ sờ đầu của nàng: “Đương nhiên, Vương huynh sẽ luôn ở cạnh muội.”

“Vương huynh thật tốt.” Huyền Trữ cao hứng ôm lấy hắc, khuôn mặt cọ sát lồng ngực của hắc.

“Ôm ôm Vương huynh thật là thoải mái, khó trách tẩu tử thích ôm Vương huynh không nở rời.” Nàng nói một cách dí dỏm.

“Này này này, ta nghe được nha, nói xấu sau lưng người khác thì không phải là trẻ ngoan đâu.” Bối Bối đi tới, cười tủm tỉm dùng ngón tay búng trán Huyền Trữ.

Huyền Trữ rút đầu, chui vào lòng Cô Ngự Hàn mà nũng nịu: “Vương huynh, tẩu tử ức hiếp người ta.”

“Vậy tối nay Vương huynh hảo hảo giáo huấn nàng ta một chút.” Cô Ngự Hàn vờ nghiêm túc nói.

Giáo huấn nàng?

Miệng của Bối Bối nhếch lên, hai tay chống eo: “Cô Ngự Hàn, chàng dám!”

Hắn vươn tay nhéo nhéo gương mặt nõn nà của nàng, sau đó kéo xuống hai tay hình ẩm trà [*] của nàng: “Hình như là... không dám.”

Vừa dứt lời, ba người bọn họ nhin không được cười ra tiếng.

Hắc Khi Phong yên lặng đứng một bên nhìn bọn họ cười cười nói nói, ánh mắt dừng trên gương mặt cười đến nhần của Huyền Trữ, đáy lòng có chút vui vẻ, có chút mát mẻ.

Hắn tựa hồ thật lâu không thấy nàng cười vui vẻ như vậy, đối mặt với hắn, nàng chỉ luôn mỉm cười, trong nụ cười mang theo vẻ ưu thương nhần nhạt, như có rất nhiều tâm sự.

Trong lúc cười nói, ánh mắt Huyền Trữ cuối cùng vẫn là nhin không được nhìn hướng hắn.

Nhìn vết bầm trên mặt hắn, đáy mắt nàng xẹt qua một tia đau lòng.

Nàng biết, nhất định là Vương huynh đánh hắn.

Mấp máy môi, nàng không biết nên nói gì, đành oán trách Cô Ngự Hàn: “Vương huynh, huynh có khuynh hướng bạo lực.”

“Hử?” Cô Ngự Hàn nhướng ày.

Tiếp theo, hắn liếc mắt nhìn thoáng qua Hắc Khi Phong ở một bên, hừ lạnh.

Hắc Khi Phong bắt được ánh mắt quan tâm ngẫu nhiên bay đến của nàng, khiến trái tim nặng trĩu không khỏi có chút mừng rỡ.

Sau đó, Cô Ngự Hàn để Bối Bối ở lại bên cạnh Huyền Trữ, còn hắn thì theo Hắc Khi Phong tới ngự thư phòng.

“Trong thư người nói Huyền Trữ trúng độc của cỏ Huyết Tâm có thật hay không?”

“... Thật, bây giờ thái y vẫn còn bó tay.” Giọng Hắc Khi Phong có chút suy sụp, chân mày vì âu lo mà cau chặt.

Cô Ngự Hàn nắm quyền vang lên tiếng răng rắc, hung tợn trừng mắt Hắc Khi Phong: “Hắc Khi Dạ đâu? Tên đáng chết đó ở đâu?”

“Ta tạm thời nhốt hắn trong địa lao.”

“Ta thật muốn phanh thây hắn thành trăm mảnh.” Cô Ngự Hàn nghiêng răng nghiêng lợi bật ra lời nói.

“Không được, hắn không thể có chuyện gì, nếu không Huyền nhi cũng sẽ...”

“Ta biết.” Cô Ngự Hàn bực dọc đánh gãy lời của hắn, sau đó ở tại chỗ đi tới đi lui.

Hắn biết rõ độc của cỏ Huyết Tâm, độc của nó độc gấp đôi, chỉ cần hai người đồng thời dùng cùng một gốc cỏ Huyết Tâm, hai người đó sẽ sinh mệnh tương liên, cùng sống cùng chết.

“Ta có cách cứu Huyền nhi, để nàng không còn bị đại ca ta liên lụy, nhưng ta cần sự hỗ trợ của người.”

Nghe vậy, Cô Ngự Hàn dừng chân lại, đôi mắt đen nhìn sâu vào hắn: “Người muốn đổi máu với Huyền Trữ? Dùng máu của người?”

“Đúng vậy, dùng máu của ta.” Hắc Khi Phong gạt đầu rất khẳng định, ánh mắt rất kiên quyết.

Chỉ cần có thể đổi máu cho Huyền Trữ, nàng có thể sống vui vẻ, liền ngay cả ma chú trên người cũng có thể giải trừ, không còn chịu sự tra tấn của đại ca.

Cô Ngự Hàn nheo đôi mắt tinh anh lại: “Loại liệu pháp truyền máu của người cho Huyền Trữ rất nguy hiểm, người không sợ chết sao?”

“Mạng của ta đã sớm là của nàng ấy.”

Nghe vậy, ánh mắt Cô Ngự Hàn xem xét kỹ lưỡng hắn, hồi lâu, hắn nói, tiếng nói rất nghiêm túc: “Người đồng ý với ta một điều kiện ta mới giúp người.”

“Điều kiện gì?”

“Đừng cho Huyền Trữ biết là người truyền máu uội ấy, nếu không muội ấy nhất định sẽ không đồng ý, bởi vì... muội muội ta yêu người, tuy rằng người không yêu muội ấy.”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của hắn có chút lạnh.

Hắc Khi Phong siết chặt hai tay thả bên người, ánh mắt cuộn cuộn nhìn chằm chằm Cô Ngự Hàn, mở miệng, một câu lại nghẹn trong yết hầu, nói không nên lời.

Thấy thế, vẻ mặt Cô Ngự Hàn khó coi mà quay sang một bên, sau đó đi khỏi ngự thư phòng.

_____ [*] Tay hình ấm trà: hình dung hai tay chống nạnh, cong ra tựa ấm trà.

483. Q.6 - Chương 65: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [65]

Bối Bối hết sức chăm chú lắng nghe Huyền Trữ kể chuyện giữa nàng và Hắc Khi Phong.

Nàng chống quai hàm, tinh tế nhìn biểu tình không ngừng biến hóa của Huyền Trữ, khi thì hạnh phúc, khi thì chua xót, khi thì bình tĩnh, cuối cùng của cuối cùng, chỉ còn lại bình tĩnh.

“Tẩu tử, chân tướng của câu chuyện chính là như vậy.” Huyền Trữ vì câu chuyện dài tập của mình nhẹ nhàng mà hạ dấu chấm câu.

Bối Bối gạt gạt đầu, đôi mày thanh tú hơi hơi cau lại, nghiêm túc hỏi: “Huyền Trữ, người thật xác định muốn đem trượng phu của mình tặng cho nữ nhân khác sao?”

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng từ miệng Huyền Trữ phát ra, nàng có chút chua xót bảo trì mỉm cười, đôi mắt ảm đạm nhìn Bối Bối.

“Tẩu tử, hắn đã không phải là trượng phu của ta, chỉ là một nam nhân còn yêu người... ”

Á!

Bối Bối cơ hồ là lập tức che miệng Huyền Trữ, đôi mắt khẩn trương nhìn xung quanh một chút, sau đó nhỏ giọng van cầu: “Ta nói tiểu cô [1] àh, người đừng đem loại chuyện này nói lớn tiếng như vậy, vạn nhất để Vương huynh người nghe được, ta liền xong đời, hắn là cái thùng dấm chua!”

Xác định Huyền Trữ sẽ không nói tiếp, nàng mới buông tay ra, sau đó u sầu vuốt vuốt mi tâm.

“Huyền Trữ, người làm sao mà biết Hắc Khi Phong còn chưa hết hy vọng chứ, có lẽ hắn đã sớm buông tay, sao không cho hắn thêm chút thời gian nữa... ”

“Có lẽ là cả đời.” Huyền Trữ ảm đạm chen vào nói.

Sao? Cái gì mà cả đời?

Bối Bối có chút phản ứng không kịp: “Người nói cái gì?”

Nhìn biểu tình nàng ngây ngốc, Huyền Trữ rũ mắt xuống, che dấu đen tối dưới đáy mắt.

Lắc lắc đầu, nàng vờ như không có việc gì mỉm cười nói: “Không có gì.”

Nàng nghĩ... cho dù chờ cả đời, chẳng đến khắc cuối cùng của đời người kia, nàng cũng đợi không được tình yêu mà nàng muốn.

Kiên cường lâu lắm rồi, nàng đã cảm thấy rất mệt mỏi, bây giờ ý niệm duy nhất trong đầu nàng chính là muốn về nhà nghỉ ngơi cho tốt, nàng thật sự mệt mỏi.

Thấy nàng một bộ dáng tiêu điều Bối Bối mở miệng muốn nói chút lời an ủi, nhưng là lại không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng, nàng bắt lực thở dài: “Huyền Trữ, chuyện tình cảm ta thân là người ngoài cuộc không thể nói cái gì để chỉ phối quyết định của người, tất cả mọi chuyện tự người suy nghĩ rõ ràng... Không sao, vô luận người muốn sống cuộc đời của người ra sao, ta cùng tướng công ta là Vương huynh của người cũng sẽ mãi mãi ủng hộ cho người!”

Huyền Trữ nghiêng người cầm tay Bối Bối, lòng, ấm áp, không còn cô tịch nữa, phẳng phất như đã tìm được một nơi cập bến có thể che mưa chắn gió.

Nàng gật gù đầu, tiếng nói có chút nghẹn ngào: “Ta biết, mọi người luôn luôn tốt với ta.”

Bối Bối vỗ nhẹ bả vai nàng: “Yên tâm đi, có chúng ta ở đây, tuyệt không để người bị ức hiếp.”

“Ừm. Tẩu tử, ta có chút mệt, ta muốn ngủ một chút, người trở về bên Vương huynh đi.”

Bối Bối vuốt vuốt tóc nàng, yêu thương gật đầu: “Được, vậy người nghỉ ngơi cho tốt, chờ người ngủ dậy, ta lại đến tán gẫu giải sầu với người, như vậy người sẽ không cảm thấy cô đơn khi nằm trên giường.”

Nói xong, Bối Bối đỡ nàng nằm xuống, sau đó kéo chăn đắp cho nàng, động tác nhẹ nhàng trân trọng.

Chẳng đến khi Huyền Trữ nhắm mắt lại, hô hấp dần trở nên đều đều, nàng mới nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

...

Lúc nàng vừa đi ra cửa tấm cung, thân ảnh Cô Ngự Hàn đột nhiên xuất hiện.

Bối Bối bỗng cảm thấy trước mắt trở nên đen om, nàng tựa hồ muốn ngã người.

“A...” Nàng kinh hô một tiếng theo phản xạ phanh bước chân lại, lại quên dưới chân là ngưỡng cửa, hiển nhiên bị vấp.

Cô Ngự Hàn nhìn người nhào vào trong lòng hần, mày kiếm giơ lên, bạc môi chứa ý cười, trêu chọc: “Tiểu Bối Bối, chúng ta vừa xa nhau không bao lâu, nàng đã nhớ cái ôm của ta vậy sao?”

Nghe được âm thanh quen thuộc, Bối Bối lập tức ý thức được người bản thân nhào vào là tướng công nhà mình, vì thế lười nhác tiếp tục dựa vào ngực hần.

“Đúng vậy, một ngày không gặp như cách tam thu, một khắc không thấy như cách ba tháng, tướng công, người ta rất nhớ chàng nha, chẳng lẽ chàng một chút cũng không nhớ người ta? Thật đau lòng...”

Nàng vờ đau lòng lau lau khóe mắt không một giọt nước mắt, tiếng nói ai oán không thôi, tựa như hần nhấn tâm vô tình lắm vậy.

Cô Ngự Hàn nhướn mày, một tay bế ngang nàng lên, cúi đầu cười tủm tỉm nhìn nàng.

“Nương tử, nàng thật sự là càng ngày càng nghịch!”

Hai tay của Bối Bối câu lên cổ hần, thè lưỡi cười khê: “Đó cũng là do chàng huấn luyện ra.”

Hần vô lực lắc lắc đầu, bế nàng đi về trước, không nói chuyện nữa.

Thấy hần trầm mặc khác hần với bình thường, Bối Bối ghé mặt sát ngực hần, lắng nghe tiếng tim đập của hần.

“Tướng công, chàng có phải đang lo lắng cỡ Huyết Tâm trong cơ thể Huyền Trữ?” Nàng nhẹ nhàng thấp giọng hỏi.

Bây giờ, tướng công của nàng tựa hồ không thoải mái, khuôn mặt tuần tú rầu rĩ như có rất nhiều phiền não.

Bước chân của hắn dừng một chút, sau đó lại tiếp tục đi.

“Ừm.” Hắn thản nhiên trả lời một câu, giữa hai đầu lông mày nhiễm lên một tia trầm trọng.

“Chẳng lẽ không có cách nào giúp nàng ấy giải độc sao?” Bối Bối âu lo cau mày.

Hắn lại trầm mặc một chút, sau đó mới trả lời: “... Có, giúp muội ấy đổi máu.”

“Đổi máu? Nhưng là... loại liệu pháp đổi máu này rất nguy hiểm, có chút bất cẩn thì người truyền máu sẽ vì mất hết máu mà chết, ai chịu...”

Bối Bối nói xong lời cuối cùng, trong đầu lập tức hiện lên thân ảnh một người, nàng nắm chặt xiêm y hắn hỏi một cách gấp gáp: “Có phải Hắc Khi Phong nguyện ý cùng Huyền Trữ đổi máu hay không?”

“Đúng vậy.”

Xem ra Hắc Khi Phong thật sự là một nam nhân rất trọng tình trọng nghĩa, tình yêu của Huyền Trữ dành cho hắn cuối cùng cũng có chút an ủi.

Nhưng mà, nàng bỗng nhiên lại cảm thấy phiền não: “Nhưng mà... Nhưng mà Huyền Trữ sẽ không đồng ý, vạn nhất hắn có nguy hiểm xảy ra chuyện gì, Huyền Trữ sẽ đau lòng chết mất.”

Nếu hôm nay đổi lại nàng là Huyền Trữ, nàng tuyệt đối sẽ không nguyện ý để cho nam nhân nàng yêu thương nhất có một chút nguy hiểm nào, chắc hẳn Huyền Trữ cũng như thế.

Cô Ngự Hàn mím môi, sau đó đôi mắt đen lóe sáng nhìn chăm chú vào nàng: “Nếu Hắc Khi Phong có thể coi trọng Huyền Trữ, hắn sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, càng không bỏ lại muội ấy sống một mình.”

Nâng mắt, chống lại ánh mắt nóng rực của hắn, hai má nàng tựa lên khuôn mặt tuần tú, nhẹ nhàng mà vuốt ve, nhu tình cùng hắn

“Hàn, ta nghĩ bọn họ đều sẽ bình an vô sự.”

Hắn nhẹ nhàng giương khóe môi lên.

_____ [1] Tiểu cô: em chồng

484. Q.6 - Chương 66: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [66]

Cuối hành lang, thân ảnh của Cô Ngự Hàn cùng Bối Bối dần dần biến mất.

Lăng Nguyệt công chúa từ trong chỗ rẽ đi ra, nhìn bóng dáng bọn họ, ánh mắt trong trẻo xẹt qua chút suy tư sâu sắc.

Trầm ngâm một chốc, nàng xoay người đi ngược hướng bọn họ.

Ngay tại lúc nàng đi vào tấm cung Hắc Vương, mơ hồ nghe được trong tấm thất truyền ra tiếng nói, nàng nghiêng tai vừa nghe, là Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ công chúa đang nói chuyện.

Bước chân của nàng dừng lại, đứng bên ngoài.

...

Trong tấm thất, Hắc Khi Phong động tác dịu dàng đỡ Huyền Trữ ngồi lên, áy náy nói: “Huyền nhi, xin lỗi, ta không nên vào, đánh thức nàng.”

Nàng lắc lắc đầu: “Chàng không có đánh thức ta, ta vẫn chưa ngủ.”

Hai người trầm mặc một chút, sau đó không hẹn mà cùng mở miệng: “Chàng (nàng)... ”

Bọn họ nhìn nhau một chút, Huyền Trữ đầu tiên dời mắt đi, thoáng rũ mắt xuống: “Chàng nói trước đi.”

“Nàng nói trước.” Giọng hắn có chút kiên trì.

Huyền Trữ cắn cắn môi, nâng mắt nhìn hắn: “Chàng đến tìm ta có việc sao?”

Hắn ôn nhu cười: “Không có gì, ta chỉ là muốn thăm nàng.”

Huyền Trữ sửng sốt, chớp chớp mắt, có chút hoảng sợ, mở miệng, nàng nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừm.”

Thấy nàng không quá hứng thú, Hắc Khi Phong có chút cẩn thận hỏi: “Nàng... không thích ta đến thăm sao?”

Nàng cơ hồ là lập tức trả lời: “Không... Ta chỉ là... chỉ là cảm thấy có chút không thích ứng.”

Không thích ứng hẳn dịu dàng với nàng, không thích ứng không khí hòa thuận giữa bọn họ, không thích ứng...

Rất nhiều cái không thích ứng, hòa thuận như vậy, bọn họ thật giống như đang diễn trò, gượng ép như vậy.

Nhìn vẻ mặt nàng có chút ảm đạm, Hắc Khi Phong có chút nóng vội cầm tay nàng, thành khẩn nói: “Huyền nhi, trước kia ta thật có lỗi khi đối xử với nàng như vậy, sau này ta sẽ đối với nàng tốt hơn, nàng sẽ lại lần nữa thích ứng cuộc sống phu thê giữa chúng ta.”

Huyền Trữ kinh ngạc nhìn bàn tay hắn đang nắm tay nàng, sự ấm áp của hắn từ da thịt truyền hướng nàng, nhịp tim nàng có chút hỗn loạn.

Ấm thâm hít một hơi, nàng chậm rãi rút tay về, tránh đi đôi mắt thành khẩn của hắn.

Hắc Khi Phong thấy độ ấm thân thể từ tay nàng từng chút một mất đi, hắn không thể khống chế gia tăng thêm lực cầm tay nàng, hy vọng... có thể bắt lấy.

“Huyền nhi, đừng như vậy...” Đôi mắt đen của hắn thậm chí mang theo ý vị cầu khẩn.

Tim thất lại thật đau, nhưng vẫn phải buông tay. Nàng hít sâu một hơi, bình ổn hỗn loạn trong nội tâm, rút cuộc, dùng sức rút tay ra.

Lặng lặng nhìn hắn, nàng cố gắng để bản thân bảo trì ngữ điệu vững vàng: “Chuyện quá khứ thì để nó tiêu tan như khói mây đi, giữa chúng ta, không ai nợ ai, ta... bây giờ chỉ muốn mau chóng thương cho khỏe rồi trở lại nơi thuộc về ta, chàng cũng phải cố gắng để bản thân thoát ra khỏi hồi ức, sống tốt những ngày tháng của mình, một đời, thật ra không quá dài, sinh mệnh rất yếu ớt, phải biết quý trọng, đừng mềm lòng với kẻ địch như vậy nữa...”

Hắn sột ruột đánh gãy lời của nàng: “Nhưng chúng ta là phu thê a.”

“Chúng ta không phải phu thê.” Đôi mắt nàng trở nên thanh tịnh.

“Huyền nhi...” Hắn nhíu mày không thể lý giải.

Nàng chỉ nhìn hắn một cách xa xăm, mí mắt không nói.

Từ từ chuyển mắt, nàng nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời hôm nay có chút ảm đạm, nàng thông yết hầu: “Chàng còn chưa hiểu sao, chúng ta... đã không còn có thể quay trở về như trước kia.”

Có lẽ giờ phút này ở cùng nàng, hắn không có một chút gượng ép, có lẽ, là nàng đang gượng ép.

Nàng đang gượng ép cái gì, nàng cũng không rõ.

“Hắc Khi Phong, nếu không còn chuyện gì khác, ta muốn ở một mình yên tĩnh chút.”

Nghe được xưng hô của nàng, Hắc Khi Phong chỉ cảm thấy tim thất lại, hắn rũ mắt xuống, nhìn tay nàng rút vào chăn, sau đó ánh mắt dừng trên bàn tay to của hắn, cảm thấy tim có điểm trống vắng.

Hồi lâu, giọng nói của hắn có chút ấp úng nhẹ giọng hỏi: “Huyền nhi, nàng có phải là... đang hận ta?”

Nghe vậy, nàng nâng mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của hắn, thản nhiên cười: “Không có, ta không hận chàng, người ta nói có yêu mới có hận, không yêu, làm sao hận được?”

“Không yêu... ” Hắn ngậy người lặp lại lời nàng, đầu đột nhiên trở nên lạnh, có chút choáng váng.

Hắn cố gắng áp chế hoảng loạn dưới đáy lòng, đôi mắt đen gắt gao nhìn nàng, tựa như chỉ cần chớp mắt là sẽ bỏ lỡ một cái gì đó.

“Nàng... không yêu ta?”

Huyền Trữ nhẹ nhàng vuốt tóc, nghiêng đầu mỉm cười: “Cùng một đáp án ta không muốn nói lại lần nữa.”

Hắn nắm chặt quyền, móng đâm vào lòng bàn tay, rất đau, hắn lại hồn nhiên không cảm giác được.

Mở miệng, hắn cố gắng làm giọng nói của mình bảo trì vững vàng: “Huyền nhi, nàng lại đang nghịch ngợm đùa giỡn với ta có phải hay không?”

Huyền Trữ nhìn nhìn hắn, sau đó rũ mắt xuống, một lát sau, nàng lại nâng mắt nhìn hắn: “Ta thật sự mệt rồi.”

Tiếng nói rất nhẹ rất nhẹ, giống như thật sự mệt đến nỗi không có khí lực.

Nghe vậy, hắn lơ đi cảm giác chua xót đang lao nhanh đến trong lòng, lại lần nữa trở lại ôn nhu: “Được, vậy nàng nghỉ ngơi cho tốt.”

Lúc hắn vươn tay muốn đỡ chần cho nàng, nàng giành trước một bước tự kéo chần lên, sau đó nhắm mắt lại.

Tay của Hắc Khi Phong cứng giữa không trung, sau đó chậm rãi buông xuống.

Nhìn gương mặt bình yên khi ngủ của nàng, hắn lặng im đứng đó, một hồi lâu, mới xoay người rời đi.

Thẳng đến khi tiếng bước chân của hắn tiêu tan, nàng mở mắt nhìn bóng dáng hắn biến mất ở cửa.

“Chúng ta... cũng không còn thuộc về nhau.”

Nàng nhẹ nhàng, ủ dột thì thào.

...

Ngoài cửa, Lăng Nguyệt công chúa tránh đi Hắc Khi Phong, thẳng đến khi hắn đi xa, nàng mới đi vào trong tẩm thất.

Lại nghe tiếng bước chân, Huyền Trữ tưởng Hắc Khi Phong lại quay về, mí mắt đã nhắm giật lên, nhưng không có mở mắt.

“Huyền Trữ công chúa, là ta, không phải Hắc Vương lại quay về.”

Lăng Nguyệt lên tiếng, người đã đi đến bên giường, thuận thế ngồi lên chiếc ghế ở một bên.

Huyền Trữ nghe tiếng mở to mắt, ánh mắt bình tĩnh vô tranh.

“Lăng Nguyệt công chúa, người đừng lo lắng, sau khi thương thế của ta lành rồi ta sẽ rời khỏi Hắc Phong quốc, sẽ không cùng người tranh giành cái gì, người vẫn có thể tiếp tục cùng Hắc Khi Phong liên thân... ”

485. Q.6 - Chương 67: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [67]

Lăng Nguyệt công chúa lặng lặng nhìn Huyền Trữ, tựa hồ muốn nhìn sâu đáy mắt của nàng vậy.

Một hồi lâu, nàng có chút rầu rĩ mở miệng: “Nhưng mà, người cùng Hắc Vương đã là phu thê, hắn làm sao còn có thể tiếp nhận ta.”

Huyền Trữ thản nhiên nở nụ cười: “Chỉ cần ngươi không buông tay, thì sẽ có cơ hội thắng được hạnh phúc ỉnh, nếu bây giờ ngươi buông tay, hẳn thật sự sẽ không có khả năng tiếp nhận ngươi.”

Động viên người khác đi theo đuổi trượng phu của mình, trong lòng, đang đau đớn từng cơn, nhưng mà, nàng lựa chọn lờ đi.

Nghe vậy, Lăng Nguyệt công chúa đấu tranh nhìn Huyền Trữ, lương tâm thúc giục nàng truy vấn: “Ngươi... thật sự không yêu hắn nữa sao?”

Huyền Trữ rũ mắt xuống, sau đó rất nhanh lại bình tĩnh nhìn Lăng Nguyệt công chúa, lời nói có chút sâu xa: “Ta không yêu hắn của bây giờ, hắn bây giờ cũng không phải trượng phu của ta, chỉ là một người giống với trượng phu của ta thôi.”

“Hả?” Lăng Nguyệt công chúa cảm thấy không hiểu.

“Bỏ đi, có một số chuyện cũng qua rồi, cho dù ta cùng hắn thật sự từng có cái gì đi nữa thì cũng đều là quá khứ, ngươi yên tâm đi, ta rất nhanh sẽ rời khỏi, sẽ không làm vật cản của ngươi.”

Lăng Nguyệt công chúa im lặng, ánh mắt tràn đầy đấu tranh.

Hồi lâu, nàng có chút hỗn loạn đứng dậy: “Sức khỏe ngươi cần tĩnh dưỡng, ta không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi nữa.”

Nói xong, nàng không đợi Huyền Trữ nói đã vội vàng rời khỏi.

...

Bất tri bất giác, bóng đêm đã buông xuống, ngoài cung, hoa đăng cũng vừa lên đèn.

Trong tấm cung, một mảnh an tĩnh hôn ám.

Huyền Trữ mơ mơ màng màng từ trong giấc ngủ mở mắt, nhìn trước mắt một mảnh hắc ám, nàng nhẹ nhàng thở dài.

Thời gian qua thật mau, nàng hình như vừa mới ngủ, thì đã đến đêm rồi.

Bỗng nhiên, trống rền bị xốc lên, giọng nói lo lắng của Hắc Khi Phong truyền đến: “Nàng cảm thấy không khỏe sao?”

Thấy hắn đột nhiên xuất hiện, Huyền Trữ thoáng sửng sốt: “Sao chàng lại ở đây?”

“Ta... Ta vừa rồi nghe nàng thở dài, nàng có phải là không khỏe không?”

Hắc Khi Phong thật ân cần đánh giá thân thể của nàng từ trên xuống dưới, mặc dù cách một lớp chăn hắn cái gì cũng nhìn không thấy kiểm không rõ.

Huyền Trữ ngơ ngạo từ trên giường ngồi dậy, hắn lập tức nghiêng người đỡ nàng.

“Chàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta, chàng... rốt cuộc ở đây đã bao lâu?”

Mắt nàng nhìn thẳng hắn, không phải chất vấn, chỉ là cảm thấy nghi hoặc.

Hắc Khi Phong có chút không được tự nhiên dời mắt đi: “Ta... Ta đến đây được một chốc rồi, thấy nàng đang ngủ, cho nên... cho nên không lên tiếng, sợ đánh thức nàng.”

Tiếp theo, hắn giống như có rất nhiều lời muốn nói vậy lo lắng khóa mắt nàng.

“Huyền nhi, ta... ta đã suy nghĩ cả buổi chiều, ta...”

Hắn ngồi trên mép giường, bàn tay to bao vây tay nàng, nắm chặt, trái tim trống trải của hắn tựa như chiếm được tất cả vậy tự nhiên cảm thấy rất thỏa mãn, hắn nhìn nàng thật sâu.

“Huyền nhi, chúng ta có thể... lại ở bên nhau hay không?”

Lời nói của hắn, rất nhẹ, rất nhẹ, nhưng lại va đập vào đầu nàng một cách ác liệt.

Lại ở bên nhau...

Trong lòng, không ngừng quanh quẩn một câu này, nhịp tim, thắt lại thật chặt, thật chặt.

Trầm mặc, nhìn nhau...

Cuối cùng, nàng chậm rãi rút tay ra, tầm mắt, cũng dời đi.

Thấy thế, Hắc Khi Phong gấp gáp, hoảng loạn.

“Huyền nhi, chúng ta lại ở bên nhau được không? Ta biết nàng vẫn còn quan tâm ta, bằng không nàng sẽ không vì cứu ta mà không quản sinh mệnh của mình, nàng vẫn còn quan tâm ta, đúng không?”

Trong lòng bàn tay, do nắm chặt mà bị ngón tay đâm đau đớn, nàng ép buộc bản thân giương lên nụ cười nhạt.

“Trước lần cuối ta rời khỏi đây, ta từng cảm thấy sâu sắc rằng sau này không có chàng, thế giới sẽ không còn thấy ánh sáng, ta cũng sẽ không còn nhìn thấy hạnh phúc, nhưng... sau này, dần dần phát hiện, thật ra... tình yêu không nhất định là trung tâm của hạnh phúc, đối một loại phương thức khác, cũng có thể sống rất tốt, hạnh phúc hiện tại mà ta cảm thấy, là trở lại cố hương của ta, cùng sống với người ta yêu và người yêu ta, đó mới là hạnh phúc nhất, ấm áp nhất.”

Dẫu sao, yêu, là song hướng.

Câu nói này, nàng chôn sâu dưới đáy lòng, không nói ra, cũng không cần phải nói.

Tế bào toàn thân kêu rên đau đớn, tim không thấy nơi phát tiết, hắn chỉ có thể ngậm ngẩn nhìn một bên mặt nhu hòa của nàng.

“Huyền nhi, nàng... có thể thử tiếp tục yêu ta được không?” Hắn đột nhiên hỏi như vậy, tim, cuộn cuộn dâng lên một thứ tình cảm mãnh liệt.

Hắn không muốn nàng rời xa hắn, một chút cũng không muốn.

Không muốn nghe, bởi vì giọng hắn quá mức khẩn cầu, nhưng thanh âm kia, lời nói kia, vẫn chui vào màng tai, quấy động tim nàng.

Chỉ là, nàng đã có chút bi ai nở nụ cười, vì sao hắn không nói, hắn yêu nàng.

Hay là, hắn nói không nên lời.

Quay đầu, nàng để bản thân dừng cảm mà đối diện: “Chàng... ta đã từng yêu.”

Nói xong, nàng đột nhiên nghiêng người nhìn về phía mặt chính của giường, không muốn đối mặt với hắn.

Nàng sợ, sợ mình tiếp tục đối mặt hắn nữa... sẽ mềm lòng.

Bùm... Trái tim của hắn ầm ầm bị tan nát, nàng nói... đã từng yêu hắn, cho nên, bây giờ không có khả năng... lại yêu.

Đem bóng dáng nàng khắc thật sâu vào tim, hắn biết, từ nay về sau, chỉ còn lại hình bóng, khiến hồi ức của hắn trở nên nát vụn.

“Huyền nhi, chờ sau khi thương thế của nàng ổn rồi trở lại Xích Diễm quốc, chúng ta... còn có thể làm bằng hữu chứ?”

Cuối cùng, vẫn là không nỡ vĩnh biệt, hắn mang theo khát vọng tham lam nhìn một bên mặt ôn nhu của nàng.

Thân thể nàng cứng lại, trầm mặc hồi lâu, nàng không thể không bức bản thân nhả tâm: “Nếu... chúng ta còn có duyên gặp lại, vậy thì sẽ là bằng hữu.”

Nói xong, nàng nhắm chặt mắt lại, đem nước mắt bức về đáy mắt.

Cho dù, bức nước mắt về, vẫn như thế mà làm đau đôi mắt, làm đau lòng, làm đau tế bào cả người nàng.

“Được, chúng ta... có duyên thì làm bằng hữu, Huyền nhi, ta nhất định sẽ chữa khỏi nàng!” Hắn thật kiên định nói.

Huyền Trữ chỉ nhẹ nhàng gật đầu không lên tiếng nữa.

Chỉ cần thương thể nàng tốt lên, trở lại Xích Diễm quốc, như vậy... từ nay về sau, bọn họ sẽ không có duyên gặp mặt nữa.

Bởi vì, nàng sẽ đem hết toàn lực chặt đứt hết thủy khả năng, nàng không muốn bọn họ lại có duyên, không muốn lại tan nát cõi lòng.

486. Q.6 - Chương 68: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [68]

Bối Bối lén lút lút lút tránh ở chỗ rẽ, nhìn nhìn trước sau vài lần, xác định không ai khác phát hiện hành tung của nàng, nàng mới yên tâm từ trong góc đi ra.

Đương nhiên phải lén lút, bởi vì người nàng muốn tìm có khả năng sẽ làm tướng công thân ái của nàng ăn nhiều dấm chua.

Người nàng muốn tìm, chính là Hắc Khi Phong.

Thật vất vả rồi cuộc “an toàn” đi vào hậu đình trong hoa viên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hắc Khi Phong đứng trong đình kia chờ nàng.

Nàng đi ra sau hắn, ho nhẹ một cái: “E hèm.”

Hắc Khi Phong nghe tiếng quay đầu, cúi mắt nhìn nàng, trong mắt có nghi hoặc: “Tiểu Bối, nàng hẹn ta tới đây có chuyện gì sao?”

Nghe vậy, Bối Bối không trả lời ngay, chỉ cười tủm tỉm nhìn thẳng mặt hắn.

Chắc chắn, quả nhiên “thay lòng” rồi, trước kia Hắc Khi Phong nhìn thấy nàng nhất định sẽ rất dịu dàng cười với nàng, bây giờ... nhìn thấy nàng, mày vẫn là gắt gao cau lại, giống như đang vì cái gì mà phiền lòng không gỡ xuống được.

Nàng nghĩ, chuyện hắn đang phiền lòng nhất định sẽ không liên quan đến nàng, sẽ chỉ liên quan đến nữ nhân nào đó mà hắn bất tri bất giác đã yêu thương.

Hắc Khi Phong bị nàng nhìn cả người không được thoải mái, mày hắn không khỏi cau lại càng chặt.

“Tiểu Bối, trên mặt ta có cái gì không thích hợp sao?” Hắn không rõ mà hỏi.

Ánh mắt Bối Bối càng thêm sáng: “Ha ha... Hắc Khi Phong, Tiểu Ngoan, ta phát giác ra bây giờ người nhìn ta cũng không còn đỏ mặt nha.”

Không còn đỏ mặt, đã nói rõ tình yêu của hắn không còn dành cho nàng, Hắc Khi Phong chính là nam nhân thuần khiết như vậy, hơn nữa thuần đến thật sự chân thành.

Nghe được lời của Bối Bối, Hắc Khi Phong sửng sốt, trong lòng, âm thầm cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhưng hắn lại nói không ra nguyên do.

Vì thế, hắn đành phải rầu rĩ: “Tiểu Bối, ta... không hiểu hết ý của nàng.”

Bối Bối nhếch môi cười: “Người cẩn thận ngắm lại xem lúc người nhìn thấy Huyền Trữ thì tâm tình là thế nào? Khi không nhìn thấy nàng ấy thì lại là thế nào?”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong quả thật nghiêng đầu ngắm nghĩ.

Lúc hắn không nhìn thấy Huyền Trữ... Rất muốn rất muốn thấy nàng, muốn thấy nàng có khỏe không, càng muốn cùng nàng nói chuyện, muốn... ôm ôm nàng.

Sau khi nhìn thấy nàng, hắn lại muốn yêu thương nàng thật tốt, nghe những lời làm nũng của nàng.

Bỗng nhiên, hắn hình như bắt đầu hiểu rồi.

Đây... Chính là tâm tình khi yêu một người, tâm tình muốn mãi mãi tốt với nàng.

Nhìn vẻ mặt của ngay từ đầu trăm tư đến sau đó lại bình tĩnh đại ngộ, Bối Bối giương lông mày, hỏi một cách hài hước: “Thế nào? Hiểu rõ rồi chưa? Biết tâm tình của mình rồi chứ.”

Hắc Khi Phong có chút ngại ngùng gật đầu: “Ta nghĩ... ta hiểu rồi.”

Tiếp theo, hắn lại cảm thấy khó hiểu: “Chẳng lẽ đây là chuyện nàng tìm ta sao? Để ta biết tâm tình của mình.”

Bối Bối bắt lực vỗ vỗ trán, đảo cặp mắt trắng dã: “Đương nhiên không chỉ là chuyện này, ta còn có là chuyện quan trọng hơn nữa!”

“Chuyện gì?” Hắc Khi Phong thuận theo mà hỏi.

Nhìn vẻ mặt hắn một mảnh mê mang, Bối Bối bực đến phòng quai hàm: “Người rốt cuộc có biết Huyền Trữ nói sau khi lành bệnh sẽ về Xích Diễm quốc hay không?”

Huyền nhi phải về Xích Diễm quốc hắn đương nhiên biết, nhưng mà...

“Ta biết.” Giọng nói hắn có chút suy sụp, con người đen xẹt qua một chút thương cảm.

Nàng nói nàng phải về Xích Diễm quốc sống một cuộc sống hạnh phúc, hắn... có thể làm gì đây?

Hắn hy vọng nàng ở lại bên hắn, nhưng, nàng không muốn, hắn không nỡ miễn cưỡng nàng, hắn muốn nàng hạnh phúc.

“Người biết? Nếu người biết, chẳng lẽ người không đi ngăn cản nàng sao? Người thật sự muốn nàng rời xa người a, người đã quên các người là phu thê sao? Hơn nữa người yêu nàng nha, yêu một người không phải là giữ chặt nàng ở bên người sao? Người... người thật sự là làm ta tức chết mà.”

Bối Bối tức giận đến suyễn khí, thật bực bội lấy tay vuốt vuốt xuống cơn tức trong ngực mình, miễn ỉnh bị sặc khí.

Nhìn ánh mắt chỉ trích của nàng, Hắc Khi Phong có chút nản lòng dời tầm mắt, bả vai dày rộng cũng rũ xuống.

Tiếp theo, giọng hắn có chút khàn khàn nói: “Huyền nhi nói với ta, hạnh phúc của nàng ấy là cùng sống với người nhà, ở bên cạnh người nàng yêu và người yêu nàng, mới có thể cảm giác được hạnh phúc, ấm áp, ta... ta giữ nàng ấy không được.”

Bối Bối kinh ngạc trừng lớn mắt: “Nói như vậy người đã giữ qua nàng ấy? Mà nàng ấy không đáp ứng?”

Điều này sao có thể? Mức độ yêu Hắc Khi Phong của Huyền Trữ người có mắt ắt sẽ thấy, làm sao có thể ngay cả khi hắn mở miệng giữ lại nàng ấy cũng không nguyện ý ở lại, nàng tưởng... Huyền Trữ sẽ rất vui vẻ mà ở lại.

Nhưng mà...

Bối Bối đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng tinh nhìn hắn: “Người... làm cách nào để giữ nàng lại? Người đã nói qua cái gì?”

Hắc Khi Phong vừa đỏ mặt vừa khỏ sở mà cau mày: “Ta nói với nàng... nói hy vọng nàng tiếp tục yêu ta, ở lại bên ta, ta sẽ đền bù cho nàng...”

Nói xong, hắn ảm đạm rũ mắt xuống.

Kết?

Hắn cũng chỉ nói như vậy? Để Huyền Trữ tiếp tục yêu hắn?

Nàng muốn ngất xỉu!

Lại bắt lực vỗ vỗ trán, nàng nghĩ nàng biết Huyền Trữ vì sao không muốn ở lại rồi.

Cho dù nàng ấy yêu Hắc Khi Phong cỡ nào đi nữa, cũng không hy vọng người mình yêu mang theo tâm tình đền bù mà đối xử tốt với nàng ấy.

Lắc lắc đầu, Bối Bối dùng một dùng một giọng nói bẽ tắc bủ môi: “Hắc Khi Phong, ta thật là phục người rồi, thật sự là đầu gối nhe! Khó trách mọi người đều nói nam nhân không xấu nữ nhân không yêu, bởi vì nam nhân xấu so với nam nhân tốt hiểu được lòng của phụ nữ hơn, mà nam nhân tốt thì lại giống một khúc gỗ không hơn không kém, vừa thẳng vừa cứng, thật làm cho người ta chịu không nổi.”

Nghe nàng liên tục phản nản, Hắc Khi Phong chú ý nhất chỉ là một câu “nam nhân không xấu nữ nhân không yêu” của nàng.

Hắn có chút lo lắng: “Tiểu Bối, nàng có phải muốn nói với ta là bởi vì ta là nam nhân tốt, cho nên Huyền nhi mới không yêu ta nữa?”

“A — Người thật ngốc!” Bối Bối sắp phát điên rồi.

Ngay sau đó, nàng bực tức liếc hắn một cái: “Không phải, người đừng nghĩ sẽ trở nên xấu, bằng không Huyền Trữ càng không yêu người! Rốt cuộc người hiểu hay không a, người muốn Huyền Trữ tiếp tục yêu người, vậy còn người, người yêu nàng sao? Người có nói cho nàng là người yêu nàng không, người cũng sẽ tiếp tục yêu nàng, có nói với nàng không? Không có, đúng không!”

Đúng vậy, hắn... không có nói.

“Nhưng mà... chuyện này cùng chuyện Huyền nhi ở lại có quan hệ trực tiếp gì sao?” Hắn vẫn là không hiểu.

Bối Bối lúc này có cảm giác tú tài gặp binh [1] có ý nhưng nói không rõ.

_____ [1] Tú tài gặp binh: Tú tài nói chuyện bằng văn chương, binh nói chuyện bằng tay chân => Nước đổ lá khoai.

487. Q.6 - Chương 69: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [69]

Gió, nhẹ thổi qua tóc, Bối Bối chỉ cảm thấy trán theo gió mà rơi xuống ba đường hắc tuyến.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng hoãn lại cổ xúc động muốn gào thét lên trong lòng.

Nàng hung tợn trừng mắt Hắc Khi Phong, đối với sự ngốc nghếch của hắn thật sự là muốn giương cờ trắng đầu hàng.

“Người không biết suy nghĩ sao? Tình yêu là bình đẳng, song phương đều phải dâng hiến, tình yêu như vậy mới hạnh phúc, người chỉ muốn Huyền Trữ tiếp tục yêu người, lại không nói người cũng tiếp tục yêu nàng, quan hệ như vậy của các người trong góc nhìn của Huyền Trữ chính là một loại quan hệ hôn nhân dị dạng, hơn nữa người còn nói sẽ đền bù nàng, nàng yêu người, cho nên càng hy vọng người cũng yêu nàng, không phải xuất phát từ tấm lòng đền bù mà đối xử tốt với nàng, bởi vì sự đền bù của người sẽ chỉ làm nàng cảm thấy tình yêu dành cho người mà nói chính là một loại thủ đoạn để thắng được người, tình yêu biến thành một loại công cụ, đó là làm cho người chân thành cảm thấy khó chấp nhận cỡ nào, người cái tên ngốc nghếch này!”

Yêu, là bình đẳng...

Hắc Khi Phong kinh ngạc nhắm nháp những lời này, cổ lo lắng trong lòng kia tựa hồ chậm rãi tản ra.

Bởi vì nàng yêu hắn chân thành, cho nên, nàng hy vọng hắn đối xử tốt với nàng cũng xuất phát từ tình yêu chân thành, mà không phải bởi vì đền bù.

Thì ra là thế, thì ra là thế...

Nếp nhăn giữa hai hàng lông mày dần dần dần ra, bạc môi hắn giương lên nụ cười nhạt.

“Tiểu Bối, cảm ơn nàng, ta biết ta nên làm như thế nào rồi.”

Bối Bối phẩy phẩy đầu lưỡi, cơn tức giả vờ rồi cuộc bởi vì sự thông suốt của hần mà biến mất.

“Không cần khách khí, tuy rằng người lớn tuổi hơn nhiều so với ta, ta lại phải gọi người là muội phu thì có chút không thỏa đáng, nhưng là vì để ta mau đẩy tiểu cô điều ngoa kia ra ngoài, ta phí nhiều nước bọt chút vẫn là đáng giá.”

Nói xong, nàng che miệng cười trộm.

Hắc Khi Phong cũng cười, là vì tương lai của hần cùng Huyền Trữ mà cười, bọn họ... không cần làm bằng hữu, bọn họ sẽ làm phu thê, hơn nữa là nhất định sẽ!

...

Một ngày này, Hắc Khi Phong lại tìm Cô Ngự Hàn đàm luận về việc chữa khỏi Huyền Trữ.

Cô Ngự Hàn vẻ mặt có chút suy nghĩ sâu xa nhìn Hắc Khi Phong, ánh mắt nghiêm nghị: “Người thật sự quyết định sao? Không sợ bất cứ nguy hiểm nào mà giúp muội muội ta đổi máu?”

“Đúng vậy, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho Huyền nhi.”

“Vậy còn người?” Lòng mảy Cô Ngự Hàn không vì cam đoan của Hắc Khi Phong mà dãn ra, ngược lại càng cau chặt.

“Ta?” Hắc Khi Phong có chút không rõ.

Cô Ngự Hàn mấp máy bạc môi, đôi mắt đen nhìn hần thật sâu: “Đúng vậy, chính là người! Người cứu Huyền nhi, vậy còn người? Người có thể cam đoan người nhất định cũng sẽ không xảy ra chuyện gì? Nếu người không thể cam đoan, vậy đừng cứu muội ấy.”

“Vì sao?” Hắc Khi Phong không đáp hồi lại.

“Bởi vì nếu người cứu muội ấy ngược lại để ỉnh xảy ra chuyện, cả đời Huyền Trữ sẽ sống trong thống khổ, người có thể giấu nàng một khắc, lại không thể giấu nàng một đời, tâm tình khi yêu một người, người còn không hiểu sao?”

Hắc Khi Phong nhẹ nhàng cau mày, trong đầu hiện lên gương mặt Huyền Trữ, bên môi không khỏi gương lên nụ cười ôn nhu.

Tâm tình khi yêu một người, hần đã hiểu.

Yêu một người, cũng phải vì người đó mà sống cho tốt, nếu không, thì sẽ phải bỏ lại nàng một thân một mình trên thế gian mà thống khổ.

Hần yêu nàng, cho nên, hần không nên để nàng thống khổ, tuyệt đối không thể để mình xảy ra chuyện.

“Ta biết rồi, ta cam đoan với người, trước khi chưa cho nàng hạnh phúc, ta sẽ không để mình xảy ra chuyện gì.”

Hắc Khi Phong nói rất nhẹ, ngữ khí lại xen lẫn sự hứa hẹn kiên định.

...

Bên kia, Bối Bối thực cố ý trong tấm cung của Huyền Trữ tham quan một vòng, quay đầu, cười tủm tỉm nhìn Huyền Trữ đang nằm trên giường.

“Xem ra Hắc Khi Phong đối với người vẫn là có tình có ý, người xem hần còn nhường tấm cung của mình cho người ở.”

Huyền Trữ cắn cắn môi, ánh mắt u sầu dời hướng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Tẩu tử, người đừng nói lung tung, hần... không phải thật sự có tình có ý với ta.”

Bối Bối đi đến trước mặt Huyền Trữ, ngăn trở tầm mắt của nàng, ánh mắt gắt gao nhìn nàng, không cho nàng trốn chạy.

“Người cũng không phải hấn, người làm sao mà biết hấn không phải thật sự có tình có ý với người? Người có hỏi qua hấn sao? Hay là chính miệng hấn nói cho người hấn không có cảm tình với người?”

Hấn cái gì cũng không có nói? Chỉ nói... hấn sẽ đền bù nàng.

Hôn nhân đền bù như vậy, nàng không lấy, cũng không lấy nổi, Hắc Khi Phong... nàng lấy không nổi.

Thấy nàng cúi đầu không nói gì, Bối Bối có chút bất lực thở dài: “Xem ra giải linh hoàn tu hệ linh nhân [1].”

Bỏ đi, dù sao tên ngây thơ kia đã hiểu bản thân nên làm như thế nào, người ngoài cuộc như nàng không cần nhiều chuyện nữa, ở trong lòng Huyền Trữ, sự tồn tại của nàng vẫn là rất miễn cưỡng.

Mà sự tồn tại miễn cưỡng của nàng, chỉ có Hắc Khi Phong mới có thể cởi bỏ nút thắt này.

Chỉ chốc lát sau, Cô Ngự Hàn đi vào.

Bối Bối đi qua, chủ động khoác khuỷu tay hấn: “Hàn, chàng có phải chuẩn bị giúp Huyền Trữ giải độc của cỏ Huyết Tâm không?”

Hấn vuốt dọc sống mũi nàng: “Người hiểu ta chỉ có nương tử thân ái!”

“Vương huynh, huynh thật sự có biện pháp gỡ đi liên lụy giữa ta và Hắc Khi Dạ?” Huyền Trữ có vẻ rất vội.

Nàng mỗi ngày đều muốn muốn thoát khỏi sự dây dưa với Hắc Khi Dạ, nàng không muốn lại bởi vì mình mà để Hắc Khi Dạ tiếp tục uy hiếp Hắc Khi Phong.

Nàng muốn hấn, mãi mãi đều bình bình an an.

Cho dù, hôn nhân giữa nàng và hấn, trong thế giới của nàng, đây là một giấc mộng hư danh tuyệt vời, tỉnh mộng, tim nàng cũng đã tan nát.

Chỉ là, cho dù tan nát con tim, cạn khô nước mắt, nàng vẫn hy vọng... hấn vô sự.

Chỉ cần hấn vô sự, nàng có thể yên tâm, chỉ cần hấn vô sự... là tốt rồi.

Cô Ngự Hàn đi đến trước mặt nàng, có chút nghiêm túc nhìn nàng: “Huyền Trữ, kế tiếp Vương huynh phải thi pháp khử độc giúp muội, nhưng, vì để cho an toàn, Vương huynh sẽ phong bế ý thức của muội lại, muội phải nhớ kỹ, đừng phản kháng, nếu không sẽ rất nguy hiểm, biết không?”

Nàng rất tín nhiệm nhìn, nghiêm túc gật đầu: “Ừm, mọi thứ Huyền Trữ đều nghe lời Vương huynh!”

Cô Ngự Hàn sờ sờ đầu nàng, bạc môi tươi cười: “Ngoan, yên tâm đi, tin tưởng Vương huynh, Vương huynh sẽ chữa khỏi muội.”

Tiếp theo, hấn nhanh chóng điểm mấy huyệt đạo trên người nàng, nàng liền nhắm mắt lại, mềm nhũn ngã vào lòng Cô Ngự Hàn.

Hấn ôm lấy nàng, nói với Bối Bối: “Tiểu Bối Bối, chờ một chút nàng nhớ giúp ta canh chừng trận pháp, đừng để ai quấy rầy đến ta.”

“Ta biết.” Bối Bối vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Nương tử ngoan.” Hấn hôn trán nàng, sau đó bế Huyền Trữ cùng nàng đi ra ngoài.

Đi vào đình viện, Hắc Khi Phong sớm đã ngồi xếp bằng, chờ ở đó.

Ánh mắt hấn dịu dàng nhìn người trong vòng tay Cô Ngự Hàn, ôn nhu gọi nhẹ: “Huyền nhi, nương tử...”

Cô Ngự Hàn đặt Huyền Trữ xuống, sau đó bắt đầu thi pháp.

[1] Giải linh hoàn tu hệ linh nhân: muốn gỡ chuông thì phải nhờ người làm chuông (ai làm thì người đó giải quyết)

488. Q.6 - Chương 70: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [70]

Trong rừng cây yên tĩnh, trên một bãi hoa oải hương, Hắc Khi Phong ngồi cùng Huyền Trữ, Cô Ngự Hàn ngồi đối diện bọn họ.

Đây là an bài của Cô Ngự Hàn, hoa oải hương giúp trì hoãn cảm xúc con người, có tác dụng làm an giấc, có thể giúp Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ trong quá trình đổi máu đau khổ mà bình tĩnh trở lại.

Mà cách đó không xa, Bối Bối đang hết sức chăm chú lưu ý tất cả động tĩnh xung quanh, tránh cho người đến quấy rầy.

Nàng cơ hồ là nín thở cùng tập trung, không dám thở mạnh, rất sợ sẽ quấy rầy đến người bên trong trận pháp.

Bắt đầu trị liệu, Cô Ngự Hàn nâng lên bàn tay hồng quang lóe sáng dán trên lưng Hắc Khi Phong, để hồng quang tiến vào thân thể hắn.

Sau đó hắn chậm rãi rút tay về, cách một tấc rồi dừng lại, khống chế hồng quang dọc theo sống lưng Hắc Khi Phong chậm rãi hướng lên trên.

Lúc hồng quang đi đến sau gáy, Hắc Khi Phong bắt đầu cau chặt mày, hắn tựa hồ đang chịu đựng nhiều đau đớn, cả mặt nhăn lại, nhưng không giãy dụa chút nào.

Cô Ngự Hàn ngừng động mảy kiếm, tiếp tục tăng cường tác dụng của pháp lực trên người hắn, toàn lực dẫn máu trong cơ thể hắn ra.

Ngay sau đó, hắn vươn một tay còn lại dán lên lưng Huyền Trữ, đầu ngón tay lóe ra hồng quang nhanh chóng điểm huyết đạo trên người nàng.

Trong lúc hào quang lóe ra, đầu ngón tay Huyền Trữ bắt đầu nhỏ ra máu đen.

Có lẽ là quá trình bức máu quá mức đau đớn, sắc mặt nàng càng ngày càng tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra trên thái dương, vẻ mặt tràn đầy thống khổ.

Dần dần, hai tay Cô Ngự Hàn thoáng động, đưa một tay của hai người họ liên hợp lại chưởng đối chưởng, loáng thoáng, ánh sáng màu đỏ tựa hồ càng thêm tươi, tựa như nhiễm máu vậy.

Thời gian một phút một giây trôi qua, Bối Bối nắm chặt quyền, hết sức nhìn xuống không để mình kêu ngừng lại, chỉ vì nàng thấy hai hàng mồ hôi của Cô Ngự Hàn, còn có bạc môi ngày càng tái nhợt của hắn.

Hắn nhất định là đang dùng toàn lực duy trì quá trình truyền máu, hơn nữa tựa hồ sắp đến cực hạn rồi.

Nàng muốn giúp hắn, nhưng mà, nàng cái gì cũng không thể, nếu không bọn họ sẽ vì bị quấy nhiễu mà gặp nguy hiểm.

Ngay sau đó, nàng nhìn thấy trên đỉnh đầu Huyền Trữ toát ra khói đen, nàng tựa hồ chịu không nổi chấn động bên trong cơ thể, bắt đầu vô ý thức giãy dụa càng ngày càng gay gắt, Cô Ngự Hàn bị giãy dụa nàng làm cho chặt vật vô cùng, tựa hồ sắp chống đỡ không nổi rồi.

Cô Ngự Hàn cơ hồ sắp cắn gãy cả răng, hắn vừa phải kịch liệt khống chế thân thể chấn động dữ dội của Huyền Trữ, vừa phải không ngừng một hơi dẫn ra ma chú bị Hắc Khi Dạ hạ trong cơ thể nàng, còn phải dẫn dắt quá trình truyền máu, thể lực hắn dần dần cạn kiệt.

Thời gian qua thật sự chậm, Bối Bối cơ hồ nghĩ mình sẽ bối vì căng thẳng mà té xỉu.

Rốt cuộc, nàng thấy đỉnh đầu Huyền Trữ bắn ra một làn sương đen nồng đậm, đồng thời hai bàn tay đối nhau của Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ cũng buông ra.

Thành công rồi! Nhưng Cô Ngự Hàn lại ngã xuống một cách mệt mỏi, Bối Bối xông lên đỡ lấy hắn, vẻ mặt lo lắng vô mặt hắn: “Hàn, nói cho ta biết chàng không sao, nói chuyện với ta, ta phải làm sao mới có thể giúp chàng khỏe lại?”

Cố gắng mở mí mắt, hắn gửi nàng một nụ cười trấn an: “Ta không sao, chỉ là rất mệt, bọn họ không sao, nương tử tốt, ta muốn ngủ, nàng ôm ta, để ta dựa vào nàng ngủ một chút.”

Bối Bối rút cuộc yên tâm, nàng ôn nhu cười: “Vậy chàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ luôn luôn ôm chàng ở đây, thẳng đến khi chàng ngủ đủ rồi tỉnh lại.”

Tiếp theo, nàng cúi đầu, hôn nhẹ trên bạc môi tái nhợt của hắn, rất nhẹ dịu, rất thương tiếc.

Sau đó, nàng gọi hạ nhân đưa Hắc Khi Phong cùng Huyền Trữ về.

...

Mới để người ta đặt lên giường, Hắc Khi Phong rất nhanh đã mở mắt, hắn vội xoay người, nhìn thấy Huyền Trữ đang ngủ bên người hắn.

Nhìn hai má nàng khôi phục một ít hồng nhuận, hắn nở nụ cười: “Huyền nhi, nàng rút cuộc cũng khỏe lại, Huyền nhi của ta...”

Bàn tay dày rộng khẽ vuốt gò má mềm mại của nàng, cảm giác được độ ấm của da thịt, nụ cười hắn càng ngày càng ôn nhu.

Tiếp theo, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn ở trên đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Huyền nhi, nghỉ ngơi cho tốt, chờ khi nàng tỉnh lại, ta có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với nàng.”

Tiếp theo, động tác hắn rất nhẹ lại nằm xuống, thuận tay ôm nàng vào lòng, để nàng ngủ sâu trong lòng hắn.

Nhìn gương mặt khi ngủ của nàng, hắn chỉ cảm thấy thỏa mãn trong lòng, đó là một loại cảm giác hạnh phúc đang lan tỏa.

Cho dù hắn vẫn cảm thấy mình rất suy yếu sau khi truyền máu, cho dù sắc mặt hắn so với nàng còn tái nhợt hơn, cho dù hắn mệt đến nỗi hai mắt sắp nhắm lại...

Hắn, vẫn là chấp nhất như vậy mà thâm tình nhìn nàng, đôi mắt chớp cũng không chớp, tựa như nhìn sao cũng không đủ.

“Huyền nhi, trước kia ta thật sự rất ngốc, nói chuyện cũng rất ngốc, ta nên sớm nghĩ thông suốt, nếu ta sớm nghĩ thông suốt, có phải nàng sẽ không cự tuyệt yêu cầu của ta mà ở lại, có thể... cảm thấy ở bên ta cũng sẽ hạnh phúc không? Nơi này, có người yêu nàng, ta yêu nàng, cho nên... nàng sẽ cảm thấy hạnh phúc đúng hay không, cũng sẽ vì ta mà ở lại đúng hay không?”

Đầu ngón tay hắn như chuồn chuồn lướt nước mà phất quá đôi mi thanh tú của nàng: “Huyền nhi, ta muốn nói với nàng, Hắc Khi Phong của trước kia yêu Tiểu Bối, nhưng Hắc Khi Phong của bây giờ và tương lai, yêu Huyền nhi, cũng chỉ yêu Huyền nhi, Hắc Khi Phong vẫn là Phong của Huyền nhi, là trợ thủ của Huyền nhi...”

Giọng nói hắn càng ngày càng thấp, mí mắt rút cuộc chống đỡ hết nỗi mệt mỏi mà khép lại.

Gió nhẹ thổi vào tấm thất, lướt qua rèm tơ ngăn cách giường, gợi lên làn sóng dập dờn tươi đẹp, nhẹ nhàng mềm mại, điểm thêm sự đầm ấm cho căn phòng.

Trong lúc ngủ, Huyền Trữ phảng phất nghe được giọng nói ôn nhu của Phong của nàng từ phương xa truyền đến, hắn đang thâm tình nhìn nàng, nói với nàng, hắn yêu nàng, tương lai cũng chỉ yêu mình nàng.

Giấc mộng, rất mỹ lệ tươi đẹp, rất hạnh phúc.

Phong, ta cũng yêu chàng, cũng chỉ yêu chàng, chàng đừng rời xa ta nữa được không? Chúng ta mãi mãi ở bên nhau...

Hạnh phúc mà ở bên nhau, không có nước mắt, không nhớ cũng không quên, chỉ có nàng và Phong của nàng.

Nàng không muốn tỉnh lại, hy vọng giấc mộng này, vẫn kéo dài mãi, thẳng đến khi bạc đầu, cũng không muốn có một ngày tỉnh lại.

Bởi vì, nàng ngóng trông hạnh phúc này, đã quá mệt mỏi rồi, muốn tiếp tục đuổi theo chỉ muốn lưu lại một khắc hạnh phúc này, không ưu không sầu.

Giấc mộng hạnh phúc, Phong của nàng, đối xử với nàng rất tốt rất tốt, luôn mỉm cười ôn nhu nhìn nàng, nói với nàng, hân mãi mãi yêu nàng.

489. Q.6 - Chương 71: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [71]

Giấc mộng, chung quy vẫn là phải tỉnh.

Phảng phất đã ngủ rất lâu rất lâu, Huyền Trữ âm u tỉnh lại, chớp chớp đôi mắt có chút mờ mịt.

Rốt cuộc, nàng đã thấy rõ ràng, đây vẫn là giường của Hắc Khi Phong, nơi mà nàng vẫn luôn nằm từ sau khi bị thương.

Chỉ là, có một số chỗ bất đồng, đó chính là nàng cảm giác được bên người càng không ngừng truyền đến cỗ nhiệt độ không thuộc về cơ thể nàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn lại, khuôn mặt anh tuấn ánh vào mắt, sắc mặt hắc hình như có chút tái nhợt.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ hắc... giúp Vương huynh thi pháp cứu nàng? Cho nên cũng tiêu hao quá độ?

Vô luận là vì sao, nhìn sắc mặt hắc tái nhợt, lòng của nàng âm thầm đau đớn.

Vươn tay, nhẹ nhàng mà xoa lông mi của hắc, nàng nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác đốt ngón tay dán vào hắc, hình như đã lâu rồi không có vuốt lông mày hắc như vậy.

Mở mắt, trong đầu nàng bỗng nhiên xẹt qua gương mặt của Lăng Nguyệt công chúa, nàng cuống quýt rút tay về.

Động tác rất nhẹ đi xuống giường, nàng đứng bên giường nhìn hắc.

Một hồi lâu, nàng cố gắng nhịn xuống cổ xúc động muốn lần nữa đến gần hắc, xoay người đi ra khỏi tấm cung.

Bất an đi vào cung điện nơi bọn Cô Ngự Hàn ở.

“Vương huynh, tẩu tử, ta có thể vào không?” Nàng ở ngoài cửa lễ phép hỏi.

“Vào đi.” Trả lời là thanh âm của Bối Bối.

Huyền Trữ đẩy cửa đi vào, liền thấy Cô Ngự Hàn đang nằm trên giường, hình như chưa từng tỉnh lại.

“Tẩu tử, Vương huynh... không sao chứ?” Huyền Trữ có chút lo lắng hỏi.

Bối Bối lôi nàng ngồi vào một bên, mỉm cười trấn an nói: “Yên tâm đi, hắc ngủ một giấc tỉnh lại sẽ không sao.”

Ngủ một giấc sẽ không sao...

Huyền Trữ rũ mắt, đáy mắt xẹt qua một tia thư thái, nói như vậy Hắc Khi Phong ngủ một giấc cũng sẽ không sao.

Nếu hắc không sao, vậy nàng có thể an tâm mà rời khỏi...

Thấy Huyền Trữ hầy còn xuất thần, Bối Bối đưa tay quơ quơ trước mặt nàng, không có phản ứng, vì thế nàng đành phải lên tiếng: “Huyền Trữ, người đang suy nghĩ cái gì?”

Huyền Trữ mau chóng hoàn hồn, ánh mắt có chút lập lờ chuyển hướng sang những nơi khác.

“Ta... Ta đang nghĩ đến chuyện về Xích Diễm quốc.”

“Cái gì?! Người vẫn muốn về Xích Diễm quốc a? Vậy Hắc Khi Phong làm sao đây? Người thật sự muốn hưu (ở hiện đại là li dị) hắc?”

Bối Bối kinh ngạc cực kỳ, bọn họ một đôi tình nhân này rốt cuộc đang làm cái trò gì? Nàng tưởng bọn họ hẳn là phải làm lành rồi mới đúng a.

Hừu hấn?

Huyền Trữ vì lí do của Bối Bối mà cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút tự giễu.

“Việc thành thân giữa ta và hấn căn bản là không có ai khác làm chứng, ta còn là Huyền Trữ công chúa, không phải thê tử của hấn, tại đây mọi người đều gọi ta như vậy không phải sao?”

Nghe vậy, Bối Bối há mồm còn muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn là dừng lại.

Huyền Trữ nói cũng đúng, đã từng, nàng cũng bởi vì thân phận mật mờ của mình mà rời khỏi Cô Ngự Hàn, nàng quá rõ ràng loại mật mờ này thương tổn như thế nào đối với nữ nhân.

Bây giờ, hoán đổi vị trí tự hỏi một chút, nàng nên hiểu được sự rời khỏi của Huyền Trữ.

Nàng tin, Hắc Khi Phong nhất định sẽ không buông tay Huyền Trữ, cũng nhất định sẽ cho Huyền Trữ một lễ cưới long trọng, đây là chuyện một người nam nhân chân chính nên làm vì một nữ nhân.

“Huyền Trữ, vậy ngươi cùng chúng ta trở về Xích Diễm quốc đi, Xích Diễm quốc mãi mãi đều là nhà của ngươi.”

“Ừm, vậy... ta về thu thập một chút trước, nếu Vương huynh tỉnh, ngươi báo ta một tiếng được không?”

“Đương nhiên, chờ hấn tỉnh ta sẽ cùng hấn sang giúp ngươi thu thập hành trang.”

...

Huyền Trữ trở lại cung điện trước kia đã ở, nhìn từng chiếc ghế từng cái bàn bên trong, cảm giác như thời gian đã qua lâu lắm rồi.

Đã từng, nàng ở đây mơ giấc mộng của một cô gái khờ dại, luôn tưởng có một ngày mình sẽ theo đuổi được thứ mình muốn.

Nghĩ lại, làm công chúa lâu như vậy, vẫn luôn là một kim ti điều [1] được bảo vệ, nàng thật sự rất ngây thơ.

Thì ra, có một số việc, không phải người nghĩ, là có thể thực hiện.

Nhắm mắt, dần dần giấu đi mọi thứ, cũng như hy vọng của nàng.

Cuối cùng, nàng thu thập một chút trang sức, hành lý rất đơn giản, khi nàng đến, rất nhẹ nhàng, bởi vì đó là tâm tình của nàng, rất nhẹ.

Nhưng, nay mang trên lưng bọc hành lý đơn giản, nàng lại cảm thấy rất nặng, bởi vì lòng của nàng, đã không còn như xưa nữa.

...

Bất tri bất giác, nàng lại đến tẩm cung của Hắc Khi Phong.

Đứng ở ngoài cửa, nàng cẩn cẩn môi, gắt gao nắm chặt quyền.

Để nàng phóng túng bản thân gặp hấn một lần cuối đi, chỉ cần một lần nữa... là đủ rồi.

Nhưng mà, lúc tay nàng mới chạm đến cánh cửa, đã nghe được theo thanh âm đối thoại từ bên trong truyền ra.

Lăng Nguyệt công chúa ngồi trên ghế cạnh giường, nhìn Hắc Khi Phong một cách sâu xa.

“Hắc Vương, những lời chàng vừa nói... đều là thật sao? Chàng thật sự yêu Tô Bối Bối như vậy?”

Hắc Khi Phong cố gắng chống thân mình suy yếu để ngồi dậy, con ngươi đen thanh triệt nhìn Lăng Nguyệt công chúa.

Giọng nói hần thực ôn nhu, nhưng rất đầm đậm mà nói: “Đúng vậy, đó là một đoạn tình cảm khắc sâu trong ta, khi đó, ta nguyện ý vì nụ cười của Tiểu Bối mà cười, vì hạnh phúc của nàng ấy mà cảm thấy vô cùng an ủi, chỉ cần nàng ấy sống tốt, muốn ta sao cũng được.”

Nghe vậy, Lăng Nguyệt công chúa không tự giác đưa tay che lại tim, khổ sở không thôi: “Vậy... vậy Huyền Trữ công chúa thì sao?”

Nhắc tới Huyền Trữ, ánh mắt Hắc Khi Phong dâng lên nhu tình nồng đậm, bạc môi cũng từ từ gợi lên một nụ cười sùng nịch.

“Huyền nhi sao? Nói thật, khi đó ta rất không thích nàng ấy can thiệp vào cuộc sống của ta, ta thích thanh tĩnh, nhưng nàng ấy tựa hồ quá mức nhiệt tình, luôn nhiễu loạn cuộc sống của ta, buộc ta chấp nhận tình cảm của nàng ấy, khi đó ta thậm chí từng có ý niệm ép nàng ấy quay trở về Xích Diễm quốc...”

...

Ngoài cửa, Huyền Trữ che miệng lại, hít sâu vào, không cho nước mắt tràn mi.

Tim, bị thất lại rất đau rất đau.

Thì ra, tình yêu của nàng, thật sự làm người ta không chịu nổi như vậy.

Không muốn cũng không có dũng khí nghe tiếp, nàng chuyển gót chân, bước nhanh rời đi.

Trong tấm thất, Hắc Khi Phong tiếp tục nói: “... Nhưng, khi cảm giác yêu nàng ấy ập đến, ta mới phát hiện thì ra mình cũng còn có thể yêu người khác, Tiểu Bối, là Hắc Khi Phong của quá khứ đã yêu, nhưng, quá khứ cũng đã qua, ta của bây giờ, chỉ muốn yêu Huyền nhi cho tốt, yêu thê tử của ta, thê tử duy nhất.”

Nói tới cuối cùng, ánh mắt hần rất kiên định.

Lăng Nguyệt công chúa lặng lẽ gục đầu xuống, cái gì cũng không nói.

Tim, rất khó chịu.

_____ [1] Kim ti điều: Chim hoàng yến (đẹp dễ, cao quý)

490. Q.6 - Chương 72: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [72]

Trong tấm thất, trầm tĩnh rất lâu.

Hồi lâu, Lăng Nguyệt công chúa ấp úng hỏi: “Hắc Vương, nếu... nếu ta nói ta nguyện ý cùng Huyền Trữ công chúa chia sẻ một trượng phu...”

“Không thể!” Hắc Khi Phong không chờ nàng nói xong liền một hơi cự tuyệt, mày nhíu chặt lại, tựa hồ đối với đề nghị của nàng cảm thấy có chút không vui.

Lăng Nguyệt công chúa cảm thấy khó xử đỏ cả mặt.

Nàng âm thầm hít một hơi, tim chua chát rầu rĩ.

“Nhưng mà, phụ vương ta hy vọng chúng ta có thể liên thân, đây là điều kiện hiển dăng kỳ trân dị bảo của Lăng Nguyệt quốc.”

Cho dù cảm thấy nói như vậy, thật sự... rất khó chịu, nhưng nàng vẫn kiên trì nói.

Nàng hy vọng có thể vì bản thân tranh đấu một chút, tựa như Huyền Trữ công chúa không chùn bước theo đuổi thứ mình muốn vậy, cho dù sẽ có thương tích, nàng cũng cam nguyện thừa nhận.

Hắc Khi Phong gắt gao cau mày, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, hần mím bạc môi nhìn chăm chú vào Lăng Nguyệt công chúa.

Hồi lâu, môi hắn chậm rãi dịu đi.

“Lăng Nguyệt công chúa, ta thật có lỗi khi phụ ý tốt của Lăng Nguyệt quốc Vương, ta sẽ dâng lễ bồi thường, hy vọng sau này hai quốc chúng ta vẫn giao hảo tốt đẹp, sẽ không bởi vì lần đàm phán thất bại này mà tổn hại đến hòa khí.”

Hắn tận lực uyển chuyển biểu đạt quyết định của mình, không để Lăng Nguyệt công chúa cảm thấy khó xử.

Tuy nhiên, Lăng Nguyệt công chúa vẫn cảm thấy bị tổn thương.

Đàm phán sao?

Nàng dưới đáy lòng âm thầm tự giấu mình, hôn nhân đại sự của nàng, trong mắt hắn chỉ là một trò mã [1] đàm phán thôi.

Ở trong mắt hắn, nàng cái gì cũng không phải.

Còn trông cậy vào cái gì nữa chứ?

Nhắm mắt, nàng không nhìn hắn nữa, cứ như vậy xoay người rời đi.

Hắc Khi Phong lúc này mới để mình mệt mỏi mà nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hắn phải mau khỏe lên, mới có thể bù cho Huyền nhi một hôn lễ long trọng, lúc này đây, hắn phải bù hết mọi lễ tiết, để thế nhân ai cũng biết, nàng là Vương hậu của Hắc Vương.

...

Huyền Trữ cơ hồ là thất hồn lạc phách đi vào cung điện của Cô Ngự Hàn bọn họ.

Nàng tựa như mất hồn, thiếu chút nữa đụng phải Bối Bối đang chuẩn bị ra khỏi cửa.

“A...”

Bối Bối vừa kinh hô, chỉ thấy một đạo hồng quang nhanh chóng phi đến, cuốn nàng trở về.

Công phu trong nháy mắt, nàng liền vững vàng dừng trong lòng Cô Ngự Hàn.

“Tiểu Bối Bối, nàng có sao không?” Giọng nói hắn rất sốt ruột, ánh mắt lại nhìn thân thể của nàng từ trên xuống dưới.

Bối Bối mỉm cười, đưa véo véo khuôn mặt tuần tú của hắn.

“Van chàng đừng khẩn trương như vậy được không? Ta chỉ là kêu một tiếng mà thôi, chàng nghĩ đi đâu thế?”

“Ta tưởng nàng ngã, nàng luôn luôn bắt cần khi qua bậc cửa, mỗi lần ta không trông nàng, nàng liền ngã, nàng nói ta có thể không lo lắng sao?”

Cô Ngự Hàn véo mũi nàng, tim sắp nhảy ra rồi cuộc lại trở về chỗ cũ.

Hai người đang trêu chọc nhau lỡ đi Huyền Trữ đang đứng ngoài cửa.

Nàng hâm mộ nhìn Vương huynh yêu thương tấu tử, thân thiết như vậy, ân cần như vậy, ôn nhu như vậy.

Tấu tử... thật sự là một nữ tử đáng để nam nhân dốc lòng yêu thương.

Vô luận nàng cố gắng như thế nào, cũng không thay thế được vị trí của tấu tử trong tim Hắc Khi Phong.

Chớp chớp mắt, chớp đi làn sương mờ mịt trong mắt, tim nàng cay đắng, chua chát.

Phong, nếu có kiếp sau, chàng yêu ta trước có được không?

Qua một hồi lâu, nàng sửa sang lại tâm tình, sau đó đi vào.

“Vương huynh, tấu tử, mọi chuẩn bị xong rồi, khi nào chúng ta thì trở về? Mọi muốn bây giờ trở về, được không?”

Nàng đã không thể để mình tiếp tục ở lại đây, nàng sợ nàng sẽ suy sụp.

“Bây giờ về? Không cùng Hắc Khi Phong nói một tiếng sao?” Bối Bối đầu tiên kinh ngạc hỏi.

Vô luận nói sao đi nữa, cũng phải nói với Hắc Khi Phong một tiếng, dù sao cũng đang ở hoàng cung của người ta, sao lại rời khỏi mà không chào chủ nhân một tiếng chứ.

Hơn nữa, nàng không cho rằng Hắc Khi Phong sẽ hy vọng Huyền Trữ lên lút rồi khỏi.

Huyền Trữ miễn cưỡng làm mình bảo trì bình tĩnh: “Tẩu tử, đi trễ hay đi sớm, không phải cũng đều là đi sao? Hơn nữa, người mới nói qua Xích Diễm quốc mãi mãi cũng là nhà của ta, chẳng lẽ trong đầu tẩu tử không nghĩ như vậy?”

Nói xong lời cuối cùng, nàng cố ý làm khẩu khí của mình nghe qua như là làm nũng, nhưng mà, đáy mắt chưa xốt kia lại làm ngôn ngữ của nàng quá mức thiếu đi sự hài hước.

Bối Bối không biết nên khuyên nàng như thế nào, đành phải cầu cứu nhìn trượng phu thân ái: “Hàn, chàng nghĩ sao?”

Cô Ngự Hàn trấn an vỗ vỗ vai nàng, sau đó đi hướng Huyền Trữ.

“Huyền Trữ, nếu muội không muốn từ biệt Hắc Khi Phong, vậy trước cùng Tiểu Bối Bối lên xe ngựa chờ ta, ta đi nói với hắn một tiếng là được rồi.”

“Ừm.” Huyền Trữ nhu thuận gật đầu, ngữ khí rất nhẹ.

Nghe được lí do của trượng công thân ái, Bối Bối đầu tiên là không đồng ý trừng bóng dáng của hắn.

Chỉ rất nhanh, nàng liền hiểu được dụng ý của hắn, nàng dám khẳng định, chờ một chút hắn nhất định sẽ mang theo Hắc Khi Phong xông pha lên xe ngựa.

Ha ha...

Sẽ rất thú vị đây!

Vì thế, nàng rất chủ động lôi Huyền Trữ hướng cửa cung mà đi.

“Tẩu tử...” Huyền Trữ vì chuyển biến của Bối Bối cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, chỉ có thể bị động để nàng lôi đi.

...

Không bao lâu, các nàng đã ngồi trong xe ngựa, xe ngựa trang hoàng thoải mái, làm người ta muốn thư thư giãn giãn mà dựa vào.

Bối Bối dốc toàn lực lợi dụng tài nguyên, vừa lên xe ngựa liền tựa vào chỗ ngồi bằng gấm mà chớp mắt.

Trái lại Huyền Trữ lại cảm thấy cả trái tim đang lay động, bỗng bình trôi nổi.

Nàng níu chặt rèm gấm trên cửa sổ của xe ngựa, dùng sức đến cả các đốt ngón tay cũng trở nên trắng.

Rất muốn xóc rèm xe nhìn lần nữa, nhưng... không thể nhìn, không thể tiếp tục chìm đắm.

Ngay tại lúc đang đấu tranh gay gắt, ngoài xe ngựa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Mỗi một tiếng chân bước, tựa hồ đang gõ vào tim nàng.

Là Vương huynh sao?

Nhưng là dựa vào tu vi của Vương huynh, tiếng bước chân của Vương huynh không hẳn là trầm trọng như vậy, hơn nữa, tiếng bước chân kia tựa hồ nghe như rất là lo lắng.

Trên thế giới, chỉ có tẩu tử có thể khiến Vương huynh vội như vậy, tẩu tử đang rất tốt, cho nên... đó không phải tiếng bước chân của Vương huynh.

[1] Trù mã: thẻ đánh bạc dùng thay cho tiền (trong casino) hoặc đồng xu (trong các trung tâm vui chơi)

491. Q.6 - Chương 73

492. Q.6 - Chương 74: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [74]

Hơi thở an bình tràn ngập trong tấm thất, im lặng, lại im lặng đến rất hạnh phúc.

Đột nhiên, Huyền Trữ từ trong lòng Hắc Khi Phong ngẩng đầu, đôi mắt nhiễm một tia khó xử.

Hắc Khi Phong lập tức phác giác ra nàng có tâm sự, hần vươn tay vuốt dọc theo những sợi tóc mềm của nàng, đôi mắt đen dịu dàng nhìn nàng.

“Huyền nhi, sao nàng lại đột nhiên không vui? Có tâm sự gì, nói với ta, ta giúp nàng giải quyết.”

Nàng có chút sần nảo nhìn hần, đáy mắt mang theo vẻ oán trách nhàn nhạt.

“Đều tại chàng, trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Nghe vậy, Hắc Khi Phong cảm thấy oan uổng, hần nhú nhú mày, lập tức liền ý thức được.

“Huyền nhi, nàng lo chuyện liên thân của Lăng Nguyệt công chúa sao? Nàng nghĩ oan cho ta, ta chưa từng chính miệng đồng ý qua, hơn nữa ta cũng nói rõ với nàng ta rồi, đời này, ta chỉ sẽ có một thê tử là nàng, tin ta, ta chỉ thương một mình nàng.”

Hần đến gần hai má nàng, hôn nhẹ.

Huyền Trữ nghiêng má, tránh nụ hôn của hần, có chút rầu rĩ mím môi.

“Nhưng... nhưng ta đã đáp ứng với Lăng Nguyệt công chúa là sẽ rút lui khỏi quan hệ giữa hai người, ta... ta bây giờ lại không giữ lời, sẽ tổn thương đến nàng ta.”

“Ngốc, ta cũng không phải vật phẩm, cho dù nàng ‘nhấn tâm’ nhượng ta lại, nhưng cũng phải xem ta có nguyện ý tiếp nhận chủ nhân mới trong tim hay không a, nàng không có tổn thương ai cả, chỉ là ta luôn tổn thương nàng, bảo bối của ta, đừng lo lắng nữa, ta sẽ đau lòng, ta yêu nàng.”

Hần thâm tình nỉ non bên tai nàng, trấn an trái tim bất an bởi vì áy náy của nàng.

Nghe lời đường mật của hần, hốc mắt Huyền Trữ âm thầm đỏ lên.

Thẳng đến giờ phút này, nàng cũng còn chưa dám tin tưởng, Phong của nàng... thật sự trở lại bên nàng, hoàn toàn chính chính trở lại bên nàng.

Nàng thoáng ngẩng đầu, run run vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào hai má anh tuấn như trước của hần.

“Phong, chàng nói lại lần nữa được không?” Đôi mắt nàng tràn đầy thủy quang, đáy mắt vẫn như cũ mang theo vẻ sợ hãi.

Hần nhìn nàng thật sâu.

“Huyền nhi, ta yêu nàng, rất yêu nàng.” Hần thâm tình cười, đưa tay dán vào bàn tay nàng đang phủ trên mặt hần, ánh mắt nóng bỏng rực rỡ.

Nàng vui mừng cảm thụ sự ấm áp của hần, lần này thật sự không phải ảo giác, đúng là Phong, Phong đã trở lại bên nàng.

Giọng nói kia, dung nhan kia, đôi mắt dịu dàng kia, là Phong của nàng, chân chân thật thật ở trước mặt nàng, đang thâm tình nhìn nàng.

Từ nay về sau, nàng sẽ canh giữ bên hần, không bao giờ để hần rời khỏi nàng nữa, không bao giờ nữa...

Tim, đập rất nhanh, nhìn đôi mắt dịu dàng của hần, nàng kích động ôm hần, đem thân mình gắt gao dán sát vào lồng ngực hần, không lưu một chút khe hở, rất lâu không nói chuyện.

Hắc Khi Phong tùy ý để nàng ôm, tay hắn, cũng ôm chặt nàng, để nàng cảm giác chân thật về sự tồn tại của mình.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác cả vai tựa hồ bị ướt, hắn chấn động, đau lòng xẹt qua dưới đáy mắt.

Hết thấy đều im ắng, đợi nàng phát tiết xong, Hắc Khi Phong nhẹ nhàng đẩy nàng ra, chuyên chú nhìn gương mặt yêu kiều mềm mại của nàng, chậm rãi nâng tay, nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ ẩm ướt của nàng.

Huyền Trữ mặc hắn lau, tuyệt không trốn tránh việc hai mắt đầm lệ của mình bại lộ ở trước mặt hắn nữa.

“Huyền nhi, ngoan, đừng khóc, ta ở bên nàng, mãi mãi cũng ở bên nàng, sau này không nuốt lời nữa, tin tưởng ta một lần nữa, được không?”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng lại chân thành, một đôi mắt cơ hồ chịu không được nhu tình tràn đầy.

Huyền Trữ vừa khóc vừa cười mà gật đầu: “Ừm, ta tin chàng, cũng chỉ muốn tin chàng.”

Nghe được lời nàng, trong đầu hắn xẹt qua một câu nói của hắn, hắn nở nụ cười.

“Được, vậy chúng ta cũng chỉ tin tưởng lẫn nhau, ai nuốt lời sẽ bị trời...”

Lời hắn còn chưa nói xong, Huyền Trữ lập tức vươn tay đặt trên môi hắn.

“Không, không cần thề, ta không cần chàng thề.” Đôi mắt nàng nảy lên chút lo lắng.

Tiếp theo, nàng cười ngọt ngào: “Phong, chỉ cần chàng đặt ta trong tim, bao nhiêu câu thề cũng bù không được, không phải sao?”

Đúng vậy, chỉ cần đặt nàng trong tim, hắn cũng sẽ nhớ mà đối xử tốt với nàng, sẽ không để nàng rơi lệ nữa.

Trí nhớ sẽ biến mất, nhưng cảm giác yêu sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Vì thế, hắn nghiêm túc gật đầu: “Được, mãi mãi đặt nàng trong tim.”

Nàng lộ ra một nụ cười thỏa mãn, sau đó ôm lấy cổ hắn, môi đỏ mọng nhẹ nhàng ấn lên bạc môi hắn.

“Ta cũng yêu chàng.” Nàng ngâm thơ nói.

Tiếp theo, nàng liền cảm thấy bên hông chặt lại, môi hai người càng thêm gần sát.

“Huyền nhi, ta rất muốn hôn nàng một cách chân thật.”

Giọng hắn khàn khàn dán lên môi nàng mà nói, lập tức hôn cánh môi nàng, hôn triền miên.

Nụ hôn nóng bỏng trong tim của hai người tạo ra từng đợt đập cực nóng, xuyên qua nụ hôn triền miên, bọn họ lúng túng của đối phương, linh hồn của đối phương, dây dưa.

Dần dần, nàng dưới, hắn trên, hắn mơn trớn từng đường cong trên cơ thể nàng, tạo cho nàng từng trận vui thích.

Huyền Trữ rên nhẹ, bắt lấy một tia lý trí cuối cùng của mình lo lắng cho hắn: “Phong, chàng... chàng bây giờ thật sự có thể chứ?”

Nghe vậy, hắn thoáng ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng nhìn chăm chú vào nàng, bạc môi gợi lên một tia cười ôn nhu.

“Huyền nhi, ta không sao, chỉ cần là nàng, ta sẽ ổn, nàng sẽ cảm nhận được.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói hắn trở nên ái muội, khuôn mặt tuần tú ửng lên vết hồng.

Hai má Huyền Trữ ửng đỏ nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, cười đến thẹn thùng lại giả hoạt: “Phong, chàng lại đỏ mặt.”

Câu trả lời của hắn chỉ là cúi người tiếp tục hôn nàng, không hề cho nàng bất kỳ cơ hội nào trêu chọc hắn.

Hồi lâu, tiếng rên nhẹ dần dần biến thành thở dốc, ngây thơ, trầm thấp, động tình...

“Phong, ta muốn có con của chàng.”

“Được, nàng muốn bao nhiêu đứa ta cũng cho nàng.”

“Không cần nhiều, sinh con rất đau đó, Á... Chậm... Chậm một chút... ”

“Rất đau vậy không cần sinh đâu... Chậm không được.”

“Không được, nhất định phải sinh!”

“Được được được, đều nghe lời nàng...”

Tiếng nói của nam nhân cuối cùng biến mất trong nụ hôn sâu, thời khắc đặc biệt, hẳn vẫn là thích nghe nàng vì hẳn mà rên rĩ.

493. Q.6 - Chương 75: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [75]

Ánh nắng rực rỡ, trăm hoa đua nở.

Trong đình nghỉ chân ở ngự hoa viên, hương hoa lượn lờ, thấm vào lòng người.

Bên cạnh đình, sa mỏng nhẹ nhàng buông xuống, ngăn cách ánh nắng bên ngoài, ở lương đình bao phủ ra một vẻ lãng mạn mà ấm áp.

Lăng Nguyệt công chúa chậm rãi đi vào hoa viên, khi nàng nhìn thấy bên trong đình có bóng người ngồi, theo bản năng liền muốn quay người rời đi.

Huyền Trữ lập tức chạy ra khỏi lương đình: “Lăng Nguyệt công chúa.”

Nàng hô lên một tiếng, đôi mắt tràn ngập áy náy.

Nhìn ánh mắt của nàng, Lăng Nguyệt công chúa âm thầm hít một hơi thật sâu, sau đó chậm chậm bước qua.

“Huyền Trữ công chúa, người gọi ta có chuyện gì sao?”

Lời đạo đầu có vẻ hơi lạnh nhạt, làm cho Huyền Trữ lập tức không biết nên tiếp lời như thế nào.

Nàng do dự túm lấy làn váy, có chút bối rối nói: “Lăng Nguyệt công chúa, chúng ta có thể vào trong đình nói chuyện được không?”

Thấy thần thái của nàng có vẻ bất an, đôi mắt của Lăng Nguyệt xẹt qua một chút bất đắc dĩ, sau đó trầm mặc đi vào trong đình.

Huyền Trữ lập tức đi theo, sau đó tự tay rót trà cho Lăng Nguyệt công chúa.

Tiếp nhận ly trà, Lăng Nguyệt công chúa nhẹ nhàng uống một ngụm, đôi mắt trong suốt chờ Huyền Trữ, chờ nàng nói chuyện.

Cẩn cẩn môi, Huyền Trữ mở miệng, liền thốt ra một câu: “Không bằng, cả hai chúng ta đều gả cho Phong đi?”

Nghe vậy, Lăng Nguyệt công chúa đang uống trà liền “phụt” một tiếng, một miệng trà cứ như vậy mà phun ra.

May mắn, cử chỉ của nàng luôn ôn nhu, cho nên không có phun lên người Huyền Trữ.

Nàng buông chén trà, lấy tay lau lau nước trà trên khoé miệng.

Đồng thời, đôi mi của nàng dần dần nhú lại.

“Huyền Trữ công chúa, người có biết mình đang nói gì không? Người không phải... nói sảng chứ? Hắc Vương đã nói với ta là hẳn sẽ không liên thân với ta, người cần gì phải nói như thế nữa.”

Đôi mắt của Huyền Trữ xẹt qua một tia ảm đạm, rất nhanh lại biến mất, nàng hít một hơi thật sâu.

Nhẹ nhàng nói: “Lăng Nguyệt công chúa, mặc kệ Phong đã nói với người những gì, ta cảm thấy... người vẫn có thể tiếp tục gả cho hắn...”

“Vì sao?” Lăng Nguyệt công chúa đột nhiên đánh gãy lời nàng, đôi mắt thật sâu chăm chú nhìn nàng.

Huyền Trữ cười một cách xa xăm, cười đến thực thê lương: “Bởi vì... Ta biết yêu một người mà không được đáp lại, rất là đau khổ, cho nên, ta...”

“Cho nên người sẽ cùng người khác chia sẻ trọng phụ? Người... thực sự bị điên rồi, người đang bỏ thí cho ta sao, loại tình yêu bỏ thí này, ta không cần, ta còn chưa hèn mọn đến mức này.”

Tiếng nói của Lăng Nguyệt công chúa đột nhiên trở nên thanh cao, xen lẫn còn có chút bất đắc dĩ.

Huyền Trữ công chúa này thật đúng là... làm cho người ta cảm thấy đáng giận nhưng lại... giận không được.

“Ta có nghe Hắc Vương nói qua về khúc mắc trong tình cảm giữa hai người, ở trong lòng ta, đã sớm không muốn tiếp tục tham gia chuyện giữa các người, cũng là nữ nhân tội gì làm khó nhau chứ.

Ta chỉ là... nội tâm nhất thời chưa khôi phục thôi, cho nên mới không nghĩ nhanh như vậy liền đối mặt với người, muốn tránh mặt một chút.”

Nghe được lời nói của Lăng Nguyệt công chúa, Huyền Trữ kinh ngạc đến ngây ngốc.

Thì ra, Lăng Nguyệt công chúa sớm đã không muốn gả cho Phong nữa?!

Dần dần, những lời này ngấm vào lòng, dần dần khuếch tán lên từng đợt vui mừng.

Mắt nàng trừng lớn, vừa mừng vừa kinh ngạc nhìn Lăng Nguyệt công chúa: “Người... Người thật sự...”

Thấy vẻ mặt vui mừng của nàng, Lăng Nguyệt công chúa ngược lại nở nụ cười.

Nàng gật đầu, thực phóng khoáng nói: “Đúng vậy, ta không cùng Hắc Vương liên thân, đó không phải là tác phong của ta, muốn miễn cưỡng cũng không được, tuy rằng ta từng có ý đồ cố gắng tranh giành Hắc Vương, nhưng mà, lòng của hắn thủy chung chưa dừng ở trên người ta, ta đã hết sức, cho nên, không có tiếc nuối.”

Ngay sau đó, nàng chân thành nhìn Huyền Trữ, tiếp tục nói: “Cũng là người, nói thật, ta rất bội phục người, nếu không có sự tích dưng cam của người, ta đại khái ngay cả dưng khí tranh đấu cũng không có, cho nên, sự gò ép trước kia của ta, đều quy tội cho tinh thần mạo hiểm của người.”

Nói xong, nàng nhếch môi nở nụ cười thật tươi, có chút hoạt bát nháy mắt mấy cái với Huyền Trữ.

Thấy thế, rốt cuộc Huyền Trữ cũng phục hồi lại bình tĩnh, nụ cười của nàng lộ ra như đã trút được gánh nặng, nắm chặt lấy tay Lăng Nguyệt công chúa.

“Lăng Nguyệt, cảm ơn người.”

“Không cần khách khí, Huyền Trữ.”

Tình hữu nghị của hai nữ nhân, đã được hình thành trong một trận chiến giành trọng phụ không mùi khói thuốc súng.

Bỗng nhiên, Hắc Khi Phong lại đây tìm người.

“Huyền nhi.” Từ xa hắn đã gọi nàng, con người đen chuyên chú dừng trên mặt nàng.

Lăng Nguyệt công chúa le lưỡi chế nhạo nói: “Xem đi, trái tim hắn đều đặt trên người của người, nếu ta cứ một mực kháng kháng không buông tay, sẽ chỉ tự buộc mình tiến vào trong bĩ kịch, ta vốn là người thông minh.”

Huyền Trữ mím môi cười: “Đúng vậy, người thực sự rất thông minh.”

“Được rồi, Hắc Vương tựa hồ có việc tìm người, ta đi trước đây, sau này chúng ta lại tán gẫu.”

“Ừ.”

Vì thế, Lăng Nguyệt cười khanh khách chậm rãi rời đi hướng bên kia lương đình.

Hắc Khi Phong đồng thời đi vào trong lương đình.

Nhìn bóng dáng Lăng Nguyệt công chúa, thoáng nhú mi, còn thực cẩn thận xem xét nét mặt Huyền Trữ.

“Huyền nhi, Lăng Nguyệt công chúa tìm nàng có chuyện gì?”

Hy vọng không làm Huyền nhi của hắn khó xử là được.

Huyền Trữ liếc mắt một cái đã nhìn thấu con người đen của hắn đang lo lắng điều gì, nàng cười nhạt, tiến vào trong lồng ngực hắn, ôn nhu nói: “Lăng Nguyệt công chúa nói, nàng ấy không cần chàng, cho nên, chàng chỉ có một mình ta là thê tử.”

“Ngốc nghếch, mặc kệ người khác muốn hay không muốn ta, ta cũng chỉ cần một người.”

Hắn khẽ hôn lên tóc mai của nàng, dịu dàng như nước.

Thỏa mãn hưởng thụ sự dịu dàng của hắn, hồi lâu, Huyền Trữ mới rời khỏi vòng ôm của hắn, ngược mắt nhìn.

“Phong, chàng tìm ta có chuyện gì sao?”

Hắn cúi đầu nhìn nàng, đáy mắt có nồng đậm quyến luyến, lời nói của hắn có chút rầu rĩ: “Ừ, Cô Ngự Hàn nói muốn đưa nàng về Xích Diễm quốc trước, sau đó ta mới có thể đến đó cầu hôn rước nàng về đây.”

Huyền nhi trở lại Xích Diễm quốc, phải có mấy ngày hắn sẽ không gặp nàng.

Cái gì?

Huyền Trữ ngẩn ngơ, lập tức liền nghĩ đến hắn là Vương huynh bất mãn muốn trêu cợt Phong, vì thế chỉ có thể bất đắc dĩ mỉm cười.

“Phong, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại.”

Nàng đành phải an ủi hắn như vậy.

Hắn ôm chặt lấy thân hình nàng, kiên định nói: “Ta nhất định sẽ mau chóng đi cầu hôn, để nàng nở mày nở mặt trở về Hắc Phong quốc làm Vương hậu của ta!”

494. Q.6 - Chương 76: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [76]

Ánh trăng, dần dần hiện lên trên đầu ngọn cây.

Trong ngự thư phòng, ngọn nến chiếu rọi ra ngoài theo đường cửa sổ.

Huyền Trữ bưng điểm tâm đi vào trước cửa phòng, ra dấu cho thủ vệ im lặng lui ra, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa.

Hắc Khi Phong đang chăm chú xem cái gì đó, đôi môi đỏ mọng của nàng hơi hơi nhếch lên, không tiếng động bước qua.

Ngay tại thời điểm nàng sắp đi tới gần hắn, nàng cảm giác cái khay trong tay không cánh mà bay, trong chớp mắt liền được đặt vững vàng trên bàn, đồng thời, thân hình của nàng cũng bị bao trọn trong một lồng ngực rộng rãi ấm áp.

Hắc Khi Phong mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt liếc qua khay điểm tâm kia.

“Huyền nhi, nàng càng ngày càng giống hiền thê lương mẫu.”

Huyền Trữ đồng dạc trả lời: “Đúng vậy, cho nên chàng mau mau cưới ta về nhà, bằng không chàng sẽ bị tổn thất đó.”

Sau đó, ánh mắt của nàng lơ đãng nhìn thấy một bản danh sách trên mặt bàn.

Ồ? Hình như là danh sách khách mời dự tiệc.

Nàng đảo mắt nhìn hấn, hấn dịu dàng cúi xuống hôn vàng trán của nàng: “Ta đã lên danh sách những khách cần mời xong rồi, sinh lễ cũng chuẩn bị tốt, chờ nàng trở về Xích Diễm quốc, ta liền lập tức cử người đi cầu hôn.”

Nghe vậy, Huyền Trữ chăm chú nhìn thẳng, bàn tay nhỏ bé sờ sờ khuôn mặt tuấn tú.

“Phong, chàng càng ngày càng không có kiên nhẫn, không nghĩ rằng có một ngày chàng sẽ nóng vội như vậy.”

Hấn chỉ cười, cũng không nói gì.

Huyền Trữ bưng đồ trong khay ra.

“Phong, chàng ném thử cái này đi, là ta học của ngự trù đó, chàng ném thử tay nghề của ta.”

Nàng rất dụng tâm vì hấn chuẩn bị điểm tâm, vẽ mặt chờ mong nhìn hấn.

Về mặt chờ mong của nàng giống tiểu thê tử đang đợi được khen ngợi, làm cho Hắc Khi Phong nhìn không khỏi rất muốn cười.

Hấn cầm lấy một miếng điểm tâm đưa lên miệng.

“Rất ngon.” Hấn không tiếc lời khen ngợi nàng, đúng lúc nhìn thấy trong mắt nàng lấp lánh một tia vui sướng, hấn thuận tay lấy một miếng điểm tâm đút vào miệng nàng.

Được sự khẳng định của hấn, ánh mắt Huyền Trữ bắn ra một tia thỏa mãn, nàng ném thử điểm tâm, cười đến tít cả mắt lên.

Hấn tự nhiên lại với lấy một miếng điểm tâm khác bỏ vào trong miệng, con ngươi đen nhìn thần thái của nàng, hấn tùy ý hỏi: “Huyền nhi, nàng đang vui vẻ chuyện gì?”

Huyền Trữ cười nhìn hấn, đôi mắt đỏ trần ngập nhu tình đối với hấn như không nở xa rời: “Bởi vì ta cảm thấy bây giờ mình rất hạnh phúc.”

“Thật sự?” Bạc môi của hấn nở nụ cười tươi.

“Ừ, ta rất thích ở bên chàng.”

“Vậy... Không cùng Cô Ngự Hàn trở về Xích Diễm quốc?”

“Đây... ” Huyền Trữ bối rối cười nhìn hấn, le lưỡi, sau đó lắc đầu.

Hắc Khi Phong hôn khoé môi của nàng: “Ta nói đùa với nàng thôi.”

“Ta biết, bởi vì chàng luyến tiếc ta thôi.” Huyền Trữ thực ngọt ngào hôn thật mạnh lên môi hấn một cái, cười đến rất đắc ý.

Hấn nâng đầu nàng lên, hôn sâu lên đôi môi nàng.

Thẳng đến khi hai người đều thở hồng hộc, hấn mới buông ra.

Tiếp đó, phút chốc hấn bế nàng lên, chạy như bay ra ngoài.

Huyền Trữ sửng sốt một lát, lập tức liền dựa theo nhịp tim của hấn hiểu được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nàng mềm mại dựa sát vào hấn, mặc hấn ôm đi về hướng tẩm cung của bọn họ.

Đặt nàng lên giường, hấn nằm đè lên người nàng.

“Huyền nhi... ” Hấn thâm tình nỉ non.

Ngón tay mềm mại của Huyền Trữ luồn vào mái tóc đen của hắn, tràn đầy âu yếm nhìn hắn “Phong, gọi ta thêm một lần nữa, ta rất thích nghe chàng gọi tên ta như vậy.”

“Huyền nhi... “

“Thêm một lần nữa.” Nàng khao khát nhìn hắn.

Hắn trầm ngâm một chút, con ngươi đen xẹt qua một tia giảo hoạt, bạc môi giờ lên một nụ cười tà, hắn tiến sát đến đôi môi anh đào của nàng, cố ý vô tình lướt qua.

“Nếu... Nàng cho ta một cái hôn, ta sẽ tiếp tục gọi, gọi đến khi nàng vừa lòng mới thôi.”

Ánh mắt hắn háo hức nhìn đôi môi mọng đỏ của nàng, ý tứ rất rõ ràng.

Cho dù hai người đã hôn nhau nhiều lần, Huyền Trữ vẫn bị ánh mắt nóng rực của hắn làm ặt đỏ tim đập mạnh.

Phong có đôi khi hay xấu hổ làm cho nàng rất thích trêu hắn, nhưng là, có đôi khi cũng... rất nhiệt tình làm cho nàng khó có thể chống đỡ.

“Phong, chàng rất xấu xa.” Huyền Trữ đỏ mặt, nhìn con ngươi đen nóng bỏng, nàng cảm thấy thẹn thùng, sau đó nhắm mắt lại, rất nhanh khẽ hôn đôi môi hắn, xong liền thối lui.

Mặt nóng quá, nàng ngượng ngùng cụp mắt xuống, chính là không dám nhìn biểu tình hiện giờ của hắn.

Trời ơi, nàng cảm thấy mình rất ảm ức, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của hắn như vậy liền không khống chế được mà đỏ mặt lan đến tận đầu ngón chân.

Hắc Khi Phong nhẹ nhàng bật cười, neho mắt lại: “Huyền nhi, nàng xác định nàng đã hôn ta rồi sao?”

Huyền Trữ ngẩn người, tay nhẹ dấm vào ngực hắn, lại phát hiện, khi chạm vào, thì lại tiếp xúc với da thịt ấm áp của hắn, hai người bọn họ... biến thành không mảnh vải che thân từ khi nào!

“Đã phát hiện ra rồi sao?” Hắc Khi Phong cố ý chậm rãi nói bên tai nàng, hơi thở cuồng dã thổi vào trong tai, hắn rõ ràng cảm giác được da thịt của bọn họ toả ra hơi nóng hừng hực.

Ha... Hắn thích bộ dáng thẹn thùng của nàng, vì hắn mà thẹn thùng.

Hai má Huyền Trữ càng thêm hồng, nàng ngượng ngùng đẩy hắn ra, lại phát hiện cánh tay của hắn gắt gao ôm chặt lấy eo nàng, muốn động cũng không thể động.

“Huyền nhi, không phải nàng muốn có con sao, tại sao lại muốn đẩy ta ra?” Hắn cố ý nói mấy chuyện xấu đem nàng càng sát lại, làm cho hai cơ thể không y phục càng gắn chặt với nhau, cảm giác tiếng tim đập của nhau.

Nghe vậy, nàng thẹn quá thành giận cất cao giọng nói: “Phong, chàng lừa ta, nói cái gì người ta hôn chàng thì chàng sẽ gọi tên ta đến khi ta vừa lòng mới thôi.”

Con ngươi đen nóng rực của hắn nhiem lên ý cười nhàn nhạt, nàng công chúa điêu ngoa này lại bắt đầu thẹn quá thành giận rồi, ha...

“Huyền nhi, Huyền nhi... ” Hắn dấm vào bên tai nàng, tinh tế cắn cắn vành tai trắng nõn của nàng, một tiếng so với một tiếng càng trầm thấp từ tính mê hoặc lòng người.

Theo mỗi tiếng gọi của hắn, tim nàng không ngừng gia tốc, mặt nàng đỏ nhìn thật mê người, hai tay nàng bấu lấy bờ vai hắn.

“Phong, ta sẽ sớm dời đi một thời gian, đêm nay, ta muốn hút hết tinh lực của chàng, cho chàng không còn sức để đi tìm nữ nhân khác.”

Nàng thẹn thùng lại rất khí phách tuyên bố, sau đó chủ động hôn lên môi hắn.

“Huyền nhi, ta thích nàng bá đạo như vậy với ta.” Hắn động tình than thở, đón nhận nụ hôn của nàng, cùng nhau triển miên.

495. Q.6 - Chương 77

496. Q.6 - Chương 78: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [78]

Bên này, mắt hạnh của Bối Bối trông rất lớn nhìn một màn ở kia.

Nàng níu chặt lấy cánh tay Cô Ngự Hàn, cười hề hề như kẻ trộm.

“Hàn, chàng nhìn Hắc Khi Phong, chắc chắn, quả nhiên nay xưa bất đồng, chàng nhìn hắc kìa, trở nên lãng mạn hơn nha, cư nhiên ở trước mắt bao người mà nhiệt tình như vậy, ái chà! Thật đúng là thần tượng a!”

Bối Bối vừa khen vừa rung đùi đắc ý, có vẻ rất hưng trí bừng bừng.

Con người đen của Cô Ngự Hàn chuyển sâu, đáy mắt xẹt qua vẻ không tư vị nhàn nhạt, tiếp theo bạc môi gợi lên một tia cười xấu xa.

Tiểu Bối Bối của hắc chỉ có thể tán thưởng một mình hắc!

“Tiểu Bối Bối, thì ra nàng thích loại lãng mạn phóng khoáng này, không cần đồ kỳ người khác, ta sẽ cho nàng cảm thấy càng thêm rung động!”

Két? Cái gì mà càng thêm rung động?!

Bối Bối có chút cẩn thận nhìn Cô Ngự Hàn, liên tục cười gượng.

“Hàn, chàng đừng đoán mò là ta muốn cái gì lãng mạn, ta chỉ là có cảm xúc cá nhân thôi, trừ cái đó ra thì không có ý khác, chàng cũng đừng hại ta thất thố chứ.”

“Thất thố? Sẽ không đâu, vi phu làm sao có thể để nương tử thất thố chứ, sẽ chỉ làm nương tử cảm giác được phi thường hạnh phúc, như thế mà thôi.”

Cô Ngự Hàn cười tủm tỉm dịu dàng vuốt ve hai má nõn nà của nàng.

Tiếp theo, hắc ôm nàng lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, Cô Ngự Hàn ôm Bối Bối vào lòng, thương yêu hôn trán nàng.

“Ngoan, nàng nhắm mắt lại ngủ một chút, rất nhanh sẽ về đến nhà.”

Bối Bối tựa vào lồng ngực dày rộng của hắc, ngọt ngào mà gật đầu.

“Hàn, cái ôm của chàng thật thoải mái, ta muốn ngủ cả đời.”

“Không phải cả đời, là đời này, đời sau, đời sau sau nữa, vĩnh viễn...” Hắc vừa nỉ non bên tai nàng vừa quỳn luyến hôn vành tai nàng.

“Ha ha ha... Nhột quá, đừng cắn người ta nha.”

Bối Bối trái trổn phải tránh, đôi mắt tràn đầy ý cười nồng đậm cùng hắc chơi trò chơi chàng đuổi ta trốn.

Chơi một hồi lâu, xe ngựa đột nhiên chuyển bánh.

Bọn họ nhìn thoáng qua đối phương, trong mắt đồng thời truyền ra một tin tức giống nhau—

Hắc Khi Phong rốt cuộc cũng thả người rồi.

...

Trải qua một đoạn đường bôn ba, bọn họ rốt cuộc về tới Xích Diễm quốc.

Xe ngựa dừng lại.

Cô Ngự Hàn nhẹ nhàng lay mỹ nhân trong lòng: “Tiểu Bối Bối, về nhà rồi, tỉnh lại.”

Bối Bối lầu bầu một tiếng, sau đó ở trong lòng hấn đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Cô Ngự Hàn sủng ái nheo nheo mũi nhỏ như ngọc của nàng, sau đó nhẹ nhàng bế nàng xuống xe ngựa.

Bên ngoài xe ngựa, hấn để nàng đứng dựa vào hấn, sức nặng toàn thân nàng đều còn trên người hấn, bởi vì nàng còn chưa tỉnh.

“Tiểu Bối Bối, dậy đi, không phải muốn lãng mạn sao? Bây giờ sẽ cho nàng lãng mạn.”

Bối Bối mơ màng mở mí mắt ra, đầu óc còn bị vây trong trạng thái mê mang.

“Cái gì lãng mạn a? Hàn, bế người ta vào đi, buồn ngủ quá.”

Nói xong, nàng ngáp một cái, tiếp tục dựa vào lòng hấn, ý tứ đã quá rõ ràng.

Nhưng Cô Ngự Hàn lại không có ý theo ý nàng mà lập tức bế nàng, ngược lại nhẹ nhàng đẩy nàng ra. Bối Bối có chút bất mãn bĩu môi. Còn chưa kịp nói cái gì, hấn đột nhiên cúi đầu hôn môi nàng.

Hừ?!

Xúc cảm ấm áp trên môi lập tức truyền đến đại não, Bối Bối mở mắt, con ngươi khôi phục thanh tỉnh.

“Ưm ưm, Hàn... Chàng làm... cái... Ưm...”

Cô Ngự Hàn nâng đầu của nàng, thừa dịp nàng nói chuyện đầu lưỡi tiến quân thần tốc vào miệng anh đào, đây đưa cái lưỡi thơm tho của nàng.

“Ưm ưm...”

Bối Bối bị động để hấn hôn, dư quang trong mắt tựa hồ nhìn thấy Huyền Trữ đang hứng thú nhìn qua bên này, thị vệ canh cổng cũng trừng lớn mắt nhìn bọn họ.

Oa oa oa...

Trước đó hấn nói cái gì lãng mạn khiến nàng rung động sẽ không phải chính là như bây giờ trước mắt bao người hôn nàng đến choáng váng như vậy chứ?!

Hừ! Chỉ biết nam nhân này lại đang giận dữ đây!

Hôn sâu, thẳng đến khi nàng sắp hít thở không thông, hấn rút cuộc mới chịu buông nàng ra.

Nàng thở phì phò, chân đã nhũn đứng không nổi, chỉ có thể dựa vào hấn.

“Hàn, chàng... chàng tên gì lại này!” Nàng hữu khí vô lực mắng.

Cô Ngự Hàn nhếch môi cười tà, đôi mắt lóe sáng nhìn hai má ửng hồng của nàng, cánh môi sưng đỏ.

Ha ha... Nữ nhân của hấn!

“Nương tử thân ái, thích lãng mạn mà tương công thân ái ta cho nàng không?” Hấn có chút ác liệt cười hỏi.

Bối Bối giận liếc hấn: “Không để ý tới chàng!”

“Ha ha ha... Nương tử, nàng không thể không để ý tới vi phu, bằng không, vi phu sẽ không bế nương tử vào nhà.”

Hấn xấu xa uy hiếp nàng, thậm chí làm bộ lui ra phía sau, không cho nàng tiếp tục dựa vào hấn.

“A a, không cho đi, ta yêu chàng!” Bối Bối dưới tình thế cấp bách liền nói lời tâm tình với hấn, nàng cũng không muốn rơi vào thế chó ăn phân [1] mà thất thố.

Tuy rằng biết hấn sẽ không thật sự để nàng rơi vào thế chó ăn phân, nhưng tuyệt đối không là tư thế đẹp mắt là được rồi.

Nam nhân này, khi đã mất bình tĩnh, tuyệt đối không cho người khác tốt lành gì!

Nghe được tâm tình của nàng, Cô Ngự Hàn cười đến đắc ý cực kỳ.

Cánh tay kiên tráng lại lần nữa vững vàng phủ lên thất lưng nàng, đỡ nàng thật vững chắc.

“Nương tử thân ái, ta biết nàng yêu ta.” Hắc được tiện nghi còn khoe mãi.

Bối Bối đã vô lực để tranh cãi với hắc.

Nàng dứt khoát câu lên cổ hắc, lưỡi biếng mà mệnh lệnh: “Tướng công, bế ta vào.”

Được rồi, dù sao mặt mũi cũng đã mất, còn quan tâm cái gì nữa chứ.

Hắc lập tức bế nàng lên, cúi mặt cười tủm tỉm nhìn nàng: “Nương tử, chúng ta về nhà thôi.”

Câu trả lời của Bối Bối là đảo cặp mắt trắng dã, sau đó vùi mặt vào trong ngực hắc, tạm thời không còn mặt mũi nào gặp người khác.

Huyền Trữ theo sau bọn họ, cười giễu: “Tẩu tử, xem ra Vương huynh so với Phong còn cao hơn một bậc nha, tẩu tử bây giờ cảm thấy rất hạnh phúc lãng mạn chưa?!”

“Tiểu hài tử đừng ăn nói lung tung.” Giọng Bối Bối từ trong ngực Cô Ngự Hàn truyền ra.

“Hình như là tẩu tử ăn nói lung tung trước, cho nên mới chọc giận Vương huynh đại nhân, phải chịu trừng phạt a.” Huyền Trữ không sợ chết tiếp tục trêu chọc.

“Hừ!” Bối Bối hừ nhẹ, không biết là dành cho Huyền Trữ hay là cho Cô Ngự Hàn.

_____ [1] Chó ăn phân: rơi vào tình trạng xấu hổ, lúng túng.

497. Q.6 - Chương 79: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [79]

Trở lại Xích Diễm quốc mới một ngày, Huyền Trữ liền nhận một tin tức khiến nàng kinh ngạc.

“Tẩu tử, người đang nói cái gì a? Vương huynh chuẩn bị yến hội tuyển phò mã cho ta?”

Nàng đã không biết nên như thế nào hình dung giờ phút chấn kinh này của mình rồi.

Vương huynh rõ ràng biết nàng đang đợi Phong cầu thân, sao đột nhiên nói tuyển phò mã cho nàng, lại còn tổ chức yến hội?!

Bối Bối bĩu môi nhún vai: “Đúng vậy, Vương huynh người chính là nói như vậy, hơn nữa đã phát thiệp mời rồi, ta muốn ngăn cũng không kịp.”

Âm thầm thè lưỡi trong lòng, nàng vì lời nói dối của mình mà a di đà phạt một cái.

Thật ra, lúc Cô Ngự Hàn làm như vậy nàng đã đứng một bên nhìn, chỉ là không có lên tiếng mà thôi.

Tướng công thân ái của nàng không có gì làm liên tâm việc làm muốn “chia uyên rẽ thúy”, nàng cũng chỉ có thể phụ xướng phụ tùy đúng không.

Cho nên, chuyện này không liên quan đến nàng nha.

... Ai bảo trước đó Huyền Trữ bỏ rơi nàng trước cửa cung, bị báo ứng, ha ha.

Nghe Bối Bối nói, Huyền Trữ ngây ngốc, cuối cùng rốt cuộc phục hồi lại tinh thần.

Nàng lo lắng nắm tay Bối Bối: “Tẩu tử, người mau giúp ta đi ngăn cản Vương huynh được không? Ta đang đợi Phong đến, nếu để hắc mơ hồ biết được việc này, hắc sẽ hiểu lầm.”

Bối Bối có chút khó xử nói: “Nhưng mà, Vương huynh người cũng phát thiệp hết rồi nha, bây giờ mới hủy yến hội, sẽ bị người ta nói Xích Diễm quốc chúng ta không giữ chữ tín, Huyền Trữ, người miễn cưỡng một chút đi.”

“Ta...”

Huyền Trữ cho dù trăm ngàn cái không muốn, nhưng cũng biết đường đường Đại vương lời đã nói như nước đã hắt, không thể thu hồi.

Nàng chậm rãi buông tay Bối Bối, hậm hực đi trở về tắm thất.

...

Mấy ngày sau.

Đây là một yến hội tề tụ quan to quý tộc, trong cung điện cao lớn tụ tập cả trăm hào môn quý công tử, còn có không ít danh môn thiên kim.

Hôm nay là ngày đầu tiên qua nhiều năm mà Xích Diễm quốc xưng lên việc tuyển phò mã, cũng là ngày Xích Diễm Vương tự thân chọn phò mã cho thân muội muội.

Quý công tử đương nhiên là tới dự tuyển phò mã, về phần thiên kim tiểu thư... thì là đến nhân cơ hội xem có thể may mắn được Xích Diễm Vương nhìn trúng làm phi tử hay không.

Đối với vị Vương giả trẻ tuổi thần bí này, dư luận xôn xao, nhưng là vô luận nói thế nào đi nữa, đều không dám nói nửa câu về tướng mạo anh tuấn bức nhân của Diễm Vương.

Nghe nói Xích Diễm Vương có một khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, càng nghe nói hần yêu thê tử như sinh mạng.

Tóm lại mặc kệ như thế nào, Xích Diễm Vương trẻ tuổi vẫn luôn là đối tượng cao nhất mà danh môn thực nữ của Xích Diễm quốc tranh nhau ái mộ.

Không cần phải nói về diện mạo của Xích Diễm Vương, chỉ nói vàng sáng phía sau lưng hắn cũng đã khiến người ta vái lạy không thôi, ai không muốn cùng hắn phân thân đái cổ [1]?

Trong cung điện kim bích huy hoàng, tiếng đàn vũ đạo ưu mỹ dưới hào quang chập chờn của dạ minh châu trong điện có vẻ càng thêm mê hoặc, làm say biết bao nam nữ.

Bỗng nhiên, dạ minh châu sáng ngời bị một tầng sa mỏng che khuất, ánh sáng trong điện trở nên ảm đạm, gây một trận phóng túng ái muội cho quý công tử cùng các thực nữ trong điện.

Ngoài hoa viên u ám, hai thân ảnh kiều nhỏ đang lờ lờ kéo kéo, chính xác mà nói là một người ương ngạnh cứng rắn mà lôi kéo một người khác đi vào thính đường.

“Tẩu tử, ngươi vì sao nhất định phải đưa ta đến nơi nhiều người như vậy, ta không muốn vào, Vương huynh chỉ muốn tuyển phò mã cho ta, không nhất thiết phải để ta xuất hiện”

Huyền Trữ dẫn lại bước chân không muốn đi, nàng cau hai hàng lông mày đen, rầu rĩ nhìn Bối Bối.

“Ai nha, từ ngày tuyển phò mã tới nay, cả ngày ngươi rầu rĩ trong tấm cung sẽ sinh bệnh, ngươi phải đi lại nhiều hơn, mới có thể khỏe mạnh.”

Bối Bối nói bừa nói loạn, ngang ngược lại vòng tay vào khuỷu tay Huyền Trữ, chính là không cho Huyền Trữ đi về, đùa sao, hôm nay nàng có nhiệm vụ.

Nhất định phải để Huyền Trữ bị phần đông quý công tử vây công, sau đó chờ đợi kinh hi.

Ai bảo tướng công thân ái nghịch ngợm nhà nàng thích gây chuyện, aiz.

Huyền Trữ bắt lực lại đẩy tay Bối Bối ra, lại phát hiện Bối Bối càng dính càng chặt, nàng vờ không vui quả trách: “Tẩu tử, nếu ngươi không buông tay ta sẽ tức giận! Ngươi là cố ý!”

Bối Bối vừa nghe, vậy cũng được sao, nàng lập tức giơ một tay lên thận trọng cầu hòa –

“Huyền Trữ, ngươi đừng hiểu lầm ta nha, ta chỉ là thấy ngươi buồn bã trong tấm cung, sợ ngươi buồn đến bệnh, ngươi xem bên trong, những người đó cũng rất say đắm, chúng ta cũng vào, nói không chừng ngươi vào trong rồi sẽ quên hết phiền não, sẽ không cau mày mà sống nữa.”

“Ta không có phiền não gì cả.”

Huyền Trữ rầu rĩ phản bác, nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà nhìn vào cảnh tượng náo nhiệt bên trong, đôi mắt trong suốt nhiễm lên một bóng mờ ảm đạm

Ngay tại lúc các nàng giằng co, đột nhiên một đạo ánh sáng màu vàng chói mắt bao phủ Huyền Trữ.

Trong chớp mắt, đã không còn thấy bóng dáng của Huyền Trữ.

Huyền Trữ còn chưa kịp phản ứng, đã bị người ta ôm chặt lấy.

Hơi thở nam tính quen thuộc xông vào mũi, nàng lập tức biết được người ôm nàng là ai.

Nàng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú ngày nhớ đêm mong kia, kinh hỉ nói: “Phong, thật là chàng! Chàng đã đến rồi!”

Nghe được tiếng kêu kinh hỉ của nàng, thân Hắc Khi Phong căng lại, vì giọng nói yêu kiều này của nàng mà tim như siết lại.

Hắn mím môi không đáp.

Huyền Trữ vẫn còn đắm chìm trong kinh hỉ của hắn, không có lưu ý đến vẻ mặt của hắn.

Nàng quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Chỉ có thể... mượn cái ôm của hắn để xác định Phong của nàng thật sự xuất hiện ở trước mặt mình.

Không phải ảo ảnh, không phải nằm mơ, lại càng không phải là ở trong tầm cung xa xa nhìn về hướng nơi có hắn.

“Phong, ta rất nhớ chàng, chàng... khỏe không?”

Hắn thoáng buông nàng ra, cũng xoay nàng lại đối mặt với mình, nhắm mắt lại, thẳng đến khi tin được xúc cảm trong lồng ngực, mới dám lần nữa mở mắt nhìn người trước mặt.

Tham lam mà nhìn nàng, không buông tha cho nàng dù chỉ là một cái hô hấp.

Mới vài ngày, nhưng là... đã bao lâu, hắn cảm thấy ôm nàng như vậy hình như đã là chuyện của kiếp trước.

Hắn thật sự rất nhớ nàng, mấy ngày nay, hắn ăn không ngon ngủ không yên, suy nghĩ trong đầu đều là nàng.

Nhưng nàng lại...

Tức chết hắn rồi!

[1] Phàn thân đá cổ: có quan hệ họ hàng hoặc bạn bè.

498. Q.6 - Chương 80: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [80]

Trong khu rừng yên tĩnh, gió đêm lạnh lạnh thổi.

Huyền Trữ đột nhiên cảm thấy gió đêm tựa hồ so với trong tưởng tượng càng lạnh hơn.

Rốt cuộc, nàng ý thức được vẻ mặt bất thường của hắn.

Nhìn sắc mặt hắn căng cứng, đôi mắt đen tựa hồ lóe ra nhiều ngọn lửa, hình như... có chút tức giận?

Nàng thật cẩn thận vươn tay sờ sờ má hắn, nhẹ giọng hỏi: “Phong, chàng thật sự tức giận sao?”

Hắc Khi Phong mím bạc môi, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm như trước, một câu cũng không nói.

Hắn đương nhiên tức giận, nữ nhân mình yêu thương muốn đi tương thân (xem mắt), hắn có thể không giận sao?!

Thấy hắn im lặng không nói, Huyền Trữ ủy khuất nín lấy váy.

Rũ mắt, không nhìn hắn, nàng mím môi: “Ta cũng không phải cố ý muốn kén phò mã, là Vương huynh an bài...”

“Nàng có thể cự tuyệt.” Hắc Khi Phong không đợi nàng nói xong liền bực mình chen vào.

Nghe vậy, Huyền Trữ cau đôi mày thanh tú, đôi mắt nhịn không được xông lên một màn mờ ảo.

“Phong, chàng đang trách ta sao?” Nàng nhìn hắn một cách thê lương, ánh mắt trộn lẫn sự ủy khuất vô hạn.

Từ sau khi Vương huynh an bài nàng kén phò mã, mỗi ngày nàng đều sống trong phiền não vô hạn, ngoại trừ việc nhớ hắn, nhớ hắn, nhớ hắn...

“Ta tưởng chàng đến đây ta sẽ thoải mái, Vương huynh cũng sẽ không bức ta tuyển phò mã nữa, thì ra... chàng chỉ đến khởi binh vấn tội, chẳng lẽ... trong cảm nhận của chàng ta chính là loại nữ tử triều Tần mộ Sở [1] sao? Tình cảm ta dành cho chàng, một chút cũng không đáng để chàng tin tưởng ta sao? Hay là chàng căn bản tưởng đây là ý của ta?”

Nàng một câu lại một câu hỏi hắn, đôi mắt tràn đầy thất vọng. Tim, so với trước kia càng thêm nghẹn, thật khổ sở.

Ngay sau đó, nàng xoay người nhấc chân muốn rời khỏi.

“Huyền nhi.”

Hắc Khi Phong vội vàng giữ chặt tay nàng, một lần nữa cuốn nàng vào lòng, ôm thật chặt.

“Buông ta ra, không tin thì đừng tìm ta nữa, để ta tuyển người khác làm phò mã thì hơn!”

Huyền Trữ giãy dụa, tiếng nói mang theo kích động nghẹn ngào.

“Huyền nhi, xin lỗi nàng, là ta không tốt, ta chỉ là... chỉ là ghen tị, ta rất giận cư nhiên có người dám giành nàng với ta, ta... ta chịu không nổi nàng có một chút suy nghĩ muốn rời xa ta, nàng biết mà, ta yêu nàng, tha thứ ta nhất thời giận quá mất khôn được không?”

Hắn vừa ôm lấy nàng không cho nàng giãy dụa, vừa trấn an tâm tình kích động của nàng.

Tiếng nức nở của nàng, nghe vào trong tai, tim hắn như bị kéo căng ra.

Hắn sao có thể để nàng khóc được, hắn thật đáng chết.

Dần dần, Huyền Trữ bình tĩnh lại.

Hít hít mũi, nàng tựa hồ nghĩ thông suốt rồi, không còn sinh lòng u oán nữa.

Hắc Khi Phong nâng tay áo lau đi những giọt lệ trong suốt trên mặt nàng, đau lòng nhìn hai má có chút tiêu tụy của nàng.

“Huyền nhi, nàng làm sao mà biến mình trở nên tiêu tụy như vậy, không có nghỉ ngơi cho khỏe sao? Thân thể của nàng vừa mới chuyển biến tốt lên.”

Hắn cau mày, bàn tay to ôn nhu vỗ về mi tâm đang nhăn lại của nàng.

Mấy ngày nay, nàng nhất định sống rất không vui, hắn cư nhiên còn giận nàng, hắn thật sự không nên.

Nàng ý ôi trong lòng hắn, nhẹ nhàng nói: “Phong, đây là an bài của Vương huynh, trước đó ta cũng không biết, đợi đến khi biết, thiếp mời đã phát đi, ta không thể ích kỷ để triều đình xuất hiện bất cứ cái gì thất tín với người khác hay bị dân chúng Xích Diêm quốc gièm pha, cho nên...”

“Cho nên nàng chỉ có thể âm thầm nuốt ruột có phải không?” Hắn thương tiếc khẽ hôn tóc nàng.

Ở chỗ nào không thấy, đôi mắt đen của hắn nặng nề nheo lại.

Cô Ngự Hàn, người thật đúng là tốt lắm!

Nếu “địch nhân” cũng đã tung chiến thiệp, hẳn há có thể không tiếp.

...

Ca vũ thái bình trong điện, bởi vì đột nhiên xuất hiện nam nhân tuyệt sắc mà dần dần trở nên im lặng.

Hắc Khi Phong một thân áo xanh tuần dật nho nhã, sợi tua cài trên mái tóc dài, trong lúc chuyển động, chớp lên phong thái ôn nhã mê người

Hắn tao nhã đi vào điện phủ, khuôn mặt tuấn tú có chút đậm mạc, xuyên thấu qua ánh sáng chói lọi của dạ minh châu, đôi mắt lưu chuyển đạo ánh sáng rực rỡ mị hoặc.

Những người khác trong điện đều bị hấp dẫn bởi phong thái của hắn, xì xào bàn tán về lai lịch của hắn.

Chỉ có Cô Ngự Hàn ngồi trên ngự tòa cao là cười không chút nào chịu ảnh hưởng nhìn hắn từng bước một đi đến trước.

Nhìn đầy mắt Hắc Khi Phong lóe ra ánh lửa bất định kia, bạc môi của Cô Ngự Hàn càng nhếch lên.

Chắc chắn, xem ra chờ một chút sẽ có kịch hay để xem, không, là có kịch hay phải lên đài, hắn tự mình lên đài.

Hắc Khi Phong đi đến bậc thềm ngọc, nâng mắt, ánh mắt xẹt qua tia lạnh bắn về phía Cô Ngự Hàn một bộ dạng thoải mái nhàn nhã.

“Ta đến để tham tuyển phò mã.” Hắn vừa mở miệng đã rất khí phách, hơn nữa có khí thế tuyệt đối.

Vừa dứt lời, dưới đài liền có người từ dưới sự khuất phục bởi phong thái của hắn mà tỉnh lại.

“Vị công tử này, mọi người chúng ta đều là nghe danh mà đến tham tuyển, xin hỏi người có thiệp mời của Xích Diễm Vương không?” Một vị công tử tiến lên một bước khiêu khích nói.

Hắc Khi Phong nghiêng mắt nhìn, đôi mắt hơi hơi neho lại, trong lúc tia lạnh hiện ra dưới đáy mắt, hoàng quang trong lòng bàn tay chợt lóe rồi biến mất.

Ở thời điểm mọi người còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, trong tay hắn liền xuất hiện thêm một thiệp mời.

Hắc Khi Phong giơ thiệp mời trong tay lên, lạnh lùng mở miệng: “Đây là thiệp mời.”

Người nọ vừa thấy, theo bản năng ở trên người tìm kiếm thiệp mời của mình, chỉ là tìm thế nào cũng không thấy.

Rốt cuộc, người nọ biết vì sao lại thế này.

Ngón tay hắn bởi vì tức giận mà run run chỉ hướng Hắc Khi Phong: “Người... Người đoạt thiệp mời của ta, người... đó là của ta!”

Hắc Khi Phong không đáp hỏi lại: “Thiệp mời này có phải do là Xích Diễm Vương phát ra?”

“Đương nhiên, đó là thiệp mời hàng thật giá thật!” Người nọ tưởng Hắc Khi Phong đang chất vấn sự thật giả về thiệp mời của mình.

“Nếu là thiệp mời do Xích Diễm Vương phát, vậy ta có bái thiệp, không phải là có thể tham tuyển sao?”

Hắc Khi Phong hỏi vừa thông thả vừa nhẹ nhàng, vẻ mặt không có chút gì khác thường biểu lộ việc đoạt đồ của người khác.

“Nhưng mà thiệp mời kia rõ ràng là của ta, là người đoạt thiệp của ta!” Người nọ có chút tức giận la lên.

Hắc Khi Phong thần nhiên nhìn quét qua hắn, sau đó xoay người hướng Cô Ngự Hàn đầy mắt xẹt qua một tia giảo hoạt.

“Xích Diễm Vương lúc phát thiệp cũng không nói qua là không thể dùng thiệp đoạt được để tham tuyển chứ?”

Ngữ khí của hắn xen lẫn một tia châm chọc nhàn nhạt.

Cô Ngự Hàn có hứng thú híp híp mắt, tiếp theo, hắn vờ có chút khó xử nhíu mi, dừng một hồi lâu, làm mọi người dưới đài căng thẳng một phen.

Sau đó, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Bốn vương hình như... thật sự không có quy định như vậy, cũng cần nên đặt ra quy định này, đây là thất sách của bốn vương.”

Dưới đài lập tức vang lên tiếng thở dài bất lực, đích xác là không có nói qua a, sau này phải rút kinh nghiệm, trông giữ cho kĩ thiếp của mình.

Xích Diễm Vương cũng đã nói như vậy, những người khác cũng chỉ có thể hướng người bị đoạt kia ném ột ánh mắt đồng tình.

_____ [1] Triều Tần mộ Sở: thời chiến quốc Tần Sở là hai nước mạnh nên các nước chư hầu nhỏ vì sự an toàn của mình mà lúc thì ngả phía Tần, lúc lại theo bên Sở. Thành ngữ này ý chỉ người phản phúc vô thường (nguồn: tangthuvien).

499. Q.6 - Chương 81: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [81]

Trong điện, bởi vì Hắc Khi Phong bỗng nhiên xuất hiện còn có hành vi đột ngột nên không khí trở nên có chút quỷ dị.

Cô Ngự Hàn động tác tao nhã đứng lên, gác tay sau lưng đi xuống thêm ngọc.

“Muốn tham tuyển phò mã trước tiên phải qua một cửa của công chúa, sau đó... còn phải qua một cửa của bốn vương, huynh trưởng như cha, nếu không có được ưng thuận của bốn vương... Cho dù là phò mã mà công chúa khâm điểm cũng không thể thông qua được tham tuyển.”

Nghe vậy, hắn cố ý như vô ý quét mắt qua Hắc Khi Phong, không ngoài dự đoán nhìn thấy sắc mặt Hắc Khi Phong căng lại.

Hắn thản nhiên gọi lên nụ cười xấu xa, sau đó đi qua lại vài bước, đứng lại: “Mời công chúa đi ra.”

Chỉ chốc lát sau, Huyền Trữ liền đội mũ sa từ trong rèm thông thả bước ra.

Mọi người đều đem ánh mắt tập trung ở trên người nàng, bị dáng người ôn nhu, lúm đồng tiền như ẩn như hiện của nàng mê hoặc.

“Thước tha như liễu, thần sắc tựa tiên, nếu có thể đủ làm phò mã của công chúa, thật là chuyện hạnh phúc cỡ nào.” Một thư sinh ăn vận công tử gật gù đắc ý thì thảo một cách say mê.

Hắc Khi Phong nghe lời hắn một chữ cũng không sót, đôi mắt càng trầm thêm vài phần.

Hắn nắm chặt lòng bàn tay, ánh mắt quét về phía những người khác tại hiện trường, thấy bọn họ như sói tựa hổ nhìn Huyền nhi của hắn, gân xanh trên mu bàn tay cơ hồ là một sợi lại một sợi bị gầy lên.

Cô Ngự Hàn chết tiệt, cư nhiên để đám người không có phẩm giá đến thưởng thức Huyền nhi của hắn, không thể tha cho tên gia hỏa kia...

Thời điểm lửa giận trong lòng cháy bùng bùng, trong đầu đột nhiên vang lên lời nói vừa rồi của Cô Ngự Hàn—hắn không đồng ý thì sẽ không thể thông qua được tham tuyển phò mã!

Tựa như ngọn lửa cháy bùng bùng bị một gáo nước lạnh dội tắt vậy, lồng ngực căng phồng chậm rãi hạ xuống, cuối cùng chỉ còn lại sự thỏa hiệp không cam lòng.

Huyền Trữ xuyên qua khăn che mặt, ánh mắt chỉ dừng trên người Hắc Khi Phong, nhìn hắn, trong lòng liền cảm thấy một trận an tâm.

Chỉ là... sắc mặt Phong hình như rất khó coi.

Ánh mắt nàng có chút lo lắng, không biết Phong còn giận nàng không?

Bên này, Hắc Khi Phong tựa hồ cảm giác được nỗi lo của Huyền Trữ, hần chuyển mắt hướng nàng, ánh mắt chuyển sang ôn nhu.

Dần dần, bạc môi hần gợi lên một nụ cười ôn nhu, trấn an, dùng ánh mắt truyền lại nàng.

Nhìn nụ cười ôn nhu bên môi chỉ có nàng mới có thể hiểu được kia của hần, Huyền Trữ cũng cười.

Gió đêm phất quá, thổi bay màn sa mỏng của nàng, lúm đồng tiền nhợt nhạt lộ ra, khiến những người khác nhìn càng thêm thở than không thôi.

“Các người xem, công chúa có phải cười với ta hay không a!”

Một nam tử đứng bên cạnh sau Hắc Khi Phong có chút hưng phấn.

“Công chúa đang cười với chúng ta.” Có người thấp giọng hắt nước lạnh hần.

“Người...”

Người nọ còn chưa kịp phản bác, Cô Ngự Hàn vừa đứng lúc lên tiếng nói chuyện.

“Muội muội bảo bối của bốn vương bây giờ sẽ chọn phò mã...”

“Không cần chọn nữa, Huyền nhi đã chọn xong rồi.” Hắc Khi Phong lạnh lùng đánh gãy lời hần, đôi mắt đen nặng nề neo lại, khí thế cường phách mười phần.

Ánh mắt của Cô Ngự Hàn chống lại đôi mắt lạnh lẽo của Hắc Khi Phong, nhú mày: “Người? Sao không lẽ phép như vậy, muội muội bảo bối của bốn vương làm sao có thể giao cho người...”

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên chạy vào một hồng y nữ tử xinh đẹp, nàng nũng nịu chạy hướng Cô Ngự Hàn: “Hàn, chàng để người ta chờ ngoài cung rất khổ.”

Lúc mọi người ở đây còn chưa làm rõ là chuyện gì xảy ra, nàng đã gắt gao níu lấy Cô Ngự Hàn, làm nũng phe phẩy vòng eo mảnh mai.

Cô Ngự Hàn ngây người một chút lập tức phản ứng lại.

Hần vội đưa ta gạt ra bàn tay bát trảo [1] trên cánh tay, mày kiếm nhăn chặt: “Cô nương, ta nghĩ người nhận lầm người rồi.”

Vừa dứt lời, đôi mắt đẹp của mỹ nhân lập tức nhiễm lên vài giọt lệ: “Hàn, chàng thật tàn nhẫn, nói mấy ngày nay hồi cung an bài cho ta, lại một đi không trở lại, ta cuồng dại như vậy mà đợi chàng, chàng... chàng cứ nhiên bạc tình như vậy.”

Sắc mặt của Cô Ngự Hàn căng lại, ánh mắt quét một chút qua những người đang kinh hãi ở đây.

Sau đó, ánh mắt hần vô ý thức lướt về phía Hắc Khi Phong.

Khi hần bắt được một tia giao hoạt chợt lóe dưới đáy mắt của Hắc Khi Phong, hần lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra, hần hung hăng trừng mắt qua, nhìn không được âm thầm rửa trong lòng.

Hắc Khi Phong chết tiệt, chiều gì không dùng cứ nhiên dùng chiều này, vạn nhất để Tiểu Bối Bối nhìn thấy hần còn không phải sẽ chết rất thảm sao.

Hần tăng thêm khí lực vung hồng y nữ tử ra: “Cô nương, người còn xằng bậy bốn vương sẽ không khách khí...”

“Phải không? Ta thật muốn nhìn xem chàng sẽ không khách khí thế nào đây?” Giọng Bối Bối từ cửa điện vang lên.

Tim của Cô Ngự Hàn co lại dữ dội.

Hần ngược mắt nhìn, một đôi mi thanh tú của Bối Bối đã gắt gao cau lại, ánh mắt phun lửa đang trừng hần.

Trời ạ, Tiểu Bối Bối đang giận.

Hình tượng gì của hắn cũng không quản, dưới tình thế cấp bách hung hăng đẩy hồng y nữ tử ra, đi về hướng Bối Bối.

“Tiểu Bối Bối, nàng đừng nghe nàng ta nói bậy.”

Bối Bối gạt tay hắn, ánh mắt thẳng tắp dừng trên người hồng y nữ tử gục trên mặt đất khóc thương tâm đến gần chết kia.

“Cô Ngự Hàn, nàng ta nói chàng bạc tình phụ nàng ta kìa, chàng dùng sức đẩy người ta như vậy, xác thực rất bạc tình.”

Nàng nói vừa nhẹ lại vừa chậm, ngữ khí thậm chí có thể nói là bình tĩnh.

Nhưng mà, nàng càng bình tĩnh, Cô Ngự Hàn càng cảm thấy căng thẳng.

Hắn vội vàng nắm tay nàng nín thở: “Tiểu Bối Bối, nàng nghe ta nói trước đã.”

“Nói cái gì, nói chàng phụ nàng ta như thế nào sao?” Bối Bối lười nhác nheo mắt nhìn hắn.

“Tiểu Bối Bối...” Hắn nhịn không được cúi đầu kêu oan.

Ngay sau đó, hắn nảy lên một ý nghĩ nhìn quét qua đám người trong hiện trường, hạ lệnh: “Yên hội hôm nay tạm dừng, người đâu, tiễn khách!”

Bối Bối lại xua tay gạt thị vệ lùi ra: “Không cần, cũng không có chuyện gì to tát, từ xưa đến nay, không phải vị Đại vương nào cũng có hậu cung ba ngàn mỹ nữ sao, ta rất có chừng mực.”

Cô Ngự Hàn cau mày, đáy mắt toàn là lo lắng, nhất thời, miệng lưỡi linh hoạt cứ nhiên không biết nên nói từ đâu.

“Tiểu Bối Bối, nàng phải tin ta.” Lực đạo hắn nắm tay nàng thoáng tăng thêm một ít, chỉ sợ lại bị nàng gạt ra.

Lần này Bối Bối không có lại rút tay về, môi anh đào ngược lại câu lên một nụ cười mỉm.

“Vương, chúng ta đi quan tâm một chút mỹ nhân đáng thương đi.”

Nàng cười đến rất vô tội với hắn, đôi mắt sâu sắc khó dò.

Cô Ngự Hàn bị động để nàng lôi đi về hướng hồng y nữ tử, trong lòng gấp đến rối loạn.

_____ [1] Bàn tay bát trảo: quần quít không rời như bạch tuộc.

500. Q.6 - Chương 82: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [82]

Đi tới cách trước mặt hồng y nữ tử không xa, Cô Ngự Hàn gắt gao kéo lấy Bối Bối không cho nàng tiếp tục đi tới.

“Tiểu Bối Bối, sự tình không phải như nàng tưởng tượng đâu.” Hắn cúi đầu ở bên tai nàng kêu oan.

Bối Bối quay đầu nhìn hắn, đáy mắt xẹt qua một tia giảo quyết, nhếch môi đỏ mọng: “Sự tình chính là như ta tưởng tượng.”

“Tiểu Bối Bối.” Cô Ngự Hàn buồn rầu cau mày.

Tiếp theo, hắn cảm giác được Bối Bối âm thầm vỗ tay hắn, căn cứ vào khế ước ngầm giữa phu thê hai người, hắn hiểu ý của nàng.

Nàng đang trấn an hắn, đang nói cho hắn biết nàng không có giận.

Chỉ là, vì sao? Chẳng lẽ...

Hắn rũ mắt nhìn nàng, đáy mắt hàm chứa vẻ mê muội sâu sắc.

“Tướng công, xem biểu hiện của ta đi.” Ở chỗ người khác không nhìn thấy, nàng lén nháy mắt với hắn.

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, trái tim thắt chặt của hắn rốt cuộc cũng nói lỏng.

Cảnh báo hủy bỏ, hắn nhượng nhượng mi, quyết định duy trì sự im lặng để xem nường tử của hắn rốt cuộc muốn chơi trò gì.

Bối Bối quay đầu nhìn hồng y nữ tử, cười tủm tỉm nói: “Vị cô nương này, người nói người cùng tướng công nhà ta không minh không bạch, người làm chính thê ta đây rất tò mò người là khi nào quen biết tướng công nhà ta?”

Hồng y nữ tử không nghĩ tới sẽ có đoạn này.

Nàng há hốc mồm, có chút vô thức vụng trộm nhìn về phía Hắc Khi Phong, kế tiếp nàng nên diễn như thế nào a?

Hắc Khi Phong mím môi, gắt gao cau mày.

Hồng y nữ tử biết lúc này không còn biện pháp nào, đành phải kiên trì nói: “Là... Là ở ngõ phía tây đầu đường kinh thành, nô gia lúc ấy vừa vụng bị cướp, là Hàn...”

“Hử?” Mắt của Bối Bối thoáng nheo lại, ánh mắt có chút uy hiếp bắn về phía hồng y nữ tử.

Trước mặt nàng còn dám mà gọi tên thân mật của tướng công thân ái nhà nàng, hử hử!

Nhìn ánh mắt Bối Bối đột nhiên trở nên thực hung ác, hồng y nữ tử ngậm miệng lại, không dám nói tiếp nữa.

Thấy thế, Bối Bối có chút vừa lòng cong đôi môi đỏ mọng, khá khen cho “diễn viên” này còn có chút năng lực tùy mặt gửi lời.

Đừng tưởng rằng nàng không nhìn thấy nàng ta nháy mắt ra hiệu với Hắc Khi Phong, ha ha...

Xem nàng giúp tướng công thân ái của nàng lật lại cục diện như thế nào đây.

Nàng rất tốt bụng mà vươn tay đỡ hồng y nữ tử đứng dậy.

Hồng y nữ tử có chút bất an đứng lên, ánh mắt dao động chỉ là không dám nhìn thẳng vào mắt Bối Bối, vì sao nàng cảm thấy Vương hậu nương nương hình như nhìn thấu nàng vậy, nàng không khỏi vô thức lại liếc nhìn Hắc Khi Phong một cái.

Lúc này, liền ngay cả Cô Ngự Hàn cũng bắt được ánh mắt của nàng ta, hắn lựa chọn bất động thanh sắc đứng ở bên Bối Bối.

Xem ra, hảo nương tử thân ái của hắn đứng bên phe hắn, ha...

Bối Bối nhẹ nhàng hỏi: “Cô nương, người là khi nào thì quen biết tướng công nhà ta, cụ thể thời điểm nào?”

“Chính là vài ngày trước.” Nàng có chút hoang mang nhìn Bối Bối một cái, sau đó nói bừa một thời điểm.

“Vài ngày là bao nhiêu ngày?” Giọng nói của Bối Bối đột nhiên trở nên nghiêm khắc.

Hồng y nữ tử bị uy nghiêm của nàng dọa, đầu óc có chút lập bập: “Là... là ba ngày trước...”

“Nói nhảm! Ba ngày trước tướng công ta mỗi ngày dính với ta, hắn thậm chí ngay cả chính điện cũng chưa từng đi ra một bước, huống chi là xuất cung.” Lời nói của Bối Bối càng thêm sắc bén.

Ngay sau đó, nàng hồng hách bước lên một bước, hồng y nữ tử không khỏi lui về một bước.

“Vương hậu nương nương, nô gia... nô gia...” Nàng hoảng ngay cả nói cũng không xong.

Bối Bối nhếch môi cười, đột nhiên chuyển đề tài: “Người nhận lợi ích của Hắc Khi Phong phải không?”

“Không... Có, a! Ta...” Hồng y nữ tử hoàn toàn không nghĩ đến Bối Bối lại đột nhiên nói sang chuyện khác, nàng nhất thời vô ý liền lỡ miệng.

Như thế, mọi người đều hiểu, chỉ là... Hắc Khi Phong không phải Hắc Vương vừa nhậm chức của Hắc Phong quốc sao? Làm sao lại gây trò đùa dai này?

Hơn nữa, Hắc Vương ở đâu?

Tựa như hiểu rõ nghi vấn của mọi người, Bối Bối xoay người đi hướng Hắc Khi Phong, cười đến thực vô tội: “Hắc Khi Phong, thật ngại quá, không cẩn thận phá hủy kế người tử mị bày ra rồi.”

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn, thì ra hắn chính là Hắc Vương, khó trách mới vừa rồi khí thế cuồng ngạo như vậy.

Hắc Khi Phong mím bạc môi, thản nhiên nói với hồng y nữ tử: “Người lui ra.”

Hồng y nữ tử nhanh chóng chạy ra.

Vừa ra diễn cư nhiên đã hạ màn như vậy.

Cô Ngự Hàn cười híp mắt ôm thắt lưng nàng: “Nương tử, cảm ơn nàng tín nhiệm vi phu như vậy.”

Bối Bối cười với hắn lộ ra lúm đồng tiền: “Đương nhiên, ta không tin chàng thì tin ai, chàng là tướng công của ta mà.”

Vừa dứt lời, nàng liền cảm giác bàn tay to ôm nàng càng thêm chặt.

Ha ha... Tướng công thân ái của nàng bây giờ nhất định rất cảm động.

Không đoán sai, Cô Ngự Hàn xác thực rất cảm động lại tình thâm chăm chú nhìn nàng.

“Được rồi, trò cười kết thúc, chính kịch cũng nên lên sân khấu.” Bối Bối đi đến bên Huyền Trữ.

“Công chúa chúng ta sẽ chọn phò mã, chờ một chút nàng đi đến bên ai, người đó chính là phò mã của nàng.”

Bối Bối vừa nói xong, các công tử tham tuyển dưới đài đều thoáng hít sâu, sau đó thần thái nghiêm chỉnh, nín thở chờ đợi.

Huyền Trữ được thị nữ đỡ từng bước một đi xuống bậc thang.

Từng bước chân di động của nàng, hô hấp của mọi người cũng căng thẳng đến cực điểm.

Chậm rãi, nàng lướt qua một rồi lại một công tử, trong tiếng thở dài thổn thức mà chậm rãi đi hướng Hắc Khi Phong.

Ngay tại lúc nàng muốn đứng lại, Cô Ngự Hàn đột nhiên âm thầm thi pháp đẩy nàng sang người bên cạnh.

“A...” Nàng kinh hô một tiếng bị đẩy đi.

Cục diện lập tức chuyển tiếp đột ngột.

Ngay tại thời điểm nàng tưởng mình sẽ “chọn sai”, chỉ thấy trước mắt đột nhiên hoa lên, một bóng người hiện lên trước mắt, đứng thẳng.

Sau đó, nàng liền thẳng tắp nhào vào lồng ngực người nọ.

Nàng không thấy rõ ràng là ai, dưới tâm trạng tâm hoảng ý loạn chỉ có thể dựa vào ý nguyện của mình muốn giãy dụa mà lui ra.

Người nàng muốn chọn là Phong, không phải người khác a.

“Huyền nhi.” Một giọng nói trầm ổn quen thuộc từ đỉnh đầu hạ xuống, thành công làm nàng ngừng giãy dụa.

501. Q.6 - Chương 83: Hắc Khi Phong Vs Huyền Trữ [83]

Trong điện, không có kết cục ình, những người khác thất vọng dần dần tản đi.

Huyền Trữ rúc vào lòng Hắc Khi Phong, hấp thụ hơi thở thuộc về hắn, cảm thấy rất uất ức.

Hắn vươn tay, lúc nàng tưởng hắn muốn vạch khăn che mặt nàng ra, hắn lại đột nhiên dừng lại.

“Phong?” Nàng có chút nghi hoặc.

Hắc Khi Phong mím môi, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi căng lại, đôi mắt không dấu vết quét sang Cô Ngự Hàn đang đứng ở bên kia xem diễn, sau đó lẳng lặng nhìn Huyền Trữ, ánh mắt thoáng trầm xuống.

Cảm giác được chuyển biến của hắn, Huyền Trữ cảm thấy có chút hoảng hốt.

Hắc Khi Phong nhìn nàng hồi lâu, sau đó giọng nói không lạnh không nhạt nói: “Huyền nhi, ta vẫn còn giận nàng.”

Nói xong, hắn liền xoay người đi ra ngoài.

Huyền Trữ ngây người một chút, lập tức chạy đuổi theo.

Cô Ngự Hàn lắc mình đi đến trước mặt nàng: “Huyền Trữ, hắn giận thì bỏ hắn, Vương huynh tuyển người khác...”

“Vương huynh! Muội chỉ cần hắn, trừ hắn ai muội cũng không cần!” Huyền Trữ có chút tức giận dương cao giọng, thêm vào một tia ai oán.

Nhìn ánh mắt nàng kiên quyết lại tức giận với mình, Cô Ngự Hàn cầm khẩu.

Huyền Trữ cắn cắn môi, vòng qua hắn tiếp tục chạy ra ngoài.

Bối Bối đã đi tới, cười híp mắt vỗ vỗ vai hắn: “Rốt cuộc cũng bị oán, đã nói với chàng là đừng lấy tình cảm của nữ nhân ra mà âm thầm đùa giỡn, chàng lại không nghe.”

Hắn khom người bế lấy nàng, có chút giận của trẻ con bĩu bĩu bạc môi: “Không chơi thì không chơi, nương tử, chúng ta trở về tự chơi.”

...

Bước chân của Huyền Trữ vội vàng đi qua hành lang, ngay tại một chỗ rẽ, bỗng nhiên có người vươn tay kéo nàng, nàng kinh hô một tiếng đồng thời bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, xúc cảm quen thuộc khiến trái tim bắt đầu đập nhanh của nàng bình tĩnh lại.

“Phong, chàng còn chưa đi?” Nàng ngẩng đầu, có chút kinh ngạc, có chút vui mừng.

Hắc Khi Phong ôm nàng, áp nàng vào trong góc, cúi đầu, hôn trán nàng, cười giảo hoạt: “Đương nhiên không đi, tân nương của ta còn chưa đến, ta làm sao có thể đi.”

“Ta... Ta tưởng chàng... Thật sự tức giận mà đi rồi.” Đôi mắt Huyền Trữ ủy khuất, lệ lưng trông nhìn hắn.

Điểm điểm mũi nàng, hắn thương tiếc than nhẹ, sau đó cũng thực ủy khuất trả lời nàng: “Ai bảo nàng nghe lời Cô Ngự Hàn còn hơn ta, hơn nữa... nếu ta không đi ra, hắn phỏng chừng còn không biết sẽ giở chiêu gì.”

Nghe lời hắn nói, nhìn vẻ mặt ăn dấm chua của hắn, Huyền Trữ có chút hiểu được.

“Chàng là vì muốn ta phản kháng Vương huynh mới đột nhiên đẩy ta ra.”

“Hừ!” Hắn rầu rĩ hừ.

Huyền Trữ dần dần cười tươi, trong mắt lóe ra ánh sáng xảo quyệt: “Hơn nữa... Chàng ăn dấm chua với Vương huynh, ha ha...” Khuôn mặt tuấn tú của hắn bất giác ửng hồng, dung túng lại trừng phạt nhéo nhéo mũi nàng: “Ồ đâu lại có nương tử nào đi chê cười tướng công.”

“Người ta nào dám chê cười chàng a.” Nàng vẫn còn cười, hơn nữa cười càng thêm rõ rệt.

“Không dám sao? Thật sự không dám sao?” Đôi mắt của Hắc Khi Phong rõ ràng mang theo nghi ngờ, hắt hạ giọng nói.

Kìm lòng không được, bạc môi của hắn dần dần kề sát lúm đồng tiền của nàng, nhẹ nhàng hôn khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Nàng then thùng đẩy hắn ra: “Phong, nơi này sẽ có người đi qua, sẽ bị người ta thấy...”

“Huyền nhi của ta không phải luôn rất to gan sao?” Hắn nhú mày, trong đôi mắt mang ý cười nhìn nàng.

Câu trả lời của nàng là đâm nhẹ hắn một cái.

Hắn dịu dàng cười nhẹ, thỏa mãn ôm nàng, cằm đặt trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng ma sát.

“Huyền nhi, theo ta về nhà đi.”

“Được.” Huyền Trữ ngọt ngào nhẹ nhàng đáp ứng.

Về nhà, từ này nghe hạnh phúc cỡ nào.

Nàng ngẩng đầu, quyến luyến khẽ hôn môi hắn.

Hắn mỉm cười, cùng nàng nùng tình gắn bó, từng cái hôn sâu xẹt qua ngũ quan trên mặt nàng.

Nàng mê say khi bờ môi hắn rơi trên mặt nàng, hơi hơi nghiêng thân càng thêm kề sát hắn.

Thấy nàng dựa vào hắn như chim nhỏ nép vào người, Hắc Khi Phong nhịn không được cúi đầu bật cười, kề vào tai nàng: “Huyền nhi, nàng quyến luyến ta như vậy, ta cảm thấy thực hạnh phúc!”

Hắn vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đường cong của cằm nàng, ánh mắt nhu tình chân thành.

Ngay tại lúc bọn họ đang tâm tình, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng ngâm thơ thanh thúy.

“Cô cô, người đang cùng hắn yêu đương phải không, ta nhìn thấy các người vừa rồi hôn rất thâm tình nha.” Cô Ngự Nguyệt như trộm mà chớp chớp đôi mắt to, nói chuyện một cách quái lạ.

Khuôn mặt Huyền Trữ đỏ lên, vội vàng từ trong lồng ngực của Hắc Khi Phong thoái lui ra một khoảng cách nhỏ, giả vờ không có xấu hổ gõ vào trán của Cô Ngự Nguyệt.

“Nguyệt Nguyệt, người tuổi còn nhỏ mà đã nghĩ lệch lạc, cái gì hôn rất thâm tình, người ở đâu học được danh từ này?”

“Cái này không cần học, nam theo đuổi nữ, loại kịch này của phụ thân cùng mẫu thân ta xem nhiều rồi.” Cô Ngự Nguyệt khoát khoát tay, nhếch nhếch môi, một bộ dạng không có gì to tát lắm.

Thấy Cô Ngự Nguyệt một bộ dạng lão đạo, Huyền Trữ cười khỏ, cố ý nghiêm mặt, xuất ra tư thế của cô cô: “Nguyệt Nguyệt, phi lễ chớ nhìn, sau này người không thể nhìn lên người lớn đang làm gì nữa biết không?”

Cau cau mũi, Cô Ngự Nguyệt liếc mắt về xem thường: “Cô cô, ta cũng không muốn nhìn, là các người những người phóng khoáng không biết tránh tình nghi, luôn ở trước mặt tiểu hài tử làm những chuyện tổn hại đến phong hóa (phong tục và giáo hóa).”

Huyền Trữ xấu hổ nói không nên lời, chỉ có thể nhìn Hắc Khi Phong cầu cứu.

Hắc Khi Phong vuốt nhẹ mái tóc của nàng, cúi đầu nhìn Cô Ngự Nguyệt.

“Mẫu thân là vì cô cô gả cho ta đang cùng phụ thân người cãi nhau, người tiểu hài tử ngoan thông minh không đi khuyên bảo bọn họ sao?”

“A? Cãi nhau a? Ta đi xem thử!” Cô Ngự Nguyệt lập tức ba chân bốn cẳng chạy đi.

“Ta muốn đi xem phụ thân bị mẫu thân chính như thế nào, hì hì, nhất định rất hay, phải kêu ca ca và muội muội cùng đi xem kịch.”

Sau thân ảnh nhỏ nhỏ mơ hồ truyền đến giọng nói trẻ con hưng trí bừng bừng của Cô Ngự Nguyệt.

Huyền Trữ kinh ngạc nhìn bóng dáng Cô Ngự Nguyệt chạy như bay, sau đó ngơ ngác quay đầu nhìn Hắc Khi Phong.

“Phong, chàng... là tiểu hài tử?”

Hắc Khi Phong một chút cũng không áy náy nhường mày, một lần nữa ôm nàng: “Không phải gạt, chỉ là dùng đúng phương pháp mà thôi.”

Tiếp theo, giọng nói hần chuyển ôn nhu: “Huyền nhi, chúng ta về nhà sinh cục cưng.”

Hai má Huyền Trữ thoáng đỏ lên, nàng ôm lấy thắt lưng hần: “Được, chúng ta cũng trở về sinh một cục cưng đáng yêu.”

Nắm tay hần, mười ngón tay của hần cùng với nàng đan chặt nhau, mang nàng chậm rãi đi về phía trước.

Tương lai hạnh phúc, kéo dài đến vô hạn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-vuong-tuyen-hau>